

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR (Del 1)	
(2004/C 78 E/0001)	E-0465/01 från Antonios Trakatellis och Rodi Kratsa-Tsagaropoulou till kommissionen Ämne: Brott mot gemenskapens miljölagstiftning – åtgärder för att skydda havssköldpaddan Caretta-Caretta . . .	1
(2004/C 78 E/0002)	E-2369/02 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Värphönsdirektivet 1999/74/EG	2
(2004/C 78 E/0003)	E-3463/02 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den ekonomiska integrationen	3
(2004/C 78 E/0004)	E-3509/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Förlorade möjligheter till gränsoverskridande postförsäkring för småskalig och tillfällig handel	3
(2004/C 78 E/0005)	E-3522/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: TV-sändningsrättigheterna till Champions League – konflikt mellan nyhetsförmedling och upphovsrätt . .	5
(2004/C 78 E/0006)	E-3574/02 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: EU:s yttersta randområden och utvidgningen	7
(2004/C 78 E/0007)	E-3644/02 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Fängslandet av Shaiboub	8
(2004/C 78 E/0008)	E-3645/02 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Fängslandet av Shakir	8
(2004/C 78 E/0009)	E-3652/02 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Förnyad prövning av fallet El Kosheh	9
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3644/02, E-3645/02 och E-3652/02	9
(2004/C 78 E/0010)	E-3675/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: EU och den palestinska terrorismen	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0011)	P-3803/02 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Katalanskt TV-program om bedrägerier relaterade till ESF i Spanien	10
(2004/C 78 E/0012)	E-3829/02 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Handelsavtal mellan EU och Mexiko och skydd för de mänskliga rättigheterna	11
(2004/C 78 E/0013)	E-0072/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Riskerna med att kött som varit djupfrys och tinats upp säljs som färskt kött samt en skyldighet att varna konsumenterna för att frysa in det på nytt	12
(2004/C 78 E/0014)	E-0201/03 från Emilio Menéndez del Valle till kommissionen Ämne: Våldsamt ingripande av polisen i Gibraltar (kompletterande svar)	13
(2004/C 78 E/0015)	E-0219/03 från Alexandros Baltas till kommissionen Ämne: Länder som har genomfört de viktigaste elementen i det integrerade systemet för förvaltning och kontroll av vissa EU-stödsystem	14
(2004/C 78 E/0016)	E-0293/03 från Struan Stevenson till kommissionen Ämne: Djurens välbefinnande i grekiska slakthus	16
(2004/C 78 E/0017)	P-0439/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: "Draft proposal for an independent recourse mechanism" från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD)	17
(2004/C 78 E/0018)	P-0487/03 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: El-Kosheh-dom	18
(2004/C 78 E/0019)	E-0559/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Dokument för identifiering av hästar	19
(2004/C 78 E/0020)	E-0622/03 från Brice Hortefaux till kommissionen Ämne: Bekämpning av kartellbildningar	20
(2004/C 78 E/0021)	E-0682/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Projekt för ett dammbygge i Rivas de Tereso (La Rioja-Spanien)	20
(2004/C 78 E/0022)	P-0733/03 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Flygsäkerhet och användning av modersmål	22
(2004/C 78 E/0023)	E-0883/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Kommunen Fiumicino utnyttjande av medlen från programmet Tull 2002	22
(2004/C 78 E/0024)	E-1061/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Anconas utnyttjande av medlen från programmet Tull 2002	23
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0883/03 och E-1061/03	23
(2004/C 78 E/0025)	P-0895/03 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Agro Business Bank i Georgien	24
(2004/C 78 E/0026)	E-0912/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Rasism och rasistiska angrepp i kandidatländerna	24
(2004/C 78 E/0027)	E-0922/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Serbien. Mordet på premiärministern. Instabilitet	25
(2004/C 78 E/0028)	E-1033/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Hungersnöd i Afrika	26
(2004/C 78 E/0029)	E-1289/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Särskilda importtullar som strider mot WTO-avtalen försvårar möjligheterna för fotografiska produkter att komma in på marknaden i Folkrepubliken Kina	27
(2004/C 78 E/0030)	E-1309/03 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Laos	28
(2004/C 78 E/0031)	P-1409/03 från Othmar Karas till kommissionen Ämne: Europeisk skattereformpolitik för företagen	29
(2004/C 78 E/0032)	E-1431/03 från Pierre Jonckheer till kommissionen Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Lacia, Spanien)	32
(2004/C 78 E/0033)	E-1432/03 från Pierre Jonckheer till kommissionen Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Lacia, Spanien)	32
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1431/03 och E-1432/03	33

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0034)	E-1435/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Tredje världens ökande beroende av arbetskraftsinvandring till rika länder och inkomstöverföring från de rika länderna	34
(2004/C 78 E/0035)	P-1483/03 från Johanna Boogerd-Quaak till kommissionen Ämne: Skydd av uppgifter om flygpasagerare – gemensamt uttalande av den 4 mars 2003	35
(2004/C 78 E/0036)	E-1550/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Okontrollerbara penningflöden i samband med ändringar av massmediers egendomsförhållanden i Polen och eventuell förmånsbehandling av Polen som ny medlem av EU	36
(2004/C 78 E/0037)	E-1551/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Märkning av produkter som innehåller asbest	37
(2004/C 78 E/0038)	E-1568/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Kraftiga nedskärningar i järnvägstrafiken i Slovakien till följd av hemliga villkor för ett lån som EIB gav 1999	38
(2004/C 78 E/0039)	P-1596/03 från Regina Bastos till kommissionen Ämne: Nedläggning av Schuh-Union i Ponte de Lima (Portugal) (kompletterande svar)	40
(2004/C 78 E/0040)	E-1670/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens godkännande av projekt som skadar Natura 2000-nätverket	41
(2004/C 78 E/0041)	E-1687/03 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: Botniabanan – Umeälvens delta i Sverige	43
(2004/C 78 E/0042)	E-1688/03 från Anders Wijkman till kommissionen Ämne: Bygget av vägen Ladia Galaska i den indonesiska provinsen Aceh	44
(2004/C 78 E/0043)	E-1726/03 från Mikko Pesälä till kommissionen Ämne: Kampen mot buller från skjutbanor	45
(2004/C 78 E/0044)	E-1781/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Finansieringsprogrammet EQUAL efter utvidgningen	46
(2004/C 78 E/0045)	E-1817/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Luftföreningar	47
(2004/C 78 E/0046)	E-1820/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Ingredienser i korv	48
(2004/C 78 E/0047)	E-1831/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Fakta om fattigdom och arbetslöshet i Grekland	49
(2004/C 78 E/0048)	E-1836/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Partiklar	50
(2004/C 78 E/0049)	E-1867/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Genomsnittliga kapitalkostnader i euroområdet	51
(2004/C 78 E/0050)	E-1868/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Aktiekultur	52
(2004/C 78 E/0051)	E-1900/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Nitratförening i den autonoma regionen Valencia	53
(2004/C 78 E/0052)	E-1906/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Telefonröstning – tillförlitlighet och kostnader för EU-medborgarna	54
(2004/C 78 E/0053)	E-1910/03 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: Djupförvar av kärnavfall	55
(2004/C 78 E/0054)	E-1927/03 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Nötkreaturs- och svinproteiner i kycklingkött	56
(2004/C 78 E/0055)	E-1955/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Behandling av kyckling avsedd som människoföda	56
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1927/03 och E-1955/03	56
(2004/C 78 E/0056)	E-1937/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Järnvägsbygget Korint–Patras	57
(2004/C 78 E/0057)	E-1946/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Undersökningarna om det spanska statsstödet till företaget Izar och den återupplivade konstruktionen av handelsfartyg på skeppsvärvet Izar-Fene i Galicien	58

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0058)	P-1951/03 från Giacomo Santini till kommissionen Ämne: Transitförbud i Österrike	58
(2004/C 78 E/0059)	E-1953/03 från Lissy Gröner till kommissionen Ämne: 17 miljoner euro av EU-medel har inte använts i Bayern för 2002	59
(2004/C 78 E/0060)	P-1961/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Möte i Ispra om den spanska nationella vattendragsplanen	60
(2004/C 78 E/0061)	E-1970/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Avgifter för återvinning av konsumtionsvaror	61
(2004/C 78 E/0062)	E-1971/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Flygning med ultralätta flygplan	61
(2004/C 78 E/0063)	E-1986/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Luftföreningar i Aten och Thessaloniki	62
(2004/C 78 E/0064)	E-1987/03 från Piia-Noora Kauppi och Per-Arne Arvidsson till kommissionen Ämne: Principer för kärnsäkerhet som tillämpas på EU:s kandidatländer	63
(2004/C 78 E/0065)	E-1991/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Förtydligande om omständigheterna i kommissionen som ledde till kommissionsledamot Quattraros död 1993 och om förtegenheten kring dessa omständigheter	65
(2004/C 78 E/0066)	E-2001/03 från Jan Dhaene och Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Radioaktivt utsläpp från Sellafield	66
(2004/C 78 E/0067)	P-2031/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Tillämpning av gemenskapslagstiftningen om avfall och avfallsdeponering i Grekland	67
(2004/C 78 E/0068)	E-2043/03 från Maurizio Turco, Emma Bonino, Marco Pannella, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Kränkningar av religionsfriheten och instrument för att se till att den efterlevs	69
(2004/C 78 E/0069)	E-2045/03 från Maurizio Turco, Marco Pannella, Emma Bonino, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba och Olivier Dupuistill kommissionen Ämne: Allvarliga och kontinuerliga kränkningar av den uiguriska minoritetens grundläggande mänskliga rättigheter i den kinesiska provinsen Xinjiang, Östturkestan	70
(2004/C 78 E/0070)	E-2051/03 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Eteriska oljor och konsumentskydd	71
(2004/C 78 E/0071)	E-2056/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Etylen	72
(2004/C 78 E/0072)	E-2059/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Den spanska regeringens beslut att skjuta upp uppumpningen av eldningsoljan från Prestige som ligger utanför den galiciska kusten med ett år	73
(2004/C 78 E/0073)	P-2080/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Sammanställning kring stöd åt företag	74
(2004/C 78 E/0074)	E-2084/03 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Unesco:s konvention från 1970	75
(2004/C 78 E/0075)	E-2087/03 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Erkännande av finsk ingenjörsexamen i vissa Medelhavsländer	76
(2004/C 78 E/0076)	E-2101/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna – fastställande av tak	78
(2004/C 78 E/0077)	E-2111/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Jämförande studie beträffande undervisning för barn med särskilda behov	78
(2004/C 78 E/0078)	E-2120/03 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Utvecklingen av förnybar energi i Moldavien	79
(2004/C 78 E/0079)	E-2127/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Garantier för korrektheten i uppgifter om ekonomiska frågor	80
(2004/C 78 E/0080)	E-2166/03 från Giuseppe Di Lello Finuoli till kommissionen Ämne: Aktuell information om italienska statens och regionen Campaniens stöd till det programkontrakt som presenterades av Agrifuturo Scarl	82
(2004/C 78 E/0081)	E-2173/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Efterlevnad av gemenskapslagstiftningen om asbest	82

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0082)	E-2176/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Upphandling	83
(2004/C 78 E/0083)	E-2180/03 från Samuli Pohjamo och Mikko Pesälä till kommissionen Ämne: Rovdjursskador inom renskötselområdet i Finland	84
(2004/C 78 E/0084)	E-2186/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Konsumenter vid gränsöverskridande handel behöver bättre skydd mot skadliga och vårdslösa tillvägagångs- sätt	85
(2004/C 78 E/0085)	E-2187/03 från Sérgio Marques till kommissionen Ämne: Konkret deltagande av de yttersta randområdena i ramprogram för forskning och utveckling	87
(2004/C 78 E/0086)	E-2191/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Finansiering av organisationen IRENE	88
(2004/C 78 E/0087)	P-2194/03 från Michael Cashman till kommissionen Ämne: Varumärkesförfälskning och piratkopiering	89
(2004/C 78 E/0088)	E-2196/03 från Geoffrey Van Orden till kommissionen Ämne: Räddningstjänst	90
(2004/C 78 E/0089)	E-2197/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Kreaturstransporter – vad Catra kommit fram till	90
(2004/C 78 E/0090)	E-2206/03 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Garantier för att vissa produkter inte kommer att saluföras annorstädes än i Tjeckien	91
(2004/C 78 E/0091)	E-2207/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Märkning av animalieprodukter, inkluderande fjäderfä, och problem för medlemmar av religiösa minoriteter som äter dessa produkter	92
(2004/C 78 E/0092)	P-2440/03 från Diana Wallis till kommissionen Ämne: Tillsats av vatten och protein i hönskött	92
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2207/03 och P-2440/03	93
(2004/C 78 E/0093)	E-2216/03 från Marco Pannella, Maurizio Turco, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba och Olivier Dupuistill kommissionen Ämne: Gripande av tolv medlemmar i ett evangeliskt samfund i Kina	93
(2004/C 78 E/0094)	E-2221/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Läget för högflödesreaktorn i Petten	94
(2004/C 78 E/0095)	E-2236/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Miljöförstöring i Grekland	95
(2004/C 78 E/0096)	E-2240/03 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Följdfråga i anledning av frågan om ansökan om körkort i annan EU-medlemsstat	96
(2004/C 78 E/0097)	E-2241/03 från Kathalijne Buitenweg och Jean Lambert till kommissionen Ämne: Kostnaderna för återsändande med tvång	97
(2004/C 78 E/0098)	E-2250/03 från Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba och Olivier Dupuistill kommissionen Ämne: Kränkning av religionsfriheten i Kina. Arresteringen av fader Lu Xiaozhou, präst i den "hemliga" katolska kyrkan	99
(2004/C 78 E/0099)	E-2251/03 från Joaquim Miranda till kommissionen Ämne: Stadgan för barn på sjukhus	99
(2004/C 78 E/0100)	E-2277/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Byggslarv på Joniska vägen	100
(2004/C 78 E/0101)	E-2291/03 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Likabehandling av medlemsstaterna vid tillsättande av tjänster i EU	101
(2004/C 78 E/0102)	P-2301/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Genomförandet av direktiv 1999/70/EG	102
(2004/C 78 E/0103)	E-2320/03 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Första hjälpen på olycksplatser	103
(2004/C 78 E/0104)	P-2340/03 från Giovanni Fava till kommissionen Ämne: Nationell lagringsplats för radioaktivt avfall på Sardinien	104

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0105)	E-2348/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Åtgärder som måste vidtas då det fortsätter att flyta in olja från Prestige mot kusten i Galicien och Biskayabukten	105
(2004/C 78 E/0106)	E-2349/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Galicien och reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken	105
(2004/C 78 E/0107)	E-2356/03 från Ria Oomen-Ruijten, Caroline Jackson, Johannes Blokland, Alexander de Roo och Karl-Heinz Florenz till kommissionen Ämne: Tolkningsen av RoHS-direktivet (2002/95/EG)	106
(2004/C 78 E/0108)	E-2380/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Nya företag	108
(2004/C 78 E/0109)	E-2381/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den inre marknaden	109
(2004/C 78 E/0110)	E-2382/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den inre marknaden	109
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2381/03 och E-2382/03	109
(2004/C 78 E/0111)	E-2391/03 från Elisabeth Jeggle till kommissionen Ämne: Antalet grisar och nötdjur i EU:s nuvarande 15 medlemsstater och i de 10 anslutningsländerna	110
(2004/C 78 E/0112)	E-2408/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Användning av LCD-skärm vid bilkörning	111
(2004/C 78 E/0113)	E-2422/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Bildskärmar med flytande kristall i bilar	111
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2408/03 och E-2422/03	112
(2004/C 78 E/0114)	E-2436/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Stöd till fiskare vars verksamhet ligger nere av biologiska skäl	113
(2004/C 78 E/0115)	E-2448/03 från Georges Berthu till kommissionen Ämne: Onödig stimulans till avlägsnande av häckar	114
(2004/C 78 E/0116)	E-2450/03 från Marco Cappato till kommissionen Ämne: Brott mot lagarna om kontrakt för tidsbegränsad anställning vid Salernos handelskammare	114
(2004/C 78 E/0117)	E-2466/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Upplysning till polis, företagare och semesterfirare för att det systematiskt skall kunna undvikas att utländska turister straffas för att ha brutit mot lagen utan att veta om det	115
(2004/C 78 E/0118)	E-2481/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Överförbara fiskekvoter	117
(2004/C 78 E/0119)	E-2484/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Galicien och reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken	118
(2004/C 78 E/0120)	E-2495/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken	119
(2004/C 78 E/0121)	E-2497/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Utländska direktinvesteringar	120
(2004/C 78 E/0122)	E-2521/03 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: Den spanska statens språkliga mångfald i pass	121
(2004/C 78 E/0123)	E-2548/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Den spanska statens språkliga mångfald i pass	121
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2521/03 och E-2548/03	121
(2004/C 78 E/0124)	E-2535/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Jordbruksinkomsterna i Portugal	122
(2004/C 78 E/0125)	E-2540/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Avtal mellan Spanien och Vatikanstaten som kränker grundläggande rättigheter	123
(2004/C 78 E/0126)	E-2541/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Fallet "Gescartera" och avtalen mellan Spanien och Vatikanstaten	124
(2004/C 78 E/0127)	E-2546/03 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Bedömning av tobaksvaror	125

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0128)	E-2556/03 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Röstning i valen på Mallorca	126
(2004/C 78 E/0129)	E-2565/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Hormon- och antibiotikarester samt ftalsyrastrar i dricksvatten	127
(2004/C 78 E/0130)	E-2566/03 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: EU-stöd till byggnadsprojekt i Italien	128
(2004/C 78 E/0131)	E-2569/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Bilkörning med s.k. BiOptic-linser	129
(2004/C 78 E/0132)	E-2586/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Nya uppgifter om exportstöd för jordbruksprodukter som exporteras från medlemsstaterna till Vatikanstaten	129
(2004/C 78 E/0133)	P-2591/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Katastrofläge på grund av torkan i regionen Latium	131
(2004/C 78 E/0134)	E-2597/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Naturkatastrof i Italien	132
(2004/C 78 E/0135)	E-2605/03 från Elizabeth Lynne till kommissionen Ämne: Erkännande av språklärares yrkeskvalifikationer (kompletterande svar)	133
(2004/C 78 E/0136)	P-2606/03 från Armin Laschet till kommissionen Ämne: Avbrutet överträdelseförfarande mot Förbundsrepubliken Tyskland beträffande det gränsöverskridande industriområdet Avantis	134
(2004/C 78 E/0137)	E-2610/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Konsumentavgifter för inlämning av kasserade elektriska hushållsapparater	135
(2004/C 78 E/0138)	E-2631/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD	136
(2004/C 78 E/0139)	E-2632/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD	136
(2004/C 78 E/0140)	E-2633/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD	137
(2004/C 78 E/0141)	E-2634/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD	138
(2004/C 78 E/0142)	E-2635/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998	139
(2004/C 78 E/0143)	E-2636/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999	139
(2004/C 78 E/0144)	E-2637/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000	140
(2004/C 78 E/0145)	E-2638/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001	141
(2004/C 78 E/0146)	E-2639/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998	142
(2004/C 78 E/0147)	E-2640/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999	142
(2004/C 78 E/0148)	E-2641/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000	143

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0149)	E-2642/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001	144
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2631/03, E-2632/03, E-2633/03, E-2634/03, E-2635/03, E-2636/03, E-2637/03, E-2638/03, E-2639/03, E-2640/03, E-2641/03 och E-2642/03	145
(2004/C 78 E/0150)	E-2645/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Ändring av artikel 25.1 om Kyotoprotokollets ikraftträdande	145
(2004/C 78 E/0151)	P-2647/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Användning av syntetiskt framställda efterbildningar av prohormoner vid gödning av djur	146
(2004/C 78 E/0152)	E-2651/03 från Phillip Whitehead till kommissionen Ämne: Konsumenternas deltagande i den gemensamma genomförandestrategin för ramdirektivet om vatten 2000/60/EG	147
(2004/C 78 E/0153)	E-2663/03 från Ian Hudgton till kommissionen Ämne: Olaglig handel med ämnen som bryter ned ozonskiktet	148
(2004/C 78 E/0154)	E-2669/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: ELSA-laboratoriet – transportsäkerhet (Gemensamma forskningscentret i Ispra)	149
(2004/C 78 E/0155)	E-2678/03 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: 1991 års nitratdirektiv	150
(2004/C 78 E/0156)	P-2691/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Utgifter för Eures (det europeiska nätverket för arbetsförmedlingar)	151
(2004/C 78 E/0157)	P-2693/03 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Genetiskt modifierade organismer	152
(2004/C 78 E/0158)	P-2695/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Genomförande av Promise-programmet	154
(2004/C 78 E/0159)	E-2702/03 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Olagligt avverkat timmer	155
(2004/C 78 E/0160)	E-2705/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Förnybar energi	156
(2004/C 78 E/0161)	E-2708/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Projektet City-Res Network	157
(2004/C 78 E/0162)	E-2732/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Eventuell intressekonflikt vid GD Konkurrens	158
(2004/C 78 E/0163)	E-2736/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Marulkvoter	159
(2004/C 78 E/0164)	E-2739/03 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Leader+: Förskotts betalning från de projektansvarigas sida	160
(2004/C 78 E/0165)	E-2745/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Miljökonsekvenserna av en utbyggnad av flygplatsen på Ibiza	161
(2004/C 78 E/0166)	E-2755/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Krav på uppgift om nationalitet på körkort	162
(2004/C 78 E/0167)	E-2765/03 från Raffaele Lombardo och Francesco Musotto till kommissionen Ämne: Ändringar av förordning (EG) nr 1623/2000 avseende användning av koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust	162
(2004/C 78 E/0168)	E-2769/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Examen för säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods	163
(2004/C 78 E/0169)	E-2770/03 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Ersättning för personskador	164
(2004/C 78 E/0170)	P-2776/03 från Hans Kronberger till kommissionen Ämne: Konflikten mellan målen för EU:s direktiv om förnybara energikällor 2001/77/EG och tillämpningen av EU:s ramdirektiv för vatten i Österrike	165
(2004/C 78 E/0171)	P-2782/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Miljökonsekvensbedömning och livsmiljödirektivet	167

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0172)	E-2788/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Användning av torv för elproduktion	168
(2004/C 78 E/0173)	E-2802/03 från Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Särskilda avgifter i Frankrike och Tyskland för godstransporter på väg	169
(2004/C 78 E/0174)	E-2805/03 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Solenergi	170
(2004/C 78 E/0175)	E-2809/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Innovativa åtgärder inom fiskesektorn, 2003/C 115/08	171
(2004/C 78 E/0176)	P-2810/03 från Ari Vatanen till kommissionen Ämne: Tillstånd för längre lastbilskombinationer i Europa	171
(2004/C 78 E/0177)	P-2811/03 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Situationen för fiskeplatserna utanför Mauretania	172
(2004/C 78 E/0178)	E-2812/03 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Översyn av körkortsdirektivet: körkort för lätt motorcykel	174
(2004/C 78 E/0179)	E-2813/03 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Översyn av körkortsdirektivet: krav på synförmåga	174
(2004/C 78 E/0180)	P-2823/03 från Françoise Grossetête till kommissionen Ämne: Bilagan till direktiv 90/435/EEG	175
(2004/C 78 E/0181)	E-2845/03 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Luftfarten och utvidgningen av Europeiska unionen	176
(2004/C 78 E/0182)	E-2846/03 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Direktiv om uttag av infrastrukturavgifter i samband med transporter	176
(2004/C 78 E/0183)	P-2847/03 från Miquel Mayol i Raynal till kommissionen Ämne: Projekt för markexploatering i Salobrar de Campos — Es Trenc	177
(2004/C 78 E/0184)	E-2849/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Klagomål och överrädelser rörande tillämpningen av gemenskapens miljölagstiftning i Grekland	178
(2004/C 78 E/0185)	E-2850/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Arbetsmetoder hos vissa bygg- och semesterföreningar i Grekland	179
(2004/C 78 E/0186)	P-2855/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Direktivet om biocidprodukter	179
(2004/C 78 E/0187)	E-2858/03 från Pierre Jonckheer till kommissionen Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Laciana, Spanien)	180
(2004/C 78 E/0188)	P-2864/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Uppgifter och källor som utgör underlag för att fastställa vilken roll Vatikanens finanssystem spelar idag i samband med ränteutbetalningar till fysiska personer	182
(2004/C 78 E/0189)	E-2865/03 från Elisabeth Schroedter och Inger Schörling till kommissionen Ämne: Unika delar av det europeiska naturarvet i Brandenburg (BR Tyskland) förstörs	182
(2004/C 78 E/0190)	E-2868/03 från Brice Hortefeux till kommissionen Ämne: Den europeiska elektricitetsmarknaden	184
(2004/C 78 E/0191)	E-2886/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Problem i samband med liberaliseringen av den europeiska järnvägstransportsektorn	185
(2004/C 78 E/0192)	E-2887/03 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Animaliska biprodukter	186
(2004/C 78 E/0193)	E-2907/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Utgifter och strukturella indikatorer för "forskning och innovation" i EU och Grekland	186
(2004/C 78 E/0194)	P-2909/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Tibets framtida status	187
(2004/C 78 E/0195)	E-2921/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Stöd till bomullsodling	188
(2004/C 78 E/0196)	E-2924/03 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Europeiskt organ för att garantera energiförsörjningen	190

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0197)	E-2927/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Nödvärdigt utöka antalet frivilliga brandstyrkor	190
(2004/C 78 E/0198)	E-2935/03 från Monica Frassoni och Guido Sacconi till kommissionen Ämne: Införande av avfall bland de energikällor som omfattas av den särskilda ordningen för förnybara energikällor	191
(2004/C 78 E/0199)	E-2943/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Europeiska skattebetalare ger bidrag till att tjurfäktningar och andra lokala sedvänjor som innebär djurplågeri stimuleras och fortlever	193
(2004/C 78 E/0200)	E-2946/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Ett särskilt program för forskning	195
(2004/C 78 E/0201)	P-2947/03 från Peter Liese till kommissionen Ämne: Trupbach industriområde	195
(2004/C 78 E/0202)	P-2948/03 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Möjligheten att lämna uppgifter om missförhållanden inom kommissionen	197
(2004/C 78 E/0203)	P-2964/03 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Ämne: Digital färdskrivare	197
(2004/C 78 E/0204)	E-2965/03 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Stöd till forskning om endometriosis	199
(2004/C 78 E/0205)	E-2969/03 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Förvaltning av gemenskapsstöd på 150 000 euro – en rumänsk minister inblandad	199
(2004/C 78 E/0206)	P-2971/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Fartyg med giftig last	200
(2004/C 78 E/0207)	P-2973/03 från Jean-Louis Bernié till kommissionen Ämne: Marais Breton-området – september 2003	203
(2004/C 78 E/0208)	E-2980/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Indragen finansiering av studier i anslutning till offentliga arbeten i Grekland	204
(2004/C 78 E/0209)	E-2982/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Stabilitetspakten	205
(2004/C 78 E/0210)	E-2983/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Fall av brott mot gemenskapens miljölagstiftning	206
(2004/C 78 E/0211)	E-2984/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Uppförande av byggnader längs kuster	207
(2004/C 78 E/0212)	P-3010/03 från Adriana Poli Bortone till kommissionen Ämne: Elavbrott i Italien	208
(2004/C 78 E/0213)	P-3011/03 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Fiske – nationella gränser inom EU:s exklusiva ekonomiska zon	209
(2004/C 78 E/0214)	E-3018/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Befordringar inom Europeiska kommissionen	209
(2004/C 78 E/0215)	E-3039/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Grundlösa bestickningsanklagelser mot journalister	210
(2004/C 78 E/0216)	E-3044/03 från Graham Watson till kommissionen Ämne: T Pods	211
(2004/C 78 E/0217)	E-3048/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Samordning av kampen mot pedofili	211
(2004/C 78 E/0218)	P-3052/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Indragen gemenskapsfinansiering av förhandsstudier avseende offentliga arbeten i Grekland	213
(2004/C 78 E/0219)	E-3054/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Åtgärder för att ersätta den illegala soptippen i Kouroupos	214
(2004/C 78 E/0220)	E-3055/03 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: Bokföringsskandal och företagsledning	215
(2004/C 78 E/0221)	E-3058/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Motsägelser och orimligheter i OLAF:s och kommissionens uttalanden om Datashop-fallet	216

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0222)	E-3070/03 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Snedvridning av konkurrensen på grund av tysk lag om utrikeshandel	217
(2004/C 78 E/0223)	E-3072/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Tillhandahållande av ADSL-tjänster i Grekland	218
(2004/C 78 E/0224)	E-3073/03 från Ioannis Marinos till kommissionen Ämne: Avgifter för banktransaktioner i Grekland	219
(2004/C 78 E/0225)	E-3074/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Averkemtin	220
(2004/C 78 E/0226)	E-3096/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Luftfartsavtal med tredje länder skyddar monopol och höga priser: försök från potentiella konkurrenters sida att kringgå sådana avtal	222
(2004/C 78 E/0227)	E-3113/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Klassificering av måttenhetskoder för exporterade kvantiteter i kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System)	223
(2004/C 78 E/0228)	E-3124/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Arbetspråk	224
(2004/C 78 E/0229)	E-3126/03 från Astrid Thors till kommissionen Ämne: Gränsöverskridande tillhandahållande av speltjänster för humanitära ändamål	225
(2004/C 78 E/0230)	E-3130/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Fiske – OASIS – Oceanic Seamounts	226
(2004/C 78 E/0231)	E-3134/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Nederländerna – Ecstasy	227
(2004/C 78 E/0232)	E-3151/03 från Herman Schmid till kommissionen Ämne: Synen på välstånd i EU	229
(2004/C 78 E/0233)	E-3155/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Konkurrensnedvridande tull på fisk som importeras från Norge till Danmark	230
(2004/C 78 E/0234)	P-3160/03 från Ioannis Averoff till kommissionen Ämne: Godkännande av anläggning av soptipp i Janninas län	231
(2004/C 78 E/0235)	P-3165/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Den spanska vattenplanen (Pyrenéerna)	233
(2004/C 78 E/0236)	E-3169/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Förbud mot kamphundar	234
(2004/C 78 E/0237)	E-3174/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Europeisk filmproduktion	234
(2004/C 78 E/0238)	P-3178/03 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Ny kostnadsberäkning av de skador orsakade av Prestige och solidaritetsfonden	236
(2004/C 78 E/0239)	E-3187/03 från Geoffrey Van Orden till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för personer som försatts i konkurs	237
(2004/C 78 E/0240)	E-3192/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Fallet Eurostat: upplysningar om ordförande Prodis möjligheter att ingripa	237
(2004/C 78 E/0241)	E-3198/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Stängning av ytterligare flyktingläger i Ingusjien och utvisning av flyktingar från landet	239
(2004/C 78 E/0242)	P-3201/03 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Genomsökning av tidningen "Il Giornale" Romkontor: kränkning av pressfriheten i Italien	240
(2004/C 78 E/0243)	E-3219/03 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Brandsäkerhetsföreskrifter i EU	240
(2004/C 78 E/0244)	E-3231/03 från Dorette Corbey till kommissionen Ämne: EU-stöd inom ramen för femte och sjätte ramprogrammen	241
(2004/C 78 E/0245)	E-3255/03 från Marie Isler Béguin och Yves Piétrasanta till kommissionen Ämne: Respekt för rätt och rättvisa efter katastrofen i Bhopal i Indien	243
(2004/C 78 E/0246)	P-3258/03 från María Ayuso González till kommissionen Ämne: System för import av vitlök	244

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0247)	E-3260/03 från Michel Hansenne till kommissionen Ämne: Tillstånd för att öppna körskola	244
(2004/C 78 E/0248)	E-3262/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Personer med medborgarskap i annan medlemsstat får inte köpa lätt narkotika eller bli medlem i användarföreningar	245
(2004/C 78 E/0249)	E-3268/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Anställda vid kommissionen	246
(2004/C 78 E/0250)	E-3273/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Utsläpp av kylmedium från (nederländska) havsgående fartyg	246
(2004/C 78 E/0251)	E-3278/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Macao – det ekonomiska och sociala samarbetsforumet	248
(2004/C 78 E/0252)	P-3279/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Kommissionens kvalitetskontroll med hjälp av databasen CATS (Clearance Audit Trail System)	249
(2004/C 78 E/0253)	E-3280/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Avsaknaden av särskilda kontroller av mängden produkter som medlemsstaterna exporter till Vatikanstaten under åtnjutande av exportbidrag	252
(2004/C 78 E/0254)	E-3281/03 från Bartho Pronk, Maria Martens och Albert Maat till kommissionen Ämne: Följdfråga till E-1022/02 om fri rörlighet för fartygsbefälhavare	253
(2004/C 78 E/0255)	P-3283/03 från Francesco Speroni till kommissionen Ämne: Bananer	255
(2004/C 78 E/0256)	E-3293/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Strukturfonderna	255
(2004/C 78 E/0257)	E-3304/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Övervakning av diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung vid gränskontroller	256
(2004/C 78 E/0258)	E-3317/03 från Íñigo Méndez de Vigo till kommissionen Ämne: Gränsöverskridande betalningar	257
(2004/C 78 E/0259)	E-3320/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Transitvisum i EU	258
(2004/C 78 E/0260)	P-3323/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Misstankar om att transportbolaget ATAC brutit mot reglerna om offentlig upphandling	259
(2004/C 78 E/0261)	E-3327/03 från Albert Maat och Jan Mulder till kommissionen Ämne: Histomoniasis	260
(2004/C 78 E/0262)	P-3332/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Exportbidrag för levande nötkreatur	262
(2004/C 78 E/0263)	P-3334/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Politiskt okloka opinionsundersökningar	263
(2004/C 78 E/0264)	E-3335/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Genomsökning av redaktionslokaler på tidningen "Il Giornale"	264
(2004/C 78 E/0265)	E-3336/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Alcatel Italia S.p.A. misstänkt för kränkning av arbetstagarnas rättigheter	265
(2004/C 78 E/0266)	E-3339/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Finansieringsmöjligheter för den lokala hälsovårdsmyndigheten ASL i Fiumicino – Roma XIII	266
(2004/C 78 E/0267)	E-3342/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd till danska invandrarföreningar	267
(2004/C 78 E/0268)	E-3348/03 från Johanna Boogerd-Quaak till kommissionen Ämne: Projektet Gutenberg – Digitalisering av böcker som inte längre skyddas av upphovsrätten	268
(2004/C 78 E/0269)	E-3351/03 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Hinder för arbetstagarnas fria rörlighet i Storhertigdömet Luxemburg	269
(2004/C 78 E/0270)	E-3352/03 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: Bestämmelser för den gemensamma marknaden	270
(2004/C 78 E/0271)	E-3353/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Lika behandling av kvinnor och män i idrottsammanhang	271

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0272)	E-3360/03 från Jean-Maurice Dehousse till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för personer	271
(2004/C 78 E/0273)	E-3362/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Utvecklingen av nya kärnkraftverk	272
(2004/C 78 E/0274)	E-3372/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Danmarks möjligheter till att omförhandla protokoll 16	273
(2004/C 78 E/0275)	E-3378/03 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd till gemenskapens informationskontor	274
(2004/C 78 E/0276)	E-3381/03 från David Martin till kommissionen Ämne: Transport av hästar från Rumänien till Italien	275
(2004/C 78 E/0277)	E-3385/03 från Karin Junker till kommissionen Ämne: Användning av metalldetektorer inom arkeologin	275
(2004/C 78 E/0278)	E-3388/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: De nationella centralbankernas gradvis mindre roll vid sidan av ECB och följderna för förebyggande av tillverkning och distribution av förfalskade pengar	276
(2004/C 78 E/0279)	E-3395/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för kosovoalbanska medborgare i EU och Kosovos slutgiltiga status	278
(2004/C 78 E/0280)	E-3397/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Tandvårdsutrustning och infektionsrisk	279
(2004/C 78 E/0281)	E-3406/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Mobiltelefonantennor i Chortiatis	280
(2004/C 78 E/0282)	E-3412/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: EU:s finansiering av oberoende frivilligorganisationers projekt i Tunisien	282
(2004/C 78 E/0283)	E-3434/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Skydd av den arkitektoniska stilen Bauhaus	283
(2004/C 78 E/0284)	E-3438/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Ombyggnad av Berlaymontbyggnaden	284
(2004/C 78 E/0285)	E-3445/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Stöd till handikappade personer som inte klarar sig själva	285
(2004/C 78 E/0286)	E-3450/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Kriterier för strukturåtgärder inom fiskesektorn	286
(2004/C 78 E/0287)	E-3458/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Den tropiska regnskogens slutliga försvinnande och åtgärder för att förhindra rovdrift och import utan kvalitetsmärkning	287
(2004/C 78 E/0288)	E-3461/03 från Peder Wachtmeister till kommissionen Ämne: Mutskandal inom svenska detaljhandelsmonopolet Systembolaget AB	288
(2004/C 78 E/0289)	E-3469/03 från Bart Staes, Phillip Whitehead, Catherine Stihler och Margriet van den Berg till kommissionen Ämne: Postpoliosyndrom	289
(2004/C 78 E/0290)	E-3480/03 från Catherine Stihler till kommissionen Ämne: Funktionshindrade personers medborgerliga rättigheter	290
(2004/C 78 E/0291)	E-3483/03 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Användande av dokument som bevis på brottslig verksamhet	291
(2004/C 78 E/0292)	E-3489/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Ökning av leveranserna av råsocker till Sinaga – autonoma regionen Azorena	292
(2004/C 78 E/0293)	P-3492/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Romano Prodi – manifest	292
(2004/C 78 E/0294)	E-3498/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Iran – kärnvapen	293
(2004/C 78 E/0295)	E-3503/03 från Emmanouil Bakopoulos till kommissionen Ämne: Herrelösa hundar och olympiska spelen	294
(2004/C 78 E/0296)	P-3509/03 från Helmuth Markov till kommissionen Ämne: Interreg III A: Framtida finansiering av Euroregionernas kontor	294

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0297)	E-3530/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Äldre och funktionshindrade personers hälsa och säkerhet	295
(2004/C 78 E/0298)	E-3534/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Portugisiska arbetstagare i utlandet	296
(2004/C 78 E/0299)	E-3535/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Humana Milchunion – barns hälsa	297
(2004/C 78 E/0300)	E-3545/03 från Alexander de Roo, Karl-Heinz Florenz och Chris Davies till kommissionen Ämne: Frankrikes införlivande av direktivet om avfall från elektriska och elektroniska produkter (WEEE-direktivet)	298
(2004/C 78 E/0301)	E-3556/03 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Projekt som delfinansieras av Feder i Lobios (Orense, Spanien)	299
(2004/C 78 E/0302)	E-3588/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Val i Moçambique	300
(2004/C 78 E/0303)	P-3595/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Handikapp	301
(2004/C 78 E/0304)	E-3610/03 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Hur importtullar på socker kringgås	302
(2004/C 78 E/0305)	P-3618/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Byggföreningar i Grekland	303
(2004/C 78 E/0306)	E-3637/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Arbetsmiljön för arbetstagare som arbetar med konserveringsmedel	304
(2004/C 78 E/0307)	E-3639/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Luftföreningar i Wipp- och Eisacktal (Österrike och Italien)	305
(2004/C 78 E/0308)	E-3642/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Eurobarometerundersökningen	306
(2004/C 78 E/0309)	E-3658/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Antimobbningsdagen – framtida åtgärder	307
(2004/C 78 E/0310)	E-3659/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för varor och tjänster	308
(2004/C 78 E/0311)	E-3662/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Nötkött, naturliv och hållbar utveckling i Botswana	309
(2004/C 78 E/0312)	E-3664/03 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Kvinnors reproduktiva hälsa	310
(2004/C 78 E/0313)	P-3666/03 från Mario Mantovani till kommissionen Ämne: Hälso- och sjukvårdstjänster och patienters fria rörlighet	311
(2004/C 78 E/0314)	P-3693/03 från Armin Laschet till kommissionen Ämne: Ej offentliggjord undersökning om antisemitism från Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet	313
(2004/C 78 E/0315)	P-3696/03 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Balanserat deltagande mellan kvinnor och män i beslutsprocessen	314
(2004/C 78 E/0316)	P-3761/03 från Astrid Thors till kommissionen Ämne: Skyldighet att avliva häst pga användningen av nandrolon	315
(2004/C 78 E/0317)	E-3764/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Spanska hydrologiska planen: priset på de överförda vattenresurserna och kostnadstäckning	316
(2004/C 78 E/0318)	E-3765/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Carraras utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	317
(2004/C 78 E/0319)	E-3766/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Florens utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	317
(2004/C 78 E/0320)	E-3767/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Livornos utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	318

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0321)	E-3768/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Maceratas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	318
(2004/C 78 E/0322)	E-3769/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Massas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	318
(2004/C 78 E/0323)	E-3770/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Perugias utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	319
(2004/C 78 E/0324)	E-3771/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pistoias utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	319
(2004/C 78 E/0325)	E-3772/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pratos utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	319
(2004/C 78 E/0326)	E-3773/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Sienas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	320
(2004/C 78 E/0327)	E-3774/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Ternis utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	320
(2004/C 78 E/0328)	E-3775/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Anconas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet	320
(2004/C 78 E/0329)	E-3793/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pisas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3765/03, E-3766/03, E-3767/03, E-3768/03, E-3769/03, E-3770/03, E-3771/03, E-3772/03, E-3773/03, E-3774/03, E-3775/03 och E-3793/03	321
(2004/C 78 E/0330)	E-3794/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Miljöcertifiering av fisket	321
(2004/C 78 E/0331)	E-3798/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Anconas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	322
(2004/C 78 E/0332)	E-3799/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pisas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	322
(2004/C 78 E/0333)	E-3800/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pistoias utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	322
(2004/C 78 E/0334)	E-3801/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pratos utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	323
(2004/C 78 E/0335)	E-3802/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Sienas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	323
(2004/C 78 E/0336)	E-3803/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Ternis utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	323
(2004/C 78 E/0337)	E-3804/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Perugias utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	323
(2004/C 78 E/0338)	E-3805/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Carraras utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	324

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0339)	E-3806/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Florens utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	324
(2004/C 78 E/0340)	E-3807/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Livornos utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	324
(2004/C 78 E/0341)	E-3808/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Maceratas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	324
(2004/C 78 E/0342)	E-3809/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Massas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000	325
(2004/C 78 E/0343)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3798/03, E-3799/03, E-3800/03, E-3801/03, E-3802/03, E-3803/03, E-3804/03, E-3805/03, E-3806/03, E-3807/03, E-3808/03 och E-3809/03	325
(2004/C 78 E/0344)	P-3810/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: EU:s regler om dumpning av frisk fisk	325
(2004/C 78 E/0345)	P-3835/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Genomförande av direktiv 89/48/EEG	327
(2004/C 78 E/0346)	E-3838/03 från Emmanouil Bakopoulos till kommissionen Ämne: Herrelösa djur i Grekland	328
(2004/C 78 E/0347)	E-3867/03 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Undersökning om nyttjanderätt på tidsdelningsbasis samt semesterklubbmedlemskap	328
(2004/C 78 E/0348)	E-3883/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Alcatel Italia: Gemenskapsfinansiering av telekommunikation	330
(2004/C 78 E/0349)	E-3884/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Alcatel Italia: misstänkt överträdelse av bestämmelserna för EU-beviljade medel	331
(2004/C 78 E/0350)	E-3885/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Alcatel Italia: eventuell kontroll av beviljat EU-stöd	331
(2004/C 78 E/0351)	P-3890/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Greklands erkännande av utbildningsbevis från universitet i EU	332
(2004/C 78 E/0352)	P-3892/03 från Nicole Thomas-Mauro till kommissionen Ämne: Yttrande från AFSSA	333
(2004/C 78 E/0353)	E-3901/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Romano Prodis politiska verksamhet i Italien	334
(2004/C 78 E/0354)	P-3911/03 från María Valenciano Martínez-Orozco till kommissionen Ämne: Idrottsföreningars diskriminering av barn i Spanien	335
(2004/C 78 E/0355)	P-3925/03 från Raina Echerer till kommissionen Ämne: Katt- och hundpälss – den inre marknaden	336
(2004/C 78 E/0356)	P-4008/03 från Fernando Fernández Martín till kommissionen Ämne: Powerline Communications Systems	337
(2004/C 78 E/0356)	P-0001/04 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Bidrag för export till Vatikanstaten	338

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR (Del 2)

(2004/C 78 E/0357)	E-1653/01 från Professor Sir Neil MacCormick till kommissionen Ämne: Återställande av egendom i kandidatländerna	340
(2004/C 78 E/0358)	P-1721/01 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Nettobetalingar i budgeten	340
(2004/C 78 E/0359)	E-1746/01 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Färdigställande av sjukhusen i Katerini, Pyrgos och Korfu	341

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0360)	E-1897/01 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Den rättsliga grunden för kommissionens förslag om bildande och finansiering av alleuropeiska politiska partier	342
(2004/C 78 E/0361)	P-2120/01 från Hans Modrow till kommissionen Ämne: Utlämning av Milosevic till Haagtribunalen	343
(2004/C 78 E/0362)	E-3711/01 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Nytt handelsavtal med USA	343
(2004/C 78 E/0363)	E-0684/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Moldova som Europas fattigaste land och den påfallande skillnaden mellan hur EU behandlar detta land och hur EU behandlar de baltiska staterna	344
(2004/C 78 E/0364)	E-0685/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Negativa konsekvenser för EU:s medlemsstater av att Moldova fortgående försatts i en missgynnad särställning	345
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0684/02 och E-0685/02	345
(2004/C 78 E/0365)	E-3467/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Framsteg för effektiv behandling av tuberkulos	346
(2004/C 78 E/0366)	E-3561/02 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Kött från vilda djur	348
(2004/C 78 E/0367)	E-3630/02 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Begränsning av det antal cigaretter som får föras ut ur Spanien	350
(2004/C 78 E/0368)	E-3647/02 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: UPDF-fångar i Uganda	350
(2004/C 78 E/0369)	P-3769/02 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Allmänna tjänstehandelsavtalet	351
(2004/C 78 E/0370)	E-3863/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Nordkoreanska flyktingar	352
(2004/C 78 E/0371)	E-3882/02 från Helle Thorning-Schmidt till kommissionen Ämne: Mexikos frihandelsavtal och brott mot mänskliga rättigheter	353
(2004/C 78 E/0372)	E-3900/02 från Lennart Sacrédeus till kommissionen Ämne: Flickors och kvinnors behandling och livssituation i Afghanistan	354
(2004/C 78 E/0373)	P-0327/03 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Tillämpning av förordning (EG) nr 2560/2001 om gränsoverskridande betalningar i euro	354
(2004/C 78 E/0374)	E-0426/03 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien	355
(2004/C 78 E/0375)	E-0521/03 från Miet Smet till kommissionen Ämne: Kvinnors rättigheter i Pakistan	356
(2004/C 78 E/0376)	E-0586/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Momssänkning på cd-skivor	358
(2004/C 78 E/0377)	E-0819/03 från Ole Krarup till kommissionen Ämne: Genetiskt modifierade grödor och ansvarsskyldighet	358
(2004/C 78 E/0378)	E-0906/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Kuba – Cotonouavtalet – Mänskliga rättigheter	359
(2004/C 78 E/0379)	E-1141/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Marksättningar i Grekland och följder för infrastrukturbyggen	360
(2004/C 78 E/0380)	E-1143/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Synskadades tillgång till digitala tjänster	361
(2004/C 78 E/0381)	E-1230/03 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Förstärkt rättsligt samarbete	362
(2004/C 78 E/0382)	E-1232/03 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Medlemsstaternas politik för utbyggnaden av flygplatser	363
(2004/C 78 E/0383)	E-1272/03 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Olika behandling av européer i Turkiet	363

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0384)	E-1278/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Uniatiska kyrkor i Rumänien	364
(2004/C 78 E/0385)	E-1322/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Zimbabwe, jord, våld och svågerpolitik	365
(2004/C 78 E/0386)	E-1364/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Vatikanens utnyttjande av EU-medborgare	367
(2004/C 78 E/0387)	E-1416/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Bank dömd att betala skadestånd till kunder på grund av att information har läckt ut till skattemyndigheterna i deras medlemsstat	367
(2004/C 78 E/0388)	E-1418/03 från Maria Carrilho till kommissionen Ämne: Revidering av den strategiska ramen Europa-Asien	368
(2004/C 78 E/0389)	E-1451/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Samarbete med Slovakiens institut för metrologi	369
(2004/C 78 E/0390)	E-1517/03 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Avtal om ekonomiskt partnerskap	370
(2004/C 78 E/0391)	E-1526/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Brist på sanering av lägenheter och andra utrymmen som är förenade med blå och brun asbest i den framtida medlemsstaten Ungern	371
(2004/C 78 E/0392)	E-1540/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Handel med utrustning som kan användas till tortyr eller dödsstraff	372
(2004/C 78 E/0393)	E-1541/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Förbud mot tillverkning av utrustning som används till dödsstraff och tortyr	373
(2004/C 78 E/0394)	E-1542/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Kontroll av handel med produkter som kan användas till tortyr	373
(2004/C 78 E/0395)	E-1543/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Tillverkning av utrustning och produkter som kan användas till dödsstraff eller tortyr	373
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1540/03, E-1541/03, E-1542/03 och E-1543/03	373
(2004/C 78 E/0396)	P-1594/03 från Emilio Menéndez del Valle till kommissionen Ämne: Handelsavtalet mellan EG och Israel	374
(2004/C 78 E/0397)	P-1595/03 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Gränsöverskridande betalningar i euro	375
(2004/C 78 E/0398)	P-1632/03 från Renato Brunetta till kommissionen Ämne: Försäljning av bolaget "Vittoriosa Gaming" utförd av bolaget "Casinò Municipale di Venezia S.p.a."	375
(2004/C 78 E/0399)	E-1636/03 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Sjätte direktivet om omsättningsskatter	376
(2004/C 78 E/0400)	E-1647/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Användning och förvaltning av EU-medel för integrering av och förbättring av levnadsvillkor för romer i Bulgarien	378
(2004/C 78 E/0401)	P-1653/03 från Joost Lagendijk till kommissionen Ämne: Europeisk civil fredskår – aktuell utveckling – integrering av ett konfliktförebyggande perspektiv i EU:s utrikespolitik	379
(2004/C 78 E/0402)	P-1661/03 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Rättegången mot Leyla Zana	380
(2004/C 78 E/0403)	E-1668/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Västsahara	381
(2004/C 78 E/0404)	E-1669/03 från Jean Lambert till kommissionen Ämne: Oljeledningen mellan Baku och Ceyhun	382
(2004/C 78 E/0405)	E-1689/03 från Anders Wijkman till kommissionen Ämne: Kött av vilt, så kallat bushmeat	383
(2004/C 78 E/0406)	E-1739/03 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Samordningsenhet i Europeiska unionen för frigivning av tillfångatagna europeiska turister	384
(2004/C 78 E/0407)	E-1763/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Lagstiftningen om hästhållning i EU, medlemsländerna och kandidatländerna	385

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0408)	E-1777/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Rådet (rättsliga och inrikes frågor) i Veroia	386
(2004/C 78 E/0409)	E-1827/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Sänkt moms för hyra och köp av videokassetter och DVD	386
(2004/C 78 E/0410)	E-1832/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Bristfälligt utförda arbeten i Grekland	387
(2004/C 78 E/0411)	E-1838/03 från Roger Helmer, Charles Tannock, Sir Robert Atkins, Giles Chichester, Hartmut Nassauer och Jules Maaten till kommissionen Ämne: Frihandelsavtal mellan Singapore och EU	388
(2004/C 78 E/0412)	P-1839/03 från Ilka Schröder till kommissionen Ämne: EU:s förbindelser och associeringsavtal med Syrien	389
(2004/C 78 E/0413)	E-1854/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Marksättningar i Grekland och skador på infrastrukturen	390
(2004/C 78 E/0414)	E-1869/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Pensionsförluster	391
(2004/C 78 E/0415)	E-1873/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Noteringskrav	392
(2004/C 78 E/0416)	E-1882/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Eurons inverkan på handeln	393
(2004/C 78 E/0417)	P-1979/03 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Syntetiskt progestin i p-piller och vid hormonbehandling	394
(2004/C 78 E/0418)	E-2121/03 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Utveckling av infrastruktur och främjande av sysselsättning på Madagaskar	395
(2004/C 78 E/0419)	E-2123/03 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Främjande av förnybar energi och återvinning av avfall på Mauritius	396
(2004/C 78 E/0420)	E-2143/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens avtal med och Planistatgruppen	397
(2004/C 78 E/0421)	E-2173/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Efterlevnad av gemenskapslagstiftningen om asbest (kompletterande svar)	399
(2004/C 78 E/0422)	E-2211/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Framsteg i Thessaloniki i fråga om asylfrågor	400
(2004/C 78 E/0423)	E-2212/03 från Piia-Noora Kauppi till kommissionen Ämne: Ökade möjligheter för EU-medborgarna till påverkan och delaktighet genom interaktiv informationsteknik	401
(2004/C 78 E/0424)	E-2293/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Fri marknad medför dryga kostnader för användning av andra staters järnvägsnät, med indragningar av gränsöverskridande nattåg inom EU som följd	402
(2004/C 78 E/0425)	E-2405/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Bilförsäkringar	403
(2004/C 78 E/0426)	E-2406/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Bilförsäkringar	404
(2004/C 78 E/0427)	E-2407/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Bilförsäkringar	405
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2405/03, E-2406/03 och E-2407/03	405
(2004/C 78 E/0428)	P-2460/03 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Den irländska statens antikonkurrensåtgärder på elmarknaden	407
(2004/C 78 E/0429)	E-2537/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Nettobidrag för den gemensamma jordbrukspolitiken (kompletterande svar)	407
(2004/C 78 E/0430)	E-2580/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Produktionen av falska eurosedlar förväntas öka i glest befolkade länder där euron är parallell valuta (kompletterande svar)	408
(2004/C 78 E/0431)	E-2601/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppsnygning av den historiska stadskärnan i Rieti	410

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0432)	E-2649/03 från Paul Rübiger till kommissionen Ämne: Jämförelser av nätavgifter i kommissionens andra genomföranderapport	411
(2004/C 78 E/0433)	E-2650/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Arbetstidsdirektivet	412
(2004/C 78 E/0434)	E-2662/03 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Ämnen som bryter ned ozonskiktet	413
(2004/C 78 E/0435)	E-2666/03 från Jean Lambert till kommissionen Ämne: Materialåtervinning av bläckpatroner till skrivare	413
(2004/C 78 E/0436)	E-2670/03 från Giovanni Pittella till kommissionen Ämne: Förbud mot samtidig inskrivning vid flera olika institutioner för högre utbildning	415
(2004/C 78 E/0437)	P-2672/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Fördelningen av ankomst- och avgångstider vid flygplatser	416
(2004/C 78 E/0438)	E-2689/03 från Toine Manders till kommissionen Ämne: Roamingpriser för mobiltelefoni	416
(2004/C 78 E/0439)	E-2711/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Fritt nikotin	418
(2004/C 78 E/0440)	E-2716/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Radarvarnare (kompletterande svar)	419
(2004/C 78 E/0441)	P-2722/03 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 2158/92 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder . .	420
(2004/C 78 E/0442)	P-2746/03 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Överträdelse av EG:s bestämmelser om särskilt skyddade områden och platser av gemenskapsintresse samt användning av EU-medel för återplantering av skog i Alta Murgia (Bariprovinnsen, Italien)	421
(2004/C 78 E/0443)	E-2771/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Angående: Europeiskt stöd till Enable-projektet	423
(2004/C 78 E/0444)	E-2772/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Omfattningen av yrkesansvarsförsäkringsskydd för mindre försäkringsbolag	424
(2004/C 78 E/0445)	E-2779/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Postförsändelser och gods transporteras alltmer per järnväg i Tyskland — stimulans till samma utveckling i andra medlemsstater	425
(2004/C 78 E/0446)	P-2780/03 från António Campos till kommissionen Ämne: Bränder i unionen	426
(2004/C 78 E/0447)	E-2789/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Lagringsbestämmelserna inom EU:s utsläppshandel: ländernas rätt att lagra utsläppsrätter	428
(2004/C 78 E/0448)	E-2790/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Lagringsbestämmelserna inom EU:s utsläppshandel: de tilldelade mängdernas beständighet (enligt bördefördelningsöverenskommelsen)	429
(2004/C 78 E/0449)	E-2791/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Problemet med dubbelberäkning i utsläppshandeln	429
(2004/C 78 E/0450)	E-2792/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Möjligheterna till aggressiv spekulation inom utsläppshandeln	430
(2004/C 78 E/0451)	E-2793/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Definition av och förbud mot "het luft" i Kyotoprotokollet	430
(2004/C 78 E/0452)	E-2794/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Offentliggörandet av EU:s Kyotomål som ett glidande medeltal under en femårsperiod	431
(2004/C 78 E/0453)	E-2795/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Problem med tilldelning för hela utsläppshandelsperioden	431
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2789/03, E-2790/03, E-2791/03, E-2792/03, E-2793/03, E-2794/03 och E-2795/03	431
(2004/C 78 E/0454)	P-2799/03 från Domenico Mennitti till kommissionen Ämne: Utbyggande av transeuropeiska korridorer	433

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0455)	E-2819/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Miljökonsekvensbedömningar i Irland	434
(2004/C 78 E/0456)	E-2826/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Miljöförklaring	434
(2004/C 78 E/0457)	E-2827/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Isoleringceller på sjukhus	435
(2004/C 78 E/0458)	E-2832/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Genomförande av stabilitets- och tillväxtpakten	436
(2004/C 78 E/0459)	E-2851/03 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Vägbygge utan föregående miljökonsekvensbedömning i Gessi Triassici, en nationalpark mellan Toskana och Emilien (Villa Minozzo, Reggio Emilia, Italien) som föreslagits som ett område av gemenskapsintresse	438
(2004/C 78 E/0460)	E-2853/03 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Hamntjänstdirektivet – kritik mot parlamentet från en av kommissionens tjänstemän	439
(2004/C 78 E/0461)	E-2877/03 från Jan Dhaene till kommissionen Ämne: Internationella arkitekttävlingen "Les Sentiers de l'Europe" och place Jean Rey	440
(2004/C 78 E/0462)	E-2895/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Irländsk fåruppfödning	440
(2004/C 78 E/0463)	E-2903/03 från Miet Smet till kommissionen Ämne: Hävning av samarbetsavtal och uppskjutet undertecknande av samarbetsavtal	441
(2004/C 78 E/0464)	P-2916/03 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Ekonomiskt gemenskapsstöd till transnationella producentorganisationer	442
(2004/C 78 E/0465)	E-2959/03 från Armando Cossutta till kommissionen Ämne: Riskerna för strömavbrott	443
(2004/C 78 E/0466)	E-2966/03 från Brian Simpson till kommissionen Ämne: Spaniens nationella vattenförsörjningsplan: följderna av dammprojektet La Breña för panterlo och skyddade rovfåglar	444
(2004/C 78 E/0467)	P-2975/03 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Kontrakt med CESD	445
(2004/C 78 E/0468)	E-2994/03 från Bernhard Rapkay till kommissionen Ämne: Stöd från Europeiska unionen till Nordrhein-Westfalen under 2001 och 2002 (kompletterande svar)	447
(2004/C 78 E/0469)	E-2996/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Standardisering av datauppgifter	447
(2004/C 78 E/0470)	E-3007/03 från Giacomo Santini till kommissionen Ämne: Det europeiska Carrefour-nätverkets roll i samband med informationsåtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken	448
(2004/C 78 E/0471)	P-3068/03 från Hugues Martin till kommissionen Ämne: Finansiering av organ som hyr ut lokaler till informationskontoren Info-Point Europe	448
(2004/C 78 E/0472)	E-3112/03 från Giacomo Santini, Elena Paciotti, Luciana Sbarbati, Giovanni Pittella, Generoso Andria, Enrico Ferri, Carlo Fatuzzo, Gianfranco Dell'Alba, Roberta Angelilli, Stefano Zappalà, Paolo Pastorelli, Antonio Di Pietro, Mauro Nobilia, Sebastiano Musumeci, Michl Ebner, Roberto Bigliardo, Catherine Guy-Quint, Adriana Poli Bortone, Fiorella Ghilardotti, Monica Frassoni, Franz Turchi, Massimo Carraro, Guido Bodrato, Francesco Musotto, Vincenzo Lavarra, Vitaliano Gemelli och Giovanni Fava till kommissionen Ämne: EU:s informationspolitik. Rättslig grund för de europeiska Carrefour- och IPE-nätverken. Behovet av akut driftstöd för 2004	449
(2004/C 78 E/0473)	P-3153/03 från Evelyne Gebhardt till kommissionen Ämne: Info Point Europe	450
(2004/C 78 E/0474)	E-3240/03 från Thierry Cornillet till kommissionen Ämne: Indragning av administrationsbidrag till Info Point Europe	450
(2004/C 78 E/0475)	P-3265/03 från Maria Sanders-ten Holte till kommissionen Ämne: Info Points och informationskontor för landsbygdsutveckling	451
(2004/C 78 E/0476)	E-3287/03 från Brice Hortefeux till kommissionen Ämne: Europahusen	451
(2004/C 78 E/0477)	E-3301/03 från Nicole Thomas-Mauro till kommissionen Ämne: Infopoint Europa	452

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0478)	P-3389/03 från John Hume till kommissionen Ämne: Europeiska carrefourkontor	452
(2004/C 78 E/0479)	P-3403/03 från John Cushnahan till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd till europeiska carrefourkontor	452
(2004/C 78 E/0480)	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-3007/03, P-3068/03, E-3112/03, P-3153/03, E-3240/03, P-3265/03, E-3287/03, E-3301/03, P-3389/03 och P-3403/03	453
(2004/C 78 E/0481)	E-3012/03 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: Vin	454
(2004/C 78 E/0482)	E-3030/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Användning av hydrauliska bottenkrapor i EU	454
(2004/C 78 E/0483)	P-3037/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Överträdelse av EU: s miljölagstiftning vid utbyggnaden av flygplatsen i Frankfurt	455
(2004/C 78 E/0484)	E-3059/03 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: EU-stöd för bevarande av havsmiljön	456
(2004/C 78 E/0485)	E-3062/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Upprustning av de hydrografiska näten	457
(2004/C 78 E/0486)	P-3069/03 från Luciana Sbarbati till kommissionen Ämne: Korridoren till Adriatiska havet	459
(2004/C 78 E/0487)	P-3077/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Bristande genomförande av direktiv 2000/53/EG om uttjänata fordon	460
(2004/C 78 E/0488)	E-3086/03 från Bruno Gollnisch till kommissionen Ämne: Handeln med tobak i Frankrike	461
(2004/C 78 E/0489)	E-3087/03 från Bruno Gollnisch till kommissionen Ämne: Företagskoncentrationer: kommissionens kriterier	462
(2004/C 78 E/0490)	E-3099/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Stöd till musselodling	464
(2004/C 78 E/0491)	E-3106/03 från María Bergaz Conesa till kommissionen Ämne: Regleringsprojektet Júcar-Vinalopó	465
(2004/C 78 E/0492)	E-3128/03 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: Handel	467
(2004/C 78 E/0493)	E-3131/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Sorraiahästen	467
(2004/C 78 E/0494)	P-3135/03 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Undanskaffande av förgiftade fartyg	469
(2004/C 78 E/0495)	E-3138/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Luftföreningar i Thessaloniki	470
(2004/C 78 E/0496)	E-3140/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Projekt i förbindelse med dödsstraff	471
(2004/C 78 E/0497)	E-3141/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Europeiska veckan mot cancer – vetenskaplig forskning	472
(2004/C 78 E/0498)	E-3144/03 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Gemenskapsfinansiering för den spanska nationella vattenresursplanen	473
(2004/C 78 E/0499)	P-3145/03 från W.G. van Velzen till kommissionen Ämne: Exploderande batterier till mobiltelefoner	474
(2004/C 78 E/0500)	P-3152/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Exploderande Nokia-telefoner	476
(2004/C 78 E/0501)	E-3156/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Nybebyggelse i Serra de la Renega och i Oropesa-Benicassim (område av gemenskapsintresse i Castellón – Spanien)	477
(2004/C 78 E/0501)	E-3157/03 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Utbyggnad av militärbasen som ligger i det område runt ön Maddalena utanför Sardinien som ingår i Natura 2000	478

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0502)	E-3173/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Rösträtt för invandrare	480
(2004/C 78 E/0503)	E-3182/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Flygbolaget SATA:s överträdelse av gemenskapslagstiftningen	481
(2004/C 78 E/0504)	E-3183/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Beräkning av tilläggsavgiften för den självstyrande regionen Azorerna	482
(2004/C 78 E/0505)	E-3186/03 från Geoffrey Van Orden till kommissionen Ämne: Gränsöverskridande handel med konsumentvaror	483
(2004/C 78 E/0506)	E-3189/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Batterier som exploderar i Nokias mobiltelefoner	484
(2004/C 78 E/0507)	E-3193/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Information om Eurostats före detta generaldirektör	485
(2004/C 78 E/0508)	E-3200/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Yttre raskännetecken som kriterium för om polisen eller tullen skall kontrollera personer som överskrider en av EU:s inre gränser eller inte	487
(2004/C 78 E/0509)	E-3204/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Kommersiellt utnyttjande av skyddade arter i Grekland	487
(2004/C 78 E/0510)	E-3207/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Peroxid i tandkräm	488
(2004/C 78 E/0511)	E-3212/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Beskyllningar i brittisk tidning om ekonomisk gråzon i kommissionens finansiering	489
(2004/C 78 E/0512)	E-3216/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Lagring av farligt avfall i Grekland och brott mot miljölagstiftningen	490
(2004/C 78 E/0513)	E-3218/03 från John Bowis till kommissionen Ämne: Ovanliga sjukdomar: Evans syndrom	492
(2004/C 78 E/0514)	E-3222/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Saknade personer	493
(2004/C 78 E/0515)	E-3226/03 från Felipe Camisón Asensio till kommissionen Ämne: Reform av tobakssektorn	494
(2004/C 78 E/0516)	E-3227/03 från John Bowis till kommissionen Ämne: Indonesien	495
(2004/C 78 E/0517)	E-3230/03 från Dorette Corbey till kommissionen Ämne: Stödprogrammen Interreg och Urban	496
(2004/C 78 E/0518)	P-3232/03 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Uppdatering av budgetbeloppen (kompletterande svar)	498
(2004/C 78 E/0519)	E-3236/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Utbildning av offentliga tjänstemän i ny teknik	498
(2004/C 78 E/0520)	E-3237/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Grekiska hushålls tillgång till Internet	499
(2004/C 78 E/0521)	E-3239/03 från Martin Callanan till kommissionen Ämne: Fågeldödande på Malta	500
(2004/C 78 E/0522)	E-3243/03 från Jan Wiersma till kommissionen Ämne: "Buy American Act" i Förenta staternas försvarsbudget	500
(2004/C 78 E/0523)	E-3250/03 från Ruth Hieronymi, Christa Prets, Karin Junker, Raina Echerer och Maria Sanders-ten Holte till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens hjälp till medlemsstaterna i samband med övergången till en öppen interaktiv standard för digitaltelevision	502
(2004/C 78 E/0524)	E-3259/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Stank från soptipp i Ano Liosion	504
(2004/C 78 E/0525)	E-3274/03 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: Miljökonsekvenser i samband med anläggandet av konstgjorda stränder i La Caleta de la Guirra, Antigua kommun (Fuerteventura, Spanien)	505

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0526)	E-3275/03 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Förstörelse av de ryska skogarna	506
(2004/C 78 E/0527)	E-3276/03 från Brian Simpson till kommissionen Ämne: Begränsningar av flyg till flygplatsen i Zürich	507
(2004/C 78 E/0528)	E-3284/03 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Överbokningar på Air Frances flyg	507
(2004/C 78 E/0529)	E-3285/03 från Pierre Jonckheer till kommissionen Ämne: Kolbrytning i dagbrott i Feixolín (Valle de Laciana, Spanien)	508
(2004/C 78 E/0530)	E-3286/03 från Anne André-Léonard till kommissionen Ämne: Harmonisering av lagstiftningen inom gemenskapen i fråga om förarbevis för fritidsbåtar	510
(2004/C 78 E/0531)	E-3288/03 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: Företagsetableringar i kommunen Losser	510
(2004/C 78 E/0532)	E-3289/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Portugisiska arbetare utan rättigheter i Nordsjön	511
(2004/C 78 E/0533)	P-3291/03 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Övervakning i Portugal av genomförande av gemenskapsbeslut	512
(2004/C 78 E/0534)	E-3294/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Kommissionens femte ramprogram	513
(2004/C 78 E/0535)	E-3296/03 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Expeditionsavgifter för uppehållstillstånd	514
(2004/C 78 E/0536)	E-3300/03 från Robert Sturdy till kommissionen Ämne: Elektronisk skräppost där det begärs bankuppgifter från Afrika	515
(2004/C 78 E/0537)	E-3302/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Planer för bullerminskning (direktiv 2002/49/EG)	517
(2004/C 78 E/0538)	E-3306/03 från Gary Titley till kommissionen Ämne: Fluor i dricksvatten	518
(2004/C 78 E/0539)	E-3309/03 från Philip Claeys till kommissionen Ämne: "Responsible shopping week" i kommissionens fastigheter	518
(2004/C 78 E/0540)	E-3321/03 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Maltas tillfälliga deponier	519
(2004/C 78 E/0541)	P-3322/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Vice ordförande Kinnock och antydningar om oegentligheter vid Eurostat	520
(2004/C 78 E/0542)	E-3326/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Kommissionsledamöternas löneförmåner	521
(2004/C 78 E/0543)	E-3328/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Det förutvarande fängsläget för krigsfångar, "Stamm lager X B Sandbostel", av intresse för Europas gemensamma historia, får avsiktligt försvinna	522
(2004/C 78 E/0544)	E-3329/03 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Eurobarometerundersökningen enligt vilken Israel är det land som utgör det största hotet mot världsfreden	523
(2004/C 78 E/0545)	E-3340/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Begäran om kontroll av vissa uppgifter om kommissionens ordförande Prodi	524
(2004/C 78 E/0546)	E-3341/03 från Adriana Poli Bortone till kommissionen Ämne: Albanien	525
(2004/C 78 E/0547)	E-3343/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna med avseende på tredje länder	526
(2004/C 78 E/0548)	E-3345/03 från John Bowis till kommissionen Ämne: Palladiovillorna (ville di Palladio)	527
(2004/C 78 E/0549)	P-3350/03 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Jordskred vid vindkraftparken i Derybrien	528
(2004/C 78 E/0550)	E-3361/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Järnvägslinjen IJzeren Rijn	529
(2004/C 78 E/0551)	E-3367/03 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Laserteknik och strålningsemission	530

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0552)	E-3368/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Opinionsundersökning Eurobarometer	530
(2004/C 78 E/0553)	E-3370/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Prodis kommentarer till utfallet av den svenska folkomröstningen kring EMU	531
(2004/C 78 E/0554)	E-3371/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Juridiska konsekvenser av en ratificering av fördraget om upprättande av en konstitution för Europa	532
(2004/C 78 E/0555)	P-3376/03 från Christine De Veyrac till kommissionen Ämne: Reducerade mervärdesskattesatser – Frisörverksamhet	533
(2004/C 78 E/0556)	E-3379/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Utbyggnad av petrokemiska anläggningar i Amvrakikosbukten	534
(2004/C 78 E/0557)	E-3384/03 från Gianfranco Dell’Alba, Emma Bonino, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Olivier Dupuis, Marco Pannella och Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Korridor nr 5	535
(2004/C 78 E/0558)	P-3390/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Mervärdesskatt inom skräddarnäringen	536
(2004/C 78 E/0559)	E-3393/03 från Jean Lambert till kommissionen Ämne: Typgodkännande av mopeder	537
(2004/C 78 E/0560)	E-3404/03 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Irland – överträdelseförfarande på grund av felaktig tillämpning av EU:s miljölagstiftning	538
(2004/C 78 E/0561)	E-3405/03 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Förvaltning av strukturfonderna (kompletterande svar)	539
(2004/C 78 E/0562)	E-3407/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Cabinda – rapport om mänskliga rättigheter	541
(2004/C 78 E/0563)	E-3413/03 från Olivier Duhamel till kommissionen Ämne: Eurobarometer	542
(2004/C 78 E/0564)	E-3416/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	543
(2004/C 78 E/0565)	E-3417/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	543
(2004/C 78 E/0566)	E-3418/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	543
(2004/C 78 E/0567)	E-3419/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	543
(2004/C 78 E/0568)	E-3420/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	544
(2004/C 78 E/0569)	E-3421/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	544
(2004/C 78 E/0570)	E-3422/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	544
(2004/C 78 E/0571)	E-3423/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	544
(2004/C 78 E/0572)	E-3424/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	544
(2004/C 78 E/0573)	E-3425/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	545
(2004/C 78 E/0574)	E-3426/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	545
(2004/C 78 E/0575)	E-3427/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	545
(2004/C 78 E/0576)	E-3428/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	545
(2004/C 78 E/0577)	E-3429/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	546

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0578)	E-3430/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	546
(2004/C 78 E/0579)	E-3431/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	546
(2004/C 78 E/0580)	E-3432/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	546
(2004/C 78 E/0581)	E-3433/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)	547
(2004/C 78 E/0582)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3416/03, E-3417/03, E-3418/03, E-3419/03, E-3420/03, E-3421/03, E-3422/03, E-3423/03, E-3424/03, E-3425/03, E-3426/03, E-3427/03, E-3428/03, E-3429/03, E-3430/03, E-3431/03, E-3432/03 och E-3433/03 . .	547
(2004/C 78 E/0583)	E-3437/03 från Philip Claeys till kommissionen Ämne: Antisemitism i Europa bland nordafrikaner och andra invandrare med muslimsk bakgrund	547
(2004/C 78 E/0584)	E-3442/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Diskriminering av kvinnliga idrottare	548
(2004/C 78 E/0584)	P-3446/03 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Beviljande av stöd i samband med 2002 års fiskestopp av biologiska skäl på Sicilien	549
(2004/C 78 E/0585)	E-3447/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Försäljnings- och importproblem i vinbranschen	550
(2004/C 78 E/0586)	E-3453/03 från Philip Claeys till kommissionen Ämne: Den politiska ståndpunkt som EU-tjänstemännens fackförening TAO-AFI intar när det gäller nattflyg över Bryssels ytterområden	551
(2004/C 78 E/0587)	E-3455/03 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Gemensam handlingsplan för att skydda sjöfåglar från långrevsfiske	552
(2004/C 78 E/0588)	E-3456/03 från Adriana Poli Bortone till kommissionen Ämne: Samfinansiering av icke-statliga organisationer	553
(2004/C 78 E/0589)	E-3457/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Översyn av olivoljesektorn	554
(2004/C 78 E/0590)	E-3459/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Åtgärder mot att gamla amerikanska krigsfartyg som är förorenade med kemikalier, asbest och diesel skrotas i Europa	554
(2004/C 78 E/0591)	E-3460/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Den framtida medlemsstaten Tjeckiens motstånd mot utrotning av barnprostitution i gränsområdena till Tyskland	556
(2004/C 78 E/0592)	E-3466/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Djurens välfärd vid grekiska slakterier	557
(2004/C 78 E/0593)	E-3472/03 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Delstatsbanken i Nordrhein-Westfalen ombildas till ett renodlat finansinstitut	558
(2004/C 78 E/0594)	E-3474/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Avtal mellan företagskonsulter och enskilda kabinett inom kommissionen	559
(2004/C 78 E/0595)	E-3477/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Kvinnor i fängelse	560
(2004/C 78 E/0596)	E-3479/03 från Christine De Veyrac till kommissionen Ämne: Införslivet i nationell lagstiftning av direktiv 2002/46/EG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott	561
(2004/C 78 E/0597)	E-3482/03 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Sekretesskydd (legal privilege) av dokument mellan företag och deras advokatbyråer	562
(2004/C 78 E/0598)	E-3486/03 från Karl von Wogau till kommissionen Ämne: Avgifter för banköverföringar inom euroområdet	563
(2004/C 78 E/0599)	E-3490/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Marknadsreglering och olivoljeproducenternas inkomster inom ramen för reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja	564
(2004/C 78 E/0600)	E-3494/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Kuba – politiska fångar	565

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0601)	E-3502/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Luftkvalitetsnormer i trafikbelastade områden	566
(2004/C 78 E/0602)	E-3506/03 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Gemenskapslagstiftning om DNA	567
(2004/C 78 E/0603)	P-3510/03 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou till kommissionen Ämne: Körkort i Europeiska unionen	568
(2004/C 78 E/0604)	E-3516/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Kommissionens personalresurser	569
(2004/C 78 E/0605)	P-3519/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Den italienska regeringens plötsliga och ensidiga beslut att inrätta en nationell lagringsanläggning för radioaktivt avfall i kommunen Scanzano Jonico	570
(2004/C 78 E/0606)	E-3520/03 från Rijk van Dam till kommissionen Ämne: Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 4/2003 om landsbygdens utveckling: stöd till mindre gynnade områden	572
(2004/C 78 E/0607)	P-3522/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Särskilda tullar för import av fotografiska produkter till Folkrepubliken Kina	573
(2004/C 78 E/0608)	E-3523/03 från Struan Stevenson till kommissionen Ämne: Förslag till ny lagstiftning om djurtransport	574
(2004/C 78 E/0609)	P-3527/03 från Rijk van Dam till kommissionen Ämne: Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 4/2003 om landsbygdens utveckling: stöd till mindre gynnade områden	576
(2004/C 78 E/0610)	E-3529/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Amnesty Internationals och Oxfams rapport om vapenkontroll	578
(2004/C 78 E/0611)	E-3536/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Svårigheter att få examensbevis och yrkeskvalifikationer erkända i Frankrike	578
(2004/C 78 E/0612)	E-3542/03 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Genetiskt modifierade organismer	579
(2004/C 78 E/0613)	E-3543/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för bulgarer	580
(2004/C 78 E/0614)	E-3544/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Eurobarometerens enkät om hoten mot freden	580
(2004/C 78 E/0615)	E-3546/03 från Miet Smet till kommissionen Ämne: Användning av intelligent hastighetsanpassning i vägtrafiken	581
(2004/C 78 E/0616)	P-3547/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Ständigt återkommande och ostraffade oljeutsläpp utanför den portugisiska kusten	582
(2004/C 78 E/0617)	E-3549/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Sammanhållningsfonden – Portugal	583
(2004/C 78 E/0618)	E-3552/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd från EU till forskningsprogram i Ukraina	584
(2004/C 78 E/0619)	E-3553/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Försvunna cyprioter	585
(2004/C 78 E/0620)	E-3554/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Utveckling av konstgjorda virus och bakterier i Amerika och följderna i form av att miljövården i Europa kan komma att försummas	586
(2004/C 78 E/0621)	E-3555/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Utveckling av konstgjorda virus och bakterier i Amerika och följderna för biologisk mångfald och biologisk krigsföring i Europa	587
(2004/C 78 E/0622)	E-3559/03 från Margriet van den Berg och Jan Wiersma till kommissionen Ämne: Rail Service Centrum Groningen samt det faktum att gränsövergången per järnväg till norra Tyskland i Nieuweschans inte används	589
(2004/C 78 E/0623)	E-3561/03 från Jan Andersson till kommissionen Ämne: S k parasubordinerade arbetstagare och social dumping	590
(2004/C 78 E/0624)	E-3562/03 från Giacomo Santini till kommissionen Ämne: Automatisk förnyelse av koncessionen för Brennermotorvägen	591

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0625)	E-3564/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Internationella teletjänster och konkurrens	591
(2004/C 78 E/0626)	E-3566/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Returnering av budgetmedel	593
(2004/C 78 E/0627)	P-3568/03 från Herman Schmid till kommissionen Ämne: Konstitutionsutkastet kan ej lösa EU:s bristande folkliga legitimitet	593
(2004/C 78 E/0628)	E-3571/03 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Anläggningar i en medlemsstat innebär hot mot vattenområde i annan medlemsstat	594
(2004/C 78 E/0629)	E-3576/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Europeisk legitimation för personer med funktionshinder	595
(2004/C 78 E/0630)	E-3580/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: EU:s arbetstidslagstiftning	596
(2004/C 78 E/0631)	E-3582/03 från Yasmine Boudjenah till kommissionen Ämne: Multinationella företags roll i konflikter i Afrika	597
(2004/C 78 E/0632)	E-3584/03 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Begäran om ett mer utförligt svar	599
(2004/C 78 E/0633)	E-3585/03 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: EUMC:s hemligstämplande av en rapport om muslimers antisemitism	599
(2004/C 78 E/0634)	E-3587/03 från Koenraad Dillen till kommissionen Ämne: Rapport om antisemitism från Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet . . .	600
(2004/C 78 E/0635)	E-3607/03 från Olivier Duhamel till kommissionen Ämne: Övervakningscentrumet i Wien	600
(2004/C 78 E/0636)	E-3700/03 från Marco Pannella, Maurizio Turco, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Mörkläggning av den undersökning om antisemitismen i Europa som beställts av Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet	601
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3585/03, E-3587/03, E-3607/03 och E-3700/03	602
(2004/C 78 E/0637)	E-3590/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Iberoamerikanska toppmötet – slutsatser och framtidsutsikter	602
(2004/C 78 E/0638)	E-3596/03 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Ämne: EU:s gränskontroller	603
(2004/C 78 E/0639)	E-3601/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: "Buy American Act"	605
(2004/C 78 E/0640)	E-3602/03 från Anne Van Lancker till kommissionen Ämne: Artikel 51 i den europeiska konstitutionen	606
(2004/C 78 E/0641)	E-3665/03 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Konfessionslösa organisationer	606
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3602/03 och E-3665/03	607
(2004/C 78 E/0642)	E-3603/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Ex-militärer från de portugisiska kolonialkrigen – handikapp	607
(2004/C 78 E/0643)	E-3604/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Östtimor – katastrofbistånd	608
(2004/C 78 E/0644)	E-3608/03 från Marco Pannella, Maurizio Turco, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Greklands kränkning av den Çamëria-albanska minoritetens rättigheter	610
(2004/C 78 E/0645)	E-3611/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Legalisering av invandringen	611
(2004/C 78 E/0646)	E-3620/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Tillämpning av matematisk typmetod vid uppdragsgivning i samband med offentliga arbeten	612
(2004/C 78 E/0647)	E-3621/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Förekomst av clophen i livsmedel framställda på skilda håll i Grekland	613
(2004/C 78 E/0648)	E-3622/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Kostnader för "gratis" utbildning i Grekland	614

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0649)	E-3626/03 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Öppnandet av arbetsmarknaden i medlemsstaterna	615
(2004/C 78 E/0650)	E-3627/03 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Tillträde till arbetsmarknaden för nya unionsmedborgare och icke-unionsmedborgare	616
(2004/C 78 E/0651)	E-3631/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Samråd med välgörenhetsorganisationer med avseende på förslaget om att införa mervärdesskatt på posttjänster	617
(2004/C 78 E/0652)	E-3632/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Uttalanden om EU:s sammanhållningspolitik av rådgivaren till kommissionens ordförande Romano Prodi	617
(2004/C 78 E/0653)	E-3645/03 från Salvador Jové Peres och Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Avtal mellan Europeiska unionen och Marocko	618
(2004/C 78 E/0654)	E-3646/03 från Salvador Jové Peres och Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Avtal Europeiska unionen och Marocko	618
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3645/03 och E-3646/03	619
(2004/C 78 E/0655)	E-3647/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Breddning och fördjupning av floden Maas norr om Maastricht försenas till följd av besvär mot omtvistad grustäkt	619
(2004/C 78 E/0656)	E-3648/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Kraven från den internationella godsbefordran per järnväg på att de nationella säkerhetssystemen för järnvägstrafik skall ersättas med det europeiska tågkontrollsystemet (European Train Control System, ETCS) som europeisk standard	620
(2004/C 78 E/0657)	E-3650/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Iberiska lodjuret dör ut i naturområdet Sierra Morena i Andalusien till följd av att det anlagts ett stort vattenmagasin och de kompenserande åtgärderna inte varit adekvata	622
(2004/C 78 E/0658)	E-3651/03 från Cees Bremmer och Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Usla arbetsförhållanden för au pair-anställda i Nederländerna	623
(2004/C 78 E/0659)	P-3660/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Fruktsvärda levnadsförhållanden för barnen i Tjetjenien	624
(2004/C 78 E/0660)	E-3671/03 från Joost Lagendijk och Arie Oostlander till kommissionen Ämne: Utvidgat samarbete i kampen mot terrorismen	625
(2004/C 78 E/0661)	E-3672/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Situationen för Sorefame	626
(2004/C 78 E/0662)	E-3675/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Situationen för portugisiska mikroföretag och små och medelstora företag	627
(2004/C 78 E/0663)	E-3690/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Firenze	629
(2004/C 78 E/0664)	E-3691/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Pesaro-Urbino	629
(2004/C 78 E/0665)	E-3692/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Siena	629
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3690/03, E-3691/03 och E-3692/03	630
(2004/C 78 E/0666)	P-3697/03 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Flyktingars återvändande till Turkiet	630
(2004/C 78 E/0667)	E-3699/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Mål-1-områden i Connacht/Ulster (Irland)	631
(2004/C 78 E/0668)	E-3702/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Gemensam kommitté EG-Macao – det tionde mötet	631
(2004/C 78 E/0669)	P-3703/03 från Ulla Sandbæk till kommissionen Ämne: HIV och kommissionens stöd till utvecklingen av prismässigt överkomliga mikrobicider	632
(2004/C 78 E/0670)	E-3718/03 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Ekodesign för energiförbrukande produkter	633

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0671)	E-3720/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Tillnärmning av bestämmelserna i direktiv 97/24/EG	635
(2004/C 78 E/0672)	P-3732/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Vietnam	637
(2004/C 78 E/0673)	E-3733/03 från Constanze Krehl till kommissionen Ämne: Samarbete mellan arbetsmarknadens parter i samband med regional strukturell utveckling i Sachsen	638
(2004/C 78 E/0674)	E-3751/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Terni	639
(2004/C 78 E/0675)	E-3752/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Ancona	640
(2004/C 78 E/0676)	E-3753/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Florens	640
(2004/C 78 E/0677)	E-3754/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Livorno	640
(2004/C 78 E/0678)	E-3755/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Macerata	641
(2004/C 78 E/0679)	E-3756/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Perugia	641
(2004/C 78 E/0680)	E-3757/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pesaro	641
(2004/C 78 E/0681)	E-3758/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pisa	642
(2004/C 78 E/0682)	E-3759/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pistoia	642
(2004/C 78 E/0683)	E-3760/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Siena	642
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3751/03, E-3752/03, E-3753/03, E-3754/03, E-3755/03, E-3756/03, E-3757/03, E-3758/03, E-3759/03 och E-3760/03	643
(2004/C 78 E/0684)	E-3763/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Kliniska prövningar	644
(2004/C 78 E/0685)	E-3792/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pesaro-Urbinos utnyttjande av medlen från Tempus III-programmet	645
(2004/C 78 E/0686)	E-3811/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Utbredning av ärftligt hårfall (androgen alopeci)	645
(2004/C 78 E/0687)	E-3813/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Åklagarmyndigheten i Venedig undersöker användningen av gemenskapsmedel inom jordbrukssektorn	647
(2004/C 78 E/0688)	E-3814/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Åklagarmyndigheten i Palermo undersöker bedrägeri på 6,5 miljoner euro gentemot EU	647
(2004/C 78 E/0689)	E-3815/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Åklagarmyndigheten i Salerno undersöker bedrägeri på trettio miljoner euro gentemot EU	648
(2004/C 78 E/0690)	E-3816/03 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Åklagarmyndigheten i Lecce undersöker bedrägeri på sex miljoner euro gentemot EU	649

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0691)	E-3818/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Villkor för erhållande av pension i Grekland	650
(2004/C 78 E/0692)	E-3820/03 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Anslutning till el- och vattenförsörjningsnätet	651
(2004/C 78 E/0693)	E-3827/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Finansiering av det europeiska Carrefour- och eurofonätet	651
(2004/C 78 E/0694)	P-3830/03 från Juan Ferrández Lezaun till kommissionen Ämne: Anbudsinfordran för infrastruktur inom ramen för Spaniens nationella vattenplan (PHN)	652
(2004/C 78 E/0695)	E-3833/03 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Provinsernas medverkan i förvaltningen av EU:s strukturfonder	653
(2004/C 78 E/0696)	E-3834/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Diskriminering av portugisiska arbetstagare utomlands	654
(2004/C 78 E/0697)	P-3836/03 från Emmanouil Bakopoulos till kommissionen Ämne: Mervärdesskatt för leverantörer av transporttjänster	655
(2004/C 78 E/0698)	E-3839/03 från Monica Frassoni och Daniel Cohn-Bendit till kommissionen Ämne: Programmet för återuppbyggnad efter jordbävningen i Marmararegionen – en integrerad åtgärdsplan för återuppbyggnad av staden Düzce i Turkiet	656
(2004/C 78 E/0699)	E-3843/03 från Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Kommunen Milanos censur av Romano Cagnonis fotutställning på begäran av det ryska konsulatet i Milano	657
(2004/C 78 E/0700)	E-3846/03 från Maj Theorin till kommissionen Ämne: Kvinnor och konflikt	658
(2004/C 78 E/0701)	E-3849/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Insamling av information om organtransplantationer i Europa	658
(2004/C 78 E/0702)	E-3850/03 från Jan Andersson till kommissionen Ämne: Skadliga isocyanater och skydd av arbetstagare	659
(2004/C 78 E/0703)	P-3853/03 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Finansiering av den spanska nationella vattenplanen (plan hidrológico nacional)	660
(2004/C 78 E/0704)	P-3861/03 från Heide Rühle till kommissionen Ämne: Exportgaranti från tyska förbundsregeringen för finsk atomreaktor	661
(2004/C 78 E/0705)	P-3862/03 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Gemenskapsfinansiering för bron över Messinasundet	661
(2004/C 78 E/0706)	E-3872/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Konsekvenser av EU:s investeringar i regleringen av Júcar-Vinalopó	662
(2004/C 78 E/0707)	E-3874/03 från Francesco Fiori till kommissionen Ämne: Import till EU av ocertifierade aktiva farmaceutiska substanser	663
(2004/C 78 E/0708)	E-3877/03 från Francesco Fiori till kommissionen Ämne: Brott mot gemenskapens principer genom artikel 24 i lag nr 289/2002	664
(2004/C 78 E/0709)	E-3878/03 från Johannes Blokland till kommissionen Ämne: Undersökning av läkemedels effekter på barn	666
(2004/C 78 E/0710)	E-3882/03 från Cristina Gutiérrez-Cortines, Bernd Lange, Karl-Heinz Florenz och Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Initiativet Inspire	667
(2004/C 78 E/0711)	P-3893/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Hälsovarningar på cigarettpaket	669
(2004/C 78 E/0712)	P-3894/03 från Ian Hudgton till kommissionen Ämne: Mål 1-status för höglandet och öarna i Skottland	669
(2004/C 78 E/0713)	E-3899/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Sammanträde med det blandade utskottet EU-Folkrepubliken Laos	670
(2004/C 78 E/0714)	E-3903/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Ojämlig behandling i fråga om bankkrediter och det italienska DS-partiets (Democratici di Sinistra) obetalade skulder	671

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0715)	P-3910/03 från Amalia Sartori till kommissionen Ämne: Olyckor i hemmet och hemmet som arbetsplats	671
(2004/C 78 E/0716)	E-3913/03 från Ole Krarup till kommissionen Ämne: Beviljande av avtal om oljeutvinning	673
(2004/C 78 E/0717)	E-3915/03 från Marco Pannella, Maurizio Turco, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Den kambodjanska regeringens tvångsmässiga återsändande av montagnardflyktingar till Vietnam och fortgående kränkningar av FN:s flyktingkonvention	673
(2004/C 78 E/0718)	P-3918/03 från Georges Berthu till kommissionen Ämne: Reducerade mervärdesskattesatser	675
(2004/C 78 E/0719)	E-3922/03 från María Bergaz Conesa till kommissionen Ämne: Projekt som samfinansierats av kommissionen inom ramen för den spanska nationella vattenplanen (PHN)	676
(2004/C 78 E/0720)	E-3943/03 från Daniel Cohn-Bendit till kommissionen Ämne: Tillfällig lag om medborgarskap och inresa i Israel	676
(2004/C 78 E/0721)	E-3951/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Genmodifierade fiskar	677
(2004/C 78 E/0722)	E-3953/03 från Catherine Stihler till kommissionen Ämne: Normer för utformning av rullstolar	678
(2004/C 78 E/0723)	E-3960/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Angola – F.d. soldaters integration i samhället och avvärjning av civila	678
(2004/C 78 E/0724)	P-3998/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Reklamkampanj i Grekland med pengar ur gemenskapens stödram	680
(2004/C 78 E/0725)	E-4001/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Överflyttning av studenter	681
(2004/C 78 E/0726)	E-4031/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Språkprogram för minoriteter	681
(2004/C 78 E/0727)	P-4059/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Barnrika familjer	682
(2004/C 78 E/0728)	P-4072/03 från John Cushnahan till kommissionen Ämne: Tillämpning av associeringsavtalet EG-Israel	683
(2004/C 78 E/0729)	P-4074/03 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Problem i samband med att direktiv 2002/2/EG införlivats med nationell lagstiftning	684
(2004/C 78 E/0730)	P-0037/04 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Bestämmelser om rörelsefrihet och inflyttning av medborgare från andra medlemsstater i samband med upptagandet av 10 nya medlemsstater i EU den 1 maj 2004	685
(2004/C 78 E/0731)	E-0151/04 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Brist på enheter för intensivvård i Grekland	686
(2004/C 78 E/0732)	P-0230/04 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Medlemsstaternas utnyttjande av gemenskapsanslagen fram till slutet av 2003	686
(2004/C 78 E/0733)	P-0417/04 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Uppsägningar vid Finex-gruppens fabrik	687

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR (Del 3)

(2004/C 78 E/0734)	E-1287/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Rapsodlingar	688
(2004/C 78 E/0735)	E-2931/02 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: EU-medel till prioriterade höghastighetslinjer som främjar regional balans och ekonomisk och social sammanhållning	688
(2004/C 78 E/0736)	E-3340/02 från Astrid Thors till kommissionen Ämne: Certifiering av ekospannmål vid export på den inre marknaden	690
(2004/C 78 E/0737)	P-3636/02 från Niall Andrews till kommissionen Ämne: Humanitärt bistånd och invandringskontroll	691

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0738)	P-3857/02 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Slakt på sälungar vid Vita havet, Ryssland	691
(2004/C 78 E/0739)	E-3878/02 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Gemenskapsharmonisering av preskriptionstiden för skatteskulder	692
(2004/C 78 E/0740)	E-3908/02 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Malta	693
(2004/C 78 E/0741)	E-0064/03 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Europeiskt bistånd till bärgning av färjan Le Joola, som sjönk utanför Senegals kust	693
(2004/C 78 E/0742)	E-0075/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Reguljär spårbunden stadstrafik konkurreras ut av minibussar som erbjuder en dyr, osäker och oöverskådlig service	694
(2004/C 78 E/0743)	E-0115/03 från Catherine Stihler till kommissionen Ämne: Maltas anslutning till EU och direktivet om bevarande av vilda fåglar (79/409/EEG)	695
(2004/C 78 E/0744)	E-0118/03 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Fastställande av den Europeiska unionens slutgiltiga gränser	696
(2004/C 78 E/0745)	E-0120/03 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Fiskekonflikten mellan Spanien och Portugal vid floden Gaudianas utlopp	697
(2004/C 78 E/0746)	E-0192/03 från Lennart Sacrédeus till kommissionen Ämne: Indisk pastor fängslad utan anklagelser i Qatar	697
(2004/C 78 E/0747)	P-0281/03 från Ulpu Iivari till kommissionen Ämne: Reformen av EU:s fiskopolitik och vildlaxstammarnas återhämtning	698
(2004/C 78 E/0748)	E-0320/03 från Massimo Carraro och Vincenzo Lavarra till kommissionen Ämne: Import av fjäderfäkött	700
(2004/C 78 E/0749)	E-0450/03 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Flyktinganläggningar och människohandlare	701
(2004/C 78 E/0750)	P-0557/03 från Anne Van Lancker till kommissionen Ämne: Reglering av mjölkkvoter i gränsoverskridande företag	703
(2004/C 78 E/0751)	E-0736/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Anläggning av kontrollerade deponier	704
(2004/C 78 E/0752)	E-0751/03 från Mary Banotti till kommissionen Ämne: Den nationella utvecklingsplanen för Irland 2000–2006	704
(2004/C 78 E/0753)	E-0790/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Lagstiftningen om avfallsförbränning	705
(2004/C 78 E/0754)	E-0816/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Oberoende studie över hybrida vinsorter	706
(2004/C 78 E/0755)	E-0926/03 från Peter Skinner till kommissionen Ämne: Omlokalisering av produktion från Eastleigh i Förenade kungariket till Battipaglia i södra Italien av företaget Pirelli	707
(2004/C 78 E/0756)	P-1237/03 från Diana Wallis till kommissionen Ämne: EES-avtalet i samband med EU:s utvidgning	707
(2004/C 78 E/0757)	P-1266/03 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: TRIPS, UPOV och jordbrukarnas rättigheter	708
(2004/C 78 E/0758)	E-1280/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Felaktig införlivning av direktiv 2002/49/EG med den spanska lagstiftningen	709
(2004/C 78 E/0759)	E-1285/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Europeiska unionens åtgärder för att se till att krigsfångarna i Irak behandlas på ett respektfullt och humant sätt	710
(2004/C 78 E/0760)	E-1318/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Kommer icke-kommersiella tjänster fortfarande att kunna tillhandahållas utanför Europa med anledning av EU:s ställningstagande vid förhandlingarna WTO-GATS 2?	711
(2004/C 78 E/0761)	E-1330/03 från Sérgio Marques till kommissionen Ämne: Prestige och gemenskapsstöd	713
(2004/C 78 E/0762)	E-1340/03 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Finansiering av forskning kring prionsjukdomar i det sjätte ramprogrammet för forskning	714

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0763)	E-1441/03 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Däck – tillämpningen av direktiv 1999/31/EG om avfallsdeponering	715
(2004/C 78 E/0764)	P-1450/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Behovet av snabbt ingripande i projektet för utbyggnad av hamnen i Altea (Spanien)	716
(2004/C 78 E/0765)	E-1504/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Mätbarhet för GMO-material i livsmedel	717
(2004/C 78 E/0766)	P-1531/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Import av tonfiskkonserver från Thailand och Filippinerna	718
(2004/C 78 E/0767)	E-1586/03 från Nuala Ahern till kommissionen Ämne: Radioaktiv kontamination från Sellafield	719
(2004/C 78 E/0768)	E-1587/03 från Nuala Ahern till kommissionen Ämne: Grundläggande nukleära säkerhetsnormer	719
(2004/C 78 E/0769)	E-1588/03 från Nuala Ahern till kommissionen Ämne: Försiktighetsprincipen	720
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1586/03, E-1587/03 och E-1588/03	720
(2004/C 78 E/0770)	E-1650/03 från Hanja Majj-Weggen till kommissionen Ämne: Frihetsberövande av Oscar E. Biscet på Kuba	720
(2004/C 78 E/0771)	E-1667/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Moms på posttjänster	721
(2004/C 78 E/0772)	E-1720/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: EU och Förenta staterna bildar gemensamt block mot resten av världen i och med att den transatlantiska affärsdialogen fått utökade uppgifter	722
(2004/C 78 E/0773)	E-1747/03 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Israel – tillbakadragande av restriktioner för resor till och från de ockuperade områdena	723
(2004/C 78 E/0774)	E-1764/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Vapentransporter och exportförbud	724
(2004/C 78 E/0775)	E-1795/03 från Terence Wynn till kommissionen Ämne: Produkter som tillverkats i tredje land	725
(2004/C 78 E/0776)	E-1815/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Information från Michaele Schreyer i fråga om bedrägeri inom Eurostat	726
(2004/C 78 E/0777)	P-1826/03 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Tvärgående höghastighetstågförbindelse i Italien, den inre marknaden, miljökonsekvenser och avkastningen på investeringar	727
(2004/C 78 E/0778)	P-1841/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Kommissionens uppfattning att terrorism inte utgör ett brott mot de mänskliga rättigheterna	729
(2004/C 78 E/0779)	E-1855/03 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Mänskliga rättigheter inom EU – brist på ett gemensamt rapportsystem för medlemsstaterna om brott mot de mänskliga rättigheterna	730
(2004/C 78 E/0780)	E-1945/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Anpassning av den nederländska medielagen	731
(2004/C 78 E/0781)	P-2154/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Förseningar i samband med utbetalning av medel till projekt för små och medelstora företag	732
(2004/C 78 E/0782)	E-2160/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Sändningstillstånd för radio- och tevestationer, systemet för statligt stöd till radio och teve i allmänhetens tjänst, reklammarknaden för grekiska massmedier	733
(2004/C 78 E/0783)	E-2218/03 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Höghastighetståg, sträckorna Milano-Genua och Milano-Verona	735
(2004/C 78 E/0784)	E-2265/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Penningmedel används och vilsedande uppgifter sprids ut för att förmå myndigheter och andra storförbrukare att inte använda billigare programvara från konkurrenter	736
(2004/C 78 E/0785)	E-2328/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Helikopterförbindelse till Scillyöarna	737
(2004/C 78 E/0786)	E-2428/03 från Niels Busk till rådet Ämne: Statligt stöd till italienska mjölkproducenter	738

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0787)	E-2429/03 från Niels Busk till rådet Ämne: Statligt stöd till italienska mjölkproducenter	738
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2428/03 och E-2429/03	738
(2004/C 78 E/0788)	E-2447/03 från Marie-Arlette Carlotti till kommissionen Ämne: Föreskrifter om genomförandet av åtgärder för tekniskt och ekonomiskt stöd till traditionella AVS-bananleverantörer	739
(2004/C 78 E/0789)	E-2452/03 från Erik Meijer till rådet Ämne: Ökande påtryckningar från Förenta staterna till förmån för att blivande medlemsstater i EU varaktigt skall upphöra att samarbeta med Internationella brottmålsdomstolen	740
(2004/C 78 E/0790)	E-2464/03 från Piia-Noora Kauppi till kommissionen Ämne: Prissättningen av grundläggande posttjänster	741
(2004/C 78 E/0791)	E-2485/03 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Dubbelbeskattningsavtal och förordning (EEG) nr 1408/71	743
(2004/C 78 E/0792)	E-2494/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Pensioner	744
(2004/C 78 E/0793)	E-2553/03 från Marco Cappato till rådet Ämne: Den tunisiska journalisten Abdallah Zouari	745
(2004/C 78 E/0794)	E-2584/03 från Graham Watson till rådet Ämne: Timmerimport från Indonesien	747
(2004/C 78 E/0795)	E-2614/03 från Albert Maat till kommissionen Ämne: Vingårdar anläggs med stöd från gemenskapens fonder	747
(2004/C 78 E/0796)	P-2616/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Uteslutning av feta, ouzo och kalamataoliver från den förteckning över produkter med skyddad geografiskt ursprungsbezeichnung som kommer att läggas fram inför WTO-förhandlingarna	748
(2004/C 78 E/0797)	E-2627/03 från Maurizio Turco till rådet Ämne: Uppföljningen av "Europaparlamentets resolution om sexuellt våld mot kvinnor, särskilt katolska nunnor" som godkändes av Europaparlamentet den 5 april 2001	749
(2004/C 78 E/0798)	E-2652/03 från Emma Bonino, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba, Olivier Dupuis, Marco Pannella och Maurizio Turco till rådet Ämne: Kränkning av lag och rätt i Libanon	750
(2004/C 78 E/0799)	E-2706/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Daphneprogrammet	752
(2004/C 78 E/0800)	E-2737/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Mänskliga rättigheter i Vietnam	752
(2004/C 78 E/0801)	P-2751/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Olaglig manipulation vid tilldelning av kontrakt till CESD-Roma	753
(2004/C 78 E/0802)	E-2753/03 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Anpassning av den nederländska medielagen	755
(2004/C 78 E/0803)	P-2767/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Finansiering av icke-statliga organisationer	756
(2004/C 78 E/0804)	E-2797/03 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Kamp mot legionärssjukan	756
(2004/C 78 E/0805)	E-2801/03 från Pedro Marset Campos till rådet Ämne: Särskilda avgifter i Frankrike och Tyskland för godstransporter på väg	757
(2004/C 78 E/0806)	E-2807/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Vatikanens korståg mot homosexuella äktenskap inom EU och Vatikanens rätt att förvärva inkomster genom att ge ut euromynt	758
(2004/C 78 E/0807)	E-2839/03 från Alexandros Alavanos till rådet Ämne: Iraks ställning i FN och EU:s ståndpunkt	760
(2004/C 78 E/0808)	P-2875/03 från Hélène Flautre till rådet Ämne: Situationen för invandrare och asylsökande i Malta	760
(2004/C 78 E/0809)	E-2878/03 från Jan Dhaene till rådet Ämne: Teknisk kontroll av lastbilars system för att undvika döda vinklar	761
(2004/C 78 E/0810)	E-2880/03 från Jan Dhaene till rådet Ämne: Cykelstöder	762

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0811)	E-2885/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Tillämpning av associeringsavtalet mellan EU och Israel	763
(2004/C 78 E/0812)	E-2900/03 från Antonio Tajani till rådet Ämne: Åtgärder för att rädda jobben vid Alcatels anläggning i Rieti (Italien)	763
(2004/C 78 E/0813)	E-2911/03 från Glenys Kinnock till rådet Ämne: Fotbollsrelaterat våld	764
(2004/C 78 E/0814)	E-2917/03 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: 2 SDA, Camire, Marcom, World Systems, Ariane II group, Sema Belgium	765
(2004/C 78 E/0815)	E-2918/03 från Marco Cappato och Maurizio Turco till rådet Ämne: Fallet med den italienske medborgaren Maurizio Trotta, som sitter fängslad i Rumänien	766
(2004/C 78 E/0816)	E-2926/03 från Michl Ebner till rådet Ämne: Nödvändigt utöka antalet frivilliga brandstyrkor	766
(2004/C 78 E/0817)	E-2929/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Situationen för den vietnamesiske medborgaren Thich Tri Luc, som av FN:s flyktingkommissarie tilldelats flyktingstatus och som blivit bortförd i Kambodja och inväntar dom i Vietnam	767
(2004/C 78 E/0818)	E-2940/03 från Rosa Miguélez Ramos till rådet Ämne: Tilldelning av medel från solidaritetsfonden	768
(2004/C 78 E/0819)	E-2944/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Indragning av extratåget för den stora strömmen av tjänstemän och medarbetare i de politiska grupperna mellan Europaparlamentets två sammanträdesplatser	769
(2004/C 78 E/0820)	E-2960/03 från Armando Cossutta till rådet Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern	770
(2004/C 78 E/0821)	E-2962/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Förstörelse av värdefulla skatter i Agia Sofia	771
(2004/C 78 E/0822)	P-3008/03 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Olika konkurrensvillkor för EU-ländernas fiskeberedningsindustri	772
(2004/C 78 E/0823)	E-3061/03 från Elisabeth Schroedter till kommissionen Ämne: Skyddsområdet "Falkenseer Kuhlaake" (nr 537) hotas av vägbygge med stöd från de europeiska strukturfonderna	773
(2004/C 78 E/0824)	P-3066/03 från Alain Esclopé till kommissionen Ämne: Skrotning av gamla amerikanska krigsfartyg	774
(2004/C 78 E/0825)	E-3088/03 från Bruno Gollnisch till kommissionen Ämne: Fusionen mellan Péchiney och Alcan	775
(2004/C 78 E/0826)	E-3089/03 från Bruno Gollnisch till rådet Ämne: Alstom	777
(2004/C 78 E/0827)	P-3090/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Upphävande av status för skogsareal och skog och ändrad definition av begreppet skog i grekiskt lagförslag	777
(2004/C 78 E/0828)	E-3098/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Margot Wallström och EMU-kampanjen	779
(2004/C 78 E/0829)	E-3100/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Kommissionens engagemang i nationella kampanjer	779
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3098/03 och E-3100/03	779
(2004/C 78 E/0830)	E-3101/03 från Jonas Sjöstedt till rådet Ämne: EMU-val och placering av myndighet	780
(2004/C 78 E/0831)	P-3102/03 från Lissy Gröner till kommissionen Ämne: Diskriminering av kvinnor i kommissionens nya bedömningsystem	780
(2004/C 78 E/0832)	E-3120/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Buller	782
(2004/C 78 E/0833)	E-3137/03 från Mihail Papayannakis till rådet Ämne: Rätten att söka asyl	783
(2004/C 78 E/0834)	P-3167/03 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: Arbete och hälsovård i anslutningsländerna	783

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0835)	E-3168/03 från Michl Ebner till rådet Ämne: Förbud mot kamphundar	784
(2004/C 78 E/0836)	P-3180/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: EU-skydd av blomsterproduktion	785
(2004/C 78 E/0837)	E-3188/03 från Adeline Hazan till kommissionen Ämne: Europeisk harmonisering av folkbokföringsuppgifter	787
(2004/C 78 E/0838)	E-3195/03 från Ursula Stenzel till kommissionen Ämne: Erkännande av yrket (klinisk) optometrist	788
(2004/C 78 E/0839)	E-3196/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Problem rörande byggverksamhet, skogsskydd och bostadskooperativ i Grekland	788
(2004/C 78 E/0840)	E-3203/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Sjukhusavfall på Attika	789
(2004/C 78 E/0841)	E-3213/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Utnyttjande av gemenskapsanslag på kulturområdet i Grekland	790
(2004/C 78 E/0842)	E-3217/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Kontroll av luftföreningar i Grekland	791
(2004/C 78 E/0843)	E-3224/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: EG-kommissionens förslag att ersätta rådets förordning (EEG) nr 3820/85 om förarens körtider	793
(2004/C 78 E/0844)	E-3229/03 från Raffaele Costa och Jas Gawronski till kommissionen Ämne: Finansiering för genomförandet av järnvägssträckningen Turin-Lyon	794
(2004/C 78 E/0845)	E-3238/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Ny ordning för sjöfartscabotage i Grekland	795
(2004/C 78 E/0846)	E-3254/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Förteckning över prioriterade projekt – kommissionen	796
(2004/C 78 E/0847)	E-3266/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Genetiskt modifierade grödors naturpåverkan	797
(2004/C 78 E/0848)	P-3298/03 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Effekterna av klimatförändringarna på torskbestånden	799
(2004/C 78 E/0849)	E-3299/03 från Horst Schnellhardt till kommissionen Ämne: Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (livsmiljödirektivet)	800
(2004/C 78 E/0850)	E-3316/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: EUGFJ:s korrigeringar	801
(2004/C 78 E/0851)	E-3318/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Införande av en eneurosedel	802
(2004/C 78 E/0852)	E-3338/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Skydd av miljön kring källorna i Peschiera	802
(2004/C 78 E/0853)	E-3346/03 från Miquel Mayol i Raynal till kommissionen Ämne: Ändring av planen för vägnätet på Mallorca	804
(2004/C 78 E/0854)	P-3364/03 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Den nya rättsliga ramen på telekommunikationsområdet	805
(2004/C 78 E/0855)	E-3365/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Rekonstruktion av Psyri-kvarteret	806
(2004/C 78 E/0856)	E-3373/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Översvämningarna i september på Malta och i staden Qormi	807
(2004/C 78 E/0857)	E-3392/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Ekonomisk kontroll	808
(2004/C 78 E/0858)	E-3398/03 från Stefano Zappalà till kommissionen Ämne: Kinas dumping av priserna på världsmarknaden för koppar	809
(2004/C 78 E/0859)	E-3408/03 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Illegal invandring – tyska konsulära myndigheter	810

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0860)	E-3410/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Beviljande av stöd till den spanska nationella vattenplanen (PHN) och dess konsekvenser för miljön	811
(2004/C 78 E/0861)	E-3411/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Beviljande av stöd till den spanska nationella vattenplanen (PHN) och omledning av Rhône	812
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3410/03 och E-3411/03	812
(2004/C 78 E/0862)	E-3436/03 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Harmonisering av den europeiska energimarknaden	813
(2004/C 78 E/0863)	E-3444/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Undervisning i portugisiska språket och kulturen i Nederländerna	814
(2004/C 78 E/0864)	E-3452/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Icke-statliga organisationer inom miljöområdet utestängda från miljöutbildning	814
(2004/C 78 E/0865)	E-3463/03 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Fastställande av maximala vinstmarginaler vid försäljning av färskvaror	815
(2004/C 78 E/0866)	E-3465/03 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Diklofluamid	816
(2004/C 78 E/0867)	E-3475/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Skydd av karettsköldpaddan	817
(2004/C 78 E/0868)	E-3507/03 från Paul Lannoye till kommissionen Ämne: Skydd av havssköldpaddan <i>Caretta caretta</i> i Grekland	817
(2004/C 78 E/0869)	E-3528/03 från John Bowis till kommissionen Ämne: Skyddet för sköldpaddan " <i>Caretta caretta</i> "	817
(2004/C 78 E/0870)	E-3532/03 från María Bergaz Conesa till kommissionen Ämne: Skyddet för sköldpaddan " <i>Caretta caretta</i> "	818
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3475/03, E-3507/03, E-3528/03 och E-3532/03	818
(2004/C 78 E/0871)	E-3481/03 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Motorvägen Valdastico Sud	819
(2004/C 78 E/0872)	E-3488/03 från Albert Maat till kommissionen Ämne: Enskilda kommissionsledamöters uttalanden mot kollegialt fattade beslut	820
(2004/C 78 E/0873)	E-3505/03 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Uppgifter om hur mycket pengar Saarland fått i stöd från EU från och med januari 1997 till och med december 2002 (kompletterande svar)	820
(2004/C 78 E/0874)	E-3513/03 från Adriana Poli Bortone och Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Vatten	821
(2004/C 78 E/0875)	E-3518/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Biläkning med teleskoplinser (bioptic driving)	822
(2004/C 78 E/0876)	E-3541/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Amerikanska "spökskepp" för ankar i Förenade kungariket	822
(2004/C 78 E/0877)	E-3548/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Offentliga arbeten i Grekland: brister och dåligt utförda arbeten vid hamnen i Igoumenitsa och Via Egnatia	824
(2004/C 78 E/0878)	E-3551/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Stöd till getköttproduktion – tillämpning på Azorerna av förordning nr 2550/2001 av den 21 december 2001	825
(2004/C 78 E/0879)	E-3557/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Revisionsrättens påpekanden av oegentligheter inom generaldirektoratet för jordbruk	826
(2004/C 78 E/0880)	E-3558/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Invandrades rösträtt i EU	827
(2004/C 78 E/0881)	E-3578/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Miljöanpassat dieselbränsle	828
(2004/C 78 E/0882)	E-3579/03 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Jakttiden för svart kråka inom EU	829
(2004/C 78 E/0883)	E-3581/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Räkfiske på Svalbard	830

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0884)	E-3592/03 från Karl-Heinz Florenz till kommissionen Ämne: Miljörelaterade synpunkter på systemet med pant på burkar i Tyskland	831
(2004/C 78 E/0885)	E-3593/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Kostnaden för pass i Europeiska unionens medlemsstater	832
(2004/C 78 E/0886)	E-3600/03 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Flygtrafik över Bryssel – utvidgning av flygplatsen Zaventem	832
(2004/C 78 E/0887)	E-3606/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Förmåner för lastbilstransporter	833
(2004/C 78 E/0888)	E-3614/03 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Odling av söta rönnbär	835
(2004/C 78 E/0889)	E-3615/03 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Fiske av vandringslax	835
(2004/C 78 E/0890)	E-3616/03 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Fastställande av fiskekvoter för de nya medlemsstaterna	836
(2004/C 78 E/0891)	E-3630/03 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhlm till kommissionen Ämne: Ej utnyttjade strukturfondsmedel	837
(2004/C 78 E/0892)	P-3636/03 från Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja	838
(2004/C 78 E/0893)	E-3640/03 från Herbert Bösch och Johannes Swoboda till kommissionen Ämne: Nedläggning av direkta gränsöverskridande tågförbindelser	839
(2004/C 78 E/0894)	E-3641/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Definitionen av begreppet "skog" i grekiskt lagförslag överensstämmer inte med Forest Focus-förordningen	840
(2004/C 78 E/0895)	E-3644/03 från Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja	842
(2004/C 78 E/0896)	E-3649/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Utbetalningarna från Internationella migrationsorganisationen i Genève till förmån för projektet med tysk gottgörelse för tvångsarbete har markant avstannat	843
(2004/C 78 E/0897)	E-3971/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Utebliven tysk ersättning till de tidigare internerade italienska militärerna (internati militari italiani IMI)	843
(2004/C 78 E/0898)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3649/03 och E-3971/03	844
(2004/C 78 E/0898)	P-3652/03 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Stamceller och stamcellslinjer	844
(2004/C 78 E/0899)	E-3656/03 från Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Import av korn av hög kvalitet som omfattas av KN-nummer 1003 00	845
(2004/C 78 E/0900)	P-3657/03 från Giovanni Procacci till kommissionen Ämne: Lager för kärnavfall	846
(2004/C 78 E/0901)	E-3663/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Icke offentliggjorda undersökningar om biologiskt jordbruk	847
(2004/C 78 E/0902)	P-3667/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Dammygge i Baixo Sabor	849
(2004/C 78 E/0903)	E-3698/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Överträdelse av förbudet mot drivgarnsfiske och livsmiljödirektivet	850
(2004/C 78 E/0904)	E-3701/03 från Marco Pannella, Maurizio Turco, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Missbruk med gemenskapsmedel som anslagits till den palestinska myndigheten	851
(2004/C 78 E/0905)	E-3734/03 från Johanna Boogerd-Quaak till kommissionen Ämne: Höga expeditionsavgifter för uppehållstillstånd	853
(2004/C 78 E/0906)	E-3749/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Life III till kommunen Massa	854
(2004/C 78 E/0907)	E-3750/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tilldelning av medel från programmet Life III till kommunen Florens	854
(2004/C 78 E/0908)	E-3762/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Kommissionens förfaranden mot Grekland med anledning av överträdelse mot gemenskapens lagstiftning om telekommunikationer	855

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0909)	P-3776/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: USA:s allmänt erkända redovisningsprinciper	856
(2004/C 78 E/0910)	E-3795/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Uppnående av FN:s mål för ett hållbart fiske	857
(2004/C 78 E/0911)	E-3796/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Marine Stewardship Council	858
(2004/C 78 E/0912)	E-3797/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Hållbart fiske	859
(2004/C 78 E/0913)	E-3821/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Miljökonsekvenser av utbyggnaden av Ibizas flygplats	859
(2004/C 78 E/0914)	E-3825/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Nedlagda gruvor	860
(2004/C 78 E/0915)	E-3826/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Miljöproblem orsakade av små och medelstora ladugårdar	861
(2004/C 78 E/0916)	E-3837/03 från Emmanouil Bakopoulos till kommissionen Ämne: Privatisering av postens sparkassor	862
(2004/C 78 E/0917)	E-3841/03 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Skydd av konsumenters intressen i enlighet med det nya EU-regelverket för elektroniska kommunikationer (direktiv 2002/20/EG och 2002/21/EG)	863
(2004/C 78 E/0918)	P-3860/03 från Reimer Böge till kommissionen Ämne: Klassificering av fågelskyddsområden i Schleswig-Holstein	864
(2004/C 78 E/0919)	P-3863/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Det europeiska bevisupptagningsbeslutet: ett förslag som hotar de mänskliga friheterna	866
(2004/C 78 E/0920)	E-3871/03 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Förbindelse mellan vattenregleringen av Ebro och regleringen av Júcar-Vinalopó	866
(2004/C 78 E/0921)	E-3873/03 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Avsnitt av motorvägar och järnvägslinjer med hög kapacitet inom Korridor 5 av intresse för den italienska regionen Friuli Venezia Giulia	867
(2004/C 78 E/0922)	E-3875/03 från Francesco Fiori till kommissionen Ämne: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak	869
(2004/C 78 E/0923)	E-3879/03 från Olle Schmidt till kommissionen Ämne: Regler för ålfisket	870
(2004/C 78 E/0924)	E-3886/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Alcatel Italia och den europeiska satellitbyråns säte	871
(2004/C 78 E/0925)	E-3888/03 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Kontrakten i Eurostat-affären	872
(2004/C 78 E/0926)	P-3891/03 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Förnybar energi i Irland	873
(2004/C 78 E/0927)	E-3908/03 från Olle Schmidt till kommissionen Ämne: EU:s fria rörlighet och risken för felutnyttjande av välfärdssystem	874
(2004/C 78 E/0928)	E-3916/03 från Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova och Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Den italienska statens brist på lämpliga kontrollstandarder när det gäller att garantera att medicinsk personal innehar nödvändig examen och behörighet	875
(2004/C 78 E/0929)	E-3917/03 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Gemenskapens godkännande av offentligt stöd till kreatursmarknaden i Leeuwarden	876
(2004/C 78 E/0930)	P-3926/03 från Jacqueline Foster till kommissionen Ämne: Snedvridning av konkurrensen inom diamantindustrin	877
(2004/C 78 E/0931)	E-3927/03 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Långa fordonskombinationer på de europeiska vägarna	878
(2004/C 78 E/0932)	E-3929/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Stigande inflation i Grekland	879
(2004/C 78 E/0933)	E-3932/03 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou till kommissionen Ämne: Sexuellt utnyttjande av barn	881

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2004/C 78 E/0934)	E-3933/03 från Samuli Pohjamo och Mikko Pesälä till kommissionen Ämne: Godkännande av ergonomisk sadelstol i EU:s stolklassificeringar	882
(2004/C 78 E/0935)	E-3935/03 från Bert Doorn till kommissionen Ämne: Behörig domstol i gränsöverskridande mål på privaträttens område enligt förordning (EG) nr 44/2001 . . .	883
(2004/C 78 E/0936)	P-3937/03 från Elisabeth Jeggle till kommissionen Ämne: Europeisk yoghurtförordning	885
(2004/C 78 E/0937)	E-3950/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Ett stödsystem för att de ständiga indragningarna av snabba gränsöverskridande fjärrtåg skall upphöra . . .	886
(2004/C 78 E/0938)	P-3954/03 från Gian Gobbo till kommissionen Ämne: Utgivning av sedlar med valören 1 euro	887
(2004/C 78 E/0939)	E-3982/03 från Miquel Mayol i Raynal till kommissionen Ämne: Politiska rättigheter för den makedoniska minoriteten i Grekland	888
(2004/C 78 E/0940)	E-3997/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Prince/Euro-programmet	888
(2004/C 78 E/0941)	E-4000/03 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Reformeringen av Eurostat	890
(2004/C 78 E/0942)	E-4005/03 från Anna Terrón i Cusí till kommissionen Ämne: Diskriminering av minderåriga unionsmedborgare när det gäller tillträde till idrottsförbund i Spanien . . .	891
(2004/C 78 E/0943)	P-4009/03 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Reform av organisationen av den gemensamma marknaden för tobak	892
(2004/C 78 E/0944)	E-4016/03 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för läkemedel inom EU	893
(2004/C 78 E/0945)	P-4022/03 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Jämförande uppgifter inom olivoljesektorn	894
(2004/C 78 E/0946)	P-4023/03 från Jean-Louis Bernié till kommissionen Ämne: Natura 2000	895
(2004/C 78 E/0947)	E-4024/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Fristående ugnar	896
(2004/C 78 E/0948)	E-4025/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: FN:s utredning i Östtimor	897
(2004/C 78 E/0949)	E-4030/03 från Juan Naranjo Escobar till kommissionen Ämne: Underutnyttjade betalningsbemyndiganden	898
(2004/C 78 E/0950)	E-4039/03 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Optometri i Grekland	899
(2004/C 78 E/0951)	E-4040/03 från Glyn Ford, Kathalijne Buitenweg, Claude Moraes och Anna Terrón i Cusí till kommissionen Ämne: Mediaprogrammet och artikel 13 i fördraget	900
(2004/C 78 E/0952)	E-4041/03 från John Bowis och Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Genomförande av direktiven om arbetstagares säkerhet och om skydd av arbetstagare inom sjukvården och deras patienter	901
(2004/C 78 E/0953)	E-4042/03 från Kathalijne Buitenweg till kommissionen Ämne: Mobbning i skolorna	902
(2004/C 78 E/0954)	E-4044/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Gratis inträde för lokalbefolkningen till kulturminnen och sevärdheter	903
(2004/C 78 E/0955)	P-4049/03 från Francesco Speroni till kommissionen Ämne: Produkter som innehåller genetiskt modifierade organismer (GMO)	904
(2004/C 78 E/0956)	P-4050/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Förslag till direktiv om konsumentkrediter	904
(2004/C 78 E/0957)	E-4052/03 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Stöd till olika kyrkor	906
(2004/C 78 E/0958)	P-4060/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Unionsmedborgarskap	906

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0959)	E-4062/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Arbetstagares hälsa och säkerhet – klagomål nr 00/4404, SG(2000) A/3828/2	907
(2004/C 78 E/0960)	E-4063/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Arbetstagare med endagskontrakt	908
(2004/C 78 E/0961)	P-4073/03 från Giovanni Fava till kommissionen Ämne: Kraftvärmeverk	909
(2004/C 78 E/0962)	E-4080/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Pass för sällskapsdjur	910
(2004/C 78 E/0963)	E-4086/03 från Olle Schmidt till kommissionen Ämne: Företagsspecifikt stöd till Eftec i samband med flytt från Hässleholm i Sverige till Wales i Storbritannien . .	911
(2004/C 78 E/0964)	E-4087/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Datatillsynsman	912
(2004/C 78 E/0965)	E-0005/04 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Förföljelse av uiguriska organisationer med bas i Europeiska unionen	912
(2004/C 78 E/0966)	P-0014/04 från Johanna Boogerd-Quaak till kommissionen Ämne: Relationen inställda flyg och upplysningar om passagerare	914
(2004/C 78 E/0967)	E-0024/04 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd till en organisation som främjar oberoendet för funktionshindrade	915
(2004/C 78 E/0968)	E-0025/04 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Eventuell förekomst av BSE hos får	916
(2004/C 78 E/0969)	P-0028/04 från Philip Bushill-Matthews till kommissionen Ämne: Åldersdiskriminering	917
(2004/C 78 E/0970)	P-0029/04 från Heinz Kindermann till kommissionen Ämne: Stängning av den veterinära gränskontrollstationen i Pomellen i Tyskland	917
(2004/C 78 E/0971)	E-0036/04 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Utbrott av sars i Kina och på Filippinerna	919
(2004/C 78 E/0972)	E-0040/04 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Kommissionens storlek	920
(2004/C 78 E/0973)	E-0041/04 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Handeln mellan Skottland och resten av EU	920
(2004/C 78 E/0974)	E-0057/04 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Den spanska statens utgifter för social trygghet och situationen i Europeiska unionen	921
(2004/C 78 E/0975)	P-0058/04 från Giuseppe Di Lello Finuoli till kommissionen Ämne: Italienska statens och regionen Kampaniens stöd till det programkontrakt som presenterades av företaget Agrofuturo	922
(2004/C 78 E/0976)	E-0060/04 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Förekomst av krom VI i läder	923
(2004/C 78 E/0977)	E-0064/04 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Den oroväckande ökningen av arbetslösheten i Galicien: 7 465 nya arbetslösa i december 2003 jämfört med 23 419 i hela Spanien, vilket innebär att arbetslösheten i Galicien nu stigit till 12,36 procent	924
(2004/C 78 E/0978)	P-0065/04 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Piloter över 60 i Europa	925
(2004/C 78 E/0979)	E-0067/04 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Pensionsutbetalningar	926
(2004/C 78 E/0980)	E-0069/04 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Stöd till rening av lagunerna i kommunen Cantanhede	926
(2004/C 78 E/0981)	E-0076/04 från Proinsias De Rossa till kommissionen Ämne: Förordning 1408/71/EEG och registrering av blinda och synskadade	927
(2004/C 78 E/0982)	P-0083/04 från Dirk Sterckx till kommissionen Ämne: Begränsningar av den fria rörligheten för flamländska reseledare i utlandet	928
(2004/C 78 E/0983)	E-0087/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Spelkasinoföretag hänvisar till EU:s bestämmelser för att bekämpa de nederländska myndigheternas politik mot spelmani	929
(2004/C 78 E/0984)	E-0095/04 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Det statliga sjukhuset INMI L Spallanzani i Italien	930

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/0985)	E-0106/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Anpassning av rulltrapporna i varuhus i sådana fall där rulltrapporna visserligen uppfyller gemenskapens säkerhetsnormer men verkar vara farliga för barn	931
(2004/C 78 E/0986)	E-0108/04 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Italienska Fiats agerande genom ett gemensamt företag i Kina för att förse Folkrepubliken Kina med skåpbilar för rörliga avrättningar	932
(2004/C 78 E/0987)	P-0109/04 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: Sikherna och förbud mot föremål som ger uttryck för religiösa trosföreställningar	933
(2004/C 78 E/0988)	P-0126/04 från Jean Lambert till kommissionen Ämne: Tillstånd för fångst och uppfödning av, samt handel med skyddade arter i Grekland, i strid med gemenskapslagstiftningen	933
(2004/C 78 E/0989)	P-0147/04 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Kamp mot doping inom idrotten	934
(2004/C 78 E/0990)	P-0157/04 från Catherine Guy-Quint till kommissionen Ämne: Vänortssamarbete med Bulgarien och Rumänien	936
(2004/C 78 E/0991)	P-0158/04 från Brice Hortefeux till kommissionen Ämne: Flygsäkerhet	937
(2004/C 78 E/0992)	E-0178/04 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Underhåll av skatterna i Hagia Sofia: finansiering via programmet Kultur 2000	938
(2004/C 78 E/0993)	P-0193/04 från Ward Beysen till kommissionen Ämne: Parallellhandel	939
(2004/C 78 E/0994)	P-0206/04 från Renato Brunetta till kommissionen Ämne: Olagligt krav på identifieringsmärken för fritidsbåtar i den venetianska lagun	940
(2004/C 78 E/0995)	P-0207/04 från Harald Ettl till kommissionen Ämne: Kommissionens fortsatta arbete i fråga om möjligheter att överföra kompletterande pensionsrättigheter	941
(2004/C 78 E/0996)	P-0208/04 från Ioannis Averoff till kommissionen Ämne: Problem för vänortssamarbete	942
(2004/C 78 E/0997)	E-0223/04 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Arbetslösheten i Grekland	943
(2004/C 78 E/0998)	E-0224/04 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Utställningen "Militaria e Dintorni in Europa" i Rom	943
(2004/C 78 E/0999)	P-0231/04 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: EIB-lån till flygplatsen Schiphol	944
(2004/C 78 E/1000)	E-0243/04 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Omlokalisering och arbetslöshet	945
(2004/C 78 E/1001)	E-0249/04 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Private Eye	946
(2004/C 78 E/1002)	P-0253/04 från Geoffrey Van Orden till kommissionen Ämne: Byggproduktdirektivet	947
(2004/C 78 E/1003)	E-0284/04 från Joachim Wuermeling till kommissionen Ämne: BEUC	948
(2004/C 78 E/1004)	E-0300/04 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Finansiering av Athens nya flygplats	949
(2004/C 78 E/1005)	E-0310/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Nya begränsningar av undervisningen för den sorbisktalande befolkningsgruppen, som sedan gammalt varit bosatt i trakten av Lausitz i f. d. Östtyskland	950
(2004/C 78 E/1006)	P-0314/04 från Ulpu Iivari till kommissionen Ämne: EU-stödets effekt på överföringen av arbetstillfällen inom EU	951
(2004/C 78 E/1007)	E-0330/04 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Sjukhus för "Nationellt skydd" i Italien	953
(2004/C 78 E/1008)	P-0454/04 från Ioannis Marinos till kommissionen Ämne: Arbetslöshetsunderstöd i Grekland	953
(2004/C 78 E/1009)	P-0523/04 från Emmanouil Mastorakis till kommissionen Ämne: Första och andra gemenskapsstödrödr	954

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2004/C 78 E/1010)	E-0542/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Aktiv öppenhet för uppgifter rörande stöd och fördelningsnycklar mellan stora och små företag inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken	954
(2004/C 78 E/1011)	E-0543/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: GJP – Det sjunkande bidraget av EU-bidrag för de små jordbrukarnas överlevnad i samband med låga konsumentpriser och låga världsmarknadspriser	955
(2004/C 78 E/1012)	E-0544/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: GJP – Eftersträvad ändring av fördelningsnycklar mellan stora och små företag, ett stödtak per företag och begränsning av nackdelarna för tredje land	956
(2004/C 78 E/1013)	E-0545/04 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: GJP – Följder för fördelningen av inkomstminskningen inom jordbruket och finansiering av djur- och miljövänlig teknik för småföretag	956
(2004/C 78 E/1014)	E-0616/04 från Klaus Hänsch till kommissionen Ämne: Tilldelning av EU-medel	957

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR
(Del 1)

(2004/C 78 E/0001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0465/01

**från Antonios Trakatellis (PPE-DE)
och Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) till kommissionen**

(20 februari 2001)

Ämne: Brott mot gemenskapens miljölagstiftning — åtgärder för att skydda havssköldpaddan *Caretta-Caretta*

Av ett svar på en tidigare ställd fråga om genomförandet av gemenskapens lagstiftning (P-3912/00⁽¹⁾) framgår att kommissionen, efter att ha konstaterat att Grekland inte vidtagit de åtgärder som krävs för att garantera skydd för havssköldpaddan *Caretta-Caretta* och därigenom brutit mot artikel 12 i direktiv 92/43/EEG⁽²⁾, den 17 mars 2000 vänt sig till EG-domstolen i detta ärende (mål C-2000/103).

Med beaktande av — att denna sköldpadda utgör en sällsynt och utplåningshotad art, och av att 30-50 procent av de sköldpaddor av denna art som finns kvar i Medelhavet söker sig till Laganabukten utanför ön Zakynthos, och eftersom stränderna i det här området anses utgöra deras viktigaste äggläggningsplatser, samt med beaktande av det faktum att kommissionen beslutat avbryta finansieringen av projekt som till exempel det biologiska reningsverket i Lagana, eftersom detta strider mot miljölagstiftningen — vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Vilka åtgärder anser kommissionen att skulle vara tillräckliga för att underlåtetheten att efterleva gemenskapens miljöbestämmelser på Zakynthos, och i synnerhet i det område (GR2210002) inom Natura 2000, skall kunna anses ha upphört, för att garantera ett skydd av den biologiska mångfalden som helhet och för att bevara de naturliga ekotoperna och skydda vilda djur och växter?
2. Kan den grekiska regeringen i tillämpningen och genomförandet av dessa åtgärder för att effektivt skydda arten i fråga även införliva åtgärder för jordschackring, skadeersättning och expropriering av jord till ett skäligt pris, detta för att skapa möjligheter för miljöskyddet och utvecklandet av öns turism att verka sida vid sida och för att garantera respekt för den privata egendomsrätten?
3. Kan kostnaderna för vidtagandet av tilläggsåtgärder samt för åtgärder som hänför sig till jordschackring och expropriering av jordarealer införlivas i de planer som gemenskapen är med om att samfinansiera?
4. Har kommissionen möjlighet att delta i finansieringen av de övriga förvaltningsplanerna, i en situation där presidentdekretet om inrättandet av en "instans för Zakynthos havspark" är ofullständigt eftersom det inte innehåller några bestämmelser om hur det lokala samhället, arbetsmarknadens parter och de samhälleliga instanserna skall representeras, och inte heller omfattar de åtgärder som krävs för att skapa en rigorös skyddsordning i enlighet med artikel 12 i direktiv 92/43/EEG?

⁽¹⁾ EGT C 174 E, 19.6.2001, s. 182.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(24 april 2001)

I artikel 12 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för införande av ett strikt skyddssystem för de djurarter som finns förtecknade i bilaga IV a, med förbud mot bland annat att avsiktligt störa dessa arter under parnings- uppfödning-, övervintrings- och flyttperioder, och mot att skada eller förstöra parningsplatser eller rastplatser.

Eftersom kommissionen konstaterat att de grekiska myndigheterna inte vidtagit de åtgärder de själva angivit som nödvändiga för att säkerställa skyddet av havssköldpaddan *Caretta caretta* i Zakynthos, väcktes talan vid EG-domstolen den 17 mars 2000. De åtgärder som de grekiska myndigheterna angivit som nödvändiga för att skydda *Caretta caretta* omfattade antagandet av två presidentdekret, ett om inrättande av en havspark i Zakynthos och ett om kompensationsåtgärder. I december 1999 antog de grekiska myndigheterna det presidentdekret som avsåg inrättandet av havsparken.

Kommissionen anser, att förutom antagandet av det andra dekretet, om kompensationsåtgärder, skall de grekiska myndigheterna genomföra de åtgärder som krävs för att säkerställa att havsparken verkligen fungerar och se till att det inrättas permanenta praktiska åtgärder för att skydda de stränder som utgör artens äggläggningplatser i Laganabukten.

Direktiv 92/43/EEG överlåter åt medlemsstaterna att själva besluta vilka åtgärder som krävs för att införa ett strikt skyddssystem för de utsatta arterna. De grekiska myndigheterna måste därför avgöra vilka konkreta åtgärder som krävs för att se till att arten *Caretta caretta* bevaras i Zakynthos.

Projekt som samfinansieras av såväl Europeiska regionala utvecklingsfonden som sammanhållningsfonden täcker kostnaderna för projektet och, när så visar sig nödvändigt och inom vissa gränser, expropriationskostnader i samband med detta. Eventuella kompensationsåtgärder, landbyte och annat, bör normalt täckas av de nationella fonderna utan gemenskapsdeltagande.

Den typ av projekt som nämns i frågan (förvaltningsplan för biotopen) skulle kunna omfattas av det framtida operativa programmet "Miljö" för Grekland under programplaneringsperioden 2000–2006.

För att ett projekt skall kunna omfattas av stöd måste det uppfylla vissa objektiva och öppna urvalskriterier som i förväg överenskommit inom varje operativt programs förvaltningsmyndighet. Dessa kriterier återupptas i gemenskapens ram för stöd under den nämnda perioden och föreskriver bland annat att projektet skall vara funktionellt och att projektledaren skall ha förmåga att slutföra projektet. Det är dock upp till varje operativt programs övervakningskommitté att i detalj fastställa vilka kriterier som skall gälla och sedan se till att de tillämpas på ett korrekt sätt av den berörda förvaltningsmyndigheten.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2369/02

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(2 augusti 2002)

Ämne: Värphönsdirektivet 1999/74/EG

Vad beräknas uppfödarnas kostnader uppgå till för att följa rådets direktiv 1999/74/EG⁽¹⁾ av den 19 juli 1999 om att fastställa miniminormer för skyddet av värphöns?

Hur många hönsuppfödare med mindre än 350 hönor finns det i EU?

⁽¹⁾ EGT L 203, 3.8.1999, s. 53.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(1 oktober 2002)*

Kommissionen har för närvarande inga siffror för att bedöma dessa kostnader. När kommissionen utarbetade sitt förslag till direktiv om att fastställa miniminormer för skydd av värphöns, beaktade den de ekonomiska uppskattningar som lagts fram i meddelandet av den 11 mars 1998 om skydd av värphöns i olika uppfödningssystem⁽¹⁾. Bestämmelserna i rådets direktiv 1999/74/EG av den 19 juli 1999, som slutligen antogs av rådet, inbegriper dock nya tekniska element som inte helt beaktades i kommissionens ekonomiska analys. Av denna anledning innehåller artikel 10 i direktiv 1999/74/EG ett krav på en rapport som kommissionen ska lägga fram senast den 1 januari 2005. Enligt direktivet innehåller är man även skyldig att göra en ytterligare utvärdering av de socioekonomiska effekterna av de olika systemen. Genomförandekostnaderna för producenter kommer att spela en viktig roll i det socioekonomiska kapitlet i rapporten.

Kommissionen har för närvarande ingen färsk statistik om antalet producenter som har mindre än 350 hönor. År 1997⁽²⁾ fanns det 542 500 jordbruk med mindre än 100 hönor och 2 200 med mellan 100 och 499 hönor av totalt 549 250 jordbruk med värphöns inom hela EU.

⁽¹⁾ EGT C 123, 22.4.1998.

⁽²⁾ Eurostat: Resultaten av en utredning av jordbruksföretagens strukturer 1997.

(2004/C 78 E/0003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3463/02**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen***(6 december 2002)*

Ämne: Den ekonomiska integrationen

Skulle kommissionen kunna redogöra för storleken på de vinster från affärsverksamhet och utdelningar som betalas ut till utlänningar fördelat på år och medlemsstat under de senaste fem åren? Skulle kommissionen dessutom kunna ange det här beloppet som en procentandel av de totala företagsvinsterna i varje enskild medlemsstat, fränsett de vinster som går utanför medlemsstaterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar*(27 januari 2003)*

Kommissionen har räknat ut storleken på de vinster och utdelningar som betalats ut till utlänningar för de år och medlemsstater där det fanns tillräckligt med information för att göra dessa beräkningar.

Kommissionen har också räknat ut, när det har varit möjligt, procentandelen av de totala företagsvinsterna, fränsett de vinster som går utanför medlemsstaterna.

Alla tillgängliga uppgifter finns i den tabell som översänts direkt till frågeställaren och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3509/02**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen***(10 december 2002)*

Ämne: Förlorade möjligheter till gränsöverskridande postförskott för småskalig och tillfällig handel

1. Känner kommissionen till att möjligheterna att skicka försändelser per postförskott, d.v.s. att via posten skicka ett paket till en mottagare som vid mottagandet betalar ett belopp som sedan utbetalas till avsändaren via "postväxel", fram tills nu varit möjligt över gränserna men att det nederländska postföretaget "Koninklijke TPG Post BV" nu avskaffar denna tjänst från och med 1 januari 2003 för försändelser till utlandet?

2. Är småskalig och tillfällig handel per post över EU:s inre gränser hädanefter endast förunnat dem som förfogar över elektroniska betalningsmöjligheter eller kreditkort? Eller finns det enligt kommissionen andra alternativ till internationella transaktioner inom EU som kan utnyttjas av alla?
3. Är dessa för många förlorade möjligheter till gränsöverskridande småskalig handel enligt principen om samma hastighet förenliga med strävanden efter europeisk integration?
4. Vari består skillnaderna jämfört med nationella postförskotts försändelser som i motsats till de gränsöverskridande försändelserna faktiskt finns kvar?
5. Anser kommissionen att argumenten för att avskaffa dessa möjligheter, såsom att förfarandet är arbetsintensivt och innebär extra betalningar för kunderna, uppväger nackdelarna för i synnerhet för personer som samlar och handlar med begagnade varor?
6. Finns det förutom Nederländerna andra EU-medlemsstater där internationella postförskotts försändelser inte kommer att vara möjliga 2003?
7. Vilka möjligheter har kommissionen att se till att denna form av försändelser och betalning mellan EU:s medlemsstater ändå kan få fortsätta under kommande år? Har kommissionen för avsikt att utnyttja dessa möjligheter?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 januari 2003)

Ett av huvudsyftena med direktiv 97/67/EG ⁽¹⁾ är harmoniseringen av samhällsomfattande posttjänster i EU.

I postdirektivet har parlamentet och rådet fastställt antalet tjänster och de minimikrav som alla medlemsstater måste uppfylla. Enligt direktivet omfattar samhällsomfattande posttjänster brev på upp till två kg, paket på upp till 10 eller 20 kg och tjänster i samband med rekommenderade och assurerade försändelser osv. De omfattar dock inte särskilt försändelser mot postförskott.

Postdirektivet är ett ramdirektiv och det ger medlemsstaterna möjlighet att lägga till ytterligare tjänster till de nationella samhällsomfattande posttjänsterna. Vår uppfattning är emellertid att Nederländerna inte har utvidgat sina samhällsomfattande posttjänster till att omfatta försändelser mot postförskott. Vissa andra medlemsstater har fattat samma beslut, medan andra har valt att integrera denna tjänst i de nationella samhällsomfattande posttjänsterna.

Enligt Världspostunionen kan dess medlemmar inkludera försändelser mot postförskott på frivillig basis. Det finns alltså ingen internationell lag som säger att Nederländerna måste garantera att denna tjänst erbjuds.

Därför har kommissionen för närvarande ingen rättslig grund för att begära att de nederländska samhällsomfattande posttjänsterna ska omfatta försändelser mot postförskott.

Slutligen menar kommissionen att det mot bakgrund av erfarenheterna på detta område i medlemsstaterna och med tanke på utveckling av alternativa betalningsmetoder under de senaste åren, inte finns något behov av att utvidga de samhällsomfattande posttjänsterna som omfattas av postdirektivet till att även omfatta försändelser mot postförskott.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna, EGT L 15, 21.1.1998.

(2004/C 78 E/0005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3522/02
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: TV-sändningsrättigheterna till Champions League – konflikt mellan nyhetsförmedling och upphovsrätt

Europeiska kommissionen har fattat ett beslut om att den form i vilken UEFA säljer sina TV-sändningsrättigheter till nationella partner är rättsvidrig. Medan nyhetsöverföringen numera kan ske via flera TV-stationer, var det tidigare en enda sändare i varje land som hade sändningsrättigheterna.

Nyligen inträffade i Belgien en variant på detta tema. Under hemmamatchen i Champions League med fotbollslaget Racing Genk (Belgien) ville den regionala TV-stationen TV Limburg sända publikbilder (inga matchbilder!) före, under och efter matchen, även inifrån arenan. Den offentligägda flamländska stationen VRT och UEFA-anställda vägrade att ge TV Limburg tillträde till arenan. Då gick TV Limburg till domstol, och fick rätt i första instans.

Denna dom tycks underminera alla avtal som UEFA har ingått med TV-stationer avseende alla Champions League-matcher och skulle kunna utgöra ett predikat. Eftersom TV Limburg regelbundet rapporterar om denna klubb (såväl i sportsliga som i andra avseenden) drev den lokala TV-stationen inte ärendet vidare. Omständigheterna ledde till slut till en sorts "uppförandekod". Denna är inte rättsligt bindande.

1. Kan kommissionen meddela om regionala TV-stationer under täckmantel av fri nyhetsförmedling, är fri att genomföra denna oavsett om händelsen i fråga är upphovsrättsligt skyddad?
2. Bör en lokal domstol i dylika fall rätta sig efter gemenskapslagstiftningen för att lösa en sådan motsättning?
3. Instämmer kommissionen i att upphovsrätten, så som den handhas av UEFA, utdelas på ett monopolistiskt vis?
4. Anser kommissionen att det är önskvärt att denna sport som utövas av den breda massan, i praktiken tillhör en intresseorganisation som UEFA?
5. Erkänner kommissionen att kringhändelserna vid en för denna region unik fotbollsmatch och evenemang är av stort intresse för samhället, och att UEFA:s och VRT:s hållning således strider mot direktiv 97/36/EG⁽¹⁾ som avser att garantera allmänhetens tillgång till denna sorts evenemang? Erkänner kommissionen med andra ord att evenemangets karaktär av engångstillfälle och dess storskalighet gör det så unikt att man kan tala om nyheter, särskilt när TV-stationen i fråga regelbundet gör reportage om de aktuella spelarna?

⁽¹⁾ EGT L 202, 30.7.1997, s. 60.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(29 januari 2003)

1. Eftersom kommissionen inte varit part i de domstolsförfaranden som parlamentsledamoten nämner har den inget underlag för att formellt ta ställning till domen.

Kommissionen kan heller inte förutspå hur tvisten kan komma att avgöras i högre instans eller vid EG-domstolen.

Så som gemenskapslagstiftningen i dag ser ut är det medlemsstaterna som ska reglera nyhetsförmedlingen, med beaktande av den relevanta gemenskapslagstiftningen om immateriell äganderätt (som i sin tur beaktar den grundläggande rätten till yttrandefrihet i enlighet med artikel 11 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna)⁽¹⁾.

I det arbetsprogram som fogades till kommissionens fjärde rapport om tillämpningen av direktivet "Television utan gränser" ⁽²⁾ förklarade kommissionen sin avsikt att göra en bedömning av om det finns skäl för att i framtiden införa bestämmelser om tillgång till korta utdrag om evenemang som omfattas av avtal om ensamrätt.

Med tanke på de intressegrupper som berörs (evenemangens organisatörer, rättsinnehavare, agenturer, tv-sändningsföretag, allmänheten) och med beaktande av att vissa medlemsstater redan antagit specifika bestämmelser på området, kommer man att ta upp frågan för att undersöka om avsaknaden av gemenskapsbestämmelser innebär ett hinder för den inre marknaden.

2. Ja, när den är tillämplig.

3. Kommissionen inledde ett förfarande enligt förordning nr 17 för att undersöka i vilken mån UEFA:s gemensamma försäljningsarrangemang för tv-rättigheterna till UEFA Champions League ⁽³⁾ utgjorde en konkurrensbegränsning enligt artikel 81.2 i EG-fördraget, och om undantag i så fall kunde göras enligt artikel 81.3 i EG-fördraget.

EG-domstolen har flera gånger fastslagit att gemenskapslagstiftningen ska tillämpas på idrottens ekonomiska aspekter. Samtidigt har dock domstolen tagit hänsyn till vissa särdrag inom idrottssektorn. I det uttalande om idrottens särskilda kännetecken som Europeiska rådet antog vid sitt möte i Nice (7-9 december 2000) understryks att alla gemenskapsåtgärder måste "beakta idrottens sociala, fostrande och kulturella funktion, som ligger till grund för dess särart, för att iaktta och främja den etik och solidaritet som är nödvändig för att bevara dess sociala roll."

Kommissionen fann att UEFA:s standardavtal avseende tv-rättigheterna för UEFA Champions League, på grund av dess varaktighet och omfattning, var en konkurrensbegränsning för vilken inget undantag kunde göras i dess ursprungsform.

Detta medförde att UEFA ändrade sin policy. Från och med fotbollssäsongen 2003/2004 kommer UEFA att sälja rättigheterna i mindre paket för kortare tidsperioder. Enskilda fotbollsklubbar kommer även att kunna utnyttja en del av rättigheterna med sina supportrar. Det här förslaget till överenskommelse innehåller dock inga särskilda bestämmelser om nyhetsförmedling, eftersom denna specifika fråga i de flesta fall regleras av de nationella regler om fri nyhetsförmedling som nämnts ovan.

Mot bakgrund av detta förslag till överenskommelse offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 där man uppmanade berörda att lämna sina kommentarer och meddelade kommissionens avsikt att godkänna de ändrade avtalen. Kommissionen håller för närvarande på att gå igenom de kommentarer som lämnats in.

4. EG-fördraget påverkar inte på något sätt medlemsstaternas bestämmelser om egendom (artikel 295 i EG-fördraget). När det gäller matcher som omfattas av ensamrätt kan rättsinnehavaren variera beroende på respektive nationella lagstiftning och olika omständigheter (UEFA, FIFA, nationella organisationer/deltagande klubbar osv.). Artikel 3a i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, i det följande kallat direktivet "Television utan gränser", syftar till att säkerställa jämvikten mellan rättsinnehavarnas och allmänhetens intressen, med beaktande av att vissa matcher är av särskilt vikt för samhället.

5. Enligt artikel 3a i direktivet "Television utan gränser" kan medlemsstaterna vidta åtgärder (i enlighet med gemenskapsrätten) för att se till att tv-företag inom deras jurisdiktion inte ensamma sänder evenemang som anses vara av stor betydelse för samhället på ett sätt som utestänger en betydande del av allmänheten från möjligheten att följa dessa evenemang i direktsändning eller bandad sändning på gratis-tv. Om en medlemsstat vidtar sådana åtgärder ska den upprätta en förteckning över specifika evenemang som anses vara av stor betydelse för samhället. Det finns ingen sådan förteckning för Belgien. Därför kan man inte bryta mot någon belgisk lagstiftning som grundas på artikel 3a i direktivet. En bedömning av vilka åtgärder Belgien kan föreslå enligt artikel 3a i direktivet kan endast göras i enlighet med det förfarande som fastställs i denna artikel.

Kommissionen vill dessutom understryka att artikel 3a i direktivet inte får tolkas på ett sätt som gör det omöjligt att sälja ensamrätten till ett visst evenemang.

Syftet med artikel 3a är att se till att allmänheten har möjlighet att följa ett visst evenemang på minst en gratis tv-kanal. Syftet är inte att garantera att allmänheten kan följa evenemanget på varje gratis tv-kanal som eventuellt är intresserad av att sända det.

(¹) Artikel 11 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna lyder:

1. Var och en har rätt till yttrandefrihet. Denna rätt innefattar åsiktsfrihet samt frihet att ta emot och sprida uppgifter och tankar utan offentlig myndighets inblandning och oberoende av territoriella gränser.
2. Mediernas frihet och mångfald skall respekteras.

(²) Kommissionens fjärde rapport om tillämpningen av direktivet 89/552/EEG "Television utan gränser", KOM(2002) 778 slutlig, http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/applica/comm2002_778final_sv.pdf

(³) EGT C 196, 17.8.2002.

(2004/C 78 E/0006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3574/02

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: EU:s yttersta randområden och utvidgningen

I Europaparlamentets resolution av den 25 oktober 2000 om EU:s yttersta randområden(¹) sägs uttryckligen att alla förslag till åtgärder av övergripande slag som baseras på artikel 299.2 i EG-fördraget, skall åtföljas av en förenklad översikt från sambandsgruppen, där det skall anges vilken inverkan åtgärderna kan komma att få på de yttersta randområdena samt vad som skall göras om det skulle visa sig att åtgärdernas inverkan är negativ. Det sägs även att särskild uppmärksamhet bör ägnas utvidgningens ekonomiska följder.

Med detta som bakgrund ombeds kommissionen besvara följande frågor:

- Vilka studier och förenklade översikter har utarbetats över de övergripande åtgärdernas följder för EU:s yttersta randområden, framför allt Madeira och Azorerna?
- Vilka studier har utarbetats över eventuella ekonomiska följder av utvidgningen för de yttersta randområdena, framför allt Madeira och Azorerna, och vilka åtgärder planeras för att avhjälpa eventuella negativa konsekvenser?

(¹) EGT C 197, 12.7.2001, s. 197.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Kommissionen har i allmänhet en omfattande strategi för de yttersta randområdena, framför allt genom att samordna och genomföra åtgärder med inverkan på dessa områden. Den rapporterar regelbundet om målen med samt vidtagna eller planerade åtgärder inom den gemensamma politiken och gemenskapens politik, inbegripet en allmän utvärdering av sådana åtgärder och en tidsplan.

Den senaste rapporten antogs av kommissionen den 19 december 2002(¹) och den har sänts till Europaparlamentet. Av denna framgår allmänt att det för en hållbar utveckling av de yttersta randområdena krävs skräddarsydda lösningar som grundar sig på gemenskapens politik. Den bekräftar även kommissionens avsikt att följa sin omfattande strategi för områdena. Kommissionen planerar att lägga fram en rapport i ämnet för antagande under tredje kvartalet 2003, tillsammans med den tredje rapporten om politiken för ekonomisk och social sammanhållning.

När det gäller utvidgningens inverkan på politiken för ekonomisk och social sammanhållning kommer den uppenbart att medföra förändringar. EU:s territorium kommer med 25 medlemsstater att ha ökat med 23 %, dess befolkning med 20 %, men dess tillgångar med endast 4 %. Utvidningen kommer att dra ned gemenskapens genomsnittliga BNP.

Utvidgningen måste ses i ett större sammanhang. Enligt Eurostat bor 10 miljoner människor på 286 mindre öar i Europa, varav 95 % i Medelhavsområdet. Under 2000 uppgick BNP per capita på dessa öar till 72 % av genomsnittet i EU och 87 % av öborna bodde i områden som var berättigade till mål 1-stöd från strukturfonderna.

På Madeira ökade BNP per capita mellan 1995 och 1999 från 63 % till 71 % och på Azorerna från 50 % till 53 % av genomsnittet i gemenskapen (EUR-15). Det finns därför en risk för att utvidgningen genom att sammanlagda genomsnittliga BNP minskar påverkar vissa av de nuvarande mål 1-regionernas berättigande till stöd.

En av de studier som nu håller på att genomföras handlar om öregioner, däribland ett avsnitt om de yttersta randområdena. Studien har nästan slutförts men finns ännu inte tillgänglig.

Kommissionen håller just nu på att studera ett antal alternativ när det gäller de yttersta randområdenas ställning i den framtida politiken för ekonomisk och social sammanhållning. Diskussioner pågår fortfarande men ännu har inget beslut fattats. De yttersta randområdena kommer dock, i likhet med andra områden som lider av svåra geografiska eller naturbetingade förhållanden, att fortsätta prioriteras i framtidens sammanhållningspolitik, och de alternativ som väljs måste erbjuda objektiva och opartiska lösningar som tillgodoser de yttersta randområdenas speciella behov.

(¹) KOM(2002) 723 slutlig.

(2004/C 78 E/0007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3644/02

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(17 december 2002)

Ämne: Fängslandet av Shaiboub

Känner kommissionen till fallet med den kristna kopten Shaiboub William Arsal, som suttit fängslad sedan september 1998 i samband med mordet på två kristna i hans by El Kosheh? Är kommissionen medveten om att denna dom överklagades för över två och ett halvt år och att man fortfarande väntar på ett avgörande, samt att Shaiboub fortfarande sitter fängslad? Anser kommissionen att denna situation är i överensstämmelse med artikel 2 i associeringsavtalet mellan EU och Egypten?

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den eventuellt har vidtagit i fallet Shaiboub William Arsal? Kommer kommissionen att använda sitt inflytande för att se till att Shaiboubs överklagande får en snabb behandling, och att all relevant bevisning görs tillgänglig för att garantera en opartisk dom?

(2004/C 78 E/0008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3645/02

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(17 december 2002)

Ämne: Fängslandet av Shakir

Känner kommissionen till fallet Adly Shakir, en kristen kopt från Beni Suef, Egypten, som enligt flera människorättsorganisationer för närvarande avtjänar ett 25-årigt fängelsestraff efter att på falska grunder ha dömts för mord på nästa samtliga av sina närmaste familjemedlemmar 1997? Anser kommissionen att Shakirs fall behandlats i överensstämmelse med artikel 2 i associeringsavtalet mellan EU och Egypten?

Vilka påtryckningar har kommissionen för avsikt att utöva på de egyptiska myndigheterna när det gäller fallet Shakir?

(2004/C 78 E/0009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3652/02**från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen**

(18 december 2002)

Ämne: Förnyad prövning av fallet El Kosheh

Känner kommissionen till att den slutliga utfrågningen vid den förnyade rättsliga prövningen av de våldsamheter som utspelat sig i El Kosheh i januari 2000 är utsatt att hållas i januari 2003? Vad har kommissionen företagit sig efter detta intermezzo för att i sina förbindelser med de egyptiska myndigheterna uppmuntra till ökad religiös tolerans och samhällsfred?

Ämnar kommissionen eftertryckligen uppmana de egyptiska myndigheterna att se till att allt bevismaterial i målet görs till föremål för noggrann prövning samt att det fälls ett opartiskt utslag?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna E-3644/02, E-3645/02 och E-3652/02
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(17 januari 2003)

Kommissionen har nära följt utvecklingen i den till övervägande delen kristna byn El Khosheh sedan i augusti 1998 då det förekom många påståenden om polisbrutalitet vid förhören av vittnen och misstänkta i samband med mordet på två koptiska kristna. Kommissionen känner även till kontroverserna i samband med den därpå följande arresteringen i september 1998 av kusinen till ett av offren, William Shaiboub Aرسال. Denne fängslades i juni 2000, varvid hans advokater omedelbart överklagade denna dom samtidigt som de varnade för att det kunde komma att ta flera år innan överklagandet prövades. Kommissionen är oroad över att det förflutit så lång tid mellan arresteringen och den ursprungliga rättegången och prövningen av överklagandet (för vilken det ännu inte fastställts något datum). Även om det är vanligt med förseningar kan kommissionen komma att ta upp dem med de egyptiska myndigheterna om de fortsätter.

Kommissionen har även övervakat uppföljningen av våldsdåden i början av januari 2000 då 21 koptiska kristna dödades. I sitt uttalande till parlamentet (särskild debatt den 20 januari 2000) angav kommissionen att den såg positivt på de inledande åtgärder som de egyptiska myndigheterna vidtagit för att återställa lugnet i området och ställa de ansvariga inför rätta. Kommissionen noterade emellertid även den utbredda oro som den påföljande rättegången orsakade i och med att den ledde till att nästa samtliga anklagade friades och att de fyra av dem som fälldes endast fick mycket milda domar. Kommissionen ställde sig därför positiv till det beslut om förnyad rättegång som appellationsdomstolen fattade på begäran av åklagarsidan. Den nya rättegången pågår för närvarande och följs noga av kommissionens delegation och medlemsstaternas ambassader i Kairo.

Kommissionen känner till att Adly Shakir har dömts till döden för mord på fyra familjemedlemmar och att högsta domstolen upphävde domen. Vid den nya rättegången i mars 2001 dömdes han till livstids fängelse och straffarbete.

Kommissionen kan inte uttala sig om fallet Adly Shakir, men det är att notera att de juridiska möjligheterna på intet sätt är uttömda när det gäller William Shaiboub Aرسال, trots de förseningar som det hänvisas till i skriftliga fråga E-3644/02. När det gäller frågan om huruvida artikel 2 i associeringsavtalet har respekterats i samband med rättegångarna mot William Shaiboub Aرسال och Adly Shakir är det att märka att associeringsavtalet har undertecknats, men ännu inte trätt i kraft. Associeringsavtalet kommer när det väl ratificerats av alla parter att utgöra ett viktigt nytt forum för att föra konstruktiva och fördjupade diskussioner om viktiga politiska frågor och principer, inbegripet mänskliga rättigheter.

Parlamentet kan vara försäkrat om att kommissionen kommer att fortsätta att ta upp enskilda fall på området mänskliga rättigheter med de egyptiska myndigheterna när så är lämpligt.

(2004/C 78 E/0010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3675/02
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(18 december 2002)

Ämne: EU och den palestinska terrorismen

Terrorattentaten mot den israeliska civilbefolkningen avlöser varandra med tragisk regelbundenhet. Det är bara metoderna som förändras: ibland är det fråga om självmordsattentat på bussar, pizzerior eller diskotek; andra gånger utförs attackerna av krypskyttar eller av terrorister som bryter sig in i en kibbutz och mördar en mor mitt framför ögonen på hennes barn. Man kan säga att det pågår ett utnötningskrig där olika barbariska handlingar uppväcker känslor av skräck och fasa. Det händer emellanåt att en politiker, en oberoende intellektuell eller ibland t.o.m. en tidning fördömer dessa vansinnesdåd och medger att de har som mål att förhindra återupptagandet av en dialog och att de ingår i en skoningslös kamp mot den enda befintliga demokratin i Mellanöstern. EU är dock fortfarande tyst i denna fråga, vilket tyder på att EU är oförmöget att spela en verkligt stabiliserande roll när det gäller Mellanösterns framtid. Om EU saknar denna förmåga är det uppenbart att endast andra aktörer kan påverka Mellanösterns framtid.

Anser inte kommissionen att EU, för att kunna spela en stabiliserande roll, bör fördöma dessa vansinnesdåd och slå fast att de undergräver möjligheterna till fred? Tycker inte kommissionen, med tanke på att EU finansierar den palestinska myndigheten, att det vore lämpligt att pressa myndigheten att offentligt ta avstånd från terrorhandlingar och att uppmana den att vidta åtgärder för att bryta den fruktansvärda terrorspiralen? Anser inte kommissionen att det ligger i EU:s intresse att kunna ge trovärdighet åt sin stabiliserande roll, så att det blir möjligt att uppnå fred och skydda Israel, som är det enda demokratiska landet i Mellanöstern?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(23 januari 2003)

Kommissionen har i de klaraste ordalag fördömt alla våldshandlingar och terrorattentat, som har lett till så tragiska dödsfall för både israeler och palestinier.

Avseende terrorism och våld har unionen framhållit den palestinska myndighetens ansvar för att bekämpa terrorism, och unionen kommer att fortsätta att pressa den palestinska myndigheten, som är det styrande organet med ansvar för att upprätthålla lag och ordning på de palestinska områdena, att göra allt som är möjligt för att få slut på terrorism och det väpnade intifadah-upproret, föra förövarna av kriminella handlingar inför rätta och avveckla samtliga terroristnätverk. Tillsammans med sina partner i den internationella kvartetten fördömde unionen den 20 december 2002 de brutala terrordåd som utförts av palestinska extremistorganisationer. Den internationella kvartetten har uppmanat arabstaterna att avskaffa all offentlig och privat finansiering av och alla andra former av stöd till grupper som stöder och sysslar med våld och terrorism.

Samtidigt görs insatser för ett eldupphör som skulle innebära ett slut på alla terrorhandlingar mot israeler, oavsett plats. Det är helt visst mödan värt att använda alla förhandlingskanaler för att få dessa hemska attacker att upphöra.

Som det vid ett flertal tillfällen har uttalats vid Europeiska rådets möten förutsätter en fredlig lösning av Mellanösternkonflikten ett fullt erkännande av Israels rätt att leva i fred och säkerhet inom internationellt erkända gränser samt att det skapas en livskraftig, oberoende och demokratisk palestinsk stat och att all ockupation av palestinska områden upphör.

(2004/C 78 E/0011)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3803/02
från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen

(18 december 2002)

Ämne: Katalanskt TV-program om bedrägerier relaterade till ESF i Spanien

Söndagen den 1 december 2002 kl. 21.30 sände den katalanska TV-kanalen TV3 (som lyder under den katalanska autonoma regeringen) ett program ("30 minuts") som behandlade bedrägerier i Spanien i samband med offentliga stöd till program för fortbildning, omskolning m.m.

I detta program filmade man med hjälp av dolda kameror samtal i vilka deltagarna, dvs. företagsledare, fackföreningsrepresentanter, lärare, arbetstagare och förmodade kursdeltagare, öppet diskuterade olika former av bedrägerier. Scenerna utspelade sig i första hand, men inte uteslutande, i de spanska autonoma regionerna Madrid och Katalonien.

I dessa diskussioner nämndes uttryckligen Europeiska socialfondens program och en av deltagarna berättade hur man skall lägga fram förslag för att erhålla olagliga fördelar eftersom det är lätt att undvika de kontroller som görs. Det hänvisades t.o.m. till OLAF:s egna svagheter på detta område.

Känner kommissionen till detta TV-program?

Har kommissionen kontrollerat riktigheten i de framlagda uppgifterna?

Har kommissionen vidtagit någon åtgärd eller har den för avsikt att vidta åtgärder?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 januari 2003)

Kommissionen känner inte till det program om bedrägerier i Spanien i samband med stöd från Europeiska socialfonden (ESF) som parlamentsledamoten tar upp och som sänts av den katalanska TV-kanalen TV3.

Kommissionen kommer därför att be de spanska myndigheterna (UAFSE) att få deras synpunkter, samt all annan information för att man på lämpligt sätt ska kunna bedöma innehållet i programmet.

När kommissionen väl har fått dessa uppgifter kommer den att undersöka vilka eventuella effekter detta kan få för ESF:s operativa program.

(2004/C 78 E/0012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3829/02 från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Handelsavtal mellan EU och Mexiko och skydd för de mänskliga rättigheterna

De senaste åren har det vid upprepade tillfällen förekommit politiska övergrepp på eller bortföranden av personer i Mexiko. Militär personal påstås ligga bakom flera av dessa bortföranden. I samband med ratificeringen av "The Inter-American Convention on Forced Disappearances of Persons" i juni 2001 gav Mexiko uttryck för reservationer beträffande artikel IX. I denna artikel understryks just att militär personal som medverkat till eller genomfört bortföranden skall dömas av en civil domstol och inte få någon form av privilegier.

Kan kommissionen därför redogöra för vilken roll respekt för de mänskliga rättigheterna och efterlevnad av ovannämnda konvention spelar i samband med handelsavtalen mellan EU och Mexiko? Kan kommissionen dessutom upplysa om hur den skall säkra att Mexiko följer olika överenskommelser och avtal på det människorättsliga området samt genomför dem på federal, regional och lokal nivå?

EU bör utöva påtryckningar gentemot Mexiko för att få bort alla arrangemang som innebär straffrihet för personer som kränker andra människors grundläggande rättigheter!

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionens åliggande att främja mänskliga rättigheter står i centrum för alla bilaterala avtal. Processen för att trygga de mänskliga rättigheterna har institutionaliserats i "demokratiklausulen", som är ett väsentligt inslag i förbindelserna mellan unionen och Mexiko. Förbindelserna regleras av avtalet om ekonomiskt partnerskap, politisk samordning och samarbete (det globala avtalet) som trädde i kraft den 1 oktober 2000. Avtalet vilar på de tre pelarna politik, samarbete och handel.

I artikel 1 i avtalet sägs att "respekten för de demokratiska principerna och de grundläggande mänskliga rättigheterna ... utgör en grund för båda parternas inrikes- och utrikespolitik och utgör ett väsentligt inslag i detta avtal". Avtalet innehåller även en klausul om "fullgörande av skyldigheter" som gör det möjligt för kommissionen att beakta utvecklingen i fråga om de mänskliga rättigheterna i Mexiko och medlemsstaterna som en väsentlig del av förbindelserna, och i avtalet slås fast vilka åtgärder parterna kan vidta om målen i avtalet inte uppfylls.

Den institutionella ram som upprättas i avtalet medger för närvarande en öppen och konstruktiv politisk dialog på alla nivåer — såväl statschefer, ministrar som högre tjänstemän emellan. Detta gör det möjligt för unionen att utbyta åsikter i bilaterala och multilaterala frågor, inklusive utvecklingen av människorätts-situationen på båda sidor. Kommissionen anser att denna ordning är tillfredsställande och att ytterligare åtgärder på området på detta stadium inte är nödvändiga.

I september 2002 ratificerade Mexiko "The Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons". Kommissionen lovordar detta faktum, men har ingen direkt genomförandebefogenhet i fråga om konventionen, eftersom den utarbetats av Amerikanska samarbetsorganisationen. Kommissionen utnyttjar dock befintliga mekanismer för åsiktsutbyte och vid behov för att uppmana sina samarbetspartner att på alla nivåer respektera och genomföra de olika avtal och konventioner som rör de mänskliga rättigheterna.

Kommissionen är medveten om att viss straffrihet förekommer, liksom fortsatta kränkningar av mänskliga rättigheter, men hoppas att en mer omfattande politisk dialog och ett fokuserat samarbete på området skall kunna bidra till att Mexiko når framgång i sina pågående reformsträvanden.

(2004/C 78 E/0013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0072/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 januari 2003)

Ämne: Riskerna med att kött som varit djupfrys och tinats upp säljs som färskt kött samt en skyldighet att varna konsumenterna för att frysa in det på nytt

1. Känner kommissionen till att djupfrys kött som importerats till EU tinas upp och säljs som färskt kött, såsom fallet var med kaninkött som i början av 2002 importerats från Kina till Nederländerna och såldes i snabbköpen kring jul, men då verkade vara förskämt?
2. Håller kommissionen med om det som sagts från Nederländernas varuprovningstjänst (Nederlandse Keuringsdienst van Waren) om att det är helt vanligt att djupfrys kött importeras och sedan säljs som färskt kött, utan att det talas om för köparna?
3. Känner kommissionen till att det förhåller sig på samma sätt med köttet från vilt, som nedlagts av jägare under hela året och sedan säljs som färskt kring jul- och nyårshelgen i slutet av året, efter att då ha legat djupfrys en lång tid?
4. Kan kommissionen bekräfta att det här vållar problem, framför allt då köpare på nytt fryser in det redan upptinade köttet hemma hos sig för att inte äta det förrän långt senare, så att kvaliteten på det snabbt försämrats?
5. Är det i några av EU:s medlemsstater redan obligatoriskt att ange på förpackningen att kött redan tidigare varit djupfrys? Om så är fallet: vilka medlemsstater då?
6. Avser kommissionen verka för att det överallt inom EU skall bli obligatoriskt att på förpackningarna till kött som saluförs klart och tydligt skilja mellan kött som redan tidigare varit djupfrys och kött som kommer från djur som slaktats eller nedlagts kort innan, samt att obligatoriskt varna att kött som redan varit djupfrys inte får frysas in på nytt efter att det tinats upp?

Källa: "Rotterdams Dagblad" av den 28 december 2002.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(17 mars 2003)

1. Kommissionen känner inte till några klagomål över eller rapporter om saluföring av skämt kaninkött som importerats från Kina. Om sådan saluföring ägde rum förmodas de behöriga myndigheterna i Nederländerna ha vidtagit lämpliga skyddsåtgärder.
2. Kommissionen har bitt de behöriga myndigheterna i Nederländerna om upplysningar om påståendena i fråga 2 och kommer att underrätta frågeställaren om resultatet.
3. Kommissionen har inga upplysningar om de påstådda metoderna i medlemsstaterna i fråga om kött från tamdjur, kanin eller vilt.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 handlar om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel⁽¹⁾. I artikel 2.1 föreskrivs att märkningen inte får vilseleda köparen om vad som är utmärkande för livsmedlet eller tillskriva livsmedlet verkningar eller egenskaper som det inte har.

4. Djupfrysning av kött kan påverka de organoleptiska egenskaperna utseende, lukt och smak. Upptining av fruset kött leder till att vätska uppstår, som är en god grogrund för bakterier och kan främja den mikrobiologiska nedbrytningen och tillväxten av patogena bakterier. Om köttet fryses ned på nytt och därefter tinas upp igen kan detta påskynda processen.

5. och 6. I rådets direktiv 89/108/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om djupfrysda livsmedel⁽²⁾ krävs det att djupfrysda och konsumentförpackade livsmedel tydligt märks med texten "Upptinad vara får inte frysas på nytt". Därutöver gäller för fjäderfäkött att det i rådets förordning (EEG) nr 1906/90 av den 26 juni 1990 om vissa handelsnormer för fjäderfä⁽³⁾ föreskrivs att fjäderfäkött som säljs som "färskt", "frost" eller "djupfrost" alltid måste förvaras i detta tillstånd.

⁽¹⁾ EGT L 109, 6.5.2000.

⁽²⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

⁽³⁾ EGT L 173, 6.7.1990.

(2004/C 78 E/0014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0201/03

från Emilio Menéndez del Valle (PSE) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Våldsamt ingripande av polisen i Gibraltar

Den 20 januari 2003 genomförde Greenpeaceaktivister en fredlig demonstration i Algecirasbukten, som Spanien anser vara nationellt vatten, för att avvisa den monegaskiska oljetankern Vemamagna som seglade under maltesisk flagg.

Som känt berörs allmänheten i Spanien och i flera europeiska länder starkt av händelser av detta slag på grund av oljetankern Prestiges förlisning. Dessutom sjönk en pråm med mer än tusen ton bränsle i samma område den 21 januari 2003.

Detta förklarar mediernas intresse av att täcka Greenpeaceaktionen. När journalister från El País, El Mundo, Tele-5, Antena 3, RTVE, Canal Sur och Associated Press försökte utföra sitt arbete trakasserades de våldsamt av poliser från Gibraltar. De arresterades (till sjöss i vatten som dessutom är föremål för en internationell rättslig tvist) och den utsände reportern från Tele 5 örfilades upp av en polis enligt en förstasidesnotis i El Mundo (21.1.2003).

Bortsett från den negativa inställningen hos den stat som har överhögheten över Gibraltar när det gäller att övertyga denna koloni om att gemenskapens direktiv i fråga om monegaskiska oljefartyg bör tillämpas är det förvånande att en av de principer eller värderingar som utmärker oss som européer – respekten för det fria ordet – så uppenbart har åsidosatts i Gibraltar.

Ämnar kommissionen vända sig till rådet – vilket vore mycket lämpligt med tanke på den pågående utvidgningen av EU – och föreslå att det påtalar för regeringen i den stat som har överhöghet över kolonin Gibraltar att den för att bevara unionens anseende bör respektera denna princip och se till att den respekteras?

**Kompletterande svar
från Antonio Vitorino på kommissionens vägnar**

(9 januari 2004)

Efter att ha mottagit svar från de brittiska myndigheterna kan kommissionen nu lämna kompletterande upplysningar till svaret på parlamentledamotens skriftliga fråga av den 27 mars 2003.

De brittiska myndigheterna rapporterar att av tjugo arresterade personer åtalades bara sex, vilka ställdes inför rätta den 22 september 2003.

Dessutom undertrycks i svaret att besluten om arresteringar och åtal fattades enligt rättsprincipen och mot bakgrund av detaljerad lagstiftning. En rätt att överklaga polisövergreppen planeras också.

Mot bakgrund av detta svar föreslår kommissionen, även om den beklagar det våld som media utsatts för, att undersökningen av frågan avslutas, om inte parlamentsledamoten önskar få klarhet på andra punkter.

(2004/C 78 E/0015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0219/03

från Alexandros Baltas (PSE) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Länder som har genomfört de viktigaste elementen i det integrerade systemet för förvaltning och kontroll av vissa EU-stödssystem

Jag skulle vilja veta hur den aktuella situationen i medlemsstaterna ser ut och hur stor deras vilja är när det gäller att fullständigt uppfylla kraven på kontroll av EU-stödet, och därför frågar jag följande:

1. Hur långt har man kommit med genomförandet av det integrerade systemet i EU-länderna? I vilka länder har det ännu inte till fullo införts och vilka utsikter finns det till att detta skall ske?
2. Vilka länder har inkommit med fullständig statistik till det integrerade systemet och vilka länder har fått göra budgetkorrigeringar på grund av att man inte inkommit med dessa uppgifter?
3. Hur stor del av kontrollerna har utförts på plats och hur tillförlitliga är de?
4. Finns det någon enhetlig databas för programmet och står denna till förfogande för de parter som är inblandade i genomförandet av det?
5. I vilka länder har man slutfört kodifieringen på grundval av ortofotokartor?
6. I vilket stadium av genomförandet av det integrerade systemet befinner sig Grekland och hur ser kommissionens prognos ut för 2003?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 mars 2003)

1. Det integrerade systemet för förvaltning och kontroll av vissa EU-stödsystem (IACS) används sedan flera år i tillräckligt hög utsträckning i samtliga medlemsstater utom i Grekland. Med jämna mellanrum uppdateras systemet i samtliga medlemsstater med hänsyn till nya instrument, till exempel kompatibilitetskravet när det gäller vissa stödordningar från och med den 1 januari 2003. De grekiska myndigheterna har lovat att systemet skall vara helt infört i Grekland senast i november 2003.

2. Alla medlemsstater redovisar årliga statistikuppgifter inom ramen för IACS-relaterade stödordningar. Detta krav fastställdes 2000 i IACS-förordningar och situationen har förbättrats under de senaste åren.

Det har inte gjorts några finansiella korrigeringar inom ramen för kommissionens förfarande för avslutande av räkenskaperna på grund av uteblivna uppgifter från medlemsstaterna. De uppgifter som lämnas till revisionsenheten på GD Jordbruk kontrolleras emellertid noga både administrativt och på plats vid revisionsbesök, vilket ofta leder till upptäckter, som när det krävs också ger ekonomiska konsekvenser.

3. I kommissionens förordning (EG) nr 2419/2001 av den 11 december 2001 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för det integrerade administrations- och kontrollsystem för vissa av gemenskapens stödordningar som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 3508/92⁽¹⁾ fastställs att antalet kontroller på plats minst skall uppgå till 5 % när det gäller arealstöden, 5 % eller 10 % när det gäller bidrag för nötkreatur, beroende på om den nationella databasen för identifiering och registrering fungerar på ett tillfredsställande sätt, samt 10 % när det gäller bidrag för får och getter. I allmänhet utför medlemsstaterna i praktiken fler kontroller än så.

Kommissionens revisionsenhet på GD Jordbruk kontrollerar rutinmässigt medlemsstaterna genom analytisk granskning, noggranna undersökningar av instruktioner och rapporter, och genomföra vissa kontroller på nytt. Kvaliteten på de nationella kontrollerna är i allmänhet tillfredsställande, till stor del tack vare system för identifiering av jordbruksskiften och djur, tekniska framsteg som gör det möjligt att åstadkomma fullständiga dubbelkontroller och riskfokusering, samt rationalisering av kontroller genom gradvisa förbättringar.

4. Enligt artikel 2 i kommissionens förordning (EEG) nr 3508/92⁽²⁾ skall medlemsstaterna i det integrerade systemet inbegripa 5 viktiga delar, bl.a. en datoriserad databas. Enligt artikel 3.2 i förordning (EEG) nr 3508/92 får medlemsstaterna "upprätta decentraliserade databaser under förutsättning att baserna och administrationsförfarandet för att registrera och få tillgång till data är utformade på ett enhetligt sätt inom hela medlemsstatens territorium och att de är kompatibla med varandra." Därför finns det inte en gemensam enhetlig databas.

5. Enligt artikel 4 i förordning (EEG) nr 3508/92 finns det inget krav på att medlemsstaterna skall ha ett identifieringssystem på grundval av ortofotokartor. Systemen i Belgien, Irland, Portugal och Finland grundar sig helt på ortofoton. Greklands system är uppbyggt på ett liknande sätt men ännu inte färdigt. Danmark och Italien har system med fullständig ortofototäckning, och använder dessutom digitala kartläggningsmetoder. Nederländerna och Sverige utnyttjar ett system som delvis bygger på användning av ortofotografi.

6. Grekland har ännu inte ett färdigt system för identifiering och registrering av nötkreatur i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1760/2000 av den 17 juli 2000 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur samt märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97⁽³⁾. Ett sådant system skulle vara helt infört senast den 1 januari 2000. Inte heller det system som innebär att får- och getuppfödare skall föra register över hjordarnas förflyttningar, i enlighet med rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur⁽⁴⁾, fungerar på ett riktigt sätt. Greklands system för identifiering av jordbruksskiften, som enligt rådets förordning (EEG) nr 3508/92 skulle ha införts senast den 1 januari 1997, är inte heller färdigt.

Dessa brister har att göra med nyckelfunktioner i det integrerade systemet för förvaltning och kontroll av vissa EU-stödsystem. Därför kan de föreskrivna administrativa kontrollerna, som till exempel datoriserade dubbelkontroller, inte tillämpas och kontroller på jordbruken är inte helt tillförlitliga.

Kommissionen bevakar hela tiden situationen i Grekland, och de grekiska myndigheterna har lämnat vissa garantier när det gäller framsteg under 2003, som, om programmet bekräftas, avsevärt skulle höja det integrerade systemets effektivitet under ansökningsåret 2004 (belopp som skall betala ut under budgetåret 2005).

(¹) EGT L 327, 12.12.2001.

(²) Rådets förordning (EEG) nr 3508/92 av den 27 november 1992 om ett integrerat system för administration och kontroll av vissa stödsystem inom gemenskapen, EGT L 355, 5.12.1992.

(³) EGT L 204, 11.8.2000.

(⁴) EGT L 355, 5.12.1992.

(2004/C 78 E/0016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0293/03

från **Struan Stevenson (PPE-DE)** till kommissionen

(7 februari 2003)

Ämne: Djurens välbefinnande i grekiska slakthus

Enligt en rapport från Europeiska kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor som offentliggjordes 2000 (DG(Sanco/1060/2000)) är djurens välbefinnande i grekiska slakthus ett mycket allvarligt problem. En ny film har nu avslöjat att det fortgående förekommer allvarliga problem beträffande djurens välbefinnande i grekiska slakthus. Filmen avslöjade att getter slaktas utan försök att bedöva dem, vilket strider mot rådets direktiv 93/119/EG (¹) och att lamm bedövas så ineffektivt att en stor del av dem återfår sitt medvetande innan de halshuggs, vilket också strider mot direktiv 93/119/EG.

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta för att pressa den grekiska regeringen att se till att djur i grekiska slakthus slaktas i enlighet med rådets direktiv 93/119/EG?

(¹) EGT L 340, 31.12.1993, s. 21.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(17 mars 2003)

Kommissionen hade genom tidigare besöksrapporter från Kontoret för livsmedel- och veterinärfrågor och genom information lämnad av djurskyddsorganisationer, kännedom om att det har funnits allvarliga brister i grekiska slakterier vad gäller uppfyllandet av kraven i rådets direktiv 93/119/EG av den 22 december 1993 om skydd av djur vid tidpunkten för slakt eller avlivning.

Den tidigare bristfälliga situationen ledde till att kommissionen inledde ett överträdelseförfarande gentemot medlemsstaten. Såsom parlamentsledamoten nämner, genomförde Kontoret för livsmedel- och veterinärfrågor nyligen ett uppföljningsbesök. Besöket utfördes mellan den 13 och 17 januari 2003. Trots att den slutliga besöksrapporten ännu inte är tillgänglig, så har viss positiv utveckling skett sedan den tidigare rapporten. De behöriga grekiska myndigheterna har, till exempel försett officiella veterinärer som arbetar i slakterier med lämpliga instruktioner angående djurens välbefinnande, förfarandet för rapportering av brister har förbättrats samt fler officiella veterinärer har anställts. Besöksgruppen uppgav att de brister som fortfarande fanns i de tre besökta slakterierna inte var så allvarliga som i de tidigare rapporterade. Det finns emellertid utrymme för fler förbättringar. Därför har Kontoret för livsmedel och veterinärfrågor planerat ytterligare ett uppföljningsuppdrag under 2003.

När inspektionsrapporten är klar kommer den att sändas till parlamentet enligt kommissionens vanliga procedurer och den kommer att publiceras på generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydds webbsida: (http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/index_sv.html).

Kommissionen är fortfarande mycket bekymrad över omfattningen av Greklands bristande efterlevnad av gemenskapens djurskyddsbestämmelser och i synnerhet vad gäller den bristfälliga tillämpningen av reglerna. Kommissionen kommer inte att låta bli att vidta ytterligare åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa en bättre efterlevnad av gemenskapsrätten inom detta område, vilket framför allt inkluderar tillämpning av överträdelseförfarandet enligt artikel 226 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0017)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0439/03

från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen

(12 februari 2003)

Ämne: "Draft proposal for an independent recourse mechanism" från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD)

Vid sitt möte i Genua 2002 beslutade G7-länderna att multilaterala finansiella institutioner skall inrätta en oberoende "compliance mechanism", dvs. en mekanism för efterlevnad av bestämmelser. Av denna anledning lade Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) nyligen fram ett förslag till sådan mekanism. Hittills har man i Europa ägnat föga uppmärksamhet åt detta förslag.

Världsbanken i Washington skapade redan 1993 ett jämförbart instrument genom att inrätta en "Inspection Panel". Denna skapades för att fungera som ett slags öppen dörr, där allmänheten kan inge klagomål till banken när enskilda anser att de påverkas eller skulle kunna påverkas negativt av ett projekt som finansieras av Världsbanken.

Två före detta ordförande för denna "Inspection Panel" har lämnat synpunkter på EBRD:s förslag, närmare bestämt på följande punkter:

- När det gäller den föreslagna mekanismen för efterlevnad av bestämmelser saknas garantier för panelens oberoende ställning.
- Mekanismen omfattar endast en del av EBRD:s verksamhet.
- Offentliggörandet av information som rör ämnen som tas upp inom ramen för mekanismen är förbundet med vissa villkor och vagt definierat.
- De personer som utses till att ingå i mekanismens panel beviljas inte tillräckligt tydlig autonomi och effektivitet.
- Av förslaget framgår att tonvikten i mycket högre grad ligger på problemlösning än på efterlevnad av bestämmelser.

1. Känner kommissionen till EBRD:s förslag? Om så är fallet: Har kommissionen prövat det mot de kriterier som G8-gruppen fastställde i juli 2000, exempelvis oberoende ställning, öppenhet och insyn med mera?

2. Delar kommissionen kritiken på de punkter som nämns ovan?

3. Om så är fallet: Har kommissionen för avsikt att i detta sammanhang vidta åtgärder i förhållande till EBRD?

4. Avser kommissionen att ägna ytterligare uppmärksamhet åt förslaget? Om så är fallet: På vilket sätt?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(11 mars 2003)

Förslaget om inrättande av en oberoende klagoinstans, som parlamentsledamoten talar om, har redan diskuterats av styrelsen och direktionen för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD), och bankens kommitté för ekonomiska transaktioner och ekonomisk politik, som ansvarar för denna typ av frågor, har gett sitt principgodkännande.

Förslaget har varit ute på brett offentligt samråd sedan oktober 2002, främst via bankens webbplats. De synpunkter som har kommit fram under samrådet kommer att analyseras och beaktas vid den slutliga utformningen av en oberoende klagoinstans. Parlamentsledamotens kritiska synpunkter har mot denna bakgrund överlämnats av kommissionen till bankens styrelse.

Det slutliga beslutet fattas dock av bankens styrelse och av denna ensam (beslutet förväntas fattas i april 2003). Styrelsen består av företrädare för samtliga G8-länder samt gemenskapen och alla EU-medlemsstaterna, men man måste ta hänsyn till bankens uppgift och speciella verksamhetsförhållanden.

(2004/C 78 E/0018)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0487/03

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: El-Kosheh-dom

I sitt svar på min skriftliga fråga E-3652/02 ⁽¹⁾ av den 17 januari 2003 förklarar kommissionen att den fick ett positivt intryck av de första åtgärderna från de egyptiska myndigheternas sida, som strävade efter att återställa lugnet i området och ställa de personer som är skyldiga till våldsdåden inför rätta.

Vet kommissionen att polisen var mycket förbehållsam under oroligheterna i El-Kosheh i januari 2000? Har kommissionen diskuterat polisens roll med de egyptiska myndigheterna?

Vet kommissionen att det den 27 februari 2003 kommer att avkunnas en dom om de våldsdåd som ägde rum i El-Kosheh i januari 2000?

Ämnar kommissionen närvara då domen avkunnas, och kan den utarbeta en rapport om detta?

⁽¹⁾ Se s. 9.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

Enligt vad kommissionen känner till inkallades snabbt externa säkerhetsstyrkor till El-Kosheh för att återupprätta lag och ordning, möjligen som ett erkännande av att den lokala polisen i El-Kosheh inte kunde göra det. Byarna besöktes också nästan omedelbart av ministrar och högre tjänstemän med det uttryckliga syftet att återställa lugnet och ge försäkringar om att de ansvariga för våldsdåden skulle ställas inför rätta. Dessa omedelbara reaktioner står i stark och positiv motsats till de officiella reaktionerna på tidigare händelser i El-Kosheh, även om frågor rörande de lokala säkerhetsstyrkornas beteende fortfarande kvarstår.

Kommissionen är medveten om att de första utslagen vid den första rättegången av många koptiska kommentatorer ansågs inte alls motsvara försäkringarna om att de skyldiga skulle ställas till svars för sina illgärningar. Det utslag från den förnyade rättegången som tillkännagavs den 27 februari 2003 (endast två tilltalade dömdes jämfört med fyra i den första rättegången) kan leda till förnyad kritik av domstolen, även om vissa förkämpar för de mänskliga rättigheterna och koptiska källor varnar för spekulationer om att domstolen har varit partisk för de tilltalade. Det rör sig om en civil domstol och inte en militär- eller specialdomstol och det är mycket möjligt att den högste åklagaren återigen kommer att hänskjuta beslutet till kassationsdomstolen efter det att den sittande domaren offentliggjort skälen för domstolens beslut.

Även om kommissionen inte var närvarande i domstolen har kommissionens delegation och medlemsstaters ambassader i Kairo noga bevakat detta fall och kommer att göra det även i fortsättningen. Framställningar kommer att göras via de normala kanalerna om det anses lämpligt.

(2004/C 78 E/0019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0559/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(27 februari 2003)

Ämne: Dokument för identifiering av hästar

1. Mot bakgrund av den entusiasm varmed kommissionen genom beslut 2000/68/EG⁽¹⁾ införde pass för alla hästdjur i syfte att förhindra att kött från djur som intagit farmakologiska preparat eller andra liknande preparat smyger sig in i livsmedelskedjan, vilka kompletterande åtgärder förslår den för att undvika sådan kontaminering i importerade livsmedel från tredje land?
2. Hur stor del av det hästkött som konsumeras kommer från tredje land, och hur många ton importerades förra året?
3. När har kommissionen för avsikt att lägga fram liknande åtgärder för kött som konsumeras i större omfattning, som gris-, får- och nötkött?
4. Hur föreslår kommissionen att dessa åtgärder skall tillämpas i New Forest, ett område i sydöstra England där det finns många vilda och halvilda ponnyer, på Dartmoorheden eller i Camargue?

⁽¹⁾ EGT L 23, 28.1.2000, s. 72.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(24 april 2003)

När det gäller import från tredjeländer av livsmedel av animaliskt ursprung lämnar dessa länder, i enlighet med rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och rests substanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG⁽¹⁾, in en plan som skall godkännas av kommissionen där det anges att de garantier som de ger för övervakning och kontroll av resthalter av veterinärmedicinska läkemedel har minst lika stor verkan som de som ges för livsmedel av animaliskt ursprung som produceras i medlemsstaterna. I de tredjeländerna måste det bland annat finnas relevant lagstiftning, inbegripet lagstiftning om veterinärmedicinska läkemedel för användning till livsmedelsproducerande djur.

Avel av hästdjur och produktion av kött från hovdjur omfattas inte av gemenskapens marknadsåtgärder och därför finns det inga detaljerade siffror för produktionen av sådant kött tillgängliga. Enligt kommissionens statistiska och ekonomiska uppgifter från 2001 ligger de femton medlemsstaternas (EU-15) självförsörjningsgrad när det gäller kött från hovdjur på mellan 30 och 35%. Vid Union Equus-konferensen 2000 uppskattades det totala antalet hästar i EU-15 till 4,5 miljoner djur. Enligt Eurostat importerade EU-15 år 2002 sammanlagt 84 404 hästdjur för slakt och 59 457 ton kött från hovdjur.

Beträffande kommissionens motivering till att anta kommissionens beslut 2000/68/EG av den 22 december 1999 om ändring av kommissionens beslut 93/623/EEG och om identifiering av hästdjur för avel och produktion, vill kommissionen erinra om att det från parlamentet, rådet, internationella veterinärorganisationer och sist men inte minst berörda företag och hästägare framfördes kraftfulla krav på en lösning till den faktiska eller konstaterade bristen på läkemedel för behandling av hästar. Kommissionen fick flest krav på en exceptionell lösning för hästdjur från medlemsstater där konsumtionen av hästkött är minst populär.

Kommissionen föreslog 2001 ändringar av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel⁽²⁾, bland annat för att ta hänsyn till identifieringen av hästdjur och ett undantag när det gäller behandling av hästdjur med veterinärmedicinska läkemedel enligt villkoren i kommissionens beslut 2000/68/EG. Förslaget är för närvarande föremål för medbeslutandeförfarande.

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå liknande åtgärder för arter såsom svin, får och nötkreatur. Sådana djur föds normalt sett upp endast för livsmedelsproduktion och omfattas av identifieringskraven i gemenskapens lagstiftning med hänsyn till de relevanta produktionsvillkoren.

Kommissionen är givetvis medveten om problemen med att genomföra beslut 2000/68/EG i vissa medlemsstater. De vilda eller halvilda hästar som parlamentsledamoten hänvisar till finns emellertid registrerade hos respektive avelsorganisation som godkänts enligt rådets direktiv 90/427/EEG av den 26 juni 1990 om avelsmässiga och genealogiska villkor för handeln med hästdjur inom gemenskapen⁽¹⁾. Registrerade hästar födda efter den 1 januari 1998 måste ha ett pass enligt kommissionens beslut 93/623/EEG av den 20 oktober 1993 om en identitetshandling (pass) som skall åtfölja registrerade hästdjur⁽²⁾. Användningen av pass för hästar i Camargue har visat sig vara effektiv till exempel år 2000 när man under förflyttningsrestriktioner på grund av West Nile Fever i det området var tvungen att upprätthålla möjligheten att spåra även hästar som användes för att samla ihop halvilda Camargue-boskap, som i likhet med andra nötkreatur, helt och hållet kan spåras med hjälp av dubbla öronmärken, djurpass och databasen för nötkreatur.

⁽¹⁾ EGT L 125, 23.5.1996.

⁽²⁾ EGT L 311, 28.11.2001.

⁽³⁾ EGT L 224, 18.8.1990.

⁽⁴⁾ EGT L 298, 3.12.1993.

(2004/C 78 E/0020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0622/03

från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2003)

Ämne: Bekämpning av kartellbildningar

Eftersom jag är ledamot av Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor följer jag med stort intresse kommissionsledamot Mario Montis alla initiativ mot olagliga överenskommelser, missbruk av dominerande ställning och kartellbildningar.

Jag vill därför i synnerhet tacka honom för hans modiga ställningstaganden, även om de berörda företagen ibland vänt sig till parlamentsledamöter för att delge dem sin brist på förståelse för dessa åtgärder.

Skulle kommissionen också kunna förse mig med en förteckning över de europeiska företag som bestraffats sedan 1999 liksom över bötesbeloppen?

Jag skulle också vara intresserad av att få reda på i vilken grad dessa kunnat inkasseras.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Monti

(2 april 2003)

På grund av svarets längd, inräknat ett antal tabeller, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2004/C 78 E/0021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0682/03

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(7 mars 2003)

Ämne: Projekt för ett dammbygge i Rivas de Tereso (La Rioja-Spanien)

Jordbruksministeriet har sedan 1997 planerat att bygga en bevattningsdamm i Páganos (området Laguardia), vilket framgår av Riojas officiella tidning 13/10/1998. Den viktigaste byggherren är

bevattningsföreningen för La Rioja Alavesa och Sonsierra. I en sammanfattande rapport som utarbetats för att utvärdera miljökonsekvenserna ingår ett nytt alternativ, nämligen Rivas de Tereso, vilket motiveras av att det i fallet Páganos finns ett medborgerligt motstånd, en eventuell fara för befolkningen i Páganos om dammen skulle brista och en högre kostnad för de markområden som måste inlösas. Denna damm, vars kapacitet skall uppgå till 2,8 hektometer och som inbegriper en 38 meter hög fördämning, skulle innebära att åtminstone 25 hektar odlingsmark (spannmåls- och vinodlingar) gick förlorad.

Invånarna i området San Vicente och distriktet Sonsierra motsätter sig projektet av följande skäl:

- I Rivas har motståndet från invånarna varit lika stort eller större, vilket inte framkommer av nämnda undersökning.
- Markområdena har inte värderats tillräckligt noggrant. Markkostnaden utgör dessutom en ytterst liten del av totalkostnaden för dammbygget och är därför inget tungt vägande skäl för bedömning av placeringen av en damm. Man skulle behöva en undersökning som värderade den totala byggkostnaden för dammarna på de olika alternativa platserna.
- Dammens närhet till bebyggelse (ungefär 50 meter) och bristen på vatten under sommarmånaderna skulle utgöra ett allvarligt problem med lukter, insekter och olägenhet för befolkningen.
- Dammen skulle få allvarliga ekonomiska och sociala konsekvenser för området genom att de tidigare nämnda odlingarna (som utgör en tiondel av jordbruksmarken i Rivas) skulle försvinna.
- Dammbygget skulle få negativa miljökonsekvenser för bl.a. vindodlingen (mycket känslig för miljöförändringar). Dessa konsekvenser har inte i tillräcklig utsträckning beaktats i konsekvensanalysen (dimma, temperaturförändringar, markrörelser, slam och utsläpp).

Man anser att existerande alternativ (såsom möjligheten att bygga flera mindre dammar) som skulle vara lämpligare med tanke på den ekologiska och ekonomiska balansen i området inte har beaktats.

Kan kommissionen garantera att miljökonsekvensanalysen, i synnerhet för etapp III (bevattningsdamm), har genomförts i enlighet med bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ och senare ändringar, med hänsyn till skyldigheten att undersöka miljövänligare alternativ? Anser inte kommissionen att det förekommit ett klart brott mot bestämmelserna om allmänhetens tillgång till miljöinformation?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 april 2003)

I de dokument som frågeställaren har tillhandahållit i detta ärende saknas den fullständiga miljöbedömning som sammanställts för de spanska myndigheterna. Därför kan kommissionen inte yttra sig om huruvida bedömningen har genomförts i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽¹⁾.

Vad beträffar frågan huruvida brott mot bestämmelserna i rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽²⁾ föreligger, vill kommissionen påpeka att detta offentliga myndigheter enligt direktiv är skyldiga att svara på begäran om tillgång till miljöinformation. Utöver skyldigheten att till allmänheten tillhandahålla allmän information om miljöns tillstånd innehåller detta direktiv inga bestämmelser om att de offentliga myndigheterna är skyldiga att aktivt sprida miljöinformation. I de uppgifter som frågeställaren tillhandahållit finns ingenting som tyder på att en begäran om miljöinformation har riktats till de behöriga offentliga myndigheterna, och än mindre någon information om huruvida tillgång har beviljats eller inte. I brist på sådan information kan kommissionen inte fastställa att brott mot bestämmelserna i direktivet föreligger.

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽²⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(2004/C 78 E/0022)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0733/03
från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen

(4 mars 2003)

Ämne: Flygsäkerhet och användning av modersmål

Flygpassagerares säkerhet avhänger bland annat av besättningens möjlighet att utan hinder kommunicera och förmedla information, såväl före som under en eventuell nödsituation.

Vid internationella europeiska flygningar talar kabinpersonalen inte alltid språken som talas i länderna mellan vilka flygningen gäller.

Även idag förstår en procentuellt stor andel av passagerarna endast sitt modersmål (detta gäller främst äldre, mindre välbeställda och lågutbildade personer).

Detta omöjliggör varje form av kommunikation mellan dem och kabinpersonalen, vilket kan förvärra risken för att dessa personer isoleras och drabbas av panik vid nödsituationer, och gör det svårt om inte omöjligt att tillämpa gällande säkerhetsföreskrifter vid utrymning av flygplanet.

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, besvara följande frågor:

1. Anser inte kommissionen att denna situation, uppkommen på flygbolagens bevåg, utgör en allvarlig kränkning av en av passagerarnas mest elementära rättigheter, nämligen rätten till säkerhet?
2. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att se till att medborgare som flyger med europeiska flygbolag inte behärskar de bland kabinpersonal mest utbredda och använda språken – engelska och franska – garanteras nödvändig assistans?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(31 mars 2003)

De flesta flygbolag försöker använda kabinpersonal som kan det språk som talas majoriteten av de passagerare som reser med dem. Dessutom skall flygplanen enligt internationella regler vara utrustade med säkerhetsinformation illustrerad med piktogram så att alla, oavsett språkkunskaper, kan förstå vad som skall göras i en nödsituation.

Kommissionen känner inte till något fall då bristande språkkunskaper skulle ha bidragit att passagerares liv riskerats vid en olycka.

(2004/C 78 E/0023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0883/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(21 mars 2003)

Ämne: Kommunen Fiumicinos utnyttjande av medlen från programmet Tull 2002

I september 2002 redovisade det italienska finansministeriets övervakningskommitté utnyttjandet av de medel som EU ställt till förfogande.

Av rapporten framgick det bland annat att vissa regionala myndigheter fördelar projektmedlen oroväckande långsamt och ineffektivt.

Även kommissionen har vid flera tillfällen slagit larm om att lokala myndigheter inte utnyttjar gemenskapsmedlen i tillräcklig omfattning.

Vissa lokala och regionala myndigheter, till exempel kommunen Fiumicino, har ett särskilt stort behov av att kunna utnyttja gemenskapsmedel för åtgärder för att främja en anda av partnerskap och samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna samt för övervakning, kampen mot bedrägerier och bättre

arbetsredskap för tullförvaltningarna. Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Har kommunen Fiumicino lagt fram projekt inom ramen för programmet Tull 2002?
2. Har kommunen Fiumicino beviljats medel för dessa projekt?
3. Har medlen använts?

(2004/C 78 E/0024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1061/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(28 mars 2003)

Ämne: Anconas utnyttjande av medlen från programmet Tull 2002

I september 2002 redovisade det italienska finansministeriets övervakningskommitté utnyttjandet av de medel som EU ställt till förfogande.

Av rapporten framgick det bland annat att vissa regionala myndigheter fördelar projektmedlen oroväckande långsamt och ineffektivt.

Även kommissionen har vid flera tillfällen slagit larm om att lokala myndigheter inte utnyttjar gemenskapsmedlen i tillräcklig omfattning.

Vissa lokala myndigheter, till exempel kommunen Ancona, har särskilt stort behov av att kunna utnyttja gemenskapsmedel för åtgärder för att främja en anda av partnerskap och samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna samt för övervakning, kampen mot bedrägerier och bättre arbetsredskap för tullförvaltningarna.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Har kommunen Ancona lagt fram projekt inom ramen för programmet Tull 2002?
2. Har kommunen Ancona beviljats medel för dessa projekt?
3. Har medlen använts?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0883/03 och E-1061/03
ingivet av Frits Bolkestein för kommissionen

(8 maj 2003)

Genom programmet Tull 2002 har åtgärder finansierats i syfte att förbättra samarbetet mellan medlemsstaternas tullförvaltningar på den inre marknaden⁽¹⁾. I programmet görs åtskillnad mellan två typer av åtgärder: IT-åtgärder⁽²⁾ samt gemensamma och övriga åtgärder⁽³⁾.

IT-åtgärderna omfattar tullens IT-system, exempelvis för transitering. De gemensamma och övriga åtgärderna har organiserats av kommissionen och medlemsstaternas tullförvaltningar. De som deltagit i verksamheten är anställda inom dessa förvaltningar.

Den ekonomiska förvaltningen av de gemensamma och övriga åtgärderna inom programmet sker enligt följande: Kommissionen betalar ut ett förskott till de berörda medlemsstaternas förvaltningar, och dessa gör de behövliga utbetalningarna. En utbetalning kan ske t.ex. för en deltagares flygbiljett eller för en faktura för en konferenslokal när en av förvaltningarna står värd för ett seminarium. Medlemsstaternas förvaltningar skall två gånger om året avlägga rapport till kommissionen om de utgifter som finansierats med de medel som anslagits för programmet.

Kommissionen kan således meddela frågeställaren att kommunerna Ancona och Fiumicino inte uppfyllt kriterierna för deltagande i programmet Tull 2002, och de har därför inte föreslagit några projekt eller sökt någon finansiering.

- (¹) I beslutet rörande Tull 2002-programmet ges en detaljerad översikt över programmets mål. (Beslut nr 210/97/EG av den 19 december 1996, ändrat genom beslut nr 105/2000/EG av den 17 december 1999).
- (²) System för informationsutbyte och kommunikation.
- (³) T.ex. seminarier, utbyten, arbetsgrupper eller grupper för metod- och resultatjämförelser.

(2004/C 78 E/0025)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0895/03
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(17 mars 2003)

Ämne: Agro Business Bank i Georgien

Ämnar kommissionen på nytt inleda anbudsförfarandet för Agro Business Bank i Georgien?

Om så är fallet i ljuset av de nya händelserna, när kommer processen att inledas?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 maj 2003)

Anbudsförfarandet rörande projektet för förstärkning av kapaciteten hos jordbrukshandelsbanken i Georgien (Agro Business Bank of Georgia) avslutades 2002. Mot bakgrund av kidnappningen av en tidigare gruppleddare för projektet, Peter Shaw, beslutade kommissionen emellertid att lägga såväl detta som andra georgiska projekt på is. Efter det att situationen hade löst sig, och sedan en noggrann undersökning gjorts av de lämpligaste alternativen för den framtida banken, beslutades nyligen att kontraktet med den bästa av fjolårets anbudsgivare skulle undertecknas. Genomförandet av projektet har just inletts.

(2004/C 78 E/0026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0912/03
från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(24 mars 2003)

Ämne: Rasism och rasistiska angrepp i kandidatländerna

Europaparlamentet har utarbetat ett betänkande om att bekämpa rasism, främlingsfientlighet och antisemitism i kandidatländerna (A5-0055/2000). Färska rapporter från det brittiska överhuset hävdar att rapporterna från Ellis utvidgningskommitté inte ger en riktig bild av förföljelsena av romer i Ungern, Polen, Tjeckien och Slovakien. Vad gör kommissionen för att påminna kandidatländernas regeringar om att de har ett ansvar att bekämpa diskriminering av romer?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(8 maj 2003)

När det gäller skydd av mänskliga rättigheter och minoriteter anser kommissionen att principen om bekämpning av diskriminering är en mycket viktig del av gemenskapens regelverk. Principen fastställs särskilt i artikel 13 i EG-fördraget och i rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om

genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung⁽¹⁾ och 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling⁽²⁾, och bekräftas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Kommissionen har ägnat stor uppmärksamhet åt att kontrollera om dessa kriterier uppfylls och har i sina rapporter om Polens, Slovakiens, Tjeckiens och Ungerns framsteg på vägen mot anslutning fäst stor vikt vid den romska minoritetens situation. Kommissionen har i dessa rapporter visserligen betonat de framsteg som gjorts över ett antal år, men också tydligt identifierat de problem som återstår och efterlyst ytterligare ansträngningar för att åtgärda alla återstående svagheter. I rapporterna understryks också att länderna måste införliva direktiv 2000/43/EG och 2000/78/EG i deras helhet och göra ytterligare ansträngningar för att följa artikel 13 i EG-fördraget, bland annat upprätta ett organ med ansvar för jämlikhet. Dessa frågor tas upp vid alla lämpliga tillfällen och på högsta politiska nivå.

Det vidtas också nödvändiga åtgärder för att kandidatländerna skall kunna delta i gemenskapsprogrammet mot diskriminering. Dessutom finansieras inom ramen för Phareprogrammet viktiga och särskilt inriktade biståndsprogram på detta område. Exempelvis anslags inom 2001 års Phareprogram 3 miljoner euro för ett projekt i Tjeckien som går ut på att främja romernas deltagande i det offentliga livet, och 5 miljoner till ett program i Ungern som rör social integration, med särskild inriktning på den romska befolkningen. Ytterligare 10 miljoner euro tilldelades Slovakien för projekt rörande infrastruktur och utbildning som kommer att gynna romerna. Inom ramen för 2002 års Phareprogram anslags 0,5 miljoner euro till att effektivisera de strategier och program som främjar romernas integration i Ungern och 3 miljoner euro till att främja toleransen mot och motverka diskrimineringen av romerna i Ungern. Inom ramen för 2003 års Phareprogram har 1 miljon euro anslagits för ett projekt för förbättring av de i Tjeckien bosatta romernas situation på lång sikt.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att noga övervaka och stödja förberedelserna inför anslutningen när det gäller åtgärder mot diskriminering.

⁽¹⁾ EGT L 180, 19.7.2000.

⁽²⁾ EGT L 303, 2.12.2000.

(2004/C 78 E/0027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0922/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(24 mars 2003)

Ämne: Serbien. Mordet på premiärministern. Instabilitet

Den 12 mars i år mördades Serbiens premiärminister, Zoran Djindjic, brutalt. Det förefaller som om mordet var en följd av premiärministerns kamp mot den organiserade brottsligheten.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Vad för uppgifter har kommissionen om mördaren?
- Anser kommissionen att EU bör hjälpa Serbien till följd av nödläget och den sociopolitiska instabiliteten i landet?
- Skulle kommissionen kunna tänka sig att förlänga hjälpen för att bekämpa brottsligheten och befästa de demokratiska institutionerna i Serbien?
- Hur skulle kommissionen kunna göra detta?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(8 maj 2003)

Kommissionen har vid ett flertal tillfällen kraftigt fördömt detta fruktansvärda dåd och uttalat sitt starka stöd för Serbien och Montenegro under denna kritiska period, bland annat i samband med ett personligt besök av kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser, dagen efter mordet på premiärminister Zoran Djindjic, och i samband med ordförande Romano Prodis deltagande i hans begravning.

Kommissionen har inte möjlighet att uttala sig om pågående brottsundersökningar i Serbien. Serbien har under de senaste veckorna agerat kraftfullt mot den organiserade brottsligheten och den politiska extremismen, vilket ser ut att bära frukt.

Kommissionen reagerade omedelbart genom att föra diskussioner om eventuellt ytterligare stöd med myndigheterna, för att därigenom öka unionens redan mycket generösa bidrag. Det är självfallet viktigt att vi gör vad vi kan för att stödja de demokratiska, politiska och ekonomiska reformer som är nödvändiga för att statsunionen mellan Serbien och Montenegro skall fungera väl.

Som ett exempel på detta fortsatta stöd kan nämnas att gemenskapens årliga program för Serbien 2003 (Cards – som år 2003 uppgår till 229 miljoner euro), som snart kommer att antas, omfattar ett betydande stöd till rättsliga och inrikes frågor och till institutionell uppbyggnad. I en gemensam skrivelse från kommissionen och Javier Solana till unionens utrikesministrar före rådets (allmänna frågor och yttre förbindelser) möte den 14 april 2003, nämndes tydligt möjliga ytterligare stödåtgärder, bland annat makroekonomiskt bistånd, teknisk rådgivning, samordning av medlemsstaternas insatser och ökade handelsmöjligheter.

(2004/C 78 E/0028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1033/03

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(28 mars 2003)

Ämne: Hungersnöd i Afrika

Kommissionen känner säkert till det färskta meddelandet från Nairobi, i vilket FAO konstaterar att 14 miljoner människor av Etiopiens befolkning på ca 63 miljoner omgående behöver livsmedelsbistånd. Hittills har de internationella organisationer som deltar i kampen mot hungersnöden endast lyckats samla in 40 procent av minimibehovet. Lagren kommer att tömmas före slutet av juni, även om biståndet begränsas till 12,5 kg spannmål per person per månad i stället för de 15 kg som betraktas som absolut nödvändiga för att man skall överleva. Procentuellt är situationen ännu mer dramatisk i Eritrea, där 2 miljoner människor av en befolkning på totalt ca 3,5 miljoner behöver mat, och de nuvarande lagren bara kan täcka behovet fram till slutet av april. I mellantiden är mer än 28 procent av alla barn under 5 år allvarligt undernärda. I Eritrea dör också husdjuren på grund av den ödeläggande torkan, som pågått i fyra år.

Kan kommissionen således bevara följande frågor:

1. Kan den lägga fram information om biståndet till Etiopien och Eritrea?
2. Kan den med tanke på de minskade spannmålsskördarna (fyra femtedelar mindre än genomsnittsproduktionen under det senaste årtiondet) tala om vilka åtgärder den vidtagit eller ämnar vidta enligt avtal med FAO för att främja ett produktionsuppsving?
3. Anser kommissionen att man för att bidra till uppnåendet av detta mål bör uppmuntra utbildning av jordbrukare om användning av teknik som är särskilt lämplig för att bruka jorden?
4. Är det en prioritering för kommissionen att tillsammans med regeringarna i de länder som drabbats av torka och med internationella humanitära organisationer genomföra projekt som syftar till forskning om och eventuellt utnyttjande av grundvattenresurser?
5. Kan kommissionen med tanke på dessa mål uppge om det utöver det humanitära biståndet finns andra förbindelser för samarbete mellan kommissionen och de välgörenhetsorganisationer som är verksamma i de berörda afrikanska områdena?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar*(8 maj 2003)*

Kommissionen känner förvisso till rapporten från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) om livsmedelskrisen i Etiopien, även om den inte instämmer i uppgifterna rörande antal drabbade (vilka justerades ned till 11,3 miljoner euro för Etiopien i december 2002), och därmed även rörande hur stor andel av behoven som är täckta. Det är även extremt tveksamt om påståendet om att mer än 28 % av barnen under fem år i Eritrea lider av allvarlig undernäring stämmer. Detta påstående är tyvärr ett exempel på att vissa berörda parter har en benägenhet att ge en överdriven bild av katastrofsituationer.

Icke desto mindre är livsmedelskrisen på Afrikas horn ytterst verklig, även om den tack vare mycket förbättrade system för tidig varning och generösa bidrag från olika givare inte utvecklats till en katastrofal hungersnöd av det slag som tidigare förekommit.

Kommissionen har själv gett ett inte tidigare skådat bidrag till följd av krisen i Etiopien och Eritrea och tillsammans med medlemsstaterna har den täckt ungefär 35-40 % av det uppskattade livsmedelsbehovet fram till slutet av 2003. En översikt över detta kommer att sändas direkt till frågeställaren och till parlamentets sekretariat.

Att stödja åtgärder för att uppnå en tryggad livsmedelsförsörjning är emellertid en viktig strategisk prioritering för kommissionen, särskilt när det gäller Etiopien, eftersom mellan fyra och fem miljoner etiopier årligen förutsätts komma att ha en otrygg livsmedelsförsörjning till följd av strukturella problem, oavsett om skörden varit god eller ej. Av denna orsak har kommissionen i sin nionde Europeiska utvecklingsfond anslagit ett belopp på 54 miljoner euro till program för en tryggad livsmedelsförsörjning i Etiopien. Man håller för närvarande på att fastställa vilka program som skall finansieras med medel från detta anslag samt att göra en bedömning av dessa. De kommer sannolikt att omfatta förbättrade veterinärtjänster, förbättrat tillträde till vattentäkter och stöd till en förbättrad marknadsreglering för spannmål.

Kommissionen kommer naturligtvis att fortsätta sitt samarbete med de välgörenhetsorganisationer som ger stöd till en tryggad livsmedelsförsörjning, och humanitärt bistånd, i sådana länder i Afrika där livsmedelsförsörjningen är otrygg.

(2004/C 78 E/0029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1289/03**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen***(4 april 2003)*

Ämne: Särskilda importtullar som strider mot WTO-avtalen försvårar möjligheterna för fotografiska produkter att komma in på marknaden i Folkrepubliken Kina

Sedan 1997 har Folkrepubliken Kina uppburit importtull på fotografiska produkter i form av en särskild tull på ett visst antal renminbi per enhet av produkterna (mätta per kvadratmeter).

Då Kina gick med i Världshandelsorganisationen åtog sig landet att etappvis ersätta denna särskilda tull med en tull ad valorem. Dessa förpliktelser finns inskrivna i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Kina, liksom också i protokollet om Kinas anslutning till WTO. I januari 2002 tillkännagav Kina emellertid sin avsikt att ha kvar den särskilda tullen på fotografiska produkter. Det här går inte ihop med vad det avtalats om inom WTO.

Kina har exempelvis åtagit sig att 2002 ta ut en importtull på 35 mm filmrullar i storleksordningen 42 % ad valorem. I själva verket har Kina dock uppburit en särskild tull på 155 renminbi per kvadratmeter. Detta har lett till att tullen ad valorem i själva verket kommit att uppgå till 89 procent. Följaktligen är den särskilda tullen högre än vad den skulle få vara.

1. Känner kommissionen till att det tas ut sådana särskilda tullar på vissa fotografiska produkter?
2. Anser kommissionen att detta innebär ett tullhinder av ett slag som inte är tillåtet enligt Kinas skyldigheter inom Världshandelsorganisationen?

3. Har kommissionen redan påtalat detta för de behöriga myndigheterna i Kina?
4. Om så är fallet: vilken blev då reaktionen? Om inte: varför inte och har kommissionen i så fall för avsikt att vidta åtgärder på kort varsel?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(8 maj 2003)

1. Kommissionen känner till att Kina valt att tillämpa specifika tullar i stället för värdetullar i fråga om ett antal produkter, däribland fotografiska produkter. Det bör noteras att Kinas tillämpning av specifika tullar i stället för värdetullar i sig inte utgör en överträdelse av landets skyldigheter enligt Världshandelsorganisationen (WTO) (även om Kinas åtaganden – de bundna tullsatserna – är uttryckta som värdetullar).
2. Kina skulle anses överträda sina WTO-skyldigheter om tillämpningen av specifika tullar i praktiken medförde högre tullsatser än de bundna värdetullsatserna. Av de kontakter som tagits med några företag förefaller detta vara fallet i fråga om ett fåtal specifika tullsatser för fotografiska produkter under 2002.
3. Efter kontakterna med vissa företag angående denna fråga tog kommissionen i slutet av 2002 upp problemet både bilateralt med de kinesiska myndigheterna och inom ramen för granskningsförfarandet för övergångsperioden. Detta WTO-förfarande inrättades i samband med Kinas anslutning till WTO och syftar till en årlig översyn av Kinas fullgörande av sina WTO-skyldigheter.

Det måste noteras att denna fråga även har tagits upp av Japan, som förefaller vara den handelspartner med Kina som har det absolut största handelsintresset i denna fråga.

4. Kinas myndigheter har åtagit sig att grundligt behandla framställningarna från EU och Japan, och vi avvaktar således resultatet av dessa officiella kontakter.

(2004/C 78 E/0030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1309/03

från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen

(7 april 2003)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Laos

Kommissionen känner säkert till de brott mot de mänskliga rättigheterna, särskilt behandlingen av kristna, som pågår i Laos.

Har kommissionen

1. framfört sina synpunkter till den laotiska regeringen?
2. planerat några andra åtgärder för att försöka förbättra situationen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(8 maj 2003)

Kommissionen är medveten om rapporterna om att det fortfarande förekommer inskränkningar i religionsfriheten i Laos, inbegripet rapporter om att medlemmar av kristna grupper förföljs eller frihetsberövas på grund av sin religiösa tillhörighet.

Detta sker trots att rätten och friheten att ha eller inte ha en tro fastställs i den laotiska författningen. Religionsutövning tolereras i varierande grad i de olika regionerna. Det har rapporterats att troende och deras andliga ledare anhållits och frihetsberövats utan åtal. Kristna har även dömts för att de samlats "i syfte att skapa samhällelig oro". I vissa provinser rapporteras även om svårigheter för religiösa grupper som söker etablera nya gudstjänstlokaler. I andra delar av landet kan däremot både katoliker och protestanter öppet utöva sin religion.

Kommissionen följer noga denna och andra frågor rörande mänskliga rättigheter i Laos och ger ofta uttryck för sina betänkligheter vid bilaterala möten mellan gemenskapen och Laos. Kommissionen deltar även till fullo i alla EU-démarcher för att framföra sin oro för de laotiska myndigheterna.

Kommissionen har till fullo åtagit sig att framhålla behovet av en starkare respekt för de medborgerliga och politiska rättigheterna i Laos, inbegripet yttrande-, mötes-, förenings- och religionsfriheten. Under våren kommer kommissionen att öppna en delegation i Vientiane i Laos. Detta kommer att ge ökade möjligheter till en djupare och mer konstruktiv dialog med Laos regering om människorättsfrågor.

(2004/C 78 E/0031)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1409/03

från Othmar Karas (PPE-DE) till kommissionen

(14 april 2003)

Ämne: Europeisk skattereformpolitik för företagen

Det prioriterade målet för den europeiska integrationen är ökat välbefinnande i medlemsstaterna genom eliminering av de hinder för fri rörlighet för varor och produktionsfaktorer som finns länderna emellan. Lika stora är de skattepolitiska utmaningarna för den inre europeiska marknaden för att detta mål skall uppnås. EU-initiativ på skatteområdet måste se till att skattesystemen bidrar till att den inre marknaden fungerar på ett effektivt sätt!

Europaparlamentet är i högsta grad medvetet om de komplikationer som framför allt små företag möter genom 15 (snart 25) olika skattesystem och de funktionsstörningar och hinder för gränsöverskridande verksamhet som detta leder till, och parlamentet beklagar de administrativa insatser som krävs på grund av olikheterna i momsbeskattningsregler liksom de förvaltningsmässiga krav som ställs på företagen genom de olika systemen för företagsbeskattning och de otaliga dubbelbeskattningsavtalen.

Vilken tidsplan och vilka milstolpar har kommissionen satt upp för att driva denna ytterst kontroversiella fråga vidare?

Vilka möjligheter och eventuella svårigheter ser kommissionen när det gäller att

- anta och genomföra EU:s skattepakt (eliminera kryphål i skattelagstiftningen, undvika skatteförmåner för utländska direktinvesteringar och holdingkonstruktioner),
- samordna systemen för företagsbeskattning för att minska utrymmet för internationell skatteflykt (internprissättning),
- införa samma skattebelastning för kapitalassociationer, personassociationer och enskilda firmor,
- införa skattelättnader vid överlåtelse av egenföretag,

- genomföra ett pilotprojekt för "hemlandsbeskattning" (företagsskatt och inkomstskatt) för alla små och medelstora företag, inklusive personassociationer,
- närma dubbelbeskattningsavtalen inom EU till varandra,
- verka för att momsredovisning för exportförsäljning skall ske i företagets hemland om företaget saknar fast driftsställe i utlandet,
- åstadkomma en fullständig harmonisering av de administrativa bestämmelserna inom momssystemet,
- säkerställa momsåterbetalning inom en skäligen tidsfrist (reform av det åttonde momsdirektivet),
- fullfölja experimentet med reducerade momssatser för arbetsintensiva tjänster och utvidga tillämpningen till alla berörda branscher.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(23 maj 2003)

Kommissionen har inlett ett antal initiativ inriktade på att ta itu med de rådande skatteproblemen på den inre marknaden i syfte att förbättra dess allmänna funktion och effektivitet. Parlamentsledamoten bör i synnerhet beakta de olika åtgärder som kommissionen håller på att genomföra som ett resultat av dess meddelanden Mot en inre marknad utan skattehinder – En strategi för fastställande av en konsoliderad bolagsskattebas för företagens verksamhet i EU⁽¹⁾ och Strategi för förbättring av mervärdesskattesystemets funktion inom ramen för den inre marknaden⁽²⁾. Inom ramen för dessa åtgärder uppmärksammas särskilt de administrativa problem och den fullgörandekostnad som små och medelstora företag ställs inför. Kommissionen håller till exempel på att inleda en mycket omfattande undersökning avseende fullgörandekostnader som skall omfatta 3 000 europeiska företag. Förhoppningsvis kommer denna undersökning att leda till nya insikter beträffande de kostnader som företagen drabbas av till följd av att de måste hantera 15 olika skattesystem och beträffande de huvudsakliga orsakerna till dessa kostnader.

Det är viktigt att notera att de flesta åtgärder som kommissionen föreslagit eller kommer att föreslå kräver ett enhälligt beslut av medlemsstaterna och därför kan kommissionen inte ange en exakt tidsplan för när de kommer att genomföras.

När det gäller enskilda initiativ kan följande dock noteras:

- "Anta och genomföra EU:s skattepaket (eliminera kryphål i skattelagstiftningen, undvika skatteförmåner för utländska direktinvesteringar och holdingkonstruktioner)": Kommissionen har biträtt ordförandeskapet i dess strävan att nå definitiva slutsatser beträffande skattepaketet i syfte att undanröja skadlig skattekonkurrens. Med förbehåll för en reservation från en medlemsstat har det nåtts en överenskommelse om paketet. I synnerhet har arbetet med uppförandekoden för företagsbeskattning avslutats framgångsrikt. Uppförandekoden har utformats för att undanröja skadlig skattekonkurrens genom att vidta åtgärder i fråga om företagsbeskattning som ger en lägre skattenivå än den som normalt tillämpas i den berörda medlemsstaten.
- "Samordna systemen för företagsbeskattning för att minska utrymmet för internationell skatteflykt (internprissättning)": Inom ramen för det gemensamma EU-forumet för internprissättning inom området företagsbeskattning, som inrättades 2002 till följd av ett initiativ från kommissionen, söker skatteexperter på hög nivå från medlemsstaternas förvaltningar och från företagssidan för närvarande olika vägar för att hantera problem avseende transferprissättning på den inre marknaden. Forumet kommer i slutet av 2004 att lägga fram en slutrapport om arbetet.
- "Införa samma skattebelastning för kapitalassociationer, personassociationer och enskilda firmor": Personassociationer och enskilda firmor lyder till övervägande del under lagstiftningen avseende personlig inkomstskatt. Såsom framhålls i kommissionens meddelande Skattepolitiken i Europeiska unionen – Prioriteringar för de kommande åren⁽³⁾ ankommer det "emellertid i enlighet med subsidiaritetsprincipen, på medlemsstaterna att besluta om nivån på skatterna på detta område [direkt beskattning]" under förutsättning att medlemsstaternas lagar följer EG-fördragets principer.

- "Införa skattelättnader vid överlåtelse av egenföretag": I enlighet med subsidiaritetsprincipen är överlåtelse av egenföretag i allmänhet en fråga för medlemsstaterna, under förutsättning att deras åtaganden enligt fördraget följs. Detta gäller i synnerhet arvsskatt. Kommissionen offentliggjorde dock 1994 rekommendation 94/1069/EG om överlåtelse av små och medelstora företag och 1998 meddelandet 98/C93/02 om tillämpningen av denna rekommendation. Ämnet har vidare behandlats av en expertgrupp vars slutrapport offentliggjordes i juli 2002⁽⁴⁾. I den presenteras de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att underlätta överlåtelse av små och medelstora företag. Rapporten innehåller också förslag till fortsatta åtgärder. Experternas arbete följdes upp genom ett projekt vars syfte är att hjälpa medlemsstaterna att göra ytterligare framsteg när det gäller att genomföra kommissionens rekommendation och att ta till vara expertgruppens förslag. Resultaten av det här projektet kommer att offentliggöras inom kort.
- "Genomföra ett pilotprojekt för 'hemlandsbeskattning' (företagsskatt och inkomstskatt) för alla små och medelstora företag, inklusive personassociationer": Efter ett lyckat seminarium med olika intressenter i december 2002 har kommissionen inlett ett samrådsförfarande i syfte att genomföra detta eventuella pilotprojekt. Tidsfristen för att lämna bidrag till det detaljerade samrådsdokumentet har förlängts till den 30 april 2003. En analys av bidragen kommer att offentliggöras därefter. Kommissionen har för avsikt att redovisa sina slutsatser från detta samråd och från det fortsatta lämpliga interna beredningsarbetet i ett meddelande någon gång kring oktober 2003. Detta meddelande kommer även att innehålla en redovisning av uppföljningen av andra aspekter av studien⁽⁵⁾ och meddelandet⁽¹⁾ om företagsbeskattning från 2001.
- "Närma dubbelbeskattningsavtalen inom EU till varandra": Kommissionen känner väl till de olikartade och komplexa problemen på den inre marknaden i samband med avtal om dubbelbeskattning. Kommissionen planerar ett initiativ på det här området under 2004 i syfte att inom en gemenskapsram samordna medlemsstaternas policy beträffande avtal om dubbelbeskattning. För att lösa de problem beträffande dubbelbeskattning på den inre marknaden och oförenlighet med gemenskapsrätten som för tillfället inte beaktas tillräckligt genom bilaterala avtal, skulle man bland annat kunna ingå ett multilateralt beskattningsavtal mellan alla medlemsstater och utforma en modell för beskattningsavtal inom unionen.
- "Verka för att momsredovisning för exportförsäljning skall ske i företagets hemland om företaget saknar fast driftsställe i utlandet": Det system enligt vilket det bara krävs en enda registrering och rapportering för transaktioner som gjorts i flera medlemsstater har nyligen godkänts för icke-europeiska länder som bedriver digitaliserad e-handel till unionens konsumenter. Systemet träder i kraft den 1 juli 2003. Kommissionen och medlemsstaterna kommer noggrant att följa hur systemet fungerar i syfte att fastställa hur effektivt det är och om det kan tillämpas på andra transaktioner och även vara till förmån för företag i EU.
- "Åstadkomma en fullständig harmonisering av de administrativa bestämmelserna inom mervärdesskattesystemet": Kommissionen har inlett ett omfattande samråd med europeiska företag beträffande resultaten av en studie avseende förenkling och modernisering av kraven i mervärdesskattesammanhang. Beroende på resultaten av samrådet kommer kommissionen att göra en bedömning av huruvida det behövs ett lagförslag på området.
- "Säkerställa återbetalning av mervärdesskatt inom en skäligen tidsfrist (reform av det åttonde mervärdesskattedirektivet)": I juni 1998 lade kommissionen fram ett förslag som syftar till att förfarandet enligt åttonde mervärdesskattedirektivet skall ersättas av ett system där beskattningsbara personer skall ha rätt att dra av mervärdesskatt direkt i den mervärdesskattedeklaration som de inger i den medlemsstat där de är etablerade. Förslaget diskuteras för närvarande av rådet.
- "Fullfölja experimentet med reducerade mervärdesskattesatser för arbetsintensiva tjänster och utvidga tillämpningen till alla berörda branscher": Kommissionen har för avsikt att före sommaren 2003 lägga fram ett förslag avseende reducerade mervärdesskattesatser i vilket hänsyn kommer att tas till resultaten av detta experiment.

⁽¹⁾ KOM(2001) 582 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2000) 348 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2001) 260 slutlig.

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/support_measures/transfer_business/best_project.htm

⁽⁵⁾ SEK(2001) 1681.

(2004/C 78 E/0032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1431/03**från Pierre Jonckheer (Verts/ALE) till kommissionen**

(24 april 2003)

Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Laciana, Spanien)

Miljö- och markplaneringsdepartementet i Castilla och León fastställde den 14 juni 1999 en miljökonsekvensförklaring som var positiv till gruvbrytning i dagbrottet Fonfría, i enlighet med de åtgärder som föreslogs i återställnings- och övervakningsplanen, eftersom man anser att dessa åtgärder kan bidra till att förbättra det nuvarande tillståndet och återställa områdets ursprungliga utformning och terrängprofil.

Jag anser att denna plan inte är acceptabel då den inte tar hänsyn till flera faktorer, och särskilt därför att ⁽¹⁾:

- a) denna gruvdrift innebär en brytning av 18 579 705 kubikmeter av vilka 3 500 000 kubikmeter går till två avfallsplatser. För närvarande stjälpes det sterila avfallet i en dalfåra där källan Fonfría ligger, varför denna har försvunnit bland avfallet, trots att det är en källa som bör skyddas enligt de föreslagna korrigeringsåtgärderna,
- b) den norra avfallsplatsen projekterades i ett skogsområde som återplanterats med gemenskapsmedel,
- c) i miljökonsekvensstudien nämns inte att här finns ekologiskt mycket värdefulla laguner och flera källor av vilka enbart nämns Fonfría. Inte heller nämns att flera bäckar har förändrats eller försvunnit, och inte heller att det finns ett stort skogsområde med unga ekträd av olika storlek, beroende av successiva bränder (i Oralloos bergsområde),
- d) miljökonsekvensstudien har gjorts isolerat, som om det handlar om en enda gruva, utan att man har tagit hänsyn till närheten till andra anläggningar (bland dem Feixolín), bestämda dagbrott, andra i drift, ytterligare andra som handläggs av administrationen, och flera schakt som studeras. Till slut kommer det att bli ett flera kilometer långt dagbrott och tusentals hektar kommer att förstöras.

Kan kommissionen undersöka uppgifterna i denna fråga? Anser inte kommissionen att man borde stoppa exploateringen och kräva att den påverkade miljön återställs samt att de europeiska medlen återlämnas ⁽²⁾?

⁽¹⁾ En detaljerad dokumentation i frågan lades fram för Europeiska kommissionen av Lacianas naturskyddsförening den 18 maj, den 9 juli och den 10 oktober 2002, med registreringsnummer 2001/4914, SG(2001) A/10264. Se även skriftlig fråga E-1892/02.

⁽²⁾ Som kommissionen själv säger har detta företag MSP, sedan kolplanen inleddes år 1998, fått miljarder pesetas från Castilla och Leons regering, stöd som anpassats till EKSG-beslutet. Dessa stöd kolliderar dock fullständigt med de stöd man fick mellan 1992 och 1996 i LIFE-projekt för att bevara brunbjörnsstammen och dess livsmiljö i Cordillera Cantábrica (8 625 266 ecu av vilka EU bidrog med 75 procent).

(2004/C 78 E/0033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1432/03**från Pierre Jonckheer (Verts/ALE) till kommissionen**

(24 april 2003)

Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Laciana, Spanien)

Miljö- och markplaneringsdepartementet i Castilla och León fastställde den 14 juni 1999 en miljökonsekvensförklaring som var positiv till gruvbrytning i dagbrottet Fonfría, i enlighet med de åtgärder som föreslogs i återställnings- och övervakningsplanen, eftersom man anser att dessa åtgärder kan bidra till att förbättra det nuvarande tillståndet och återställa områdets ursprungliga utformning och terrängprofil.

Jag anser att denna plan inte är acceptabel då den inte tar hänsyn till flera faktorer, och särskilt därför att ⁽¹⁾:

- a) studien uppfyller inte kraven i dekret 209/1995 av den 5 oktober, eftersom projektgruppen inte har de experter som krävs enligt detta (biolog, eller miljöingenjör),
- b) trots att dekret 108/1990 av den 21 juni fastställer en skyddsstadga för brunbjörnen i den autonoma regionen Castilla och Leon och godkänner en återhämtningsplan för brunbjörnen och att det kungliga dekretet 439/1990 av den 30 mars förklarar brunbjörnen vara en skyddad art som är utrotningshotad, tillåter man dagbrott i björnen livsmiljö,
- c) det vetenskapliga arbetet som Castilla och Leons regering beställt ⁽²⁾ bekräftar att dagbrotten i detta område är speciellt allvarliga då detta område utgör en avgörande och vital biogeografisk korridor för brunbjörnen i bergskedjan Cordillera Cantábrica. Den 22 maj 2002 dödade brunbjörnen en kalv mindre än 500 meter från vägen till gruvan och mindre än en kilometer från gruvanläggningen,
- d) man utelämnar också existensen av en spelplats för tjädurar i ett ekskogsområde nära gruvan, en art som skyddas av direktiv 79/409/EEG ⁽³⁾ och man nämner inte andra arter (vilda djur och växter) som skyddas av direktiv 92/43/EEG ⁽⁴⁾.

Kan kommissionen undersöka uppgifterna i denna fråga? Har kommissionen inlett en rättsprocess mot Spanien för att man inte har uppfyllt gemenskapsrätten om miljökonsekvensstudie och skydd för livsmiljöer och arter?

⁽¹⁾ En detaljerad dokumentation i frågan lades fram för Europeiska kommissionen av Lacianas naturskyddsförening den 18 maj, den 9 juli och den 10 oktober 2002, med registreringsnummer 2001/4914, SG(2001) A/10264. Se även skriftlig fråga E-1892/2002.

⁽²⁾ Kritiska områden och förvaltningsenheter för brunbjörnen i västra Leon, Revision och förslag, utarbetade av A. Fernández, J. Naves och E. García, 2001. De främsta specialisterna på området – bland dem professorn i djurbiologi på Leons universitet, D. Francisco J. Purroy – bekräftar samma sak.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1431/03 och E-1432/03
ingivet av Margot Wallström för kommissionen**

(26 juni 2003)

För det första saknar kommissionen befogenheter att kräva att medlemsstaterna stoppar ett projekt som genomgått en granskning. Kommissionen har trots detta, inom ramen för de procedurreglerna den är skyldig att följa, vidtagit alla åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen följs i detta fall. Kommissionen har redan tidigare, genom en rad klagomål, fått kännedom om de fakta som åsyftas i de skriftliga frågorna och har vänt sig till de spanska myndigheterna för att be om deras synpunkter på hur gemenskapslagstiftningen har tillämpats i detta fall.

Kommissionen analyserar för närvarande de spanska myndigheternas svar för att kunna besluta om nödvändiga åtgärder för att se till att de spanska myndigheterna följer gemenskapslagstiftningen i detta fall, särskilt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 ⁽²⁾, och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽³⁾. Vid analysen av innehållet i de spanska myndigheternas miljökonsekvensbeskrivning kommer kommissionen särskilt att beakta de punkter som ledamoten tar upp i skriftlig fråga E-1431/03.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1435/03**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(24 april 2003)

Ämne: Tredje världens ökande beroende av arbetskraftsinvandring till rika länder och inkomstöverföring från de rika länderna

1. Känner kommissionen till "Global Development Finance" som offentliggjordes av Världsbanken den 2 april 2003, av vilken det framgår att invandrare som skickar en del av sina inkomster i ekonomiskt högt utvecklade länder till kvarblivna familjemedlemmar i tredje världen eller investerar på annat sätt i de länderna utgör en omistlig finansieringskälla för utvecklingsländerna och att de dessutom skapar mer stabilitet än de sedvanliga lånen?
2. Känner kommissionen till att denna finansieringskälla uppgår till mycket betydande belopp och att summan av alla belopp från alla rika länder steg från 64,5 miljarder euro år 2000 till 74 miljarder euro år 2002, och att beloppen från EU:s medlemsstater år 2002 fördelades på följande sätt uttryckt i amerikanska dollar: Tyskland 8,2, Belgien 8,1, Frankrike 3,9, Luxemburg 3,1, Italien 2,6, Spanien 2,2, Nederländerna 1,5 och Förenade kungariket 1,3?
3. Hur ställer sig kommissionen till den slutsats som dras av Världsbankens forskare Dilip Ratha att mer migration kan ge världen stora fördelar och att rika länder därför måste underlätta internationell migration? Anser kommissionen att denna vision är förenlig med utrymmesproblem, eventuella motsättningar mellan befolkningsgrupper med olika kulturer och med EU:s medlemsstaters benägenhet att endast tillåta ett begränsat antal arbetskraftsinvandrare som kan tillfredsställa behov som inte alls, eller bara ofullständigt, tillfredsställs av de egna invånarna?
4. På vilket sätt kan EU bidra till att länder i tredje världen inte hela tiden blir mer beroende utan tvärtom mindre beroende av arbetsinkomster från Europa, till exempel genom att se till att tillväxten sker direkt på andra platser i världen i stället för att främja ekonomisk tillväxt inom EU och därefter investera intäkterna därifrån i tredje världen?

Källa: "De Volkskrant" 3.4.2003.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(19 juni 2003)

1. Ja, kommissionen känner till den nämnda rapporten från Världsbanken. Den innehåller ett kapitel som skrivits av bankens forskare Dilip Ratha och som har rubriken "Workers' Remittances: an important and stable source of external development finance" (Arbetstagarnas penningförsändelser: en viktig och stabil källa till extern utvecklingsfinansiering).
2. Kommissionen har noterat att dessa belopp nämns i rapporten.
3. Enligt rapporten är underlättandet av arbetskraftens rörlighet mellan ursprungs- och bestämmelseländer det kanske mest avgörande och samtidigt kontroversiella sättet att öka penningförsändelserna till utvecklingsländer. Detta må vara sant, men det är inte enligt kommissionens mening i sig självt en orsak till att främja ökad internationell arbetskraftsrörlighet. Sett från utvecklingsländernas perspektiv kan internationell migration leda till negativ "hjärnflykt", vilket redan är fallet inom flera sektorer och regioner (t.ex. inom läkaryrket i afrikanska länder). Nettoeffekten för utvecklingsländerna behöver inte nödvändigtvis vara negativ, eftersom förlusten av att yrkesutbildade arbetstagare flyttar ut delvis uppvägs av vinst i form av penningförsändelser och nätverkseffekter (affärskontakter, investeringar, teknisk hjälp, stöd till utbildning osv.), men migrationen måste ändå hanteras mycket försiktigt. Det är av välkända interna orsaker som EU inte går in för en fullständigt liberaliserad internationell arbetsmarknad. Unionens migrationspolitik bygger på och kommer att fortsätta att bygga på en smidig hantering av migrationsfrågorna så att man bl.a. kan skapa samverkans effekter mellan utvecklingsmål och migrationspolitiska mål.

Meningsfullt stöd när det gäller invandrarnas penningförsändelser kan ges — t.ex. i samband med utvecklingssamarbete — genom att göra överföringarna billigare och mer tillförlitliga. I rapporten nämns att kostnaderna för överföringarna ofta överstiger 20 %. Att reducera dessa kostnader till mindre än 10 % skulle enligt rapporten innebära en vinst på 3,5 miljarder euro per år för migrerande arbetstagare.

4. Främjande av en hög och hållbar tillväxt i utvecklingsländerna är en av prioriteringarna för EU:s externa politik och detta stöds genom flera instrument för finansiellt stöd och tekniskt bistånd globalt. Kommissionen har i ett meddelande från i fjol, "Att integrera invandringsfrågor i Europeiska unionens förbindelser med tredje länder" (¹), föreslagit flera åtgärder, bl.a. att förbättra det faktiska marknadstillträdet till EU-marknaden för produkter från utvecklingsländerna, att utöka syd-sydlig handel, att främja utländska direktinvesteringar i utvecklingsländerna, att främja utkontrakteringsmetoder mellan industriländerna och utvecklingsländerna (särskilt inom IT- och FoTU-sektorerna), att göra det lättare för invandrare att bidra till den ekonomiska och sociala utvecklingen i deras ursprungsländer (utan att återvända dit för gott) osv. Arbetstagarnas penningförsändelser kan bidra till högre och mer varaktig tillväxt i mottagarländerna, vilket stöds av att penningförsändelserna allt mer används till investeringar.

(¹) KOM(2002) 703 slutlig.

(2004/C 78 E/0035)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1483/03

från Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) till kommissionen

(23 april 2003)

Ämne: Skydd av uppgifter om flygpassagerare – gemensamt uttalande av den 4 mars 2003

Sedan i början av mars har flygbolag enligt en amerikansk lag vid vite av höga böter ålagts att utlämna en mängd uppgifter om sina passagerare. Kommissionen gjorde nyligen ett gemensamt uttalande med Förenta staterna om detta.

Delar kommissionen uppfattningen om att det i ljuset av EG-domstolens rättspraxis handlar om en så kallad delad behörighet?

När meddelade i så fall kommissionen medlemsstaterna om hur saken utvecklats?

På vilket sätt underrättas medlemsstaterna om den senaste utvecklingen på detta område?

Gjordes medlemsstaterna på något sätt delaktiga i det beslutsfattande som utmynnade i det gemensamma uttalandet av den 4 mars 2003?

Strider den amerikanska lagen mot nationell lagstiftning i någon av medlemsstaterna?

I så fall i vilka medlemsstater och vilka konsekvenser får detta?

Finns det medlemsstater som har träffat en egen överenskommelse om detta med Förenta staterna?

Svar avivet av Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(22 maj 2003)

Frågan om flygbolagens överföring av personuppgifter till de amerikanska myndigheterna är en sammansatt fråga där vissa delar faller inom gemenskapens behörighet. Likaså styrs flygbolagens behandling av personuppgifter i samband med deras affärsverksamhet helt klart av gemenskapslagstiftningen. De uppgifter som åsyftas i de amerikanska kraven omfattar detta slags uppgifter.

Sedan 2002 har kommissionen vid möten med rådets arbetsgrupper, i synnerhet gruppen med ansvar för transporter men även andra grupper såsom gruppen med ansvar för transatlantiska förbindelser, upplyst medlemsstaterna om läget. Kommissionen har även försett den kommitté, som inrättats genom artikel 31 i direktiv 95/46/EG (¹) och som består av företrädare för medlemsstaterna, med detaljerade upplysningar. Dessa upplysningar meddelades den 12 december 2002 respektive den 21 februari 2003. Slutligen redogjorde kommissionen för ärendets utveckling inför Ständiga representanternas kommitté, i synnerhet under februari 2003 i samband med diskussionerna om den gemensamma förklaring som åberopas av parlamentsledamoten.

Medlemsstaterna deltog inte direkt i det förfarande som ledde till det gemensamma uttalandet. Kommissionen understryker emellertid att detta uttalande endast syftar till att definiera ett sätt att diskutera med de amerikanska myndigheterna som kan utmyнна i en lösning som överensstämmer med gemenskapslagstiftningen. Kommissionen har i detta sammanhang bl. a. beaktat läget för de europeiska flygbolag som möter motstridiga krav från två olika rättssystem och som hotas av kraftfulla ekonomiska sanktioner som kan sträcka sig så långt som till ett upphävande av deras rätt att landa i Förenta staterna.

Den lösning som förbereds av kommissionen är grundad på artikel 25.6 i direktiv 95/46/EG. Genom denna bestämmelse kan kommissionen konstatera att ett tredje land har en skyddsnivå som är adekvat för de uppgifter som överförs till det. Beslutsförfarandet innebär att medlemsstaterna deltar i den kommitté som inrättas genom artikel 31 i direktiv 95/46/EG. Denna kommitté skall i själva verket avge ett yttrande över förslaget till de åtgärder som skall vidtas och detta i överensstämmelse med bestämmelserna för kommittéförfarandet.

Kommissionen har inte företagit en undersökning i detalj av den amerikanska lagstiftningens förenlighet med medlemsstaternas lagstiftning i den mån de föreslagna åtgärderna medför svårigheter när det gäller kraven i direktiv 95/46/EG, ett direktiv med vilket medlemsstaternas lagstiftning skall stå i överensstämmelse.

Kommissionen känner slutligen inte till någon överenskommelse inom området mellan någon medlemsstat och Förenta staterna.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 23.11.1995.

(2004/C 78 E/0036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1550/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(7 maj 2003)

Ämne: Okontrollerbara penningflöden i samband med ändringar av massmediers egendomsförhållanden i Polen och eventuell förmånsbehandling av Polen som ny medlem av EU

1. Har Polens regering bett om ekonomiskt stöd av en dagstidning i utbyte mot en lagändring som skall göra det lättare för tidningen att ta över TV-sändare?
2. Har de medel som åsyftats i punkt 1 inlutit till den polska statskassan för att användas för ändamål som skall fastställas av regering och parlament och som var och en kan ta reda på i statsbudgeten och bokslutet för innevarande budgetår eller har pengarna i stället gått till en för allmänheten okänd krets av privatpersoner och/eller organisationer?
3. Om det förekommit sådant som strider mot Polens lag, kommer det då att leda till något rättsligt efterspel eller kommer polisen att utsättas för politiska påtryckningar för att begränsa undersöknings- och utredningsarbetet, så att hela ärendet lämnas därhän i brist på bevis?
4. Den 10 april 2003 poängterade kommissionsledamoten Verheugen i det nederländska TV-programmet "Spel zonder grenzen" (KRO-Reporter) att Polen har en stor befolkning jämfört med de övriga nio stater som samtidigt med Polen skall bli medlemmar av EU 2004. Kommer denna omständighet att leda till att Polens medlemskap ges särskild prioritet? Kan denna prioritering leda till att det tas lättare på om Polen bryter mot gemenskapens regelverk än om andra stater gör det?
5. Kommer de normer enligt vilka Polen nu bedöms att framöver också gälla som bedömningsgrund för andra nya medlemsstater, som hittills varit noggrannare med att uppfylla sina förpliktelser?
6. Hur har kommissionsledamoten Verheugen kommit fram till att Polen vid den tidpunkt då landet går med i EU, alltså den 1 maj 2004, kommer att fullständigt uppfylla alla gällande normer inom EU? Vad finns det för garantier för att så skall vara fallet vid den ovannämnda tidpunkten? Vad gör kommissionen för att efter den 1 maj 2004 förhindra ett återfall till nuvarande nivå av korruption?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar*(19 juni 2003)*

Kommissionen övervakar noga genomförandet av de åtaganden som Polen har gjort under anslutningsförhandlingarna. Detta är fallet såväl vad beträffar ändringen av den lag på det audiovisuella området som parlamentsledamoten avser i sin första fråga som vad beträffar alla andra ämnen som tagits upp i förhandlingarna med Polen.

Kommissionen är dock inte i stånd att göra en bedömning av "Rywin-gate"-korruptionsaffären, som de tre första frågorna hänför sig till. De polska rättsliga myndigheterna företar för närvarande en noggrann prövning av detta ärende. Åklagarmyndigheten har avslutat sitt arbete och förväntas inom ett par dagar lägga fram resultatet av detta för den berörda domstolen. Under tiden kommer det polska parlamentets särskilda undersökningskommitté att fortsätta sin prövning av ärendet. Om det visar sig att mutförsök i stor skala har ägt rum kommer kommissionen naturligtvis att beklaga detta, men den noterar också öppenheten och beslutsamheten i de polska myndigheterna hantering av affären för närvarande.

Beträffande frågorna 4 och 5 vill kommissionen betona att anslutningsförhandlingarna med de tio kandidatländerna och övervakningen av genomförandet av de ländernas åtaganden har genomförts respektive genomförs på rent objektiv grund. Inget kandidatland har alltså beviljats mer gynnsam behandling än andra. Samma standarder har tillämpats för alla kandidatländer under förhandlingarna och detta kommer att vara fallet även under övervakningsprocessen.

Vad beträffar den sista frågan drog kommissionen i sin återkommande rapport om Polens framsteg på vägen mot anslutning (från oktober 2002 ⁽¹⁾) den slutsatsen att Polen skulle uppfylla anslutningskriterierna (de politiska, de ekonomiska och de regelverksrelaterade) från och med 2004. Medlemsstaterna har beslutat att utvidgningen skall äga rum den 1 maj 2004 och kommissionen övervakar, såsom angivits ovan, noga kandidatländernas framsteg. En uttömmande övervakningsrapport, innehållande resultatet av övervakningsprocessen, avses läggas fram för parlamentet och rådet och offentliggöras i början av november 2003. Kommissionen kan på grundval av denna rapport komma att överväga skyddsåtgärder på vissa områden, om sådana skulle visa sig nödvändiga.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/enlargement/report2002/pl_en.pdf

(2004/C 78 E/0037)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1551/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen***(7 maj 2003)*

Ämne: Märkning av produkter som innehåller asbest

I rådets direktiv 83/478/EEG av den 19 september 1983 ⁽¹⁾ fastställs särskilda bestämmelser som gör det obligatoriskt att märka produkter som innehåller asbest med en etikett av vilken det framgår att produkten är farlig.

Men i Portugal är det lätt att konstatera att produkter som innehåller asbest, till exempel eternit, inte har någon varningstext då de säljs till allmänheten.

Kan kommissionen informera mig om hur direktivet införlivats i lagstiftningen i Portugal?

Kan kommissionen förklara för mig varför direktivets bestämmelser inte uppfylls?

⁽¹⁾ EGT L 263, 24.9.1983, s. 33.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(17 juni 2003)*

Rådets direktiv 83/478/EEG av den 19 september 1983 om ändring för femte gången av (asbest) direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och och preparat (beredningar) infördes

i Portugals nationella lagstiftning den 14 januari 1987 som "Decreto-Lei n. 28/87 de 14/01/1987. Limita a comercialização e a utilização do amianto e dos produtos que o contenham, Diário da República I Série n. 11 de 14/01/1987 Página 183".

Portugal har följaktligen efterkommit kravet att införa direktivet i den nationella lagstiftningen, i synnerhet de bestämmelser som handlar om märkning av produkter som innehåller asbest (bilaga II till direktiv 83/478/EEG).

Det är emellertid viktigt att lägga märke till att bortsett från bilaga II, som ännu idag gäller, är bilaga I till direktiv 83/478/EEG inte längre i kraft. I själva verket har direktiv 83/478/EEG senare ändrats⁽¹⁾ eller anpassats⁽²⁾ ⁽³⁾ genom flera direktiv, som den 1 januari 2005 kommer att leda till ett totalt förbud mot alla slags asbestfibrer (utom membran för elektrolysanläggning). Det är redan förbjudet att inom unionen släppa ut asbestbaserad fibercement på marknaden, utom sådan som innehåller serpentinasbest.

Genomförandet av bestämmelserna i direktiv 83/478/EEG (märkning) och de ändringar i den nationella lagstiftningen som krävs därefter faller huvudsakligen under den berörda medlemsstatens ansvar. Kommissionen bär emellertid ansvar för att säkerställa att bestämmelserna i EG-fördraget och de åtgärder som institutionerna vidtar som följd därav, inbegripet direktiv, tillämpas. Den kommer därför att ta kontakt med de portugisiska myndigheterna för att säkerställa att dessa vidtar de åtgärder som krävs för att ifrågavarande direktiv skall genomföras.

(1) EGT L 375, 31.12.1985, infört i Portugals nationella lagstiftning som "Decreto-Lei n. 138/88 de 22/4/1988".

(2) EGT L 363, 31.12.1991, infört i Portugals nationella lagstiftning som "Decreto-Lei n. 228/94 de 13.9.1994".

(3) EGT L 142, 5.6.1999, ännu inte infört i Portugals nationella lagstiftning.

(2004/C 78 E/0038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1568/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(8 maj 2003)

Ämne: Kraftiga nedskärningar i järnvägstrafiken i Slovakien till följd av hemliga villkor för ett lån som EIB gav 1999

1. Känner kommissionen till att Europeiska investeringsbanken (EIB) 1999 gav ett lån på 120 miljoner euro till den slovakiska regeringen och att det först senare avslöjades att EIB ensidigt pålagt ett villkor att passagerartrafiken måste skäras ned kraftigt genom att lägga ned 32 linjer 2002?
2. Anser kommissionen att det är realistiskt att ett privat företag utan offentligt stöd för att kompensera förluster och för att uppnå vinster kommer att vilja ta över ansvaret för den passagerartrafik som läggs ned?
3. Känner kommissionen till att inte bara den slovakiska regeringen och det slovakiska järnvägsbolaget ZSR i oktober 2001 vägrade att offentliggöra villkoren för lånet för den internationella miljöorganisationen Friends of the Earth utan att också EIB trots den nya informationspolitik som tillkännagavs i november 2000 vägrade att göra detta med hänvisning till att andra parter var inblandade?
4. Anser kommissionen att det är riktigt att hemlighålla lån som har vittgående följder för myndighetsutövandet och som ges till myndigheter av en bank som ägs av myndigheter? Är detta förenligt med den parlamentariska demokrati som är normen inom EU och den offentlighet som krävs för detta?

5. Är följderna av detta lån förenliga med kommissionens politik för att stimulera järnvägstrafik och att undvika att trafik i onödan förskjuts från järnväg till landsväg i de nya medlemsstaterna?

6. Vad gör kommissionen för att göra det möjligt för den framtida medlemsstaten Slovakien att behålla offentlig service i passagerartrafiken på järnväg?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(19 juni 2003)

1. Kommissionen känner inte till att det skulle finnas några hemliga villkor för det lån som Europeiska investeringsbanken (EIB) beviljade den slovakiska regeringen 1999.

Ett samråd om förslaget i enlighet med artikel 21 i bankens stadgar ägde rum med kommissionen, som avgav ett positivt yttrande om projektet innan det lades fram för bankens styrelse. Kommissionen är också företräd i bankens styrelse, som den 20 juli 1999 godkände ett lån på 200 miljoner euro till Slovaekiens järnvägsföretag, ZSR, för förbättring och modernisering av det slovakiska järnvägsnätet och för inköp av fordonspark.

EIB utfärdade den 26 juli 1999 ett pressmeddelande beträffande undertecknandet av lånet. Meddelandet är inlagt på bankens webbsida under (<http://www.eib.org/news/press/press.asp?Press=1026>).

EIB:s lånevillkor är aldrig ensidiga. När villkoren för lånekontrakt förhandlas fram agerar EIB och potentiella låntagare alltid som jämlika partner. Villkoren för det i detta fall aktuella lånet baserades på oberoende undersökningar och på den slovakiska regeringens omstruktureringsplaner. Regeringen önskade att snabbt återprätta ekonomisk stabilitet för landets järnvägstjänster.

2. ZSR har i enlighet med gemenskapsdirektiven uppdelats i ett offentligt infrastrukturellt organ (ZSR) och ett järnvägstrafikföretag (ZS). Uppdelningen grundades på en regeringsresolution av den 18 oktober 2000 som godkänns av parlamentet och som trädde i kraft den 1 januari 2002. ZS, som har ansvar för passagerartjänsterna, är ett aktiebolag som till 100 % ägs av staten. ZS får driftssubventioner som ingår i den årliga statsbudgeten, och det är den slovakiska regeringen som skall besluta om detta system med subventioner i förekommande fall skall utvidgas till att omfatta privata företag.

Kommissionen känner inte till vilka omständigheter som ligger till grund för de slovakiska myndigheternas planer att överlåta driften av passagerartjänsterna till ett annat järnvägsföretag. Rent allmänt kan det emellertid sägas att företag inte brukar ta över tjänster om de bedömer att verksamheten inte är lönsam.

3. Kommissionen kände inte till att den slovakiska regeringen och det slovakiska järnvägsföretaget ZSR skulle ha beslutat att inte avslöja lånevillkoren för miljöorganisationen Jordens vänner (Friends of the Earth).

När det gäller EIB:s vägran att lämna ut uppgifter har kommissionen förstått att Jordens vänner (och CEE Bankwatch) 1999 och 2001 begärde att banken skulle lämna ut uppgifter om villkoren för det lån som beviljats ZSR och att banken vägrade att efterkomma denna begäran utan att de övriga parterna i kontraktet var med på detta. EIB anser sig ha en skyldighet att bevara tystnadsplikten av hänsyn till sina kunder och lämnar därför inte ut information som omfattas av ett åtagande om konfidentialitet. Banken behandlar för närvarande en ny begäran från Jordens vänner (av den 3 maj 2003) och har vidarebefordrat denna begäran till låntagaren.

4. Rent allmänt har kommissionen anmodat samtliga anslutande länder att öka öppenheten och tillträdet till information. Lagen om fritt tillträde till information trädde i kraft i Slovakien i januari 2001 och bidrar till att förbättra öppenheten i det offentliga livet och till kampen mot korruption. Enligt den återkommande rapporten 2002 har medvetenheten bland befolkningen ökat, men det förefaller fortfarande svårt att få till stånd en enhetlig behandling från de administrativa myndigheternas sida när det gäller dokument som anges som hemliga. Bevakningen av denna fråga sker fortfarande under föranslutningsfasen inom ramen för den allmänna övervakningsprocessen.

EIB förväntar sig dessutom att låntagarna skall lämna ut information i överensstämmelse med den relevanta gemenskapslagstiftningen; bedömningen av öppenheten i fråga om andra affärsrelaterade eller politiska förhållanden överläts dock åt låntagarna. Kommissionen tror inte att EIB skulle motsätta sig ett beslut av den aktuella låntagaren (den slovakiska regeringen) att offentliggöra uppgifterna i det finansieringskontrakt som undertecknats med banken.

5. I sin vitbok "Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden" ⁽¹⁾ uttryckte kommissionen att dess mål var att fram till 2010 stabilisera järnvägstransporternas andel på 1998 års nivå. I syfte att öka järnvägens konkurrenskraft och göra det möjligt att uppnå detta mål måste järnvägsföretagen uppfylla kraven i det ändrade direktivet 91/440/EEG ⁽²⁾, i vilket det anges att järnvägsföretag skall drivas enligt de principer som gäller för kommersiella företag. Detta krav gäller också för tjänster som utförs av järnvägsföretag inom ramen för avtal om allmänna tjänster och åtaganden som ingås mellan ett järnvägsföretag och myndigheterna i en medlemsstat.

Lånet var den första åtgärd som banken utförde inom järnvägssektorn i Slovakien. Järnvägsföretaget skulle tack vare fördelarna med projektet vara i stånd att öka sin konkurrenskraft gentemot vägtransportsektorn som ökat kraftigt i länderna i Central- och Östeuropa. Detta är ett EU-mål som banken stöder i hela unionen med 25 medlemsstater. EIB:s stöd till järnvägsprojekt under de senaste fem åren (16,4 miljarder euro) är i själva verket större än dess stöd till projekt inom sektorn för vägtransporter (13 miljarder euro). Detta var också i linje med Slovakiens partnerskap för anslutning med unionen, där det särskilt underströks att förbättringar var nödvändiga, inbegripet när det gäller transeuropeiska korridorer och en omstrukturering av järnvägssektorn.

6. Avtal om allmänna tjänster och åtaganden regleras i den ändrade förordningen (EEG) nr 1191/69 ⁽³⁾. Slovakien ansökte inte om ett undantag från denna förordning i samband med anslutningsförhandlingarna.

Kommissionen önskar vidare påpeka att den har lagt fram ett förslag ⁽⁴⁾ till en ny förordning beträffande avtal om allmänna tjänster, som förstärker myndigheternas ansvar när det gäller att se till att det finns adekvata och effektiva allmänna transporttjänster för medborgarna. Genom förordningen inrättas också en ordning för öppen och konkurrensbetingad tilldelning av avtal om allmänna tjänster, en strategi som i de nuvarande medlemsstaterna har visat sig leda till större effektivitet (och därmed effektivare användning av de offentliga finanserna) och bättre garantier. Detta förslag ligger för närvarande hos rådet för beslut.

⁽¹⁾ KOM(2001) 317 slutlig, EGT C 240 E, 28.8.2001.

⁽²⁾ Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991, EGT L 237, 24.8.1991, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 75, 15.3.2001.

⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1191/69 av den 26 juni 1969, EGT L 156, 28.6.1969, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 1893/91 av den 20 juni 1991 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar, EGT L 169, 29.6.1991.

⁽⁴⁾ Ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om medlemsstaternas åtgärder i fråga om krav på allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar, (KOM(2002) 107 slutlig – 2000/0212(COD)), EGT C 151 E, 25.6.2002.

(2004/C 78 E/0039)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1596/03

från Regina Bastos (PPE-DE) till kommissionen

(6 maj 2003)

Ämne: Nedläggning av Schuh-Union i Ponte de Lima (Portugal)

Det tyska skoföretaget Schuh-Union lade ner verksamheten vid sin fabrik i Ponte de Lima den 30 april 2003. Detta innebär arbetslöshet för över 180 anställda. Företagsledningen informerade arbetstagarerna om den definitiva nedläggningen endast genom ett meddelande vid fabriksporten.

Företaget hade förbundit sig att stanna i Ponte de Lima i åtminstone 20 år, men efter tolv år har företaget stängt sina portar.

Företagsledningen motiverade sitt beslut med en svag orderstock, men i själva verket hade alla beställningar överförs till andra fabriker i Rumänien och Turkiet där arbetskraften är billigare.

Redan i maj 2002 lade Schuh-Union ner fabriken i Maia (Portugal) i syfte att utlokalisera verksamheten till Rumänien. Den gången blev 460 anställda arbetslösa. Företagsledningen meddelade då att nedläggningen skulle göra det möjligt att upprätthålla full verksamhet vid fabriken i Ponte de Lima utan personalnedskärningar.

I oktober 2002 stängde emellertid Schuh-Union avdelningen för tillklippning och sömnad vid fabriken i Ponte de Lima, vilket innebar att 172 anställda omedelbart sades upp.

Det kan betonas att 97 procent av arbetstagarna på denna fabrik är kvinnor i en ålder mellan 40 och 50 år, som naturligtvis kommer att ha stora svårigheter att hitta ett nytt arbete, framför allt i en kommun där utbudet är mycket begränsat.

Jag ställer sålunda följande frågor till kommissionen:

- Har företaget Schuh-Union beviljats gemenskapsfinansiering?
- Om svaret är jakande, hur stora belopp har beviljats, när skedde utbetalningen av medel och vilka villkor underställdes företaget?

**Kompletterande svar
från Michel Barnier på kommissionens vägnar**

(30 september 2003)

Kommissionen informerar parlamentsledamoten om att företaget "Schuh-Union" inte har fått stöd från Europeiska socialfonden. Däremot har företaget åtnjutit samfinansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden till ett belopp av 199 431 000 portugisiska escudos (sammanlagd kostnad 280 735 000 portugisiska escudos) för två projekt som godkändes den 12 november 1992, inom ramen för programmet PNICIAP, respektive den 2 mars 1998, inom ramen för ett program för modernisering av den ekonomiska strukturen.

Medlemsstaten tilldelades detta stöd inom ramen för ett stödsystem godkänt av Europeiska kommissionen. Medlemsstaten skall övervaka att gemenskapens konkurrensregler respekteras. Kommissionen kommer att be de portugisiska myndigheterna att kontrollera om de gällande reglerna respekterats i samband med det stöd som beviljats företaget "Schuh-Union".

Ansvar för verksamhetens lokalisering ligger i första hand på företagets ledning. Inom ramen för de nya bestämmelserna för programperioden 2000–2006 skall medlemsstaterna dock säkerställa att ett projekt inom fem år från dagen för beslut om bidrag från strukturfonderna inte har varit föremål för någon betydande förändring, inbegripet en "förändring av lokaliseringen för en produktionsverksamhet" (¹). Enligt de riktlinjer för statligt stöd för regionala ändamål som antogs av kommissionen den 10 mars 1998 skall finansierade tillgångar och skapade arbetstillfällen bestå åtminstone fem år från den tidpunkt då investeringen för vilken stödet beviljats gjorts.

⁽¹⁾ Artikel 30.4 b i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999.

(2004/C 78 E/0040)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1670/03
från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(19 maj 2003)

Ämne: Europeiska kommissionens godkännande av projekt som skadar Natura 2000-nätverket

I slutet av april redovisades i spansk press att Europeiska kommissionen på ekonomiska grunder beslutat att godkänna tre projekt med omfattande miljömässiga konsekvenser. Det handlar om utvidgningen av

Rotterdams hamn i Holland, en utbyggnadsplan i ett kolområde i Nordrhein-Westfalen i Tyskland och en ny järnvägslinje, Botniabanan, i Sverige. Det förefaller som om gemenskapsmyndigheterna i dessa tre fall har erkänt att projekten skulle få "förödande konsekvenser" för skyddade områden som ingår i Natura 2000-nätverket.

Kommissionens beslut har lett till stor oro bland allmänhet och miljövänner. Varje förstörelse av det naturliga landskapet är allvarlig, men det är extra allvarligt när man av ekonomiska skäl förstör de Natura 2000-områden som Europeiska unionen själv beslutat inrätta.

Enligt bestämmelserna för hur gemenskapsmedlen skall användas får projekt som skadar skyddade områden eller miljön i allmänhet inte beviljas stöd.

Kan kommissionen bekräfta eller dementera de uppgifter som publicerats om ovannämnda tre projekt?

Har dessa projekt beviljats någon form av gemenskapsstöd?

Kan kommissionen garantera att man i samband med utformningen av vart och ett av projekten följt den bestämmelse som säger att man skall försöka finna alternativa hållbara lösningar.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(30 juli 2003)

Den 24 april 2003 antog kommissionen fyra yttranden i enlighet med artikel 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ ("habitatdirektivet"). Dessa yttranden rör en övergripande driftsplan för kolgruvan Prosper Haniel nära Bottrop (Nordrhein-Westfalen), ett planerat industriområde nära Siegen/Freudenberg (Nordrhein-Westfalen), utvecklingsplanen "Mainport Rotterdam" samt järnvägsprojektet Botniabanan från Nordmaling till Umeå (Sverige).

Enligt artikel 6.4 i direktiv 92/43/EEG får en plan eller ett projekt genomföras, trots betydande negativa följder för ett Natura 2000-område, om alternativa lösningar saknas och om det är berättigat av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär. I sådana fall skall medlemsstaterna vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Om det berörda området innehåller en prioriterad livsmiljötyp eller en prioriterad art – och om man inte kan åberopa faktorer som berör människors hälsa, allmän säkerhet eller betydelsefulla positiva konsekvenser för miljön – kan projektet motiveras, efter ett yttrande från kommissionen, av andra tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse.

Kommissionen kan bekräfta att positiva yttranden avgavs den 24 april 2003 för alla tre utvecklingsprojekt som frågeställaren nämner. Där meddelas att de olika utvecklingsprojekten kan genomföras av orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, under förutsättning att erforderliga kompensationsåtgärder vidtas för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Ett negativt yttrande avgavs för det planerade industriområdet nära Trupbach/Siegen. Orsaken till detta var att varken sökandet efter alternativa lösningar eller ombesörjandet av kompensationsåtgärder hade genomförts på ett tillfredsställande sätt. De fyra yttrandena från kommissionen inbegriper relevant information om projekten och deras konsekvenser, samt om granskningen av möjliga alternativa lösningar och planerade kompensationsåtgärder. För ytterligare upplysningar om dessa frågor hänvisas frågeställaren till den detaljerade texten i yttrandena.

I alla tre fall som nämns av frågeställaren har man tillämpat bestämmelserna i artikel 6.4 i habitatdirektivet (avseende godkännande av projekt som kan leda till en betydande försämring av ett Natura 2000-område). Därefter har kommissionen avgett ett positivt yttrande. Därför, och i den mån som andra delar av EU:s miljölagstiftning följs, finns det ur denna synpunkt inget rättsligt hinder mot en möjlig gemenskapsfinansiering av dessa projekt. Hittills har kommissionen dock inte fått någon ansökan om sådan finansiering.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1687/03**från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen**

(21 maj 2003)

Ämne: Botniabanan – Umeälvens delta i Sverige

Som kommissionen vet utgör järnvägen Botniabanan ett hot mot Natura 2000-området Ume älv, där det finns ett antal skyddade fåglar och prioriterade livsmiljöer.

Det har framlagts belägg för att det finns fungerande alternativ längre västerut så att godstransporter genom staden Umeå kunde undvikas samt längre österut, så att en "återvändsgränd" i staden Umeå kunde undvikas. Hur ser kommissionen på dessa alternativ?

Det har uttryckts farhågor för att den miljökonsekvensbedömning som gjordes med tanke på detta projekt 1998 varit ofullständig. Anser kommissionen att den miljökonsekvensbedömning som gjorts av de svenska myndigheterna fyller kraven i direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ (uppdaterat genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾)? Anser kommissionen att miljökonsekvensbedömningen tillhandahåller all den information som behövs om hur järnvägsbygget sannolikt kommer att påverka miljön samt gör en fullständig utvärdering av de alternativa linjesträckningar som står till buds? Anser kommissionen att förslaget om att flytta häckningsområdet för 10 000 sjöfåglar fyra kilometer längre norrut har vetenskapligt fog för sig, i egenskap av att vara en rekommendation till en kompenserande åtgärd? Anser kommissionen att det finns vetenskapliga belägg för de övergripande slutsatserna i miljökonsekvensbedömningen?

Hur bedömer kommissionen dessa bägge frågor: de alternativa linjesträckningarna och eventuella problem med miljökonsekvensbedömningen? Utgör de föremål för en gemensam behandling hos kommissionens tjänstegrenar? Mot bakgrund av att det uppenbarligen finns alternativa linjesträckningar och eventuella problem med miljökonsekvensbedömningen: oroar sig kommissionen för att Sverige kan tänkas ha handlat i strid med livsmiljödirektivet, fågeldirektivet och direktivet om miljökonsekvensbedömningar?

Det har framförts belägg från synnerligen välinitierat håll att de svenska myndigheternas bullerberäkningar i staden och i området kring Umeälvens delta är rejält tagna i underkant. Dessa beräkningar understiger avsevärt resultaten av mätningar av bullret från hundratals förbipasserande tåg i Sverige under nittioalet. Har kommissionen tänkt på vilken inverkan det skulle ha på fågellivet i deltat om bullernivån kom att öka med åtminstone 15 dB(A)?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(25 juli 2003)

Kommissionen känner till det ärende frågeställaren tar upp. Den 24 april 2003 antog kommissionen på begäran av Sveriges regering ett yttrande i enlighet med artikel 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ (hädanefter kallat "habitatdirektivet") om detta projekt.

Enligt artikel 6.4 i habitatdirektivet får en plan eller ett projekt genomföras, på grund av att alternativa lösningar saknas, trots en negativ bedömning av konsekvenserna för ett Natura 2000-område, om det måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär. I så fall skall medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Om det berörda området innehåller en prioriterad livsmiljötyp eller en prioriterad art, och om hänsynstagande till människors hälsa eller den allmänna säkerheten eller till betydelsefulla konsekvenser för miljön inte kan åberopas, kan projektet, efter ett yttrande från kommissionen, motiveras av andra tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse.

I sitt yttrande godtog kommissionen den svenska regeringens argument att den inverkan alternativa linjesträckningar skulle få på den beräknade inkomsten är sådan att de inte kan betraktas som ekonomiskt genomförbara. Kommissionen godtog därför den övergripande slutsatsen att den föreslagna sträckningen är den enda genomförbara lösningen.

Dessutom ansåg kommissionen att de föreslagna kompensationsåtgärderna ännu inte är tillräckliga för att väga upp projektets negativa effekter på Natura 2000. Kompensationspaketet bör inbegripa en övergripande förvaltningsplan för Natura 2000-områdena som en ram för att uppnå de långsiktiga målen för kompensationsåtgärderna och för den framtida förvaltningen av områdena. Paketet måste också innehålla ett åtagande från den svenska regeringen om tillräcklig finansiering samt effektivt genomförande, underhåll och övervakning av kompensationsåtgärderna så att målen med säkerhet kan nås.

Beträffande rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, har kommissionen faktiskt undersökt huruvida den miljökonsekvensbedömning som gjordes av de svenska myndigheterna uppfyllde kraven i direktivet. Efter att ha undersökt de klagandes påstående att gemenskapslagstiftningen hade överträtts i detta fall, har kommissionen dragit slutsatsen att det inte gick att identifiera någon överträdelse av direktivet om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Beträffande ytterligare miljökonsekvensbedömningar av detta projekt är det de svenska myndigheternas ansvar att se till att en fullständig miljökonsekvensbedömning genomförs innan projektet tillstånd ges.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1688/03

från Anders Wijkman (PPE-DE) till kommissionen

(21 maj 2003)

Ämne: Bygget av vägen Ladia Galaska i den indonesiska provinsen Aceh

Ekosystemregionen Leuser i den krigshärjade indonesiska provinsen Aceh uppvisar en oerhört rik biologisk mångfald som gör platsen till ett av de viktigaste bevarandeområdena i hela världen och fyller livsuppehållande funktioner med tanke på den hållbara utvecklingen för över fyra miljoner invånare i närheten av detta område. Europeiska unionen har under en längre tid understött naturvårdsarbetet där, senast genom att investera i utvecklingsprojektet för Leuser (Leuser Development Programme). I EU:s landsstrategidokument för Indonesien för 2002–2006 föreslås de två prioriteringarna god förvaltningsledning samt bevarande och hållbar förvaltning av naturtillgångarna.

Det är ägnat att inge allvarliga farhågor att provinsstyret i Aceh vill bygga ett stort vägnät med namn Ladia Galaska genom ekosystemet Leuser, något som i slutänden skulle resultera i ekosystemets undergång eftersom vägarna skulle underlätta olaglig avverkning och tjuvjakt på utrotningshotade arter och, vilket erfarenheterna nyligen utvisat, leda till stora översvämningar. Vägen har inte utgjort föremål för en opartisk, objektiv och genomgripande miljökonsekvensbedömning och strider mot olika lagar och förordningar på miljöns område.

Trots att det bör hälsas med tillfredsställelse att Indonesiens president Megawati har beordrat en omprövning av vägprojektet är kampen för att bevara ekosystemet Leuser långt ifrån över.

1. Mot bakgrund av EU:s investeringar i regionen, EU:s strategiska prioriteringar för Indonesien och EU:s åtagande i Göteborg att hejda minskningen av den biologiska mångfalden: kunde kommissionen ge oss besked om vad kommissionen gör för att försöka hindra bygget av vägarna Ladia Galaska?
2. Mot bakgrund av åtagandet om att integrera miljöfrågor i alla former av politik, kunde kommissionen ytterligare försäkra oss att den inte kommer att ställa medel till förfogande för något som helst infrastrukturprojekt som löper risk att skada ekosystemet Leuser?
3. Och tänker kommissionen låta göra sitt inflytande gällande hos Indonesiens regering, provinsstyret i Aceh och det lokala distriktsstyret för att se till att gällande lagar om anläggande av infrastrukturprojekt efterlevs?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(20 juni 2003)

Kommissionen är väl medveten om Leuserområdets ekologiska betydelse och understöder därför bevarandet av detta, genom utvecklingsprogrammet Leuser Development Programme (med ett bidrag på 31 miljoner euro från gemenskapen).

Kommissionen har också främjat inrättandet av stiftelsen Leuser International Foundation och stött detta organs självständighet, eftersom det har stor betydelse när det gäller att trygga ett långsiktigt hållbart skydd för Leusers ekosystem. Genom ministerdekret nr 227 år 1995 fick stiftelsen rätt att under sju år handha bevarandet av ekosystemet och genom presidentdekret nr 33 år 1998 utsträcktes denna rättighet till 30 år. Gemenskapen bidrar genom sitt stöd till stiftelsen till de indonesiska myndigheternas ansträngningar för att se till att de gällande lagarna om bevarande av ekosystemet vederbörligen efterlevs.

Kommissionen är medveten om den miljömässiga försämring som vägar och påföljande markröjning skulle medföra i ett sådant ömtåligt ekosystem, om de potentiella negativa konsekvenserna för den långsiktigt hållbara ekonomiska tillväxt och sociala utveckling som ekosystemet utgör en grund för och om de potentiellt skadliga verkningarna för den biologiska mångfalden i området.

I syfte att förhindra att miljöskadorna förvärras och att ekonomiska förluster uppstår har man inom ramen för utvecklingsprogrammet och stiftelsen försökt att påverka provinsstyret i Aceh, distriktsstyret, givarsamfundet och Indonesiens regering att ompröva vägbyggnadsförslagen och rent av överge de mest omtvistade planerna.

Kommissionens delegation har genomfört en handlingsplan om denna fråga, med ett antal möten med berörda ministrar. Syftet med mötena var att lägga fram gemenskapens synpunkter på Ladia Galaska och att pröva möjliga gemensamma alternativ till projektet.

Kommissionen stöder, med beaktande av de allvarliga skador på området som ett marktransportnät skulle föra med sig, byggandet av ett flygfält i Kutacane. De styrande i Aceh Tenggara anser att detta kan vara ett alternativ som uppväger det som går förlorat om det inte byggs ett vägnät genom Leuserområdet. Stödet för byggandet av ett flygfält i Kutacane grundar sig på hållbara miljömässiga, tekniska, rättsliga och finansiella förutsättningar.

Kommissionen kommer att bemöda sig om att se till att de medel som den ansvarar för inte används för infrastrukturprojekt som kan komma att skada Leusers ekosystem.

(2004/C 78 E/0043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1726/03

från Mikko Pesälä (ELDR) till kommissionen

(23 maj 2003)

Ämne: Kampen mot buller från skjutbanor

Skytte är en mycket populär, väletablerad idrott med långa traditioner i hela världen. Ett problem med denna idrottsgren är emellertid det buller som uppstår — en ytterst negativ faktor i närheten av skjutbanorna, som ofta ligger nära tätorter. På så sätt har skjutbansbullret blivit ett miljöproblem.

I vissa medlemsstater har man funnit bra lösningar på problemet, till exempel genom att börja använda ljuddämpare. I Finland var det exempelvis förbjudet att använda ljuddämpare före 1993, men efter att förbudet upphävdes har erfarenheterna enbart varit positiva. I Norge har man gjort liknande erfarenheter som i Finland. I Sverige håller man för närvarande på att ändra lagstiftningen i enlighet med detta.

Användning av ljuddämpare är inte tillåtet i alla medlemsstater. Därför kan de nya modellerna inte komma in på den inre marknaden, och produktutvecklingen försåras.

Anser kommissionen att denna situation stör den inre marknads funktion? Skulle det enligt kommissionens mening vara möjligt att vidta gemenskapsåtgärder för att främja kampen mot skjutbansbullen? Skulle kommissionen kunna uppmana vissa medlemsstater att avskaffa de legislativa hindren för användning av ljuddämpare med hänvisning till de goda erfarenheterna från de nordiska länderna?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(23 juli 2003)

Användningen av ljuddämpare är inte föremål för någon harmonisering på gemenskapsnivå. Denna fråga ingår därför direkt i tillämpningsområdet för artiklarna 28-31 i EG-fördraget.

På grundval av dem kan medlemsstaterna anta bestämmelser som syftar till att begränsa användningen och omsättningen av vissa produkter, under förutsättning att restriktionen kan motiveras av skäl som exempelvis allmän ordning eller allmän säkerhet. Frågan är då om de restriktioner i vissa medlemsstater som parlamentsledamoten tar upp grundas på skäl av den typen. Eftersom kommissionen inte känner till restriktionernas karaktär, omfattning och räckvidd, kan den bara be parlamentsledamoten om kompletterande uppgifter gällande de restriktioner han tar upp, och särskilt de skäl som ligger till grund för dem.

(2004/C 78 E/0044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1781/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(28 maj 2003)

Ämne: Finansieringsprogrammet EQUAL efter utvidgningen

Kan kommissionen lägga fram information eller en analys av hur finansieringsprogrammet EQUAL kommer att påverkas av EU:s utvidgning 2004?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(14 juli 2003)

I tabellen nedan visas en fördelning av Equal-budgeten för varje anslutande land. Den har upprättats med fullt iakttagande av Europeiska rådets beslut i Köpenhamn den 12 och 13 december 2002.

Uppgifterna för varje år har indexreglerats till prisindex för det berörda året och totalbeloppen för perioden 2004–2006 visas nedan.

- Cypern: 1 808 504 euro
- Tjeckien: 32 095 830 euro
- Estland: 4 067 447 euro
- Ungern: 30 287 325 euro
- Lettland: 8 024 512 euro
- Litauen: 11 864 504 euro
- Malta: 1 240 962 euro

- Polen: 133 916 932 euro
- Slovakien: 22 262 812 euro
- Slovenien 6 441 243 euro

Budgeten för de nuvarande medlemsstaterna kommer att vara oförändrad. Den sammanlagda budgeten för Equal kommer därför att öka med 252 010 071 euro till följd av utvidgningen.

(2004/C 78 E/0045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1817/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(2 juni 2003)

Ämne: Luftföroreningar

Kan kommissionen ange hur mycket luftföroreningar som vanligtvis avges från exempelvis en personbil, en mindre skåpbil respektive en lastbil, dels när dessa fordon går på tomgång i en kö, dels när de körs i normal hastighet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Samma mängd utsläpp från ett fordon kan leda till mycket olika luftföroreningsnivåer beroende på bland annat väder (vindhastighet, eventuella inversionsskikt osv.), solstyrka (ozonbildning) och topografi (t.ex. instängda gator). Därför har man för Auto-Oil-programmet använt ett simulationsprogram, Tremove, för att modellera följderna av föroreningsutsläpp i olika europeiska städer. Förslaget om utsläppsgränsvärden för motorfordon som kommissionen därefter utarbetade grundades på dessa beräkningar. Därför är det inte möjligt att ange "typiska" föroreningsnivåer för en viss mängd utsläpp.

Vi kan säga mycket mer om utsläppsnivåerna för luftförorenande ämnen än om de föroreningar de förorsakar, eftersom mängden utsläppta ämnen kan mätas direkt. Dessa siffror används därför i typgodkännandeförfarandena för motorfordon. Däremot är det svårt att fastställa "typiska" körhastigheter, och därför talas det i lagstiftningen för lätta yrkesfordon (bilar och lätta lastbilar) om körcykler som skall simulera verklig körning. De utsläppsgränsvärden som fastställs i direktiv 1998/69/EG⁽¹⁾ (i gram per kilometer) ger med andra ord en god bild av den luftförorening som lätta yrkesfordon förorsakar.

För tunga yrkesfordon är situationen något mer komplex, eftersom utsläppen inte mäts per körda kilometer utan per arbetsenhet för motorn (gram per kilowattimme). Motsvarande utsläppsgränsvärden fastställs i direktiv 1999/96/EG⁽²⁾. Utsläppen uttryckta i gram per kilometer skulle variera starkt mellan olika lastbilstyper, bland annat eftersom samma motortyper används för många olika tunga yrkesfordon, och eftersom lasten kan variera kraftigt. Det krävs en simulationsmodell som Tremove för att räkna ut kilometervärden.

Tomgångskörning ingår i körcykeln vid typgodkännande av passagerarfordon. Utsläppen vid tomgångskörning omfattas på så sätt underförstått av gemenskapens lagstiftning om typgodkännande. Det bör emellertid påpekas att utsläppen vid tomgångskörning i trafikköer påverkas kraftigt av trafikstockningens omfattning (stop-and-go-körning) och inte kan fastställas allmänt. Kommissionen har för närvarande inga detaljerade uppgifter om denna fråga.

Många trafikmodeller använder utsläppsfaktorer för att fastställa utsläppsmängden från motorfordon vid olika fasta körhastigheter, och dessa utsläppsfaktorer anpassas ständigt när nya fordon, som uppfyller strängare utsläppsnormer, släpps ut på marknaden. Därigenom förbättras de data som ligger till grund för utsläppsfaktorerna löpande.

Om man utgår från typiska utsläppsfaktorsuppgifter och koncentrerar sig på dieselfordon och de huvudsakliga reglerade föroreningarna kväveoxider (NO_x) och partiklar kan ett modernt dieseldrivet passagerarfordon släppa ut 40 % mindre NO_x och 20 % mindre partiklar vid jämn körning i 50 km/h än vid jämn körning i 120 km/h.

Ett dieseldrivet lätt yrkesfordon kan släppa ut 43 % mindre NO_x och 70 % mindre partiklar vid jämn körning i 50 km/h än vid jämn körning i 120 km/h.

En dieseldriven ledad lastbil kan släppa ut 3 % mindre NO_x och 12 % mer partiklar vid jämn körning i 50 km/h än vid jämn körning i 100 km/h.

Dessa siffror kan naturligtvis påverkas av faktorer i omgivningen som temperatur, fuktighet och vägens lutning.

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/69/EG av den 13 oktober 1998 om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon och om ändring av rådets direktiv 70/220/EEG, EGT L 350, 28.12.1998; särskild tabell s. 15.
- (²) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000, särskilda tabeller s. 22.

(2004/C 78 E/0046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1820/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(2 juni 2003)

Ämne: Ingredienser i korv

Anser kommissionen att användningen av griskinder och griskäkar vid tillverkningen av korvar överensstämmer med kravet på hälsosamma livsmedel, i synnerhet för barn och äldre, med tanke på att rester av läkemedel och olika sjukdomar kan ha lagrats i hypofysen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 juli 2003)

Definitionerna för "kött" och "färskt kött" fastställdes i rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen (¹). Begreppen innebär att alla delar av tamsvin som lämpar sig som livsmedel och som inte har genomgått någon annan konserverande behandling än kylning kan anses vara färskt kött. Direktivet innehåller föreskrifter om hälsoinspektioner före och efter slakt och en förteckning över de köttprodukter som av den officiella veterinären har förklarats otjänliga som livsmedel. I princip är det därför acceptabelt att använda griskinder och griskäkar som framställts hygieniskt enligt kraven i direktivet som råmaterial vid framställning av korvkött. Begreppet "korvkött" definieras inte direkt i rådets direktiv 94/65/EG av den 14 december 1994 om kraven för produktion och utsläppande på marknaden av malet kött och köttberedningar (²). Produktionen av korvkött måste ske i enlighet med de krav för köttberedningar som anges i direktivet.

Eftersom hypofysen är belägen i botten av hjärnskålen, tas inte denna ut när kindkötet avlägsnas.

Dessutom innehåller rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav⁽³⁾ bestämmelser om statistiskt signifikant övervakning av livsmedelsproducerande djur. Direktivet innehåller också krav på att medlemsstaterna vidtar åtgärder för att skydda konsumenterna, om förbjudna ämnen eller restsubstanser av sådana ämnen påträffas i mängder som överskrider de tillåtna gränsvärdena. Kommissionen lämnar årligen rapporter om dessa åtgärder.

(¹) EGT P 121, 29.7.1964.

(²) EGT L 368, 31.12.1994.

(³) EGT L 125, 23.5.1996.

(2004/C 78 E/0047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1831/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(2 juni 2003)

Ämne: Fakta om fattigdom och arbetslöshet i Grekland

Den 16 maj 2003 offentliggjordes att ytterligare ett grekiskt företag, affärskejdan Yvonne Stores som säljer kosmetika, hudvårds- och hårvårdsprodukter, har gått i konkurs och mer än 100 kvinnor blivit arbetslösa. Denna olyckliga utveckling kommer dessutom efter nedläggningen av Schiesser-Palcos fabrik för tio dagar sedan, vilket gjorde att ytterligare 500 kvinnor blev arbetslösa. Enligt uppgifter från Eurostat (meddelande 8/2003 och pressmeddelande 43/2003) som publicerades i informationsbladet "Agence Europe" den 10 maj 2003 ligger Greklands siffror för långtidsarbetslöshet och mycket lång tids arbetslöshet runt 60-70 procent över gemenskapens genomsnitt. Risken för att hamna i fattigdom är 21 procent i Grekland och Portugal, den högsta siffran inom hela EU.

Även de specificerade siffrorna för män och kvinnor när det gäller långtidsarbetslöshet och mycket lång tids arbetslöshet är mycket högre än genomsnittet. Särskilt oroande är det att kvinnors arbetslöshet är så hög, siffran för långtidsarbetslöshet är 8,7 (EU-genomsnittet 3,7), och siffran för mycket lång tids arbetslöshet uppgår till 5,1 för Grekland, att jämföra med 2,4 för EU. Vidare kan man av uppgifterna från Europeiska gemenskapens hushållsundersökning utläsa att siffran för dem som minst en gång under livet hamnar i fattigdom är 25,1 i Grekland (EU-genomsnitt 19,2) och siffran för stadigvarande fattiga i Grekland är 6,5 (EU-genomsnitt 3,8). (Dessa uppgifter offentliggjordes i Agence Europe den 10 maj 2003).

Hur ställer sig kommissionen till den stadigvarande långtidsarbetslösheten i Grekland och sambandet med den höga fattigdomsnivån? Har den några uppgifter om hur många företag som har lagts ner i Grekland efter 1994? Vilka företag har omlokaliserat verksamheten till länder utanför EU och hur många arbetstillfällen har gått förlorade i Grekland? Har kommissionen lagt fram några förslag för den grekiska regeringen i syfte att stoppa denna utveckling, och vad har regeringen i så fall lämnat för svar?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

Långtidsarbetslöshet är ett viktigt strukturellt problem på arbetsmarknaden. Det berör de minst gynnade grupperna i samhället, kvinnor och ungdomar, och leder till att människor blir passiva och socialt utslagna. Den grekiska sysselsättningsituationen enligt den nationella handlingsplanen för sysselsättning 2002 visar att långtidsarbetslösheten trots att den minskar fortfarande är högre än EU-genomsnittet. Långtidsarbetslöshetens andel av den totala arbetslösheten är också högre än EU-genomsnittet.

Kommissionen anser att man måste få ned långtidsarbetslösheten ytterligare för att skapa en arbetsmarknad för alla, eftersom mindre gynnade grupper trots de framsteg som gjorts fortfarande har en svag ställning på arbetsmarknaden. Det krävs mer anpassade politiska åtgärder, heltäckande strategier som omfattar både utbud och efterfrågan samt en starkare koppling till den vidare politiken för social integration.

Detta anges tydligt i den gemensamma sysselsättningsrapporten och i EU:s sysselsättningsrekommendationer till Grekland. Kommissionen anser att reformen av de offentliga arbetsförmedlingarna och införandet av den förebyggande och individinriktade strategin (som beaktar de berörda personernas individuella situation) kommer att vara viktiga verktyg i kampen mot långtidsarbetslösheten. Detta framgår också av rekommendationen som rör förebyggande och aktivering, enligt vilken man bör slutföra omstruktureringen av den offentliga arbetsförmedlingen och fullt ut införa den förebyggande och individinriktade strategin, särskilt för kvinnor och ungdomar, samt ytterligare uppgradera statistiksystemen så att indikatorer för förebyggande och aktivering finns tillgängliga i god tid och framstegen kan övervakas på ett effektivt sätt.

De grekiska myndigheterna har svarat på denna rekommendation både genom lagstiftningsåtgärder för att underlätta omorganisationen av den grekiska arbetsförmedlingen (OAED) och genom inrättandet av nya centrum för främjande av sysselsättning.

Den nationella handlingsplanen för bekämpning av fattigdom och social utslagning 2001 har också varit ett viktigt verktyg i kampen mot fattigdom under de senaste två åren – en process som fortfarande pågår vid utarbetandet av planen för perioden 2003–2005. Den tydliga kopplingen mellan tillgång till arbetsmarknaden och fattigdom kommer att behandlas i den gemensamma rapporten om integration 2003. Den gemensamma förteckningen över indikatorer som antogs vid Europeiska rådets möte i Laeken (den 14–15 december 2001) innehåller flera indikatorer som rör sysselsättningsstatus och omfattar en uppdelning av fattigdomsrisik relaterat till ställning på arbetsmarknaden. Den statistik över fattigdomens dynamik som hämtas från Europeiska hushållsundersökningen tyder också på att det är svårt för människor att komma ur fattigdomen när de återintegrerats på arbetsmarknaden efter en tids arbetslöshet, oavsett hur kort den varit. Personer som befinner sig i riskzonen för fattigdom i Grekland har i genomsnitt en inkomst som ligger långt under gränsen för vad som anses vara fattigdomsrisik.

Risken att någon gång drabbas av fattigdom (inom ramen för Europeiska hushållsundersökningen 1995–2000) är 38 % för Grekland, dvs. ungefär samma nivå som i Spanien, Irland och Italien och lägre än i Portugal (40 %), men högre än i andra medlemsstater (genomsnitt för EU15: 30 %). Därvid beaktas inte utsatthet för fattigdomsrisik tidigare i livet. Man föredrar att mäta den bestående fattigdomsrisiken i stället för att göra en löpande mätning för att undvika situationen där riskutsatta personers inkomst hamnar precis ovanför gränsen det ena året och sedan sjunker året därpå.

Det bör framhållas att Europeiska socialfonden är aktiv i Grekland när det gäller sysselsättning och social integration och att den finansierar åtgärder som syftar till att öka anställbarheten och främja sysselsättning för utsatta grupper, bland annat genom att göra det lättare för människor att få tillgång till utbildningssystemet och hälso- och sjukvårdssystemet.

Kommissionen har ingen statistik över antalet företag som har lagts ned i Grekland, hur många som har flyttat sin verksamhet till länder utanför EU eller det totala antalet förlorade arbetstillfällen. Enligt Eurostat har sysselsättningen dock ökat något under perioden 1995–2002, särskilt inom tjänstesektorn.

Inom gemenskapens stödram för Grekland 2000–2006 finansierar kommissionen också åtgärder som syftar till att främja företagande (startbidrag, utbildning för nya företagare) och till att öka de grekiska företagens konkurrenskraft (åtgärder för teknisk modernisering inom befintliga företag).

(2004/C 78 E/0048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1836/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(3 juni 2003)

Ämne: Partiklar

Finns det med tanke på kommissionens handlingsprinciper några planer på att uppmuntra en ökad användning av biodiesel eller avgasfilter för att minska föroreningar från dieselmotorer, i synnerhet utsläpp av PM10 och PM2,5?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 augusti 2003)

Kommissionens meddelande om alternativa bränslen för vägtransport och om åtgärder för att främja användningen av biobränslen⁽¹⁾, förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om främjande av biobränslen för transport⁽²⁾ och förslag till rådets direktiv om nedsatta punktskatter på vissa mineraloljor som innehåller biobränslen och på biobränslen⁽²⁾ håller på att slutbehandlas av institutionerna och där fastställs regler för införande av biobränslen på gemenskapsmarknaden.

Många testprogram har visat fördelarna med att använda dieselpartikelfilter i tunga fordon och bussar för att minska inte bara det totala partikelutsläppet, utan också de mycket mindre nanopartiklarna som misstänks påverka människors hälsa.

I de utsläppsnormer som genom direktiv 1999/96/EG⁽³⁾ skall träda i kraft för tunga fordon år 2005 och i ett ytterligare steg år 2008 (de s.k. Euro 4- och Euro 5-normerna) ställs det krav på tillverkarna att överväga att använda dieselpartikelfilter för att uppfylla utsläppsnormerna. Genom normerna sätts det upp prestandamål som kan nås genom en lämplig varaktig teknik. Dieselpartikelfiltret är kanske inte den bästa tekniska lösningen för lastbilar på längre rutter, men för bussar och andra fordon i stadstrafik har det många förtjänster. Kommissionen överväger just nu Euro 6-utsläppsnormer, som syftar inte bara till att ytterligare minska partikelmassan (dagens måtenhet) utan också till att minska utsläppen av nanopartiklar. Nya mätmetoder för nanopartiklar kommer därför snart att finnas.

I artikel 3 i direktiv 1999/96/EG föreskrivs att medlemsstaterna får besluta om skattelättnader för fordon som uppfyller gränsvärdena innan dessa blir obligatoriska. Därför finns det redan gemenskapsåtgärder som uppmuntrar användningen av dieselpartikelfilter i medlemsstaterna.

När det gäller personbilar överlämnade kommissionen i september 2002 ett meddelande om beskattning av personbilar i Europeiska unionen⁽⁴⁾. I meddelandet föreslog kommissionen bland annat att fordons-skatten skulle kopplas mer direkt till utsläppen av koldioxid (CO₂). Dessutom nämns möjligheten att införa ytterligare skattekomponenter för att nå andra miljömål, t.ex. de som gäller luftföroreningar såsom partiklar. Förslaget diskuteras för närvarande inom institutionerna.

Frågan om nanopartiklar är också aktuell i nästa steg av Euro 5-utsläppsgrenser för personbilar som kommissionen behandlar för närvarande.

(¹) KOM(2001) 547 slutlig.

(²) EGT C 103 E, 30.4.2002.

(³) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000.

(⁴) KOM(2002) 431 slutlig.

(2004/C 78 E/0049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1867/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Genomsnittliga kapitalkostnader i euroområdet

Kan kommissionen beräkna huruvida genomsnittskostnaderna för reella kapitalkostnader minskat för företag inom euroområdet till följd av att euron införts och därmed lett till ökad tillväxt på euromarknaden för företagsobligationer?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(8 juli 2003)

Kommissionen har övervakat hur marknaden för företagsobligationer i euro utvecklats sedan 1991, men inte gjort någon direkt uppskattning av utvecklingens effekter på de genomsnittliga kapitalkostnaderna för företag i eurozonen. Kapitalkostnaderna beror på ett antal samverkande faktorer, både cykliska och strukturella, vilket gör det svårt att fastställa de individuella effekterna av den ökade tillgången till direkt skuldfinansiering i euro. Tillgången till en större och mer likvid marknad för företagsobligationer i euro har gett företagen i eurozonen utökade finansieringsmöjligheter, vilket enligt vissa källor resulterat i lägre finansieringskostnader. I en undersökning som nyligen genomförts för kommissionens räkning⁽¹⁾ anges att den snabba ökningen av utstående företagsobligationer i euro sedan 1999 har minskat ränteskillnaden mellan företagsobligationer och statsreferensobligationen med cirka 90 räntepunkter och att en ytterligare minskning med 40 räntepunkter skulle vara möjlig om marknadsintegration och marknadstillväxt fortsätter i nuvarande takt. I undersökningen konstateras också att bruttokostnaderna för skuldemissioner i eurozonen redan betydligt sjunkit ned till en nivå i linje med Förenta staternas. Angående handelskostnaderna anges i undersökningen att sekundärmarknaden för företagsobligationer i euro fortfarande befinner sig i en utvecklingsfas, men att kostnaderna sannolikt kommer att falla i framtiden i takt med att primärmarknaden växer och det utvecklas nya, öppnare och mer likvida marknadsplatser. Mer allmänt kan en fungerande marknad för företagsobligationer, som erbjuder ett attraktivt finansieringsalternativ, förväntas ge incitament till effektivitetsförbättringar på aktiemarknaden och i banksektorn.

(1) Se kapitel 4 i "Quantification of the Macro-Economic Impact of Integration of EU Financial Markets", slutrapport till Europeiska kommissionen – Generaldirektoratet för den inre marknaden från London Economics (i samarbete med PricewaterhouseCoopers och Oxford Economic Forecasting), november 2002, och som finns att läsa på webbadressen: http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/finances/mobil/overview.htm

(2004/C 78 E/0050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1868/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Aktiekultur

Kan kommissionen ange hur många börsnoterade företag det funnits i respektive medlemsstat varje år de senaste tio åren? Kan den också göra en beräkning av hur stor procentandel av BNP börsvärdet utgjort vid varje års slut? Kan den dessutom ge en samlad uppgift för hela euroområdet?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 juli 2003)

Hur detaljerade de uppgifter är som finns att tillgå varierar från land till land och kan också variera beroende på börsstatistiken. Ibland kan problem uppstå med sifferserier, där ett tomrum helt enkelt betyder att uppgifter saknas.

Källor som används: Internationella börsfederationen, Europeiska börsfederationen, nationella institutioner, Eurostat. När uppgifter från internationella organisationer skiljer sig åt eller är ofullständiga använder sig Eurostat av uppgifter från nationella institutioner.

För att förbättra jämförbarheten av statistik från andra källor, ges en definition av börsvärde och av antalet börsnoterade företag nedan.

- Antalet företag som är noterade på en viss börs, fördelade på inhemska och utländska företag (exklusive investeringsfonder och värdepappersfonder) skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat. Ett företag med flera olika aktieslag räknas bara en gång.

- En tabell över börsvärdet skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat. Börsvärdet (slutet av perioden, i miljarder ecu/euro, och procentandel av bruttonationalprodukten, endast årliga siffror) räknas fram genom att multiplicera antalet börsnoterade aktier med börskursen. Siffrorna omfattar vanliga aktier, preferensaktier och aktier utan rösträtt. Undantagna är: investeringsfonder, emissionsrätter, köpoptioner, konvertibler, optioner, terminskontrakt, noterade utländska aktier samt företag vars enda ändamål är att äga aktier i andra börsnoterade företag. Euroområdet och EU-15 är summan av de enskilda länderna. Efter 2001 ersätter siffrorna för Euronext de nationella siffrorna för Belgien, Frankrike och Nederländerna i summan för hela Europa. Från 2002 gäller detta även Portugal. Uppgifterna för USA innefattar börsen i New York och Nasdaq, medan uppgifterna för Japan endast omfattar Tokyo-börsen. Landstäckande jämförelser bör tas med en nypa salt, på grund av olika nationella definitioner, rapporteringsregler och beräkningsmetoder. Den 22 september 2000 gick börserna i Bryssel, Paris och Amsterdam samman och bildade en ny börs, Euronext. I slutet av 2002 gick börserna i Porto och Lissabon också med i Euronext. Uppgifterna är konsoliderade. Sifferserierna börjar generellt sett 1991 med undantag för Portugal, Irland och Grekland. Siffrorna för Nederländerna och Portugal gäller fram till januari 2002.

(2004/C 78 E/0051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1900/03

från **María Sornosa Martínez (PSE)** till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Nitratförening i den autonoma regionen Valencia

Trots att Europeiska kommissionen har inlett en rad överträdelseförfaranden och trots de olika domar som meddelats av EG-domstolen⁽¹⁾ fortsätter Spanien – eller närmare bestämt den lokala regeringen i Valencia – att bryta mot bestämmelserna om nitrathalten i vatten.

Enligt uppgifter som nyligen publicerades av Miliarium⁽²⁾ hotas i hela gemenskapen totalt 192 grundvattenreservoarer av nitratförening. Bland dessa är provinsen Valencia med 152 svarta punkter det hårdast drabbade området.

Utsläpp av farliga ämnen – främst nitrater – kommer från industrier, spillvatten från städerna och intensivjordbruk där man använder för stora mängder gödningsämnen.

Med tanke på att nitrat i en mängd av 10 milligram per liter är tillräckligt för att påverka människors hälsa är de senaste mätningarna från Miliarium särskilt oroväckande, eftersom det enligt dessa finns 192 grundvattenreservoarer med ett nitrat innehåll på 50-100 milligram/liter. I detta sammanhang bör man framhålla de oroande resultaten av mätningarna i Vinalopó-floden där värdena överstiger 100 milligram/liter.

Domstolens domar har haft liten inverkan på de spanska statliga och regionala myndigheternas inställning på detta område eftersom bestämmelserna om hälsoskydd överträds och folkhälsomålen i fördragen härigenom inte uppfylls. Vilka nya åtgärder ämnar kommissionen mot bakgrund av detta vidta för att säkra att normerna för vattenkvalitet följs av den autonoma regionen Valencia?

⁽¹⁾ Mål C-214/96 om underlåtenhet att införliva direktiv 76/464/EEG, mål C-71/97 och mål C-274/98 om underlåtenhet att införliva direktiv 91/676/EEG.

⁽²⁾ <http://www.miliarium.com/monografias/nitratos>

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Kommissionen kände inte till de uppgifter som offentliggjorts av Miliarium och som framförs av frågeställaren i denna skriftliga fråga. Uppgifterna kommer emellertid att beaktas tillsammans med den information som kommissionen redan förfogar över, när kommissionen undersöker om de spanska myndigheterna tillämpar rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket⁽¹⁾ på ett korrekt sätt.

Frågeställaren påminns om att kommissionen redan inlett överträdelseförfaranden mot Spanien på grund av landet inte har utsett tillräckligt många känsliga zoner i olika autonoma områden, bland annat regionen Valencia. I samband med dessa överträdelseförfaranden har kommissionen skickat en formell underrättelse till de spanska myndigheterna. För närvarande granskas deras svar.

På samma sätt undersöker kommissionen de spanska myndigheternas tillämpning av gällande bestämmelser i gemenskapens vattenskyddslagstiftning, särskilt rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽²⁾. Kommissionen kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att dessa bestämmelser tillämpas korrekt.

⁽¹⁾ EGT L 375, 31.12.1991.

⁽²⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

(2004/C 78 E/0052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1906/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(11 juni 2003)

Ämne: Telefonröstning – tillförlitlighet och kostnader för EU-medborgarna

Under de senaste åren har användning av s.k. telefonröstning blivit allt vanligare. Syftet är att ge tv-tittarna en illusion av att de deltar direkt i en sändnings händelseutveckling.

Den 24 maj 2003 användes denna metod även i Melodifestivalen, och det påståddes att de europeiska tv-tittarna röstade fram den "bästa sången". "Röstningen" skedde genom telefonsamtal till särskilda nummer och genom SMS-meddelanden och pågick under knappt fem minuter. Resultaten sades ha placerat Turkiet på första plats. Pressen i Grekland och Cypern anser det dock vara mycket märkligt att Cypern helt oväntat gav väldigt många röster till Turkiet genom denna påstådda "telefonröstning". Det kan vidare konstateras att inga uppgifter har lämnats om hur många som "röstade" i varje land och vilken oberoende instans som kontrollerade att "röstningen" gick till på rätt sätt. Telefonröstning och sändande av SMS-meddelanden är dessutom i allmänhet mycket dyrt. I Grekland kostade det nästan 50 cent (utan moms) per telefonsamtal eller meddelande den kväll sångtävlingen sändes.

Finns det någon gemenskapslagstiftning som täcker "telefonröstning", kontroll av resultatens tillförlitlighet och hur mycket konsumenterna debiteras för denna tjänst? Anser kommissionen att telefonröstning generellt är tillförlitlig?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Det finns inte någon gemenskapslagstiftning som reglerar omröstningsförfaranden i samband med radio- och TV-sändningar. Kommissionen har inte några uppgifter om tillförlitligheten när det gäller omröstningar via SMS. Det är organisatörens uppgift att se till att metodens tillförlitlighet motsvarar de intressen som står på spel. Priset på SMS-meddelanden bestäms av marknaden, men det kan finnas nationella bestämmelser om att tjänsteleverantörerna måste ge användarna förhandsinformation om gällande taxor.

(2004/C 78 E/0053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1910/03**från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen**

(12 juni 2003)

Ämne: Djupförvar av kärnavfall

Den 6 november 2002 gav kommissionen ut ett meddelande till Europaparlamentet och rådet med titeln "Kärnteknisk säkerhet i Europeiska unionen" ⁽¹⁾. Där angavs det att djupförvar är det säkraste alternativet för lagring av kärnavfall. Medlemsstaterna ålades att före 2008 ange platser för djupförvar och från och med 2018 måste kärnavfallet djupförvaras.

Kommissionen påpekade också att lagringen måste ske i geologiskt stabilt berg. Men kärnavfall måste kunna tas tillbaka därifrån. Vid djupförvar exempelvis i saltdomerna i Groningen och Drenthe i Nederländerna går detta inte, eftersom ler- och saltlagren i Nederländerna inte är stabilt berg av det slag som avses i meddelandet.

Den 12 maj i år reagerade Nederländernas regering via statssekreterare Van Geel på dessa förslag genom en skrivelse till andra kammaren. Inledningsvis står i denna att Nederländerna under de kommande 100 åren inte tänker ägna sig åt djupförvar. Därefter påpekar skrivelsens författare att han anser att tidsfristerna för genomförandet är olämpliga.

Hur reagerar kommissionen på de olika punkterna i skrivelsen från statssekreterare Van Geel, bland vilka märks konstaterandet om att det inte på 100 år kommer att bli aktuellt med djupförvar i Nederländerna?

Kan kommissionen ge besked om hur kommissionen ämnar ställa sig till salt- och lerformationer som inte har den geologiska struktur som avses i meddelandet, såsom saltdomerna i Groningen och Drenthe?

Är kommissionen beredd att se över sina förslag?

⁽¹⁾ KOM(2002) 605.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 juli 2003)

Av PAGIS-studien, som genomfördes inom ramen för gemenskapens ramprogram för forskning, framgår att det finns en lång rad lämpliga geologiska formationer i hela unionen, särskilt i form av skikt eller lager av lera respektive salt. I PAGIS-studien nämndes särskilt att det finns saltformationer i Nederländerna som eventuellt är lämpliga.

När det gäller möjligheten att återvinna sluförvarat avfall skulle, eftersom geologisk slutförvaring baseras på "koncentrations- och inneslutningsstrategin", de paket som innehåller radioaktivt avfall i normala fall kunna återvinnas under många år efter det att avfallet har placerats i förvaringsplatser i geologiska formationer.

Kommissionen anser att det aktuella förslaget till rådets direktiv (Euratom) om hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall ⁽¹⁾ redan ger tillräcklig flexibilitet för att man skall kunna ta hänsyn till skillnaderna mellan medlemsstaterna. Kommissionen har tydligt visat sin beredskap att fortsätta diskutera förslaget med medlemsstaterna i rådet för att se om flexibiliteten kan ökas ytterligare.

⁽¹⁾ KOM(2003) 32 slutlig.

(2004/C 78 E/0054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1927/03
från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: Nötkreaturs- och svinproteiner i kycklingkött

1. Känner Europeiska kommissionen till det program från BBC av den 22 maj 2003 i vilket man berättade att nederländskt kycklingkött skulle innehålla proteiner från nöt- och griskött men att detta inte framgick av etiketteringen. Nederländska företag skulle även använda proteiner som inte längre skulle kunna spåras av organ som Voedsel- en Veterinair Bureau.
2. Känner Europeiska kommissionen till detta handlingsätt?
3. Anser kommissionen detta handlingsätt ansvarigt och säkert för konsumenten?

(2004/C 78 E/0055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1955/03
från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: Behandling av kyckling avsedd som människoföda

I BBC:s tv-program "Panorama" i Förenade kungariket visades nyligen en vanlig företeelse inom livsmedelsindustrin, nämligen att tillsätta protein som härrör från grisar och nötkreatur i kycklingfilé för att öka köttets vattenmängd och således dess vikt.

Merparten av dessa produkter går till cateringbranschen, varför konsumenterna endast får lite information eller ingen information alls. Kommer kommissionen att förbjuda detta förfarande som innebär att konsumenterna lurats och en begränsning av konsumenternas rätt att välja vad de vill äta?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1927/03 och E-1955/03
ingivet av David Byrne för kommissionen

(28 juli 2003)

Kommissionen känner till både det program som BBC sände den 22 maj 2003 och resultaten av de kontroller som de brittiska och irländska myndigheterna lät utföra och som offentliggjordes den 12 mars 2003⁽¹⁾ beträffande produkter innehållande kycklingfiléer framställda i Nederländerna och avsedda för restaurangbranschen.

Avsikten är att höja vattenmängden i den färdiga produkten genom en tillsats av ingredienser som håller kvar vatten, t.ex. salter, polyfosfater och proteiner (kaseiner, hydrolysater).

Som framgår av kommissionens svar på den skriftliga frågan E-2418/02 från Caroline Jackson⁽²⁾ och E-2331/02 från Dorette Corby⁽³⁾ i samma ärende är detta sätt att omvandla köttet inte olagligt, om bara bestämmelserna om hygien och livsmedelssäkerhet respekteras och köparen är tydligt informerad om produktens verkliga natur. I det senare fallet har kommissionen för övrigt inom ramen för det arbete som bedrivs av Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsan föreslagit en ny åtgärd med innebörden att det ska framgå av produktens försäljningsbeteckning att den innehåller en tillsats av vatten.

När det gäller svårigheten att spåra de använda proteinerna ska det enligt BBC-programmet bero på att det kan vara omöjligt att spåra den deoxiribonukleinsyra (DNA) som svarar mot de använda proteinerna och följaktligen omöjligt att identifiera den djurart som använts vid framställningen av dessa proteiner. Kommissionen bör tillsammans med experter från medlemsstaterna undersöka frågan.

Dock bör man understryka att upptäckten av DNA i sig inte utgör spårbarhet utan är ett instrument för att i efterhand kontrollera spårbarheten. Andra kontrollinstrument, främst dokumentkontroller, bör användas för en undersökning av tidigare led.

När det gäller märkning av köttprodukter krävs det i gällande europeisk lagstiftning⁽⁴⁾ en försäljningsbeteckning och en ingrediensförteckning som inte vilseleder köparen liksom en uppgift om mängden av varans karakteristiska ingrediens (mängden kött i detta fall).

Direktivet gäller livsmedel som är avsedda att i oförändrat tillstånd tillhandahållas konsumenterna. De varor som berörs är de som säljs förpackade eller oförpackade, i självbetjäning eller till avhämtning. Däremot omfattas inte maträtter som serveras på restaurang. I den mån som lagstiftningen också gäller livsmedel som levereras till restauranger, kan dessa svara på de frågor som ställs om produkternas ingredienser och egenskaper.

⁽¹⁾ <http://www.foodstandards.gov.uk/news/pressreleases/chickenwater0303>
http://www.fsai.ie/press_releases/120303.htm

⁽²⁾ EUT C 28 E, 6.2.2003, s. 234.

⁽³⁾ EUT C 52 E, 6.3.2003, s. 152.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel, EGT L 109, 6.5.2000.

(2004/C 78 E/0056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1937/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: Järnvägsbygget Korint–Patras

Den speciella regionplan för Korintbukten som har finansierats av EU:s program Envireg har enligt klagomål från olika lokala organisationer inte beaktats vid det nya järnvägsbygget Korint–Patras. Dessutom har man helt förbiset den allmänt tillämpade metoden vid likartade förhållanden på avstånd från kust och bebyggelse, som tunnlar och broar. Eftersom järnvägsbygget utgör ett anläggningsarbete av avgörande betydelse för hela regionen skulle kommissionen kunna undersöka huruvida bygget sker på bästa möjliga och minst skadliga sätt för miljön?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(29 juli 2003)

Ansvar för projekteringen och genomförandet av större infrastrukturprojekt, exempelvis anläggning av nya järnvägar, åligger myndigheterna i medlemsstaterna i enlighet med de principer om decentraliserad förvaltning som gäller för strukturfonderna. Det ankommer på dessa myndigheter att göra en lämplig avvägning mellan ekonomiska, samhälleliga och miljömässiga hänsyn och att se till att bestämmelserna följs.

När det gäller järnvägen mellan Korint och Patras uppfyllde den ansökan om samfinansiering med EU som de grekiska myndigheterna lämnat in alla uppställda krav, däribland miljökraven.

Den utredning som parlamentsledamoten hänvisar till gjordes i början av 1990-talet. Den föranledde inte någon rättsligt bindande ram för den fysiska planeringen av det område som den omfattade och den rörde inte heller specifikt utformningen av järnvägsspåren.

(2004/C 78 E/0057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1946/03**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 juni 2003)

Ämne: Undersökningarna om det spanska statsstödet till företaget Izar och den återupplivade konstruktionen av handelsfartyg på skeppsvarvet Izar-Fene i Galicien

Hur kan kommissionens undersökningar rörande de förmodade spanska statsstöden till företagsgruppen Izar påverka de berättigade kraven på att konstruktionen av handelsfartyg skall återupptas på skeppsvarvet Izar-Fene, f.d. Astano, i Galicien?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(14 augusti 2003)

Kommissionen ser inte något direkt samband mellan undersökningen av eventuella subventioner som kan ha betalats av spanska staten till IZAR-gruppen och förbudet mot ett återupptagande av tillverkningen av handelsfartyg vid Fene-varvet.

Undersökningen av eventuella subventioner till IZAR ingår som en del i en utredning av statliga stöd efter år 2000. Förbudet mot tillverkningen av handelsfartyg vid Fene-varvet beslutades av kommissionen 1997⁽¹⁾, såsom ett villkor för att godkänna ett övergripande statligt stödprogram för omstrukturering av den offentligägda varvsindustrin i Spanien. Även om Fene-varvet utgör en del av denna varvsindustri är således de två frågorna inte direkt kopplade till varandra.

(¹) EGT C 354, 21.11.1997.

(2004/C 78 E/0058)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1951/03**från Giacomo Santini (PPE-DE) till kommissionen**

(5 juni 2003)

Ämne: Transitförbud i Österrike

Vi har med häpnad tagit del av Tyrolens president Herwing van Staas nyligen fattade beslut om förbud mot trafik för lastbilar med släp över 7,5 ton på Tyrolens motorvägar på sträckan mellan Kundls och Ampass kommuner enligt följande:

- Förbudet gäller från första juni på samma sätt som tidigare under vintern.
- Från första augusti gäller vidare förbud dygnet runt för vissa varor: avfall, skrot, säd, trä, malm, bilar, stål och sten.
- Förbudet drabbar även utvinningen och transporten av porfyr som i alpområdet utgör den enda inkomstkällan för tusentals familjer och hundratals små och medelstora företag som kommer att drabbas mycket hårt.

Även om man förstår skälen för Tyrolens åtgärd, är det rimligt att påminna om att sådana beslut bryter mot fördraget genom att de hindrar fritt utbyte av varor på den inre marknaden. Det verkar inte acceptabelt att lokala myndigheter kan radera en omfattande verksamhet med självständiga beslut utanför gemenskapsrätten.

Med tanke på att även det besvärliga problemet regler om ekopunkter, ensidigt tillämpat av Österrike, har bestridits av övriga medlemsstater och är på väg att avskaffas under tryck från Europaparlamentet, frågar jag:

1. Har inte Österrikes och Tyrolens regeringar ännu en gång brutit mot fördragets regler om fri rörlighet för varor och personer?
2. Vad ämnar kommissionen göra för att annullera dessa ensidiga beslut som inte har stöd i gemenskapsrätten?
3. Anser inte kommissionen att dessa upprepade brott mot fördraget kan föras till domstolen i Luxemburg?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 augusti 2003)

Kommissionen har granskat förbudet mot trafik med tunga lastbilar som transporterar vissa varor på en sträcka längs motorvägen A 12 i Inntal i Tyrolen, som beslöts den 27 maj av Tyrolens delstatspresident. Mot bakgrund av de förklaringar som har lämnats av de österrikiska myndigheterna beslöt kommissionen den 24 juni 2003 att inleda överträdelseförfarandet mot Österrike, eftersom trafikförbudet, som träder i kraft den 1 augusti 2003, utgör ett brott mot det fria tillhandahållandet av vägtransporter och mot den fria rörligheten för varor. Dessutom förefaller det vara oproportionerligt i förhållande till det uppgivna målet, att förbättra luftkvaliteten. Den 23 juli 2003 beslöt kommissionen att föra det här ärendet till EG-domstolen med en begäran om interimistiska åtgärder. Den 30 juli beslöt EG-domstolens ordförande att Österrike i avvaktan på vidare interimistiska åtgärder skall inställa tillämpningen av den författning som kommissionen angriper.

När det gäller förbudet mot nattrafik granskar kommissionen för närvarande utvidgningen av den ordningen till att omfatta hela året och förenligheten av denna utvidgning med gemenskapsrätten. Kommissionen kommer senare att fatta ett beslut huruvida ett överträdelseförfarande kommer att behöva inledas även när det gäller det ärendet.

(2004/C 78 E/0059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1953/03

från Lissy Gröner (PSE) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: 17 miljoner euro av EU-medel har inte använts i Bayern för 2002

Den tyska delstaten Bayern har under EU:s budgetår 2002 inte kunnat finna användningsområden för 17 miljoner euro av EU-medel till program för landsbygdens utveckling så de återgått till Bryssel.

1. Återgick också medel ur Europeiska socialfonden från Bayern?
2. Hur stora summor rörde det sig om då?
3. Vilka stödområden berördes?
4. Har kommissionen en överblick över de löpande projekten enligt andra gemenskapsprogram, t. ex. Leader?
5. Vilka projekt finns det för Bayern med finansiering enligt dessa program?
6. Har kommissionen en överblick av stödet från andra gemenskapsprogram och projekt, såsom enligt Daphne eller bildningsprogrammen?

7. Vilka projekt rör det sig om och hur stort är stödet?
8. Vilka projekt är på gång i det gränsöverskridande området mellan Bayern och Tjeckien?

Kompletterande svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(1 oktober 2003)

1.- 3. Inga medel från Europeiska socialfonden behöver återlämnas av Bayern. Alla åtaganden för 2000 har använts.

4. och 5. Kommissionen deltar inte i urval och godkännande av projekt inom ramen för gemenskapsinitiativet Leader+. Det är en uppgift för Leaders åtgärdsgrupp att välja ut och genomföra projekt i enlighet med sitt koncept och det tillämpliga regelverket. Det finns ingen rapporteringsskyldighet för medlemsstaterna på projektnivå.

6. och 7. En förteckning över tyska organisationer som får stöd från Daphne översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

När det gäller utbildning avsätts inga medel direkt till en viss region. För interventioner inom delen för utbyte i utbildningsprogrammen står medlen till förfogande för de medlemsstater som deltar i programmen och administreras på ett decentraliserat sätt. För interventioner avseende andra delar av dessa program tilldelas stöd efter en förslagsinfordran och beror på urvalets resultat.

Inom ramen för programmen Sokrates, Leonardo da Vinci och Youth uppgår det totala stödbeloppet under 2002 för projekt där projektansökaren hör hemma i Bayern till 2,9 miljoner euro. Detta belopp inbegriper inte de utbytesstipendier som delas ut till stödmottagare från Bayern av nationella programkontor som ansvarar för medel för decentraliserade program i Tyskland.

8. En förteckning över pågående gränsöverskridande projekt som berör Bayern och Tjeckien översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0060)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1961/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(5 juni 2003)

Ämne: Möte i Ispra om den spanska nationella vattendragsplanen

Vidare till fråga nr 39 från Alexander de Roo (H-0211/03) som kommissionen besvarade under frågestunden den 8 april 2003 undrar jag om kommissionen kan komma med ytterligare uppgifter om det planerade mötet i Ispra med tekniskt och vetenskapligt sakkunniga om Spaniens nationella vattendragsplan?

När kommer detta möte att äga rum?

Vilka tekniskt och vetenskapligt sakkunniga kommer att delta?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

Det är kommissionens avsikt att det expertmöte som rör vissa aspekter på omledningen av floden Ebro skall hållas i september 2003. Exakt datum kommer att meddelas senare.

Kommissionen räknar med att saklig information och fackkunskap kommer att ges under mötet.

Kommissionen uppmanar de spanska myndigheterna att skicka de tekniska experter som behövs för mötet. Samma uppmaning gäller också Europeiska miljöbyrån (EEB), Världsnaturfonden (WWF) i Bryssel och Spanien samt Foundation for a New Water Culture (stiftelse för ett nytt förhållningssätt i hydrologiska frågor), Platform for the Defence of the Ebro (sammanslutning för skydd av Ebro) samt Aragonregionen.

Alla deltagare i mötet förväntas ha erforderlig teknisk bakgrund och grundliga kunskaper om floden Ebro och dess delta.

(2004/C 78 E/0061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1970/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: Avgifter för återvinning av konsumtionsvaror

Hur ser kommissionen på de avgifter som vissa, men inte alla, lokala myndigheter och privata avfallsföretag i Irland tar ut från medborgarna när de lämnar in konsumtionsvaror (t.ex. radioapparater, hårtorkar, vattenkokare osv.) för återvinning? Anser kommissionen att dessa avgifter är förenliga med återvinningsmålen för EU:s avfallshanteringspolitik och direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, vilket skall vara införlivat senast i augusti 2004? Håller kommissionen med om att dessa avgifter hindrar medborgarna från att lämna in varor för återvinning?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(25 juli 2003)

Kommissionen är medveten om att uttag av avgifter från konsumenter vid inlämningsstället kan få negativa återverkningar för insamlingen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter⁽¹⁾. Detta är anledningen till att man i artikel 5.2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE)⁽²⁾, har infört en skyldighet att erbjuda avgiftsfritt återlämnande av hushållsutrustning. Enligt den artikeln gäller följande: "För WEEE från privathushåll skall medlemsstaterna senast den 13 augusti 2005 se till att det har inrättats system som gör det möjligt för slutanvändarna och distributörerna att åtminstone avgiftsfritt återlämna sådant avfall".

Fram till detta datum finns det dock ingen gemenskapslagstiftning som skulle förbjuda uttag av avgifter från medborgarna i samband med återlämnande av hushållsutrustning som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

⁽¹⁾ EGT C 365 E, 19.12.2000.

⁽²⁾ EUT L 37, 13.2.2003.

(2004/C 78 E/0062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1971/03
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(13 juni 2003)

Ämne: Flygning med ultralätta flygplan

Nöjes- och sportflygning med ultralätta flygplan verkar vara reglerad i alla länder i unionen. För piloterna av denna typ av flygplan föreskrivs säkerhetsprövning för flygning i den italienska lagstiftningen, utan förpliktelse att lämna in en "plan för flygningen", som är obligatorisk för piloter inom den allmänna flygtrafiken. I dag accepterar nästan alla stater flygning med dessa flygplan även utanför gränserna. Men nyligen avgav de italienska myndigheterna ett negativt utlåtande om erkännande av den tyska säkerhetsprövningen för flygningar som skall genomföras på italienskt territorium av den anledningen att det inte råder likvärdighet mellan de båda dokumenten.

Även om man går med på att frågan om likvärdighet ligger inom staternas behörighet, kan kommissionen säga om den anser det vara lägligt att uppmana medlemsstaternas regeringar att harmonisera sin lagstiftning om de förfaranden och den dokumentation som krävs för att utverka tillstånd att flyga med denna typ av flygplan, även med hänsyn till att detta utgör ett hinder mindre för att tillåta en sportverksamhet som engagerar många unga?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

Kommissionen välkomnar alla ansträngningar att avlägsna hinder för den fria rörligheten, även vid utövande av idrott.

Utifrån den information som ges kan kommissionen dock inte ge något exakt svar på den fråga som ställs, nämligen hur gemenskapslagstiftningen påverkar detta fall, då de bestämmelser ledamoten hänvisar till inte verkar grundas på diskriminering på grund av nationalitet.

Kommissionen påminner ledamoten om att gemenskapen inte har behörighet i frågor som gäller harmonisering mellan medlemsstaterna av bestämmelser som gäller förfaranden och av dokument som krävs för tillstånd att flyga ultralätta flygplan.

De problem som hänger samman med harmoniseringen av sådana dokument är helt och hållet medlemsstaternas ansvar.

(2004/C 78 E/0063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1986/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(16 juni 2003)

Ämne: Luftföroreningar i Aten och Thessaloniki

Enligt uppgifter publicerade i den grekiska pressen i början av juni 2003 genomfördes för Europeiska kommissionen nyligen en undersökning om halten av skadliga partiklar i 19 europeiska städer. I de publicerade uppgifterna anges att Aten och Thessaloniki uppvisar de högsta värdena för halter av marknära ozon eller bensen, till och med upp till 2,6 gånger över de tillåtna gränsvärdena, såsom dessa fastställs i gemenskapens miljölagstiftning. Särskilt anges att de högsta tillåtna gränsvärdena inom EU för de aktuella föroreningarna är 48 µg/kvm, medan värdena i de aktuella städerna når upp till 125 µg/kvm. Dessutom erkänner det behöriga ministeriet för miljö, regional planering och offentliga arbeten att ett problem med svävande partiklar verkligen föreligger, särskilt mot bakgrund av vad som föreskrivs för år 2005 i Kyotoprotokollet.

Jag skulle vilja ha följande upplysningar av kommissionen:

1. Vilka är den aktuella undersökningens huvudsakliga slutsatser angående aktuella föroreningar i Aten och Thessaloniki?
2. Vilken andel har dessa föroreningar av de totala luftföroreningsvärdena i Aten och Thessaloniki?
3. Har kommissionen gett några rekommendationer till de grekiska myndigheterna om begränsningar av dessa föroreningar och, om så är fallet, vilka åtgärder har de grekiska myndigheterna vidtagit? Om rekommendationer inte har riktats till den grekiska regeringen, anser då kommissionen att de behöriga grekiska myndigheterna på eget initiativ skulle ha kunnat vidta vissa förebyggande åtgärder beträffande aktuella föroreningar?
4. Vilka är de tillåtna gränsvärdena i Kyotoprotokollet för utsläpp av aktuella föroreningar och hur långt har Grekland nått i arbetet för att uppfylla dessa skyldigheter?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 juli 2003)

Att döma av en liknande skriftlig fråga (E-3254/02 av parlamentsledamoten)⁽¹⁾ som skickades till kommissionen i november 2002 verkar det som att det forskningsprojekt som det hänvisas till här är European Aerosol Research Lidar Network (Earlinet). En grundläggande slutsats från detta projekt är att det är möjligt att utveckla en infrastruktur för att upprätta ett europeiskt nät av LIDAR-system för att studera den vertikala fördelningen av aerosoler. Eftersom mätningarna inte genomfördes regelbundet under hela året måste man vara försiktig med att dra andra slutsatser. Särskilt online-övervakning av partikelkoncentrationer på marknivå omfattas inte av projektet.

Luftburna partiklar (PM) måste anses vara en av de nyckelföroreningar som påverkar människors hälsa. Grundad på rapporter som officiellt har skickats till kommissionen i enlighet med bestämmelserna i den nuvarande gemenskapslagstiftningen, överstiger således de årliga koncentrationerna av PM10 (dvs. partiklar med en diameter som understiger 10 mikrometer (μm) i Aten och Thessaloniki i intervallet 50-70 mikrogram per kubikmeter ($\mu\text{g}/\text{m}^3$) gränsvärdet (plus toleransmarginal) $46 \mu\text{g}/\text{m}^3$ för 2003. Detta utgör bestämt en betydande del av de samlade luftföroreningarna vilket också är fallet i andra stora europeiska städer. Andra luftföroreningar som ozon, bensen, kväveoxider eller svaveldioxid är emellertid också viktiga.

I den nuvarande gemenskapslagstiftningen om luftkvalitet (Air Quality Framework Directive (1996/62/EG⁽²⁾) och bifogade dotterdirektiv (1999/30/EG⁽³⁾, 2000/69/EG⁽⁴⁾, 2002/3/EG⁽⁵⁾) fastställs gränsvärden för vissa föroreningar (inklusive PM10) som skall uppnås till vissa tidsfrister (2005 för PM10). När det gäller överskridande av gränsvärdet plus en fastställd toleransmarginal (som minskar årligen för att nå värdet noll vid tidsfristen) är medlemsstaterna skyldiga att skicka in planer och program för att visa hur gränsvärdet kan uppnås. Dessa skall skickas in första gången vid utgången av 2003. Det är medlemsstaternas ansvar att vidta lämpliga åtgärder för att minska luftföroreningarna. Dessa åtgärder kan skilja sig mellan medlemsstaterna. Kommissionen ger inga specifika rekommendationer om hur gränsvärdena skall uppnås i de enskilda fallen.

Även om partiklar påverkar strålningsjämvikten genom deras specifika egenskaper för absorbering och ljusspridning anses de inte vara någon betydande grund för klimatförändringen. Följaktligen finns de inte med bland de ämnen som omfattas av Kyotoprotokollet.

⁽¹⁾ EUT C 155 E, 3.7.2003, s. 119.

⁽²⁾ Rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten, EGT L 296, 21.11.1996.

⁽³⁾ Rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften, EGT L 163, 29.6.1999.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/69/EG av den 16 november 2000 om gränsvärden för bensen och koloxid i luften, EGT L 313, 13.12.2000.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/3/EG av den 12 februari 2002 om ozon i luften, EGT L 67, 9.3.2002.

(2004/C 78 E/0064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1987/03

**från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE)
och Per-Arne Arvidsson (PPE-DE) till kommissionen**

(16 juni 2003)

Ämne: Principer för kärnsäkerhet som tillämpas på EU:s kandidatländer

Vi hänvisar till förslaget till rådets direktiv (Euratom) om fastställande av grundläggande skyldigheter och allmänna principer för säkerhet vid kärntekniska anläggningar⁽¹⁾. I direktivet föreslås gemensamma

säkerhetsstandarder och kontrollmekanismer för att garantera att alla länder i EU tillämpar samma metoder och kriterier för kärnsäkerhet efter utvidgningen. Direktivet grundar sig på konventionen om kärnsäkerhet som utarbetats under ledning av Internationella atomenergiorganet IAEA. I konventionen fastställs den exakta rättsliga ramen för ett system för kärnsäkerhet.

Kan kommissionen meddela om man tar hänsyn till Europaparlamentets ståndpunkt och IAEA:s bedömningar vid medlemskapsförhandlingarna med Bulgarien? Kommissionen bör ta hänsyn till parlamentets ståndpunkt i resolutionen som antogs i juni 2002, där det fastställs att man bör anta en öppen hållning angående framtiden för reaktorerna 3 och 4 i Kozloduy i Bulgarien, och till synpunkterna och rekommendationerna av IAEA:s inspektörer. I detta sammanhang bör även den förestående harmoniseringen av säkerhetsbestämmelser och säkerhetspraxis enligt IAEA:s säkerhetssystem beaktas.

Till följd av de omfattande förbättringsarbeten som utfördes på reaktorerna 3 och 4 i Kozloduy under perioden 1991–2002 kunde IAEA vid sin säkerhetsanalys i juni 2002 konstatera att alla säkerhetsrisker åtgärdats och att reaktorernas säkerhetsnivå är förenlig med IAEA:s säkerhetsstandarder. Kan kommissionen mot denna bakgrund och även med tanke på att det finns en oberoende myndighet för kärnsäkerhet med kompetent personal i Bulgarien förklara hur den avser att tillämpa principerna för konventionen om kärnsäkerhet för att lösa frågan om Kozloduy 3 och 4, i synnerhet då EU vid förhandlingarna om energikapitlet vid anslutningskonferensen krävde att dessa reaktorer skulle stängas tidigare?

(¹) KOM(2003) 32 slutlig.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

Vad gäller det nuvarande läget för anslutningsförhandlingarna avseende frågan om kärnsäkerhet i reaktorerna 3 och 4 vid kärnkraftverket i Kozloduy påminner kommissionen om att kapitel 14 "energi" preliminärt avslutades den 18 november 2002 med Bulgarien inom ramen för anslutningskonferensen. I EU:s gemensamma ståndpunkt tillkännages villkoren för avtalet mellan medlemsstaterna och Bulgarien om kärnsäkerhet och särskilt när det gäller reaktorerna 3 och 4 i kärnkraftverket i Kozloduy. Den bulgariska regeringen har åtagit sig att stänga reaktorerna 3 och 4 vid kärnkraftverket i Kozloduy under 2006. När det gäller mekanismen för kollegiegranskning ("Peer Review") under Europeiska unionens råds ledning skall unionen ge en delegation experter i uppdrag att resa till Bulgarien så snart som möjligt innan alla anslutningsförhandlingar avslutas. Unionen noterar också Bulgariens förhoppning om att gemenskapen skall fortsätta att garantera ekonomiskt stöd (kopplat till följderna för den förväntade stängningen av kärnkraftverket i Kozloduy) och anger sig beredd att överväga detta.

Enligt kommissionens uppfattning bör de frågor som parlamentsledamoten tar upp och som handlar om reaktorerna 3 och 4 vid kärnkraftverket i Kozloduy ses och omvärderas i detta sammanhang. Vad gäller de frågor som avser perioden före detta avtal hänvisar kommissionen parlamentsledamöterna till de svar som kommissionen har tillhandahållit, i synnerhet på den skriftliga frågan E-3164/02 från Marjo Tuulevi Matikainen-Kallström och Christian Rovsing (¹).

Kommissionen anser att det är viktigt att påpeka att reaktorerna 3 och 4 vid kärnkraftverket i Kozloduy, liksom alla kärnkraftverk i kandidatländerna, har blivit föremål för en utvärdering av Working Party on Nuclear Safety (WPNS) under ledning av Europeiska unionens råd. Denna utvärdering har lett till rekommendationer vars genomförande har varit föremål för en uppföljning gjord av WPNS under första halvåret 2002. WPNS anser att genomförandet av de fem rekommendationerna bör bli föremål för en särskilt uppföljning och påpekade i sina rapporter från juni 2001 och 2002 att förbättringarna av reaktorerna 3 och 4 gjordes inom ramen för en stängning av dessa reaktorer under 2006.

(¹) EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 30.

(2004/C 78 E/0065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1991/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(16 juni 2003)

Ämne: Förtydligande om omständigheterna i kommissionen som ledde till kommissionsledamot Quatraros död 1993 och om förtegenheten kring dessa omständigheter

1. Har det någonsin offentliggjorts någon administrativ rapport och/eller någon OLAF-rapport där det tydligt framgår att den dåvarande kommissionsledamoten Antonio Quatraro gjorde sig skyldig till politiskt bedrägeri på tobaksområdet inom EU?
2. Har kommissionen några uppgifter om det nätverk som Robert Dougal Watt nämnde i detta sammanhang och som enligt honom omfattar personer inom EU:s institutioner som lär skall se till sin egen fördel, förskingra EU-medel och hemlighålla information?
3. Kan kommissionen översända mig de rapporter som den sammanställt om detta ämne, inklusive rapporten som skrevs av Hans-Helmut Wachter?
4. På vilket sätt hjälpte kommissionen den belgiska polisen med att fastställa orsakerna till Antonio Quatraros död?
5. Beviljade kommissionen den belgiska polisen tillträde eller inte till Antonio Quatraros kontor?
6. Har kommissionen tillåtit den belgiska polisen att förhöra de kommissionsledamöter som sist såg Antonio Quatraro?
7. Vad har kommissionen i annat fall gjort för att klarlägga omständigheterna kring Antonio Quatraros död?
8. Har kommissionen stött på motstånd i sin strävan att reda ut vad som verkligen inträffade?
9. Kan kommissionen ge några garantier för att sådana problem som förekom för tio år sedan i fallet Antonio Quatraro inte kan upprepas idag?
10. Vilka ytterligare åtgärder avser kommissionen att vidta i samband med denna fråga?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(12 augusti 2003)

1. I en administrativ undersökningsrapport från våren 1991 framfördes vissa skäl för misstanke om tjänstefel från den berörde tjänstemannens sida. Tillgänglig bevisning betraktades emellertid som otillräckligt grundad för att motivera omedelbara åtgärder. Det beslöts därför att disciplinära förfaranden skulle inledas för att formellt undersöka om den berörda personens verksamhet var förenlig med plikterna som kommissionsanställd. Detta förfarande upphörde till följd av den berörde tjänstemannens död den 30 mars 1993.
2. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) har inte funnit några spår av fakta som underbygger påståendena i parlamentsledamotens fråga.
3. Kommissionen kommer att överväga att överlämna denna undersökningsrapport till Europaparlamentet om och när den erhåller en begäran om detta i enlighet med de vederbörliga förfarandena i bilaga III till ramavtalet av år 2000 om förbindelserna mellan våra institutioner.
4. och 5. Den belgiska polisen anlände till kommissionens lokaler kort efter Antonio Quatraros död och fick genast obegränsat tillträde till den byggnad och det kontor där den avlidne tjänstemannen hade arbetat.
6. och 7. Under omständigheter som i detta fall är det helt klart lämpligt att den berörda medlemsstatens rättsväsende svarar för utredningen och att kommissionen gör allt som krävs för att underlätta en sådan utredning, inbegripet att om så erfordras häva immuniteten. Så skedde i detta fall. Den belgiska polisen kunde få vittnesmål från vem som helst som den ville förhöra.

8. Kommissionen har inte tillgång till några belägg som ger vid handen att den under den inledande undersökningen eller den belgiska polisen och det belgiska rättsväsendet skulle ha mött något motstånd då de sökte fastställa sakförhållandena i detta fall.

9. Där betydande penningssummor ingår i invecklade bidragssystem är det omöjligt för kommissionen eller något annat organ att ge absoluta garantier för att bedrägeri inte kommer att inträffa eller försökas. Det bör emellertid observeras att sedan 1992 har den gemensamma organisationen av marknaden (GOM) för råttobak reformerats i grunden. Bland andra förändringar har de tre system som gav upphov till bedrägliga förfaranden – i synnerhet intervention och försäljning genom auktion, exportbidrag och bidrag som beror på sortgrupp – avskaffats. Se förordning (EEG) nr 2075/92⁽¹⁾.

GOM:s uppbyggnad förenklades sedermera 1996 och 1998. Se förordning (EG) nr 415/96 av den 4 mars 1996⁽²⁾ och förordning (EG) nr 1636/98 av den 20 juli 1998⁽³⁾.

Kommissionen genomför regelbundet ansvarsbefrielse och förebyggande revisioner.

10. En utomstående oberoende bedömning av tobakssektorn pågår och kommer att slutföras inom kommande veckor. Kommissionen förbereder för närvarande en ram för att ytterligare fördjupa den reform av GOM för råttobak som kommer att ligga i linje med de mål som vid Europeiska rådets möte i Göteborg (15 och 16 juni 2001) uppsattes i kommissionsmeddelandet om hållbar utveckling.

Kommissionen kommer under hösten 2003 att framlägga ett förslag för parlamentet och rådet.

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 59, 8.3.1996.

⁽³⁾ EGT L 210, 28.7.1998.

(2004/C 78 E/0066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2001/03

**från Jan Dhaene (PSE)
och Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen**

(16 juni 2003)

Ämne: Radioaktivt utsläpp från Sellafield

Internationella transportförbundets (ITF) fiskerikommitté har uppmanat Nordsjöstaterna att kräva att Förenade kungariket stoppar radioaktiva utsläpp från Sellafield. Flera nationella transportförbund stöder denna uppmaning. Problemet är inte begränsat till Förenade kungariket, även Cogéma i La Hague orsakar omfattande radioaktiv förorening i den lokala miljön.

Technetium-99 (Tc99) är en av de isotoper som mest oroar ITF. Denna isotop släpps ut i Irländska sjön, trots att det är tekniskt möjligt att filtrera bort och samla upp den innan avfallsvattnet släpps ut i sjön.

1. Är kommissionen medveten om det hot mot den marina miljön som utsläppen av radioaktivt avfall från sådana kärnkraftverk som Sellafield utgör, och i synnerhet hotet mot fisk och skaldjur och personer som konsumerar dessa?

2. Är kommissionen medveten om inverkan på fiskare och annan besättning ombord på de fartyg som ofta bedriver fiske i området nära den förorenande källan (Sellafield och La Hague)?

3. Vad anser kommissionen om ITF:s förslag att Technetium-99 skall filtreras bort från avfallsvattnet från Sellafield och La Hague?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(30 juli 2003)

Kommissionen är medveten om de frågor som frågeställaren tar upp.

Gemenskapen är en fördragsslutande part i OSPAR-konventionen (Oslo-Paris) och företräds vid OSPAR-möten av kommissionen. Huvudmålsättningen i de strategier som OSPAR-kommissionen antagit för att främja sitt arbete är skyddet av det havsområde som OSPAR omfattar. En av dessa strategier är inriktad på radioaktiva ämnen. Ett specifikt mål i denna strategi är att utsläpp och spill av radioaktiva ämnen senast år 2020 skall ha minskats till sådana nivåer att koncentrationer utöver historiska nivåer i havsmiljön (dvs. resultatet av sådana utsläpp och spill) är nära noll.

OSPAR-kommissionen bistås i genomförandet av strategin för radioaktiva ämnen av sin kommitté för radioaktiva ämnen (Radioactive Substances Committee – RSC), som sammanträder minst en gång per år. Kommissionen deltar aktivt i denna kommitté och gör betydande insatser för att bidra till forståelsen för och medvetenheten om utsläpp i havet av radioaktiva ämnen från alla källor. Som ett led i detta arbete har kommissionen nyligen slutfört en undersökning som går under namnet *Marína II*. I *Marína II* har man undersökt alla radioaktiva utsläpp och deras konsekvenser för OSPAR:s havsområde, inbegripet följderna för biota, konsumenter av fisk och skaldjur och personer som bedriver fiske i närheten av sådana utsläpp.

Kommissionen är starkt engagerad i arbetet med att uppnå OSPAR-strategins mål med avseende på radioaktiva ämnen. Enligt strategin krävs en fortlöpande och betydande minskning av alla radioaktiva utsläpp fram till år 2020. Vid OSPAR-kommissionens första ministermöte i Sintra i juli 1998 noterades den oro som uttrycktes av en rad avtalsslutande parter i fråga om utsläpp av teknetium-99 från Sellafield. Ministrarna från Förenade kungariket tillkännagav då att dessa frågor skulle tas upp till behandling. Dessa frågor underströks på nytt vid OSPAR:s ministermöte i Bremen i juni 2003. Man välkomnade också Förenade kungarikets initiativ för att begära att innehavaren av Sellafield-anläggningen skulle stoppa utsläppen från sin behandlingsprocess för medelaktivt radioaktivt avfall (medium active concentrate – MAC). Stoppet skulle gälla under nio månader medan ytterligare forskning och utveckling rörande reningsteknik genomförs.

Följande bör dock noteras: Medan aktivitetskoncentrationen för teknetium-99 är förhållandevis hög, är de radiologiska effekterna av utsläpp av teknetium-99 i miljön små jämfört med andra radionuklider, däribland naturligt förekommande radionuklider.

(2004/C 78 E/0067)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2031/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(12 juni 2003)

Ämne: Tillämpning av gemenskapslagstiftningen om avfall och avfallsdeponering i Grekland

Enligt en studie från det grekiska miljöcentrumet förvaras mer än 90 procent av städernas avfall på soptippar (både lagliga och olagliga), samtidigt som endast åtta procent går till återanvändning och en procent till kompostering. Enligt uppgift är emellertid enheten för mekanisk separation, förutom att den inte fungerar, både i strid med europeiska föreskrifter och dessutom tekniskt föråldrad i förhållande till bästa tillgängliga teknik.

Kommissionen har väckt talan mot Grekland för överträdelse av avfallsdirektiven (direktiv 75/442/EEG⁽¹⁾ om avfall). Dessutom är alla EU:s medlemsstater enligt direktiv 1999/31/EG⁽²⁾ om deponering av avfall

skyldiga att ta fram en nationell strategi och konkreta åtgärder för befintliga deponier och att meddela detta till kommissionen senast den 16 juli 2003. Därför undrar jag följande:

1. Har Grekland efterlevt gemenskapens lagstiftning om avfall? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att skydda miljön och folkhälsan mot okontrollerad lagring av farligt och ofarligt avfall i Grekland?
2. Hur anser kommissionen att enheten för mekanisk separation i Liosia fungerar i förhållande till miljökriterierna och bästa tillgängliga teknik? Hur stora gemenskapsanslag har förbrukats för att uppföra en anläggning som inte fungerar?
3. Har Grekland tillkännagivit någon nationell strategi för deponering av avfall? För hur många av de befintliga deponierna har det lagts fram och godkänts en omställningsplan med åtgärder för kontroll och uppsamling av gasutsläpp och farliga avfall och för en minskning av biologiskt nedbrytbart stadsavfall avsett för deponier, i synnerhet genom återanvändning, kompostering, biogasframställning samt material- och energiåtervinning, i enlighet med direktiv 1999/31/EG?

(¹) EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 juli 2003)

1. Kommissionen är medveten om problemet med okontrollerat bortskaffande av avfall i Grekland. På grundval av information som lämnats av de grekiska myndigheterna, efter ett stort antal klagomål, inledde kommissionen i juli 2002 ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget. De grekiska myndigheterna erkände att 1399 olagliga eller okontrollerade deponier fortfarande var i drift vid utgången av 2002. De tillkännagav också att man var i färd med att anta en ny plan för avfallshantering. Enligt deras tidtabell skulle alla olagliga deponier stängas senast i slutet av 2007 och ersättas av permanenta anläggningar. I december 2002 avgav kommissionen ett motiverat yttrande enligt artikel 226 i EG-fördraget. Där uppmanades Grekland att vidta erforderliga åtgärder för att uppfylla kraven i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 (¹) om avfall (i dess ändrade lydelse enligt direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (²)). Om Grekland inte fullgör sina skyldigheter kommer kommissionen inte att tveka att ta upp ärendet i EG-domstolen.

2. Det projekt som frågeställaren nämner består av en enhet för avfallsseparering och en komposteringsanläggning. Det har delfinansierats av ERUF inom ramen för det regionala operativa programmet för Attika. Totalsumman för gemenskapens delfinansiering var 54,3 miljoner euro, varav 33,2 miljoner euro från Attika-programmet 1994–1999 och 21,1 miljoner euro från Attika-programmet 2000–2006. Totalkostnaden för de delfinansierade anläggningarna uppgår till 72,4 miljoner euro.

Enligt information som kommissionen har tillgång till har några driftstester genomförts vid anläggningarna. För närvarande är anläggningarna dock inte i drift. Det beror på att problem har uppstått och på att det har inträffat en olyckshändelse vid anläggningen. Hittills har ansvariga myndigheter inte lämnat någon tillfredsställande förklaring till denna situation. Kommissionen kommer att bevaka denna fråga och kan i förekommande fall komma att kräva återbetalning av gemenskapsmedel som utnyttjats för uppförandet av anläggningen. Kommissionen har inte tillgång till någon information om anläggningens miljöprestanda.

3. Grekland har ännu inte presenterat sin nationella strategi för reduktion av biologiskt nedbrytbart avfall avsett för deponier. Enligt direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 (³) om deponering av avfall, skall medlemsstaterna upprätta en sådan strategi senast den 16 juli 2003 och överlämna den till kommissionen snarast möjligt. För befintliga deponier krävs i direktivet att varje huvudman skall lägga fram en omställningsplan för myndigheterna. Planen skall omfatta åtgärder som anses nödvändiga för en anpassning av deponin till direktivets krav. Kommissionen har ingen information om antalet befintliga deponier för vilka anpassningsplaner har upprättats.

(¹) EGT L 194, 25.7.1975.

(²) EGT L 78, 26.3.1991.

(³) EGT L 182, 16.7.1999.

(2004/C 78 E/0068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2043/03

**från Maurizio Turco (NI), Emma Bonino (NI),
Marco Pannella (NI), Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI),
Gianfranco Dell'Alba (NI) och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(19 juni 2003)

Ämne: Kränkningar av religionsfriheten och instrument för att se till att den efterlevs

- I maj 2003 publicerade en oberoende federal myndighet i USA, "US Commission on International Religious Freedom" (USCIRF), sin årsrapport om religionsfrihet i internationellt perspektiv. Rapporten ger följande lägesbeskrivning:
 - Situationen i Ryska federationen ger anledning till oro, av flera skäl: den ortodoxa kyrkans påstådda inblandning i det politiska livet i Moskva, statens närgångna kontroll av medborgarnas religiösa liv, och förhandlingarna om auktorisering av religionsutövare och deras samarbetare.
 - Kännetecknande för Folkrepubliken Kina är att kinesiska medborgare regelmässigt förvisas, torteras och fängslas på grund av sin religiösa övertygelse, och att religionsutövningen i Tibet är underkastad sträng kontroll.
 - Laos utmärker sig genom att regeringen låta myndighetspersoner fängsla och tvångskonvertera troende i vad som verkar vara en systematisk kränkning av religionsfriheten.
 - I Vietnam fängslas religiöst oliktankande och en kampanj pågår för att tvångskonvertera religiösa minoriteter i de nordöstra provinserna och bland Montagnarderna som bebodet centrala höglandet. Denna situation är såpass allvarlig att USCIRF föreslår att inget stöd utom humanitärt bistånd lämnas tills dess att de vietnamesiska myndigheterna åtar sig att respektera religionsfriheten.

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, besvara följande frågor:

- Är kommissionen medveten om den allvarliga och systematiska kränkningen av religionsfriheten som pågår i Ryssland, Kina, Laos och Vietnam?
- Har kommissionen för avsikt att följa USCIRF:s rekommendation och inte lämna annat stöd än humanitärt bistånd till Vietnam tills dess att de vietnamesiska myndigheterna åtar sig att respektera religionsfriheten?
- Anser kommissionen att frysning av allt stöd utom humanitärt bistånd tills dess att respekten för religionsfriheten garanteras kan utgöra ett effektivt påtryckningsmedel? Om inte, kan kommissionen förslå ett mer effektivt instrument?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(18 juli 2003)

Kommissionen känner till situationen beträffande religionsfriheten i Ryssland, Kina, Laos och Vietnam och följer den noggrant.

Frågan har tagits upp med de nationella myndigheterna i dessa länder inom ramen för Europeiska unionens politiska dialog med länderna. Kommissionen kommer även i fortsättningen att på lämpligt sätt ta upp dessa problem genom alla tillgängliga kanaler.

Kommissionen kommer också att fortsätta att för de ryska myndigheterna framhålla att utvecklingsmönstret i fråga om religionsfriheten – och andra därmed sammanhängande mänskliga rättigheter – varken är godtagbart eller förenligt med de viktiga internationella och europeiska människorättskonventioner som Ryssland har ratificerat och där det hänvisas till religions- och trosfrihet.

När det gäller Laos uttrycker kommissionen ofta sin oro i fråga om religionsfriheten vid bilaterala möten mellan kommissionen och Laos regering. Människorättsituationen, inbegripet religionsfriheten, kommer också att stå på dagordningen för mötet i den gemensamma kommittén mellan kommissionen och Laos, vilket enligt planerna skall hållas under hösten 2003. Genom den kommissionsdelegation som nyligen inrättats i Vientiane kommer kommissionen att få ytterligare möjligheter till en fördjupad dialog med myndigheterna om de mänskliga rättigheterna.

Kommissionen är väl medveten om den djupa oro som FN:s kommission för mänskliga rättigheter uttryckt över att praxis hos det statsbärande partiet i Vietnam inte överensstämmer med kraven i artikel 18 i Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Europeiska unionen, medlemsstaterna och kommissionen har vid upprepade tillfällen tagit upp denna fråga med myndigheterna genom unionsde marscher och regelbundna diskussioner om mänskliga rättigheter.

I Kinas fall har unionen upprepade gånger uttryckt sin oro över restriktioner rörande icke-officiella kyrkor, religiösa grupper och islam. Den har regelbundet tagit upp frågan om religions- och trosfrihet inom ramen för den strukturerade dialogen om de mänskliga rättigheterna mellan EU och Kina och kommer vid behov att fortsätta med det.

Unionen har vid upprepade tillfällen betonat att mänskliga rättigheter och demokratisering måste utgöra en väsentlig del av alla politiska dialoger med tredjeland. Religionsfrihet, som är en av de grundläggande mänskliga rättigheterna, tas liksom religiösa minoriteters rättigheter upp i unionens bilaterala politiska dialoger och vid behov i de marscher och offentliga uttalanden samt genom unionens insatser i forum såsom FN:s kommission för mänskliga rättigheter och FN:s generalförsamlings tredje utskott.

När det gäller tillhandahållande av bistånd är kommissionen, i enlighet med meddelandet från maj 2001 om Europeiska unionens roll i arbetet för att främja mänskliga rättigheter och demokratisering i tredje land⁽¹⁾, angelägen om att integrera människorätts- och demokratiseringsfrågor i alla gemenskapens biståndsprogram. Landstrategidokumentet har tjänat som ett redskap för att kommissionen skall kunna tillämpa ett mer samstämt och konsekvent förhållningssätt till främjandet av mänskliga rättigheter och demokratisering genom att, utöver det bistånd som ges genom Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter, utnyttja de olika finansiella instrument som finns tillgängliga för tredje land.

När det gäller Vietnam går kommissionens övergripande strategi ut på att uppmuntra och stödja landets framsteg i fråga om mänskliga rättigheter och demokratisering och på att uttrycka oro vid överträdelser och vid uppenbar försämring av situationen. Kommissionen har fastställt främjandet av god samhällsstyrning, bästa förvaltningsmetoder och ett korrekt fungerande rättsväsen som prioriteringar för Vietnam inom ramen för landstrategin för 2002–2006. Kommissionen tror att samarbetsprogrammet, framför allt genom dess särskilda stöd till institutionella reformer och genom att utbildning om styrelseformer införlivas i samtliga samarbetsprojekt, kommer att bidra till att stärka det allmänna styret av Vietnam och landets åtaganden i fråga om mänskliga rättigheter.

Kommissionen är överlag av den uppfattningen att förbättringar i fråga om respekten för de mänskliga rättigheterna, inbegripet religionsfriheten, bäst uppnås genom stimulansåtgärder. Kommissionen kommer att fortsätta att främja dialog och bistånd i sina förbindelser med tredjeland. Frysning av stöd till dess att religionsfriheten och andra friheter repekteras måste betraktas som en sista utväg, vars följder med stor sannolikhet skulle bli väldigt negativa för de befolkningsgrupper vars rättigheter överträds.

⁽¹⁾ KOM(2001) 252 slutlig.

(2004/C 78 E/0069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2045/03

från Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI),
Emma Bonino (NI), Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI),
Gianfranco Dell'Alba (NI) och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(19 juni 2003)

Ämne: Allvarliga och kontinuerliga kränkningar av den uiguriska minoritetens grundläggande mänskliga rättigheter i den kinesiska provinsen Xinjiang, Östturkestan

- I Kinas största provins Xinjiang (Östturkestan) lever sju miljoner uigurer. De tillhör en shiamuslimsk minoritet som under årtionden förföljts av den centrala regeringen. De repressiva åtgärderna har varit särskilt hårda alltsedan kriget med grannlandet Afghanistan.

- 1990 strävade den centrala regeringen efter att stabilisera provinsen och investerade miljarder dollar i att bygga vägar, järnvägar, sjukhus och kaserner, borra oljebrunnar och framför allt uppmuntra en omfattande migration från landets östra delar. Faktum är att han-kineserna 1950 utgjorde fem procent av befolkningen, medan de i dagsläget utgör 50 procent av provinsens 18 miljoner invånare.
- Ännu i dag lovar regeringen att personer som flyttar till Xinjiang har en garanterad arbetsplats, vilket självfallet sker på uigurerernas bekostnad.
- Enligt Amnesty International har 3 000 uigurer nyligen anhållits och ett hundratal av dessa avrättats efter summariska rättegångar. I skolorna tvingas unga uigurer delta i indoktrineringskurser, och den som ertappas med att lyssna på Radio Free Asia anhålls.
- För konstruktionen av den nya järnvägen har den äldsta stadsdelen i Kashgar rivits, och den tusenåriga basaren förstörs för att ge plats åt en kinesisk hypermarket.
- Den mest berömde uiguriske sångaren Abdurihim har tvingats raka av sig skägget, förbjudits att sjunga på offentliga platser och på dörren till hans hus har man fäst en skylt på vilken det konstateras att han "äntligen har omskolats".

EU och Kina har utmärkta förbindelser inom samarbetet på områdena ekonomi och handel. Enligt kommissionen äger dialogen om mänskliga rättigheter rum i en "öppen och konstruktiv anda". Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Känner den till det som anges ovan?
- Har man på offentlig och officiell nivå (och under andra former än diplomatförbindelser) behandlat frågan om den uiguriska minoriteten med den kinesiska regeringen? När har detta i så fall skett, och med vilka resultat?
- Vilka åtgärder skulle inom ramen för samarbetet kunna utgöra ett seriöst och effektivt instrument för att få Kina att respektera de grundläggande mänskliga rättigheterna?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(25 juli 2003)

Kommissionen är väl medveten om rapporterna om förtryck och diskriminering av den uiguriska minoriteten. Sedan den bilaterala dialogen om mänskliga rättigheter mellan EU och Kina inleddes har frågan om minoriteters rättigheter stått mycket högt upp på dagordningen. Grundläggande rättigheter liksom den uiguriska befolkningens religiösa och kulturella identitet har regelbundet tagits upp vid varje möte som hållits inom ramen för dialogen. Det har dessutom föreslagits att dialogens följande omgång, som skall hållas i Kina i december 2003, skall följas av ett studiebesök i provinsen Xinjiang. Hittills har situationen i grunden inte förbättrats.

För några år sedan inledde kommissionen ett utvidgat samarbetsprogram med anknytning till mänskliga rättigheter, vilket den anser är ett användbart instrument för att förmå Kina att respektera de mänskliga rättigheterna. Programmet har hittills framförallt behandlat rättsligt samarbete, stöd till lokal förvaltning, särskilt utsatt grupperas rättigheter (t.ex. kvinnor eller handikappade), och ratifiering och genomförande av FN:s konventioner om mänskliga rättigheter.

(2004/C 78 E/0070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2051/03

från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(20 juni 2003)

Ämne: Eteriska oljor och konsumentskydd

Genom den sjunde ändringen av kosmetikadirektivet gjordes stora ansträngningar för att se till att konsumenterna fick skydd vid användning av eteriska oljor. Sådana oljor ingår i produkter som förtärs av konsumenter, exempelvis i yoghurt med lavendelolja. Bör man inte i konsekvensens namn sätta samma varning på sådana livsmedel som på kosmetikaprodukter? Tänker kommissionen föreslå detta? Om så inte är fallet, varför?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Enligt rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter⁽¹⁾ begränsas inte användningen av eteriska oljor som sådana i kosmetiska produkter, men det fastställs krav på att i de fall förekomsten av vissa substanser överskrider vissa gränsvärden ska det framgå av märkningen.

För användningen av aromer och livsmedels ingredienser med aromgivande egenskaper (t.ex. örter och kryddor) i och på livsmedel, används en annan metod i gemenskapslagstiftningen för att skydda människors hälsa. Enligt ramdirektivet 88/388/EEG om aromer⁽²⁾ är det förbjudet att tillsätta substanser som sådana om de utgör ett problem ur toxikologiskt hänseende. I direktivet fastställs gränsvärden för den förekomst av dem i smaksatta/kryddade livsmedel som är oundviklig på grund av att de naturligt förekommer i växter, som vanliga kryddor. Eteriska oljor ingår i definitionen av "arompreparat", som gränsvärdena för dessa substanser också ska tillämpas på. På grund av denna strängare metod krävs det inte i direktiv 2000/13/EG⁽³⁾ att specifika namn på substanser ska anges i märkningen, men däremot ska konsumenten informeras om förekomsten av aromer i livsmedlet med hjälp av ordet "aromämnen".

På kommissionens begäran har Vetenskapliga livsmedelskommittén under de senaste två åren utvärderat ett antal sådana naturligt förekommande substanser. Yttrandena finns på webbplatsen "Flavourings", Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd: (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sfp/addit_flavor/flavourings/index_en.html).

Med dessa yttranden som underlag håller kommissionen för närvarande på att uppdatera förteckningen över naturligt förekommande substanser som inte som sådana bör tillsättas till livsmedel, samt en uppdatering av gränsvärdena för dem i livsmedel. Denna uppdatering kommer att ingå i ett förslag till en ny ramförordning om aromer som borde ersätta direktiv 88/388/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 262, 27.9.1976; svensk specialutgåva, område 13, volym 5, s. 198.

⁽²⁾ Rådets direktiv 88/388/EEG av den 22 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aromer för användning i livsmedel och om ursprungsmaterial vid framställning av sådana aromer, EGT L 184, 15.7.1988; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 77.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel, EGT L 109, 6.5.2000.

(2004/C 78 E/0071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2056/03**från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(20 juni 2003)

Ämne: Etylen

Etylen är ett av de flyktiga organiska ämnen som kommer ut i atmosfären genom förbränningsprocesser, den petrokemiska industrins verksamhet, vägtrafiken, eldning med ved och så vidare. Etylen är emellertid också ett naturligt växthormon som medverkar vid växternas åldrande och medför bl. a. att frukter mognar, löv faller av, växter vaknar ur sin vinterdvala och delar av växter åldras samt är fysiologiskt aktivt i mycket små koncentrationer (0,01-0,1 ppm). Till följd av sin roll som växthormon är etylen det viktigaste av de flyktiga organiska ämnen som direkt påverkar växterna, så att smärre föroreningar med detta hormon får eller kan få allvarliga konsekvenser för olika växter och lantbruksgrödor. Det ser ut som om etylen på flera ställen förekommer i avsevärt högre koncentrationer än de värden som i litteraturen beskrivs som normala koncentrationer i miljön. Hittills har det emellertid inte fastställts någon kritisk nivå för etylen som skulle ange i vilken utsträckning växter får utsättas för detta ämne och ännu mindre finns det några särskilda utsläppsnormer just för etylen med vilkas hjälp det skulle gå att begränsa orimligt stora utsläpp av etylen från punktkällor. En jordbrukare vars grödor skadats av etylen kan inte på något sätt göra anspråk på något skadestånd, eftersom det inte fastställts vare sig några kritiska normer eller värden.

1. Kan kommissionen bekräfta att de genomsnittliga värdena för etylen i luften sedan sjuttioalet visat en stigande tendens, med en ökning på ungefär 5 ppb till mellan 30 och 50 ppb?
2. Har kommissionen några uppgifter om utsläppen av etylen i luften och några mätningresultat av etylenförekomsten i luften, vilka kunde ge en klar bild av hur stort detta problem är och hur utbrett det är i Europa samt av skillnaderna mellan landsbygd och städer och av eventuella belastningstoppar i vissa områden, såsom i närheten av petrokemiska industrier och andra utsläppskällor?
3. Har kommissionen några planer på att mera noggrant börja övervaka just etylen och fastställa kritiska tröskelvärden, vidta särskilda åtgärder och fastställa normer för produktionsprocesserna inom industrin, kanske rentav före reformen av CAFÉ-programmet 2004?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 juli 2003)

Etylen fungerar bl.a. som växthormon och det är möjligt att de koncentrationer av etylen i omgivningen som uppstår genom denna funktion kan påverka växtligheten. Men etylen (även benämnt eten) ingår också bland de ämnen som tillhör gruppen flyktiga organiska föreningar (VOC, Volatile Organic Compounds), som gynnar ozonbildning. Etylen omfattas därför av utsläppsbegränsande åtgärder som syftar till att minska utsläppen av VOC. Gränsvärdena är emellertid inte fastställda individuellt för ämnena utan bygger på ett viktat genomsnittsvärde av ämnenas möjlighet till foto-oxidation.

I gemenskapslagstiftningen fastställs en arbetsordning för hur medlemsstaterna skall utbyta data om luftkvalitet. Men den omfattar inte etylen, och hittills har nästan inget utbyte av data om etylenivåer ägt rum. Därför kan kommissionen varken bekräfta eller dementera de värden frågeställaren anger för de genomsnittliga koncentrationerna av etylen i luften. Läget kan förbättras i framtiden som ett resultat av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/3/EG av den 12 februari 2002 (om ozon i luften)⁽¹⁾. Enligt det direktivet är medlemsstaterna skyldiga att inrätta luftmätningsstationer för flyktiga organiska föreningar som fungerar som utgångsämnen för ozonbildning.

Läget är likadant i fråga om utsläppsdata, eftersom medlemsstaterna som regel rapporterar det totala utsläppet av flyktiga organiska föreningar utan uppdelning på de enskilda ämnena.

Kommissionen saknar för närvarande övertygande belegg för att de nuvarande etylenivåerna i luften skulle ha några nämnvärda effekter på växtligheten och har därför just nu ingen avsikt att sätta igång något mer riktat övervakningsprogram.

⁽¹⁾ EGT L 67, 9.3.2002.

(2004/C 78 E/0072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2059/03

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(20 juni 2003)

Ämne: Den spanska regeringens beslut att skjuta upp uppumpningen av eldningsolja från Prestige som ligger utanför den galiciska kusten med ett år

Den spanska regeringen meddelade nyligen att den gett uppdraget att pumpa upp de 35 000 ton eldningsolja som fortfarande finns kvar i Prestige utanför den galiciska kusten till företaget Repsol. Den meddelade också att uppumpningen kommer att försenas med ett år, och att oljan enligt nu gällande uppgifter kommer att pumpas upp på våren 2004. Den stora förseningen är inte i linje med de löften som den spanska regeringen gav, och innebär att riskerna ökar genom att fartyget ligger på nästan 4 000 meters djup.

Kommissionen har bekräftat att fartyget med nästan hälften av sin ursprungliga last är ett europeiskt problem, och att den är villig att samarbeta med den spanska regeringen för att lösa problemet.

Har kommissionen underrättats om den spanska regeringens beslut? Anser kommissionen att beslutet är berättigat? Vad ämnar kommissionen göra så att den spanska regeringen håller sitt löfte, och att eldningsoljan som finns kvar i Prestiges tankar pumpas upp redan i år? Har kommissionen kontaktat den spanska regeringen i frågan? Hurdana förbindelser har kommissionen med Galiciens autonoma regering för att lösa problemet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Vi ber att få hänvisa till svaren på frågeställarens tidigare skriftliga frågor E-3595/02 ⁽¹⁾ och E-1259/03 ⁽²⁾ samt den muntliga fråga (H-69/03) han ställde under frågestunden vid Europaparlamentets session i mars 2003 ⁽³⁾.

Det är i huvudsak de spanska myndigheterna som har ansvaret för de åtgärder som skall vidtas för att pumpa upp den eldningsolja som fortfarande finns kvar i Prestige.

En delegation från Spaniens utvecklingsministerium och företrädare för Repsol har nyligen presenterat en detaljerad plan för uppumpning av eldningsolja från vraket av Prestige. Planen presenterades för berörda enheter inom kommissionen och för direktören för EMSA (European Maritime Safety Agency).

Kommissionen har förstått att spanska myndigheter har lämnat samma information till Europaparlamentets rapportör för Prestige-olyckan.

En kopia av den CD-skiva som tillhandahållits av de spanska myndigheterna kommer att skickas direkt till frågeställaren.

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 63.

⁽²⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 121.

⁽³⁾ Skriftligt svar, 11.3.2003.

(2004/C 78 E/0073)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2080/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(17 juni 2003)

Ämne: Sammanställning kring stöd åt företag

Stöd från såväl medlemsstaterna som från EU:s strukturfonder torde i varierande omfattning kontinuerligt överföras till diverse företag i EU.

Har kommissionen någon sammanställning kring hur mycket pengamässiga medel olika företag erhåller, dels i form av statligt stöd som EU godkänt, dels i form av bidrag ur EU:s strukturfonder?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(18 juli 2003)

Kommissionen offentliggör två gånger om året en resultattavla för statligt stöd. Uppdateringen från i våras innehåller detaljerade upplysningar om årliga utgifter för statligt stöd i varje medlemsstat liksom om stödets syften och om vilken bransch stöden avsåg. Resultattavlan omfattar statligt stöd enligt definitionen i artikel 87.1 i EG-fördraget som beviljas av någon av de femton medlemsstaterna och som har granskats av kommissionen. Följaktligen innefattar inte dessa siffror generella åtgärder. Exempelvis anses inte en generell skattelättnad för utgifter för forskning och utveckling utgöra statligt stöd även om den mycket väl kan redovisas i medlemsstaternas nationella budgetar som offentligt stöd till förmån för forskning och utveckling. Gemenskapsmedel och gemenskapsinstrument redovisas inte specifikt i resultattavlan, även om siffrorna inbegriper stöd som beviljats av nationella och/eller regionala myndigheter som delfinansieras genom strukturfonderna. Resultattavlan kan studeras på kommissionens webbplats på Internet på följande adress: http://europa.eu.int/comm/competition/state_aid/scoreboard/index_en.html.

Av praktiska skäl är det emellertid inte möjligt att ge några detaljerade upplysningar om vilka stödbelopp som beviljats varje enskilt företag:

Kommissionen offentliggör också regelbundna rapporter om strukturfonderna (http://europa.eu.int/comm/regional_policy/sources/docoffic/official/repor_fr.htm). De innehåller en beskrivning av de pågående programmen i varje medlemsstat. En utvärdering av finansieringen av små och medelstora företag genomfördes 1999 för perioden 1994–1999. (http://europa.eu.int/comm/regional_policy/sources/docgen/evaluation/sme/index_en.htm).

Vad gäller strukturfondernas finansiering under perioden 2000–2006 grundar kommissionen sin analys på en mycket detaljerad databas som innehåller uppgifter om den planerade finansieringen av varje programåtgärd, baserat på uppgifter från medlemsstaterna. Medlemsstaterna är ansvariga för genomförandeåtgärderna och valet av enskilda stödmottagare. Baserat på denna programplanering, där beloppen kan variera för att ta hänsyn till modifieringar som är nödvändiga av ekonomiska och sociala skäl, uppgår stödet till små och medelstora företag (och hantverkssektorn) från strukturfonderna till omkring 21 miljarder euro. Detta motsvarar 11 % av strukturfondernas totala omslutning under perioden 2000–2006.

Den totala gemenskapsfinansieringen på 21 miljarder euro fördelar sig på olika sektorer enligt följande:

- Anläggningstillgångar: 37,3 %
- Miljövänliga teknologier: 3,3 %
- Affärsrådgivningstjänster: 14,1 %
- Gemensamma företagstjänster: 15,6 %
- Finansieringstjänster: 6,2 %
- Tjänster som främjar den sociala ekonomin: 3,7 %
- Yrkesutbildning: 4,2 %
- Övrigt: 15,6 %

(2004/C 78 E/0074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2084/03

från **Graham Watson (ELDR)** till kommissionen

(24 juni 2003)

Ämne: Unesco:s konvention från 1970

Anser kommissionen att medlemsstaterna vidtagit erforderliga åtgärder för att uppfylla de krav som ställs i Unesco:s konvention från 1970 om olaga handel med kulturminnesmärken?

Kommer kommissionen, i de fall då länder inte efterlever konventionen, att rikta deras uppmärksamhet på detta faktum?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 september 2003)

När det gäller förhållandet mellan medlemsstaterna och länderna utanför gemenskapen har Unesco:s konvention från 1970 om olaga handel med kulturminnesmärken kvar sin betydelse som främsta rättsliga instrument på internationell nivå med syfte att bekämpa olaga handel med kulturföremål. För närvarande har nio medlemsstater och åtta anslutande länder tillträtt konventionen, medan ratificering av den undersöks i ett antal andra medlemsstater. Tre nya medlemsstater tillträdde den under 2003, vilket visar medvetenheten om behovet av att bekämpa olaga handel med kulturföremål ökar samt godkännandet av konventionen, som nu har 100 parter.

Inom den specifika ramen för dialogen mellan EU och Afrika har "Återlämnande av stulen eller olagligt exporterad kulturegendom" blivit en av prioriteringarna sedan Kairo-handlingsplanen. I november 2002 godkändes vid ministerkonferensen mellan EU och Afrika i Ougadougou en rad vägledande principer och konkreta rekommendationer för åtgärder på detta område. I sitt senaste meddelande om dialog 1 mellan EU och Afrika⁽¹⁾ angav kommissionen en rad åtgärder för att stödja dialogen om kulturföremål, som även omfattar anslutning av alla länder inom EU och i Afrika till alla relevanta internationella konventioner, särskilt Unescos konvention från och stöd till Unescos verksamhet inom ramen för konventionen från 1970.

Utöver att skapa ett diplomatiskt instrument för att återlämna stulen kulturegendom innehåller Unescos konvention från 1970 skyldigheter för parterna att främja skyddsåtgärder och kapacitetsutveckling inom sina territorier, t.ex. utveckling av museistrukturer och inventeringar eller genomförande av utbildningsprogram. Kommissionen har å sin sida redan främjat kapacitetsutveckling när det gäller kulturföremål inom ramen för sina externa hjälpprogram. Möjligheten att ge bidrag till ett konkret projekt inom dialogen mellan EU och Afrika om kulturföremål håller för närvarande på att undersökas.

Det ansågs nödvändigt att införa åtgärder på gemenskapsnivå, eftersom detta skydd inte kunde garanteras i tillräckligt hög grad genom ratificering av Unesco-konventionen från 1970 om åtgärder mot olovlig export, import och överlåtelse av kulturegendom. Fr.o.m. den 1 januari 1993, då gränskontrollerna avskaffades inom gemenskapen, har det visat sig nödvändigt med åtgärder som kompletterar fullbordandet av den inre marknaden för att öka ett adekvat skydd av kulturföremål.

När det gäller den inre marknads funktion syftar förordning (EEG) nr 3911/92⁽²⁾ och direktiv 97/3/EEG⁽³⁾ till att jämka samman den grundläggande principen om fri rörlighet för kulturföremål med principen om skydd av det nationella kulturarvet.

Genom förordningen införs en enhetlig förebyggande kontroll av exporten av kulturföremål vid gemenskapens yttre gränser som gör det möjligt för medlemsstaternas behöriga myndigheter (kultur- och tullmyndigheter) från vilka kulturföremålen ska exporteras till tredje land att ta hänsyn till de andra medlemsstaternas intressen. Om denna kontroll inte fanns, kunde avskaffandet av kontroller vid passage av gemenskapens inre gränser få till följd att en nationalklenod som olovligen förts ut från en medlemsstat uppvisas vid tullkontoret i en annan medlemsstat för enkel utförsel till tredje land.

Direktiv 93/7/EG kompletterar förordning (EEG) nr 3911/92 genom att föreskriva instrument för ett administrativt samarbete mellan medlemsstaterna för återlämnande av kulturföremål inom ramen för den inre marknaden och ett återlämningsförfarande av nationalklenoder som olovligen förts bort från en medlemsstats territorium. Förordningens syfte är att se till att nationalklenoder inte okontrollerat kan lämna gemenskapens territorium, medan direktivet reglerar återlämnande av dem till den medlemsstat där de har sitt ursprung, om de förts ut olagligt därifrån.

Kommissionen granskar medlemsstaternas genomförande av gemenskapens instrument som avses ovan och utarbetar en rapport vart tredje år. Den senaste rapporten gavs ut den 25 maj 2000⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ KOM(2003) 316 slutlig.

⁽²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 3911/92 av den 9 december 1992 om export av kulturföremål, EGT L 395, 31.12.1992.

⁽³⁾ Rådets direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olovligen förts bort från en medlemsstats territorium, EGT L 74, 27.3.1993.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 325 slutlig.

(2004/C 78 E/0075)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2087/03

från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen

(24 juni 2003)

Ämne: Erkännande av finsk ingenjörsexamen i vissa Medelhavsländer

Finska ingenjörer har haft praktiska svårigheter att utöva sitt yrke i ett flertal Medelhavsländer. Problem har uppstått i Portugal, Italien, Grekland och Cypern. Svårigheterna har sin grund i ländernas lagstiftning eller

allmän praxis. Förhållandena har direkt eller indirekt förhindrat eller försvårat finska ingenjörers arbete i ovannämnda Medelhavsländer.

Problemen beror på att man i de här länderna gett fackföreningarna rätt att bestämma om hur examensbenämningen bör användas. Fackföreningarna godkänner endast det egna landets medborgare som sina medlemmar. I praktiken vill man alltså inte erkänna den finska ingenjörsexamen eller också anser man att ingenjörsyrket av andra skäl endast kan utövas av det egna landets medborgare eller av personer som tagit sin examen i det berörda landet.

Enligt artikel 39 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall fri rörlighet för arbetstagare säkerställas och all diskriminering av arbetstagare från medlemsstaterna på grund av nationalitet förbjudas vad gäller anställning, lön och övriga arbets- och anställningsvillkor. Om den examen som en medborgare från en annan medlemsstat har inte erkänns leder detta i praktiken till diskriminering på arbetsmarknaden.

Vad ämnar kommissionen göra för att avskaffa den indirekta diskrimineringen av ingenjörer i ovannämnda Medelhavsländer på grund av nationalitet?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Ömsesidigt erkännande av yrkeskunnande som ingenjör regleras i direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾. Enligt direktivet får medlemsstaterna i princip inte förbjuda en EU-medborgare att utöva sitt yrke i en annan medlemsstat än hemlandet eller bosättningslandet, om denne EU-medborgare har den behörighet som krävs i hemlandet eller bosättningslandet. Bara när utbildningen skiljer sig väsentligt från den som krävs i värdlandet får värdlandet kräva att sökanden antingen styrker yrkeserfarenhet eller kompenserar eventuella brister genom att göra en praktik eller ett lämplighetsprov.

Kommissionen har fått många klagomål på tillämpningen av direktiv 89/48/EEG i Grekland. De har särskilt gällt vägran från de grekiska ingenjörernas yrkessammanslutning att uppta ingenjörer med yrkesutbildning från andra medlemsstater som medlemmar efter ett beslut om erkännande från den behöriga nationella myndigheten på grundval av direktiv 89/48/EEG. Man kan inte på grundval av klagomålen till kommissionen sluta sig till att yrkessammanslutningen vägrat de sökande medlemskap på grund av deras nationalitet, utan därför att de har utbildningsbevis från andra medlemsstater och dessa utbildningsbevis inte varit föremål för regelrätt validering. På grundval av dessa uppgifter som kommissionen tagit emot och vissa brister när det gäller genomförandebestämmelserna beslutade kommissionen den 17 december 2002 att väcka talan om fördragsbrott mot Grekland vid EU-domstolen.

På Cypern kommer direktiv 89/48/EEG inte att tillämpas förrän anslutningsfördraget träder i kraft.

När det gäller Italien och Portugal har granskningen av genomförandet av direktiv 89/48/EEG inte lett till att några problem med överensstämmelsen uppdagats. Kommissionen känner heller inte till någon förvaltningspraxis från myndighetshåll i dessa länder som strider mot reglerna i direktivet. Om kommissionen får klagomål på hur direktiv 89/48/EEG tillämpas i de länderna, kommer de naturligtvis att utredas och man kommer att besluta om lämpliga åtgärder.

Om det är så att bara det egna landets medborgare har möjlighet att söka medlemskap i yrkessammanslutningar i Grekland, Italien och Portugal står detta i strid mot principen om icke diskriminering i artiklarna 39, 43 och 49 i EG-fördraget. Frågeställaren ombeds att skicka utförligare upplysningar till kommissionen, så att den kan ingripa hos de berörda myndigheterna om det skulle behövas.

⁽¹⁾ Direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.

(2004/C 78 E/0076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2101/03
från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken – fastställande av tak

I diskussionerna om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken har frågan ofta dykt upp om man borde fastställa ett strikt maxtak för stöd- och bidragsbeloppen som i någon form kan beviljas till samma jordbruksföretag eller en enskild jordbrukare.

I diskussionerna brukar man då för det mesta lägga fram kraftiga sociala argument, och i det är sammanhanget även ekonomiska argument. Om ett tak infördes kunde avsevärda ekonomiska resurser inom den gemensamma jordbrukspolitiken frigöras för nya budgetposter, och trycket på andra mekanismer, såsom moduleringen, skulle då minska.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Varför vill inte kommissionen införa ett strikt tak för stöden inom den gemensamma jordbrukspolitiken?
- Anser inte kommissionen att det i det här fallet är en fråga om social rättvisa?
- Hur ämnar kommissionen använda de ekonomiska medel som nu frigörs så att stöden och incitamenten fördelas på ett bättre sätt och de nya budgetposterna i den nya gemensamma jordbrukspolitiken beviljas mer stöd?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

I sitt meddelande "Halvtidsöversyn av den gemensamma jordbrukspolitiken" av den 10 juli 2002⁽¹⁾ förespråkade kommissionen ett tak på direktstöd. Det visade sig dock i den följande diskussionen att det inte var möjligt att uppnå enighet bland medlemsstaterna om att införa ett strikt tak.

Kommissionen föreslog således i samband med modulering och utfasning av stöd att direktstödet skulle skäras ner men att de jordbrukare som får mindre belopp i direktstöd skulle få ett fribelopp. Enligt det förslaget skulle minskningarna av direktstödet ersättas helt upp till 5 000 euro och till hälften mellan 5 000 och 50 000 euro. Pengarna skulle gå till åtgärder för landsbygdsutveckling.

I de slutliga rådsbesluten, fattades beslut om modulering med ett fribelopp av 5 000 euro. Vad gäller utfasningen togs kommissionens förslag inte upp. I stället har en mekanism för budgetdisciplin tillkännagivits. I det avseendet uppges det i en förklaring från kommissionen att förslaget om budgetdisciplin skulle innebära ett fribelopp på 5 000 euro och möjligen också andra fribelopp.

Ytterligare möjligheter att fördela om pengar mellan olika områden och jordbrukssektorer har lagts till i bestämmelserna om den frivilliga regionala tillämpningen av stödordningen med enhetsstöd till jordbruket.

⁽¹⁾ KOM(2002) 394 slutlig.

(2004/C 78 E/0077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2111/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Jämförande studie beträffande undervisning för barn med särskilda behov

I Europaparlamentets resolution A5-0377/2001⁽¹⁾ av den 15 november 2001 anmodas kommissionen att genomföra en jämförande studie inom EU om hur olika former av undervisning för barn med särskilda

behov fungerar, hur finansieringen lösts och vilka resultat som uppnåtts. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit i detta hänseende och när kommer man att publicera denna studie om så inte redan skett?

(¹) EGT C 140 E, 13.6.2002, s. 589.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

Kommissionen ägnar stor uppmärksamhet åt de olika strategierna för undervisning av elever med särskilda behov. Redan 1998 genomförde den europeiska byrån för undervisning av elever med särskilda behov en undersökning om integrationen i Europa, "Integration in Europe, Provision for Pupils with Special Educational Needs", som samfinansierades av kommissionen. Den behandlade situationen i 14 europeiska länder. Undersökningen håller för närvarande på att uppdateras.

Vad gäller Europaparlamentets resolution har kommissionen under 2003 samfinansierat en rapport med titeln "Special Needs Education in Europe". Rapporten har utarbetats och publicerats av byrån i samarbete med Eurydice (informationsnätverket inom utbildningen i Europa). Den elektroniska versionen finns redan på franska och engelska på byråns webbplats på adressen www.european-agency.org. Undersökningen, som omfattar 26 europeiska länder, håller för närvarande på att översättas till elva andra språk.

Den innehåller en genomgång av nuvarande praxis i Europa på fem nyckelområden:

- Integrationsinriktad utbildningspolitik och praktik.
- Finansiering av undervisning av elever med särskilda behov.
- Lärare och undervisning av elever med särskilda behov.
- Informations- och kommunikationsteknik i undervisningen av elever med särskilda behov.
- Tidiga insatser.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att regelmässigt bevaka utvecklingen när det gäller undervisning av elever med särskilda behov

(2004/C 78 E/0078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2120/03

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Utvecklingen av förnybar energi i Moldavien

1. Kan kommissionen upplysa oss om vilka olika former av stöd, åtgärder, program och/eller budgetposter som kan tas i anspråk för att främja utvecklingen av förnybar energi, framför allt vindkraft, i Moldavien, med beaktande av att detta land för 99 procent av sin energiförsörjning är beroende av importerad olja och gas?
2. Kan kommissionen också upplysa oss om vilka olika former av stöd som EIB erbjuder för att främja detta slag av energi i Moldavien, liksom i Rumänien och Bulgarien?
3. Anser kommissionen att dessa sistnämnda länder, som skall gå med i EU 2007, bör omfattas av det europeiska direktiv som handlar om att 12 procent av all den energi som förbrukas i EU 2010 skall komma från förnybara källor?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Det viktigaste programmet för ekonomiskt stöd till Moldavien är Tacis. Genom detta program erbjuds tekniskt bistånd på grundval av gemensamma värderingar och prioriteringar som överenskommits med de berörda partnerländerna. Verksamheter som är avsedda att stödja utvecklingen av förnybar energi i Moldavien ingår inte bland de nationella prioriteringarna, och Tacis är därför för närvarande inte engagerat i sådan verksamhet.

Däremot omfattar programmet utveckling av energimarknaden och av energiresurser genom det regionala programmet Inogate, vars verksamhet också täcker Moldavien.

Moldavien ingår vidare som observatör i den dialog om den regionala elmarknaden i sydöstra Europa som arrangeras av kommissionen. Detta utgör ett forum där Moldavien kan ta lärdom av andra länders erfarenheter av hur man kan utforma en väl avvägd strategi för energiproduktionen.

Det fleråriga programmet Intelligent energi för Europa (IEE) slutligen, som omfattar perioden 2003–2006, står öppet för kandidatländerna och omfattar bland annat ett område som kallas Coopener och som avser samarbete med tredjeländer. Något slutgiltigt beslut om möjliga förmånstagarländer har emellertid ännu inte fattats.

Moldavien har inte möjlighet att omfattas av Europeiska investeringsbankens (EIB) lån eller projekt. Den typ av verksamhet som avses i frågan skulle emellertid i Moldavien kunna finansieras genom lån från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD). Bulgarien och Rumänien har mycket riktigt tillgång till lån från EIB inom ramen för bankens allmänna utlåningsmandat för lån till länderna i Central- och Östeuropa med garanti från gemenskapens budget, och inom ramen för den treåriga finansieringsordningen för stöd inför anslutningen, som inte täcks av någon gemenskapsgaranti. EIB vill gärna öka sitt stöd till investeringar i förnybar energi, bland annat vindkraft, och har som mål att åtminstone fördubbla sin utlåning (enskilda lån och sektorsinriktade globala lån) till förmån för förnybar energi mellan 2002 och 2007.

Målet om att 12 % av all den energi som förbrukas i EU skall komma från förnybara källor intogs i kommissionens vitbok från 1997⁽¹⁾. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el⁽²⁾ är en del av det regelverk som Rumänien och Bulgarien måste genomföra före anslutningen. Båda länderna har regelbundet uppmuntrats att öka sin användning av förnybar energi och att fastställa vägledande nationella mål som är förenliga med det globala vägledande målet om 12 % av den nationella bruttoförbrukningen av energi före utgången av 2010.

⁽¹⁾ KOM(1997) 599 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 283, 27.10.2001.

(2004/C 78 E/0079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2127/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Garantier för korrektheten i uppgifter om ekonomiska frågor

Den flamländska tidningen De Standaard berättade den 13 juni 2003 att flertalet (tre fjärdedelar) av ekonomidirektörerna tvivlade på exaktheten och kvaliteten i de uppgifter om ekonomiska frågor som fanns att tillgå om företagen. Detta framgår av en utredning som gjorts av ett franskt företag som specialiserat sig på programvara för rapporter om ekonomiska frågor. Resultaten baserar sig på medverkan från 150 ekonomidirektörer i stora internationella företag.

Känner Europeiska kommissionen till detta oroväckande konstaterande och tänker kommissionen – med vissa stora företagsskandaler på senaste tiden i färskt minne:

- a) få dessa påståenden bekräftade,
- b) vidta åtgärder för att arbetstagare, sparare, investerare och kunder (läs: samhället) skall få garantier från sådana företag att de uppgifter om ekonomiska frågor som de ger är korrekta?

Om så är fallet: vilka initiativ tänker kommissionen ta för att nå detta mål?

Om inte: vilka argument vill kommissionen då anföra för att inte bry sig om det som framkommit vid dessa utredningar?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(6 augusti 2003)

a) Kommissionen känner inte till just denna undersökning av ett franskt företag specialiserat på programvara för finansiell rapportering, men kommer att titta närmare på den. Om undersökningsresultaten visar sig korrekta, är de både oroande och överraskande. Överraskande därför att ekonomidirektörer i stora internationella företag inom EU som medlemmar av styrelsen normalt skriver under på att årsredovisningen är korrekt.

b) När kommissionen 1999 föreslog att internationella redovisningsstandarder (IAS) skulle användas som redovisningsstrategi, underströk den att Europa behöver en tydlig och konsekvent användning av internationella redovisningsstandarder. Enron-skandalen och liknande skandaler har bekräftat kommissionens uppfattning att det viktigt att genomdriva standarder för den finansiella rapporteringen. Kommissionen arbetar på flera fronter för att genomdriva internationella redovisningsstandarder med hög kvalitet, dels tillsammans med nationella myndigheter för värdepapperstillsyn inom EU genom den Europeiska värdepapperstillsynskommitténs nätverk, dels genom handlingsplanen för bolagsrätt och företagsstyrning och genom att förbättra revisionen inom EU.

Följande åtgärder har föreslagits eller antagits för att säkerställa korrekt finansiell rapportering:

- Den Europeiska värdepapperstillsynskommittén (CESR) antog i april 2003 sin första standard för finansiell information: "Enforcement of standards on financial information in Europe". Denna standard utgör ett viktigt bidrag till hur man ska utveckla och genomdriva en gemensam strategi för internationella redovisningsstandarder i Europa.
- Kommissionen kräver i sin handlingsplan "Modernare bolagsrätt och effektivare företagsstyrning i Europeiska unionen" ⁽¹⁾ (offentliggjord den 21 maj 2003) bland annat att det på kort sikt vidtas lagstiftningsåtgärder för att på EU-nivå bekräfta styrelseledamöters kollektiva ansvar för finansiell redovisning.
- Kommissionen beskrev i sitt meddelande "En förstärkt lagstadgad revision i EU" ⁽²⁾ av den 21 maj 2003 en rad åtgärder som syftar till att ytterligare höja den lagstadgade revisionens kvalitet i EU. Bland de viktiga prioriteringarna på kort sikt kan nämnas modernisering av EU-lagstiftningen om revision (det åttonde bolagsrättsdirektivet ⁽³⁾), stärkt offentlig tillsyn och användning av internationella redovisningsstandarder från 2005.

Dessa åtgärder visar att kommissionen har ett starkt engagemang för att säkra god finansiell rapportering, vilket är av avgörande betydelse för att skydda aktieägarnas, fordringsägarnas, de anställdas och andra berörda parter intressen.

⁽¹⁾ KOM(2003) 284 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2003) 286 slutlig.

⁽³⁾ Rådets åttonde direktiv 84/253/EEG av den 10 april 1984 grundat på artikel 54.3 g i fördraget, om godkännande av personer som har ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper, EGT L 126, 12.5.1984. Svensk specialutgåva, område 17, s. 73.

(2004/C 78 E/0080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2166/03**från Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) till kommissionen**

(30 juni 2003)

Ämne: Aktuell information om italienska statens och regionen Campaniens stöd till det programkontrakt som presenterades av Agrifuturo Scarl

I två frågor från parlamentet (P-0126/03 ⁽¹⁾) och P-1530/03 ⁽²⁾) samt i svaret från kommissionen av den 5 juni 2003, hävdades att italienska staten hade skickat information i frågan och att den informationen ännu inte hade undersökts.

Kan kommissionen mot den bakgrunden meddela vad resultatet av undersökningen blev och vilka eventuella åtgärder som kommissionen har för avsikt att vidta eller redan har vidtagit?

⁽¹⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 180.

⁽²⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 77.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 augusti 2003)

Kommissionen har fått uppgifter om finansieringen av det programkontrakt som lämnats in av företaget Agrifuturo Scarl. Uppgifterna håller fortfarande på att undersökas.

När detta har gjorts kommer det att finnas två möjligheter:

- Om det visar sig att bestämmelserna i gällande lagstiftning har följts, kommer ärendet att avslutas.
- Om det visar sig att vissa bestämmelser i gällande lagstiftning inte har följts, kommer kommissionen att inleda det granskningsförfarande som föreskrivs i artikel 88.2 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2173/03**från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen**

(30 juni 2003)

Ämne: Efterlevnad av gemenskapslagstiftningen om asbest

Kommissionen angav i sitt svar på den skriftliga frågan E-1551/03 ⁽¹⁾ att den hade för avsikt att kontakta de portugisiska myndigheterna i syfte att se till att de vidtar de åtgärder som behövs för att gemenskapslagstiftningen om asbest skall tillämpas, vilket bekräftade mina farhågor.

Kan kommissionen ange när den har för avsikt att se till att de åtgärder som behövs för att detta direktiv skall genomföras verkligen vidtas?

⁽¹⁾ Se s. 37.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Som angavs i svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-1551/03 ⁽¹⁾, skickade kommissionen den 16 juni 2003 ett brev till de portugisiska myndigheterna med en anmodan om att de skulle kontrollera att gemenskapslagstiftningen när det gäller asbest genomförs fullständigt och korrekt i enlighet med rådets direktiv 76/769/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) ⁽²⁾.

Kommissionen väntar nu på svar från de portugisiska myndigheterna, innan den eventuellt beslutar om att vidta ytterligare åtgärder.

⁽¹⁾ Se s. 37.

⁽²⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

(2004/C 78 E/0082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2176/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(30 juni 2003)

Ämne: Upphandling

Kan kommissionen ange hur stor andel av den offentliga upphandlingen som under de senaste fem åren skett inom ramen för direktiven om offentlig upphandling?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(28 juli 2003)

Kommissionen har sedan 1998 gjort uppskattningar av värdet av de avtal som meddelas i EGT enligt direktiven om offentlig upphandling. Man har även uppskattat värdet av den totala offentliga upphandlingen inom EU på grundval av statistik som de nationella statistikorganen lämnat in till Eurostat.

I tabellen nedan visas det uppskattade värdet av de avtal som meddelats i EGT (dvs. upphandlingsavtal som sluts enligt direktiven om offentlig upphandling) för varje medlemsstat som en andel av den totala upphandlingen under perioden 1998–2001. Motsvarande uppskattningar för 2002 kommer att finnas tillgängliga först senare under året.

Värdet av upphandlingsavtal som meddelats i EGT som procentandel
av den totala offentliga upphandlingen

	1997	1998	1999	2000	2001
Belgien	10,9	13,8	15,6	15,6	18,6
Danmark	13,4	13,5	14,3	20,9	16,0
Tyskland	6,3	6,5	5,2	5,6	5,7
Grekland	42,9	45,1	39,5	32,7	35,1
Spanien	11,5	11,5	16,8	25,3	23,4
Frankrike	8,4	11,0	11,7	14,6	16,6
Irland	19,3	16,0	16,7	21,1	18,9
Italien	11,3	10,7	13,2	17,6	15,5
Luxemburg	9,2	14,3	12,8	12,1	10,6
Nederländerna	5,5	5,2	5,9	10,8	12,5
Österrike	7,5	8,3	7,0	13,5	14,5
Portugal	15,1	15,5	14,6	15,0	17,9
Finland	8,0	9,0	9,6	13,2	15,3
Sverige	12,9	12,9	14,0	20,1	26,2
Förenade kungariket	17,9	16,9	15,1	21,4	21,4
EU-15	10,7	11,1	11,2	15,0	15,4

(2004/C 78 E/0083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2180/03**från Samuli Pohjamo (ELDR)
och Mikko Pesälä (ELDR) till kommissionen**

(30 juni 2003)

Ämne: Rovdjurskadorna inom renskötseområdet i Finland

Renskötseln har långa traditioner i Finland. Renskötseln och rennäringen kan inte direkt jämföras med jordbruk. Renarna betar fritt i naturen på vida vildmarksområden.

Rovdjursstammen har ökat på ett oroväckande sätt till följd av bevarandekravet i EU:s miljödirektiv (92/43/EEG⁽¹⁾). Rovdjuren söker sig till områden, där det är lätt att hitta föda, med andra ord till renskötseområden. I synnerhet renskötarna i de samebyar som gränsar till Ryssland har under de senaste åren förlorat stora mängder renar. Fram till den 31 maj i år hade rovdjuren bevisligen redan dödat 160 renar enbart i Suomussalmi. I Halla sameby gjorde vargarna att antalet slaktrenar sjönk med en tredjedel jämfört med det normala.

Det är viktigt att komma ihåg att många kadaver efter renar som dödas av rovdjur inte hittas i de stora vildmarkerna. Det är renskötarna som bär ansvaret för att söka efter kadavren, och det är också de som får stå för kostnaderna. Att skydda renarna för rovdjuren kräver stora resurser som stjälar tid från den egentliga renskötseln och underminerar rennäringens lönsamhet. Också den ökade björnstammen har lett till att flera renkalvar dödas. Till en del beror detta på att vårjakten avskaffats.

Renskötarna hänvisar till artikel 16.1, och i synnerhet artikel 16.1 b i miljödirektiv. Renarna är deras egendom, och rovdjuren förorsakar specifika och omfattande skador. Den stora rovdjursstammen hotar att sätta stopp för EU:s enda ursprungsfolks, samernas, traditionella näring. Rovdjuren förorsakar de flesta skadorna inom renskötseområdet, och rovdjursstammen borde därför minskas inom området.

Godkänner EU och kommissionen att de allt större rovdjursstammarna förstör den traditionella rennäringen på ett glesbefolkat område där utkomstmöjligheterna är små?

Kan de nationella myndigheterna ge flexibla och snabbare tillstånd för att hålla rovdjursstammarna i styr på renskötseområdena så att rennäringens verksamhetsmöjligheter bibehålls?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(30 juli 2003)

Ett flertal arter av större rovdjur, såsom varg, brunbjörn och lo, är skyddade genom rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 (om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter)⁽¹⁾, där de är upptagna i bilaga 4 a. Dessa arter omfattas därför av stränga skyddsbestämmelser som bl.a. förbjuder avsiktligt dödande. Enligt artikel 16.1 får dock undantag beviljas för att undvika allvarlig skada på egendom. Undantaget innebär att de skadevällande djuren får dödas eller på annat sätt avlägsnas.

Enligt officiella uppgifter från de finländska myndigheterna är björn- och lostammarna stabila och inte under tillväxt. Vårjakten på björn stoppades långt innan Finland anslöt sig till EU. Skälen till detta var av rent inhemsk karaktär: det gick allmänt sett inte att försvara fortsatt jakten med tanke på björnstammen, och ett stort antal honor med ungar sköts under vårjakten. Jämfört med andra ställen i östra Finland är vargtätheten i renskötseområdet mycket lägre eftersom vargen åtnjuter sämre skydd där. Det finns inget belägg för påståendet att stammarna av större rovdjur är stadigt ökande i renskötseområdet.

Vargstammarna i renskötseområdet i Finland är undantagna från bilaga 4 a i ovannämnda direktiv, men de är upptagna i bilaga 5. Det innebär att man får vidta förvaltningsåtgärder för att begränsa stammarna, men det är förbjudet att använda urskillningslösa fångst- eller avlivningsmetoder som skulle medföra att stammar utplånas lokalt eller utsätts för allvarliga störningar (?). Det är de nationella myndigheterna som skall vidta erforderliga åtgärder med hänsyn tagen till ovannämnda omständigheter. Kommissionens uppgift är – i enlighet med artikel 211 i EG-fördraget – att se till att Finlands skydd av de nämnda arterna uppfyller kraven i ovannämnda direktiv.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(²) Artikel 15 i rådets direktiv 92/43/EEG.

(2004/C 78 E/0084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2186/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(30 juni 2003)

Ämne: Konsumenter vid gränsöverskridande handel behöver bättre skydd mot skadliga och vårdslösa tillvägagångssätt

1. Känner kommissionen till undersökningsdata från det europeiska konsumentcentret av vilka att döma det förefaller som om gränsöverskridande handel på Internet alltför ofta leder till att varor som beställts inte levereras (34 procent), att konsumenten krävs på betalning för varor som inte levererats (8 procent), att mottagaren inte får några pengar tillbaka för varor som han returnerat (33 procent) och att expeditionskostnaderna för returnerade varor inte betalas tillbaka?

2. Instämmer kommissionen mot bakgrund av dessa uppgifter med centrumets slutsats om att konsumentens ställning i detta avseende måste anses som ytterst otillfredsställande?

3. Håller kommissionen med mig om att det behövs ytterligare skydd?

Om så är fallet: hur anser sig kommissionen kunna få till stånd regler som skyddar konsumenten mot att medvetet utnyttjas av företag inom den gränsöverskridande e-handeln på ett sätt som blir till skada för honom och som konsumenten har svårt att spåra upphovsmännen till och som verkar ha som huvudsyfte att kassera in pengar från varor som aldrig levereras? Vilka initiativ tar kommissionen på denna punkt?

4. Hur sköts kontrollen av företag inom e-handeln och framför allt den kontroll som avser att förhindra skadevällande missbruk?

5. Anser kommissionen det vore möjligt att förbjuda företagen att ta emot betalning innan varorna levererats och/eller eventuellt returnerats? På vilket sätt kan det i tillräcklig mån övervakas att ett sådant förbud efterlevs?

6. Måste det kanske erkännas att – så länge något definitivt skydd mot missbruk inte kan erbjudas – att konsumenterna bör allvarligt avrådas från att köpa på Internet eller att rentav handeln på Internet måste stoppas, till dess att kompletterande säkerhetskrav som omöjliggör missbruk har uppfyllts?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 augusti 2003)

Kommissionen är i högsta grad medveten om undersökningen och resultaten, eftersom den har stött europeiska konsumentcentrets initiativ och dessutom stödjer deras ambition att gå vidare med sitt arbete på området.

Kommissionen har noterat slutsatserna i rapporten. Även om man tar hänsyn till att resultaten grundar sig på ett förhållandevis litet urval testtransaktioner, kan rapporten knappast tolkas annorlunda än att näthandelsmarknaden i EU inte fungerar som den borde.

Även om ont uppsåt och bedrägeri förmodligen är en del av problemet tror dock kommissionen inte att det är hela sanningen. Sådana omständigheter som hur såväl konsumenter som företag, särskilt de små och medelstora, uppfattar det regelverk som har till uppgift att tillvarata konsumenternas intressen, kan här spela en viktig roll. Vidare bör man granska antalet problemfall inom medlemsstaterna i förhållande till dem i den gränsöverskridande handeln och jämföra siffrorna med den nationella respektive internationella handelns samlade volym. Både kommissionen och europeiska konsumentcentret planerar att följa upp undersökningen.

Kommissionen är medveten om att det behövs ytterligare insatser på EU-nivå för att skydda konsumenterna. Frågan är inte begränsad till näthandeln utan påverkar alla aspekter av gränsöverskridande handel mellan företag och konsumenter.

Det finns redan en grundläggande skyddsnivå enligt befintliga regler, särskilt direktivet om distansavtal⁽¹⁾, trots långsam genomförandetakt i medlemsstaterna, och e-handelsdirektivet⁽²⁾.

Därutöver har kommissionen nyligen lanserat ett förslag till ramdirektiv om otillbörliga affärsmetoder⁽³⁾. Detta direktiv bör, när det väl är genomfört, höja nivån på och i synnerhet harmonisera konsumentskyddet mot otillbörliga affärsmetoder i hela EU. Det kommer också att komplettera befintlig lagstiftning på området.

Övervakning och tillsyn av företagets metoder samt efterlevnad av konsumentskyddsregler är områden som hör till medlemsstaternas behörighet. Kommissionen arbetar dock på att stärka samarbetet mellan medlemsstaterna på området, särskilt genom förslaget till förordning om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen, vilket antogs den 18 juli 2003⁽⁴⁾.

Frågeställaren lär känna till att betalningsfrågorna i näthandel är komplicerade, däri ingår t.ex. sådant som "chargeback" (dvs. konsumentens kreditkortsföretag åtar sig att driva in betalning från handlaren i händelse av tvist), eller t.o.m. möjligheten att tvinga företag att ta betalt först efter leverans. Alla dess varianter utreds för närvarande hos kommissionen.

Kommissionen håller inte med frågeställaren om att konsumenter borde avrådas från att handla på Internet. Även om europeiska konsumentcentrets rapport visar att näthandeln har brister är kommissionen inte beredd att dra slutsatsen att det skulle vara i sig farligt att handla på Internet.

Däremot anser kommissionen att det är viktigt att informera konsumenterna om vad de bör förvänta sig och kräva av näthandelsföretag. På motsvarande sätt bör företagen underrättas om vilka regler som gäller och uppmantras att informera sina kunder entydigt om vad de har för rättigheter.

Kommissionen vill också göra frågeställaren uppmärksam på initiativet *e-Confidence* som lanserades av kommissionären med ansvar för hälsovård och konsumentskydd och som resulterade i ett gemensamt dokument från europeiska konsumenter och arbetsgivare. Genom initiativet hoppas man nå fram till en uppsättning EU-kvalitetskrav som skall ligga till grund för förtroendemärkning för näthandeln. Det är en del av kommissionens övergripande konsumentskyddsarbete.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal, EGT L 144, 4.6.1997.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel"), EGT L 178, 17.7.2000.

⁽³⁾ KOM(2003) 356 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 443 slutlig.

(2004/C 78 E/0085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2187/03**från Sérgio Marques (PPE-DE) till kommissionen**

(30 juni 2003)

Ämne: Konkret deltagande av de yttersta randområdena i ramprogram för forskning och utveckling

Kommissionen godkänner i sin rapport om genomförandet av artikel 299.2 i EG-fördraget om åtgärder för de yttersta randområdena ett förslag, som regioner i de yttersta randområdena lade fram 1999, vilket syftar till att främja områden för strategisk utveckling och den betonar att det behövs utvecklas strategier som gör det möjligt för regionerna i de yttersta randområdena att öka sitt deltagande i ramprogrammen för forskning och utveckling. I sitt meddelande från oktober 2001 om det europeiska området för forskningsverksamhet och den regionala dimensionen betonar kommissionen också att stöd till forskning, teknisk utveckling och innovationsstrategier skall prioriteras i dessa områden.

I skäl 14 i sjätte ramprogrammet för forskning och utveckling anges att de yttersta randområdenas deltagande i gemenskapens FoTU-verksamhet bör underlättas genom lämpliga mekanismer som är anpassade till deras speciella situation. Samma ordalydelse återfinns i skäl 9 i genomförandeförordningen för ramprogrammet och i skäl 10 och 11 i de särskilda genomförandeprogrammen. EU har dock trots detta ännu inte antagit några åtgärder för att genomföra sådana mekanismer, varken vad gäller deras omfattning eller innehåll.

Med tanke på att kommissionen erkänner den stora betydelse främjande av forskning, teknisk utveckling, demonstration och innovation har för att de yttersta randområdena aktivt skall kunna delta i det europeiska området för forskningsverksamhet uppmanas den att besvara följande:

1. När och på vilket sätt avser kommissionen att främja att regionerna i de yttersta randområden effektivt och aktivt deltar i sjätte ramprogrammet för forskning och utveckling?
2. Tekniskt bistånd när projekt läggs fram, stöd till bildande av partnerskap och utarbetande av bedömningskriterier som passar för den särskilda situationen i de yttersta randområdena är några av de åtgärder som behövs. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta på detta område?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(6 augusti 2003)

Kommissionen ägnar särskild uppmärksamhet åt regionerna i gemenskapens yttersta randområden och deras deltagande i ramprogrammet för forskning och utveckling. Förstärkningen av banden mellan forskarna inom programmen och europeiska expertcenter är av ömsesidigt intresse, eftersom de yttersta randområdenas klimat, geografiska förhållanden och geologi är av stort intresse för europeisk forskning.

Målet med ramprogrammet är att engagera och finansiera de ur vetenskaplig synpunkt mest framstående europeiska forskarlagen, och därför är det inte möjligt att, så som parlamentsledamoten föreslår, anpassa kriterierna för deltagande till de yttersta randområdena. Å andra sidan har kommissionen beslutat om en rad bestämmelser som gör det möjligt att stödja och optimera de yttersta randområdenas deltagande i ramprogrammet för forskning.

Först och främst kan de regionala organ i mål 1-områden som valts ut för att delta i ett ramprogram ansöka om kompletterande bidrag från strukturfonderna. Denna nya åtgärd, som införts inom ramen för det sjätte ramprogrammet för forskning, kommer särskilt att gynna de regioner i de yttersta randområdena, som samtliga tillhör mål 1. Medlemsstaterna har informerats om denna möjlighet och har uppmanats att sprida denna information vidare till berörda regionala organ.

Mer allmänt innebär stödet från strukturfonderna till utvecklingen av en infrastruktur för forskning i de yttersta randområdena att den vetenskapliga nivån förbättras i dessa regioner och därigenom också deras möjlighet att delta i ramprogrammet för forskning.

Vidare är kommissionen aktivt engagerad i arbetet med att informera regionerna i de yttersta randområden om deras möjligheter att delta i ramprogrammen. Dessa möjligheter presenterades av kommissionen vid det senaste mötet med ledarna för regionerna i de yttersta randområdena i La Palma. Det sjätte ramprogrammet (2002–2006) erbjuder de yttersta randområdena nya möjligheter, bland annat när det gäller forskarnas rörlighet, eftersom de tillgängliga resurserna till stipendier för rörlighet har utökats väsentligt, liksom när det gäller samordning av nationella och regionala forskningsprogram med hjälp av det nya instrumentet för att främja samarbete och samordning av forsknings- och innovationsverksamheter (ERA-NET).

Slutligen har kommissionen tagit initiativet till en undersökning av de yttersta randområdenas integrering i det gemensamma europeiska forskningsområdet, som utmynnat i ett antal förslag, både till kommissionen och till de nationella och regionala myndigheterna. Undersökningen ledde också till att man inrättade en databas med uppgifter om forskningskapaciteten i de yttersta randområdena, som kommer att göra det lättare att sprida kunskap om potentiell forskningskapacitet i dessa regioner och främjar integreringen i de partnerskap som finansieras genom ramprogrammet. Undersökningen och databasen finns tillgängliga på nätet, adressen är www.erup.net, och den kommer att ha en direkt länk till den nya webbplats som kommissionen har infört om forskning i regionerna.

(2004/C 78 E/0086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2191/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(2 juli 2003)

Ämne: Finansiering av organisationen IRENE

Som svar på andra frågor som nyligen ställts till kommissionen (E-0344/03⁽¹⁾ och P-1436/03⁽²⁾) förklarade kommissionsledamot Diamantopoulou att den nya budgetposten A-3046 helt och hållet avsatts för en organisation som heter IRENE. Hon förklarade även på vilka förutsättningar och villkor detta skett. Kompletterande information behövs dock.

Kan kommissionen således besvara följande fråga: Vilken typ av gemenskapsstöd eller annat finansiellt stöd beviljades direkt eller indirekt av kommissionen till organisationen IRENE under åren 2000, 2001, 2002 och, i den utsträckning information redan finns tillgänglig, 2003? Vilka belopp har utbetalats och med hänvisning till vilka budgetposter och/eller gemenskapsprogram?

⁽¹⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 211.

⁽²⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 198.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(14 augusti 2003)

Enligt kommissionens databaser om kontrakt har följande belopp beviljats till organisationen Irene:

- under 2001, 36 402 euro under Stop-programmet (budgetrubrik B5-820),
 - under 2002, 99 494,36 euro under budgetrubrik B3-4105 (Förberedande åtgärder för att motverka och förebygga social utslagning) och 300 000 euro under budgetrubrik A-3046 (Kvinnorganisationer).
-

(2004/C 78 E/0087)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2194/03
från Michael Cashman (PSE) till kommissionen

(26 juni 2003)

Ämne: Varumärkesförfalskning och piratkopiering

I januari 2003 anordnade kommissionen ett forum om strategier för att förebygga och bekämpa varumärkesförfalskning och piratkopiering. Vad tänker kommissionen göra för att förbättra samarbetet inom ramen för den tredje pelaren för att motverka olaglig export av skattepliktiga varor?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 juli 2003)

Intrång i immateriella rättigheter såsom varumärkesförfalskning och piratkopiering är ett stort problem i kampen mot den organiserade brottsligheten. De påverkar ett stort antal sektorer. Varumärkesförfalskning och piratkopiering är en internationell företeelse och måste behandlas som en sådan.

Den 30 januari 2003 organiserade kommissionen ett möte om kampen mot piratkopiering och varumärkesförfalskning i samband med forumet om förebyggande bekämpning av organiserad brottslighet.

I mötet deltog ett hundratal experter och möjliggjorde en konstruktiv dialog mellan företrädare från näringslivet, nationella rättsliga myndigheter, polismyndigheter, tullmyndigheter samt europeiska och internationella organisationer.

Mötet gav bland annat upphov till följande slutsatser:

- Ett erkännande av hur viktigt det är att harmonisera unionens strafflagstiftning vad gäller varumärkesförfalskning och att uppnå ett effektivt polissamarbete och rättsligt samarbete, särskilt när det gäller den organiserade brottsligheten samt behovet av proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder.
- Behovet av lagbestämmelser om förverkande av egendom som förvärvats genom brott.
- Ett erkännande av att lagstiftning för att förbättra polissamarbete och rättsligt samarbete i unionen skall tillämpas fullt ut i kampen mot varumärkesförfalskning och piratkopiering, särskilt när brott begås i samband med organiserad brottslighet och att principen om ömsesidigt erkännande av straffrättsliga domar skall tillämpas i så vid utsträckning som möjligt för sådana brott.
- Ett erkännande om att medlemsstaterna skall säkerställa en god samordning mellan de olika tjänsterna med behörighet i kampen mot varumärkesförfalskning, till exempel genom att etablera nationella specialiserade centraliserade tjänster med anställda tjänstemän från både polis- och tullmyndigheterna.
- Att samarbete mellan offentligt och privat partnerskap skall etableras för att hjälpa till att förebygga och bekämpa varumärkesförfalskningar och piratkopieringar samt att öka utbildningsprogrammen för rättsliga myndigheter och brottsbekämpande myndigheter.

Som en uppföljning på forummötet den 30 januari 2003 håller kommissionen på att utarbeta en text om tillnärmning av straffrättsliga påföljder på unionsnivå och att förbättra det gränsöverskridande samarbetet mellan ansvariga myndigheter i medlemsstaterna.

Denna rättsakt kommer att innehålla åtgärder under den tredje pelaren som kompletterar förslaget till direktiv om åtgärder och förfaranden för skydd av immaterialrätter⁽¹⁾.

Kommissionen organiserar också ytterligare möten för att förstärka kampen mot varumärkesförfalskningar och piratkopieringar och för att behålla nära arbetsrelationer med Europol som har inrättat en ny arbetsgrupp på detta område.

Beträffande illegal smuggling av punktskattepliktiga varor, som cigaretter, trädde ett nytt förfarande för informationsutbyte i kraft mellan Världstullorganisationen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) den 1 juli 2003 som kommer att gälla från den 1 september 2003.

⁽¹⁾ KOM(2003) 46 slutlig.

(2004/C 78 E/0088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2196/03**från Geoffrey Van Orden (PPE-DE) till kommissionen**

(2 juli 2003)

Ämne: Räddningstjänst

Vilka resurser och möjligheter beträffande räddningstjänst förfogar kommissionen över och hur är kommissionen organiserad för att sköta dessa angelägenheter? Vilken budget har kommissionen för räddningstjänstverksamhet för varje år under perioden 2000–2005? Vilka åtgärder vidtas för att se till att kommissionen inte utför samma verksamhet som Euro-Atlantic Disaster Response Coordination Centre vid Natos högkvarter? Vilka mekanismer finns det i ett krisläge för att se till att kommissionens begäran om och mobilisering av resurser och genomförande av förfaranden inom räddningstjänsten är fullt samordnade med Natos?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Till följd av rådets beslut 2001/792/EG, Euratom av den 23 oktober 2001 om inrättande av en gemenskapsindustri för att underlätta ett förstärkt samarbete vid biståndsinsatser inom räddningstjänsten⁽¹⁾ har kommissionen inrättat ett insatscenter som är tillgängligt och har möjlighet att agera omedelbart dygnet runt. Insatscentret kan aktiveras vid naturkatastrofer eller olyckor förorsakade av mänsklig verksamhet som inträffar i eller utanför unionen. Om det får en begäran om hjälp tar det omedelbart kontakt med de 24-timmars kontaktpunkter från de länder som deltar (medlemsstaterna, EES-länder och kandidatländer). Insatscentret sammanställer därefter de resurser som är tillgängliga och som frivilligt erbjudits av de nationella behöriga myndigheterna och underlättar deras utplacering.

Budgeten för räddningstjänster för 2003 uppgår till 6,5 miljoner euro. Denna budget omfattar (på samfinansieringsgrund) olika typer av verksamhet: utbildning, övningar och utbyte av experter för räddningstjänstpersonal, seminarier och projekt som syftar till att ge allmänheten bättre information och projekt för att höja medvetenheten.

Från denna budget har 2 miljoner euro öronmärkts av parlamentet för projekt för att förutsäga översvämningar och jordbävningar.

Kommissionen har utarbetat regelbundna kontakter med alla relevanta organ och internationella organisationer som berörs av räddningstjänsten, inbegripet NATO:s Euro-Atlantic Disaster Response Coordination Centre (EADRCC). De medlemsstater som har erbjudit räddningstjänstresurser till ett eller flera samordningscentra måste själva besluta hur deras resurser bäst kan användas vid varje nödsituation. I detta sammanhang är det också värt att nämna rådets beslut 1999/847/EG om att inrätta ett program för gemenskapsåtgärder till förmån för räddningstjänsten⁽²⁾.

(¹) EGT L 297, 15.11.2001.

(²) EGT L 327, 21.12.1999.

(2004/C 78 E/0089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2197/03**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(2 juli 2003)

Ämne: Kreaturstransporter – vad Catra kommit fram till

I sitt meddelande IP/03/854 meddelar kommissionen att dess forskningsprojekt Catra utmynnat i rekommendationer för kreaturstransporter (över långa avstånd).

Enligt vad som kommit fram vid undersökningen utsätts djuren för mest stress vid lastning och lossning. Dessutom bör transportfordonen få en bättre utformning. Samtidigt talas det om att det behövs anpassningar av uppställningsbåsens konstruktion.

Vilka konkreta åtgärder ämnar kommissionen vidta på detta plan, inte bara med tanke på att köttet skall få bättre kvalitet – som det stod i kommissionens meddelande – utan också för att kreaturstransporterna skall försiggå under bästa möjliga omständigheter för djuren?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Ett lagförslag om skydd av djur under transport antogs av kommissionen den 16 juli 2003. Vetenskapliga råd ger kommissionen en god grund för utarbetande av policyförslag, och nya rön från det gemenskapsfinansierade forskningsprojektet om boskapstransporter (CATRA) ger värdefull information i frågan. Ytterligare uppgifter om detta ger exempelvis ett yttrande från Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande och resultaten av ett ingående samråd med intressenter och allmänheten.

I lagförslaget beaktas dessa olika faktorer för att förbättra skyddet av djur under transport. Kommissionens förslag omfattar bland annat lastning och lossning av djur, utrustning för hantering av dem, normer för fordonen och utbildning av personal. Kommissionen menar att ett stegvist förfarande är det bästa sättet att säkerställa verkliga förbättringar på medellång sikt. Kommissionens förslag syftar följaktligen till att se till att den höga standard som vetenskapsmännen rekommenderar införs genom att man skapar de laginstrument som behövs och underlättar bättre kontroll och uppföljning av de behöriga nationella myndigheterna.

(2004/C 78 E/0090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2206/03

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(2 juli 2003)

Ämne: Garantier för att vissa produkter inte kommer att saluföras annorstädes än i Tjeckien

I bilaga V till anslutningsakten beviljas de företag i Tjeckien vilka förtecknats i bilaga A rätt att först den 31 december 2006 uppfylla de strukturella veterinärmedicinska kraven i direktiven om färskt kött, färskt fjäderfäkött, köttprodukter, äggprodukter och mjölk. Under denna tid får företagens produkter inte saluföras eller vidareförädlas annorstädes än i Tjeckien.

Därför frågar jag kommissionen hur det skall gå att utan varukontroller vid gränserna garantera att dessa produkter från tjeckiska företag faktiskt saluförs eller vidareförädlas endast på den inhemska marknaden.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(8 augusti 2003)

I bilaga V till anslutningsakten fastställs särskilda regler som säkrar att produkter från företag som beviljats en övergångsperiod inte släpps ut på den inre marknaden. Dessutom ger bilaga V kommissionen rätt att anta detaljerade genomförandebestämmelser för produktion, saluföring (även särskild märkning) och kontroll av produkter från företag som beviljats en övergångsperiod.

Kommissionen har i samarbete med de nuvarande och de nya medlemsstaterna inlett diskussioner om ytterligare kontrollåtgärder som ska tillämpas på produktion och saluföring av produkter för vilka en övergångsperiod har beviljats.

(2004/C 78 E/0091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2207/03**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(2 juli 2003)

Ämne: Märkning av animalieprodukter, inkluderande fjäderfä, och problem för medlemmar av religiösa minoriteter som äter dessa produkter

U.K. Food Standards Agency (FSA) (brittiska livsmedelsverket) har uppmanat kommissionen att sätta taket för den mängd vatten som får tillsättas produkter tillverkade av kyckling till 15 % och förbjuda att proteiner som ej härrör från kyckling, som exempelvis oxkött och griskött, tillsätts dessa produkter. Detta följer av två studier som genomfördes i december 2001 och i mars 2003, vilka utvisade att en del kycklingbitar innehöll en vattentillsats på upp till 55 %. Dessa tillsatser av animaliska proteiner, som inte härrör från kycklingkött, fyller inget annat syfte än att hålla kvar mycket höga andelar av tillsatt vatten. Detta förfarande syftar inte enbart till att lura konsumenterna, utan utgör problem för medlemmar av religiösa grupper som judar, hinduer och muslimer som inte äter oxkött eller griskött även om de inte köper köttprodukter som är förberedda och godkända av deras respektive religiösa inrättningar.

Kan kommissionen ange om det förhåller sig så att det inte finns någon gräns för den andel vatten som kan tillsättas produkter tillverkade av kyckling och fjäderfä, och om så är fallet, anser kommissionen att någon form av gräns bör sättas? Godtar kommissionen att detta är fullt förenligt med WTO:s regler, med hänsyn till att artikel 2.2 i avtalet avseende tekniska handelshinder enbart fordrar att kraven på märkning inte medför större handelsrestriktioner än vad som är nödvändigt för att fullgöra ett legitimt syfte och mot bakgrund av de risker som ett icke-fullgörande skulle medföra samt att sådana mål omfattar bl.a. förebyggande av bedrägliga metoder?

Kan kommissionen också redogöra för huruvida det är obligatoriskt eller valfritt att på livsmedelsproduktens etikett ange om animaliska beståndsdelar tillsatts produkten och i de fall det rör sig om levande boskap, huruvida denna utfordrats med foder som innehåller djurprotein? Om så inte är fallet anser kommissionen att konsumenter har rätt till att upplysas om detta?

(2004/C 78 E/0092)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2440/03**från Diana Wallis (ELDR) till kommissionen**

(16 juli 2003)

Ämne: Tillsats av vatten och protein i hönskött

Kommissionen är fullt medveten om den skandalösa situation där stora mängder hönskött som innehåller diverse tillsatsämnen och som försetts med felaktiga etiketter importeras till Förenade kungariket. De myndigheter som övervakar handelsstandarder i staden Hull har följt denna illegala handel i sex år. Största delen av det behandlade köttet exporteras från Nederländerna. I den ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa påstod de nederländska myndigheterna att de lyckats stoppa detta bedrägliga förfarande den 13 juni 2002, men det är uppenbart att så inte är fallet. I själva verket försvåras problemet av att förädlarna idag använder sig av blockerande medel för att få till stånd ett negativt PCR-resultat i de flesta tester.

Konsumenter och vissa religiösa samfund vilseleds av det omoraliska förfarandet att tillsätta nö- och svinproteiner i hönskött som sedan får en Halal-etikett. Detta är fullständigt oacceptabelt. Vilka omedelbara åtgärder ämnar kommissionen vidta för att avbryta exporten av sådana produkter? Har kommissionen för avsikt att lägga fram brådskande lagstiftningsförslag för att begränsa den maximala tillsatsen av vatten till 15 procent och förbjuda användningen av proteintillsatser?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2207/03 och P-2440/03
ingivet av Franz Fischler för kommissionen**

(12 september 2003)

I den nuvarande gemenskapslagstiftning finns ingen gräns för hur mycket vatten som får tillsättas beredningar eller produkter av fjäderfä. Å andra sidan bör det noga kontrolleras om det förekommer att man olagligt underlåter att på etiketten ange att köttvikten ökats på konstgjord väg genom tillsats av proteiner och vatten, och eventuella bedrägerier skall beivras av de behöriga myndigheterna i medlemsstaten. Kommissionen har redan blivit uppmärksam på detta och överväger möjligheten att understryka vatteninnehållet vid märkning av köttberedningar. Kommissionen undersöker också möjligheten att ta fram normer för att begränsa den vattenmängd som kan tillsättas sådana produkter.

Vid framtida initiativ från kommissionen på det här området kommer kravet på att fullgöra de förpliktelser som följer av Världshandelsorganisationen avtal om tekniska handelshinder att respekteras fullt ut.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel⁽¹⁾ skall alla ingredienser som används vid framställning av livsmedel, och som finns kvar i slutprodukten, obligatoriskt framgå av märkningen. Det finns också utförliga bestämmelser om användning av animaliskt protein i husdjursfoder i unionen och från och med den 6 november 2003 kommer det att vara obligatoriskt att ange olika foderråvaror vid märkning av husdjursfoder.

⁽¹⁾ EGT L 109, 6.5.2000.

(2004/C 78 E/0093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2216/03

**från Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI),
Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI),
Gianfranco Dell'Alba (NI) och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(2 juli 2003)

Ämne: Gripande av tolv medlemmar i ett evangeliskt samfund i Kina

Tolv medlemmar i ett evangeliskt samfund som inte erkänns av myndigheterna i Beijing — förbjudet sedan 6 juni i år efter att kinesisk polis gått in i fyra privathus där religiösa ceremonier genomfördes — har gripits, och åtta av dem riskerar arbetsläger om domstolen finner dem skyldiga till att "sprida feodal vidskepelse". De myndigheter som ansvarar för kontroll av religiösa organisationer har motiverat gripandet med att dessa personer "två gånger i veckan spred vidskepelse bland byborna och bad om donationer trots deras fattigdom".

Dessa personer riskerar arbetsläger enbart för att ha uttryckt sin religiösa tro genom undervisning och utövande av sin religion, något som erkänns i artikel 18 i deklarationen om mänskliga rättigheter.

Kan kommissionen meddela:

- om den har närmare detaljer om dessa tolv kinesers öde?
- hur den ämnar följa deras rättegång och bevaka deras rätt till försvar?
- om den ämnar sända ett kraftfullt fördömande av denna ytterst allvarliga händelse till myndigheterna i Beijing, ett fördömande som understryker att det är helt främmande för principerna i deklarationen om mänskliga rättigheter att lägga religionsfriheten under statlig kontroll och att hindra religionsutövning till och med i privatbostäder?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(31 juli 2003)*

Kommissionen har inte tillgång till några ytterligare uppgifter om läget för de tolv medlemmarna av den evangeliska kyrkan men skall försöka att få det. Unionen tar inom ramen för den bilaterala dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna regelbundet upp frågan om religionsfrihet och trosfrihet och kommer i det sammanhanget inte att underlåta att påtala läget beträffande de personer som fängslats för att ha velat utöva sin tro. I den händelse fallet skulle leda till rättegång kommer unionen att vidta åtgärder för att på lämpligaste sätt kunna följa denna och förvissa sig om att den förlöper på ett tillfredsställande sätt.

(2004/C 78 E/0094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2221/03**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen***(2 juli 2003)*

Ämne: Läget för högflödesreaktorn i Petten

Enligt uppgifter i tidningen de Volkskrant (den 18 juni 2003) lär Europa vilja bli av med reaktorn i Petten. Europeiska unionen, som är ägare till högflödesreaktorn, vill så snart som möjligt slippa inneha tillstånd till denna reaktor, för vilken NRG (Nuclear Research and Consultancy Group) är driftsansvarig. Före utgången av 2003 måste överföringen ha ägt rum.

Enligt överföringshandlingarna hos Nederländernas ministerium för bostadsfrågor, fysisk planering och miljö den 15 maj 2003 (se: <http://www.vrom.nl/pagina.html?id=2686>) verkar det finnas tre valmöjligheter (reaktorn får ett nederländskt företag som ägare, ett nederländskt företag blir innehavare av driftstillstånd till reaktorn, Gemensamma forskningscentret fortsätter vara tillståndshavare) som nu är under utredning.

Under de gångna två åren har driften av högflödesreaktorn och läget kring den regelbundet ingivit oro och farhågor bland politikerna, medierna och allmänheten. Säkerhetskulturen lär vara på väg att försämrats, det lär finnas sprickor i reaktortanken, det talas om att betongen är anfränt och det råder risk för en eventuell explosion.

I vad mån är Europeiska kommissionen beredd att avstå från sina nuvarande egendomsrättigheter?

Vilka motiv spelar en roll i detta sammanhang?

Vore det inte bättre att Europeiska kommissionen fortsatte utöva tillsyn över högflödesreaktorn, mot bakgrund av problemen med säkerhetskulturen och de påstådda tekniska bristerna?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar*(7 augusti 2003)*

Kommissionen avser varken att överföra ägandeskapet av högflödesreaktorn eller att sluta delta i användningen av högflödesreaktorn i forskningssyfte.

Kommissionen avser dock att ändra ansvarskedjan för reaktorns säkerhet. Därför har man sedan hösten 2002 påpekat för de behöriga nederländska myndigheterna att tillståndet för högflödesreaktorn bör överföras till NRG, som för närvarande driver reaktorn.

Kommissionen anser att säkerheten eventuellt skulle kunna förbättras genom att man inför kortare kommunikationslinjer, tydligare ansvarsfördelning och förenklade och minskade organisationsgränssnitt. I februari – mars 2002 genomförde International Atomic Energy Agency (IAEA) en kontroll av säkerheten på högflödesreaktorn i Petten. I slutrapporten föreslog IAEA bland annat att driftstillståndet skulle överföras från kommissionen till det företag som driver reaktorn, dvs. NRG.

När det gäller säkerhetskulturen utarbetades det en handlingsplan efter IAEA:s besök som godkändes av den nederländska myndigheten, som också regelbundet övervakar framstegen på detta område. Handlingsplanen kommer att genomföras i tid, dvs. till slutet av 2003.

Skadorna på en svetsfog på reaktortanken är föremål för en mycket detaljerad åtgärdsplan som följs noggrant av de nederländska myndigheterna och oberoende experter.

När det gäller påstådda tekniska brister, exempelvis anfrätt betong, har dessa uppgifter kontrollerats av den nederländska myndigheten, och efter lämpliga inspektioner och omfattande analyser som setts över av oberoende organ, har myndigheten konstaterat att dessa påståenden saknar grund.

Påståendet att reaktorn skulle kunna explodera har noga analyserats av de nederländska myndigheterna som översänt analysen till en oberoende expertpanel. Slutsatsen, som blev att reaktorn inte kan explodera, översändes av miljöministern till det nederländska parlamentet i januari 2003.

(2004/C 78 E/0095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2236/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(7 juli 2003)

Ämne: Miljöförstöring i Grekland

Enligt den rapport som publicerats och utarbetats av den grekiska instansen "Nationellt miljöcenter" om så kallade "indikatorer för hållbar utveckling", dvs. mängden av det okontrollerade utsläpp av avfall, är denna mängd extremt stor i Grekland jämfört med övriga medlemsstater i EU och uppgår till 40 procent, medan rapporten uppskattar att återanvändningen av användbara material är mycket liten.

När det gäller nyplantering av skog uppskattas det att ungefär 10 000–130 000 hektar skog varje år brinner upp i Grekland, och att det på dessa arealer planteras ny skog endast på 1 500 hektar (uppgifter från år 2000) jämfört med 1990, då 4 500 hektar planterades.

I samma rapport påpekas det även att användningen av vatten och insektsbekämpningsmedel ökar snabbare än mervärdet på de producerade jordbruksprodukterna, medan de organiska odlingarna uppgår endast till 1 procent av den totala odlingsbara ytan.

Vad angår vattnet understryker samma rapport att överpumpningen från grundvattenreservoarerna har fördubblats jämfört med 1990 och täcker numera 40 procent av den totala efterfrågan, ett faktum som skapar oro om den framtida vattentillgången med hänsyn till den fördröjning som man kan observera i Grekland vad gäller anläggning av infrastruktur inom vattenhållningssektorn.

Vad finns det för uppgifter om bränder och nyplantering av skog samt om det okontrollerade utsläppet av avfall i övriga EU-länder? Hur stor är andelen organiska (kravmärkta) odlingar i övriga EU-länder? Är kommissionen orolig, och vilka åtgärder har den vidtagit gentemot grekiska myndigheter när det gäller överpumpningen av grundvatten i Grekland och avverkningen av de grekiska skogarna, som varit särskilt stor de senaste 20 åren?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Kommissionen har sedan länge erkänt skogarnas betydelse för miljön och det faktum att de kan skadas allvarligt av skogsbränder, särskild i södra Europa.

Även om huvudansvaret för samordningen och genomförandet av skogspolitiken ligger hos medlemsstaterna, har gemenskapen hjälpt dem i deras ansträngningar för att bekämpa skogsbränder. Ett program för skogsövervakning och skydd mot skogsbränder inrättades genom rådets förordning (EEG) nr 2158/92 av den 23 juli 1992⁽¹⁾. Detta program upphörde år 2002.

Gemenskapen fortsätter att stödja medlemsstaternas kamp mot skogsbränder genom den nya förordningen som går under namnet "Forest Focus" – som fortfarande är under diskussion – och rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden⁽²⁾. Dessa förordningar utgör en fortsättning av alla tidigare åtgärder som utvecklats för bekämpning av skogsbränder, dvs. förebyggande åtgärder på fältet och övervakningsverksamhet.

Gemensamma forskningscentret har publicerat officiella siffror rörande skogsbränder i Grekland. Dessa siffror visar att de skogsområden som förstörts av skogsbränder under 2001 låg under genomsnittet, i area räknat, för de senaste decennierna. Vidare visar siffrorna att de förstörda skogsområdena är förhållandevis små med tanke på det stora antalet bränder i Grekland. Siffrorna för 2002 håller fortfarande på att tas fram, men man räknar med att de skall indikera en liknande minskning vad gäller storleken på de skogsområden som förstörts av bränder.

Kommissionen har också erkänt nödvändigheten av att öka skogsarealen genom stöd till skogsplantering. I enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2080/92 av den 30 juni 1992⁽³⁾ (om en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket) har medlemsstaterna planterat en miljon hektar skog med hjälp av finansiellt stöd från gemenskapen. År 1999 införlivades denna åtgärd med rådets förordning (EG) nr 1257/1999.

I senaste numret av FAO:s (Food and Agricultural Organisation) tidskrift "State of the World's Forests", som publicerades i mars 2003, visar man att skogsarealen i Europa ökar långsamt men kontinuerligt med cirka +0,1 % årligen (beräknat för perioden 1990–2000). För Grekland är den årliga ökningstakten +0,9 %. Det finns inga officiella belägg för att skogsarealen skulle minska i Grekland.

I bilagan återfinns statistiska uppgifter som visar hur stor andel de organiska odlingarna utgör av den utnyttjade jordbruksarealen totalt sett.

När det gäller avfall har kommissionen ännu inte tillräcklig information till sitt förfogande för att kunna sammanställa en generell översikt över de okontrollerade utsläppen av avfall i medlemsstaterna. På grundval av individuella klagomål och annan information som man har fått ta del av, har kommissionen dock inlett överträdelseförfaranden mot ett stort antal medlemsstater som inte har rättat sig efter gemenskapens lagstiftning om avfallsbehandling.

När det gäller överuttaget av grundvatten – rådets direktiv 80/68/EEG av den 17 december 1979 om skydd för grundvatten mot föroening genom vissa farliga ämnen⁽⁴⁾ behandlar inte denna fråga. Den kommer dock att regleras genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område⁽⁵⁾. Detta direktiv måste genomföras av medlemsstaterna senast i slutet av 2003. Därför har inga överträdelseförfaranden inletts.

⁽¹⁾ EGT L 217, 31.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽³⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽⁴⁾ EGT L 20, 26.1.1980.

⁽⁵⁾ EGT L 327, 22.12.2000.

(2004/C 78 E/0096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2240/03

från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(7 juli 2003)

Ämne: Följdfråga i anledning av frågan om ansökan om körkort i annan EU-medlemsstat

Den 15 maj 2003 besvarade kommissionen min fråga E-1269/03⁽¹⁾. Svaret är emellertid inte fullständigt. Kommissionen erkänner att det är möjligt att somliga av de berörda personerna inte uppfyller kravet på 185 dagar i någon enda enskild medlemsstat, men därefter går kommissionen inte in på den andra delen av min fråga, nämligen vad personer och medlemsstater skall göra i sådana fall.

I anslutning till detta ställer jag följande frågor:

1. Vad måste medborgarna och medlemsstaterna göra för att i den ovannämnda situationen rätta sig efter de i kommissionens tycke tydliga föreskrifterna i direktiv 91/439/EEG ^(?)?
2. Vore det inte bättre att kommissionen, i det fall att en fråga består av tre olika delar, skulle besvara varje del skilt för sig, så att kommissionen inte glömmer bort att besvara somliga delar av frågan?

(¹) EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 171.

(²) EGT L 237, 24.8.1991, s. 1.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 september 2003)

Som kommissionen redan meddelat frågeställaren innehåller den definition av "permanent bostadsort" som fastställs i artikel 9 i rådets direktiv 91/439/EG om körkort av den 29 juli 1991 detaljerade angivelser om var en person har sin permanenta bostadsort. I denna definition anges även vilken lösning som skall användas i specifika fall, såsom när en person inte är bosatt 185 dagar i någon medlemsstat. I detta fall "skall dock den permanenta bostadsorten anses vara den plats till vilken han har personlig anknytning". Varje person har således en permanent bostadsort i en av medlemsstaterna, och för att få ett körkort skall han vända sig till myndigheterna i denna medlemsstat. Eftersom begreppet "permanent bostadsort" har betydelse även för andra kontakter med myndigheter, som t.ex. skattemyndigheterna, bör medborgarna i princip ha tillgång till denna information.

(2004/C 78 E/0097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2241/03

från Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE)
och Jean Lambert (Verts/ALE) till kommissionen

(7 juli 2003)

Ämne: Kostnaderna för återsändande med tvång

I sitt meddelande ⁽¹⁾ med titeln "Att integrera invandringsfrågor i europeiska unionens förbindelser med tredje länder" talar Europeiska kommissionen om möjligheten att inrätta "ett finansiellt instrument till stöd för en återvändandepolitik". I meddelandet står också att ett sådant förslag kräver att "en del av anslagen till [Europeiska flykting]fonden omfördelas, eftersom handlingsutrymmet inom budgetplanen för den inre politiken är begränsat". Detta vore ägnat att "medföra en reducering av den finansiella grund som var förutsättningen för inrättandet av Europeiska flyktingfonden".

I reglementet ⁽²⁾ av den 11 juni 2003 föreslår Europeiska kommissionen ett program för ekonomiskt stöd till tredjeländer i fråga om migration och asyl såsom ersättning för B7-667. Av förslaget att döma verkar det inte som om återsändande med tvång hör till de åtgärder som kommissionen avser stöda med hjälp av programmet.

I slutsats 23 från toppmötet i Thessaloniki den 20 juni 2003 uppmanas Europeiska kommissionen att undersöka möjligheten att anslå medel från rubrik 3 i budgetplanen (inre politik) för bl. a. återsändande med tvång av tredjelandsmedborgare som illegalt uppehåller sig i EU.

1. Anser kommissionen att det står i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen att bekosta återsändande med tvång, i ett läge där det än så länge inte finns några miniminormer för vilka som får uppehålla sig legalt i en medlemsstat (som flykting eller invandrare) och vilka som inte får göra det?

2. Eftersom beviljandet av anslag till återsändande med tvång inte får bli till förfång för solidariteten vid mottagandet och integrationen av flyktingar eller deras frivilliga återvändande (målen för Europeiska flyktingfonden), var någonstans inom B5-8/rubrik 3 avser kommissionen då få tag i de ekonomiska resurser som behövs för att bekosta återsändandet med tvång?

(¹) KOM(2002) 703.

(²) KOM(2003) 355

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 september 2003)

Kommissionens meddelande "om en gemenskapspolitik för återvändande av personer som vistas olagligt" av den 10 oktober 2002 (¹) lades fram för att förbereda ett handlingsprogram för frivilligt återvändande enligt uppmaningen från Europeiska rådets möte i Sevilla i juni 2002. I meddelandet framhåller kommissionen behovet av en gemensam hållning till olagliga invandrare. För att bli effektiv måste återvändandepolitiken anpassas till hanteringen av migrationsfrågor. Den kräver konsolidering av lagliga och olaglig invandring, ett effektivt och humant asylsystem med snabb handläggning och ett verkligt skydd till de som behöver samt dialog med tredje land. Utvecklingen av en gemensam politik för återsändande av olagliga invandrare bör bygga på en rad åtgärder på kort och medellång sikt, såsom operativt samarbete mellan medlemsstaterna med utgångspunkt i gemensam samordning, och vid behov justering av lagstiftningarna. Såsom nyligen bekräftades i meddelandet om utvecklingen av en gemensam politik för olaglig invandring, människosmuggling och människohandel, yttre gränser och återvändande av personer som vistas olagligt i EU av den 3 juni 2003 (²) kommer kommissionen att lägga fram ett förslag till rådets direktiv om miniminormer för återvändandeförfaranden och ömsesidigt erkännande av återvändandebeslut. Kommissionen föreslår vidare ett finansiellt instrument för frivilligt återvändande, återsändande och stöd för att olagliga invandrare i transitländer skall återvända.

När det gäller återsändande föreslogs en ekonomisk stödordning strikt begränsad till olagliga invandrare för att förbättra samarbetet mellan medlemsstaterna. Den skulle även kunna omfatta ekonomiskt stöd för samsamarbetsinsatser. Detta skulle kunna bidra till ökad solidaritet och kostnadsdelning mellan medlemsstaterna vid återsändande, till exempel resekostnader för dem som återsänds och eskort.

Kommissionen redogjorde klart och tydligt i sitt meddelande av den 3 juni 2003 för de ekonomiska följderna av en gemensam politik för olaglig invandring, människosmuggling, förvaltning av de yttre gränserna och återsändande av olagliga invandrare. Kommissionen beskrev även svårigheterna med att finna en lämplig finansiering inom ramen för de nuvarande budgetplanen. Kommissionen uttalade dock att den är beredd att tillsammans med budgetmyndigheten och enligt principerna för budgetförvaltningen utreda möjligheten att använda en del av den marginal som är tillgänglig för inre politik inom rubrik 3 i budgetplanen för att finansiera en del av de anslag som krävs för att utveckla systemet för visuminformation, en kostnadsfördelningsmekanism för förvaltningen av de yttre gränserna samt ett samordnat återsändningsprogram. Arbetet kan även omfatta utredning av eventuell omallokering från instrument som redan delvis avser återsändande, till exempel Europeiska flyktingfonden. Med tanke på osäkerheterna kring budgetmarginalen, i synnerhet om de aktuella prognoserna för tillväxt och inflation visar sig felaktiga, räcker de tillgängliga medlen troligen inte till alla dessa initiativ på kort sikt. Det kan inte uteslutas att man därför kan behöva uppskjuta ett integrerat återsändningsprogram till dess att den nya budgetplanen efter 2006 antagits.

Kommissionen fastställer för närvarande vilken konkret uppföljning som bör föreslås med anledning av slutsatserna från Europeiska rådets möte i Thessaloniki den 19 och 20 juni 2003, särskilt punkt 17 och 18 i slutsatserna. Kommissionen kommer att lämna en rapport i frågan vid slutet av 2003, såsom Europeiska rådet begärt.

(¹) KOM(2002) 564 slutlig.

(²) KOM(2003) 323 slutlig.

(2004/C 78 E/0098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2250/03

**från Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI), Marco Cappato (NI),
Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(7 juli 2003)

Ämne: Kränkning av religionsfriheten i Kina. Arresteringen av fader Lu Xiaozhou, präst i den "hemliga" katolska kyrkan

Den katolska nyhetsbyrån "Uca News" rapporterar att fader Lu Xiaozhou, präst i den "hemliga" katolska kyrkan, arresterades den 16 juni medan han befann sig i ett sjukhus i Wenzhou (1 416 kilometer sydväst om Beijing) för att vårda de sjuka.

Under eftermiddagen samma dag gjorde säkerhetsstyrkorna en husrannsakan i hans bostad och beslagtog alla hans tillhörigheter.

Den 17 juni fördes fader Lu Xiaozhou till kontoret för religiösa frågor för att tvinga honom att underteckna en skrivelse där han förklarade sig redo att ingå i det "patriotiska katolska samfundet", som är erkänt av regeringen.

Nyhetsbyrån rapporterar att han förmodligen inte kommer att släppas fri förrän han undertecknat dokumentet i fråga.

Denna händelse inträffade ett par dagar efter arresteringen av tolv protestanter tillhörande den "hemliga" protestantiska kyrkan i en by i provinsen Yunnan.

Kommissionen ombeds mot bakgrund av ovanstående besvara följande frågor:

- Vilken information har kommissionen om detta nya fall i den långa raden av kränkningar av religionsfriheten, en frihet som erkänns i artikel 18 i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna?
- Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att utverka att den katolske prästen och de tolv protestanterna som arresterades för en månad sedan omedelbart frisläpps?
- Har kommissionen för avsikt att rikta ett formellt fördömande till den kinesiska regeringen av den skrämselfaktik som organiseras av kontoret för religiösa frågor, som har till syfte att tvinga de troende som tillhör "hemliga" kyrkor att fränsäga sig sin tro och gå in i de officiella samfund som erkänns av regeringen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(7 augusti 2003)

Kommissionen vet för närvarande ingenting om fader Lu Xiaozhous situation, men kommer att se till att skaffa upplysningar om den. Såsom kommissionen angav i sitt svar på parlamentsledamöternas skriftliga fråga E-2216/03⁽¹⁾ är religionsfrihet en av Europeiska unionens prioriteringar i dialogen med Kina om de mänskliga rättigheterna. Unionen kommer, liksom den redan gjort vid ett flertal tillfällen, även i fortsättningen att ta upp fall där personer förföljts för att fritt ha utövat sin tro.

⁽¹⁾ Se s. 93.

(2004/C 78 E/0099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2251/03

från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till kommissionen

(7 juli 2003)

Ämne: Stadgan för barn på sjukhus

År 1988 utarbetades i Leiden en stadga för barn på sjukhus. Syftet med stadgan var att göra skötseln av barn humanare.

19 europeiska länder har efter hand undertecknat stadgan. Av dessa länder har Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Island, Italien, Nederländerna, Norge, Portugal, Schweiz, Tyskland och Sverige tillsammans grundat "European Association of Children in Hospital" som vid den sjunde internationella konferensen i Bryssel 2002 beslutade att frågan även skulle tas upp inom EU. Även om det här inte är en fråga som hör till gemenskapens behörighetsområde undrar jag om kommissionen ämnar ta upp frågan och i synnerhet föreslå för rådet att det skall anta åtgärder som motsvarar rekommendationerna i stadgan?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(7 augusti 2003)

Som ledamoten själv påpekat ingår inte frågan om barn intagna på sjukhus i gemenskapens behörighetsområde.

Ansvar för hälso- och sjukvård ligger hos medlemsstaterna. Kommissionen har ingen möjlighet att ingripa i denna fråga och den kommer därför inte att föreslå att rådet vidtar åtgärder enligt rekommendationerna i stadgan för barn på sjukhus.

(2004/C 78 E/0100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2277/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(9 juli 2003)

Ämne: Byggslarv på Joniska vägen

Om några få månader avslutas bygget av bron mellan Rio och Antirrio, som skall förena södra och norra delen av västra Grekland. Vid denna bro möts de två väglänkarna södra Peloponnesos-Patra och Aten-Korinth-Patra. Från bron (på Antirrio-sidan) utgår även vägen till Epirus och gränsen mot Albanien och korsar vid en viss punkt även Via Egnatia. Det är uppenbart vilken betydelse det nya projektet skulle kunna ha för utvecklingen i hela västra Grekland och mycket mer än så. I själva verket är emellertid sträckan mellan Antirrio och den albanska gränsen en högst otillräcklig länsväg som inte kan fylla den funktion som tillkommer den.

Kan kommissionen meddela hur och när den länk (Joniska vägen) kan tänkas bli verklighet som kommer att ge verklig mening åt brofinansieringen? Stämmer det att delar av den redan finansierats av EU? Stämmer det att förbifartsleden vid Agrinion fungerar dåligt och att förbifartsleden vid Arta inte fungerar överhuvudtaget på grund av allvarligt byggslarv? Kommer kommissionen att verka för att reparationer utförs och eventuellt även undersöka vem som bär ansvaret för denna situation?

Svar på fråga från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(22 augusti 2003)

Frågeställaren hänvisas till svaren på de skriftliga frågorna E-1799/03 (från Konstantinos Hatzidakis⁽¹⁾) och P-0386/03 (från Ioannis Averoff⁽²⁾) rörande samfinansiering med medel från Europeiska unionen och programplaneringen för förbifartslederna vid Agrinio och Arta och för hela Joniska vägen.

Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till håller förbifartslederna vid Agrinio och Arta på att anläggas, men har ännu inte färdigställts och tagits i bruk. De nationella myndigheterna har inte rapporterat om några fel eller särskilda problem i samband med dessa projekt.

Kommissionen kommer även att hållas underrättad om all ny utveckling rörande dessa projekt och hela Joniska vägen. Den kommer att grunda sitt agerande på denna information och på all annan relevant information i enlighet med gällande förordningar om strukturfonderna och Sammanhållningsfonden.

⁽¹⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 97.

⁽²⁾ EUT C 222 E, 18.9.2003, s. 194.

(2004/C 78 E/0101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2291/03**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen**

(11 juli 2003)

Ämne: Likabehandling av medlemsstaterna vid tillsättande av tjänster i EU

Jämlikhet och likabehandling av medlemsstaterna hör till Europeiska unionens viktigaste verksamhetsprinciper. För närvarande tillämpas inte dessa principer då de högsta tjänsterna tillsätts. Finland är den enda medlemsstaten i EU som inte har någon medborgare med generaldirektörstjänst i EU. Däremot råder det ingen brist på behöriga finländska sökande till tjänster på A1-nivå inom EU.

I Finland upplevs detta som en beklaglig situation, som sannolikt kommer att försämra EU:s anseende i finländarnas ögon. Även den långvariga tvisten om livsmedelsmyndighetens placeringsort har lett till att finländarnas tilltro till EU har minskat. Finland har fortfarande varken generaldirektörsposter eller EU-myndigheter. Mot bakgrund av den kommande utvidgningen är finländarnas farhågor nu brännande aktuella.

Varför verkställs inte principen om jämlikhet och tillämpning av kvoter då man tillsätter de högsta tjänstemännen inom EU? På vilket sätt och enligt vilken tidsplan avser kommissionen att rätta till denna brist i fråga om tillsättande av tjänster?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(23 september 2003)

Kommissionen kan självklart bara svara frågeställaren med avseende på den egna institutionen. Eventuella frågor när det gäller generaldirektörstjänster på andra håll i EU måste ställas till andra institutioner.

Kommissionen kvoterar inte in tjänstemän, varken vid öppen rekrytering eller vid tillsättning av högre tjänster. I artikel 27 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna står det "Inga tjänster skall vara förbehållna medborgare från en viss bestämd medlemsstat."

Att åstadkomma geografisk jämvikt är inte bara en politisk målsättning och god sed vid det multinationella och flerspråkiga public service-organ som kommissionen är, det är också ett krav i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna, dock underställt kravet på lämpliga meriter. Detta framgår tydligt av artikel 27.1 i tjänsteföreskrifterna där det står "Rekryteringen skall vara inriktad på att de tjänstemän som tjänstgör vid institutionen har högsta kompetens, prestationsförmåga och oberoende ställning samt är rekryterade över största möjliga geografiska område bland medborgarna i gemenskapernas medlemsstater".

Förstainstansrätten har tolkat denna regel mycket tydligt: Enligt tjänsteföreskrifterna är meriter och kvalifikationer första bedömningsgrund, medan nationalitet kan åberopas för att skilja på kandidater som i övrigt är lika bra.

När Prodis kommission tillträdde i september 1999 bekräftades några tydliga, allmänna principer om höga befattningar, nämligen följande:

- Befattningar skall i första hand tillsättas på meriter.
- Jämvikt mellan nationaliteter skall eftersträvas vid tillsättning av höga befattningar.
- Bättre jämvikt mellan kvinnor och män skall eftersträvas vid tillsättning av de högsta befattningarna vid kommissionen.

Detta är den målsättning som har tillämpats sedan dess, och alla tillsättningar har gjorts i fullständig överensstämmelse med kommissionens åtagande att iaktta dessa principer, vilka återspeglas i de interna förfaranden som tillämpas vid tillsättning av höga befattningar.

När det gäller finnar på A1-nivå betyder det faktum att det för närvarande inte finns någon finsk generaldirektör inte att kommissionen bortser från principen om geografisk jämvikt vid tillsättningar av höga befattningar.

Sedan juni 2002 då kommissionen tillsatte en finsk medborgare på A1-nivå som vice generaldirektör i GD Hälsa och konsumentskydd finns det två finnar på A1-nivå i kommissionen. Antalet medborgare från en viss medlemsstat på A1-nivå kan naturligtvis variera. Just nu är t.ex. antalet finnar som har A1-tjänster större än från andra medlemsstater med lika stor eller större befolkning.

Det finns ingen annan "tidsplan" när det gäller tillsättning av höga befattningar än den som säger att kommissionens generaldirektörer, vice generaldirektörer och direktörer skall "rotera" till likvärdiga poster inom fem år eller under speciella omständigheter och då maximalt sju år. Utom i samband med en sådan allmän kringflyttning, vilken inte automatiskt innebär att en generaldirektör flyttar till en ny post som generaldirektör, fylls vakanser på hög befattningsnivå i takt med att de uppstår.

När kommissionen tillsätter tjänster, antingen i samband med en kringflyttning eller annars, tar man hänsyn till principen om jämvikt mellan könen och mellan geografiska områden, samtidigt med det grundläggande åtagandet att tillsätta på meriter

Beslut om var EU-organ skall förläggas är, som frågeställaren säkert vet, inte kommissionens sak. De tillfaller uteslutande stats- och regeringscheferna i Europeiska rådet.

(2004/C 78 E/0102)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2301/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(8 juli 2003)

Ämne: Genomförandet av direktiv 1999/70/EG

I svaret på min fråga nr H-0293/03⁽¹⁾ om Greklands genomförande av direktiv 1999/70/EG⁽²⁾ angående missbruk av visstidsanställningskontrakt hänvisade den behöriga kommissionsledamoten Anna Diamantopoulou till presidentdekret nr 81/2003, genom vilket direktivet införlivats i grekisk rätt, och meddelade att dekretet undersöktes av kommissionens enheter och att kommissionen skulle kunna göra en bedömning före sommaren.

Med tanke på att grekiska domstolar måste avkunna domar i hundratals mål där kontraktssinnehavare väckt talan och med tanke på att sommaren redan är här undrar jag nu: Har kommissionen gjort sin bedömning av presidentdekretet?

⁽¹⁾ Muntligt svar av den 3.6.2003.

⁽²⁾ EGT L 175, 10.7.1999, s. 43.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(20 augusti 2003)

Tjänstemän i Europeiska kommissionen håller för närvarande på att granska genomförandet av direktiv 1999/70/EG i de 15 medlemsstaterna.

När det gäller Greklands genomförande av direktivet visar en första genomgång av presidentdekret 81/2003 att det möjligen kan finnas problem med överensstämmelsen.

Efter att ha gett de grekiska myndigheterna möjlighet att inkomma med synpunkter, bör kommissionen, om dess analys visar sig vara riktig, överväga att inleda det förfarande som avses i artikel 226 i EG-fördraget mot Grekland.

(2004/C 78 E/0103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2320/03

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(14 juli 2003)

Ämne: Första hjälpen på olycksplatser

Kommissionen har nyligen påpekat hur många som faller offer för trafikolyckor inom EU:s medlemsstater och lagt fram ett omfattande program för trafiksäkerhet. Mot bakgrund av detta antog kommissionen den 20 juni 2003 ett förslag till direktiv, som går ut på att det från och med juli 2004 måste lagstadgas om obligatorisk installation av bilbälten i alla typer av nya fordon som tas i trafik.

I detta sammanhang inställer sig en rad ytterligare frågor:

1. Skulle det enligt kommissionens erfarenheter hjälpa upp situationen om var och en som tar körkort i Europeiska unionen blev skyldig att gå en kurs i "första hjälpen på olycksplatser", såsom fallet är exempelvis i Tyskland och Österrike? Om kommissionen anser det: har kommissionen då för avsikt att inom överskådlig framtid lägga fram ett lagförslag om detta?
2. Skulle enligt kommissionens åsikt en kvalificerad kurs i första hjälpen, av det slag som till exempel St. John Ambulance i Storbritannien erbjuder alla som har körkort, avsevärt hjälpa upp situationen med avseende på första hjälpen vid olycksfall? Om kommissionen anser det: har kommissionen då för avsikt att inom överskådlig framtid lägga fram ett lagförslag om detta?
3. Anser kommissionen att gällande regler i EU:s medlemsstater och de anslutande länderna om att godkända fordon skall vara utrustade med förstahjälpensväskor är tillräckliga samt att det bör ingå i bestämmelserna om sådan utrustning att det meddelas ett minimimått av undervisning i hur den används? Om kommissionen anser det: har kommissionen då för avsikt att inom överskådlig framtid lägga fram ett lagförslag om detta?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Den 14 september 2000 antog kommissionen ett direktiv om körkort som medförde en betydande skärpning av minimikraven för körkortsprov. I detta direktiv, som träder i kraft den 1 oktober 2003, tas första hjälpen upp på flera punkter. Körkortskandidaterna skall känna till de allmänna regler för hur föraren skall handla vid en olycka (placera ut varningstriangel och slå larm) och vilka åtgärder han kan vidta för att om så är nödvändigt hjälpa trafikolycksoffer. Kraven för kandidater till körkort för tung lastbil eller buss är ännu strängare: dessa skall känna till vilka åtgärder som skall vidtas efter en olycka eller liknande händelser, exempelvis i fråga om evakuering av passagerare, och de skall också ha grundkunskaper i första hjälpen.

Kommissionen vill också göra frågeställaren uppmärksam på Europaparlamentets och rådets direktiv om grundläggande kompetens och fortbildning för förare av vissa vägfordon för gods- eller persontransport⁽¹⁾. I förteckningen över frågor som bör ingå i grund- och vidareutbildningen ingår även hjälp vid olycksfall, och kraven är strängare än vad som gäller för erhållande av körkort. Bland annat måste man kunna bedöma situationen, undvika kedjeolyckor, kalla på räddningstjänst, hjälpa de skadade och genomföra första hjälpen, reagera vid brand och evakuera personerna i fordonet.

Kommissionen anser att dessa båda gemenskapsrättsakter täcker behoven, och planerar inga ytterligare rättsakter på detta område.

Det är medlemsstaterna som skall kontrollera att skyldigheten att ha en första-förbandslåda ombord på fordonet efterlevs, likaså att kontrollera att förare genomgår eventuella specialutbildningar. För närvarande förfogar kommissionen inte över några uppgifter som skulle motivera lagstiftning på europeisk nivå i denna fråga. Däremot anser kommissionen att tusentals liv skulle kunna räddas om räddningstjänsten snabbare skulle kunna ingripa på olycksplatsen. För närvarande granskar kommissionen villkoren för att automatisera nödropskedjan och räddningstjänstens ingripande. I väntan på resultaten av denna undersökning utgör beslutet att tillhandahålla samtalslokalisering för nödrop via nödropsnummer 112 ett viktigt steg ⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(2003) 296 slutlig.

⁽²⁾ Detta föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, EUT L 108, 24.4.2003, och tas upp i kommissionens rekommendation av den 25 juli 2003.

(2004/C 78 E/0104)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2340/03
från Giovanni Fava (PSE) till kommissionen

(11 juli 2003)

Ämne: Nationell lagringsplats för radioaktivt avfall på Sardinien

Den italienska pressen har nyligen offentliggjort att regeringen avser att eventuellt välja Sardinien som den enda nationella lagringsplatsen för radioaktivt avfall.

I en rapport från Enea (organisation för ny teknik, energi och miljö) angavs det att öar inte skall väljas som lagringsplats för radioaktivt avfall, just för att undvika risken för miljökatastrofer om en olycka skulle uppstå i samband med sjötransport.

Den italienska regeringen gav i mars 2003 företaget Sogin obegränsade befogenheter att välja den nationella lagringsplatsen för radioaktivt avfall. I motsats till rapporten från Enea beslutade Sogin att öar inte längre skulle uteslutas som lagringsplats för avfall.

Anser inte kommissionen, mot bakgrund av ovanstående att

1. valet av den enda lagringsplatsen för radioaktivt avfall bör göras efter samråd med den berörda befolkningen, vilket föreskrivs i gemenskapslagstiftningen,
2. att öar, med tanke på de ekonomiska svårigheterna, bör uteslutas som möjligt plats,
3. att ett område utan kärnanläggningar som Sardinien, vars huvudresurser kommer från turism, har rätt att motsätta sig ett eventuellt beslut om att göra det till lagringsplats för radioaktivt avfall?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 augusti 2003)

Ansvar för att hantera radioaktivt avfall åligger det land inom vars jurisdiktion anläggningen befinner sig. För att tillgodose intressena från samtliga inblandade måste samtliga program som rör den långsiktiga förvaltningen av avfall vara utformade så att samtliga berörda parter deltar fullt ut i beslutsprocessen, vilket garanterar att eventuell miljöpåverkan bedöms på rätt sätt.

I det här sammanhanget är det värt att notera att alla platser som skall användas för slutförvaring av radioaktivt avfall — eller för lagring av sådant avfall i mer än 10 år — måste genomgå en miljökonsekvensbedömning (MKB) enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽¹⁾ (ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av

den 3 mars 1997⁽²⁾) innan tillstånd kan beviljas. Enligt lagstiftningen skall en MKB identifiera, beskriva och bedöma de direkta och indirekta effekterna av ett projekt beträffande människor, fauna och flora, mark, vatten, luft, klimat och landskap samt materiella tillgångar och kulturarv. Även samspelet mellan dessa faktorer skall ingå i en MKB. Det måste ske samråd med offentliga myndigheter samt andra myndigheter som kan tänkas beröras med tanke på deras särskilda miljöansvar. Resultatet av dessa samråd skall beaktas när slutgiltigt beslut fattas om tillståndsgivning. Slutligen måste beslutet offentliggöras.

För närvarande tas 85 % av sådant avfall inom unionen om hand vid anläggningar som lagrar avfallet på eller nära markytan. Avfallsvolymererna är mycket små i jämförelse med andra typer av avfall och ingen hälso- eller säkerhetspåverkan har upptäckts vid någon av de berörda avfallsanläggningarna. Det är möjligt att det för en region som hyser en sådan lagringsplats kan innebära ekonomiska fördelar.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2348/03

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(16 juli 2003)

Ämne: Åtgärder som måste vidtas då det fortsätter att flyta in olja från Prestige mot kusten i Galicien och Biskayabukten

Det har under de senaste dagarna i juli, åtta månader efter katastrofen med Prestige, fortsatt att flyta in olja från Prestige mot kusten i Galicien och Biskayabukten. Detta har fått den berörda befolkningen att tappa förtroendet eftersom den ständigt får uppleva hur de ansvariga myndigheternas förutsägelser aldrig uppfylls. Vilka åtgärder vidtar kommissionen tillsammans med de spanska myndigheterna och den galiciska regeringen för att ta reda på omfattningen av problemet och förhindra att det upprepas?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 september 2003)

Parlamentsledamoten hänvisas till svaren på de tidigare skriftliga frågorna E-3595/02⁽¹⁾, E-1259/03⁽²⁾ och E-2059/03⁽³⁾, och svaret på den muntliga fråga H-69/03 han ställde under parlamentets sammanträde i mars 2003⁽⁴⁾.

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 63.

(²) EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 121.

(³) Se s. 73.

(⁴) Skriftligt svar, 12.3.2003.

(2004/C 78 E/0106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2349/03

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(16 juli 2003)

Ämne: Galicien och reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken

Vilka effekter får tillämpningen av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, som godkänts av rådet, på jordbruket i Galicien, ett jordbruk som kännetecknas av en dominerande mjölkproduktion, markbaserade familj jordbruk och en uppbar vilja och förmåga till modernisering. Dessutom kännetecknas

jordbruket av en mjölkkvot som är helt otillräcklig för att eftersträva en utveckling som inte går i malthusianismens anda. Hur kommer de åtgärder som vidtagits när det gäller landsbygdsutveckling att påverka det galiciska samhället? Regeringen i Galicien hävdar att Galicien, för att kompensera för de sänkta mjölkpriserna, fram till 2014 kommer att erhålla 530 miljoner euro i form av direktstöd till mjölksektorn. Vilken betydelse har dessa belopp och varifrån kan de tas?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Kommissionen anser att den senaste GJP-reformen erbjuder Europas jordbrukare en tydlig ram för långtidsplanering av affärsbeslut, som ger dem flexibilitet att svara upp emot framtida marknadsbehov och samtidigt bidrar till att påtagligt stabilisera deras inkomster. Kommissionen tror att reformen kommer att höja kvaliteten, att få priserna att bättre återspegla efterfrågan på marknaden och att låta GJP svara upp emot omsorgerna om miljön och djurskyddet i samhället. Detta kommer att öka konsumenternas och skattebetalarnas stöd för GJP och därigenom förbättra allmänhetens bild av jordbrukarna i det europeiska samhället.

När det gäller reformen av mjölksektorn erinrar parlamentsledamoten sig säkert att kommissionens förslag att öka mjölkkvoterna med 1 % för vart och ett av åren 2007 och 2008 förkastades och att rådet beslöt att till 2006, alltså med ett år, skjuta upp den totala ökningen på 1,5 %, bestående av 0,5 % för vart och ett av åren 2005, 2006 och 2007, som föutskickades i Agenda 2000-reformen. De ytterligare sänkningar som gjordes av interventionspriset för smör har emellertid kompensrats med högre nivåer på mjölkbidragen och tilläggsstöd till producenterna, med för närvarande upp till 35,5 euro per ton, vilket kommer att införlivas med gårdsstödet från och med 2007. Dessa mjölkbidrag till producenterna kommer att beräknas på stödnivån multiplicerad med den individuella referenskvantitet mjölk som finns på företaget den 31 mars det aktuella kalenderåret.

Vad landsbygdsutvecklingen beträffar innehåller GJP-paketet ett antal nya eller förstärkta åtgärder som skulle kunna vara användbara i det galiciska jordbruket under övergången till de nya förväntade ekonomiska villkoren. Dessa åtgärder inbegriper stöd för deltagande i program för livsmedelskvalitet, tillfälligt stöd för förenlighet med de nya lagfästa normerna och deltagande i det frivilliga rådgivnings-systemet för jordbruket. Dessutom kommer stödåtgärderna till unga jordbrukare att förstärkas och gemenskapsstödet till miljöåtgärder inom jordbruket att förbättras. Extra finansiering till landsbygdsutveckling kommer att göras tillgänglig från och med 2006 genom den obligatoriska moduleringen.

(2004/C 78 E/0107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2356/03

från **Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE)**, **Caroline Jackson (PPE-DE)**,
Johannes Blokland (EDD), **Alexander de Roo (Verts/ALE)**
och **Karl-Heinz Florenz (PPE-DE)** till kommissionen

(17 juli 2003)

Ämne: Tolkningsfråga om RoHS-direktivet (2002/95/EG)

Svaret på den skriftliga frågan E-0789/03⁽¹⁾ vilket lämnats på kommissionsledamot Margot Wallströms vägnar den 8 maj 2003 lyder: Artikel 2.3 avser inte deras användning i nya elektriska och elektroniska produkter som släpps ut på marknaden fr.o.m. den 1 juli 2006. "Deras användning" syftar här på reservdelar. Frågan gällde emellertid inte återanvändning som reservdelar i elektriska och elektroniska produkter som släpps ut på marknaden före den 1 juli 2006. Den gällde återanvändning i nya produkter av komponenter som innehåller ämnen vilkas användning begränsas enligt RoHS-direktivet (2002/95/EG⁽²⁾), men som kommer från använda elektriska och elektroniska produkter som släppts ut på marknaden före den 1 juli 2006.

I artikel 3 d i WEEE-direktivet (2002/96/EG⁽³⁾) definieras "återanvändning" som "varje åtgärd genom vilken WEEE eller komponenter till WEEE används för samma syfte som de ursprungligen var avsedda för, inklusive fortsatt användning av produkterna". Om denna definition tillämpas kommer det att vara tillåtet att fortsättningsvis använda återvunna komponenter i all utrustning, oavsett om den redan används eller om den är ny. På detta vis undviks skrotning i förtid av använda komponenter som lämpar sig väl för återanvändning, i linje med de miljöpolitiska målen i WEEE-direktivet.

Om artikel 2.3 i RoHS-direktivet tolkas så snävt att den återanvändning som beskrivs ovan inte tillåts, skulle det stå i direkt konflikt med artikel 4 Utformning av produkter i WEEE-direktivet. I artikel 4 föreskrivs att "medlemsstaterna skall uppmuntra sådan utformning och tillverkning av elektriska och elektroniska produkter som beaktar och underlättar nedmontering och återvinning, särskilt återanvändning och materialåtervinning av WEEE, dess beståndsdelar och material". Sålunda strider utmönstring och skrotning i förtid av komponenter från använda elektriska och elektroniska produkter som släppts ut på marknaden före den 1 juli 2006 och som innehåller ämnen vilkas användning begränsas enligt RoHS-direktivet, men annars lämpar sig för återanvändning, mot syftet med artikel 4 i WEEE-direktivet.

Delar kommissionen åsikten att det är tillåtet med komponenter som är återvunna från elektriska och elektroniska produkter som släppts ut på marknaden före den 1 juli 2006 i nya elektriska och elektroniska produkter som släpps ut på marknaden för första gången efter den 1 juli 2006, även när dessa komponenter innehåller sådana ämnen vars användning begränsas genom RoHS-direktivet?

(¹) EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 118.

(²) EUT L 37, 13.2.2003, s. 19.

(³) EUT L 37, 13.2.2003, s. 24.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Enligt kommissionens åsikt är ett av huvudsyftena med Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/95/EG av den 27 januari 2003 om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter (¹) att se till att nya elektriska och elektroniska produkter, dvs. sådana som släpps ut på marknaden för första gången från och med den 1 juli 2006, inte innehåller bly, kadmium, kvicksilver, hexavalent krom, polybromerade bifenyler (PBB) eller polybromerade difenyletrar (PBDE). Därför förbjuds dessa ämnen uttryckligen i direktivets artikel 4.1. Det finns två typer av undantag från detta förbud mot farliga ämnen i ovan nämnda direktiv. För det första gäller förbudet inte för tillämpningar som förtecknas i direktivets bilaga (²). För det andra föreskrivs det i artikel 2.3 att "detta direktiv inte skall tillämpas på reservdelar avsedda för reparation, eller på återanvändning, av elektriska och elektroniska produkter som släppts ut på marknaden före den 1 juli 2006". Därigenom vill man göra det möjligt att förse gammal utrustning med reservdelar och se till att gammal elektrisk och elektronisk utrustning återanvänds. Undantaget är uttryckligen begränsat till gammal utrustning, dvs. sådan som släppts ut på marknaden före den 1 juli 2006. Enligt direktivet är det därför tillåtet att sälja reservdelar som innehåller de farliga ämnena för reparation av gammal utrustning, och att sälja gammalutrustning för återanvändning.

För att svara på frågeställarens fråga anser kommissionen det emellertid inte tillåtligt för ny elektrisk eller elektronisk utrustning att innehålla delar som återanvänts från elektrisk eller elektronisk utrustning om delarna innehåller de ämnen som förbjuds i direktivet.

För det första anser kommissionen att detta skulle vara oförenligt med direktivets ovan nämnda huvudsyfte och strida mot den uttryckliga formuleringen i artikel 2.3. Andra tolkningar skulle innebära att ny utrustning i efterhand skulle kunna förse med delar som innehåller farliga ämnen, vilket skulle förlänga dessa ämnens förekomst i avfallskedjan och motverka de ökade återvinningsinsatserna. Det skulle dessutom naturligtvis även försvåra tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (¹).

Frågan om huruvida ny utrustning i efterhand får förses med delar som innehåller de ämnen som förbjuds i ovan nämnda direktiv togs för övrigt även upp i förlikningsförfarandet, men förkastades.

Kommissionen anser att ovan nämnda tolkning av artikel 2.3 i direktivet om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter inte står i strid med artikel 4 i direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. Det förstnämnda direktivet går ut på att förbjuda farliga ämnen i ny utrustning, och det andra direktivet syftar till att undvika att avfall från elektriska och elektroniska apparater utgör ett hot mot människors hälsa eller miljön. Om dessa farliga ämnen förekom i ny elektrisk och elektronisk utrustning skulle det av ovan nämnda skäl stå i strid med målen i artikel 4 i direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, nämligen att främja materialåtervinning och nedmontering.

(¹) EUT L 37, 13.2.2003.

(²) Artiklarna 4.2 och 5 samt bilaga.

(2004/C 78 E/0108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2380/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(18 juli 2003)

Ämne: Nya företag

Kan kommissionen uppskatta andelen av den sysselsatta befolkningen som är verksam i nya företag — oavsett definition — i var och en av medlemsstaterna, EU sammantaget och Förenta staterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(12 september 2003)

För närvarande görs det inga regelbundna insamlingar på EU-nivå av uppgifter om nya företag eller antal anställda i nya företag. Därför har Generaldirektoratet för näringsliv och Eurostat inlett en insamling av harmoniserade uppgifter om företagsdemografi i medlemsstaterna. En tabell över de första resultaten för tio medlemsstater under referensåret 2000 kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat.

I de tio medlemsstater som det finns uppgifter om har nya företag på den fria marknaden skapat ungefär 1,5 miljoner arbetstillfällen, vilket motsvarar ca 2,8 % av det totala antalet anställda på den fria marknaden i dessa länder. I de flesta medlemsstater har nya företag särskilt inom byggbranschen och sektorn för företagstjänster genererat förhållandevis många nya arbetstillfällen: 4,7 % respektive 4,5 % av det totala antalet anställda inom området. Det är värt att påpeka att uppgifterna om sysselsättning från Danmark, Nederländerna och Finland ges i heltidsekvivalenter (antalet personer som arbetar mindre än den normala arbetstiden för en heltidsanställd under ett år har omräknats till heltidsekvivalenter). Detta bör man ta hänsyn till då man jämför uppgifterna för olika länder och de totala uppgifterna för de tio medlemsstaterna ska räknas samman.

Generaldirektoratet för näringsliv och Eurostat har för avsikt att fortsätta insamlingen av harmoniserade uppgifter i medlemsstaterna om bildandet av nya företag (för att senare utvidga uppgiftsinsamlingen till alla medlemsstater), och bl.a. deras påverkan på sysselsättningen. Uppgifter om hur stor andel av de anställda som arbetar i nya företag ingår i planerna för uppgiftsinsamlingen. Resultaten kommer att ingå i de strukturella indikatorerna från vårrapporten 2004.

För USA och Japan finns det inga uppgifter om antalet anställda i nya företag.

(2004/C 78 E/0109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2381/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(18 juli 2003)

Ämne: Den inre marknaden

Kan kommissionen definiera vad den avser med en framgångsrik inre marknad? Hur kan kommissionen veta när vi har uppnått den inre marknaden?

(2004/C 78 E/0110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2382/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(18 juli 2003)

Ämne: Den inre marknaden

Kommer kommissionen i framtiden att jämföra framstegen för EU:s inre marknad med USA:s inre marknad, särskilt när det gäller prisvolatilitet och prisdiskrepanser för olika varor och tjänster?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2381/03 och E-2382/03
ingivet av Frits Bolkestein för kommissionen**

(7 augusti 2003)

För att bedöma hur väl den inre marknaden har lyckats använder kommissionen en rad olika standardindikatorer för marknadsintegration, såväl rättsliga som ekonomiska. Det rör sig till exempel om priskonvergens, handel inom gemenskapen och inre gränsöverskridande investeringar liksom genomförande och tillämpning av gemenskapsrätten i medlemsstaterna.

Resultaten inom Europeiska unionen för var och en av dessa indikatorer kan sedan jämföras med de resultat som en lyckad inre marknad förväntas nå upp till. Den sistnämnda indikatorn kan definieras på flera olika sätt: teoretiskt (se till exempel ruta 4 och 5 i bilagan med statistik till Rapport om produkt- och kapitalmarknadernas funktion i gemenskapen 2001 från Generaldirektoratet för den inre marknaden) eller ställd mot de resultat som uppnåtts på en bestämd inre marknad (ofta, men inte alltid, Förenta staterna).

I fråga om priskonvergens använder kommissionen redan Förenta staterna som måttstock vid översynen av hur den inre marknaden fungerar. Om det är möjligt och passande ur teknisk synvinkel kommer den att fortsätta göra det. Trots att Förenta staterna är en passande måttstock för Europeiska unionen eftersom de två områdena är ungefär lika stora, har ungefär lika stor befolkning osv., anser kommissionen att en europeisk marknad, dvs. någon av de större medlemsstaterna (Tyskland, Frankrike eller Förenade kungariket), ibland skulle passa bättre som måttstock. Fördelen vore att handelsstruktur, produkttillgänglighet och konsumtionsmönster i dessa medlemsstater liknar dem i Europeiska unionen i sin helhet (i högre utsträckning än i Förenta staterna).

Än så länge är intrycken i fråga om priskonvergens blandade. Prisskillnaderna för specerivaror har minskat avsevärt under de senaste åren (variationskoefficienten gick ner från över 20 % i början av 90-talet till ca 10 % idag). Skillnaderna är dock fortfarande dubbelt så stora som i Förenta staterna (5,6 %). Skillnaderna är dessutom större än den största prisskillnaden för dessa varor inom de enskilda medlemsstaterna.

Förutom att mäta graden av marknadsintegration är det också viktigt att analysera de fördelar som integrationen medfört för gemenskapens näringsliv och konsumenter. Detta är syftet med den rapport kommissionen nyligen lagt fram till tioårsminnet av den inre marknaden 1992. Kommissionen uppskattar bland annat att förmögenheten ökat med nästan 900 miljarder euro och att 2,5 miljoner nya arbeten skapats tack vare den inre marknaden. Dessutom har konsumenterna tjänat på den ökade konkurrensen på den inre marknaden i form av lägre priser, högre kvalitet på varor och tjänster och ett större urval.

Trots dessa framgångar har den inre marknaden fortfarande uppenbara brister. Mycket återstår att göra, i synnerhet inom tjänstesektorn i allmänhet och inom sektorn för finansiella tjänster i synnerhet. Kommissionen vill betona vikten av att stor kraft läggs på förbättringar av den inre marknaden nu när utvidgningen står för dörren. För att stödja denna process har kommissionen precis inlett sin nya strategi för den inre marknaden inom vilken man anger vad som bör prioriteras under de tre kommande åren. För att strategin skall fungera effektivt krävs ett aktivt stöd från rådet, Europaparlamentet och medlemsstaterna.

Byggandet av en fullständig inre marknad är slutligen inte en begränsad uppgift med ett definitivt slut, utan snarare en pågående process som ständigt kräver arbetsinsatser, vaksamhet och förnyelse. Nya utmaningar kommer ständigt att dyka upp, och när gamla hinder för den inre marknaden undanröjs kommer nya hinder att ta itu med att bli synliga. Därför är det mycket viktigt att framtidens fördrag innehåller de rättsliga befogenheter och kompetenser som krävs för att fortsätta byggandet och hanteringen av den integrerade marknaden.

(2004/C 78 E/0111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2391/03**från Elisabeth Jeggle (PPE-DE) till kommissionen**

(21 juli 2003)

Ämne: Antalet grisar och nötdjur i EU:s nuvarande 15 medlemsstater och i de 10 anslutningsländerna

En person i min valkrets har ställt en fråga och jag ber därför kommissionen att svara på följande: Hur många grisar och nötdjur (utan närmare specificering) finns i EU:s 15 medlemsstater och i de 10 anslutningsländerna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 september 2003)

Enligt den undersökning som gjordes i december 2002 uppgick det sammanlagda nötkreatursbeståndet i EU-15 till 78 281 022 djur och i de 10 anslutande länderna till 10 280 171 djur. Det sammanlagda svinbeståndet i EU-15 uppgick till 122 015 941 djur och i de 10 anslutande länderna till 32 222 296 djur.

Djur	Nötkreatur	Svin
BE (Belgien)	2 758 463	6 600 158
DK (Danmark)	1 740 000	12 879 000
D (Tyskland)	13 731 958	26 251 490
GR (Grekland)	573 000	903 000
E (Spanien)	6 278 519	23 518 039
F (Frankrike)	19 729 162	15 296 000
IRL (Irland)	6 337 818	1 781 500
I (Italien)	6 695 000	9 166 000
L (Luxemburg)	189 850	76 478
NL (Nederländerna)	3 780 000	11 154 000
AT (Österrike)	2 066 942	3 304 650
P (Portugal)	1 395 128	2 343 705
FI (Finland)	1 011 672	1 422 800
SE (Sverige)	1 612 300	1 989 000
UK (Förenade kungariket)	10 381 210	5 330 121
Totalt: EU-15	78 281 022	122 015 941

Djur	Nötkreatur	Svin
CY (Cypern)	58 139	490 818
CZ (Tjeckien)	1 511 000	3 505 000
EE (Estland)	253 000	345 400
HU (Ungern)	770 000	5 082 000
LT (Litauen)	779 100	1 061 000
LV (Lettland)	388 100	453 200
MT (Malta)	18 770	78 303
PL (Polen)	5 420 987	18 997 030
SI (Slovenien)	473 240	655 665
SK (Slovakien)	607 835	1 553 880
Totalt: de anslutande länderna	10 280 171	32 222 296

Källa: Eurostat, Cattle and pig survey, december 2002

(2004/C 78 E/0112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2408/03
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Användning av LCD-skärm vid bilkörning

Enligt en rapport i den flamländska dagstidningen *Het Belang van Limburg* den 28 juni 2003 låter allt fler bilförare installera en LCD-skärm i sina bilar. På denna skärm kan de spela och titta på DVD och spela spel. Det handlar inte alltid om "nyttobruk" som att följa en vägbeskrivning eller att underhålla passagerare men i många fall också om att underhålla föraren själv. Många av dessa apparater är visserligen utrustade med en säkerhetsmekanism som ser till att produkten endast kan användas när handbromsen är åtdragen, men denna mekanism kringgås ofta.

I många europeiska länder är det förbjudet att ringa vid bilkörning om föraren inte har en handsfreeutrustning. Eftersom man inte kan titta på en sådan skärm samtidigt som man uppmärksam följer trafiken har de nederländska myndigheterna nu beslutat att förbjuda LCD-skärmar som föraren kan titta på under bilkörning.

Känner kommissionen till trenden att låta installera LCD-skärmar för förare och har kommissionen för avsikt att efter Nederländernas exempel införa ett förbud på EU-nivå mot denna form av produkter som avleder förarens uppmärksamhet i samband med bilkörning?

Om ja, vilka konkreta åtgärder avser kommissionen att vidta och skall detta förbud gälla såväl "nyttobruk" som "underhållningsbruk"?

Om nej, vilka argument framför kommissionen för att inte följa de nederländska myndigheternas exempel?

(2004/C 78 E/0113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2422/03
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Bildskärmar med flytande kristall i bilar

Bildskärmar med flytande kristall på instrumentbräderna i bilar är på mode i Belgien och Nederländerna. Särskilt bland unga män är det modernt att installera en sådan skärm med datorspel eller TV-funktioner i

bilarna. I dyra bilar har skärmarna till uppgift att så snabbt som möjligt dirigera föraren till bestämmelseorten och under körning är inte TV-funktionen i gång. Men någon sådan inbyggd säkerhet finns inte alltid i de skärmar som installeras av olika biltillbehörshandlare. I Nederländerna är det förbjudet med sådana skärmar där föraren kan se på TV medan han kör, eftersom de är alltför farliga. I Belgien finns det ännu inte något sådant förbud.

Känner kommissionen till att bildskärmar med flytande kristall i bilar alltmer används för förströelseändamål?

Hur ser kommissionen på det här? Anser kommissionen att det är en farlig trend?

Vad företar kommissionen sig för att garantera att förare i bilar där det finns bildskärmar med flytande kristall beter sig på ett sätt som är förenligt med trafiksäkerhetens krav? Överväger kommissionen ett förbud mot sådana bildskärmar med datorspel eller TV-funktioner på instrumentbräderna?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2408/03 och E-2422/03
ingivet av Erkki Liikanen för kommissionen**

(29 september 2003)

Kommissionen har uppmärksammat det faktum att allt fler bilförare använder LCD-skärmar, som egentligen är avsedda för trafikinformation eller navigering, för sin personliga underhållning samtidigt som de kör bil. Detta kan ge upphov till trafikfaror, och därför förbjuder den nederländska lagstiftningen installering av LCD-skärmar avsedda för förare. Därmed uppstår också frågan om detta problem skall föranleda några åtgärder på gemenskapsnivå.

Ända sedan 1990 har utvecklingen av telematikverktyg i fordon och förarens möjligheter att använda sådan under körning undersökts inom olika gemenskapsprogram. Frågan om en sådan användning är förenlig med körning har också studerats utifrån olika perspektiv och granskats av flera av kommissionens generaldirektorat (GD Energi och transport, GD Näringsliv, GD Forskning och GD Informationssamhället).

Kommissionen är medveten om de potentiella farorna med användningen av dessa nya typer av utrustning, som kan distrahera föraren under körningen. Därför offentliggjorde kommissionen den 21 december 1999 en rekommendation om säkra och effektiva informations- och kommunikationssystem i fordon: en europeisk principförklaring om användargränssnitt⁽¹⁾.

Kommissionens rekommendation omfattar bland annat följande:

- Princip 4: Systemet skall vara utformat så att föraren inte distraheras eller ges visuell underhållning.
- Princip 8: Visuell information som inte rör körningen och som kraftigt kan störa föraren (t.ex. tv, video samt bilder och text som automatiskt ändras) måste kunna stängas av och skall visas på ett sådant sätt att föraren inte kan se den under färd.

Sedan denna rekommendation offentliggjordes har initiativet eSafety, som är ett samarbete mellan de europeiska biltillverkarna och kommissionen, lett till en ny diskussion om detta, i och med att man avser att utarbeta säkerhetsriktlinjer för användning av system i fordon under körning.

Det bör påpekas att tillverkning av motorfordon omfattas av gemenskapens system för typgodkännande, som grundas på artikel 95 i fördraget, och att alla förslag till unilaterala initiativ i enskilda medlemsstater måste anmälas till kommissionen. Gemenskapen har också undertecknat olika internationella avtal, bland annat inom ramen för FN, vilket innebär att man också måste granska vilka effekter sådana förslag får på internationell nivå.

⁽¹⁾ Delgiven med nummer C (1999) 4786 och offentliggjord i EGT L 19, 25.1.2000.

(2004/C 78 E/0114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2436/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 juli 2003)

Ämne: Stöd till fiskare vars verksamhet ligger nere av biologiska skäl

I södra Portugal är fiske med bottenkrapa av biologiska skäl förbjudet under 45 dagar. Förbudet tillämpades på nytt i år utan att någon som helst ersättning har utgått till fiskarna, vilket är högst orättvist med tanke på deras låga inkomster.

Fackförbundet för fiskarna i södra Portugal har inte bara insisterat på att det skulle utgå ersättning under denna period utan har även begärt att perioden skall förkortas till 30 dagar.

Den portugisiska regeringen hävdade emellertid att gemenskapens lagstiftning inte gör det möjligt att betala ut sådan ersättning och att det av biologiska skäl inte heller är möjligt att förkorta förbudsperioden från 45 till 30 dagar eftersom man riskerar att äventyra resursernas biomassa inom en snar framtid.

Då det är så viktigt att bevara de exploaterade resurserna och bibehålla den nuvarande fiskeansträngningen är det inte rätt att fiskarna skall behöva stå för kostnaderna för detta bevarande.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den ämnar vidta för att ersätta fiskarna för deras inkomstförluster?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 september 2003)

De stöd som beviljats yrkesfiskare och fartygsägare på grund av tillfälligt upphörande med verksamheten har sin rättsliga grund i artikel 16 i rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999⁽¹⁾, senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2369/2002 av den 20 december 2002 om ändring av förordning (EG) nr 2792/1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskesektorn⁽²⁾.

Medlemsstaterna kan bevilja ersättning, med en medfinansiering från gemenskapen, vid icke förutsebara händelser, bland annat av biologiska orsaker. Stödet kan beviljas under högst tre månader i följd eller under sex månader för hela perioden 2000–2006. Förvaltningsmyndigheten skall i förväg till kommissionen lämna vetenskapliga yttranden om dessa händelser. Per medlemsstat och för hela tidsperioden får det stöd som lämnas inom ramen för Fonden för fiskets utveckling (FFU) inte överskrida den högre av följande trösklar: en miljon euro eller 4% av gemenskapens finansiella stöd till sektorn i den berörda medlemsstaten. Om rådet emellertid antar en återhämtningsplan eller plan för förvaltning av beståndet, eller kommissionen beslutar om nödåtgärder kan dessa trösklar överstigas.

Det tillfälliga stoppet, av biologiska skäl, för fiske med skrapredskap i södra Portugal bör införas i dessa regler. Det är de ansvariga portugisiska myndigheternas sak att under söka om de villkor som ställs i förordningen är uppfyllda och i så fall meddela kommissionen innan de vidtar de åtgärder som bedöms nödvändiga och fastställa vilken nivå ersättningarna skall ha. När det gäller att besluta om stödet och fastställa dess varaktighet ankommer detta också i första hand på de portugisiska myndigheterna. Inom ramen för artikel 9 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken(?), kan de nationella myndigheterna besluta om icke-diskriminerande bestämmelser som är minst lika stränga som den befintliga gemenskapslagstiftningen för att bevara resurserna och det marina ekosystemet innanför gränsen på 12 sjömil.

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999.

⁽²⁾ EGT L 358, 31.12.2002.

(2004/C 78 E/0115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2448/03**från Georges Berthu (NI) till kommissionen**

(23 juli 2003)

Ämne: Onödig stimulans till avlägsnande av häckar

I kommissionens förordning (EG) nr 2419/2001 ⁽¹⁾ av den 11 december 2001 föreskrivs det i artikel 22.2 att bredden på de häckar som räknas med vid fastställandet av arealen på de jordbruksskiften som är berättigade till arealstöd "skall motsvara den traditionella bredden i regionen i fråga, men den får inte överstiga två meter", varjämte "medlemsstaterna [får] tillåta en större bredd än två meter, om dessa arealer beaktades när avkastningen för den berörda regionen fastställdes".

Följden av dessa stadganden blir att jordbrukarna sporras att avlägsna de häckar vilkas bredd överstiger den tillåtna bredden, i en situation där det i dagens läge ofta framstår som ett samhällsintresse att dessa häckar får stå kvar.

Kunde kommissionen inför rådet och Europaparlamentet föreslå en ändring i denna artikel för att få bort skadeverkningarna av den?

⁽¹⁾ EGT L 327, 12.12.2001, s. 11.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 september 2003)

Kommissionen har ett åtagande att förbättra och bevara landsbygds miljön inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik. Kommissionen anser att häckar och diken har stor betydelse för djur och växter och andra miljömässiga funktioner tvärs över hela jordbruksspektrumet. Kommissionen skall emellertid också säkerställa att EG-stöd beviljas bara för stödberättigande mark, och det är därför som medlemsstaterna får fastställa att vissa inslag i landskapet, t.ex. häckar, anses utgöra en del av den helt utnyttjade arealen på ett jordbruksskifte enligt bestämmelserna i artikel 22 i kommissionens förordning (EG) nr 2419/2001 av den 11 december 2001 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för det integrerade administrations- och kontrollsystem för vissa av gemenskapens stödordningar som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 3508/92 och som antogs först efter noggranna överväganden av de hithörande miljöfrågorna.

Kommissionen anser således att den författningsbestämmelse som parlamentsledamoten nämner ger medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet att ta hänsyn till särskilda miljöbehov och instämmer inte i hans påstående att bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 2419/2001 uppmuntrar jordbrukarna att förstöra häckar.

Det finns följaktligen inga planer på att ändra artikeln i fråga.

(2004/C 78 E/0116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2450/03**från Marco Cappato (NI) till kommissionen**

(23 juli 2003)

Ämne: Brott mot lagarna om kontrakt för tidsbegränsad anställning vid Salernos handelskammare

I Italien regleras kontrakt för tidsbegränsad anställning av rättsakten av den 6 september 2001 (genomförande av direktiv 1999/70/EG ⁽¹⁾).

Salernos handelskammare, som sedan mer än 10 år är en offentlig myndighet under produktionsministeriet enligt artikel 41. 1993/580, utlyser "stipendier" för ett års tid.

Dessa stipendier kan betraktas som svartarbete, eftersom de inte täcks av någon försäkring, och stipendiaterna måste arbeta 36 timmar per vecka (dvs. samma tid som vanliga anställda i handelskammaren enligt det nationella avtalet) och har samma arbetsuppgifter som fast anställda och tillfälligt anställda (med undantag för forskning och fortbildning).

innevarande år finns det 10 "stipendiater" i tjänst, och enligt skrivelse av den 5. april 2003 har yrkesinspektionen i Salerno (som sorterar under ministeriet för arbete och socialpolitik) fått i uppdrag att granska företeelsen, men efter tre månader har inga resultat av en eventuell kontroll inkommit (kontroll för i år eller för tidigare år).

artikel 136 i EG-fördraget föreskriver att "Gemenskapens och medlemsstaternas mål skall under beaktande av sådana grundläggande sociala rättigheter som anges i den europeiska sociala stadgan, som undertecknades i Turin den 18 oktober 1961, och i 1989 års gemenskapsstadga om arbetstagares grundläggande sociala rättigheter, vara att främja sysselsättningen, att förbättra levnads- och arbetsvillkor och därigenom möjliggöra en harmonisering samtidigt som förbättringarna bibehålls, att åstadkomma ett fullgott socialt skydd ...".

artikel 211 i EG-fördraget föreskriver att kommissionen skall "övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag".

Vilka initiativ ämnar kommissionen ta för att få italienska staten att utreda och sanktionera eventuellt missbruk av handelskammaren i Salerno?

Vilka initiativ tänker den ta för att garantera att offentliga kontrollorgan opartiskt övervakar respekten för lagen, när den offentliga förvaltningen själv är involverad?

Vilka initiativ ämnar slutligen kommissionen ta gentemot Italiens myndigheter för att tillse att man inte utnyttjar "stipendier" för att kringgå lagarna om kontrakt för tidsbegränsad anställning?

(¹) EGT L 175, 10.7.1999, s. 43.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(14 augusti 2003)

Parlamentsledamoten avser rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (¹).

I det direktivet fastställs en princip om icke-diskriminering i fråga om anställningsvillkoren för visstidsanställda jämfört med tillsvidareanställda. I direktivet finns ingen definition på anställd utan det hänvisas till definitioner i lagar, kollektivavtal eller praxis i varje medlemsstat. En medlemsstat kan dessutom föreskriva att direktivet inte skall gälla anställningar i samband med grundläggande yrkesutbildning och med lärlingsutbildning eller anställningsavtal och anställningsförhållanden som har ingåtts inom ramen för ett offentligt eller ett med offentliga medel stött program för yrkesinriktad utbildning, integrering och omskolning.

Om det finns stipendiater som anser att de borde betraktas som anställda enligt italiensk lag eller praxis måste de påtala detta hos en behörig italiensk myndighet.

(¹) EGT L 175, 10.7.1999.

(2004/C 78 E/0117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2466/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 juli 2003)

Ämne: Upplysning till polis, företagare och semesterfirare för att det systematiskt skall kunna undvikas att utländska turister straffas för att ha brutit mot lagen utan att veta om det

1. Av en nederländsk semesterfirare fick jag veta att han i början av juli hyrt en skoter på den grekiska ön Kreta (Chersonissos) och då inte fått någon hjälm. Detta fick till följd att polisen i en annan stad

(Neopali) utan förvarning gav honom 78 euro i böter. Tidigare har jag tagit upp liknande saker i mina frågor E-3455/00 ⁽¹⁾ och E-0958/01 ⁽²⁾. Känner kommissionen till att det oroväckande ofta förekommer att medborgare som kommer från någon av EU:s medlemsstater och är på semester i en annan medlemsstat överraskas av att polis, trafikpolis, kontrollanter i kollektivtrafiken, badvakter, tull, brandkår eller andra myndigheter ertappar dem med att ha brutit mot lagen utan att veta om det och utan att rimligtvis kunnat undvika det?

2. Tycker kommissionen att EU skulle ha en uppgift att fylla med att i görligaste mån vidta förebyggande åtgärder för att skydda medborgare från olika medlemsstater mot vad de åter och åter upplever som obegripligt, orimligt, godtyckligt eller som legaliserad utpressning i andra medlemsstater?

3. Kan kommissionen bidra till att vi får en bättre samordning av vad turister rimligtvis kan vänta sig av polisen och andra företrädare för ordningsmakten i sådana områden som de ofta besöker?

4. Kan kommissionen bidra till att det ges ordentlig information om iögonfallande undantag som hänför sig till förutsägbara och allmängiltiga regler och leder till att människor oväntat gör sig skyldiga till straffbara handlingar samt om hur företagen inom turistbranschen systematiskt kan bidra till att förebygga uppkomsten av dylika situationer?

5. Har kommissionen några konkreta planer under utveckling med tanke på detta, även som en del av EU:s uppgift att ta bort hinder för den gränsöverskridande turismen? Det här är ju en uppgift som det ofta förts propaganda för, men som inte givits särskilt mycket konkret innehåll.

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 22.5.2001, s. 174.

⁽²⁾ EGT C 318 E, 13.11.2001, s. 161.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 september 2003)

1. Frågor om medlemsstaternas inhemska lagstiftning avgörs av dem själva, utom på områden där det ansetts lämpligt att harmonisera eller tillnärma lagstiftningarna. Enligt artikel 33 i Fördraget om Europeiska unionen skall EG-rätten "inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning". Turister får själva informera sig om relevant lagstiftning i medlemsstater de vill besöka. Okunnighet om lagen är inget försvar för andra medlemsstaters medborgare. Kommissionen tror inte att utländska besökare behandlas annorlunda än landets medborgare.

Kommissionen har ingen anledning att anta att den berörda lagen eller tillämpningen diskriminerar utländska medborgare.

2. Frågan tyder inte på något "obegripligt, orimligt eller godtyckligt". EU har i vilket fall ingen behörighet att stifta lagar mot sådana beteenden och det finns ingen rättslig grund för att vidta åtgärder mot sådana beteenden i allmänhet. En "legaliserad utpressning" som bygger på diskriminering av medborgare i andra medlemsstater skulle strida mot artikel 12 i EG-fördraget. Det kan vara av intresse att kommissionen planerar att lägga fram ett förslag till rambeslut om rättssäkerhetsgarantier för misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen under hösten 2003. Detta bör ge gemensamma miniminormer för rättegång i brottmål.

3. EU har ingen behörighet att stifta lagar om "samordning" av polis och andra rättsvårdande myndigheters uppträdande.

4. Kommissionen känner inte till några "iögonfallande undantag som hänför sig till förutsägbara och allmängiltiga regler och leder till att människor oväntat gör sig skyldiga till straffbara handlingar" och har i vilket fall ingen behörighet att agera i frågan av de ovannämnda anledningarna.

Kommissionen kommer inom kort att föreslå en uppsättning rättssäkerhetsgarantier för att utländska misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen skall behandlas rättvist.

Kommissionen anser att den fråga parlamentsledamoten tar upp inte utgör något sådant hinder som har en avgörande påverkan på turismen inom EU i allmänhet, även om den kan orsaka problem i enskilda fall. Kommissionen instämmer dock i att besökare bör få tillräcklig information om lokala förhållanden för att deras besök skall bli trevligt. Eftersom gemenskapen dock inte har behörighet i fråga om turism är det i hög grad regionala och lokala myndigheter, det privata näringslivet och det civila samhället som har ansvar för att informera turisterna.

5. I meddelandet om en samarbetsstrategi för den europeiska turismens framtid beskriver kommissionen några konkreta gemenskapsåtgärder för att främja turismen inom EU.⁽¹⁾ Uttömmande information har även offentliggjorts på kommissionens särskilda hemsida för turism (http://europa.eu.int/comm/enterprise/services/tourism/index_en.htm).

⁽¹⁾ KOM(2001) 665 slutlig.

(2004/C 78 E/0118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2481/03

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(24 juli 2003)

Ämne: Överförbara fiskekvoter

Under sitt framträdande i Europaparlamentets fiskeutskott den 10 juni i år meddelade kommissionsledamoten Fischler att kommissionen före årets slut skulle lägga fram ett arbetsdokument om överförbara fiskekvoter i gemenskapens fiskevatten.

Med tanke på vikten av detta dokument för den gemensamma fiskeripolitiken i framtiden:

1. Skulle kommissionen ge mer information om detta?
2. Finns det något mer exakt datum när detta dokument skulle kunna föreligga?
3. Överväger kommissionen möjligheterna att detta skulle tillämpas av samtliga fiskeenheter, zoner och fiskeflottor?
4. Kommer man att följa Europaparlamentets förslag om att införa överförbara fiskekvoter med hjälp av försöks- eller pilotprojekt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 september 2003)

I sitt meddelande om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken⁽¹⁾ nämner kommissionen att den har för avsikt att se närmare på den ekonomiska förvaltningen av fisket i Europeiska unionen och i det syftet organisera workshops med parter som är involverade i en sådan förvaltning, och dessutom att lägga fram ett reflektionsdokument som särskilt skall ta upp frågan om fiskerättigheter (individuella och överförbara).

Kommissionen rådgör för närvarande med samtliga berörda parter för att ta del av deras erfarenheter. Det har experimenterats med mycket olika förvaltningssystem i Europa och resten av världen, olika fisken skiljer sig mycket från varandra till sin natur och bedrivs under förhållanden som ofta inte är jämförbara. Eftersom kommissionen önskar få till stånd en så bred, uttömmande och öppen diskussion som möjligt och almanackan för innevarande år redan är oerhört fulltecknad, verkar det bli nödvändigt att skjuta upp framläggandet av denna rapport till år 2004.

Kommissionen vill med sin rapport om den ekonomiska förvaltningen av fisket framför allt stimulera berörda parter till eftertanke. Den har inte för avsikt att förorda användningen av ett visst system för förvaltningen av fisket. Kommissionen har till uppgift att föreslå totalt tillåtna fångstmängder varje år och kvoter, men det ingår inte i dess befogenheter att fördela dessa kvoter på nationell eller regional nivå, och inte heller att avgöra om det är lämpligt att inleda försöks- eller pilotprojekt för att införa system med överförbara kvoter i medlemsstaterna.

⁽¹⁾ Meddelande från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (vägledande tidsplan) KOM(2002) 181 slutlig.

(2004/C 78 E/0119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2484/03**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(24 juli 2003)

Ämne: Galicien och reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken

För att kunna utvärdera de möjliga effekterna på kort, medellång och lång sikt av den nyligen beslutade mellanreformen av den gemensamma jordbrukspolitiken rent konkret i en mindre gynnad region och ett mål 1-område som Galicien, skulle det vara till stor nytta att få kännedom om uppgifter, studier, rapporter och yttranden från Europeiska kommissionen om följande:

1. Har kommissionen tillgång till konsekvensbedömningar när det gäller de effekter som denna reform skulle kunna få för en region som Galicien med stark inriktning på boskapsskötsel och små och föga mekaniserade enheter som får begränsat med jordbruksstöd?
2. Har kommissionen tagit tillräcklig hänsyn till att mellanstora jordbrukssamhällen i Galiciens inland i hög grad är beroende av mjölkproduktion? Har kommissionen också studerat de effekter som en frikoppling av stödet från produktionen skulle kunna få?
3. Skulle kommissionen kunna tillhandahålla någon studie där dessa scenarier utvärderas? Om sådana inte finns, anser inte kommissionen att det är nödvändigt att göra sådana prognoser, åtminstone i regioner som har en stark jordbruksinriktning och som anses vara mindre gynnade så att reformens effekter kan analyseras på medellång och lång sikt (10–20 år)?
4. Kan kommissionen ge oss följande upplysningar om tillämpningen av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken i Galicien: Vilka uppgifter används om befolkningsutvecklingen på landsbygden? Vilken andel av befolkningen skulle ägna sig åt jordbruk och/eller boskapsskötsel som huvudsaklig sysselsättning? Vilken skulle storleken på den förväntade produktionen vara? Vilka skulle följderna bli för den lokala livsmedelsindustrin? Vilka indirekta följd effekter skulle kunna uppstå i den lokala och till och med regionala ekonomin?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Under de senast åren har kommissionen utfört ett antal studier utan motstycke för att bedöma de möjliga effekterna av förslagen om reform av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP).

Tillsammans med meddelandet om halvtidsöversynen lade kommissionen i juli 2002 fram huvudresultaten av en studie för att bedöma konsekvenserna av framtida handlingsalternativ för systemet med mjölkkvoter och den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter. Ytterligare detaljer om den studien offentliggjordes i oktober 2002.

I januari 2003 offentliggjorde kommissionen en konsekvensbedömning av förslagen i halvtidsöversynen som omfattade fyra studier utförda av oberoende experter och två interna analyser utförda av kommissionens administration.

I mars 2003 publicerade kommissionen en konsekvensbedömning av förslagen till lagstiftning för GJP-reformen, som inbegrep två interna analyser utförda av kommissionens administration.

De närmaste månaderna kommer kommissionen att offentliggöra en konsekvensbedömning av de beslut om reform av GJP som blev föremål för en politisk överenskommelse vid jordbruksrådet i Luxemburg i juni.

Dessa studier baseras på makroekonomiska modeller som har utvecklats för EU som helhet (de nuvarande 15 medlemsstaterna och den utvidgade unionen), och, i vissa fall, på medlemsstatsnivå. En oerhörd mängd statistisk information och parametrar behövs för skattning, kalibrering och utvärdering i dessa modeller. Bristen på tillförlitliga uppgifter på regional nivå gör det svårt att utveckla kvantitativa verktyg på regional nivå och begränsar därför möjligheterna att utföra konsekvensbedömningar på denna nivå. De få kvantitativa studier som nyligen har publicerats av forskningsinstitut på olika ställen i Europa har ibland visat förbryllande och osannolika resultat, mycket svåra att förklara med hjälp av erfarenheter och ekonomisk teori. Av dessa många skäl har kommissionen inte offentliggjort någon konsekvensbedömning på regional nivå. De flesta av slutsatserna av konsekvensbedömningarna på EU-nivå kan emellertid också vara användbara för överväganden av regionala konsekvenser.

1. Konsekvenserna av den senaste överenskommelsen om reform av GJP håller nu på att undersökas av kommissionen med sikte på offentliggörande de närmaste månaderna. Tidigare analyser har emellertid visat att införandet av ett gårdsstöd grundat på historiska rättigheter kan väntas ha måttliga effekter för EU:s jordbrukares inkomster, eftersom den förväntade minskningen av produktionen torde komma att uppvägas av högre priser. När det gäller en region inriktad på djurhållning som Galicien kan man vänta sig liknande resultat.

2. Kommissionen är väl medveten om mjölksektorns vikt för en region som Galicien, som koncentrerar mer än 50 % av Spaniens mjölkproducenter och representerar 30 % av den spanska mjölkproduktionen. Kommissionen anser att den senaste GJP-reformen erbjuder en tydlig långsiktig planeringsram för dessa jordbrukares affärsbeslut och ger dem möjlighet att grundligt utvärdera den omstrukturering som behövs för att möta framtida marknadsbehov. Frikoppling av stöden från den faktiska mjölkproduktionen förväntas ha en måttlig inverkan vid jämförelse med andra sektorer, eftersom systemet med mjölkkvoter, vars giltighet har förlängts fram till 2015, kommer att fortsätta att spela en roll i kontrollen av tillgången.

3. Som redan har nämnts kommer kommissionen under någon av de närmaste månaderna att offentliggöra en konsekvensbedömning av överenskommelsen om GJP-reformen vid jordbruksrådets möte i Luxemburg i juni. Denna rapport kommer att omfatta två interna studier: en första i vilken konsekvenserna för de nuvarande medlemsstaterna analyseras och en andra i vilken konsekvenserna på medellång sikt (2003–2010) för det utvidgade EU studeras.

Minskningen av landsbygdsbefolkningen är en generell företeelse som äger rum i de flesta industrialiserade länder. Över de senaste decennierna har det via GJP tillhandahållits verktyg i kampen mot denna trend, där jordbrukets gynnsamma roll för landsbygdssamhällellenas överlevnad har erkänts. Med den senaste GJP-reformen har ett utökat paket för landsbygdsutveckling införts, vilket inbegriper ett antal nya eller förstärkta åtgärder som skulle kunna vara användbara för jordbruket i Galicien under övergången till de nya förväntade ekonomiska villkoren.

(2004/C 78 E/0120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2495/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(25 juli 2003)

Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken

Kan kommissionen utifrån en typisk inköpsorg med livsmedel för ett typiskt hushåll i varje medlemsstat uppskatta den extra kostnad som konsumenterna får betala till följd av jordbruksstöd jämfört med om inget stöd skulle vara bundet till produktionen och om världsmarknadspriser skulle gälla? Kan kommissionen också nämna andra uppskattningar från andra forskare för en eller flera medlemsstater utifrån liknande beräkningar?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Kommissionen har inte kännedom om någon sådan särskild beräkning som utförs av vare sig enskilda forskare eller internationella organ. Detta beror i första hand på att sådana skattningar är alltför problematiska för att anses vara tillräckligt pålitliga från ekonomisk synpunkt. Kommissionen erkänner att för ett visst antal livsmedelsprodukter betalar EU:s konsumenter ett högre pris än om de hade kunnat köpa dem till världsmarknadspriser. Bortsett från frågan om det finns en perfekt fungerande och effektiv världsmarknad – och i så fall ett världsmarknadspris – skall det emellertid framhållas att denna prisskillnad innebär ett pris som bara är aningen högre än för alla OECD-länderna (Organisation for Economic Cooperation and Development). Det skall inte heller bortses från att stödpriserna för de viktigaste jordbruksprodukterna inom EU har fallit avsevärt sedan 1992 (45 % för spannmål och 35 % för nötkött) och att den pågående reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) fortsätter i samma riktning.

Det finns många skäl till att konsumentpriserna ligger en aning högre inom EU för vissa livsmedelsprodukter:

- EU-konsumenternas krav på mångfald, färskhet, kvalitet och livsmedelssäkerhet är extremt höga.
- EU:s livsmedelsproducenter har högre kostnader för löner, socialförsäkringar och energi än de flesta av sina konkurrenter.
- De priser som konsumenterna betalar återspeglar också de litet högre priser för jordbruksprodukter som betalas till jordbrukarna inom EU och som i huvudsak hör ihop med särskilda ekonomiska faktorer och struktur- och miljöfaktorer som EU:s jordbrukare konfronteras med.

Alla dessa meningsyttringar baseras emellertid på antagandet att världsmarknadspriserna inte skulle öka påtagligt som en följd av en fullständig liberalisering av handeln med jordbruksprodukter, vilket är fullständigt orealistiskt. Dessutom bör det framhållas att baslivsmedel från jordbruket bara utgör 20 % av värdet av de livsmedelsprodukter som konsumenterna köper.

(2004/C 78 E/0121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2497/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(25 juli 2003)

Ämne: Utländska direktinvesteringar

Kan kommissionen räkna upp de olika siffror som tas fram av internationella organisationer (Eurostat, Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling etc.) och av medlemsstaterna angående utländska direktinvesteringar? Kan kommissionen redogöra för eventuella skillnader i definitionerna som skulle kunna leda till bristande överensstämmelse mellan sifferuppgifterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(12 september 2003)

Del 1 (av de bilagor som har sänts direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat) innehåller en jämförelse mellan de uppgifter om utländska direktinvesteringar som publicerats av Eurostat och de som publicerats av organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Del 2 (av de bilagor som har sänts direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat) innehåller samma jämförelse för Europeiska centralbanken (ECB). Del 3 rör nationella uppgifter som publicerats av medlemsstaterna. En sammanfattning av Eurostats förfarande för insamling av uppgifter om utländska direktinvesteringar ingår också (särskilt i del 1), och den visar likheter och skillnader mellan Eurostats förfarande och OECD:s och ECB:s förfarande.

Man kan av detta dra följande huvudsakliga slutsatser:

- Det finns inga skillnader i metod mellan Eurostat och OECD när det gäller insamling av uppgifter om utländska direktinvesteringar. De skillnader som finns i de uppgifter som publicerats för de 15 medlemsstaterna (gäller perioden 1995–2002) är av föga betydelse för de totala siffrorna. Skillnaderna beror antingen på avrundning (växelkurseffekt, uppgifter i miljarder eller miljoner) eller på tillfälliga skillnader i tidpunkterna för översynen av uppgifterna för de senaste åren. Maximal total skillnad är 2 % (Tabell 2).
- När det gäller Nederländerna, finns det en metodisk skillnad av en viss betydelse mellan de uppgifter som publicerats av Eurostat och de som publicerats av ECB rörande euroområdet. Eurostat och ECB arbetar aktivt tillsammans med Nederländerna för att eliminera denna skillnad under loppet av år 2004.
- Medlemsstaterna tillämpar samma internationella, metodologiska definitioner vid insamlingen av uppgifter som Eurostat, OECD och ECB gör. När det gäller offentliggörandet av uppgifter, kan det finnas vissa tillfälliga skillnader beroende på skillnader i tidpunkterna för översynen av uppgifterna för de senaste åren.

Dessa slutsatser utvecklas ytterligare i bilaga A med stöd av tabellerna 1, 2 och 3 som har sänts direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2521/03**från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen**

(29 juli 2003)

Ämne: Den spanska statens språkliga mångfald i pass

Enligt resolutionen av den 10 juni 1995⁽¹⁾ skall alla medlemsstater anpassa sina pass och ändra termen "Europeiska gemenskaperna" till "Europeiska unionen".

I samband med denna anpassning har ett förslag lagts fram i den spanska deputeradeförsamlingen som går ut på att mångfalden av officiella språk skall erkännas i passet för en medborgare som har sin hemvist i en autonom region där det finns mer än ett officiellt språk, men den spanska regeringen nekar att göra detta med åberopande av resolutionen av den 23 juni 1981⁽²⁾.

I utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa står det i artikel I-3: "Unionen skall respektera rikedom hos sin kulturella och språkliga mångfald" och i artikel II-22, som upptar stadgan om de grundläggande rättigheterna, tilläggs: "Unionen skall respektera den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden". Även slutsatserna från Europeiska språkåret på grundval av parlamentets och rådets beslut innehåller relevanta formuleringar. Avser kommissionen att mot bakgrund av detta föreslå att den ovannämnda resolutionen ändras så att i varje fall de officiella språken i en av unionens stater omfattas?

⁽¹⁾ EGT C 200, 4.8.1995, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 241, 19.9.1981, s. 1.

(2004/C 78 E/0123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2548/03**från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen**

(31 juli 2003)

Ämne: Den spanska statens språkliga mångfald i pass

Enligt resolutionen av den 10 juni 1995⁽¹⁾ skall alla medlemsstater anpassa sina pass och ändra termen "Europeiska gemenskaperna" till "Europeiska unionen".

I samband med denna anpassning har ett förslag lagts fram i den spanska deputeradeförsamlingen som går ut på att mångfalden av officiella språk skall erkännas i passet för en medborgare som har sin hemvist i en autonom region där det finns mer än ett officiellt språk, men den spanska regeringen nekar att göra detta med åberopande av resolutionen av den 23 juni 1981⁽²⁾.

I utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa står det i artikel I-3: "Unionen skall respektera rikedom hos sin kulturella och språkliga mångfald" och i artikel II-22, som upptar stadgan om de grundläggande rättigheterna, tilläggs: "Unionen skall respektera den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden". Även slutsatserna från Europeiska språkåret på grundval av parlamentets och rådets beslut innehåller relevanta formuleringar. Avser kommissionen att mot bakgrund av detta föreslå att den ovannämnda resolutionen ändras så att i varje fall de officiella språken i en av unionens stater omfattas?

⁽¹⁾ EGT C 200, 4.8.1995, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 241, 19.9.1981, s. 1.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2521/03 och E-2548/03
ingivet av António Vitorino för kommissionen**

(24 september 2003)

Kommissionen vill påpeka att, enligt resolutionen från företrädarna för Europeiska gemenskapernas medlemsstaters regeringar, församlade i rådet, den 23 juni 1981, måste uppgifterna som införs i passet vara skrivna på det eller de officiella språken i den stat som utfärdar passet.

Varje medlemsstat får själv avgöra vilket eller vilka språk som är officiella.

Kommissionen planerar alltså inte att föreslå någon ändring av ovannämnda resolution.

(2004/C 78 E/0124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2535/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(29 juli 2003)

Ämne: Jordbruksinkomsterna i Portugal

I rapporten om situationen inom det portugisiska jordbruket bekräftade kommissionen att jordbruksinkomsterna ökade mellan 1986 och 1995 med 30 procent och mellan 1995 och 2002 med 32 procent enligt Eurostats räkenskaper för jordbruket. I de här beräkningarna beaktar man dock inte inkomstökningens fördelning utgående från jordbruksföretagets storlek (ekonomiskt och arealmässigt) och produktionssättet.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Hur utvecklades jordbruksinkomsterna varje år (i Portugal och EU) mellan 1986 och 2002 i förhållande till jordbruksföretagets ekonomiska storlek och areal, framför allt för jordbrukare med mindre än fem hektar (och/eller mindre än fyra europeiska storleksenheter (ESE)) och för jordbrukare med mer än 50 hektar (och/eller mer än 100 ESE)?
- Hur utvecklades jordbruksinkomsterna under samma period för dem som producerade frukt och grönsaker, vin, olja, jordbruksgrödor samt mjölk och nötkött?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 september 2003)

I kommissionens "Lägesrapport om det portugisiska jordbruket" (1) beskrevs ökningen av jordbruksinkomsterna i Portugal på grundval av Eurostats räkenskaper för jordbrukssektorn. Med denna metod är det tyvärr inte möjligt att se hur inkomsterna fördelas på storlek och typ av jordbruksföretag.

Även om inkomstindikatorerna inte är helt likvärdiga och grundas på en annan metodik, kan GD Jordbruksinformationssystem för jordbruksföretagens redovisningsuppgifter användas för att ge en uppfattning om trenderna när det gäller storlek och typ av jordbruksföretag i Portugal.

Med denna metod bedöms inkomsterna under perioden 1993–2000, uttryckta som nettoförädlingsvärde per årsarbetsenhet (ÅAE), ha ökat snabbare för större än för mindre jordbruksföretag. Inkomsterna för jordbruksföretag större än 100 europeiska storleksenheter (ESE) ökade med 7,3 % per år medan inkomsterna för jordbruksföretag mindre än 4 ESE ökade med 4,6 % per år. Inkomsterna för medelstora jordbruksföretag på 4-100 ESE ökade med 5,2 % per år. Som framgår av tabellen nedan ökade inkomsterna i Portugal snabbare än EU-genomsnittet.

Beträffande olika typer av jordbruksföretag bedömdes, under samma period och med samma metod, jordbruksföretag som specialiserat sig på trädgårdsodling, vinodling, frukt- och citrusfruktodling samt mjölkproduktion ha haft en positiv årlig inkomstillväxt på 3,4-5,0 % per år. Inkomsterna för jordbruksföretag som var specialiserade på kött- och mjölkproduktion (kombinerad uppfödning och gödning) uppskattades ha ökat något mer. Inkomstillväxten bedömdes vara negativ för jordbruksföretag som specialiserat sig på åkergrödor (-2,1 % per år) och stabil för jordbruksföretag med olivoljeproduktion som specialitet (-0,2 % per år).

Uppgifterna återfinns i nedanstående tabeller:

(Årlig ökningstakt 1993–2000 (%))

Nettoförelägningsvärde/ ÅAE i reala termer	< 4 ESE	4-100 ESE	> 100 ESE	Alla jordbruksföretag
Portugal	4,55	5,14	7,31	3,62
EU-12	3,89	- 0,60	- 0,53	0,21

(Årlig ökningstakt 1993–2000 (%))

Nettoförelägningsvärde/ ÅAE i reala termer	Specialiserad odling av spannmål, olje- växter och protein- grödor	Specialiserad trädgårdsodling	Specialiserad vinodling	Specialiserad odling av frukt- och citrusfrukt	Specialiserad olivodling	Specialiserad mjölkproduk- tion	Kött- och mjölkproduk- tion, kombinerad uppfödning och gödning
Portugal	- 2,09	4,97	4,62	3,36	- 0,21	4,66	12,26

(¹) KOM(2003) 359 slutlig.

(2004/C 78 E/0125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2540/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(30 juli 2003)

Ämne: Avtal mellan Spanien och Vatikanstaten som kränker grundläggande rättigheter

Frågan ställs mot bakgrund av följande rättsakter:

- artikel 6.1 och 6.2 i Fördraget om Europeiska unionen och artiklarna 226 och 307 i EG-fördraget,
- artiklarna 1.1, 14, 16 och 27.3 i den spanska författningen,
- artiklarna 6, 10, 21 och 14.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Frågan ställs även mot bakgrund av följande:

- Tillämpningen av vissa avtal mellan Spanien och Vatikanstaten som ingicks 1976 och 1979 kränker de grundläggande rättigheterna jämlikhet, frihet och icke-diskriminering som värnas av EU och den spanska författningen.
- Enligt avtalet om ekonomiska frågor åtnjuter katolska kyrkan sådana förmåner och skattelättnader som inget annat religiöst trossamfund i Spanien kommer i åtnjutande av, vilket innebär diskriminering på grund av religion i förhållande till övriga registrerade religiösa samfund i landet.
- Avtalet om utbildnings- och kulturella frågor kränker genom lagar såsom den organiska lagen om utbildningskvalitet artikel 16.2 i den spanska författningen och artikel 3.2 i kungligt dekret 2438/1994, vilket fastställdes av TSJC (en av landets högsta domstolar) i dom nr 153/2003. Dessutom kränker avtalet den grundläggande rättighet som är inskriven i artikel 14.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 27.3 i den spanska författningen.

Känner kommissionen till dessa uppgifter, dvs. har den beaktat och utvärderat dem? Vilka slutsatser har kommissionen i så fall kommit fram till?

Anser kommissionen att avtalen mellan Vatikanstaten och Spanien är oförenliga med EG- och EU-fördragen och att Spanien har gjort allt som har stått i dess makt för att undanröja oförenligheter?

Anser kommissionen att anmälningar av kränkningar av författningen endast bör ske genom landets nationella rätt eller kan de även beaktas av gemenskapens institutioner som allvarliga kränkningar av rättsstaten och demokratin?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

Kommissionen vill framhålla att parlamentsledamotens fråga avser spanska statens erkännande av vissa religioners ställning, framför allt katolicismens. EU har alltså ingen behörighet på detta område.

De eventuella inskränkningar av religionsfriheten som åberopas bör därför behandlas nationellt.

(2004/C 78 E/0126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2541/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(30 juli 2003)

Ämne: Fallet "Gescartera" och avtalen mellan Spanien och Vatikanstaten

Frågan ställs mot bakgrund av följande: Gescartera, det värdepappersföretag som investerade på börsen och som varit inblandat i Spaniens största börsbedrägerihärva (87 miljoner euro svindlades bort), hade bland sina kunder olika organ med kopplingar till katolska kyrkan.

Av Gescarteras femton största kunder räknat i vinstvolym är sex religiösa organ: Salesianos Inspector de María Auxiliadora, Sankt Agustinusorden, Filipenses Misioneras de Enseñanza, stiftelsen Emilio Álvarez Gallego, Agustinas Misioneras och Valladolids stift, en av de kunder som anförtrott mest pengar till Gescartera. Därmed var en av de kunder som gynnats mest av artificiella värdeökningar ett av de organ som omfattas av de undantag som medges enligt lag 49/2002 om skattesystem för frivilligorganisationer och skatteincitament för mecenatverksamhet, som befriar dessa organ från att betala skatt på fastighetsintäkter (artikel 6).

Det investerade beloppet verkar oproportionerligt i förhållande till ett stift som Valladolids stift, utan att man för den skull behöver sätta någon tro till de rykten som säger att stiftet har simulerat fiktivt ägarskap till de värdepapper det investerade.

Stiftets räkenskaper är otydliga och motsägelsefulla och stiftet nekade att samarbeta när undersökningsdomaren begärde att få se stiftets räkenskaper mellan 1996 och 1999. Under denna period investerade stiftet totalt 6 641 184 euro i Gescartera (ett belopp som det senare tog tillbaka när det fått reda på att den nationella värdepapperskommissionen (CNMV) höll på att undersöka Gescartera). Det lämnade inte heller ut räkenskaper för räkenskapsåret 2001 när det investerade 150 253 euro. Den spanska biskopskonferensen stödde denna samarbetsvägran med hänvisning till att kyrkohandlingar är okränkbara enligt avtalet om rättsliga frågor som erkänner och skyddar den spanska kyrkans rätt att ensam bevara sina arkiv, och erkänner att dessa är "okränkbara".

Enligt avtalet om ekonomiska frågor mellan Spanien och Vatikanstaten utgörs katolska kyrkans finansieringssystem dels av ett fördelningssystem grundat på att varje skattebetalare i självdeklarationen uttryckligen anger att han eller hon vill stödja katolska kyrkan, dels av anslag från statens allmänna budget (som uppgår till i genomsnitt 130 miljoner pesetas). Dessutom är katolska kyrkan i strid med gemenskapsdirektiv 91/680/EG⁽¹⁾ momsbefriad. Det är mycket svårt att avgöra om de pengar som katolska kyrkan investerat på börsen härrör från de förmåner den åtnjuter tack vare avtalen med den spanska staten, eftersom budgetarna för katolska kyrkan och de organ som är kopplade till kyrkan inte är offentliga och den statliga anslagstilldelningen inte är beroende av att det råder insyn i kyrkans ekonomiska förvaltning.

Har kommissionen kännedom om dessa uppgifter? Vilka åtgärder har den i så fall vidtagit eller kommer den att vidta mot bakgrund av sakens allvar?

Anser kommissionen att avtalen mellan Vatikanstaten och Spanien är oförenliga med EG- och EU-fördragen och att Spanien har gjort allt som har stått i dess makt för att undanröja oförenligheter?

Anser kommissionen att anmälningar av kränkningar av författningen endast bör ske genom landets nationella rätt eller kan de även beaktas av gemenskapens institutioner som allvarliga kränkningar av rättsstaten och demokratin?

(¹) EGT L 376, 31.12.1991, s. 1.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

Kommissionen har inte förelagts de ärenden som parlamentsledamoten redogör för.

Vad beträffar mervärdesskatten ber kommissionen att få hänvisa parlamentsledamoten till sitt svar på ledamotens skriftliga fråga P-3773/02 (¹).

(¹) EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 142.

(2004/C 78 E/0127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2546/03

från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen

(30 juli 2003)

Ämne: Bedömning av tobaksvaror

I enlighet med artikel 11 i direktiv 2001/37/EG (¹) skall kommissionen senast den 31 december 2004 lägga fram en rapport om tillämpningen av sagda direktiv till Europaparlamentet.

Mer specifikt framgår av artikel 11 i direktiv 2001/37/EG att kommissionen bör bistås av vetenskapliga och tekniska experter vid utarbetandet av ovan nämnda rapport. I rapporten skall ingå en bedömning av tobaksvaror som kan minska skadeverkningarna.

1. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att engagera vetenskapliga och tekniska experter i arbetet med rapporten, särskilt i fråga om bedömning av tobaksprodukter som kan minska skadorna?
2. Kommer kommissionens rapport, i enlighet med artikel 11 i direktiv 2001/37/EG, att omfatta en bedömning av tobaksvaror som kan minska skadorna?

(¹) EGT L 194, 18.7.2001, s. 26.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Parlamentsledamoten frågar vilka åtgärder kommissionen har vidtagit för att engagera vetenskapliga och tekniska experter i arbetet med den rapport som det ställs krav på i artikel 11 i direktiv 2001/37/EG (¹) om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror, särskilt "i fråga om bedömning av tobaksprodukter som kan minska skadorna". Parlamentsledamoten frågar också om rapporten kommer att innehålla en bedömning av tobaksvaror som kan minska skadorna.

Det framgår tydligt av de senaste yttrandena och rapporterna från vetenskapligt håll att frågan om tobaksvaror som kan minska skadorna måste undersökas noggrant. Det är en komplex och svår fråga, och kommissionen kommer att låta göra en omfattande och balanserad utvärdering och hämta in vetenskapliga rekommendationer. För att åstadkomma detta tänker kommissionen engagera forskarvärlden och den föreskrivande kommittén i processen samtidigt som rapporten utarbetas. Kommissionen har redan haft

förberedande samråd med vetenskapliga experter på området. Det första expertmötet med deltagande av alla medlemsstater blir den 29 september 2003, och efter det mötet bör det vara klart hur man ska gå vidare.

I enlighet med direktivet kommer rapporten att innehålla en bedömning av tobaksvaror som kan minska skadorna, och den kommer att läggas fram före 2004 års utgång.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror – Uttalanden från Kommissionen, EGT L 194, 18.7.2001.

(2004/C 78 E/0128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2556/03
från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(4 augusti 2003)

Ämne: Röstning i valen på Mallorca

Den 12 mars 2003 uppmanades parlamentets talman att snarast möjligast undersöka klagomål där en icke-spansk EU-medborgare inte kunde registrera sig för att rösta i kommunalvalen på Mallorca som skulle anordnas i maj 2003.

Jag har nu efteråt blivit kontaktad av brittiska medborgare som tror att de har registrerat sig men som fick veta att de inte blivit det då de kom för att rösta och därför fick de heller inte rösta.

Alla EU-medborgare har en grundläggande rätt att rösta i lokalval och val till Europaparlamentet i det land där de bor. Håller kommissionen med om att de här rättigheterna nekas om man inte kan rösta? Kommer kommissionen att undersöka överträdelsen?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 september 2003)

Parlamentsledamoten riktar uppmärksamheten på unionsmedborgarnas grundläggande rättighet att rösta i kommunalval i de medlemsstater där de bor, även om de inte är medborgare i det landet. Denna rättighet garanteras genom artikel 19 i EG-fördraget och de närmare bestämmelserna för utövandet av rättigheten fastställdes genom rådets direktiv 94/80/EG (¹).

Spanien har införlivat direktiv 94/80/EG genom Ley orgánica 1/1997. Kommissionen har från de spanska myndigheterna mottagit följande information om hur unionsmedborgare förs in i vallängderna: De röstberättigade måste registrera sig hos sina lokala folkbokföringskontor. Detta är obligatoriskt för alla personer som bor i Spanien, vare sig de är spanjorer eller ej, och dessa folkbokföringsregister används som grundval för den nationella vallängden.

Oficina del Censo Electoral (Vallängdskontoret) för fortlöpande aktualiserade register över de röstberättigade unionsmedborgare som inte har spanskt medborgarskap, och här återfinns alla förändringar i de lokala folkbokföringsregistren avseende dessa. Kontoret får personuppgifter om de röstberättigade från de lokala folkbokföringsregistren.

Enligt spansk lagstiftning måste medborgare från andra EU-länder som bor i Spanien meddela sin önskan att rösta i kommunalvalen, när de skall rösta för första gången. För detta krav skall efterlevas, sänder Vallängdskontoret en påminnelse till alla medborgare från andra EU-länder tre månader innan valet äger rum, så att de kan meddela om de tänker rösta eller ej. En blankett bifogas med instruktioner på gemenskapens alla språk liksom ett frankerat svarskuvert. Blanketterna finns också tillgängliga i alla spanska lokala myndigheters huvudsäten sex månader före valet. För unionsmedborgare som redan finns införda i vallängden fungerar breven som en påminnelse om de annalkande valen.

Slutligen upprättas preliminära förteckningar över unionsmedborgare som har rösträtt på basis av de svar som erhållits. Dessa förteckningar ligger framme i hos de lokala myndigheterna i åtta dagar, fr.o.m. sjätte dagen efter det att valet har utlysts. Överklaganden kan göras under denna period och namnen på dem vars överklagande föranleder en ändring förs in i den slutgiltiga förteckningen.

Kommissionen anser att det system enligt vilket unionsmedborgare förs in i vallängderna i Spanien överensstämmer med direktiv 94/80/EG.

Kommissionen har inte mottagit några klagomål om att registreringssystemet inte skulle ha fungerat i samband med det senaste lokalvalet i Spanien, som ägde rum i maj 2003. Kommissionen strävar efter att garantera att medlemsstaterna efterlever gemenskapens lagstiftning, vari ingår de grundläggande rättigheterna, men den information som bifogats i denna fråga är inte tillräckligt ingående för att det skall vara möjligt för kommissionen att vidare ytterligare åtgärder.

(¹) Rådets direktiv 94/80/EG av den 19 december 1994 om närmare bestämmelser för rösträtt och valbarhet vid kommunala val för unionsmedborgare som är bosatta i en medlemsstat där de inte är medborgare, EGT L 368, 31.12.1994.

(2004/C 78 E/0129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2565/03

från **Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(6 augusti 2003)

Ämne: Hormon- och antibiotikarester samt ftalsyraestrar i dricksvatten

Dricksvatten som kommer från ytvatten kan innehålla rester av antibiotika och hormoner. Dessutom kan det komma ftalsyraestrar från ledningarna i dricksvattnet.

1. Har kommissionen mätvärden från de olika medlemsstaterna?
2. Planerar kommissionen att införa gränsvärden för dessa ämnen?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 oktober 2003)

De ämnen som nämns av parlamentsledamoten regleras eller kontrolleras inte för närvarande inom ramen för nuvarande rådsdirektiv 80/778/EEG av den 15 juli 1980 om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten (¹).

På grundval av den tillgängliga informationen är de exakta koncentrationerna av hormonstörande ämnen i dricksvatten, och således de ämnen som konsumeras, för närvarande okända för alla länder i Europa.

För att få mer information om denna fråga har kommissionen inlett en studie om hormonstörande ämnen i dricksvatten. Syftet med denna studie är att tillhandahålla information om exponeringen för hormonstörande ämnen genom vatten som är avsett för mänsklig konsumtion genom att använda uppgifter från de olika medlemsstaterna och offentliggjorda studier samt att utforma och genomföra en fallstudie för att få en mer komplett bild av den faktiska förekomsten av hormonstörande ämnen och människors eventuella exponering för hormonstörande ämnen genom dricksvatten.

Följande hormonstörande ämnen valdes ut som relevanta för dricksvatten från en utvärdering av den offentliggjorda litteraturen och en undersökning av vattenverken i flera länder i Europa: syntetiska och naturliga östrogener, alkylfenol, alkylfenoletoxilater, alkylfenoxiättiksyror, Bisfenol A och tennorganiska föreningar.

De viktigaste slutsatserna från denna studie är följande:

- Effektiva vattenreningskedjor är lämpliga för att undvika att vattnet förorenas med hormonstörande ämnen (t.ex. genom att använda ozonering, aktivt kol, sandfiltrering).
- Även om vattenverkets råvatten inte innehåller några hormonstörande ämnen kan dricksvattnet/kranvattnet vara förorenat av enskilda hormonstörande ämnen genom urlakning från material som används i vattenverken och vattenrören.
- Även om den högsta koncentration av ett enskilt hormonstörande ämne som rapporterats för dricksvatten beaktas för utvärdering av effekter på människor är det, baserat på nuvarande kunskaper, mycket osannolikt att konsumtion av dricksvatten kan leda till hormonstörande effekter.

Dessa slutsatser och behovet av att reglera dessa ämnen i dricksvattnet kommer att diskuteras under det kommande seminariet om dricksvattendirektivet⁽²⁾ som kommissionen organiserar den 27–28 oktober 2003. Utförlig information om detta seminarium finns på följande internetadress: (www.drinkingwaterseminar.org).

⁽¹⁾ EGT L 229, 30.8.1980.

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten, EGT L 330, 5.12.1998.

(2004/C 78 E/0130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2566/03
från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen

(6 augusti 2003)

Ämne: EU-stöd till byggnadsprojekt i Italien

Företaget Planten en Bloemen med säte i Batzenhofen (Tyskland) gav företaget Europepartner Geom. Cataffo Doriano med säte i Salerno (Italien) i uppdrag att konstruera en lagerbyggnad i Tafertingen (Tyskland). 850 000 euro har investerats i projektet. Byggherren har hoppats få EU-stöd och har enligt egen uppgift också anhållit om det. Lagerhallen är inte klar, och det italienska byggföretaget har flyttat till okänd ort.

1. Ges det i allmänhet stöd till sådana här byggprojekt?
2. Om så är fallet, ur vilket program kan stöd ges?
3. Har stöd anhållits för det ovannämnda projektet?
4. Om så är fallet, när, och hur mycket?
5. Gick slutredovisningen till på rätt sätt?
6. Kände kommissionen till att lagerbyggnaden inte blivit klar?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(23 september 2003)

Kommissionen kan bekräfta att området i fråga inte hör till de som vare sig anses berättigade till EU:s regionalstöd inom ramen för strukturfonderna eller omfattas av programmen för landsbygdsutveckling inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Det finns således inte något finansiellt gemenskapsinstrument som de bayerska myndigheterna kan utnyttja för att stödja projektet i fråga.

Kommissionen är underrättad om att projektet ännu inte är avslutat men skulle vilja påpeka att endast investeraren (i detta fall Planten en Bloemen i Batzenhofen), och inte den enskilda byggherren, får ansöka om samfinansiering med gemenskapen genom de bayerska myndigheterna.

(2004/C 78 E/0131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2569/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(6 augusti 2003)

Ämne: Bilkörning med s.k. BiOptic-linser

Skulle kommissionen kunna informera mig om i vilka medlemsstater det är tillåtet att köra med s.k. BiOptic-linser?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Som kommissionen påpekat i svaret på frågeställarens skriftliga fråga E-1231/03 ⁽¹⁾, känner kommissionen inte till att det i någon medlemsstat skulle vara tillåtet att använda bifokala linser vid bilkörning. Dessutom har inga experiment i större skala genomförts i Europa på detta område. Det är därför inte sannolikt att användning av bifokala linser kommer att tillåtas inom den närmaste framtiden, eftersom frågan först måste bli föremål för grundlig forskning och debatt.

⁽¹⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 52.

(2004/C 78 E/0132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2586/03**från Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(8 augusti 2003)

Ämne: Nya uppgifter om exportstöd för jordbruksprodukter som exporteras från medlemsstaterna till Vatikanstaten

Som svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 ⁽¹⁾ om exportstöd för jordbruksprodukter som exporteras från medlemsstaterna till Vatikanstaten angav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen håller på att samla in den information som krävs för att besvara frågan och att den kommer att meddela resultaten av sina undersökningar snarast möjligt.

Efter en skriftväxling med den italienska tullmyndigheten, som uppmanades att lämna samma uppgifter som kommissionen, fick frågeställaren den 27 maj beskedet att alla begärda uppgifter tyvärr inte fanns tillgängliga och att det av tillgängliga uppgifter framgick följande:

- De potentiella förmånstagare som angavs 1989 uppgår till ca 32 600 personer.
- På grundval av uppgifter från tullen i Rom I, jämförda med uppgifter från Vatikanstaten, framgår det att Vatikanstaten 2001 importerade 548 925 kg kött och 288 351 kg mejeriprodukter. Uppgifter från Vatikanstaten anger å andra sidan en import på 505 553 kg respektive 271 669 kg för 2001 och 712 232 kg respektive 293 543 kg för 2000.
- När det gäller enbart export från Italien till Vatikanstaten framgår det av uppgifter från italienska tullen att Italien har exporterat:
 - a) kött: 1998 — 250 473 kg, 1999 — 1 254 200 kg, 2000 — 386 832 kg, 2001 — 377 028 kg,
 - b) socker: 1998 — 71 040 kg, 1999 — 695 500 kg.

Genom att jämföra de uppgifter om export från Italien till Vatikanstaten som bekräftats av det italienska tullsystemet (källa: Datawarehouse – MERCE-systemet) och av CATS-systemet framgår det att Vatikanstaten när det gäller köttimport från Italien importerade följande mängder:

- 1998 skall Vatikanstaten ha importerat 250 473 kg utan det föreskrivna gemenskapsstödet, varvid man avstod från ca 169 000 euro.
- 1999 skall Vatikanstaten ha importerat 1 254 200 kg, av vilka endast 377 028 kg erhöll gemenskapsstöd, varvid man avstod från ca 556 000 euro.
- 2001 skall Vatikanstaten ha importerat 377 028 kg, av vilka endast 18 677,3 kg erhöll gemenskapsstöd, varvid man avstod från ca 240 000 euro.

Kan rådet besvara följande frågor:

- Hur långt har man kommit i undersökningen för att kunna besvara ovanstående frågor?
- Vilka tekniska orsaker motiverar avsägelsen av gemenskapsstöd?
- Anser inte kommissionen att avsaknaden av och de allt tydligare diskrepanserna mellan uppgifterna från de olika institutionella källorna utgör ett allvarligt problem för uppgifternas trovärdighet och att de skulle kunna ha sin upprinnelse i eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan nu bekräfta att så inte är fallet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 oktober 2003)

Det gemensamma svaret på parlamentsledamotens skriftliga frågor E-1477/03–E-1480/03 (¹) krävde viss efterforskning och har nu översänts till parlamentsledamoten.

Huvudskälet till att inte begära gemenskapsstöd vid export av jordbruksprodukter är det faktum att det för många av dessa produkter helt enkelt inte finns några exportbidrag (det finns t.ex. inga exportbidrag för griskött). Dessutom kan exportörerna av olika skäl välja att inte begära exportbidrag även om det finns tillämpliga sådana (vid export av små kvantiteter kan t.ex. de interna administrationskostnaderna för att ansöka om bidraget bli högre än det bidrag som betalas ut).

Parlamentsledamoten har fått uppgifter från många källor som alla har samlats in i ett speciellt sammanhang och för vissa ändamål och därför har sin särskilda betydelse. Skillnaden mellan t.ex. Comext (Eurostats databas för utrikeshandeln, belyser handelsflödena) och CATS (Clearance Audit Trail System, innehåller utbetalade gemenskapsstöd) har förklarats i svaret på den skriftliga frågan E-1478/03 (¹). Uppenbara skillnader är därför inte med nödvändighet felaktigheter, utan kan återspegla ett annat perspektiv på samma verklighet, vilket gör de olika uppgifterna kompletterande och inte motstridiga.

Tre utdrag ur Comextdatabasen har skickats till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets kansli.

Dessa tabeller innehåller uppgifter om exportflödena från medlemsstaterna till Vatikanen.

Varje tabell är speciellt inriktad på en grupp av produkter och återspeglar årsvärdena 1989–2001.

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0133)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2591/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(4 augusti 2003)

Ämne: Katastrofläge på grund av torkan i regionen Latium

Den torka som de senaste veckorna har drabbat Italien håller på att få oroväckande effekter även i Latium, där vattennivån i vattentäkter ligger under säkerhetsnivån.

Vattennivån i sjöarna Bolsena, Albano, Nemi och Castelgandolfo är den lägsta som någonsin registrerats. Detta leder till allt större svårigheter i jordbruket och det har gått så långt att jordbrukarna i Latium har begärt att situationen skall erkännas som naturkatastrof.

Odlingen av säd och spannmål har redan halverats och en av tre skördar har förstörts inom frukt- och grönsakssektorn. Läget är så svårt att Confagricoltura, den nationella jordbruksorganisationen, förutser ytterligare produktionsminskningar fram till slutet av juli.

Torkan i Latium håller på att ta sig oroväckande former, inte minst för att den direkt påverkar befolkningen. I första hand akvedukten Simbrivio, som förser mer än sjuttio kommuner med vatten, kan inte längre garantera löpande distribution av vatten till invånarna.

Kan kommissionen, mot bakgrund av situationens allvar och med hänvisning till rådets förordning av den 15 november 2002 om inrättande av en solidaritetsfond för naturkatastrofer, besvara följande frågor:

1. Kan den katastrofsituation som för närvarande råder i Latium erkännas enligt vad som stipuleras i artiklarna 2 och 3 i ovan nämnda förordning?
2. Uppfyller Italien kraven för att kunna ansöka om de bidrag som är tillgängliga i detta syfte i Solidaritetsfonden?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

Kommissionen uttrycker sin medkänsla med invånarna i Latiumregionen liksom med invånarna i de andra regioner i Italien som lider av den nuvarande torkan.

Kommissionen är djupt oroad över de allvarliga konsekvenser som torkan har på levnadsförhållandena, naturen och ekonomin i Latiumregionen.

Genom att hänvisa till artikel 2 och 3 i förordningen om inrättandet av Europeiska unionens solidaritetsfond⁽¹⁾ anger parlamentsledamoten helt riktigt de huvudsakliga villkoren för att få stöd från fonden i fråga.

Kommissionen skulle emellertid vilja påminna parlamentsledamoten om att solidaritetsfonden upprättades för att ge stöd huvudsakligen vid större katastrofer och att villkoren för stödet är ganska specifika. Medel ur fonden kan endast användas för att ge omedelbart ekonomiskt stöd om de villkor som beskrivs i ovan nämnda förordning uppfylls. Åtgärder kan endast vidtas för att hjälpa till att finansiera reparation av allmän skada som inte täcks av någon försäkring. De kan inte täcka ekonomiska förluster (t.ex. för jordbrukare).

Kommissionen har inte mottagit några officiella uppgifter från de italienska myndigheterna beträffande omfattningen och utbredningen av de direkta skador som till dags dato har uppkommit i Latiumregionen eller något annat område i Italien i samband med den nuvarande torkan. Den har med andra ord inte möjlighet att kommentera huruvida villkoren för när solidaritetsfonden får användas uppfylls vid denna katastrof.

Det är endast den italienska regeringen som får lämna in en ansökan om stöd. Beroende på hur stora skadorna är och vilka områden som är berörda kan den lämna in antingen en ansökan för varje region som har drabbats av olika katastrofer, eller en gemensam ansökan om det samlade skadebeloppet för alla områden som har drabbats av samma katastrof överstiger 0,6 % av bruttonationalinkomsten (BNI).

Det bör påpekas att förutsatt att rådet och parlamentet godkänner kommissionens beslut att bevilja stöd uppgår det totala stödbeloppet från Europeiska unionens solidaritetsfond för regionala katastrofer för återstoden av 2003 till 18,75 miljoner euro. Det stödbelopp som är tillgängligt för större katastrofer uppgår till 925 miljoner euro.

Enligt förordningen om inrättandet av Europeiska unionens solidaritetsfond skall ansökningar lämnas in inom tio veckor efter den dag då de första skadorna uppkom till följd av katastrofen.

De uppgifter som den italienska regeringen lämnar i ansökan kommer att ligga till grund för en undersökning av om dessa villkor och andra krav i förordningen uppfylls. Kommissionen kan endast föreslå budgetmyndigheten att medel från solidaritetsfonden skall tas i anspråk om det visar sig att samtliga villkor i förordningen uppfylls.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2012/2002 av den 11 november 2002 om inrättande av Europeiska unionens solidaritetsfond, EGT L 311, 14.11.2002.

(2004/C 78 E/0134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2597/03

från **Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(14 augusti 2003)

Ämne: Naturkatastrof i Italien

Den torka som de senaste veckorna har drabbat Medelhavsområdet håller på att få oroväckande följder även i Italien, där den naturliga vattennivån har sjunkit drastiskt. Detta leder till allt större svårigheter i jordbruket och för försörjningen av vattenvärmeverken. Det har gått så långt att det italienska civilförsvaret står i begrepp att överlämna en rapport till regeringen som beskriver situationen som en naturkatastrof.

Jordbruksministern uppskattar att skadorna inom jordbruket uppgår till flera miljoner euro och civilförsvaret räknar med att de vattenreserver som används för att bevattna fälten kommer att vara tömda före slutet av månaden om det inte kommer regn.

Vattennivån i de stora floder och sjöar som förser vattenkraftverken med vatten har sjunkit avsevärt och i vissa delar av norra Italien har några sträckor av Pos större bifloder helt torkat ut. Regionerna Piemonte och Emilia-Romagna har utlyst undantagstillstånd och kommer inom kort att följas av Lombardiet och Venetien.

Det är således omöjligt att garantera en fortlöpande elförsörjning. Man har varit tvungen att ta till ransoneringar och tillfälliga stopp, vilket dock inte är tillräckligt för att säkerställa energiförsörjningen fram till de eventuella höstregnen.

Kan kommissionen, mot bakgrund av situationens allvar och med hänvisning till rådets förordning av den 15 november 2002 om inrättande av en solidaritetsfond för naturkatastrofer, besvara följande frågor:

1. Kan den katastrofsituation som för närvarande råder i Italien erkännas enligt vad som stipuleras i artiklarna 2 och 3 i ovan nämnda förordning?
2. Uppfyller Italien kraven för att kunna ansöka om de bidrag som är tillgängliga i detta syfte i Solidaritetsfonden?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

Kommissionen hyser stor oro för omfattningen av de skador som vållas av den pågående torkan i Italien. Den vill uttrycka medkänsla med alla drabbade personer, bl.a. i regionerna Piemonte, Emilia-Romagna, Lombardiet och Veneto.

Frågeställaren hänvisas till svaret på hennes skriftliga fråga P-2591/03 ⁽¹⁾. I svaret på den frågan redogörs i detalj för villkoren för att kunna få stöd från Solidaritetsfonden och de uppgifter som de nationella myndigheterna måste lämna till kommissionen när de ansöker om stöd från den fonden.

⁽¹⁾ Se s. 131.

(2004/C 78 E/0135)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2605/03
från Elizabeth Lynne (ELDR) till kommissionen**

(28 augusti 2003)

Ämne: Erkännande av språklärares yrkeskvalifikationer

Är kommissionen medveten om att en brittisk lärare i engelska som har alla nödvändiga kvalifikationer och lärarerfarenhet från Förenade kungariket är tvungen att klara CAPES-provet (Certificat d'aptitude pédagogique à l'enseignement du second degré, ett mycket svårt prov, särskilt för en utlänning) för att kunna undervisa på heltid inom det franska utbildningssystemet?

Står detta inte i strid med rådets direktiv 89/48/EEG ⁽¹⁾ av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier?

Kommer det föreslagna direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer ⁽²⁾ att leda till att detta problem åtgärdas, särskilt med tanke på att franska lärare har möjlighet att undervisa i Förenade kungariket utan att behöva klara av ett sådant extra prov?

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

⁽²⁾ KOM(2002) 119, slutlig.

**Kompletterande svar
från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar**

(9 januari 2004)

Kommissionen har gjort en konsekvensanalys av EG-domstolens dom av den 9 september 2003 i mål C-285/01, "Isabel Burbaud", om rekrytering av fullt kvalificerade lärare från andra medlemsstater till den franska offentliga sektorn. Domen gäller sjukhusdirektörer. I Frankrike rekryteras sjukhusdirektörer till den offentliga sektorn genom uttagningsprov, som ger kandidaterna rätt att genomgå utbildning vid "École nationale de la santé publique" innan de får fast anställning. Domstolen har slagit fast att det strider mot EU-lagstiftningen att fullt kvalificerade sjukhusdirektörer från andra medlemsländer måste genomgå ett sådant uttagningsprov som det som nämns i domen. Domstolen påpekade att denna rekryteringsmetod, där det inte tas hänsyn till de specifika kvalifikationer när det gäller sjukhusledning som kandidater från andra medlemsländer har, är till nackdel för dessa och kan få dem att avstå från att hävda rätten till fri rörlighet för arbetstagare.

Kommissionen anser att denna rättspraxis i princip även kan gälla lärare, eftersom de rekryteras i Frankrike genom ett uttagningsprov som ger rätt till utbildning vid "Instituts Universitaires de Formation des Maîtres".

Det bör uppmärksammas att domstolen inte har uteslutit möjligheten att kräva att kandidater med lämpliga kvalifikationer från de övriga medlemsländerna ska delta i ett uttagningsprov för att få arbeta inom den offentliga sektorn. Enligt domstolen strider kravet inte mot direktiv 89/48/EEG, eftersom direktivet inte omfattar urvals- och rekryteringsförfaranden för lediga tjänster och inte kan åberopas för att hävda rätt till anställning. Domstolen har dock slagit fast att migrerande arbetstagare med erforderliga kvalifikationer inte ska tvingas delta i ett uttagningsprov för att få genomgå en utbildning. Kommissionen anser därför att Frankrike måste ändra sitt rekryteringssystem när det gäller kvalificerade lärare från andra medlemsländer. Kommissionen kommer att kontakta de franska myndigheterna för att försäkra sig om att Frankrike följer domstolens rättspraxis.

Förslaget om ett nytt direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer innehåller inga bestämmelser om detta.

(2004/C 78 E/0136)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2606/03

från Armin Laschet (PPE-DE) till kommissionen

(14 augusti 2003)

Ämne: Avbrutet överträdelseförfarande mot Förbundsrepubliken Tyskland beträffande det gränsöverskridande industriområdet Avantis

Det överträdelseförfarande som 1997 och 2002 inletts mot Förbundsrepubliken Tyskland har avbrutits. Förfarandet gällde kränkning av EU-direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, i synnerhet den europeiska fälthamstern, genom byggandet av det gränsöverskridande industriområdet Avantis i Aachen-Heerlen.

Av vilken orsak har kommissionen avbrutit förfarandet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 september 2003)

Det gränsöverskridande industriområdet Avantis nära Aachen i Tyskland och Heerlen i Nederländerna var föremål för ett överträdelseförfarande mot Tyskland. Projektet godkändes 1998 och har delvis genomförts. Som en följd av projektet har fortplantningsområdet för hamster, (*Cricetus cricetus*), som är en art som skyddas av artikel 12 i livsmiljödirektivet⁽¹⁾, förstörts.

Enligt artikel 16 i livsmiljödirektivet kan man bara tillåta att fortplantningsområden förstörs om det inte finns någon annan lämplig lösning och undantaget inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos bestånden av de berörda arterna i deras naturliga utbredningsområde. Dessutom är ett sådant undantag bara möjligt av särskilda orsaker som anges i direktivet, till exempel tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär (artikel 16.1 c)).

De tyska myndigheterna och kommissionen är inte överens om huruvida villkoren för ett undantag enligt artikel 16 i livsmiljödirektivet var uppfyllda när projektet godkändes.

Tyskland har dock informerat kommissionen om kompensationsåtgärder som staden Aachen vidtagit i närheten av det berörda området och om en femårsplan för att skydda hamstern i delstaten Nordrhein-Westfalen. Planen omfattar förvaltningsavtal med bönder i syfte att förbättra markens ekologiska kvalitet, vilket skall leda till ökat antal hamstrar. Den totala kostnaden för programmet är 1,28 miljoner euro (225 000 euro per år). Jordbruksytan kommer att öka med cirka 200 hektar per år inom ramen för den hamsterfrämjande förvaltningen och bönderna kommer att kompenseras med cirka 1 000 euro per hektar. Det kommer att begäras gemenskapsfinansiering från programmen för landsbygdsutveckling. Som komplement till det här programmet kommer delstaten Nordrhein-Westfalen att delta i ett nederländskt/

tyskt pilotprojekt för att återinföra hamstern i de områden där den nyligen försvunnit. Åtgärderna kommer att övervakas och rapporter kommer att göras tillgängliga för kommissionen.

Kommissionen anser att de föreslagna kompensationsåtgärderna, planen för att skydda arterna och insatserna från nederländsk och tysk sida att återinföra arten, utgör ett effektivt åtgärds paket för att skydda och främja förekomsten av hamster i Nordrhein-Westfalen. Åtgärderna kommer att kompensera för den negativa påverkan det nya industriområdet har på lokal nivå. Eftersom inget talade för att en fortsättning av överträdelseförfarandet skulle gynna bevarandet av hamstern, beslutade kommissionen att avsluta förfarandet den 9 juli 2003.

Beslutet fattades mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet. Det skall inte uppfattas som ett prejudikat som tillåter att artikel 12 och 16 i livsmiljödirektivet kan åsidosättas. Kommissionen förväntar sig att bestämmelserna i de artiklarna skall uppfyllas fullt ut i samtliga andra fall.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2610/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(28 augusti 2003)

Ämne: Konsumentavgifter för inlämning av kasserade elektriska hushållsapparater

I kommissionens svar av den 25 juli 2003 på skriftlig fråga E-1970/03 (¹) höll kommissionen med om att en konsumentavgift vid inlämningen kan få negativa effekter på insamlingsresultaten för elektriskt och elektroniskt hushållsavfall. Kommissionen påpekade emellertid att sådana avgifter inte strider mot gemenskapslagstiftningen förrän artikel 5.2 a i direktiv 2002/96/EG (²) träder i kraft, vilket skall ske senast den 13 augusti 2005.

Har kommissionen underrättat de irländska myndigheterna om detta? Hur reagerade de i så fall? Vilka åtgärder övervägs nu för att se till att den irländska allmänheten kan lämna tillbaka elektriskt och elektroniskt hushållsavfall kostnadsfritt efter den 13 augusti 2005, i enlighet med direktiv 2002/96/EG?

(¹) Se s. 61.

(²) EUT L 37, 13.2.2003, s. 24.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(26 september 2003)

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) är medlemsstaterna förpliktade att senast den 13 augusti 2005 se till att det har inrättats system som gör det möjligt för slutanvändarna och distributörerna att åtminstone avgiftsfritt återlämna sådant avfall från privathushåll.

De nationella lagar och andra författningar som krävs för att efterleva direktivet måste sättas i kraft senast den 13 augusti 2004 och meddelas kommissionen.

Kommissionen har inte diskuterat frågan om konsumentavgifter särskilt med Irland. Regelbundna möten äger rum mellan kommissionen och medlemsstaterna, där man tar upp frågor som rör genomförandet. Kommissionen kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att direktivet genomförs korrekt i alla medlemsstater.

(2004/C 78 E/0138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2631/03**från Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD

I sitt svar på frågorna E-1477/03–E-1480/03 ⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten:
 - 346 233 kg från Nederländerna, mot ett bidrag på totalt 233 566,63 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,67 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten
 - 314 600 kg från Nederländerna, 240 100 kg från Italien, 329 600 kg från Irland och 74 700 kg från Belgien.
- c) Av detta framgår följande:
 - oberättigade bidrag på 21 339,43 euro för totalt 31 633 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 434 708,24 euro för export av 644 400 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2632/03**från Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 ⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten:
- 57 984 kg från Belgien, mot ett bidrag på totalt 40 732,82 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,70 euro/kg,
 - 163 960 kg från Irland, mot ett bidrag på totalt 93 598,44 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,57 euro/kg,
 - 395 920 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 256 405,34 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,65 euro/kg,
 - 345 782 kg från Nederländerna, mot ett bidrag på totalt 268 925 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,78 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten
- 12 200 kg från Irland, 472 800 kg från Italien och 363 000 kg från Nederländerna.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 127 366,75 euro för totalt 209 744 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 63 179,91 euro för export av 94 098 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2633/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 (¹) om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten:
- 46 404,21 kg från Irland, mot ett bidrag på totalt 38 323,65 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,83 euro/kg,
 - 389 850 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 305 341,16 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,78 euro/kg,
 - 294 544 kg från Nederländerna, mot ett bidrag på totalt 211 144,95 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,72 euro/kg.

- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten
- 249 700 kg från Italien och 266 700 kg från Nederländerna.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 168 053,03 euro för totalt 214 398,21 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD.

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2634/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001. Bristande överensstämmelse mellan siffrorna från CATS och OECD

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 (¹) om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av färskt och fryst nötkött (kod 0201):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten:
- 12 237,50 kg från Irland, mot ett bidrag på totalt 10 844,52 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,89 euro/kg,
 - 18 677,30 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 12 487,13 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,67 euro/kg,
 - 181 335 kg från Nederländerna, mot ett bidrag på totalt 87 462,25 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,48 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten
- 350 700 kg från Italien och 158 100 kg från Nederländerna.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 22 051,32 euro för totalt 35 472,50 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 221 981,26 euro för export av 332 022,70 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2635/03**från Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten:
 - 155 000 kg från Österrike, mot ett bidrag på totalt 272 200,57 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,76 euro/kg,
 - 19 215,50 kg från Tyskland, mot ett bidrag på totalt 33 854,82 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,76 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten
 - 150 000 kg från Österrike och 18 000 kg från Tyskland.
- c) Av detta framgår följande:
 - oövertäckta bidrag på 10 922,19 euro för totalt 6 215,50 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD.

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2636/03**från Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten:
 - 135 000 kg från Österrike, mot ett bidrag på totalt 231 985,50 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,72 euro/kg,
 - 21 000 kg från Tyskland, mot ett bidrag på totalt 35 986,05 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,71 euro/kg,
 - 230 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 402,90 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,75 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten
 - 120 000 kg från Österrike och 21 600 kg från Tyskland.
- c) Av detta framgår följande:
 - oberättigade bidrag på 26 179,07 euro för totalt 15 230 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 1 028,17 euro för export av 600 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2637/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 (¹) om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten:
 - 125 000 kg från Österrike, mot ett bidrag på totalt 212 500,82 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,70 euro/kg,
 - 20 560 kg från Tyskland, mot ett bidrag på totalt 34 952,01 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,70 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten
 - 80 000 kg från Österrike och 14 400 kg från Tyskland.

- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 86 972,30 euro för totalt 51 160 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD.

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2638/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 (¹) om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om bidrag för export av smör och andra fetter och oljor från mjölk samt andra mjölkprodukter (kod 0405):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten:
- 125 200 kg från Österrike, mot ett bidrag på totalt 211 760,72 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,69 euro/kg,
 - 21 000 kg från Tyskland, mot ett bidrag på totalt 35 700 euro, vilket motsvarar ett stöd på 1,70 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten
- 123 400 kg från Österrike och 21 200 kg från Tyskland.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 3 044,48 euro för totalt 1 800 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 340 euro för export av 200 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2639/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1998

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om exporten av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten:
 - 110 kg från Frankrike, mot ett bidrag på totalt 44,18 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,40 euro/kg,
 - 727 700 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 315 365,71 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,43 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1998 exporterades till Vatikanstaten
 - 1 371 000 kg från Italien.
- c) Av detta framgår följande:
 - oberättigade bidrag på 44,18 euro för totalt 110 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 278 789,01 euro för export av 643 300 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2640/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 1999

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om exporten av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten:
 - 2 803 kg från Spanien, mot ett bidrag på totalt 1 268,38 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,45 euro/kg,
 - 790 750 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 315 365,71 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,43 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 1999 exporterades till Vatikanstaten
 - 724 300 kg från Italien och 263 400 kg från Tyskland.
- c) Av detta framgår följande:
 - oberättigade bidrag på 33 682,96 euro för totalt 69 253 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 123 839,10 euro för export av 263 400 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2641/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2000

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 (¹) om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om exporten av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten:
 - 311 650 kg från Tyskland, mot bidrag på totalt 164 007,53 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,53 euro/kg,
 - 701 150 kg från Italien, mot bidrag på totalt 356 906,17 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,51 euro/kg,

- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2000 exporterades till Vatikanstaten
- 312 400 kg från Tyskland och 1 126 000 kg från Österrike.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 356 906,17 euro för totalt 701 150 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 583 260,26 euro för export av 1 126 750 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(2004/C 78 E/0149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2642/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Bidrag för export av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701) från medlemsstaterna till Vatikanstaten under år 2001

I sitt svar på frågorna E-1477/03 och E-1480/03 ⁽¹⁾ om exportbidrag för jordbruksprodukter från medlemsstaterna till Vatikanstaten uppgav kommissionsledamot Fischler den 21 maj 2003 att kommissionen var i färd med att samla in den information som behövs för att kunna besvara frågorna och att den skulle meddela resultatet av sina efterforskningar snarast möjligt.

Jag kan här lämna följande kompletterande upplysningar om exporten av socker från sockerbetor och sockerrör samt kemiskt ren sackaros i fast form (kod 1701):

- a) Av Europeiska kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten:
- 24 150 kg från Tyskland, mot ett bidrag på totalt 10 118,61 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,42 euro/kg,
 - 2 285,30 kg från Italien, mot ett bidrag på totalt 1 016,39 euro, vilket motsvarar ett stöd på 0,44 euro/kg.
- b) Av OECD:s (Organisation for Economic Co-operation and Development) databas framgår att det under år 2001 exporterades till Vatikanstaten
- 96 000 kg från Tyskland och 1 207 700 kg från Österrike.
- c) Av detta framgår följande:
- oberättigade bidrag på 1 016,39 euro för totalt 2 285,30 kg har betalats ut om man jämför med de siffror som anges av OECD,
 - bidrag till ett belopp av 551 674,62 euro för export av 1 279 550 kg, som hade varit berättigade till bidrag från gemenskapen, har inte begärts.

Skulle kommissionen kunna ange de tekniska skälen till att man avstår från gemenskapsbidrag?

Medger kommissionen att de brister och skillnader som blir allt tydligare om man jämför uppgifterna från olika institutionella källor utgör ett allvarligt problem för institutionernas trovärdighet och att de skulle kunna motiveras med eventuella bedrägerier mot gemenskapens finanser, eller kan kommissionen redan utesluta denna möjlighet?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2631/03, E-2632/03,
E-2633/03, E-2634/03, E-2635/03, E-2636/03, E-2637/03,
E-2638/03, E-2639/03, E-2640/03, E-2641/03 och E-2642/03
ingivet av Franz Fischler för kommissionen**

(28 oktober 2003)

Parlamentsledamoten har fått uppgifter från olika källor som har samlats in i ett visst sammanhang och i bestämda avsikter och som därför har sin egen betydelse, så som framgår av kommissionens gemensamma svar på parlamentsledamotens skriftliga frågor E-1477/03-E-1480/03 (¹) och svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2586/03 (²).

Som konstateras i dessa svar är de båda databaserna väsensskilda och därför kan man inte dra några slutsatser med utgångspunkt från eventuella diskrepanser.

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

(²) Se s. 129.

(2004/C 78 E/0150)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2645/03
från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(10 september 2003)

Ämne: Ändring av artikel 25.1 om Kyotoavtalets ikraftträdande

Kyotoprotokollet träder i kraft när det godkänns av minst 55 FN/FCCC-avtalsparter som svarar för minst 55 procent av de i bilaga I angivna ländernas CO₂-utsläpp. För närvarande har 113 stater, som representerar över 80 procent av jordens befolkning, godkänt avtalet. De länder i bilaga I som godkänt avtalet svarar emellertid fortfarande för endast 44,2 procent av utsläppen. De återstående länderna i bilaga I (Liechtenstein, Monaco och Australien, tillsammans 2,1 procent) kommer inte ens tillsammans att överskrida tröskeln på 55 procent om inte antingen Ryska federationen (17,4 procent) eller USA (36,1 procent av bilaga I-ländernas utsläpp) ansluter sig. Av dessa har det sistnämnda landet redan officiellt dragit sig ur Kyotoavtalet. Ryssland spelar sålunda en avgörande roll.

Med tanke på klimatförändringen skulle det naturligtvis vara mycket viktigt att se till att avtalet överhuvudtaget kan träda i kraft inom utsatt tid. Det skulle emellertid med hänsyn till de förhandlingar som förs med Ryssland vara strategiskt sett bättre och för alla parter förmånligare om Ryssland anslöt sig, men för avtalets ikraftträdande är detta inte helt nödvändigt.

Har kommissionen övervägt att i enlighet med förfarandet i artikel 20 arbeta för en ändring av artikel 25.1 i Kyotoavtalet så att man för att avtalet skall träda i kraft skulle krävas t.ex. 45 procent i stället för 55 procent av bilaga I-ländernas utsläpp, och på detta sätt bidra till att Kyotoavtalet kan träda i kraft under alla förhållanden?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

En ändring av artikel 25.1 i Kyotoprotokollet är rent juridiskt inte möjligt. I artikel 20 i Kyotoprotokollet fastställs det förfarande som måste följas för ändringar till själva protokollet. Eftersom ansvaret för antagande av ändringar ligger hos partskonferensen, i dess egenskap av möte mellan parterna till protokollet, är detta förfarande endast tillbart då Kyotoprotokollet har trätt i kraft. I villkoren i artikel 25.1 betonas också behovet av att ta itu med de globala problemen med klimatförändring genom internationella åtgärder med brett deltagande.

(2004/C 78 E/0151)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2647/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(28 augusti 2003)

Ämne: Användning av syntetiskt framställda efterbildningar av prohormoner vid gödning av djur

I flamländska tidningar har det förekommit inslag som handlar om att de rättsliga instanserna i Belgien är en ny produkt på spåren – en produkt som bidrar till att göra djur välgödda. Produkten främjar uppkomsten av testosteron. Det uppges handla om ett på syntetiskt vis framställt naturligt prohormon. Detta ämne får hjärnan att producera naturliga kroppsegna hormoner, i detta fall testosteron. Dessa hormoner är förbjudna i Belgien. Enligt vad som skrivs i tidningarna innehåller detta hormon bl.a. dehydroepiandrosteron (DHEA) som är skadligt för levern och förmodligen även ger andra biverkningar.

Känner kommissionen till denna teknik?

Om så är fallet, vilka åtgärder har man redan vidtagit i detta ärende?

Om så inte är fallet, kommer kommissionen att enligt artikel 29, punkt 1 a i förordning (EG) nr 178/2002⁽¹⁾ begära att Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet avger ett vetenskapligt yttrande i denna fråga?

⁽¹⁾ EGT L 31, 1.2.2002, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

Kommissionen känner till att så kallade prohormoner kan användas för att stimulera den naturliga produktionen av androgena och östrogena hormoner hos djur så att tillväxten främjas. DHEA (dehydroepiandrosteron) är ett sådant ämne. Det omfattas av rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion⁽¹⁾.

Medlemsstaterna skall kontrollera att denna lagstiftning efterlevs och vidta lämpliga åtgärder genom tillämpning av rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav⁽¹⁾.

Med kommissionens hjälp håller gemenskapens referenslaboratorium för hormoner på att samla in tillgängliga tekniska uppgifter och kommer i oktober 2003 att anordna ett seminarium vid vilket denna fråga kan diskuteras med medlemsstaterna.

Vetenskapliga kommittén för veterinära åtgärder till skydd för människors hälsa bedömde 1999, 2000 och återigen 2002 riskerna för människors hälsa från hormonrester i nötkött och köttprodukter som behandlats med hormoner i tillväxtbefrämjande syfte. Rapporterna finns på webbadressen (http://europa.eu.int/comm/food/index_en.html). Kommissionen har därför inte för avsikt att be Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet att avge ett vetenskapligt yttrande i frågan enligt artikel 29.1 a i

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002⁽²⁾ av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedels-säkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet.

⁽¹⁾ EGT L 125, 23.5.1996.

⁽²⁾ EGT L 31, 1.2.2002.

(2004/C 78 E/0152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2651/03

från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Konsumenternas deltagande i den gemensamma genomförandestrategin för ramdirektivet om vatten 2000/60/EG

I sitt svar den 2 maj 2003 på en tidigare fråga (E-0879/03⁽¹⁾) hävdade kommissionen att man vid en tillbakablick på de första 18 månaderna kunde konstatera att den gemensamma genomförandestrategin har motsvarat förväntningarna, också vad gäller berörda parter och icke-statliga organisationers deltagande. Kommissionen medgav dock att, trots att den i oktober 2001 uppmanat BEUC (Europeiska byrån för konsumentorganisationer) och AEC (Association of European Consumers), de europeiska paraplyorganisationerna för konsumentfrågor, att delta i genomförandestrategin, så hade ingen av dessa organisationer dithills ännu anslutit sig till denna strategi.

Finner kommissionen det beklagligt att ingen organisation som företräder konsumenterna, vilka ju står i en nyckelposition bland dem som berörs av målen för ramdirektivet om vatten (2000/60/EG⁽²⁾) deltar i processen? BEUC har föreslagit för kommissionen att konsumentorganisationen WaterVoice från Förenade kungariket bör uppmanas delta i egenskap av att vara en mycket sakkunnig grupp för vattenkonsumenter, men kommissionen skall ha tillbakavisat detta, eftersom WaterVoice inte klassats som en europeisk organisation. Är kommissionen övertygad om det riktiga i att inte av praktiska skäl frånga dessa bestämmelser? Om det gjordes ett undantag från dem, då skulle en konsumentorganisation kunna delta, så att vi inte som i dagens läge fick en situation där ingen konsumentorganisation deltar och ingen heller har gjort det på ett och ett halvt år?

⁽¹⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 110.

⁽²⁾ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 oktober 2003)

Kommissionen beklagar att ingen europeisk eller internationell konsumentorganisation ännu deltar i den gemensamma genomförandestrategin för ramdirektivet om vatten⁽¹⁾. Sedan den senaste informationen lämnades i denna fråga (svar på parlamentsledamoten skriftliga fråga E-0879/03), har kommissionen fortsatt att uppmantra och uppmana europeiska och internationella konsumentorganisationer att delta i den gemensamma genomförandestrategin. Förutom Europeiska byrån för konsumentorganisationer (BEUC) och "Association of European Consumers" (AEC), som kontaktades redan 2002, har kommissionen uppmanat "Consumers International" att delta i strategin. "Consumers International" har visat stort intresse och håller för närvarande på att samråda med BEUC för att komma överens om ett lämpligt tillvägagångssätt.

När strategin började genomföras hade kommissionen och medlemsstaterna gemensamt kommit överens om kriterier för berörda parter och icke-statliga organisationers deltagande. Dessa kriterier omfattar kravet på att de deltagande organisationerna har en europeisk dimension och representerar olika nationella eller regionala organs ståndpunkter. Skälet till denna begränsning var att man ville se till att få ett balanserat bidrag från olika intressegrupper som representerar många olika åsikter, istället för enbart en presentation av nationella eller regionala ståndpunkter. I många medlemsstater deltar dessutom nationella och regionala

intressegrupper aktivt i den nationella processen för genomförande av ramdirektivet om vatten, och det är inte någon mening med att ha samma struktur på europeisk nivå. Om man bortser från konsumentorganisationer, har kriterierna för deltagande i praktiken visat vara lämpliga utan att vara alltför restriktiva.

Kommissionen har noterat det intresse som Förenade kungarikets konsumentorgan "WaterVoice" har visat. För att kunna hitta en lösning som gör det möjligt för denna nationella organisation att delta samtidigt som man följer de allmänna kriterierna, har kommissionen föreslagit för BEUC att "WaterVoice" skulle kunna skicka en representant på BEUC:s vägnar. BEUC svarade dock att "WaterVoice" inte kan företräda BEUC i stort. Därför måste ansökan från "WaterVoice" betraktas som en ansökan från en nationell organisation snarare än från en europeisk paraplyorganisation, och man måste konstatera att organisationen representerar regionala intressen (England och Wales) och inte konsumentintressen på europeiskt plan. Man måste också komma ihåg att situationen i England och Wales när det gäller vattensektorns struktur är unik i Europa och att det därför inte är sannolikt att dessa konsumenters erfarenheter är representativa. Parallellt med ansökan från "WaterVoice" om att få delta i den gemensamma genomförandestrategin har kommissionen uppmanat "WaterVoice" att ansöka om tillträde till strategins plattform för informationsutbyte (systemet "CIRCA"). Detta system omfattar all dokumentation som utarbetas i samband med denna strategi.

Kommissionen kommer att fortsätta med sina insatser för att se till att de europeiska konsumenternas intressen i stort representeras i den gemensamma genomförandestrategin. Kommissionen är säker på att man kommer att hitta en lämplig lösning i den pågående dialogen med "Consumer International".

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område.

(2004/C 78 E/0153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2663/03

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Olaglig handel med ämnen som bryter ned ozonskiktet

Miljöforskningsbyrån (Environmental Investigation Agency, EIA) har uttryckt farhågor i anledning av att det dragit ut på tiden med att ratificera Montreal-ändringen, särskilt i fråga om olaglig handel med ämnen som bryter ned ozonskiktet. I oktober 2002 rapporterade EIA att endast 84 av de 183 parterna i protokollet hade ratificerat ändringen, med dess krav på att de stater som undertecknat den skulle införa ett system för licenser för handeln med ämnen som bryter ned ozonskiktet. Kan kommissionen upplysa om vilka av EU:s medlemsstater som ratificerat denna ändring?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Den 28 juli 2003 hade Tyskland, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Finland, Sverige och Förenade kungariket ratificerat Montrealändringen av Montrealprotokollet. Gemenskapen ratificerade Montrealändringen den 17 november 2000. Genom Montrealändringen, som antogs 1997 vid de avtalslutande parternas nionde möte, krävs att alla parter skall genomföra ett system med import- och exportlicenser. Att genomföra sådana system är viktigt för att hjälpa till att förebygga olaglig handel med ämnen som bryter ned ozonskiktet. På gemenskapens och dess medlemsstaters vägnar har kommissionen genomfört ett system med import- och exportlicenser för kontrollerade ämnen i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2037/2000 av den 29 juni 2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet (¹).

(¹) EGT L 244, 29.9.2000.

(2004/C 78 E/0154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2669/03
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: ELSA-laboratoriet – transportsäkerhet (Gemensamma forskningscentret i Ispra)

Europeiska kommissionen har nyligen beslutat att den verksamhet kring transportsäkerhet som bedrivs av ELSA-laboratoriet (European Laboratory for Structural Assessment) vid Gemensamma forskningscentret i Ispra skall upphöra. Genom sin storlek och kapacitet anses detta laboratorium vara unikt i sitt slag i Europa och har under de senaste åren varit till stor nytta för kommissionens generaldirektorat för transport. Enligt kommissionens vitbok 2001 utgör transportsektorn och de sammanhängande säkerhetsproblemen ett prioriterat område för Europeiska unionens framtida verksamhet. Därför är detta beslut som vagt motiverats med bristen på stöd från andra generaldirektorat förvånande, särskilt som generaldirektoratet för transport och alltså kommissionen själv härigenom förlorar ett viktigt forskningsinstrument.

1. Kan kommissionen ange motivet till beslut av detta slag som försvårar Europeiska unionens hela verksamhet?
2. Kommer stängningen leda till kompensationsåtgärder vid Gemensamma forskningscentret i Ispra för att man även i fortsättningen skall kunna tillförsäkra företagen och medborgarna i Europeiska unionen dessa viktiga tjänster?
3. Skall beslutet ses som ett led i en successiv nedmontering av Gemensamma forskningscentret i Ispra som för varje år verkar förlora i operativ kapacitet på grund av vissa försåtliga initiativ?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(17 oktober 2003)

Den strategi som Gemensamma forskningscentret (GFC) har utvecklat för det europeiska laboratoriet för strukturstudier (European Laboratory for Structural Assessment, ELSA), en avdelning inom institutet för allmänhetens skydd och säkerhet (Institute for the Protection and Security of the Citizen, IPSC), går ut på att avdelningen skall inrikta sitt arbete på kärnverksamheten när det gäller byggverksamhet och jordbävningssäker byggnadsteknik och på så sätt upprätthålla och vidareutveckla GFC:s kompetens på dessa områden. Avdelningen kommer genom denna strategi att kunna tillmötesgå behoven hos generaldirektoratet för näringsliv (GD Näringsliv) när det gäller Eurokod-forskningen, stärka samarbetet med generaldirektoratet för miljö (GD Miljö) när det gäller civilskydd samt vidareutveckla arbetet med nationella civilskyddsorgan. För närvarande utarbetas bland annat ett kontrakt med italienska avdelningen för civilskydd inom ministerrådets ordförandeskap.

Det fortsatta arbetet med ELSA:s reaktionsvägg som en Marie Curie-utbildningsplats, målet att göra ELSA mer tillgängligt för europeiska forskare och överföringen av därmed sammanhängande know-how och expertis till anslutningsländerna ligger helt i linje med GFC:s funktion i det europeiska forskningsområdet. Man kan därför vara säker på att ELSA:s centrala vetenskapliga och tekniska kompetens har samlats och bevarats på högsta möjliga nivå.

När det gäller fordons- och transportsäkerhet är GFC:s kompetens och infrastruktur inte på något sätt unik. På grund av sjunkande efterfrågan, särskilt från DG Näringsliv, och trots kommissionens vitbok om transport⁽¹⁾, finns det inte längre något behov av särskilt GFC-stöd. Detta beror bland annat på att transportsäkerhet är ett tvärvetenskapligt ämne där byggnadsmekaniken – ELSA:s expertområde – bara är en av flera relevanta vetenskapsgrenar. Byggnadsmekaniken är viktig framför allt för studier om passiv säkerhet (fordons krocktålighet, fotgängarskydd, väginfrastrukturens säkerhet). Det direktiv som GD Näringsliv har föreslagit⁽²⁾ för att öka fotgängarnas säkerhet vid olyckor med personbilar, och som godkändes av kommissionen 2003, kommer att genomföras i två steg. Steg 1 träder i kraft 2005 med de prov och värden som GFC i december 2000 föreslog i en teknisk studie. Steg 2, med strängare godkännandekriterier, träder i kraft från och med 2010 med de prov och värden som föreslagits av den europeiska kommittén för ökad fordonssäkerhet (European Enhanced Vehicle-safety Committee, EEVC). Från början skulle det inrättas en övervakningskommitté som skulle övervaka direktivets genomförande, vilket var en kompromiss mellan ACEA:s (Association Européenne des Constructeurs Automobiles,

sammanslutningen av de europeiska biltillverkarna) och EEVC:s syn på vilka prover som var nödvändiga. Så skedde dock inte och i slutversionen av direktivet förekommer ingen sådan kommitté. GFC:s stödfunktion för GD Näringsliv i denna fråga är därför inte längre aktuell. Steg 2 kommer att föregås av genomförbarhetsstudier där man undersöker om EEVC-kriterierna verkligen kan uppfyllas under ekonomiskt hållbara förhållanden, men ELSA-teamet har inte den nödvändiga tekniska kompetensen för detta, eftersom det krävs lång erfarenhet med formgivning av bilkarosser.

Utfasningen av ELSA:s transportsäkerhetsverksamhet innebär främst att man lägger ned bilindustriforskningen vid anläggningen för dynamiska tester (LDTF), en provbädd för karakterisering av material och strukturkomponenter vid "hög deformationshastighet". Provanläggningen skapades inom ramen för kärnsäkerhetsstudier och är viktig också för transportsäkerhetsstudier, men har inte utnyttjats tillräckligt. Det finns givetvis andra europeiska laboratorier som är utrustade för att genomföra prover inom bilindustriforskningen.

På grund av ovanstående kan ledamoten vara försäkrad om att det inte är tal om någon nedmontering av GFC, utan att det tvärtom handlar om en stärkning av relevanta kärnområden till stöd för gemenskapens politik.

(¹) KOM(2001) 370 slutlig.

(²) KOM(2003) 67 slutlig.

(2004/C 78 E/0155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2678/03

från **Caroline Jackson (PPE-DE)** till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: 1991 års nitratdirektiv

Det finns de som hävdar att gränsen på 50 mg nitrat per liter vatten i 1991 års nitratdirektiv (91/676/EEG (¹)) är inaktuell och att nitrathalten i vatten av hälsoskäl faktiskt borde vara högre. Har kommissionen något att säga om detta? Finns det några planer på att ändra nitratdirektivet, vilket fortfarande är långt ifrån genomfört i många medlemsstater?

(¹) EGT L 375, 31.12.1991, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Kommissionen delar inte uppfattningen att gränsen på 50 milligram nitrat per liter vatten, som föreskrivs i nitratdirektivet (¹) och utgör ett av kriterierna vid utpekandet av känsliga områden, skulle vara inaktuell och att nitrathalten i vatten av hälsoskäl borde vara högre.

I samband med översynen av rådets direktiv 80/778/EEG av den 15 juli 1980 om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten (²) bekräftades det tidigare gränsvärdet på 50 milligram per liter i rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 (³). Parametervärdena hade setts över i enlighet med senaste vetenskapliga rön (t.ex. Världshälsoorganisationens (WHO) riktlinjer och den vetenskapliga kommittén för toxikologi och ekotoxikologi).

Detta försiktiga värde på 50 mg per liter är av största vikt för att skadliga effekter på hälsan, som t.ex. methaemoglobinemi hos småbarn, skall kunna förebyggas. Denna sjukdom har samband med höga halter av nitrat i dricksvatten och förekommer fortfarande både i Östeuropa (hundratals fall) och i Förenta staterna, och den förhållandevis låga förekomsten av sjukdomen i Västeuropa hänger samman med att stränga gränsvärden för nitrater tillämpats under de senaste 20 åren.

Kommissionen har för närvarande inga avsikter att föreslå några ändringar av nitratdirektivet. Kommissionen är nämligen övertygad om vikten av att direktivet genomförs till fullo för att man skall kunna minska den påverkan som näringsämnen från jordbruket har på europeiska vatten. Över 20 % av grundvattnet i Europa är utsatt för höga halter av nitrater och minst 30-40 % av vattendragen och sjöarna uppvisar symptom på eutrofiering eller tillför stora mängder kväve till kustvattnen och haven. Det uppskattas att jordbruket svarar för mellan 50 och 80 % av tillförseln av kväve till de europeiska vattnen⁽⁴⁾.

Kommissionen har i detta sammanhang åtagit sig att säkerställa att nitratdirektiven, som har till syfte att minska och förebygga föroreningen från jordbruket, på ett korrekt sätt genomförs i medlemsstaterna. Detta sker genom en rad åtgärder, främst genom att i form av överträdelseförfaranden utöva påtryckning mot de medlemsstater som inte genomför direktivets olika steg.

Kommissionen gör likaså betydande insatser för att öka kunskapen om belastningen på de europeiska vattnen och deras miljömässiga status, genom regelbunden övervakning och rapportering, och för att främja utbyte av teknisk information mellan medlemsstater om jordbruksmetoder och deras inverkan när det gäller förlust av näringsämnen samt metoder för att mäta, göra modeller för och förutsäga deras konsekvenser för vattenkvalitetens utveckling.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket.

⁽²⁾ EGT L 229, 30.8.1980.

⁽³⁾ EGT L 440, 5.12.1998.

⁽⁴⁾ Genomförandet av rådets direktiv 91/676/EEG om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket. Sammanställning av medlemsstaternas rapporter för år 2000, s. 43.

(2004/C 78 E/0156)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2691/03

från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Utgifter för Eures (det europeiska nätverket för arbetsförmedlingar)

Eures är ett informationsnätverk som har som målsättning att underlätta den fria rörligheten för arbetstagare. I och med utvidgningen kommer Eures betydelse att ytterligare tillta. För att det europeiska nätverket för arbetsförmedlingar skall fungera på ett tillfredsställande sätt är en väl avvägd användning av de EU-medel som ställs till förfogande av största betydelse.

Kan kommissionen uppge

- vilka belopp som begärts och beviljats för 2003 för gränsöverskridande partnerskap?
- hur utgifterna är fördelade i Eures allmänna budget för 2003 (uppdelning enligt utgiftsposter) och vem som beviljas Eures-bidrag?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(19 september 2003)

Stöd till gränsöverskridande samarbete mellan aktörerna på arbetsmarknaden (bl.a. de offentliga arbetsförmedlingarna och arbetsmarknadens parter) är ett viktigt inslag i kommissionens beslut om Eures, som antogs i december 2002⁽¹⁾. Även kommissionen anser att de finansiella medel som står till Eures förfogande bör användas på effektivast möjliga sätt. Varje ansökan om stöd granskas noggrant så att man verkligen skall få valuta för pengarna.

Vad beträffar ansökningar om stöd till gränsöverskridande Eures-partnerskap under 2003 så fick kommissionen efter en inbjudan att lämna projektförslag in ansökningar om stöd motsvarande ett belopp på 8 025 005 euro. Efter kommissionens granskning anslogs sammanlagt 7 443 411 euro till de 21 partnerskap som utgör det gränsöverskridande Eures-nätverket (motsvarande 93 % av de medel man ansökt om).

Åtagandena i Eures-budgeten för 2003 fördelar sig enligt följande (del A och B i budgetpost B3-4011):

(euro)

Nationella offentliga arbetsförmedlingar	5 104 580
Gränsöverskridande partnerskap	7 443 411
Administration och uppdateringar av databaser och webbplats	754 886
Utbildningsprogram	738 445
Informationskampanj om rörlighet i arbetslivet	979 790
Konferenser och seminarier	93 131
Publikationer	152 000
Totalt	15 266 243

Mottagare av Eures-medel är medlemsstaternas arbetsförmedlingar som tillhandahåller Eures-tjänster, gränsöverskridande partnerskap som stöder arbetskraftens rörlighet i gränsområden, uppdragstagare som valts ut för att lägga upp utbildningsprogrammet för Eures-rådgivare, uppdragstagare som valts ut för att delta i den europeiska informationskampanjen om rörlighet i arbetslivet (som ingår i kommissionens handlingsplan för kompetens och rörlighet)⁽²⁾, uppdragstagare som valts ut för att anordna konferenser och seminarier samt uppdragstagare som svarar för publicering av informationsmaterial om Eures och annat Eures-material.

⁽¹⁾ EGT L 5, 10.1.2003.

⁽²⁾ KOM(2002) 72 slutlig.

(2004/C 78 E/0157)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2693/03

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Genetiskt modifierade organismer

Flera medlemsstater har åberopat artikel 16 i direktiv 90/220/EG⁽¹⁾ (nu ersatt av direktiv 2001/18/EG⁽²⁾) i samband med nedanstående tillstånd för utsläpp på marknaden enligt del C i direktivet:

- C/F/95/12/07: majs T25 och T14. Österrike (28 april 2000), Italien (4 augusti 2000)
- C/UK/95/M5/1: Topas 19/2 raps. Grekland (3 november 1998), Frankrike (16 november 1998)
- C/GB/94/M1/1: MS1 och RF1 raps. Frankrike (18 november 1998)
- C/F/94/11-03: CG00526-176 (även känd som Bt-176) majs. Österrike (13 februari 1997), Luxemburg (28 februari 1997), Tyskland (31 mars 2000)
- C/F/95/12/02: MON810 majs. Österrike (2 juni 1999), Italien (4 augusti 2000)
- C/F/95/12-01/B: MON809 majs. Italien (4 augusti 2000).

Skulle kommissionen kunna ange vad som för närvarande gäller avseende de åtgärder som medlemsstaterna infört på grundval av artikel 16 i direktiv 90/220/EEG? Har Europeiska unionen bekräftat eller hävt dem?

Skulle kommissionen kunna ange vilka särskilda skäl medlemsstaterna uppgav för att införa dessa åtgärder och tillhandahålla kopior av den dokumentation som dessa medlemsstater lämnade då de uppgav sina skäl till att åberopa artikel 16?

(¹) EGT L 117, 8.5.1990, s. 15.

(²) EGT L 106, 17.4.2001, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 oktober 2003)

Artikel 16 i rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön, som den 17 oktober 2002 ersattes av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001, har åberopats av sex medlemsstater i nio ärenden som rörde fem tillstånd avseende genetiskt ändrade vegetabiliska produkter. Italien har inte åberopat artikel 16 i direktiv 90/220/EEG, men vidtagit skyddsåtgärder avseende vissa produkter som godkänts enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser (¹).

Kommissionen har överlämnat de dokument medlemsstaterna inkommit med för att motivera åtgärder enligt artikel 16 i direktiv 90/220/EEG till den vetenskapliga kommittén/de vetenskapliga kommittéerna. I samtliga fall ansåg kommittén/kommittéerna, efter att ha granskat de skäl och uppgifter som medlemsstaterna inkommit med, att de inte innehöll nya vetenskapliga rön som motiverade en ändring av den ursprungliga riskbedömning som godkännandet av de berörda produkterna grundats på.

När det gäller Bt-176 majs (C/F/94/11-03) inleddes i slutet av 1997 samråden i den föreskrivande kommittén i enlighet med artikel 21 i direktiv 90/220/EEG. Den föreskrivande kommittén lyckades inte utfärda något yttrande om kommissionens förslag till beslut i april 1998. Dessa lämnades sedan till rådet. I rådet lyckades man inte uppnå någon kvalificerad majoritet för att agera utifrån förslagen till beslut inom den föreskrivna tremånadersperioden. När det gäller övriga ärenden som rör artikel 16 pågår behandlingen i den föreskrivande kommittén.

Medlemsstaterna anger följande skäl för att vidta åtgärder enligt artikel 16:

- När det gäller hansteril herbicidtolerant raps MS1, RF1 (C/UK/94/M1/1)

kom Frankrike med flera frågor och betonade behovet av ytterligare forskning för att besvara dessa frågor om spridning, självsådda plantor, spridningstakten för och konsekvenserna av ett genflöde inom och mellan arter, ackumulation och eventuell minskning av herbicidtoleranta geners effektivitet, hantering av ogräs och självsådda plantor.

- När det gäller majs Bt 176 (C/F/94/11-03) som är bärare av genetisk markör för insektsresistens (Bt-toxin), herbicidtolerans (glufosinat) och antibiotikaresistens (ampicillin) har följande skett:

Österrike förde fram den potentiella risken för att den antibiotikaresistenta genen skulle överföras till bakterier, i synnerhet till tarmarna på människor och djur, och därigenom kunna inaktivera viktig antibiotika som används för behandling av djur och människor. Vidare nämndes behovet av att utvärdera den eventuella funktion som multiresistenta plasmider och transposoner har för spridningen av antibiotikaresistens, den potentiella risken med Bt-toxin till icke-målorganismer (jordbundna), eventuell ackumulering av Bt-toxin i marken, utveckling av resistens mot Bt-toxin i målorganismer och behovet av obligatoriska program för resistenshantering. Dessutom påpekade Österrike att möjligheterna att utnyttja herbicidtoleransen inom odlingen var oklara, att användningen av denna gen som markör inte motsvarade de senaste rönen inom gentekniken, samt frågan om otillräcklig märkning.

Luxemburg tog i stort sett upp samma frågor som Österrike när det gällde den antibiotikaresistenta genen, eventuell utveckling av resistens i målorganismer samt behovet av ett obligatoriskt program för resistenshantering. Luxemburg betonade att genetiskt modifierade organismer endast borde innehålla det minimum transgener som krävs för önskad effekt.

Tyskland tog i huvudsak upp samma frågor som Österrike när det gällde förbättrad antibiotikaresistensutveckling, potentiell inverkan på icke-målorganismer, möjlig utveckling av resistens i målorganismer och ackumulering av Bt-toxin i marken.

- När det gällde herbicidintolerant (glufosinat) raps Topas 19/2 (C/UK/95/M5/1) sades följande:

Grekland hävdade att frön skulle tappas bort, även om odling inte är avsikten, att spridning skulle främjas av det milda klimatet i Grekland som möjliggör övervintring, samt risken för utkorsning till vilda varianter och besläktade arter som används som föda, med okända hälsoeffekter, och i ett senare skede: risk för multiresistenta ogräs. Spridning till naturliga livsmiljöer och okända konsekvenser av detta. Frånvaro av riskbedömning av den avkomma som blir resultatet av korsningar mellan Topas 19/2 och raps som inte är genetiskt modifierad.

Frankrike tog upp samma frågor när det gällde raps MS1, RF1 (C/UK/94/M1/1).

- När det gäller insektsresistent (Bt-toxin) majs Mon 810 (C/F/95/12-02),

talade Österrike om oavsiktliga effekter på icke-målorganismer, möjlig utveckling av resistens i målinssekter, brist på bevis på en effektiv resistenshantering och otillräcklig räckvidd för övervakningsplanen.

- När det gäller herbisidtolerant (glufosinat) majs T25 (C/F/95/12-07) sades följande:

Österrike underströks avsaknaden av en övervakningsplan samt bristen på skydd av ekologiskt känsliga områden och utvärdering av herbicidillämpningar under realistiska förhållanden. Risk för utkorsning till omkringliggande fält med majs som inte är genetiskt modifierad.

Förenade kungariket vidhöll sin möjlighet att odla organiskt ren majs och att skydda integriteten för andra ej genetiskt modifierade majsgrödor i Wales.

De vetenskapliga kommittéernas yttranden finns allmänt tillgängliga på webbplatserna (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scp/outcome_gmo_en.html) och (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/oldcomm7/out02_en.html). De nationella skyddsåtgärderna anges i de officiella tidningarna för ovannämnda medlemsstaterna.

(¹) EGT L 43, 14.2.1997.

(2004/C 78 E/0158)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2695/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Genomförande av Promise-programmet

Promise-programmet, som avslutades under 2002, tillhandahöll sammanlagt 25 miljoner euro till stöd för projekt för utbyte av information, teknik och goda rutiner i syfte att främja säkerheten för telekommunikationsnät. Vilka – i först hand italienska – projekt har mottagit stöd genom detta program? Kan kommissionen tillhandahålla en förteckning över de företag eller offentliga institutioner som presenterat projekt för stöd inom ramen för programmet och även ange vilka av dessa som har mottagit stöd? Har man kontrollerat att projekten avslutades på ett tillfredsställande sätt, och har resultaten från dessa utvärderats?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Det sammanlagda belopp som enligt den rättsliga grunden för Promise kunde betalas ut inom ramen för programmet uppgick till 25 miljoner euro under fem år. Åtaganden gjordes för sammanlagt 21 847 032 euro för hela programperioden. En översikt över samtliga utbetalningar för 1998 och 1999, med angivelse av de utbetalningar som avser Italien, sänds direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat.

Efter det att en grupp utomstående experter utfört utvärderingen efter halva programperioden, fick Promise år 2000 en inriktning på handlingsplanen eEurope, i synnerhet den benchmarking och det utbyte av bästa arbetsmetoder som ingår i denna. Promise-budgetmedel avsattes för anbudsinfordringar för undersökningar som inleddes av kommissionen, och för dessa gjordes åtaganden enligt reglerna för offentlig upphandling. En översikt över budgetfördelningen för 2000, 2001 och 2002 sänds direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat. Av denna framgår avtalspartens namn och den medlemsstat där denna är baserad. När det gäller Eurobarometerundersökningarna är den angivna avtalsparten ett belgiskt företag som utfört undersökningarna tillsammans med sina dotterbolag i respektive medlemsstat.

Under de senaste två åren har tre projekt för bästa metoder i samarbete med ordförandeländer, två konferenser om e-förvaltning, i Belgien (2001) respektive Italien (2003) samt konferensen om e-hälsa (Grekland 2003) finansierats inom ramen för Promise. Under det spanska ordförandeskapet arrangerades dessutom en workshop om eEurope 2005 i Spanien.

För erhållna tjänster har kommissionen gjort utbetalningar på grundval av fakturor samt efter analys och godkännande av de tekniska rapporter som avtalsparterna lämnat in i enlighet med standardförfarandena.

En grupp av utomstående oberoende experter är för närvarande sysselsatt med den slutliga utvärderingen av programmet. Gruppen arbetar enligt den uppdragsbeskrivning som förvaltningskommittén för Promise överenskommit om och den kommer att lägga fram sin rapport i november 2003.

(2004/C 78 E/0159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2702/03

från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Olagligt avverkat timmer

Kommissionen känner säkert till att världens regnskogar minskar snabbt, särskilt i Amazonasbäckenet och i Indonesien. En stor del av timret från denna illegala verksamhet kommer till Europa.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att i Europa olagligförklara olagligt avverkat timmer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 oktober 2003)

Kommissionen delar ledamotens oro inför avskogningstakten i världens regnskogar. Enligt forskning från Gemensamma forskningscentret minskar skogen snabbast i Sydostasien (0,91 % per år). Amazonasbäckenet har större yta, och därför är avskogningstakten där lägre procentuellt sätt, men i absoluta tal är avskogningen lika omfattande som i Sydostasien med omkring 2,5 miljoner hektar per år.

EU är otvivelaktigt en marknad för en del av det olagligt avverkade virke som säljs från dessa regioner. När det gäller Sydostasien är det emellertid östasiatiska länder som Kina och Japan som utgör den viktigaste marknaden för export av tropiskt virke. I Amazonasbäcken används det mesta virket lokalt – en ofta använd beräkning är att 80 till 90 procent av Brasiliens virke förbrukas i Brasilien. Allmänt sett är det svårt att särskilja den illegala avverkningens avskogningseffekter från andra faktorer som jordbrukets expansion och infrastrukturutveckling.

Kommissionen är medveten om att den illegala avverkningens inte bara har en negativ inverkan på miljön utan också motverkar sunda styrelseformer och rättsstaten. Därför antog kommissionen den 21 maj 2003 ett meddelande med titeln "Skogslagstiftningens efterlevnad, styrelseformer och handel (FLEGT) – Förslag till en handlingsplan för EU" ⁽¹⁾. I denna handlingsplan föreslås ett antal åtgärder för att minska den illegala avverkningen i de berörda länderna och förhindra att illegalt avverkat virke kommer till EU. Ett exempel är ett förslag om frivilliga men bindande avtal med berörda länder, som gör möjligt att identifiera lagligt avverkat virke, inbegripet lagstiftning som gör det möjligt att stoppa import av virke från dessa länder som ej identifierats som lagligt enligt sådana avtal. I dagsläget väntar kommissionen på rådets och Europaparlamentets yttranden om FLEGT-meddelandet innan fortsatta åtgärder av betydelse kan vidtas i fråga om dessa förslag.

⁽¹⁾ KOM(2003) 251 slutlig.

(2004/C 78 E/0160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2705/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Förnybar energi

Altenerprogrammet för forskning, främjande och stöd på nationell nivå till projekt som syftar till att utveckla förnybar energi, har fått en finansiering på 74 miljoner euro. Kan kommissionen redogöra för vilka projekt som Italien föreslagit, vilka av dessa som fått stöd och i så fall med hur mycket och vilka resultat som uppnåtts?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Den finansieringsperiod som det hänvisas till i parlamentsledamotens fråga avser perioden för Altener II-programmet från 1998 till 2002. Som svar på frågan skickas en tabell direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat. I tabellen beskrivs alla förslag som lagts fram av italienska förslagsställare om Altenerprogrammet för samfinansiering under Altener II-programmets två senaste år (2001 och 2002). För dessa två år innehåller tabellen detaljer om dessa förslag för vilka finansiering inte beviljades efter utvärdering och urval och om de förslag som godkändes för gemenskapsstöd. För de förslag som godkändes för stöd innehåller tabellen också beloppet av gemenskapsstöd till den italienska samordningen och platsen (hemstaden) för den italienska samordnaren (plus detaljer om eventuella italienska partner). För Altener II-programmets första tre år (1998–2000) innehåller tabellen endast de projekt med italienska samordnare som erhöll stöd från gemenskapen då det för denna period inte finns några uppgifter om förslag som inte har valts.

Varje Altenerprojekt måste avslutas med en slutrapport som måste godkännas av kommissionen innan slutbetalningarna sker. Dessa rapporter innehåller vanligtvis en sammanfattning tillsammans med detaljerade uppgifter om de åtgärder som genomförts i projektet och arbetets slutresultat. En kopia av sammanfattningen och/eller slutrapporten för varje särskilt projekt skall på begäran göras tillgänglig parlamentsledamoten.

Parlamentsledamoten kan också vara intresserad av att läsa utvärderingen av förvaltningen och av resultaten av båda på varandra följande Altenerprogrammen för åren 1996–2000 ("Utvärdering av Altenerprogrammet (1996–2000): Slutrapport för kommissionens generaldirektorat för energi och transport") som externa experter fick i uppdrag att utarbeta under år 2000. I denna rapport görs det naturligtvis ingen skillnad mellan projekt med italienska samordnare och andra samordnare. Om det finns intresse kan en kopia av denna utvärdering av Altenerprogrammet naturligtvis också tillhandahållas på begäran.

(2004/C 78 E/0161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2708/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Projektet City-Res Network

Projektet City-Res Network hade bland annat som mål utbyta information och god praxis och att upplysa om användning av alternativ energi i de största städerna i Europeiska unionens länder. Ett gemenskapsstöd på 200 000 euro gick till projektet som avslutades 2000. Kan kommissionen redogöra för resultaten av detta projekt och upplysa om vilka europeiska städer som varit inblandade, vilka arrangemang som organiserats och hur pengarna har spenderats?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

Projektet City-Res, som parlamentsledamoten hänvisar till och som samfinansierades inom programmet Altener II med ett belopp på 200 000 euro (1997 års budget), inleddes 1998 och avslutades år 2000. Syftet var att upprätta ett nätverk på EU-nivå för att främja användningen av förnybar energi i stadsområden, och sammanföra både befintliga medlemmar i föreningen "Energie-Cités", och en rad andra städer⁽¹⁾.

De uppdrag som föreslogs och sedermera fullbordades var följande:

- Särskild övervakning av stadsprojekt inom Altener I (1993–97) och II (1998–2002).
- Inrättande av ett övervakningscentrum för pågående initiativ.
- Etablera en tjänst för spridning av kunskaper om programmet Altener, huvudsakligen riktad till kommunalt anställda.
- Skapa och löpande samordna ett nätverk för utbyte av erfarenheter.
- Organisation av relevanta arrangemang (seminarier våren 2000 i Verona).

I enlighet med arbetsprogrammet gjordes det fram till mars 2000 50 fallstudier inom stadsprojektet och en cd-romskiva med information om dessa delades ut vid mötet i Verona samtidigt som den gjordes tillgänglig på Internet. Ett uppföljningsprojekt (en kort beskrivning följer nedan) resulterade i en uppdaterad och kraftigt utökad version av denna cd-rom, som kom att innehålla 105 fallstudier med de bästa metoderna inom unionens städer. Kommissionen skickar denna cd-rom direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

Uppföljningsprojektet, som också samordnades inom Energie-Cités (www.energie-cites.org), antog formen av en projektgrupp bestående av tre enskilda projekt, med en total kostnad på 1,13 miljoner euro, och samfinansierades även denna till femtio procent inom programmet Altener (ref. B4.1030/C/00-006). Det arton månader långa projektet avslutades i september 2002.

De generella målen var att

- fortsätta stimulera utbytet av erfarenheter om förnybara energikällor mellan städerna,
- uppmuntra stadsförvaltningarna till att etablera, och ytterligare stärka, inbördes partnerskap och till att ansluta sig till ett övergripande RES-partnerskap mellan Europas städer och regioner.

De tre olika projekten var följande:

- "City-RES 2001" (samordnat genom Energie-Cités).
- En plan för en klimatvänlig och till hundra procent förnybar energiförsörjning i det nordtyska området Lüchow-Dannenberg, inbegripet kraftvärmeproduktion (CHP) från förnybara energikällor på utvalda platser (samordnat av den lokala myndigheten).
- En regional energiplan för Hartberg, Österrike (samordnad av Joanneum Research, Österrike).

Medan det andra och tredje projektet huvudsakligen var pilotprojekt i form av regionala och lokala energiförsörjningsplaner, inklusive en åtgärd inriktad på kraftvärmeproduktion (CHP), var City-RES 2001 främst ett reklam- och informationsspridningsprojekt, där särskild vikt lades vid kommissionens kampanj för energieffektivitet. Utöver arrangemang på området och ytterligare nätverksarbete var det främsta resultatet av projektet den tidigare nämnda cd-romskivan med de 105 fallstudierna med de bästa metoderna.

(¹) Referens B4.1030/Z/1998-07.

(2004/C 78 E/0162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2732/03
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Eventuell intressekonflikt vid GD Konkurrens

GD Konkurrens handhar en rad känsliga uppgifter, till exempel att bedöma om företagsfusioner skall godkännas, godkännas på vissa villkor eller avvisas. Vid skötseln av sina uppgifter kommer tjänstemännen vid GD Konkurrens i kontakt med en mängd insiderinformation som – så fort den kommit ut till kännedom – avsevärt påverkar aktiekurserna för de berörda företagen.

Har GD Konkurrens och de avdelningar inom kommissionen som har kännedom om känslig information någon uppförandekod av det slag som finns till exempel hos investeringsbankerna, för att förhindra missbruk av insiderinformation? Finns det någon inom kommissionen som har ansvar för att denna uppförandekod efterlevs?

Är tjänstemän som arbetar med sådan information skyldiga att anmäla sina affärer med aktier? Finns det någon observations- eller spärllista för aktier i sådana företag om vilka det kommit in känslig information? Är kommissionstjänstemän som har befattning med känslig information skyldiga att meddela uppgifter om de konton på vilka de sköter sina affärer med värdepapper?

Hur många undersökningar har kommissionen redan gjort bland sina anställda för att garantera att insiderinformation inte missbrukas?

Har det vid dessa undersökningar framkommit något som givit anledning till misstankar om missbruk av insiderinformation?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Generaldirektoratet för konkurrens (GD Konkurrens) utvecklade under 1999 en uppförandekod, baserad på tjänsteföreskrifterna, för sina tjänstemän, tillfälligt anställda, extraanställda, praktikanter och utsända nationella experter. Syftet var att ta itu med riskerna för intressekonflikter och insiderhandel. Koden kompletterar, och gör de anställda uppmärksamma på, belgiska straffrättsliga bestämmelser som förbjuder insiderhandel.

Syftet med uppförandekoden är dels att förebygga och lösa intressekonflikter, dels att förhindra handel på aktiemarknaderna som sker mot bakgrund av icke-offentlig information som personal vid GD Konkurrens har fått kännedom om.

I fråga om intressekonflikter fastställer koden att tjänstemän inte får äga aktier eller derivat av aktier (aktieoptioner, optionsbevis etc.) i de berörda företagen. Om det finns risk för intressekonflikt eller är uppenbart att en sådan föreligger i ett visst ärende (t.ex. om tjänstemannen som handlägger ärendet eller någon nära släkting till honom eller henne äger aktier i något av företagen som berörs av ärendet), måste tjänstemannen meddela detta till sina överordnade så snart intressekonflikten har konstaterats. Dessa kan sedan vidta lämpliga åtgärder, vilket kan innebära att ärendet överlämnas till en annan tjänsteman om så krävs.

I fråga om insiderhandel fastställer koden att tjänstemännen själva aldrig bör handla, eller instruera eller råda andra om hur de skall handla, med värdepapper på aktiemarknaderna utifrån "tillräckligt exakta icke-offentliga uppgifter" (uttryck från den belgiska lagen) som "påtagligt riskerar att inverka på priset" (uttryck från den belgiska lagen).

Bestämmelserna har alltså funnits sedan 1999. Det finns ingen "observationslista" eller "svart lista", men alla anställda måste underteckna en försäkran om att de accepterar och är beredda att följa såväl de särskilda bestämmelserna om intressekonflikter och insiderhandel som de mer allmänna säkerhetsbestämmelserna om hantering av hemligstämplad information i GD Konkurrens. GD Konkurrens kräver att försäkran undertecknas också av de tjänstemän från andra generaldirektorat som genom samråd mellan olika avdelningar kommer i kontakt med koncentrationsärenden.

I enlighet med de standarder för internkontroll som har antagits av kommissionen (i synnerhet kontrollstandard nummer 1 om etik och integritet) har GD Konkurrens gjort flera dokument (bland annat tjänsteföreskrifterna, reglerna för god förvaltningssed samt riktlinjer för att kontrollera riskerna för bedrägeri) tillgängliga för sina anställda. Dokumenten, inklusive den ovannämnda etiska koden från 1999, finns på generaldirektoratets interna webbplats och är följaktligen lättåtkomliga för all personal vid GD Konkurrens.

GD Konkurrens har vidare utvecklat särskilda bestämmelser och riktlinjer angående tjänstemäns och tidigare tjänstemäns uppdrag och externa aktiviteter. Dessa bestämmelser tillämpas även när tjänstemän ansöker om "tjänstledighet av personliga skäl".

Direktoratets ledning och den säkerhetsansvarige i direktoratet för resursförvaltning vid GD Konkurrens övervakar tillämpningen av bestämmelserna. Vidare finns en vice generaldirektör med särskilt ansvar för säkerhetsfrågor och etiska frågor.

Ovanstående frågor diskuteras regelbundet vid ledningsmöten och återges sedan för de anställda för att på så sätt göra dem mer medvetna, uppmärksamma och lyhörda. Ledningen för GD Konkurrens har inte upptäckt några fall av misstänkt insiderhandel och har inte heller underrättats om sådana misstankar från någon börstillsynsmyndighet.

(2004/C 78 E/0163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2736/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Marulkkvoter

Enligt aktuella uppgifter utsätter fiskare i Cornwall sitt uppehålle och de lokala samhällena för risker, eftersom de måste kasta tillbaka stora delar av fångsten för att inte överskrida de överdrivet små kvoterna. Kommer kommissionen att släppa på restriktionerna för vissa artbestånd, till exempel marulk, för att hindra att stora mängder död fisk går till spillo och kastas överbord?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 oktober 2003)

Kommissionen känner till rapporterna om att stora mängder liten marulk kastas överbord i ICES-område VII (sydvästra Cornwall). Detta tycks bero på att det finns mer ungfisk av marulk än förväntat i ett fiskeområde där det bedrivs blandfiske med glasvar och tunga.

Det är mycket viktigt att undvika slöseri genom att en stor mängd ungfisk dödas och kastas överbord. Det är dock inte en lösning att tillåta mer fiske av denna ungfisk, eftersom fisken ofta är för liten för att säljas och den fisk som dödas kommer inte att kunna växa och ge större fångster på lång sikt. Det är också viktigt att begränsa fiskeansträngningen så att det vuxna beståndet bevaras.

Kommissionen begärde den 28 augusti 2003 ytterligare vetenskapliga rekommendationer från ICES i denna fråga. ICES omarbetade rekommendationer innebär att de sammanlagda totala tillåtna fångstmängderna (TAC) för områdena VII och VIIIabde skulle kunna ökas från 19 372 ton till 21 000 för 2003, om detta kan göras utan att ungfisken utgör målart i högre grad och utan ökad ansträngning.

Med grund i dessa rekommendationer håller kommissionen på att förbereda ett förslag om att öka de totala tillåtna fångstmängderna för område VII från 15 810 ton till 17 138 ton och för delområde VIIIabde från 3 562 ton till 3 862 ton. Ökningen fördelas till två totala tillåtna fångstmängder, eftersom biologisk forskning visar att bestånden finns i båda områdena. Kommissionen håller också på att se över kompletterande åtgärder som skall förhindra ökad inriktning på liten marulk och även ökad ansträngning.

Förslagen kommer att utarbetas för beslut vid rådets möte (jordbruk och fiske) den 17–18 november.

(2004/C 78 E/0164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2739/03

från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Leader+: Förskottsbetalning från de projektansvarigas sida

Enligt reglerna för programmet Leader+ måste, efter att ett projekt godkänts, bevis framläggas för att den åtgärd för vilken det ansökts om stöd helt och hållet genomförts. I det sammanhanget krävs också att kvitterade räkningar skall uppvisas. Detta innebär att de projektansvariga skall ha betalat räkningarna innan de får ersättning och således att de måste kunna betala sina åtgärder i förskott. Detta är emellertid ofta omöjligt, framför allt för ekonomiskt svaga projektansvariga.

Är kommissionen medveten om detta problem?

Finns det möjligheter för sådana projektansvariga, som ekonomiskt inte klarar av att betala sina åtgärder i förskott, att få dispens från kravet på att kvitterade räkningar skall uppvisas?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 oktober 2003)

Kommissionen är medveten om problemet och beklagar de svårigheter som stödmottagare inom Leader+ kan ställas inför och som parlamentsledamoten nämner. Regeln att ersätta bara de utgifter som faktiskt har betalats är gemensam för allt stöd från gemenskapens fyra strukturfonder, däri inbegripen garantisektionen av Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF), och detta gäller för alla slag av program. Denna princip härrör från artikel 32.1 tredje stycket i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av

den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾. I denna bestämmelse anges att "löpande betalningar och slutbetalningar skall gälla utgifter som faktiskt betalats, vilka skall motsvara de betalningar som de slutliga stödmottagarna har utfört och skall styrkas av kvitterade fakturor eller redovisningsdokument med likvärdigt bevisvärde". Det medges enligt regelverket inga undantag från den principen.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2745/03

från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Miljökonsekvenserna av en utbyggnad av flygplatsen på Ibiza

Den 21 januari 2003 ställde jag frågan E-0209/03⁽¹⁾ om miljökonsekvenserna av en eventuell utbyggnad av flygplatsen på Ibiza.

Projektet kommer främst att beröra det skyddade området i naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera (lag 17/2001 utfärdad av Balearernas parlament). Rent konkret skulle en utbyggnad få direkta konsekvenser för hela det skyddade området, däribland socioekonomiskt betydande följder på grund av nyexploateringar, bland annat i form av privatbostäder, ökade bullerstörningar och luftföroreningar i Es Dodolar – ett område med sanddyner som klassificerats som prioriterat bevarandeområde – samt följder för landskapet. Dessutom utgör detta område ett särskilt skyddsområde för fåglar enligt fågeldirektivet 79/409/EEG⁽²⁾.

För det andra kommer en utbyggnad av flygplatsens serviceanläggningar att innebära en direkt inverkan på och omvandling av det område som ligger inom naturparken. Det utbyggda området ligger i den sydvästra delen av Es Codolar, som klassificerats som naturskyddsområde och som enligt EU:s livsmiljödirektiv (92/43/EEG⁽³⁾) har ett ekosystem av gemenskapsintresse. Dessutom leder denna utbyggnad till en serie andra förändringar i angränsande områden som därför också påverkar naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera.

Kommissionen förklarade för sex månader sedan, i sitt svar av den 14 mars 2003, att man var i färd med att studera det klagomål som inlämnats i detta ärende.

Har kommissionen kommit fram till några konkreta slutsatser till följd av detta klagomål?

⁽¹⁾ EUT C 222 E, 18.9.2003, s. 163.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Såsom framgår av svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-0209/03 undersöker kommissionen för närvarande ett klagomål över utvidgningen av flygplatsen på Ibiza.

Vid undersökningen av klagomålet har kommissionen vänt sig till de spanska myndigheterna och bett om fullständiga upplysningar om projektet i fråga, en kopia av den konsekvensbedömning som gjorts för projektet, och en redogörelse för vilka åtgärder som vidtagits för att iaktta de skyldigheter som följer av artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Kommissionen inväntar nu ett svar på denna skrivelse från de spanska myndigheterna.

Ärendet kommer dessutom att tas upp med de spanska myndigheterna vid det bilaterala möte som hålls i oktober 2003 där en lägesbestämning skall göras beträffande vissa klagomål och överträdelser som gäller Spanien för miljöområdets del.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2755/03
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(15 september 2003)

Ämne: Krav på uppgift om nationalitet på körkort

En medlem av min valkrets i sydvästra England har nyligen fått sitt nya körkort på vilket hans födelseort, Irland, anges. Han är bekymrad över detta eftersom han under hela sitt liv har diskriminerats på grund av sin nationalitet, särskilt på 70-talet då många irländare bosatta i England möttes av fördomsfullhet både på arbetsplatsen och inom många andra områden av det dagliga livet.

Därför skulle han, trots att han är stolt över sitt irländska ursprung, föredra att på körkortet identifieras som en EU-medborgare för att undvika eventuell ytterligare diskriminering. Vilka bestämmelser kan kommissionen hänvisa till för att skydda EU-medborgare som har diskriminerats på detta sätt? Finns det några planer på att ändra körkortsreglerna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 oktober 2003)

Enligt rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort (¹) skall innehavarens födelsedatum och födelseort anges på körkortet. Dessa uppgifter är nödvändiga för att de offentliga myndigheterna exakt skall kunna identifiera innehavaren, framför allt i syfte att kontrollera efterlevnaden av bestämmelser. Kommissionen har inte för avsikt att föreslå någon ändring av denna bestämmelse.

(¹) EGT L 237, 24.8.1991.

(2004/C 78 E/0167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2765/03
från Raffaele Lombardo (PPE-DE)
och Francesco Musotto (PPE-DE) till kommissionen

(16 september 2003)

Ämne: Ändringar av förordning (EG) nr 1623/2000 avseende användning av koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust

Den ledande tanken bakom Europeiska unionens gemensamma jordbrukspolitik är att denna skall bidra till att utveckla landsbygden, upprätthålla jordbrukarnas inkomster, diversifiera odlingarna och förbättra normerna för hög kvalitet och livsmedelssäkerhet.

Av programmet Agenda 2000, som Europeiska rådet antog vid mötet i Berlin 1999, framgår det tydligt att alla reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken bör eftersträva målet att uppnå en hållbar miljö och starkare ekonomi i landsbygdsområdena samt att befästa kulturarvet och trygga social rättvisa.

Utvecklingen inom den gemensamma jordbrukspolitiken går mot differentierade rättsliga bestämmelser i ljuset av de olika mål för social och ekonomisk utveckling som unionens olika regioner har och den förestående utvidgningen mot länderna i Central- och Östeuropa.

Förvaltningskommittén för vin tog vid sitt sammanträde den 8 juli 2003 upp möjligheten att ändra förordning (EG) nr 1623/2000⁽¹⁾ avseende stödbeloppen för användning av koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust.

Kan kommissionen mot denna bakgrund uppge

- vilka åtgärder som vidtagits för att garantera att stödbeloppen för användning av koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust är anpassade till de geografiska, ekonomiska och sociala särdragen i varje europeisk region?
- vilka åtgärder som kommer att vidtas, även i enlighet med artikel 158 i EG-fördraget, för att specifikt främja vinproduktionen på Sicilien där man brottas med extra kostnader på grund av områdets ökaraktär?

⁽¹⁾ EGT L 194, 31.7.2000, s. 45.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(13 oktober 2003)

Parlamentsledamöternas första fråga gäller den gemensamma organisationen av marknaden för vin. I denna finns det ett stöd för koncentrerad druvmust som används för att öka alkoholhalten i vin. Allt sedan det infördes 1982 är detta ett differentierat stöd, beroende på mustens ursprung. Generellt är stödet för must från vinodlingszon CIII, dit Sicilien hör, högre än stöden för must från andra zoner. Det finns ett mycket begränsat undantag för viss must som kommer från andra zoner än CIII och som framställts under vissa särskilda förhållanden.

Med tanke på att de generella riktlinjerna för den gemensamma jordbrukspolitiken förändrats sedan det här stödet infördes, vilket parlamentsledamöterna tog upp i sin skriftliga fråga, har kommissionen emellertid för avsikt att i grunden analysera det här stödet och alla aspekter av det.

Den andra frågan avser sammanhållningspolitiken. I dessa frågor agerar även strukturfonderna, i det här fallet le EUGFJ:s utvecklingssektion, för att stödja vinsektorn. Under perioden 2000–2006 görs insatserna via det regionala operativa programmet Sicilia. Åtgärderna avser investeringar på gårdar (4.06), bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter (4.09), samt saluföring av jordbruksprodukter av hög kvalitet (4.13).

Beslut om framtida insatser kommer att fattas i ett partnerskap med kommissionen, inom ramen för övervakningskommittén för programmet.

(2004/C 78 E/0168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2769/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(16 september 2003)

Ämne: Examen för säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods

1. Kan kommissionen bekräfta att det för närvarande i Förenade kungariket krävs att en säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods endast måste ha kvalifikationer och examen i ARD/RID (järnvägs- eller vägtransport av farligt gods) men inte kunskaper om den internationella sjökoden för farligt gods (IMDG) trots att säkerhetsrådgivaren ger råd i frågor rörande sjötransporter av farligt gods?

2. Om så är fallet, kan kommissionen acceptera att organisationer som transporterar farligt gods till sjöss kan anlita säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods som inte har någon utbildning eller kvalifikationer då det gäller sjötransporter?
3. Avser kommissionen att föreslå en ändring av det nuvarande direktivet så att det krävs att säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods har en IMDG-examen (internationella sjökoden för farligt gods) eller motsvarande examen?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

Enligt ADR, RID och direktiven 96/35/EG⁽¹⁾ och 2000/18/EG⁽²⁾ måste säkerhetsrådgivarna i Förenade kungariket genomgå utbildning med godkänd examen för att få ett yrkesbevis som är giltigt för det/ de berörda transportsättet/ -en. De ovannämnda direktivens räckvidd är transport av farligt gods på väg, järnväg eller inre vattenvägar (hänvisning till ADN). Med andra ord omfattar räckvidden inte sjöfart – och det gör säkerhetsrådgivarnas utbildning och certifikat följaktligen heller inte.

Det finns inget behov av att utvidga kompetensområdet för en säkerhetsrådgivare som är bemyndigad på grundval av ADR/RID/ADN (eller direktiven 96/35/EG och 2000/18/EG) till att utvidga sjöfart. Särskilda regler som fastställs i IMDG-koden är tillämpliga på sjöfartstransport av farligt gods. Dessutom, i enlighet med Internationella säkerhetsorganisationskoden (ISM-koden), som är obligatorisk i hela världen för alla typer av fartyg som bedriver internationell trafik, ligger ansvaret hos det företag som ansvarar för fartyget för att kompetent personal anställs för att säkerställa att en lämplig säkerhets- och miljöskyddspolicy tillämpas och upprätthålls på alla företagets nivåer både för dess fartygsbaserade och landbaserade verksamheter.

Räckvidden för ADR/RID/ADN och dess regelbundna uppdatering under ledning av FN:s ekonomiska kommission för Europa (UN-ECE) är klart avgränsad till transport av farligt gods endast på väg, järnväg eller inre vattenvägar. Eftersom räckvidden för direktiven 96/35/EG och 2000/18/EG fokuserar på ett transportsätt inom ramen för ADR/RID/ADN är det inte lämpligt att ändra dessa direktiv utanför deras räckvidd. Det skulle däremot kunna övervägas om det skulle kunna gå att hitta någon typ av horisontellt tillvägagångssätt för säkerhetsrådgivningsfunktionen för transport av farligt gods på alla fyra transportsätt: på väg, järnväg, inre vattenvägar eller genom sjöfart.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 96/35/EG av den 3 juni 1996 om utnämning av och kompetens hos säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods på väg, järnväg eller inre vattenvägar, EGT L 145, 19.6.1996, s. 10-15.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/18/EG av den 17 april 2000 om minimikrav vid examinering av säkerhetsrådgivare för transport av farligt gods på väg, järnväg eller inre vattenvägar, EGT L 118, 19.5.2000, s. 41-43.

(2004/C 78 E/0169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2770/03

från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(16 september 2003)

Ämne: Ersättning för personskador

Är kommissionen medveten om de stora skillnader som finns inom EU:s medlemsstater vad gäller ersättning för likvärdiga personskador?

Kan kommissionen lämna uppgift om eventuella åtgärder som syftar till att råda bot på detta problem?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(10 oktober 2003)

Kommissionen har tagit ett flertal olika initiativ när det gäller att skapa ett europeiskt rättsområde som skall ge ökad tillgång till rättvisa för personer som gör anspråk på ersättning för personskada.

Kommissionen har lagt fram ett förslag till rådets direktiv om brottsofferersättning⁽¹⁾, vilket huvudsakligen behandlar ersättning från staten. Det föreslagna direktivet syftar till att fastställa miniminormer för alla brottsoffer i unionen samt till att göra det lättare att få ersättning i gränsöverskridande fall. Förslaget diskuteras för närvarande i rådet och parlamentet.

Kommissionen lade nyligen fram ett förslag till rådets förordning om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser.⁽²⁾ Den föreslagna förordningen skulle harmonisera lagkonflikter mellan medlemsstaterna beträffande gränsöverskridande tvister som innefattar skadeståndsgrundande handlingar. Den skulle dessutom göra det mycket lättare att förstå och att förutse utgången av en rättsituation som gäller ersättning för personskada i gränsöverskridande fall.

Kommissionen stödjer också projekt inom detta område, vilket dels kan tjäna till att fördjupa debatten angående vilka ytterligare åtgärder som skulle kunna genomföras på ett europeiskt plan, och dels bidrar till att göra information om nationell lagstiftning om personskada mer tillgänglig för såväl jurister som för vanliga medborgare.

Kommissionen har emellertid inga planer på att vidta några åtgärder för att harmonisera lagstiftningen om personskada i allmänhet. Det kan ifrågasättas om ett sådant initiativ skulle ha något mervärde, och det är oklart om det finns någon rättslig grund för det i EG-fördraget. Vidare skulle de största skillnaderna mellan medlemsstaterna visa sig vara hur domstolarna bedömer och utger ersättning för olika skador, särskilt i fråga om ideella skador. Detta avspeglar bland annat socioekonomiska skillnader mellan medlemsstaterna och det är inte möjligt att handla i riktning mot några europeiska standardbelopp för att utjämna dessa skillnader.

⁽¹⁾ EUT C 45 E, 25.2.2003.

⁽²⁾ KOM(2003) 427 slutlig.

(2004/C 78 E/0170)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2776/03

från Hans Kronberger (NI) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Konflikten mellan målen för EU:s direktiv om förnybara energikällor 2001/77/EG och tillämpningen av EU:s ramdirektiv för vatten i Österrike

Små vattenkraftverk försörjer i Österrike 8 % av elmarknaden och utgör således en stöttepelare inom energiförsörjningen. Denna form av elproduktion är billig och miljövänlig eftersom den inte leder till några förorenande utsläpp eller förbrukar några råvaror. De små vattenkraftverken bidrar därför starkt till att uppnå Kyotomålen och de mål som fastställts i direktivet om förnybara energikällor 2001/77/EG⁽¹⁾.

Genomförandet av EU:s ramdirektiv för vatten i Österrike kommer märkbart att försvåra driften av anläggningarna samt en ytterligare utbyggnad av och investeringar inom detta område. De små vattenkraftverkens produktionsmöjligheter begränsas genom ramdirektivet för vatten i och med att nya föreskrifter om restvatten införs. Genom direktivet slopas den grundläggande rätten att utnyttja vattnets rörelsekraft så att man när som helst kan göra intrång i befintliga vattenrättigheter. Dessutom har kraftverksoperatörer ingen möjlighet att medverka vid upprättandet av nationella vattenplaner och på så sätt bevaka sina intressen.

Med hänsyn till detta ombuds kommissionen besvara följande frågor:

1. Instämmer kommissionen i att genomförandet av ramdirektivet för vatten i Österrike betydligt försvårar uppnåendet av Kyotomålen i Österrike och de mål som fastställts i direktivet om förnybara energikällor?
2. Delar kommissionen åsikten att man i fall av en konflikt mellan ramdirektivet för vatten och direktivet om förnybara energikällor bör genomföra en avvägning mellan allmänna intressen och att man under vissa omständigheter bör prioritera kampen mot klimatförändringar och främjandet av förnybara energikällor framför målet att uppnå en "god" eller "mycket god" status för vatten?
3. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att göra det möjligt att fatta beslut om en konflikt föreligger mellan ramdirektivet för vatten och direktivet om förnybara energikällor?
4. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att på lagstiftningsnivå undanröja de motstridigheter mellan de två direktiven som här har påtalats?
5. Känner kommissionen till de övriga medlemsstaternas bestämmelser på detta område?

(¹) EGT L 11, 16.1.2001, s. 14.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

1. Kommissionen delar inte ledamotens åsikt att genomförandet av ramdirektivet för vatten(¹) i Österrike kommer att göra det märkbart mycket svårare att uppnå Kyotomålen och målen i direktivet om förnybara energikällor(²). Genom att man genomför ramdirektivet för vatten kommer effekterna från samtliga verksamhetsområden, inklusive elsektorn, att integreras i direktivets mål respektive utvärdering. Inom de rätta ramarna, där man fullt ut tar hänsyn till ramdirektivet för vatten(²), kommer små vattenkraftverk enligt kommissionens uppfattning även framdeles att kunna bidra till uppnåendet av Kyotomålen.

2. Kommissionen anser inte heller att små vattenkraftverk undantagslöst ger miljöfördelar. Elproduktionen i dessa ger givetvis inte upphov till växthusgaser, men de kan avsevärt påverka den ekologiska miljön genom att bland annat minska flodernas vattenflöden, utgöra oöverbärliga hinder för fiskarnas vandring och störa grundvattentillflödet nära floder. I de flesta fall kan man emellertid åtgärda dessa störningar. Kommissionen anser att miljöfrågor inte kan rangordnas, men att man av insynsskäl måste bedöma de små vattenkraftverkens för- och nackdelar för miljön enligt de klart definierade begreppen i ramdirektivet för vatten, samtidigt som man också tar hänsyn till de globala verkningarna. Detta kommer att bli en av uppgifterna när man utarbetar förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikten, som kommer att noga granskas av kommissionen.

3. Enligt ramdirektivet för vatten är medlemsstaterna skyldiga att uppmuntra aktiv medverkan från samtliga berörda parter (i förekommande fall även elindustrin), när man utarbetar, ser över eller uppdaterar förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikten. Enligt direktivet har berörda parter dessutom rätt att få tillgång till alla relevanta dokument, inklusive bakgrundsdokument och bakgrundsinformation. Ramdirektivet för vatten har alltså inte alls till följd att de österrikiska vattenkraftverkens operatörer berövas rätten att bli rådfrågade, utan tvärtom utökas deras rätt att medverka, och det säkerställs ett öppet och väl avvägt beslutsfattande.

Genomförandet av ramdirektivet för vatten är föremål för ett omfattande program för samarbete mellan kommissionen, medlemsstaterna, berörda parter och icke-statliga organisationer. Via den europeiska handelsorganisationen Eurelectric deltar elindustrin fullt ut i detta samarbete. Detta samarbete på europeisk

nivå kompletteras med nationellt och regionalt samarbete. Så har den österrikiska elindustrin fullt ut medverkat i det berörda österrikiska ministeriets arbete när det gäller ramdirektivets genomförande, bland annat i juni år 2000 inom ramen för en arbetsgrupp med sammanslutningen av de österrikiska elverken, där även kommissionen och det berörda österrikiska ministeriet medverkade och lämnade bidrag.

4. Unionen och samtliga EU-medlemsstater ratificerade Kyotoprotokollet den 31 maj 2002. Enligt unionens avtal om bördefördelning har Österrike åtagit sig att fram till 2012 minska sina växthusgasutsläpp med 13 % jämfört med 1990.

5. För att sammanfatta det hela kan kommissionen inte se att direktivet om förnybara energikällor 2001/77/EG strider mot ramdirektivet för vatten. Berörda parter, och därmed även elindustrin, deltar fullt ut i det löpande arbetet med att genomföra ramdirektivet. Med tanke på de tidsgränser för genomförandet som fastställs i ramdirektivet för vatten (miljöanalys och ekonomisk analys senast i december 2004, förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikten senast i december 2009) har kommissionen ännu inte fått någon information om vilka särskilda bestämmelser medlemsstaterna har vidtagit för att genomföra direktivet. Enligt vad kommissionen erfarit har dock den tyska miljömyndigheten (Umweltbundesamt) gett i uppdrag och offentliggjort utvärderingar av små vattenkraftverks miljöpåverkan⁽³⁾.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el, EGT L 283, 27.10.2001.

(³) Umweltbundesamt (tyska miljömyndigheten): Wasserkraftanlagen als erneuerbare Energiequelle – rechtliche und ökologische Aspekte ("Vattenkraftverk som förnybar energikälla – rättsliga och ekologiska frågor"), UBA-Texte 1/01, ISSN 0722-186X, Berlin 2001.

(2004/C 78 E/0171)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2782/03

från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Miljökonsekvensbedömning och livsmiljödirektivet

Kommissionen har i en rapport från juni 2003 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, fastslagit att det endast till viss del finns kontrollsystem för miljökonsekvensbedömning. Man anser även att resultaten av dessa bedömningar inte till fullo integreras i beslutsprocessen samt att allmänhetens synpunkter bör beaktas.

Före utgången av 2003 förväntas bland annat kommunen Vejle i Danmark inleda ett motorvägsbygge, vilket kommer att få negativa konsekvenser för naturen i hela Svinholt-området. I samband med ett eventuellt motorvägsbygge har en relativt begränsad miljökonsekvensbedömning utförts (miljöbedömning avseende motorväg Ødsted-Ny Højen-Vinding, teknisk miljökonsekvensbedömning, augusti 2003). Denna bedömning har dessutom av åtskilliga personer kritiserats för att vara bristfällig.

Kommissionen ombedes redogöra för huruvida man i miljökonsekvensbedömningen uppfyller samtliga relevanta krav, huruvida tillvägagångssättet överensstämmer med direktiven om Århuskonventionen samt om kommissionen anser att vägprojektet kommer att följa bestämmelserna i livsmiljödirektivet. Slutligen uppmanas kommissionen att tydligt uttala sig om huruvida ett liknande projekt får inledas innan lämpliga bedömningar utförts och innan de klagomål som lämnats in till kommissionen slutbehandlats.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 oktober 2003)

I den färska rapporten om tillämpningen av och effektiviteten i rådets direktiv om miljökonsekvensbedömning⁽¹⁾ har man identifierat några brister i dess tillämpning. Det bör påpekas att man i denna rapport har undersökt områden, t.ex. övervakning, som inte omfattas av direktivet om miljökonsekvensbedömning.

För närvarande krävs det enligt artikel 2.1 i direktivet om miljökonsekvensbedömning att medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för en bedömning av denna påverkan innan tillstånd ges. Genom artikel 6 i direktivet föreskrivs samråd med myndigheternas samt samråd med allmänheten⁽²⁾. I enlighet med artikel 8 i direktivet skall resultaten av samråden och de uppgifter som inhämtats vid miljökonsekvensbedömningsförfarandet beaktas vid tillståndsgivningen. Dessutom krävs det enligt artikel 6.3 i direktivet om livsmiljöer⁽³⁾ att de behöriga nationella myndigheterna skall godkänna planen eller projektet först efter att ha försäkrat sig om att det berörda området inte kommer att ta skada. Om ett projekt har betydande påverkan på området får det endast godkännas om det inte finns några andra lösningar och om det finns skäl som har med ett allt överskuggande allmänintresse att göra och om tillräcklig ersättning ges.

Av parlamentsledamotens fråga att döma har inget tillstånd beviljats för projektet. I detta stadium är det därför den nationella myndigheternas uppgift att säkerställa att direktivet om miljökonsekvensbedömning och livsmiljödirektivet effektivt tillämpas innan tillstånd ges för projektet.

Till följd av ett klagomål som kommissionen erhöll tidigare om projektets inverkan på ett Naturaområdet har kommissionen skickat en begäran om information till de danska myndigheterna för att utröna hur man i detta fall tar hänsyn till kraven i livsmiljödirektivet.

Kommissionen kommer inte dra sig från att inleda ett överträdelseförfarande, i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget, om den anser att Danmark inte har uppfyllt sina skyldigheter för att säkerställa att gemenskapsrätten efterlevs.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt EGT L 175, 5.7.1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, EGT L 73, 14.3.1997.

⁽²⁾ Direktivet om miljökonsekvensbedömningar har nyligen ändrats genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön och om ändring, med avseende på allmänhetens deltagande och rätt till rättslig prövning, av rådets direktiv 85/337/EEG och 96/61/EG, EUT L 156, 25.6.2003. Denna ändring är utformad för att säkerställa att direktivet om miljökonsekvensbedömningar är fullständigt förenligt med bestämmelserna i Århuskonventionen. Det skall emellertid genomföras av medlemsstaterna senast den 25 juni 2005 och i det direktiv för miljökonsekvensbedömningar som för närvarande är tillämpligt föreskrivs det offentligt samråd.

⁽³⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2788/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Användning av torv för elproduktion

I artikel 2 i direktiv 2001/77/EG⁽¹⁾ om främjande av el producerad från förnybara energikällor återfinns en lista över förnybara bränslen. Torv förekommer inte på denna lista.

Tidigare i år beslutade Sveriges riksdag att torv bör upptas på den svenska listan över bränslen som kan tilldelas gröna certifikat, vilka används som ett underlag för att visa EU hur långt produktionen av förnybar energi har kommit.

Torv används av trädgårdsmästare och för att producera el. Detta har lett till att torvmyrar idag tillhör de mest hotade naturliga livsmiljöerna i Europa.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att se till att torv inte kommer att omfattas av de gröna certifikaten i Sverige?

(¹) EGT L 283, 27.10.2001, s. 33.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

Kommissionen håller med om att torv inte kan betraktas som en förnybar energikälla enligt definitionerna i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el.

Följaktligen kan Sverige inte tillgodoräkna sig el producerad med torv som bränsle när det handlar om att uppnå det mål som anges i direktivet. En medlemsstat kan inte heller utfärda någon ursprungsgaranti för el producerad med torv inom ramen för direktivet.

Enligt artiklarna 3 och 6 i direktivet skall medlemsstaterna före den 27 oktober 2003 offentliggöra rapporter med en analys av läget jämfört med de nationella målen samt en utvärdering av gällande lagstiftning och regelverk.

Kommissionen har fortfarande inte erhållit dessa rapporter. Om de svenska rapporterna visar att genomförandet i nationell lagstiftning inte är förenligt med direktiv 2001/77/EG så kommer kommissionen att vidta de nödvändiga åtgärderna gentemot de svenska myndigheterna.

Direktiv 2001/77/EG hindrar inte medlemsstaterna från att använda torv för elproduktion eller från att införa ett system med certifikat för vissa typer av el. Om ett sådant certifikatsystem även omfattar ekonomiskt stöd måste systemet vara förenligt med gemenskapens regler om statligt stöd. Användningen av torv för elproduktion måste också uppfylla kraven i gemenskapens naturskyddsdirektiv, som t.ex. livsmiljödirektivet (rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (¹)). Kommissionen kommer också att agera på grundval av denna lagstiftning om en medlemsstat inte följer reglerna.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2802/03

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Särskilda avgifter i Frankrike och Tyskland för godstransporter på väg

De franska och tyska myndigheterna har annonserat att de kommer att införa särskilda motorvägsavgifter för lastbilar i transittrafik vilket kan väcka berättigad oro i Murcia-regionen (Spanien), särskilt inom jordbrukssektorn, eftersom det kan komma att ha negativa konsekvenser för transportererna av frukt och grönsaker från Murcia-regionen till olika länder i EU.

1. Är kommissionen medveten om situationen?
2. Anser inte kommissionen att det är berättigat att kräva att detta stoppas eftersom avgifterna är diskriminerande och skadliga?

3. Anser kommissionen att avgifterna kan störa den fria rörligheten och godstransporterna i EU?
4. Anser inte kommissionen att avgifterna, om de införs, mest kommer att skada de mest avlägsna regionerna i Europa, t.ex. Murcia-regionen som fortfarande är en mål 1-region? Är inte detta en klar diskriminering av vissa regioner?
5. Anser kommissionen inte att dessa avgifter skulle skada den ekonomiska återhämtningen i en viktig bransch som godstransporter på väg i en tid av lågkonjunktur i euroområdet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(31 oktober 2003)

Medlemsstaterna har rätt att ta ut avgifter för godsfordon på 12 ton och däröver, under förutsättning att dessa uppfyller villkoren i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/62/EG⁽¹⁾ av den 17 juni 1999 om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer.

Så länge medlemsstaterna uppfyller kraven i direktivet, särskilt i fråga om ickediskriminering, fria trafikflöden och avgifter som ligger på en lämplig nivå i förhållande till anläggnings-, drifts- och utvecklingskostnaderna för vägnätet i fråga, agerar de i enlighet med gemenskapens lagstiftning.

När det gäller Tyskland granskar kommissionen för närvarande det planerade avgiftssystemet. Kommissionen måste göra en bedömning av huruvida detta system, dvs. införandet av en avståndsbaserad motorvägsavgift för tunga godsfordon i kombination med en återbetalning i proportion till det bränsle som köps i Tyskland, verkligen är förenligt med den gemensamma marknaden och ligger i linje med den relevanta gemenskapslagstiftningen. På grund av de tvivel som den anmälda åtgärden gav upphov till beslutade kommissionen den 23 juli 2003 att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 i EG-fördraget, för att på så sätt ge Tyskland och andra berörda parter tillfälle att inkomma med sina synpunkter. En kort version av detta beslut, med alla relevanta fakta, offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 27 augusti 2003⁽²⁾. Kommissionen kommer att garantera den fria rörligheten för varor och se till att principen om ickediskriminering iaktas fullt ut.

I Frankrike finns det för närvarande inga planer på förändringar, men om detta blir aktuellt kommer kommissionen att se till att samma principer iaktas även där.

⁽¹⁾ EGT L 187, 20.7.1999.

⁽²⁾ EUT C 202, 27.8.2003.

(2004/C 78 E/0174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2805/03

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Solenergi

Kan kommissionen meddela om det finns tillgängliga gemenskapsmedel för att bygga om enskilda bostadshus så att de kan ta tillvara solenergi?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 oktober 2003)

På grundval av det prioriterade tematiska området "Hållbar utveckling, globala förändringar och ekosystem" inom sjätte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (2003–2006), har kommissionen infört en verksamhet för utnyttjande av solenergi vid el- och värmeproduktion.

Genom verksamheten på kort och medellång sikt stöds projekt som syftar till att minska kostnaderna för teknik för förnybar energi och till att i stor skala integrera denna teknik i lokala samhällen. Bidrag för att installera solenergiteknik i enskilda bostadshus kan endast utgå om åtgärden ingår i ett stort projekt som inbegriper forskning och teknisk innovation och har en tydlig europeisk dimension.

(2004/C 78 E/0175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2809/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Innovativa åtgärder inom fiskesektorn, 2003/C 115/08

Den 15 maj 2003 offentliggjorde kommissionen en förslagsinfordran med referensen 2003/C 115/08 gällande innovativa åtgärder inom fiskesektorn⁽¹⁾.

I förslagsinfordran saknas vissa grundläggande uppgifter som bör ingå i en sådan, bl.a. datumet för när beslutet skall fattas och när resultatet kommer att meddelas till dem som lämnat in förslag.

När ämnar kommissionen lägga till uppgifterna?

När och hur kan jag få tillgång till förteckningen över godkända projekt?

⁽¹⁾ EFT C 115, 15.5.2003.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 oktober 2003)

I den aktuella förslagsinfordran anges följande under punkt 2.3 "Projektets varaktighet, beräknat datum för att avsluta tilldelningen av projekten och tillåten finansieringsperiod": "... Tilldelningen av projekten beräknas vara avslutad den 15 oktober 2003. Projekten beräknas kunna inledas den 1 december 2003." Förfarandet för att välja ut projekt kommer alltså, i enlighet med vad som sägs i denna vägledande tidsplan, att vara avslutad före utgången av 2003 och kommissionen kommer att per brev underrätta de sökande direkt om huruvida deras förslag blivit godkända.

Så snart stödmottagarna undertecknat bidragsavtalen och därmed givit sitt samtycke kommer kommissionen att offentliggöra en förteckning över de projekt och stödmottagare som godkänts samt vilka stödbelopp som beviljats.

(2004/C 78 E/0176)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2810/03
från Ari Vatanen (PPE-DE) till kommissionen

(17 september 2003)

Ämne: Tillstånd för längre lastbils kombinationer i Europa

Finland och Sverige tillåter inom sina gränser fordon som är 25,25 meter långa. Fordon av denna typ har visat sig vara både mycket effektiva och säkra.

Det finns många fördelar med längre fordon, nämligen:

- lägre bränslekonsumtion
- mindre utsläpp per ton/kilometer
- mindre plats tas upp på vägarna

- mindre slitage på vägnätet
- lägre transportkostnader och därmed lägre kostnader för konsumenterna.

I en undersökning som genomförts av svenska Vägverket i samband med det s.k. extraprojektet konstaterades mer specifikt att större lastbilar medför att ca 1/3 av transportererna blir överflödiga och att de totala kostnaderna kan reduceras med 23 procent.

Redan idag tillåts inom EU modullösningar (motorfordon kopplade till två moduler på 13,6 meter resp. 7,82 meter). För att den inre marknaden skall fungera bättre vore det logiskt om den typ av fordon som tillåts i Finland och Sverige tillåts inom hela EU. Självfallet finns det vägar där det vore problematiskt att framföra så långa fordon, men detta borde inte utgöra ett hinder för att de används på övriga vägnätet.

1. Medger kommissionen fördelarna med långa långtradare av det slag som tillåts i Finland och Sverige och den bristande effektivitet som det nuvarande systemet leder till?
2. Om så är fallet, när och hur kommer kommissionen att agera för att dessa fördelar kommer att utvidgas till att omfatta övriga unionen?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 oktober 2003)

Kommissionen är medveten om att användningen av långa fordon skulle kunna leda till en effektivare godstransport. Även om modullösningen är tillåten i unionen har medlemsstaterna inte använt sig av denna möjlighet förutom när det gäller vissa begränsade experiment som i Nederländerna. Anledningen kan vara att det fortfarande inte är klart hur sådana fordon påverkar vägsäkerheten under olika trafik- och vägförhållanden och inte heller hur deras användning skulle påverka fördelningen av godstransporter mellan de olika trafikslagen.

Kommissionen avser att organisera ett möte på området fordonsvikter och -dimensioner i början av 2004 med medlemsstaternas experter för att diskutera behovet av eventuella förändringar av den existerande berörda gemenskapslagstiftningen.

(2004/C 78 E/0177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2811/03

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(18 september 2003)

Ämne: Situationen för fiskeplatserna utanför Mauretanien

Såväl i sitt meddelande om ett integrerat regelverk för avtal om fiskepartnerskap med tredjeländer⁽¹⁾ som i grönboken om en reformering av den gemensamma fiskeripolitiken framhåller kommissionen att dessa internationella fiskeavtal bör knytas till strategier för utvecklingssamarbete.

Detta utvecklingssamarbete får inte innebära att fiskeavtalen snedvrids, så att värdet av den finansiella ersättningen vida överstiger värdet av fångstmöjligheterna. Gemenskapen och de europeiska fiskeriföretagen bör förmedla sin teknologi och sina kunskaper till utvecklingsländerna i syfte att dessa länders fiskeresurser skall få ett ökat värde. Detta förutsätter att tredje länder förvaltar sina fiskeresurser på ett lämpligt vis, så att även deras flottor kan bedriva ett hållbart fiske.

I synnerhet med avseende på det viktigaste avtalet, det avtal som ingåtts med Mauretanien, förekommer det emellertid inte något regelrätt samarbete för utveckling av fiskerisektorn, och kommissionen har inte krävt att Mauretanien skall få till stånd en lämplig och hållbar förvaltning av fiskeresurserna. Detta medför att gemenskapsflottan inte kan fånga de kvoter som fastställs i avtalet och det innebär alltså inte någon vinst för gemenskapsföretagen, som tvingas betala en hög licensavgift endast för att konstatera att de inte finns tillräckliga resurser på grund av att Mauretanien inte förvaltat sina fiskeresurser på ett hållbart sätt.

I lekorrådena nära kusterna vimlar det av små motorbåtar, kanoter och andra farkoster som fiskar bläckfisk med burar. Även många kinesiska båtar med mauretansk flagg eller tillhörande falska gemensamma företag fiskar där utan att respektera ens de mest grundläggande principerna för ett hållbart fiske. Femton holländska supertrålare med tillstånd att fånga djuphavsfisk använder sig av enorma nät som sträcker sig från vattenytan ända ned till botten och tar med sig allt. Den småskaliga fiskeflottan anställer förödelse på lekplatserna och gör slut på resurserna, medan däremot det industriella fisket uppfyller kraven för ett hållbart fiske.

Känner kommissionen till denna situation? Har kommissionen framfört sin oro över försämringen av fiskeplatserna till Mauretaniens regering? Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att samarbeta med de mauretanska myndigheterna i syfte att uppnå en hållbar förvaltning av fiskeresurserna?

(¹) KOM(2002) 637, slutlig.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

I sitt meddelande om ett integrerat regelverk för avtal om fiskepartnerskap med tredjeländer (¹), erinrade kommissionen om behovet av att säkerställa koherens mellan den internationella delen av den gemensamma fiskeripolitiken och gemenskapens övriga politik för yttre förbindelser. Kommissionen erinrar likväl, i samma meddelande, om att det främsta syftet med den gemensamma fiskeripolitiken är att värna om den europeiska fiskerisektorns legitima intressen och på internationell nivå söka nya förbindelser och nya partnerskap med utvecklingsländer som är belägna vid kusten, i form av partnerskapsavtal. Dessa avtal bör i framtiden betraktas som gemenskapens bidrag för att upprätta ett hållbart och ansvarskännande fiske på internationell nivå genom en politisk dialog med de tredjeländer som berörs.

Som parlamentsledamoten mycket riktigt understryker måste därför gemenskapens bidrag inom ramen för dessa avtal och i samarbete med kuststaten grunda sig på en bedömning av vad som behöver göras för att uppnå ansvarsfullt och hållbart fiske i dessa vatten samtidigt som gemenskapens yrkesfiskare också erbjuds reella fiskemöjligheter.

The agreement with Mauritania to which the Honourable Member refers Det avtal med Mauretaniens som parlamentsledamoten hänvisar till undertecknades 1988 och förnyades senast 2001, vilket innebär att det ingicks före ovannämnda meddelande från kommissionen och reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Likväl föreskrivs det i avtalet att gemenskapen skall bidra till ett ansvarsfullt fiske, genom att bidra med finansiering av direkta insatser inom förvaltning, bevarandeåtgärder och övervakning av fiskeverksamheten, och för att utveckla ett lokalt, småskaligt fiske. Detta kan emellertid inte anses vara en riktig politisk dialog så som avses i meddelandet om partnerskapsavtal, för i det befintliga avtalet finns inga bestämmelser om någon mekanism för samråd och beslutsfattande.

När det gäller trycket på fiskeresurserna i Mauretaniens fiskevatten vill kommissionen påpeka att den tagit upp frågan flera gånger de senaste månaderna, bland annat vid möten med vetenskapliga experter i Mauretaniens i juni 2003. I oktober 2003 bekräftade experterna att bestånden av bläckfisk blev allt mindre, men för andra arter var situationen positiv. Kommissionen har emellertid nyligen fått veta att gemenskapsfartyg upprepade gånger har brutit mot reglerna för utnyttjandet av bläckfiskbeståndet, vilket innebär en fara för resurserna och rekryteringen.

I det här sammanhanget är det emellertid inte korrekt att tala om kvoter, för i avtalet föreskrivs bara tillträde till resurser, och den mauretanska regeringen är en självständig stat som inte har givit gemenskapens fiskerifartyg ensamrätt på fisket.

Liksom parlamentsledamoten är kommissionen medveten om betydelsen av att resurserna i Mauretaniens fiskevatten förvaltas på en hållbart sätt. Kommissionen har därför redan beslutat att denna fråga skall tas upp på dagordningen vid nästa möte i den gemensamma kommittén EG-Mauretaniens som planeras i december 2003 så att kommissionen kan ge uttryck för sina betänkligheter och denna fråga kan beaktas i framtiden.

(¹) KOM(2002) 637 slutlig.

(2004/C 78 E/0178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2812/03
från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Översyn av körkortsdirektivet: körkort för lätt motorcykel

I kommissionens arbetsprogram för 2003 ingår ett förslag om en översyn av körkortsdirektivet.

Avser kommissionen vid denna översyn göra det möjligt för dem som tar körkort i kategori B att automatiskt och utan ytterligare förarprov få körkort också i underkategori A1, alltså för motorcyklar med en slagvolym som inte överstiger 125 cm³ och en effekt som inte överstiger 11 kW (lätta motorcyklar)?

I Förbundsrepubliken Tyskland fick man före den 1 april 1980 i samband med att man tog körkort i klass 3 (motsvarar den nuvarande kategori B) samtidigt rätt att köra lätt motorcykel av det slag som avses i underkategori A1 och på det sättet ett verkligt alternativ i fråga om mobilitet.

Kunde inte detta vara anledning till att införa motsvarande bestämmelser över hela Europa?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Enligt rådets direktiv 91/439/EEG⁽¹⁾ får medlemsstaterna, för körning inom eget territorium, tillåta att körkort för kategori B för bilar ger behörighet att föra lätt motorcykel. I dag existerar denna möjlighet i Spanien, Frankrike, Italien och Österrike, om än på vissa villkor för Spaniens, Frankrikes och Österrikes vidkommande⁽²⁾. När det gäller situationen i Tyskland bör det märkas att det rör sig om en vedertagen rätt som bekräftats i beslut 2000/275/EG⁽³⁾, och inte överensstämmelse enligt körkortsdirektivet.

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå några ändringar i detta hänseende.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort, EGT L 237, 24.8.1991.

⁽²⁾ Tolkningsmeddelande från kommissionen om körkort inom gemenskapen, EGT C 77, 28.3.2002.

⁽³⁾ Kommissionens beslut 2000/275/EG av den 21 mars 2000 om regler för överensstämmelse mellan vissa kategorier av körkort, EGT L 91, 12.4.2000.

(2004/C 78 E/0179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2813/03
från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Översyn av körkortsdirektivet: krav på synförmåga

I kommissionens arbetsprogram för 2003 talas det om en översyn av körkortsdirektivet.

Finns det planer på att i samband med denna översyn införa enhetliga bestämmelser i fråga om kraven på synförmåga?

Kommer personer med nedsatt syn att kunna använda teleskoplinser (bioptic lenses), så att också dessa personer kan uppfylla kraven på synförmåga?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå några ändringar när det gäller kraven på synförmåga och vill göra frågeställaren uppmärksam på svaren på de skriftliga frågorna E-1231/03 ⁽¹⁾, E-2568/03 ⁽²⁾ och E-2569/03 ⁽³⁾ från Christopher Huhne.

⁽¹⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 52.

⁽²⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 181.

⁽³⁾ Se s. 129.

(2004/C 78 E/0180)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2823/03**från Françoise Grossetête (PPE-DE) till kommissionen**

(18 september 2003)

Ämne: Bilagan till direktiv 90/435/EEG

Den senaste tidens framgång för den förenklade formen av aktiebolag SAS (Société par Actions Simplifiées) leder till många problem, i synnerhet i nedanstående fall.

Egenskaperna när det gäller denna sorts företag nämns inte i bilagan till direktiv 90/435/EEG ⁽¹⁾ av den 23 juli 1990 (sidan 6 på förteckningen över valbara företag).

Det uppstår därför problem, i synnerhet vid förvärv av företag eller gränsöverskridande LBO (leveraged buy-outs).

Företagsformen SAS är emellertid en förlängning av det publika aktiebolaget SA (Société Anonyme), som finns upptaget i bilagan till direktiv 90/435/EEG.

Är bestämmelserna för SA i detta fall direkt tillämpliga på SAS? Om inte, avser kommissionen att föreslå en ändring av ovan nämnda direktiv eller göra en uppdatering av bilagorna?

⁽¹⁾ EGT L 225, 20.8.1990, s. 6.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 oktober 2003)

Räckvidden för rådets direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater fastställs i artikel 2.

Enligt denna bestämmelse är direktivet tillämpligt på bolag som drivs i någon av de associationsformer som

- är förtecknade i bilagan,
- är skatterättsligt hemmahörande i en medlemsstat,
- är skyldigt att erlägga bolagsskatt, utan valmöjlighet eller rätt till skattebefrielse.

I förteckningen hänvisas till följande franska bolag: "Bolag som enligt fransk rättsordning kallas 'société anonyme', 'société en commandite par actions' eller 'société à responsabilité limitée' och industriella och affärsdrivande offentliga organ och företag."

Den franska bolagsformen société par actions simplifiées (SAS) omfattas inte av förteckningen i bilagan och har heller inte samma associationsform som något av de bolag som nämns ovan. Direktivet är därför inte tillämpligt på denna bolagsform.

Kommissionen antog den 29 juli 2003 ett förslag till ändring⁽¹⁾ av direktiv 90/435/EEG, särskilt av förteckningen över de bolag som omfattas av direktivet. Société par actions simplifiées är en av de nya associationsformerna i förteckningen. Om rådet antar förslaget kommer förmånerna enligt direktivet således att komma även denna bolagsform till godo.

Detta gäller också rådets direktiv 90/434/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater⁽²⁾. Kommissionen arbetar för närvarande med ett förslag till ändring av detta direktiv, bland annat i syfte att utvidga dess räckvidd till att omfatta société par actions simplifiées.

⁽¹⁾ KOM(2003) 462 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 225, 20.8.1990.

(2004/C 78 E/0181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2845/03

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(25 september 2003)

Ämne: Luftfarten och utvidgningen av Europeiska unionen

Kan kommissionen ange om huruvida från och med den 1 maj 2004 – med stöd av Atenfördraget – flyglinjer mellan flygplatser i de tio nya medlemsstaterna och flygplatser i de nuvarande medlemsstaterna kommer att anses som flyglinjer inom gemenskapen, i den bemärkelse som avses i rådets förordning (EEG) nr 2408/92⁽¹⁾ av den 23 juli 1992?

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992, s. 8.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

Rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen⁽¹⁾ kommer att tillämpas fullständigt i de tio nya medlemsstaterna från och med den 1 maj 2004, som är datumet för deras anslutning till unionen. Från och med det datumet kommer förbindelserna med flygplatserna i dessa stater att betraktas som flyglinjer inom gemenskapen i enlighet med den förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992.

(2004/C 78 E/0182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2846/03

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(25 september 2003)

Ämne: Direktiv om uttag av infrastrukturavgifter i samband med transporter

Kan kommissionen, mot bakgrund av det planerade direktivet om uttag av infrastrukturavgifter i samband med transporter ge besked om huruvida driftsansvariga för flygplatser generellt sett kommer att omfattas av denna rättsakt och, om så är fallet, i vilken utsträckning?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(30 oktober 2003)

När det gäller järnvägssektorn inbegrips infrastrukturavgifter redan i det första järnvägspaketet (direktiv 2001/14/EG⁽¹⁾). Såsom Europeiska rådet begärde vid mötena i Köpenhamn och Bryssel som ägde rum i december 2002 respektive mars 2003 lade kommissionen den 23 juli 2003 fram ett förslag⁽²⁾ om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/62/EG av den 17 juni 1999 om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer⁽³⁾. Detta nya förslag koncentreras på vägtransporter, närmare bestämt på tunga godsfordon som väger mer än 3,5 ton. Det faktum att dessa fordon regelbundet används för trafik inom gemenskapen motiverar att det införs gemensamma bestämmelser om infrastrukturavgifter. När det gäller andra transportsätt finns det i dagsläget inte några gemenskapsramar.

Inom luftfartssektorn finns det en lång rad alternativ när det gäller bestämmelser om flygplatsavgifter, och Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) har nyligen vidareutvecklat sin vägledning för uttag av avgifter för flygtrafiken⁽⁴⁾. Ett kommissionsförslag från 1997, som visserligen i stor utsträckning grundats på allmänt erkända ICAO-principer, fick inte tillräckligt stöd från ministerrådet. Kommissionen beslutade därför att dra tillbaka detta initiativ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg, EGT L 75, 15.3.2001.

⁽²⁾ EGT L 187, 20.7.1999.

⁽³⁾ KOM(2003) 448 slutlig.

⁽⁴⁾ "ICAO's policies on charges for airports and Air Navigation Charges", dokument 9082, sjätte utgåvan 2001.

⁽⁵⁾ EGT C 257, 22.8.1997 och KOM(2001) 763 slutlig.

(2004/C 78 E/0183)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2847/03

från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till kommissionen

(18 september 2003)

Ämne: Projekt för markexploatering i Salobrar de Campos – Es Trenc

Det finns planer på att anlägga en polobana och att uppföra ett bostadsområde för 2 000 personer i området "Salobrar de Campos – Es Trenc", beläget på Mallorcas sydkust. Polobanan kommer att anläggas på fossila sanddyner (semiarid mark) och en öppen akvifer (geologisk bildning med grundvatten) med hög salthalt alldeles i närheten av ett område med våtmarker och sanddyner beväxna med sävenbom, som har status som särskilt skyddsområde för fåglar i enlighet med direktiv 79/409/EEG⁽¹⁾ av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, och som prioriterad livsmiljö i enlighet med direktiv 92/43/EEG⁽²⁾ av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Känner kommissionen till detta exploateringsprojekt?

Har den spanska staten tagit kontakt med kommissionen beträffande detta projekt, i enlighet med artikel 6.3 och 6.4 i habitatdirektivet?

Anser kommissionen att detta projekt för uppförande av fastigheter och anläggande av en polobana är förenligt med bestämmelserna i habitatdirektivet?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Kommissionen känner inte till det projekt som ledamoten nämner.

Kommissionen har förvässat sig om att den nämnda platsen har klassificerats som skyddsområde för fåglar i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar.

Det bör påpekas att det 1 442 hektar stora området "Es trenc – Salobrar de Campos ES0000037" av de spanska myndigheterna också har föreslagits som ett område av gemenskapsintresse som skall ingå i Natura 2000-nätet i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Kommissionen har uppmanat de spanska myndigheterna att inkomma med synpunkter på tillämpningen av ovannämnda direktiv i föreliggande fall för att kunna avgöra om projektet kan ha betydande konsekvenser för målen med direktiv 92/43/EEG när det gäller det berörda området. I så fall måste förfarandet i artikel 6 i det direktivet tillämpas.

Det är kommissionens uppgift att se till att fördraget följs. Därför kommer kommissionen att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att gemenskapslagstiftningen efterlevs i detta fall.

(2004/C 78 E/0184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2849/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(26 september 2003)

Ämne: Klagomål och överträdelse rörande tillämpningen av gemenskapens miljölagstiftning i Grekland

I sitt svar på min fråga nr E-1829/03⁽¹⁾ skriver kommissionsledamoten Margot Wallström att det är möjligt att ta fram allmänna statistiska uppgifter om antalet klagomål eller överträdelse rörande införlivandet och tillämpningen av gemenskapens miljölagstiftning i Grekland. Skulle kommissionen kunna ge mig samtliga dessa statistiska uppgifter, och även ange vad dessa handlar om, från 1994 och fram till i dag?

⁽¹⁾ EUT C 33 E, 6.2.2004, s. 175.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

Det är tekniskt möjligt att lämna ett svar på parlamentsledamotens fråga bara från och med 1995. Mellan 1995 och 2002 har kommissionen alltså diariefört och granskat 257 fall av förmodade eller konstaterade överträdelse i Grekland av gemenskapens miljölagstiftning. Dessa ärenden har tagits upp på grund av klagomål, petitioner, frågor i parlamentet och även på kommissionens eget initiativ. Den 24 september 2003 är 98 fall avseende förmodade eller konstaterade överträdelse i Grekland mot gemenskapens miljölagstiftning fortfarande ännu inte avgjorda.

Det skall observeras att överträdelseförfarandet enligt artikel 226 i fördraget har inletts för 85 av de 257 ärendena. Bland de 85 ärenden där förfarandet har inletts avser 19 förorening av luften, 18 gemenskapens avfallslagstiftning, 13 naturskyddet, 11 kemiska substanser, tio vattenskyddet, fem berör direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾, ändrat genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾, tre har samband med genetiskt modifierade organismer och sex berör andra sektorer inom gemenskapens miljölagstiftning.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2850/03**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen**

(26 september 2003)

Ämne: Arbetsmetoder hos vissa bygg- och semesterföreningar i Grekland

I Grekland har det framförts högljudda protester från medlemmar i vissa bygg- och semesterföreningar, som hävdar att de under flera årtionden ålagts att betala årliga schablonavgifter utan att hittills ha fått sig tilldelat någon tomtmark. Ett exempel på detta är Semester- och byggföreningen för sjukvårdsanställda (YGEIA SYN.PE) i Aten (Rizarisgatan 17). Föreningen bildades 1965, erkändes officiellt av det grekiska socialdepartementet 1968 och har 3 090 medlemmar, men ännu efter minst 35 år hävdar dess medlemmar (läkare och sjukvårdspersonal) att de, trots att de betalar de årsavgifter som ledningen för föreningen kräver, inte fått sig tilldelat någon tomtmark. Dessutom hävdar medlemmarna att de var och en betalat ytterligare hundratusentals drachmer i schablonavgifter (i priser från början av 80-talet) och trots detta ännu inte fått den mark de har rätt till.

Hur ställer sig kommissionen till att medborgare i en medlemsstat i EU i minst 35 år betalat in avgifter och premier till en byggförening, från vilken de ännu inte fått den tomtmark som tillkommer dem? På vilket sätt kan man juridiskt skydda de tusentals medlemmar i denna och andra föreningar som under flera år (eller rentav årtionden, som föreningens medlemmar hävdar) ålagts att betala in avgifter utan att hittills ha fått sig tilldelat någon tomtmark?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 november 2003)

Det finns ingen gemenskapslagstiftning som täcker den situation som parlamentsledamoten beskriver. Bestämmelserna i direktiv 94/47/EG om skydd för köparna vad avser vissa aspekter i avtal om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis gäller inte kooperativ. Tidsdelning betyder att man köper en rätt att tillbringa en på förhand fastställd tid på en semesteranläggning en gång om året under tre år eller längre. Att man köper tomtmark i ett bygg- eller semesterbostadskooperativ innebär inte att denna tomtmark bara kan utnyttjas under en på förhand fastställd tid av året.

Kommissionen har ingen behörighet att handlägga privata angelägenheter som de som parlamentsledamoten tar upp i sin fråga och som utifrån de uppgifter som lämnas tycks vara en avtalmässig fråga, som endast de behöriga myndigheterna kan handlägga.

(2004/C 78 E/0186)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2855/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(18 september 2003)

Ämne: Direktivet om biocidprodukter

Var det kommissionens avsikt när den föreslog och antog direktivet om utsläppande av biocidprodukter (98/8/EG) (!) att framställning av naturprodukter som använts i många år skulle förbjudas, exempelvis mattor av kornhalm för att bekämpa alger i trädgårdsdammar? Håller kommissionen med om den tolkning som den brittiska hälso- och säkerhetsmyndigheten (UK Health and Safety Executive) gjort att kornhalm skall omfattas av direktivet, och att dess aktiva ingredienser därför måste analyseras fullständigt innan den åter kan släppas ut på marknaden?

Känner kommissionen till att blågröna alger, som kan vara giftiga, också bekämpas med hjälp av kornhalm i många, om än inte alla, vattenverk? Vilka alternativ för att bekämpa giftalger föreslår kommissionen, om denna produkt inte längre finns tillgänglig? Känner kommissionen till biverkningarna när kemiska metoder används för att bekämpa alger? Kommer kommissionen att föreslå några ändringar eller undantag till direktivet mot bakgrund av dessa problem?

(¹) EGT L 123, 24.4.1998, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 oktober 2003)

Europaparlamentet och rådet har antagit kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden. Syftet med direktivet är att garantera ett gott skydd av människors hälsa och av miljön mot oavsiktliga skadliga effekter av biocidprodukter. Detta skall uppnås genom att man ser till att endast tillräckligt effektiva produkter – som inte har några oacceptabla effekter på målorganismer, människor, djur eller miljö – släpps ut på marknaden.

Den specifika frågan om behandlingen av kornhalm, inom ramen för direktiv 98/8/EG, har kommit till kommissionens kännedom direkt via det berörda företaget. Kommissionen är för närvarande i färd med att undersöka denna fråga i nära samarbete med berörda myndigheter i alla medlemsstater.

Detta ärende inbegriper en rad tämligen komplicerade spörsmål av teknisk och juridisk natur. Definitionerna av "biocidprodukt" och "verksamt ämne" i direktiv 98/8/EG, som antagits av Europaparlamentet och rådet, utesluter inte att produkter och material av naturligt ursprung skulle kunna omfattas av bestämmelserna i direktivet, så länge de på kemisk eller biologisk väg utövar kontroll över skadliga organismer. Eftersom den information som meddelades ursprungligen inte är slutgiltig, kommer det att krävas ytterligare klagöranden innan en slutlig ståndpunkt kan intas. Detta är nödvändigt bland annat för att undvika oönskade effekter på icke-målorganismer.

Ett stort antal andra verksamma ämnen, som skulle kunna användas för bekämpning av alger, har anmälts enligt kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000 av den 7 september 2000 (om första fasen av det program som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om biocidprodukter) (¹). I linje med bestämmelserna i artikel 16.2 i direktivet kommer dessa ämnen att granskas ytterst noggrant, med avseende på deras risker för människors hälsa och för miljön, inom ramen för programmet för omprövning av befintliga verksamma ämnen. Endast ämnen för vilka riskerna bedöms vara acceptabla (inbegripet bieffekter på icke-målorganismer) kommer att kunna komma i fråga för användning i biocidprodukter för algbekämpning.

(¹) EGT L 228, 8.9.2000.

(2004/C 78 E/0187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2858/03

från Pierre Jonckheer (Verts/ALE) till kommissionen

(26 september 2003)

Ämne: Kolbrytning i dagbrott i norra Leon (området Valle de Laciana, Spanien)

För att komplettera informationen i frågorna E-1431/03 och E-1432/03 (¹) om dagbrottet Fonfría, ägt av gruvföretaget Minerio Siderúrgica Ponferrada S.A., vill jag göra följande tillägg: I området finns också varg

(*Canis lupus signatus*), utter (*Lutra lutra*), den inhemska öringen (*Salmo trutta*) och mört (*Chondrostoma arcasii*), samtliga skyddade arter, och gullgentiana (*Gentiana lutea*), som hör till den alpiska/boreala floran som klassificeras som växtart av gemenskapsintresse i bilaga 5 i direktivet 92/43/EEG⁽¹⁾, och som redan har utplånats i en stor del av området⁽²⁾. Företaget som står för gruvdriften uppfyller nästan inte några av de förebyggande, korrigerande eller kompenserande åtgärderna som förutsägs i miljökonsekvensutlåtandet från Castilla y Leons miljö- och markplaneringsdepartement av den 14 juni 1999, ett oeftergivligt villkor för gruvdriften.

De mest framträdande av de ouppfyllda åtgärderna är följande:

- Skyddet för den kringliggande ekskogen från framtida exploatering, speciellt det östra området (höger sida om floden Orallo). Tvärtom har företaget byggt en vägbana som går igenom hela skogen, med påföljande fällning av ett oerhört stort antal träd (ekar, björkar och andra arter). Dessutom har man börjat fälla ett stort antal träd utanför denna väg.
- Bevarandet av den bäck som rinner upp i den källa som ligger i närheten av den norra soptippen, genom att leda den i rör omkring 200 meter för att därefter låta den rinna ut för att inte påverkas av tippen. Denna bäck har i stället använts som soptipp och täckts över nästan helt, utom några få meter från den plats där källan rinner upp.
- Den stränga kontrollen av dammalstrandet. Man har i stället skapat en soptipp utanför den plats som anges i projektet och som med stor marginal överskrider toppen på berget, och de ständiga nordliga vindarna i området för med sig moln av svart rök till samhället som smutsas ner och förorenas.
- Plantering av fruktträd i skogen i de aktuella fårorna i dalbottnarna vid anläggningen, och i de oförändrade områdena, innan driften inleddes. Ingen som helst plantering har skett och dalfårorna används i allmänhet som avstjälpningsplatser.

Kan kommissionen med tanke på de spanska behöriga myndigheternas obefintliga övervakning undersöka ansvaret för hanteringen av denna gruvdrift och ödeläggelsen av områden och arter som skyddas genom livsmiljödirektivet?

⁽¹⁾ Se s. 33.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ Information tagen från förslaget till Unescos deklARATION om biosfärreservat i Valle de Laciana.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Efter att ha gått igenom den information som finns tillgänglig kom kommissionen fram till slutsatsen att rådets direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾, och direktiv 92/43/EEG⁽³⁾ av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, i det här fallet inte hade tillämpats på ett korrekt sätt av de spanska myndigheterna. Därför beslutade kommissionen att inleda överträdelseförfarandet enligt artikel 226 i EG-fördraget, och Spanien informerades om detta i en skrivelse i vilken de spanska myndigheterna uppmanades att inkomma med sina synpunkter.

Kommissionen har ännu inte fått något svar från Spanien.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0188)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2864/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(22 september 2003)

Ämne: Uppgifter och källor som utgör underlag för att fastställa vilken roll Vatikanens finanssystem spelar idag i samband med ränteutbetalningar till fysiska personer

I sitt svar till fråga E-2426/03 ⁽¹⁾ skriver kommissionsledamot Frits Bolkestein på kommissionens vägnar att kommissionen endast kan konstatera att den roll som Vatikanens finanssystem spelar idag i samband med ränteutbetalningar till fysiska personer verkar inte vara av sådan art att det utgör ett hot mot de europeiska finansmarknaderna konkurrenskraft.

Kan kommissionen redovisa de uppgifter som utgör underlag för detta påstående samt källan för dessa?

⁽¹⁾ EUT C 65 E, 13.3.2004.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Kommissionen ber att få hänvisa till sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-1914/02 ⁽¹⁾. Konstaterandet av att det för närvarande inte finns någon kommersiell finanssektor i Vatikanstaten (eftersom den enda banken är Istituto per le Opere di Religione, som också är centralbank) låter ana att en eventuell verksamhet för förvaltning av förmögenheter tillhörande i unionen bosatta fysiska personer inte kan nå en nivå som kan jämföras med den i de sex tredjeländer som rådet prioriterat för diskussioner om beskattning av inkomster från sparande (Förenta staterna, Schweiz, Liechtenstein, Monaco, Andorra och San Marino).

Denna prioritering av ett begränsat antal särskilt betydande finansmarknader var för övrigt oundviklig, med hänsyn till att rådet valde att göra tillämpningen av gemenskapsdirektivet om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar beroende av erhållandet av tillräckliga försäkringar från de berörda tredjeländernas sida om införande i de länderna av åtgärder likvärdiga med åtgärderna i direktivet och med hänsyn till att rådet önskade att direktivet skulle börja tillämpas med kort frist. Att på en gång inleda kontakter med ett större antal länder med viktiga finansmarknader hade fört med sig risken att dagen för inledandet av tillämpningen av direktivet – och även av de andra delarna i skattepaketet (uppförandekoden för företagsbeskattning och direktivet rörande beskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater) – hade behövt skjutas fram. Kommissionen tror att parlamentsledamoten håller med om att en sådan senareläggning inte skulle ha varit till gagn för den inre marknadens funktion.

Kommissionen håller på att ställa samman de tillgängliga uppgifterna rörande den fråga som parlamentsledamoten ställer (i den föreliggande skriftliga frågan) och kommer att underrätta ledamoten direkt om dessa.

⁽¹⁾ EUT C 92 E, 17.4.2003.

(2004/C 78 E/0189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2865/03
från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE)
och Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen

(26 september 2003)

Ämne: Unika delar av det europeiska naturarvet i Brandenburg (BR Tyskland) förstörs

Kommissionen har i sitt svar av den 27 januari 2003 på frågan från Elisabeth Schroedter (E-3577/02 ⁽¹⁾) och i sitt svar på överklagandet 2000/4731 gjort sig till målsman för uppfattningen om att sjöområdet Lacomaer Teichgebiet, på grund av sin utomordentliga natur och till följd av att där troligen finns ett för

Europa unikt stort bestånd av klockgroda (*Bombina bombina*), måste föreslås som naturskyddsområde av betydelse för gemenskapen, i enlighet med livsmiljödirektivet (92/43/EEG⁽¹⁾), art. 4 i förening med bilaga 3). Tysklands regering har inte gjort några påståttor för att delstaten Brandenburg skall följa detta direktiv. Därför hotas området av att fullständigt torrläggas, efter det att tillståndsförfarandet avslutats, eftersom det är tänkt att användas för brytning av brunkol som av det svenska företaget Vattenfall skall användas för elproduktion.

1. Har kommissionen efter sin prövning (se svaret på fråga E-3577/02) kommit fram till den slutsatsen att Tysklands regering inte behöver anmäla sjöområdet Lcomaer Teichgebiet, trots att kommissionen själv fastställt att området har betydelse för Europas naturarv, samt att det inte skulle ha någon betydelse för målen med Natura 2000 ifall området förstördes, fastän den ovanligt stora populationen av klockgroda sannolikt utgör en källpopulation för andra, mindre klockgrodepopulationer?

2. Vidhåller kommissionen fortfarande den åsikt kommissionen uttalat i sitt svar som gällde överklagandet (2000/4371) och där det hävdades att företaget Vattenfalls utvinning av brunkol utgör en tvingande orsak på en liberaliserad europeisk energimarknad, även om en sådan tvingande orsak till följd av förekomsten av den prioriterade arten *Osmoderma Eremita* måste vara jämförbart med "människors hälsa" och "den allmänna säkerheten", i den bemärkelse som avses i artikel 6.4 tredje meningen i livsmiljödirektivet och fastän det är bekant att det i sjöområdet Lcomaer Teichgebiet råder gynnsamma utvecklingsbetingelser såväl för *Osmoderma Eremita* som för andra arter i bilaga 2 i livsmiljödirektivet? Om så är fallet: hur vill kommissionen då motivera detta mot bakgrund av livsmiljödirektivet (92/43/EEG) och sitt ansvar för att upptäcka dolda snedvridningar av konkurrensen på den inre marknaden?

3. Har kommissionen för avsikt att inställa förfarandena om fördragsbrott, trots att det ännu inte finns vare sig juridiska eller ekonomiska garantier för kompensationsåtgärder? Om så är fallet: varför det?

(¹) EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 108.

(²) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 november 2003)

Kommissionen uppmärksammades genom ett klagomål på naturvärdet av området "Lcomaer Teiche und Hammergraben", vilket troligen i hög grad kommer att påverkas av den brunkolsbrytning som är nära förestående. Enligt klagomålet borde området föreslås som ett område av gemenskapsintresse enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (nedan kallat "direktivet"). Efter en preliminär bedömning delade kommissionen denna syn. Kommissionens åsikt var huvudsakligen baserad på att det fanns ett stort bestånd av klockgroda (*Bombina bombina*) i området, en art som dock inte är prioriterad enligt nämnda direktiv.

Efter att ha gått igenom klagomålet kom kommissionen fram till att även om området hade föreslagits av de tyska myndigheterna skulle detta på lång sikt inte ha medfört något mervärde för nätverket Natura 2000 eftersom gruvprojektet kunde sättas i gång med stöd av artikel 6.4 första meningen i direktivet (alternativa lösningar saknas, väsentligt allmänintresse och kompensation).

Det finns inget lönsamt alternativ till den brunkolsbrytning man har för avsikt att inleda i området. Projektet är av mycket stor betydelse för den regionala ekonomin och elförsörjningen. Det bör påpekas att de gruvföretag som stödjer projektet har juridiskt skydd eftersom gruvprojektet i princip var godkänt före Tysklands återföreande. Omfattande kompensationsåtgärder håller dessutom på att utarbetas.

Eftersom kommissionen har fått ytterligare information som tyder på att en art som förtecknas som prioriterad i bilagorna till direktivet, nämligen *Osmoderma eremita*, läderbagge, har hittats i området, har kommissionen åter igen gjort påpekanden för den tyska regeringen för att samla in information och därmed kunna besluta om ytterligare åtgärder som bör vidtas för att se till att gemenskapens miljölagstiftning följs. Kommissionen har ännu inte fattat något beslut i ärendet.

(2004/C 78 E/0190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2868/03
från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(26 september 2003)

Ämne: Den europeiska elektricitetsmarknaden

Strömavbrottet den 14 augusti 2003 i Förenta staterna och Kanada innebar att 50 miljoner amerikaner och kanadensare blev utan ström under 29 timmar.

Det nordamerikanska systemet, som är helt liberaliserat och i huvudsak består av olika privata operatörer, kännetecknas av en avsaknad på integration, en svag övergripande reglering och en brist på samarbete mellan nätoperatörer. Dessutom har man på marknaden under de senaste åren i syfte att maximera vinsterna minimerat investeringarna för att bygga och modernisera infrastrukturerna för transport och produktion av elektricitet. Den amerikanska staten har å sin sida föredragit en strategi för att stimulera utbudet av energi snarare än att styra efterfrågan på energi, och detta i ett land med en överförbrukning av energi (amerikaner förbrukar dubbelt så mycket energi som européer).

Med tanke på det förestående öppnandet av den europeiska energimarknaden vore det på sin plats att fråga sig vad reaktionerna skulle bli på denna marknad i en sådan krissituation. Förfogar kommissionen över en jämförande analys om detta och skulle kommissionen i så fall kunna tillhandahålla den?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(3 november 2003)

Strömavbrottet i Italien den 28 september 2003 visade att inget system är immunt mot kollaps. Det mycket stora beroendet av import gör att det italienska systemet lättare kan drabbas av problem.

De övriga systemansvariga kunde förhindra att avbrottet drabbade ytterligare länder, och det italienska elsystemet kunde tas i drift inom några timmar, dvs. snabbare än i USA.

Strömavbrottet i Italien orsakades av en storm, vilket inte var fallet i USA. Det står också klart att det inte hade i sin grund i processen för att öppna marknaden eller skapandet av en inre elmarknad, utan att det berodde på ett fel i överföringssystemet, som fortfarande är en monopolverksamhet. Det bör även noteras att den systemansvarige för överföringssystemet i Schweiz fortfarande ingår i ett företag som är helt vertikalt integrerat och att detta begränsar insynen på marknaden och marknadens effektivitet.

Kommissionen har inte tillgång till någon jämförande undersökning mellan de amerikanska och europeiska systemen. Den kommer fortsätta med sina undersökningar av strömavbrottet i Italien under de närmaste veckorna.

Det förbereds redan flera initiativ på gemenskapsnivå i dessa frågor. Det andra meddelandet om infrastruktur på detta område kommer att läggas fram före slutet av 2003. I det första meddelandet⁽¹⁾ fastställs målet att alla medlemsstater skall uppnå en sammanlänkningsnivå på 10 %. Trots att detta mål godkändes av stats- och regeringscheferna i Barcelona har det endast gjorts små framsteg och det krävs högre sammanlänkningsnivåer i många länder.

Det har lagts fram flera konkreta förslag, närmare bestämt ett direktiv om trygg elförsörjning och en omarbetning av riktlinjerna för de transeuropeiska näten, med en komplettering och uppdatering av förteckningen över projekt av gemensamt intresse som är prioriterade när det gäller finansiering på EU-nivå. Dessutom kommer kommissionen att se till att det arbete som UCTE (Union for the Co-ordination of Transmission of Electricity) bedriver i Europa för att komplettera manualen för krav på säkerhet och tillförlitlighet skyndas på. Man har redan kommit långt med detta arbete. Det måste fastställas hur man skall se till att bestämmelserna i denna manual följs till fullo.

Det måste dock framhållas att ansvaret på detta område främst vilar på medlemsstaterna. Det största hotet mot försörjningstryggheten följer av oproportionerliga tillståndsförfaranden för anläggningsarbeten. Europa behöver nya högspänningsledningar och nya kraftstationer. Om det inte fattas svåra beslut på dessa områden i medlemsstaterna under de närmaste åren, kommer de problem som uppstått i Kalifornien småningom att drabba även Europa.

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 25.6.2002.

(2004/C 78 E/0191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2886/03**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(29 september 2003)

Ämne: Problem i samband med liberaliseringen av den europeiska järnvägstransportsektorn

I mars 2003 trädde ett EU-direktiv i kraft som föreskriver att alla medlemsstater skall tillåta operatörer som är baserade i en annan medlemsstat att transportera internationellt fraktgodis på deras järnvägsnät. Ett antal medlemsstater, däribland Frankrike, har redan omvandlat detta direktiv i nationell lagstiftning, medan andra medlemsstater, bl.a. Tyskland och Förenade kungariket – vilka båda i själva verket redan tillåter utländska operatörer – inte vidtagit några åtgärder.

Det befaras att införandet av detta direktiv, i sig inte garanterar att det kommer att tillämpas på korrekt sätt, trots att det finns ett klart tryck från allmänheten att minska trängseln på vägarna genom att öka antalet järnvägstransporter. Andelen järnvägstransporter har sjunkit från 20 procent för trettio år sedan till 8 procent idag. Framför allt finns det farhågor om att Eurostars planer på att starta en direkt järnvägstransporttjänst från Dourges i närheten av Lille i Frankrike till Daventry i Midlands i Storbritannien kommer att stöta på hinder från franska fackföreningar, som kommer att se till att Eurostar antingen inte erhåller tillräckliga driftlicenser eller att dessa utfärdas på sådana villkor att projektet kommer att bli ogenomförbart.

Är kommissionen fast besluten att underlätta järnvägstransporter genom Europa? Hur ser man på de problem som europeiska operatörer sannolikt kommer att ställas inför i framtiden? Framför allt, anser kommissionen att det finns några hinder för Eurostars planer på att inrätta en frakttjänst mellan Dourges och Daventry? Finns det något annat skäl till att driftslicens inte skulle beviljas företaget så att det kan frakta gods utmed hela den tilltänkta sträckan?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

Kommissionen är mycket engagerad i frågan hur man kan öka konkurrenskraften för godstransporter på järnväg i Europa och få till stånd en övergång till mer miljövänliga transportsätt, som järnväg. Kommissionen försöker uppnå detta genom att skapa ett gemensamt område för järnvägstrafik, öppna marknaderna för godstrafik på järnväg och införa europeisk lagstiftning för driftskompatibilitet och säkerhet. Dessutom ger kommissionen ekonomiskt stöd till utvecklingen av viktig järnvägsinfrastruktur och för demonstration av innovativa koncept i fråga om godstrafik på järnväg.

Som grund för gemenskapens lagstiftning för att främja godstrafik på järnväg ligger de direktiv om järnvägsinfrastruktur⁽¹⁾ som medlemsstaterna skulle ha genomfört till den 15 mars 2003. Ännu har inte alla medlemsstater införlivat direktiven i sin lagstiftning, och vissa av direktiven har visserligen genomförts juridiskt, men måste fortfarande genomföras i praktiken. Kommissionen utnyttjar alla tillgängliga rättsliga instrument för att driva på medlemsstaterna att genomföra direktiven snabbt och grundligt.

Kommissionen känner till att Eurotunnel SA (och inte Eurostar, som det anges i frågan) har för avsikt att etablera sig som järnvägsföretag och erbjuda godstrafiktjänster genom kanaltunneln. Som ett första steg har företaget ansökt om järnvägslicens hos de behöriga franska myndigheterna. Dessa håller nu på att behandla ansökan utgående från den nationella genomförandelagstiftningen för direktiv 2001/13/EG. Kommissionen har ingen anledning att tvivla på att Eurotunnel SA kommer att få sin järnvägslicens om de uppfyller alla rättsliga krav i enlighet med gemenskapsdirektiven.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar; Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/13/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 95/18/EG om tillstånd för järnvägsföretag; och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg, EGT L 75, 15.3.2001.

(2004/C 78 E/0192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2887/03
från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(29 september 2003)

Ämne: Animaliska biprodukter

Hur många förbränningsugnar finns i Europa som bränner animaliska biprodukter och i vilka länder finns de?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Kommissionen har inte tillgång till den efterfrågade informationen. Enligt utkastet till rapport om bästa tillgängliga teknik för avfallsförbränning⁽¹⁾ finns det 421 avfallsförbränningsanläggningar i drift i medlemsstaterna och ca 106 anläggningar i kandidatländerna. I dessa anläggningar bränns i huvudsak kommunalt avfall, ofarligt och farligt industriavfall, avloppsslam och kliniskt avfall. I avfall av dessa typer kan även smärre mängder av animaliska biprodukter ingå.

⁽¹⁾ <http://eippcb.jrc.es/pages/Factivities.htm>

(2004/C 78 E/0193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2907/03
från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(1 oktober 2003)

Ämne: Utgifter och strukturella indikatorer för "forskning och innovation" i EU och Grekland

I Europeiska rådets slutsatser från Barcelona i mars 2002 fastställdes målet att unionens totala utgifter för forskning, teknisk utveckling och innovation skulle öka för att komma upp i tre procent av BNP fram till 2010, samtidigt som det klargjordes att två tredjedelar av denna nya investering skulle komma från den privata sektorn⁽¹⁾. I dag uppgår de genomsnittliga forskningsinvesteringarna inom EU till 1,9 procent av BNP, och för att treprocentmålet skall uppnås kommer det att krävas att investeringarna i forskningen ökar med åtta procent årligen. Med tanke på att klyftan mellan EU och dess största konkurrenter stadigt ökar måste unionen lägga all möda på forskning, utveckling och innovation, med särskild tonvikt på spetsteknologierna, för att uppnå målet på tre procent av BNP fram till 2010.

1. Hur stora är forskningsinvesteringarna i EU totalt och per medlemsstat? Hur stor är den procentuella ökningen eller minskningen per medlemsstat jämfört med de senast tillgängliga uppgifterna?
2. Hur stora är forskningsanslagen i Grekland, uppdelat per finansieringskälla, från i tur och ordning den privata sektorn, staten och gemenskapens olika initiativ och program på forskningsområdet? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för tillhandahållandet av regelbunden statistik enligt en fastställd tidsplan, i enlighet med beslut nr 1608/2003/EG⁽²⁾?
3. Hur många och vilka av Lissabonstrategins sexton strukturella indikatorer (exempelvis investeringarnas andel av BNP i forskning och utveckling, patent m.m., uppdelat per finansieringskälla) inom innovation och forskning (II) ligger för Greklands del över respektive under EU-genomsnittet?
4. Behövs det en översyn av kommissionens strategi i fråga om den "öppna samordningsmetoden", som är icke-tvingande för medlemsstaterna och dessutom ineffektiv men som antagits av Europeiska rådet för att målet på tre procent av BNP fram till 2010 skall uppnås? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att uppmuntra sambandet mellan forskning och nya möjligheter för företagen?

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/barcelona_council/index_en.html

⁽²⁾ EUT L 230, 16.9.2003, s. 1.

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

1. Investeringarna i forskning och utveckling (FoTU) under 2000 eller 2001 är kända för alla mer utom Grekland, där de senaste siffrorna är från 1999. En tabell (1) levereras direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat. I alla länder ökade investeringarna, men olika snabbt: Den största ökningen (över 7 %) skedde i Belgien, Danmark och Irland, och den minsta (mindre än 1 %) i Tyskland. De siffror som finns för 2002 visar på investeringsminskningar i Frankrike, Portugal och Förenade kungariket. En tabell (2) levereras direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat.

2. I fråga om uppdelningen mellan olika finansieringskällor för FoTU skiljer sig Grekland från resten av gemenskapen, både vad gäller källornas art och struktur. Finansiering från den privata sektorn är bara hälften så omfattande som i de andra länderna, medan finansiering från icke-nationella källor är fyra gånger större, bland annat till följd av bidragen från gemenskapens ramprogram för forskning. En tabell (3) levereras direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat.

Indikatorer för utvecklingen mot det mål på 3 % som fastställs i kommissionens handlingsplan om forskningsinvestering kan beräknas utgående från de vetenskapliga och tekniska uppgifter som Eurostat samlar in i medlemsstaterna, med hjälp av de metoder som håller på att ses över i enlighet med beslut nr 1608/2003/EG⁽¹⁾.

3. Utgående från de 16 strukturindikatorerna för forskning och innovation har Grekland en stor försening i fråga om nio indikatorer, men ligger på europeiskt genomsnitt eller bättre i fråga om fyra indikatorer. För de tre övriga saknas uppgifter. En tabell (4) levereras direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat.

4. I kommissionens handlingsplan för forskningsinvestering föreslås en sammanhängande serie åtgärder för att öka den privata sektorns FoTU-investeringar. De åtgärder som medlemsstaterna har ansvar för (mer än hälften) kommer att genomföras med öppna samordningsmetoder i enlighet med vad som fastställts i Europeiska rådet. Kommissionen skall skapa de ramar som behövs för att underlätta medlemsstaternas ömsesidiga erfarenhetsutbyte och i förekommande fall gemensamma utveckling av nya insatser kring följande sex teman: "mänskliga resurser", "den offentliga forskningsbasen och dess kopplingar till näringslivet", "små och medelstora företag och forskning", "skatteåtgärder till förmån för forskningen", "immateriell äganderätt och forskning" samt "offentlig finansiering av forskning och blandstrategier". Utvecklingen kommer att mätas år från år.

Den åtgärdsplan för innovation som kommissionen har för avsikt att lägga fram under första hälften av 2004 kommer dessutom att göra det möjligt att öka innovationen i näringslivet genom att det införs ett mer företagsinriktat och brett synsätt som ger mer tyngd åt icke-tekniska, organisatoriska och marknadsföringsrelaterade aspekter på innovation.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1608/2003/EG av den 22 juli 2003 om produktion och utveckling av gemenskapsstatistik om vetenskap och teknik.

(2004/C 78 E/0194)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2909/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(29 september 2003)

Ämne: Tibets framtida status

I en intervju som nyligen publicerats i tidningen Le Figaro sade Dalai Lama att han "hoppas att det blir fler (kontakter med kineserna) och att dessa leder till seriösa diskussioner". Enligt honom "händer för tillfället inget nytt. Sedan 1980-talet kräver vi inte längre självständighet utan självbestämmande. Detta är kineserna är väl medvetna om". Dalai Lama tillägger "tibetanska ungdomsorganisationer strävar efter full självständighet. De håller inte med mig. Men därmed inte sagt att det föreligger någon konflikt mellan oss". "Ärligt talat, om min metod skulle misslyckas är det dessa ungdomar som har rätt att ta upp facklan och kräva självständighet". "Man måste ha tålmod. Det är knappt ett år sedan kontakterna med Kina återupptogs. Men om inget resultat har uppnåtts inom två eller tre år kommer jag att ha svårt att inför dessa ungdomar hävda att 'medelvägen' är den rätta".

Är kommissionen informerad om den radikala förändring i det tibetanska ledarskapets förhållningssätt som tydligt kommer till uttryck i uttalandet om att man inom mycket kort tid (två till tre år) måste finna en lösning? Borde inte Europeiska unionen göra allt vad den kan för att förmå de kinesiska myndigheterna och den tibetanska exilregeringen att snabbt nå fram till en överenskommelse, i vilken man fastställer en status för Tibet med full autonomi på samtliga områden, förutom på det försvarspolitiska och utrikespolitiska området? Är kommissionen medveten om att Tibet, efter den period på två till tre år som Dalai Lama nämnde, riskerar att bli centrum för nya politiska spänningar eller till och med för våld och blodigt förtryck? Skulle kommissionen, genom att uppmana EU:s medlemsstater att erkänna den tibetanska exilregeringen, kunna medverka till att förhandlingar inleds?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Inom ramen för den dialog som regelbundet förs med Kina, i synnerhet på området för de mänskliga rättigheterna, har kommissionen gång på gång erinrat om att det enda realistiska sättet att försöka finna en praktisk och hållbar lösning på Tibetfrågan, enligt dess uppfattning, vore att det upprättades en direkt dialog mellan de kinesiska myndigheterna och Dalai Lama med sikte på ett erkännande av fullständig och oinskränkt autonomi för Tibet.

Kommissionen följde därför med intresse det besök som Dalai Lamas särskilda sändebud genomförde i Kina den 25 maj–8 juni 2003 och anser att man bör göra allt för att de kontakter som nyligen knutits mellan de berörda parterna inte äventyras.

(2004/C 78 E/0195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2921/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(2 oktober 2003)

Ämne: Stöd till bomullsodling

Skulle kommissionen kunna ange vilka stöd som betalats ut till bomullsproducenterna under de senaste fem åren inom EU, fördelat per land och år? Skulle kommissionen kunna göra en jämförelse mellan det stöd som EU och Förenta staterna betalar per ton?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 november 2003)

I enlighet med kommissionens åtagande i Luxemburg den 26 juni 2003, antog kommissionen den 23 september 2003 ett meddelande om en reform av de gemensamma marknadsorganisationerna för olivolja, tobak och bomull, baserat på målen och strategin för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2003.

Till stöd för detta meddelande har arbetsdokumentet "Bomullssketorn" som är tillgängligt på följande interna adress europa.eu.int/comm/agriculture/markets/cotton utarbetats av Generaldirektoratet för jordbruk för att informera om grunderna för detta förslag.

I detta dokument ges en bild av gemenskapens bomullssektor på världsmarknaden under de senaste åren. I dokumentet beskrivs också hur gemenskapsstödet fungerar sedan det inrättades i och med Greklands tillträde och det innehåller statistiska uppgifter, bland annat om yta, produktion och budget.

Vad gäller de gemenskapsstöd som har beviljats bomullssektorn bör det påpekas att dessa beviljas förarbetsverksamheten i förhållande till de mängder orensad bomull som har levererats till producenten under förutsättning att denne har fått ett minimipris per ton för orensad bomull. I övrigt omfattar ordningen inga stödåtgärder för exporten som t.ex. återbetalningar.

Stödet per ton orensad bomull som har beviljats förädlingsverksamheten uppgår till skillnaden mellan ett oobjektivt pris som fastställts av rådet och det världsmarknadspris som fastställts av kommissionen, på grundval av de priser som noteras på den internationella fibermarknaden. När produktionen överstiger referensnivåerna sörjer en stabiliseringsmekanism för en sänkning av målpriset och minimipriset med samma belopp och detta får återverkningar på stödet.

För de fem senaste produktionsåren uppgår stödet per ton för orensad bomull till följande beopp:

(euro/t)

Produktionsår	Grekland Stöd	Spanien Stöd
1998/1999	561	664
1999/2000	474	523
2000/2001	427	633
2001/2002	461	696
2002/2003	562	670

Enligt den internationella rådgivande kommittén för bomull uppgår det amerikanska stödet per pund för orensad bomull till följande:

(US-cent/pund)

Produktionsår	USA Internt stöd
1998/1999	22
1999/2000	25
2000/2001	12
2001/2002	24

Från och med produktionsåret 2002/2003 föreskrivs i den nya amerikanska Farm Bill beviljandet av ett nytt så kallat kontracykliskt stöd då bomullsproducentens samlade inkomst (som omfattar både marknadspriset och stödbeloppet) ligger under ett orienteringspris på 72,4 US-cent/pund.

Dessutom bör det nämnas att det finns andra former av exportstöd som den amerikanska stödpolitiken kan använda för bomullssektorn, särskilt exportkreditprogram, medan gemenskapsstödet inte omfattar några liknande åtgärder.

Dessutom bör följande nämnas: det fria tillträdet till en europeiska marknaden (ingen tull eller importkvoter), unionens ställning som världens största importör av rensat bomull samt den marginella betydelse som den europeiska produktionen (ca 2,5 % av världsproduktionen) har jämfört med den amerikanska (ca 20 %). Denna situation speglas vid jämförelse av de samlade budgeterna.

Produktionsår	Europeiska unionen Budget (miljoner euro)	USA ⁽¹⁾ Budget (miljoner US-dollar)
1998/1999	903	1 132
1999/2000	855	1 882
2000/2001	733	3 809
2001/2002	804	1 868
2002/2003	871	3 307

⁽¹⁾ USDA (United States Department of Agriculture).

(2004/C 78 E/0196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2924/03**från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen**

(6 oktober 2003)

Ämne: Europeiskt organ för att garantera energiförsörjningen

Sommaren 2003 kommer att gå till historien bland annat på grund av de talrika strömavbrott som inneburit att flera områden i olika delar av världen råkat ut för avbrott i den elförsörjning som det är myndigheternas skyldighet att garantera medborgarna.

Det faktum att ett av dessa områden var London, Förenade kungarikets huvudstad, har fått analytikerna att fundera över om EU bör inrätta ett europeiskt organ med uppgift att säkerställa energiförsörjningen i dess olika former, för att den allvariga situation som uppstod i ovannämnda områden inte skall uppkomma även i andra regioner inom gemenskapen.

Anser kommissionen att den bör inrätta ett rådgivande organ för en säker energiförsörjning, i syfte att skydda hela gemenskapen mot den typ av strömavbrott som drabbat många regioner under sommaren 2003?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 november 2003)

Inget elsystem kan vara 100 procent säkert. Likväl vore en regelbundet upprepning av det stora antalet strömavbrott under 2003 oacceptabelt för Europas medborgare.

I allmänhet anser kommissionen att det är medlemsstaternas sak att ansvara för kontinuerlig elförsörjning. Det gäller både tillräcklig produktion (tillräcklig kapacitet för att uppfylla konsumentbehovet) och ett välfungerande nät (tillräcklig kapacitet för överföring och distribution för att klara av elnätet).

Eftersom elöverföringen i hela Europa emellertid hänger samman, finns det ett behov av ett nära samarbete mellan de systemansvariga för överföringssystemet. Därför har UCTE (Union of Co-ordination of Transmission of Electricity) på begäran av det europeiska forumet för elreglering (Florensforumet), inlett arbetet med den operativa handboken som är tänkt att koppla samman säkerhet och tillförlitlighetsregler inom nätverket för UCTE.

Arbetet syftar främst till att konsolidera avtal mellan de systemansvariga som redan har funnits i flera år. Kommissionen, de europeiska lagstiftarna och de systemansvariga för överföringssystemet utanför UCTE-området har också deltagit i arbetet. Förordningen om gränsöverskridande elhandel innebär att man i riktlinjerna för hur elnätet skall användas och drivas. Kommissionens avsikt är att det i de framtida riktlinjerna skall finnas grundläggande bestämmelser av detta slag till stöd för arbetet med handboken.

Det anses också viktigt att de bestämmelser som finns leder till att man på medellång och lång sikt kan förvänta sig nödvändiga investeringar i infrastrukturen för produktion och distribution av el. Kommissionen ämnar färdigställa ett meddelande i denna fråga i slutet av 2003, och det kommer att innehålla förslag inom detta område.

(2004/C 78 E/0197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2927/03**från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen**

(6 oktober 2003)

Ämne: Nödvändigt utöka antalet frivilliga brandstyrkor

Även denna sommar har Medelhavsländerna hemsökts av förödande skogs- och buskbränder. Ett stort antal människor har fallit offer för de ovanligt många och omfattande bränderna i Portugal och

Sydfrankrike som också haft stora negativa konsekvenser för naturen och näringslivet. Tack vare stora insatser och med hjälp av ett stort antal frivilliga lyckades man få kontroll över bränderna. Sedan 1966 har man diskuterat möjligheterna till att inrätta frivilliga brandstyrkor.

Kommissionen ombeds därför att informera om man planerar en utökning av antalet frivilliga brandstyrkor av det slag som upprättats i södra Tyrolen, Österrike och Tyskland. Stöds sådana planer av Medelhavs-länderna?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(30 oktober 2003)

Kommissionen håller helt med ledamoten om att frivilligarbetare och icke-statliga organisationer har en viktig funktion inom räddningstjänsten.

Den är medveten om det fantastiska arbete som utfördes av frivilliga brandmän under de enorma bränderna i somras, särskilt i de sydliga medlemsstaterna.

Redan 2002 avslutades ett EU-projekt om icke-statliga frivilligarbetares funktion inom räddningstjänsten. Detta projekt genomfördes inom ramen för handlingsprogrammet för räddningstjänsten⁽¹⁾. (Projektresultaten kan nås från webbplatsen för enheten för räddningstjänst inom Generaldirektoratet för Miljö: (<http://europa.eu.int/comm/environment/civil/>)).

Projektets syfte var att kartlägga räddningstjänstens struktur i medlemsstaterna och hur de behöriga myndigheterna på bästa sätt skulle kunna dra nytta av icke-statliga organisationers och frivilligarbetares erfarenheter och inbegripa dem i räddningstjänstsystemet.

Enligt det nuvarande handlingsprogrammet skall kommissionen nästa år genomföra åtgärder för att öka medvetenheten om frivilligarbete inom räddningstjänsten, och då kommer givetvis den frivilliga brandkåren att ingå.

Slutligen är kommissionen öppen för varje initiativ inom detta område, med vederbörlig hänsyn till subsidiaritetsprincipen.

⁽¹⁾ Rådets beslut 1999/847/EG av den 9 december 1999 om att inrätta ett program för gemenskapsåtgärder till förmån för räddningstjänsten, EGT L 327, 21.12.1999.

(2004/C 78 E/0198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2935/03 från Monica Frassoni (Verts/ALE) och Guido Sacconi (PSE) till kommissionen

(6 oktober 2003)

Ämne: Införande av avfall bland de energikällor som omfattas av den särskilda ordningen för förnybara energikällor

I artikel 2 a i direktiv 2001/77/EG⁽¹⁾ om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el anges att man med "förnybara energikällor" avser bland annat "biomassa". Enligt artikel 2 a är biomassa uteslutande "den biologiskt nedbrytbara fraktionen av produkter, avfall och rester från jordbruk (både vegetabiliska och animaliska ämnen), skogsbruk och närstående industrier samt den biologiskt nedbrytbara fraktionen av industriavfall och kommunalt avfall".

I Italien håller man nu på att behandla ett utkast till presidentdekret om genomförande av direktiv 2001/77/EG om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el. I artikel 15 i dekretet (införande av avfall bland de energikällor som omfattas av den särskilda ordningen för förnybara energikällor) anges att avfall, inklusive den fraktion som inte är biologiskt nedbrytbar, också kan omfattas av den särskilda ordningen för förnybara energikällor.

Sista dag för genomförande av direktivet är den 27 oktober 2003, men domstolen har i domen i målet "inter environnement Wallonie" bekräftat att medlemsstaterna även under perioden från direktivets antagande till sista dagen för genomförande är skyldiga att inte anta några regler som kan motverka direktivets syfte.

Kan kommissionen mot ovanstående bakgrund bekräfta följande:

1. Stämmer det att direktiv 2001/77/EG gäller uteslutande den biologiskt nedbrytbara fraktionen av avfall?
2. Gäller det stödsystem som införs i direktivet uteslutande den biologiskt nedbrytbara fraktionen av avfall?
3. Stämmer det att ett nationellt system för genomförande som tar med den avfallsfraktion som inte är biologiskt nedbrytbar bland de förnybara energikällorna, enligt vad som avses i direktiv 2001/77/EG, strider mot direktivet?
4. Stämmer det att ett nationellt system som syftar till att låta den avfallsfraktion som inte är biologiskt nedbrytbar omfattas av de offentliga myndigheternas stödsystem enligt direktiv 2001/77/EG, förutom att strida mot direktivet också skulle strida mot fördragets bestämmelser, i första hand artiklarna 87 och 88?
5. Stämmer det att ett nationellt stödsystem som inte gör någon skillnad på avfallstyper (eller, med andra ord, som omfattar avfall som inte är biologiskt nedbrytbar) för förbränning av avfall på grundval av principerna i direktiv 2001/77/EG, strider mot gemenskapens strategi för avfallshantering, som beskrivs i kommissionens meddelande av den 30 juli 1996⁽²⁾ och som ligger bakom direktiv 2001/77/EG?

⁽¹⁾ EGT L 283, 27.10.2001, s. 33.

⁽²⁾ KOM(1996) 399 slutlig.

Svar lämnat av Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 november 2003)

Kommissionen kan bekräfta att den fraktion av avfall som inte är biologiskt nedbrytbar inte betraktas som förnybar energikälla enligt definitionen i artikel 2 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el⁽¹⁾.

Det huvudsakliga syftet med direktivet är att främja ökad användning av el producerad från förnybara energikällor. Genom direktivet inrättas dock inte något stödsystem för förnybar energi. Senast i oktober 2005 ska kommissionen lägga fram en rapport om de olika stödsystem som finns i medlemsstaterna och denna rapport kommer vid behov att åtföljas av ett Rapporten skall vid behov åtföljas av ett förslag till ett ramverk på gemenskapsnivå avseende stödsystem för el producerad från förnybara energikällor.

När det gäller direktivets bestämmelser om rätt att omfattas av det stöd som inrättats för förnybara energikällor anges i direktiv 2001/77/EG enbart att stöd bör beviljas "utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i fördraget". Nationell lagstiftning som inkluderar avfall som inte är biologiskt nedbrytbar i förnybara energikällor måste därför följa gemenskapsreglerna om statligt stöd till skydd för miljön som anges i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till skydd för miljön⁽²⁾.

Det är uppenbart att de särskilda bestämmelserna i riktlinjerna om stöd till förnybara energikällor (punkterna E.1.3 och E.3.3 i riktlinjerna om statligt stöd till skydd för miljön) endast kan tillämpas om dessa förnybara energikällor definieras i enlighet med artikel 2 i direktiv 2001/77/EG (se punkt 6 och fotnot 7 i riktlinjerna). Dessa bestämmelser gäller därför inte stöd till produktion av el från avfall som inte är biologiskt nedbrytbar. Den här typen av stöd kan emellertid uppfylla riktlinjernas villkor för driftstöd till avfallshantering (punkt E.3.1 i riktlinjerna).

Målet med direktiv 2001/77/EG bör ses tillsammans med de principer för avfallshandling som anges i gemenskapens avfallsstrategi. Nationella system som innefattar icke-differentierade stöd (dvs. stöd som också omfattar den fraktion av avfall som inte är biologiskt nedbrytbar) till förbränning av avfall måste kunna visa att de inte bryter mot principen om förhindrande av avfall och inte hindrar återanvändning och återvinning av avfall.

Kommissionen kommer att noggrant granska de lagar, förordningar och andra bestämmelser som medlemsstaterna antar för att följa direktiv 2001/77/EG.

(¹) "Biomassa": den biologiskt nedbrytbara fraktionen av produkter, avfall och rester från jordbruk (både vegetabiliska och animaliska ämnen) skogsbruk och närstående industrier samt den biologiskt nedbrytbara fraktionen av industriavfall och kommunalt avfall.

(²) EGT C 37, 3.2.2001.

(2004/C 78 E/0199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2943/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Europeiska skattebetalare ger bidrag till att tjurfäktningar och andra lokala sedvänjor som innebär djurplågeri stimuleras och fortlever

1. Kan det i dagens läge tänkas att pengar som kommer från EU:s strukturfonder och Sammanhållningsfonden och är avsedda att stärka den regionala ekonomin används också till projekt till stöd för uppfödningen av sådana tjurar som inkom är avsedda för tjurfäktningar, eller att pengar från den gemensamma jordbrukspolitiken, vilka är avsedda som stöd till överkomligt prissatta livsmedel, också går till uppfödning av tjurar, som inte används för att producera kött utan för tjurfäktningsändamål och som väljs ut och ofta från och med födseln registreras för dessa ändamål?
2. Känner kommissionen till hur stora belopp från de regionala fonderna och från den gemensamma jordbrukspolitiken (det särskilda bidraget för nötkreatur av hankön) som mellan 1993 och 2002 också kan ha använts för att främja och bevara tjurfäktningar? Om så är fallet: om vilka belopp handlar det då, i absoluta tal och procentuellt?
3. Känner kommissionen också till några andra situationer, förutom tjurfäktningarna i Spanien, Portugal och Frankrikes sydliga kustområden, där pengar från EU ställs till förfogande för sådana lokala traditioner som annorstädes hos Europas medborgare mestadels framkallar avsky och betraktas som straffbara former av djurplågeri, såsom hundkamper, tuppfäktningar och rodeor?
4. Vilka möjligheter har kommissionen att vid tillämpningen av nu gällande föreskrifter se till att inga pengar från EU ställs till förfogande för sådana kontroversiella ändamål, oavsett om lagen eller allmänna opinionen i de berörda medlemsstaterna tillåter sådant som en del av den traditionella kulturen?
5. Om de möjligheter som avses i punkt 4 inte är tillräckliga, är kommissionen då beredd och har kommissionen för avsikt att ta initiativ till kompletterande åtgärder, så att de som tar emot pengar från EU åläggs ge förhandsgarantier för att pengarna på inget sätt skall gå till att förbereda, propagera för eller föranstalta några former av kamp mellan djur, varvid det skall höra till saken att den som inte ger några sådana upplysningar på förhand inte heller skall kunna få några bidrag?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Rent allmänt vill kommissionen påpeka att det inte finns någon särskild gemenskapslagstiftning om den fråga som ledamoten tar upp. Gemenskapslagstiftningen behandlar endast djurens välbefinnande på gårdarna, slakt av djur, villkor för djurtransporter och djur som används i laboratorier. Denna fråga tillhör medlemsstaternas behörighetsområde, och därför vill kommissionen understryka att det i dagsläget inte finns någon gemensam definition av djurplågeri som godtas av medlemsstaterna i alla sammanhang.

Detta sagt, vill kommissionen tillhandahålla följande information som rör de specifika frågor som ledamoten ställt:

- Bland de olika åtgärder som är avsedda för inkomststöd till nötköttsproducenter, föreskrivs i gemenskapslagstiftningen att en producent som håller handjur av nötkreatur på sitt jordbruk efter ansökan kan ha rätt till ett särskilt bidrag. Detta särskilda bidrag beviljas endast en gång under tjurens livslängd från och med nio månader, inom de regionala gränserna per medlemsstat som innebär att detta beviljas högst 90 djur i denna åldersgrupp per år och per jordbruk.
- Kostnaderna för att föda upp djuren innebär att tjuruppfödare inte skjuter upp det särskilda bidraget, som i allmänhet betalas ut från den ålder som anges i förordningen, dvs. vid en tidpunkt som man fortfarande inte vet hur djuret kommer att användas. Uppfödarna av den typ av tjurar som kan användas för tjurfäktning i de berörda medlemsstaterna bestämmer vilka tjurar som är avsedda för tjurfäktning först då djuren vuxit färdigt.
- Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till är den andel djur på gårdar med tjuruppfödning som är avsedda för tjurfäktningar mycket liten jämfört med det antal djur som går till slakt. Resten av tjurarna föds upp med tanke på slakt för konsumtion, och samma sak gäller de "vanliga" tjurarna, eftersom de producenter som väljer ut en liten andel av sina djur till tjurfäktning också är nötköttsproducenter.
- Därav följer att uppfödarna erhåller det särskilda bidraget för alla sina handjur av nötkreatur, även de som slutligen är avsedda för tjurfäktningar. Enligt den gällande lagstiftningen är medlemsstaterna inte skyldiga att särredovisa tjurar på grundval av detta kriterium när de till kommissionen anmäler antalet djur som godkänts för bidrag varje år.
- Därför kan kommissionen inte undanta dessa uppfödare från det särskilda bidraget eller från direkta bidrag i allmänhet. Kommissionen har inte heller någon möjlighet att föreslå att åtskillnad skall göras mellan tjurar beroende på deras slutanvändning, eftersom det i sak inte finns någonting som skiljer "tjurfäktningstjurar" från andra tjurar, i synnerhet inte när det gäller deras lämplighet för mänsklig konsumtion.
- Kommissionen antog i januari 2003 ett förslag till reform av den gemensamma jordbrukspolitik. Kommissionen föreslog att man skulle införa ett frikopplat (från produktionen) inkomststöd per jordbruksföretag genom att införa ett enhetsstöd som skall ersätta de flesta bidragen enligt olika gemensamma organisationer för marknaden, inbegripet nötkött. Denna typ av förslag innebär bland annat att man skall sluta med direkta utbetalningar av bidrag, som det särskilda bidraget för handjur av nötkreatur, till nötköttsproducenter som håller tjurar, inbegripet tjurar avsedda för tjurfäktning. Dessutom innebär kommissionens förslag att principen om tvårvillkor skall ha en allmän tillämpning. Jordbrukare som erhåller direkta bidrag måste följa fastställda krav vad gäller framför allt djurens välmående. De regler som styr den gemensamma organisationen för marknaden för nötkött, inbegripet de direkta bidrag som alla nötkreatur omfattas av, fastställs i rådets förordning, vilket innebär att endast rådet kan ändra det gällande regelverket efter att Europaparlamentet utfärdat ett yttrande.
- När det gäller strukturfondernas verksamhet vill kommissionen upplysa om att ett projekt benämnt Minotauro presenterats för gemenskapsfinansiering inom ramen för gemenskapsinitiativet Interreg IIIC, i samband med en ansökningsomgång som avslutades den 10 januari 2003. I detta projekt, som leddes från Spanien, deltar nio samarbetsparter från fyra medlemsstater (Grekland, Spanien, Frankrike och Portugal). Enligt ansökan syftade Minotauro-projektet till att upprätta ett nätverkssamarbete mellan lokala myndigheter som sysslar med förvaltning av kulturlandskapet, och det angavs inte som ett projekt inriktat på verksamhet kopplad till tjurfäktning.
- Kommissionen vill upplysa om att Minotauro-projektet inte valdes ut för gemenskapsfinansiering utan tillhörde de ansökningar som avsågs.
- Kommissionen vill dock påpeka att enligt regelverket för förvaltning av strukturfondernas stödåtgärder, tillhör alla förfaranden som rör analys, utvärdering och urval av konkreta projekt behörighetsområdet för de nationella och regionala myndigheter som av medlemsstaterna utses till förvaltningsmyndigheter för de olika programmen inom strukturfonderna. Alla projekt skall därmed

följa de inlämnings- och urvalsförfaranden som fastställs på nationell eller regional nivå och uppfylla de behörighets- och urvalskriterier som fastställs i varje program. Självklart måste kommissionen garantera att hela processen överensstämmer gemenskapens regelverk. Alla frågor som rör prioriteringar av olika konkreta projekt behandlas emellertid av medlemsstaternas, regionernas och andra berörda organ.

(2004/C 78 E/0200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2946/03
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Ett särskilt program för forskning

I motiveringen till förslaget till rådets beslut om ändring av beslut 2002/834/EG om antagande av ett särskilt program för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration: "Att integrera och stärka det europeiska området för forskningsverksamhet" (2002–2006)⁽¹⁾, föreslår Europeiska kommissionen att man vid den etiska översynen skall bedöma huruvida donatorerna givit ett frivilligt, uttryckligt och informerat samtycke.

Med beaktande av att stamceller som skall användas för forskningsändamål skall hämtas från mänskliga embryon som befinner sig i ett tidigt utvecklingsstadium, ombeds kommissionen besvara följande frågor:

- Vilka kommer att donera stamcellerna, från vilka kommer de att tas ut?
- Hur skall medgivande kunna inhämtas från dessa mänskliga varelser (embryon) som donerar sina stamceller, när de befinner sig i ett så tidigt utvecklingsstadium att de ännu inte har förmåga att uttala sig?

⁽¹⁾ KOM(2003) 390 slutlig.

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(7 november 2003)

Kommissionen skulle vilja upplysa parlamentsledamoten om att i anslutning till kommissionens förslag⁽¹⁾ och villkoret e) i bilagan till detta, avser referensen "donatorn" de personer som har juridiskt ansvar för det mänskliga embryo som har skapats som ett resultat av medicinskt assisterad befruktning i en konstgjord miljö avsett att ge upphov till havandeskap och som inte längre är avsett för det ändamålet (övertaligt embryo).

De personer som är juridiskt ansvariga definieras olika i nationella lagstiftningar om befruktning i en konstgjord miljö. Av det skälet hänvisar kommissionens förslag⁽²⁾ enligt subsidiaritetsprincipen till den nationella lagstiftning enligt vilken de specifika kraven för donators samtycke fastställs.

⁽¹⁾ KOM(2003) 390.

⁽²⁾ KOM(2003) 390 slutlig: Förslag till Rådets Beslut om ändring av beslut 2002/834/EG om antagande av ett särskilt program för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration: "Att integrera och stärka det europeiska området för forskningsverksamhet" (2002–2006).

(2004/C 78 E/0201)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2947/03
från Peter Liese (PPE-DE) till kommissionen

(2 oktober 2003)

Ämne: Trupbach industriområde

Den 24 april 2003 lade kommissionen fram sin ståndpunkt om den företagspark som planeras på det tidigare exercisfältet "Trupbach" i Siegerland. Kommissionen ställde sig negativt till dessa planer, trots att

den samma dag av hänsyn till allmänna intressen förhållit sig positivt till tre andra projekt i habitatområden. Projekten rörde hamnen i Rotterdam, gruvanläggningen i Bottrop och en järnvägssträcka i Sverige. Kommissionen motiverar sitt nekande framför allt med att det inte hade klarlagts tillräckligt noggrant att det inte finns några alternativ till förslaget och att de behöriga myndigheterna (delstaten Nordrhein-Westfalen) inte föreslagit några kompensationsåtgärder.

Är det sant att ståndpunkten om företagsparken i Trupbach är den enda negativa ståndpunkt som kommissionen tagit i fråga om ett planerat projekt i ett habitatområde? Stämmer det att den avgörande orsaken till den negativa ståndpunkten var att inga kompensationsåtgärder hade föreslagits och att det inte tillräckligt noggrant hade klarlagts varför det inte fanns några alternativ till projektet? Kan man tala om en bristfällig tillämpning av habitatdirektivet? Kan kommissionen bekräfta att den eventuellt hade ställt sig positivt till en ansökan där man bättre motiverat varför det inte finns några andra alternativ och redogjort för kompensationsåtgärderna?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(24 oktober 2003)

Efter antagandet av rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ har kommissionen avgett sex yttranden i enlighet med artikel 6.4 i det direktivet. Kommissionens yttrande av den 24 april – om skapandet av det nya industriområdet "Siegerland" på det tidigare exercisfältet Trupbach nära Siegen/Freudenberg (Nordrhein-Westfalen) – är det enda negativa yttrandet som avgetts hittills i detta sammanhang.

På grundval av tillgänglig information drog kommissionen slutsatsen att det finns ett antal alternativa områden som kan ge plats åt ytterligare industribyggelse för staden Siegen. Enligt artikel 6.4 i direktiv 92/43/EEG är frånvaron av alternativa lösningar en grundförutsättning för godkännande av projekt som har betydande negativa följder för områden som skyddas av det detta direktiv.

Kommissionen uttryckte också åsikten att det inte föreligger några särskilt tvingande skäl med ett allt överskuggande allmänintresse som motiverar skapandet av ytterligare ett stort industriområde på Trupbach-området. Vidare ansåg kommissionen att frånvaron av alternativa områden i regionen inte hade påvisats på ett entydigt sätt.

Bestämmelsen om nödvändiga kompensationsåtgärder, för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande, är ytterligare ett villkor för godkännande av projekt som har betydande negativa följder för områden som skyddas av direktiv 92/43/EEG. Detta gäller också när det inte finns något alternativ till ett projekt och när ett projekt är motiverat av tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse. Detta villkor var inte uppfyllt.

Vad gäller det planerade industriområdet i Trupbach (Siegen), har direktiv 92/43/EEG tillämpats korrekt såtillvida att ett yttrande från kommissionen begärdes i enlighet med artikel 6.4 i direktivet, och projektet hade inte godkänts av behöriga myndigheter innan ett yttrande hade avgetts. Emellertid hade inte alla bestämmelser i artikel 6.3–4 tillämpats på ett tillfredsställande sätt (se ovan). Detaljerade riktlinjer för korrekt tillämpning av dessa bestämmelser offentliggjordes av kommissionen i november 2000 samt år 2001⁽²⁾.

En eventuell ny begäran om ett reviderat yttrande från kommissionen om det planerade industriområdet skulle vara meningsfull enbart om man klart kunde visa följande: det finns inga genomförbara alternativ till det planerade projektet; projektet är motiverat av tvingande skäl som har ett allt överskuggande allmänintresse; man vidtar alla kompensationsåtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. I händelse av en ny ansökan kommer kommissionen att bygga sitt yttrande på en analys av den information som lämnas med avseende på dessa omständigheter.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ Skötsel och förvaltning av Natura 2000-områden – Artikel 6 i "habitatdirektivet" 92/43/EEG (Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer, 2000) och Bedömning av planer och projekt som har betydande följder för Natura 2000-områden (Metodvägledning om bestämmelserna i artikel 6.3-4 i habitatdirektivet 92/43/EEG (Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer, 2001).

(2004/C 78 E/0202)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2948/03**från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen**

(2 oktober 2003)

Ämne: Möjligheten att lämna uppgifter om missförhållanden inom kommissionen

Hur många personer har lämnat uppgifter om missförhållanden inom kommissionen sedan möjligheten att göra det infördes av kommissionsledamot Neil Kinnock?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(2 december 2003)

Som ett led i reformen införde kommissionen det så kallade whistleblowing-förfarandet för att uppmuntra tjänstemän och övriga anställda att anmäla missförhållanden och samtidigt kunna garantera dem fullständigt skydd.

I artikel 2 i kommissionens beslut av den 2 juni 1991⁽¹⁾ anges att tjänstemän och övriga anställda som får kännedom om omständigheter som tyder på att det förekommer bedrägeri utan dröjsmål skall underrätta sin avdelningschef eller generaldirektör eller lämna upplysningar direkt till generalsekretariatet eller till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF).

I kommissionens beslut av den 4 april 2002 upprepas att tjänstemän och andra anställda är skyldiga att utan dröjsmål underrätta sina överordnade, generalsekretariatet eller OLAF om omständigheter som tyder på förekomsten av olaglig verksamhet. I beslutet ges de anställda också möjlighet att under vissa noggrant fastställda omständigheter lämna uppgifter till personer utanför kommissionen och OLAF.

Kommissionen för inte någon statistik över antalet personer som har utnyttjat whistleblowing-förfarandet. OLAF får däremot uppgifter från en rad olika källor, som också kan innehålla uppgifter om whistleblowing från EU-anställda. I sin verksamhetsrapport (se http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/reports/index_en.html) skiljer OLAF mellan kommissionen, övriga institutioner, tipstelefonen osv., men det är inte möjligt att se om uppgifter som lämnats genom ett instrument som kommissionen skapat är resultatet av whistleblowing.

OLAF har uppgett för kommissionen att man sedan den 1 juni 1999 har inlett 76 undersökningar på grundval av uppgifter från informationskällor inom kommissionen.

Vid plenarmötet den 18 november uppgav kommissionens ordförande att kommissionens handlingsplan efter Eurostataffären kommer att inbegripa bestämmelser för att förstärka informationsflödet mellan OLAF och kommissionen.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 2 juni 1999 om villkor och närmare bestämmelser för interna utredningar för att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som kan skada gemenskapernas intressen, EGT L 149, 16.6.1999.

(2004/C 78 E/0203)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2964/03**från Brigitte Langenhagen (PPE-DE) till kommissionen**

(2 oktober 2003)

Ämne: Digital färdskrivare

I enlighet med artikel 2.3 i förordning (EG) 2135/98⁽¹⁾ lägger kommissionen fram ett förslag till rådet och (enligt artikel 251 i EU-fördraget) till parlamentet om förlängning av fristen för utställande av förarkort (nytt datum 5 maj 2004) och installation av digitala färdskrivare (nytt datum 5 augusti 2004) om inget

typgodkännande erhållits före den 5 augusti 2003. Hitintills har inget typgodkännande beviljats, enligt kapitel VIII i bilaga IB till rådets förordning (EEG) nr 3821/85^(?) om färdskrivare vid vägtransporter. Således kan ett typgodkännande inte förväntas förrän under första kvartalet 2004. Kommissionen har emellertid fortfarande inte lagt fram något förslag om att inleda ett medbeslutandeförfarande i syfte att fastställa en ny frist.

Om kommissionen inte inleder ett medbeslutandeförfarande och fristerna 5 maj 2004 för utställande av förarkort och 5 augusti 2004 för installation av färdskrivare kvarstår, föreligger stor risk för att bilindustrin och möjligen även vissa medlemsstater inte kommer att ha tillräckligt med tid för att dessa nya, viktiga system skall kunna införas på ett smidigt sätt.

Eftersom det ur rättslig synpunkt inte är möjligt att erhålla ett typgodkännande före utgången av 2003, ber jag kommissionen informera om vilka rättsliga och praktiska åtgärder man avser vidta för att garantera att införandet av digitala färdskrivare kan ske samtidigt och på ett friktionsfritt sätt i alla medlemsstater?

Har kommissionen, vid sina överväganden om att eventuellt inleda ett medbeslutandeförfarande, gjort en riskanalys av båda alternativen och i så fall vilket resultat kom man fram till?

Tror inte kommissionen att det föreligger risk för att införandet av digitala färdskrivare kommer ytterligare att försenas till följd av oklara och orealistiska frister för industrin och myndigheterna om ett medbeslutandeförfarande inte inleds?

Hur ser kommissionen rent generellt på parlamentets rättigheter enligt artikel 2.3 i förordning (EG) 2135/98?

⁽¹⁾ EGT L 274, 9.10.1998, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 370, 31.12.1985, s. 8.

Svar lämnat av Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 november 2003)

Kommissionen erhöll nyligen nya uppgifter från tillverkarna av färdskrivare om läget när det gäller typgodkännande av digital registreringsutrustning. Kommissionen beklagar att tillverkarna i motsats till tidigare uttalanden i början av året, enligt vilka typgodkännande kunde förväntas före utgången av detta år, nu anger att typgodkännande i bästa fall kan förväntas erhållas i april 2004. I skrivelser till parlamentets ledamöter, medlemsstaterna och andra intressenter baserade på tidigare uttalanden från branschen har kommissionen angivit att den skulle bedöma situationen när de första typgodkännandena förväntades beviljas. När det nu står klart att något typgodkännande inte kommer att föreligga under 2003, måste kommissionen ompröva situationen. Beslutet att inte förlänga fristerna för genomförande, som kommissionen fattade tidigare detta år, baserades på en analys av de möjligheter som stod till buds efter att tillverkarna av färdskrivare hade informerat kommissionen att typgodkännande av deras utrustning skulle försenas några månader. Baserat på denna bedömning beslutade kommissionen att inte överlämna något förslag att förlänga fristerna. En sådan förlängning var inte motiverad eftersom den skulle ha lett till betydande försening i det övergripande införandet av digitala färdskrivare och till en oacceptabel situation ur trafiksäkerhetssynpunkt.

Kommissionen är väl medveten både om behovet att fastställa tydliga och realistiska frister för genomförande och om gemenskapslagstiftarens privilegier enligt artikel 2.3 i förordning (EG) 2135/98⁽¹⁾. Kommissionen kommer att ompröva situationen så snart det står klart när det första typgodkännandet kommer att beviljas. Kommissionen förväntar sig att branschen påskyndar sitt arbete i denna fråga.

⁽¹⁾ EGT L 274, 9.10.1998.

(2004/C 78 E/0204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2965/03
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Stöd till forskning om endometrios

Hur mycket EU-stöd har beviljats till forskning om endometrios under de senaste tre åren?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

Kommissionen har under de senaste tre åren inte givit stöd till något projektförslag som särskilt berörde endometrios.

Under femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, i det särskilda programmet för biovetenskap (nyckelåtgärden miljö och hälsa) finansierades ett projekt med titeln "Comparison of exposure-effect pathways to improve the assessment of human health risks of complex environmental mixtures of organohalogens" som delvis berörde denna sjukdom. Projektet behandlade tänkbara kopplingar mellan miljöexponering och endometrios. Eftersom projektet inte i första hand var inriktat på endometrios är det emellertid inte möjligt att uppskatta hur mycket av medlen till detta projekt som användes för den sjukdomen.

(2004/C 78 E/0205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2969/03
från Roberto Bigliardo (UEN) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Förvaltning av gemenskapsstöd på 150 000 euro – en rumänsk minister inblandad

Enligt uppgifter i den rumänska pressen förvaltar mannen och sonen till den rumänska ministern för europeisk integration på ett oegentligt sätt 150 000 euro som beviljats av kommissionen inom ramen för yrkesutbildningsprogrammet Leonardo Da Vinci. Vidare lär kommissionen, enligt uppgifter som förekommit i den rumänska pressen och den franska dagstidningen "Le Monde" av den 23.9.2003, ha skickat ut experter som stannade i Bukarest endast en dag och inte besökte något annat än sätet för EU:s representation.

1. Kan kommissionen ge sin syn på trovärdigheten hos denna typ av gemenskapsprogram där man beviljar stöd till företag som drivs av nära familjemedlemmar till en minister som ansvarar för den europeiska integrationen?
2. Kan kommissionen dessutom i detalj redogöra för hur dessa medel har använts av följande företag:
 - Haka Industrienlagen
 - Millenium
 - Imes
 - Debrom?
3. Vad tänker kommissionen göra för att åtgärda denna situation?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(18 november 2003)

Summan 150 000 euro gäller två projekt om rörlighet under 2000 (dvs. innan Hildegard Puwak utnämndes till minister för europeisk integration) och två projekt under 2001.

I den granskning som utfördes av fyra tjänstemän från kommissionen (två dagar i Bukarest, därefter analys av dokumenten i Bryssel) drogs slutsatsen att det förfarande som följdes av Rumäniens programkontor vid bedömningen av projektansökningarna under 2000 och 2001 stödde sig på principen om anlitande av oberoende experter.

Kommissionen upptäckte ingenting som tydde på att förfarandet påverkats av inflytande utifrån, varken från den dåvarande rumänska regeringen eller från andra aktörer.

Företagen Imes och Haka, som deltog vid anbudsproceduren, ersattes av företagen Millenium Consulting och DE*BE*ROM som mottagare av praktikanter.

Stödåtgärderna för rörlighet förvaltas decentraliserat av de nationella myndigheterna, i detta fall det rumänska utbildningsministeriet. Ministeriet har tillsatt en särskild kommission som ska analysera rapporterna om de fyra berörda projekten, och särskilt verifikationerna av utgifterna. Resultaten av denna analys bör vara klara under den första veckan i november 2003. Ministeriet har även åtagit sig att utföra de åtgärder som visar sig vara nödvändiga när resultaten blir kända.

Kommissionen följer uppmärksamt den rumänska undersökningskommissionens arbete.

Generaldirektoratet för utbildning och kultur har utfört en detaljerad analys av förvaltningen av det gemenskapsstöd som beviljats för dessa fyra projekt. Man upptäckte vissa oegentligheter. Kommissionen har meddelat sina synpunkter till de nationella rumänska myndigheterna. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning har anlitats för att utreda dessa påståenden och är tillgänglig för att ge stöd till de berörda myndigheterna.

En plan för att förbättra förfarandena i samband med projekt om rörlighet begärdes redan i slutet av år 2001 av det rumänska programkontoret.

Sedan januari 2002 har kommissionen använt ett system för kvalitetssäkring av stödåtgärder för rörlighet i flera etapper i alla deltagarländer.

Nästa etapp kommer att bestå av att

- utveckla metoden för kvalitetssäkring inom partnerorganisationerna genom att upprätta en stadga för Leonardo da Vinci där den projektansvarigas och partnerorganisationernas skyldigheter anges,
- förbättra bestämmelserna om mottagarnas rapporter så att de ger en tydlig bild av praktiktjänstgöringen, och,
- ange kravspecifikationer för programkontorens projektövervakning som baseras på den goda praxis som utvecklats.

(2004/C 78 E/0206)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2971/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(6 oktober 2003)

Ämne: Fartyg med giftig last

År 2003 (fram till september) hade europeiska skeppsredare lämnat 124 fartyg för skrotning på stränder i Asien. Detta innebär att giftiga kemikalier, såsom asbest, PCB, olja, oljeslam och färger, läckt ut i miljön från samtliga 124 fartyg och förorenat ett ekosystem som redan är belastat till sin bristningsgräns. Dessutom har de personer som arbetar på dessa fartygsskrotande stränder utsatts för farliga och potentiellt dödliga ämnen.

EU:s nuvarande avfallsförordningen (EEG) nr 259/93⁽¹⁾ förbjuder exporten av farligt avfall. Europaparlamentet fäster stor vikt vid upprätthållandet av dessa bestämmelser för att förhindra miljöföroreningar orsakade av avfall. Export av gamla fartyg är de facto det samma som export av farligt avfall. Det är oroväckande att konstatera att om ingenting förändras kommer Europeiska unionen fortsättningsvis att tillåta olaglig export av farligt avfall, trots existerande lagstiftning.

Vi vill göra kommissionen uppmärksam på följande fartyg som är ett i den grupp på 124 fartyg som skickats till Asien 2003:

Skopelos, ett tankfartyg för råolja (274 949 dödviktton) byggt 1974, som seglat under grekisk flagg. Fartygets huvudansvariga var Aeolos Management S.A. Den registrerade ägaren var E.N.E. Skopelos Ltd (ett litet grekiskt företag, som uppenbarligen inte har andra fartyg).

Fartyget åkte på sin sista resa 2003 och styrde då direkt från europeiska vatten till fartygsskrotande varv i Bangladesh enligt följande tidtabell:

- Pireus, Grekland, efter 12 april 2003–före 25 april 2003
- Suez, Egypten, 25 april 2003–25 april 2003
- Fujairah Anch., Förenade Arabemiraten, 10 maj 2003–16 maj 2003
- Chittagong Roads, Bangladesh, 27 maj 2003–före 4 juni 2003
- Chittagong, Bangladesh, 4 juni 2003

Kan rådets förordning (EEG) nr 259/93 tillämpas på sådana fartyg som Skopelos, som bedriver export från Europeiska unionen till fartygsskrotande stränder i utvecklingsländer, och betraktas dylika fartyg, vilka i likhet med Skopelos skall skrotas, som farligt avfall?

Vad ämnar kommissionen göra för att säkerställa att de behöriga myndigheterna (Grekland i fallet Skopelos) agerar i enlighet med reglerna och förfarandena i rådets förordning (EEG) nr 259/93 för att garantera att inga fartyg olagligt exporteras till fartygsskrotande stränder i Asien?

Vad ämnar kommissionen göra för att säkerställa att skeppsredarna (i fallet Skopelos Aeolus Management S.A. från Pireus, Grekland) agerar i enlighet med reglerna och förfarandena i rådets förordning (EEG) nr 259/93?

⁽¹⁾ EGT L 30, 6.2.1993, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Förordning (EEG) nr 259/93 gäller avfallstransporter inom, till och från gemenskapen.

Definitionen av avfall fastläggs i direktiv 75/442/EEG (i dess ändrade lydelse), och definitionen av "farligt avfall" fastläggs i direktiv 91/689/EEG (i dess ändrade lydelse).

EG-domstolen har fällt en rad avgöranden angående avfallskonceptet, och det framgår tydligt av rättspraxis att termen "avfall" inte skall tolkas restriktivt. Istället måste man beakta alla relevanta omständigheter i syfte att avgöra huruvida en innehavare "bortskaffar", "avser att bortskaffa" eller "är skyldig att bortskaffa" avfall i enlighet med definitionen. Om ett uttjänt fartyg skickas för skrotning, till den destination som frågeställaren nämner, skall det betraktas som avfall eftersom innehavaren avser att bortskaffa det.

När det gäller det objektiva elementet i definitionen av avfall — skyldigheten att bortscaffa — är frågan när denna skyldighet uppstår. Viss lagstiftning, exempelvis direktiv 95/21/EG (om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll)), kan vara till hjälp när denna fråga skall besvaras (se särskilt artikel 9).

Bedömningen av huruvida avfall "bortscaffas", eller huruvida det föreligger en "avsikt att bortscaffa" avfall, är i hög grad beroende av konkreta omständigheter i varje enskilt fall samt av hur synlig denna avsikt är för yttervärlden. Ett antal omständigheter kan tyda på att det föreligger en avsikt ur ett objektiva perspektiv (t.ex. ett avtal om demontering av fartyget, fartygets skick, strykning ur fartygsregistret, fartygets ålder etc.) Svårigheterna när det gäller att påvisa denna subjektiva "avsikt att bortscaffa" är uppenbara.

Först och främst står det dock klart att ett fartyg kan betraktas som avfall. Generellt sett står det också klart att det utgör avfall när det bortscaffas eller när någon har en avsikt eller skyldighet att bortscaffa det — dvs. från den tidpunkt då det är ägarens avsikt att inte längre använda det som ett fartyg. Ett fartyg som är avsett för demontering skall således betraktas som avfall.

I förordningen uteslutes varken uttjänta fartyg eller sjötransport från tillämpningsområdet.

Förordningen innehåller dock ett undantag med avseende på avfall som förtecknas i bilaga 2 (icke-farligt) och som uteslutande är avsett för återvinning. Frågan är därför om uttjänta fartyg, såsom de fartyg som nämns i frågan, är förtecknade i bilaga 2. I post GC 030 i bilaga 3 förtecknas "fartyg och annan flytande materiel avsedda att huggas upp, noggrant tömt på all last och annat material som uppkommit i samband med fartygets drift och som kan klassificeras som farligt ämne eller avfall". Fartyg avsedda för demontering är dock vanligen inte "noggrant tömda" i en utsträckning som gör att de kan förtecknas i bilaga 2. Det är inte heller säkert att de är avsedda för återvinning; de kanske snarare är avsedda för bortscaffande. Därför är undantaget inte tillämpligt i sådana fall.

De flesta fartyg innehåller olika typer av oorganiska material (t.ex. asbest som används som brandskydds- och isoleringsmaterial för ledningar och kabinväggar). Polyklorerade bifenylter (PCB) används för isolering av kablar, och bly och tributyltenn används för målning.

Dessa farliga material förtecknas som farliga poster i EU:s avfallslista. Vad som är viktigare är att sådant avfall också förtecknas i bilaga 5 till förordningen. I bilaga 5 förtecknas avfall som omfattas av förbudet mot export av farligt avfall från OECD-länder till länder utanför OECD i enlighet med förordning (EEG) nr 259/93. Exportförbudet härrör från Baselkonventionen.

I bilaga 5 (del 1, lista A) återfinns bland annat följande farliga material med relevans för fartyg som är avsedda för demontering:

- A2050 Avfall av asbest (stoff och fibrer)
- A3020 Avfall av mineraloljor som är oanvändbara för sitt ursprungliga ändamål
- A4060 Blandningar och emulsioner av spilloljor/vatten och kolväten/vatten
- A4070 Avfall från framställning, formulering och användning av tryckfärger, färgämnen, pigment, målarfärger, lacker och fernissa, med undantag av sådant avfall som anges i förteckning B (se motsvarande post i förteckning B, B4010)

Om ett skepp som är avsett för demontering inte töms på all last och annat farligt material som uppkommit i samband med dess drift, skall det betraktas som farligt avfall. I praktiken kan ett fartyg som fortfarande går för egen maskin inte tömmas på det sätt som beskrivs. För att det skall kunna framdrivas måste det alltid innehålla vissa farliga material, t.ex. asbest. Följaktligen skall det betraktas som farligt avfall.

Genomförande och kontroll av efterlevnaden av gemenskapens lagstiftning, däribland avfallslagstiftningen, faller inom medlemsstaternas ansvarsområde. Kommissionen uppmuntrar samarbete mellan medlemsstaterna, bland annat via IMPEL-nätverket, för att säkerställa ett korrekt genomförande av förordningen och av förbudet mot export av farligt avfall till länder utanför OECD.

(2004/C 78 E/0207)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2973/03

från Jean-Louis Bernié (EDD) till kommissionen

(6 oktober 2003)

Ämne: Marais Breton-området – september 2003

I en skrivelse av den 25 augusti 2003 till Jean-Louis Bernié framför senator Oudin (Vendée, Frankrike) följande:

Eftersom Frankrikes tillvägagångssätt är av avtalsmässig karaktär är de lokala aktörerna inte förpliktade att vidta de förvaltningsåtgärder som föreslås.

Skulle kommissionen, med utgångspunkt i det europeiska regelverket, kunna ange om en medlemsstat kan besluta att lokala aktörer inom Natura 2000-områden inte skall åläggas några skyldigheter om inga ekonomiska bidrag utgår till exempelvis markägare, jordbrukare, fiskare, jägare eller andra naturnyttjare?

Anser kommissionen att man enbart genom kontraktspolitik kan säkerställa skyddet av Natura 2000-områden?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Som svar på parlamentsledamotens första fråga är artikel 6 i direktiv 92/43/EEG ⁽¹⁾ tillämplig. Enligt denna bestämmelse skall medlemsstaterna för de särskilda bevarandeområdena vidta nödvändiga åtgärder för bevarande. Medlemsstaterna bör också vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöer och habitat för arterna i dessa områden. Detta kan innebära att de lokala aktörerna åläggs att tillämpa de rekommenderade förvaltningsåtgärderna, vare sig det finns en ekonomisk motprestation eller inte.

Vad gäller parlamentsledamotens andra fråga, om tillämpningen av en kontraktspolitik på förvaltningen av Natura-2000-områdena, anser kommissionen att en sådan politik inte ensam räcker för att garantera att områdena skyddas och bevaras.

I artikel 6.1 i direktiv 92/43/EEG föreskrivs positiva åtgärder för samtliga särskilda bevarandeområden för att uppnå det allmänna syftet med direktivet, nämligen att bevara eller återställa de livsmiljöer samt de vilda djur- och växtarter som är av intresse för gemenskapen. Dessa bevarandeåtgärder bör motsvara de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som förekommer i områdena. Åtgärderna kan anta följande två former: Lämpliga lagstiftande, administrativa eller avtalsmässiga åtgärder och, i förekommande fall, lämpliga förvaltningsplaner.

Valet mellan lagstiftande, administrativa eller avtalsmässiga åtgärder och även valet av förvaltningsplaner åligger medlemsstaterna. Dessa villkor är förenliga med subsidiaritetsprincipen. Medlemsstaterna måste emellertid välja minst ett av följande tre alternativ: Lagstiftande, administrativa eller avtalsmässiga åtgärder. För ett Natura-2000-område kan medlemsstaterna använda en enda åtgärdskategori (till exempel avtalsmässiga åtgärder) eller kombinerade åtgärder (till exempel en kombination av lagstiftande och avtalsmässiga åtgärder beroende på de problem som finns när det gäller bevarandet av livsmiljötyperna i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som förekommer i dessa områden). Förutom de obligatoriska åtgärder som medlemsstaterna väljer kan de utforma och genomföra förvaltningsplaner.

Vilken typ av åtgärder som medlemsstaterna än väljer är de emellertid förpliktade att respektera de allmänna målen i direktivet. Om en medlemsstat väljer avtalsmässiga åtgärder är den alltid förpliktad att permanent införa de bevarandeåtgärder som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som förekommer i områdena och att respektera det övergripande bevarandemålet i direktivet.

Förutom det övergripande bevarandesystem som medlemsstaterna måste inrätta för de särskilda bevarandehavensområdena enligt artikel 6.1 i direktivet skall förpliktelserna i artikel 6.2–4 tillämpas. Dessa bestämmelser innehåller förebyggande åtgärder för att förhindra försämringar och störningar med betydande konsekvenser i Natura-2000-områdena.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2980/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(9 oktober 2003)

Ämne: Indragen finansiering av studier i anslutning till offentliga arbeten i Grekland

Enligt uppgifter i grekisk press kommer gemenskapsfinansieringen av förhandsstudier i anslutning till alla projekt inom ramen för strukturfonderna att dras in på grund av gemenskapens lagstiftning inte har efterlevts.

Mer precist kan konstateras att det förefaller som om kommissionens generaldirektör för den inre marknaden i en skrivelse till sina kolleger vid de andra generaldirektoraten påtalat brott mot gemenskapsdirektiven, i synnerhet mot direktiv 92/50/EEG (¹) om offentlig upphandling av tjänster. Det här har, enligt skrivelserna i grekisk press, lett till att finansieringen av förhandsstudierna dragits in.

1. Hur ställer sig kommissionen officiellt till den här frågan?
2. Om kommissionen redan beslutat om indragning, hur stor andel av budgeten för finansieringen av studierna är det som kommer att dras in?
3. Hur skall de här studierna finansieras?
4. Om studierna, trots kommissionens invändningar vad gäller förenlighet med gemenskapsrätten, finansieras med nationella medel, kommer det då att vara möjligt att finansiera själva arbetena med medel ur strukturfonderna och sammanhållningsfonden?

(¹) EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(7 januari 2004)

1. Under ett rutinmässigt kontrollbesök på stället rörande Egnatia-projektet, vars studier delvis medfinansieras via budgetposten för transeuropeiska transportnät (TEN-T), konstaterade man att Egnatias praxis för tilldelning av studiekontrakt på vissa punkter kanske inte överensstämmer med bestämmelserna om offentlig upphandling, och därför skulle behöva undersökas närmare. Egnatia tycks tilldela kontrakten på grundval av kvaliteten hos företaget självt, istället för på grundval av kvaliteten i de tjänster som de utvalda företagen kan tillhandahålla. En sådan praxis skulle strida mot rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster.

Kommissionen står i tät kontakt med de grekiska myndigheterna för att kunna samla in alla de upplysningar som behövs för en bedömning av de berörda frågorna.

2. Medan man avvaktar resultatet av bedömningen av förenligheten med bestämmelserna för offentlig upphandling har kommissionen ställt in en del av betalningarna, nämligen de som rör budgetposten för Ten-T (de inställda betalningarna rör 38 undersökningar, som utgör 82 miljoner euro av det totala planerade stödet).

3. och 4. Om kommissionen drar slutsatsen att det kan röra sig om en överträdelse av gemenskapsrätten, kan den inleda det förfarande som fastställs i EG-fördragets artikel 226. I så fall skall alla betalningar från EU (dvs. också betalningar rörande Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) och Sammanhållningsfonden) rörande föremålet för det eventuella överträdelseförfarandet ställas in. Kommissionen vill gärna understryka att en konstruktiv dialog för ögonblicket pågår mellan de grekiska myndigheterna och kommissionen med sikte på att klara ut den nuvarande situationen och få slut på en eventuell överträdelse.

(2004/C 78 E/0209)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2982/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(9 oktober 2003)

Ämne: Stabilitetspakten

I svaret på min fråga H-0564/01 ⁽¹⁾ till rådet om det grekiska programmet för stabilitet och utveckling upplyste man mig om att Ecofinrådet den 12 februari 2001 hade behandlat det första stabilitetsprogrammet för Grekland, som gällde perioden 2001–2004, och att Ecofinrådet ansett att den planerade budgetpositionen innehöll en tillräcklig säkerhetsmarginal för att hindra underskottet från att överskrida tröskeln om 3 procent.

Enligt offentliggjorda uppgifter har den grekiska regeringen, efter att ha utfört kontinuerliga kontroller av budgeten för de olympiska spelen, vilket den även gjort i samarbete med organisationen Aten 2004, dragit slutsatsen att man för perioden 2003–2004 behöver ytterligare ca 2,3 miljarder euro för att kunna slutföra de olika arbetena. Med anledning av detta undrar jag i vilken mån kommissionen nu anser att Grekland inte kommer att överskrida "säkerhetsmarginalen" och hålla underskottet på stabil nivå? Anser kommissionen fortfarande, när två år har gått sedan Ecofinrådet för första gången gjorde sin bedömning av Greklands ekonomiska situation, att Grekland inte brutit mot villkoren i stabilitetspakten?

⁽¹⁾ Skriftligt svar av den 4 juli 2001.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(4 november 2003)

Kommissionen följer noggrant hur de grekiska offentliga finanserna utvecklas, framförallt därför att de ökande kostnaderna för förberedelserna för OS och kostnaderna för det annonserade sociala paketet tycks öka trycket på statsbudgeten kraftigt. Den grekiska regeringen har nyligen reviderat siffran för underskottet i den offentliga sektorns finanser till 1,4 % av bruttonationalprodukten (BNP) 2003. I våras förespände kommissionen underskottet till 1,1 % av BNP 2003 och 1,0 % av BNP 2004. Utvecklingen nyligen tyder på att dessa beräkningar säkert kommer att ändras i kommissionens höstprognos, som dock ännu inte är färdig. Under dessa omständigheter kommer kommissionen att med största uppmärksamhet granska budgetutvecklingen i Grekland om tydliga tecken skulle finnas på försämringar. Man bör hålla i minnet att rådet i sitt yttrande om 2002 års uppdaterade stabilitetsprogram (januari 2003) rekommenderade Grekland att genomföra striktare och starkare budgetjusteringar på medellång sikt; det betonades också att detta krävdes med tanke på den fortfarande mycket höga statsskulden och det faktum att den har minskat för lite under de senaste åren.

(2004/C 78 E/0210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2983/03**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(9 oktober 2003)

Ämne: Fall av brott mot gemenskapens miljölagstiftning

Kan kommissionen upplysa mig om i vilka konkreta fall man har konstaterat att den grekiska lagstiftningen inte efterlever gemenskapens miljölagstiftning? Jag skulle också vilja veta vilka av dessa fall som gett kommissionen anledning att inleda överträdelseförfaranden mot Grekland?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 november 2003)

Den 21 oktober 2003 förelåg kommissionen 92 fall av misstänkta eller fastställda brott mot gemenskapens miljölagstiftning i Grekland. Av dessa gällde 24 lagstiftning om avfallshantering, 19 direktiv 85/337/EEG i dess lydelse enligt direktiv 97/11/EG⁽¹⁾, 19 miljöskydd, 13 luftförorening, 11 vattenskydd och 6 andra delar av gemenskapens miljölagstiftning. I 42 fall anser kommissionen att Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapens miljölagstiftning. Kommissionen har därför i dessa fall redan inlett ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 respektive artikel 228 i EG-fördraget.

I 11 fall har kommissionen avgett ett motiverat yttrande riktat till Grekland i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Överträdelserna i fråga gäller följande: klassificering av områden som särskilda skyddsområden enligt direktiv 79/409/EEG⁽²⁾, byggande av ett vattenreningsverk i Gerani, behandling av spillolja, skydd av Mesolongi-bukten, olaglig deponi i Paiania, behandling av avloppsslam från anläggningen i Psittalia, deponin i Maroulas på Kreta samt underlåtenhet att anmäla genomförandeåtgärder för direktiven 2000/69/EG⁽³⁾, 2000/76/EG⁽⁴⁾, 2001/80/EG⁽⁵⁾ och 2001/81/EG⁽⁶⁾.

Vidare har kommissionen redan väckt talan vid EG-domstolen i nio fall, närmare bestämt i målen C-301/01 (felaktigt införlivande av direktiv 85/337/EEG i den grekiska lagstiftningen), C-119/02 (avsaknad av uppsamlingsystem och reningsverk för avloppsvattnet från tätbebyggelsen i regionen Thriassion), C-420/02 (deponi vid Pera Galinoi på Kreta), C-163/03 (föroreningar i regionen Thriassio Pedio), C-167/03 (grekisk lagstiftning strider mot gemenskapsbestämmelserna när det gäller fågeljakt), C-246/03 (underlåtenhet att anmäla genomförandeåtgärder för direktiv 2000/53/EG⁽⁷⁾), C-247/2003 (underlåtenhet att anmäla genomförandeåtgärder för direktiv 1999/22/EG⁽⁸⁾), C-364/03 (driftsvillkoren för ett värmekraftverk i Linoperamata på Kreta), C-416/03 (underlåtenhet att anmäla genomförandeåtgärder för direktiv 2001/18/EG⁽⁹⁾).

Kommissionen har dessutom inlett ett överträdelseförfarande enligt artikel 228 i EG-fördraget, eftersom Grekland anses ha underlåtit att vidta de åtgärder som krävs för att följa en dom av domstolen. Överträdelserna i fråga gäller följande: avsaknad av program med kvalitetsmål för att begränsa utsläpp av farliga ämnen enligt förteckning II första strecksatsen i bilagan till direktiv 76/464/EEG⁽¹⁰⁾ (dom av den 25 maj 2000, C-384/97), avsaknad av nödvändiga åtgärder för införande och tillämpning av ett effektivt och strikt skyddssystem för havssköldpaddan *Caretta caretta* på Zakynthos (dom av den 30 januari 2002, C-103/00) och underlåtenhet att lämna de uppgifter som avses i artikel 8.3 i direktiv 91/689/EEG⁽¹¹⁾.

Dessutom har kommissionen beslutat att väcka talan vid domstolen i ytterligare två fall. Den 21 oktober 2003 var dessa förfaranden ännu inte avslutade. Överträdelserna i fråga gäller följande: ett stort antal olagliga eller okontrollerade deponier i Grekland samt otillräcklig rening av Athens avloppsvatten.

Det bör påpekas att domstolen i sina domar av den 5 juni 2003 fann att Grekland gjort sig skyldigt till fördragsbrott på grund av underlåtenhet att anmäla genomförandeåtgärder för direktiv 2000/14/EG⁽¹²⁾ (C-352/02) och på grund av underlåtenhet att lämna de uppgifter som avses i artikel 11 i direktiv 96/59/EG⁽¹³⁾ (C-83/02).

- (¹) Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.
- (²) Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/69/EG av den 16 november 2000 om gränsvärden för bensen och koloxid i luften, EGT L 313, 13.12.2000.
- (⁴) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall, EGT L 332, 28.12.2000.
- (⁵) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/80/EG av den 23 oktober 2001 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar, EGT L 309, 27.11.2001.
- (⁶) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG av den 23 oktober 2001 om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar, EGT L 309, 27.11.2001.
- (⁷) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG av den 18 september 2000 om uttjänta fordon – Uttalanden av kommissionen, EGT L 269, 21.10.2000.
- (⁸) Rådets direktiv 1999/22/EG av den 29 mars 1999 om hållande av vilda djur i djurparker, EGT L 94, 9.4.1999.
- (⁹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön och om upphävande av rådets direktiv 90/220/EEG – Kommissionens uttalande, EGT L 106, 17.4.2001.
- (¹⁰) Rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö, EGT L 129, 18.5.1976.
- (¹¹) Rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall, EGT L 377, 31.12.1991.
- (¹²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/14/EG av den 8 maj 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om buller i miljön från utrustning som är avsedd att användas utomhus, EGT L 162, 3.7.2000.
- (¹³) Rådets direktiv 96/59/EG av den 16 september 1996 om bortscaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT), EGT L 243, 24.9.1996.

(2004/C 78 E/0211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2984/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(9 oktober 2003)

Ämne: Uppförande av byggnader längs kuster

1. Skulle kommissionen kunna ange om det finns någon EU-lagstiftning i vilken uppförande av byggnader längs kuster eller stränder regleras eller förbjuds?
2. Skulle kommissionen kunna uppge om den har för avsikt att lägga fram ett sådant lagstiftningsförslag?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

1. Det finns ingen gemenskapslagstiftning som förbjuder byggnationer vid kuster eller på stränder. Däremot kan byggnadsprojekt för att godkännas underkastas miljökonsekvensbedömning enligt rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾. I förteckningarna i bilagorna I och II till det direktivet ingår projekt som sannolikt kan förekomma i kustområden, exempelvis hamnanläggningar, kustanläggningar, småbåtshamnar och liknande i allmänna stadsplanerings- och turismutvecklingsprojekt (bilaga I.8; bilaga II.10 b, e, k och 12 b-c).
2. Kommissionen har visserligen inga planer på att föreslå lagstiftning som förbjuder byggande vid kusten, men de problem som har att göra med byggnader i kustområden håller på att undersökas.

Under 2001 antog Europaparlamentet budgetanslag på 5 miljoner euro för undersökning av det allt större problemet med kusterosion. Utgående från dessa medel inledde kommissionen ett stort, europaövergripande projekt med titeln "EUrosion"⁽²⁾. I maj 2004 skall projektkonsortiet lägga fram strategirekommendationer för unionen och för de nationella, regionala och lokala nivåerna om hur man på ett hållbart sätt kan hantera kusterosion.

I avsnitt IV.3.b i i Europaparlamentets och rådets rekommendation 2002/413/EG av den 30 maj 2002 om genomförandet av en integrerad förvaltning av kustområden i Europa⁽³⁾ uppmanas slutligen medlemsstaterna att särskilt undersöka åtgärder för att begränsa ytterligare urbanisering av kusterna inom ramen för sina nationella strategier för integrerad kustförvaltning som skall läggas fram till februari 2006.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(²) www.euroasion.org.

(³) EGT L 148, 6.6.2002.

(2004/C 78 E/0212)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3010/03

från **Adriana Poli Bortone (UEN)** till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Elavbrott i Italien

Jag skulle vilja veta om kommissionen ämnar utreda orsakerna till det elavbrott som ägde rum i Italien natten mellan den 27 och den 28 september 2003.

Jag skulle vilja veta om det långa elavbrottet berodde på "ett mänskligt misstag", som det har påståtts i tidningarna, eller på andra orsaker som kan hänföras till de länder som levererar el till Italien.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 november 2003)

Enligt den information som för närvarande är tillgänglig och som tillhandahålls av UCTE (Union for the Co-ordination of Transmission of Electricity) har händelserna ägt rum på följande sätt:

- Den 28 september 2003 kl 03.01: Avstängning av kraftledningen Lavorgno–Mettlen (ledning som är belägen i Schweiz och som förser Italien med el).
- Den 28 september 2003 kl 03.25: Avstängning av kraftledningarna Sils–Soazza, Airlo–Mettlen (schweiziska ledningar som förser Italien med el).

Efter dessa avstängningar föll Italiens försörjning från Schweiz med nästan 3 000 megawatt. Detta bortfall fick konsekvenser för andra sammankopplade ledningar Italien–Frankrike och Italien–Österrike vilket snabbt (på 40 sekunder) ledde till att alla ledningar som kopplade samman Italien med dess grannländer stängdes av.

Strömvabrottet på hela den italienska halvön berodde på att den el som importerades till Italien (ca 25 % av förbrukningen under denna period med hög förbrukning) till följd av avstängningen inte omedelbart kunde ersättas med italiensk el under denna period.

För närvarande undersöker UCTE orsakerna till denna händelse och särskilt möjligheten att en eller flera av dess medlemmar inte har respekterat driftsnormerna. UCTE undersöker också eventuella brister vad gäller samordningen mellan de som är ansvariga för överföringsnäten (GRT).

Tillsammans med det schweiziska ministeriet undersöker även de italienska och franska myndigheterna händelserna.

(2004/C 78 E/0213)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3011/03
från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Fiske — nationella gränser inom EU:s exklusiva ekonomiska zon

Om nationella gränser upprättades inom Europeiska unionens exklusiva ekonomiska zon — vilket är en hypotetisk tanke — var inom ICES-zonerna IIa, IV (a, b och c), Vb (1 och 2), VI (a och b), VII (a, d, e, f, g, h och j) och XII skulle dessa gränser ligga?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 oktober 2003)

Kommissionen informerar parlamentsledamoten om att fastställande av medlemsstaterna har ansvaret för att fastställa gränserna för sina exklusiva ekonomiska zoner och fastställa gränserna mellan områden till havs när detta är nödvändigt därför att kustområden ligger mitt emot eller gränsar till varandra. Detta fastställande av gränser görs enligt relevanta bestämmelser i internationell marin lagstiftning.

Medlemsstaterna har antagit nationell lagstiftning som innebär att det fastställs gränser för de zoner som parlamentsledamoten frågar om, med undantag för område XII enligt Internationella havsforskningsrådet (ICES), som bara omfattar internationellt vatten.

(2004/C 78 E/0214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3018/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Befordringar inom Europeiska kommissionen

José A. Sequeira Carvalho (med anställningsnummer 61779) arbetar som EU-tjänsteman vid Europeiska kommissionen. När han inte blev befordrad till tjänstekategorin A 4, vilket han enligt sin egen åsikt borde ha blivit 2000, lämnade han in ett klagomål. Skulle kommissionen kunna informera mig om hur kommissionen ser på detta klagomål?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(21 november 2003)

Skälen till att José Sequeira inte har befordrats till lönegrad A4 anges i detalj i ett meddelande från GD Bistånds generaldirektör Jacobus Richelle av den 13 augusti 2003 till José Sequeira.

Tjänstemän som är missnöjda med tillsättningsmyndighetens beslut kan naturligtvis inkomma med klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. Sådana klagomål — eller överklaganden — går igenom noga och med respekt för den enskildes integritet.

(2004/C 78 E/0215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3039/03**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(17 oktober 2003)

Ämne: Grundlösa bestickningsanklagelser mot journalister

I två artiklar som publicerades den 28 februari och den 7 mars 2002 rapporterade den tyska tidskriften Stern om uttalanden från EU-tjänstemannen Paul van Buitenen och de undersökningar som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) genomfört med anledning av dessa anklagelser. Till grund för artikeln låg sekretessbelagda dokument som tidningen kommit över.

Den 27 mars 2002 offentliggjorde OLAF ett pressmeddelande enligt vilket byrån skulle ha beslutat att i enlighet med artikel 5.1 i förordning (EG) nr 1073/1999⁽¹⁾ inleda en undersökning om förmodad spridning av sekretessbelagd information. Enligt pressmeddelandet skulle denna interna undersökning också omfatta påståendet att dessa dokument skulle ha erhållits genom att ha "betalat en tjänsteman".

I en rekommendation av den 18 juni 2003 fastställde Europeiska ombudsmannen att de nämnda bestickningsanklagelserna publicerats utan grund. OLAF rekommenderades att ta tillbaka dessa bestickningsanklagelser.

I sitt pressmeddelande från den 30 september 2003 upprepade OLAF misstanken om att det varit fråga om bestickning och tillade endast att det "hittills" inte föreligger några bevis för att pengar skulle ha betalats.

Anser kommissionen att OLAF därmed på ett lämpligt sett uppfyllt ombudsmannens rekommendationer?

⁽¹⁾ EGT L 136, 31.5.1999, s. 1.

Svar från Micheale Schreyer på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

I utkastet till ombudsmannens rekommendation sägs att "OLAF bör överväga att dra tillbaka de anklagelser om bestickning som offentliggjorts, då de sannolikt skulle uppfattas som riktade mot den klagande".

Som svar härpå skickade OLAF ut ett pressmeddelande med följande lydelse den 30 september 2003:

Den 27 mars 2002 offentliggjorde EU:s bedrägeribekämpningskontor OLAF ett pressmeddelande⁽¹⁾ om att man hade inlett en intern undersökning enligt EU-förordning nr 1073/1999⁽²⁾ gällande en eventuell läcka av konfidentiella uppgifter från en rapport som höll på att tas fram inom OLAF.

Enligt upplysningar som kommit kontoret till handa hade en journalist kommit över ett antal dokument i den så kallade Van Buitenen-affären, och det var inte uteslutet att någon inom OLAF (eller möjligen någon annan EU-institution) hade fått betalt för att lämna ut dem, sade pressmeddelandet.

OLAF:s undersökningar är ännu inte slutförda, men hittills har inga bevis framkommit på att en sådan betalning hade ägt rum.

Utredningen av ärendet är alltså inte avslutad, och någon definitiv slutsats har inte dragits än. OLAF anser därför att pressmeddelandets lydelse följer utkastet till rekommendation och inte ger allmänheten intrycket att ett slutligt svar har funnits.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/press_room/pr/2002/2002_03_en.html

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF), EGT L 136, 31.5.1999.

(2004/C 78 E/0216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3044/03
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: T Pods

Har kommissionen hört talas om s.k. T Pods (passiva sonarsystem för tumlare)? Planerar kommissionen att göra sådana sonarsystem obligatoriska?

T Pods består av sänkbara dator- och hydrofonelement som känner igen och registrerar ekolokaliseringsljud från tumlare och delfiner. De tillverkas i Förenade kungariket.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

I enlighet med direktivet om livsmiljöer⁽¹⁾ skall medlemsstaterna se till att man övervakar bevarandestatusen för arter av vilda djur som är av gemenskapsintresse och vidta de åtgärder som behövs för att skydda dem.

Kommissionen följer uppmärksamt utvecklingen av den utrustning för forskning och registrering av forskningsuppgifter till havs ("T Pods") som frågeställaren avser, liksom även av all övrig utrustning som kan leda till ökad kunskap om den naturliga livsmiljön i havet.

Däremot anser kommissionen inte att det är nödvändigt att lägga sig i valet av metoder eller teknik för insamlandet av de uppgifter som krävs för medlemsstaternas övervakningsverksamhet.

Därför har kommissionen inte för avsikt att införa krav på att "T Pods" måste användas.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0217)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3048/03
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: Samordning av kampen mot pedofili

Nyligen hölls en internationell konferens som anordnats av IT-polisen i den schweiziska kantonen Ticino. Vid denna konferens konstaterade den internationella rörelsen "Innocence en Danger" (som är baserad i Paris) att tiotals icke-statliga organisationer under flera år har slitit hårt för att skydda världens barn. Detta har enligt rörelsen lett till att över 272 000 webbsidor med barnpornografiskt material och annat förskräckligt innehåll har polisanmälts på senare år. 272 000 åtal bör alltså väckas i hela världen mot "okända gärningsmän" som har spridit barnpornografiskt material. Tack vare denna viktiga undersökning kan man se att nätpedofilin och dess användare finns i hela världen. Dessutom får man en ny bild av barnpornografien på nätet. Omfattningen av de bilder som producerats ger anledning till stor oro. Det finns nämligen bilder på miljontals barn från alla världsdelar. Under konferensen föreslog Fortunato Di Noto vice ordförande för den internationella rörelsen och ordförande för den italienska organisationen Meter Online att åtgärderna bör rikta in sig på att identifiera dessa barn. På grund av de olika institutionernas byråkratiska tröghet finns det dock inte någon samordning av åtgärden på europeisk och transnationell nivå.

1. Stämmer det sistnämnda påståendet på EU-länderna?
2. Vem är enligt kommissionen ansvarig för den dåliga organisationen och för bristen på samordning? Skall den nationella IT-polisen hållas ansvarig, eller beror missförhållandena på att Europol inte har tagit tillräckligt många initiativ på detta område?
3. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att råda bot på denna synnerligen olyckliga situation?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över det växande problem med barnpornografi på Internet. Det finns behov av kontinuerliga insatser för bekämpande av skadligt och olagligt material på Internet. Insatserna måste grundas på internationellt samarbete mellan myndigheter, särskilt polis, åklagare och domstolar, men också mellan myndigheter och Internet-branschen, särskilda telefonlinjer och icke-statliga organisationer. Endast på så sätt kan man effektivt bekämpa denna skrämmande företeelse.

Det är medlemsstaternas poliser, åklagare och domstolar som i första hand är ansvariga för att ta itu med olagligt material (däribland barnpornografi) på Internet. De samarbetar internationellt i kampen mot barnpornografi på Internet genom befintliga instanser såsom Europol och Interpol.

EU har varit en föregångare i kampen mot olagligt och skadligt material sedan 1996 och använt sig av en metod som enhälligt beslutats av parlamentet och rådet. Handlingsplanen för en säkrare användning av Internet, som antogs av rådet och parlamentet 1999⁽¹⁾, är ett viktigt inslag i kommissionens arbete på detta område. Via handlingsplanen finansieras ett Europatäckande nät av gratis telefonlinjer, dit användare kan anmäla olagligt material, bland annat barnpornografi.

Andra inslag i EU:s arbete för att bekämpa barnpornografi är lagstiftning och praktiska åtgärder mot databrottslighet och barnpornografi. Dessa omfattar bland annat kommissionens förslag till rådets rambeslut⁽²⁾ om åtgärder för att bekämpa sexuell exploatering av barn och barnpornografi, som gäller tillnärmning av lagstiftning och påföljder i fråga om sexuell exploatering av barn, i synnerhet barnpornografi på Internet⁽³⁾, rådets rekommendation av den 24 september 1998 om skydd för minderåriga och för den mänskliga värdigheten⁽⁴⁾ och rådets beslut av den 29 maj 2000 om bekämpning av barnpornografi på Internet⁽⁵⁾.

I början av 2003 mottog kommissionen den slutliga versionen av International Child Exploitation Database Feasibility Study (en genomförbarhetsstudie om skapandet av en internationell databas om barn-exploatering). Studien har medfinansierats genom Stop II-programmet och utarbetats av en grupp experter från flera medlemsstater. Gruppen rekommenderar att man upprättar en internationell databas med bilder av sexuell exploatering av barn, baserad på Interpols pilotsystem.

Kommissionen ansvarar inte för själva upprättandet av en sådan internationell databas, eftersom det beror på medlemsstaterna och andra deltagarländer, men finansierar via Agis-programmet en undersökning om upprättandet av databasen. Kommissionen slöt den 3 oktober 2003 en överenskommelse med rikskriminalen i Storbritannien om förberedandet av en sofistikerad internationell databas över barnpornografiska bilder på Internet. Databasen kommer att bli ett effektivt verktyg för brottsbekämpande insatser genom att man kan identifiera offer för och förövare av sexuell exploatering av barn på Internet i hela världen. Den kommer att minska överlappningen mellan insatser internationellt och förbättra det internationella samarbetet.

Kommissionen anser att den föreslagna databasen kommer att vara av största betydelse för en effektiv kontroll av dessa fruktansvärda brott genom att man förbättrar informationsutbytet, minskar överlappningen mellan insatser och väsentligt ökar analyskapaciteten.

⁽¹⁾ EGT L 33, 6.2.1999.

⁽²⁾ KOM(2000) 854 slutlig.

⁽³⁾ Rådet nådde enighet om kommissionens förslag den 14 oktober 2002. Två medlemsstater har ännu inte hävt sina parlamentariska reservationer mot förslaget.

⁽⁴⁾ EGT L 270, 7.10.1998.

⁽⁵⁾ EGT L 138, 9.6.2000.

(2004/C 78 E/0218)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3052/03**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen***(9 oktober 2003)*

Ämne: Indragen gemenskapsfinansiering av förhandsstudier avseende offentliga arbeten i Grekland

Enligt uppgifter som det grekiska parlamentet tagit del av har Europeiska kommissionen genom skrivelser från sina behöriga tjänster (från kommissionen till det transeuropeiska energi- och transportnätet av den 13 juli 2003, från generaldirektoratet för transporter av den 28 juli 2003, från generaldirektoratet för den inre marknaden av den 13 augusti 2003) till den grekiska regeringen och andra generaldirektorat inom kommissionen, meddelat att utbetalningarna av finansiellt stöd för Via Egnatia och för samtliga studier i Grekland som samfinansieras av de transeuropeiska näten avbryts. Samtidigt med detta skall kommissionen också ha meddelat att den har för avsikt att dra Grekland inför EG-domstolen, eftersom landet brutit mot bestämmelserna om tilldelning av förhandsstudier i anslutning till offentliga arbeten.

De beslut som kommissionens behöriga tjänster fattat är allvarliga. Jag vill därför fråga kommissionen om följande:

1. Har det förekommit problem i samband med sättet på vilket tilldelningen av förhandsstudier i anslutning till offentliga arbeten i Grekland handhåfts? Vad handlar det hela om, rent konkret?
2. Har utbetalningarna till förmån för samfinansierade studier på området för offentliga arbeten avbrutits? Vilka projekt gäller det och hur stora belopp rör det sig om?
3. Har förfarandet med att dra Grekland inför EG-domstolen inletts, och/eller har man redan beslutat om böter och återbetalningar?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar*(26 november 2003)*

1. Under ett planerat kontrollbesök på platsen för projektet Egnatia, som delvis finansieras genom det transeuropeiska transportnätets (TEN-T) budget, upptäcktes vissa problem, nämligen att Greklands förfarande vid tilldelning av kontrakt om undersökningar kanske inte är förenligt med gemenskapens regler för offentlig upphandling. Detta behöver därför klargöras. Problemet verkar vara en sammanblandning av det kvalitativa urvalet och kriterierna för tilldelning av kontrakten ifråga.

Kommissionen samarbetar med de grekiska myndigheterna för att samla in all information som är nödvändig för bedömningen av frågan.

2. I väntan på resultatet av bedömningen av huruvida Greklands regler för offentlig upphandling är förenliga med gemenskapens, har kommissionen beslutat frysa utbetalningarna till alla studier som får stöd genom TEN-T.

Därför kommer utbetalningarna av 82 miljoner euro för 38 beviljade studier att skjutas upp tills de grekiska myndigheterna visar att Greklands nationella regler och förfaranden är förenliga med gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling.

3. Om kommissionen kommer fram till att det rör sig om en överträdelse av gemenskapslagstiftningen kommer den att inleda det förfarande som beskrivs i artikel 226 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0219)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3054/03**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(17 oktober 2003)

Ämne: Åtgärder för att ersätta den illegala soptippen i Kourouпитos

Kommissionen nämnde i sitt svar på min fråga (E-0491/03)⁽¹⁾ av den 31 mars 2003 att den mottagit ett klagomål beträffande driften av den provisoriska anläggningen för fast avfall i Messomouri och om det försenade uppförandet av anläggningarna för permanent avfallsdeponi och kompostering i Korakia och den bristande saneringen i Kourouпитos. Kommissionen sade sig vara i färd med att granska ärendet.

Kan kommissionen upplysa mig om huruvida granskningen av ärendet slutförts och om Grekland nu efterlever gemenskapens miljölågstiftning?

⁽¹⁾ EUT C 222 E, 18.9.2003, s. 208.

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar

(21 november 2003)

I sin dom⁽¹⁾ av den 4 juli 2000 (den andra dom som meddelats enligt artikel 228 i EG-fördraget) förklarade domstolen att Grekland inte hade genomfört alla åtgärder som krävdes för att följa domen av den 7 april 1992⁽²⁾ (den första domen enligt artikel 226 i EG-fördraget) och måste uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 171 i EG-fördraget (nuvarande artikel 228). Grekland hade i synnerhet underlåtit att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att avfall omhändertas i Chania-området utan att människors hälsa äventyras och utan att miljön skadas liksom att utarbeta avfallshanteringsplaner för det området.

Efter att domen meddelats översände de grekiska myndigheterna information om att en förvaltningsplan för fast och farligt avfall antagits i distriktet Chania, slutgiltig stängning av den olagliga soptippen i Kourouпитos, att den nya tillfälliga installationen i Messomouri var i full drift samt tidsplan för anläggning av en permanent deponi och komposteringsanläggning i Korakia. Denna information bekräftades vid en kontroll på plats. Kommissionen fann därför att Grekland hade uppfyllt de krav som ställts i domstolens dom.

Det klagomål som erhöles i april 2002 hänför sig till verksamheten vid den tillfälliga installationen för kompression, förpackning i balar och lagring av avfall i Messomouri. Den klagande framhöll främst att de gamla balar inlindade i plastfilm som tillfälligt förvarats på platsen sedan februari 2001 hade rämnat på grund av lång lagring och höga temperaturer. Därtill framhöll den klagande att tippen i Kourouпитos ännu inte hade sanerats.

Kommissionen tog upp frågan med de grekiska myndigheterna. De har inlämnat sina iakttagelser när det gäller verksamheten vid anläggningen i Messomouri, saneringen av området i Kourouпитos, och anläggning av den nya fasta avfallshanteringsinstallationen i Korakia. För att bilda sig en fullgod bild av de tekniska och faktiska aspekterna av situationen och innan beslut fattas om vilken åtgärd som bör vidtas valde kommissionen ut oberoende experter som genomförde en undersökning på plats i februari 2003. Syftet med besöket var att bedöma miljötillståndet vid den tillfälliga lagringsplatsen i Messomouri och vid Kourouпитos och att bedöma framstegen med att bygga de fasta avfallshanteringsinstallationerna i Korakia.

Resultaten i experternas slutliga rapport håller på att analyseras så att kommissionen kan sörja för ändamålsenlig och effektiv uppföljning av detta ärende.

⁽¹⁾ Mål C-387/97, ECR s. 5047.

⁽²⁾ Mål C-45/91, ECR s. 2509.

(2004/C 78 E/0220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3055/03**från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen**

(17 oktober 2003)

Ämne: Bokföringsskandal och företagsledning

Efter de finansskandaler som inträffat i Förenta staterna har nu liknande skandaler, där multinationella företag varit inblandade, uppdragats i Europa. Överoptimistiska styrelser har satsat så hårt på expansion i stället för stabiliteten att de endast kan hålla huvudet ovanför vattenytan om konjunkturen är gynnsam. Klimatet har dock förändrats och dessa företag befinner sig nu i en svår situation, vilket lett till att filialer läggs ned, andelar säljs och vinster hålls uppe på konstlad väg. Denna utveckling har haft allvarliga konsekvenser för pensionsfonder, arbetstagare och kunder och har försvagat tilltron till ekonomin. Stigande arbetslöshet och dåliga ekonomiska prognoser skapar problem för företag och arbetstagare, som fallit offer för de stora bolagens missriktade och oansvariga ambitioner.

Den finansskandal som i Nederländerna skakar Ahold-gruppen utgör ett exempel. Två undersökningar har nu inletts i Nederländerna. Företagets filialer i Argentina och USA skrev avsiktligt upp de två senaste årens vinster och förteg "side letters" från revisionsföretaget Deloitte & Touche. Idag förefaller det som om det nederländska dotterbolaget Albert Heijn och dess tusentals anställda fallit offer för moderbolaget Aholds oansvariga handlingssätt, trots att Albert Heijn agerat oklanderligt och inte har något att göra med holdingbolagets verksamhet i utlandet.

1. Vad anser kommissionen om denna affär som är typisk för många andra multinationella företag?
2. Vilka åtgärder avser kommissionen vidta – mot bakgrund av dess handlingsplan för förbättrad företagsledning – för att bekämpa sådan misshushållning?
3. Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att – mot bakgrund av dess handlingsplan för förbättrad företagsledning – skydda oskyldiga dotterbolag och arbetstagare mot sådan misshushållning?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

1. Fall som Ahold har otvivelaktigt bidragit till att investerare har förlorat förtroendet för kapitalmarknaderna till nackdel för den europeiska ekonomin, alla dess aktörer och investerare. Detta understryker att det är viktiga initiativ kommissionen har tagit för att återskapa förtroendet för bolagens finansiella information, för personer som utarbetar redovisningar och för revisorer som granskar dessa redovisningar.
2. Kommissionen har tagit följande initiativ för att bidra till att återskapa förtroendet, särskilt när det gäller redovisning och företagsledning:
 - Införandet av krav på att alla börsnoterade bolag ska utarbeta sina koncernredovisningar i enlighet med de internationella redovisningsstandarderna (International Accounting Standards, IAS) från och med 2005 (förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002⁽¹⁾).
 - Offentliggörandet av ett meddelande i maj 2003⁽²⁾ om modernisering av bolagsrätt och effektivisering av företagsstyrning i Europeiska unionen med specifika förslag till vad som bör göras inom den närmaste framtiden beträffande bl.a. styrelsemedlem mars kollektiva ansvar för finansiella och icke-finansiella redovisningar.
 - Offentliggörandet av ett meddelande i maj 2003⁽³⁾ om prioriteringar när det gäller lagstadgad revision i EU med förslag till ändring inom en snar framtid av det åttonde bolagsrättsdirektivet av den 12 maj 1984⁽⁴⁾ för att i direktivet föra in krav på bättre revisionskvalitet inom hela EU, t.ex. offentlig tillsyn, extern kvalitetskontroll och användning av enhetliga revisionsstandarder (International Auditing Standards).

3. Dotterbolag i en koncern är inte alltid oskyldiga offer för koncernens agerande, utan de kan tvärtom vara den direkta orsaken till problem för koncernen som helhet. För att få bättre inblick i relationer inom koncerner innehåller den ovan nämnda bolagsrättsliga handlingsplanen ett förslag som kommissionen kommer att lägga fram inom en nära framtid om ökat tydliggörande av koncernstrukturer och -relationer, både finansiella och icke-finansiella. Ökad öppenhet och insyn kan bidra till snabbare bedömning av situationen så att åtgärder kan vidtas innan problemen uppstår.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder, EGT L 243, 11.9.2002.

(²) KOM(2003) 284 slutlig.

(³) EUT C 236, 2.10.2003.

(⁴) Rådets åttonde direktiv 84/253/EEG av den 10 april 1984 grundat på artikel 54.3 g i fördraget, om godkännande av personer som har ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper, EGT L 126, 12.5.1984.

(2004/C 78 E/0221)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3058/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: Motsägelser och orimligheter i OLAF:s och kommissionens uttalanden om Datashop-fallet

I min skriftliga fråga E-2205/03 (¹) frågade jag kommissionen varför den så sent som i maj i år hade uppmanat OLAF att fortsätta med sina undersökningar i fallet Planistat/Datashop, trots att de rättsvårdande myndigheterna i Paris kopplades in och övertog fallet redan den 19 mars 2003. I sitt svar förklarade kommissionen att Datashop-fallet har två komponenter: en extern komponent som rör verksamheten i företaget Planistat Europe SA och en annan komponent som rör gemenskapstjänstemän.

De dokument som överlämnades till åklagarmyndigheten i Paris den 19 mars 2003 berörde endast fallets externa komponenter. Enligt svaret från kommissionsledamot Schreyer på kommissionens vägnar av den 22 september 2003 skulle de franska rättsvårdande myndigheterna inte befatta sig med fallets interna komponenter. Men av det meddelande som OLAF:s direktör skrev den 24 september 2003 till kommissionens ordförande framgår nu att de franska rättsvårdande myndigheterna redan förfogar över information om fallets interna komponenter. (Sidan 7 i meddelandet: "The French judicial authorities are in possession of the internal aspects relating to the doings of Community officials").

Hur är detta möjligt, när det också framgår av OLAF-direktörens meddelande av den 24 september att OLAF:s rapport om dessa interna komponenter ännu inte skickats till de franska rättsvårdande myndigheterna ("The report on these internal aspects will be sent to the French judicial authorities very shortly.")?

Vem, om inte OLAF, har redan i förväg informerat de franska rättsvårdande myndigheterna om fallets interna komponenter?

Av OLAF-direktörens meddelande framgår dessutom att OLAF:s undersökning av fallets externa komponenter inleddes först den 18 mars 2003, och att relevanta resultat kunde vidarebefordras till de rättsvårdande myndigheterna i Paris redan en dag senare, det vill säga den 19 mars 2003. Hur är detta möjligt?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 80.

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen skulle vilja påpeka dels att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) ensam är ansvarig för de utredningar som den bedriver, dels att OLAF underrättade kommissionen om att det material som OLAF skickade till åklagarmyndigheten i Paris den 19 mars 2003 rörde en av Eurostats uppdragstagare och följaktligen en extern utredning.

På grundval av det material som överlämnades den 19 mars 2003 inledde åklagarmyndigheten i Paris en förundersökning.

På inrådan från OLAF beslutade kommissionen sedan att lämna in ett klagomål mot X den 10 juli 2003 i avsikt att få hela den potentiella ekonomiska skadan ersatt. Såsom framgår av OLAF-direktörens meddelande av den 24 september 2003 lämnade den allmänna åklagaren in en ansökan till undersökningsdomaren den 4 augusti 2003. I nämnda meddelande skrev OLAF-direktören även att rapporten om de interna aspekterna av ärendet skulle sändas till de franska rättsliga myndigheterna mycket snart.

De dokument som OLAF skickade till åklagarmyndigheten i Paris är underställda det nationella förfarandet och omfattas således av den domstolssekretess som gäller i brottmål. Kommissionen kan därför inte kommentera dem.

(2004/C 78 E/0222)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3070/03

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Snedvridning av konkurrensen på grund av tysk lag om utrikeshandel

1. Känner kommissionen till att den tyska förbundsregeringen avser införa ett nytt tillstånd och en ny anmälningsplikt för försvarsindustrin i samband med försäljning till utländska köpare av mer än 24 procent av aktierna i inhemska företag? Hur reagerar kommissionen på detta? Har man yttrat sig i frågan?
2. Denna lagstiftning avser företag som tillverkar eller handlar med exportvaror. Syftet med det nya tillståndet anses vara att kontrollera utlokaliseringen av tyska företag och inflytandet från tredje land, men endast då det gäller den känsliga försvarsindustrin.
3. Definitionen och avgränsningen av vad som i vidare bemärkelse avses med försvarsindustrin är oklar. Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att förhindra att ett sådant tillståndskrav från en medlemsstatsregering medför en politiskt präglad dominans inom andra näringsgrenar och därmed på ett avgörande sätt begränsar konkurrensen och den fria företagsamheten för berörda tyska företag?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(27 november 2003)

Enligt artikel 56 i EG-fördraget skall visserligen alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna, men enligt artikel 58 skall bestämmelserna i artikel 56 inte påverka medlemsstaternas rätt att

- vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelser av nationella lagar och andra författningar,
- i administrativt informationssyfte fastställa förfaranden för deklARATION av kapitalrörelser, och
- vidta åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmänhetens säkerhet (artikel 58.1 b i EG-fördraget).

I sin fråga hänvisar parlamentsledamoten till en tysk förbunds lag som håller på att utarbetas. Ytterligare ställningstaganden av kommissionen kräver en analys av befintlig lagstiftning och dess definitiva ordalydelse, men ett tillstånds-/anmälningsförfarande avseende försäljning av mer än 25 % av aktierna i inhemska företag till utländska köpare inom vapentillverkningssektorn och exporthandeln skulle dock eventuellt kunna täckas av dessa försiktighetsöverväganden. Kommissionen kommer givetvis att vaka över att räckvidden för tillämpningen av denna nya lag inte ger upphov till farhågor i den mening som avses i artikel 58.3 i EG-fördraget (godtycklig diskriminering, förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital).

På basis av tillgänglig information avser kommissionen inte att vidta några särskilda åtgärder för att handskas med medlemsstatsinitiativ som t.ex. det som beskrivs av parlamentsledamoten. Kommissionen kommer dock fortsatt att se till att den fria rörligheten för kapital inte begränsas på ett otillbörligt sätt.

(2004/C 78 E/0223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3072/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Tillhandahållande av ADSL-tjänster i Grekland

Organisationen för grekiska telekommunikationer (OTE) har sedan juni i år tillhandahållit ADSL-tjänster i Grekland. Genast kom det in många klagomål om sättet på vilket tjänsterna gjorts tillgängliga, kvaliteten på tjänsterna och priserna. Det är betecknande att denna tjänst i Grekland kostar femdubbelt mer än vad den gör i det övriga EU. Det här beror på att OTE genom användande av olika metoder i praktiken lyckats utestänga de privata företagen från tillhandahållandet av ADSL-tjänster och därigenom hindrar dem från att konkurrera med OTE självt.

I konkreta ordalag har alltså OTE, som levererar dessa tjänster både på grossist- och detaljbasis, beslutat att utforma priserna på ett sätt som gör skillnaden mellan grossistpriset och detaljpriset så obetydlig att de privata företagen inte har en chans att erbjuda ADSL-tjänster till lägre pris än vad OTE gör. Vidare garanterar OTE ingen som helst kvalitetsnivå på de ADSL-tjänster som organisationen på grossistbasis tillhandahåller privata företag (detta begränsas till "best efforts"), vilket leder till att dessa i sin tur inte heller helt och fullt kan garantera någon kvalitet på de tjänster som de erbjuder sina kunder. Dessutom levererar OTE även ADSL till privata användare, men bara till sådana som skaffat terminalutrustning hos OTE.

1. Vad anser kommissionen – givetvis mot bakgrund av liberaliseringen av telekommunikationerna inom EU – om det som OTE sysslar med?

2. Har kommissionen för avsikt att kontakta de grekiska myndigheterna för att stoppa det monopol som i praktiken härskar på marknaden i fråga, ett monopol som undanhåller både grekiska medborgare och grekiskt ekonomiskt liv möjligheten att använda och dra nytta av den nya tekniken?

Svar lämnat av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(27 november 2003)

Enligt gemenskapens nya rättsliga ram för elektronisk kommunikation måste den nationella regleringsmyndigheten, med vederbörligt beaktande av kommissionens rekommendation om relevanta marknader⁽¹⁾, genomföra en marknadsanalys av bland annat marknaden för tillträde i grossistledet (inklusive delat tillträde) till konventionella abonnentledningar av metall och delaccessnät uppbyggda av metallkablar, i syfte att tillhandahålla bredbands- och taltjänster samt marknaden för bredbandstillträde för grossistledet, för att avgöra om någon aktör har betydande inflytande på dessa marknader. Om betydande inflytande konstateras måste den nationella regleringsmyndigheten vidta nödvändiga åtgärder för att avhjälpa denna situation.

Grekland har inte ännu införlivat den nya gemenskapsramen. Kommissionen har inlett överträdelseförfaranden mot Grekland för underlåtenhet att anmäla nationella genomförandebestämmelser.

I samband med de regelbundna förfrågningar som görs i kommittéerna för tillhandahållande av allmänna nätverk respektive kommunikationer har kommissionen informerats om de långsamma framstegen i tillhandahållandet av bredbandstjänster i Grekland. Ingen aktör har lämnat in varken formella eller informella klagomål om tillhandahållande av ADSL-linjer i Grekland till kommissionen. Enskilda personer har dock vänt sig med förfrågningar till kommissionen, som har besvarat dessa.

Den gamla gemenskapsramen som gällde tills den nya trädde i kraft den 25 juli 2003 är fortfarande tillämplig i Grekland genom de nationella genomförandebestämmelserna. Den gamla ramen ger inte möjligheter att bara vidare sälja ADSL-tjänster utan reglerar aktörens tillhandahållande av tillträde och uppkoppling till dess nät. Den nationella regleringsmyndigheten ska i synnerhet säkerställa att aktören inte ger sina konkurrenter tillträde till nätet på diskriminerande villkor.

Kommissionen har informerat den nationella kommunikations- och postkommissionen (EETT) och generalsekretariatet i ministeriet för transport och kommunikationer om den kritik som användarna ger uttryck för. EETT har genomfört relevanta förfrågningar som resulterat i betydande prissänkningar. Enligt EETT förefaller priserna inte avvika från genomsnittet i gemenskapen. Det förefaller dock som om marginalen mellan grossist- och återförsäljningspriser för tillhandahållande av ADSL-linjer fortfarande är begränsad. EETT undersöker för närvarande prissättning och kvalitet på tjänsterna för att säkerställa att OTE inte erbjuder sin tjänster till konkurrenterna på diskriminerande villkor.

Kommissionen följer detta ärende noggrant och kommer antingen att inleda överträdelseförfaranden om den anser att gemenskapbestämmelserna inte följs eller använda sin befogenhet enligt EG-fördragets konkurrensregler om det skulle visa sig att OTE:s uppträdande strider mot skyldigheterna enligt artikel 82 i EG-fördraget.

(¹) Kommissionens rekommendation av den 11 februari 2003 om relevanta produkt- och tjänstemarknader inom området elektronisk kommunikation vilka kan komma i fråga för förhandsreglering enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, EUT L 114, 8.5.2003.

(2004/C 78 E/0224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3073/03

från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Avgifter för banktransaktioner i Grekland

Enligt offentliggjorda uppgifter planerar de grekiska bankerna att avgiftsbelägga alla enskilda banktjänster (även de allra enklaste, till exempel saldoupplysningar) som utförs vid kassa. Enligt tillgänglig information skall alla valutatransaktioner debiteras med åtminstone 2 euro. Det har också förekommit uppgifter om att mostvarande även skall gälla då en kontoinnehavare deponerar eller tar ut pengar från sitt konto eller begär upplysningar om sitt saldo, vilket skall debiteras med 1,5 euro.

Det är att märka att detta inte bara drabbar yrkesverksamma personer och flera tusentals andra grekiska kontoinnehavare. Även hundratusentals grekiska pensionärer sköter sina banktransaktioner via kassa, eftersom de, vilket är förståeligt, ännu inte lärt sig behärska de moderna systemen med automatisk överföring, transaktioner över Internet och telefonbank. Om de här planerna förverkligas kommer pensionärerna att ställas inför särskilda problem, eftersom de för att undvika ovannämnda betaltjänster vid kassa nödgas använda sig av automater (oftast placerade utanför själva bankerna), vilket bland annat leder till att de sannolikt lätt kommer att falla offer för de otaliga brottslingar som Grekland invaderats av under de senaste åren.

Vad får de europeiska medborgarna i EU:s övriga 14 medlemsstater betala per insättning, uttag och saldoförfrågan? Hur stor är den genomsnittliga räntan på avistakonton och sparkonton i de tolv länderna som tillhör euroområdet?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar*(17 december 2003)*

Kommissionen har tyvärr inte tillräckligt med uppgifter för att kunna ge ett fullständigt svar på den skriftliga frågan.

Såvitt kommissionen känner till är det varje enskild bank som beslutar om avgifterna för banktransaktioner med utgångspunkt från sina kostnader och den konkurrens man utsätts för. Parlamentsledamoten skriver att alla banker tar ut samma avgifter och om parlamentsledamoten därför har skäl att tro att det kan ha förekommit samverkan mellan bankerna, föreslår kommissionen att han kontaktar de nationella konkurrensmyndigheterna. Kommissionen tar i princip inte upp frågor om priser. Den enda EU-bestämmelse som handlar om avgifter för betalningar finns i rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro⁽¹⁾, där det fastställs att det inte får finnas någon skillnad mellan avgifterna för nationella och gränsöverskridande betalningar i euro.

Kommissionen har inte samlat in några uppgifter om avgifter för insättningar, uttag och saldoförfrågan i medlemsstaterna och känner inte heller till om det finns några sådana uppgifter. De tusentals finansinstituten i EU sätter själva sina priser. Det finns ingen statistik om genomsnittspriserna i de olika länderna.

Europeiska Centralbanken (ECB) samlar in och offentliggör viss, ej samordnad, nationell statistik om genomsnittliga räntesatser på lönekonton, sparkonton och tidsbundna insättningar i de tolv euroländerna. Sådana räntesatser är dock inte direkt jämförbara. ECB:s tabeller finns på följande webbplats: (http://www.ecb.int/stats/nrir/rir_nrir.pdf). Kommissionen kommer att skicka en kopia av tabeller med mer detaljerade uppgifter till parlamentsledamoten.

I juni 2003 låg de genomsnittliga räntesatserna på 0,15–1,48 % för lönekonton och på 0,04 %–3,15 % för sparkonton i de medlemsstater där sådana uppgifter fanns tillgängliga. Genomsnittet för euroområdet var 1,85 % för insättningar som kunde tas ut efter ett år och 1,83 % för insättningar som kunde tas ut med tre månaders varsel.

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001.

(2004/C 78 E/0225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3074/03**från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen***(20 oktober 2003)*

Ämne: Avermektin

Bekämpningsmedlet Avermektin (även känt som Abamektin och Ivermektin) klassificeras av US Environmental Protection Agency (ung. amerikanska miljöskyddsinstitutet) som bekämpningsmedel i klass IV eller som praktiskt taget giftfritt. Vid mycket hög dosering kan det dock påverka däggdjur och förorsaka funktionsnedsättningar i centrala nervsystemet som bristande koordinationsförmåga, skakningar, apati, ångest och förstoring av pupillen.

Hur regleras användningen av detta bekämpningsmedel inom EU?

Är kommissionen nöjd med efterlevnaden i medlemsstaterna av befintlig EU-lagstiftning vad gäller detta bekämpningsmedel? Om inte, vilka åtgärder avser man vidta?

Vad är kommissionen svar på påståendena om att rests substanser av denna insekticid i animaliskt avfall fördröjer komposteringsprocessen?

Utöver kommissionens meddelande om en temainriktad strategi för markskydd⁽¹⁾ 288, vilket formellt svar har kommissionen erhållit från den irländska regeringen om förslaget till lagstiftning om kompost och annat biologiskt avfall, som skall utarbetas under 2004?

⁽¹⁾ KOM(2002) 179 slutlig.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Det finns lagstiftning om användningen av gruppen av aktiva ämnen med beteckningen avermektinger (som bland annat inbegriper ämnena abamektin och ivermekting) i lagstiftningen om växtskyddsmedel, om biocider och om veterinära läkemedel. I lagstiftningen föreskrivs också fastställandet av gränsvärden för högsta tillåtna restmängd av bekämpningsmedel i produkter av animaliskt och vegetabiliskt ursprung.

I rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden⁽¹⁾ föreskrivs att aktiva ämnen endast får användas för växtskydd där det har bevisats att användningen inte har några oacceptabla inverknings på människors hälsa eller på miljön. I väntan på gemenskapens bedömning och kommissionens beslut om enskilda ämnen som redan fanns på marknaden i juli 1993 tillåts i direktivet att nationella bestämmelser fortsätter att gälla under en begränsad tid. Abamektin finns på den tredje prioriteringslistan för ämnen som fastställts av kommissionen enligt direktivet. Enligt kommissionens förordning (EG) nr 451/2000 av den 28 februari 2000 om genomförandebestämmelser för den andra och tredje etappen i det arbetsprogram som avses i artikel 8.2 i rådets direktiv 91/414/EEG⁽²⁾ markerade branschen att den var intresserad att stödja ämnet under översynsprocessen. Kompletta handlingar måste lämnas till kommissionen senast den 25 november 2003. Kommissionen kommer att besluta om användningen av abamektin för växtskydd med ledning av en bedömning av de handlingarna.

Högsta tillåtna resthalter av abamektin i livsmedel till följd av dess användning i växtskyddsprodukter fastställs i kommissionens direktiv 2002/79/EG av den 2 oktober 2002 om ändring av bilagorna till rådets direktiv 76/895/EEG, 86/362/EEG, 86/363/EEG och 90/642/EEG beträffande fastställande av gränsvärden för vissa bekämpningsmedelsrester i och på spannmål, livsmedel av animaliskt ursprung samt vissa produkter av vegetabiliskt ursprung, inklusive frukt och grönsaker⁽³⁾.

Användningen av abamektin i biocidprodukter regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden⁽⁴⁾. I direktivet föreskrivs att aktiva ämnen endast får användas i biocidprodukter där det har bevisats att användningen inte har några oacceptabla inverknings på människors hälsa eller på miljön. I väntan på gemenskapens bedömning och kommissionens beslut om enskilda ämnen som redan fanns på marknaden i maj 2000, tillåts i direktivet att nationella bestämmelser fortsätter att gälla under en begränsad tid. Abamektin har anmälts av branschen i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000 av den 7 september 2000 om första fasen av det program som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om biocidprodukter⁽⁵⁾ för användning i två produkttyper: bekämpningsmedel mot insekter och blötdjur. I enlighet med kommissionens förordning som snart kommer att antas måste kompletta handlingar för användning i bekämpningsmedel mot insekter lämnas in senast den 30 april 2006. Efter en bedömning av dessa handlingar kommer kommissionen att besluta huruvida användningen av abamektin i biocidprodukter är godtagbar.

Högsta tillåtna restmängder av abamektin i vävnader hos får och nötkreatur till följd av dess användning i veterinärläkemedel har fastställts i kommissionens förordning (EG) nr 3425/93 av den 14 december 1993 om ändring av bilagorna I och II till rådets förordning (EEG) nr 2377/90 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung⁽⁶⁾ respektive kommissionens förordning (EG) nr 868/2002 av den 24 maj 2002 om ändring av bilagorna I och II i rådets förordning (EEG) nr 2377/90 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung⁽⁷⁾.

Kommissionen har inte fått några rapporter att den aktuella gemenskapslagstiftningen om detta bekämpningsmedel inte skulle efterlevas av medlemsstaterna.

Kommissionen har inte fått några rapporter om att restmängder av detta bekämpningsmedel i animaliskt avfall skulle fördröja komposteringsprocessen. All sådan inverkan av restmängder till följd av användningen av bekämpningsmedlet för växtskydd kommer att bedömas inom den bedömning som planeras enligt direktiv 91/414/EEG.

I samband med meddelandet "Mot en temainriktad strategi för markskydd" aviserade kommissionen om en rad initiativ, däribland utarbetandet av ett förslag om hantering av biologiskt avfall. Detta meddelande fordrade inte någon särskild reaktion från medlemsstaterna. Rådet antog slutsatser om integrerat markskydd den 25 juni 2002. I slutsatserna betonar rådet att de pågående initiativen inom miljölagstiftning som bland annat gäller kompost skulle vara ett betydande bidrag till markskydd och uppmanade kommissionen att lägga fram lämpliga förslag så snart som möjligt.

(¹) EGT L 230, 19.8.1991.

(²) EGT L 55, 29.2.2000.

(³) EGT L 291, 28.10.2002.

(⁴) EGT L 123, 24.4.1998.

(⁵) EGT L 228, 8.9.2000.

(⁶) EGT L 312, 15.12.1993.

(⁷) EGT L 137, 25.5.2002.

(2004/C 78 E/0226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3096/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Luftfartsavtal med tredje länder skyddar monopol och höga priser: försök från potentiella konkurrenters sida att kringgå sådana avtal

1. Känner kommissionen till att flygbolagen KLM och SLM, på grundval av ett avtal som ingåtts 1996 om bildandet av ett samriskföretag, har monopol på den av passagerare flitigt använda flyglinjen mellan Schiphol i Nederländerna och Zanderij i Surinam, som tidigare varit en nederländsk koloni?
2. Hur ser kommissionen på att priserna på denna rutt är avsevärt högre än priserna på den jämförbara franska inrikeslinjen mellan Cayenne i det utomeuropeiska departementet Franska Guyana, men att denna franska förbindelse inte kan konkurrera på allvar så länge som det inte finns någon ordentlig väg mellan Cayenne och Surinam?
3. Är det vanligt och är det tillåtet att en medlemsstat av EU ingår ett avtal med ett tredje land, så att flygtrafiken mellan dessa bägge länder förbehålls de "egna" flygbolagen och biljettpriserna till följd av detta blir osedvanligt höga? Vilka andra exempel på detta känner kommissionen till? Handlar det också då om förbindelser med tidigare kolonier, där förbindelserna är oundgängliga för dessa sedermera självständiga länder med tanke på familjekontakter, högre undervisning och kontakter till omvärlden utanför det egna landet?
4. Känner kommissionen till att flygbolaget Air Holland från och med den 1 november 2003 avser att börja konkurrera inom flygtrafiken mellan Nederländerna och Surinam genom att erbjuda en förbindelse av typ "seat only" och då räknar med att ta drygt hälften lägre priser än vad det nuvarande monopolet gör samt att bolaget, ifall Nederländerna återigen skulle neka det att få trafik tillstånd, kommer att börja flyga från Belgien som har ett separat luftfartsavtal med Surinam?
5. Vad kan kommissionen göra för att inte passagerare på linjen Nederländerna-Surinam till följd av de avsevärt lägre priserna alltmer skall övergå till att flyga via Cayenne, den västindiska ön Curaçao eller Bryssel?

Källa: den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 7 oktober 2003.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen har kännedom om att lufttrafiken mellan medlemsstaterna och tredje land regleras genom bilaterala lufttrafikavtal som ingåtts mellan de länder där flygplatserna är belägna. Kommissionen känner också till att några av dessa avtal begränsar antalet flygbolag som får flyga på rutt, antalet avgångar och

också priserna. Vidare begränsar dessa avtal trafiken på rutterna i fråga till flygbolag som ägs eller kontrolleras av medborgare i den medlemsstat som är part i avtalet. Denna "nationalitetsklausul" hindrar flygbolag från andra medlemsstater från att flyga på rutter till tredje land från andra flygplatser i unionen än de som ligger i deras egen medlemsstat.

Den 5 november 2002 fastställde domstolen kommissionens behörighet att förhandla om vissa aspekter som täcks av dessa bilaterala avtal. Den har, bland annat, förklarat nationalitetsklausulen vara oförenlig med EG-fördraget. Kommissionen har därför föreslagit rådet ett antal åtgärder för att införa adekvata rättsliga ramar för förhandling och genomförande av lufttransportavtal och en lämplig fördelning av ansvaret mellan gemenskapen och medlemsstaterna. Dessa åtgärder antogs av rådet den 5 juni 2003. Kommissionen har omgående inlett förhandlingar som syftar till att a) ingå ett generellt luftfartsavtal mellan unionen och Förenta staterna, b) omförhandla områden som omfattas av de bilaterala avtal där gemenskapen har exklusiv behörighet och c) säkerställa icke-diskriminerande marknadstillträde i internationella avtal för alla gemenskapens flygbolag, enligt kraven i EG-fördraget. Kommissionen kan dock inte omförhandla alla befintliga bilaterala avtal samtidigt. I sitt meddelande av den 19 november 2002 ⁽¹⁾ som svar på domstolens avgöranden identifierade kommissionen ett antal viktiga handelspartners som den anser att gemenskapen bör inleda förhandlingar med.

Utöver ovannämnda aspekter av bilaterala luftfartsavtal, som gemenskapen enligt domstolen har behörighet över, i enlighet med gällande gemenskapslagstiftning, behåller medlemsstaterna sin behörighet vad gäller andra aspekter i avtalen. Dessa andra aspekter inkluderar, bland annat, fördelningen av trafikrättigheter enligt ett bilateralt avtal. Eventuella problem som uppstår till följd av denna fördelning och godkännanden i anslutning till denna tillhör fortsatt de nationella myndigheternas ansvarsområden.

När det gäller tillämpningen av konkurrensreglerna bör man uppmärksamma det faktum att medlemsstaterna enligt artikel 10 i EG-fördraget tillsammans med artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget, förpliktigas att inte kräva eller uppmuntra överträdelse av konkurrensreglerna.

Det skall dock påpekas att förekomsten av ett duopol på vissa rutter inte i sig självt utgör en överträdelse av konkurrensreglerna. Det nämns i frågan att priserna på ruten Amsterdam-Zanderij är mycket högre än priserna på motsvarande rutter mellan Frankrike och Cayenne. Det betyder dock inte att det föreligger missbruk av en dominerande ställning på ruten i fråga. Priserna är vanligtvis lägre på marknader med fri konkurrens än på marknader med restriktioner [marknader reserverade för en eller ett fåtal aktörer].

Slutligen måste det påpekas att enligt nuvarande regler har kommissionen bara begränsad behörighet att tillämpa konkurrensreglerna på lufttrafik mellan gemenskapen och tredje land. Faktum är att nuvarande procedurförordning utesluter lufttransport mellan gemenskapen och tredje land från sitt tillämpningsområde. Den nya procedurförordningen — förordning (EG) 1/2003 — kommer inte att ändra denna situation. Därför antog kommissionen i februari 2003 ett förslag om att ändra denna olägenhet. Förslaget har lagts fram för rådet och diskussionerna pågår fortfarande.

⁽¹⁾ KOM(2002) 649 slutlig.

(2004/C 78 E/0227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3113/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(22 oktober 2003)

Ämne: Klassificering av måttenhetskoder för exporterade kvantiteter i kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System)

Kommissionen bifogade till sitt kompletterande svar på min skriftliga fråga P-3202/02 ⁽¹⁾ utdrag ur kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) som innehåller uppgifter från medlemsstaterna om ersättningar för gemenskapsexport av jordbruksprodukter till tredje land.

I dessa utdrag finns olika uppgifter som innehåller måttenheter för de exporterade kvantiteterna med följande koder: 1, 10, 30, GRA, HL, Hl, hl, HST, k, K, kg, Kg, Kgs, KGS, NUM, NUMBER, P, q, ST, T, t, TON, U, UNI.

Kan kommissionen ange om man med "GRA" avser gram, med "k, kg, Kg, Kgs, KGS" avser kilogram, med "q" avser 100 kilogram, med "TON, T, t" avser ton, med "HL, Hl, hl" avser hektoliter, samt vilka måttenheter följande koder motsvarar: 1, 10, 30, HST, NUM, NUMBER, P, ST, U, UNI?

(¹) EUT C 137 E, 12.6.2003, s. 172.

Svar lämnat av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Det kompletterande svar som lämnats på den skriftliga frågan P-3202/02 avser en uppräknning av totala exportbidrag till flera olika destinationer. Aggregaten omfattar budgetåren 1998 till 2001 och uppgifterna som visas i förteckningen över måttenheter är medlemsstaternas egna.

Fram till budgetåret 2001 krävdes enligt kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 (¹) inte att medlemsstaterna skulle använda några standardkoder för måttenheter som skulle rapporteras till kommissionen. För denna period innehåller således databasen CATS de måttenheter som medlemsstaterna använder internt i sina egna datasystem, med den innebörd som de ges på nationell nivå för varje budgetår.

Ställd inför alla dessa olika icke standardiserade koder som medlemsstaterna använder, införde kommissionen standardkoder för måttenheter när förordning (EG) nr 2390/1999 uppdaterades för budgetåret 2002. Från och med budgetåret 2002 kräver kommissionen att följande standardkoder används:

Beteckning	Betydelse
K	Kilogram
L	Liter
P	Styck

(¹) Kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 av den 25 oktober 1999 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1663/95 när det gäller formen av och innehållet i den räkenskapsinformation som medlemsstaterna måste ställa till kommissionens förfogande inom ramen för granskning och godkännande av räkenskaperna för EUGFJ:s garantisektion, EGT L 295, 16.11.1999.

(2004/C 78 E/0228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3124/03

från **Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(22 oktober 2003)

Ämne: Arbetspråk

Utvidgningen av EU gör språkfrågan allt mer aktuell, eftersom institutionerna skall fungera korrekt (översättning, tolkning, arbetsdokument och officiella dokument). Samtidigt som varje enskilt EU-språk skall respekteras och följaktligen behandlas jämligt bör man välja och använda vissa arbetspråk för tjänstegrenarna. När det gäller den interna organisationen av arbetet förefaller det som om tendensen att uteslutande använda engelska tar över, så att även franskan, som alltid har varit det primära arbetspråket, faller i skymundan.

1. Kan kommissionen bekräfta denna tendens eller inte?
2. Om så är fallet, anser kommissionen inte att dess tjänstegrenar på detta sätt bryter mot andan och ordalydelsen i fördragen?

3. Kan kommissionen fastställa objektiva kriterier för valet av arbetspråk, bland annat med hänsyn tagen till den demografiska verkligheten, ett kriterium man inte får bortse från? Hur ämnar kommissionen återupprätta den språkliga jämlikheten för varje land, som i sitt eget språk finner det rätta sättet att ge uttryck för sin värdighet och identitet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

1. och 2. Kommissionen kan inte bekräfta någon tendens att uteslutande använda engelska som arbetspråk i den interna organisationen av arbetet.

För det första är EU:s samtliga officiella språk samtidigt arbetspråk enligt rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen ⁽¹⁾ (artikel 1) och kan alltså användas med lika rätt och på lika fot inom institutionerna.

För det andra är det normalt att kommissionens personal av praktiska skäl använder vissa språk mer än andra i det dagliga arbetet. Härvid respekterar man dock att alla språk är jämlika både som officiella språk och som arbetspråk. Kommissionen har inte heller för avsikt att införa någon särskild ordning enligt vilken ett eller flera språk skulle användas i högre grad än andra inom avdelningarna.

I artikel 25 i tjänsteföreskrifterna framhålls att det är ett allmänt villkor för anställning att kandidaten "har fördjupade kunskaper i ett av gemenskapernas språk och sådana tillfredsställande kunskaper i ett annat av gemenskapernas språk som krävs för att kunna utföra arbetsuppgifterna".

Inom ramen för den administrativa reformen har kommissionen föreslagit åtgärder för att ytterligare uppmuntra flerspråkighet. Utöver kravet på kunskaper i ett andra språk vid anställningen kommer kommissionen att ta hänsyn till om tjänstemannen har lärt sig ett tredje vid tiden för den första befordran efter tjänstetillträdet.

Kommissionen vill i sammanhanget också påminna om att den ser det som en absolut prioritet att erbjuda intensivkurser i språk. På det sättet kan man kompensera och komplettera den språkliga utbildningen för de anställda, som inte nödvändigtvis från början kan de språk som används mest i den särskilda (icke-språkliga) utbildningen på arbetsplatsen.

3. I sina kontakter med medlemsstaternas förvaltningsorgan och med allmänheten följer kommissionens avdelningar strikt bestämmelserna i artikel 21 tredje stycket i EG-fördraget om att varje medborgare skriftligen kan vända sig till EU:s alla institutioner och organ på ett av de språk som anges i artikel 314 och har rätt att få svar på samma språk. Denna grundläggande rättighet återfinns också i utkastet till konstitutionsfördrag, inte bara i artikel I-8.2 (om unionsmedborgarskap) utan också i stadgan om de grundläggande rättigheterna, där den står i artikel II-41.4.

⁽¹⁾ EGT B 17, 6.10.1958.

(2004/C 78 E/0229)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3126/03

från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Gränsöverskridande tillhandahållande av speltjänster för humanitära ändamål

Trots att artikel 49 i Romfördraget garanterar frihet att tillhandahålla tjänster inom unionen har EG-domstolen fastställt att medlemsstaterna har rätt att införa begränsningar när det gäller tillhandahållande av speltjänster över gränserna i syfte att säkerställa den allmänna ordningen i landet. Detta är emellertid inte någon självklar rättighet, utan de begränsningar som införs måste vara nödvändiga för att uppnå det mål som ställts upp och vara proportionella.

I målet Gambelli, som ännu inte avgjorts av EG-domstolen, konstaterade generaladvokaten i sitt förslag till avgörande av den 13 mars 2003 att de begränsningar som införts för en brittisk bookmaker på Internet var diskriminerande och omotiverade.

Anser kommissionen mot bakgrund av ovanstående att begränsningar för gränsöverskridande speltjänster strider mot artikel 49 i Romfördraget om dessa tjänster erbjuds av en vederbörligen etablerad och godkänd tillhandahållare av speltjänster inom EU som låter vinsten gå till humanitära ändamål och som ger alla nödvändiga garantier beträffande konsumentskydd och organiserad brottslighet?

I detta särskilt humanitära sammanhang och mot bakgrund av att informationssamhällets tjänster i praktiken är gränsöverskridande, vad kan kommissionen eller kommer kommissionen att göra för att säkerställa att bestämmelserna på den inre marknaden kan tillämpas på sådana vederbörligt reglerade, humanitära tjänster?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Kommissionen konstaterar att EG-domstolen i det nyligen avgjorda målet Gambelli (C-243/01) fastställde att medlemsstaterna kan införa begränsningar av gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster om de kan grundas på skydd av ett allmänt intresse, t.ex. konsumentskydd eller upprätthållande av allmän ordning. Rättspraxis från EG-domstolen visar att sådana begränsningar är förenliga med EG-fördraget så länge de är icke-diskriminerande och proportionerliga till syftet, och under förutsättning att de bidrar till en konsekvent och systematisk begränsning av vadhållningsverksamheten. Domstolens beaktanden är allmänna och bör därför gälla oberoende av om avkastningen används för särskilda ändamål, t.ex. humanitära ändamål. Det måste också framhållas att det faktum att avkastningen används till ett särskilt ändamål inte i sig är tillräckligt för att ovannämnda skäl automatiskt ska anses vara uppfyllda.

Kommissionen har fått ett antal klagomål från spelorganisatörer som protesterar mot tillämpningen av de befintliga nationella begränsningarna av gränsöverskridande tjänster. Kommissionen kommer nu att undersöka dessa klagomål med hänsyn till ovannämnda domstolsavgörande och vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att de principer för spelverksamhet som domstolen här har fastställt respekteras, även när det gäller spel vars avkastning används för humanitära ändamål.

(2004/C 78 E/0230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3130/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Fiske — OASIS — Oceanic Seamounts

Enligt det tredje nyhetsbrevet (juni 2003) från "OASIS — Oceanic Seamounts: an Integrated Study" (<http://www.rrz.uni-hamburg.de/OASIS>), — en studie som kommissionen stöder, skall förslaget att öppna den exklusiva ekonomiska zonen på 200 sjömil runt om Azorerna, Madeira och Kanarieöarna för EU:s fiskeflottor redan fått miljöorganisationer såsom Greenpeace, Seas at Risk och Världsnaturfonden att skicka brev till kommissionen där de uttrycker sin oro över att zonen eventuellt kommer att öppnas.

Enligt OASIS skulle öppnandet av zonen innebära ett omedelbart hot mot djuphavsbergen och ha direkta konsekvenser för organisationens vetenskapliga arbete.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Bekräftar kommissionen att den fått brev av organisationerna?
- Vad för uppgifter har kommissionen om de konsekvenser som OASIS och de andra organisationerna förutser för zonen, särskilt den förväntade förstörelsen av livsmiljöerna, inklusive djuphavsbergen, mindre fiskbestånd som lever på stora djup och förstörelsen av det småskaliga fisket som påverkar fiskarna och deras familjer?
- Bekräftar kommissionen att de tre övärldarnas marina ekosystem är extremt sårbara och att de måste skyddas?

Svar lämnat av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

I juli 2003 mottog kommissionen ett brev författat av Greenpeace, Seas at Risk och Världsnaturfonden (WWF) i vilket dessa organisationer uttrycker sin oro över den föreslagna ändringen av rådets förordning (EEG) nr 2847/93 av den 12 oktober 1993 om inrättande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken⁽¹⁾ (västra vattnen) för att minska den exklusiva ekonomiska zonen till 200 sjömil runt Azorerna, Madeira och Kanarieöarna.

Enligt de senaste vetenskapliga rapporterna och i synnerhet rapporterna från Internationella havsforskningsrådet (ICES) kan skador på djuphavets korallrev orsakade av trålfiske konstateras i flera områden. Trålarnas stötar dödar polyperna och bryter sönder reven. Återhämtning kan vara omöjlig eller kan försvåras väsentligt. Skadorna kan variera från en minskning av revens storlek, vilket i sin tur leder till att mängden och mångfalden tillhörande fauna minskar, till att reven helt faller sönder och ersätts av en mindre varierad fauna.

När det gäller djuphavsfisk har ICES varnat för att flera fiskbestånd som lever på stora djup nu är högt utnyttjade och i vissa fall allvarligt decimerade. Kommissionen vet att dessa arter är särskilt känsliga för överfiske på grund av deras långsamma reproduceringstakt.

Ledamöter av Europaparlamentet liksom portugisiska lokala och nationella myndigheter har kontaktat kommissionen för att uttrycka sin oro över de lokala fiskesamhällens framtid. Skador på dessa livsmiljöer hotar de lokala fiskesamhällenas överlevnad.

Kommissionen bekräftar den extrema sårbarheten hos djuphavsbergens ekosystem i Azorerna, Madeira och Kanarieöarna och behovet att ge dessa marina livsmiljöer nödvändigt skydd. I detta syfte håller kommissionen på att utarbeta ett utkast till förslag till rådets förordning om förbud att använda bottenrärlar i vissa områden i Atlanten, inklusive i de tre områden som ledamoten nämner.

⁽¹⁾ EGT L 261, 20.10.1993.

(2004/C 78 E/0231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3134/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Nederländerna — Ecstasy

Som svar på skriftlig fråga E-2309/03⁽¹⁾ bekräftade kommissionen att Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk även i sin årsrapport anger att Nederländerna är en viktig plats för tillverkning av ecstasy, amfetamin och andra droger samtidigt som den dock betonade att även finns bevis på att det förekommer tillverkning i andra medlemsstater och i Östeuropa. Kommissionen angav dock inte vilka nivåer det rörde sig om.

Kommissionen gav emellertid inget svar på några av de ställda frågorna, i första hand följande: "Kan kommissionen bekräfta att dessa droger till största del kommer från Nederländerna? Om så är fallet, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att hindra utförseln av droger från Nederländerna och spridningen av dem i EU?"

I sitt svar angav kommissionen att den betonade att frågan om syntetiska droger även fortsättningsvis måste vara en viktig prioritering för unionen och dess medlemsstater. Detta underströks även av rådet (rättsliga och inrikes frågor), som vid sitt möte september 2002 antog en genomförandeplan för de åtgärder som skall vidtas för att motverka utbudet av syntetiska droger.

Kan kommissionen således besvara följande frågor:

- Kan kommissionen bekräfta att Nederländerna är den medlemsstat som har den största tillverkningen av "ecstasy" och därmed är den främsta källan för spridning av denna drog till andra medlemsstater, i första hand Portugal?
- I hur många år har kommissionen känt till denna situation?
- Kommissionen har även angivit att det finns bevis på att det förekommer tillverkning i andra medlemsstater. Exakt vilka medlemsstater syftar den på och hur omfattande är tillverkningen och/eller risken jämfört med Nederländerna?
- Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att hejda utförande av narkotika från Nederländerna och spridningen av den i Europeiska unionen? Är riskerna och spridningen lika omfattande när det gäller andra "tillverkande" medlemsstater
- Vad anser kommissionen om den genomförandeplan för de åtgärder som skall vidtas för att motverka utbudet av syntetiska droger, som antogs vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte i september 2002? Anser kommissionen att de åtgärder som föreslås i denna plan är tillräckliga och lämpliga för att bemöta utbudet av syntetiska preparat?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 83.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(5 december 2003)

Varje år utarbetar Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk och Europol en rapport på grundval av statistik som tillhandahålls av medlemsstaternas myndigheter. Rapporten redogör för läget i medlemsstaterna och kandidatländerna när det gäller framställning, handel med och användning av narkotika. I 2002 års rapport konstaterades att sett till antalet beslag som rapporterades av medlemsstaterna, så är unionen den främsta källan för spridning av "ecstasy".

I Europeiska centrumets årsrapport för 2003 om narkotikaproblemet i Europeiska unionen och Norge anges att antalet ställen för framställning av syntetiska droger som upptäcks varje år är konstant, det vill säga 50-70 per år. Nederländerna och Belgien är de viktigaste platserna för framställning av ecstasy, amfetamin och liknande, men även i andra medlemsstater, som Spanien, Frankrike och Förenade kungariket, förekommer tillverkning. Detta gäller även anslutande länder som Estland, Polen Litauen och Tjeckien republiken.

Läget bekräftas i årsrapporten för 2003 om narkotikaproblemet i de anslutande länderna och kandidatländerna, där det anges att syntetiska droger, som amfetamin och ecstasy, framställs i olagliga laboratorier i de baltiska länderna, Bulgarien, Tjeckien och Ungern. Produkterna konsumeras lokalt.

När det gäller frågan om vilka åtgärder som kan vidtas för att motverka att narkotika förs ut från Nederländerna och distribueras i unionen, måste man konstatera att det inte tycks finnas någon medlemsstat som kan sägas vara skonad från tillverkning och handel med narkotika. Alla medlemsstater har undertecknat relevanta FN-konventioner och deltar aktivt i det system för tidig förvarning som infördes genom den gemensamma åtgärden från juni 1997. Europol, som är unionens främsta redskap i kampen mot narkotikahandel, bistår regelbundet medlemsstaterna med sakkunskap som behövs för att bekämpa kriminella grupperingar och stänga olagliga laboratorier för tillverkning av syntetiska droger.

Inom ramen för handlingsplanen för 2000–2004 har kommissionen åtagit sig att, i samarbete med medlemsstaterna och Europol, vidta åtgärder för att stärka kampen mot narkotikahandel. Kommissionen kommer bland annat att stödja medlemsstaterna i deras arbete med att förbättra samarbetet mellan polis, tull och domstolsväsende och stärka sin sakkunskap i fråga om kontroll av kemiska prekursorer.

Vidare hoppas kommissionen att rambeslutet om minimibestämmelser för brottsrekvisit och påföljder för olaglig narkotikahandel snart kan bli föremål för en politisk överenskommelse i rådet.

I planen för genomförande av åtgärder mot syntetiska droger uppmanas medlemsstaterna, Europol och Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk vidta konkreta åtgärder mot spridning av kemiska prekursorer, olagliga laboratorieanläggningar och distributionsnät. Denna genomförandeplan kommer att granskas inom ramen för den slutliga utvärderingen av handlingsplanen för 2000–2004.

I syfte att stärka lagstiftningen om syntetiska droger lade kommissionen nyligen fram ett förslag till rådets beslut om informationsutbyte om samt riskbedömning och kontroll av nya narkotiska droger och nya syntetiska droger. Beslutet är tänkt att ersätta den gemensamma åtgärden på området från 1997. Europaparlamentet kommer att ha tillfälle att lägga fram ett yttrande om detta.

(2004/C 78 E/0232)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3151/03

från Herman Schmid (GUE/NGL) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Synen på välstånd i EU

Det finns många sätt att mäta välstånd. OECD:s välståndsliga mäter den privata produkt- och tjänstemarknadens BNP. I denna mätning ligger Sverige på 17:e plats.

En annan mätning, gjord av amerikanska arbetsdepartementet, granskar produktivitetsutvecklingen för industrin (International comparisons of manufacturing productivity and unit labor cost trends 2002, Newsletter September 9, 2003 – Bureau of Labor Statistics, Washington D.C.). Här visar siffror att svensk industris produktivitetsutveckling ökade mer än något annat land 2002. Sveriges placering var således en 1:a plats.

Det är uppenbart att olika mätningar ger helt olika resultat. Därför är det intressant att fråga EU-kommissionen om den anser att någon av dessa mätningar kan ge en tillförlitlig, användbar och rättvis bild av välståndet i ett medlemsland. Ger de inte i själva verket en alltför snäv syn på välstånd i EU vars identitet gör anspråk på att bygga på den europeiska välfärdsmodellen, en balans mellan konkurrens och socialt ansvar?

Det finns även andra mätningar som lyfter blicken över rent ekonomiska statistiska siffermätningar. Dessa har uppstått eftersom upphovsgivarna, bland andra FN, ansett att välstånd måste inbegripa hur medborgarna upplever sin situation. Ökad levnadsstandard för ett fåtal eller ett flertal behöver inte automatiskt leda till högre välstånd. Medborgarna måste först ge sin värdering av om och hur en bättre ekonomi nationellt eller per capita, förbättrat deras välstånd. Och för detta krävs mer avancerade mättkriterier.

Det har utvecklats mätningar som inkluderar även långt liv, god miljö eller rättssäkerhet. Ett internationellt index baserat på 40 välfärdsindikatorer kallas WISC, Weighted Index of Social Development. I denna mätning inkluderas variabler såsom utbildning, hälsa, jämställdhet, samhällsekonomi, demografi, miljö, social kaos (politiska rättigheter, korruption, och krigsoffer) etc. I denna mätning hamnar Sverige åter på 1:a plats.

Anser EU-kommissionen att WISC och dylika mätningar bör användas oftare i EU när EU:s medlemsländer jämförs med varandra? Kan den balans mellan konkurrens och den social dimensionen, som EU enligt Lissabonstrategin föresatt sig uppnå, riskera att snedvridas mot mer konkurrens, och mindre socialt ansvar,

om endast OECD:s välståndsliga används inom EU? Mot denna bakgrund, bör WISC (eller liknande EU-index i synen på välstånd) alltid komplettera OECD:s välståndsliga (eller liknande EU-index för produktivitetmätning) när välståndet mäts i EU?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(20 november 2003)

Det är många olika men närbesläktade faktorer som bidrar till livskvaliteten, vilket gör att det blir både komplext och tämligen subjektivt när man försöker definiera och mäta begreppet.

Produktionen av varor och tjänster i ett land – uttryckt som bruttonationalprodukt (BNP) – är ett mått på det materiella välståndet som i allmänhet uppfattas som en viktig beståndsdel av livskvaliteten som helhet. Men livskvalitet handlar om så mycket mer än bara materiellt välstånd och kommissionen har aldrig presenterat beräkningar av BNP eller BNP-tillväxten som ett mått på livskvalitet.

I frågan hänvisas särskilt till ett välfärdsindex kallat Weighted Index of Social Progress (WISP). Detta är ett av flera sätt att mäta välfärd som har utvecklats på senare tid i syfte att försöka definiera livskvaliteten i vidare mening. Till exempel kan nämnas Environmental Sustainability Index och Human Wellbeing Index. Det finns två avgörande steg när man utvecklar sådana index: för det första måste man välja en uppsättning variabler och för det andra måste dessa vägas samman för att ge ett tal som sedan kallas index på social utveckling eller miljömässig hållbarhet eller mänskligt välstånd osv., beroende på den som sammanställer detta index.

I båda dessa steg – att välja variablerna och avgöra hur de ska sammanställas – finns ett betydande mått av subjektivitet, och detta är en stor nackdel med alla sådana syntetiska jämförelsetal. Genom att byta variabler eller viktningssmetod kan man beräkna andra mätkriterier och därmed få en annan ranking på länderna, vilket gör det tveksamt huruvida sådana index är mer tillförlitliga som mått på livskvaliteten än konventionell statistik.

I stället för att försöka reducera ett begrepp med så många dimensioner som livskvaliteten till en siffra, kan det vara bättre att använda flera olika mått som kan avspegla detta mångdimensionella begrepp och på så sätt undvika den subjektivitet som är en inneboende svaghet i index-baserade mätmetoder. Det är så internationella organisationer som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och FN går tillväga i sitt arbete med frågor som rör hållbar utveckling, dvs. de tar fram en uppsättning indikatorer på hållbar utveckling. Eurostat har anpassat FN:s uppsättning av indikatorer till medlemsstaterna – se *Measuring progress towards a sustainable Europe* – och håller för närvarande på att utveckla en uppsättning indikatorer som kan användas för att mäta framstegen i genomförandet av EU:s strategi för hållbar utveckling.

Denna metod används också för att följa upp exempelvis Lissabonstrategin, där kommissionen och rådet har enats om en uppsättning strukturellerade indikatorer som avser olika delar i strategin. Dessutom har kommissionen byggt upp en databas som innehåller andra data som är relevanta i sammanhanget. På så sätt mäts framstegen med att uppnå de mål som sattes upp i Lissabon, vilket gör att man kan få en balanserad bild av utvecklingen som helhet.

(2004/C 78 E/0233)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3155/03

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Konkurrensnedvridande tull på fisk som importeras från Norge till Danmark

Konkurrenskraften i danska företag i fiskbearbetningsbranschen drabbas av EU:s tullpolitik. EU:s referenspriser på rå strömming är högre än de norska priserna, därför kan danska företag inte köpa norsk sill lika

billigt som norska företag. Dessutom skiljer sig tullsatserna, då den är 15 procent på rå fisk, men bara 6 procent på bearbetad fisk.

De nuvarande reglerna är förödande för de danska företagens konkurrenskraft, även om syftet med dem var att skydda företagen i EU.

Företag i Skagen och andra jylländska städer som normalt köper stora mängder norsk fisk håller för närvarande på att avskeda merparten av sina anställda. De kan inte köpa den mängd sill som behövs inom EU.

Kan kommissionen undersöka hur man skall kunna motverka de negativa konsekvenserna av de aktuella tullreglerna?

Vilka möjligheter har kommissionen att ändra detta missförhållande som innebär att konkurrensen snedvrids och att obearbetad sill som importeras till Danmark från Norge beläggs med 15 procent i tull, medan bearbetad sill som importeras till Danmark från Norge enbart beläggs med 6 procent i tull?

Svar lämnat av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Kommissionen är väl medveten om den oro som ledamoten uttrycker beträffande försörjningssituationen för strömning som råmaterial för den danska bearbetningsindustrin. Det finns dock flera andra faktorer än tullsatser som kan påverka bearbetningsindustrins konkurrenskraft. Det förefaller som om försörjningssituationen i vissa medlemsstater mer hänger samman med gemenskapsfiskebåtarnas praxis att landa sina fångster i norska hamnar än med den nuvarande tullsituationen. Denna praxis beror på de geografiska särdragen i fisket efter Atlantoskandisk sill i nordöstra Atlanten.

Som ledamoten erinrar sig fastställdes importtullen för fiskeprodukter med ursprung i Norge som ett resultat av en internationell överenskommelse mellan gemenskapen och Norge. Därför kan gemenskapen inte unilateralt ändra dessa tullsatser.

Beträffande eventuella åtgärder på kort sikt håller kommissionen för närvarande på att i samarbete med medlemsstaterna förbereda ett förslag till ett nytt flerårigt tullkvotssystem för perioden 2004 till 2006. Detta förslag måste beakta inte bara de intressen som gemenskapens fiskbearbetningssektor har utan också andra sektors direkta intresse av att fånga pelagiska fiskbestånd.

Därutöver riktas ledamotens uppmärksamhet på den förbättrade situationen för bestånden av Nordsjösill. De krisåtgärder som dessa bestånd har varit föremål för under de senaste åren håller nu på att ge resultat. Tillgången på sill i gemenskapen kan därför förväntas öka betydligt under de kommande åren, och ge positiva effekter på försörjningen till gemenskapens bearbetningsindustri.

(2004/C 78 E/0234)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3160/03

från Ioannis Averoff (PPE-DE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Godkännande av anläggning av soptipp i Janninas län

Genom beslut nr 364/22.8.2003 sade regionen Epirus ja till att en soptipp anläggs vid Geroplatanos-Fteri i Kalpakios kommun i Janninas län. Ett kompletterande yttrande (nr 3989/1.10.2003) vill dock placera soptippen vid Kidonies-Basilikou i kommunen Ano Pagoniou.

Samförstånd om det planerade projektet lyser med sin frånvaro av följande skäl:

- I utredningen om miljökonsekvenser sägs det att platsen ur hydrogeologisk synvinkel är den minst lämpliga av alla de placeringsorter som undersökts (hög grad av vattengenomtränglighet i jordmånen, möjlig vattenförbindelse med floderna Aóos och Kalama och den stängda Pamvotida-bassängen).
- Inom området finns en rämna vars dynamik inte var möjlig att fastställa i samband med utredningen. Dessutom ligger platsen inom jordbävningsson I och inte jordbävningsson II, vilket uppges i utredningen.
- I det obligatoriska yttrandet från skogsförvaltningen i Jannina (2606/14.8.2003) står det klart och tydligt att utredningen om miljökonsekvenser inte kan betraktas som slutgiltigt eftersom lantmäteritningar saknas i dokumentationen från förundersökningen.
- Platsen ligger på mycket kort avstånd från Natura 2000-området Vikos-Aóos som är ett skyddat skogsområde.
- Den plats som föreslås ligger på 55 kilometers avstånd från det område där avfallet produceras.

Kan Europeiska kommissionen, mot bakgrund av ovanstående och med beaktande av att projektet i fråga söker finansiering ur sammanhållningsfonden, tala om huruvida direktiv 1999/31/EG ⁽¹⁾ om deponering av avfall, direktiv 75/442/EEG ⁽²⁾ och direktiv 97/11/EG ⁽³⁾ efterlevs i det aktuella fallet?

⁽¹⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽³⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 november 2003)

Utgående från ett stort antal klagomål om illegala eller okontrollerade avfallsdeponier i Grekland, där avfallshanteringen utgör en risk för människors hälsa och ett hot mot miljön, har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande mot Grekland i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. De grekiska myndigheterna har erkänt att 1 399 olagliga eller okontrollerade deponier fortfarande var i bruk i slutet av 2002, men lovar att alla olagliga deponier kommer att stängas före slutet av 2007 och ersättas med permanenta avfallshanteringsanläggningar. Eftersom Grekland inte har efterlevt gemenskapens avfallsagstiftning beslöt kommissionen den 9 juli 2003 att dra ärendet inför Europeiska domstolen.

Även om det i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, senast ändrat genom rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 ⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna skall se till att deras avfall återvinns eller bortskaffas utan risk för människors hälsa eller skador på miljön är det de behöriga myndigheternas sak att välja bortskaffningsmetoder och lämpliga platser och anläggningar för verksamheten. Deponering av avfall skall ske i enlighet med de tekniska standarder och förfaranden som fastställs i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall.

För att få anlägga en avfallsdeponi krävs det att man har utvecklingstillstånd och att en miljökonsekvensbedömning har genomförts. Denna skall genomföras i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽²⁾, i dess ändrade lydelse enligt rådets direktiv 97/11/EC av den 3 mars 1997. I detta direktiv fastställs en rad förfaranden för projekt som förutsätter miljökonsekvensbedömning, bland annat för förberedelsen av en miljökonsekvensundersökning, information till allmänheten och samråd med allmänheten och andra behöriga myndigheter.

Utgående från befintlig information tycks det som om en miljökonsekvensbedömning av projektet pågår. Anläggningen av deponin förutsätter tillstånd från de behöriga nationella myndigheterna, som antingen kan avvisa projektet eller godkänna det på en rad fastställda miljövillkor och bestämmelser om

verksamhetens omfång, bland annat vad gäller plats, storlek, typ, tillämpad teknik och allmänna tekniska egenskaper. Därför anser kommissionen att det i detta stadium ännu inte föreligger något brott mot gemenskapslagstiftningen, eftersom projektet ännu inte är godkänt och tillståndsförfarandet inte är avslutat.

Kommissionen har hittills inte från de behöriga grekiska myndigheterna erhållit någon begäran om samfinansiering av detta projekt inom ramen för sammanhållningsfonden. Om en sådan begäran skulle komma in under de närmaste månaderna eller veckorna, skulle den granskas i enlighet med de förfaranden och bestämmelser som gäller.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

(2004/C 78 E/0235)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3165/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Den spanska vattenplanen (Pyrenéerna)

Godkänner kommissionen, inom ramen för de beslut som skall fattas gällande tillämpning av miljölagstiftning och regler för godkännande av anhållan om strukturstöd, att planerna för dammprojekt i Pyrenéerna — särskilt utvidgningen av Yesa-dammen och byggandet av nya dammar vid Biscarruès, Santaliestra, Itoiz och Rialp — betraktas som en del av den övergripande spanska vattenplanen, i den bemärkelse att dessa är nödvändiga för de föreslagna vattentransporterna?

Har de spanska myndigheterna redan lämnat in formella ansökningar om medel ur strukturfonderna, vilka kunde bidra till att täcka kostnaderna för något av dessa projekt?

Känner kommissionen till att arbetet vid Santaliestra-dammen tillfälligt inställts för att de ansvariga personerna inte till fullo har tagit hänsyn till behovet av en omfattande miljöriskbedömning?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 november 2003)

Enligt de spanska myndigheternas uppgifter finns det ingen koppling mellan dammprojekten i floden Ebros upptagningsområde i Pyrenéerna och den omledning av Ebro som föreslås i Spaniens nationella vattenplan, som inte heller kommer att användas för att reglera flödet i flodens nedre del. Vidare har de spanska myndigheterna för kommissionen uppgett att bara de befintliga Mequinenza och Ribarroja/Flix-dammarna i de nedre sträckningarna av Ebros upptagningsområde kommer att användas för att reglera flödet vid upptagsplatsen för den föreslagna omledningen.

Kommissionen har uppmanat de spanska myndigheterna att redogöra för en eventuell gemenskapsfinansiering av dessa projekt. I sitt svar upplyser de spanska myndigheterna om att projekten varken omfattas av de relevanta samlade programplaneringsdokumenten för målområde 2 eller får medel från Sammanhållningsfonden.

Kommissionen känner till att arbetet vid Santaliestra-dammen tillfälligt inställts.

(2004/C 78 E/0236)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3169/03
från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Förbud mot kamphundar

Tyvärr har mina tidigare frågor angående förbud mot kamphundar inte fått någon effekt. Vissa medlemsstater, t.ex. Italien och Österrike, har visserligen redan vidtagit åtgärder mot våldsamma och aggressiva hundar genom att kräva munkorg i offentliga byggnader eller på offentliga platser, t.ex. hållplatser och parker, och inrätta en valpskola för hunduppfostran, men åtgärderna är tyvärr fortfarande inte tillräckliga. De senaste dagarna har vi återigen ställts inför fruktansvärda rubriker om pitbullterrier som attackerat både barn och vuxna. Det räcker inte att enskilda stater eller regioner kämpar mot hållande av vissa hundraser, utan det krävs ett EU-direktiv som förbjuder kamphundar!

Hur många fler människor måste enligt kommissionen bitas till döds eller lemlästas innan någonting sker?

Hur länge måste vi vänta innan det sker något på EU-nivå?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Artikel 152 i EG-fördraget utgör den rättsliga grunden för gemenskapens insatser när det gäller att skydda människors hälsa. Enligt första stycket i denna artikel är subsidiaritetsprincipen tillämplig om en gemenskapsinsats ska komplettera den nationella politiken. Enligt denna princip, som fastställs i artikel 5 i fördraget, ska gemenskapen på de områden där den inte är ensam behörig endast vidta åtgärder om målen för dessa åtgärder bättre kan uppnås på gemenskapsnivå.

I det fall som tas upp av parlamentsledamoten har kommissionen inte en tillräckligt stark och välgrundad vetenskaplig grund för att själv föreslå gemenskapslagstiftning i ämnet i stället för att låta medlemsstaterna besluta om detta.

Det åligger medlemsstaterna att vidta åtgärder på det nationella planet för att förhindra den här typen av olyckor.

(2004/C 78 E/0237)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3174/03
från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Europeisk filmproduktion

Vad gör Europeiska unionen inom ramen för Media-programmet för att förbättra kvaliteten på europeiska filmmanus? Är det möjligt för en manusförfattare att upphovsrättsskydda sitt arbete på alleuropeisk nivå? Respekteras i så fall detta upphovsrättsskydd av andra stater, t.ex. USA?

Många europeiska filmer som får nationella bidrag eller stöd från EU är konstnärliga filmer eller liknande. Anser kommissionen att filmerna skulle bli mer tillgängliga eller få en större publik om man inte bara textade dem på värdlandets språk utan även på engelska, dvs. att en tysk film som visas i Italien får både engelsk och italiensk undertext?

Anser kommissionen att europeiska filmer som kanske annars skulle ha viss kommersiell framgång trängs undan av de dominerande distributörerna av Hollywoodfilm? Vilka åtgärder anser kommissionen i så fall vara lämpliga?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Parlamentsledamoten har frågat vad Europeiska unionen gör inom ramen för Media-programmet för att förbättra kvaliteten på europeiska filmmanus. Genom Media-programmen har EU vidtagit en rad åtgärder som syftar till att stödja den europeiska filmindustrin, med fokus på vissa nyckelområden som utbildning, utveckling, distribution och marknadsföring. Inom utvecklingsinsatserna är manusförfattande ett av de områden som särskilt tas upp. Beträffande frågan om internationellt upphovsrättsskydd, är alla parter som är anslutna till Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk skyldiga att följa bestämmelserna i artikel 5: "I fråga om de verk med avseende på vilka upphovsmännen är skyddade enligt denna konvention åtnjuter de i alla andra unionsländer än verkets hemland såväl de rättigheter som varje lands lagar för närvarande tillerkänner eller framdeles kan komma att tillerkänna landets egna medborgare som de rättigheter vilka särskilt tillkommer dem i kraft av denna konvention". Konventionen omfattar alla medlemsstater och andra länder, inklusive USA, som är anslutna till konventionen.

Kommissionen arbetar för närvarande med ett förslag till en ny generation program för den europeiska audiovisuella sektorn. Textning är en av de åtgärder som föreslås som ett sätt att främja kulturell mångfald. Den här frågan gäller emellertid användning av textning i motsats till dubbning. Ansökan om engelsk textning kan göras inom ramen för det nuvarande programmet. Kommissionen anser emellertid inte att engelsk textning av filmer har någon positiv effekt på filmernas spridning.

Kommissionen är bekymrad över den begränsade spridning som europeiska filmer har utanför produktionslandet, och har därför beslutat om en rad olika insatser för att avhjälpa detta. Media-programmet stöder distribution och visning av audiovisuella verk (fiktions, dokumentärer, animering och interaktiva program) och europeiska filmer på bio, video, DVD och i TV. Stöd ges även till nätverk av biografer som lägger fram en gemensam strategi för att främja och marknadsföra europeiska filmer.

Media plus-programmet innehåller både insatser för biofilmer (insatser för distributörer – automatiskt och selektivt stöd – och för försäljningsagenter och biografer) och för TV, DVD och video.

När det gäller distributörer: Syftet med det "automatiska" stödet är att uppmuntra till en bredare transnationell distribution av nya icke-inhemska europeiska filmer, genom att erbjuda distributörerna stöd för ytterligare investeringar i sådana filmer. Utdelning av medlen baseras på statistik över antalet biobesökare vid visning av europeiska filmer. Detta stöd bidrar också till att skapa länkar mellan produktions- och distributionssektorerna och förbättrar därigenom konkurrensläget för icke-inhemska europeiska filmer. Det "selektiva" stödet syftar även till att uppmuntra till bildande och konsolidering av nätverk för samarbete mellan europeiska distributörer och mellan distributörer, försäljningsagenter och producenter.

När det gäller försäljningsagenter: Syftet med stödet är att uppmuntra en bredare transnationell distribution av nya europeiska filmer genom att erbjuda försäljningsagenterna stöd för återinvestering i sådana filmer. Utdelning av medlen baseras på agenternas prestationer på marknaden.

När det gäller biografer: Syftet är att uppmuntra till etablering av ett nätverk mellan de europeiska premiärbiograferna och till visning av fler icke-inhemska europeiska filmer på dessa biografer.

När det gäller TV: Stödet riktar sig till europeiska företag vars verksamhet bidrar till att marknadsföra och omsätta europeiska TV-program som producerats av oberoende företag inom och utom EU. Det uppmuntrar till samarbete mellan programföretag och oberoende europeiska distributörer och producenter. Syftet med stödet är att uppmuntra oberoende produktionsföretag att producera verk (spelfilm, dokumentärer och animerad film) under medverkan av två eller flera programföretag som samarbetar eller medverkar i flera medlemsstater och tillhör olika språkområden.

När det gäller DVD och video: Stödet riktar sig till europeiska företag vars verksamhet bidrar till att stärka distributionssektorn för europeiska verk för media avsedda för privat bruk. Det uppmuntrar utgivare till investeringar i digital teknik och marknadsföring av icke-inhemska europeiska verk på video och DVD.

(2004/C 78 E/0238)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3178/03

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Ny kostnadsberäkning av de skador orsakade av Prestige och solidaritetsfonden

Den 9 oktober 2003 antog Europaparlamentet kommissionens förslag att medel tas ur solidaritetsfonden, på den italienska portugisiska och spanska regeringens begäran, för att täcka kostnader i samband med naturkatastrofer i dessa länder (jordbävningar, skogsbränder respektive Prestigekatastrofen). Kommissionen föreslog en procentuell fördelning av resurser på grundval av begäran från de respektive länderna och på deras uppskattning av kostnaderna (i fråga om Prestigekatastrofen var uppskattningen 436 miljoner euro). Det totala anslaget till Spanien var 8,6 miljoner euro medan Italien och Portugal mottog 46,7 miljoner euro respektive 48,5 miljoner euro.

Vad gäller Portugal uppgick regeringens första kostnadsberäkning till 509 miljoner euro. Detta följdes av en kompletterande beräkning som angav en ytterligare kostnad på 718 miljoner euro. Vad gäller Spanien däremot, trots att det ännu är för tidigt att summera konsekvenserna av Prestigekatastrofen, har den spanska regeringen hållit fast vid den ursprungliga beräkningen, gjord endast två månader efter förlisningen, och har inte brytt sig om att presentera någon kompletterande beräkning.

Endast fem dagar efter att parlamentet godtog fördelningen av dessa medel presenterade den spanska regeringen inför landets parlament en kostnadsberäkning som uppgår till 700 miljoner euro, det vill säga 264 miljoner euro mer än vad som hade meddelats till kommissionen. Om de spanska myndigheterna hade framlagt till kommissionen en kompletterande beräkning som anger denna ytterligare kostnad skulle de medel ur solidaritetsfonden som anslagits till Spanien under samma villkor ha uppgått till 13,86 miljoner euro, eller 5,234 miljoner euro mer än vad som faktiskt anslogs.

Kan kommissionen upplysa om huruvida den spanska regeringen har, i likhet med den portugisiska regeringen, presenterat en komplettering av sin ursprungliga kostnadsberäkning?

Skulle kommissionen vara beredd att på grundval av en sådan kompletterande beräkning se över storleken på anslaget till Spanien, för att säkra att de som drabbats av Prestigekatastrofen tillerkänns det stöd ur solidaritetsfonden som rättmätigt tillkommer dem?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

Spaniens ursprungliga ansökan om stöd från solidaritetsfonden för Prestigekatastrofen mottogs den 13 januari 2003. Den innehöll en preliminär uppskattning av kostnaden för rengöring av kustlinjen, rengöring och återställande av nationalparken Parque Nacional de las Islas Atlánticas, insatser till havs och andra närliggande åtgärder. Beräkningarna innefattade inte kostnaden för en varaktig lösning för vraket.

De spanska myndigheterna lämnade ytterligare information den 13 maj, den 13 juni och den 17 juni 2003. Det var på grundval av den informationen, vilken byggde på senast tillgängliga uppgifter, som kommissionen föreslog att Spanien skulle beviljas stöd ur solidaritetsfonden. Såsom närmare redogjorts för i motiveringen till utkastet till tilläggsbudget måste den ursprungliga siffran ändras för att å ena sidan utesluta viss indirekt skada och å andra sidan för att innefatta den uppskattade kostnaden för en varaktig lösning för vraket.

Kommissionen känner inte till hur den skadeberäkning med slutsumman 700 miljoner euro som lämnats till det spanska parlamentet har gjorts och inte heller om detta belopp innefattar någon skada som inte är berättigad till stöd ur solidaritetsfonden.

För den händelse att ytterligare skador förorsakas av vraket kan kommissionen godta ytterligare bevisning till dess att framställningen om tilläggsbudget inges till parlamentet och rådet. Ytterligare uppdatering under budgetförfarandet är möjlig bara om två grenar av budgetmyndigheten samtycker till detta. Förordningen om solidaritetsfonden medger emellertid inte att beloppet höjs efter det att stödet har ställts till mottagarens förfogande.

(2004/C 78 E/0239)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3187/03
från Geoffrey Van Orden (PPE-DE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Fri rörlighet för personer som försatts i konkurs

En person som försatts i konkurs i Förande kungariket har rätt att bosätta sig var som helst i Förenade kungariket.

Har en person som försatts i konkurs i Förenade kungariket rätt att bosätta sig var som helst i Europa på samma villkor som en person som inte försatts i konkurs?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

En unionsmedborgare som har försatts i konkurs i Förenade kungariket kan bosätta sig var som helst inom unionen om han eller hon uppfyller EG-rättens villkor för rätten till bosättning, nämligen att vara anställd eller egenföretagare eller ha tillräckliga tillgångar samt sjukförsäkring.

I detta fall finns det inte någon särskild begränsning av rätten till fri rörlighet i EG-rätten.

(2004/C 78 E/0240)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3192/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(28 oktober 2003)

Ämne: Fallet Eurostat: upplysningar om ordförande Prodis möjligheter att ingripa

Nyligen har allvarliga oegentligheter i samband med genomförandet av Eurostats kontrakt påvisats. Genom uttalanden från Eurostats före detta generaldirektör Yves Franchet riktas nu anklagelser mot kommissionsledamöterna Solbes, Kinnock och Schreyer, som uppges ha varit medvetna om att det eventuellt förekom bedrägerier.

Franchet skulle ha informerat kommissionsledamöterna och ordförande Prodi om sina egna misstankar om administrativa missförhållanden inom statistikbyrån redan i september 2002. Under alla omständigheter förklarade ordföranden i utfrågningen inför talmanskonferensen den 25 september 2003 att situationens allvar klargjordes för honom redan i maj 2003.

Hela denna affär är redan föremål för en utredning från OLAF, det franska rättsväsendet och kommissionen för att försöka säkra bevis och identifiera de ansvariga.

Enligt Nicefördragets nya artikel 217.4 har kommissionens ordförande en möjlighet att kräva att en kommissionsledamot avgår.

Frånsett den skuld som fortfarande återstår att bevisa ifrågasätts nu i viss utsträckning den verksamhet som de namngivna kommissionsledamöterna bedrivit, åtminstone vad gäller "administrativa missförhållanden" och "försummelse", så som dessa beskrivs i "Misstänkta fall av bedrägerier. Första rapporten" som lades fram av Europaparlamentets kommitté av fristående experter den 15 mars 1999 i samband med Santerskandalen.

När den skandalen inträffade ansåg Santer att hela kommissionen borde avgå enbart för att det riktats misstankar mot den.

Kommissionen uppmanas mot bakgrund av ovanstående besvara följande frågor:

1. Borde inte ordförande Prodi, i samband med det nuvarande Eurostatsärendet, vidta åtgärder i enlighet med artikel 217 mot de kommissionsledamöter som utpekats?
2. Innebär inte underlåtenheten att vidta dessa åtgärder en kränkning av de moraliska skyldigheter som framgår av artikel 213.2 i fördraget och som åligger samtliga kommissionens ledamöter?
3. Är det inte att betrakta som otillräckligt att enbart byta ut Eurostats generaldirektör, som beslutades i juli 2003, när det gäller skyddet av unionens rykte och etik?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

1. När kommissionens ordförande talade till ordförandekonferensen och ledamöterna i Europaparlamentets budgetkontrollutskott den 25 september förra året uppgav han att han genom artikel 217 i Nicefördraget förfogar över de instrument som krävs för att kunna få en enskild kommissionsledamot att ta sitt politiska ansvar. Med utgångspunkt från de bevis som lagts fram förklarade han också utförligt varför han anser att ingen kommissionsledamot behöver avgå.

2. I artikel 213, som parlamentsledamoten hänvisar till, anges uttryckligen att kommissionsledamöterna har moralisk skyldighet att fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet och i gemenskapens allmänna intresse, att inte begära eller ta emot instruktioner vid fullgörandet av sina uppgifter, att inte utöva någon annan yrkesverksamhet och att iaktta redbarhet och visa omdöme.

Det finns inget som tyder på att någon av kommissionsledamöterna har underlåtit att uppfylla dessa skyldigheter i samband med Eurostataffären.

Så snart uppgifter om Eurostataffären nådde kommissionen fattades viktiga beslut för att åtgärda missförhållandena. Man analyserade också informationsflödet och de mekanismer som var i bruk för att man skulle kunna förbättra den vertikala och horisontella kommunikationen och garantera större insyn samtidigt som internkontrollen stärktes.

3. Kommissionen har omorganiserat Eurostat på ett mycket mer omfattande och komplicerat sätt än att bara ersätta generaldirektören. Kommissionens ordförande redogjorde för denna omorganisation i ett tal till budgetkontrollutskottet och plenarmötet den 18 november 2003.

Det stämmer att Eurostat har fått en ny generaldirektör. Alla tjänster som verksamhetsdirektör har utlysts både internt och externt. Tjänsten som budgetdirektör har tillsatts genom en förflyttning. Organisationsplanen har omarbetats helt och hållet och vissa uppgifter som tidigare varit externaliserade har återtagits. Prioriteringarna har justerats, så att tyngdpunkten nu ligger på Eurostats kärnverksamhet. Slutligen har det varit stora omflyttningar på tjänsterna som enhetschef. Det är därmed fråga om en mycket stor omorganisation i syfte att snabbare förändra arbetskulturen på Eurostat. Kommissionens ordförande har också för Europaparlamentet i stora drag presenterat den handlingsplan som kommissionen sannolikt snart kommer att anta.

(2004/C 78 E/0241)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3198/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Stängning av ytterligare flyktingläger i Ingusjien och utvisning av flyktingar från landet

Enligt organisationen "Läkare utan gränser" tömdes ett nytt flyktingläger i Ingusjien den 1 oktober, några dagar före valet i Tjetjenien. Organisationen hävdar också att de 168 sista familjerna som levde i lägret hade mer tur än de andra, eftersom de tilldelades tält av FN:s flyktingkommisarie i ett närbeläget läger. De familjer som utvisades före september och de som bor i andra läger och lever under ett växande hot om utvisning har inte fått något nytt tak över huvudet. Den humanitära organisationen anser att det utan tvivel är fråga om ett undantag i den påtvingade hemsändningspolitiken som fortsatt att vara regeln för tjetjenska flyktingar i Ingusjien. Enligt en undersökning som "Läkare utan gränser" gjorde bland samtliga flyktingar i tältläger i Ingusjien och som publicerades på våren ville nittio procent inte återvända till Tjetjenien där kidnappningar, mord, tortyr och utrensning är en del av vardagen.

Känner kommissionen till att tjetjenska flyktingar på nytt tvångsutvisats från läger i Ingusjien? Hur reagerade kommissionen på de ryska myndigheternas flagranta brott mot internationella flyktingkonventioner och de åtaganden som kommissionen gjort inom den internationella gemenskapen i allmänhet och inom EU i synnerhet? Hur länge ämnar kommissionen ännu tolerera de ryska myndigheterna bristande respekt av och brott mot internationell rätt och sina egna åtaganden?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(5 december 2003)

Kommissionen följer noga utvecklingen i Tjetjenien.

Kommissionen stöder en lösning av konflikten på politisk väg, med respekt för Rysslands territoriella integritet och alla uppriktiga ansträngningar som görs för att åstadkomma en varaktig fred. Kommissionen hade hoppats att folkomröstningen om författningen i mars 2003 skulle leda till en fredlig, politisk lösning på konflikten genom att erbjuda en grund för en verklig dialog och bidra till återupprättandet av rättstaten och skyddet av de mänskliga rättigheterna. Den anser att en viktig del av denna lösning är att befolkningen i Tjetjenien erkänner att presidentvalet den 5 oktober 2003 är giltigt. Valet genomfördes emellertid på ett sätt som väckte många frågor rörande bl.a. huruvida valet gått korrekt till och tillgången till medierna.

Kommissionen känner till de oroväckande rapporterna om fortsatta överträdelse av de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien och att lägren för internt fördrivna personer i Ingusjien stängts. Genom att stänga dessa läger utan ge världssamfundet, främst då Kontoret för humanitärt bistånd (ECHO), tillstånd att bygga drägliga alternativa bostäder för dem som vill stanna ger myndigheterna inte de internt fördrivna några andra möjligheter än att återvända till Tjetjenien. Detta sker trots att läget i Tjetjenien blivit allt osäkrare sedan folkomröstningen om författningen i mars 2003 och presidentvalet i oktober 2003 och trots att den humanitära situationen i landet är dålig. Det är desto mer beklagligt att Ryssland ännu inte gett något konkret svar på kommissionens upprepade förfrågningar om hjälp för att underlätta tillhandahållandet av humanitärt bistånd genom att tillåta uppförandet av alternativa bostäder i Ingusjien, ge icke-statliga organisationer tillgång till Förenta nationernas VHF-frekvens, sörja för hjälparbetarnas säkerhet och genom att ge ECHO tillstånd att öppna ett kontor i Nazran i Ingusjien.

Kommissionen tog upp dessa frågor vid toppmötet mellan EU och Ryssland den 6 november 2003. Kommissionen kommer att fortsätta att använda sig av mötena inom ramen för den politiska dialogen mellan unionen och Ryssland för att uppmana de ryska myndigheterna att förbättra situationen i Tjetjenien på alla områden.

(2004/C 78 E/0242)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3201/03**från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen**

(23 oktober 2003)

Ämne: Genomsökning av tidningen "Il Giornales" Romkontor: kränkning av pressfriheten i Italien

Genom beslut från domarämbetet i Perugia genomsöktes fredagen den 17 oktober 2003 "Il Giornales" kontor. Detta är den betydelsefulla italienska dagstidning som håller på att undersöka Telecom Italias uppköp av Telekom Serbia. Polisens husundersökning tog 13 timmar och innan den var slutförd hade ett omfattande material tillhörande journalisten Gian Marco Chiocci beslagtogs. Det förmodade brott som journalisten anklagas för är enbart att via tidningsartiklar ha förtalat en domare från Rom.

Anser kommissionen att detta beslut utgör en uppenbar kränkning av pressfriheten och yttrandefriheten?

Anser kommissionen att detta beslut utgör en kränkning av ministerrådets rekommendation av den 8 mars 2000 till medlemsstaterna om att metoder som avlyssning, övervakning, husundersökning och beslagtagning inte bör användas om de syftar till att kringgå journalistens rätt att inte avslöja sina egna källor?

Anser inte kommissionen att det beslut som fattades av domarämbetet i Perugia strider mot det berömda Goodwinmålet i Europadomstolen som legitimerade journalisters rätt till yrkeshemligheter?

Anser inte kommissionen dessutom att detta beslut strider mot Europadomstolens mål 33400/96 av den 15 juli 2003 som fastställer att genomsökningar av tidningars lokaler för att avslöja journalisters källor utgör en allvarlig kränkning av yttrandefriheten?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(2 december 2003)

Husrannsakan på tidningen "Il Giornale", i föreliggande fall enligt beslut av åklagarmyndigheten i Perugia, är en rent italiensk rättslig angelägenhet. Eftersom detta inte faller under gemenskapslagstiftningen, anser sig kommissionen inte behörig att besvara parlamentsledamotens frågor.

Nämnas bör dock att den som anser att hans grundläggande rättigheter har kränkts kan överklaga till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, dock först sedan alla inhemska rättsmedel har uttömts.

(2004/C 78 E/0243)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3219/03**från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen**

(31 oktober 2003)

Ämne: Brandsäkerhetsföreskrifter i EU

I samband med bedömning av textiliers flamsäkerhet verkar EU-ländernas olika standardmärkningar ha lett till förvirring.

Kan kommissionen bekräfta att den brittiska standardmärkningen för textiliers flamsäkerhet BS5867 PART 2B motsvarar den franska standardmärkningen M1?

Är brittisk standardmärkning juridiskt godtagbar i Frankrike?

Skulle kommissionen kunna redogöra för EU-lagstiftningen på detta område?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 december 2003)

Det finns för närvarande ingen EU-lagstiftning om harmonisering av standarder för brandtestning av textilier. Därför kan medlemsstaterna fritt anta sina egna standarder. Fri rörlighet för textilier mellan medlemsstaterna garanteras dock i avsevärd utsträckning genom principen om ömsesidigt erkännande som härrör från EG-domstolens rättspraxis, särskilt på grundval av artikel 28 och följande i EG-fördraget.

Principen tvingar en medlemsstat att tillåta utsläppande på marknaden av en vara som har tillverkats eller sålts legalt i en annan medlemsstat, om den inte kan styrka att varan inte erbjuder det skydd som allmänheten kan kräva genom sina egna rättsliga eller administrativa instrument.

Om de franska myndigheterna beslutar att inte tillåta utsläppande på marknaden i Frankrike av varor som uppfyller brittiska standarder, kan de därför motivera en sådan vägran genom att styrka att varorna inte ger konsumenten ett tillräckligt skydd.

Brist på adekvata belägg kan medföra överträdelse av EG-fördraget såsom EG-domstolen tolkat det.

(2004/C 78 E/0244)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3231/03

från Dorette Corbey (PSE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: EU-stöd inom ramen för femte och sjätte ramprogrammen

De projekt som finansieras med stöd av femte och sjätte programmen värderas i allmänhet högt. De är ofta innovativa och just för att man kräver att samarbetspartnerna/organisationerna måste komma från olika länder uppstår en positiv samverkan som bidrar till att skapa gemensamma värderingar.

Tyvärr hör jag också talas om problem, som ibland är av så allvarlig art att programmets och projektens positiva effekter riskerar att undermineras. I många fall leder de till besvikelse och allt färre känner sig motiverade att lämna in nya förslag.

Klagomålen rör framförallt den administrativa behandlingen:

- Det administrativa systemet är sammansatt, luddigt och tar oproportionerligt mycket tid, pengar och möda i anspråk.
- För mindre organisationer har den administrativa bördan blivit ett oöverstigligt hinder och procentsatsen för stöd som skall täcka omkostnaderna är för låg. Det gäller tyvärr också för många organisationer från kandidatländerna.
- Ibland ställs det krav på ytterligare information precis före utgången av en frist. Detta leder till stora förseningar beträffande behandling och utbetalning.
- Projektansökningar verkar bedömas godtyckligt. Hög kvalitet betyder inte automatiskt ett godkännande, medan dålig kvalitet inte alltid leder till avslag.

Självfallet inser jag att det är nödvändigt med grundliga rutiner för att undvika bedrägeri och missbruk av gemenskapens medel.

Ändå skulle jag vilja ställa följande frågor:

1. Känner kommissionen igen de ovannämnda problemen?
2. Har berörda avdelningar utarbetat rutiner för att hantera de problem som kan uppstå?
3. Vilka åtgärder har vidtagits på berörda avdelningar inom kommissionen för att förbättra och/eller förenkla administrativa rutiner?
4. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen vidgår att vissa organisationer kan möta problem i anslutning till ärenden som tas upp i den här skriftliga frågan. Det skall emellertid observeras att det har gjorts stora ansträngningar för att förbättra tydligheten i och tillgängligheten hos den information som står till potentiella förslagsställares förfogande, inklusive information från nätverken av nationella kontaktpunkter och utbildnings- och informationssammanskomster, som bör kunna ge lättnad i de administrativa uppgifter som hör samman med ansökan om finansiering av forskning. När det gäller den andel av finansieringen som beviljas för overheadkostnader bör det inte vara några problem för någon organisation med att debitera sina faktiska overheadkostnader för olika projekt. Det är bara i vissa instrument som andelen overheadkostnader är begränsad, och det beror på konstruktionen av de här instrumenten och det faktum att ersättningen från dem omfattar 100 % av de bidragsberättigande kostnaderna.

Som redan har sagts görs alla ansträngningar att säkerställa att all information är tillgänglig i god tid och att ingen information skall behöva begäras i sista minuten. Vid förhandlingar om projekt kan det vara möjligt att ytterligare information krävs för att det är någonting som upptäcks i ett tidigt stadium av förhandlingarna. Men i de allra flesta fall är tidsfristerna tillräckliga för att tillåta potentiella avtalsparter att göra sådan information tillgänglig innan fristen löper ut.

Kommissionen kan inte instämma i påståendet att projektansökningarna bedöms godtyckligt. Tvärtom grundas bedömningen av projektansökningarna på expertgranskning (peer review), som allmänt accepteras och tillämpas vid vetenskapliga institutioner över hela världen och de förfaranden och kriterier som används görs brett tillgängliga. Kommissionen tar hjälp av oberoende experter för att bedöma förslag mot de olika kriterier som fastställs i de rättsakter som styr ramprogrammen. Särskilt gäller det att vetenskaplig och teknisk kapacitet på högsta nivå är oeftergivliga krav för att ett projektförslag skall antas i Sjätte ramprogrammet (FP6). Den höga kvaliteten på bedömningen, på de experter som används och på de valda projekten har bekräftats i iakttagelser och rapporter från de oberoende observatörer som deltar i bedömningarna, av de nationella kontaktpunkterna och av bedömande kolleger. Projektförslag av dålig kvalitet finansieras inte, men det kan inträffa att inte alla högkvalitativa projektförslag som lämnas in får finansiering på grund av budgetbegränsningar.

Varje rapport om problem behandlas seriöst och noggrant, och det undersöks om problemet är välgrundat eller om det härrör från missförstånd när det gäller de grundläggande principerna. Om det rör sig om reella problem görs ansträngningar att rätta till dessa. Ett antal åtgärder har vidtagits, särskilt inom FP6, för att säkerställa att forskningskonsortier tar större ansvar för sina egna projekt och engagerar sig mera i vetenskapliga aspekter och forskningsaspekter snarare än att tvingas underkasta sig i grunden administrativa aspekter. Detta återspeglas i reglerna för deltagande och i avtalsförlagan för FP6.

Kommissionen bedömer inte att det behöver vidtas några generella åtgärder vid den här tidpunkten utom den ständiga målsättningen att förbättra kvaliteten i den information som görs tillgänglig för potentiella avtalsparter.

Dessutom bör det observeras att en särskild tvärsektorieell taskforce har inrättats sedan FP6 tog sin början för att övervaka ramprogrammets instrument omsätts i praktiken, särskilt de nya instrumenten Integrerade projekt och Expertnätverk (Integrated Projects and Networks of Excellence). Jämsides med detta övervakar ett antal tvärsektorieella arbetsgrupper kontinuerligt hur FP6 utvecklas inom olika områden (utvärdering, riktlinjer för förslagsställare eller utvärderare osv.) och reagerar genom att lösa frågor som uppkommer och genom att uppdatera den motsvarande dokumentationen.

(2004/C 78 E/0245)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3255/03
från Marie Isler Béguin (Verts/ALE)
och Yves Piétrasanta (Verts/ALE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Respekt för rätt och rättvisa efter katastrofen i Bhopal i Indien

I samband med industrikatastrofen i Union Carbides fabrik i Bhopal (Indien) i december 1984 spreds 40 ton giftiga ämnen, vilket ledde till att 20 000 människor dog och en halv miljon förgiftades.

Union Carbides chefer agerade på ett mycket girigt sätt i fråga om säkerhetsutrustning och utbildning av personal. Dessutom försvårades besluten om evakuering och akuta medicinska ingripanden av chefernas bristfälliga information om vilken typ av kemiska ämnen som spreds i atmosfären efter explosionen och deras farlighet.

De bestående och skoningslösa följderna av denna miljökatastrof har gjort 120 000 människor allvarligt sjuka och ett tiotal av dem avlider varje månad.

Den strategi med juridiska undanmanövrer som Union Carbides chefer tillämpade tog en ny vändning 2001 i och med sammanslagningen med industrigruppen Dow.

Anser inte kommissionen att den, tillsammans med medlemsstaterna, med hänsyn till det svårt drabbade katastrofområdet i Bhopal omedelbart bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra och förebygga sådana traumatiserande ekologiska, sanitära och medicinska katastrofer, och se till att det genomförs en epidemiologisk kontroll av de människor som tvingas bo kvar i det drabbade området?

Anser inte kommissionen att den, mot bakgrund av denna rättsskandal, genom sin egen och medlemsstaternas företrädesrätt, bör göra en insats för att återupprätta rättvisa, se till att offren får skadeersättning och ställa de ansvariga för katastrofen inför rätta, och därvid utreda vad som orsakade den, samt undersöka Union Carbides ekologiska förflutna och företagets passiva attityd när det gäller miljöfrågor runt om i världen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(5 december 2003)

Kommissionen är djupt oroad över de humanitära, ekologiska och medicinska följderna av gaskatastrofen i Bhopal i Indien. Kommissionen är en aktiv biståndsgivare i Indien och planerar att bidra till ett landsomfattande program avseende katastrofberedskap och minskning av katastrofers effekter. Även om programmet i huvudsak kommer att vara inriktat på naturkatastrofer, kommer detta inom ramen för programmet också att utarbetas gemenskapsbaserade krisplaner som skall bidra till att landet hanterar eventuella framtida katastrofer på ett bättre sätt.

Kommissionen stödjer ett stort antal icke-statliga organisationer av vilka en del behandlar nationella frågor kring mänskliga rättigheter och processer i allmänhetens intresse.

Det är också värt att betona att Indiens regering efter händelsen i Bhopal infört en strängare miljölagstiftning.

Kommissionen deltar i en dialog om miljöfrågor med Indiens regering och en högnivågrupp med representanter från båda sidorna träffas regelbundet för att övervaka framstegen.

Kommissionen kan därför försäkra parlamentsledamoten att den i samband med sitt samarbete med Indien noga följer tragedin i Bhopal liksom andra frågor rörande lagstiftning och miljö.

(2004/C 78 E/0246)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3258/03**från María Ayuso González (PPE-DE) till kommissionen**

(28 oktober 2003)

Ämne: System för import av vitlök

År 2001 införde Europeiska unionen ett system för import av vitlök i avsikt att för alltid begränsa importen från tredje land och undvika de regelbrott som sedan flera år tillbaka upptäckts i samband med försäljning från Kina. Europeiska unionen förhandlade i Världshandelsorganisationen (WHO) fram en kvot med rättigheter motsvarande ett värde för 38 379 ton som fördelades mellan Argentina, Kina och andra länder. Detta nya system ersatte definitivt de olika skyddsbestämmelser som införts för att undvika bedräglig export av kinesisk vitlök. Detta initiativ har lett till tillfredsställande resultat eftersom man har lyckats att avsevärt minska regelbrotten.

Trots detta existerar det icke desto mindre fortfarande vissa brister, vilket framgår av de klagomål som framförts till OLAF av den spanska sektorn.

Kan Europeiska kommissionen säga oss om den avser införa förbättringar på intern nivå för att undvika de problem som givit upphov till dessa klagomål?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt om vikten av kontroll av importsystemen i allmänhet och importsystemet för vitlök i synnerhet.

Kommissionen har tagit emot klagomålen från den spanska sektorn och vidarebefordrat dem till sina kontrollenheter och till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) för analys och lämplig behandling.

Som parlamentsledamoten säkert inser skulle det, om de förhållanden som har påtalats av den spanska producenten visar sig vara riktiga, röra sig om användning av falska ursprungscertifikat med eventuell medskyldighet hos myndigheter i tredje land.

Bedrägeriet är av sådan natur att de befintliga systemen för kontroll av importsystemet inte ifrågasätts. Denna typ av verksamhet kan förekomma oberoende av de kontroller som mottagarlandet kan genomföra. Kommissionen understryker att dess kontrollenheter, för att minska denna risk, i efterhand gör regelbundna analyser av importsystemets funktion.

(2004/C 78 E/0247)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3260/03**från Michel Hansenne (PPE-DE) till kommissionen**

(4 november 2003)

Ämne: Tillstånd för att öppna körskola

Reglerna för vilka tillstånd som krävs för att öppna körskola i Belgien regleras i en lag från den 23 mars 1998. I praktiken verkar denna lag hindra nya körskolor att öppna.

Bryter Belgien mot gemenskapsrätten, särskilt på konkurrensområdet, genom detta? Vad måste i så fall belgiska staten göra för att anpassa sig till EU:s bestämmelser?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Situationen som frågeställaren beskriver ser inte ut att omfattas av gemenskapens konkurrenslagstiftning.

Det belgiska kungliga dekretet av den 23 mars 1998 är en statlig åtgärd.

De regler i gemenskapens konkurrenslagstiftning som inte riktar sig till företag utan till medlemsstaterna är reglerna om statligt stöd (artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget) och reglerna om offentliga företag och företag som beviljats särskilda eller exklusiva rättigheter (artikel 86 i EG-fördraget). Bestämmelserna i ovannämnda kungliga dekret ser inte ut att falla inom ramen för dessa regler.

Gemenskapens konkurrenslagstiftning kan emellertid ibland även tillämpas på statliga åtgärder om dessa medför att företag åläggs eller uppmanas att använda konkurrensbegränsande metoder. Det krävs därför att företagen använder konkurrensbegränsande metoder, något som i sig utgör brott mot gemenskapens konkurrenslagstiftning. De krav för att öppna en körskola som fastställs i det kungliga dekretet verkar inte ålägga eller uppmana körsolor att använda konkurrensbegränsande metoder.

(2004/C 78 E/0248)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3262/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(4 november 2003)

Ämne: Personer med medborgarskap i annan medlemsstat får inte köpa lätt narkotika eller bli medlem i användarföreningar

1. Känner kommissionen till att det alltsedan sjuttioalet i praktiken varit tillåtet att köpa lätt narkotika i nederländska "coffeeshops", varvid alltför unga personer visserligen kan vägras inköpsrätt, men däremot inte personer som är medborgare i någon annan stat än Nederländerna?
2. Har kommissionen tagit kännedom om den gemensamma presskonferens som den 22 oktober 2003 hölls i Berlin av Tysklands inrikesminister och Nederländernas justitieminister, varvid det bland annat ingicks sådana avtal som lär kunna leda till att invånare inom EU behandlas olika beroende på vilket land de kommer ifrån?
3. Skulle det vara tillåtet enligt de nuvarande europeiska fördragen att de nederländska "coffeeshops" hädanefter skulle vägra att sälja sådana njutningsmedel som saluförs i Nederländerna till personer som inte är nederländska medborgare eller bosatta i Nederländerna? Om inte: skall kommissionen då underrätta medlemsstaterna om detta?
4. Skulle det vara tillåtet enligt de nuvarande europeiska fördragen att de nederländska "coffeeshops" hädanefter skulle begränsa försäljningen av njutningsmedel till användarföreningar som skall utgöra slutna sällskap som inte får tillåta att personer som inte är nederländska medborgare eller bosatta i Nederländerna blir medlemmar av dem? Om inte: skall kommissionen då underrätta medlemsstaterna om detta?
5. Kan ett sådant alternativ till diskriminering på grundval av medborgarskap eller bosättningsort, vilket går ut på att myndigheter som vill motverka bruket av lätt narkotika på eget territorium utgår från att konsumtionen måste ske i inköpslandet, jämföras med att personer från Nederländerna visserligen får köpa farliga fyrverkeripjäser eller eldvapen men inte får föra in dem i Nederländerna?

Källa: den nederländska tidningen "NRC-Handelsblad" av den 23 oktober 2003.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(11 december 2003)

Kommissionen känner till den debatt som pågår i Nederländerna om landets politik när det gäller cannabis, i synnerhet i fråga om s.k. coffee shops.

Med tanke på subsidiaritetsprincipen bör kommissionen inte delta i en enskild medlemsstats debatt i denna fråga.

Om det uppstår en risk för överträdelse av fördragets bestämmelser kommer kommissionen däremot att vidta lämpliga åtgärder.

(2004/C 78 E/0249)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3268/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(4 november 2003)

Ämne: Anställda vid kommissionen

Kan kommissionen, för var och en av de tio översta lönegraderna i kommissionens tjänsteförteckning, uppge andelen anställda per nationalitet?

Kan kommissionen dessutom, för var och en av de tio översta lönegraderna i kommissionens tjänsteförteckning, uppge antalet anställda per nationalitet?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Kommissionen tolkar frågan så att den avser hela kategori A (graderna 8-1) och de två högsta graderna i kategori B (graderna 1 och 2) då man talar om de tio översta lönegraderna i kommissionens karriärsystem.

Av tabell 1, som skickas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat, framgår antalet anställda i kategori A och de två översta graderna i kategori B uppdelat efter nationalitet. Av tabell 2, som även den skickas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat, framgår andelen av denna personal jämfört med det totala antalet i varje grad i tjänsteförteckningen för drifts- och forskningsbudgeten.

(2004/C 78 E/0250)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3273/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Utsläpp av kylmedium från (nederländska) havsgående fartyg

Den 27 augusti 2003 framlade Nederländernas ministerium för bostadsfrågor, fysisk planering och miljöpolitik (förkortat VROM) en utredning över läckage av gaser använda som kylmedium från fiskekuttrar och trålare (http://www.vrom.nl/docs/milieu/koudemiddelen_het_schip_in_juni2003.pdf). Det skulle då handla om tio gånger så mycket gaser av detta slag än vad som läcker ut från kylanläggningar på land. Dessa gaser angriper ozonskiktet och bidrar till ökad växthuseffekt.

Av utredningen framgår det att kylanläggningarna ombord på trålare årligen förlorar i genomsnitt hälften av sitt gasformiga kylmedium. På fiskekuttrarna uppgår förlusterna till hela 80 procent. Detta är åtskilligt mer än den genomsnittliga andelen som läcker ut från kylanläggningar på land (4,5 procent). Sjöfarten kommer därför att, jämfört med kylanläggningar på land, bidra i oproportionerligt hög grad till utsläppen av kylmedium, med allt vad detta för med sig. Kylanläggningarna ombord på fartyg innehåller endast 5 procent av den totala mängden kylmedium i Nederländerna men de svarar dock för 35 procent av de totala förlusterna till följd av läckage.

Kan Europeiska kommissionen ge besked om huruvida detta problem berör endast nederländska fartyg eller om det uppträder också i andra medlemsstater?

Anser kommissionen att sjöfarten vidtagit tillräckliga åtgärder för utsläppen av sådana växthusgaser som finns omnämnda i bilagan till Kyotoprotokollet, alltså koldioxid (CO₂), metan (CH₄), dikväveoxid (N₂O), fluorkolväten (HFK), perfluorkolväten (PFK) och svavelhexafluorid (SF₆)? I vad mån häntyder VROM:s mätningar på att det bryts mot artikel 17 "Läckage av kontrollerade ämnen" i förordning (EG) nr. 2037/2000?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att minska sjöfartens utsläpp av ozonnedbrytande ämnen och växthusgaser, uttryckta i koldioxidekvivalenter?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen välkomnar den nederländska undersökningen om läckage av kylvätskor från fiskekuttrar och trålare, särskilt om den också får ligga till grund för åtgärder för att förhindra utsläpp av köldmedier. Enligt artikel 17 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2037/2000 av den 29 juni 2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet⁽¹⁾ har medlemsstaterna följande skyldighet: "Alla praktiskt möjliga försiktighetsåtgärder skall vidtas för att hindra och minska läckage av kontrollerade ämnen". I synnerhet skall fasta utrustningar som är laddade med mer än 3 kg kylvätska genomgå årlig läckagekontroll.

Kommissionen förfogar inte i dagsläget över några uppgifter om hur vanligt det är med läckage av kylvätskor från kyl- och luftkonditioneringsutrustning i liknande fartyg i andra medlemsstater. Förordning (EG) nr 2037/2000 omfattar inte några standarder som specifikt rör läckage av ozonnedbrytande ämnen från sådan utrustning, men i förordningen fastställs minimikvalifikationer för personal som hanterar sådan utrustning. Kommissionen anser att användning av kvalificerad personal för underhåll av kyl- och luftkonditioneringsutrustning kan vara ett viktigt led i medlemsstaternas insatser för att minimera läckaget av ozonnedbrytande ämnen. Medlemsstaterna är också skyldiga att till kommissionen rapportera projekt som genomförs för att minimera läckaget av ozonnedbrytande ämnen. Om det finns tillförlitlig information om medlemsstaternas program, som även avser omfattningen på läckaget av ozonnedbrytande ämnen från kyl- och luftkonditioneringsanläggningar, har kommissionen större möjlighet att främja europeiska standarder för läckage från utrustning i enlighet med artikel 17 i förordning (EG) nr 2037/2000.

I enlighet med artikel 17 i förordning (EG) 2037/2000 håller kommissionen på att vidta ett antal åtgärder för att minska utsläppen av ozonnedbrytande ämnen från sjöfarten. Inom detta område är den effektivaste mekanismen att stegvis avveckla användningen av sådana ämnen. EU:s rederinäring får inte längre installera luftkonditionerings- och kylutrustning som använder klorfluorföreningar (CFC) eller göra underhåll på luftkonditionerings- och kylutrustning som använder CFC. Befintlig CFC-baserad utrustning som läcker kommer därmed att behöva ersättas när den slutar fungera på grund av att köldmediet tagit slut. EU:s sjöfartsnäring får visserligen fortsätta att underhålla luftkonditionerings- och kylutrustning som utnyttjar oanvända ofullständigt halogenerade klorfluorkarboner som tillfällig ersättning för CFC fram till 2010 (återanvänt HCFC får användas fram till 2015), men installering av ny utrustning som använder HCFC är förbjuden. Möjligen är det ännu viktigare att användningen av haloner skall avvecklas i

brandbekämpningsutrustning på fartyg, med tanke på halonernas stora ozonnedbrytande potential. Brandskyddssystem som innehåller halon skall vara avvecklade senast den 31 december 2003, och halonet skall återvinnas i enlighet med artikel 16 i förordningen.

Kommissionen anser rent allmänt att mycket återstår att göra för att minska fartygsutsläppen av de växthusgaser som finns förtecknade i Kyotoprotokollet. I en färsk kvantifieringsstudie om fartygsutsläpp, som utförts för kommissionens räkning, beräknades att fartyg på EU-vatten släppte ut 157 miljoner ton koldioxid år 2000, vilket är mer än de landbaserade utsläppen i nio enskilda medlemsstater. I Kyotoprotokollet behandlas inte uttryckligen utsläpp från sjöfarten, i stället innehåller artikel 2.2 en uppmaning till parterna att sträva efter att begränsa eller minska utsläppen av växthusgaser från internationella fartygs bränsletankar inom ramen för Internationella sjöfartsorganisationen (IMO).

IMO har därför tagit på sig ansvaret för denna fråga, och dess kommitté för skydd av havets miljö har utarbetat ett utkast till resolution om en IMO-strategi för växthusgaser, som kommer att behandlas vid IMO:s 23:e generalförsamling i december 2003. EU:s ministerråd har uppmanat IMO att anta en konkret och ambitiös strategi för växthusgaser, och kommissionen och flera medlemsstater, bland annat Nederländerna, deltar aktivt i diskussionerna om IMO-resolutionen, i avsikt att se till att den resulterande strategin verkligen blir konkret och ambitiös.

När det gäller EU-åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser från sjöfartsnäringen innehåller sjätte miljöhandlingsprogrammet en uppmaning till kommissionen att kartlägga och vidta särskilda åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser från sjöfartsnäringen, om inte någon enighet om sådana åtgärder kan uppnås inom IMO senast 2003. Detta åtagande återspeglas också i kommissionen relativt nya meddelande till Europaparlamentet och rådet med titeln "En strategi för Europeiska unionen i syfte att minska utsläppen till atmosfären från havsgående fartyg" ⁽²⁾, där man föreslår ett EU-mål för att minska utsläppen av koldioxid från varje enskilt fartyg, och där kommissionen åtar sig att överväga EU-åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser från fartyg om inga konkreta åtgärder antas av IMO under 2003.

⁽¹⁾ EGT L 244, 29.9.2000.

⁽²⁾ KOM(2002) 595, slutlig, vol I.

(2004/C 78 E/0251)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3278/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Macao – det ekonomiska och sociala samarbetsforumet

Den 12, 13 och 14 oktober 2003 anordnades i Macao det ekonomiska och sociala samarbetsforumet – en ministerkonferens mellan Kina och de portugisiskspråkiga länderna.

De frågor som togs upp i forumet ägnades särskild uppmärksamhet i Europaparlamentets resolution om kommissionens rapport till rådet och Europaparlamentet om den särskilda administrativa regionen Macao: första och andra årsrapporten, som gick till omröstning den 8 april 2003. Följande skäl för resolutionen är särskilt utmärkande: "Tack vare Macaos historia och förbindelser med Europa sedan lång tid tillbaka, framför allt genom Portugal, har Macao goda möjligheter att agera brobyggare mellan Europeiska unionen och Folkrepubliken Kina" samt "En ny politik har nyligen fastställts och börjat verkställas både av regeringen i den särskilda administrativa regionen Macao och av regeringen i Folkrepubliken Kina. I denna politik betraktas Macao som ett privilegierat centrum för Kinas förbindelser med hela den portugisiskspråkiga världen".

Det meddelas att mötet avhölls i god anda och var mycket lovande.

Denna utveckling är utomordentligt viktig för Europa, och i synnerhet för EU. Den utgör motorn i en ny form av samarbete med Kina som utgår från Kina och från det tredje största europeiska språket i världen, portugisiska, med Macao som en privilegierad förbindelselänk.

Kommissionen ombes, mot denna bakgrund, besvara följande frågor:

- Var kommissionen representerad vid mötet eller skickade den observatörer?
- Vilka upplysningar fick kommissionen med sig hem, och vilka slutsatser har den dragit?
- Vilka konsekvenser kommer dessa få för ett utökat europeiskt samarbete med Macao, såsom uttrycks i parlamentets resolution av den 8 april 2003?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(11 december 2003)

Organisatorerna av det första forumet för ekonomiskt samarbete och handelssamarbete mellan Kina och de portugisiskspråkiga länderna, som hölls i Macao den 12–14 oktober 2003, inbjöd inte kommissionen att delta i mötet och den var följaktligen inte representerad vid detta.

Kommissionen har icke desto mindre noterat att det undertecknades en handlingsplan för det ekonomiska samarbetet och handelssamarbetet mellan Kina och sju portugisiskspråkiga länder och att deltagarna i forumet tillerkände Macao rollen som en "bro" mellan de två sidorna. Den har med intresse noterat att det även bestämdes att den särskilda administrativa regionen Macao skulle inneha funktionen som ständig sekreterare för forumet med tanke på anordnandet av ett andra möte, under 2006.

Kommissionen konstaterar även att denna utveckling ligger i linje med dess meddelande från 1999 om Macao⁽¹⁾, i vilket följande anges: "Europeiska unionen anser att Macao har en väsentlig roll att spela som en bro mellan Asien och Europa". Samma anda råder i det samarbete som kommissionen bedriver för närvarande med den särskilda administrativa regionen Macao.

⁽¹⁾ KOM(1999) 484 slutlig.

(2004/C 78 E/0252)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3279/03 från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Kommissionens kvalitetskontroll med hjälp av databasen CATS (Clearance Audit Trail System)

- a) I det kompletterande svaret på den skriftliga frågan P-3202/02⁽¹⁾ bifogades några utdrag från kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System), som innehåller uppgifter från medlemsstaterna angående exportstöd för jordbruksprodukter som exporteras från gemenskapen till tredje land.

- b) I det kompletterande svaret på de skriftliga frågorna E-1477/03-1480/03⁽²⁾ anges att
- kommissionen genomför ett antal kvalitetskontroller (huruvida man följer kodlistorna, huruvida de totala importkvantiteterna överensstämmer med de årliga överenskommelserna, huruvida förordningen respekteras, huruvida uppgifterna är fullständiga),
 - uppgifterna generellt sett är av tillräckligt god kvalitet för att ligga till grund för utbetalning av stödet,
 - några medlemsstater har gjort fel då de angett exportkvantiteten (de har angett antal kilo i stället för antal ton). Dessa fel är dock lätta att upptäcka.
- c) I fråga om kvalitetskontrollen angående användningen av kodlistorna hänvisas till fråga E-3113/03⁽³⁾.
- d) En analys av uppgifterna från databasen CATS angående exportstödet under perioden 1998–2001 till Vatikanstaten, Schweiz, Andorra, Liechtenstein och San Marino visar att av det totala stödet på 639 421 671,77 euro som utbetalades i stöd för export av gemenskapsprodukter, gjordes betalningar på
- 9 067 116,01 euro utan någon angivelse om produkt eller måttenhet,
 - 14 173 353,56 euro utan någon angivelse om produkt,
 - 74 115 436,13 euro utan någon angivelse om måttenhet.

Totalt blir detta 97 355 905,70 euro, det vill säga 15,23 procent av det totala exportstödet. Samtidigt skall påpekas att denna analys inte tar hänsyn till eventuella "fel".

Mot bakgrund av detta tillfrågas kommissionen följande:

1. Vem genomför kvalitetskontrollerna och hur genomförs de – och är kommissionen nöjd med de genomförda kontrollerna?
2. Anser verkligen kommissionen, såsom den tidigare hävdade, att uppgifterna generellt sett är av tillräckligt god kvalitet för att ligga till grund för utbetalning av stödet – eller betalas stödet enbart ut på grundval av medlemsstaternas redogörelser?
3. Har revisionsrätten och/eller OLAF inlett någon undersökning angående exportstöden?

⁽¹⁾ EGT C 137 E, 12.6.2003, s. 172.

⁽²⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

⁽³⁾ Se s. 223.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 december 2003)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till svaret på hans skriftliga frågor E-1477/03 till E-1480/03⁽¹⁾, och till svaren på hans skriftliga frågor E-3113/03⁽²⁾ och P-3202/02.

Parlamentsledamoten hävdar att siffrorna i hans skriftliga fråga bygger på det svar som gavs på den skriftliga frågan P-3202/02. Tyvärr har parlamentsledamoten inte ett korrekt citat från det svar eftersom han t.ex. hänvisar till ett belopp på 639 421 671,77 euro i stället för den korrekta siffran 321 711 242,39 euro, vilket är det totala belopp som betalades ut som exportbidrag under perioden 1998–2001 i de länder som nämns⁽³⁾. I själva verket är samtliga belopp som citeras i frågan felaktiga, och därför kan de naturligtvis inte bekräftas av kommissionen. Det är för övrigt oklart varifrån parlamentsledamoten fått dessa siffror.

Kommissionen anser att detta kan påverka hans bedömning och syftet med hans frågor.

Mot bakgrund av vad som sagts ovan vill kommissionen ge följande svar:

1. Kommissionen får varje år datafiler från medlemsstaterna i fråga om alla utbetalningar till enskilda stödmottagare i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999⁽⁴⁾. Informationen lagras databasen CATS⁽⁵⁾.

CATS är en mycket stor och detaljerad databas med över 137 miljoner registreringar och i runda tal 4,09 miljarder poster⁽⁶⁾. Det är naturligtvis inte möjligt att kontrollera alla dessa. För att höja datakvaliteten har kommissionen kontinuerligt förbättrat CATS-databasen ända sedan dess tillkomst, samtidigt som förordningen i fråga ändrats. Datakvaliteten ägnas ständigt stor uppmärksamhet, och som ett resultat av de årliga kontrollerna blir kvaliteten på datafilerna bättre och bättre.

När det gäller de särskilda kontrollerna av data från budgetåret 2000 och framåt granskar kommissionen fyra olika kvalitetsaspekter i fråga om de filer som medlemsstaterna skickat in i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999.

Varje år gör kommissionen en avstämning av de belopp som medlemsstaterna deklarerat gentemot de årliga deklARATIONERNA. Eventuella skillnader måste motiveras.

Den andra aspekten är huruvida kodlistorna följs. I kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 krävs standardkoder för ett visst antal poster. Från och med budgetåret 2002 kontrolleras det automatiskt att kodlistorna följs i överföringen av data till kommissionen.

Den tredje kvalitetsaspekten inbegriper att de data som medlemsstaterna skickar in skal vara fullständiga när det gäller budgetposter. Från och med budgetåret 2002 kontrolleras vissa data redan under överföringen.

Den sista aspekten av kvalitetskontrollen gäller att tidsfristen den 10 februari måste iakttas för överföring av data till kommissionen.

I syfte att förbättra datakvaliteten under det kommande budgetåret informerar kommissionen varje år medlemsstaterna om resultaten och slutsatserna av sin kvalitetskontroll. Genom denna feedback får medlemsstaterna en möjlighet att justera sina datasystem innan de skickar filerna för nästa år.

2. CATS skapades för att vara ett hjälpmedel för kommissionen i samband med avslutandet av räkenskaperna. CATS har varit igång sedan budgetåret 2000. Kommissionens revisorer använder det för revisionerna av EUGFJ:s garantisektions räkenskaper. Databasen är således i första hand ett revisionshjälpmedel.

Enligt kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 skall medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen all information per budgetpost när det gäller enskilda transaktioner som gäller betalningar från och till EUGFJ:s garantisektion. Datakvaliteten beror i första hand på den information som medlemsstaterna skickar in en gång per år. För det andra genomför kommissionen särskilda kvalitetskontroller, som redan nämnts under fråga 1, i syfte att kontinuerligt höja kvaliteten. Kommissionen har således ett tillförlitligt verktyg som kan användas i revisionerna av jordbruksutgifterna i medlemsstaterna. De data som kontrolleras mer ingående i samband med revisioner och undersökningar är kopplade till de iakttagelser som gjorts i medlemsstaterna. Trots att det inte är möjligt att kontrollera samtliga poster är kvaliteten i allmänhet tillfredsställande för avslutandet av räkenskaperna.

Eftersom CATS skapades och utformades som ett hjälpmedel för revisioner kan basen endast i begränsad omfattning användas för att få fram statistik och analyser. Det bör påpekas att de parametrar som är betydelsefulla ur kontrollsynpunkt är prioriterade, och det viktigaste av allt är att utgifterna dubbelkontrolleras bekräftas genom medlemsstaternas månatliga deklARATIONER.

3. De generella undersökningar på det här området som tidigare gjordes av OLAF kom till stånd på begäran av de italienska myndigheterna, vilket framgår av svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2299/02 ⁽⁷⁾.

OLAF granskar för närvarande inga särskilda fall som avser export av jordbruksprodukter till de stater som parlamentsledamoten nämner.

I fråga om revisionsrätten måste frågorna ställas direkt till den institutionen.

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

⁽²⁾ Se s. 223.

⁽³⁾ Schweiz, Andorra, Liechtenstein, San Marino och Vatikanstaten.

⁽⁴⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 av den 25 oktober 1999 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1663/95 när det gäller formen av och innehållet i den räkenskapsinformation som medlemsstaterna måste ställa till kommissionens förfogande inom ramen för granskning och godkännande av räkenskaperna för EUGFJ:s garantisektion, EGT L 295, 16.11.1999. Bilagorna I, II och III uppdateras årligen.

⁽⁵⁾ Verifieringskedja i samband med avslutandet av räkenskaperna.

⁽⁶⁾ En betalningsregistrering kan innehålla ända upp till 128 olika poster.

⁽⁷⁾ EUT C 110 E, 8.5.2003.

(2004/C 78 E/0253)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3280/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Avsaknaden av särskilda kontroller av mängden produkter som medlemsstaterna exporter till Vatikanstaten under åtnjutande av exportbidrag

Bakgrund:

- a) Till sitt kompletterande svar till skriftlig fråga P-3202/02 ⁽¹⁾ har kommissionen fogat utskrifter från kommissionens databas CATS (Clearance Audit Trail System) som innehåller uppgifter från medlemsstaterna om exportbidrag som lämnats för export av EU-odlade jordbruksprodukter till tredjeländer.
- b) En analys av uppgifterna ur CATS-databasen visar att under perioden 1998–2003 har exportbidrag lämnats i följande omfattning och till följande länder:
- 321 711 242,39 euro för exporter till Vatikanstaten,
 - 281 866 767,22 euro för exporter till Schweiz,
 - 35 414 204,76 euro för exporter till Andorra,
 - 429 415,48 euro för exporter till Liechtenstein,
 - 41,92 euro för exporter till San Marino.
- c) I sitt kompletterande svar till frågorna E-1477/03–E-1480/03 ⁽²⁾ hävdar kommissionen följande:
- Det förekommer inga särskilda kontroller av mängden nötkött, rörsocker eller kemiskt ren sackaros i fast form från medlemsstaterna till Vatikanstaten. Exportvolymen av dessa produkter till landet i fråga verkar rimlig.
 - Vad beträffar exportstöd för jordbruksprodukter som exporteras från gemenskapen till Vatikanstaten bekräftar landets myndigheter att hela denna import är destinerad för konsumtion inom Vatikanstaten eller inom Heliga stolens institutioner och organ.
 - För produkter som exporteras med exportstöd till Vatikanstaten gäller följande regelverk: tullkonventionen mellan Italien och Vatikanstaten samt gemenskapens regelverk om exportstöd.

- d) Artikel 11 i Lateranfödraget — det fördrag som reglerar förhållandena mellan Vatikanstaten och Republiken Italien — slår fast att den katolska kyrkans centrala organ skall undantas från varje form av inblandning från den italienska statens sida.

Kommissionen ombes, mot denna bakgrund, att besvara följande frågor:

- Varför förekommer inga särskilda kontroller av mängden nötkött, rörsocker eller kemiskt ren sackaros i fast form från medlemsstaterna till Vatikanstaten?
- Har kommissionen en förteckning över de av Heliga stolens institutioner och organ utanför Vatikanstaten som står som mottagare av dessa produkter?
- Skall varje form av brott mot gemenskapens regler om exportstöd undantas från varje form av inblandning från den italienska statens sida i enlighet med artikel 11 i Lateranfödraget?
- Vad är grundvalen för bedömningen att exportvolymen till Vatikanstaten verkar rimlig?

⁽¹⁾ EUT C 137 E, 12.6.2003, s. 172.

⁽²⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till sitt svar på hans skriftliga fråga P-3202/02⁽¹⁾ som omfattar en förteckning över totala exportbidrag till flera olika destinationer, bl.a. Vatikanstaten.

Parlamentsledamotens citat från detta svar är inte korrekt. Det korrekta beloppet för Vatikanstaten är 4 000 813,01 euro och inte 321 711 242,39 euro såsom parlamentsledamoten hävdar.

Med tanke på det exakta beloppet (4 000 813,01 euro) för Vatikanstaten anser kommissionen att frågan saknar relevans.

⁽¹⁾ EGT C 137 E, 12.6.2003.

(2004/C 78 E/0254)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3281/03

från Bartho Pronk (PPE-DE), Maria Martens (PPE-DE)
och Albert Maat (PPE-DE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Följdfråga till E-1022/02 om fri rörlighet för fartygsbefälhavare

Den 30 september 2003 avkunnade domstolen sin dom i målet Anave (C-405/01). Det handlade om förhållandet mellan artikel 39 i fördraget och fri rörlighet för fartygsbefälhavare. I avvaktan på domen i detta mål väntade kommissionen med att besvara de skriftliga frågorna E-1022/02⁽¹⁾ och E-1740/02⁽²⁾.

1. Kan kommissionen, med kännedom om domstolens dom i målet Anave, nu i detalj besvara de skriftliga frågorna E-1022/02 (och den därmed sammanhängande E-2069/01⁽³⁾) och E-1740/02?

2. Anser kommissionen också att kommissionens ståndpunkt, sådan den kommit till uttryck i svaret på skriftliga frågan E-2069/01 inte längre kan vidhållas efter domen i målet Anave? Ståndpunkten i fråga gick ut på att krav på att en fartygsbefälhavare skulle vara medborgare i flaggstaten inte stred mot gemenskapslagstiftningen om fri rörlighet för arbetstagare.

3. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta i anledning av domen? Har kommissionen planer på att inleda förfaranden mot sådana länder såsom Tyskland, vilka fortfarande i sin lagstiftning ställer krav på fartygsbefälhavarnas medborgarskap?

⁽¹⁾ EGT C 229 E, 26.9.2002, s. 170.

⁽²⁾ EGT C 301 E, 5.12.2002, s. 220.

⁽³⁾ EGT C 40 E, 14.2.2002, s. 177.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

1. och 2. Den 30 september 2003 avkunnade domstolen två domar i frågan om det är förenligt med bestämmelserna rörande den fria rörligheten för arbetare att tjänsterna kapten och överstyrman på fartyg är förbehållna medborgare i det land vars flagg fartyget för (mål C-47/02, Albert Anker, Klaas Ras och Albertus Snoek mot Förbundsrepubliken Tyskland, och mål C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española mot Administración del Estado). Mål C-47/02 berör tyska fartyg som används för småskaligt havsfiske (Kleine Seeschiffahrt), och mål C-405/01 berör fartyg i den spanska handelsflottan.

Domstolen beslöt att artikel 39.4 EG skall tolkas så att en medlemsstat har rätt att förbehålla de egna medborgarna rätten att inneha tjänsten som kapten på fartyg som seglar under medlemsstatens flagg och används för sjöfart i liten skala (Kleine Seeschiffahrt) samt tjänsterna som kapten och förste styrman på handelsfartyg som seglar under medlemsstatens flagg endast om kaptenen och förste styrman faktiskt och regelbundet utför de uppgifter innefattande myndighetsutövning som dessa tjänster är förenade med.

Domstolen hänvisar till rättspraxis om tolkningen av artikel 39.4 EG: Begreppet offentlig tjänst i den mening som avses i artikel 39.4 EG (enligt vilken fri rörlighet för arbetstagare inte gäller för anställning inom offentlig tjänst) gäller anställningar som direkt eller indirekt innefattar myndighetsutövning och fullgörande av arbetsuppgifter som har till mål att skydda statens eller annan offentlig verksamhets allmänna intressen, och sålunda som förutsätter att det från de anställdas sida finns en särskild solidaritet med staten samt att de ömsesidiga rättigheter och skyldigheter föreligger vilka utgör grunden för medborgarskapet.

Den omständigheten att en kapten är anställd av en privatperson eller en privaträttslig juridisk person leder inte i sig till att artikel 39.4 EG inte är tillämplig så länge det är klarlagt att kaptenen, vid fullgörandet av de offentliga uppdrag som anförtrotts honom, representerar staten i syfte att skydda flaggstatens allmänna intressen.

Undantaget från principen om fri rörlighet för arbetstagare i artikel 39.4 EG kan emellertid inte tillämpas endast på grundval av att personer som innehar de aktuella tjänsterna i nationell rätt getts behörighet som innefattar myndighetsutövning. Det krävs också att personerna i fråga faktiskt och regelmässigt använder sig av denna behörighet och att myndighetsutövningen inte motsvarar en alltför liten del av arbetsuppgifterna.

Domstolen förklarade även att medborgarskapskravet inte kan motiveras av artikel 39.3 EG: Domstolen nöjer sig med att erinra om att medlemsstaternas möjlighet att begränsa den fria rörligheten för personer av hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa inte syftar till att undanta ekonomiska sektorer som fiskesektorn eller tjänster som kaptenstjänsten på fiskefartyg från tillämpningen av denna princip, vad gäller tillträde till anställning, utan till att göra det möjligt för medlemsstaterna att neka sådana personer inresa till eller uppehåll på deras territorium, vars inresa eller uppehåll där i sig skulle utgöra en fara för allmän ordning, säkerhet och hälsa

Med hänvisning till den skriftliga frågan E-1022/02, som ställts av bland annat parlamentsledamoten, skulle kommissionen vilja påpeka att artikel 39.4 i EG-fördraget inte föreskriver att medlemsstaterna skall förbehålla de egna medborgarna särskilda tjänster, utan har möjlighet att göra detta om villkoren uppfylls. Därför kan medlemsstaternas bestämmelser medföra olika tillämpningar på vissa områden.

Med hänvisning till punkt 5 i den skriftliga frågan E-1022/02 meddelar kommissionen att den är medveten om att det i ett antal medlemsstater råder en allvarlig brist på kaptener. Kommissionen är övertygad om att situationen kommer att kunna förbättras genom rörlighet över gränserna till följd av domstolens domar.

Med hänvisning till den skriftliga frågan E-2069/01 från bland annat Maria Martens önskar kommissionen meddela att den nyligen uppmärksammades på ett potentiellt nytt problem rörande erkännande av kaptensexamina. Kommissionen kommer att bedöma ärendet på grundval av kompletterande information som den begärt. Om parlamentsledamöterna har ytterligare uppgifter rörande denna aspekt, ombes de att överlämna dem till kommissionen.

3. Som en uppföljning av domstolens dom kommer kommissionen att noga övervaka att medlemsstaterna korrekt tillämpar rättspraxis, vilket även innebär att kommissionen vid behov kommer att föra ärenden vidare till domstolen i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0255)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3283/03

från Francesco Speroni (NI) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Bananer

I Padanien (och förmodligen även på andra ställen i unionen) saluförs det en frukt som kallas "minibanan" som, vilket man kan sluta sig till av information på webbplatsen www.baby-banana.com angiven på förpackningarna, hör till en banansort som inte blir längre än 10 centimeter.

Omfattas dessa frukter av förordning (EG) nr 2257/94⁽¹⁾ eller inte?

⁽¹⁾ EGT L 245, 20.9.1994, s. 6.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Kommissionen upplyser parlamentsledamoten om att de produkter han åsyftar, så kallade "minibananer" eller "babybananer", är bananer av en längd mellan 8 och 12 centimeter som tillhör undergrupperna Figue-sucrée (AA), Figue Pomme och Pome (Prata) (AAB). Dessa sorter berörs inte av kvalitetsnormerna i bilaga I till kommissionens förordning (EG) nr 2257/94 av den 16 september 1994 om fastställande av kvalitetsnormer för bananer, vilka endast tillämpas på bananer av släktet Musa (AAA) spp och undergrupperna Cavendish och Gros Michel. Likväl måste produkter av ovan nämnda sorter respektera de övergripande normerna för marknadsföring av livsmedelsprodukter (såsom normerna för växtskydd, folkhälsa och märkning).

(2004/C 78 E/0256)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3293/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(7 november 2003)

Ämne: Strukturfonderna

Har kommissionen ett register eller en översikt över de belopp och typer av strukturstöd som anslagits till EU:s valkretsar, regioner eller städer och som kan göras tillgängliga för Europaparlamentets ledamöter? Finns det t.ex. centralt förda register över sådana medel för London i Förenade kungariket, i synnerhet för Londonstadsdelarna Islington, Hackney och Waltham Forest?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Av de program som finansieras genom strukturfonderna under perioden 2000–2006 är det främst de som samfinansieras enligt mål 1 och mål 2 som har geografisk inriktning. Enligt mål 2, som gäller för London, koncentreras stödet till de värst drabbade områdena på subregional nivå. När det gäller London omfattar mål 2-programmet 95 distrikt i 13 stadsdelar i London, däribland delar av Waltham Forest och Hackney. Mål 2-programmet omfattar inte några områden i stadsdelen Islington.

I enlighet med förordning 1260/99⁽¹⁾ om allmänna bestämmelser för strukturfonderna sker förvaltning, och kontroll, övervakning och utvärdering av mål 2-programmet i ett enda sammanhang och därför har kommissionen inte några uppgifter om fördelningen av strukturfondsmedlen mellan de berörda stadsdelarna.

Parlamentsledamoten kan eventuellt ha intresse av att kontakta förvaltningsmyndigheten för mål 2-programmet rörande London⁽²⁾ för att undersöka möjligheterna att få tillgång till ekonomiska uppgifter rörande programmets olika delar.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ Government Office for London – European Unit – Riverwalk House – 157/161 Millbank – London SW1P 4RR – Tfn (44-20) 72 17 30 67 – Fax (44-20) 72 17 34 61.

(2004/C 78 E/0257)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3304/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Övervakning av diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung vid gränskontroller

Kan kommissionen uppge om man har diskuterat gränskontroller och övervakning av diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung vid gränskontroller? Om svaret är nej, skulle kommissionen kunna inleda en undersökning om detta?

Kan kommissionen uppge om Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet har några befogenheter att undersöka den här frågan?

Det finns mycket påtagliga bevis för att människor som inte är vita eller av vitt etniskt ursprung stoppas oftare vid gränskontrollerna än andra. Jag har också blivit kontaktad av en väljare som blivit stoppad och orättvist behandlad på flygplatsen i Tallinn. Håller kommissionen med om att detta är en mycket viktig fråga i samband med EU:s utvidgning?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Det har hittills inte skett någon särskild övervakning av diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung vid gränskontroller. Kommissionen behandlar klagomål från enskilda om påstådd diskriminering av detta slag från fall till fall.

Om det skulle visa sig nödvändigt, till exempel på grund av ett ökat antal klagomål, skulle kommissionen naturligtvis överväga att inleda en undersökning för att se hur vanligt förekommande rasdiskriminering och etnisk diskriminering är vid gränskontrollerna i unionen.

Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet skulle utan tvekan ha befogenhet att undersöka den här frågan. I artikel 3 i förordning (EG) nr 1035/97 av den 2 juni 1997⁽¹⁾, om inrättandet av detta centrum, fastställs att den fria rörligheten för personer är ett av de områden inom vilket centrumet skall samla in information och uppgifter samt bedriva undersökningar och studier om rasistiska och främlingsfientliga företeelser.

Kommissionen har mottagit ett antal klagomål om påstådd diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung vid gränskontroller. Den har vid samtliga tillfällen kontaktat den berörda medlemsstaten för att påminna om att sådan diskriminering strider mot grundläggande rättigheter, och att det ankommer på medlemsstaten att se till att dess tjänstemän vid yrkesutövningen inte uppträder rasistiskt, utan att de respekterar de grundläggande rättigheterna, som skyddas i Fördraget om Europeiska unionen som allmänna principer för gemenskapsrätten och bekräftas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Kommissionen tror att respekten för förbudet mot diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung är en mycket viktig fråga för samtliga medlemsstater. Den tror inte att utvidgningen kommer att medföra särskilda problem i detta avseende. Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka situationen i alla medlemsstater.

(¹) EGT L 151, 10.6.1997.

(2004/C 78 E/0258)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3317/03

från **Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE)** till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Gränsöverskridande betalningar

Det har kommit till min kännedom att en spansk medborgare fick betala 12 euro i avgifter till sin bank i samband med en överföring av 30 euro till Tyskland.

Anser kommissionen att denna betalning står i överensstämmelse med förordning (EG) nr 2560/2001 (¹) om gränsöverskridande betalningar? Tycker kommissionen att konsumenternas intressen är tillräckligt garanterade? Har konsumenterna på ett lämpligt sätt informerats om att denna förordning trätt i kraft?

(¹) EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro skall avgifter som ett finansinstitut tar ut för gränsöverskridande betalningstransaktioner i euro vara desamma som de avgifter som samma finansinstitut tar ut för motsvarande betalningar i euro inom den medlemsstat där det är beläget. Denna regel gäller för elektroniska betalningstransaktioner (kortbetalningar och bankomatuttag) i euro på upp till 12 500 euro sedan den 1 juli 2002 och för överföringar sedan den 1 juli 2003.

I Spanien är avgifterna för "normala" överföringar betydligt lägre än 12 euro. "Speciella" överföringar (det vill säga brådskande överföringar eller överföringar som saknar IBAN- (¹) eller BIC-kod (²)) kan däremot ha högre avgift. Så länge "normala" respektive "speciella" överföringar i euro har samma avgifter oavsett om de sker inom Spanien eller till utlandet har regeln i artikel 3 i förordningen (samma avgifter för "motsvarande betalningar") i princip iakttagits. I det fall som parlamentsledamoten redogör för framgår det tyvärr inte om överföringen är "speciell" eller "normal". Närmare uppgifter skulle behövas för att fastställa om avgiften på 12 euro är förenlig med förordningen eller inte.

Medlemsstaternas myndigheter måste se till att förordningen tillämpas på ett lämpligt och effektivt sätt. I artikel 7 i förordningen föreskrivs att efterlevnaden av förordningen skall säkerställas genom effektiva, proportionella och avskräckande påföljder. Kommissionen skrev till alla medlemsstater i september 2003 och frågade efter namnet på den behöriga nationella myndigheten och vilka tillämpningsåtgärder som företagits av medlemsstaterna.

Vad beträffar information till medborgarna om att förordningen har trätt i kraft och dess innehåll skall finansinstituten ge sina kunder förhandsinformation om avgifterna för gränsöverskridande och inhemska betalningstransaktioner och på begäran underrätta varje kund om kundens IBAN-kod och institutets BIC-kod (artiklarna 4 och 5 i förordningen). Enligt vad kommissionen känner till har denna information spritts, även om ett antal klagomål har kommit in från enskilda om att vissa banker har lämnat otydlig information. Kommissionen fortsätter att följa frågan uppmärksam.

⁽¹⁾ Internationellt bankkontonummer (International Bank Account Number).

⁽²⁾ Bankidentifieringskod (Bank Identifier Code).

(2004/C 78 E/0259)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3320/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Transitvisum i EU

Kan kommissionen med hänvisning till svaret på fråga E-2738/03 ⁽¹⁾ undersöka om de personer som reser genom EU kommer att förändra sina resemonster om de av en medlemsstat tvingas att införskaffa ett dyrt transitvisum som enbart gäller för transitering och inte för att komma in i landet?

⁽¹⁾ EUT C 65 E, 13.3.2004.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 december 2003)

Parlamentsledamoten tar upp frågan om viseringar för flygplatstransitering. Kommissionen vill göra följande påpekanden:

- Passagerare som passerar genom en internationell transitzon på en flygplats utan att ha tillträde till det land där mellanlandning sker behöver som regel inte ha visering. I Chicagokonventionen av den 7 december 1944 angående internationell civil luftfart, särskilt bilaga 9 till konventionen, fastställs rätten till fri transitering genom internationella zoner på flygplatser. Undantag får göras från denna huvudregel, men det skall i så fall anmälas till Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO). Medborgare i vissa länder utanför EU måste därför i vissa fall ha viseringar för flygplatstransitering. Att man kräver visering för flygplatstransitering från vissa länder utanför EU grundas på behovet av kontroll av olaglig invandring och hänsyn till den inre säkerheten.
- Medlemsstaterna har i bilagan till den gemensamma åtgärden 96/197/RIF av den 4 mars 1996 ⁽¹⁾ fastställt en gemensam förteckning över länder utanför EU vilkas medborgare måste ha viseringar för flygplatstransitering. Förteckningen omfattar Afghanistan, Etiopien, Eritrea, Ghana, Irak, Iran, Nigeria, Somalia, Sri Lanka och Zaire. I den gemensamma åtgärden finns inga föreskrifter om avgifter för denna typ av viseringar.
- De medlemsstater som fullt ut tillämpar Schengenregelverket ⁽²⁾ har harmoniserat sin politik på området och lagt till ytterligare två länder (Bangladesh och Pakistan) till den gemensamma förteckningen. De kräver också att innehavare av resehandlingar som utfärdats av de länder som upptas i den gemensamma förteckningen måste ha visering ⁽³⁾. Om sådana personer har ett uppehållstillstånd som utfärdats av en stat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller vissa länder utanför EU ⁽⁴⁾ behöver de dock inte ha visering för flygplatstransitering.
- Schengenstaterna har också harmoniserat avgifterna för ansökningar om viseringar för flygplatstransitering. Avgiften är för närvarande 10 euro ⁽⁵⁾. Genom rådets beslut 2003/454/EG av den 13 juni 2003 ⁽⁶⁾, som medlemsstaterna skall tillämpa senast den 1 juli 2005, höjs avgiften till 35 euro. Enligt vad kommissionen känner till är det hittills bara Frankrike som har börjat tillämpa beslutet (sedan den 1 oktober 2003).

- Medlemsstaterna får själva välja om de vill kräva viseringar för flygplatstransitering av medborgare i länder som inte finns med i de gemensamma förteckningarna.
- Kommissionen är medveten om att vissa medlemsstater nyligen infört krav på viseringar för flygplatstransitering av medborgare i flera länder utanför EU som inte finns med i de gemensamma förteckningarna. Kommissionen noterar att införandet av detta viseringskrav motiveras av hänsyn till behovet att förebygga olaglig invandring och alla slags hot mot den inre säkerheten.

(¹) EGT L 63, 13.3.1996.

(²) Alla medlemsstater utom Storbritannien och Irland.

(³) Bilaga 3, del I till de gemensamma konsulära anvisningarna, EGT C 313, 16.12.2002.

(⁴) Andorra, Kanada, Japan, Monaco, San Marino, Schweiz och USA, bilaga 3, del III till de gemensamma konsulära anvisningarna, s. 33-34.

(⁵) Bilaga 12 till de gemensamma konsulära anvisningarna, s. 65.

(⁶) Rådets beslut av den 13 juni 2003 om ändring av bilaga 12 till de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 14 a till den gemensamma handboken vad gäller viseringsavgifter, EUT L 152, 20.6.2003.

(2004/C 78 E/0260)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3323/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Misstankar om att transportbolaget ATAC brutit mot reglerna om offentlig upphandling

Bolaget ATAC, som sköter de offentliga transportererna i Roms kommun, igångsatte enligt beslut 162 den 30 juni 1998 en anbudsinfordran som gällde projektering, konstruktion och installation av ett nytt system med biljettautomater och maskiner för stämpling av färdbevisen. Kontraktsvillkoren visade sig oerhört svåra att tillfredsställa, både på grund av att de tekniska kraven låg långt över normal marknadsstandard och på grund av att tidsfristen var extremt kort. Ingen deltagare kunde med tillgänglig teknik klara det leveransdatum som fastställdes, och dessutom ingick klausuler om osannolikt höga straffavgifter om leveransen försenades. Inget av de företag som inbjudits att inkomma med anbud deltog därför i upphandlingen, utom TSF, som senare utslöts, och ERG Motorola, som naturligtvis tilldelades kontraktet. Kan kommissionen säga om den anser att detta förfarande står i överensstämmelse med direktiv 93/38/EEG (¹), där det i artikel 18.5 fastställs att tekniska specifikationer i kontraktshandlingarna "som gynnar eller utesluter vissa företag" inte får användas? Kan kommissionen även säga om upphandlingen följt bestämmelserna i artikel 23.5 i samma direktiv, där det sägs att urvalskriterierna skall vara "klara och icke-diskriminerande" och att man skall se till att det blir "en verklig tävlan"?

Efter det att kontraktet tilldelats ERG, ändrades kontraktsinnehållet radikalt den 25 augusti 1999 enligt beslut nr 11 av ATAC:s administrativa direktör. Tidigare villkor togs bort och ersattes av klausuler som var gynnsamma för kontraktsinnehavaren, såväl avseende tekniska egenskaper som leveranstid och straffavgifter. De maskiner som ERG slutligen levererade motsvarar inte på något sätt dem som beskrevs i kontraktshandlingarna 1998. Anser inte kommissionen att detta tillvägagångssätt bryter mot de konkurrensbestämmelser som följer av fördraget, och särskilt mot artikel 81 d?

Även underhållet av maskinerna anförtroddes senare till ERG utan någon anbudsinfordran. Man skyllde på att maskinunderhållsupphandlingen var så starkt kopplad till den tidigare upphandlingen, och underhållsarbets kompletterande karaktär styrktes av expertutlåtanden av tvivelaktig härkomst. Skulle kommissionen kunna göra en ordentlig utredning av de aspekter av detta ärende som faller inom dess befogenheter?

(¹) EGT L 199, 9.8.1993, s. 138.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(27 november 2003)

För närvarande har inte kommissionen tillgång till den information som är nödvändig för att bedöma om tilldelningen av det offentliga kontrakt till det statsägda företaget ATAC som parlamentsledamoten hänvisar till genomfördes i enlighet med gemenskapslagstiftningen.

Därför kommer nu kommissionen att vända sig till den italienska regeringen för att få den information som krävs för att kunna avgöra om ATAC respekterade gemenskapens regler och principer vid den offentliga upphandlingen ifråga. På grundval av parlamentsledamotens upplysningar ska kommissionen särskilt kontrollera om ATAC:s förfaranden vid detta tillfälle följer rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna, som gäller offentliga kontrakt som tilldelas aktörer som driver kollektivtrafik i städerna, liksom regler och principer i EG-fördraget om genomförandet av den inre marknaden.

Eftersom frågan berör förfaranden vid offentlig upphandling och inte potentiellt konkurrensbegränsande uppgörelser enligt konkurrensrätten, anser kommissionen att artikel 81 i direktiv 93/38/EEG inte är tillämplig i detta fall.

(2004/C 78 E/0261)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3327/03

från Albert Maat (PPE-DE) och Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Histomoniasis

För närvarande grasserar histomoniasis i olika länder i Europa. Om kalkoner smittas av denna sjukdom blir följden allvarliga problem för deras välbefinnande och slutligen massdöd. Eftersom histomoniasis inte klassats som A-sjukdom har gemenskapen inga bestämmelser om bekämpning och ersättning. Godkännandet av eventuella läkemedel för att förebygga eller behandla sjukdomen omfattas dock av bestämmelser på gemenskapsnivå. Sedan den 31 mars 2003 är emellertid det senaste medlet mot sjukdomen förbjudet.

1. Har kommissionen för avsikt att låta bekämpningen av histomoniasis omfattas av bestämmelser på gemenskapsnivå, med tanke på att sjukdomen kan få gränsöverskridande konsekvenser?
2. Är kommissionen beredd att under vissa betingelser (till exempel ytterligare vetenskaplig information) på nytt tillåta att Nifursol används i förebyggande syfte?
3. I Förenta staterna används Nitarosone (Histostat-50) som förebyggande medel mot histomoniasis. Är kommissionen beredd att förkorta prövningsfasen för detta nya läkemedel så att det kan sättas in så snabbt som möjligt ifall prövningen skulle utfalla med positivt resultat? Om så är fallet: när kommer detta medel att kunna tas i bruk?
4. Känner kommissionen till att läkemedlet Metronidazol, som för närvarande används för behandling av människor som ådragit sig parasitinfektioner, skulle kunna användas, men inte får användas i veterinärmedicinsk praxis? Är kommissionen beredd att godkänna att Metronidazol används vid bekämpningen av sjukdomen? Om inte: varför inte?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

1. Kommissionen har idag inga planer på att lägga fram förslag som rör bekämpning av histomonas (blackhead) inom gemenskapen. Skälen är följande:
 - a) Histomonas är inte en epidemisk sjukdom.
 - b) OIE (Office International des Epizooties) har inte fastställt några internationella standarder för handel när det gäller denna sjukdom.
 - c) Kommissionen anser att det är jordbrukarna som bör ansvara för bekämpningen av sjukdomar som uppfyller ovanstående kriterier.
 - d) Veterinärmyndigheterna i medlemsstaterna tillämpar inte nationella bestämmelser för att bekämpa denna sjukdom och har aldrig förklarat att den borde omfattas av harmoniserad EU-lagstiftning.
2. Nifursol förbjöds som fodertillsats med effekt från och med 31 mars 2003 i syfte att skydda konsumenterna på grundval av yttrandet från Vetenskapliga kommittén för djurfoder.

I den dom som meddelades i mål T-392/02 slog förstainstansrätten nyligen fast att det kommissionsbeslut var välgrundat som ligger till grund för rådets förordning (EG) nr 1756/2002 av den 23 september 2002 om ändring av rådets direktiv 70/524/EEG om fodertillsatser när det gäller återkallande av godkännandet av en tillsats och om ändring av kommissionens förordning (EG) nr 2430/1999⁽¹⁾. Förstainstansrätten fann inga skäl att upphäva eller ändra rättsakten. Kommissionen kommer därför inte att tillåta användningen av nifursol utan garanti att ämnet är säkert.

3. Veterinärmedicinska produkter avsedda för användning inom gemenskapen ska godkännas enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel⁽²⁾ när det gäller ansökningar från läkemedelsföretag till behöriga myndigheter i medlemsstaterna, eller enligt rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993⁽³⁾ när det gäller ansökningar om gemenskapsgodkännande till Europeiska läkemedelsmyndigheten. Kommissionen har inte kännedom om att någon ansökan lämnats in avseende en produkt som innehåller nitarson. En sådan ansökan skulle göras av det företag som äger produkten i fråga, och en förutsättning för ansökan är i så fall att högsta tillåtna restmängder fastställs i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2377/90 av den 26 juni 1990⁽⁴⁾. Någon sådan ansökan har hittills inte lämnats in.

4. Kommissionen är medveten om att läkemedel som innehåller metronidazol har godkänts för användning när det gäller vissa indikationer för behandling av människor och möjligen även sällskapsdjur. Metronidazol finns dock upptaget i bilaga IV i förordning (EEG) nr 2377/90 och får således (sedan 1998) inte användas i veterinärmedicinska produkter avsedda för djur inom livsmedelsproduktionen. Ämnet är genotoxiskt, och rester i livsmedel från behandlade djur kan vara skadliga för människans hälsa oavsett gränsvärden.

Den bedömning av fördelar och risker som gjorts när det gäller ämnen som används i läkemedel är inte tillämpliga på samma sätt när det gäller veterinärmedicinska produkter i de fall då rester kan anses vara skadliga för konsumenten. Eftersom metronidazol inte får användas när det gäller djur inom livsmedelsproduktionen, kan kommissionen inte under några förhållanden godkänna sådan användning inom unionen.

⁽¹⁾ EGT L 265, 3.10.2002.

⁽²⁾ EGT L 311, 28.11.2001.

⁽³⁾ EGT L 214, 24.8.1993.

⁽⁴⁾ EGT L 224, 18.8.1990.

(2004/C 78 E/0262)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3332/03**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(6 november 2003)

Ämne: Exportbidrag för levande nötkreatur

I kommissionens rapport om skydd av gemenskapernas ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning — årsrapport 2002 — redogör kommissionen för 561 fall där det har förekommit oegentligheter i samband med hanteringen av levande djur.

Kan kommissionen upplysa oss om hur många av dessa oegentligheter som hade med transport av nötkreatur avsedda för avel att göra och hur mycket pengar det handlade om? Hur många fall av nötkreatur avsedda för slakt handlade det om?

Hur många djurtransporter som fick exportbidrag under 2002 kontrollerades (i absoluta och relativa termer)?

Kan kommissionen nämna de tio företag som under 2002 fick flest exportbidrag för transporter av levande djur? Hur mycket fick vart och ett av företagen från denna post?

Svar från Franz. Fischler på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

I kommissionens årsrapport om skydd av gemenskapernas ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning (Årsrapport för 2002) tas 561 fall av oegentligheter upp som avser levande djur (kapitel 1 i Kombinerade nomenklaturen). 444 av dessa fall gäller oegentligheter avseende nötkreatur till ett belopp av 4,7 miljoner euro och 117 fall oegentligheter avseende får, till ett belopp av 1,5 miljoner euro. 262 av de 561 ovannämnda fallen gäller exportbidrag för levande nötkreatur.

De oegentligheter som inrapporterats av medlemsstaterna i enlighet med artikel 3 i förordning (EG) nr 595/91⁽¹⁾ är inte tillräckligt detaljerade för att det ska gå att skilja mellan slakt- och avelsdjur.

Enligt gällande lagstiftning är medlemsstaterna skyldiga att kontrollera alla transporter av nötkreatur som omfattas av exportbidrag. Detta framgår av förordning (EG) n° 615/98⁽²⁾ i vilken det föreskrivs att betalningen av bidrag skall göras i enlighet med bestämmelserna i direktiv 91/628/EEG⁽³⁾ om skydd av djur vid transport, och att det för alla transporter ska göras obligatoriska veterinärkontroller när man lämnar gemenskapens tullterritorium. När det gäller tredjeländer föreskrivs det även att djuren ska kontrolleras när de lossas på slutdestinationen, om man byter transportmedel i tredjelandet och om veterinären vid gränsen till gemenskapens tullterritorium anser detta vara nödvändigt. Den förordningen ersattes nyligen med förordning (EG) nr 639/2003⁽⁴⁾ som tillämpas på de exportdeklarationer som godkänts fr.o.m. den 1 oktober 2003. I denna nya förordning föreskrivs, för alla transporter, att när man lämnar gemenskapens tullterritorium ska obligatoriska veterinärkontroller utföras på den plats där man byter transportmedel i tredjeland och när djuren lossas i det tredjeland som är slutdestination.

När det gäller parlamentsledamotens tredje fråga om vilka tio företag som år 2002 fick exportbidrag för det största antalet levande djur samt vilka belopp det handlade om för vart och ett av dessa företag är kommissionen, i enlighet med artikel 2.3 i förordning (EG) n° 2390/1999⁽⁵⁾, skyldig att hemlighålla information som lämnas i enlighet med ovannämnda förordning. På grund av denna sekretess har kommissionen inte möjlighet att lämna ut namnen på de personer som fått stöd genom Europeiska utvecklings- och garantisektionen för jordbruket (EUGFJ).

Kommissionen har dock rätt att lämna ut kumulerade uppgifter. Under räkenskapsåret 2002 (16 oktober 2001–15 oktober 2002) betalades 56 miljoner euro ut i exportbidrag för levande djur till totalt 98 mottagare. De tio största stödmottagarna fick tillsammans 80 % av detta belopp.

- (¹) Rådets förordning (EEG) nr 595/91 av den 4 mars 1991 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och om organisationen av ett informationssystem på detta område och om upphävande av förordning (EEG) nr 283/72, EGT L 67, 14.3.1991.
- (²) Kommissionens förordning (EG) nr 615/98 av den 18 mars 1998 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag när det gäller levande nötkreaturs välbefinnande vid transport, EGT L 82, 19.3.1998.
- (³) Rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport, och ändring av direktiv 91/425/EEG och 91/496/EEG, EGT L 340, 11.12.1991.
- (⁴) Kommissionens förordning (EG) nr 639/2003 av den 9 april 2003 om tillämpningsföreskrifter enligt rådets förordning (EG) nr 1254/1999 beträffande de krav på djurskydd under transport av levande nötkreatur som gäller för beviljande av exportbidrag, EUT L 93, 10.4.2003.
- (⁵) Kommissionens förordning (EG) nr 2390/1999 av den 25 oktober 1999 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1663/95 när det gäller formen av och innehållet i den räkenskapsinformation som medlemsstaterna måste ställa till kommissionens förfogande inom ramen för granskning och godkännande av räkenskaper för EUGFJ:s garantisektion, EGT L 295, 16.11.1999.

(2004/C 78 E/0263)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3334/03

från **Cristiana Muscardini (UEN)** till kommissionen

(6 november 2003)

Ämne: Politiskt okloka opinionsundersökningar

Den 3 november gavs i den italienska pressen stort utrymme åt resultaten av en opinionsundersökning som beställts av Europeiska kommissionens generaldirektorat för press och kommunikation och där det frågades vilket land som utgör det största hotet för freden.

Oberoende av svarens objektiva tillförlitlighet (mycket beror som bekant på hur frågorna ställs), ombuds kommissionen att besvara följande frågor:

1. Kan kommissionen förklara varför en sådan fråga ställdes samt ange vem som sammanställde denna del av undersökningen och vilket kriterium som användes?
2. Insåg kommissionen vilken provokation en sådan fråga innebär?
3. Hur kan kommissionen överhuvudtaget likställa demokratier som Förenta staterna och Israel med totalitära regimer som Nordkorea, som förnekar grundläggande rättigheter och människans värdighet?
4. Inser kommissionen att ett dylikt sätt att behandla fredsfrågan saknar all diplomati?
5. Kan kommissionen uppge hur mycket undersökningen kom att kosta, under vilken budgetpost den finansierades och på vilket sätt den kan tänkas gagna EU?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Kommissionen vill påminna parlamentsledamoten om att Romano Prodi på tjänsteresa i New York den 3 november 2003 uttryckte sin oro över resultatet av Eurobarometerundersökningen Flash 151. Prodi tog initiativet till att under första halvåret 2004 ordna ett seminarium med judiska organisationer i Europa för att undersöka judendomens roll i byggandet av Europa och förhållandet mellan den allmänna opinionen i Europa, judendomen, staten Israel, Främre Orienten och Mellanöstern.

Kommissionen betonar att resultaten från Eurobarometern inte på något sätt återspeglar kommissionens egna ståndpunkter, att kommissionens åtgärder inte grundar sig på resultat från opinionsundersökningar och att kommissionen bestämt tar avstånd från alla former av antisemitism.

1. Syftet med Eurobarometer Flash 151 var att undersöka allmänhetens inställning till återuppbyggnaden av Irak, världsfreden och EU:s internationella roll, framför allt i Främre Orienten och Mellanöstern. Bland det stora antal frågor som ställdes fanns en som handlade om i vilken utsträckning vissa länder ansågs hota freden.

På listan över länder fanns, förutom EU, länder som under de senaste månaderna hade diskuterats i media och som uppfyllde ett eller flera av följande kriterier:

- Länder som är betydande aktörer i områden med regionala konflikter.
- Länder som har utvecklat eller har möjlighet att utveckla kärnprogram för militära ändamål.
- Länder som kan ha kopplingar till internationell terrorism.

Frågeformuläret utarbetades i samarbete mellan Generaldirektoren för press och kommunikation och vår uppdragstagare, TNS Sofre, vars samordningscenter för Eurobarometer Flash 151 är EOS Gallup Europe.

2. Kommissionen hade inte någon som helst avsikt att göra en provokativ undersökning. Kommissionen bestämmer inte och kontrollerar inte den allmänna opinionen.

3. Denna fråga gällde inte graden av demokrati i de länder som fanns med på listan, utan endast allmänhetens uppfattning om ett eventuellt hot mot freden. Kriterierna för urvalet av länderna på listan anges ovan.

4. Det ligger i en opinionsundersöknings karaktär att den inte är "diplomatisk", eftersom dess syfte är att undersöka den allmänna opinionen och inte att uttrycka en institutions ståndpunkt. För att majoriteten skall förstå frågorna i en opinionsundersökning är det nödvändigt att förenkla frågeställningarna. Frågan om vilka länder som kan vara ett hot mot världsfreden måste ses mot bakgrund av hela opinionsundersökningen, där den endast var en fråga bland många andra.

5. Kostnaden för undersökningen om Irak och världsfreden (utarbetande, fältarbete, statistisk behandling och utarbetande av rapporten) var 150 098,34 euro. Den finansierades genom budgetpost B-3-300. Opinionsundersökningen innehöll omkring femton frågor om återuppbyggnaden av Irak (administration, finansiering, politisk övergång, säkerhet, militära aspekter, humanitärt bistånd), EU:s internationella roll (effekterna av kriget i Irak, fredsprocessen i Mellanöstern, utvecklingen av kulturella förbindelser med arabvärlden, närhet till USA:s utrikespolitik) och om synen på vissa risker (terrorism, länder som anses vara ett hot mot freden). Opinionsundersökningen ger en bild av hur EU-medborgarna ser på dessa frågor. Resultaten, uppdelade land för land och i sociodemografiska variabler, finns tillgängliga för beslutsfattare, journalister, universitetsvärlden och intresserade medborgare.

(2004/C 78 E/0264)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3335/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Genomsökning av redaktionslokalerna på tidningen "Il Giornale"

Den 17 oktober i år blev redaktionslokalerna på dagstidningen "Il Giornale" i Rom genomsökta under sju timmar, på order av rätten i Perugia i samband med undersökningarna i fallet "Telekom Serbia".

Il Giornale hade i några månaders tid ingående granskat händelseförloppet kring den skandal som involverade det statliga företaget Telecom Italia med anledning av uppköpet av det serbiska företaget 1997 samt några politiker ur den dåvarande regeringen. Denna granskning ledde nyligen till nya avslöjanden i ärendet och det publicerades även vittnesmål från vissa personer med insyn i händelserna.

Rätten har gentemot chefredaktören Maurizio Belpietro och journalisten Gianmarco Chiocci utfärdat varningar för förtal och åsidosättande av tystnadsplikten och Chioccis dator har dessutom beslagtogs.

Det som inträffat är särskilt beklagligt med tanke på att det utgör en allvarlig kränkning av press- och informationsfriheten samt av de rannsokades yrkesfrihet. Grundlagen i samtliga demokratiska stater betraktar dessa rättigheter som grundläggande principer. Även Europarådet, genom rekommendation R (2000) 7 av den 8 mars 2000, har hävdats att metoder som avlyssning, övervakning, husrannsokning och beslagtagning inte bör användas om de syftar till att begränsa journalisters informationsfrihet. I artikel 11 i Europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna ingår denna rättighet bland de okränkbara rättigheterna och även Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna har flera gånger uttalat sig i frågan. Nyligen fastställde denna domstol i ett analogt fall (dom av den 15 juli 2003 i mål 33400/96, Ernst mot Belgien) att utredarnas syfte att ta reda på vilka som är ansvariga för att ha läckt information från rättsalarna inte motiverar genomsökningar av arbetsplatser för att avslöja journalisters källor?

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Anser den inte att denna händelse utgör en allvarlig kränkning av ovannämnda principer och normer?
2. Hur kan Europeiska unionen agera för att sanktionera liknande förtryck av pressfriheten?
3. Avser kommissionen att uttala sig i frågan?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av António Vitorino

(16 december 2003)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3201/03 från Antonio Tajani ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 240.

(2004/C 78 E/0265)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3336/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Alcatel Italia S.p.A. misstänkt för kränkning av arbetstagarnas rättigheter

Med hänvisning till kommissionsledamot Diamantopoulous svar av den 23 oktober 2003 på tidigare ställd fråga P-2897/03 ⁽¹⁾ uppmärksammas det att en sådan omstruktureringsplan skulle skada ett i området väl rotat industricentrum, som är banbrytande på grund av sin struktur och utrustning men framför allt på grund av sin mycket specialiserade personal. Dessutom skulle en sådan omstruktureringsplan få allvarliga sociala konsekvenser eftersom en stor del av de anställda utgörs av kvinnor och ungdomar.

Det framgår att Alcatel redan tidigare skulle ha mottagit betydande finansiering från regionen Latium och den italienska regeringen.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Anser den inte att en sådan omstruktureringsplan strider mot de förfaranden som föreskrivs i direktiven 2001/23/EG ⁽²⁾ och 2000/78/EG ⁽³⁾?
2. Vilka åtgärder bör vidtas för att skydda kvinnors och ungas anställningar?

⁽¹⁾ EUT C 65 E, 13.3.2004.

⁽²⁾ EGT L 82, 22.3.2001, s. 16.

⁽³⁾ EGT L 303, 2.12.2000, s. 16.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Genom rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 inrättas en allmän ram för likabehandling vid anställning och i arbetsliv. Denna ram skall förhindra diskriminering vid anställning på grund av religion eller övertygelse, ålder, funktionshinder eller sexuell läggning. Medlemsstaterna skall senast den 2 december 2003 införliva den med sin nationella lagstiftning. Medlemsstaterna får begära en tilläggsperiod av upp till tre år för att införliva direktivets bestämmelser om diskriminering på grund av ålder eller funktionshinder. Skillnader i behandling på grund av ålder är befogade om de motiveras av ett objektivet och rimligt syfte, som sysselsättning eller arbetsmarknadspolitik (artikel 6). I direktiv 2000/78/EG ingår inga särskilda förfaranden för omstrukturering av företag.

Vad parlamentsledamoten framlägger tycks falla utanför tillämpningsområdet för direktiv 2001/23/EG⁽¹⁾. Enligt artikel 1 i detta direktiv gäller det nämligen varje överlåtelse av företag, verksamhet eller del av företag eller verksamhet till annan arbetsgivare genom en lagenlig överlåtelse eller fusion. Med överlåtelse förstås enligt detta direktiv överlåtelse av en ekonomisk enhet som behåller sin identitet och varmed förstås en organiserad gruppering av tillgångar vars syfte är att bedriva ekonomisk verksamhet, vare sig denna utgör huvud- eller sidoverksamhet.

I sårffallet förefaller det röra sig om en omstrukturering som medför bortfall av arbetstillfällen men inte innebär överlåtelse av företag, verksamhet eller del av företag eller verksamhet till annan arbetsgivare.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter, EGT L 82, 22.3.2001.

(2004/C 78 E/0266)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3339/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Finansieringsmöjligheter för den lokala hälsovårdsmyndigheten ASL i Fiumicino – Roma XIII

Området mellan kommunen Fiumicino och Roms XIII:e distrikt utgör ett riskområde av två skäl, dels på grund av de naturtyper som förekommer där, dels på grund av förekomsten av platser som lätt kan bli föremål för terroristattacker.

I denna zon finns ett område som ligger under havsnivån som riskerar att översvämmas; Europas största pinjeskog, som skadades allvarligt av en förödande brand sommaren 2001; en kuststräcka som på somrarna lockar nästan en miljon turister; den internationella flygplatsen Leonardo da Vinci; militärflygplatsen Pratica di Mare; den italienske presidentens sommarresidens och finanspolisens skola.

Av dessa skäl skulle ASL RM D, den hälsovårdsmyndighet som bär ansvaret för detta område, kunna utarbeta åtgärder för att skydda medborgarna mot miljörelaterade risker och eventuella terroristhandlingar, i syfte att förebygga eller effektivt hantera eventuella farosituationer.

Kan mot kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Finns det anslag, antingen inom ramen för strukturfonderna eller inom ramen för andra gemenskapsprogram, som Europeiska unionen skulle kunna anslå för denna typ av projekt?
2. Har hälsovårdsmyndigheten, i egenskap av civilrättsligt organ i vilket regionen Latium är majoritetsintressent, rätt till några eller några av dessa finansieringstyper?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Dessa fonder kan bara tas i anspråk i områden under ekonomisk och social omställning grundat på de kriterier som anges i artikel 4 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾. På grundval av förslag från de italienska myndigheterna täcks de områden som nämns av parlamentsledamoten inte av programmet för perioden 2000–2006 och kan således inte medfinansieras ur Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF).

Åtgärderna till förhindrande av de miljörelaterade risker som parlamentsledamoten nämner är berättigade till stöd från ERUF.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0267)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3342/03

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Ekonomiskt stöd till danska invandrarföreningar

I frågorna E-3162/03⁽¹⁾ och E-3211/03⁽²⁾ till kommissionen har jag beskrivit hur "Paraplyorganisationen för de Etniske Mindretal (POEM)" har försringrat pengar som den erhållit från den danska staten och Europeiska socialfonden. POEM är en paraplyorganisation för mellan 21 och 32 olika organisationer och föreningar för etniska minoriteter (det råder osäkerhet om det exakta antalet medlemmar). Ordföranden för POEM, Bashy Qureishy, är även ordförande i två av dessa föreningar, nämligen "Fair Play" och "Etnisk Debatforum".

Båda dessa föreningar har mottagit ekonomiskt stöd från EU-nämnden i Danmark som sorterar under det danska undervisningsministeriet. Sammanlagt har de båda föreningarna erhållit 179 800 danska kronor under åren 2002 och 2003 från EU-nämnden (EU-nämnden finansieras inte genom EU-medel utan via den danska budgeten).

Skulle kommissionen vilja upplysa om huruvida de båda föreningarna "Fair Play" och "Etnisk Debatforum" har erhållit några ekonomiska bidrag via EU:s stödordningar efter 1998, exempelvis från Europeiska socialfonden, mot bakgrund av den tidigare omnämnda svindeln beträffande ekonomiska bidrag till POEM. Om så är fallet, skulle då kommissionen vilja upplysa om inom ramen för vilka program/ordningar bidragen utbetalats och hur stora summor det rör sig om, samt om kommissionen har undersökt om pengarna använts till de syften som de beviljats för?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 227.

⁽²⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 240.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(10 december 2003)

Enligt strukturfondsforordningarna ligger huvudansvaret för förvaltningen av medel från Europeiska socialfonden (ESF) hos den nationella förvaltningsmyndigheten, i detta fall Erhvervs- og Boligstyrelsen (EBST). Kommissionen har inte någon detaljerad förteckning över alla de organisationer som erhåller ekonomiska bidrag från ESF inom ramen för de olika programmen.

Efter det att kommissionen tog emot parlamentsledamotens skriftliga fråga kontaktade den de nationella myndigheterna i EBST och bad dessa om uppgifter rörande de två föreningarna, Fair Play och Etnisk Debatforum. EBST har bekräftat att en sökning i projektdatabasen OPUS visar att ingen av dessa två föreningar har mottagit någon form av bidrag från ESF, varken inom ramen för de danska programmen mål 2, mål 3 eller Equal (2000–2006) eller under den föregående ESF-programperioden (1994–1999).

Kommissionen övervakar noga den danska förvaltningsmyndighetens och dess kontrollorgans uppföljning av de konstaterade och påstådda förhållandena rörande POEM.

(2004/C 78 E/0268)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3348/03

från Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) till kommissionen

(13 november 2003)

Ämne: Projektet Gutenberg – Digitalisering av böcker som inte längre skyddas av upphovsrätten

1. Känner kommissionen till projektet Gutenberg?
2. Anser kommissionen det som ett lovligt initiativ som kan bevara en viktig del av Europas historia och kultur och göra den åtkomlig för alla européer?
3. Kan kommissionen föreställa sig att frivilligkrafterna bakom Gutenberg har haft mycket svårt med just den europeiska versionen av Gutenberg, eftersom upphovsrätten inom EU inte är harmoniserad?
4. Vilka åtgärder kan kommissionen vidta till stöd för frivilligkrafterna bakom projektet Gutenberg med deras arbete som är så viktigt för Europas kultur?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

1. Kommissionen är medveten om Gutenberg-projektet.
2. Kommissionen ser positivt på initiativ som bidrar till bevarande och spridning av europeisk historia och kultur, särskilt genom "återanvändning" av verk som antingen inte längre skyddas av upphovsrätt eller för vilka tillstånd getts för spridning.
3. EU består av 15 (snart 25) länder med många olika kulturella traditioner. De olika traditionerna avspeglas också i nationell lagstiftning som rör upphovsrätt och liknande.

För att komma till rätta med några av dessa skillnader har kommissionen under de senaste tio åren vidtagit åtgärder för att harmonisera vissa aspekter som rör upphovsrätt på den inre marknaden. Vissa av dessa åtgärder – exempelvis harmonisering av skyddsvillkoren (rådets direktiv 93/98/EEG av den 29 oktober 1993 om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter⁽¹⁾) har definitivt underlättat för dem som arbetar med Gutenberg-projektet.

Enligt artikel 1 i det direktivet ska upphovsrätten till ett litterärt eller konstnärligt verk löpa under upphovsmannens livstid och 70 år efter hans död, oavsett vilken dag som verket lagligen gjordes tillgängligt för allmänheten.

I fråga om verk med gemensamt upphovsmannaskap ska den skyddstid som avses i punkt 1 beräknas från den sist avlidne upphovsmannens dödsdag.

De enda undantagen från denna harmonisering finns idag i Spanien och Frankrike och avser endast en mycket begränsad kategori upphovsmän. Detta undantag tilläts genom artikel 10 i direktivet, som innebär att de medlemsstater som hade en längre skyddstid än 70 år vid tidpunkten för antagandet av direktiv 93/98/EEG tilläts behålla dessa bestämmelser.

4. Kommissionen stöder initiativ på kulturområdet inom ramen för programmet "Kultur 2000" och IST-programmet. Programmet "Kultur 2000" har inrättats för att stödja projekt som drivs och samfinansieras av minst tre aktörer som är medborgare i minst tre olika länder som deltar i programmet. Ytterligare information finns på: (<http://europa.eu.int/comm/culture/c2000>).

IST-programmet stöder forskning som rör informationssamhällets teknik, och ett särskilt prioriteringsområde inom detta program stöder tillgång till det kulturella arvet inom den s.k. DigiCult-verksamheten ("Digital Heritage and Cultural content"). Ytterligare information finns på: (http://www.cordis.lu/ist/directorate_e/digicult/index.htm).

(¹) EGT L 290, 24.11.1993.

(2004/C 78 E/0269)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3351/03

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(13 november 2003)

Ämne: Hinder för arbetstagarnas fria rörlighet i Storhertigdömet Luxemburg

1. Storhertigdömet Luxemburg informerar regelbundet – genom ett meddelande från yrkesinspektionen – bl.a. tyska företag om de villkor som måste uppfyllas när de utstationerar arbetstagare för arbete i Luxemburg. Företagen skall bland annat utse en prokurist, avisera allt förestående arbete i Luxemburg per rekommenderad post och lämna en omfattande redogörelse över alla utstationerade arbetstagare.

Anser kommissionen att denna omfattande förteckning över villkor är ett hinder för arbetstagarnas fria rörlighet på den inre marknaden? Om svaret är ja, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit mot Luxemburgs regering? Om svaret är nej, varför inte?

2. Överensstämmer villkoren i den luxemburgska lagen av den 20 december 2002 med Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG (¹) av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster?

3. Enligt den aktuella lagstiftningen måste företag som har sitt säte utanför Luxemburg inom mycket kort tid lämna ett stort antal uppgifter om sina arbetstagare till Luxemburgs yrkesinspektion. Hur reagerar kommissionen på att dessa företag missgynnas ur konkurrenspolitisk synvinkel genom dessa besvärande skyldigheter?

(¹) EGT L 18, 21.1.1997, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

I medlemsstaternas lagstiftning kan det finnas krav på att företag ska lämna ut vissa uppgifter om villkoren för utstationering av arbetstagare i värdlandet, särskilt om de arbets- och anställningsvillkor som anges i direktiv 96/71/EG. Detta krav är förenligt med gemenskapsrätten, förutsatt att arbetstagarnas skydd och andra tvingande hänsyn av allmänintresse respekteras, att uppgifterna garanterar att det uppställda målet uppnås samt att uppgifterna inte omfattar mer än vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål. Vissa åtgärder kan till och med visa sig vara nödvändiga för att uppfylla kraven i artikel 5 i direktiv 96/71/EG.

Kommissionen följer noga genomförandet av direktiv 96/71/EG och har nyligen slutfört den sista delen av bedömningen av detta genomförande. I juli 2003 antog kommissionen ett meddelande⁽¹⁾ vars huvudsakliga mål är att kartlägga bestående problem när det gäller att införliva och tillämpa direktivet. Under detta arbete har det framgått att ett förbättrat praktiskt samarbete mellan behöriga förvaltningar för övervakning av arbets- och anställningsvillkor inte bara skulle kunna öka efterlevnaden av bestämmelserna i direktiv 96/71/EG, utan även göra ett antal nationella krav på information och bevarande av handlingar i värdlandet överflödiga. Därför har en grupp med regeringsexperten bildats på initiativ av kommissionen. Gruppen undersöker för närvarande dessa frågor i detalj.

Samtidigt följer kommissionen mycket noga upp de problem som den får kännedom om avseende införlivandet och genomförandet av direktiv 96/71/EG i medlemsstaterna, däribland Storhertigdömet Luxemburg. Kommissionen lägger särskild vikt vid de krav som parlamentsledamoten hänvisar till och kommer i egenskap av fördragets väktare att vidta de åtgärder som krävs.

⁽¹⁾ KOM(2003) 458 slutlig.

(2004/C 78 E/0270)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3352/03

från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(13 november 2003)

Ämne: Bestämmelser för den gemensamma marknaden

Den brittiska regeringen planerar som bekant att förbjuda jakt med hund i England och Wales (ett sådant förbud existerar redan i Skottland). De troliga effekterna av ett sådant förbud skulle bli att jägare tvingades till andra EU-länder där rävjakt fortfarande är tillåten, t.ex. Irland, för att utöva sin sport.

Med tanke på den avsevärda kommersiella betydelsen av friluftaktiviteter som exempelvis rävjakt, verkar det vara i högsta grad troligt att ett jaktförbud i England och Wales allvarligt kommer att snedvrida handeln, både inom turismen och ridbranschen, vilket strider mot andan om än inte bokstaven i principen om den gemensamma marknaden.

Hur ställer sig kommissionen till denna fråga?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Kommissionen anser på grundval av de uppgifter som parlamentsledamoten lämnat inte att ett eventuellt framtida beslut av den brittiska regeringen att förbjuda drevjakt i England och Wales skulle vara oförenligt med bestämmelserna för den inre marknaden.

Det faktum att denna verksamhet är laglig i andra medlemsstater och att ett sådant beslut kan få ekonomiska konsekvenser är inte i sig tillräckligt för att man ska kunna konstatera att det skett en överträdelse av fördraget.

(2004/C 78 E/0271)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3353/03**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 november 2003)

Ämne: Lika behandling av kvinnor och män i idrottssammanhang

Kvinnor och män behandlas olika inom en rad idrottsgrenar. Exempelvis får kvinnliga boxare inte delta i de olympiska spelen.

Anser kommissionen att den här ojämlika behandlingen på grundval av kön är förenlig med gällande EU-rätt?

Om inte, vilka lagar skall förhindra diskriminering i idrottssammanhang?

Om ja, ämnar kommissionen täppa till hålen i lagen, till exempel i det planerade direktivet om lika möjligheter för kvinnor och män utanför arbetet?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

EU har redan en omfattande lagstiftning om likabehandling av kvinnor och män på sysselsättnings- och arbetsmarknadsområdet.

Rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor⁽¹⁾ garanterar likabehandling mellan kvinnliga och manliga idrottsutövare, under förutsättning att de utövar sin idrottsgren professionellt och att de räknas som arbetstagare.

Dessutom antog kommissionen den 5 november 2003 ett förslag till rådets direktiv⁽²⁾ om genomförande av principen om likabehandling av kvinnor och män utanför arbetsmarknaden. Detta direktiv syftar till likabehandling genom tillämpning av en successiv strategi.

När det gäller kvinnliga tävlanden i de olympiska spelen kan kommissionen inte ta ställning till en fråga som ligger utanför dess kompetensområde. Faktum är att Internationella olympiska kommittén (IOK), som organiserar spelen, är en privat organisation som har till uppgift att genomföra arrangemanget med iakttagande av såväl sportliga som affärsmässiga kriterier. Riktlinjerna för deltagande i spelen bestäms genom en överenskommelse mellan IOK och de internationella sportförbunden.

⁽¹⁾ EGT L 39, 14.2.1976.

⁽²⁾ KOM(2003) 657 slutlig.

(2004/C 78 E/0272)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3360/03**från Jean-Maurice Dehousse (PSE) till kommissionen**

(14 november 2003)

Ämne: Fri rörlighet för personer

Spanien har genom att stänga sina gränser mot Gibraltar upprättat en gräns för personers fria rörlighet inom Europeiska unionens territorium.

Om denna avstängning skall vara förenlig med principen om fri rörlighet bör den grundas på en eller flera särskilda rättsliga bestämmelser som ger rätt till undantag.

Kan kommissionen ange vilken eller vilka dessa bestämmelser är? Är de tillämpliga på annat håll i EU och på vilka villkor? Finns det andra bestämmelser av samma slag, dvs. bestämmelser som kan ge samma följder?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(7 januari 2004)

Frågeställaren hänvisas till kommissionens svar på den muntliga frågan H-0668/03 som Glyn Ford ställde under frågestunden vid parlamentets plenarsammanträde i november 2003⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar, 18.11.2003.

(2004/C 78 E/0273)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3362/03

från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Utvecklingen av nya kärnkraftverk

Kommissionsledamoten med ansvar för energi, Loyola de Palacio, har reagerat på det strömavbrott som nyligen inträffade i Italien genom att tillkännage att strömavbrottet delvis berodde på att Italien beslutat stänga tre kärnkraftverk. Det verkar som om kommissionen som ett led i liberaliseringen av marknaden för energi inom unionen ville stimulera till en ytterligare utbyggnad av kärnkraften i medlemsstaterna (La Quinzaine européenne av den 3 november 2003). Europaparlamentets före detta talman Nicole Fontaine, som nu blivit delegerad fransk industriminister, förespråkar i denna sin nuvarande ställning en vidareutveckling av tredje generationens reaktortyp EPR (European pressurised reactor). I motsats till flertalet andra medlemsstater har framför allt Frankrike och Finland gått in för att kärnkraften inte skall "läggas på is". Belgiens tidigare regering (under valperioden 1999–2003) har också beslutat att på sikt nå fram till en fullständig kärnkraftsavveckling i Belgien.

Tycker inte kommissionen att ett moratorium för kärnkraft eller en avveckling av de nuvarande kärnkraftverken strider mot den aviserade liberaliseringen av energimarknaden? Hur avser kommissionen förhålla sig gentemot medlemsstater som vill stänga sina kärnkraftverk?

Tycker kommissionen att nya kärnkraftverk får byggas om nuvarande miljönormer vid behov uppmjukas i samband med att de byggs?

Tänker kommissionen, i samband med sin i utsikt ställda liberalisering av energin, på sikt se till att likadana miljönormer kommer att gälla i alla medlemsstater och att medlemsstaterna då, inom ramen för dessa normer, eventuellt skall kunna välja att bygga nya kärnkraftverk?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 december 2003)

Den debatt som kommissionen inledde i och med antagandet av sin grönbok "Mot en europeisk strategi för trygg energiförsörjning" den 29 november 2000 har lett till att de olika energialternativ som står till buds för medlemsstaterna och det utvidgade EU tagits under förnyat övervägande. I den slutrapport om grönboken⁽¹⁾ som antogs den 26 juni 2002 och som redovisar slutsatserna av denna omfattande debatt, betonas att det är nödvändigt att vara öppen för alla typer av energiproduktion.

Reaktionerna på grönboken har tydligt visat att kärnkraften har en självklar plats i debatten. Den svarar för omkring 35 % av elproduktionen i EU och gör det möjligt att minska EU:s beroende av olja och gas.

Det är medlemsstaternas sak att besluta om de vill utnyttja kärnkraften för elproduktion eller inte. Det står varje medlemsstat fritt att avgöra hur den skall trygga sin energiförsörjning. En viktig lärdom som man kan dra av debatten om grönboken är att kärnkraftens framtid är helt beroende av att man en gång för alla löser frågan om hantering av det radioaktiva avfallet på ett klart och entydigt sätt och att man garanterar en hög kärnsäkerhet.

EU har vid flera tillfällen, bland annat vid toppmötet i Laeken i december 2001, förbundit sig att upprätthålla en hög kärnsäkerhet på sitt territorium. Kommissionen antog därför den 30 januari 2003 två förslag till rådsdirektiv som handlar om kärnsäkerhet och hantering av radioaktivt avfall⁽¹⁾. Förslagen, som har Euratomfördraget som rättslig grund, diskuteras för närvarande i rådet. I enlighet med artikel 31 i fördraget har parlamentet beretts möjlighet att yttra sig.

Den strategi som kommissionen tillämnat vid utarbetandet av dessa båda lagförslag är inte normativ, utan rättslig och politisk. Det gäller att omsätta internationellt vedertagna principer i gemenskapslagstiftning. I och med att dessa principer genomförs på gemenskapsnivå kan man säkerställa att alla som driver kärnkraftverk följer samma regler och omfattas av samma krav. En sådan strategi kommer att bidra till upprätthållandet av en rättvis konkurrens på den inre elmarknaden.

⁽¹⁾ KOM(2002) 321 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2003) 32 slutlig.

(2004/C 78 E/0274)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3372/03

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Danmarks möjligheter till att omförhandla protokoll 16

Enligt uppgift har flera anslutningsländer, däribland Ungern, Polen och Cypern, och även Sverige och Österrike, i samband med respektive länders anslutningsförhandlingar, uttryckt önskemål om att få komma i åtnjutande av liknande bestämmelser som Danmark åtnjuter i protokoll 16 – den så kallade danska somerstugebestämmelsen. Samtliga länder har nekats permanenta regler av det slag som Danmark erhållit. Däremot har de beviljats tidsbegränsade övergångsbestämmelser, som exempelvis lagförslag L222 om utvidgningen österut, sid. 26 och 27. Kan kommissionen upplysa om huruvida något land hävdar eller förväntas hävda under kommande omförhandlingar av protokollen att man inte accepterar att dessa bestämmelser gäller permanent för Danmark samtidigt som de själva fått avslag på en liknande begäran?

Som en fortsättning på min fråga om de juridiska konsekvenserna av en ratificering av utkastet till fördrag om upprättandet av en konstitution för Europa ber jag kommissionen upplysa om hur kommissionen bedömer Danmarks möjligheter till att omförhandla protokoll 16 vid regeringskonferensen, vilket skulle innebära att det danska förbehållet vad beträffar EU-medborgares rätt till att köpa sommarhus i Danmark bibehålls.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

De danska restriktionerna i fråga om köp av sommarstugor är det enda landsspecifika undantaget från den fria rörligheten för kapital inom gemenskapen. Protokollet om förvärv av egendom i Danmark är en integrerad del av EG-fördraget, efter ikraftträdandet av Fördraget om Europeiska unionen, och till skillnad

från vissa andra tillfälliga undantag, t.ex. övergångsbestämmelser som beviljas inom ramen för anslutningsförhandlingar, gäller den utan tidsbegränsning. Som parlamentsledamoten känner till skulle alla eventuella förändringar av denna bestämmelse kräva en modifiering av EG-fördraget som måste godkännas av samtliga medlemsstater, inklusive Danmark.

Beträffande kandidatländerna innehåller Fördraget om anslutning till Europeiska unionen 2003, som undertecknades i Aten den 16 april 2003 och som för närvarande håller på att ratificeras av medlemsstaterna, ett särskilt permanent arrangemang för Malta i fråga om köp av sommarhus (Protokoll nr 6) liksom övergångsarrangemang för andra kandidatländer.

Parlamentsledamoten känner kanske redan till att kommissionen deltar i gruppen av rättsexperter vid regeringskonferensen, vars uppgift bl.a. är att anpassa fördragets protokoll till det nya rättsliga ram som införts genom utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa. På detta sätt kan kommissionen bekräfta att innehållet i ovannämnda protokoll efter anpassningen huvudsakligen är detsamma.

(2004/C 78 E/0275)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3378/03

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Ekonomiskt stöd till gemenskapens informationskontor

Kommissionens generaldirektorat för press och kommunikation informerade den 29 september 2003 hyresvärdarna för Info Points och informationskontor för landsbygdsutveckling i hela Europeiska unionen om beslutet att fr.o.m. den 1 januari 2004 inte längre ge stöd till verksamheten vid dessa decentraliserade informationscentrum. I konkreta termer innebär detta en bidragsförlust på ca 20 000 euro per år för varje centrum.

Betydelsen av de europeiska informationscentrumen kan knappast överskattas och är t.o.m. nödvändig att nämna i det nuvarande politiska läget. Den historiska utvidgningen av Europeiska unionen som närmar sig och valet till Europaparlamentet i juni 2004 är bara två av de många händelser inom gemenskapen som medborgarna måste informeras om i sin egen region. Om kommissionen vill uppmuntra medborgarnas engagemang för europafrågorna bör man också sörja för den nödvändiga informationen.

Utan ett grundläggande ekonomiskt stöd från gemenskapen kan de europeiska informationskontoren omöjligt överleva, och klyftan mellan gemenskapens institutioner och medborgarna kommer då att vidgas ytterligare.

1. Kan kommissionen meddela på vilka grunder man fattat det oväntade och ogenomtänkta beslutet inom generaldirektoratet för press och kommunikation om att skära ned driftsanslagen till de europeiska informationskontoren?
2. Överväger kommissionen att ta tillbaka beslutet från generaldirektoratet för press och kommunikation och undersöka hur Euroinfoställena och informationskontoren för landsbygdsutveckling kan få extra gemenskapsstöd, med tanke på deras stora betydelse för Europas medborgare?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(29 januari 2004)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-3007/03 från Santini (¹).

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 191.

(2004/C 78 E/0276)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3381/03
från David Martin (PSE) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Transport av hästar från Rumänien till Italien

Kan kommissionen förklara varför man mot bakgrund av sina iakttagelser av lagöverträdelser och grym behandling av djur vid hästtransporter från Rumänien till Italien inte avbryter denna handel tills vissa rättsliga krav har uppfyllts?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över det som framkommit vid de inspektionsresor som Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor i november 2002 och juni 2003⁽¹⁾ gjorde till Rumänien för att kontrollera exporten av levande hästar till unionen.

Med anledning av dessa resultat tog kommissionen omgående kontakt med de rumänska myndigheterna för att vidta nödvändiga åtgärder för att rätta till de påvisade bristerna. Vid två tillfällen under 2003 träffade den biträdande generaldirektören för Hälsa och konsumentskydd en företrädare för den rumänska delegationen i unionen. Vid båda tillfällena diskuterades exporten av rumänska hästar till unionen.

Det bör påpekas att det för närvarande saknas någon rättslig grund för att kommissionen ska kunna ingripa i de förhållanden under vilka hästar hålls och transporteras i Rumänien. Kommissionen är emellertid angelägen om att vidta alla tänkbara åtgärder för att avhjälpa de allvarligaste situationerna.

En delegation besökte Rumänen den 6–10 oktober 2003 för att diskutera frågan om veterinärintyg för hästar som exporteras till unionen. De första resultaten av det besöket visar att framsteg görs då det gäller att identifiera hästar som smittats av infektiös hästanemi och att de rumänska myndigheterna arbetar intensivt för att rätta till de påvisade bristerna.

Det antal besök som Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor gjort i Rumänen med anledning av djurhälsofrågor visar hur angelägen kommissionen är att snabbt förbättra den nuvarande situationen.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att nära samarbeta med de rumänska myndigheterna för att garantera att eventuella återstående brister uppmärksammas och åtgärder vidtas för att sådana problem inte ska uppstå på nytt. Behovet av ytterligare åtgärder av det slag som parlamentsledamoten föreslår kommer att beaktas mot bakgrund av de rumänska myndigheternas framsteg.

⁽¹⁾ Inspektionsrapporter finns under GD (SANCO)/8675/2002 och GD(SANCO)9226/2003.

(2004/C 78 E/0277)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3385/03
från Karin Junker (PSE) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Användning av metalldetektorer inom arkeologin

Användningen av metalldetektorer inom arkeologin är omstridd av experterna och hanteras på olika sätt i Europeiska unionens medlemsstater. När de tio nya medlemsstaterna ansluter sig till unionen i maj 2004 kommer dessa skillnader att bli ännu större. I några medlemsstater är redan innehavet av vissa metalldetektorer straffbart, medan det i andra inte är så, vilket leder till olika rättsliga situationer i de enskilda medlemsstaterna.

Vilka olika bestämmelser finns det i medlemsstaterna? Finns det någon gemenskapsrättslig grund på detta område? Om så inte är fallet, anser kommissionen, särskilt med hänsyn tagen till subsidiaritetsprincipen, att det är nödvändigt att pröva sakförhållandet i syfte att genom lagstiftning på EU-nivå se till att det finns jämförbara bestämmelser i medlemsstaterna? Om så inte är fallet, varför inte det?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen har ingen behörighet när det gäller användningen av metalldetektorer inom arkeologin. Vi hänvisar därför parlamentsledamoten till de behöriga nationella myndigheterna för att få information om användningen av dessa verktyg i medlemsstaterna.

Det finns ingen rättslig grund i EG-fördraget för att införa bestämmelser om användningen av metalldetektorer inom arkeologin.

Kommissionen planerar därför inte att föreslå ett EU-regelverk eller att undersöka möjligheterna för ett sådant.

Artikel 151 i EG-fördraget ger kommissionen behörighet att uppmuntra samarbete mellan medlemsstaterna på kulturområdet och utesluter uttryckligen "harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar".

(2004/C 78 E/0278)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3388/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: De nationella centralbankernas gradvis mindre roll vid sidan av ECB och följderna för förebyggande av tillverkning och distribution av förfalskade pengar

1. Kan kommissionen bekräfta att sysselsättningen vid de för penningutgivningen ansvariga nationella centralbankerna i de tolv medlemsstater som infört euron som lagligt betalningsmedel minskat kraftigt sedan 1998 och att den kommer att minska ytterligare under de kommande åren?
2. Vilken procentandel av dessa förlorade arbetsplatser överförs till Europeiska centralbanken, vilken andel överförs till privata företag eller företag som skall privatiseras och vilken andel försvinner helt på grund av att uppgifter avskaffas eller automatiseras?
3. Kan kommissionen redogöra för vilka uppgifter dessa nationella centralbanker fortfarande kommer att ansvara för vid sidan av ECB under åren 2010, 2015 respektive 2020 och vilka uppgifter som de inte kommer att ansvara för? Vad kommer att hända med de senare uppgifterna?
4. Leder de nationella centralbankernas minskade betydelse på sikt till att de blir lokalkontor till ECB? När förväntar sig kommissionen att denna process fullbordats?
5. Jämför ECB eller andra institutioner dessa banker med varandra när det gäller personalstorlek och leder detta till konkurrens om vem som kan klara sig med den minsta personalen? Tar man vid tolkningen av dessa uppgifter hänsyn till hur pass omfattande uppgifterna är i de olika medlemsstaterna?

6. Kommer ECB att upphandla tryckning av sedlar direkt hos tryckerierna istället för att kvotera via nationella centralbanker och därmed till specialiserade företag som tidigare tryckte nationella sedlar?
7. Kommer också kontrollen och förebyggandet av tillverkning och distribution av falska sedlar att fråntas dessa banker och istället delas mellan ECB och privata kassatjänstföretag?
8. Är kommissionen säker på att bankomater aldrig lämnar ut falska eurosedlar till allmänheten? Om kommissionen inte kan garantera allmänheten detta, vilka sätt finns det då att i framtiden utesluta att falska sedlar sprids denna väg?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

1. och 2. Kommissionen förfogar inte över någon statistik över antalet anställda vid de nationella centralbankerna eller över hur personalsituationen utvecklats. Kommissionen kan därför inte bekräfta påståendet att antalet anställda vid centralbankerna i eurozonen har minskat sedan 1998, och kan inte heller ge några uppgifter om eventuella nedskärningar i antalet platser vid de nationella centralbankerna på grund av överföringar till Europeiska centralbanken eller den privata sektorn.

3. Enligt artikel 105.2 i EG-fördraget och artikel 3.1 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken skall Europeiska centralbankssystemet, som består av Europeiska centralbanken och de nationella centralbankerna, ha följande grundläggande uppgifter:

- Att utforma och genomföra gemenskapens monetära politik.
- Att genomföra valutatransaktioner.
- Att inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutareserver.
- Att främja ett väl fungerande betalningssystem.

I artikel 3.3 i stadgarna för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken anges vidare att Europeiska centralbankssystemet skall medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och de finansiella systemens stabilitet. De nationella centralbankerna utför dessutom inom ramen för Europeiska centralbankssystemet ett antal andra uppgifter som insamling av statistiska uppgifter, sedeltryckning och sättande i omsättning av sedlar och mynt, transaktioner på finansmarknaden inom ramen för Europeiska centralbankssystemets monetära politik och forskning på ekonomiområdet, etc.

I artikel 14.4 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken anges vidare att de nationella centralbankerna kan utföra andra uppgifter än de som anges i stadgan. Uppgifterna varierar från land till land och beror på vilka förfaranden och traditioner som finns i länderna.

4. I EG-fördraget och stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken fastställs Europeiska centralbankssystemets mål, struktur och uppgifter. Kommissionen anser inte att de nationella centralbankerna förlorat sin betydelse då både Europeiska centralbanken och de nationella centralbankerna spelar en avgörande roll för hur Europeiska centralbankssystemet fungerar och för hur väl det uppfyller sina mål.

5. Kommissionen känner inte till några jämförelser mellan de nationella centralbankerna och antalet anställda vid dessa. En sådan jämförelse skulle vara vanskelig eftersom de nationella centralbankernas uppgifter varierar från land till land.

6. Europeiska centralbanken har gjort en djupgående undersökning av vilka förfaranden som i framtiden kommer att behövas för sedelförsörjningen i Eurosystemet. Framförallt studerades huruvida det skulle vara möjligt att på medellång sikt använda anbuds förfaranden för upphandling av råmaterial och sedeltryckning. ECB-rådet beslutade den 10 juli 2003 att de nationella centralbanker som inte förfogar över interna eller offentliga tryckerier från och med 2008 skall använda öppna anbuds förfaranden för upphandling av tryckeritjänster. Även nationella centralbanker som förfogar över interna eller offentliga tryckerier kan välja att använda anbuds förfaranden.

Fram till 2012 kommer ett gemensamt system med anbudsförfaranden att tillämpas. De nationella centralbanker som inte så önskar behöver inte delta.

7. I gemenskapslagstiftningen, särskilt rådets förordning (EG) nr 1338/2001⁽¹⁾, fastställs ansvarsfördelningen på nationell nivå och gemenskapnivå. I medlemsstaterna har nationella myndigheter utsetts, däribland de nationella centralbankerna. Myndigheterna har tilldelats specifika ansvarsområden när det gäller att bekämpa förfalskning av euromynt och -sedlar och har ett nära samarbete sinsemellan och med EU-institutionerna (Europeiska centralbanken, kommissionen och Europol). En särskilt viktig uppgift för Eurosystemet är att se till att allmänheten kan ha förtroende för de eurosedlar som är i omlopp. Det finns inga planer på att delegera detta uppdrag till privata kassatjänstföretag.

8. Kommissionen samarbetar med medlemsstaterna om att ta fram lagstiftning som kan säkra att förfalskade sedlar upptäcks så tidigt som möjligt, se till att de sedlar och mynt som är i omlopp är äkta och därmed ge ett så gott skydd som möjligt för allmänheten. Vissa medlemsstater har, som ett komplement till artikel 6 i förordning (EG) nr 1338/2001, vidtagit särskild lagstiftning i syfte att om möjligt spåra falska sedlar innan de sätts i omlopp och ett antal nationella centralbanker har antagit rättsakter med normer för yrkesmässig mynt- och sedelhantering. Vidare har samtliga nationella centralbanker utifrån de förutsättningar som råder i de olika medlemsstaterna vidtagit andra lämpliga åtgärder, som utbildning av personal som hanterar kontanta medel.

Europeiska centralbanken har fastställt kravspecifikationer för bankomater och liknande som innebär att sådana automater måste kunna identifiera och registrera falska och tvivelaktiga sedlar och även identifiera och registrera kontoinnehavarna så att det är möjligt att spåra eventuella insättningar av falska sedlar. I linje med detta har de nationella centralbankerna vidtagit åtgärder för att säkra att bankomater och liknande kontrollerar att varje sedel är äkta och i gott skick, varigenom falska sedlar kan upptäckas innan de når ut till allmänheten.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1338/2001 av den 28 juni 2001 om fastställande av nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning, EGT L 181, 4.7.2001.

(2004/C 78 E/0279)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3395/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Fri rörlighet för kosovoalbanska medborgare i EU och Kosovos slutgiltiga status

Det finns inte några rättsliga medel i EU:s lagstiftning som gör det möjligt för kosovoalbanska medborgare att under korta eller långa perioder förflytta sig inom EU-medlemsstaternas gränser för att söka jobb ("The Western Balkans and the European Union: Liberalising Movement of Persons", ILPA, Immigration Law Practitioners' Association, Förenade kungariket, mars 2003). Därför är det inte möjligt att på kort sikt finna en lösning på massarbetslösheten, som är en krutdurk som kan explodera när som helst.

Michael Steiner, som tidigare var FN:s generalsekreterares särskilda sändebud i Kosovo, har tillkännagivit att den skyhöga arbetslösheten och den hjärtslitande fattigdomen i Kosovo förhindrar en hållbar fred i regionen (SRS 2002).

Misha Glenn, som är en aktad Balkankorrespondent, har konstaterat att det finns en risk för att situationen urartar om man inte mycket snart hittar ett sätt att under kontrollerade former lätta på trycket i Kosovo, vilket ökar sedan 1999 (The Guardian, 9.9.2003).

Dessvärre har Kosovos juridiska status ännu inte avgjorts. Innan detta sker kommer det inte att var möjligt med externa investeringar i landets ekonomi. (Det senaste exemplet på dessa svårigheter är det dödliga som EU och FN befinner sig i när det gäller den kaotiska situationen inom lagstiftningen om äganderätt Institute of War and Peace Reporting, oktober 2003). Dessa faktorer, tillsammans med de kraftigt minskade

möjligheterna att finna arbete i EU, får till följd att Kosovo på obestämd tid bringas i fördärvet. Särskild hänsyn bör därför tas till Europaparlamentets resolution av den 5 juni 2003, där det slås fast att parlamentet är djupt bekymrat över den ekonomiska och sociala situationen på västra Balkan. Vidare slår parlamentet i denna resolution fast att man ger högsta prioritet åt att avskaffa visumtvånget för inresa i EU.

Vilka förslag tänker kommissionen lägga fram när det gäller att avskaffa visumtvånget för medborgarna i Kosovo, som är ett litet och krigshärjat land? Vad föreslår kommissionen beträffande Kosovos slutgiltiga juridiska status?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Kosovo förvaltas sedan juni 1999 genom säkerhetsrådets resolution 1244 tillfälligt av FN.

Vad beträffar (kortvariga) Schengenviseringar är medborgare i alla länder i området utom Kroatien förpliktade att inneha visum i överensstämmelse med rådets förordning 539/2001. Det bör understrykas att de kortvariga Schengenviseringarna inte utfärdas för immigrationsändamål till Schengenstaterna. Medborgare i Kosovo som innehar resedokument som utfärdats av FN:s övergångsadministration i Kosovo (som är ett resedokument som alla Schengenstater erkänner) kan ansöka om Schengenvisering för ett kort besök. För att erhålla en Schengenvisering måste de uppfylla alla tillämpliga villkor som anges i gemenskapens regelverk (särskilt i de gemensamma konsulära anvisningarna, del III).

Vad beträffar möjligheten att flytta för att ta anställning i medlemsstaterna kräver detta arbetstillstånd. Kommissionen har lagt fram förslag till ett direktiv rörande förutsättningarna för inresa och bosättning för medborgare i tredje land som görs i syfte att erhålla betald anställning och att verka som egenföretagare — detta förslag diskuteras fortfarande i rådet. För närvarande beslutar medlemsstaterna själva om förutsättningarna för att utfärda arbetstillstånd för medborgare i tredje länder (utom i speciella fall, t. ex. när en medborgare i ett tredje land tillhör en unionsmedborgares familj som utövar rätten till familjens återförening).

Vad beträffar Kosovos slutliga juridiska status följer det internationella samfundet FN:s strategi "standards before status". Denna strategi medger ingen diskussion om den slutliga statusen förrän Kosovo har uppfyllt vissa normer (till exempel fungerande demokratiska institutioner, rättssäkerhet, rörelsefrihet, varaktigt återsändande av tvångsflyttade människor och minoritetsrättigheter.).

För närvarande försöker FN:s övergångsadministration i Kosovo (Unmik) med hjälp av det internationella samfundet inklusive unionen, att upprätta en arbetsplan och en tidsplan för genomförandet och en noggrann övervakning av normerna. Kontaktgruppen har klargjort att diskussioner om den slutliga statusen skulle kunna inledas i mitten av 2005 förutsatt att man vid den tidpunkten har nått tillräckliga framsteg när det gäller arbetsplanen.

(2004/C 78 E/0280)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3397/03

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Tandvårdsutrustning och infektionsrisk

Ett flertal italienska och internationella studier har visat att tandvårdsutrustning kan orsaka infektioner, och även allvarliga sådana. Samma vatten- och luftslangar används år ut och år in. Inuti dessa slangar bildas en biofilm som gynnar utvecklandet av bakteriekolonier och virus. Sugslangar placeras ofta några få centimetrar från öppna sår, och är fullkomligt nedsmutsade av de beläggningar som bildats av saliv, blod,

plack, tandputs och metall under dagar, månader och år! Det finns 170 miljoner människor i världen som är sjuka i hepatit C och det går inte längre att förneka att en del av dem har smittats under tandvårdsbehandlingar. Mot bakgrund av det befintliga rådsdirektivet 93/42/EEG⁽¹⁾, som tar upp den biologiska risk som medicintekniska produkter innebär, och mot bakgrund av att detta direktiv grundar sig på statistiska uppgifter tillfrågas kommissionen följande:

1. Känner kommissionen till de risker som beskrivs ovan?
2. Har kommissionen några uppgifter om i vilken grad direktiv 93/42/EEG har införlivats och genomförts i medlemsstaterna?
3. Anser inte kommissionen att den bör uppmana medlemsstaternas hälsoministerier att kontrollera att direktivet verkligen tillämpas fullt ut?

⁽¹⁾ EGT L 169, 12.7.1993, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Kommissionen är medveten om riskerna för smitta i samband med användning av medicinteknisk utrustning. I detta avseende måste man skilja mellan själva den medicintekniska utrustningen och användningen av den.

I direktiven om medicinteknisk utrustning, särskilt rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993, definieras de grundläggande krav som utrustningen måste uppfylla när det gäller kvalitet, säkerhet och prestanda för att få släppas ut på marknaden och tas i bruk. Utrustningen i fråga skall bedömas av en tredje part, det s.k. anmälda organet, och endast sådan utrustning som uppfyller kraven får CE-märkas och göras tillgängliga för vårdändamål. En väsentlig del i direktiven rör användningsinstruktionerna, särskilt omsterilisering och utbyte.

Frågan om i vilken utsträckning tillhandahållare av vård korrekt följer användningsinstruktioner när de använder medicinteknisk utrustning har inte med dessa direktiv att göra, eftersom den berör nationell vårdpolitik enligt artikel 152 i EG-fördraget. Enligt denna artikel skall gemenskapens åtgärder på området folkhälsa vidtas med full respekt för medlemsstaternas ansvar för att organisera och tillhandahålla vårdtjänster och medicinsk omvårdnad.

Kommissionen skulle välkomna alla initiativ som medlemsstaterna genomförde på nationell nivå för att öka graden av säkerhet och hälsoskydd för patienterna.

(2004/C 78 E/0281)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3406/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Mobiltelefonantennar i Chortiatis

I Chortiatis-området i Thessaloniki och även i flera andra områden runt om i Grekland har man på senare år kunnat konstatera hur mobiltelefonantennar satts upp och tagits i drift mycket nära bostadsområden och till och med i närheten av skolor och sjukhus.

Med tanke på alla klagomål som inkommit i detta ärende och med tanke på rapporten från den grekiska ombudsmannen undrar jag följande:

1. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta beträffande dessa klagomål, där det ställs krav på skyddsåtgärder för att begränsa farorna i samband med exponering för elektromagnetisk strålning, i synnerhet mot bakgrund av den framväxande tredje generationens mobiltelefoni, så att respekten för försiktighetsprincipen respekteras, som inte bara avser skydd av miljön utan även av människors hälsa?
2. I vad mån strider dessa antenninstallationer mot artikel 6 i EU-fördraget angående miljölagstiftningen?
3. Vad tänker kommissionen göra för att skydda folkhälsan om antennerna satts upp på mindre än 300 meters avstånd från bostadsområden?
4. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta mot dem som bär ansvaret för att antenner satts upp i områden där folkhälsan kan ta skada, så att försiktighetsprincipen och rådets rekommendation 1999/519/EG⁽¹⁾ inte åsidosätts?
5. Vad tänker kommissionen göra när det gäller tillstånd att sätta upp mobiltelefonantennerna som inte uppfyller de lagenliga kraven och som äventyrar folkhälsan?

⁽¹⁾ EGT L 199, 30.7.1999, s. 59.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Jag vill först och främst hänvisa parlamentsledamoten till kommissionens svar på åtskilliga andra frågor om detta. En översikt över dessa frågor finns på följande webbadress: (<http://europa.eu.int/comm/enterprise/rte/questions.htm>).

Som svar på den specifika frågan kan följande tilläggas:

1. Enligt de mest tillförlitliga vetenskapliga råd som hittills har lämnats ger exponering under de värden som anges i rådets rekommendation 1999/519/EEG av den 12 juli 1999 om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält (0 Hz-300 GHz) ett gott skydd av människors hälsa när det gäller alla kända effekter. De grekiska myndigheterna bör därför se till att allmänheten inte utsätts för högre exponering än dessa gränser. Mätningar i andra medlemsstater har visat att exponeringen ligger långt under (1 000-100 000 gånger) de rekommenderade värdena. Det är bara i omedelbar närhet (dvs. några meter) av antennerna som exponeringen kan överstiga gränserna och myndigheterna bör då spärra detta område för allmänheten. I de flesta fall är området automatiskt spärrat, bl.a. när antennerna är monterade på höga master.
2. Under förutsättning att dessa installationer inte utsätter allmänheten för högre exponering än de värden som anges i ovannämnda rekommendation från rådet måste man utgå ifrån att det inte sker några överträdelser mot artikel 6 i EG-fördraget om miljölagstiftning.
3. Avståndet mellan ett bostadsområde och en antenn är ingen tillförlitlig indikator på antennens effekter på den totala exponering som allmänheten utsätts för. Det finns inte heller några vetenskapliga belägg för antagandet att en antenn som ligger inom 300 meters avstånd skulle få negativa konsekvenser för folkhälsan. Så länge den faktiska exponeringen ligger under de rekommenderade värdena är medborgarnas hälsa väl skyddad enligt de kunskaper vi nu har.
4. Det är medlemsstaternas uppgift att genomföra rekommendation 1999/519/EEG i nationell lagstiftning och att se till att denna lagstiftning tillämpas. Enligt vad som sägs ovan är de exponeringsgränser som anges i rekommendationen med hänsyn till nuvarande vetenskapliga kunskaper tillräckliga för att skydda allmänheten.

5. Övervakningen av huruvida mobiltelefonantenner följer lagstadgade krav ingår i medlemsstaternas befogenheter. Enligt direktiv 1999/5/EG ⁽¹⁾ får en medlemsstat inte tillåta att antenner tas i drift om de skulle exponera allmänheten för värden över de gränser som anges i rådets rekommendation.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse, EGT L 91, 7.4.1999.

(2004/C 78 E/0282)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3412/03

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: EU:s finansiering av oberoende frivilligorganisationers projekt i Tunisien

De tunisiska myndigheterna har beslutat att förbjuda den tunisiska människorättsorganisationen Ligue tunisienne pour la défense des droits de l'homme (LTDH) att ta emot finansiering från kommissionen, en andra delutbetalning av finansieringen av ett projekt som organisationen redan avtalat om och som godkänts av kommissionen 2002 inom ramen för det europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter. I augusti 2003 kallade direktören för politiska frågor vid det tunisiska inrikesministeriet till sig ordföranden för LTDH för att informera om regeringens beslut och anförde då bestämmelser i lagen om föreningar som skäl. Några dagar senare fick de ansvariga för LTDH ett brev från den bank där organisationen har ett konto, där det angavs att LTDH nyligen fått en överföring från Bryssel, men att det krävdes tillstånd enligt lag 154 av den 7 november 1959, särskilt artiklarna 8 och 14 (lagen om föreningar), för att få tillgång till dessa medel. Men den tunisiska lagstiftningen innehåller inga bestämmelser som kan tvinga LTDH att begära tillstånd för att kunna komma i åtnjutande av finansieringen. Artikel 8 avser uttryckligen och uteslutande välgörenhets- och hjälporganisationer. Artikel 14 ålägger enbart föreningar av nationellt intresse, vilket inte är LTDH:s fall, ett krav på tillstånd från inrikesministern för att kunna ta emot gåvor och legat. Den finansiering som LTDH fick 2002 omfattas av associeringsavtalet mellan Tunisien och EU, vars artikel 2 förpliktar parterna att respektera demokratiska och människorättsliga principer. De villkor som ställs av de tunisiska myndigheterna utgör ännu ett tydligt exempel på de hinder och trakasserier som LTDH och dess medlemmar utsätts för.

Vilken är kommissionens officiella reaktion på de tunisiska myndigheternas manövrer för att hindra kommissionen från att finansiera ett av LTDH:s projekt? Vilka initiativ har kommissionen tagit eller tänker den vidta för att få de tunisiska myndigheterna att ändra sin juridiskt orättfärdiga attityd gentemot finansiering av LTDH:s projekt? Vad tänker kommissionen rent allmänt göra för att få myndigheterna i Tunis att sluta hindra verksamheten inom LTDH och i de få andra frivilligorganisationer som verkligen är oberoende av partiet vid makten, RCD?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Det tunisiska människorättsorganisationen (LTDDH), som är stödberättigad enligt programmet omstrukturering av tunisiska människorättsorganisationen (Europeiskt initiativ för demokrati och mänskliga rättigheter 2001/3485), har informerat kommissionen om de förhållanden som parlamentsledamoten tar upp.

Till följd av detta meddelande från LTDDH, har kommissionen tagit upp frågan på hög nivå med de tunisiska myndigheterna i syfte att klarlägga motivet till att lag nr 154 tillämpades på tunisiska människorättsorganisationen när den andra delutbetalningen gjordes till detta projekt som har genomförts till hälften.

De tunisiska myndigheterna har för sin del klargjort att ovannämnda lag är fullt tillämplig på alla tunisiska icke-statliga organisationer som finansieras från utlandet men att den med hänsyn till "tolerans och samförstånd" inte tillämpades vid kommissionens första delutbetalning inom ramen för projektet. Myndigheterna har för övrigt erinrat om att LTDDH har varit föremål för ett rättsligt beslut som begränsar dess verksamhet till förberedelse för nästa generalförsamling och återval av styrelsen.

Trots att de problem som LTDDH har mött förefaller att ha administrativ karaktär visar de i själva verket de allmänna svårigheter som är förenade med denna typ av decentraliserat samarbete i Tunisien. Utan att uttala sig om den rättsliga grund som de tunisiska myndigheterna på sitt territorium åberopar till stöd för sin begäran förordar kommissionen en politisk lösning på problemet.

Kommissionen erinrar om att den eftersträvar att stödja de tunisiska reformförsöken på ett mer strukturerat sätt när det gäller föreningsfrihet och rättsväsendets självständighet. I samband med detta beklagar kommissionen å ena sidan att det inte har varit möjligt att förverkliga det Meda program som planerats till förmån för det civila samhället i Tunisien och som även borde medge informationsaktiviteter och utbildning inom den berörda tunisiska förvaltningen. Å andra sidan fullföljer kommissionen tillsammans med de tunisiska myndigheterna beslutsamt förberedelserna för ett stödprogram för modernisering av det tunisiska rättsväsendet, likaledes inom ramen för Meda.

(2004/C 78 E/0283)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3434/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Skydd av den arkitektoniska stilen Bauhaus

I Europa finns fortfarande åtskilliga exempel på den berömda arkitektoniska stilen Bauhaus. I Aten är de färre till antalet men ändå ganska många, framför allt i stadens centrala delar. Emellertid håller dessa byggnader i allt högre takt på att förstöras i staden.

Finns det någon gemenskapslagstiftning till skydd för byggnader som uppförts i denna arkitektoniska stil i medlemsstaterna? Får arkitektoniska verk av stora arkitekter (såsom Horta i Bryssel m.fl.) något skydd genom gemenskapsmedel som går till bevarandet av dessa? Kan kommissionen ingripa gentemot de grekiska myndigheterna för att medvetandegöra dessa om skyddet av Bauhaus-stilen i Aten?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

1. Enligt artikel 151 (f.d. 128) i EG-fördraget har gemenskapen endast behörighet att främja kultursamarbetet mellan medlemsstaterna.
2. Med detta som grund antog gemenskapen programmet Kultur 2000 som är det enda instrumentet för finansiering och programplanering av kultursamarbetet i unionen. Inom ramen för detta program och i enlighet med dess urvalskriterier kan kommissionen stödja projekt som samproduceras och samfinansieras av minst tre operatörer från minst tre länder som deltar i programmet.

Parlamentsledamoten hittar ytterligare information på webbplatsen (<http://europa.eu.int/comm/culture/c2000>).

3. Den sista punkten i parlamentsledamotens fråga ingår inte i gemenskapens befogenheter, men ingår enligt subsidiaritetsprincipen enbart i medlemstatens behörighet.

(2004/C 78 E/0284)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3438/03**från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen**

(20 november 2003)

Ämne: Ombyggnad av Berlaymontbyggnaden

Ombyggnaden av Berlaymontbyggnaden vid Rond Point Schuman i Bryssel pågår sedan ett antal år. På grund av omfattande asbestföreningar tvingades man blåsa ut praktiskt taget hela byggnaden.

Kan kommissionen med säkerhet uppge när renoveringsarbetet definitivt kommer att ha avslutats?

Vilket datum skulle arbetena ursprungligen vara slutförda?

Vad uppskattades kostnaderna för ombyggnadsarbetena till när arbetena påbörjades?

Vilka olika företag var till slut delaktiga i ombyggnadsarbetena?

Vet kommissionen vid det här laget vad de slutgiltiga kostnaderna för ombyggnaden av Berlaymontbyggnaden kommer att uppgå till?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Den 13 november 2002 undertecknade kommissionen ett avtal med den belgiska regeringen där följande bestämda leveransdatum fastställdes:

- den 31 december 2003 för huvuddelen ("tornet"),
- den 31 mars 2004 för kommissionens sammanträdesrum och tillhörande tolkningshjälpmedel (13:e våningen) och
- den 30 juni 2004 för multimediedelen (presscentrum).

Ansvar för ombyggnadsarbetena ligger helt och hållet hos den belgiska regeringen (SA Berlaymont 2000).

Det har vid de senaste möten som kommissionens vice ordförande med ansvar för personal och administration haft med den belgiske finansministern, Didier Reynders, blivit uppenbart att faktiskt slutdatum, trots framsteg med arbetena, för byggnadens huvuddel ("tornet") kommer att bli slutet av april 2004 och för kommissionens sammanträdesrum (13:e våningen) och multimediedelen slutet av juni 2004. Som kommissionen meddelade vid presskonferensen den 16 december 2003 skulle ett färdigställande av byggnaden enligt denna tidsplan betyda att kommissionens nye ordförande och berörd personal kan flytta in i Berlaymontbyggnaden i god tid innan den nya kommissionen tillträder den 1 november 2004. Ytterligare dröjsmål kommer emellertid inte att godtas.

Som parlamentsledamoten kanske också känner till är den belgiska regeringen från den 1 januari 2004 och fram till dess att Berlaymontbyggnaden står färdig skyldig att betala hela hyreskostnaden för de ersättningsbyggnader som kommissionen nyttjar i stället för Berlaymont. Dessutom kommer dröjsmål med att färdigställa den 13:e våningen (med kommissionens rum) efter den 1 april 2004 att leda till erläggande av böter till kommissionen. Liknande påföljder torde bli aktuella om multimediedelen inte färdigställs före den 1 juli 2004.

Den beräknade kostnaden för ombyggnaden av Berlaymont gavs i kommissionens svar på den skriftliga frågan E-3439/01 av Frank Vanhecke⁽¹⁾. I svaret angavs siffran 13,1 miljarder belgiska franc (324 miljoner euro), som fastställdes i 1997 års avtal mellan den belgiska regeringen och kommissionen. I sin årsrapport för år 2000 (offentliggjord i juni 2001) beräknade Berlaymont 2000 SA kostnaderna till 20,2 miljarder belgiska franc (500 miljoner euro).

Kommissionens kostnad för att förvärva Berlaymont efter ombyggnad är enligt avtalet 553 miljoner euro, vilket omfattar 503,3 miljoner euro för kommissionens andel av ombyggnadskostnaden och 49,6 miljoner euro för byggnadens värde före ombyggnaden. Detaljer om verkliga och/eller slutliga ombyggnadskostnader är emellertid inte tillgängliga för kommissionen, då dessa siffror är tillgängliga endast för den belgiska regeringen. Det är likväl uppenbart att dröjsmålet med att slutföra arbetena har ökat slutkostnaden avsevärt. Enligt en rapport, daterad den 16 juli 2002, som Ernst & Young lämnade till kommissionen kan den totala ombyggnadskostnaden komma att uppgå till 29,044 miljarder belgiska franc (719 miljoner euro).

Ombyggnaden av Berlaymontbyggnaden leds av ett konsortium kallat EuroConstruct, som består av två företag: Bouygues (FR) och Strabag (D).

(¹) EGT C 160 E, 4.7.2002.

(2004/C 78 E/0285)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3445/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Stöd till handikappade personer som inte klarar sig själva

Anhöriga till handikappade personer med så stora vårdbehov att de inte klarar sig själva har uppmärksammat mig på den allvarliga situation som råder på detta område, framför allt i Portugal där pensionerna för personer med stora vårdbehov är mycket låga och bristen på allmänna stöd mycket stor. De privata solidaritetsorganisationer som utför ett stort arbete på detta område brottas med många svårigheter och enorma begränsningar eftersom lämpliga bostäder för denna befolkningsgrupp saknas.

Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor:

1. Vilka stödåtgärder finns att tillgå för att hjälpa och stabilisera verksamheten inom de institutioner som sköter handikappade medborgare som inte klarar sig själva, såsom mentalt handikappade, i synnerhet när det gäller bostäder och undervisnings- och rehabiliteringspersonal?
2. Vilka åtgärder har fastställts för att påskynda en harmonisering av pensionerna för handikappade personer i de olika medlemsstaterna, med tanke på att pensionerna för personer med stora vårdbehov i Portugal endast uppgår till 225 euro per månad?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

Nivån på de sociala förmånerna, villkoren för deras beviljande samt organisationen av de sociala trygghetssystemen hör under medlemsstaternas behörighet. Det finns inga planer på en harmonisering av lagstiftningen om förmåner för funktionshindrade.

Sedan Europeiska rådets möte i Lissabon i mars 2000 har EU emellertid förstärkt samarbetet mellan medlemsstaterna på området för social trygghet genom att använda den öppna samordningsmetoden först på frågor avseende social integration, och därefter på pensioner. Det finns planer på att utvidga den öppna samordningsmetoden till att också omfatta hälso- och sjukvård samt långtidsvård.

Den öppna samordningsmetoden grundar sig på definitionen av gemensamma mål – som dock inte är juridiskt bindande – och indikatorer för att mäta medlemsstaternas framsteg mot uppfyllandet av dessa mål.

I fråga om den sociala integrationen är det två mål som avser funktionshindrade.

- För att förebygga riskerna för utslagning anmodas medlemsstaterna att till fullo utnyttja kunskaps-samhällets möjligheter och potentialen hos den nya informations- och kommunikationstekniken och att se till att ingen åsidosätts, med särskild uppmärksamhet på de funktionshindrades behov.

- För att agera för de mest utsatta bör medlemsstaterna därutöver främja social integration av kvinnor och män som riskerar att drabbas av bestående fattigdom, t.ex. för att de är funktionshindrade eller tillhör en grupp med särskilda integrationsproblem, t.ex. invandrare.

Kommissionen håller för närvarande på att utarbeta ett utkast till gemensam rapport om social integration. Syftet med denna rapport är att analysera medlemsstaternas nationella handlingsplaner om social integration för 2003 och att ta upp de funktionshindrades förhållanden. Utkastet till rapport kommer att ligga till grund för kommissionens och rådets gemensamma rapport som skall läggas fram på Europeiska rådets vårmöte i mars 2004. De nationella handlingsplanerna finns redan tillgängliga på kommissionens webbplats: (http://europa.eu.int/comm/employment_social/soc-prot/soc-incl/index_en.htm).

I samband med det europeiska handikappåret (2003) finansierar kommissionen en utredning om funktionshindrades situation på vårdinrättningar i medlemsstaterna och i de anslutande länderna och kandidatländerna. Resultaten förväntas i slutet av 2004.

(2004/C 78 E/0286)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3450/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Kriterier för strukturåtgärder inom fiskesektorn

I kommissionens svar av den 7 februari 2002 på min skriftliga fråga E-3593/01⁽¹⁾, skrev Franz Fischler apropå de fasta bidragen till dem som fiskar i vattnen utanför Marocko, att det "ansetts lämpligt att ytterligare inrikta gemenskapens ekonomiska insats mot de åtgärder som avses för att anpassa flottornas kapacitet till resurserna". Han tillade även att bestämmelserna i rådets förordning 2792/1999 av den 17 december 1999⁽²⁾ innebär att "medlemsstaterna kan införa ytterligare krav i den nationella lagstiftningen i enlighet med bestämmelserna om stöd i gemenskapens regler."

Enligt uppgifter från de berörda yrkesfiskarnas fackförening har den portugisiska regeringen inte besvarat de stödansökningar som lämnats in av de fiskare i Sesimbra som arbetar ombord på fartygen "Anacleto António", "Castelo Manuel" och "José Leste", alla ingående i moderniserings- och omstruktureringsprocessen. De lämnade in sin respektive ansökan om individuella fasta bidrag inom den angivna tiden 2002, men har hittills inte fått något meddelande om vilka beslut som fattats.

Mot bakgrund av den synnerligen svåra situationen för dessa fiskare som fortfarande inte erhållit några individuella fasta bidrag inom ramen för nämnda förordning, skulle jag önska att kommissionen informerade mig om vilka åtgärder den tänker vidta för att mildra denna orättvisa och lösa de allvarliga sociala problem som drabbat dessa portugisiska fiskare.

⁽¹⁾ EGT C 160 E, 4.7.2002, s. 150.

⁽²⁾ EGT L 337, 30.12.1999, s. 10.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(12 december 2003)

Den förra skriftliga frågan avsåg artikel 12.3 b i förordning (EG) nr 2792/1999⁽¹⁾, som inte omfattar de fartyg som berörs av att Marockoavtalet inte förlängs eftersom de inte uppfyller kraven på beträffande definitivt stopp av fiskeverksamheten i enlighet med artikel 7 i den förordningen.

Ägarna till de fartyg som avses i denna nya fråga har lagt fram förslag till modernisering och nya verksamhetsområden. De portugisiska myndigheterna har den 30 juni 2003 godtagit dessa förslag. De fiskare som var verksamma ombord på fartygen har i sin tur lagt fram en begäran om individuella kompensationsbetalningar.

Som angivits ovan är kompensationsbetalningar till de fiskare som berörs av definitivt stopp endast stödberättigande inom ramen för Fonden för fiskets utveckling (FFU) under de omständigheter som avses i artikel 7 i förordning (EG) nr 2792/1999, dvs. inom ramen för åtgärder för att begränsa fiskeverksamheten. För närvarande kan de inte heller dra nytta av den särskilda åtgärden i rådets förordning (EG) nr 2561/2001⁽²⁾, men rådet håller just nu på att diskutera en ändring av denna förordning, och det är tänkbart att vissa bestämmelser därvid kan komma att ändras på ett sätt som är mer fördelaktigt för dessa fiskare.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn, EGT L 337, 30.12.1999.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2561/2001 av den 17 december 2001 om främjande av omställning av de fartyg och fiskare som fram till och med 1999 var beroende av fiskeavtalet med Marocko, EGT L 344, 28.12.2001.

(2004/C 78 E/0287)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3458/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Den tropiska regnskogens slutliga försvinnande och åtgärder för att förhindra rovdrift och import utan kvalitetsmärkning

1. Vet kommissionen att den tropiska regnskogen i Brasilien, Centralafrika, Indonesien och Malaysia under de senaste åren har försvunnit allt snabbare till följd av skogsbränder och avverkning? Vet kommissionen att dessa länders nationella lagar om skydd av regnskogarna fortsättningsvis åsidosätts av mäktiga företag eller militära grupper som har ett intresse i träexporten och tar den avverkade marken i besittning för andra ändamål?
2. Vet kommissionen att också Europa kommer att känna av följderna av de klimatförändringar som avverkningen leder till, och att Europa därför har ett intresse i att stoppa rovdriften?
3. Minns kommissionen att man försökt få tillgång till hårda tropiska träslag genom planerad avverkning och nyplantering? Produkterna från dessa plantager förses med ett kvalitetsmärke för att man även i framtiden skall ha tillgång till de tropiska regnskogarna och dessa träslag.
4. Vet kommissionen att en stor del, dvs. mellan 50 och 80 procent, av hårt tropiskt trä enligt Greenpeace kommer in i EU omärkt och således högst sannolikt härrör från rovdrift? Vet kommissionen att de flesta företag som importerar hårt tropiskt trä till EU inte kan eller inte är beredda att upphöra med detta så länge som deras konkurrenter fortsätter importera och det saknas lagstadgade importförbud?
5. Varför har man inte stängt EU-marknaden i sin helhet för hårt tropiskt trä utan kvalitetscertifikat?
6. Är kommissionen nu beredd att utan dröjsmål införa bestämmelser som förhindrar ytterligare import till EU av hårt tropiskt trä utan kvalitetscertifikat?

Källa: TV Nederland 1, Netwerk den 10 november 2003.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

1. Kommissionen är medveten om den pågående avskogningen i tropiska skogsområden och håller med om att skälen till denna avskogning innefattar dem som parlamentsledamoten nämner.
2. Effekterna på klimatförändringen av denna snabba avskogning är ett allvarligt bekymmer för Europa, men inte det enda bekymret — den minskade biologiska mångfalden är en annan allvarlig konsekvens.

3. Kommissionen har under ett antal år främjat bevarande och hållbar förvaltning av skogar genom olika program för utvecklingssamarbete, som bland annat innefattat projekt i de länder och områden som parlamentsledamoten nämner. Den har sedan 1992 förvaltat en budgetpost som särskilt avser tropiska skogar och skogar i utvecklingsländer. Kommissionen deltar även tillsammans med medlemsstaterna i globala satsningar för att främja hållbar skogsförvaltning, till exempel FN:s skogsforum och International Tropical Timber Organisation.
4. Kommissionen anser att uppskattningen av andelen tropiskt trä som kommer in på EU:s marknad utan miljömärkning mycket väl kan vara riktig. Det finns emellertid inget lagstadgat förbud mot import av tropiskt trä (med eller utan miljömärkning) såsom antyds i frågan, utöver det gällande förbud mot import av liberiskt virke som följer av FN:s säkerhetsråds resolution 1478/2003.
5. Det finns flera skäl till att gemenskapsmarknaden inte har stängts för tropiskt trä utan miljömärkning, bland annat följande:
- Det finns ingen global mellanstatlig överenskommelse om hur hållbar skogsförvaltning skall definieras – den formella grunden för ett sådant förbud skulle därför ifrågasättas.
 - Kommissionen ser de befintliga miljömärkningssystem som används för att identifiera virke från hållbart förvaltade skogar (skogscertifiering) som frivilliga marknadsbaserade instrument som ger information till konsumenten, inte som en grund för handelsförbud.
 - Tropiska länder hävdar att naturliga tropiska skogars komplexa karaktär gör det svårare att certifiera sådana skogar än tempererade skogar med ett begränsat antal arter – ett sådant förbud skulle därför kunna anses som diskriminerande i detta hänseende.
 - Ett förbud som endast gäller tropiskt trä skulle vara diskriminerande – för att inte vara det skulle det få lov att gälla import från alla länder, dvs. även tempererade och boreala länder.
6. Kommissionen har inte för avsikt att vidta åtgärder för att förhindra import till EU av tropiskt trä utan miljömärkning. I stället vill kommissionen på frivillig basis främja efterfrågan på märkta skogsprodukter från hållbart förvaltade skogar, såsom framgår av sjätte miljöhandlingsprogrammet⁽¹⁾. Kommissionen har emellertid i sitt meddelande om skogslagstiftningens efterlevnad, styrelseformer och handel⁽²⁾ föreslagit åtgärder som skulle göra det möjligt att få bort olagligt avverkat timmer från EU:s marknad.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG av den 22 juli 2002, EGT L 242, 10.9.2002.

⁽²⁾ KOM(2003) 251 slutlig.

(2004/C 78 E/0288)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3461/03

från Peder Wachtmeister (PPE-DE) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Mutskandal inom svenska detaljhandelsmonopolet Systembolaget AB

I förhandlingarna inför Sveriges medlemskap i den Europeiska Unionen tillät kommissionen Sverige att behålla sitt statliga detaljhandelsmonopol på försäljning av alkohol, men kommissionen underströk att alla effekter som är diskriminerande mellan nationella varor och varor som importerats från ett annat EU-land måste avskaffas.

För närvarande rullas en mutskandal upp inom det svenska detaljhandelsmonopolet Systembolaget AB. 35 chefer är delgivna misstanke om grova mutbrott. Tre leverantörer återfinns i polisutredningen, varav en misstänks för bestickning. Det antas att vissa leverantörer under en längre period favoriserats i utbyte mot resor och gåvor.

Har kommissionen, med anledning av detta, för avsikt att granska det svenska detaljhandelsmonopolet och kommer de exklusiva rättigheterna för detaljhandelsförsäljning av alkohol i Sverige att ifrågasättas?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

När Sverige blev medlem i EU slöts en överenskommelse med kommissionen om att konkurrensverket skall se till att Systembolaget driver sitt detaljhandelsmonopol på ett icke-diskriminerande sätt.

Detta övervakningsupplägg gäller fortfarande i dag. Kommissionen kommer dock även i fortsättningen att upprätthålla nära och fortlöpande kontakter med den svenska myndigheten för att försäkra sig om att några diskriminerande överträdelser av EG-fördraget inte förekommer.

(2004/C 78 E/0289)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3469/03

**från Bart Staes (Verts/ALE), Phillip Whitehead (PSE),
Catherine Stihler (PSE) och Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen**

(21 november 2003)

Ämne: Postpoliosyndrom

Under två möten i Europeiska unionens råd, nr 2384 (hälsa, 15 november 2001, Bryssel) och nr 2470 (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor, 2-3 december 2002) noterade rådet två uttalanden från det belgiska ordförandeskapet och den irländska delegationen om behovet av insatser på EU-nivå för att finna ett lämpligt sätt att hjälpa dem som lider av postpoliosyndrom.

Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder som redan har vidtagits i den här frågan, särskilt när det gäller

1. information om förekomsten av postpoliosyndrom inom EU, dess orsaker och tillgången till aktuell forskning,
2. tillgänglig behandling i medlemsstaterna för dem som lider av postpoliosyndrom, både vad gäller rehabilitering och behandling av deras tillstånd?
3. Vilka medel för forskning och behandling har anslagits inom ramen för gemenskapens budget?

Vad är motiveringen till att det inte gjorts någon uppföljning om det ännu inte har vidtagits några sådana åtgärder?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

1. Information om förekomsten av postpoliosyndrom, behandlingar och patientgrupper finns att tillgå genom projekt som får stöd från gemenskapens olika program för folkhälsa. Parlamentet och rådet antog den 29 april 1999 ett åtgärdsprogram för gemenskapen avseende sällsynta sjukdomar⁽¹⁾. Under detta numera avslutade program har 24 projekt utförts. Dessa finns på webbplatsen Europa: (http://europa.eu.int/comm/health/ph_projects/rarediseases_project_en.htm).

Europaparlamentets och rådets beslut nr 1786/2002/EG av den 23 september 2002 om antagande av ett program för gemenskapsåtgärder på folkhälsoområdet (2003-2008)⁽²⁾ har sällsynta sjukdomar som ett viktigt mål. Sällsynta sjukdomar definieras som sjukdomar med genetiskt ursprung, livshotande sjukdomar eller sjukdomar som leder till kronisk invaliditet vilka är så ovanliga att det krävs särskilda gemensamma insatser för att bekämpa dem. Med ovanlig brukar man mena en prevalens på mindre än 5 per 10 000 i gemenskapen.

När det gäller projekt för sällsynta sjukdomar prioriteras inom programmet åtgärder av allmän karaktär som leder till centralisering av information om många sällsynta sjukdomar och inte bara en viss grupp av sjukdomar eller enskilda sjukdomar.

Tyvärr är det så, vilket gäller de flesta enskilda sällsynta sjukdomarna, att det inte finns några register eller regelbundna undersökningar som ger information om postpoliosyndromets incidens eller prevalens i medlemsstaterna. De undersökningar som kommissionen använt ger vid handen att 20 %-40 % av de som tillfrisknar från polio senare utvecklar postpoliosyndrom (PPS). Incidensen är uppskattningsvis 0,12 PPS-fall per 10 överlevande f.d. poliopatienter. Experterna verkar inte kunna fastslå en tillförlitlig incidens för befolkningen i stort.

2. Tillgänglig information om behandling, rehabilitering, sjukdomsorsaker och diagnosmetoder för dem som lider av postpoliosyndrom i medlemsstaterna återfinns i databasen Orphanet: (<http://www.orpha.net/>).

Det bör framhållas att det i artikel 152 i EG-fördraget sägs följande: "När gemenskapen handlar på folkhälsoområdet skall den fullt ut respektera medlemsstaternas ansvar för att organisera och ge hälso- och sjukvård."

3. Kommissionens generaldirektorat för forskning har gett stöd till forskning om poliomyelit främst genom det fjärde ramprogrammet. Åtgärderna inriktades på molekyldiagnostik, förbättrad förebyggande verksamhet och övervakning samt mer allmänt på juridiska och sociala aspekter av vaccinforskning och vaccineringspolitik i Europa.

Inget särskilt projekt om postpoliosyndrom har finansierats, eftersom detta snarare är en social fråga och en folkhälsofråga. Ett förslag till projekt om detta ämne lämnades in under det femte ramprogrammet, på området "kroniska och degenerativa sjukdomar". Det granskades av oberoende experter, men ansågs inte hålla tillräckligt hög kvalitet för att finansieras av gemenskapen.

Generaldirektoratet för forskning har tidigare finansierat många projekt rörande funktionshinder, t.ex. inom rehabiliteringsteknik inom programmen Biomed 1 (det tredje ramprogrammet) och Biomed 2 (det fjärde ramprogrammet). På senare tid finansierades inom programmet Livskvalitet (under det femte ramprogrammet) 16 projekt inom ramen för den särskilda handlingslinjen "Forskning om funktionshindrade". I det sjätte ramprogrammet tas frågan upp under prioritet nr 8, "Stöd till politiken". Dessutom har Generaldirektoratet för informationssamhället, genom sina program TIDE (Telematikinitiativ för funktionshindrade och äldre, det tredje och fjärde ramprogrammet) och sin vidare verksamhet inom programmet IST (det femte ramprogrammet) och åtgärden e-medverkan inom prioritet 2 i det sjätte ramprogrammet, finansierat ett stort antal forskningsprojekt i syfte att underlätta funktionshindrades integration och rehabilitering.

(¹) EGT L 155, 22.6.1999.

(²) EGT L 271, 9.10.2002.

(2004/C 78 E/0290)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3480/03

från Catherine Stihler (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Funktionshindrade personers medborgerliga rättigheter

Skulle kommissionen vilja ange vilka åtgärder som vidtagits för att stärka funktionshindrade personers medborgerliga rättigheter?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

I artiklarna 21 och 26 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna hänvisas särskilt till funktionshindrade personers rättigheter.

Gemenskapens politik när det gäller personer med funktionshinder följer en rättighetsbaserad strategi vars syfte är att skapa lika möjligheter. De olika åtgärder som kommissionen vidtar bidrar därför direkt eller indirekt till att skydda och främja de funktionshindrades rättigheter. Kommissionens meddelande "Lika möjligheter för personer med funktionshinder – En europeisk handlingsplan" (¹) återspeglar denna strategi.

På ett mer konkret plan berörs de funktionshindrades rättigheter direkt av ett antal gemenskapsåtgärder:

- På området för icke-diskriminering utgör artikel 13 i Amsterdamfördraget rättslig grund för att vidta "lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning". Artikeln har inte utformats särskilt för personer med funktionshinder, men utgör en övergripande strategi för åtgärder mot diskriminering. Inom denna ram antogs rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling⁽¹⁾ och rådets beslut 2000/750/EG av den 27 november 2000 om inrättande av gemenskapens handlingsprogram mot diskriminering (2001–2006)⁽²⁾. Kommissionen avser att inleda ett offentligt samråd (grönbok) under våren 2004 om en framtida strategi för att bekämpa diskriminering.
- I artikel 2 i rådets beslut 2001/903/EG av den 3 december 2001 om Europeiska handikappåret 2003⁽³⁾ anges som mål – bland annat – "att öka medvetenheten om funktionshindrades rätt till skydd mot diskriminering och deras rätt till att fullt ut och på lika villkor utnyttja sina rättigheter".
- I meddelandet "På väg mot en rättsligt bindande FN-konvention för att främja och skydda funktionshindrades rättigheter och värdighet"⁽⁴⁾ betonar kommissionen att den stöder en ytterligare ökning av de funktionshindrades rättigheter.

⁽¹⁾ KOM(2003) 650 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 303, 2.12.2000.

⁽³⁾ EGT L 335, 19.12.2001.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 16 slutlig.

(2004/C 78 E/0291)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3483/03

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Användande av dokument som bevis på brottslig verksamhet

Om kommissionen vid en undersökning av en kartellöverenskommelse finner bevis för brottslig verksamhet av annat slag eller kopplingar mellan det berörda företaget och organiserad brottslighet, kan den då underrätta berörda företrädare för rättsväsendet eller polismyndigheterna?

Om så inte är fallet, har kommissionen för avsikt att lägga fram förslag för att ändra lagen i syfte att så ska kunna ske i framtiden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Vid undersökningar hos företag efter beslut av kommissionen enligt artikel 14.3 i förordning nr 17⁽¹⁾ medverkar medlemsstaternas konkurrensmyndigheter och bistår vid behov kommissionens bemyndigade tjänstemän. Enligt reglerna i vissa länder deltar även poliser vid undersökningarna.

Om man i samband med en undersökning avslöjar brottslig verksamhet skall företrädarna för de nationella myndigheterna informera rättsväsendet enligt gällande nationella bestämmelser. I vissa länder, där kriminalpoliser deltar vid kommissionens undersökningar, kan ett rättsligt förfarande inledas omedelbart enligt nationell rätt.

Med hänsyn till ovanstående förefaller det alltså inte finnas behov för en ändring av reglerna om kommissionstjänstemännens undersökningar.

⁽¹⁾ Europeiska gemenskapernas råd: Förordning nr 17: Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86, EGT P 13, 21.2.1962, s. 204 (svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

(2004/C 78 E/0292)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3489/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(24 november 2003)

Ämne: Ökning av leveranserna av råsocker till Sinaga — autonoma regionen Azorerna

Genom Sinaga — Sociedade de Indústrias Agrícolas Açorianas, S.A. — har det framkommit att den autonoma regionen Azorerna i juli 2003 begärde en ökning på 3 000 ton av leveranserna av vitsocker, erhållet genom raffinering av råsocker. Detta socker är vitalt för att upprätthålla företagets verksamhet och trygga de mer än 100 arbetstillfällena vid företaget. Denna kvotökning utgör mindre än 0,0016 procent av gemenskapens produktion och är av största betydelse för Azorerna, ett yttersta randområde som är ett av unionens fattigaste, som har en svag samhällsstruktur och ekonomisk struktur och där det inte finns några egentliga ekonomiska alternativ.

Enligt Sinaga har denna begäran ännu inte besvarats av berörda gemenskapsinstanser. Inte heller har kommissionsledamot Fischler besvarat skrivelsen från företaget av den 7 oktober 2003. Eftersom begäran avser 2003 kräver den ett snabbt svar.

Kan kommissionen ange hur långt man har kommit i behandlingen av denna begäran? Anser inte kommissionen att den föreslagna kvothöjningen borde beviljas med tanke på Azorernas status som ett yttersta randområde?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler

(6 januari 2004)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3166/03 från Casaca⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 229.

(2004/C 78 E/0293)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3492/03**från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen**

(17 november 2003)

Ämne: Romano Prodi — manifest

Kommissionens ordförande har utarbetat ett dokument med titeln "Europa: il sogno, le scelte" som uttryckligen är riktat till den italienska center-vänsterrörelsen, som uppmanas förena sig på en enda lista inför det kommande valet till Europaparlamentet och att agera unisont under efterföljande valperiod.

Detta initiativ föranledde en omedelbar reaktion från de italienska oppositionspartierna och även förståelig kritik från de partier som har majoriteten i regeringen. Det har också avvisats av företrädare för europeiska politiska grupper. Italienska politiska kommentatorer gick till och med så långt att de hävdade att kommissionens ordförande på detta sätt positionerat sig som möjlig ledare för den italienska vänstern inför valen i juni nästa år.

Kan kommissionen således besvara följande frågor:

- Hur betecknar kommissionen sin ordförandes initiativ? Anser den initiativet vara förenligt med ordförandens uppgifter, mot bakgrund av vad som anges i artikel 211 och följande artiklar i EG-fördraget? Hur garanterar den att dess politiska ledning och handlande, som juridiskt sett åligger ordföranden, är oberoende? Hur betraktar kommissionen detta initiativ mot bakgrund av principerna om maktfördelning, oberoende och gemenskapens allmänna väl? Hur definierar och avgränsar kommissionen "inblandning i medlemsstaternas interna politik"?

- Kommer Romano Prodi att avgå från posten som kommissionens ordförande för att involvera sig i den italienska partipolitiken? Eller känner sig kommissionen väl till mods med att ledas av någon som tycks ha givit sig rakt in i striden om ledarskapet för vänstern i Italien? Hur avser kommissionen framdeles att garantera sitt handlandes och sina bedömningars opartiskhet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Parlamentsledamoten hänvisas till diskussionerna och kommissionsordförandens kommentarer i denna fråga vid debatten om kommissionens arbetsprogram under parlamentets sammanträdesperiod i november 2003.

(2004/C 78 E/0294)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3498/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Iran – kärnvapen

I ett meddelande av den 10 november 2003 meddelade Internationella atomenergiorganet (IAEA) att regeringen i Iran godkänt ett tilläggsprotokoll som ger detta organ utökade befogenheter och inspektionsmöjligheter samt beslutat att avsluta sin verksamhet med att anrika och bearbeta uran.

Enligt IAEA:s rapport framgår det att den iranska regimen under många år dolt delar av sina forskningsprogram och utforskat alla möjligheter för att komma över kärnvapen, inte minst genom anrikning av uran genom centrifugering eller med hjälp av laser och genom separation av plutonium. Iran har i detta arbete biståtts av fyra icke namngivna länder.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Anser kommissionen att Iran uppfyller de skyldigheter det har som part i icke-spridningsavtalet för kärnvapen?
- Hur bedömer kommissionen den information som Iran har givit IAEA? Anser kommissionen att de kontrollåtgärder som IAEA och Iran kommit överens om är tillräckliga?
- Anser kommissionen att det behövs utförlig och bättre information? Förfogar kommissionen eventuellt över ytterligare uppgifter när det gäller kärnverksamheten på iransk mark? Känner kommissionen till vilka länder som samarbetade med Iran om kärnvapenprogram och avser kommissionen att vidta några åtgärder gentemot dessa?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Styrelsemötet inom Internationella atomenergiorganet (IAEA) den 26 November 2003 baserade sina diskussioner på den tredje rapporten från generaldirektör El Baredai. Både rapporten och den resolution som styrelsen antog bekräftade ett mönster i det förflutna av hemlighållanden och oriktigheter från Irans sida. Samtidigt noterades framsteg avseende olösta frågor och samarbetet på senare tid med IAEA. Besöket av utrikesministrarna från Förenade kungariket, Frankrike och Tyskland och den efterföljande "Teheranöverenskommelsen" från den 21 oktober 2003 välkomnades.

Kommissionen anser för sin del att IAEA har lyckats belysa ett antal misslyckanden och överträdelser från Irans sida när det gäller landets genomförande av icke-spridningsavtalet om kärnvapen. Icke desto mindre sätter den värde på att Iran förefaller att ha inträtt i ett nytt och förbättrat skede i samarbetet med IAEA.

Kommissionen har ingen anledning att tro att den information som generaldirektören inhämtat som underlag för styrelsemötets diskussioner och den efterföljande resolutionen inte har varit fullständig. Den uppskattar att Iran har bjudit in IAEA för att inrätta relevanta kontrollfunktioner, en process kommissionen tror är av yttersta vikt och som nog måste bevakas.

Kommissionen noterar att IAEA:s generaldirektör planerar att lämna en ny rapport i mitten av februari 2004. Den har ingen särskild kompletterande information om ytterligare nukleär aktivitet på iranskt territorium. Kommissionen är medveten om information som hänför sig till vissa länder som tros ha samarbetat med Iran rörande dess nukleära program. På detta stadium kan den ännu inte i någon högre grad kommentera detaljerna rörande denna fråga utan den inväntar resultaten av de fortsatta undersökningar som IAEA genomför.

(2004/C 78 E/0295)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3503/03

från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Herrelösa hundar och olympiska spelen

Enligt uppgifter från nyhetsbyrån Associated Press avlivade man under augusti månad enbart på Attikan 3 000 herrelösa hundar för att "rensa upp" på gatorna inför de olympiska spelen 2004. Det är tredje gången i år, efter händelserna vid nyår och i april, som dylika barbariska metoder tillämpas.

Tänker kommissionen någon gång se till att herrelösa husdjur får ett tillräckligt och varaktigt skydd i Grekland?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen hänvisar till sitt svar av den 27 februari 2003 på Mihail Papayannakis⁽¹⁾ skriftliga fråga E-0177/03 i samma ämne.

Kommissionen kan dessutom upplysa frågeställaren om att Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor i september 2003 besökte Grekland. De behöriga myndigheterna meddelade då att det nu finns ett officiellt program för att hantera problemet med lösdrivande djur i Athen på ett sätt som respekterar djurens välbefinnande.

⁽¹⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 189.

(2004/C 78 E/0296)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3509/03

från Helmuth Markov (GUE/NGL) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Interreg III A: Framtida finansiering av Euroregionernas kontor

Hittills har Euroregionernas kontor finansierats via det belopp som avsatts för "tekniskt bistånd" till Interreg III A. Nu har kontoret i Euroregionen Spree-Neiße-Bober muntligen meddelats av det tyska näringsdepartementet att Euroregionernas kontor från och med 2004 inte längre kan finansieras via det tekniska biståndet till Interreg III A, och att finansieringen endast kan ske via det belopp som avsatts för samarbetsåtgärder inom ramen för detta program. Finansieringen kommer dessutom successivt att trappas ned från och med 2005. Enligt departementet har kommissionen krävt denna ändring av finansieringen från tekniskt bistånd till samarbetsåtgärder.

För Euroregionen Spree-Neiße-Bober skulle denna ändring vara särskilt problematisk eftersom det bara är en kommun på den tyska sidan som tillhör denna region, och medlemsbidraget inte kan ökas i någon större utsträckning för att finansiera kontoret.

Har kommissionen krävt att Euroregionernas kontor i fortsättningen inte längre skall finansieras via det belopp som avsatts för tekniskt bistånd till Interreg III A, utan att de i stället skall finansieras via det belopp som avsatts för samarbetsåtgärder inom ramen för detta program? Hur anser kommissionen rent generellt att Euroregionernas arbete skall kunna fortsätta bedrivas, i synnerhet i ovannämnda region vid EU:s gräns till kandidatländerna?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Gemenskapsinitiativet Interreg genomförs i enlighet med de riktlinjer som kommissionen antog den 28 april 2000 efter samråd med Europaparlamentet⁽¹⁾. I riktlinjerna fastställs inte vilka som kan vara slutliga stödmottagare inom ramen för Interreg, men ett antal möjligheter ges för organisationer såsom Euroregionernas kontor att delta i arbetet med att nå målen för de enskilda programmen.

En sådan möjlighet finns för övervaknings-, utvärderings- och kontrollåtgärder samt förberedande åtgärder inom ramen för tekniskt stöd vid genomförandet av Interreg-programmen. Euroregioner kan få del av det tekniska stödet om de har ansvar för genomförandet av sådana åtgärder. Det är emellertid helt och hållet upp till medlemsstaterna att bestämma hur resurserna för det tekniska stödet används. Kommissionen känner till att Euroregionernas kontor för närvarande inte får tekniskt stöd inom Interreg III-programmet Brandenburg-Lubuskie, även om de ger råd till möjliga projektpartner.

Euroregionernas kontor kan också ansöka om stöd från Interreg III på andra sätt, såsom inom ramen för finansieringen av mikroprojekt för småskaliga projekt som gynnar den gränsöverskridande integrationen mellan människor. I många gränsområden deltar Euroregioner i sådana åtgärder som berättigar till stöd för de kostnader Euroregionernas kontor haft.

Kommissionen kommer att lägga fram förslag inför framtiden på åtgärder som skall gynna samarbetet inom ramen för den tredje rapporten om ekonomisk och social sammanhållning, vilken kommer att läggas fram för Europaparlamentet och rådet i början av 2004. Därför är det för tidigt att i detta skede spekulera om framtida förhållningssätt på detta område.

⁽¹⁾ EGT C 143, 23.5.2000.

(2004/C 78 E/0297)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3530/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Äldre och funktionshindrade personers hälsa och säkerhet

Jag har fått veta att det görs alltför lite för att garantera äldre och funktionshindrade personers hälsa och säkerhet i badrum.

En av mina väljare har framhållit behovet av till exempel stödhandtag i armbågshöjd.

Kan kommissionen ange om åtgärder vidtagits, och i så fall vilka, för att skydda äldre och funktionshindrade personers hälsa och säkerhet på offentliga platser i EU?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Det primära ansvaret för offentliga byggnaders tillgänglighet vilar på medlemsstaterna, och de flesta åtgärder rörande tillgängligheten hanteras effektivt på nationell nivå. Icke desto mindre kan EU fungera som en drivkraft för förändring genom att uppmuntra och förmå de offentliga myndigheterna i medlemsstaterna att utnyttja nya möjligheter.

Därför har kommissionen gett prioritet åt en förbättring av "offentliga byggnaders tillgänglighet" i sitt meddelande "Lika möjligheter för personer med funktionshinder – En europeisk handlingsplan" (1), som antogs den 30 oktober 2003.

Kommissionen förbinder sig bland annat att främja Design för alla, ett koncept – med tillgänglighet som allmänt mål – som tar hänsyn till hälso- och säkerhetsrelaterade frågor. Andra åtgärder rör utveckling av lämpliga EU-standarder på alla bebyggelserelaterade områden, till exempel planering, utformning, konstruktion och användning av byggnader samt säkerhetsföreskrifter för evakuering av funktionshindrade. Vidare planeras en översyn av de väsentliga kraven i direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter (2) så att det även omfattar bestämmelser om tillgänglighet för alla.

Dessutom tillsatte kommissionen nyligen en expertgrupp som skall granska tillgänglighetsrelaterade aspekter i medlemsstaterna. Denna grups rapport, "2010: A Europe Accessible for All" (2010: Ett Europa tillgängligt för alla), har offentliggjorts och finns tillgänglig på kommissionens webbplats på följande adress: (http://europa.eu.int/comm/employment_social/index/final_report_ega_en.pdf).

(1) KOM(2003) 650 slutlig.

(2) EGT L 40, 11.2.1989.

(2004/C 78 E/0298)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3534/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Portugisiska arbetstagare i utlandet

Enligt portugisisk press ökar antalet fall där portugisiska arbetstagare luras av bemanningsföretag som placerar dem i utlandet under omständigheter där de utnyttjas.

Förenade kungariket skall ha varit det första land i unionen där man fick upp ögonen för detta problem. Sedan dess har det inkommit anmälningar om fall av exploatering av portugisiska arbetstagare inom den spanska jordbrukssektorn, den nederländska blomsterodlingen samt bygg- och metallsektorn, vid italienska skeppsvarv, i Frankrike och nu senast vid byggandet av tunnlar och dammar i Island.

Uppenbarligen lockas arbetstagarna med löften om högre löner och goda arbetsförhållanden av s.k. "taxiföretag" som kallas så eftersom de snabbt kommer och går utan att den portugisiska allmänna arbetsinspektionen (IGT) hinner agera.

Trots att IGT:s inspektionsverksamhet har ökat avsevärt anses det allmänt att det för att bemöta många s.k. taxiföretags verksamhet i transnationella nät behövs en bättre samordning och större utbyte av information och erfarenheter mellan liknande myndigheter i ursprungs- och värdländerna.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilka uppgifter förfogar den över när det gäller exploateringen av portugisiska arbetstagare i utlandet?
- Överväger kommissionen någon form av särskilt stöd i de mest allvarliga mänskliga fallen?
- Vilka åtgärder har den vidtagit eller kommer den att vidta för att garantera att de kontrakt som binder dessa arbetstagare är korrekta samt att arbetsförhållandena är goda?
- Har kommissionen på något sätt kontaktat värdmedlemsstaterna för att göra dem medvetna om möjligheten att dessa arbetstagare exploateras?

- Hur avser kommissionen att bidra till bekämpningen av spridningen av "taxiföretag" som illegalt rekryterar arbetstagare och som konkurrerar på ett illojalt sätt med legala bemanningsföretag?
- Överväger kommissionen att vidta några nya åtgärder för att upplysa de europeiska arbetstagarna om farorna med att ta tillfälliga anställningar som förmedlats av illegala företag?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(12 januari 2004)

Kommissionen beklagar att det förekommer sådana bedrägerisituationer som parlamentsledamoten beskriver, och kommissionen har nyligen fått uppgifter om att dessa situationer blir allt vanligare när det gäller portugisiska arbetstagare. Kommissionen vill emellertid påminna om att övervakningen av arbets- och anställningsvillkor i första hand är de nationella myndigheternas ansvar.

Det framgår inte klart av frågan om de situationer som avses faller inom tillämpningsområdet för direktiv 96/71/EG⁽¹⁾ om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster. Om så är fallet, skall man tillämpa det samarbetsystem för utbyte av information som fastställs i artikel 4 i detta direktiv. Samarbetet består särskilt i att man svarar på en begäran om information från övervakningsmyndigheterna angående tillhandahållandet över gränserna av arbetstagare, inbegripet sådan information som gäller situationer där arbetstagarna utnyttjas eller sådan transnationell verksamhet som misstänks vara olaglig. Kommissionen underlättar denna process med egna medel, bland annat genom att sätta de olika övervakningsmyndigheterna i förbindelse med varandra. För att åstadkomma detta och för att lösa de praktiska problem som de nationella myndigheterna stöter på i detta sammanhang, har kommissionen också tagit initiativ till bildandet av en grupp regeringsexperten, som ingående undersöker dessa frågor. Möjligheterna att få tillgång till information om de arbets- och anställningsvillkor som tillämpas i värdlandet är något som man också undersöker närmare i detta sammanhang.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster, EGT L 18, 21.1.1997.

(2004/C 78 E/0299)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3535/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Humana Milchunion – barns hälsa

Enligt den israeliska pressen har det tyska företaget Humana Milchunion, som tillverkar en mjölkersättningsprodukt av soja för spädbarn för det israeliska företaget Remedia, tillstått sitt ansvar för bristen på vitamin B1 och för fel i kvalitetskontrollförfarandet för denna produkt. Det israeliska hälsoministeriet tror att bristen på vitamin B1 har lett till 3 barns död och orsakat skador på det centrala nervsystemet hos flera andra barn. Man tror för tillfället att ett tjugotal barn berörs.

Enligt samma källa erkände företaget Humana Milchunion att ett oberoende laboratorium visat att dess formel "Super Soya 1" endast innehöll 29-37 mikrogram vitamin B1 per 100 gram, medan det på etiketten stod att den innehöll 385 mikrogram för samma mängd. Företaget tillägger att det har för avsikt att till fullo samarbeta med den israelisk-tyska utredningen av detta ärende och att det önskar att de ansvariga för dessa fel får sina rättmätiga straff.

Enligt företaget Remedia skall ändringen av formeln ha berott på den felaktiga slutsatsen att sojan i sig redan innehåller tillräckliga mängder vitamin B1, och att det därför inte behövdes några tillsatser av detta ämne.

Uppenbarligen upptäcktes problemet först i Israel eftersom företaget Humana Milchunion, trots att det planerade att ändra formeln i alla sina produkter, började denna ersättningsprocess på de kosherprodukter som är avsedda för den israeliska marknaden, eftersom de var särskilt populära bland ortodoxa judar.

Till följd av de israeliska upptäckterna har de tyska myndigheterna redan inlett sina egna utredningar av företaget Humana Milchunion och av de konsumenter som köper företagets produkter.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller huruvida produkten ifråga finns kvar på den europeiska marknaden?
- Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att varna konsumenterna för den risk de eventuellt är utsatta för, i synnerhet de judiska samfundet i vilka det är vanligt att konsumera denna typ av produkter?
- Vilka kontakter har kommissionen tagit med Israel och berörda företag?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Enligt uppgifter från de tyska livsmedelsmyndigheterna till kommissionen exporterades produkten i fråga endast till Israel. Kommissionen tog dessutom kontakt med de israeliska myndigheterna via kommissionens representation med en begäran om information om huruvida det skedde en vidareexport av produkten från Israel till EU.

På grundval av denna information saknas det enligt kommissionen belägg för att produkten vid något tillfälle befann sig på den europeiska marknaden.

Trots att produkten i fråga inte exporterades till EU, informerade kommissionen medlemsstaterna om ärendet och gav dem därmed möjlighet att vidta lämpliga åtgärder för att vid behov informera konsumenterna.

(2004/C 78 E/0300)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3545/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE), Karl-Heinz Florenz (PPE-DE)
och Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Frankrikes införlivande av direktivet om avfall från elektriska och elektroniska produkter (WEEE-direktivet)

Frankrike är det första EU-landet som utarbetat ett "officiellt" utkast för införlivandet av WEEE-direktivet. En engelsk översättning finns hos ministeriet för miljö och hållbar utveckling. Avsikten är att den slutgiltiga texten skall vara klar i december.

Tyvärr avviker utkastet på många sätt från WEEE-direktivet (2002/96 EG⁽¹⁾), framför allt när det gäller den enskilda tillverkarens ansvar för framtida produkter. I stället föreslås ett kollektivt ansvar.

WEEE-direktivets artikel 8.2: "För produkter som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005 skall varje tillverkare vara ansvarig för finansieringen av de verksamheter i punkt 1 som avser avfall som härrör från dennes egna produkter." Jämför detta med artikel 15 i det franska utkastet till författning: "Tillverkare som under det pågående året har släppt ut elektriska och elektroniska hushållsapparater på marknaden skall garantera finansiering av de skyldigheter som åligger dem under samma år i enlighet med artiklarna 21-25 i denna författning om elektriska och elektroniska hushållsapparater. Skyldigheterna fördelas mellan tillverkarna per typ av utrustning enligt rangordningen i förteckningen i artikel 1 och i proportion till antalet elektriska och elektroniska hushållsapparater som släpps ut på marknaden under det aktuella året". Denna formulering är mycket lik den om "historiskt" avfall i WEEE-direktivet (artikel 8.3).

Det franska utkastet gör det möjligt för företag att driva egen återvinning, men en möjlighet för viss återvinning är INGET juridiskt tillverkaransvar. Utöver nackdelarna med kollektivt ansvar kan en situation uppstå när företag inte behöver upprätta reserver och garantier för produkter som säljs i Frankrike, men däremot för produkter som säljs i andra länder (t.ex. Tyskland) där individuellt tillverkaransvar har införts i

enlighet med direktivet. Detta skulle snedvrída den inre marknaden. En annan viktig avvikelse är bestämmelsen om en obligatorisk, fast, redovisad avgift (artikel 16) medan tillverkarna enligt WEEE-direktivet (artikel 8.3) skall kunna besluta om de vill visa kostnaden.

Är kommissionen beredd att tala om för den franska regeringen att den är på väg i fel riktning?

Vet kommissionen om att risken är stor att andra medlemsstaterna frestas följa det franska exemplet?

(¹) EUT L 37, 13.2.2003, s. 24.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(13 januari 2004)

Enligt artikel 17 i direktiv 2002/96/EG (¹) skall medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 13 augusti 2004. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

Eftersom Frankrike ännu inte har underrättat kommissionen om några nationella åtgärder för införlivande av detta direktiv kan kommissionen för närvarande inte göra någon utvärdering.

För att direktivet skall tillämpas korrekt diskuterar kommissionen regelbundet frågor om genomförande med medlemsstaterna inom ramen för den kommitté som avses i artikel 14 i direktivet. Om direktivet har tillämpats felaktigt kommer kommissionen självklart att ta upp detta med den berörda medlemsstaten i enlighet med de befogenheter som kommissionen har enligt EG-fördraget.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, EGT L 37, 13.2.2003.

(2004/C 78 E/0301)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3556/03

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Projekt som delfinansieras av Feder i Lobios (Orense, Spanien)

Feder finansierar genom gemenskapsinitiativet Interreg III och dess underprogram för Galicien och norra Portugal projekten Prisma/SP1.E76 och Miliaria/SP1.E6. Galiciens regionala regering har som mål att genom dessa två projekt fullständigt återuppbygga den övergivna byn Outeiro som ligger i kommunen Lobios (Orense). Återuppbyggnaden skall genomföras av ungdomar med problem och byn skall i framtiden utnyttjas för landsbygdsturism.

De närboende klagar emellertid på bristen på information från den ansvariga förvaltningens sida och uttrycker också sin förvåning över att gemenskapsmedel förvaltas utan insyn.

Kan kommissionen ge mer ingående information om dessa två projekt som delfinansieras av EU?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Kommissionen kan bekräfta för parlamentsledamoten att programmen Prisma/SP1.E76 och Miliaria/SP1.E6 erhåller stöd från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) genom gemenskapsinitiativet Interreg IIIA, Spanien-Portugal.

Deltagandet av ERUF i programmet Miliaria/SP1.E6 uppgår till 1 600 451,75 euro, av en total kostnad om 2 133 935,67 euro. Programmet Prisma/SP1.E76 samfinansieras genom ERUF med 1 767 366 euro, av en total kostnad om 2 356 488 euro.

Med anledning av omfattningen på svaret, vilket innehåller detaljerade upplysningar, kommer kommissionen att direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat översända kompletterande upplysningar om dessa båda projekt.

(2004/C 78 E/0302)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3588/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Val i Moçambique

Den 19 november hölls det lokala val i Moçambique.

Enligt ordföranden för den nationella valkommittén (CNE), Arão Litsure, skall valen ha gått tillfredsställande till, trots vissa sporadiska svårigheter.

Det största oppositionspartiet Renamo uttryckte emellertid före valet farhågor för eventuellt valfusk.

Dessa val markerar en ny era i det politiska livet i Moçambique eftersom det för första gången kan bli fråga om en verklig delning av den politiska demokratiska makten mellan Frelimo och Renamo.

Dessa lokala val ses även som en förberedelse inför presidentvalen 2004.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilken information har kommissionen om hur fria och rättvisa de lokala valen i Moçambique var?
- Avser kommissionen att stödja de kommande presidentvalen i landet med materiella, tekniska och personella medel, och i så fall på vilket sätt?
- Är kommissionen beredd att främja utbildningen av valpersonal i Moçambique, professionell eller frivillig, samt att upplysa allmänheten om demokratiska regler och värden, i första hand barn i skolålder? Vilka instrument och program avser kommissionen att begagna sig av?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Unionen bevakade lokalvalen den 19 november 2003. Unionens valobservatörsgrupp leddes av chefsobservatören José Maria Mendiluce (Spanien), ledamot av Europaparlamentet och av Gemensamma församlingen AVS-EG. Gruppen utgörs av en kärngrupp om 6 experter, 14 långtidsobservatörer och 41 korttidsobservatörer från 14 medlemsstater. Dessutom bidrog Schweiz med 4 korttidsobservatörer.

Unionens chefsobservatör konstaterade i sin preliminära förklaring att både valkampanjen och valdagen hade förlöpt lugnt, utan hotelser eller några nämnvärda allvarliga händelser eller oegentligheter. Mediernas täckning av valkampen var korrekt. Icke desto mindre fanns det några brister i valförrättningen som bör åtgärdas, bl.a. förfarandet med vallängden, sättet som den nationella valkommittén arbetar på och förfarandet när det gäller klagomål och överklaganden.

Kommissionen ger genom Europeiska utvecklingsfonden stöd till båda valen, dvs. 4.4 miljoner euro till lokalvalen och 12.4 miljoner euro till de allmänna valen och det presidentval som planeras äga rum år 2004. Gemenskapens stöd övervakas av en expert som finansieras av Sverige och Irland. Detta stöd ges genom den nationella budgeten under förutsättning att vissa villkor är uppfyllda. Kommissionen ger också väljarna medborgarutbildning inför lokalvalen och nästa års val genom ett särskilt program tillsammans med icke-statliga organisationer, till vilket Europeiskt initiativ för demokrati och mänskliga rättigheter bidragit med 720 000 euro.

Dessutom ger unionen stöd genom medlemsstaterna till program för medborgarutbildning, utbildning av valförrättande personal och regionala myndigheter. Medlemsstaterna gav även stöd till FN:s utvecklingsprogram för att övervaka valen och för att genomföra utbildningsprogram.

(2004/C 78 E/0303)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3595/03
från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Handikapp

En rad icke-statliga organisationer i London, inklusive SCOPE London, som har sitt kontor i Islington, har hört sig för om eventuella framsteg vad gäller ett övergripande handikappdirektiv.

Kan kommissionen vidare meddela om den anser att det europeiska handikappåret, som nu närmar sig sitt slut, varit framgångsrikt?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(7 januari 2004)

Kommissionen förstår kraven på ett nytt direktiv inom andra områden än arbetslivet, men den anser av ett antal skäl att det för närvarande inte skulle vara lämpligt att kommissionen och medlemsstaterna inlåter sig på en ny lagstiftning.

För nuvarande måste inriktningen vara att medlemsstaterna i sin nationella lagstiftning korrekt överför och genomför bestämmelserna om likabehandling i direktiv 2000/78/EG⁽¹⁾. Tidsfristen utlöpte den 2 december 2003. Detta direktiv kommer att innebära större förändringar av gällande bestämmelser i vissa medlemsstater och när det överförs korrekt kommer personer med funktionshinder att få tillgång till en mycket tydlig rättslig ram som skydd mot diskriminerande behandling.

Varje nytt initiativ bör bli resultatet av ett vidare övervägande om de olika verktyg som redan finns på gemenskapsnivå för att i praktiken uppnå likabehandling. I detta hänseende avser kommissionen att under våren 2004 inleda ett offentligt samråd (grönbok) om den framtida strategin för att bekämpa diskriminering. I denna grönbok kommer de framsteg som gjorts i unionens politik mot diskriminering att granskas och där kommer problem och frågor inom den framtida utvecklingen av politiken att ställas. Den kommer också att inriktas på de nya utmaningar som unionens utvidgning ger upphov till och kommer under de fem närmaste åren eller längre att bidra till att utstaka en väg framåt för unionens åtgärder inom dess politik mot diskriminering.

Kommissionen har bett medlemsstaterna att i samband med de rapporter om tillämpningen av direktivet som de måste inlämna till kommissionen i december 2005 undersöka problemet att funktionshinderade diskrimineras utanför arbetslivsområdet.

Europeiska handikappåret var i sig självt ytterst allomfattande och organiserat på ett så enastående sätt att personer med funktionshinder själva kunde bidra vid definitionen av begreppet handikappår, och deras organisationer fick en avgörande roll vid genomförandet av motsvarande kampanj

på såväl unionsnivåer som nationella nivåer genom att delta i nationella samordningsorgan, utforma det europeiska handikappårets huvudsakliga budskap, välja dess logotyp och motto osv.

Överhuvudtaget har den medvetandehöjande kampanj som var det huvudsakliga målet för det europeiska handikappåret fått mycket positiva effekter, inte minst bland arbetsgivare och i media. En anmärkningsvärd framgång i detta sammanhang var ett initiativ som togs av det grekiska ordförandeskapet i samarbete med kommissionen och de funktionshindrades organisationer. Det bestod i att anordna en konferens inom det europeiska handikappåret om det avgörande problemet att övervinna klichéartade uppfattningar om personer med funktionshinder. Som följd av detta antogs i juni 2003 en europeisk deklARATION om media och funktionshinder. Beslut fattades också om att upprätta ett europeiskt nätverk om media och funktionshinder för att fortsätta att förbättra bilden av funktionshindrade i media, höja sysselsättningsnivåerna, och ge tillträde till media.

Tusentals arrangemang har hållits i alla deltagande länder för att främja de funktionshindrades rättigheter och för att öka medvetenheten om de hinder som dessa dagligen möter i samhället. Åtgärder vidtogs samtidigt på europeisk, nationell, regional och lokal nivå med deltagande av många olika intresserade: personer med funktionshinder, deras familjer och organisationer, icke-handikappade personer, beslutsfattare på alla nivåer, arbetsmarknadens parter samt berörda intresserade från offentlig och privat sektor.

Den ovanligt breda uppslutningen av intresserade under hela handikappåret har visat en omfattande önskan om en omläggning av kursen när det gäller att uppnå likabehandling och det europeiska handikappåret har inneburit en ny politisk impuls för att främja ytterligare integration av personer med funktionshinder. Utöver överförandet av gemenskapsdirektivet om inrättande av en allmän ram för likabehandling inom sysselsättning och arbetsliv har ny en utveckling inom politiken tillkännagivits som för närvarande pågår i medlemsstaterna. Den handlar inte bara om att aktualisera gällande lagar och införa nya, utan där uppmuntras också nytänkande, nyskapande metoder och positiva åtgärder.

Den 30 oktober 2003 antog kommissionen ett meddelande "Lika möjligheter för personer med funktionshinder – en europeisk handlingsplan" ^(?), där det framgår hur uppföljningen av det europeiska handikappåret planeras av kommissionen (handlingsplan, integration, tvåårsrapport osv.). I meddelandet beskrivs bl. a. de viktigaste framsteg som hittills gjorts under handikappåret.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling, EGT L 303, 2.12.2000.

⁽²⁾ KOM(2003) 650 slutlig.

(2004/C 78 E/0304)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3610/03

från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Hur importtullar på socker kringgås

Nyligen framkom det (dagstidningen "De Telegraaf" av den 30 september 2003) att företag som är etablerade i Europeiska unionen drar nytta av det låga världsmarknadspriset på socker genom att importera halvfabrikatet tomatsocker (som består av socker, ättika och tomatextrakt) från Schweiz. Produktionsföretagen i Schweiz importerar för detta ändamål "C-socker" från gemenskapen och undviker på det sättet höga produktionskostnader. På samma sätt förfars det vid tillverkningen av läskedrycker.

1. Tycker kommissionen att den här utvecklingen är icke-önskvärd och, om så är fallet, vad ämnar kommissionen göra åt saken?
2. Känner kommissionen till några andra tredje länder eller andra produkter i fråga om vilka samma problematik gör sig gällande eller hotar växa fram?

3. Anser kommissionen att sådana importörer, som från och med den 1 maj 2004 företrädesvis kommer att vara destinerade till de nya medlemsstaterna, är önskvärda?
4. Håller kommissionen med om att lösningen på det ovannämnda problemet ligger i att det fastställs en importkvot för sådana produkter?
5. Håller kommissionen med om att lösningen på problemet med att ursprungsregler kringgås, något som konstaterats i fråga om Balkanländerna och något man fruktar att kommer att bli fallet med de länder som omfattas av avtalet "Allt utom vapen", också består i att det fastställs importkvoter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Schweiz omfattas av en förmånstullsats enligt 1972 års avtal om undantag från tullar på vissa förädlade produkter, däribland läskedrycker, som även kan innehålla socker och som exporteras till gemenskapen.

I det sammanhanget görs ingen väsentlig åtskillnad beroende på om det socker som används för att tillverka produkterna i Schweiz kommer från EU eller har köpts på världsmarknaden, varken när det gäller självkostnadspriset på det socker som används i Schweiz eller slutproduktens ursprung.

Kommissionen är inte ovetande om de konsekvenser som importen av socker eller andra produkter med relativt högt sockerinnehåll från olika länder kan få på gemenskapsmarknaden för socker.

Den förmånsimport som gemenskapen beviljat stimuleras uppenbarligen av att gemenskapspriset på socker generellt sett är tre gånger så högt som världsmarknadspriset.

Dessa frågor utgör en del av den problematik som föranlett kommissionens meddelande till rådet och Europaparlamentet⁽¹⁾ med förslag på tre valmöjligheter när det gäller gemenskapens sockerpolitik. Dessa valmöjligheter omfattar ett kvotsystem, ett jämviktsläge på marknaden genom prissänkningar eller en avreglering av sockermarknaden. Kommissionen kommer efter den pågående diskussionen om meddelandet att lägga fram ett förslag om de framtida bestämmelserna för sockersektorn.

⁽¹⁾ KOM(2003) 554 slutlig.

(2004/C 78 E/0305)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3618/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Byggföreningar i Grekland

Kommissionsledamot Byrne svarade artigt på min fråga E-2850/03⁽¹⁾ men konstaterade att ärendet var att betrakta som en privat angelägenhet. Därefter sammanfattade han kort principerna för det så kallade timeshare-systemet, som dock inte har något att göra med den fråga jag ställde.

Jag vill därför på nytt ta upp frågan, som alltså gäller åtminstone 500 000 grekiska medborgare (enligt uppgifter i många ledande tidningar i Grekland) och som hänför sig till följande, fullständigt oacceptabla, situation: I Grekland finns det byggföreningar av vilka de äldsta bildats för inte mindre än 38 år sedan (till exempel YGEIA SYN.PE, en byggförening för sjukvårdsanställda med säte i Aten och Saronida på Attika som sitt huvudsakliga revir, men även flera andra). Dessa föreningars medlemmar har under flera decennier betalat in årsavgifter och schablonavgifter utan att erhålla någon information om när de kommer att få tillgång till den tomtmark som de har rätt till.

I grekisk press har det varit tal om att det lutar mot åtal i EG-domstolen för dessa föreningar. Är det förenligt med gemenskapens lagstiftning – att tusentals grekiska medborgare (EU-medborgare) betalar avgifter – under årtionden! – utan att fram till dags dato ha fått något för sina pengar? Vilka bestämmelser i gemenskapens lagstiftning kan dessa personer åberopa till sitt försvar?

(¹) Se s. 179.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

På grundval av den information som frågeställaren ger verkar det inte som den beskrivna situationen omfattas av någon specifik gemenskapslagstiftning för konsumentskydd.

Dessutom har kommissionen, även om den känner medlidande med de personer som hamnat i en sådan besvärlig situation, inte rätt att ingripa i enskilda tvister mellan företag/näringsidkare och konsumenter.

Detta ärende verkar vara en intern fråga som enligt subsidiaritetsprincipen endast berör de nationella myndigheterna och i synnerhet de nationella domstolarna. Om en nationell domstol vid ett senare tillfälle anser att fallet är en gemenskapsrättslig fråga och har tolkningsproblem kan den begära ett förhandsavgörande från EG-domstolen.

(2004/C 78 E/0306)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3637/03

från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Arbetsmiljön för arbetstagare som arbetar med konserveringsmedel

EU har på många områden varit med om att trygga en bättre arbetsmiljö i företagen i Europa. Tyvärr kvarstår det problem, dels för att reglerna inte följs eller är otillräckliga och dels för att det saknas kunskap om riskerna inom vissa sektorer, t.ex. inom den industri som producerar livsmedel och konserveringsmedel.

Kan kommissionen i samband med detta redogöra för vad kommissionen känner till om hälsorisker på arbetsplatsen för arbetstagare som arbetar med konserveringsmedel och känner kommissionen till några fall där arbetsgivaren inte genomfört gällande säkerhetsbestämmelser inom denna sektor? Känner kommissionen till några undersökningar inom detta område eller har kommissionen planer på att genomföra nya undersökningar av arbetsmiljön inom denna sektor? Kan kommissionen slutligen redogöra för när kommissionen avser framlägga nya förslag om en bättre arbetsmiljö, till förmån för arbetstagarnas hälsa?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt om att det är viktigt att förebygga eventuella yrkesbetingade risker inom livsmedelsindustrin. Enligt rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet (¹) måste arbetsgivaren se till att det finns en riskvärdering av miljöfaktorer på arbetsplatsen. Arbetsgivaren ska vidta tillräckliga åtgärder till skydd för arbetstagarnas säkerhet och hälsa, inbegripet förebyggande av risker i arbetet och tillhandahållande av information och utbildning samt iordningställande av erforderlig organisation och nödvändiga resurser.

I direktiv 89/391/EEG fastställs också att arbetsgivaren för de ansvariga myndigheterna och i enlighet med nationell lagstiftning och/eller praxis ska upprätta rapporter över arbetsolycksfall, som drabbat arbetstagarna. Medlemsstaterna ska vart femte år rapportera till kommissionen om den praktiska tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv, och om arbetsgivarnas och arbetstagarnas synpunkter. Kommissionen har inte fått några rapporter från medlemsstaterna om tillbud där arbetsgivaren inte skulle ha tillämpat befintliga säkerhetsbestämmelser i industrier som använder konserveringsmedel.

Ett annat av gemenskapens initiativ på arbetsmiljöområdet, rådets direktiv 98/24/EG av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagens hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet⁽²⁾, kan bland andra vara av betydelse när det gäller att kontrollera potentiella risker på arbetsplatsen från konserveringsmedel som används i livsmedel.

Kommissionen är av den åsikten att dessa direktiv ger arbetstagarna inom livsmedelsindustrin ett tillräckligt hälsoskydd. Som parlamentsledamoten vet måste EU:s direktiv om hälsa och säkerhet i arbetet införlivas i medlemsstaternas egen lagstiftning. Det är de nationella myndigheternas uppgift att garantera tillräcklig kontroll och övervakning av att den nationella lagstiftningen genomförs.

För att sprida information om riskerna med farliga ämnen på arbetsplatsen anordnades nyligen Europeiska arbetsmiljöveckan 2003, med Europeiska arbetsmiljöbyrån som samordnande instans. Evenemang anordnades i samtliga medlemsstater och ett informationsmaterial framtaget av arbetsmiljöbyrån finns på webbplatsen <http://osha.eu.int/ew2003>.

Slutligen kungjorde kommissionen i sitt meddelande "Anpassning till förändringar i arbetsliv och samhälle: en ny arbetsmiljöstrategi för gemenskapen 2002-2006"⁽³⁾ att Europeiska arbetsmiljöbyrån kommer att inrätta ett "riskcentrum" som bygger på insamling av god praxis i olika företag eller branscher.

(¹) EGT L 183, 29.6.1989.

(²) EGT L 131, 5.5.1998.

(³) KOM(2002) 118 slutlig.

(2004/C 78 E/0307)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3639/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Luftföroreningar i Wipp- och Eisacktal (Österrike och Italien)

Det är väl känt att de allra minsta partiklarna i luften är särskilt farliga för människor och miljön. Liksom i så många andra liknande fall kommer hälften av partikelutsläppen i Nord- och Sydtyrolen från motorvägstrafiken. Brennermotorvägen, som är en viktig nordsydlig förbindelselänk, skär rakt genom de trånga dalgångarna Wipp- och Eisacktal. Den står för 30 procent av föroreningarna och är med 13 000 ton förbränningsrester årligen en särskild belastning för dessa dalar. På grund av alpdalarnas geologi med ofta stabila meteorologiska förhållanden med inversion och långvariga perioder med svaga vindar sprids inte luftföroreningarna och späs därmed inte heller ut. Den enorma trafiken och dess buller och luftföroreningar har allvarliga följder för människor och naturen.

Kommissionen uppmanas besvara följande:

- Planerar den att införa strängare normer för fordon och deras avgasutsläpp, och i så fall, i vilken form?
- Vilka åtgärder vidtas för att transportväsendets fordonspark skall förbättras?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Genom direktiv 1999/96/EG⁽¹⁾ infördes nya krav för utsläpp från nya tunga fordon i två steg. I och med Euro 4, som gäller från och med oktober 2006 för alla nya tunga fordon, kommer kväveoxidutsläppen att minska med ca 30 % jämfört med de nu gällande kraven, och utsläppen av partiklar kommer att minska med ca 80 %. Från och med oktober 2009 kommer ett nytt obligatoriskt steg (Euro 5) att gälla för alla nya tunga fordon, vilket kommer att leda till att kväveoxidutsläppen minskar med totalt 60 % jämfört med nu gällande krav. Kommissionen håller på att undersöka om det går att införa ytterligare ett steg för att minska utsläppen från tunga fordon (Euro 6 under 2012–2013), och koncentrerar sig då på de viktigaste föroreningarna kväveoxider och partiklar.

Kommissionen håller också på att undersöka om det går att införa ytterligare ett steg för att minska utsläppen från nya personbilar och lätta lastbilar (Euro 5 under 2010), och koncentrerar sig även då på de viktigaste föroreningarna kväveoxider och partiklar.

När det gäller att förbättra transportväsendets fordonspark så införs både strängare utsläppskontroller och nya tekniska åtgärder för system för omborddiagnostik på tunga fordon. Dessa system kommer att ingå i Euro 4 från 2006. Systemen övervakar löpande att utsläppskraven uppfylls och informerar föraren och verkstaden om det uppstår problem med avgasreningssystemen som behöver åtgärdas.

Kommissionen arbetar också på en ny metod för att kontrollera att tunga fordon i drift uppfyller kraven genom att använda PEMS-mätssystem (Portable Emissions Measurement System). Dessa system kommer att komplettera de tekniska åtgärderna i Euro 4.

Äldre tunga transportfordon kan nyutrustas med filter för att minska partikelutsläppen. Detta behandlas dock inte på europeisk nivå, utan snarare på nationell eller lokal nivå och främjas vanligtvis genom skattelättnader. Att nyutrusta fordon med sådana filter leder till en omedelbar och kraftig minskning av utsläppspartiklar.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnistständning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000.

(2004/C 78 E/0308)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3642/03

från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Eurobarometerundersökningen

Kan kommissionen förklara bakgrunden till avsnitt 2.2 i den senaste Eurobarometerenkäten (nr 151), i vilket de tillfrågade uppmanades att ange vilka länder de ansåg kunde utgöra ett hot mot världsfreden?

Vad är syftet med detta avsnitt med tanke på att en utvärdering av uppfattningar om framtida hot mot världsfreden inte nämns som ett av de underliggande målen med undersökningen och att svaren inte tas upp i sammanställningen av enkäten?

Kan kommissionen redogöra för hur man valde ut de länder som är med i undersökningen? Vilka åtgärder kommer att vidtas för att se till att de metoder som används i liknande enkäter i framtiden förbättras?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(23 december 2003)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3334/03 från Christiana Muscardini ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 263.

(2004/C 78 E/0309)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3658/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Antimobbningsdagen – framtida åtgärder

Mot bakgrund av att mobbningen är ett allt svårare problem för arbetstagare i många medlemsstater har fackföreningen Amicus under de gångna tio åren drivit kampanjer och velat få till stånd lagstiftning i Förenade kungariket och Irland för att skydda arbetstagare från att bli illa behandlade på sådana sätt som sammanfattas i begreppet mobbning. Själv tycker jag att det beslut, som fattades av Amicus och flera andra organisationer i Förenade kungariket och gick ut på att torsdagen den 16 oktober 2003 (under Europeiska arbetsmiljöveckan) skulle förklaras för Antimobbningsdagen, innebär ett steg i rätt riktning.

Har kommissionen för avsikt att undersöka hur omfattande problemet med mobbning på arbetsplatsen är inom EU och se efter om de olika medlemsstaterna har skyddsåtgärder mot det i lagstiftningsväg eller av annat slag och då ta särskild hänsyn till vad Amicus och Europeiska arbetsmiljöbyrån anser samt rapportera till parlamentet och föreslå en tidsplan för åtgärder?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

I sitt meddelande "Anpassning till förändringar i arbetsliv och samhälle: en ny arbetsmiljöstrategi för gemenskapen 2002–2006" ⁽¹⁾, förklarade kommissionen att den kommer att "undersöka om ett gemenskapsinstrument om psykiska trakasserier och våld på arbetsplatsen behövs och tillämpningsområdet för detta".

Kommissionen håller för närvarande på att samla in och analysera de uppgifter som finns på detta område. Den kommer bl.a. att beakta lagstiftning som införts eller planeras i medlemsstaterna.

Kommissionen kommer också att ta hänsyn till parlamentets resolution om trakasserier på arbetsplatsen ⁽²⁾, Rådgivande kommittén för arbetarskyddsfrågors ⁽³⁾ yttrande om våld på arbetsplatsen och de uppgifter som finns tillgängliga via Europeiska arbetsmiljöbyrån. Kommissionen kommer även att beakta särskilda erfarenheter av våld på arbetsplatsen, bl.a. de som nämns i denna skriftliga fråga.

På grundval av det ovannämnda planerar kommissionen att under 2004 organisera ett samråd med arbetsmarknadens parter om den möjliga utformningen av gemenskapsåtgärder på detta område, i enlighet med artikel 138 i EG-fördraget. Samrådet ingår i kommissionens arbetsprogram för 2004 ⁽⁴⁾.

Kommissionen anser att psykiskt våld, mobbning och trakasserier är särskilda former av våld på arbetsplatsen. I princip ska samrådet med arbetsmarknadens parter omfatta alla former av våld som skadar arbetstagarnas hälsa, fysiska och psykiska integritet och värdighet.

⁽¹⁾ KOM(2002) 118 slutlig.

⁽²⁾ A5-0283/2001, 19.9.2001.

⁽³⁾ KOM(2003) 346 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 645 slutlig.

(2004/C 78 E/0310)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3659/03**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Fri rörlighet för varor och tjänster

Även om jag helt och fullt ställer upp på att den fria rörligheten för varor och tjänster kräver gemensamma europeiska regler och bestämmelser för storföretag som exporterar sina produkter till andra länder; tycker inte kommissionen att småföretag med liten omsättning och verksamhet endast lokalt och regionalt inom en och samma medlemsstat borde befrias från en del av den belastning som dessa föreskrifter innebär? Har kommissionen någon uppfattning om vilka utgifter sådana små och medelstora företag får vidkännas till följd av bestämmelserna för den gemensamma marknaden och har kommissionen några planer på undantag för företag av det ovannämnda slaget, mot bakgrund av att lokalkännedom innebär en tillräcklig garanti för pålitlighet i allmänhetens ögon?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Kommissionen anser att den inre marknaden erbjuder avsevärda möjligheter för små och medelstora företag. Den menar att avsaknaden av ett integrerat europeiskt regelverk på vissa områden hindrar små och medelstora företag från att kunna växa och utveckla sin verksamhet över gränserna på den inre marknaden⁽¹⁾.

Kommissionen delar helt parlamentsledamotens åsikt att harmonisering av den inre marknaden inte skall ge upphov till orimligt höga kostnader när det gäller att följa gällande regler. Harmonisering av den inre marknaden har alltid som främsta mål att underlätta den fria rörligheten. Om ett land tillämpar oproportionerliga nationella importrestriktioner mot företag eller produkter, uppnås denna fria rörlighet genom att principen om ömsesidigt erkännande tillämpas, så att företaget i ursprungslandet kan tillhandahålla sina varor och tjänster i värdlandet på grundval av sina inhemska regler. Sådana principer ökar inte de ekonomiska kostnaderna för att följa gällande regler. Tvärtom minskar de dem avsevärt eftersom aktörer som är verksamma över gränserna endast behöver följa ett regelverk i stället två eller femton (och inom kort tjugofem) regelverk.

När gemenskapsharmonisering behövs för att skydda exempelvis konsumenter och miljö måste den också iaktta proportionalitetsprincipen. Den måste med andra ord utformas som regler som garanterar den obligatoriska höga gemensamma skyddsnivån på ett sätt som begränsar handeln så lite som möjligt. Sådan harmonisering innebär inte nödvändigtvis att de nationella aktörerna får nya regler att följa, utan harmoniseringen ändrar i allmänhet de befintliga reglerna så att målen av allmänt intresse uppnås effektivt samtidigt som fri rörlighet medges.

För att se till att proportionalitetsprincipen följs är det nödvändigt att göra en riktig uppskattning av de kostnader och den administrativa börda som gemenskapsåtgärderna medför. Även om kommissionen, med avseende på äldre gemenskapslagstiftning, inte har systematiserad information om kostnader för att följa reglerna och om administrativa bördor spelar uppskattningen av dessa kostnader och bördor en viktig roll i det nya förfarandet för konsekvensanalyser som kommissionen inrättat⁽²⁾. Det nya förfarandet för konsekvensanalyser kommer att integrera alla befintliga konsekvensanalysemekanismer i kommissionen i ett enda system och inbegriper även de ekonomiska konsekvensanalyser som kommissionen genomfört för sina lagstiftningsförslag sedan 1986. Det nya förfarandet för konsekvensanalyser tillhandahåller för varje enskilt förslag en systematisk analys av det aktuella problemet, målet, de olika alternativen för att nå målet och de troliga följderna i varje enskilt fall. Samråd med intressenter inklusive små och medelstora företag kommer att utgöra en viktig del av förfarandet.

Avslutningsvis har kommissionen med en smidigt fungerande inre marknad som ledstjärna målsättningen att fullständigt redovisa de ekonomiska kostnaderna för att följa gällande regler. Kommissionen kan därför inte ställa sig bakom parlamentsledamotens förslag om att små företag skall få göra avsteg från harmoniseringsbestämmelserna som syftar till att nå de höga skyddsnivåerna för frågor av allmänt intresse

såsom folkhälsan, konsumenter eller miljön. Detta skulle inte bara undergräva skyddet av berättigade mål av allmänt intresse till förfång för unionens medborgare utan även generellt undergräva tilliten till och förtroendet för verksamheten i små och medelstora företag i unionen.

(¹) I sin rapport om situationen på den inre marknaden för tjänster [KOM(2002) 441 slutlig] konstaterade kommissionen att små och medelstora företag särskilt drabbas av det för närvarande splittrade europeiska regelverket.

(²) KOM(2002) 278 slutlig. Se http://europa.eu.int/comm/governance/suivi_lb_en.htm

(2004/C 78 E/0311)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3662/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Nötkött, naturliv och hållbar utveckling i Botswana

Jag har fått kännedom om att Botswanas regering överväger att inhägnad områden för att öka landets produktion av nötkött. Som jag förstår det, är köttet till större delen avsett för EU. Detta skulle få betydande konsekvenser för det lokala djur- och växtlivet, samhällena och turistnäringen.

Kan kommissionen bekräfta om detta skulle strida mot EU:s miljömässiga och sociala normer? Kommer kommissionen mot bakgrund av att EU är en stor importör av botswanskt nötkött att utöva påtryckningar på myndigheterna i Botswana att ompröva sina alternativ?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Kommissionen är medveten både om Botswanas regerings avsikt att ändra sitt befintliga nätverk av boskaps- och viltinhägnader i Ngamiland och om de aktuella händelserna när det gäller denna fråga, uppsättandet av ett nytt veterinärt stängsel i syfte att utvidga det område som är fritt från mul- och klövsjuka.

Även om det inte finns något direkt samband mellan de planerade inhägnaderna och de projekt i Botswana som f.n. finansieras av EUF/budgetposter håller kommissionen och dess delegation i Botswana, eftersom de är medvetna om de frågor som står på spel, kontakten med de olika intressenterna, inklusive den icke-statliga organisationen Byrån för miljöundersökningar. Dessutom förs en permanent dialog med Botswanas regering om bevarandet av naturresurser.

I den av Botswana och DFID (den brittiska myndigheten för internationell utveckling), bekostade rapporten "Miljöpåverkan av veterinära stängsel i Ngamiland" anges olika tekniska möjligheter och ges en solid informationsbas om miljöpåverkan på Okavangodeltat. Såvitt kommissionen känner till har Botswanas regering inte fattat beslut om något speciellt alternativ. Kommissionen erfar emellertid att Botswanas regering planerar ett antal kompletterande studier (särskilt om socio-ekonomisk påverkan) till följd av rekommendationerna i rapporten. Delegationen räknar med att saken kommer att lösas genom de återupptagna lokala samråden, och genom dialog mellan intressenterna i Botswana.

Boskapsskötselns betydelse för försörjningen i Ngamiland bör inte underskattas. Det bör noteras att till skillnad från andra länder i södra Afrika kommer största delen av det kött som exporteras från småbruk som omfattas av kontrollen av mul- och klövsjuka även om någon export inte skulle förekomma. Kontroll av mul- och klövsjuka har därför en positiv effekt när det gäller fattigdomsbekämpning. Kontrollen är möjlig genom en serie åtgärder, bl.a. uppsättandet av stängsel (med olika utrustning).

I mer allmänna utvecklingstermer visar debatten på vikten av planering av markanvändning, särskilt avseende betesmarker, även i Botswana. Övertalning, resurser och initiativkraft krävs för att definiera och att bygga upp ett livskraftigt samspel mellan boskap och vilda djur och att göra en avvägning mellan de olika intressen som stödjer vilda djur respektive boskap.

Kommissionen kommer att fortsätta att noga övervaka situationen. Den har nyligen sammanträffat med den icke-statliga organisationen Byrån för miljöundersökningar för att inhämta deras åsikt och för att erhålla ytterligare information.

(2004/C 78 E/0312)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3664/03

från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Kvinnors reproduktiva hälsa

Enligt uppgifter från FN:s befolkningsfond har ett stort antal kvinnor i Liberia avlidit i infektioner i fortplantningsorganen av ett slag som hade gått att behandla eller i komplikationer i samband med graviditet. Hiv/aids är också mycket utbrett bland kvinnor i Liberia till följd av de många våldtäkterna under inbördeskriget och avsaknaden av tryggt transfusionsblod.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta redogöra för vilka åtgärder kommissionen vidtar till förmån för program för kvinnors reproduktiva hälsa i Liberia?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Kommissionen är genom sin lokale representant och olika uppdrag på fältet fullt medveten om kvinnornas situation i Liberia. Kommissionen är oroad av situationen och även av den oerhörda inverkan som inbördeskriget har på kvinnors hälsa antingen direkt genom våldtäkt och alla slags övergrepp eller indirekt genom omflyttningar, utbredd fattigdom och frånvaro av hälsovård för grundläggande hälsobehov.

Alla åtgärder som stödjer återställandet av fredliga förhållanden och införande av rättssäkerhet har därför betydelse för kvinnors hälsa. Det program som nu tillsammans med andra bilaterala och multilaterala donatorer genomförs för att stödja de fredsbevarande styrkorna från Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (8 miljoner euro) avser att bygga upp fredliga förhållanden. Vissa av åtgärderna är emellertid avsedda att återupprätta och direkt stödja hälsovården.

Programmet "Återanpassning av återvändande och tvångsflyttade människor i Liberia" (25 miljoner euro) vilket genomförs sedan 2001, är starkt präglad av hälsofrågor. Syftet är att främja tillgången på grundläggande hälso- och sjukvård genom lokala hälsoteam biträdda av icke-statliga organisationer och att förbättra tillgången på verksamma och billiga läkemedel genom att förbättra det sätt på vilket den icke-statliga nationella läkemedelstjänsten fungerar.

Programmet "Återuppbyggnad och kapacitetsuppbyggnad efter konflikter" (40 miljoner euro) har nyligen beslutats. Dess syfte är att underlätta och stödja initiativen om fred och nationell försoning enligt fredsöverenskommelsen i Accra för att lätta samhälleliga spänningar och säkerställa en försoning (demobilisering och ekonomisk och social återanpassning av de stridande) på nationell och lokal nivå (återupprättande av de viktigaste ministerierna och andra väsentliga institutioner). Syftet är särskilt att uppmuntra och påskynda processen att återanpassa drabbade befolkningar socialt och ekonomiskt (i synnerhet på lokal nivå) och att bidra till fysiskt återupprättande av grundläggande infrastruktur och tjänster (allmänna och andra), inklusive tillgång till hälsovård, läkemedel, utbildning och vatten.

(2004/C 78 E/0313)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3666/03**från Mario Mantovani (PPE-DE) till kommissionen**

(2 december 2003)

Ämne: Hälso- och sjukvårdstjänster och patienters fria rörlighet

I sin dom i målet Müller-Fauré/Van Riet (C-385/99) gör domstolen en tydlig åtskillnad mellan, å ena sidan, läkarbehandling vid en vårdcentral eller läkarmottagning och, å andra sidan, sjukhusvård, och slår fast att krav på förhandstillstånd endast strider mot principen om det fria utbytet av tjänster om det gäller en behandling som inte omfattar sjukhusvård och som tillhandahålls av en icke avtalsbunden person i en annan medlemsstat. I sitt betänkande om hälso- och sjukvårdens och äldreomsorgens framtid (december 2002 – A5-0452/2002) påpekar parlamentet att för att uppnå målet att garantera tillgänglighet, kvalitet och finansiell hållbarhet krävs det bland annat att en inre marknad för hälso- och sjukvårdstjänster och -produkter skapas som garanterar tjänster av hög kvalitet, tillgänglighet och finansiell hållbarhet. Samtidigt gäller det, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, att ta hänsyn till lönsamheten och den finansiella kapaciteten hos medlemsstaternas hälsovårdssystem liksom att garantera såväl medborgarnas fria rörlighet som tillgången till de tjänster som står till buds i varje medlemsstat.

Hur kommer det sig att domstolen inte intar samma ståndpunkt när det gäller sjukhusvård?

Kommissionen ombes i detta sammanhang besvara följande frågor:

- Hur kan det förenas med Europamedborgarens status att dennes rätt till hälso- och sjukvård enligt ovannämnda dom endast garanteras fullt ut då det gäller läkarbehandling vid en vårdcentral eller läkarmottagning och inte sjukhusvård, en distinktion som bygger på en rent ekonomisk logik?
- Hur skall denna dubbla ordning, som innebär valfrihet vid behandling som inte omfattar sjukhusvård och krav på förhandstillstånd vid sjukhusvård, förenas med den höga hälsoskyddsnivå som garanteras i de gällande fördragen?
- Hur kan Europamedborgarnas möjlighet att välja fritt utgöra ett hot mot den ekonomiska jämvikten för en nationell ordning som innebär att ersättningen för tjänster tillhandahållna i en annan medlemsstat inte överstiger den ersättning som utgår för samma tjänster inom det egna systemet?
- Mot bakgrund av att rådets förordning nr 1408/71⁽¹⁾ om tillämpningen av systemen för social trygghet för migrerande arbetare och deras familjer redan anger vilka mekanismer skall gälla för ersättning i efterhand för kostnader avseende vård som har tillhandahållits i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten, hur förklarar man de tekniska hinder som tycks föreligga för att samordna den ersättning som skall utgå mellan medlemsstaterna om europamedborgare vid val av ges möjlighet att välja mellan sjukhusvårdstjänster i olika medlemsstater?
- Utgör inte åtagandet att kräva förhandstillstånd för sjukhusvård ett sätt att neka patienter möjligheten att välja vårdinstans utifrån principen om kvalitet och tillgång för alla, och därmed en form av diskriminering mot medborgare som saknar tillräckliga ekonomiska resurser för att inte vara beroende av förhandstillstånd och därmed omedelbart få tillgång till adekvat vård?
- En effektiv utbyggnad av den inre marknaden förutsätter att de fyra grundläggande friheterna erkänns fullt ut. När kommer friheten att tillhandahålla och utnyttja tjänster (för utövarnas respektive de sjukförsäkrades del)?

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2; svensk specialversion / kapitel 5 bind 1 s. 0057.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Kommissionen har redan besvarat den muntliga frågan H-763/03 som parlamentsledamoten ställde i samma ärende vid frågestunden under decembersessionen 2003⁽¹⁾. Inom ramen för denna skriftliga fråga kan kommissionen svara mer i detalj.

Som parlamentsledamoten nämner uttalade sig domstolen i målet Müller-Fauré/van Riet⁽²⁾ om frågan om förhandstillstånd för återbetalning av avgifter när det gäller vård som getts i en annan medlemsstat. Domen är en i raden av domar som domstolen avkunnat i denna fråga sedan 1998⁽³⁾. Det bör noteras att domstolen än en gång har uttalat sig i målet Inizan⁽⁴⁾. Det är mot bakgrund av denna samlade rättspraxis som de frågor som ställts till kommissionen bör beaktas.

I dessa domar har domstolen erkänt patienters rätt att få återbetalning för kostnader för medicinsk vård i en annan medlemsstat. Domstolen har dock förbundit denna rätt med villkor som bl.a. är avsedda att säkerställa en ekonomisk balans i socialförsäkringen och garantera en hög hälsoskyddsnivå. Dessa överväganden ligger till grund för den skillnad domstolen gör mellan sjukhusvård och annan vård. Det bör dock understrykas att även när det gäller sjukhusvård, där domstolen har ansett det motiverat med ett förhandstillstånd, har den dock ansett att detta krav inte längre var motiverat i det fall patienten fick vänta överdrivet länge på vården med hänsyn till sitt hälsotillstånd. Domstolen lät patientens hälsoskydd gå före överväganden av rent ekonomisk natur som för övrigt enligt fast rättspraxis inte kan motivera ett hinder för den grundläggande principen om frihet att tillhandahålla tjänster.

När det gäller annan vård än sjukhusvård har domstolen godkänt patienternas valmöjlighet genom att ange att ett förhandstillstånd för återbetalning inte var befogat och borde tas bort. Domstolen bekräftade att för att inte riskera den ekonomiska balansen i socialförsäkringssystemet i den medlemsstat där patienten är försäkrad ska patienten få tillgång till vård inom de ramar för sjukvård som gäller för patienterna i den medlemsstat där personen är försäkrad. Den medlemsstat där personen är försäkrad är endast skyldig att återbetala den vård som getts i en annan medlemsstat i den mån vården skulle ha återbetalats inom dess socialförsäkringssystem, om den hade getts på eget territorium. Kostnaderna återbetalas enligt gällande taxor i den medlemsstat där personen är försäkrad och de villkor som medlemsstaterna har infört på sitt territorium för beviljande av annan vård än sjukhusvård, t.ex. kravet på konsultation av en allmänläkare innan en specialist anlitas, gäller också vård som ges i en annan medlemsstat.

När det gäller sjukhusvård har domstolen medgett att kravet på förhandstillstånd var berättigat med tanke på medlemsstaternas planering. Det handlar om att å ena sidan göra det möjligt för dem att på sitt territorium garantera tillräcklig och kontinuerlig tillgång till ett välavvägt utbud av sjukhusvård av god kvalitet och å andra sidan att säkerställa kontroll av kostnaderna och så långt möjligt undvika allt slöseri med tekniska och mänskliga resurser. På detta sätt ligger bibehållandet av kravet på förhandstillstånd i detta fall i de patienters intresse som i sin egen medlemsstat vill kunna få adekvat behandling. Domstolen har sagt att om så inte är fallet, t.ex. om det finns väntelistor på det nationella territoriet för att få den vård som krävs för patientens hälsotillstånd, skulle det inte vara motiverat med ett tillstånd för behandling. Domstolen har understrukit att tillstånd att genomgå behandling i en annan medlemsstat endast kan förvägras när motsvarande behandling eller en behandling med samma effekt för patienten kan erhållas i rimlig tid på det nationella territoriet. Den har erinrat om att "vid bedömningen av om en behandling som är lika effektiv för patienten kan erhållas i tid i den medlemsstat där den sjukförsäkrade personen är bosatt, är den behöriga institutionen skyldig att ta hänsyn till samtliga omständigheter i det enskilda fallet och därvid vederbörligen beakta inte bara patientens hälsotillstånd, och i förekommande fall hur svåra smärtor patienten har eller hur gravt funktionshindrad denne är – vilket till exempel skulle kunna omöjliggöra utövande av yrkesverksamhet eller göra detta oerhört svårt – vid tidpunkten när tillstånd söks, utan också dennes sjukdomshistoria". Medborgarna kan således hädanefter få den sjukhusvård som krävs för deras hälsotillstånd även i de fall behandlingen ges i en annan medlemsstat. Möjligheten till behandling utomlands är således inte längre förbehållet de patienter som har tillräckliga medel att betala de medicinska kostnaderna utan hjälp från socialförsäkringen.

Förordning nr 1408/71⁽⁵⁾, som stöder och underlättar fritt tillhandahållande av de tjänster som avses i artikel 49 i EG-fördraget, har till syfte att garantera de försäkrades rätt till vårdförmåner i vistelsemedlemsstaten på den behöriga institutionens bekostnad enligt bestämmelserna i lagstiftningen i den medlemsstat där förmånerna utges, som om den försäkrade var ansluten där. I detta hänseende begränsar inte EG-rätten medlemsstaternas behörighet att själva administrera sina socialförsäkringssystem. I avsaknad av harmonisering på EU-nivå åligger det varje medlemsstat att dels i sin lagstiftning fastställa villkoren för rättighet eller skyldighet att ansluta sig till ett socialförsäkringssystem, dels de villkor en person ska uppfylla för att ha rätt till förmåner.

I artikel 22 i förordning 1408/71 anges ett förfarande för återbetalning av kostnader för behandling som patienter har fått tillstånd till i en annan medlemsstat, bl.a. för sjukhusvård. I artikel 36 i förordningen fastställs de praktiska villkoren för denna återbetalning mellan socialförsäkringsinstitutionerna. När det gäller behandling som en person avser att genomgå i en annan medlemsstat fastställs i artikel 22 de fall där medlemsstaterna inte kan vägra tillstånd för vård utomlands. Den ger således medlemsstaterna alla möjligheter att fastställa andra villkor för när tillstånd kan beviljas enligt deras nationella lagstiftning. De svårigheter som parlamentsledamoten hänvisar till har tagits upp av medlemsstaterna när det gäller återbetalning av kostnader för sjukhusvård som utgetts direkt i en annan medlemsstat enligt principen om frihet att tillhandahålla tjänster och inte enligt förordning 1408/71. I förordningen ställs krav på förhandstillstånd när det gäller sjukhusvård, vilket domstolen anser vara motiverat. Detta instrument innehåller således tekniska och administrativa lösningar för att garantera patienterna återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner i en annan medlemsstat på säkra villkor, förutsatt att medlemsstaterna använder det i större utsträckning och på ett mer öppet sätt.

(¹) Skriftligt svar, 17.12.2003.

(²) Dom i mål C-385/99 av den 13 maj 2003, V.G. Müller-Fauré mot Onderlinge Waarborgmaatschappij O.Z. Zorkverzekeringen UA och E.E. M. Van Riet mot Onderlinge Waarborgmaatschappij ZAO Zorkverzekeringen, REG 2003, s. I-04509.

(³) Dom i mål C-155/96 av den 28 april 1998, Kohll, REG 1998, s. I-1931, dom i mål C-120/95 v den 28 april 1998, Decker, REG 1998, s. I-1831, dom i mål C-157/99 av den 12 juli 2001, Smits och Peerbooms, REG 2001, s. I-05473, dom i mål C-368/98 av den 12 juli 2001, Vanbraekel, s. I-05363.

(⁴) Dom i mål C-56/01 av den 23 oktober 2003 Patricia Inizan mot Caisse Primaire d'Assurance Maladie des Hauts de Seine affaire, REG 2003, s. I-0000.

(⁵) Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, EGT L 149, 5.7.1971, version som uppdaterats genom förordning 118/97, EGT L 28, 30.1.1997.

(2004/C 78 E/0314)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3693/03

från Armin Laschet (PPE-DE) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Ej offentliggjord undersökning om antisemitism från Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet

1. Håller kommissionen med Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet (EUMC) om att den undersökning som genomfördes av centrumet för antisemitismforskning vid Berlins tekniska universitet i oktober 2002 inte skall offentliggöras?
2. Om svaret är ja, av vilken anledning?
3. Om svaret är nej, är kommissionen beredd att arbeta för att den undersökning som genomförts av det ansedda centrumet för antisemitismforskning vid Berlins tekniska universitet omgående offentliggörs?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(13 januari 2004)

Den rapport om antisemitism som ledamoten hänvisar till genomfördes av Berlin Technical Institute på uppdrag av Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet och inte av kommissionen. Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet tillbakavisade den 26 november 2003 i ett yttrande påståendet att rapporten skulle ha undanhållits allmänheten. I sitt yttrande klargjorde styrelseordföranden att styrelseledamöterna ansåg att uppdragstagarnas arbete dels var av bristande kvalitet, dels att de saknade belegg för sina påståenden. Ordförande beklagade också att styrelsens gemensamma beslut, som fattades enbart på grundval av att Berlin-centrumets forskning inte höll tillräckligt hög kvalitet, har utnyttjats för att rubba förtroendet för det viktiga arbete som Europeiska centrumet bedriver i kampen mot rasism och främlingsfientlighet i Europa.

Styrelsen för Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet, vilken fattade det gemensamma beslutet om forskningens kvalitet, består dels av 15 oberoende och framstående experter inom rasism, främlingsfientlighet och antisemitism, dels av en representant från vardera kommissionen, Europarådet och parlamentet.

Forskningen har nu offentliggjorts på Europeiska centrumets webbplats på följande adress: (<http://www.eumc.eu.int/eumc/index.php>).

Rapporten åtföljs av ett yttrande där det anges varför styrelsen ansåg att forskningen inte höll tillräckligt hög kvalitet.

(2004/C 78 E/0315)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3696/03

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(3 december 2003)

Ämne: Balanserat deltagande mellan kvinnor och män i beslutsprocessen

I rådets rekommendation nr 96/694/EG⁽¹⁾ uppmanas kommissionen att för parlamentet (med flera) lägga fram en rapport om rekommendationens genomförande, "första gången tre år efter det att denna rekommendation antagits och därefter årligen, om genomförande av denna, på grundval av den information som medlemsstaterna och Europeiska gemenskapernas institutioner och organ tillhandahåller". Hittills har bara den första av dessa rapporter överlämnats till Europaparlamentet, vilket skedde år 2000.

När ämnar kommissionen lägga fram de årliga rapporter som skulle ha följt på denna? Har frågeformulären översänts till medlemsstaterna (och de stater och institutioner som berörs av rekommendationen), i syfte att samla in och sammanställa information om de framsteg som gjorts i anslutning till genomförandet av rekommendationen? Varför har kommissionen fortfarande inte uppfyllt förpliktelsen i rådets rekommendation?

⁽¹⁾ EGT L 319, 10.12.1996, s. 11.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

En balanserad fördelning mellan kvinnor och män i beslutsprocessen är en mycket viktig fråga för kommissionen.

Rådets rekommendation 96/694/EG om en balanserad fördelning mellan kvinnor och män i beslutsprocessen följdes upp med en rapport av kommissionen år 2000. Slutsatsen av rapporten var att de åtgärder som vidtagits sedan 1996 sammantaget fått en positiv effekt. De ursprungliga förväntningarna hade emellertid inte infriats och det har skett ytterligare uppföljningar.

Kommissionen har följt utvecklingen när det gäller jämställdhet i beslutsprocessen i sina årliga rapporter om lika möjligheter för kvinnor och män. Rapporterna från 2000 och senare har innehållit ett urval siffror på området och även beskrivit tendenser i lagstiftningsarbetet i medlemsstaterna när det gäller fördelningen mellan kvinnor och män i beslutsprocessen.

Sedan 1999 har ministerrådet i sina slutsatser antagit indikatorer för att kunna övervaka framstegen på de politikområden som rör handlingsplattformen från Beijing. En uppsättning indikatorer och statistik om kvinnor i den ekonomiska beslutsprocessen antogs vid rådets möte den 1 december 2003.

Inom ramen för EU:s fjärde handlingsprogram för lika möjligheter finansierade kommissionen den europeiska databasen över kvinnor i beslutsprocessen. En balanserad fördelning mellan kvinnor och män i beslutsprocessen på livets alla områden var huvudtemat i programverksamheten för bidrag 2003 inom det

femte handlingsprogrammet. Kommissionen kommer att finansiera ca 20 gränsöverskridande projekt som skall bidra till att främja kvinnors deltagande i beslutsprocessen.

Med utgångspunkt i en analys av dessa olika initiativ har kommissionen beslutat inrätta en databas över kvinnor och män i beslutsprocessen, som är framsynt i fråga om tillvägagångssätt och räckvidd. Med hjälp av information som inhämtas från en mängd olika aktörer kommer databasen kontinuerligt att ge information om framstegen när det gäller att uppnå en balanserad fördelning mellan kvinnor och män i beslutsprocessen på politiska, offentliga, rättsliga, sociala och ekonomiska områden.

(2004/C 78 E/0316)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3761/03

från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Skyldighet att avliva häst pga användningen av nandrolon

I Finland har det nyligen uppenbarats sig ett fall av dopning av en travhäst genom injektion av nandrolon. Länsveterinären i ifrågavarande område påstår att lagen klassificerar alla travhästar som produktionsdjur och slår fast att dopade djur bör avlivas genast och den vägen förhindras att hamna på matbordet, trots att hästen aldrig varit avsedd att nå livsmedelskedjan. Lagstiftningen är dock inte entydig då det formuleras att hästen "kan" avlivas. Lagen är kopplad till EU-direktiv 96/22⁽¹⁾ och 96/23⁽²⁾.

Anser kommissionen att länsveterinärens tolkning av direktiv 96/22 och 96/23 är korrekt och att denna travhäst måste avlivas genast?

⁽¹⁾ EGT L 125, 23.5.1996, s. 3.

⁽²⁾ EGT L 125, 23.5.1996, s. 10.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Direktiv 96/22/EG⁽¹⁾, ändrat genom direktiv 2003/74/EG⁽²⁾ och direktiv 96/23/EG⁽³⁾, särskilt artikel 23.2 i detta, kan tolkas så att en häst som dopats genom injicering av hormonet nandrolon genast måste sändas till ett särskilt slakteri.

Detta gäller dock inte om hästens ägare definitivt undantar hästen från slakt för livsmedelsframställning enligt kontrollmekanismerna i beslut 93/623/EEG⁽⁴⁾ och 2000/68/EG⁽⁵⁾.

I art. 23.2 i direktiv 96/23 föreskrivs följande:

2. Efter provtagning i enlighet med artikel 17 skall, i händelse av bekräftelse på illegal behandling, det eller de djur som befunnits positiva omedelbart avlivas på stället eller köras direkt till det slakteri som utsetts eller till en styckningsanläggning åtföljda av ett officiellt veterinärintyg för att där avlivas. De djur som på detta sätt avlivas skall sändas till en anläggning för bearbetning av högriskmaterial i enlighet med direktiv 90/667/EEG⁽²¹⁾.

Av denna bestämmelse framgår att syftet med destruktion av djuret efter slakt är att garantera att köttet inte når livsmedelskedjan. Det kan därför tolkas så att en häst som dopats genom injicering av hormonet nandrolon, genast måste sändas till ett särskilt slakteri när den behöriga myndigheten inte har några ytterligare kontrollmekanismer att tillgripa för att säkerställa detta folkhälsomål.

Sådana ytterligare kontrollmekanismer omfattar bl.a. identifiering av registrerade hästar enligt beslut 93/623/EEG⁽¹⁾ och 2000/68/EG.

⁽¹⁾ EGT L 125, 23.5.1996.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/74/EG av den 22 september 2003 om ändring av rådets direktiv 96/22/EG om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell eller tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion, EUT L 262, 14.10.2003.

⁽³⁾ Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG, EGT L 125, 23.5.1996.

⁽⁴⁾ EGT L 298, 3.12.1993

⁽⁵⁾ 2000/68/EG: Kommissionens beslut av den 22 december 1999 om ändring av kommissionens beslut 93/623/EEG och om identifiering av hästdjur för avel och produktion, EGT L 23, 28.1.2000.

(2004/C 78 E/0317)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3764/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Spanska hydrologiska planen: priset på de överförda vattenresurserna och kostnadstäckning

Såsom kommissionen vet använder den spanska regeringen en betydande del av de beviljade gemenskapsmedlen till att samfinansiera vattenregleringsbyggen. Det spanska rättssystemet kräver att de parter som drar nytta av delvis offentligt finansierade vattenregleringsbyggen erlägger en avgift som kompensation för kostnaderna för den offentliga investeringen (artikel 114 i den kungliga lagdekreten av den 20 juli 2001, nr 1/2001, genom vilken den text som ingår i vattenlagen godkänns, BOE 24.7.2002). Nyligen har ordföranden för Júcars vattenförbund, José María González Ortea, talat för att användare av ny vatteninfrastruktur inte skall tvingas återbetala EU-stöd som beviljas vattenregleringsbyggen av gemenskapsintresse (Las Provincias, 13.11.2003).

I detta sammanhang bör man beakta gemenskapsrätten, och i synnerhet kravet på insyn i förvaltningen och genomförandet av strukturfonderna (skälen 26 och 57, samt artiklarna 17 till 19, 34, 36 och 46 i förordning nr 1260/1999⁽¹⁾), förbudet mot en snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden till följd av statligt stöd (artikel 87 i EG-fördraget), skyddet av gemenskapens finansiella intressen (artikel 280 i EG-fördraget) samt skyldigheten att ta hänsyn till principen om täckning av kostnaderna för vattentjänster (artikel 9 i direktiv 2000/60/EG⁽²⁾). Anser kommissionen mot bakgrund av ovanstående att den spanska regeringen, när den ansöker om gemenskapsfinansiering av ett vattenregleringsprojekt, klart och tydligt bör specificera följande frågor:

- Vilka kommer att dra nytta och direkt beröras av användningen av det reglerade vattnet?
- Hur kommer de som drar nytta av projektet att bidra till täckningen av kostnaderna för den offentliga investeringen?
- Kommer täckningen av kostnaderna för offentliga medel att behandlas annorlunda om medlen härrör från staten eller från gemenskapen?
- Kommer de som drar nytta av projektet att på något sätt befrias från skyldigheten att bidra till täckningen av gemenskapens kostnader?

Anser kommissionen att det i fråga om vattenöverföringsprojektet Júcar-Vinalopó har lagts fram tillräckligt med uppgifter för att man skall kunna fastställa vilka som drar nytta av projekten och hur dessa kommer att bidra till kostnadstäckningen, samt om någon av de berörda aktörerna kommer att befrias från skyldigheten att bidra till denna kostnadstäckning?

Har den spanska regeringen uppgett om den har för avsikt att på något sätt befria alla eller någon av de berörda aktörerna från skyldigheten att bidra till kostnadstäckningen?

(¹) EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

(²) EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(3 februari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0318)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3765/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Carraras utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1063/03 (¹) om huruvida kommunen Carrara lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

(¹) EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0319)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3766/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Florens utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1064/03 (¹) om huruvida kommunen Florens lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

(¹) EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0320)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3767/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Livornos utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1065/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Livorno lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0321)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3768/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Maceratas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1066/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Macerata lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0322)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3769/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Massas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1067/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Massa lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0323)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3770/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Perugias utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1068/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Perugia lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0324)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3771/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pistoias utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1071/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Pistoia lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0325)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3772/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pratos utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1072/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Prato lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0326)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3773/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Sienas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1073/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Siena lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0327)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3774/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Ternis utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1074/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Ternis lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0328)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3775/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Anconas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1062/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Ancona lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

(2004/C 78 E/0329)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3793/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pisas utnyttjande av medlen från Leonardo da Vinci-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1070/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Pisa lagt fram projekt inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att kommunen i fråga inte har lagt fram några projekt.

Med hänvisning endast till de medel som förvaltas centralt, kan kommissionen upplysa om kommunen i fråga har lagt fram något projekt sedan dess, och om man i så fall har anslagit medel åt detta?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 151.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3765/03, E-3766/03, E-3767/03,
E-3768/03, E-3769/03, E-3770/03, E-3771/03, E-3772/03,
E-3773/03, E-3774/03, E-3775/03 och E-3793/03
ingivet av Viviane Reding för kommissionen

(15 januari 2004)

En del av de medel som fördelas enligt Leonardo da Vinci-programmet förvaltas av nationella organ, främst de projekt som handlar om rörlighet över gränserna. Deras samlade budget utgör nästan 40 % av programmets årliga budget.

Frågeställaren bör kontakta det nationella organet i Italien för ytterligare upplysningar om dessa projekt: ISFOL, Via G.B. Morgagni 30/e, I-00161 Roma, tel. (+39-06) 44 59 01, fax (+39-06) 44 59 04 75.

Vad gäller de medel som förvaltas av kommissionen centralt (pilotprojekt, temaprogram, språkfärdigheter, transnationella nätverk, referensverktyg) visade en kontroll av kommunerna Ancona, Carrara, Firenze, Livorno, Macerata, Massa, Perugia, Pisa, Pistoia, Prato, Siena och Terni att ingen av dem lämnade något förslag i samband med 2003 års förslagsomgång inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet (urvalet gjordes i juli 2003).

(2004/C 78 E/0330)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3794/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Miljöcertifiering av fisket

Har kommissionen några planer på att utarbeta en metod som medger insyn med exempelvis den miljöcertifiering som inrättats av Marine Stewardship Council som förebild, för att fastställa vilka delar av EU:s fiske som förvaltas på ett hållbart sätt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

För att befästa förra årets reform av den gemensamma fiskeripolitiken är det i detta avgörande skede nödvändigt att på ett seriöst sätt ta upp frågan om miljömärkning. Därför avser kommissionen att under första halvåret 2004 lägga fram ett meddelande till rådet och Europaparlamentet, i syfte att överväga möjliga alternativ och därigenom inleda en djupgående diskussion med alla berörda parter.

Man bör komma ihåg att denna fråga har gett upphov till stora kontroverser i internationella forum. Många utvecklingsländer har intagit en mycket reserverad hållning. Kommissionen kommer i detta sammanhang att utnyttja både erfarenheterna från de nuvarande certifieringssystemen och det pågående idéarbetet inom FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO).

Ett gemenskapsinitiativ bör utformas så att det kan överbygga klyftorna och motverka det ökande antalet subjektiva eller dåligt kontrollerade privata märkningsprogram. Miljömärkningssystem bör vara tillgängliga för alla aktörer på ett icke-diskriminerande sätt, de bör vara anpassade till små och medelstora företags behov när det gäller de kostnader som är förknippade med systemen, och de bör vara helt i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser inom Världshandelsorganisationen (WTO).

(2004/C 78 E/0331)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3798/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Anconas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0978/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Ancona lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0332)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3799/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pisas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0986/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Pisa lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0333)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3800/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pistoias utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0987/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Pistoia lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0334)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3801/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pratos utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0988/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Prato lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0335)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3802/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Sienas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0989/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Siena lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0336)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3803/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Ternis utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0990/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Terni lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0337)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3804/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Perugias utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0984/03 ⁽¹⁾ om huruvida kommunen Perugia lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0338)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3805/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Carraras utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0979/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Carrara lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0339)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3806/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Florens utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0980/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Florens lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0340)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3807/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Livornos utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0981/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Livorno lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0341)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3808/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Maceratas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0982/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Macerata lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0342)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3809/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Massas utnyttjande av medlen från programmet Kultur 2000

Med hänvisning till min tidigare fråga E-0983/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Massas lagt fram projekt inom ramen för programmet Kultur 2000 eller beviljats medel för dessa projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 30 juli 2003 att fram till och med 2000 har kommunen i fråga inte lagt fram några projekt. Kan kommissionen upplysa om vad som har hänt i denna fråga sedan dess?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3798/03, E-3799/03, E-3800/03,
E-3801/03, E-3802/03, E-3803/03, E-3804/03, E-3805/03,
E-3806/03, E-3807/03, E-3808/03 och E-3809/03
ingivet av Viviane Reding för kommissionen

(26 januari 2004)

Såsom parlamentsledamoten påpekar svarade kommissionen den 30 juli 2003 på en tidigare fråga i samma ärende⁽¹⁾.

Situationen efter juli 2003 är följande: förslagsinfordran för projekt som genomförs under 2004 inom ramen för programmet Kultur 2000 avslutades den 31 oktober 2003 (för ettårsprojekt) respektive den 15 november 2003 (för fleråriga projekt).

Urvalet av projekt pågår följaktligen just nu och kommissionen är – i det nuvarande urvalsstadiet – skyldig att följa reglerna om sekretess, vilka förbjuder den att lämna ut information om de projekt som lagts fram eller vilka kulturaktörer som lämnat in projekt.

Såsom kommissionen angav i sitt förra svar kommer all information om de utvalda projekten att, så snart urvalsprocessen avslutats, bli tillgänglig på Internet på följande adress: (http://europa.eu.int/comm/culture/eac/index_en.html).

⁽¹⁾ Skriftlig fråga E-0830/03, tillsammans med de skriftliga frågorna E-0892/03 och E-0978/03 till E-0990/03 från parlamentsledamoten, EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 200.

(2004/C 78 E/0343)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3810/03
från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: EU:s regler om dumpning av frisk fisk

På grund av EU:s kvotsystem för fisket i medlemsstaterna tvingas danska fiskare varje år dumpa cirka 500 000 ton förstklassig död fisk i Västerhavet. Den representerar ett värde av 25 miljoner euro. Av den fisk som dumpas utgörs 45 000 ton av torsk, vilket motsvarar cirka 14 miljoner förstklassig dansk torsk.

Enbart under dessa veckor dumpas 40 ton sjötunga i den danska delen av Kattegatt. På grund av gällande bestämmelser dumpar EU:s totala fiskeflotta frisk fisk i Västerhavet till ett värde av en miljard euro. Förutom torsk och sjötunga gäller detta även stora mängder hummer, piggvar och rödspätta.

För det första är detta ett omoraliskt slöseri med livsmedel, för det andra utgör denna dumpning av död fisk en miljöfara och för det tredje innebär dumpningen att hela EU:s försök att begränsa utnyttjandet av fiskbestånden blir absurt. Fisken förstörs, och fiskbestånden och reproduktionen skadas.

Om det finns behov av att begränsa utnyttjandet av fiskeresurserna kan detta ske genom en begränsning av fiskarnas dagar till sjöss, sedan de landat den mängd fisk som kan anses rimlig.

Samtidigt med denna absurda förstörelse av fiskeresurserna tillåts fiskare från Norge och de Östersjöländer som ännu inte är medlemmar av EU att landa betydande mängder fisk i danska hamnar. Det har framkommit att fiskerikontrollen i fråga om dessa fiskefartyg från icke EU-länder är mycket mera släpphänt än kontrollen av de danska fiskefartygens landningar.

EU:s valhända försök att kontrollera fisket leder till en utbredd ilska över EU som helhet och ger intryck av ett byråkratiskt övergrepp som direkt motverkar de fastställda målen.

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att förhindra detta slöseri med fisken och förstörelsen av fiskerinäringen på grund av dumpningen av frisk fisk?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Kommissionen delar frågeställarens åsikt att dumpning av fisk är ett problem som har stor inverkan på en sund förvaltning av fiskbestånden. Kommissionen har utarbetat flera rapporter och undersökningar om detta och lade nyligen fram ett meddelande i frågan⁽¹⁾. I meddelandet betonas problemets omfattning, men också att dumpningen har mycket komplexa orsaker: dels spelar rättsliga bestämmelser en roll, så som frågeställaren också framför i sin fråga, men de ligger endast till grund för en liten del av dumpningen. Den stora andelen dumpad fisk beror på ekonomiskt motiverade val som görs på fiskebåtarna. I meddelandet betonas också dumpningen skulle kunna minskas på olika sätt, men det finns ingen patentlösning som ensam kan avhjälpa problemet. Kommissionen håller med frågeställaren om att en bättre förvaltning av fiskeansträngningen är en förutsättning för att man effektivt skall kunna bekämpa detta slöseri. Men andra styrmedel kan och bör också beaktas.

Kommissionen vill inte inskränka sig till rena fastställanden, hur nyttiga de än må vara, utan är fast beslutet att handla för att uppnå en betydande minskning av dumpningen. Därför har den åtagit sig att fastställa för vilka fiskerier konkreta åtgärder skall vidtas. Utöver de förväntade fördelar detta kan medföra för de berörda fiskerierna kan åtgärderna ge konkreta erfarenheter om vad de olika metoderna för bekämpning av dumpning kan ha för följder. Generaldirektoratet för fiske håller för närvarande på att genomföra omfattande samråd för att utarbeta konkreta och detaljerade planer.

Kommissionen är också medveten om att den gemensamma fiskepolitikens regler kan ses som hinder för yrkesfiskare, men delar inte frågeställarens åsikt att reglerna både är för försiktiga och onödigt byråkratiska. Kommissionen främjar tvärt om så kraftfulla åtgärder som möjligt, även om dess förslag inte alltid efterlevs av de övriga parterna i den gemensamma fiskepolitiken. Samtidigt försöker kommissionen att i möjligaste mån förenkla reglerna och begränsa dem till vad som är absolut nödvändigt. För närvarande förbereds ett initiativ i den riktningen som skall omsättas i praktiken under det nederländska ordförandeskapet. Men inte minst i dag, när de stora bestånden överexploateras och fångstkapaciteten överskrids, kräver effektiv förvaltning olika begränsningar, inbegripet fångstbegränsningar. De kvoter som därför har satts kan leda till dumpning, särskilt om inga åtgärder tas för god förvaltning av kvoterna för de olika arternas. Kommissionen hoppas starkt på att de nationella myndigheterna i samråd med det berörda yrkesfolket och utan att invänta slutsatserna om de berörda pilotprojekten skall införa bestämmelser som gör det möjligt att minska dumpningen. Ett första steg i denna riktning vore en bättre förvaltning av förbrukningen av kvoterna för de olika arterna och en bättre fördelning i tid och rum av fiskeansträngningen.

När det gäller kontroll av landningar från fartyg från tredje land i danska hamnar ger bestämmelserna om fiskerikontroll de danska myndigheterna möjlighet att ingripa mot landning av fångst som skulle ha kunnat göras i brott mot vedertagna internationella regler, vare sig landningen görs av norska eller baltiska fartyg. Kommissionen har inga uppgifter som tyder på att de danska myndigheterna inte skulle utnyttja dessa befogenheter som den gemensamma fiskepolitiken ger dem.

(¹) KOM(2002) 656 slutlig.

(2004/C 78 E/0344)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3835/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Genomförande av direktiv 89/48/EEG

Vad tänker kommissionen göra för att samtliga medlemsstater, däribland Grekland, skall genomföra direktiv 89/48/EEG (¹), bland annat med tanke på de senaste domarna från EG-domstolen i mål nr C-153/02 och mål nr C-313/01?

(¹) EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Domstolen fastslog i sin dom av den 13 november 2003 i mål C-153/02, Neri, att "artikel 43 EG utgör hinder för sådan administrativ praxis som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken examensbevis avseende magisterexamen, vilka har utfärdats av ett universitet i en medlemsstat inte kan erkännas i en annan medlemsstat när den undervisning som ligger till grund för dessa examensbevis har utfärdats i denna sistnämnda medlemsstat av en annan läroanstalt i enlighet med ett avtal mellan dessa båda läroanstalter".

Saken rör sig om så kallade franchiseavtal.

Kommissionen har inlett flera fördragsbrottsförfaranden i denna fråga, ett mot Italien och två mot Grekland, i vilka ett av klagomålen är att examensbevis som utställts inom ramen för ett franchiseavtal inte erkänns.

Dessutom är ett fördragsbrottsförfarande på gång mot Tyskland, som inte tillåter användning av universitetsdiplom som förvärvats inom ramen för franchiseavtal.

Kommissionen kommer att se på hur domen i Neri-målet bäst kan användas när det gäller dessa ärenden.

I mål C-313/01, Morgenbesser, som också avslutades den 13 november 2003, såg domstolen på de gällande reglerna för tillträde till verksamhet som "praticante avvocato" (advokatpraktikant), dvs. för den praktikperiod jurister skall genomföra innan de kan gå upp i den behörighetsexamen som krävs om man vill bli advokat i Italien. För att få tillträde till detta yrke skall man enligt italiensk lagstiftning först ha erhållit akademiskt erkännande av sina juridiska examensbevis från andra medlemsstater. Domstolen fastslog att detta krav inte är förenligt med gemenskapsrätten om praktikperioden omfattar utövande av avlönad verksamhet. Domstolen fastslog att de gällande principerna i detta fall följer av domstolens rättspraxis rörande EG-fördragets artiklar 39 och 43. De nationella myndigheterna skall alltså jämföra den sökandes kunskaper, vilka framgår av vederbörandes kvalifikationsbevis eller har förvärvats genom yrkeserfarenhet antingen i ursprungslandet eller i värdlandet, med de kunskaper som framgår av de examensbevis som föreskrivs i nationell rätt. Visar jämförelsen att kunskaperna endast delvis stämmer överens kan värdlandet kräva att den sökande visar att han eller hon har förvärvat de föreskrivna kunskaper som saknas.

Kommissionen kommer att försäkra sig om att Italien följer domstolens rättspraxis. Kommissionen är naturligtvis alltid villig att undersöka eventuella upplysningar om förekomsten av liknande situationer i andra medlemsstater.

(2004/C 78 E/0345)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3838/03**från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till kommissionen**

(12 december 2003)

Ämne: Herrelösa djur i Grekland

Enligt uppgifter i pressen har en lag trätt i kraft i Grekland (nr 3170/03) som fastställer den politik som landets regering kommer att föra med tanke på de herrelösa djuren inför de olympiska spelen. Enligt en av bestämmelserna i lagen skall djuren samlas in under kommunernas ansvar. Kommunerna kommer att få en miljon euro var för inrättande av asylor. Sjuka djur skall ges eutanasi genom injicering. Men förfarandet lämnar emellertid utrymme för ett urskilningslöst avlivande av alla herrelösa djur.

En bättre lösning vore att inrätta kliniker för herrelösa djur, med veterinärtjänster, och under uppsyn av sakkunniga. Sådana här kliniker kunde också fungera för att hålla de herrelösa djurens population under kontroll. Jag önskar alltså fråga kommissionen, om den i ett sådant här fall skulle bidra till att skydda de herrelösa djuren i Grekland, genom att frigöra resurser som skulle möjliggöra inrättandet av sådana här kliniker?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Herrelösa hundars och katters välfärd är något som helt och hållet faller under de grekiska myndigheternas ansvar och kommissionen har ingen laglig rätt att ingripa gentemot denna medlemsstats myndigheter. Något konkret gemenskapsstöd är därför inte möjligt.

Som framgår av kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3503/03⁽¹⁾ fick kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor i samband med ett besök i Grekland i september 2003 veta att stora ansträngningar gjordes för att finna en lösning på detta problem som respekterar de berörda djurens välfärd. Kommissionen hoppas att inga beslut om dessa djurs framtid fattas förrän ett utlåtande från en behörig veterinär inhämtats.

⁽¹⁾ Se s. 294.

(2004/C 78 E/0346)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3867/03**från Richard Corbett (PSE) till kommissionen**

(16 december 2003)

Ämne: Undersökning om nyttjanderätt på tidsdelningsbasis samt semesterklubbmedlemskap

Är kommissionen medveten om undersökningen "Paradise Lost" som utförts av rådgivningskontoret för medborgare i Förenade kungariket och som behandlar medborgarnas erfarenheter när det gäller nyttjanderätt på tidsdelningsbasis och semesterklubbmedlemskap?

Har kommissionen för avsikt att se över direktivet om tidsdelning för att även inkludera förvärv av medlemskap i semesterklubbar och nyttjanderätt av båtar på tidsdelningsbasis, avskaffa villkoret om en avtalsperiod på minst 36 månader, förlänga köparens ångertid till minst 14 dagar och kräva att samtliga företag som är verksamma på området för förvärv och vidareförsäljning av nyttjanderätter på tidsdelningsbasis anmäler sig i den medlemsstat där de bedriver sin verksamhet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Det brittiska rådgivningskontoret för medborgare har översänt några exemplar av undersökningen "Paradise Lost" till kommissionen. Undersökningen bygger på rapporten "The Problems of Products Resembling Timeshare in Europe; the experience of European Consumer Centres", som offentliggjordes i november 2002 av nätverket av European Consumer Centres (kontor för konsumentinformation).

Kommissionen är medveten om att klagomålen från konsumenter ökar, trots att Europaparlamentets och rådets direktiv 94/47/EG av den 26 oktober 1994 om skydd för köparna vad avser vissa aspekter i avtal om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis⁽¹⁾ har antagits och införlivats i medlemsstaternas lagstiftning. Klagomål har sänts in till kommissionen direkt av de klagande, via Europaparlamentet, av kontoren för konsumentinformation⁽²⁾ och det europeiska extrajudiciella nätverket för reglering av gränsöverskridande tvister EEJ-net⁽³⁾.

Kommissionen har i en rapport⁽⁴⁾ från 1999 kartlagt ett antal av dessa problem och kom då fram till att direktivet eventuellt behöver anpassas eller ändras. Parlamentet antog sedan en resolution⁽⁵⁾ och rådet antog slutsatser⁽⁶⁾ med anledning av denna rapport.

Kommissionären med ansvar för frågor som rör hälsa och konsumentskydd skisserade vid debatten i parlamentet i juli 2002 när resolutionen antogs en övergripande strategi för att ta itu med de problem som förekommer i time share-branschen.

Kontakter har knutits mellan stora konsumentorganisationer och aktörer i time share-branschen med syftet att angripa de mest angelägna problemen och göra självregleringen mer effektiv. Branschen håller nu på att utarbeta en uppförandekod som skall användas för att höja standarden och motverka oseriösa metoder som inte regleras genom direktivet. Förhandlingar pågår för att konsumenternas åsikter skall beaktas när denna uppförandekod utarbetas.

Kommissionen har också tagit tillvara de erfarenheter man gjort hos de europeiska kontoren för konsumentinformation, och den har arbetat tillsammans med de nyligen etablerade clearinghusen inom EEJ-Net och International Consumer Protection Enforcement Network⁽⁷⁾ (ICPEN) för att angripa de problem som förekommer och uppmuntra till ett mer systematiskt samarbete mellan branschen och relevanta kontaktpunkter i medlemsstaterna.

Kommissionen har därutöver nyligen antagit två lagförslag som syftar till att tillvarata konsumenternas intressen.

Det ena är ett förslag till ramdirektiv om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsument⁽⁸⁾, som kommissionen antog i juni 2003. Vissa otillbörliga affärsmetoder som oseriösa näringsidkare inom time share-branschen ofta använder sig av (t.ex. metoder som inbegriper tvång) behandlas i förslaget.

Det andra är ett förslag till förordning om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen⁽⁹⁾, som kommissionen antog i juli 2003. Förslaget syftar till att skapa ett effektivt och snabbt samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheterna med ansvar för konsumentskyddslagstiftningen.

Kommissionen håller för närvarande i enlighet med strategin för konsumentpolitik 2002-2006 på att se över gemenskapens gällande lagstiftning om konsumentskydd. Denna översyn omfattar en rad direktiv, bl.a. direktiv 94/47/EG om time-share. Kommissionen planerar att lägga fram strategin för översynen av

regelverket om konsumentskydd under andra kvartalet 2004.

-
- (¹) EGT L 280, 29.10.1994.
(²) Nätverket av kontor för konsumentinformation (eller "Euroguichet-nätverket") har till uppgift att hjälpa EU:s konsumenter att bättre förstå hur de kan dra nytta av den inre marknaden och att ge dem råd om de stöter på problem.
(³) EEJ-Net är ett nätverk av kontaktpunkter eller "clearinghus" som har till uppgift att dels ge konsumenterna information om vilka förfaranden de har att tillgå för tvistlösning utanför domstol, dels bistå med praktisk hjälp när konsumenter vill få sin sak prövad på detta sätt.
(⁴) SEK(1999) 1795 slutlig.
(⁵) Europaparlamentets resolution om uppföljningen av gemenskapens politik när det gäller skydd av köparna av nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis, antagen den 4 juli 2002 (Dok. PE 298 410).
(⁶) Rådets 2255: e möte den 13 april 2000 (punkt 9.2).
(⁷) The International Consumer Protection Enforcement Network är ett världsomspännande nätverk av nationella myndigheter som arbetar för att skärpa och förbättra tillämpningen av konsumentskyddslagstiftningen (produkt-säkerhet och regler för tillsyn av finansinstitut omfattas inte). Man möts för att diskutera dessa frågor rörande tillämpningen, utbyta information och förbättra det internationella samarbetet mellan de deltagande länderna. En undergrupp "Europa" har inrättats av kommissionen för att förbättra samarbetet i Europa och för att göra förberedande arbete inför mötena på global nivå.
(⁸) KOM(2003) 356 slutlig.
(⁹) KOM(2003) 443 slutlig.
-

(2004/C 78 E/0347)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3883/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Alcatel Italia: Gemenskapsfinansiering av telekommunikation

I samband med att planerna på en omorganisation presenterades av ledningen för Alcatel Italia S.p.A. framgick det att man ämnade lägga ner två italienska fabriker trots att de representerar den senaste utvecklingen inom telekom. Det finns emellertid ett flertal gemenskapsprogram för stöd av teknisk utveckling, såsom programmet @-Europa, som gör det möjligt att även genom Europeiska socialfonden stödja investeringar i bredbandsinfrastruktur i krisdrabbade områden. Dessutom planeras investeringar på 1 680 miljoner euro under de kommande fem åren i åtgärder för att främja utvecklingen av bredband vilka ska finansieras delvis genom europeiska fonder och delvis genom projektfinsiering.

Med beaktande av detta, kan kommissionen besvara följande frågor:

1. I vilken omfattning kan Alcatel Italia dra fördel av denna finansiering?
2. I vilken omfattning kan Alcatel dra fördel av finansiering genom Galileo-programmet och sjätte ramprogrammet för forskning?
3. Vilka andra framtida finansiella instrument planeras för telekommunikation?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Liikanen

(30 januari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0348)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3884/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Alcatel Italia: misstänkt överträdelse av bestämmelserna för EU-beviljade medel

Vid ett möte i Bryssel i november 2003 med fackföreningsdelegationerna från Alcatel Italia S.p.A. framgick det att företaget tidigare, genom samfinansiering från EU, har dragit nytta av förmånliga villkor för finansiering av produktionsverksamhet i krisdrabbade områden i Italien, i enlighet med den italienska lagen nr. 488/92.

Bestämmelserna förpliktigar det företag som erhåller stöd att bland annat respektera bestämda parametrar i fråga om ökad sysselsättning på grundval av de medel företaget erhållit och genom att följa en flerårig investeringsplan.

Det verkar dessutom som att Alcatel Italia har genomfört en plan om att lägga ut verksamheten på entreprenad utan att i tillräcklig omfattning ha informerat arbetstagarna och i strid mot förbudet att ändra sådana typer av kontrakt som redan är i kraft.

Med beaktande av detta, kan kommissionen besvara följande frågor:

1. I synnerhet vilket slags EU-stöd har Alcatel Italia erhållit?
2. Vilken investeringsplan har Alcatel lagt fram för ökad produktivitet och sysselsättning, i enlighet med bestämmelserna i lag nr. 488/92?
3. Anser den att det vore möjligt att införa en etisk och social skyldighet för företag som villkor för EU-stöd?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(29 januari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0349)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3885/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Alcatel Italia: eventuell kontroll av beviljat EU-stöd

Det multinationella företaget Alcatel är i fråga om omsättning likvärd som geografisk spridning och antalet anställda en av världens största tillverkare av publik och privat telekomutrustning. Koncernen är välrepresenterat även i Europa med en filial i nästan alla EU-länder. Under de senaste månaderna har Alcatel emellertid förklarat att företaget vill lägga ner fabriker i Italien. Företaget har utnyttjat strukturfonderna för att öka sysselsättningen och produktionen men det är inte klart om finansieringen användes för investeringar i EU eller om de har gått till investeringar i de så kallade tillväxtekonomierna som Kina, eller i något annat land utanför EU.

Med beaktande av detta, kan kommissionen besvara följande frågor:

1. I hur många EU-länder har Alcatel fått stöd?
2. Vilka andra fabriker i EU är berörda av en eventuell nedläggning?
3. Vilka instrument kan tillämpas för att kontrollera att de medel som beviljats Alcatel verkligen har använts i EU och inte i andra länder?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(29 januari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0350)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3890/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Greklands erkännande av utbildningsbevis från universitet i EU

Tusentals grekiska studenter studerar vid (statliga och andra erkända) universitet i flera av unionens länder. Dessa studenter erhåller utbildningsbevis som innan de erkänns måste lämnas in till och godkännas av det grekiska kontoret för erkännande av utländska utbildningsbevis (Dikatsa), vilket medför kraftiga dröjsmål (på grund av byråkratin och mängden utbildningsbevis som lämnas in) och betydande utgifter för de sökande.

Är det enligt gemenskapslagstiftningen obligatoriskt att medlemsstaterna förfogar över organ som Dikatsa, till vilka utbildningsbevis från universitet inom EU skall skickas? Existerar motsvarande obligatoriska organ i alla övriga medlemsstater?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Det finns två slags förfaranden, i olika syften, för erkännande av kvalifikationer: förfarandet för akademiskt erkännande och förfarandet för erkännande i yrkessyfte.

Akademiskt erkännande syftar till att göra det möjligt för människor att studera i en annan medlemsstat.

Erkännande i yrkessyfte avser att underlätta den fria rörligheten för arbetstagare inom EU, genom erkännande av sådana kvalifikationer som krävs för att få tillträde till yrken i olika medlemsstater, och detta regleras i gemenskapslagstiftningen (direktiv 89/48/EEG ⁽¹⁾ och 92/51/EEG ⁽²⁾).

Enligt gällande gemenskapslagstiftning är det medlemsstaterna som ansvarar för akademiskt erkännande av utbildningsbevis. Det finns inga EU-bestämmelser som rör ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis. Varje medlemsstat ansvarar för det egna utbildningssystemets innehåll och organisation. Det finns idag inga utbildningsbevis som erkänns på europeisk nivå. Universitet som är oberoende institutioner ansvarar helt och hållet för utformningen av kursinnehåll och utfärdandet av utbildningsbevis till de studerande. Medlemsstaternas myndigheter har rätt att kräva akademiskt erkännande av en persons kvalifikationer innan denne beviljas tillträde till en utbildning. Myndigheterna kan också utvärdera innehållet i den utbildning som en person som innehar ett utbildningsbevis har genomgått, och fatta beslut om huruvida det motsvarar den nivå som krävs enligt nationell lagstiftning. De får också fritt fastställa bestämmelser för förfaranden av detta slag. Enligt artikel 12 i EG-fördraget får myndigheterna dock inte direkt eller indirekt diskriminera personer på grund av medborgarskap.

I de flesta medlemsstater beslutar institutionerna för högre utbildning själva om antagningen av utländska studerande. Vissa medlemsstater har inrättat särskilda organ, liknande Dikatsa, vilka ansvarar för akademiskt erkännande av utbildningsbevis.

När det gäller erkännande i yrkessyfte har de olika medlemsstaterna inrättat behöriga myndigheter som handhar erkännande av utbildningsbevis i yrkessyfte.

I de länder som deltar i Sokrates-programmet finns ett nätverk av nationella informationscentrum för erkännande av utbildningsbevis (NARIC) som lämnar information om nationella förfaranden. De flesta NARIC-nätverken är inte beslutsfattande utan lämnar på begäran information och råd om andra länders utbildningssystem och kvalifikationer.

Kommissionen är medveten om problemet med långa förseningar och andra brister i förfarandet för akademiskt erkännande i Grekland.

Även om det, som påpekas ovan, är medlemsstaternas myndigheter som ansvarar för förfarandet för akademiskt erkännande av utbildningsbevis, anser kommissionen att de administrativa förseningarna i Grekland i samband med detta förfarande kan avskräcka studerande från att utöva sin rätt till fri rörlighet. Ett alltför långdraget förfarande kan utgöra ett hinder för den fria rörligheten för studerande.

Kommissionen har redan kontaktat de grekiska myndigheterna för att be dem ange orsakerna till förseningarna. De grekiska myndigheterna svarade att förseningarna delvis berodde på det stora antalet ansökningar som inkommit till Dikatsa. För att påskynda processen har de grekiska myndigheterna sett över relevanta nationella bestämmelser och lagt fram förslag om införande av ett nytt förfarande. Dikatsa har omorganiserats för att effektivt kunna handlägga det stora antalet ansökningar.

Kommissionen fortsätter att följa utvecklingen av erkännandet av akademiska utbildningsbevis i Grekland.

- (¹) Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.
- (²) Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG, EGT L 209, 24.7.1992.

(2004/C 78 E/0351)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3892/03

från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Yttrande från AFSSA

I sitt yttrande av den 3 december 2003 ställer sig den franska myndigheten för livsmedelssäkerhet, AFSSA, mycket tveksam till majstypen BT 11 och anser att den schweiziska firman Syngenta, som lagt fram rapporten, inte utfört tillräckliga djurförsök.

Med anledning av EU:s omröstning i Bryssel, där Frankrike kommer att delta, tog den franska regeringen kontakt med AFSSA den 18 november och bad om ett yttrande i fråga om huruvida man bör tillåta import av denna typ av konserverad majs som är avsedd för människobruk. Yttrandet är naturligtvis bara rådgivande.

Det är tredje gången som AFSSA uttalar sig i denna fråga. AFSSA har redan två gånger tidigare, den 21 juli 2000 och den 20 mars 2001, avgivit ett negativt yttrande och pekat på att de djurförsök som gjorts är otillräckliga.

Kommissionen vill tillåta majstypen BT 11, men på vilket sätt tar den då hänsyn till yttrandena från de nationella myndigheterna som ingår i Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, och i synnerhet det senaste yttrandet som nämns ovan?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Det franska livsmedelsverkets första yttrande om genetiskt modifierad socker majs Bt11 av den 21 juli 2000, överlämnades till kommissionen i samband med Frankrikes motiverade invändningar mot den första bedömningsrapporten om socker majs Bt11. Denna rapport hade utarbetats av de behöriga nederländska myndigheterna enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedels ingredienser (¹).

Kommissionen remitterade dessa invändningar liksom dem som kom från andra medlemsstater till Vetenskapliga livsmedelskommittén. Det franska livsmedelsverkets följande yttrande av den 20 mars 2001 remitterades också till Vetenskapliga livsmedelskommittén för behandling.

Den 17 april 2002 lämnade Vetenskapliga livsmedelskommittén sitt yttrande där man säger att socker majs Bt11 är lika säker som människoföda som vanlig majs. På kommissionens begäran belystes noga de frågor som framkommit i kommentarerna från medlemsstaternas myndigheter, nämligen omfattningen på ansökan, molekylär karakterisering, analys av sammansättningen av Bt11 socker majs, toxicitetsstudier och märkning.

Sökandens uppgifter liksom säkerhetsbedömningen av produkten uppfyllde kriterierna och kraven i kommissionens rekommendation 618/97/EG⁽²⁾. Den metod som användes för säkerhetsbedömningen av Bt11 stämde också med den vetenskapliga styrkommitténs senaste riktlinjer för bedömningen av genetiskt modifierade organismer, livsmedel och foder⁽³⁾ och med Codex Alimentarius principer och riktlinjer för biotekniskt framställda livsmedel⁽⁴⁾. De invändningar som framförs i det franska livsmedelsverkets båda tidigare yttranden och som upprepades i ett annat yttrande från samma myndighet den 3 december 2003, innehåller vetenskapligt sett inga nya fakta jämfört med de behöriga nederländska myndigheternas ursprungliga bedömning av socker majs Bt11. Invändningarna behandlades vederbörligen i Vetenskapliga livsmedelskommitténs yttrande av den 17 april 2002, som bekräftade resultaten i de behöriga nederländska myndigheternas ursprungliga bedömning, nämligen att Bt11 socker majs är lika säker som människoföda som vanlig majs.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser, EGT L 43, 14.2.1997.

(²) Kommissionens förordning (EG) nr 618/97 av den 8 april 1997 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker, EGT L 253, 16.9.1997.

(³) "Guidance Document for the Risk Assessment of Genetically Modified Plants and Derived Food and Feed" (Riktlinjer för riskbedömningen av genetiskt modifierade organismer, livsmedel och foder). Gemensamma arbetsgruppen för nya livsmedel och genetiskt modifierade organismer, 6-7 mars 2003. http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/out327_en.pdf

(⁴) Codex Alimentarius-kommissionen, 2003. "Codex Principles and Guidelines on Foods Derived from Biotechnology" (Codex principer och riktlinjer för biotekniskt framställda livsmedel). FAO/WHO:s gemensamma livsmedelsstandardprogram, FN:s livsmedels och jordbruksorganisation: Romftp://ftp.fao.org/codex/standard/en/CodexTextsBiotechFoods.pdf

(2004/C 78 E/0352)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3901/03

från **Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(17 december 2003)

Ämne: Romano Prodis politiska verksamhet i Italien

Den 12 november 2003 översände kommissionens ordförande Romano Prodi en lång appellskrivelse med titeln "Europa: drömmen, alternativen" till partierna i den italienska center-vänsterkoalitionen. Skrivelsen innehåller ett verkligt programmanifest och behandlar centrala frågor som lag och rätt, fred, miljö, ekonomisk tillväxt, undervisning, välfärdsstaten och invandring. Den innehåller även förslag till projekt som de reformvänliga partierna borde främja i syfte att finna en lösning på europeiska problem.

Prodis skrivelse utgör alltså med tanke på de kommande valen till Europaparlamentet i alla avseenden ett valmanifest. Detta framgår av textens ordalydelse och förklaringar som "vi kan erbjuda ett starkt politiskt projekt" (punkt 4 i dokumentet); "av hänsyn till Italien och EU-parlamentsvalet nästa vår har jag föreslagit att alla reformvänliga skall gå samman på en enda lista" (punkt 4); "inspirationen är och förblir emellertid den samma som olivträdskoalitionen ursprungligen grundade sig på" (punkt 5). Behandlingen av alla de frågor som tas upp bygger på Prodis roll som kommissionens ordförande och, som det förefaller, avsikten att utnyttja den auktoritet och det inflytande som hans ämbete medför för att stödja valrörelsen för den italienska koalitionen som han själv är medlem av. Detta har väckt stor häpnad bland EU-parlamentarikerna, särskilt medlemmar av PSE-gruppen – en grupp som omfattar de italienska partier Prodi vänder sig till.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Borde kommissionens ordförande inte stå över partipolitiken och undvika att delta aktivt i nationella politiska frågor, bortse från sina egna preferenser och i möjligaste mån undvika att ta ställning till interna frågor?
2. Hör det verkligen till kommissionsordförandens uppgifter att yttra sig om tunga EU-frågor i den politiska debatten i en medlemsstat, eller kan det här vara fråga om att Romano Prodi missbrukar sin institutionella ställning?
3. Anser kommissionen att Romano Prodis agerande är förenligt med artikel 213 i EG-fördraget, där det konstateras följande: "Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet. Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ."?
4. Kommissionens ordförande utses av Europaparlamentet i sin helhet, över partigränserna. Anser kommissionen att ordföranden kan delta i en valrörelse som huvudkandidat för ett politiskt parti och samtidigt bibehålla sina institutionella uppgifter? Eller anser den snarare att han borde avgå för att kunna göra detta?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Prodi

(30 januari 2004)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3492/03 från Ribeiro e Castro ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 292.

(2004/C 78 E/0353)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3911/03

från **María Valenciano Martínez-Orozco (PSE)** till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Idrottsföreningars diskriminering av barn i Spanien

I FN:s konvention om barnets rättigheter fastställs i artikel 2 att barn skall skyddas från varje form av diskriminering grundad på föräldrars eller familjemedlemmars ställning och verksamhet. I artikel 31 erkänns barnets rätt att med lika möjligheter delta i det kulturella och konstnärliga livet samt i rekreations- och fritidsverksamhet.

I artikel 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna fastställs barnens rätt till det skydd och den omvårdnad de behöver för sitt välmående.

Skyddet av barnens rättigheter är dessutom inskrivet som ett av Europeiska unionens mål i artikel 3.4 i det första avsnittet av den blivande europeiska författningen, EU:s konstitution.

I Spanien, som har en växande invandrabefolkning med barn i skolåldern för vilka idrotten skulle kunna vara en utmärkt väg till integrering i det spanska samhället, förekommer nu fall av allvarlig diskriminering av flickor och pojkar som vill vara med i idrottsföreningar, då de drabbas av myndigheternas byråkrati och idrottsförbundens ovilja att låta dem bli medlemmar, eftersom deras familj inte vistas lagligt i landet eller har alla papper i ordning.

Vad anser kommissionen om denna grova kränkning av flickors och pojkars grundläggande rättigheter när de vägras tillträde till de spanska idrottsföreningarna?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Kommissionen känner mycket väl till de svårigheter som framhålls av parlamentsledamoten när det gäller unga utlänningars tillträde till de idrottsaktiviteter som anordnas av vissa förbund i Spanien men också i andra medlemsstater.

Vissa aspekter som framhålls av parlamentsledamoten faller under gemenskapsrätten. För närvarande undersöker kommissionen också bestämmelserna i idrottsförbunden i alla medlemsstater för att kontrollera deras förenlighet med principen om icke-diskriminering. Det förefaller verkligen finnas stora skillnader och den roll som de offentliga myndigheterna anförtror förbunden skiljer sig mycket åt mellan medlemsstaterna. Det bör emellertid framhållas att den gemenskapslagstiftning som gäller villkoren för inresa och vistelse (direktivet om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning, antaget den 25 november 2003) syftar till att säkerställa likabehandling när det gäller tillgång till varor och tjänster för de tredjelandsmedborgare som legalt uppehåller sig i unionen. En sådan likabehandling kan inte tillämpas på de utlänningar som uppehåller sig illegalt.

När denna undersökning är avslutad kommer kommissionen att uttala sig om de fortsatta följderna om den konstaterar att det i några medlemsstater skulle förekomma diskriminering som är oförenlig med gemenskapsrätten och med den stadga om grundläggande rättigheter till vilken parlamentsledamoten hänvisar.

(2004/C 78 E/0354)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3925/03

från Raina Echerer (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Katt- och hundpäls – den inre marknaden

Kommer kommissionen, med tanke på att det inte finns någon officiell tillverkning eller marknadsföring av katt- och hundpäls i EU:s medlemsländer, att föreslå ett europeiskt förbud mot inhemsk tillverkning, marknadsföring och användning av katt- och hundpäls? Om inte, kan kommissionen förklara varför?

Är kommissionen medveten om att en medlemsstat nyligen införde ett nationellt förbud mot handel med katt- och hundpäls och att nio medlemsstater redan har uttryckt en önskan om att införa ett förbud? Dessa produkter finns nämligen för närvarande tillgängliga på EU:s marknad, utan någon reglering.

Vad beträffar oron om ett eventuellt agerande från Världshandelsorganisationens (WTO:s) sida – vet kommissionen att USA redan har infört ett förbud som omfattar inhemsk handel, tillverkning och import från tredje land?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen känner till att det kan förekomma import av katt- och hundpäls till gemenskapen. Kommissionen har också informerats om de åtgärder som vissa medlemsstater och USA vidtagit för att förbjuda handel med och import av sådan päls.

Frågan väcktes också i rådet (jordbruk) den 17 november 2003. Som svar på medlemsstaternas begäran om förslag till gemenskapsregler klargjorde kommissionsledamoten med ansvar för hälsa och konsumentskydd att staterna har rätt att införa egna åtgärder så länge de respekterar EG-fördragets allmänna bestämmelser. Kommissionen följer situationen för att bedöma möjligheten att ta initiativ till behandling av denna fråga på gemenskapsnivå.

(2004/C 78 E/0355)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4008/03**från Fernando Fernández Martín (PPE-DE) till kommissionen**

(22 december 2003)

Ämne: Powerline Communications Systems

De senaste årens snabba utveckling på kommunikationsområdet har lett till ökad forskning i syfte att kunna garantera ett rationellt fungerande radiospektrumssystem som gör att systemet kan användas på bästa möjliga sätt. Samtidigt har flera operatörer försökt att utnyttja möjligheterna i de så kallade "Powerline Communications Systems" (PLC) som möjliggör användning av de befintliga elnäten för att överföra andra typer av signaler. Detta system har emellertid vissa nackdelar, i synnerhet i form av signaler som stör trafiken för radiospektrumets övriga användare, i synnerhet på kortvågsbandet, vilket redan förekommer i flera av EU:s medlemsstater.

Känner kommissionen till att PLC-systemen kan leda till störningar och oönskade sändningar?

Vilka åtgärder kan, respektive tänker kommissionen vidta för att förhindra att sådana signaler sänds, som stör och förorenar radiospektrumet?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Alla nätverk som använder sig av kopparkabel, oavsett om det handlar om telefonkabel (Asymmetric Digital Subscriber Line (ADSL), Very-High-Data-Rate Digital Subscriber Line (VDSL)), distributionsnätverk för tv, specialkabel (Local Area Networks eller LAN) eller elkabel (Power Line Communications eller PLC) är en källa till elektromagnetisk störning vars omfattning beror på flera olika faktorer. Marknadsandel är en viktig faktor, men tekniska faktorer som kabellängd, nivåer för signalstyrka och radiomottagares belägenhet avgör också om det förekommer störningar.

Alla sådana nätverk omfattas av direktiv 89/336/EEG⁽¹⁾ som kräver att det för nätverket skall säkerställas att den elektromagnetiska störningen inte överstiger en nivå som tillåter radio- och telekommunikationsutrustning att fungera som avsett. För att garantera en gemensam tillämpning av direktivet för telekommunikationsnätverk gav kommissionen 2001 de europeiska standardiseringsorganen, Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (ETSI) och Europeiska standardiseringsorganisationen inom elområdet (Cenelec), i uppdrag att utarbeta en standard som omfattar elektromagnetiska utsläpp och tålighetsegenskaper för telekommunikationsnätverk, inbegripet PLC.

På grund av uppgiftens inneboende komplexitet har ännu ingen standard utformats. I motsats till de miljontals ADSL- och LAN-anslutningar som används i EU finns det för närvarande endast cirka 6 000 PLC-linjer som använder sig av ett antal olika tekniker som fortfarande är under utveckling.

När EU utvecklar en standard måste den gå försiktigt till väga så att inte innovationer hämmas. Kommissionen är naturligtvis medveten om radioanvändarnas oro för effekterna av denna specifika teknologi och deras krav på att radiotjänster som använder kortvågsband skyddas fullständigt och ovillkorligt. Sådana farhågor finns inom många andra tekniska områden. Elektromagnetisk kompatibilitet handlar om att finna rätt balans mellan olika intressen: Å ena sidan vissa operatörers intresse av att konkurrera med andra telekommunikationsoperatörer i accessnätet och därigenom erbjuda användare ett verkligt urval av bredbandiga telekommunikationstjänster, å andra sidan radioanvändares intresse av att kunna ta emot signaler även under sämsta möjliga överföringsförhållanden.

Eftersom teknologin som används för PLC fortfarande förbättras och dess tekniska utveckling ännu är i sin linda är det för tidigt att dra några slutgiltiga slutsatser i frågan. Tillsynsmyndigheter i EU bör tillåta, och tillåter, att nätverk utvecklas under förutsättning att operatörerna undviker störningar där sådana kan förekomma. I fallet Spanien har tillsynsmyndigheten licensierat ett antal nätverk. Licensen kräver att

störningsproblem skall lösas där de förekommer. En sådan strategi är helt i linje med direktiv 89/336/EEG och medger en bättre underbyggd debatt om standarder.

Kommissionen överväger att anta en rekommendation som kommer att göra det möjligt för EU att behandla denna fråga på ett välavvägt och välunderbyggt sätt.

(¹) Rådets direktiv 89/336/EEG av den 3 maj 1989 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet, EGT L 139, 23.5.1989.

(2004/C 78 E/0356)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0001/04

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(9 januari 2004)

Ämne: Bidrag för export till Vatikanstaten

I frågorna P-3279/03 (¹) och E-3280/03 (²) uppgavs ett felaktigt bidragsbelopp för export till Vatikanstaten på grund av att det i slutet av utdragen från databasen CATS (svar på fråga P-3202/02 (³)) inte specificeras att det rör sig om totalbeloppet. Det korrekta bidragsbeloppet för export till Vatikanstaten under perioden 1998–2001 är 4 000 813,01 euro.

I svaret på fråga P-3279/03 bekräftas uppgifterna under punkt d vilket innebär att, i förhållande till det korrekta totala beloppet betalningar på 321 711 242,39 euro, uppgick de betalningar som gjordes utan angivelse av produkt och/eller mättenhet till 30,26 procent av det totala stödet och inte 15,13 procent.

På fråga E-3280/03 svarade kommissionen att den inte ansåg frågorna relevanta på grund av de felaktiga uppgifterna när det gäller betalningarna för export till Vatikanstaten, men bekräftade emellertid följande:

1. I punkt c, eller i det kompletterande svaret till frågorna E-1477/03–E-1480/03 (⁴), sägs följande:
 - ”Det finns ingen särskild övervakning av de mängder [nötkött,] bet- och rörsocker och kemiskt ren sackaros i fast form som exporteras från medlemsstaterna till Vatikanstaten. De mängder som exporteras till detta land förefaller rimliga”.
 - ”I de fall det är fråga om export till Vatikanstaten av jordbruksprodukter för vilka exportbidrag betalas intygar myndigheterna i Vatikanstaten att dessa produkter saluförs för konsumtion inom Vatikanstaten eller konsumeras vid institutioner och organ vid den Heliga Stolen”.
 - ”När det gäller de särskilda åtgärderna för produkter som exporterades till Vatikanstaten med exportbidrag skall tullkonventionen mellan Italien och Vatikanstaten och även gemenskapslagstiftningen om exportbidrag tillämpas ...”
2. Punkt d eller artikel 11 i Lateranfödraget, det fördrag som reglerar förhållandena mellan Vatikanstaten och Republiken Italien, slår fast att den katolska kyrkans centrala organ skall undantas varje form av inblandning från den italienska statens sida.

Jag lägger på nytt fram den begäran som formulerades i fråga E-3280/03 och ber kommissionen svara på följande frågor:

- Varför förekommer ingen särskild övervakning av de mängder nötkött, bet- och rörsocker eller kemiskt ren sackaros i fast form som exporteras från medlemsstaterna till Vatikanstaten?
- Har kommissionen en förteckning över de av Heliga stolens institutioner och organ utanför Vatikanstaten som står som mottagare av dessa produkter?
- Skall varje form av brott mot gemenskapens regler om exportbidrag undantas från varje form av inblandning från den italienska statens sida i enlighet med artikel 11 i Lateranfödraget?
- Vad är grundvalen för bedömningen att de mängder som exporteras till Vatikanstaten förefaller rimliga?

⁽¹⁾ Se s. 249.

⁽²⁾ Se s. 252.

⁽³⁾ EUT C 137 E, 12.6.2003, s. 172.

⁽⁴⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 45.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler

(16 januari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR
(Del 2)

(2004/C 78 E/0357)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1653/01

från Professor Sir Neil MacCormick (Verts/ALE) till kommissionen

(11 juni 2001)

Ämne: Återställande av egendom i kandidatländerna

Jag hänför mig till min skriftliga fråga E-0998/00 ⁽¹⁾ till rådet. Den senaste tidens händelser i Polen verkar ha lett till att möjligheten att återställa tillgångar till judar och andra personer som utvandrat från Polen har blockerats. Skulle kommissionen kunna ange om den tror att detta stämmer, och om så är fallet, hur kommissionen anser att detta påverkar Polens möjlighet till en tidig anslutning till unionen?

⁽¹⁾ EGT C 81 E, 13.3.2001, s. 13.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(24 juli 2001)

Polens president har lagt in sitt veto mot landets lag om återställande av egendom och när lagen åter togs upp i parlamentet för omröstning fanns inte tillräcklig majoritet för att upphäva detta veto.

När presidenten utfärdade sitt veto klargjorde han att de som hade anspråk att ställa kunde ansöka om gottgörelse, eftersom den gällande polska lagstiftningen medger att denna typ av fall behandlas i domstol.

Kommissionen skulle vilja hänvisa parlamentsledamoten till svaret på hans skriftliga fråga E-998/00 ⁽¹⁾. Det finns för närvarande ingenting i gemenskapens regelverk som särskilt anknyter till den fråga som parlamentsledamoten tar upp.

Kommissionen kommer att noggrant övervaka att kandidatländerna respekterar den princip om icke-diskriminering som fastställs i fördragen.

⁽¹⁾ EGT C 81 E, 13.3.2001, s. 13.

(2004/C 78 E/0358)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1721/01

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(6 juni 2001)

Ämne: Nettobetalingar i budgeten

Den 31 januari 2001 lade Europeiska kommissionen fram sin andra rapport om ekonomisk och social sammanhållning och drog slutsatsen att Portugal är nettobetalar till den gemensamma jordbrukspolitiken. Som svar på min skriftliga fråga P-0897/01 översände kommissionen den undersökning som låg som grund för slutsatsen. I undersökningen beaktades effekterna av jordbrukshandeln både inom och utanför gemenskapen. Samma tankesätt kan tillämpas på hela gemenskapsbudgeten, med hänsyn till de finansiella saldona och effekterna av den globala handeln både på gemenskapen och världen utanför.

Jag uppmanar därför kommissionen att lägga fram följande:

- det finansiella saldot (betalare och nettomottagare) för samtliga medlemsstater under åren 1994 till 2001 (uppskattning), uttryckt i konstanta priser,
- det finansiella saldot för samma period kompenserat med handelstransaktionerna inom gemenskapen (import och export) för varje medlemsstat.

Svar från Micheale Schreyer på kommissionens vägnar

(17 juli 2001)

Parlamentsledamoten är informerad om att han kan finna nettobudgetbalansen för medlemsstaterna enligt den standardmetod som används av kommissionen (operationell nettobalans enligt "justering för Förenade kungariket") i löpande priser och som procentandel av bruttonationalprodukten (BNP) för åren 1993–1999 i den statistiska bilagan till rapporten "Allocation of 1999 EU operating expenditure by Member State", tabell 6 (sista tabellen i rapporten) ⁽¹⁾.

Rapporten för år 2000 bör vara klar före augusti 2001 ⁽¹⁾.

Dessa rapporter är grundade på det faktiska utfallet. Kommissionen offentliggör inga prognoser beträffande framtida nettobalanser för medlemsstaterna.

För närmare uppgifter om den metod som används för att beräkna nettobalansen hänvisas till punkt 4.1 i bilaga 3 i rapporten "Europeiska unionens inkomster" som finns på samma webbsida som ovannämnda rapport.

Angående den andra frågan, nettobalansen, "kompenserat med handelstransaktionerna inom gemenskapen (import och export) för varje medlemsstat".

Kommissionen gör inga sådana beräkningar. När det gäller utvidgningen har dock två studier beställts ⁽²⁾ gällande effekterna av utvidgningen på länder som redan är EU-medlemmar, nämligen Tyskland och Österrike, och där man försökte ta i beaktande effekterna av handelstransaktioner i en utvidgad gemenskap.

⁽¹⁾ <http://europa.eu.int/comm/budget/en/agenda2000/a2000rp.htm>

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/budget/en/financementbudget/elargissement_etude.htm

(2004/C 78 E/0359)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1746/01

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(15 juni 2001)

Ämne: Färdigställande av sjukhusen i Katerini, Pyrgos och Korfu

I sitt svar på min fråga E-3160/00 ⁽¹⁾ om de försenade sjukhusbyggena i Katerini, Pyrgos och Korfu, säger kommissionen bland annat att den beklagar att projekt som är så betydelsefulla för Greklands ekonomiska och sociala utveckling har blivit försenade. Kommissionen säger vidare att den kommer att begära detaljerade upplysningar från de grekiska myndigheterna om orsakerna till förseningarna och om när sjukhusbyggena kan bli färdiga, samt att den om så blir nödvändigt inte kommer att dra sig för att vidta lämpliga ekonomiska åtgärder. Vidare menar kommissionen att det är svårt att på detta stadium avgöra om projekten kommer att kunna finansieras inom den gällande gemenskapsstödrumen 2000–2006, eftersom de olika handlingsprogrammen f.n. är under genomförande.

1. Har de grekiska myndigheterna informerat kommissionen om orsakerna till förseningarna och om när projekten kan bli färdiga?
2. Hur stora anslag har utbetalats (1994–1999) för vart och ett av projekten?
3. Kommer det till sist bli så att dessa projekt finansieras inom den tredje gemenskapsstödramen för Grekland?

(¹) EGT C 151 E, 22.5.2001, s. 84.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(7 augusti 2001)

I en skrivelse av den 19 oktober 2000, i enlighet med artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 (¹), begärde kommissionen att de grekiska myndigheterna skulle ge ytterligare information om varför de tre sjukhus som parlamentsledamoten nämner inte kommer att bli färdiga i tid.

Enligt den information som myndigheterna gav den 19 januari 2001 är det geologiska orsaker som ligger bakom förseningarna på sjukhuset i Pyrgos. När det gäller sjukhusen i Katerini och på Korfu har förseningarna orsakats av det företag som tillsammans med ett offentligägt företag fått i uppdrag att bygga sjukhusen. Kommissionen undersöker för närvarande vilka åtgärder som måste vidtas.

Under programperioden 1994–1999 uppgår medfinansieringen av sjukhusen till 16,6 miljoner euro på Korfu, 13 miljoner euro i Katerini och 14,1 miljoner euro i Pyrgos.

Det är i första hand förvaltningsmyndigheten för respektive operativt program som hade ansvaret för att dessa projekt valdes ut för medfinansiering inom gemenskapens stödram för programperioden 2000–2006. Enligt den information som dessa myndigheter lämnat kommer färdigställandet av de tre sjukhusen att rymmas inom gemenskapens stödram för perioden 2000–2006.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter, EGT L 193, 31.7.1993.

(2004/C 78 E/0360)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1897/01

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(27 juni 2001)

Ämne: Den rättsliga grunden för kommissionens förslag om bildande och finansiering av alleuropeiska politiska partier

Vilka artiklar i de konsoliderade fördragen utgör den rättsliga grunden för kommissionens förslag om bildande och finansiering av alleuropeiska politiska partier?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(11 juli 2001)

Kommissionens förslag är grundat på artikel 308 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0361)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2120/01
från Hans Modrow (GUE/NGL) till kommissionen

(9 juli 2001)

Ämne: Utlämning av Milosevic till Haagtribunalen

Jugoslaviens president Kostunica bekände sig nyligen i ett tal inför Europaparlamentet till en demokratisk och rättsstatlig utveckling i sitt land. Hur skall man bedöma hans förklaring att regeringen Djindjics utlämning av den tidigare presidenten Milosevic, i strid med författningsdomstolens dom, är ett lagbrott i hans land?

Har Europeiska unionen eller medlemsstater i unionen givit regeringen Djindjic löften om förmåner om Milosevic utlämnas till Haagtribunalen?

Vad anser kommissionen om risken för ytterligare sönderfall av Jugoslavien i detta sammanhang?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(26 juli 2001)

Kommissionen och unionen välkomnade varmt Belgrads beslut att fullgöra sina internationella förpliktelser genom att överlämna ytterligare en åtalad (före presidenten Milosevic) till den internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien i Haag.

Samarbete med den internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien är en internationell förpliktelse för alla medlemsstater i Förenta nationerna (FN) och för undertecknarna av Daytonavtalet. Varken unionen, dess medlemsstater eller kommissionen har avgivit något löfte till någon stat när det gäller fullgörandet av sådana internationella förpliktelser. Samarbetet med den internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien, liksom respekten för andra internationella förpliktelser (Dayton, FN:s säkerhetsråds resolution 1244, förpliktelser till följd av medlemskap i internationella organisationer), är ett av de många villkoren i unionens stabiliserings- och associeringsprocess och har därmed en inverkan på hur de politiska förbindelserna utvecklas och hur stöd lämnas från gemenskapen eller medlemsstaterna. Kommissionen och Världsbanken hade redan beslutat att organisera en givarkonferens för förbundsrepubliken Jugoslavien, vilken hölls i Bryssel den 29 juni 2001. Deltagarna välkomnade det faktum att myndigheterna i Belgrad hade beslutat att fullgöra sina internationella förpliktelser genom att överföra Slobodan Milosevic till Haag.

När det gäller förbundsrepubliken Jugoslavien är unionens politik klart uttryckt i slutsatserna från rådets (allmänna frågor) möte den 22 januari 2001, där unionen uppmanade Belgrad och Podgorica att inom en övergripande federal ram nå en överenskommelse om en öppen och demokratisk process för att besluta om ett nytt konstitutionellt förfarande, godtagbart för alla parter, för förbindelserna mellan federationens olika delar. Unionen fastslog vidare att detta måste ske i överensstämmelse med förbundsrepubliken Jugoslaviens interna stabilitet och den regionala stabiliteten i sydöstra Europa. Unionen kommer att fortsätta att utveckla sina förbindelser med förbundsrepubliken Jugoslavien.

(2004/C 78 E/0362)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3711/01
från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(16 januari 2002)

Ämne: Nytt handelsavtal med USA

Våren 1998 lades planerna på ett nytt handelsavtal mellan unionen och USA på is, bland annat beroende på protester från Frankrikes sida.

Bedriver kommissionen idag på något sätt ett sonderingsarbete för att få till stånd ett nytt handelsavtal eller har förhandlingarna om ett nytt handelsavtal helt avstannat?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(5 mars 2002)

Kommissionen antar att parlamentsledamotens skriftliga fråga syftar på ett eventuellt frihandelsavtal mellan gemenskapen och Förenta staterna. Om så är fallet bör det noteras att även om detta är en idé som regelbundet kommer på tal har kommissionen aldrig sökt mandat för sådana förhandlingar med Förenta staterna och det har (naturligtvis) inte heller förts några sådana förhandlingar. Kommissionen har inte heller några planer på att begära ett sådant mandat. Det bör dock noteras att gemenskapen och Förenta staterna 1998 lanserade det transatlantiska ekonomiska partnerskapet i syfte att stimulera handel och investeringar mellan gemenskapen och Förenta staterna. Sedan dess har det bilaterala samarbetet ökat och för närvarande omfattar det praktiskt taget alla handels- och investeringsområden och förstärker därigenom världens största bilaterala handelsrelation.

Båda förvaltningarna har gjort en del viktiga framsteg, till exempel beträffande riktlinjerna för samarbete i regleringsfrågor. Gemenskapen och Förenta staterna har i realiteten slutfört arbetet med ett avtal om ömsesidigt erkännande av marin utrustning. Framstegen har dock ofta inte varit politiskt synliga. Det är viktigt att fundera över hur man kan gå vidare: hur unionen och Förenta staterna på ett konstruktivt sätt kan ta sig an meningsskiljaktigheter länderna emellan och utveckla samarbetet — så länge det är förenligt med förhandlingarna inom ramen för utvecklingsagendan från Doha och båda sidors övriga handelspartnerskap, i synnerhet de med utvecklingsländerna.

(2004/C 78 E/0363)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0684/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(11 mars 2002)

Ämne: Moldova som Europas fattigaste land och den påfallande skillnaden mellan hur EU behandlar detta land och hur EU behandlar de baltiska staterna

1. Kan kommissionen bekräfta att Moldova, som ligger mellan Rumänien och Ukraina (med drygt 4 miljoner invånare), i dag är Europas fattigaste land. något som framgår bland annat av att lönerna ligger fyra till sju gånger lägre där än i Rumänien, varje barn i landet föds med en statistisk statsskuld på 600 dollar, 70 procent av statsbudgeten måste användas för återbetalning av utländska skulder som landet ådragit sig till följd av inköp av naturgas, en stor del av sjukhusen är stängda medan de sjukhus som återstår inte längre har vare sig värme eller läkemedel, försörjningen med gas, el och vatten ofta försvunnit på landsbygden, vägarna inte längre är i körbart skick och tusentals människor av fattigdomen drivits till att sälja endera av sina njurar att användas för transplantationsändamål i Turkiet?
2. Har EU någon överenskommelse med Ryssland och/eller Ukraina där EU åläggs att inte bry sig om framtiden, den ekonomiska utvecklingen och de mänskliga rättigheterna i Moldova?
3. Har kommissionen sedan mitten av nittiotalet avrått Moldova från att söka medlemskap i EU eller andra former av tillnärmning till EU? Handlar det då om ett straff för att Moldova ännu inte återgått till att bli en del av kandidatlandet Rumänien, något som det talades om i början av nittiotalet?

4. Varför behandlar EU Moldova, ett territorium som den 28 juni 1940 avskildes från Rumänien, annorlunda än andra småstater såsom Estland, Lettland och Litauen, vilka också inlemmades med Sovjetunionen i början av andra världskriget till följd av en överenskommelse mellan Hitler och Stalin och alltsedan de återvunnit sin självständighet behandlats som kandidater för anslutning till EU, med utsikter om medlemskap 2004? Är det i detta sammanhang av betydelse att dessa stater är viktigare för de nuvarande EU-medlemsstaternas ekonomi?

Anledning: Rapporter i dagstidningen "De Volkskrant" den 31 december 2001 och 25 februari 2002.

(2004/C 78 E/0364)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0685/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(11 mars 2002)

Ämne: Negativa konsekvenser för EU:s medlemsstater av att Moldova fortgående försatts i en missgynnad särställning

1. Vilka konsekvenser förväntar sig kommissionen av att visumtvånget avskaffats för rumänska medborgare från och med den 1 januari 2002 inför Rumäniens eventuella medlemskap i EU, i en situation där de flesta invånarna i grannlandet Moldova likaså har rätt till rumänsk nationalitet ifall deras föräldrar eller mor- och/eller farföräldrar är födda före den 28 juni 1940 på områden som vid denna tidpunkt tillhörde Rumänien? Kommer detta att leda till en massutvandring av rumäner från det avsevärt fattigare Moldova till (framtida) EU-territorium?
2. Kommer Rumänien i framtiden att såsom medlemsstat i EU vara skyldigt att införa visumtvång för alla övriga moldovier? Förväntar sig kommissionen att det av denna anledning kommer att uppstå spänningar mellan moldovier med och moldovier utan papper på rumänsk nationalitet?
3. Tycker kommissionen det är acceptabelt att det i Moldova, till följd av att landet försumrats av omvärlden, uppstår en situation som kan jämföras med den som råder i Vitryssland, där det inte längre finns någon fungerande parlamentarisk demokrati med förenings- och mötesfrihet?
4. Tycker kommissionen det är acceptabelt att Moldova sjunker ned till att bli en ö av fattigdom och på det sättet ger god grogrund för interna etniska konflikter mellan den rumänskspråkiga majoriteten och den slaviska minoriteten eller, enligt förebild från Afghanistan under talibanperioden, lockar till framväxten av en terrorverksamhet som riktar sig mot mål utanför landets gränser?
5. På vilket sätt ämnar kommissionen bidra till att så snart som möjligt få slut på den missgynnade särställning som Moldova befinner sig i, ett land som gränsar till en blivande medlemsstat av EU?

Anledning: Rapporter i dagstidningen "De Volkskrant" den 31 december 2001 och 25 februari 2002.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0684/02 och E-0685/02
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(24 april 2002)

Kommissionen är mycket oroad över den omfattande fattigdomen i Moldavien. Landet är förvisso bland de fattigaste i Europa och fattigdom kan leda till att etniska konflikter och andra hot mot säkerheten såsom terrorism förvärras. Moldavien behöver snabbt nå en överenskommelse med Världsbanken och Internationella valutafonden (IMF) som kan bereda vägen för ytterligare ekonomiskt bistånd. Landets ekonomiska problem sammanhänger även delvis med de olösta förbindelserna med provinsen Transdnjestria där merparten av den industriella verksamheten är belägen.

Förbindelserna mellan EU och Moldavien regleras genom det avtal om partnerskap och samarbete som trädde i kraft 1998. I detta avtal föreskrivs en regelbunden politisk dialog, handelsliberalisering och ett brett samarbete som grundar sig på respekt för den demokratiska principen och de mänskliga

rättigheterna. Även det beslut om att inbjuda landet tillsammans med Ukraina till den nästa europeiska konferensen som rådet fattade vid sitt möte i Göteborg den 15 och 16 juni 2001 visar att unionen fäster vikt vid Moldavien.

Gemenskapens bistånd under de senaste tio åren uppgår till 120 miljoner euro i tekniskt bistånd och 87 miljoner euro i makroekonomiskt bistånd. Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd (ECHO) har tillhandahållit ungefär 5,5 miljoner euro för att mildra de negativa verkningarna på det humanitära planet av den ekonomiska krisen i Ryssland 1998. I enlighet med sitt huvuduppdrag (katastrofbistånd omedelbart efter naturkatastrofer eller katastrofer som orsakats av människan) har ECHO gradvis avvecklat sin verksamhet i Moldavien 2001. I mars 2001 inledde kommissionen programmet för tryggad livsmedelsförsörjning (5,5 miljoner euro för budgetåret 2002).

Det finns inget i unionens förbindelser med Ryssland och Ukraina som tvingar unionen att avhålla sig från att intressera sig för utvecklingen i Moldavien. Tvärtom tas situation regelbundet upp i EU:s politiska dialog med Ryssland och Ukraina i syfte att utveckla en gemensam ståndpunkt när det gäller orsakerna till landets problem och hitta lösningar i provinsen Transdnistria, där Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) även har en viktig roll.

När det gäller Moldaviens möjligheter att bli medlem i EU handlar kommissionen helt i enlighet med de grundläggande anslutningskriterier som Europeiska rådet fastställde vid sitt möte i Köpenhamn 1993 samt med det beslut Europeiska rådet fattade vid sitt möte i Luxemburg 1997 när det gäller de länder som deltar i den nu pågående anslutningsprocessen. Ekonomiska eller kulturella band med de nuvarande medlemsstaterna är inte av betydelse i detta sammanhang.

Huruvida en person är medborgare i en medlemsstat eller har rätt att erhålla sådant medborgarskap fastställs i den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning. Som medlem i unionen skulle Rumänien fortfarande ha befogenhet att bevilja personer bosatta i Moldavien medborgarskap. Personer med dubbelt medborgarskap (moldoviskt och rumänskt) skulle inte behöva visum vare sig för Rumänien eller för någon annan medlemsstat. Kommissionen har inga uppgifter som kan ligga till grund för en beräkning av de migrationsflöden som en utveckling av detta slag skulle ge upphov till.

En anslutning till unionen innebär generellt sett att Rumänien skulle bli tvunget att införa visumkrav för medborgare i de tredjeländer som anges i bilaga I till rådets förordning (EG) nr 539/2001⁽¹⁾, ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2414/2001 av den 7 december 2001⁽²⁾. Eventuella undantag från det allmänna visumkravet faller inom ramen för relevanta bestämmelser i dessa förordningar.

Kommissionen hoppas att det kommer att vara möjligt för Moldavien att undvika en politisk utveckling liknande den i Vitryssland och den är beredd att tillsammans med övriga världssamfundet göra vad den kan för att detta skall uppnås.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav, EGT L 81, 21.3.2001.

⁽²⁾ EGT L 327, 12.12.2001.

(2004/C 78 E/0365)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3467/02

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Framsteg för effektiv behandling av tuberkulos

I kommissionens svar till denna parlamentsledamots tidigare skriftliga fråga E-1238/01⁽¹⁾ angående åtgärder mot smittsamma sjukdomar, däribland TBC, gavs en försäkran om att handlingsprogrammet hade utarbetats där man beskrivit hur man skall ta sig an kommissionens initiativ Stop TB.

Skulle kommissionen ge en lägesrapport för initiativet? Hur stora medel anslås till kontroll av dessa sjukdomar? Är utvecklingen av nya diagnosmetoder, läkemedel och vaccinationer fortfarande en prioritet i programmen? Kan man redan se resultat av utvecklingen?

Planerar kommissionen en ökning av gemenskapsmedel som anslås till planen Stop TB?

(¹) EGT C 350 E, 11.12.2001, s. 97.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Kommissionen kommer i början av 2003 för Europaparlamentet och rådet att lägga fram en rapport om resultaten av sitt handlingsprogram för insatser mot överförbara sjukdomar som ett led i fattigdomsbekämpningen. Gemenskapens genomsnittliga årliga stöd på hälso- och sjukvårdsområdet har under de senaste åtta åren (1994–2001) uppgått till över 400 miljoner euro (¹), exklusive medel för forskning och humanitär hjälp. Gemenskapens stöd på hälso- och sjukvårdsområdet är till större delen inte inriktat på insatser mot vissa särskilda sjukdomar utan snarare på att stärka hälso- och sjukvårdssystemen genom att med utvecklingsländer ingå partnerskap som är av avgörande betydelse för insatserna mot dessa sjukdomar. För närvarande ger gemenskapen medel för bekämpning av humant immunbristvirus/förvärvat immunbristsyndrom (hiv/aids), malaria och tuberkulos (TBC) i utvecklingsländerna framför allt genom vägledande nationella och regionala program, medfinansiering av icke-statliga organisationer, femte och sjätte ramprogrammen för forskning, de särskilda budgetposterna för insatser mot hiv/aids och reproduktiv hälsa och bidraget till den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria. Sammanlagt har det totala anslaget till gemenskapsprogram för insatser mot just dessa sjukdomar under de åtta senaste åren (1994–2001) uppgått till uppskattningsvis 660 miljoner euro, dvs. ett genomsnitt på 82,5 miljoner euro per år. Forskning och utveckling av nya diagnosmetoder, läkemedel och vacciner ingår i programmet för insatser mot de tre sjukdomarna.

De internationella målen för TBC-kontroll avtalades vid Amsterdamkonferensen i april 2000 och godkändes av Världshälsosamlingen, vilket innebar att Stop TB-initiativet skapades. Dessa mål är att senast 2005 skall 70% av alla fall ha upptäckts och 85% ha getts DOTS (korttidsbehandling under direktövervakning), vilket faktiskt skulle kunna halvera antalet dödsfall i tuberkulos fram till 2010. En övergripande bild av situationen två år senare visar inte på några framsteg: en årlig ökning på 2% av antalet fall och DOTS-behandling till 27% (ungefär tre miljoner fall). Det är tydligt att DOTS behöver trappas upp och tillföras ytterligare medel. Kommissionen håller för närvarande också på att inom ramen för femte ramprogrammet för forskning finansiera forskning inom ett internationellt program för samarbete med utvecklingsländer, om hur DOTS kan göras mer effektivt i Afrika.

Partnerskapet Stop TB har lagt fram en global plan för bekämpning av tuberkulos, i vilken beskrivs de strategier och resurser som under de närmaste fem åren kommer att behövas för att utvidga, anpassa och förbättra DOTS, för att de övergripande målen för 2005 skall kunna uppnås och tuberkulosen börja utrotas i världen. Det behövs 9 miljarder US-dollar för att uppfylla målsättningarna i planen, och det saknas för närvarande nästan 4 miljarder US-dollar.

Kommissionen stöder den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, malaria och tuberkulos, vilket innefattar TBC-kontroll. Flera förslag är inriktade på program för TBC-kontroll, inbegripet en upptrappning av DOTS. Kommissionen har för 2002 avsatt 120 miljoner euro till den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, malaria och tuberkulos och är medlem i styrelsen. För närvarande pågår diskussioner med budgetmyndigheten om möjligheten till ett årligt bidrag genom budgetposten för handlingsprogrammet.

(¹) En tematisk utvärdering av program inriktade på befolkning och utveckling i EG:s samarbete med tredjeland, september 2002.

(2004/C 78 E/0366)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3561/02
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(12 december 2002)

Ämne: Kött från vilda djur

Den dramatiskt ökade jakten på olika arter av vilda djur, särskilt de stora aporna i Väst- och Centralafrika, hotar att utrota dessa arter inom en snar framtid.

Den gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen hade ett möte i Kapstaden i Sydafrika i mars 2002, varvid följande resolutioner antogs: AVS-EU/3391/02 om handel, AVS-EU/3393/02 om hälsa, AVS-EU/3394/02 om hållbar utveckling.

I resolution 3391/02⁽¹⁾ begärs åtgärder för att begränsa handeln med kött från vilda djur, stoppa den illegala konsumtionen av kött från stora apor och informera allmänheten i AVS-länderna och Europeiska unionen om de stora folkhälsoriskerna och vikten av att skydda arterna.

I resolution 3393/02⁽²⁾ rekommenderas att Europeiska kommissionen skyndsamt skall vidta åtgärder tillsammans med EU:s medlemsstater beträffande de folkhälsoproblem som orsakas av konsumtion av kött från vilda djur.

I resolution 3394/02⁽³⁾ uppmanas kommissionen att fortsätta och utvidga Ecofac-programmet som bevarar de stora afrikanska ekosystemen och mångfalden, inbegripet hotade arter, under de kommande tio åren, och kommissionen och EU:s medlemsstater rekommenderas att utvärdera folkhälsoriskerna med illegal konsumtion av kött från vilda djur samt att vidta åtgärder för att begränsa denna konsumtion.

Kan kommissionen ange hur den avser uppfylla vart och ett av de specifika kraven i resolutionerna och redogöra för de åtgärder den redan vidtagit och kommer att vidta för att lösa den aktuella krisen rörande kött från vilda djur?

⁽¹⁾ EGT C 231, 27.9.2002, s. 44.

⁽²⁾ EGT C 231, 27.9.2002, s. 57.

⁽³⁾ EGT C 231, 27.9.2002, s. 63.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(17 februari 2003)

1. Åtgärder för att kontrollera handeln med kött från vilda djur, stoppa den olagliga konsumtionen av kött från stora apor och informera allmänheten i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) och i medlemsstaterna om de stora riskerna för folkhälsan och arternas bevarande.

- En av möjligheterna att kontrollera handeln med kött från vilda djur är genom utvecklingssamarbete med de länder i vilka denna handel äger rum. Kommissionen har i detta sammanhang utarbetat en ny handledning för integration av miljöfrågor som ännu endast föreligger som ett utkast, och som kommer att vara färdigställd år 2003. Utkastet innehåller en särskild vägledning för hur olika aspekter rörande den biologiska mångfalden skall inkluderas i miljöbedömningar för olika utvecklingsprojekt. Det bör till exempel inte förekomma någon nettoförlust av genetisk mångfald, populationer av arter eller ekosystem. När det gäller transportprojekt (ett av de största problemområdena när det gäller handeln med kött från vilda djur) noteras i riktlinjerna för handledningen att den bästa åtgärden för att minska effekterna för miljön är att planlägga vägar så att de går helt och hållet utanför skyddade och känsliga områden. Bättre nationell lagstiftning och efterlevnad av lagen i de berörda utvecklingsländerna kan också förbättra situationen när det gäller handel med kött från vilda djur. Vad Kamerun beträffar har landets regering förbundit sig att följa bilaga IV till det landstrategidokument som nyligen undertecknades i syfte att stoppa den olovliga avverkningen av skogar (en åtgärd som indirekt har en positiv verkan för kontrollen av kött från vilda djur). I Gabon är det en viktig målsättning för

gemenskapens landstrategidokument att förbättra bevarandet och den hållbara förvaltningen av skogens resurser (inbegripet vilda djur och växter). Den nionde regionala utvecklingsfonden (EUF) för Centralafrika omfattar bistånd till åtgärder för att stoppa tjuvskytte genom skyddslagstiftning, kontroll och övervakning, samfundsbasead förvaltning av naturresurser, utbildning och forskning. Nyckeln till hållbar utveckling är här en attitydförändring hos människor och regeringar och stöd till lokala försök att förändra situationen.

2. Det hot mot folkhälsan som kött från vilda djur utgör:

- I enlighet med gemenskapslagstiftningen skall importerat kött uppfylla vissa minikrav i fråga om djurhälsa och hygienstandarder. Eftersom kött från vilda djur ofta erhålls genom jakt under okontrollerade former och kommer från arter som i unionen inte är erkända som djur avsedda för livsmedelsproduktion och från länder som inte har godkänts att exportera kött, uppfyller det inte gemenskapsvillkoren när det gäller livsmedels säkerhet och djurhälsokrav och kan därför inte importeras på lagligt sätt.
- Ett nytt beslut från kommissionen trädde i kraft den 1 januari 2003⁽¹⁾ som, även om det har fattats av djurhälsoskäl, bör få stor betydelse när det gäller att stoppa den olagliga införseln i gemenskapen av kött från vilda djur. Strängare gemenskapsbestämmelser beträffande import av kött- och mjölkprodukter för privat konsumtion har trätt i kraft. Resande till gemenskapen från vissa tredjeländer tillåts inte längre införa kött, köttprodukter, mjölk eller mjölkprodukter för privat konsumtion i sitt handbagage eller övriga bagage utan att inneha ett officiellt veterinärintyg för detta.

3. Att fortsätta och utvidga Ecofac-programmet i syfte att bevara viktiga ekosystem och biologisk mångfald i Afrika, inbegripet hotade arter, under de kommande tio åren.

- Stödstrategierna för de olika länderna och regionerna innehåller bestämmelser om fortsatt genomförande av Ecofac-programmet och om bevarande av ekosystemen och den biologiska mångfalden i Afrika. Kommissionen godkände också 2002 anslag från budgetposten för miljön i utvecklingsländerna till ett projekt i Gabon förvaltad av Världsnaturfondens regionalprogram för miljön i Centralafrika (World Wildlife Fund-Central African Regional Programme for the Environment – WWF-CARPO) för jakt och miljöbevarande åtgärder i byarna i syfte att utveckla metoder för förvaltning av faunan i de centralafrikanska skogarna. Genom detta projekt, som genomförs tillsammans med den privata sektorn, kommer handeln med kött från vilda djur att direkt kunna angripas. Kommissionen har också godkänt projekt för bevarande av mångfalden i Centralafrika (Flagship species project) till ett samlat belopp av 848 269 euro och kommer att bidra med 500 000 euro till genomförandet av den så kallade African Forest Law Enforcement and Governance Ministerial-processen. Dessa projekt rör tjuvskytte och handel med kött från vilda djur i samband med tillämpningen av i flera afrikanska länder. Genom Ecofac-programmet genomfördes 2002 en informations- och medvetandekampanj i norra Kongo-Brazzaville i samband med att Ebola-epidemin bröt ut.
- År 2001 godkände kommissionen också medel från budgetposten för miljön till Cyber Tracker-programmet, som är ett nytt instrument för att kontrollera naturresurser. Det specifika målet för detta projekt, som genomförs i och i trakten av ett nätverk av skyddade områden i de viktigaste distrikten med biologisk mångfald i Afrika, är att stödja och samordna en rad pilotprogram för förvaltning av naturresurser, och därigenom klart påvisa effekterna av tjuvskytte. Målgrupper, och främsta mottagare av Cyber Tracker-tekniken, blir de lokala samfundet, nationella forskningsinstitut och vetenskapsmän samt nationella organ och avdelningar med ansvar för förvaltning av skyddade områden.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut nr 2002/995/EG av den 9 december 2002 om tillfälliga skyddsbestämmelser för import av animaliska produkter för privat konsumtion, EGT L 353, 30.12.2002.

(2004/C 78 E/0367)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3630/02
från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen

(17 december 2002)

Ämne: Begränsning av det antal cigaretter som får föras ut ur Spanien

Min väljare var på semester med sin fru i Spanien i maj 2002. Vid hemresan från flygplatsen i Málaga upplyste det lokala tullkontoret dem om att de inte kunde ta med sig mer än fyra limpör cigaretter ut ur Spanien. En av deras spanska vänner blev tvungen att åka ut till flygplatsen och hämta de återstående 32 limpörerna. De tvingades även fylla i en blankett på spanska som de inte förstod för att hinna med flygplanet i sista stund.

De har nu erhållit ett dokument på spanska där summan 601 euro finns angiven, vilket förmodligen är en bötessumma.

Är det lagligt enligt gemenskapslagstiftningen och principen om fri rörlighet för personer och varor att tullen i Málaga inför en begränsning av hur många cigaretter inköpta på ort och ställe en besökare kan ta med sig ut ur Spanien?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 januari 2003)

Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att den har mottagit klagomål rörande de spanska myndigheternas beslut av tobaksprodukter från resenärer som rest ut ur landet. Kommissionen undersöker för närvarande dessa klagomål för att förvissa sig om att spansk lagstiftning och spanska metoder är förenliga med gemenskapens regelverk rörande den inre marknaden, särskilt med rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor ⁽¹⁾.

(¹) EGT L 76, 23.3.1992.

(2004/C 78 E/0368)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3647/02
från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(17 december 2002)

Ämne: UPDF-fångar i Uganda

Kommissionen vet att situationen för de mänskliga rättigheterna i Uganda är oroväckande.

Vet kommissionen att "Uganda People's Defence Forces" (UPDF) sedan mars 2002 håller 21 personer som fångar i fängelset i Gulu? De berörda personerna medverkade vid valkampanjen till förmån för en oppositionskandidat vid de lokala valen i Gulu.

Vet kommissionen också att UPDF den 16 september mördat en av dessa människor, nämligen Peter Oloya?

Är kommissionen beredd att vidta åtgärder och utöva påtryckningar på myndigheterna på platsen för att utverka en strukturell förbättring av situationen för de mänskliga rättigheterna?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(3 mars 2003)

Under senare år har EU fört en nära politisk dialog med den ugandiska regeringen, i vilken respekt för de mänskliga rättigheterna och demokratiseringsprocessen båda haft hög prioritet. Dialogen förs inom ramen för Cotonou-partnerskapsavtalet där respekt för de mänskliga rättigheterna, demokratiska principer, rättsstatsprincipen och sunt styrelseskick är väsentliga inslag.

Inom ramen för den åttonde Europeiska utvecklingsfonden finansierar kommissionen dessutom ett program på 5 miljoner euro för att främja rättsstatsprincipen, sunt styrelseskick och mänskliga rättigheter. Genomförandet av programmet inleddes i juli 2001. I programmet ingår stöd till den ugandiska kommissionen för mänskliga rättigheter för en mer övergripande bevakning och analys av människorätts-situationen i Uganda, stöd till det civila samhällets organisationer för att öka kraven på respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen, stöd till undervisning i medborgarkunskap, stöd till samhällstjänst som ett alternativ till fängelse genom National Community Service, en förstärkning av parlamentets roll liksom stöd till amnestikommissionen för genomförandet av lagen om amnesti.

Inom ramen för den nionde Europeiska utvecklingsfonden kommer ca 18 miljoner euro att anslås för att stödja kapacitetsuppbyggnaden för att främja ett sunt styrelseskick. Två specifika program har planerats: ett för att främja decentralisering och ett för att främja demokratiseringsprocessen och utvecklingen av en människorättskultur. I ett separat program kommer EU att ge stöd till kapacitetsuppbyggnad hos icke-statliga aktörer.

Beträffande den specifika frågan om situationen för dem som hålls fångna av Uganda People's Defence Forces (UPDF) har den ugandiska människorättskommissionen informerat Europeiska kommissionen om att fångarna numera har flyttats över till det statliga Kigofängelset på Entebbe Road i Kampala. Fångarna har två gånger fått ta emot besök av den ugandiska människorättskommissionen, och enligt denna har några av fångarna anhållit om amnesti, medan andra anhållit om snar rättegång. Det förefaller som om inget formellt åtal hittills skulle ha väckts.

Kommissionen och de medlemsstater som är företrädade i Uganda följer situationen och noterar med tillfredsställelse att fångarna nu behandlas enligt normala rättsliga förfaranden efter att ha överflyttats från militärhåket.

När det gäller en av fångarnas dödsfall har kommissionen fått upplysningar om att en ledamot i det ugandiska parlamentet på familjens vägnar ingett ett klagomål till domstolen. Kommissionen avvaktar att ärendet framskrider.

(2004/C 78 E/0369)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3769/02

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 2002)

Ämne: Allmänna tjänstehandelsavtalet

Kan kommissionen bekräfta om EG har lämnat begäran hos något eller några av de minst utvecklade länderna om miljötjänster och, om så är fallet, kan kommissionen ge besked om målet och omfattningen av dessa begäran?

EG har angett en horisontell avgränsning för tillhandahållande av allmänna tjänster. Detta utgör i princip ett "undantag" från reglerna som gäller för samtliga sektorer. Begränsningen lyder som följer: tjänster som på nationell eller lokal nivå betraktas som allmännyttiga får underställas offentligt monopol eller utföras med exklusiv rätt av privata operatörer. Då detta är den kanske viktigaste frågan som kommer att resas i dessa förhandlingar om europeiska tjänster, hur kommer det sig att kommissionen varken hänvisar till – eller inbjuder till kommentarer om – denna begränsning i sitt samrådsdokument? Skall det faktum att kommissionen väljer att införa denna horisontella begränsning tolkas som att den inte har förtroende för att artikel 1.3 erbjuder tillräckligt skydd åt allmänna tjänster? Om den anser att denna artikel erbjuder tillräckligt skydd, varför krävs denna extra, horisontella begränsning?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(20 januari 2003)

Kommissionen kan bekräfta att gemenskapens första krav till flera minst utvecklade länder i vissa fall även rörde miljötjänster. I dessa fall uppmanades länderna i fråga att överväga att göra åtaganden för leveranssätten 3 och 4 med hänvisning till ett horisontellt åtagande (detta gällde företagsinternt

utstationerad personal (ICT) och affärsmän på tjänsteresa). Kraven följde gemenskapens klassificeringsförslag och rörde tjänster för insamling, rening och distribution av vatten, avloppshantering, avfallshantering, skydd av utomhusluft och klimat, sanering och rening av mark och vatten. Det bör emellertid påpekas att kraven endast riktades till 7 av de 30 minst utvecklade länder som är medlemmar i Världshandelsorganisationen (WTO), beträffande vilka EG ansåg att deras ekonomiska utveckling skulle gynnas av att dessa sektorer öppnades för tjänsteleveranser från utlandet genom att tillträdet till utländskt kapital och kunnande förbättrades.

Den horisontella begränsningen rör de områden som omfattas av avtalets räckvidd, och alltså inte omfattas av det undantag som avses i artikel 1.3 i Allmänna tjänstehandelsavtalet. Den rör särskilt de situationer där tjänster tillhandahålls på kommersiella grunder, t.ex. inom avfallshantering, men där medlemsstaterna på grund av den särskilda organisationen av marknaden i fråga har beslutat att begränsa tillhandahållandet av tjänsterna inom ett visst område till endast en tjänsteleverantör.

(2004/C 78 E/0370)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3863/02

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Nordkoreanska flyktingar

Är kommissionen medveten om att de kinesiska myndigheterna tvingar nordkoreanska flyktingar som tagit sig till Kina att återvända till Nordkorea trots att de löper uppenbar risk att dömas till fängelse eller till och med avrättas?

Är kommissionen medveten om att de kinesiska myndigheterna har arresterat och lagfört flera personer för att de hjälpt nordkoreanska flyktingar?

Mot bakgrund av de att de kinesiska myndigheterna vägrar låta FN:s flyktingkommissariat UNHCR träffa de nordkoreanska flyktingarna och på så sätt bryter mot det bilaterala avtalet mellan UNHCR och Kina och mot internationell rätt, undrar jag vilka påtryckningar kommissionen kommer att sätta på de kinesiska myndigheterna för att få ett slut på tvångsåtersändandet av flyktingar och få dem att börja respektera avtalets bestämmelser?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(29 januari 2003)

Kommissionen är medveten om de nordkoreanska flyktingarnas situation i Kina och delar parlamentsledamotens oro.

Unionen har tagit upp frågan vid varje möjligt tillfälle både med Nordkorea och Kina. I synnerhet inom ramen för den bilaterala dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna har unionen enträget uppmanat Kina att respektera internationella humanitära normer och ge FN:s flyktingkommissariat tillträde för att det skall kunna göra en bedömning av nordkoreanernas situation i gränsområdet.

Vidare har unionen uppmanat Kina att avstå från att sända tillbaka nordkoreaner tills de nordkoreanska myndigheterna kan ge tillfredsställande garantier för att bestraffningar upphört. Behandlingen av nordkoreanska flyktingar i Kina och kraven från EU:s sida härvidlag togs ånyo upp under den senaste session inom ramen för den bilaterala dialogen mellan unionen och Kina som hölls den 13–14 november 2002 i Peking.

Kommissionen kommer att fortsätta att uppmärksamt bevaka de nordkoreanska flyktingarnas situation och ta upp frågan i sina kontakter med de nordkoreanska och kinesiska myndigheterna.

(2004/C 78 E/0371)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3882/02**från Helle Thorning-Schmidt (PSE) till kommissionen**

(13 januari 2003)

Ämne: Mexikos frihandelsavtal och brott mot mänskliga rättigheter

EU och Mexiko skrev den 8 december 1997 under ett frihandelsavtal som trädde i kraft den 1 oktober 2000. Detta avtal är baserat på demokratiska principer och respekt för de mänskliga rättigheterna. Dessutom påpekas det i kommissionens strategidokument 2002–2006 för Mexiko att ett av unionens mål är att garantera respekten för de mänskliga rättigheterna.

Flera människorättsorganisationer, exempelvis Amnesty, har satt frågetecken för situationen i Mexiko. Efter vad som påstås är användningen av tortyr fortfarande utbredd och kritiker av det nuvarande systemet förföljs och försvinner alltjämt. Dessutom påpekar Amnesty att den mexikanska regeringen i samband med ratificeringen av "The Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons" reserverade sig mot artikel IX i detta avtal, där det anges att militärer som medverkat vid "försvinnanden" skall kunna dömas av civila domstolar och inte skall kunna hänvisa till speciella privilegier som t.ex. immunitet.

Har kommissionen inlett några undersökningar om situationen för de mänskliga rättigheterna i Mexiko? Om så är fallet, vad är resultatet av dessa? Om inte, ämnar kommissionen då undersöka saken närmare?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta om det visar sig att det fortfarande begås brott mot de mänskliga rättigheterna i Mexiko? Hur kommer detta att påverka det handelsavtal som EU har med Mexiko?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att avtalet om ekonomiskt partnerskap, politisk samordning och samarbete, som trädde i kraft den 1 oktober 2000 och grundar sig på de tre pelarna politik, samarbete och handel, innehåller en "demokratiklausul" såsom ett centralt inslag i förbindelserna mellan EU och Mexiko. Avtalet innehåller också en klausul om fullgörande av skyldigheterna enligt avtalet som gör det möjligt för EU att beakta utvecklingen beträffande de mänskliga rättigheterna i Mexiko och medlemsstaterna som en väsentlig del av förbindelserna. Vidare införs genom klausulen bestämmelser om vilka åtgärder en part kan vidta om den andra parten handlar på ett sätt som inte är förenligt med avtalets mål.

Sedan avtalet om ekonomiskt partnerskap, politisk samordning och samarbete ratificerades har kommissionen följt utvecklingen i Mexiko ännu närmare än tidigare. Genom avtalet institutionaliseras nämligen en process som omfattar en kontinuerlig och konstruktiv politisk dialog genom Gemensamma rådet och Gemensamma kommittén genom vilken parterna kan utbyta information om situationen i syfte att åstadkomma förbättringar.

Kommissionen känner till att den mexikanska regeringen har reserverat sig mot artikel IX i "The Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons". Dess beslut att anta reservationen mot denna artikel har sin grund i att personer som tillhör de väpnade styrkorna och begår brott, enligt konstitutionen skall dömas av militär domstol. Kommissionen finner det emellertid uppmuntrande att president Vicente Fox försöker att ge människorättsfrågor en framskjuten plats på den politiska dagordningen och se till att personer som ansvarar för tidigare begångna brott ställs inför rätta. Kommissionen erkänner att det finns vissa brister i det rättsliga systemet och kommer därför att sträva efter att, där så är möjligt, understödja varje reform genom vilken det upprättas ett mera trovärdigt, öppnare och bättre fungerande rättssystem. Ett EU-samarbetsprojekt som rör reformeringen av det mexikanska rättssystemet godkändes i september 2002.

En utbyggd politisk dialog och ett mera målinriktat samarbete med Mexiko, på samtliga nivåer, kommer förhoppningsvis att medverka till att landets pågående reformsträvanden kröns med framgång.

(2004/C 78 E/0372)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3900/02
från Lennart Sacrédeus (PPE-DE) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: Flickors och kvinnors behandling och livssituation i Afghanistan

Under den islamistiska talibanregimens styre i Afghanistan tilläts inte flickor att gå i skolan och utbilda sig. Talibanernas diskriminering av kvinnorna var omfattande och satt i system och en del av den islamistiska mandominerande ideologin. Efter talibandiktaturens fall fortsätter mycket oroande uppgifter att komma, bland annat i CNN den 22 oktober, om att flickor och kvinnor utsätts för en fortsatt dålig behandling i stora delar av Afghanistan, exempelvis barnarbete, förvägrad skolgång eller slavmässig försäljning genom bortgifte av småflickor som avbetalning av skulder.

På vilket sätt arbetar kommissionen idag för att främja det lika, unika och okränkbara människovärdet för flickor och kvinnor i dagens Afghanistan? Har unionen möjlighet att, med företrädare på plats, bevaka att flickors och barns rättigheter och deras utsatta livssituation förbättras?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionen verkar för förändring genom sitt biståndsprogram för Afghanistan. Under 2002 finansierades särskilda projekt för kvinnor, däribland upprustning av badinrättningar för kvinnor och en park för kvinnor i Kabul. Kommissionen har även finansierat flera initiativ för att främja utvecklingen av det civila samhället och verka för att missgynnade grupper och minoritetsgrupper, däribland kvinnors, intressen förespråkas. Liknande projekt planeras i framtiden.

I ett vidare perspektiv måste kommissionen, sida vid sida med det internationella samfundet, se till att kvinnors rättigheter och kvinnans roll blir ett centralt inslag i återhämtningen och återuppbyggnaden. Det gäller alltifrån att underlätta deras tillträde till grundläggande sjuk- och hälsovård samt utbildning till att driva på för att de skall inlemmas i politikutformningen på alla plan. Kommissionen är den främsta biståndsgivaren inom sjuk- och hälsovården, där barn- och mödradödligheten samt frågor som rör reproduktiv hälsa hör till de viktigaste prioriteringarna.

Den afghanska interimregeringen har som en del i en gruppbaserad rådgivningsstruktur med uppgift att driva återhämtningen och återuppbyggnaden framåt tillsatt två rådgivande grupper för jämlikhetsfrågor och människorättsfrågor. Vid det kommande mötet i det utvecklingsforum för Afghanistan som skall äga rum i mars 2003 kommer det internationella samfundet att kunna göra en bedömning av framstegen och verka för att dessa frågor fortsätter att ha en central plats i regeringens utvecklingsstrategi.

Det internationella samfundet måste även samverka med regeringen för att se till att mänskliga rättigheter för alla förankras i författningen, däribland kvinnor, och att tillämpningen av dessa rättigheter kontrolleras genom rättsväsendet. Kommissionen bidrar till en fond för lag och ordning som kommer att bidra till finansieringen av en reform av rättsväsendet och till kontrollen av att lagarna tillämpas effektivt.

(2004/C 78 E/0373)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0327/03
från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(5 februari 2003)

Ämne: Tillämpning av förordning (EG) nr 2560/2001 om gränsöverskridande betalningar i euro

Tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 ⁽¹⁾ medför en del problem, framför allt i samband med uttag av pengar inom euroområdet med kort som utfärdats i Portugal och som samtidigt kan användas som kreditkort och kort för kontant betalning.

Jag konfronterades med detta problem när jag använde ett sådant kort. Med detta kort kan man gratis ta ut pengar i Portugal, medan om jag i till exempel Bryssel tar ut 100 euro kostar detta 1,83 euro i avgifter för icke bankkunder, 3 euro i avgift till den portugisiska bank som utfärdat kortet och 0,19 euro i stämpelavgift.

Jag vill därför ställa följande frågor till kommissionen:

- Är denna situation laglig med tanke på förordning nr 2560/2001?
- Är det möjligt att ta ut två olika bankavgifter för en och samma transaktion?
- Om detta inte är lagligt, vilka sanktioner kan utfärdas gentemot de som tillämpat detta system och vem skall utfärda dem?

(¹) EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(11 mars 2003)

I förordning (EG) nr 2560/2001 (¹) fastställs principen om lika avgifter för inhemska betalningar och gränsöverskridande betalningar i euro. Den gäller från och med den 1 juli 2002 för elektroniska betalningstransaktioner på upp till 12 500 euro, och kommer från och med den 1 juli 2003 att även omfatta överföringar.

I artikel 3 i förordningen anges att avgifterna för gränsöverskridande betalningar ska vara desamma som de avgifter som tas ut för "motsvarande inhemska betalningar". Detta innebär, om vi tar betalkortet som exempel, att samma avgifter ska tillämpas för en betalning som görs i den medlemsstat där den utfärdande banken är belägen som för en betalning som görs i en annan medlemsstat.

När det gäller kombinationskort (dvs. kort som både fungerar som betal- och kreditkort) gäller samma princip. Vid användning av kortet bör avgifterna för samma transaktion (kontant- eller kreditbetalning), motsvara de avgifter som skulle ha tagits ut i den medlemsstat där kortet är utfärdat. Parlamentsledamotens upplysningar är dock inte tillräckliga för att vi ska kunna fastställa om förordningen i det aktuella fallet har tillämpats felaktigt.

Om förordningen inte efterlevs ska detta enligt artikel 7 leda till "effektiva, proportionella och avskräckande" påföljder, som naturligt nog beslutas av behöriga nationella organ. Vad beträffar det behöriga organet i Portugal har kommissionen bitt om denna information men har ännu inte fått svar.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro.

(2004/C 78 E/0374)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0426/03

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(18 februari 2003)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien

Med anledning av att Europarådet skall anta en resolution om Tjetjenien har tre internationella organisationer gjort ett gemensamt uttalande och uppmanat Europarådet att ta hänsyn till följande:

- Inga personer som har brukat våld mot civila, varken på den ena eller andra sidan i konflikten, har åtalats eller dömts för detta.
- Båda sidor i konflikten har använt sig av civila mål, vilket strider mot internationell humanitär rätt.

- Den 31 december 2002 förbjöd den ryska regeringen den grupp från OSSE som sänts ut för att verka i Tjetjenien. De har fortsatt att vägra att offentliggöra Europeiska kommissionens rapporter om förebyggande av tortyr och situationen i Ryska federationen.

Jag undrar om kommissionen anser att detta är en korrekt beskrivning av förhållandena och vilka åtgärder rådet avser att vidta för att skydda de mänskliga rättigheterna i området? Vad avser kommissionen att göra för att få bort förbudet mot internationella observatörer att vistas i Tjetjenien och få ett slut på bristen på öppenhet när det gäller information om olika brott mot de mänskliga rättigheterna i området?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(19 mars 2003)

Kommissionen är oroad över den nuvarande situationen i norra Kaukasus. Det förekommer ständiga rapporter om brott mot de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien och om vedergällningsåtgärder mot civilbefolkningen både från den ryska militärens, dess tjetjenska allierades och rebellernas sida.

Kommissionen understryker att avtalet om partnerskap och samarbete mellan unionen och Ryssland stöder sig på förverkligandet av gemensamma värderingar när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter och att dessa är centrala element i partnerskapet mellan EU och Ryssland. Kommissionen verkar för respekten för mänskliga rättigheter och demokrati i Ryssland genom flera projekt som finansieras genom det europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter. Denna verksamhet genomförs i samarbete med det civila samhället och internationella organisationer. Tacisprogrammet används också i detta sammanhang.

I norra Kaukasus genomförs ett gemensamt program mellan kommissionen och Europarådet i syfte att främja en pluralistisk demokrati och respekten för rättsstatsprincipen.

Kommissionen kommer att fortsätta att ta upp frågan om respekten för mänskliga rättigheter inom ramen för unionens bilaterala politiska dialog med Ryssland. Kommissionen fördömer terrorism i alla dess former och kommer att fortsätta att yrka på att Ryssland omedelbart genomför oberoende och opartiska undersökningar av alla påstådda brott mot de mänskliga rättigheterna. De ansvariga bör ställas inför rätta. Kommissionen hoppas också att Ryssland kommer att tillåta offentliggörandet av Europarådets rapport angående tortyr i Tjetjenien och tillåta att FN:s rapportörer när det gäller tortyr och summariska avrättningar avlägger rapport om situationen.

Kommissionen beklagar Rysslands beslut att inte förlänga mandatet för OSSE:s (Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa) biståndsgrupp. Kommissionen anser att det är i Rysslands intresse att OSSE får fortsätta sin närvaro i Tjetjenien genom ett meningsfullt mandat. Den stöder därför den sittande nederländska OSSE-ordförandens försök att få Ryssland att göra framsteg i denna fråga.

(2004/C 78 E/0375)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0521/03

från Miet Smet (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2003)

Ämne: Kvinnors rättigheter i Pakistan

Europeiska unionen och Pakistan undertecknade 2001 ett samarbetsavtal. I artikel 1 i detta samarbetsavtal ingår en klausul om respekt för mänskliga rättigheter och demokratiska principer.

Trots att Pakistan skrivit under på dessa principer respekteras inte alltid kvinnors rättigheter i detta land. AFP, Reuters och New York Times har rapporterat att vissa pakistanska kvinnor faller offer för blodshämnd, bland annat våldtäkt, bränning, mord, osv. Blodshämnd kan utdömas av lokala råd.

Har EU redan reagerat på dessa grova kränkningar av kvinnors rättigheter? Om inte, har EU för avsikt att reagera på dessa kränkningar?

Finns det en mekanism som på ett systematiskt sätt skulle kontrollera och framtvunga respekt för kvinnors rättigheter i Pakistan? Och finns det möjlighet att avbryta samarbetet mellan Pakistan och EU om kvinnors rättigheter, och mänskliga rättigheter i allmänhet, hela tiden kränks?

Om svaret på ovanstående två frågor är nej, kommer EU att skapa dessa två möjligheter i framtiden?

Om det finns ett system för att kontrollera och framtvunga respekt för kvinnors rättigheter och om samarbetet mellan Pakistan och EU eventuellt skulle kunna avbrytas, gäller detta då för alla länder som undertecknat ett sådant avtal med EU (en samarbetsavtal av tredje generationen som uttryckligen hänvisar till mänskliga rättigheter)?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(26 mars 2003)

Kommissionen och medlemsstaternas ambassader i Islamabad är fortfarande mycket oroade över situationen beträffande de mänskliga rättigheterna i Pakistan och fortsätter att uppmärksamma de Pakistanska myndigheterna på dessa frågor vid varje lämpligt tillfälle.

Unionens trojka gjorde den 7 februari 2003 en officiell de marsch i Islamabad till den pakistanska regeringen för att betona unionens oro beträffande ett antal frågor rörande mänskliga rättigheter, inbegripet kvinnors situation i Pakistan. Mer bestämt betonades i de marschen att vissa delar av lagstiftningen, i synnerhet Hudood-föreskrifterna, är tydligt könsrelaterade till sin natur. Det samma gäller lagarna gällande arv, vårdnaden av barn och regler beträffande vittnesmål. Regeringen uppmärksammades också på enskilda fall. I unionens de marsch hänvisades även till seder och bruk i Pakistan som klart strider mot landets författning, enligt vilken diskriminering av kvinnor är förbjuden. Dessa innefattar hedersmord, svårigheter för kvinnor att få en rättvis rättegång och brist på respekt för kvinnors rättsliga säkerhet. Kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser tog även upp frågan om mänskliga rättigheter med president Pervez Musharraf då han besökte Islamabad den 23 maj 2002.

Kommissionen inriktar sig också på frågor beträffande mänskliga rättigheter genom sina samarbetsprojekt i landet. Kvinnors rättigheter ingår som en integrerad del i alla projekt som kommissionen genomför inom det sociala området, dvs. hälsa, utbildning, vatten och sanitet. Vid val och genomförande av projekt lägger kommissionen således extra vikt vid jämställdhet och kvinnors inflytande och deltagande, i synnerhet genom Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter i vilket kvinnors rättigheter intar en central plats. Kommissionens delegation i Pakistan kommer dessutom att inom en snar framtid direkt kunna finansiera människorättsprojekt på mikronivå som genomförs av icke-statliga organisationer. I dessa projekt kommer kvinnors rättigheter att vara ett av de prioriterade områdena.

När det gäller bestämmelser för att kontrollera och framtvunga respekt för kvinnors rättigheter i Pakistan kanske parlamentsledamoten är intresserad av att veta att kommissionens delegation i Pakistan noggrant följer lokala initiativ som syftar till att ta itu med kvinnofrågor.

En del av dessa initiativ kan sammanfattas som följer.

- Pakistan har upprättat en nationell handlingsplan som utformats av ministeriet för kvinnors utveckling och inflytande. En samordnare har utsetts för att övervaka genomförandet av planen och för att samordna arbetet mellan de olika ministerierna som uppmanats att ta sig an kvinnofrågor inom det egna området.
- Pakistans regering har också inrättat en nationell kommissionen för kvinnors ställning vars uppdrag är att övervaka brott mot kvinnors rättigheter och rapportera direkt till ministeriet för kvinnors utveckling och inflytandet. Denna nationella kommission kan också föreslå reformer av lagstiftningen.

- Det finns ett stort antal lokala icke-statliga organisationer som arbetar för kvinnors rättigheter och som har visat sig vara synnerligen väl organiserade. De har inrättat Women Action Forum som inte bara övervakar situationen beträffande kvinnors rättigheter, utan också för kvinnors talan inför berörda myndigheter.
- Gemenskapen och Pakistan undertecknande den 24 november 2001 den nya tredje generationens samarbetsavtal som parlamentsledamoten hänvisar till men det har ännu inte trätt i kraft. Kommissionen hoppas att avtalet skall göra det möjligt att återupprätta en fullständig samarbetsdialog med Pakistan, inbegripet de känsliga frågorna rörande mänskliga rättigheter. Andra liknande tredje generationens samarbetsavtal har redan gett kommissionen denna möjlighet.

(2004/C 78 E/0376)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0586/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2003)

Ämne: Momssänkning på cd-skivor

En sänkning av momsen på cd-skivor skulle ge en kraftig impuls till Europas musikindustri, som för närvarande är hårt drabbad av piratkopiering. En betydande prissänkning på bolagsproducerade cd-skivor skulle samtidigt öka både försäljningen och statsinkomsterna i medlemsstaterna. Det bör här påpekas att Grekland tar ut den högsta momssatsen på cd-skivor (18 procent).

Hur ställer sig kommissionen i denna fråga? Vilka åtgärder tänker den vidta för att få till stånd en sänkning av momsen i medlemsstaterna? Hur ställer sig kommissionen till skivbranschens förslag att åstadkomma en harmonisering med momsen på böcker och biobiljetter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Bolkestein

(9 april 2003)

Kommissionen hänvisar ledamöten till sina svar på de skriftliga frågorna E-1553/02 från Angelilli ⁽¹⁾ och E-3841/02 från Veltroni ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EUT C 28 E, 6.2.2003, s. 120.

⁽²⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 153.

(2004/C 78 E/0377)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0819/03

från Ole Krarup (GUE/NGL) till kommissionen

(17 mars 2003)

Ämne: Genetiskt modifierade grödor och ansvarsskyldighet

Hur bedömer kommissionen WTO:s ståndpunkt beträffande införandet av en klausul om ansvarsskyldighet för patenthavare och/eller producenter av genetiskt modifierade grödor i händelse av att konventionellt eller ekologiskt odlade åkrar kontamineras med genetiskt modifierade organismer?

Kan kommissionen mer specifikt tala om vilka initiativ den tagit för att främja en process inom WTO för att det i framtiden skall införas bestämmelser i WTO:s regelverk om ersättningsskyldighet för patenthavare och/eller producenter av genetiskt modifierade grödor om deras produkt kontaminerar konventionellt eller ekologiskt odlade grödor?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(16 maj 2003)*

Parlamentsledamoten tar upp den komplexa frågan om ansvarsskyldighet i händelse av att konventionella eller ekologiska grödor kontamineras med genetiskt modifierade grödor, om detta vållar konventionella eller ekologiska producenter skada.

Frågan hänger samman med huruvida spridningen av genetiskt modifierade organismer i miljön sker med eller utan avsikt, hur olika system för jordbruksproduktion kan samexistera och framför allt med överföring av gener. Frågan om överföring av gener mellan grödor hänger samman med produktionsmetoderna i ursprungslandet och är därför inte i sig någon handelsfråga. Kommissionen anser därför inte att Världshandelsorganisationen (WTO) är ett lämpligt internationellt forum för att diskutera överföring av gener mellan genetiskt modifierade grödor och konventionella grödor och ett system för ansvarsskyldighet.

Frågan om ansvarsskyldighet tas vanligtvis upp i internationella konventioner som rör särskilda frågor. I fallet med genetiskt modifierade organismer deltar kommissionen för närvarande i pågående diskussioner om ansvarsskyldighet och ersättning inom ramen för Cartagena-protokollet om biosäkerhet i konventionen om biologisk mångfald. Dessa diskussioner befinner sig dock i ett mycket tidigt stadium och de formella förhandlingarna i denna fråga kommer inte att inledas förrän vid det första möte mellan parterna till protokollet om biosäkerhet som planeras äga rum i april 2004.

(2004/C 78 E/0378)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0906/03**från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen***(24 mars 2003)*

Ämne: Kuba – Cotonouavtalet – Mänskliga rättigheter

Bakgrundsfakta:

- a) Kommissionsledamot Paul Nielson besöker som bäst Kuba för att delta i invigningen av kommissionens delegationskontor där.
- b) Kuba har uttryckt en önskan om att underteckna Cotonouavtalet.
- c) EU är Kubas största handelspartner.
- d) I den gemensamma ståndpunkten 96/697/GUSP⁽¹⁾ fastställs det att EU:s politik i dess förbindelser med Kuba skall basera sig på en dialog för att främja övergången till pluralistisk demokrati.
- e) Medlemsstaterna har systematiskt fördömt Kuba i FN:s kommission för mänskliga rättigheter.
- f) År 1999 uttryckte EU:s tjänstgörande ordförandeland sin djupa oro över vissa bestämmelser om ändringar i den kubanska strafflagen som i ännu större utsträckning begränsade medborgarnas rättigheter.
- g) Den 16 december 2002 berättade 2002 års Sacharovpristagare Oswaldo José Paya Sardiñas inför parlamentet att vissa av hans vänner fallit offer för verkliga terrordåd. Han sade också att om regeringen verkligen beslutade att underteckna Cotonouavtalet skulle den vara tvungen att ta i tu med frågan om de mänskliga rättigheterna som ingår som en klausul i avtalet.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Har det skett förändringar inom den kubanska politiska makten som gör det berättigat att förstärka förbindelserna med EU, framför allt i fråga om huruvida landet skall ansluta sig till Cotonouavtalet? Vilka konkreta resultat har man redan nått inom EU:s Kubapolitik för att främja övergången till demokrati? Håller kommissionen på att utveckla en politik för att främja Kubas anslutning till Cotonouavtalet? Vilka resultat förväntar sig kommissionen och hur snabbt? Hur skulle kommissionen beskriva Kuba, utgående från landets politiska system och det sätt på vilket landet styrs?

⁽¹⁾ EGT L 322, 12.12.1996, s. 1.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(17 juni 2003)

Europeiska unionen är fortfarande mycket oroad över situationen i Kuba när det gäller respekten för de grundläggande friheterna och politiska rättigheterna. Medlemsstaterna noterade vissa positiva tecken i samband med den elfte och tolfte utvärderingen av den gemensamma ståndpunkten under förra året, men några stora förändringar för att främja respekt för de mänskliga rättigheterna och verkliga framsteg mot pluralistisk demokrati hade fortfarande inte genomförts.

Utvecklingen i Kuba har tagit en mycket negativ vändning sedan dess, i och med det stora antalet gripanden av oliktankande mellan den 18 och 25 mars, de partiska rättegångarna och godtyckliga och hårda straffen mot dessa och slutet på avbrottet i verkställandet av dödsstraffet, med avrättningarna av de tre personer som dömts för kapningen av en kubansk färja i början av april.

Dessa händelser föranledde en snabb reaktion från unionens sida. Europaparlamentet, rådet och kommissionen fördömde i kraftiga ordalag situationen. Parlamentet och rådet gjorde i sina resolutioner av den 10 april respektive den 26 mars och den 14 april en koppling mellan frigivandet av fångarna och Kubas anslutning till Cotonouavtalet.

Kommissionen beslutade den 30 april att skjuta upp prövningen av Kubas ansökan om anslutning till Cotonouavtalet och framhävde därigenom att utvecklingen under den senaste tiden inte befrämjar samarbetet mellan Europeiska unionen och Kuba.

De kubanska myndigheterna beslutade den 16 maj att återkalla sin ansökan.

Vad beträffar parlamentsledamotens sista fråga anser kommissionen att den nuvarande regimen i Kuba — en av världens sista kommuniststater — varken är demokratisk eller främjar en marknadsbaserad ekonomi. Det är därför nödvändigt att förstärka dialogen med regimen, i syfte att främja en process för fredlig övergång till pluralistisk demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, en hållbar ekonomi och förbättring av det kubanska folkets levnadsstandard.

(2004/C 78 E/0379)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1141/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(1 april 2003)

Ämne: Marksättningar i Grekland och följder för infrastrukturbyggen

Den senaste tiden har omfattande marksättningar kunnat observeras på olika håll i Grekland, med enorma infrastrukturskador som följd. Sättningarna har även vållat stor förstörelse på hus och lantbruksarealer, och till och med nya vägar (exempelvis den nya landsvägen mellan Korinth och Tripolis) uppvisar stora och oförklarliga skador.

Kan dessa sättningar sättas i förbindelse med rörelser i den grekiska berggrunden, bland annat till följd av intensiv seismisk aktivitet? Har kommissionen fått några uppgifter om marksättningarna från de grekiska myndigheterna? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att utvärdera orsakerna till de återkommande skadorna på grekiska infrastrukturbyggen som delfinansierats av EU?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(15 maj 2003)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på följande skriftliga frågor; E-0492/03 från Konstantinos Hatzidakis ⁽¹⁾, E-0657/03 från Alexandros Alavanos ⁽²⁾ och E-0910/03 från Antonios Trakatellis ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 136.

⁽²⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 116.

⁽³⁾ EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 154.

(2004/C 78 E/0380)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1143/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(1 april 2003)

Ämne: Synskadades tillgång till digitala tjänster

1. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att garantera blinda och synskadade människors tillgång till digitala kommunikationstjänster?
2. Kommer kommissionen att se till att lagstiftningen om tillverkning av tillgångsutrustning för digitala tjänster inte begränsar den integrerande utformningen av sådan utrustning för de synskadades behov?
3. Kommer kommissionen även att säkerställa att denna lagstiftning inte hindrar de europeiska tillverkarnas möjligheter att marknadsföra sådana produkter på världsmarknaden?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(22 maj 2003)

1. Kommissionen har vidtagit många olika åtgärder på detta område.

För det första har flera projekt inom EU:s program för forskning och teknisk utveckling behandlat frågan under de senaste åren för att bidra till att ta fram tekniska lösningar för att blinda och synskadade skall ha tillgång till digital kommunikation och digitala tjänster. Vissa av dessa projekt har avsett tillgång till elektroniska dokument, webbtillgänglighet samt tillgång till matematik i elektronisk form, musikfiler, elektroniskt skolmaterial för barn etc. Närmare information om dessa projekt finns på följande webbplats: (http://www.cordis.lu/ist/ka1/special_needs/).

För det andra bedrivs standardiseringsarbete. Närmare information finns på (http://www.europe-standards.org/activities_e-accessibility.htm). Styrelsen för standardisering på området informations- och kommunikationsteknik har upprättat Design for All and Assistive Technologies Standardisation Co-ordination Group (DATSCG), för att samla de olika organ som arbetar med relevant standardiseringsverksamhet i Europa, bland annat CEN, Cenelec och ETSI⁽¹⁾, liksom representanter för handikapporganisationer och andra grupper som arbetar med standardisering när det gäller informations- och kommunikationsteknik. DATSCG främjar riktlinjer för initiativet för webbtillgänglighet (WAI), som syftar till att förbättra webbtillgängligheten för personer med funktionshinder. I en parlamentsresolution rekommenderas att dessa skall tillämpas på offentliga webbplatser och av unionens institutioner och medlemsstaterna. Mer information om DATSCG finns på (http://www.ict.etsi.org/DATSCG/DATSCG_home.htm).

För det tredje rådfrågar kommissionen organisationer för personer med funktionshinder, framför allt för blinda, och inbjuder dem att delta i flera arbetsgrupper när nya lagstiftningsåtgärder skall utarbetas eller tillämpas. Detta gäller till exempel arbete på området tillgång till elektroniska kommunikationstjänster, förvaltning av digitala rättigheter och digital-TV som bedrivs i arbetsgruppen INCOM och rapporteras till kommunikationskommittén (COCOM), vilken upprättats genom Europaparlamentets och rådets ramdirektiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster⁽²⁾.

2. Kommissionen har inte för avsikt att utarbeta lagstiftning om tillverkning av utrustning som kan begränsa utrustningens integrerande utformning. Tvärtom främjar kommissionen integrerande utformning eller utformning för alla när det gäller informationssamhällets produkter och tjänster.

3. Utanför unionen finns särskild lagstiftning som avser utvecklingen av lättillgängliga produkter och tjänster. I USA finns bestämmelser i avsnitt 508 i "Rehabilitation Act" som kräver att de federala myndigheterna skall se till att deras elektroniska teknik och informationsteknik kan användas av personer med funktionshinder enligt vissa krav. I dagsläget finns det inte någon sådan lagstiftning i Europa. I rådets

direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling⁽³⁾, som behandlar frågor om lika tillträde till anställning, hänvisas dock till tillgång till IKT-utrustning på arbetsplatser. I direktivet fastställs principen om rimliga anpassningsåtgärder. I ramdirektivet hänvisas också till tillgången på produkter och tjänster men det föreskrivs inte hur en sådan tillgång skall säkerställas. Det planeras åtgärder för att uppnå direktivets mål, men det finns inga planer på att hindra europeiska tillverkare från att marknadsföra produkter på världsmarknaden. Däremot erkänns på världsmarknaden i länder som USA, Kanada och Australien att lättillgänglighet ökar värdet på marknaden. Som nämnts ovan kan endast lättillgängliga produkter säljas till USA:s förvaltning, som är den största inköparen av IKT-produkter och -tjänster i världen. Kommissionen är övertygad om att de som utvecklar sådana produkter kommer att förbättra sina marknadsmöjligheter.

(¹) CEN: Europeiska standardiseringsorganisationen. Cenelec: Europeiska standardiseringsorganisationen inom elområdet. ETSI: Det europeiska standardiseringsinstitutet inom telebranschen.

(²) EGT L 108, 24.4.2002.

(³) EGT L 303, 2.12.2000.

(2004/C 78 E/0381)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1230/03
från Freddy Blak (GUE/NGL) till kommissionen

(2 april 2003)

Ämne: Förstärkt rättsligt samarbete

Efter besök hos en dansk medborgare som sitter i fängelse i Spanien har jag märkt att det europeiska rättsliga samarbetet lämnar mycket övrigt att önska. Vederbörande har suttit häktad sedan den 28 november 2001, misstänkt för mord. Den 14 januari 2002 sände den häktades försvarsadvokat en begäran om internationell rättshjälp till det spanska justitiedepartementet, som skulle vidarebefordra begäran till det danska justitiedepartementet för att ett vittne skulle kallas till vittnesförhör. Denna begäran om internationell rättshjälp har, över ett år senare, ännu inte lämnat det spanska justitiedepartementet.

Det är upprörande att dessa utdragna förfaranden kan försena och förlänga processer. I nuläget föreligger fortfarande inget åtal mot den häktade.

Jag undrar därför: Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att stärka det europeiska samarbetet på detta område?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 maj 2003)

Parlamentsledamoten tar i sin fråga upp fallet med en dansk medborgare som sitter häktad för mord i Spanien. Kommissionen har ingen behörighet att ingripa i denna typ av ärenden, som faller helt inom de berörda medlemsstaternas behörighet.

Om den häktade finner att en lång häktningstid innebär en överträdelse av hans eller hennes rättigheter enligt den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, kan han eller hon – efter det att alla inhemska rättsmedel har uttömts – vända sig till Europadomstolen.

Det bör även noteras att kommissionen håller på att överväga frågan om häktning och alternativ till sådant kvarhållande på EU-nivå. Initiativet baserar sig på åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål⁽¹⁾. En grönbok i ämnet kommer att offentliggöras senare under 2003.

Den 19 februari 2003 offentliggjorde kommissionen en grönbok om rättssäkerhetsgarantier för misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen⁽²⁾. I denna grönbok ligger fokus på rätten till juridisk rådgivning och rättegångsbiträde, rätten till en kompetent och kvalificerad tolk och/eller översättare, skydd för särskilt utsatta grupper, konsulärt bistånd och garantier för att den misstänkte/tilltalade känner till sina rättigheter.

2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål kommer med säkerhet att bidra till ett bättre system för översändande och verkställighet av beslut om bevisupptagning. Konventionen har dock hittills endast ratificerats av två medlemsstater och kommer att träda i kraft först när den har ratificerats av åtta.

(¹) Särskilt åtgärderna 9 och 10, EGT C 12, 15.1.2001.

(²) KOM(2003) 75 slutlig.

(2004/C 78 E/0382)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1232/03

från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(2 april 2003)

Ämne: Medlemsstaternas politik för utbyggnaden av flygplatser

Kan kommissionen stå till tjänst med en sammanfattning av de viktigaste utbyggnadsplanerna för flygplatser i medlemsstaterna och uttala sig om huruvida kommissionen anser att dessa planer

1. samordnats tillräckligt inom hela EU,
2. erbjuder ett adekvat svar på den planerade ökningen av efterfrågan på passagerarflyg under de kommande 40 åren?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 maj 2003)

Kommissionen varken samlar in eller systematiserar information om utbyggnaden av flygplatserna i unionen. Den har sålunda inte någon överblick över pågående eller planerade byggprojekt. Detta beror på att flygplatser (både förvaltning av befintliga och utbyggnader) hör under medlemsstaternas behörighet.

Kommissionen håller med om att flygtrafikens ökning på längre sikt påverkar infrastrukturförhållandena. I sin vitbok från september 2001 (¹) påpekade kommissionen att flaskhalsarna i luften och på marken hindrar den ekonomiska tillväxten; och kommissionen planerar enligt sitt arbetsprogram för 2003 att offentliggöra ett meddelande om flygplatsers kapacitet. Vidare arbetar kommissionen på en gemenskapspolitik om flygplatsers kapacitet och effektivitet, och är just i färd med att utreda om den bör inbegripa en revidering av riktlinjerna för de transeuropeiska transportnäten i syfte att fokusera politiken på den beståndsdel av transportinfrastrukturen som spelar störst roll för den internationella trafiken och den europeiska kontinentens sammanhållning. Vitboken, och vissa synpunkter på den, ligger till grund för utredningen.

(¹) Vitbok – Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden. KOM(2001) 370 slutlig.

(2004/C 78 E/0383)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1272/03

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(3 april 2003)

Ämne: Olika behandling av européer i Turkiet

Känner kommissionen till att nederländska och tyska medborgare behandlas olika av turkiska myndigheter när det gäller priset för ett uppehållstillstånd i Turkiet? En nederländare måste betala 277 euro och en tysk 60 euro för samma tillstånd.

Vet kommissionen hur mycket de turkiska myndigheterna begär av EU-medborgare från andra medlemsstater för ett uppehållstillstånd?

Kan kommissionen sätta tryck på de turkiska myndigheterna för att få ett slut på denna orättvisa behandling av nederländska medborgare och sannolikt även andra EU-medborgare?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 maj 2003)

Kommissionen känner till att olika avgifter tas ut för uppehållstillstånd beroende på EU-medborgarnas nationalitet och har för avsikt att ta upp denna fråga i samband med sina regelbundna kontakter med de turkiska myndigheterna.

Det turkiska parlamentet antog den 27 februari 2003 en ny lag om arbetstillstånd för utlänningar. Lagen föreskriver att EU-medborgare får beviljas arbetstillstånd utan tidsbegränsning i Turkiet. EU-medborgare med arbetstillstånd får automatiskt uppehållstillstånd för samma period. I lagen fastställs också fasta avgifter för arbetstillstånd som skall utfärdas till samtliga utlänningar (oavsett nationalitet). Bestämmelserna i den nyligen antagna lagen kan komma att påverka avgifterna för uppehållstillstånd.

(2004/C 78 E/0384)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1278/03

från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(4 april 2003)

Ämne: Uniatiska kyrkor i Rumänien

Den 7 februari 2002 slog en domstol fast att den grekisk-katolska minoritetskyrkan (även kallad den östortodoxa kyrkan, eller uniatiska kyrkan) skulle återfå äganderätten till sin kyrkobyggnad i Ocna Mures i Transylvanien, Rumänien. Den 16 mars 2002, dvs. några veckor senare, kördes församlingsmedlemmarna ut ur denna kyrka av en skrånande folkhop. I spetsen för denna folkhop stod ortodoxa präster som understöddes av den lokala polisen.

För några år sedan inträffade en liknande händelse i staden Ardud. Vid detta tillfälle hotade polisen den grekisk-katolska prästen med fängelse. Därefter framförde man samma hot till var och en av församlingsmedlemmarna.

År 1995 såg den ortodoxa biskopen till att armén och polisen förstörde den grekisk-katolska kyrkan i staden Craiova.

Känner kommissionen till om det förekommer diskriminering mot den uniatiska minoriteten i Rumänien?

Kan kommissionen meddela vilka åtgärder kommissionen har vidtagit eller tänker vidta för att hindra religionsförföljelse i kandidatländerna? Kan kommissionen, om sådana åtgärder vidtagits eller planerats, redogöra för deras utformning?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 maj 2003)

Kommissionen känner till de påståenden om diskriminering av den rumänska grekisk-katolska med Rom förenade kyrkan som parlamentsledamoten tar upp.

Respekten för de mänskliga rättigheterna, bl.a. religionsfriheten, är ett av de grundläggande kriterierna för anslutning till EU och övervakas därför noggrant av kommissionen. Resultaten av denna övervakning offentliggörs varje år och i sin återkommande rapport från 2002 om Rumäniens framsteg på vägen mot anslutning drog kommissionen följande slutsats:

Konstitutionen garanterar religionsfrihet och denna iakttas i praktiken. Regeringen begränsar inte religionsutövningen, även om organisationer som arbetar för de mänskliga rättigheterna rapporterat fall där ortodoxa präster, ibland tillsammans med lokala tjänstemän, begränsat andra kyrkors religiösa verksamhet.

Det finns inga belägg för att det skulle ske någon systematisk diskriminering av någon religiös grupp eller för att diskrimineringen skulle utgöra ett led i en medveten politik från den rumänska regeringens sida. Lämpligast vore att utnyttja det rumänska rättssystemet för att bestrida eventuella olagliga handlingar mot kyrklig egendom.

Kommissionen är samtidigt medveten om att den rättsliga ramen för återlämnande av konfiskerade kyrkor ännu inte är fullständig och har därför uppmanat de rumänska myndigheterna att anta lagstiftning som uttryckligen innefattar återlämnande av kyrkor.

I 2002 års återkommande rapport noterades i denna fråga följande: I juli 2002 antog parlamentet lagstiftning som bringade klarhet i processen för återlämnande av från kyrkor konfiskerad egendom. Genom lagstiftningen utvidgas i många viktiga hänseenden den tidigare lagens tillämpningsområde. Dock innefattas endast kyrklig egendom och det finns för närvarande inte någon rättslig ram för återlämnande av faktiska kyrkobyggnader. Detta är en särskilt viktig fråga för den grekisk-katolska kyrkan som framtogs stora egendomar av kommunistregimen men fortfarande saknar möjlighet till domstolsprövning. Regeringen har åtagit sig att utarbeta särskild lagstiftning i denna fråga på grund av förseningar i utarbetandet har det inte skett några avsevärda framsteg.

Sammanfattningsvis är detta en fråga som kommissionen tar på mycket stort allvar. Det är dock viktigt att notera att kommissionen inte kan avgöra huruvida det i ett enskilt fall föreligger en kränkning av religionsfriheten. Rumänien har undertecknat Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I artikel 9 i denna fastställs de grundläggande rättigheterna "tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet". Detta innebär att det om alla inhemska rättsmedel uttömts kan inges klagomål till Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg så att denna kan bedöma dessa frågor.

(2004/C 78 E/0385)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1322/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(8 april 2003)

Ämne: Zimbabwe, jord, våld och svågerpolitik

I förra veckan var det ett år sedan Terry Ford mördades på sin gård Gourie Farm i Nortondistriktet väster om Harare.

I tidningen The Independent publicerades den 23 mars 2003 nyheten att Sabina Mugabe, äldsta syster till Zimbabwes president, parlamentsledamot för partiet Zanu (PF) för södra Zvimba och medlem i parlamentets särskilda utskott för att "göra ekonomin inhemsk", skall ha reserverat gårdarna i Nortonområdet, ett av landets mest värdefulla, för sig och sin familj. Cirka ett dussin gårdar kring Darwendalesjön har redan ockuperats, även den som tillhörde Terry Ford.

Lokala myndigheter lär ha uppgivit att gårdarna reserverats för "den kungliga familjen".

Enligt farmarnas åsikt kommer de så kallade krigsveteraner som uppmanats att ockupera gårdarna att avlägsnas så snart upproren ebbat ut, och i stället kommer presidentens släktingar och andra framträdande personer inom regeringen och Zanupartiet (PF) att ta över ägorna. Leo Mugabe, presidentens systerson, tycks nu ha lagt beslag på Diandra Farm (500 hektar) medan Sabina reserverat Audley End Farm (1 000 hektar) för egen räkning.

Efter det brutala mordet på Terry Ford pekades Sabina Mugabe ut som en av de ansvariga för dådet.

Jag vill nu fråga kommissionen:

- Vilken information har kommissionen, nu när det gått mer än ett år sedan dessa händelser inträffade?
- Kan kommissionen bekräfta att denna svågerpolitik tillämpas då Zimbabwes ekonomi skall "göras inhemsk"?
- Vilka aktuella nyheter har kommissionen i fråga om resultaten av de nya jordbruksformerna?
- Tänker kommissionen vidta några nya åtgärder för att motverka de ständiga kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Zimbabwe?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(16 maj 2003)

Kommissionen känner till de uppgifter som rapporterats i medierna när det gäller detta ärende, men har inga närmare uppgifter om de särskilda fall av maktmissbruk som parlamentsledamoten hänvisar till.

Utbredd nepotism och svågerpolitik tros ha förekommit i samband med den snabba jordreformprocessen. Eftersom det hittills inte har gjorts någon oberoende undersökning av processen har kommissionen emellertid inte någon säker bevisning när det gäller de närmare omständigheterna kring och omfattningen av missbruket. Ministern för jordreformen, Flora Bhuka, genomförde i slutet av 2002 en egen undersökning som förblivit konfidentiell, men av de uppgifter som läckt ut till pressen framgår att flera ledande personer i Zanu Patriotic Front (PF) äger åtskilliga gårdar. Hittills har regeringen inte visat några tecken på att vilja offentliggöra denna rapport; den verkar snarare ha för avsikt att inleda ännu en intern undersökning. Kommissionens ståndpunkt är att endast en oberoende granskning utförd under överinseende av ett organ såsom Förenta nationerna kan utgöra ett trovärdigt underlag för en granskning av den hittills genomförda processen och för att rätta till de orättvisor som har begåtts.

Kommissionen är inte i stånd att bekräfta förekomsten av enskilda fall av nepotism i samband med att Zimbabwes ekonomi "nationaliserats".

De huvudsakliga uppgifter som kommissionen har om de negativa verkningarna av jordreformen rör den aktuella produktionsminskningen och härrör från den kommersiella jordbrukssektorn. I februari 2003 var 73 % av medlemmarna i Commercial Farming Union (som företräder merparten av de kommersiella jordbrukarna) inte längre jordbrukare. De kommersiella jordbrukarnas majsproduktion minskade från 810 000 ton 2000 till cirka 80 000 ton 2003. Sojabönsproduktionen minskade från 162 000 ton 2001 till 30 000 ton 2003. Tobaksproduktionen har också minskat drastiskt liksom kött- och mjölkproduktionen. Detta har i sin tur haft en förödande inverkan på livsmedelsindustrin.

Att Zimbabwes ekonomi för närvarande befinner sig i en krissituation är allmänt känt. Bristen på utländsk valuta för väsentliga importvaror är också ett direkt resultat av nedgången inom den kommersiella jordbrukssektorn, särskilt tobakssektorn som tidigare stod för nästan 40 % av Zimbabwes exportinkomster. Ännu finns det inga uppgifter om några positiva verkningar av reformen.

Kommissionen delar parlamentsledamotens djupa oro över situationen när det gäller de mänskliga rättigheterna och tar alla tillfällen i akt att till Zimbabwes regering framföra sin oro över det ökande politiska våldet och behandlingen av oppositionen och det civila samhället. Rådets ordförandeskap utfärdade den 20 februari 2003 och den 28 mars 2003 uttalanden i vilka det uttryckte sin oro över de godtyckliga arresteringarna nyligen och den omänskliga behandlingen och tortyren av medlemmar av oppositionen och av organisationer inom det civila samhället. EU har uppmanat Zimbabwes regering att upphöra med alla former av trakasseri, terrorisering och våld som begås mot dessa grupper. EU uppmanar regeringen och alla politiska aktörer att inleda en seriös dialog i syfte att få ett slut på Zimbabwes nuvarande överväldigande problem på de humanitära, sociala och ekonomiska områdena.

(2004/C 78 E/0386)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1364/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(10 april 2003)

Ämne: Vatikanens utnyttjande av EU-medborgare

- Souvenirförsäljningen ger Vatikanen intäkter på runt 9 miljoner euro per år (6 miljoner under 2002 och 12 miljoner under 2000).
- Ungefär 50 européer med italienskt medborgarskap är anställda som försäljare. Dessa försäljare arbetar mot provision med ett "muntligt kontrakt" med procentsatser som varierar mellan 66 och 80 procent.
- De arbetar mellan 8 och 10 timmar per dag och har en matpaus på 30 minuter. I slutet av dagen, efter att varorna lastats på och lastats ur och kassan tagits hand om, uppgifter som de har fullt ansvar för, sker betalningen kontant i handen.
- Detta pågår sedan 1976 och
- trots de åtaganden som gjorts för att åtgärda dessa personers situation kommer förvaltningen av försäljningsstånden om några dagar att överlämnas till ett privat företag som i ett svep skulle "åtgärda" dessa laglösa personers situation genom att avskaffa deras rättigheter.
- För Italien är dessa medborgare arbetslösa och ska därför ha tillgång till alla offentliga tjänster, bland annat sjukvård.
- Vilka åtgärder avser EU eventuellt att vidta mot en stat som utnyttjar gemenskapsmedborgare?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 maj 2003)

De rättsliga instrument som för närvarande står till kommissionens förfogande medger inte några åtgärder från gemenskapens sida i situationer liknande dem som beskrivs i den skriftliga frågan.

Kommissionen kommer för kännedom och lämplig uppföljning att sända över en kopia av den skriftliga frågan och kommissionens svar på denna till Heliga Stolens representation vid EU:s institutioner.

(2004/C 78 E/0387)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1416/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 april 2003)

Ämne: Bank dömd att betala skadestånd till kunder på grund av att information har läckt ut till skattemyndigheterna i deras medlemsstat

1. Känner kommissionen till beslutet av den luxemburgske domaren som dömde Kredietbank Luxemburg (KBL) att betala ett skadestånd på 25 000 euro till var och en av de fem före detta belgiska kunder som åtalade banken, eftersom den inte hade lyckats hindra att deras identitet blev känd för de belgiska skattemyndigheterna?
2. Anser kommissionen att det är en hållbar situation inom EU att de som gör sig skyldiga till skattesmitning har möjlighet att få skadestånd av dem som har försummat att hemlighålla deras brott?
3. Känner kommissionen till att 6 000 nederländska skattesmitare som i början av 1990-talet hade ett konto hos KBL har blivit kända för de nederländska skattemyndigheterna, och att de därför måste betala restskatt?

4. Vilken effekt kan man vänta sig, om tusentals andra skattesmitare via domaren lyckas få ett sådant skadestånd som de fem första vinnarna i en process? Kommer detta att leda till ett ökat tryck på regeringarna i de medlemsstater där bankhemligheten fortfarande gäller att vidta strängare åtgärder för att bekämpa och bestraffa utlämning av uppgifter till andra medlemsstater?
5. Anser kommissionen att skattesmitares processer mot banker kan bli ett lämpligt medel att belasta de banker som hävdar att de kan hemlighålla konton hos dem med sådana kostnader att de av ren självbevarelsedrift till slut måste avstå från banksekretessen?
6. På vilket sätt kan man göra slut på dessa motstridiga tendenser inom EU, där skattesmitning både bestraffas och belönas, och där banker stimuleras att lägga hinder i vägen för indrivning av skatter?

Källa: Den nederländska dagstidningen "De Volkskrant" den 3 april 2003.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(27 maj 2003)

Kommissionen känner till det beslut av Luxemburgs domstol som parlamentsledamoten hänvisar till. Nationella rättsliga förfaranden och beslut av oberoende nationella rättsliga myndigheter på detta område faller inom ramen för medlemsstaternas behörighet. Kommissionen vill inte spekulera om vilka konsekvenser ett visst beslut av en nationell domstol skulle kunna få för andra liknande fall eller för lagstiftningen i den berörda medlemsstaten.

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att problemet med skattebedrägerier och skatteflykt ger anledning till oro. Kommissionen är övertygad om att dess strategi för ökat samarbete och ökat informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kan hjälpa medlemsstaterna att ta itu med dessa problem på ett mer effektivt sätt. Kommissionen har under de senaste åren lagt fram ett antal förslag för att förbättra det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna i fråga om direkt och indirekt beskattning.

Kommissionen lade i juli 2001 fram ett förslag till direktiv⁽¹⁾ rörande beskattning av inkomster från sparande, vilket föreskriver automatiskt utbyte av information mellan skattemyndigheter när det gäller räntebetalningar till personer med hemvist i andra medlemsstater. Även om det i förslaget beviljas övergångsbestämmelser för Belgien, Luxemburg och Österrike förväntas alla medlemsstater så småningom delta i det automatiska utbytet av information. Diskussionerna om förslaget har nått långt och kommissionen hoppas att direktivet kommer att antas inom kort. Kommissionen är övertygad om att direktivet kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att bekämpa skatteflykt över gränserna på ett mer effektivt sätt.

⁽¹⁾ Förslag till rådets direktiv i syfte att sörja för en effektiv beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i gemenskapen, EGT C 270 E, 25.9.2001.

(2004/C 78 E/0388)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1418/03

från Maria Carrilho (PSE) till kommissionen

(23 april 2003)

Ämne: Revidering av den strategiska ramen Europa-Asien

Ett fördjupande av förbindelserna mellan Europeiska unionen och Asien har ett erkänt mycket stort gemensamt intresse. Från framför allt mitten av 1990-talet intensifierades de euroasiatiska förbindelserna genom olika strukturer och fora, nämligen mötena ASEAN-EG/EU (som inleddes under 1970-talet), ASEM, EU:s deltagande i ASEAN Regional Forum (ARF), toppmötena EU-Kina, EU-Indien, EU-Japan och nyligen EU-Korea. För att göra det europeiska agerandet mer sammanhållet publicerade kommissionen 1994 meddelandet "En ny strategi för Asien". Denna ram reviderades 2001, före händelserna den 11 september, och lades fram i kommissionens meddelande "Europa och Asien: en strategisk ram för förbättrade

partnerskap" (¹). Europaparlamentet å sin sida godkände den 5 september 2002 en resolution som i huvudsak stöder innehållet i kommissionens meddelande, vars riktlinjer i stora drag fortfarande var relevant.

Anser inte kommissionen, med tanke på de betydelsefulla händelserna den 11 september 2001 och kriget i Irak och deras innebörd, att det vore en fördel att tidigarelägga revisionen för 2004 till andra halvåret 2003?

(¹) KOM(2001) 469 slutlig.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 juni 2003)

Kommissionen delar den av parlamentsledamoten framlagda synpunkten att det är väsentligt att förbindelserna mellan unionen och Asien fördjupas. Den har därför bidragit till att bl.a. med hjälp av sådana utbyten och forum som parlamentsledamoten nämner stärka dessa förbindelser.

Kommissionen är medveten om att situationen förändrats till följd av händelserna den 11 september 2001, vilka inträffade bara några dagar efter offentliggörandet av meddelandet "Europa och Asien: en strategisk ram för förbättrade partnerskap".

De sex allmänna principer som kommissionen fastlade i det meddelandet om strategin visavi Asien och rådet uttryckte sitt stöd för i ett beslut av den 27 december 2001 (¹) är dock fortfarande giltiga, även när det gäller Afghanistan, som unionen därefter gav prioritet. Europaparlamentet välkomnade i en resolution av den 5 september 2002 kommissionens strategi visavi Asien och dess konsekventa betoning av unionens förbindelser med Asien. Detta återspeglas även i de insatser kommissionen för närvarande gör i samarbete med sina delegationer i regionen för att följa upp resultatet av de i strategidokumentet föreslagna åtgärderna. Det ser preliminärt ut som om resultaten är positiva.

Utöver uppföljningen av strategin från 2001 visavi Asien håller kommissionen på med att utarbeta ett meddelande om en strategi gentemot Sydostasien. I denna kommer utvecklingen under den senaste tiden naturligtvis att beaktas. Uppföljningsarbetet i kombination med arbetet med den nya Sydostasienstrategin kommer i hög grad att underlätta översynen av den samlade strategin visavi Asien, så att kommissionen kan bibehålla sin tidsplan för en grundlig förberedelse för sin uppdatering av den strategin under 2004.

(¹) EGT L 344, 28.12.2001.

(2004/C 78 E/0389)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1451/03

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(28 april 2003)

Ämne: Samarbete med Slovakiens institut för metrologi

Det finns tecken som tyder på att det brister avsevärt i kvaliteten vid Slovakiens institut för metrologi (SMU) i Karlova Ves samt i fråga om forskningsresultaten, hälsoskyddet och även personalens kvalitet.

Detta har framkommit bland annat via Slovakiens statliga institut för hälsa och utgående från en medborgarframställning via hälsoutsiktet i Slovakiens parlament (65:e sammanträdet den 11 juli 2002) samt via uttalanden från Gabris vid BEV Dosimetrie Laboratorium i Seibersdorf i Österrike.

Det är framför allt vid byggprojektet med cyklotroncentrumet som det i avsevärd grad skall ha brutits mot gällande regler. Projektet Euromet 526, som genomfördes i samarbete med Physikalisch-Technische Bundesanstalt (PTB) i Braunschweig i Tyskland stördes i så hög grad att SMU inte längre fick delta.

1. Vad slags stöd, i ekonomiskt och annat hänseende, får/fick Slovakiens institut för metrologi sammanlagt och i samband med Euromet?
2. Hur och genom vems försorg övervakades och granskades rent konkret användningen av anslag samt forskningsarbetet, mätningarna och utrustningen (till exempel apparatur, kvalitet på den personal som anlätades, hälsoskydd)?
3. Hur ser kommissionen på det som anförts ovan om att missförhållanden påtalats och kritik riktats mot situationen i fråga om forskning och ledning vid UNMS SR och SMU?
4. Vilka slutsatser avser kommissionen dra av detta med tanke på det fortsatta samarbetet?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(11 juni 2003)

Varken det cyklotronprojekt eller projektet Euromet 526 som frågeställaren hänvisar till har erhållit ekonomiskt bidrag från gemenskapen. Slovakiens institut för metrologi erhöll dock stöd genom ett projekt för partnersamverkan inom ramen för Phare år 1999. Målet för detta projekt var att förbättra den övergripande administrativa infrastrukturen med tanke på den inre marknaden. Slovakiens institut för metrologi erhöll ett engångsstöd för att införa ett kvalitetsstyrningssystem enligt standarden ISO 9001-2000. Stödet gavs i huvudsak i form av rådgivning som tillhandahölls av experter från medlemsstaterna. Totalt 179 245 euro anslogs för detta stöd till institutet. I september 2002 uppnåddes det huvudsakliga målet för stödet när institutet erhöll certifiering enligt ISO 9001-2000.

Slovakiens institut för metrologi åtnjuter även bidrag från tre forskningsprojekt inom ramen för det särskilda forskningsprogrammet Konkurrenskraftig och hållbar tillväxt inom gemenskapens femte ramprogram om forskning och teknisk utveckling. Närmare information om dessa projekt finns tillgänglig i databasen Cordis på adressen (<http://www.cordis.lu/growth/src/projects.htm>).

Under den tid som kommissionen övervakat Slovakiens förberedelse inför anslutningen och landets förmåga att uppfylla regelverkets krav har kommissionen kunnat konstatera att Slovakiens standardiserings-, metrologi- och provningsverk i allmänhet fungerar väl, även om det finns rum för ytterligare förbättringar. Speciellt med tanke på den övergripande uppföljningsrapport om de anslutande ländernas förberedelse inför anslutningen som kommer att utarbetas i höst tar kommissionen gärna emot synpunkter från intresserade parter och beaktar dem i sitt arbete. Kommissionen kommer att fortsätta att samarbeta med berörda slovakiska organ för att identifiera brister, inklusive sådana som nämns av frågeställaren, och för att understöda de ansträngningar som görs för att åstadkomma ytterligare förbättringar.

(2004/C 78 E/0390)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1517/03

från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(6 maj 2003)

Ämne: Avtal om ekonomiskt partnerskap

Informations- och utbildningssammanskomster om hur man skall underlätta icke-statliga aktörers medverkan i dialogen om avtal och ekonomiskt partnerskap förbereds för EU-delegationer. Är kommissionen överens om att dessa utbildningssammanskomster också bör vara öppna för AVS-parlamenten, eftersom dessa bör hållas informerade om sådana frågor och uppmantras att granska processen?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(26 maj 2003)

Kommissionen har upprepade gånger betonat att förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen (EPA) behöver åtföljas av övergripande samråd med icke-statliga aktörer både i EU och staterna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS). Denna process har redan påbörjats, men kommunikationen och samråden i AVS-staterna kommer att stärkas så snart förhandlingarna på regional nivå inletts. Kommissionens delegationer kommer att spela en viktig roll i detta sammanhang.

Målgrupperna för verksamheten kommer att variera mellan länderna och regionerna, men bör innefatta företags- och arbetsgivarsammanslutningar, fackföreningar, jordbrukarsammanslutningar, konsumentgrupper och icke-statliga organisationer osv. Det kommer också att vara viktigt att involvera experter på handel inom universitet och forskningsinstitutioner i AVS-staterna, i synnerhet med tanke på bedömningen av hållbar utveckling (Sustainability Impact Assessment).

Parlamenten i AVS-staterna, i synnerhet de parlamentsledamöter som i sitt arbete riktar in sig på handel och regional integration, bör till fullo knytas till denna process. De kommer ha möjlighet att delta i de informella kontaktgrupper som kommissionen planerar att upprätta på regional basis. Det är förvisso parlamentsledamöterna som har de bästa förutsättningarna att bidra till förhandlingarna, eftersom de kan utnyttja de officiella AVS-kanalerna, den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen och de informella nätverk för samråd som kommer att upprättas.

Europaparlamentet, och framför allt samtliga europeiska ledamöter i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen, kunde vara till stor hjälp när det gäller att utse lämpliga AVS-ledamöter för detta ändamål. De första kontakterna har redan tagits, och kommissionen skulle se positivt på ett nära samarbete i detta hänseende.

(2004/C 78 E/0391)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1526/03**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(6 maj 2003)

Ämne: Brist på sanering av lägenheter och andra utrymmen som är förorenade med blå och brun asbest i den framtida medlemsstaten Ungern

1. Känner kommissionen till att minst 400 000 kubikmeter sprutasbest användes när stora lägenhetsområden byggdes under sextio-, sjuttio- och åttiotalen och att den mest cancerframkallande blå asbesten användes, och att delar av detta material lossnar efter 10 till 15 år och sprider sig inom och utanför husen och att sanering skulle kosta mellan 65 och 130 miljoner euro?
2. Känner kommissionen också till att dessa lägenheter, som till en början hyrdes ut till de boende, har sålts till de boende innan det blev känt i Ungern att det krävs en sanering inte bara för att de boende skall kunna överleva utan även för att uppfylla gemenskapens regelverk, men att saneringen kostar 160 till 190 euro per kvadratmeter asbestyta, alltså mer än en genomsnittlig veckolön för en boende?
3. Kan kommissionen bekräfta att den ungerska regeringen inte har eller ställer några medel till förfogande för att sätta igång med saneringen av den ofta förekommande asbesten i flerfamiljshus och att man först i mars 2003 inledde en undersökning om problemets vidd och följderna för folkhälsan?
4. Används fortfarande brun asbest för behandling av trädgårdshus, höns hus, källare och garage, bland annat på grund av bristande information?

5. Saknas det i Ungern lagstiftning som förpliktar företag och institutioner att avlägsna existerande asbest inom en viss tidsfrist? Kommer detta att ändras, och i så fall när?
6. Vad gör kommissionen för att undanröja de hinder som fram tills nu har gjort att Ungern inte uppfyller gemenskapens regelverk?

Källa: Den nederländska dagstidningen "Het Financieele Dagblad" den 14 april 2003.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(10 juni 2003)

1. Det ungerska inrikesministeriet har på kommissionens begäran bekräftat att asbest använts i källartaken i flerfamiljshus som byggts under den angivna perioden. Den ungerska regeringen har meddelat att den avser att vidta följande åtgärder för att komma till rätta med situation: Asbesten i de hus som innebär störst fara kommer att täckas över temporärt. Denna åtgärd har redan till viss del utförts. Genom ett nyligen utfärdat dekret har ytterligare bestämmelser införts om att avlägsna asbesten från bostadsområdena från och med år 2004 som ett led i det nationella miljöprogrammet.
2. Ja, enligt samma informationskälla ägdes några av lägenheterna i dessa hus av de boende redan före de politiska förändringarna. Andra hyrdes ut mycket billigt till en kostnad som inte ens täckte den faktiska kostnaden för normalt underhåll och såldes därför billigt till hyresgästerna till ett pris motsvarande 5-10 % av marknadspriset.
3. Nej, enligt uppgifter hos kommissionen inleddes undersökningar redan för flera år sedan, och avsevärda summor har redan lagts ut på dessa undersökningar. I enlighet med vad som anges under punkt 1 är ytterligare medel planerade för åtgärder 2004 som ett led i det nationella miljöprogrammet.
4. Enligt de uppgifter som kommissionen förfogar över sker det inte någon inhemsk tillverkning av produkter innehållande asbest, men en liten andel av de takläggningsprodukter som tillverkas av asbestcement, och som importeras från Rumänien och Ukraina, finns fortfarande kvar på marknaden. De produkterna är mindre kostsamma än asbestfria ersättningsprodukter. Det ungerska inrikesministeriet anser därför att det inte råder någon brist på information, snarare en brist på ekonomiska resurser.
5. Enligt de uppgifter som kommissionen förfogar över finns det inte någon gällande lagstiftning, men två dekret om denna fråga håller på att utarbetas.
6. Kommissionen följer noga utvecklingen i Ungern i syfte att förvissa sig om att landet har antagit och tillämpar hela EU:s regelverk på miljöområdet vid dagen för dess anslutning. Ungerns förberedelser har på det hela taget kommit ganska långt jämfört med i andra nya medlemsstater. Betydande ekonomiska resurser har också ställts till förfogande för miljöprojekt, både från Phareprogrammet och från ISPA-programmet.

(2004/C 78 E/0392)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1540/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(7 maj 2003)

Ämne: Handel med utrustning som kan användas till tortyr eller dödsstraff

Kan kommissionen meddela vilka av de artiklar som ingår i förslaget till förordning om handel med viss utrustning och vissa produkter som kan användas till dödsstraff eller tortyr⁽¹⁾ — som även omfattas av rådets förordning (EG) 150/2003⁽²⁾ av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning?

⁽¹⁾ KOM(2002) 770.

⁽²⁾ EGT L 25, 30.1.2003, s. 1.

(2004/C 78 E/0393)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1541/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(7 maj 2003)

Ämne: Förbud mot tillverkning av utrustning som används till dödsstraff och tortyr

I kommissionens förslag till rådets förordning om handel med viss utrustning och vissa produkter som kan användas till dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande handling eller bestraffning⁽¹⁾ fastställs inga begränsningar för användning, produktion, marknadsföring och försäljning av denna typ av utrustning och produkter på den inre marknaden.

I EU:s fördrag fastställs att dödsstraff är förbjudet. Varför föreslog då inte kommissionen i sitt förslag till förordning att tillverkning av utrustning som kan användas till dylika ändamål i EU skall förbjudas?

⁽¹⁾ KOM(2002) 770.

(2004/C 78 E/0394)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1542/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(7 maj 2003)

Ämne: Kontroll av handel med produkter som kan användas till tortyr

I bilaga II i förslaget till rådets förordning om handel med viss utrustning och vissa produkter som kan användas till dödsstraff eller tortyr⁽¹⁾ ges medlemsstaterna möjlighet att kontrollera handeln med förtecknade produkter som kan användas till tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. I hur stor omfattning tillverkas utrustning och produkter av detta slag i EU:s medlemsstater? Var och av vem tillverkas utrustningen och produkterna?

⁽¹⁾ KOM(2002) 770.

(2004/C 78 E/0395)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1543/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(7 maj 2003)

Ämne: Tillverkning av utrustning och produkter som kan användas till dödsstraff eller tortyr

I bilaga I i förslaget till rådets förordning om handel med viss utrustning och vissa produkter som kan användas till dödsstraff eller tortyr⁽¹⁾ föreslås exportförbud mot utrustning och produkter som endast kan användas till dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. I hur stor omfattning tillverkas utrustning och produkter av denna typ i EU:s medlemsstater? Var och av vem tillverkas utrustningen och produkterna?

⁽¹⁾ KOM(2002) 770.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1540/03, E-1541/03, E-1542/03 och E-1543/03
ingivet av Christopher Patten för kommissionen

(13 juni 2003)

Kommissionen har lagt fram ett förslag om att gemenskapen skulle införa restriktioner för handel med viss utrustning som kan användas till dödsstraff, tortyr eller annan grym eller förnedrande eller omänsklig behandling eller bestraffning⁽¹⁾. Detta initiativ utgör ett svar på de uppmaningar om att vidta åtgärder som gjorts i Europaparlamentet och rådet.

Förslaget återspeglar det faktum att EU starkt motsätter sig tillämpandet av dödsstraff samt tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. EU antog riktlinjerna för sin policy på det aktuella området 1998 och 2001. EU har gett dessutom givit sitt stöd genom internationella konventioner, fördrag och mekanismer som behandlar dessa frågor. Förslaget utgör vidare ett svar på de resolutioner om tortyr som antagits av Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna (bl.a. vid den 59 sessionen under innevarande år) i vilka bland annat FN:s medlemsstater uppmanas vidta lagstiftnings- och andra åtgärder för att förhindra och förbjuda export av utrustning som konstruerats för tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling. Kommissionens förslag lyftes fram av FN:s specialrapportör Theo van Boven i den rapport han nyligen lämnade i frågan.

Europaparlamentet har låtit utföra en studie om teknik för kontroll av folkmassor, Crowd Control Technologies (publicerad i juni 2000), som ger en inblick i produktionen av och handeln med vissa typer av den utrustning och de produkter som ingår i bilagan till förslaget.

Enligt riktlinjerna för EU:s policy mot tredje land i fråga om tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning skall åtgärder vidtas för att förhindra användning eller tillverkning av sådan utrustning. Till skillnad från vad som i artikel 133 i EG-fördraget föreskrivs om handelsrestriktioner, är gemenskapen inte ensam behörig i fråga om sådana åtgärder. Mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen anser kommissionen att åtgärder för att förhindra användning och tillverkning av utrustningen i fråga för närvarande bör vidtas av medlemsstaterna.

Rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning innehåller bestämmelser om upphävande av importtullar om vapnen eller utrustningen i fråga används av militärförsvaret i en medlemsstat eller för dess räkning. En del av den utrustning och de produkter som förtecknas i bilaga I till det aktuella förslaget till förordning, såsom bälten för elchocker och system för automatisk injicering av droger som är konstruerade eller modifierade i syfte att avrätta människor har ett KN-nummer som faller under de tre större kapitel i nomenklaturen som ingår i bilagorna till förordning (EG) nr 150/2003. Kommissionens förslag visar dock att användning av den utrustning som förtecknas i bilaga I, som inte har någon eller så gott som ingen annan praktisk användning än dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, inte är i linje med EU:s policy och andra relevanta internationella rättsliga instrument, och att den därför är olaglig. I och med antagandet av förordningen enligt förslag KOM(2002) 770 kommer dessutom importtullarna för sådan utrustning inte längre att vara upphävda, eftersom importen i sig då kommer att vara olaglig.

(¹) KOM(2002) 770.

(2004/C 78 E/0396)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1594/03

från Emilio Menéndez del Valle (PSE) till kommissionen

(6 maj 2003)

Ämne: Handelsavtalet mellan EG och Israel

I sin resolution av den 17 maj 2001 konstaterade Europaparlamentet att "Israels otillbörliga tillämpning av sina handelsrelaterade avtal innebär att gemenskapspreferenserna på ett regelvidrigt sätt gynnar produkter som framställts i illegala bosättningar" och uppmanade "kommissionen och medlemsstaterna att vidta avgörande åtgärder för att korrigera Israels regelbrott inom ramen för handelsavtalet med EU, och att informera parlamentet, för att undvika att man indirekt stöder den olagliga bosättningsverksamheten" (Europaparlamentets resolution om situationen i Mellanöstern (¹)).

Fastställer Israel fortfarande ursprunget för sin export utan att göra åtskillnad mellan produktion i Israel och produktion i de illegala bosättningsområdena?

Anser kommissionen att Israel för närvarande bryter mot det protokoll om ursprungsregler som ingår i associeringsavtalet mellan EG och Israel?

(¹) EGT C 34 E, 7.2.2002, s. 356.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 juni 2003)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till det gemensamma svar den gav på de muntliga frågorna H-0266/03, H-0268/03, H-0270/03, H-0272/03, H-0278/03, H-0283/03 och H-0287/03 från Alain Lipietz, Mary Elizabeth Banotti, John Walls Cushnahan, Luisa Morgantini, Bartho Pronk, Jan Dhaene respektive Ulla Margrethe Sandbaek under frågestunden vid parlamentets sammanträdesperiod i maj 2003⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar av den 13 maj 2003.

(2004/C 78 E/0397)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1595/03**från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen**

(6 maj 2003)

Ämne: Gränsöverskridande betalningar i euro

Den 31 januari 2003 ställde jag en fråga (P-0327/03)⁽¹⁾ som kommissionen inte besvarade på ett tydligt sätt. Jag insisterar därför på att få klarhet i frågan om huruvida ett kort som utfärdats i Portugal och som samtidigt kan användas som kreditkort och kort för kontant betalning endast kan användas som kreditkort i övriga länder i euroområdet.

Är det helt enkelt så att ett bankkort som gör det möjligt att i Portugal avgiftsfritt lyfta pengar i bankautomater kan användas för samma tjänst i andra länder i euroområdet samtidigt som ett sådant penninguttag då betraktas som en avgiftsbelagd kontant utbetalning?

I samma ärende skulle jag även önska att kommissionen upplyste mig om vad den avser med de "bankkort med uppskjuten debitering" som omnämns i punkt 23 i kommissionens beslut (2002/914/EG⁽²⁾) av den 24 juli 2002 samt vilken fördel konsumenten har av denna möjlighet.

⁽¹⁾ Se s. 354.

⁽²⁾ EGT L 318, 22.11.2002, s. 17.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 juni 2003)

Kommissionen håller fortfarande på att undersöka den fråga som parlamentsledamoten tar upp och återkommer med resultatet så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0398)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1632/03**från Renato Brunetta (PPE-DE) till kommissionen**

(12 maj 2003)

Ämne: Försäljning av bolaget "Vittoriosa Gaming" utförd av bolaget "Casinò Municipale di Venezia S.p.a."

"Casinò Municipale di Venezia S.p.a." är ett helt offentligt bolag i vilket Venedigs kommun innehar aktie majoriteten. Enligt lokalpressen i Venedig planerar detta bolag att sälja en stor del av sitt aktieinnehav i bolaget "Vittoriosa Gaming Ltd" (som driver Maltas kasino).

Det har även rapporterats att banken "Meliorbanca" tycks fungera som rådgivare i samband med denna transaktion.

Kommissionen uppmanas nu att besvara följande frågor:

- Pågår denna försäljning, och i så fall på vilka villkor, med tanke på att det nyligen dementerades och/eller utelösts att det ens fanns planer på en försäljning?
- Har rådgivaren i samband med transaktionen valts efter ett öppet anbudsförfarande eller i alla fall efter ett offentligt urvalsförfarande?
- Stämmer det att Ferruccio Piantini – som är son till Giorgio Piantini, VD för bolaget "Casinò Municipale di Venezia S.p.a." – själv är vice VD för Meliorbanca? I så fall finns det en fullständigt oacceptabel intressekonflikt, särskilt om det visar sig att transaktionsarbetet tilldelas Meliorbanca efter direkta och privata förhandlingar med Casinò di Venezia.
- Sker transaktionen i överensstämmelse med gemenskapsbestämmelserna och nationell lagstiftning (i synnerhet på Malta och i Italien)?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 juni 2003)

För närvarande kan kommissionen inte avgöra om transaktionen verkligen har skett och om den i så fall har gjorts i överensstämmelse med de gällande gemenskapsreglerna.

Kommissionen uppmanar frågeställaren att lämna mer information i ärendet, men denne bör vara medveten om att kommissionen bara har behörighet att kontrollera tillämpningen av gemenskapsrätten och följaktligen inte kan svara på frågor om de italienska myndigheternas riktiga tillämpning av italiensk och maltesisk lagstiftning.

Huruvida bolaget "Casino municipale de Venise SpA" följde gemenskapens regler för offentlig upphandling då företaget valde konsult i samband med den aktuella försäljningen är kommissionen i nuläget inte tillräckligt underrättad om för att kunna svara på parlamentsledamotens fråga.

Kommissionen kommer därför att vända sig till de italienska myndigheterna med en begäran om att få tillgång till de uppgifter som behövs för att i första hand kunna kontrollera om "Casino Municipale de Venise SpA" kan anses vara upphandlande organ i gemenskapsdirektivets mening och om bolaget således är bundet att tillämpa dessa bestämmelser. Om bolaget borde tillämpa direktiven, kommer kommissionen att kontrollera om de verkligen har tillämpats vid valet av konsult i samband med den försäljning som parlamentsledamotens fråga gäller.

(2004/C 78 E/0399)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1636/03

från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(15 maj 2003)

Ämne: Sjätte direktivet om omsättningsskatter

Sjätte direktivet om omsättningsskatter (direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾) av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund) handlar bland annat om fast egendom. På Irland uppbärs det i många fall, förutom omsättningsskatt, en extra avgift i samband med nybyggen av fast egendom, den så kallade Stamp duty. Nu är det frågan om huruvida sådana tilläggsskatter innebär ett frångående av den enhetliga beräkningsgrunden, i den bemärkelse som avses i det sjätte direktivet om omsättningsskatter.

1. Anser kommissionen att samtidig uppbörd av både ovannämnda Stamp duty och omsättningsskatt strider mot direktivet om omsättningsskatter? Finns det några rättsfall om detta?

2. Stämmer sådana extra skatter överens med den övriga gemenskapslagstiftningen inom området fri rörlighet?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 juni 2003)

Den stämpelskatt (stamp duty) som parlamentsledamoten talar om är en skatt på dokument. Det handlar för det mesta om rättsliga dokument som används vid överföring av egendom eller ger de berörda parterna vissa rättigheter. Dokument som inte är vederbörligen stämplade kan inte användas i domstol. Dokument rörande överföring av äganderätten till nybyggd egendom kan inte användas för registrering av egendomen om inte rätt stämpelskatt betalats.

Huruvida stämpelskatt skall tas ut för ett dokument rörande överföring av ny egendom beror på egendomens värde och på huruvida köparen är den första köparen samt på om fastigheten är avsedd för bosättning.

1. Enligt artikel 33 i det sjätte momsdirektivet (rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund)⁽¹⁾ har medlemsstaterna rätt att, utöver andra skatter, bibehålla eller införa stämpelskatter, förutsatt att de inte kan karakteriseras som omsättningsskatter.

En avgift kan i praktiken betecknas som en omsättningsskatt om den enligt EG-domstolens rättspraxis uppvisar samma grundläggande drag som en mervärdesskatt, nämligen följande:

- Mervärdesskatt tas vanligen ut på transaktioner avseende varor eller tjänster.
- Den är proportionell mot priset på de varorna eller tjänsterna.
- Den tas ut i varje steg av produktions- eller distributionsprocessen.
- Den tas ut på mervärdet av varor och tjänster.

I sin dom av den 16 december 1992 (mål C-208/91 Beaulande⁽²⁾) granskade EG-domstolen ett särskilt fall med en av Frankrike införd stämpelskatt som utöver mervärdesskatten togs ut på förvärv av mark för bebyggelse. Enligt domen uppvisade en sådan avgift inte de grundläggande drag som kännetecknar en mervärdesskatt enligt ovan. Domstolen fastställde i detta fall att uttaget av både denna skatt och mervärdesskatten inte stred mot det sjätte momsdirektivet.

Enligt domstolen var stämpelskatten inte en allmän skatt eftersom den inte var avsedd att tillämpas på alla ekonomiska transaktioner. För det andra förelåg det inte någon produktions- eller distributionsprocess, eftersom stämpelskatten inte togs ut förrän den fasta egendomen övergick i slutkonsumentens ägo. Den kunde vidare inte dras av från avgifter av samma slag som betalades på senare leveranser. Vid uttaget av en sådan avgift togs det slutligen inte någon hänsyn till mervärdet, utan avgiften grundade sig på egendomens totala värde (punkterna 16-18).

2. På beskattningsområdet finns det en allmän princip enligt vilken fast egendom skall beskattas av den stat där egendomen befinner sig. Det står därför inte klart hur den stämpelskatt som införts på Irland skulle strida mot rörelsefriheten.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2002/92/EG, EGT L 331, 7.12.2002.

⁽²⁾ Mål C-208/91 Raymond Beaulande mot Directeur des services fiscaux de Nantes, Rec. 1992, s. I-6709.

(2004/C 78 E/0400)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1647/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(16 maj 2003)

Ämne: Användning och förvaltning av EU-medel för integrering av och förbättring av levnadsvillkor för romer i Bulgarien

1. Känner kommissionen till att betänkligheter uppstått när det gäller sättet på vilket Phare-pengar används för den romska befolkningsgruppen, särskilt arbetssätten vid EU-delegationen i Sofia i samband med inrättandet av icke-statliga organisationer och hur medel används i den största romska koncentrationen i staden Plovdiv, bland annat de 40 000 invånarna i stadsdelen Stolipinovo?

2. Följande projekt stöds med EU-medel:

- Phare BG9907.01.01 "Tillgång till utbildning": 200 000 euro,
- Phare BG9907.01.02 "Urbanisering av romska bostadsområden": 257 000 euro,
- Phare BG0104.01.01 "Integrering av den romska befolkningen": 765 000 euro,
- Phare BG0104.01.02 "Integrering av den romska befolkningen": 1 350 000 euro,
- Phare BG0104.01.03 "Integrering av den romska befolkningen": 210 000 euro,
- Phare BG0102.06 "Social integrering av romer": 2 299 000 euro,
- Phare BG0104.02 "Romers tillgång till hälsovård": 1 000 000 euro,
- Phare 2001 "Studie av den romska befolkningens bostadsförhållanden": 160 000 euro.

Kan kommissionen med kvantitativa och kvalitativa indikatorer för vart och ett av dessa projekt visa på vilket sätt medlen faktiskt bidragit till att förbättra förhållandena för romerna?

3. Hur garanteras öppenhet och insyn i samband med dessa och framtida projekt för integrering av romer?

4. Hur säkerställs att romerna själva deltar i dessa projekt och hur kan det undvikas att mycket bestäms över huvudet på dem?

5. Vad bör man enligt kommissionens uppfattning göra för att förbättra hanteringen så att resultaten blir bättre än vad de hittills varit?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 juni 2003)

Kommissionen har alltsedan 1999 understött projekt som riktar sig till den romska folkgruppen i Bulgarien. Bl.a. har staden Plovdiv och Stolipinovoområdet i denna kommit i åtnjutande av stöd, eftersom den romska befolkningen där är tämligen stor. Inom ramen för vissa projekt (s.k. mikroprojekt, inom Accessprogrammet) har det tillhandahållits medel till romska icke-statliga organisationer i Stolipinovoområdet. Syftet med dessa projekt var att försöka integrera individer och grupper som riskerar att marginaliseras ekonomiskt, socialt eller politiskt i omvandlingsprocessen. Kommissionen har inte inrättat någon av dessa icke-statliga organisationer.

Vad beträffar de Phareprojekt som nämns i den skriftliga frågan har endast ett av dessa slutförts hittills. Goda resultat har uppnåtts i det projektet (BG 9907 "Promotion of Integration of Roma" (Främjande av integrering av romer)). Inom ramen för programkomponenten "Access to education and training for Roma representatives to work in public administration and police structures" (Tillgång till utbildning för företrädare för den romska folkgruppen, för arbeten i den offentliga förvaltningen och i polisstrukturer) har romer genomgått polisutbildning och har en praktisk guide om det romska språket och två grundläggande läroböcker (omfattande lärarhandledningar) om romernas kultur och historia publicerats. Läroböckerna har distribuerats till ett antal skolor och lärare har instruerats i hur de bör användas. Inom ramen för programkomponenten "Urbanisation of Roma neighbourhoods" (Urbanisering av romska bostadsområden) har infrastrukturen i stadsdelar där romer bor förbättrats. Övriga Phareprojekt pågår och det är på detta stadium för tidigt att bedöma deras verkningar.

De till den romska folkgruppen riktade Phareprojekten genomförs som regel i nära samarbete med företrädare för denna folkgrupp. En nationell styrkommitté bestående av det nationella rådet för etniska och demografiska frågor (National Council on Ethnic and Demographic Issues) och 35 romska icke-statliga organisationer har ansvaret för den allmänna samordningen. Kommissionens delegation sänder observatörer till mötena i styrkommittén. Öppenhet och insyn tryggas genom mediabevakningen och genom att alla projekt och strategier måste offentliggöras på de berörda ministeriernas och det nationella rådets webbplatser.

För att projekten skall lyckas är det nödvändigt att romerna och deras intresseorganisationer involveras på lämpligt sätt i samband med fastställandet av behoven och utformningen och genomförandet av projekten. Därför konsulteras i så stor utsträckning som möjligt romska rådgivare i de nationella förvaltningarna samt förvaltningsstrukturer som handhar frågor som rör romer och andra minoriteter regelbundet under programplaneringsprocessen. Kommissionen och det nationella rådet för etniska och demografiska frågor tar i samband med sina täta kontakter upp finansieringsprioriteterna till diskussion. Det nationella rådet har i uppdrag att samordna Bulgariens politik och program för etniska frågor och de finansiella medlen för detta samt att främja dialog och interaktion mellan etniska minoriteter, staten och det civila samhället i Bulgarien. Detta råd består av företrädare för ett antal ministerier och andra förvaltningsinstitutioner och för 35 icke-statliga organisationer för etniska minoriteter. Prioriteterna ligger i linje med det ramprogram för integrering av romer som antagits av de två senaste regeringarna och 150 romska icke-statliga organisationer. Rådgivande organ i vilka icke-statliga organisationer deltar har inrättats för att behandla olika aspekter av ramprogrammet.

Den socioekonomiska situationen och levnadsförhållandena för romerna är trots dessa insatser fortfarande svåra. De utsätts ofta för diskriminering. Integreringen av romerna i samhället bör utgöra huvudprioriteten, även om det är svårt att uppnå synliga resultat på kort sikt. Denna prioritet bör beaktas i den nationella politiken på alla viktiga områden, såsom utbildning, bostäder, folkhälsa och sysselsättning, och de erforderliga budgetmedlen bör ställas till förfogande. Genom utveckling av en adekvat rättslig ram för hantering av minoritetsfrågor kommer hållbarheten hos ett antal projekt att kunna förstärkas ytterligare. Antagande av vittfamnande antidiskrimineringslagstiftning skulle t.ex. vara ett viktigt steg framåt i detta sammanhang. En annan mycket viktig aspekt är att ytterligare decentralisera politiken avseende romerna, på regional och nationell nivå, i linje med subsidiaritetsprincipen. Kommissionen har uppmanat Bulgarien att ta itu med dessa frågor inom ramen för det nyligen reviderade anslutningspartnerskapet.

(2004/C 78 E/0401)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1653/03

från Joost Lagendijk (Verts/ALE) till kommissionen

(13 maj 2003)

Ämne: Europeisk civil fredskår – aktuell utveckling – integrering av ett konfliktförebyggande perspektiv i EU:s utrikespolitik

Europaparlamentet har ett flertal gånger begärt att en europeisk civil fredskår skall inrättas. Hittills har de andra institutionerna inte följt upp detta. Det grekiska ordförandeskapet har uttryckt att det är redo att gå vidare på området för EU:s förebyggande av konflikter och en europeisk civil fredskår. På vilket sätt avser kommissionen att reagera på detta? Hur långt har kommissionen kommit när det gäller att inrätta ett nätverk för utbildningsinstitut för civil krishantering? Vilka möjligheter ser kommissionen att därifrån gå vidare i riktning mot en europeisk civil fredskår? Med tanke på att nationella departement och institut har sina olika planer, vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att harmonisera, eller åtminstone främja, kompatibilitet mellan dessa? Kan kommissionen tänka sig att administrera en plan på EU-nivå för EU:s krishanteringsoperationer? Hur skulle de icke-statliga organisationerna och deras specialister ingå i planerna?

I vilken utsträckning följer kommissionen parlamentets förslag avseende konfliktbedömning i gemenskapens samlade utrikespolitik? Vilka resultat har uppnåtts på områdena för utrikeshandel, jordbrukspolitik och miljöpolitik? Har kommissionen uppnått sitt mål att införliva konfliktförebyggande i EU:s riktlinjer för utvecklingssamarbete? Har kommissionen, från detta perspektiv, kunnat tillämpa artikel 11 i Cotonou-avtalet? Med vilka belopp har Europeiska utvecklingsfonden bidragit till konfliktförebyggande? I vilka AVS-länder stöder kommissionen program för konfliktförebyggande med medel från Europeiska utvecklings-

fonden eller gemenskapens budget? Har kommissionen kunnat göra sina program för livsmedelssäkerhet, livsmedelsbistånd, infrastruktur, vattenförsörjning och andra sektorsinriktade stödprogram mer medvetna om konflikter? Om svaret är ja, på vilka sätt? Om svaret är nej, varför inte?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(13 juni 2003)

En europeisk civil fredskår

Att förbättra Europeiska unionens personella kapacitet för att ta itu med situationer där konflikter uppstått eller hotar att uppstå är fortfarande en av de viktigaste uppgifterna när det gäller att bygga upp en trovärdig och effektiv operativ kapacitet till stöd för unionens externa politik. Det finns ett stort behov av att med kort varsel kunna identifiera personer som har den erfarenhet och utbildning som krävs för att de skall kunna delta i unionens insatser för civil krishantering och gemenskapens biståndsprogram. Dessa inriktas i allt högre grad på ingripanden i krissituationer och i situationer efter en konflikt. Kommissionens hållning till de frågor detta väcker skisseras i bilaga 1, som sänds direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

Integrering av konfliktförebyggande

Kommissionen håller med parlamentet om att ett konfliktmedvetet synsätt är nödvändigt i samband med alla biståndsprogram och även när det gäller frågor såsom ekonomisk politik och jordbruks-, handels-, och miljöpolitik samt diplomatisk verksamhet. Parallellt med detta krävs det att medel görs tillgängliga för särskilda åtgärder med inriktning på förebyggande eller mildrande av konflikter. Kommissionen lade fast en sådan strategi för konfliktförebyggande i ett meddelande⁽¹⁾ från april 2001 och håller på att genomföra denna. En sammanfattning av de framsteg som gjorts ges i bilaga 2, som sänds direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ Meddelande från kommissionen om konfliktförebyggande, 11.4.2001, KOM(2001) 211 slutlig.

(2004/C 78 E/0402)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1661/03

från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen

(13 maj 2003)

Ämne: Rättegången mot Leyla Zana

- Jag har deltagit vid de två sessioner som hittills ägt rum inom ramen för den nya rättegången i Ankara mot Layla Zana och hennes tre kollegor, som sitter i fängelse sedan tio år till följd av en dom som avkunnats av en domstol som både Europadomstolen i Strasbourg och Europaparlamentet inte anser ha varit opartisk. Vid rättegångens andra session deltog jag i egenskap av medlem i Europaparlamentets ad hoc-delegation.
- Denna rättegång skiljer sig inte på något vis från den rättegång som ägde rum 1994, förutom att det inte finns någon militär domare.
- De grova kränkningarna av försvarets rättigheter fortsätter. Juryn tillbakavisade försvarets begäran att ta med nya vittnen i rättegången, dvs. försvarets egna vittnen. Inget av dessa vittnen hade godkänts vid rättegången 1994. Dessutom får försvaret inte direkt fråga ut vittnena, som alla är den klagandes vittnen, utan måste ställa sina frågor till juryns ordförande, som formulerar om frågorna innan han i sin tur frågar vittnena.
- Juryns ordförande har inte tillåtit att vittnesmålen från 1994 läses upp i tingssalen.

- Den klagandes företrädare närvarar vid juryns sammanträden.
- Polismän beväpnade med gevär står i tingssalen vända mot allmänheten och de åklagade, och polismän med pistoler finns bland allmänheten.
- Rättegången är inte öppen för allmänheten, och det är de tjänstemän som ansvarar för poliserna vid domstolens ingångar som godtyckligt beslutar vem som får närvara. Slutligen nekade juryn i slutet av både den första och andra sessionen till att släppa ut de åklagade ur fängelse, trots att det faktum att det hålls en ny rättegång bevisar att rättegången 1994 var orättvis.

Kan kommissionen, och även de EU-institutioner som var närvarande vid rättegången, bekräfta dessa fakta? Borde man inte på ett mycket mer bestämt sätt låta den turkiska regeringen förstå att händelseförloppet vid rättegången helt och hållet undergräver Turkiets möjligheter att bli medlem i EU?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(5 juni 2003)

Kommissionen följer noga förfarandena i den förnyade rättegången i målet mot Sadak, Zana, Dicle och Dogan. Personal från kommissionen har närvarat vid de två sammanträden som avhållits hittills vid Ankaras statssäkerhetsdomstol nr 1.

Kommissionen noterar de synpunkter som parlamentsledamoten ger uttryck för vad beträffar rättegångsförfarandet och de påstådda bristerna i detta. Kommissionen är medveten om att vissa av dessa synpunkter rör rättegångsförfarandenaspekter som förefaller vara gemensamma för alla rättegångar som genomförs i statssäkerhetsdomstolar i Turkiet.

I det nyligen reviderade anslutningspartnerskapet med Turkiet betonar Europeiska unionen vikten av att Turkiet stärker domstolarnas oberoende och effektivitet och av att statssäkerhetsdomstolarnas verksamhet anpassas till europeiska normer.

Kommissionen kommer att fortsätta att följa målet mot bakgrund av de ovan nämnda fordringarna och kommer i sinom tid att göra en samlad bedömning av rättegången. Den kommer även att ta upp målet med de turkiska myndigheterna i samband med den regelbundna dialogen med Turkiet.

(2004/C 78 E/0403)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1668/03

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(19 maj 2003)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Västsahara

Det har förekommit uppgifter om att det västsahariska folket har fått sina mänskliga rättigheter kränkta, och att den saharawiska icke-statliga människorättsorganisationens forum för sanning och rättvisa (Sahara-avdelningen) har upplösts. Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att genomföra artikel 2 i associeringsavtalet mellan EU och Konungariket Marocko?

Kan kommissionen ta upp fallet med Ali Salem Tahek, som av Amnesty betraktas som en samvetsfånge? Enligt Amnesty har han dömts till två års fängelse på grundval av bekännelser som tvingats fram under tortyr.

Kommer Europeiska kommissionens delegation i Rabat att skicka ut observatörer till de västsahariska människorättsaktivisternas rättegångar?

Vilka konsekvenser har denna olösta konflikt för Marockos ekonomiska och sociala utveckling, och vad har kommissionen gjort för att hjälpa den marockanska regeringen att lösa denna långvariga konflikt på ett sätt som gynnar folken i Marocko och Västsahara?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 juni 2003)

Respekt för de mänskliga rättigheterna är en avgörande fråga för Europeiska unionen i dess förbindelser med alla tredjeländer. Artikel 2 i associeringsavtalen ger unionen en grund för att utveckla en konstruktiv dialog och ett produktivt samarbete med partnerländerna i Medelhavsområdet när det gäller mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt rättsstatsprincipen.

För att strukturera denna dialog offentliggjorde kommissionen den 22 maj 2003 ett meddelande som syftar till stärka EU:s åtgärder för mänskliga rättigheter och demokratisering i samarbete med Medelhavs-partnerna ⁽¹⁾, på grundval av bland annat de befintliga associeringsavtalen mellan EU och partnerländerna i Medelhavsområdet.

I meddelandet anges riktlinjer för hur man bäst kan utnyttja de instrument som står till förfogande för EU och dess partner i Medelhavsområdet för att på ett effektivt sätt genomföra det gemensamma målet att främja demokratisering samt främja och skydda de allmänna mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna. Meddelandet innehåller 10 konkreta rekommendationer till hur man kan förbättra dialogen mellan EU och dess partner i Medelhavsområdet, liksom EU:s finansiella samarbete i människorättsfrågor. Genomförandet kommer att främjas av att det finns komplementaritet på tre nivåer: mellan den politiska dialogen och det finansiella stödet, mellan Medaprogrammet och stödet från Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter samt, slutligen, mellan den nationella och den regionala dimensionen.

Meddelandet skall tillhandahålla en konkret plattform för att engagera partnerländerna i Medelhavsområdet, till exempel Marocko, i en fortlöpande och omfattande dialog om alla frågor som rör mänskliga rättigheter och demokratisering, inbegripet, när så är tillämpligt, frågor som rör särskilda fall.

I detta avseende skulle kommissionen på nytt vilja försäkra parlamentsledamoten att den följer de särskilda fall som nämns i den skriftliga frågan. Kommissionen har kontinuerligt och under lång tid varit oroad över situationen när det gäller humanitära frågor och mänskliga rättigheter i konflikten i Västsahara, och den har upprättat kontakt med alla parter i regionen när det gäller den här frågan.

Det är klart att den olösta konflikten i Västsahara ställer stora krav på Marockos mänskliga och ekonomiska resurser som annars skulle kunna användas till andra ändamål. Konflikten påverkar dessutom Marockos politiska hållning (vars huvudsyfte är att säkerställa det som de hävdar är dess territoriella integritet) liksom dess ekonomiska politik (processen för regional integration blir mest lidande).

Kommissionen stöder till fullo FN:s generalsekreterares ansträngningarna att finna en ömsesidigt godtagbar lösning för de parter som är indragna i konflikten i Västsahara.

⁽¹⁾ KOM(2003) 294 slutlig.

(2004/C 78 E/0404)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1669/03**från Jean Lambert (Verts/ALE) till kommissionen**

(19 maj 2003)

Ämne: Oljeledningen mellan Baku och Ceyhan

Oljeledningen mellan Baku, Tbilisi och Ceyhan (BTC) är en planerad pipeline som skulle sträcka sig över 1 760 kilometer från Azerbajdzjans huvudstad Baku till Medelhavet, närmare bestämt staden Ceyhan i Turkiet. Även en gasledning planeras som skall följa samma sträcka. British Petroleum (BP) är största finansiär och det finns nio andra deltagare i BTC-konsortiet, vilka försöker få politiskt och ekonomiskt stöd från sina respektive länders exportbidragsorgan, Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och Internationella finansieringsbolaget inom Världsbanken.

Konsortiet har slutit ett mycket långtgående avtal med den turkiska regeringen. Enligt avtalet får den turkiska regeringen inte införa några lagar som skulle kunna äventyra projektets ekonomiska framgång (dvs. lagar för att skydda miljön eller lagar för att uppnå sociala mål).

Avtalet ger också konsortiet som skall bygga oljeledningen möjligheter att begära obegränsat skydd av de turkiska säkerhetsstyrkorna, utan att det finns några bestämmelser om att de mänskliga rättigheterna skall respekteras. I enlighet med avtalets vaga formuleringar skulle paramilitära enheter kunna placeras ut längs med pipeline-vägen för att skydda den "allmänna ordningen" eller förhindra "terroristverksamhet". Med tanke på hur den turkiska militären brukar se på de mänskliga rättigheterna, inte minst i kurdiska områden, finns det all anledning att vara oroad.

Hur ser kommissionen på de säkerhetsåtaganden som avkrävs den turkiska regeringen, särskilt med tanke på att detta är ett område i Turkiet där kränkningar av de mänskliga rättigheterna från de turkiska myndigheternas sida varit mycket vanliga?

Tror kommissionen att detta avtal kommer att beakta de anslutningsvillkor som fastställdes i Köpenhamnskriterierna om demokrati, mänskliga rättigheter och respekt för och skydd av minoriteternas rättigheter?

Tror kommissionen slutligen att denna överdrivna inblandning från affärsbolags sida i ett suveränt lands handlingsfrihet kan leda till åtgärder som strider mot EU:s miljöskyddsbestämmelser?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(23 juni 2003)

Kommissionen känner till förslaget om att bygga en oljeledning på sträckan Baku-Tbilisi-Ceyhan och det därmed sammanhängande avtalet med värdlandets regering som undertecknats av konsortiet med den turkiska regeringen. Kommissionen har tagit emot flera rapporter om potentiella långtgående effekter och om projektets konsekvenser för miljön och allmänheten.

Varje negativ utveckling som har sin grund i genomförandet av det avtal som parlamentsledamoten hänvisar till måste bedömas mot bakgrund av Köpenhamnskriterierna för anslutning, inbegripet de politiska kriterierna beträffande mänskliga rättigheter och skyddet av minoriteter.

Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka genomförandet av detta projekt mot bakgrund av de villkor för anslutning som fastställdes i Köpenhamnskriterierna.

(2004/C 78 E/0405)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1689/03

från Anders Wijkman (PPE-DE) till kommissionen

(21 maj 2003)

Ämne: Kött av vilt, så kallat bushmeat

Kommissionen arbetar med att ta fram en strategi för utvecklingssamarbete i skogsfrågor. Denna strategi kunde bli en modell för hur världens skogar bäst kunde bevaras.

Men i utkastet till strategi tas för närvarande den synnerligen allvarliga frågan om (olaglig) användning av så kallat bushmeat inte uttryckligen upp till behandling, trots att denna fråga är ett av de huvudsakliga hoten mot många arters överlevnad och ofta har en direkt anknytning till utvecklingen av skogsresurserna.

Är kommissionen beredd att ta upp problematiken kring bushmeat i sitt slutliga utkast till strategi för utvecklingssamarbete i skogsfrågor och om inte, är kommissionen då beredd att utveckla en särskild strategi för att bidra till en lösning på detta problem?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(18 juni 2003)

I kommissionens utkast till en strategi för utvecklingsarbetet i skogsfrågor fastställs huvuddragen för biståndsinsatserna inom skogssektorn. Eftersom dokumentet har en stor spännvidd utgör det inte någon lämplig grund för mera detaljerade program när det gäller många av de frågor på skogsområdet som är angelägna. I det senaste utkastet till strategi framhålls att kött från vilda djur är en angelägen fråga på skogsområdet i flera av EU:s partnerländer.

Kommissionen har inte för avsikt att utvidga strategin på skogsområdet till att omfatta även en särskild strategi för att åtgärda problemet med kött från vilda djur. Det betyder inte att kött från vilda djur inte kommer att fortsätta att vara en mycket viktig fråga. Det avsätts redan betydande resurser för att lösa detta problem – både i form av tekniskt samarbete på fältet och genom politiska forum på hög nivå.

Frågor rörande kött från vilda djur kommer att tas in i handboken för integrering av miljöhänsynen i utvecklingsarbetet och i det ekonomiska samarbetet (Integrating environment concerns into development and economic cooperation), som kommer att ses över vid årsskiftet 2003–2004. I den reviderade handboken kommer man särskilt att se till att frågor som rör kött från vilda djur får tillbörlig uppmärksamhet i de strategiska miljöbedömningarna.

På politisk nivå stöder kommissionen den afrikanska processen för skogslagstiftningens efterlevnad och förvaltning av skogstillgångar (Africa Ministerial Process for Forest Law Enforcement and Governance – AFLEG) genom att medverka till lösning av de problem som rör lagens efterlevnad och förvaltning av skogstillgångar, inbegripet frågor som rör kött från vilda djur. Tekniskt bistånd i syfte att lösa de sistnämnda frågorna tillhandahålls genom flera initiativ som finansieras av kommissionen. Dessa har fått stöd genom medel från budgetposten för tropiska skogar och genom regionala och nationella biståndsprogram.

Försök görs också att begränsa införseln av olagligt kött från vilda djur till EU. Så till exempel infördes nyligen genom ett beslut av kommissionen nya regler enligt vilka det är förbjudet för privatpersoner att till unionen importera alla former av kött och mjölk från tredjeländ. Därmed har de tidigare undantagen, som tillät import av små mängder kött och mjölk för personligt bruk, avskaffats. De nya reglerna om privat import understöds genom en affischkampanj på en rad olika språk. Affischerna har anslagits på flera av inreseställen i unionen i syfte att informera resenärerna om de nya reglerna.

(2004/C 78 E/0406)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1739/03

från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(26 maj 2003)

Ämne: Samordningsenhet i Europeiska unionen för frigivning av tillfångatagna europeiska turister

Det händer allt oftare att europeiska turister tas tillfånga i tredje länder dit de rest på grund av historiska, kulturella eller andra intressen. Detta visar att Europeiska unionen bör förfoga över en permanent grupp förhandlare och medlare som kan ingripa tillsammans med de nationella myndigheterna för att befria de gemenskapsmedborgare som blivit offer för denna typ av omänsklig lokal terroristverksamhet.

Gemenskapens förhandlare skulle kunna ge offrens familjer bättre information och stöd än vad som för närvarande erbjuds av de lokala myndigheterna som ofta vill dölja att deras insatser misslyckats.

Anser inte kommissionen att den bör föreslå medlemsstaterna att permanenta förhandlingsenheter inrättas på gemenskapsnivå för att befria europeiska turister som blivit tillfångatagna i tredje land på grund av inrikespolitiska förhållanden i dessa länder som absolut inte har något samband med dessa tillfångatagna turister?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(24 juni 2003)

I artikel 20 i EG-fördraget finns bestämmelser om unionsmedborgares rätt till skydd: varje unionsmedborgare skall inom ett tredje lands territorium där den medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad ha rätt till skydd av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter. I enlighet med artikel 20 i EG-fördraget gäller detta skyddsansvar även kommissionens representationer.

Kommissionen har inom ramen för dessa bestämmelser haft ett nära samarbete med medlemsstaternas myndigheter för att lösa krissituationer, t.ex. fall där unionsmedborgare kidnappats. Detta samarbete har skötts via Bryssel och via kommissionens tjänst för yttre representation. Det finns, med tanke på att diplomatiskt eller konsulärt skydd i enlighet med artikel 20 i EG-fördraget i första hand är medlemsstaternas ansvar, för närvarande inga planer på att inrätta någon särskild enhet på gemenskapsnivå.

(2004/C 78 E/0407)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1763/03

från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(28 maj 2003)

Ämne: Lagstiftningen om hästhållning i EU, medlemsländerna och kandidatländerna

Under det senaste åren har det förekommit ett flertal fall av djurplågeri. Ibland finns det inte lagar för att trygga djurens välbefinnande och ibland efterlevs inte gällande lagar. Resultatet är i alltför många fall att djur utsätts för grovt djurplågeri. Det här gäller tyvärr också hästar och ponnyer som bl.a. i samband med uppfödning, försäljning och transport behandlas illa och ofta utsätts för grovt djurplågeri.

Kommissionen bedes därför ge besked om vilka regler som gäller för hästhållning i EU, medlemsländerna och kandidatländerna. Känner kommissionen till några undersökningar om hästars och ponnyers välbefinnande i EU, medlemsländerna och kandidatländerna och vilka nya initiativ tänker kommissionen ta för att trygga välbefinnandet för hästar och ponnyer?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

I rådets direktiv 98/58/EG av den 20 juli 1998⁽¹⁾ fastställs miniminormer för skydd av djur, inbegripet hästdjur, som uppföds eller hålls i animalieproduktion. I artikel 1 i direktivet utesluts dock djur som hålls för deltagande i tävlingar, föreställningar, kulturella eller idrottsliga evenemang och aktiviteter från direktivets tillämpningsområde. Vidare finns i rådets direktiv 90/426/EEG av den 26 juni 1990⁽²⁾ detaljerade föreskrifter om djurhälsovillkor vid förflyttning och import av hästdjur från tredje land. Bestämmelser om kommersiella transporter av hästdjur som överstiger 50 kilometer återfinns i rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport⁽³⁾, ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 91/628/EEG⁽⁴⁾.

Medlemsstaterna kan också tillämpa ytterligare nationell djurskyddslagstiftning. Gemenskapens gällande lagstiftning om skydd av hästdjur kommer att från och med anslutningsdagen tillämpas i anslutningsländerna, i enlighet med anslutningsfördraget. Kommissionen övervakar intensivt införlivandet av gemenskapens lagstiftning och dess tillämpning i anslutningsländerna.

I samband med forskningsarbete har Europeiska kommissionen stött olika projekt för djurs välbefinnande inom det nuvarande och de föregående ramprogrammen för forskning. Vetenskaplig rådgivning har också tillhandahållits av Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande. I den rapport som kommittén nyligen lade fram om djurs välbefinnande vid transporter granskades i detalj transporter av hästdjur. Rapporten innehöll även en detaljerad litteraturlista.

Vetenskaplig rådgivning är en sund grund för arbetet med att utforma lagstiftningsförslag och politiska förslag. Det kommande lagstiftningsförslaget om djurs välbefinnande vid transporter, inbegripet hästar, är bara ett exempel på kommissionens initiativ för att slå vakt om hästdjurens välbefinnande.

(¹) EGT L 221, 8.8.1998.

(²) EGT L 224, 18.8.1990.

(³) EGT L 340, 11.12.1991.

(⁴) EGT L 148, 30.6.1995.

(2004/C 78 E/0408)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1777/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(28 maj 2003)

Ämne: Rådet (rättsliga och inrikes frågor) i Veroia

Vilka framsteg gjordes vid rådet (rättsliga och inrikes frågor) i Veroia när det gäller genomförandet av grönboken om rättssäkerhetsgarantier för tilltalade och misstänkta i brottmål, som antogs av kommissionen den 19 februari 2003?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(3 juli 2003)

Vid rådets informella möte (rättsliga och inrikes frågor) i Veria den 28 mars 2003 var en av programpunkterna grönboken om rättssäkerhetsgarantier för misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen (¹). Syftet med detta var en första åsiktssondering, som gav kommissionen en indikation om medlemsstaternas åsikter i frågan.

Kommissionen presenterade grönboken under mötet och betonade hur viktigt det är att säkra EU-medborgarnas friheter. Under den diskussion som följde presentationen gav medlemsstaterna uttryck för sina preliminära tankar kring initiativet för rättssäkerhetsgarantier.

Diskussionerna vid rådets möte i Veria är bara en av de första etapperna av arbetet med grönboken. Den 16 juni hölls en offentlig utfrågning i ärendet. Fler än 50 svar har kommit in och kommer att beaktas. I enlighet med det årliga arbetsprogrammet för 2003 har kommissionen, efter omfattande samrådsverksamhet med experter och berörda parter, för avsikt att lägga ett förslag till rambeslut i frågan i oktober 2003.

(¹) KOM(2003) 75 slutlig.

(2004/C 78 E/0409)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1827/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(2 juni 2003)

Ämne: Sänkt moms för hyra och köp av videokassetter och DVD

Video- och DVD-marknaden är till stort stöd för att sprida kultur. Inom den europeiska filmindustrin karaktäriseras dessa produkter av mycket god kvalitet på återgivandet och hög tillförlitlighet samt att de är lätta att använda och har ett lågt inköpspris.

Under 2002 ökade efterfrågan på att hyra eller köpa dessa produkter med omkring 20 procent jämfört med föregående år, vilket är ett bevis på deras potential. Trots att de är en kulturell artikel som det råder stor efterfrågan på är det svårt för dem att nå större spridning eftersom momsatsen är hög och de inte får samma gynnsamma undantag som t.ex. biobiljetter och betal-tv-kanaler.

Har kommissionen några tankar på att utvidga bilaga H i det sjätte momsdirektivet (direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾), ändrat av direktiv 2001/4/EG⁽²⁾) genom att ta bort eller sänka momsen för varor och tjänster som har att göra med video och DVD, i syfte att på detta sätt stärka den europeiska filmindustrin?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 22, 24.1.2001, s. 17.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(9 juli 2003)

I det sjätte mervärdesskattedirektivet⁽¹⁾ föreskrivs för närvarande att det endast är grundskattesatsen som får tillämpas i samtliga medlemsstater för förhyrning eller köp av videokassetter och DVD. Därigenom är det redan sört för en viss harmonisering av beskattningsnivån för dessa produkter i hela gemenskapen (grundskattesatsen varierar i själva verket mellan 15 % och 25 % i de olika medlemsstaterna). Det bör i detta sammanhang påpekas att de reducerade skattesatserna är frivilliga för medlemsstaterna, och att skillnaderna mellan skattesatserna i gemenskapen endast skulle öka om denna möjlighet för videokassetter och DVD infördes.

Kommissionen har för avsikt att före sommaren 2004 lägga fram ett förslag till direktiv om reducerade mervärdesskattesatser. Syftet med detta förslag är först och främst att förbättra den inre marknadens funktion och, genom att begränsa medlemsstaternas användning av reducerade skattesatser och ge dem lika möjligheter att använda dessa, undvika en eventuell snedvridning av konkurrensen.

I samband med förberedelserna inför den nya översynen av de reducerade skattesatserna kommer möjligheten att utvidga tillämpningsområdet för dessa att noggrant undersökas.

⁽¹⁾ Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund, EGT L 145, 13.6.1977, senast ändrat genom rådets direktiv 2002/92/EG av den 3 december 2002, EGT L 331, 7.12.2002.

(2004/C 78 E/0410)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1832/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(2 juni 2003)

Ämne: Bristfälligt utförda arbeten i Grekland

Genom kommissionens svar på min fråga (E-0807/03)⁽¹⁾ kan jag konstatera att det fortfarande råder problem med bristfälligt utförda arbeten i Grekland och att de ansvariga myndigheternas sätt att hantera detta inte alltid är tillförlitligt.

Skulle kommissionen med tanke på att den 31 maj 2003 är slutdatum för utbetalningar från den andra gemenskapsstödråden kunna redogöra för vilken generell bild den har skapat sig av frågan om bristfälligt utförda arbeten som finansierats via gemenskapsstödråden och vilka åtgärder den har för avsikt att vidta för att hantera frågan inom ramen för berörd EU-lagstiftning?

⁽¹⁾ EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 122.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(5 augusti 2003)*

Kommissionen vill hänvisa parlamentsledamoten till svaret på hans tidigare fråga E-0807/03⁽¹⁾.

Vid lämplig tidpunkt kommer vidare ett förslag om avslutande att framföras till de grekiska myndigheterna på grundval av de uppgifter som myndigheterna ställt till kommissionen förfogande. Det bör noteras att tidpunkten den 31 maj 2003 avser det slutdatum som skall iakttas som allmän regel. Erfarenheterna från avslutningsförfarandet för merparten av programmen i nästan alla medlemsstaterna visar att det kommer att bli svårt att iakttä detta slutdatum, med tanke på hur många ärenden som överlämnats av medlemsstaterna och ärendenas kvalitet. I förslaget om avslutande av programmet för Greklands del kommer kommissionen så småningom att beakta de undersökningsresultat som expertrådet för kvalitetskontroll (ESPEL) kommit fram till beträffande eventuella bristfälligt utförda arbeten och i vilken utsträckning bristerna, enligt intygande av de grekiska myndigheterna, sedan har åtgärdats så som krävts.

⁽¹⁾ EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 122.

(2004/C 78 E/0411)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1838/03

**från Roger Helmer (PPE-DE), Charles Tannock (PPE-DE),
Sir Robert Atkins (PPE-DE), Giles Chichester (PPE-DE),
Hartmut Nassauer (PPE-DE) och Jules Maaten (ELDR) till kommissionen**

(3 juni 2003)

Ämne: Frihandelsavtal mellan Singapore och EU

Inser kommissionen att ett frihandelsavtal mellan EU och Singapore kunde vara mycket fördelaktigt för båda parterna? Är kommissionen lika oroad som vi över att Singapore redan har förhandlat eller håller på att förhandla om frihandelsavtal med grannländerna, bl.a. med Japan, Kina och Indien, och att det kan leda till nackdelar för EU vid kontakterna med Singapore om inte vi också har ett frihandelsavtal? Håller kommissionen med om att det är mycket lätt att förhandla fram ett frihandelsavtal med Singapore, eftersom landets jordbruksproduktion är så liten?

Vi har uppfattat det som att de frihandelsavtal som EU på försök erbjudit Singapore har varit kopplade till ganska specifika villkor, exempelvis att frihandelsavtalet bör gälla minst två länder i ASEAN, dvs. Singapore och åtminstone ett land till. Håller inte kommissionen med om att vi bör göra det så enkelt som möjligt för Singapore att anta erbjudandet, med tanke på att detta vore fördelaktigt för EU? Det finns stora skillnader i ekonomisk och politisk utveckling mellan ASEAN-länderna. Håller kommissionen med om att det kanske blir svårt för Singapore att uppfylla kriteriet på två länder, och att det eventuellt utgör ett onödigt hinder som motverkar ett frihandelsavtal?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(24 juni 2003)*

Unionen fortsätter att koncentrera sin uppmärksamhet och sina resurser på de på Dohautvecklingsagendan grundade multilaterala förhandlingarna i Världshandelsorganisationen (WTO).

Kommissionen följer dock noga och med intresse utvecklingen i Ostasien av de olika regionala initiativen för ekonomisk integration. Singapore, till exempel, har redan avslutat förhandlingar med Japan, Nya Zeeland, Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta), Australien och Förenta staterna om frihandelsavtal och bedriver för närvarande sådana förhandlingar med Indien, Kanada och Mexiko.

Singapore har även föreslagit unionen förhandlingar om ett frihandelsavtal. Singapore, som är en handelsnation med en mycket liten inhemsk marknad, erkänns allmänt som en av de mest öppna ekonomierna i världen och har ytterst få handels hinder. Förhandlingar om frihandelsavtal kräver betydande resurser och de med ett avtal förenade politiska och ekonomiska fördelarna måste vara så stora att de rättfärdigar användningen av de berörda resurserna. Detta gäller även förhandlingar med ett land som Singapore, med vilket förhandlingarna på vissa områden troligen skulle vara lättare, eftersom landets jordbrukssektor är så liten.

Kommissionen har i syfte att få en bättre uppfattning — när det gäller specifika hinder för marknadstillträde eller sådana andra regleringsmetoder i Singapore som är av stor betydelse för europeiska företag — om de möjliga fördelarna för unionen med ett frihandelsavtal bett ett flertal europeiska företagsammanslutningar att inhämta information från sina medlemmar. Hittills har varken Singapore eller berörda parter i Europa lagt fram övertygande bevisning för att unionen skulle dra någon väsentlig fördel av ett frihandelsavtal med Singapore eller för att ett avtal skulle befrämja handelsförbindelserna och de andra ekonomiska förbindelserna med de andra länderna i Sydostasiatiska nationers förbund (Asean) eller med de andra länderna i regionen. Unionens företagssektor har hittills inte heller påvisat att det finns områden där den försatts i ett ofördelaktigt läge på grund av Singapores bilaterala frihandelsavtal.

Kommissionen har ännu inte lagt fram några förslag — preliminära eller andra — för Singapore om upprättande av ett frihandelsområde och har inte heller angivit några särskilda villkor för ett eventuellt framtida frihandelsområde. Den är mer angelägen att utnyttja möjligheter att förbättra handels- och investeringsförbindelserna med Asean i dess helhet, genom utveckling av ett mer effektivt samarbete om regleringsfrågor.

(2004/C 78 E/0412)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1839/03

från Ilka Schröder (GUE/NGL) till kommissionen

(26 maj 2003)

Ämne: EU:s förbindelser och associeringsavtal med Syrien

Mot bakgrund av att EU är Syriens viktigaste handelspartner och att förhandlingarna om ett associeringsavtal mellan EU och Syrien fortsätter (nu senast i mars), frågar jag kommissionen följande: Tror kommissionen att associeringsavtalet kommer att kunna ingås trots Syriens infrastrukturella stöd till organisationerna PFLP-GC, PFLP, Hamas och Islamska jihad? Skall kommissionens politik ses som ett ställningstagande mot den förteckning över terroristorganisationer, som Europeiska rådet upprättat, där de nämnda organisationerna tas upp? Tog man under förhandlingarna upp Syriens stöd till de ovannämnda organisationerna och till Hizbullah i Libanon? Mot bakgrund av att den syriske presidenten så sent som i denna månad upprepade sitt fortsatta stöd för Hizbullah: Anser kommissionen att ett fortsatt moraliskt och finansiellt stöd för organisationer vars aktuella politik bland annat omfattar mord på israeliska civila, utgör ett hinder för att ingå ett associeringsavtal? Funderar kommissionen på att försöka påverka Syrien, så att Syrien inte längre utdelar stöd till dessa organisationer? Vad anser kommissionen om att syriska trupper alltjämt finns stationerade i Libanon och att landet stödjer Hizbullah, som fortfarande angriper israeliskt territorium, trots att FN officiellt fastställt att Israel uppfyllt sin del av FN-resolution 425 i och med att man drog tillbaka sina trupper från Sydlibanon i maj 2000. Anser kommissionen att det främjat de internationella ansträngningarna för att de syrisk-israeliska fredsförhandlingarna skall återupptas, då den syriske presidenten (i den libanesiska tidningen Al Safir den 27 mars 2003) hävdade att Israel aldrig kommer att bli en erkänd stat, att Israel utgör ett hot mot Syrien så länge landet existerar, och att (maj 2001) judarna bär skuld till att Jesus korsfästes? Vad anser kommissionen om att antisemitiska smädeskrifter fortfarande sprids av syriska regeringsmedlemmar, bland annat av den mångårige försvarsministern och vice premiärministern Mustafa Tlass, som i sin bok "Matzah of Zion", vilken redan getts ut i åtta upplagor, påstår att judarna bakar osyrat bröd av de kristnas blod? Jag förväntar mig självfallet att kommissionen besvarar alla mina frågor.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(19 juni 2003)

Kommissionen arbetar i enlighet med direktiv från ministerrådet med att förhandla fram ett associeringsavtal med Syrien. Förhandlingarna pågår fortfarande, och det är alldeles för tidigt att bedöma utsikterna för

ett framgångsrikt slutförande av förhandlingarna. Associeringsavtalet kommer, i enlighet med rådets förhandlingsdirektiv, att innefatta en lång rad frågor. I frågor rörande den politiska dialogen och principerna för associeringen följer medlemsstaterna förhandlingarna och rådfrågas regelbundet i behörig rådsarbetsgrupp. När det gäller alla blandade avtal kommer den fullständiga texten när förhandlingarna väl slutförts att läggas fram för rådet och Europaparlamentet för ratificering.

Rådets förhandlingsdirektiv utvidgades 2001 till att omfatta även bestämmelser om samarbete i samband med terroristbekämpning. Under förhandlingarna om denna artikels ordalydelse gav kommissionen för de syriska myndigheterna uttryck för sin ståndpunkt mot terrorismen och fördömde alla angrepp mot civila.

Europa-Medelhavsassocieringsavtalen innehåller inte några bestämmelser eller uttalanden om enskilda politiska konflikter eller frågor utan bestämmelser för att skapa långsiktiga stabila förbindelser som grundar sig på ett antal grundläggande och allmänna principer.

EU har mer allmänt uppmanat Syrien att aktivt delta i återupptagandet av fredprocessen i Mellanöstern inom ramen för den färdplan som utarbetats av kvartetten. Ett naturligt steg i samband med detta är att Syrien avbryter sina förbindelser med organisationer som inte erkänner Israels existensberättigande, framför allt med dem som ingår i rådets förteckning över terroristorganisationer. Mot denna bakgrund gläder vi oss åt att de syriska kontoren för de palestinska organisationer som vägrar att förhandla med Israel nyligen stängdes. I enlighet med färdplanen i denna fråga tog den ledamot av kommissionen som är ansvarig för yttre förbindelser under mötet mellan utrikesministrarna i Europa-Medelhavsområdet på Kreta den 26–27 maj 2003 även upp frågan om att stoppa arabländernas stöd till terroristorganisationer.

I färdplanen talas det klart och tydligt om vikten av att Libanon och Syrien kommer tillbaka på rätt spår, och Saudiarabiens fredsinitiativ att erkänna Israels existensberättigande inom de gränser som gällde före 1967 omnämns. Syrien godtog detta genom att rösta för Arabförbundets förklaring i Beirut 2002. Detta har ytterligare bekräftats genom att kontakterna mellan Syrien och Israel uppenbarligen återupptagits.

När det gäller de syriska truppernas närvaro i Libanon bjöds dessa in av kristna fraktioner i början av inbördeskriget 1976. Enligt Taif-avtalet 1989, som satte stopp för inbördeskriget, skulle de syriska trupperna först omplaceras från de libanesiska städerna till Bekaa-dalen. Tidsplanen för deras slutliga tillbakadragande skulle avtalas mellan Syriens och Libanons regeringar. Libanon har ännu inte begärt detta. Sedan Israels tillbakadragande från södra Libanon har kraven i Libanon på ett syriskt tillbakadragande blivit mer ljudliga, och ett tillbakadragande har delvis ägt rum under de senaste två åren.

Kommissionen beklagar djupt all slags antisemitisk litteratur som publiceras. Det kan noteras att EU genom klausulen om mänskliga rättigheter i det framtida associeringsavtalet kommer att vara i en starkare ställning att ta upp detta slags frågor med Syrien.

(2004/C 78 E/0413)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1854/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(3 juni 2003)

Ämne: Marksättningar i Grekland och skador på infrastrukturen

I min fråga nr E-1141/03 (¹) frågade jag kommissionen om marksättningarna i Grekland (som lett till aldrig tidigare skådade skador på infrastrukturprojekt, en del av dem slutförda endast några få månader innan de förstördes) kan höra samman med geologiska förändringar som i sin tur bland annat skulle kunna bero på den intensiva seismiska aktiviteten i den grekiska berggrunden.

Svaret från kommissionsledamot Barnier var inte helt tillfredsställande eftersom han hänvisade till svar på frågor från kollegor till mig, men frågan om sambandet mellan marksättningar och den seismiska aktivitet som finns i Grekland togs överhuvudtaget inte upp. Kan kommissionen ge mig ett svar denna fråga? Har kommissionen gjort någon studie av den seismiska aktiviteten i nordöstra Medelhavet som lett till några förutsägelser eller slutsatser om huruvida problemet har förvärrats eller inte?

(¹) Se s. 360.

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(23 juli 2003)

Det är ett välkänt faktum att vissa marksättningar i Grekland som Malakassa-marksättningen 1995 gav upphov till avbrott på väg- och järnvägsförbindelserna mellan Aten och norra Grekland under ungefär fyra dagar. Riskerna med marksättningar erkändes som forskningsämne i gemenskapens fjärde och femte ramprogram för forskning och teknisk utveckling och det ledde till finansieringen av forskningsprojekt som samlades under temat "naturkatastrofer". I sjätte ramprogrammet planeras för en fortsatt finansiering av forskning om marksättningar i det prioriterade "Globala förändringar och ekosystem". I forskningen om marksättningar fokuseras på riskbedömning och lindringsåtgärder, med syfte att undersöka strategier för olycksminskning och integration av olyckors sociala och ekonomiska följder. Ett av huvudsyftena med de gemenskapsfinansierade forskningsprojekten är att studera de mekanismer som ger upphov till marksättningar, ett annat är övervakning av marksättningar genom användning av fjärranalys och att jämföra dem med information om terrängen. Det pågår också geotekniska undersökningar genom vilka landsäkningsproblemen undersöks.

I detta hänseende är det värt att nämna det gemenskapsfinansierade projektet "Segrodi" i vilket förskjutningar av sluttningar orsakade av jordbävningar undersöks. Det verkar som att kraftiga jordbävningar även kan ge upphov till sluttningsskred. För närvarande finns det emellertid inga tydliga bevis för att det går att förutsäga hur pass stark kopplingen är mellan marksättningar och jordbävningar i Grekland.

För närvarande finns det ett par relevanta studier som stöds i enlighet med miljöprogrammet i femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling vars resultat planeras att läggas fram vid nästa Euro Mediterranean Disaster Information Network (EURO-MEDIN) Forum som förväntas äga rum i slutet av 2004.

(2004/C 78 E/0414)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1869/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Pensionsförluster

Kan kommissionen uppskatta hur många personer som gjort inbetalningar till pensionsfondssystem och påverkats negativt av att arbetsgivaren beslutat att antingen avsluta systemen helt eller inte betalat in tillräckligt stora belopp för att uppnå angivna fördelar? Anser kommissionen att det krävs ytterligare åtgärder för att garantera pensionerna? Innebär utvidgningen av den inre marknaden att dessa åtgärder borde ligga på EU-nivå?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(15 juli 2003)

Eftersom denna fråga faller inom ramen för medlemsstaternas och de två arbetsmarknadsparternas behörighet kan kommissionen inte uppskatta hur många personer som betalat in avgifter till fonderade pensionssystem men som missgynnats på grund av att arbetsgivaren beslutat att antingen avskaffa sådana system helt och hållet eller att inte betala in de avgifter som behövs för att garantera de fastställda förmånerna. Det är sannolikt också svårt att få uppgifter av detta slag i medlemsstaterna.

EU har ingen befogenhet att begränsa arbetsgivares och arbetstagares rätt att ändra tjänstepensionssystem. Enligt EU:s lagstiftning krävs det endast att medlemsstaterna "skall säkerställa att nödvändiga åtgärder vidtas för att skydda arbetstagarnas intressen och de personers intressen som vid inträdet av arbetsgivarens insolvens redan har lämnat arbetsgivarens företag eller verksamhet, vad gäller rättigheter som tillförsäkrar dem omedelbara eller framtida ålderspensionsförmåner inklusive efterlevandeförmåner enligt kompletterande pensionssystem utanför de nationella författningsreglerade socialförsäkringssystemen för ett eller flera företag" (artikel 8 i rådets direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens⁽¹⁾). Detta hindrar inte att arbetsgivare och arbetstagare omförhandlar pensionsrättigheterna eller sättet att förvärva dessa förmåner.

Europaparlamentet och rådet har nyligen antagit direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut⁽²⁾ och i detta föreskrivs det att instituten ska ha tillräckliga och lämpliga tillgångar för att täcka sina tekniska avsättningar. Minimibeloppen för de tekniska avsättningarna måste vara tillräckliga både för framtida pensioner och för förmåner som redan börjat betalas ut och måste stå i överensstämmelse med de åtaganden som härrör från de pensionsrättigheter som de försäkrade förvärvat. Direktivet ger dock medlemsstaterna möjlighet att låta instituten driva sin verksamhet med en viss underfinansiering förutsatt att de har en konkret och rimlig plan för hur de ska uppnå full kapitaltäckning igen.

Efter det att direktivet har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning kommer medlemsstaterna att ha två år på sig att anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 283, 28.10.1980.

⁽²⁾ EUT L 235, 23.9.2003.

(2004/C 78 E/0415)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1873/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Noteringskrav

Har kommissionen utarbetat några förslag, eller kommer den att göra det, som begränsar medlemsstaternas möjligheter att införa lagstiftning med högre krav på företagsstyrning eller insyn än vad som föreskrivs i EU:s direktiv och förordningar för företag som skall noteras på fondbörser inom deras territorium? Skall kommissionen, eller planerar den att, på liknande sätt föreslå åtgärder som skulle minska kraven inför notering av företag från tredje land?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(7 juli 2003)

Parlamentsledamotens fråga påminner väldigt mycket om den han ställde i skriftliga frågan P-2561/02⁽¹⁾.

Kommissionens svar på den tidigare frågan gäller fullt ut även i det här fallet. Kommissionen skulle dock vilja tillägga följande.

Vad beträffar företagsstyrning innehåller kommissionens meddelande Modernare bolagsrätt och effektivare företagsstyrning i Europeiska unionen⁽²⁾ från den 21 maj 2003 den handlingslinje som kommissionen avser att följa inom detta område. Meddelandet innehåller en handlingsplan för åtgärder på kort, medellång och lång sikt, dock utan att föregripa resultatet av det samråd som pågår till den 31 augusti 2003 när det gäller vilken handlingslinje som kommer att följas för varje enskilt initiativ; handlingsplanen berör endast europeiska företag direkt.

Kommissionen antar att parlamentsledamoten, när han talar om insyn, avser kommissionens nyligen framlagda förslag till direktiv om harmonisering av insynskraven med avseende på upplysningar om emittenter vars värdepapper tas upp till handel på en reglerad marknad⁽¹⁾. Förslaget omfattar krav på offentliggörande av regelbundet återkommande samt löpande information om sådana emittenter. Förslaget tillåter emittentens hemmedlemsstat, men inte värdmedlemsstaten, att ställa strängare krav i detta avseende. Hemmedlemsstaten skulle för de flesta obligationsmarknader och för emittenter av värdepapper (aktier och obligationer) från tredje land vara den stat där företags obligationer tas upp till handel på en reglerad marknad. I övriga fall torde hemmedlemsstaten vara den medlemsstat där emittenten har sitt kontor inregistrerat, i praktiken mycket ofta samma stat där emittentens värdepapper tas upp till handel på en reglerad marknad. Förslaget behandlas för närvarande i parlamentet och rådet.

(¹) EUT C 222 E, 18.9.2003, s. 10.

(²) KOM(2003) 284 slutlig.

(³) KOM(2003) 138 slutlig.

(2004/C 78 E/0416)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1882/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(6 juni 2003)

Ämne: Eurons inverkan på handeln

Skulle kommissionen kunna ange hur stor andel av varje medlemsstats BNP som härrör från handel med länder inom respektive utanför EU:s euroområde under varje år de senaste fem åren? Skulle den kunna ange siffrorna uppdelade på handel med varor, handel med tjänster respektive handel med varor och tjänster? Skulle den dessutom i en minnesanteckning kunna ange beloppet för investeringsintäkter uppdelat på samma sätt?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 juli 2003)

Av tabell 1 (a och b) framgår varje medlemsstats andel av den totala varuimporten och varuexporten uttryckt i procent av bruttonationalprodukten (BNP). Denna översikt skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat. Siffrorna för varje medlemsstat är uppdelade efter handeln med medlemsstater i euroområdet och handeln med medlemsstater utanför euroområdet. Dessa handelsdata är hämtade från handelsstatistiken i New Cronos (Eurostat), där importen har beräknats på basis av cif-värden (kostnad, försäkring, frakt), dvs. inklusive transport- och försäkringskostnader.

Betalningsbalansstatistiken är den enda källan som finns för uppgifter om handeln med tjänster och avkastning på kapital, och den är en alternativ källa för varuhandeln. För varor och tjänster är — som anges i kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga frågor E-2464/02 (¹), E-2465/02 (¹) och E-1349/03 (²) — de uppgifter som medlemsstaterna lämnar till kommissionen (Eurostat) för sammanställningen av unionens betalningsbalans baserade på en annan metod (principen om avsändarland), som skiljer sig från den som medlemsstaterna använder för sammanställningen och offentliggörandet av den nationella betalningsbalansen (principen om ursprungsland). Som svar på den skriftliga frågan E-1349/03 lämnade kommissionen uppgifter om export och import av tjänster mellan varje medlemsstat och EU-15, även bilaterala uppgifter för de länder om vilka dessa uppgifter förelåg. Aggregerade uppgifter för EU-15 framgår här av tabell 2 (a-d), som skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat. När det gäller avkastning på kapital så är det eventuellt inte möjligt att sammanställa dessa betalningar med en geografisk fördelning, eftersom det är svårt för medlemsstaterna att korrekt fastställa var innehavaren av värdepappren har sin hemvist (³).

Europeiska centralbanken (ECB) ansvarar för att ta fram och offentliggöra aggregerade uppgifter om betalningsbalansen för euroområdet. Medlemsstaterna i euroområdet överför sina respektive uppgifter för sammanställningen av euroområdets betalningsbalans till ECB [dvs. flöden avseende varor, tjänster och

kapitalavkastning till och från länder utanför euroområdet], varvid avtal gäller om att endast aggregerade uppgifter för euroområdet offentliggörs. Dessa är ju också de enda som är viktiga för politiken. På grund av de olika metoder som tillämpas kan vi inte ta fram aggregerade uppgifter för euroområdet (eller för EU utanför euroområdet) som är jämförbara med ECB:s aggregat.

Vad beträffar den samlade handeln med varor och tjänster så kan uppgifterna från tabellerna 1 och 2 inte läggas ihop, eftersom tabell 1 inkluderar cif-uppgifter och dessa kostnader i så fall skulle räknas två gånger.

⁽¹⁾ EUT C 28 E, 6.2.2003.

⁽²⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 188.

⁽³⁾ För närmare uppgifter se ECB Monthly Bulletin – euro area statistics, Methodological Notes, Chapter 8, s. 4 (http://www.ecb.int/stats/mb/ecb_bull_8note.pdf).

(2004/C 78 E/0417)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1979/03

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(10 juni 2003)

Ämne: Syntetiskt progestin i p-piller och vid hormonbehandling

Personer som behandlas med orala p-piller eller hormoner, som innehåller syntetiskt progestin, känner en allt större oro på grund av rapporter om en möjlig koppling mellan syntetiskt progestin och bröstcancer och även andra hälsorisker. Det är känt att syntetiskt progestin leder till östrogendominans, som i sin tur sammankopplas med bröstcancer.

Kan kommissionen redogöra för vilken typ av forskning som bedrivs för att fastställa om syntetiskt progestin utgör en risk för kvinnor, hurudana råd man ger praktiserande läkare gällande användningen av preparat som innehåller syntetiskt progestin, emedan dessa preparats säkerhet är tvivelaktig, och hurudan information man ger till allmänheten för att EU-medborgare skall kunna göra ett välgrundat val beträffande läkemedel som innehåller syntetiskt progestin?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(2 juli 2003)

Kommissionen är medveten om oron bland användarna av kombinerade orala preventivmedel och hormonbehandling.

Europeiska läkemedelsmyndighetens (EMA) kommitté för farmaceutiska specialiteter (CPMP) antog den 28 september 2001 en offentlig utvärderingsrapport om kombinerade orala preventivmedel och venös tromboembolism (Combined oral contraceptives and venous thromboembolism) och ett yttrande efter bedömning av den tredje generationens kombinerade orala preventivmedel som innehåller progestin desogestrel eller gestoden och av risken för venös tromboembolism.

I denna rapport menar kommittén för farmaceutiska specialiteter att sammanfattningen av läkemedelsegenskaperna (dvs. den vetenskapliga dokumentation som rör medlen) och bipacksedlarna bör tala om vilken försiktighet som bör iaktas vid användning av dessa produkter och meddelas förskrivarna av kombinationspiller och de kvinnor som är i behov av preventivmedel.

I december 2002 antog medlemsstaternas läkemedelsmyndigheter en central läkemedelssammanfattning för hormonersättande preparat med information om risken för hjärt- och kärlsjukdomar och cancer.

För att bedöma de uppkomna signalerna rörande eventuella säkerhetsrisker gällande venös tromboembolism, är kombinationspiller och hormonbehandling dessutom föremål för en särskild studie och genomgång av arbetsgruppen för säkerhetsövervakning av läkemedel inom kommittén för farmaceutiska specialiteter. Det finns inte någon definitiv vetenskaplig ståndpunkt ännu då utvärdering pågår.

Kommissionen finansierar dessutom ett europeiskt forskningsprojekt om cancer och kosthållning (EPIC). Denna studie kan också bidra till att avslöja en ökad eller minskad, men än så länge okänd, relativ risk för bröstcancer i samband med kombinationspiller och/eller hormonbehandling.

(2004/C 78 E/0418)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2121/03

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Utveckling av infrastruktur och främjande av sysselsättning på Madagaskar

Kan kommissionen upplysa oss om vilka olika former av stöd, åtgärder, program och/eller budgetposter som kan tas i anspråk för utvecklingsåtgärder på Madagaskar, framför allt:

1. inom sektorn för förnybar energi (framför allt vindkraft, i ett land som i huvudsak är beroende av importerad olja och gas),
2. till förmån för skogsplantering (efter att 65 procent av landets skogar försvunnit),
3. för att bygga byar på landsbygden med tegel som råvara, något som kraftigt bidrar till ökad sysselsättning och leder till att folk stannar kvar i sina hemtrakter, under bättre villkor,
4. för att bygga semesterbyar eller andra turistanläggningar som kan skapa sysselsättning och stadigvarande inkomster för ortsbefolkningen?

Kan EUF (Europeiska utvecklingsfonden) tas i anspråk för sådana projekt och, om så är fallet, hur då?

Kan kommissionen också upplysa oss om vad EIB har att erbjuda till stöd för dessa projekt eller för somliga bland dem?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

Inom ramen för nionde Europeiska utvecklingsfonden (EUF) har gemenskapen för perioden 2002–2007 anslagit sammanlagt 327 miljoner euro i utvecklingsbistånd till Madagaskar. Enligt överenskommelse med Madagaskars regering inriktas insatserna främst på transportsektorn, landsbygdsutveckling och livsmedelsförsörjning, makroekonomiskt stöd och gott styre, med särskild uppmärksamhet på åtgärder som syftar till att stärka det civila samhället genom utveckling av representativitet och legitimitet.

Utvecklingsbiståndet från EUF kompletteras genom årliga bidrag från gemenskapens budget, i synnerhet till livsmedelsbistånd.

1. I den nuvarande landstrategin för samarbete finns det inget politiskt mål för att uttryckligen främja utvecklingen av förnybar energi. Däremot har finansiering tidigare beviljats vissa små vattenkraftverk. Det görs för övrigt inte några insatser inom denna speciella sektor på det nationella planet eller med stöd av andra givare, och vindkraftverk och solenergiaggregat skulle kräva investeringar av en omfattning som målgruppen i detta skede inte har råd med.

2. Återbeskogning ingår i planerna för nionde EUF:s program för landsbygdsutveckling i samband med insatser för utveckling av avrinningsområden. Inom ramen för budgetposten för åtgärder för tropiska skogar främjas dessutom gemenskapsbaserad förvaltning av skogsplanteringar.

3. Kommissionen har genom decentraliserat samarbete i form av mikroprojekt finansierat bostäder för hemlösa.

4. Kommissionen finansierar ett integrerat program för utveckling av turismen och landsbygdsområdena kring Bemahara Park, vilket innefattar utbyggnad av den lokala kapaciteten vad gäller turistguider och tillhandahållande av turisttjänster.

När det gäller sysselsättningen är skapandet av nya arbetstillfällen knutet till huruvida ekonomin allmänt sett tar ny fart och till detta ges stöd inom alla de program som omfattas av utvecklingsbiståndet inom ramen för nionde EUF.

För alla EUF:s program och projekt lämnar Madagaskars regering in detaljerade förslag till kommissionen för godkännande och finansiering inom de ovan nämnda sektorerna vilket man kommit överens om som ett led i landstrategin för EUF.

Vad beträffar Europeiska investeringsbanken (EIB) kommer Madagaskar, liksom övriga stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS), att komma i åtnjutande av det investeringsanslag på 2,4 miljarder euro som nyligen inrättats. Genom detta instrument avser EIB att stimulera den privata sektorn och bekämpa fattigdomen i mottagarländerna.

(2004/C 78 E/0419)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2123/03

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(25 juni 2003)

Ämne: Främjande av förnybar energi och återvinning av avfall på Mauritius

Kan kommissionen upplysa oss om vilka olika former av stöd, åtgärder, program och/eller budgetposter som kan tas i anspråk för att främja utvecklingen av förnybar energi, framför allt vindkraft, på Mauritius? Kan EUF (Europeiska utvecklingsfonden) tas i anspråk och, om så är fallet, hur då?

I ett läge där det på Mauritius inte längre förefaller en realistisk lösning på lång sikt att gräva ned avfall, kan kommissionen besvara samma frågor vad beträffar stimulansen till installerandet av avfallsförbränningsanläggningar för produktion av icke-förorenande energi?

Kan EIB:s traditionella instrument, liksom också dess nya instrument, tas i anspråk både för förnybar energi och avfallsförbränningsanläggningar för främjandet av en hållbar och icke-förorenande energi på Mauritius?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(1 augusti 2003)

Sedan femte Europeiska utvecklingsfonden (EUF) har åtskilliga program genomförts som gäller förnybara energikällor på Mauritius och i örikenen i södra delen av Indiska oceanen. Inom ramen för det regionala projektet Denroi (Développement des énergies renouvelables pour la zone Océan Indien) finansierades ett pilotprogram för vindkraft på Mauritius i slutet av åttiotalet. Detta pilotprogram blev lidande på grund av bristfälligt ägande och bristande underhåll och till slut skadades enheterna av cykloner.

Den privata sektorn har ställt sig tveksam till att bygga vindkraftparker. Detta beror tydligen på att ön är utsatt för vindar av cyklonstyrka under en säsong som varar nästan sex månader.

Elproduktion på värmekraftverk som eldas med bagass, en naturlig biprodukt av sockerrör, har varit mer framgångsrik. I dagsläget står denna teknik, som helt drivs av den privata sektorn, för omkring 30 % av den energi som levereras till kraftnätet och det finns planer på att ersätta värmekraftverk som drivs med fossila bränslen med denna teknik så att den står för upp till 50 % av de nationella energibehoven. Europeiska investeringsbanken (EIB) är den främsta finansieringspartnern i dessa initiativ inom den privata sektorn.

Kommissionen har finansierat undersökningar av hanteringen av fast avfall på Mauritius vilket ledde till en National Solid Waste Management Plan (NSWMP) med tydliga strategier på kort, medellång och lång sikt. Även om avfallstippar finns kvar på kort sikt föreslås det faktiskt i den gemenskapsfinansierade undersökningen att det på lång sikt skall byggas en stor förbränningsanläggning (cirka 220 000 ton/år) på den västra delen av ön och en medelstor (cirka 74 000 ton/år) på den norra delen. I undersökningen rekommenderas att förbränningsanläggningarna byggs på s.k. DBFO-basis (Design Build Finance Operate) med tanke på eventuella intäkter från försäljning av elektricitet från förbränningsanläggningen (uppskattningsvis 106 gigawatt-timmar (GWh)/år). Världsbanken ger för närvarande stöd till sektorn för fast avfall i Mauritius och ytterligare stöd kan erhållas (genom lån till reformer av offentliga utgifter), vilket skulle innebära att en anläggning för förbränning av fast avfall kan uppföras. Inom ramen för den nionde Europeiska utvecklingsfonden riktar kommissionen in sitt stöd på genomförandet av Mauritius nationella avloppsprogram.

EIB ger hög prioritet åt en ökad utlåning till projekt i samband med förnybar energi och andra projekt till stöd för en miljömässigt hållbar utveckling, både inom EU och i partnerländer. Inom ramen för Cotonou-avtalet som styr EIB:s agerande på Mauritius – liksom enligt dess föregångare Lomékonventionen – har banken befogenheter att stödja ekonomiskt, finansiellt, tekniskt och miljömässigt bärkraftiga projekt inom samtliga huvudsektorer inom ekonomin, inbegripet förnybar energi och avfallsförbränning.

EIB har i hög grad bidragit till diversifieringen av Mauritius elproduktion och till utvecklingen från oljebaserad elproduktion till produktion med hjälp av bagass – en förnybar energikälla som finns i stora mängder i landet – genom att medfinansiera bygget av ett kol-/bagasseldat kraftverk för baslastproduktion på norra delen av ön. Projektet avslutades i tid och började kommersiell verksamhet år 2000. EIB är nu beredd att se närmare på andra bärkraftiga förslag som gäller förnybar energi i framtiden.

(2004/C 78 E/0420)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2143/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(26 juni 2003)

Ämne: Europeiska kommissionens avtal med och Planistatgruppen

Företaget Planistat Europe SA har enligt egna uppgifter som publicerats på Internet (www.planistat.fr) avtal med kommissionen sedan 1996 och fram till slutet av 2003 för en "service d'information statistique à valeur ajoutée" (tjänst för statistiska uppgifter som tillför ett mervärde). Kan kommissionen ange hur många avtal av detta slag som ingåtts samt tillhandahålla frågeställaren kopior av dessa avtal?

Kan kommissionen i varje enskilt fall redogöra för vilket förfarande som tillämpats vid tilldelningen av uppdragen, om även andra företag lämnat anbud, vilka kriterier som gällt vid utvärderingen av anbuden och varför uppdragen gick till företaget Planistat? Kan kommissionen tillställa frågeställaren kopior av de handlingar som legat till grund för att Eurostats utanordnare undertecknat avtalen?

Kan kommissionen tillhandahålla en fullständig och detaljerad förteckning över de betalningar som skett i samband med dessa avtal? Kan kommissionen tillhandahålla frågeställaren kopior av meddelanden från företaget Planistat av vilka framgår vilka intäkter företaget erhållit genom marknadsföring och försäljning av Eurostats data?

Kan kommissionen ange när och på vilket sätt sanningshalten prövats i de uppgifter som företaget Planistat tillhandahållit? Kan kommissionen upplysa om avtal om marknadsföring av Eurostats data även ingåtts med andra företag och om så är fallet tillställa frågeställaren kopior av dessa avtal?

Kan kommissionen redogöra för om man fortfarande anser det vara lämpligt och nödvändigt att statistiska uppgifter som tillhandahålls av Eurostat, i egenskap av offentlig inrättning, kan marknadsföras med vinst av privata företag?

Kan full hänsyn tas till bestämmelserna i artikel 197.3 och artikel 287 i EU-fördraget när kommissionen avger sitt svar på min fråga?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(5 september 2003)

Parlamentsledamotens begäran om att få tillgång till de handlingar som nämns i frågan kommer att behandlas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar⁽¹⁾.

Eftersom det rör sig om avtal som ingåtts med företaget Planistat inom ramen för "service d'information statistique à valeur ajoutée" (tjänst för statistiska uppgifter som tillför ett mervärde) är det viktigt att påminna om att dessa avtal är under utredning vid Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) och Eurostats och kommissionens internrevisionstjänst. Detta svar baseras därför på aktuell kunskap om situationen och ingen hänsyn tas till eventuella nya uppgifter som de ännu inte avslutade undersökningarna kan avslöja, eller den utveckling som kan följa av dem.

Inom ramen för "service d'information statistique à valeur ajoutée", slöt kommissionen sex avtal med Planistat mellan 1996 och 1999 och mellan 1999 och 2003 slöts fyra ramavtal. För vart och ett av dessa avtal tilldelades kontrakten genom anbudsinfördran.

Vid det anbudsförfarande som inleddes 1995 inkom sex anbud för del 1 (tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop Luxemburg) och sju för del 2 (tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop Bryssel och information om Data Shop-nätverket). Uppdraget tilldelades den anbudsgivare vars anbud bedömdes som mest fördelaktigt ekonomiskt sett, med hänsyn till kvaliteten och till priset. I båda fallen var Planistats anbud både kvalitativt och ekonomiskt sett de mest fördelaktiga. Anbudet godkändes av Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt. I enlighet med anbudsspecifikationerna har avtalet förnyats två gånger per del och har därmed omfattat en period på totalt 3 år.

1999 inleddes ett nytt anbudsförfarande. Två anbud lämnades in för del 1 (tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop Luxemburg), två anbud för del 2 (tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop Bryssel), ett anbud för del 3 (tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop Madrid) och ett anbud för del 4 (support för Data Shop-nätverket). Eftersom Planistat lagt fram de ekonomiskt mest fördelaktiga anbuderna valdes deras anbud ut för alla fyra delarna. Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt avgav ett negativt yttrande om beslutet eftersom tjänstekategorin och beskrivningen av kontraktets syfte i meddelandet om upphandling inte exakt stämde överens med tjänsternas karaktär och alltså inte vände sig till leverantörer som hade kunnat uppfylla kraven. Därför offentliggjordes ett andra anbudsförfarande 1999. Den nya anbudsinfördran och specifikationerna förhandsgodkändes av Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt. De tre första delarna (Data Shop Luxemburg, Bryssel och Madrid) slogs ihop, och del 2 handlade om support. För varje del inkom endast ett anbud, båda kom från Planistat. Anbuderna accepterades på grundval av kvaliteten på tjänsterna och eftersom de bedömdes som ekonomiskt fördelaktiga. Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt godkände kontraktstilldelningen.

Vid det anbudsförfarande som inleddes 2002 inkom endast ett anbud för varje del (del 1: tillhandahållande av tjänster inom ramen för förvaltningen av Data Shop; del 2: nätverkssupport). Även om kommissionen endast fick ett anbud per del visade den tekniska och ekonomiska analysen samt marknadsutvärderingen att anbudet kunde accepteras. De viktigaste anledningarna till detta var att specifikationerna och marknadsföringen var tillfredsställande (en undersökning som gjordes innan Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt fattade sitt beslut av de företag som hade ansökt om specifikationerna men inte lämnat in något anbud, visade att anledningarna till detta inte berodde på specifikationerna), att anbudens tekniska del höll god kvalitet och att den ekonomiska delen var acceptabel i jämförelse med tidigare avtal. Rådgivande kommittén för upphandling och kontrakt godkände kontraktstilldelningen.

När det gäller försäljning av publikationer (på papper eller på cd-rom) fakturerades varje publikation som avtalsparten beställde av Publikationsbyrån systematiskt till avtalsparten. När det gäller att tillhandahålla uppgifter ur databaser eller försäljning av filer i PDF-format, sänder Planistat sedan 2000 varje månad uppgifter om försäljningen och kronologiskt ordnade fakturor till Eurostat. Förteckningen över de utbetalningar som gjorts inom ramen för dessa avtal samt detaljerade uppgifter om inkomster såsom de beskrivs i månadsrapporterna i avtalet kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

När det gäller spridningen av statistiska uppgifter och särskilt privata företags marknadsföring av sådana uppgifter måste man komma ihåg att eftersom spridningen är en integrerad del i framställningen av gemenskapsstatistik enligt definitionen i artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 322/97 av den 17 februari 1997 om gemenskapsstatistik⁽²⁾, faller den under en strategi som utarbetats i nära samarbete med medlemsstaterna och särskilt de nationella statistikinstitutionen.

Data Shopparna bidrar på så sätt direkt till Eurostats genomförande av sitt uppdrag som en offentlig distributionstjänst inom ramen för avtalet om distribution av statistiska uppgifter. De ska lämna lämpliga svar på alla de ansökningar som sänds till dem och det är också deras uppgift att på ett objektivt sätt tillhandahålla alla uppgifter från Eurostat. Avtal om distribution av statistiska uppgifter har ingåtts med de nationella statistikinstitutionen i många europeiska länder och ett avtal har ingåtts som ger ett företag i uppgift att förvalta Data Shop i New York.

Dessutom har man utfärdat licenser för marknadsmässig distribution av uppgifter till en rad företag som är specialiserade inom informationsmarknaden. Distributionen av vissa uppgifter såsom marknadsanpassade informationsprodukter är utformad för att tillgodose andra behov: den har som mål att förse användare med särskilda behov med förädlade uppgifter från Eurostat. Dessa specialiserade och professionella informationstjänster har andra uppgifter än Eurostats allmänna uppgift att distribuera statistiska uppgifter. Denna approach överensstämmer med den som lades fram i kommissionens meddelande "eEurope: utarbetande av ramvillkor för EU avseende utnyttjande av information från den offentliga sektorn"⁽³⁾ samt med förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om vidareutnyttjande och kommersialisering av handlingar från den offentliga sektorn⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EGT L 145, 31.5.2001.

⁽²⁾ EGT L 52, 22.2.1997.

⁽³⁾ KOM(2001) 607 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2002) 207 slutlig.

(2004/C 78 E/0421)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2173/03

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(30 juni 2003)

Ämne: Efterlevnad av gemenskapslagstiftningen om asbest

Kommissionen angav i sitt svar på den skriftliga frågan E-1551/03⁽¹⁾ att den hade för avsikt att kontakta de portugisiska myndigheterna i syfte att se till att de vidtar de åtgärder som behövs för att gemenskapslagstiftningen om asbest skall tillämpas, vilket bekräftade mina farhågor.

Kan kommissionen ange när den har för avsikt att se till att de åtgärder som behövs för att detta direktiv skall genomföras verkligen vidtas?

⁽¹⁾ Se s. 37.

Kompletterande svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(9 december 2003)

Som den angav i sitt första svar har kommissionen kontaktat de portugisiska myndigheterna för att undersöka påståendena om eventuell felaktig märkning av produkter som släppts ut på den portugisiska marknaden och som innehåller (avsiktligt tillsatt) serpentinasbest.

Efter att ha undersökt den berörda sektorn har de portugisiska myndigheterna informerat kommissionen om att de inte hittat några asbestprodukter på den portugisiska marknaden som märkts på felaktigt sätt eller vars märkning bryter mot gällande gemenskapsbestämmelser.

Utifrån den information den fått kan kommissionen för närvarande därför inte stödja påståendet att portugisiska produkter innehållande serpentinasbest har märkts på ett felaktigt sätt.

(2004/C 78 E/0422)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2211/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(2 juli 2003)

Ämne: Framsteg i Thessaloniki i fråga om asylfrågor

Vad anser kommissionen om de framsteg som gjordes i asylfrågan vid toppmötet i Thessaloniki och framför allt vad gäller Förenade kungarikets förslag om att skapa s.k. skyddsområden för handläggning av asylansökningar vid eller nära gränsen till de länder som flyktingarna kommer ifrån?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(25 juli 2003)

Kommissionen beklagar att den tidsfrist (juni 2003), som stakades ut vid Europeiska rådets möte i Sevilla (21–22 juni 2002), inte hållits för antagandet av rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning⁽¹⁾. Kommissionen ser därför med nöje att Europeiska rådet vid sitt möte i Thessaloniki ånyo upprepat att man ämnar se till att denna lagstiftning antas före utgången av år 2003. Kommissionen välkomnar också varmt bekräftelsen på att ett rådsdirektiv om asylförfaranden kommer att antas före utgången av 2003.

Kommissionen delar till fullo unionens stats- och regeringschefers åsikt att det brådskar att slutföra den första fasen av arbetet med att inrätta ett gemensamt europeiskt asylsystem. Kommissionen kommer att samarbeta med ordförandeskapet och medlemsstaternas delegationer så att tidsfristen kan hållas. Kommissionen noterar också att rådet och kommissionen uppmanats att undersöka möjligheterna att ytterligare stärka asylförfarandena i syfte att så mycket som möjligt påskynda behandlingen av icke-internationella skyddsrelaterade ansökningar.

Kommissionen är tillfredsställd över att ha fått denna begäran om att undersöka alla parametrar så att en mer ordnad och kontrollerad inresa i EU kan säkras i fråga om personer som behöver internationellt skydd samt att undersöka sätt och medel att förbättra ursprungsregionernas förmåga att erbjuda skydd. En uttömmande rapport i linje med Europeiska rådets uppmaning kommer att läggas fram före juni månad 2004. I förberedelserna av denna rapport kommer kommissionen att använda sitt meddelande från mars 2003 om den gemensamma asylpolitiken och Agendan för internationellt skydd⁽²⁾ och sitt meddelande från juni 2003: "Mer tillgängliga, rättvisa och väladministrerade asylsystem"⁽³⁾.

Kommissionen kommer även att beakta punkt nr 11 från slutsatserna om migration och utveckling som antogs vid rådets möte (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 19 maj 2003, där kommissionen uppmanades att utarbeta sätt att stärka utvecklingsländernas mottagningskapacitet, under beaktande av

både deras finansiella och institutionella kapacitet och det faktum att flyktingar kan utgöra en avsevärd belastning på deras sociala och politiska strukturer. Vidare uppmanades kommissionen arbeta vidare med användningen av utvecklingssamarbetet i sökandet efter hållbara lösningar för flyktingarna, både frivilligt återvändande och återintegrering samt lokal integrering, och att ta fram konkreta förslag på hur mer stöd kan riktas till hjälp till flyktingar i regionen, med samtidig inriktning på att minska fattigdomen i mottagarsamhällena. Kommissionen kommer samtidigt att rikta särskild uppmärksamhet på genomförandet av FN:s flyktingkommissaries skyddsagenda som antogs i oktober 2002 i syfte att stärka och modernisera internationellt skydd och medföra en fokusering på tre prioriteringar: tillgång till skydd, hållbara lösningar och bättre ansvarsfördelning med tredje land.

I sina olika meddelanden har kommissionen angett att en rättslig grund behövs för genomförandet av budgetrubriken "Samarbete med tredje land i fråga om migration (B7-667)". Kommissionen har lagt fram ett förslag till en förordning från Europaparlamentet och rådet i detta syfte varigenom ett program kommer att inrättas för finansiellt och tekniskt bistånd till tredje land på migrations- och asylområdet⁽⁴⁾. Kommissionen rekommenderar parlamentet att undersöka detta förslag snarast möjligt.

⁽¹⁾ EGT C 51 E, 26.2.2002.

⁽²⁾ KOM(2003) 152 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2003) 315 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 355 slutlig.

(2004/C 78 E/0423)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2212/03

från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) till kommissionen

(2 juli 2003)

Ämne: Ökade möjligheter för EU-medborgarna till påverkan och delaktighet genom interaktiv informationsteknik

Greklands regering har under den tid landet innehaft ordförandeskapet med framgång verkat till förmån för interaktiv demokrati på Internet med hjälp av initiativet om röstning på Internet (eVote). Med dess hjälp har 170 000 medborgare talat om hur de tycker att Europeiska unionen borde utvecklas. En synnerligen positiv aspekt i det här sammanhanget är att ordförandelandet Grekland tagit med gensvaret från medborgarna i sitt dagliga arbete. Medborgarnas åsikter och förslag kommer direkt och med detsamma med i sammanträden, förhandlingar och slutsatser på EU-nivå.

Det vore synd om initiativet eVote inte i en eller annan form skulle få fortsätta under åren framöver. Därför frågar jag Europeiska kommissionen:

Har kommissionen övervägt hur initiativet eVote skulle kunna göras till ett sätt att ständigt samla in medborgarnas åsikter i frågor som har med EU att göra och på det sättet föra ut EU-medborgarnas önskemål och initiativ direkt till beslutsfattarnas kännedom?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(1 augusti 2003)

Det grekiska ordförandeskapets initiativ "eVote" återspeglar gemensamma ansträngningar för att se till att medborgarna är med och utformar de beslut på europeisk nivå som kommer att påverka dem, genom att man på bästa sätt utnyttjar den nya informationstekniken. Kommissionen har arbetat för ett sådant deltagande, t.ex. genom "Din röst i Europa"⁽¹⁾, som är en portal till samråd, diskussioner och andra verktyg, såsom en svarstjänst (Signpost Service). Denna portal utvecklades inom ramen för IPM-initiativet (Interactive Policy Making) och lanserades den 16 januari 2003, efter vitboken om styrelseformer⁽²⁾, som ett led i initiativet "e-kommissionen". Det bidrar också till genomförandet av kommissionens meddelande "Allmänna principer och miniminormer för kommissionens samråd med berörda parter"⁽³⁾.

Via denna "one-stop shop" kan medborgarna

- delta i kommissionens alla öppna samråd (bland annat online-samråd),
- delta i debatter on-line om unionen, diskutera frågor direkt med EU-ledare och utbyta åsikter (chatta) med andra medborgare som är intresserade av samma fråga,
- kontakta experter som kan ge råd om alla aspekter av EU-medborgarnas rättigheter. Genom dessa expertnätverk får också kommissionen indirekt feedback om medborgarnas erfarenheter.

Parlamentet har bidragit till att främja IPM-initiativet (bland annat under euroinfocentrens allmänna konferens 2002 och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén konferens "Open dialogue" i november 2002).

På webbplatsen för det flerspråkiga "Futurum"⁽⁴⁾ finns flera diskussionsforum för medborgarna om unionens framtid.

Kommissionen har också engagerat sig för att stödja bästa praxis på området e-demokrati. Under 2003 organiserade kommissionen "eEurope Awards" på området e-förvaltning. 65 ansökningar valdes ut som representanter för bästa praxis på området offentlig förvaltning i Europa (flera av dessa avsåg e-demokrati, t.ex. e-omröstning) till en utställning vid unionens ministerkonferens om e-förvaltning 2003, som kommer att äga rum den 7-8 juli i Italien.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/yourvoice/index_en.htm

⁽²⁾ EGT C 287, 12.10.2001.

⁽³⁾ KOM(2002) 704 slutlig.

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/futurum/index_en.htm

(2004/C 78 E/0424)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2293/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(11 juli 2003)

Ämne: Fri marknad medför dryga kostnader för användning av andra staters järnvägsnät, med indragningar av gränsöverskridande nattåg inom EU som följd

1. Känner kommissionen till att det belgiska järnvägsbolaget NMBS/SNCB vid utgången av 2003 kommer att dra in sina nattåg till destinationer utomlands för att på det sättet spara 15 miljoner euro per år, så att möjligheterna att ta tåget till södra Frankrike, Tyskland, Schweiz och Österrike starkt begränsas?
2. Känner kommissionen också till att detta beror på att NMBS/SNCB anser sig få betala för höga avgifter för att få köra tåg genom andra länder efter det att den europeiska marknaden öppnats och tycker att detta strider mot vad bolaget fått i uppdrag, nämligen att sköta alla andra uppgifter utom befordran av inrikes resande enligt affärsmässiga principer?
3. Vill kommissionen bortse från risken för att det i framtiden inte kommer att finnas nattåg inom EU någon annanstans än inom stora medlemsstater såsom Tyskland och Frankrike och att gränsöverskridande förbindelser kommer att finnas kvar endast så länge som framför allt de spanska, polska, ungerska och rumänska järnvägarna utgående från nationella livsintressen eller med stöd av låga lönekostnader vill och kan vidmakthålla dem?
4. Är den stora klyftan mellan å ena sidan utbudet av förbindelser inom medlemsstaterna och å andra sidan den fortgående begränsningen av gränsöverskridande förbindelser inom EU något som passar ihop med kommissionens politik som inriktar sig på en integration av Europa och hur går den ihop med kommissionens val i vitboken om den gemensamma transportpolitiken fram till 2010, där järnvägarna tillmätts en viktig roll i konkurrensen med flyg och bilar?

5. Följer kommissionen med hjälp av sitt Rail Market Monitoring System (RMMS) denna höjning av de genomsnittliga infrastrukturavgifterna för järnvägar och de skillnader som råder i fråga om dessa avgifter? Använder kommissionen uppgifterna för att korrigera politiken?
6. Är kommissionen beredd att föra en aktiv politik för att järnvägarna skall kunna ha kvar sina nuvarande nattåg och för att skapa förutsättningar för att de gränsöverskridande fjärrtågsförbindelserna nattetid varaktigt skall kunna finnas kvar och eventuellt utvidgas?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 september 2003)

Kommissionen är medveten om att antalet internationella natt- och sovvagnsförbindelser från Belgien minskar drastiskt från och med december 2003. Kommissionen anser att en ytterligare öppning av marknaden för internationell persontrafik på järnväg kommer att ge nya järnvägsföretag möjlighet att erbjuda nya och konkurrenskraftiga tjänster som tillfredsställer passagerarnas behov, och vill dessutom hänvisa frågeställaren till svaren på hans tidigare frågor, bland annat E-1699/03⁽¹⁾, E-1721/03⁽²⁾ och E-1722/03⁽³⁾.

I enlighet med kraven i direktiv 2001/12/EG⁽⁴⁾ har kommissionen börjat övervaka marknadsutvecklingen inom järnvägssektorn. Denna övervakning skall vara omfattande och förutsätter att man tar hänsyn till så många aspekter som möjligt, bland annat nivån på infrastrukturavgifter. Det är inte kommissionens sak att fastställa denna avgiftsnivå, men det är kommissionen som kontrollerar de nationella åtgärder som vidtagits för genomförandet av direktiv 2001/14/EG⁽⁵⁾ (i vilket rambestämmelserna för tillgång till och avgifter för järnvägsinfrastruktur fastställs och det inrättas ett regleringsorgan⁽⁶⁾), varvid man måste komma ihåg att det är infrastrukturförvaltarna som bestämmer avgiftsnivån.

⁽¹⁾ EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 128.

⁽²⁾ EUT C 33 E, 6.2.2004, s. 158.

⁽³⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 88.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 75, 15.3.2001.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg, EGT L 75, 15.3.2001.

⁽⁶⁾ Artikel 30 i direktiv 2001/14/EG.

(2004/C 78 E/0425)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2405/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Bilförsäkringar

Den 19 juni 2003 lade den belgiska försäkringsombudsmannen fram sin årsrapport. I samband med utvärderingen av årsrapporten sade ombudsmannen genom tidningen De Standaard den 20 juni 2003: "Framför allt unga, men också äldre förare blir tämligen systematiskt nekade försäkring och sägs snart upp efter ett skadefall".

I svaret på fråga H-0525/02⁽¹⁾ gör kommissionen bedömningen att "den fria handeln med försäkringsprodukter är av stor vikt för den övervägande majoriteten av bilister. De kan välja det försäkringsföretag som belönar goda förare med lägre premier."

För att förare i allmänhet och unga i synnerhet ändå skall ges möjlighet att teckna en överkomlig ansvarsförsäkring föreslår den nya belgiska regeringen att göra det obligatoriskt för försäkringsbolag att erbjuda nya förare ett kontrakt på fem år eller mer.

Medger kommissionen att denna vägran att teckna försäkring för framför allt unga men också äldre förare står i strid med artikel 21 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och den i det närmaste identiska artikel II-21 i utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa? Om ja, vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att förhindra denna diskriminering? Om inte, vilka argument anför den för att försvara denna uppenbara diskriminering på grund av ålder?

Medger kommissionen att unga och äldre har det särskilt svårt att teckna en bilförsäkring och att "den fria handeln med försäkringsprodukter" alltså inte är till fördel för denna betydande grupp av bilförare? Om ja, vilka åtgärder avser den att vidta till förmån för konsumenterna? Om inte, vilka argument använder den sig av för att underbygga sin negativa hållning?

Känner kommissionen till den nya belgiska regeringens planer på att kräva av försäkringsbolag att de erbjuder nya förare kontrakt på fem år eller mer. Är detta förenligt med gemenskapsrätten? Om inte, vilka alternativ föreslår kommissionen för att framför allt unga förare skall kunna räkna med en överkomlig (obligatorisk) ansvarsförsäkring?

(¹) Muntligt svar av den 3 september 2002.

(2004/C 78 E/0426)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2406/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Bilförsäkringar

Den 19 juni 2003 lade den belgiska försäkringsombudsmannen fram sin årsrapport. Av denna information framgår att intyget om "bonus-malus" från och med den 1 januari 2004 skall ersättas med ett intyg om "skadehistoria".

I årsrapporten för 2001 från den gemensamma motorgarantifonden i Belgien kan man läsa att antalet skadefall där oförsäkrade fordon var inblandade ökade med 70 procent mellan 1997 och 2001 – från cirka 4 950 till ungefär 8 450. Motorgarantifonden ersätter skadorna för dem som råkat ut för en oförsäkrad förare. Man tar då pengar från medel som samlats in från försäkringsgivare och i förlängningen alltså bland annat av de förare som vederbörligen låter försäkra sig.

Rent allmänt uppskattas antalet oförsäkrade förare i Belgien till 100 000. En stor del av dessa är förare som inte längre kan få försäkring i normala försäkringsbolag på grund av sin skadehistoria, då privata försäkringsbolag inte längre vill försäkra dem eller då de premier som krävs är orimligt höga. Från och med den 1 november kommer dessa förare att tas hand om av en så kallad "premiebyrå". De eventuella förlusterna i denna kommer att behöva bäras av alla försäkringsbolag gemensamt och i förlängningen alltså av förare som faktiskt låter sig försäkra sig.

I svaret på fråga H-0525/02 (¹) svarar kommissionen följande: "Ingen annan än den som orsakat skadan borde betala för denna skada." I samma svar tillkännager också kommissionen att de förbjuder obligatoriska bonus-malusregler. Kommissionen gör också bedömningen att "den fria handeln med försäkringsprodukter är av stor vikt för den övervägande majoriteten av bilister. De kan välja det försäkringsföretag som belönar goda förare med lägre premier."

Delar kommissionen uppfattningen om att ett intyg om skadehistoria i själva verket inte är mycket mer än en dold form av bonus-malus? Om inte, varför det? Om ja, vilka alternativ föreslår kommissionen i detta fall?

Delar kommissionen uppfattningen om att goda förare med sina bidrag till motorgarantifonden eller premiebyrån om än indirekt får stå för "olycksfågeln", såsom de kallas i kommissionens svar av den 3 september 2002? På vilket sätt försvarar kommissionen detta tillvägagångssätt? Vilka alternativ föreslår kommissionen?

Trots att ansvarsförsäkring är obligatorisk stiger antalet oförsäkrade förare markant. Vilka åtgärder föreslår kommissionen att den själv eller medlemsstaterna måste vidta för att a) få ned detta antal avsevärt och b) samtidigt se till att var och en kan räkna med att få en överkomlig ansvarsförsäkring?

(¹) Muntligt svar av den 3 september 2002.

(2004/C 78 E/0427)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2407/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Bilförsäkringar

Den 19 juni 2003 lade den belgiska försäkringsombudsmannen fram sin årsrapport. I denna årsrapport kan man läsa följande: "Det har förekommit så många massuppsägningar, som för övrigt sällan är klart motiverade, att frågan uppstår om ett försäkringsbolag som först lockar till sig konsumenter och sedan avvisar dem utan minsta motivering, inte gör sig skyldig till rättssmissbruk". Det är ju så att försäkringsgivarna utan vidare kan säga upp ett kontrakt varje år, förutsatt att en viss uppsägningstid iakttas.

Av informationen från denna ombudsman framgår att försäkringsgivarna får neka kunder som är inblandade i ett skadefall annat försäkringsskydd än den obligatoriska ansvarsförsäkringen, även när den berörda inte var ansvarig eller då någon tredje part inte var inblandad.

Delar kommissionen uppfattningen att förare som varit inblandade i en olycka där de själva inte var ansvariga eller då inga tredje personer var inblandade inte utan vidare skall kunna nekas vissa försäkringsrisker av försäkringsgivarna, då det ju skulle vara till föga nytta att låta försäkra sig mot något om försäkringsgivare i stor skala avvisar försäkringstagare när de i god tro ställt ersättningsanspråk i samband med en skada? Om inte, varför det? Om ja, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta till förmån för de berörda kunderna?

Är det fråga om rättssmissbruk när kunder först värvas och sedan utan orsak avvisas? Vilka åtgärder avser kommissionen i så fall att vidta? Om inte, vilka argument anför kommissionen för att vederlägga det antagande som den belgiska försäkringsombudsmannen gjort?

Gemensamt svar

på de skriftliga frågorna E-2405/03, E-2406/03 och E-2407/03
ingivet av Fritz Bolkestein för kommissionen

(4 september 2003)

Kommissionen följer med oro läget i vissa medlemsstater där prishöjningarna på den obligatoriska försäkringen riskerar att få negativa följder genom att försvåra eller till och med hindra individernas fria val (i synnerhet ungdomar och äldre) mellan de olika transportmedel som står dem till buds (privatfordon eller kollektiva transportmedel). Parlamentsledamoten kan gärna gå tillbaka till kommissionens svar på de skriftliga frågorna nr 0592/02 (¹) och 1522/03 (²) från Marianne Thyssen respektive Armando Cossutta.

Kommissionen fasthåller emellertid vid principen om den fria handel med försäkringsprodukter som anbefalls i de tre försäkringsdirektiven. Detta gäller i synnerhet området för ansvarsförsäkring för motorfordon och detta trots den obligatoriska karaktären hos denna som nyligen bekräftats i EG-domstolens rättspraxis (jfr i synnerhet domen av den 25 februari 2003 (³)). Konkurrenstrycket gynnar nämligen konsumenterna.

Parlamentsledamoten återoppar andemeningen i artikel 21 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel II-21 i utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa. Kommissionen är angelägen om att klargöra att ett handlings sätt som avviker från ett annat inte nödvändigtvis utgör en åldersdiskriminering av försäkringstagaren när detta handlings sätt för att avgöra nivån på försäkringstagarens premier kan motiveras med objektiva skäl som avspeglar objektiva bakomliggande faktorer. Det bör också beaktas att bolagen fastställer sina premietariffer bl.a. i förhållande till den genomsnittliga

olycksfrekvensen. I enlighet med sin riskbedömning kan de fritt bestämma sig för att anpassa sitt erbjudande eller till och med lämna vissa områden av de nationella marknaderna åt konkurrenterna. I vilket fall som helst måste kommissionen klargöra att uppdelningen inte på något sätt följer av europeiska bestämmelser utan snarare är en metod som syftar till fastställa en prissättning som är förenligare med läget på den lokala marknaden: olika tariffer tillämpas på personer som representerar olika kostnader. I denna mening förefaller den vara förenlig med gemenskapsrätten i den mån den motsvarar de olika kundkategorier för vilka riskerna kan bedömas genom lämpliga och objektiva statistiska analyser.

I sin fråga E-2406/03 åberopar parlamentsledamoten problemet med hänsynstagandet till försäkringstagarnas tidigare olycksfrekvens. Kommissionen vill erinra om att övergivandet av det obligatoriska enhetliga systemet med bonusökning/bonusminskning i Belgien är en direkt följd av den åtgärd för vilken kommissionen verkat sedan 1996 och som 2002⁽⁴⁾ slutligen resulterade i att skilda premietariffnivåer infördes. Härav följer att bolagen får större frihet att genomföra en differentiering i förhållande till sina försäkringstagares verkliga olycksfrekvens och att göra sina kunderbjudanden konkurrenskraftigare.

Parlamentsledamoten åberopar likaledes i denna fråga de åtgärder som införts i belgisk lagstiftning genom artikel 2 i lagen av den 2 augusti 2002, kallad "Loi Monfils"⁽⁵⁾. Genom denna bestämmelse får varje enskild person möjlighet att vända sig till Bureau de tarification, när minst tre försäkringsbolag till vilka den vänt sig, vägrat att bevilja ett försäkringsskydd. Det bör klargöras att förslaget om en premie som överstiger en nivå som bestämts genom att öka försäkringsbolagets lägsta premietariff för ett motorfordon som är identiskt med det som är föremål för ansökningen är likvärdigt med ett avslag i denna bestämmelses mening. Det är tydligt att det enligt europeisk lagstiftning uteslutande ankommer på de nationella myndigheterna att föreskriva de lämpliga sätt på vilka försäkringstagarna kan infria skyldigheten att teckna den obligatoriska ansvarsförsäkringen. Kommissionen kan därför inte uttala sig om åtgärder som dessa eller som den som omnämns i fråga nr E-2407/03 och som faller inom området för de belgiska institutioner som är behöriga när det gäller kontroll av och handelspolitik för företag. Kommissionen hälsar emellertid med tillfredsställelse en åtgärd som syftar till att bekämpa avsaknad av försäkring, som ingår i samma bestämmelser och som förefaller fullständigt förenlig med det syfte som avses i direktiven om ansvarsförsäkring för motorfordon.

Kommissionen har för sin del tagit initiativ till att inom ramen för den pågående moderniseringen av direktiven om ansvarsförsäkring för motorfordon föreslå vissa åtgärder som syftar till att underlätta för dem som önskar byta försäkring (försäkringsgivarens skyldighet att visa intyg om tidigare olycksbenägenhet) för att dra nytta av de bättre tariffvillkor som vid varje tillfälle erbjuds⁽⁶⁾. I detta sammanhang ställer kommissionen sig naturligtvis positiv till varje insynsåtgärd som syftar till att minska informationsasymmetrin mellan försäkringsgivare och försäkringstagare.

Kommissionen är dessutom övertygad om att den väg som måste följas för att minska kostnaden för ansvarsförsäkringen för motorfordon oundgängligen leder över en förstärkt trafiksäkerhet: år 2000 kostade trafikolyckorna 41 761 människoliv (varav 1 470 i Belgien) och mer än 1,7 miljoner människor skadades i unionen. Mellan 1991 och 2001 dödades 16 918 personer på de belgiska vägarna⁽⁷⁾. För att möta detta gissel driver unionen en mycket ambitiös trafiksäkerhetskampanj vars verkningar likaledes kommer att bli gynnsamma för försäkringstagarnas plånböcker då varje minskning i olycksfrekvensen ovillkorligen får återverkan på premiekostnaderna.

När det slutligen gäller den belgiska regeringens förslag avseende varaktigheten för de försäkringsavtal som omfattar unga förarens ansvarsförsäkring för motorfordon och som omnämns i fråga E-2405/03 är det inte kommissionens sak att ta ställning till hypotetiska förslag till nationella bestämmelser.

⁽¹⁾ EGT C 301 E, 5.12.2002.

⁽²⁾ EUT C 33 E, 6.2.2004, s. 128.

⁽³⁾ Mål C-59/01, kommissionen mot Republiken Italien, särskilt punkt 29 i domen.

⁽⁴⁾ Med antagandet av den kungliga förordningen av den 16 januari 2002 om ändring av den kungliga förordningen av den 22 februari 1991 om en allmän reglering av kontrollen av försäkringsbolagen och av den kungliga förordningen av den 14 december 1992 om olika slag av avtal för den obligatoriska ansvarsförsäkringen för motorfordon, offentliggjord i Moniteur belge den 14 februari 2002.

⁽⁵⁾ Offentliggjord i Moniteur belge den 30 augusti 2002.

⁽⁶⁾ KOM(2002) 244 slutlig.

⁽⁷⁾ Enligt CARE, gemenskapens databank om landsvägstrafikolyckor (http://europa.eu.int/comm/transport/home/care/index_en.htm).

(2004/C 78 E/0428)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2460/03
från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(16 juli 2003)

Ämne: Den irländska statens antikonkurrensåtgärder på elmarknaden

Den irländska staten har tillkännagivit resultaten från det senaste upphandlingen av tjänster för utveckling av alternativa energikällor. Huvudmottagarna är dotterbolag till det statliga elbolaget ESB och deras systerbolag.

Mot bakgrund av att ESB är helt dominerande på den irländska elmarknaden och har enorma tillgångar till sitt förfogande undrar jag om kommissionen inte anser att det snedvrider konkurrensen att tillåta ESB:s dotterbolag att delta i budgivningen om utveckling av alternativ energi? Anser kommissionen inte att detta även innebär diskriminering eftersom ESB i detta sammanhang kan använda sina stora resurser som det samlat på sig under statligt ägande och stöd till att bjuda under oberoende producenter?

Är kommissionen villig att uppmana den irländska staten att stoppa tilldelningen av uppdrag till ESB och dess dotterbolag under tiden kommissionen undersöker dessa frågor i samband med denna anbudsgivning?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(3 september 2003)

Kommissionens beslut om den statliga stödordningen för landsbygdselektrifieringsbyråer (ERA) ⁽¹⁾ uppställer inga villkor för anbudsgivarna. Syftet med stödordningen är att öka andelen el som produceras med förnybara energikällor i Irland, och det finns ingenting som hindrar att dotterbolag till företaget Electricity Supply Board (ESB) bidrar till denna ökning, så länge de uppfyller kraven för att tilldelas kontrakt.

Kommissionen anser att det står den irländska staten fritt att i egenskap av majoritetsägare i ESB förvalta företagets kapital på det sätt som den anser lämpligt, så länge staten handlar som en privat investerare i en marknadsekonomi. I det aktuella fallet förfogar kommissionen inte över några fakta som antyder att ESB:s dotterbolag får stöd från sitt moderbolag i form får stöd från moderbolaget, till exempel genom tjänster som tillhandahålls till under marknadspriset.

Kommissionen har alltså inte för avsikt att ändra sitt beslut och utesluta ESB:s dotterbolag från ERA-stödordningen, och heller inte att ingripa i fråga om tilldelningen av kontrakt till ESB eller dess samarbetspartner.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut i ärende N 553/01, EGT C 45, 19.2.2002.

(2004/C 78 E/0429)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2537/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(29 juli 2003)

Ämne: Nettobidrag för den gemensamma jordbrukspolitiken

Kommissionen bekräftade i sin andra rapport om EU:s ekonomiska och sociala sammanhållning att Portugal är nettobidragsgivare inom den gemensamma jordbrukspolitiken.

Som svar på min skriftliga fråga P-0897/01 ⁽¹⁾ gav kommissionen mig den information som dessa uppgifter baserade sig på. Enligt kommissionen fick Portugal mellan 1989 och 1998 ett nettobidrag på 2 miljarder euro för den gemensamma jordbrukspolitiken, med andra ord mer än 260 euro per invånare.

Kan kommissionen därför bekräfta att Portugal även i framtiden kommer att vara nettobidragsgivare inom den gemensamma jordbrukspolitiken? Skulle kommissionen kunna lämna mig de aktualiserade uppgifterna för perioden mellan 1998 och 2002 utgående från samma metoder som den tillämpade för perioden mellan 1989 och 1998?

⁽¹⁾ EGT C 261 E, 18.9.2001, s. 213.

**Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(29 oktober 2003)

När det gäller metoden för att mäta effekterna på Portugal av politiken för jordbrukspriser och marknadsföring som därför inte beaktar politiken för landsbygdsutveckling (andra pelaren) så som den används i den andra sammanhållningsrapporten, bör det noteras att man genom denna metod beaktar effekterna på välfärden inte bara för producenter av jordbruksprodukter och personer som är sysselsatta inom bearbetningsindustrin utan också för konsumenter och skattebetalare. I det avseendet skiljer den sig från beräkningar som grundas på nettobudgeten men ger också en mer övergripande bild av Portugals ställning när det gäller den portugisiska ekonomins kostnader för eller vinster av marknadspolitiken för jordbrukssektorn (första pelaren).

Vid beräkningen av dessa siffror har kommissionen koncentrerat sig på att sammanställa de uppgifter som parlamentsdamoten begärt för perioden 2000–2002 för att få en överblick över förändringarna från och med genomförandet av Agenda 2000.

Genom att använda samma beräkningsmetod som för perioden 1989 till 1998 kan kommissionen rapportera att den årliga effekten under den perioden med dagens priser är följande:

(miljoner euro)

	2000	2001	2002
Nettoeffekt för Portugal	- 227,1	+ 4	- 108,7

När det gäller budgetöverföringar, beräknade på vinster eller förluster från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) i förhållande till det procentuella bidraget till unionens sammanlagda budget har Portugals ställning varit positiv sedan 1994 och har de senaste åren utvecklats på följande sätt:

(miljoner euro)

	2000	2001	2002
Budgetöverföring netto för Portugal	+ 74,7	+ 221,6	+ 115,8

(2004/C 78 E/0430)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2580/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(6 augusti 2003)

Ämne: Produktionen av falska eurosedlar förväntas öka i glest befolkade länder där euron är parallell valuta

1. Kan kommissionen bekräfta att produktionen av falska pengar inom euroområdet hittills varit koncentrerad till glest befolkade områden i Frankrike och Spanien och fram till i dag vållat skador på 16 miljoner euro för medborgarna och näringslivet?
2. Leder den nya tekniken, såsom datorskrivare i stället för offsettryckpressar, till större möjligheter att producera sådana falska sedlar som är svåra att skilja från de äkta, trots vattenstämplar, hologram och metalltrådar?
3. Hur förhåller sig förfalskningarna av euro nu till förfalskningarna av den andra vitt utbredda valutan, nämligen den amerikanska dollarn? Håller antalet förfalskningar av euro på att öka till samma nivå som förfalskningarna av dollar?

4. Delar kommissionen de farhågor som yppats inom Europol, nämligen att kombinationen av ett utvidgat EU med inre gränser som lätt kan överskridas och en allt viktigare roll för euron som parallell valuta i stater med låga inkomster och hög arbetslöshet skapar ökade risker för att produktionen av falska pengar i glest befolkade områden och transporterarna av dem till tätbefolkade områden kraftigt kommer att öka i framtiden?

5. Hur avser kommissionen i framtiden erbjuda medborgarna och näringslivet ett tillräckligt skydd mot risken att de utan att veta om det kommer över sedlar, som inte har det värde som man trott att de haft när man tagit emot dem?

Källa: den nederländska dagstidningen "Rotterdams Dagblad" av den 18 juli 2003.

**Kompletterande svar
från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar**

(28 oktober 2003)

Det finns inga indikationer på att tillverkningen av förfalskade pengar är koncentrerad till glest befolkade områden i någon av medlemsstaterna. Enligt information från Europeiska centralbanken (ECB) togs 167 118 förfalskade eurosedlar ur cirkulation år 2002 och för första halvåret 2003 var denna siffra 230 534. Det nominella värdet motsvarade år 2002 ca 8,5 miljoner euro och för första halvåret 2003 1,5 miljoner euro.

Vid en jämförelse med de 8 miljarder äkta eurosedlarna som för närvarande är i omlopp är det ovannämnda antalet förfalskade sedlar mycket litet.

År 2002 upptäckts 2 339 förfalskade euromynt i cirkulation och under första halvåret 2003 var siffran 7 875 till ett värde av 3 355 euro respektive 13 036,50 euro. Sammanlagt är antalet förfalskade euromynt mycket litet med tanke på att mer än 45 miljarder mynt är i omlopp.

Modern teknik, t.ex. datorskivare, ger möjligheter för personer med inga eller små kunskaper om tryckning att framställa förfalskade sedlar. Kvaliteten hos dessa nyare typer av förfalskningar är som regel låg. Det är alltså i allmänhet enklare att upptäcka förfalskningar framställda med dessa nya tekniker än sådana som är tryckta med offsettryckpressar.

Antalet euroförfalskningar ligger långt efter antalet dollarförfalskningar.

Det finns för närvarande ingen indikation på att antalet euroförfalskningar ökar mot den nivå som antalet dollarförfalskningar befinner sig på.

Kommissionen känner inte till några särskilda indikationer på att en skarp uppgång sannolikt är på väg. Ju vidsträcktare det ekonomiska området är där en valuta används desto större är risken för förfalskningar av valutan i fråga. Det är också känt att förfalskare från länder utanför unionen inriktar sig på euron. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och på EU-nivå (Europol, ECB, kommissionen) vidtar samtliga lämpliga åtgärder i samarbete med myndigheter i tredjeland för att förhindra förfalskningar av euron.

Bland åtgärderna ingår:

- förbättrat samarbete mellan alla myndigheter med behörighet när det gäller bekämpning av förfalskningar (brottsbekämpande myndigheter, centralbanker, finansministerier etc.),
- intensiv utbildning, både allmän och specialiserad, på nationell, unionell och internationell nivå, huvudsakligen genom specialprogrammet Perikles för utbyte, stöd och utbildning som sköts av kommissionen,
- fortlöpande övervakning av hur relevant lagstiftning genomförs av medlemsstaterna; rapporter och förslag om så är lämpligt,
- specialiserade informationskampanjer, som huvudsakligen genomförs av ECB.

Den säkerhet som allmänheten får har höjts genom det ökade polissamarbetet med bidrag från Europol. Det är också viktigt att allmänheten är bekant med de säkerhetsdetaljer som finns på äkta eurosedlar. Metoden "känn – titta – luta" för kontroller av eurosedlars äkthet som beskrivs i informationsmaterialet från ECB har i det sammanhanget visat sig vara ett effektivt sätt att upptäcka förfalskningar.

(2004/C 78 E/0431)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2601/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(20 augusti 2003)

Ämne: Uppsnyggning av den historiska stadskärnan i Rieti

I staden Rieti, en av provinshuvudorterna i Latium, finns många värdefulla historiska och kulturella monument och byggnader. För att bevara dessa rikedomar försöker kommunen för närvarande genomföra en renoverings- och restaureringsplan.

Syftet är att förstärka stadens monumentala aspekt, men också att återge den dess roll av strukturerat och välfungerande samhälle genom olika typer av åtgärder såsom underhåll av stadens gator, förbättrad gatubelysning, förbättrad framkomlighet i den historiska stadskärnan, restaurering av den medeltida muren, utbyte av de skyltar som anger byggnadernas namn i den medeltida stadskärnan etc.

Kommunförvaltningen måste därför säkra enorma summor till dessa stadsplanerings- och renoveringsarbeten genom att utnyttja alla möjligheter som står till buds, bl.a. och i synnerhet bidrag från Europeiska unionen.

Kan kommissionen, mot bakgrund av att även den andra upplagan av Urban, EU:s program för finansiering av denna typ av åtgärder, redan har avslutats, besvara följande frågor:

1. Planeras det för 2004 eller för kommande år en ny upplaga av programmet eller kommer det att utlysas nya anbudsförfaranden?
2. Finns det andra pågående program för finansiering som staden Rieti skulle kunna få tillgång till för att genomföra ovan nämnda arbeten?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Vad beträffar gemenskapsinitiativprogrammet Urban II har det italienska ministeriet för infrastruktur och transporter på grundval av kriterier som offentliggjordes i Italiens officiella tidning nr 168 av den 20 juli 2000 lagt fram ett urval av italienska städer som kan komma i fråga för stöd. Under perioden fram till slutet av 2006 kommer det inte att anslås något gemenskapsstöd för andra städer.

Vad beträffar andra eventuella finansieringskällor kommer staden Rieti delvis i fråga för mål 2-stöd, i enlighet med vad som anges i kommissionens beslut 2000/530/EG av den 27 juli 2000⁽¹⁾.

Åtgärd III.2 i det samlade programdokumentet för regionen Latium, som styr Europeiska regionala utvecklingsfondens insatser på detta område, medger finansiering av insatser som är avsedda att framhäva områden och historiska stadskärnor som har turistiskt, kulturellt eller miljömässigt värde.

Uppgiften att pröva huruvida en viss insats kan bli föremål för samfinansiering med användning av medel från gemenskapen åligger dock den förvaltningsmyndighet som har ansvaret för det samlade programdokumentet (i detta fall regionen Latium, närmare bestämt dess avdelning för ekonomiska och finansiella frågor).

Utöver de ovan beskrivna finansieringsmöjligheterna inom ramen för strukturfonderna, kan kommissionen stödja initiativ på kulturområdet på grundval av urvalskriterierna för programmet "Kultur 2000", det enda finansierings- och programplaneringsinstrumentet för unionens kultursamarbete.

Detta program är avsett att stödja projekt som genomförs och medfinansieras av aktörer från minst tre länder som deltar i programmet. Parlamentsledamoten kan finna ytterligare upplysningar på följande webbplats: (<http://europa.eu.int/comm/culture/c2000>).

(¹) Kommissionens beslut 2000/530/EG av den 27 juli 2000 om upprättande av en förteckning över de områden som omfattas av strukturfondernas mål 2 i Italien för perioden 2000–2006 [delgivet med nr K(2000) 2327] (Endast den italienska texten är giltig.) (EGT L 223, 4.9.2000.).

(2004/C 78 E/0432)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2649/03

från Paul Rübiger (PPE-DE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Jämförelser av nätavgifter i kommissionens andra genomföranderapport

I Europeiska kommissionens andra genomföranderapport om elmarknaden "Second benchmarking report on the implementation of the internal electricity and gas market" (Bryssel den 7 april 2003) anges i vilken utsträckning de olika medlemsstaterna avreglerat sina marknader.

Rapporten kan läsas på följande Internetsida: (http://europa.eu.int/comm/energy/electricity/benchmarking/doc/2/sec_2003_448_en.pdf).

Av tabell 1 "Implementation of the Electricity Directive" på sidan 4 i rapporten (kolumnen "Overall network tariffs") framgår det att nätavgifterna i Österrike, Tyskland och Luxemburg ligger över genomsnittet.

Vilka uppgifter och undersökningar grundade sig beräkningarna av nätavgifterna på?

Vem levererade uppgifterna?

Vilka konsumtionstal och parametrar grundar sig analysen på?

Hur har man garanterat att uppgifterna är jämförbara på europeisk nivå (skillnader i konsumentbeteende, försörjningssäkerhet och topologi)?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 oktober 2003)

Undersökningen bygger på uppgifter från de nationella ministerierna och tillsynsmyndigheterna för el och gas. I vissa fall har man använt sig av analyser från branschorganisationer, t.ex. "Verband der Elektrizitätswirtschaft" (VdEW) och "Verband der Netzbetreiber" (VdN) i Tyskland. Detta förklaras mer ingående i avsnitt 2 i bilagan till dokumentet.

Man har använt sig av standardkundtyper som grundas på prisinformation insamlad av Eurostat, bland annat följande:

- Stor industriell förbrukare, 24 gigawattimmar (GWh) per år.
- Liten kommersiell förbrukare, 50 megawattimmar (MWh) per år.
- Privathushåll, 3500 kilowattimmar (KWh) per år.

I de tre medlemsstater som ledamoten nämner ligger nätavgifterna högre än genomsnittet för de använda kundtyperna.

Rent allmänt anses de nationella tillsynsmyndigheterna ha bäst förutsättningar för att slutgiltigt fastställa om tarifferna för nättillträde är rimliga eller inte. Det är sant att topologin kan förklara en del skillnader, men de övriga identifierade faktorerna (försörjningstrygghet och förbrukningsmönster) skiljer sig inte särskilt mycket åt mellan olika medlemsstater. Såsom anges i rapporten kan skillnaderna förmodligen också förklaras med att vissa medlemsstater saknar en effektiv reglering samt att separeringen av verksamhetstyper är otillfredsställande.

(2004/C 78 E/0433)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2650/03

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Arbetstidsdirektivet

1. Har kommissionen gjort några utredningar av hur arbetstidsdirektivet (93/104/EG⁽¹⁾) påverkar tillhandahållandet av tjänster inom hälsovården?
2. Erkänner kommissionen vilka svårigheter arbetstidsdirektivet innebär för tillhandahållandet av tjänster inom hälsovården? Framför allt från sjukhus i Förenade kungariket, såsom Barnet Hospital och Chase Farm General Hospital, har det rapporterats om att det varit verkligt svårt att schemalägga vårdpersonalens arbetstid på ett sätt som stämmer överens med direktivet. Det är framför allt bestämmelserna om nattarbete som gör det svårt för sjukhusen att göra upp familjevänliga arbetsscheman som passar sjuksköterskor som har barn och vill kunna följa dem till och från skolan.
3. Har kommissionen några planer på att se över direktivet så att man inom hälsovården mera flexibelt kan hantera dessa problem?

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Rådets direktiv 93/104/EG av den 23 november 1993 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden fastställer minimikrav för arbetstiden, men tillåter också en betydande grad av flexibilitet till exempel i fråga om arbeten som kräver en kontinuitet i servicen, särskilt tjänster som rör bemötande, behandling och/eller vård på sjukhus eller liknande (artikel 17.2.1 c i).

Denna bestämmelse är avsedd att tillgodose de behov som parlamentsledamoten tar upp.

I direktivet anges dock att följande två bestämmelser ska ses över inom sju år efter november 1996: dels möjligheten att avstå från att tillämpa artikel 6 i direktivet när en enskild arbetstagare samtycker till att arbeta mer än den längsta genomsnittliga arbetstiden på 48 timmar, dels undantag som rör referensperioden. I båda fallen föreskrivs att rådet ska se över bestämmelserna och besluta om vilka åtgärder som ska vidtas på grundval av kommissionens förslag, som åtföljs av en utvärderingsrapport.

Kommissionen kommer före utgången av 2003 att anta ett meddelande om omarbetning av arbetstidsdirektivet.

Huruvida arbetstidsdirektivet kommer att omarbetas beror på resultatet av de diskussioner som förs om meddelandet och på det framtida samrådet med arbetsmarknadens parter på europeisk nivå.

(2004/C 78 E/0434)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2662/03
från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Ämnen som bryter ned ozonskiktet

Med hänvisning till kommissionens svar av den 22 mars 2002 på skriftliga frågan P-0595/02⁽¹⁾, varvid endast två medlemsstater ingått med rapport om vilka system de hade för återvinning och destruktion av ämnen som bryter ned ozonskiktet och kommissionen utfäste sig att göra en omfattande genomgång av läget inom hela EU: kan kommissionen nu stå till tjänst med en uppdaterad bild av läget i var och en av medlemsstaterna?

⁽¹⁾ EGT C 205 E, 29.8.2002, s. 168.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(21 oktober 2003)

Hittills har alla medlemsstater utom Irland svarat.

De flesta medlemsstater har rapporterat om följande: säkerhets- och kvalitetsnormer för utrustning som innehåller ozonedbrytande ämnen, inspektionsförfaranden för installationer som innehåller ozonedbrytande ämnen, registerhållning och rapporteringskrav, återvinningsmetoder för ozonedbrytande ämnen, mobil och fast utrustning för destruering av ozonedbrytande ämnen, mängd ozonedbrytande ämnen som återvunnits, återanvänts, regenererats och förstörts under 1999, 2000 och 2001, minimikrav på kvalifikationer för de tekniker som sysslar med återvinning, återanvändning, regenerering och destruering av ozonedbrytande ämnen, samt de åtgärder som vidtagits för att göra allmänheten och industrin medvetna om kraven i förordningen, exempelvis genom artiklar nyhetsmedier, seminarier och information på offentliga webbplatser.

Kommissionen har genomfört utvärderingar och har hittills identifierat fyra medlemsstater som inte följer artiklarna 16.5⁽¹⁾ och 16.6⁽²⁾ i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2037/2000 av den 29 juni 2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet⁽³⁾. Kommissionen beslutade därför den 9 juli 2003 att väcka talan vid domstolen när det gäller Irland för underlåtenhet att rapportera. Dessutom har tre överträdelseförfaranden inletts mot Grekland, Spanien och Portugal för bristfällig rapportering och bristfälligt genomförande av förordningen. För en detaljerad översikt över läget för återvinning och destruering skickas en tabell direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ "Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att stimulera återvinning, återanvändning, regenerering och destruering av kontrollerade ämnen och ge användare, kyltekniker eller andra lämpliga organ ansvar för att se till att bestämmelserna i punkt 1 efterlevs [...]".

⁽²⁾ "Medlemsstaterna skall senast den 31 december 2001 underrätta kommissionen om vilka system som har inrättats för återvinning av använda kontrollerade ämnen, inbegripet vilka anläggningar som finns tillgängliga och om de mängder av använda kontrollerade ämnen som återvunnits, återanvänts, regenererats eller destruerats".

⁽³⁾ EGT L 244, 29.9.2000.

(2004/C 78 E/0435)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2666/03
från Jean Lambert (Verts/ALE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Materialåtervinning av bläckpatroner till skrivare

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG⁽¹⁾ om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) syftar till att minska de mängder sådant avfall som deponeras eller förbränns. Detta skall ske med hjälp av att det införs särskilda system för insamling och materialåtervinning av avfall av detta slag. Genom att ålägga tillverkarna ansvaret för bortskaffandet av uttjänta elektroniska produkter sporrar WEEE producenterna att tillverka produkter som bättre kan materialåtervinnas.

Om förbrukningsvaror som används i elektriska eller elektroniska produkter skulle undantas från direktivet kunde detta undantag komma att gälla för bläckpatroner till skrivare, trots att direktivet ändrats enkom för att också omfatta sådana bläckpatroner, för att man skulle få garantier för att produkterna inte utformades på ett sådant sätt att det blev omöjligt att återanvända dem.

Många av den senaste generationens bläckpatroner är utrustade med "smarta chips" och andra system som syftar till att hindra återanvändningen av dem eller försvåra eller fördyra den och detta innebär att om inte bläckpatronerna tas med i direktivet kommer många sådana bläckpatroner som nu återanvänds att också skickas till deponierna. Detta skulle bli till allvarlig skada för den industri för materialåtervinning som håller på att utvecklas. Därför skrevs det enkom in en artikel i direktivet för att motverka att utrustningen fick en sådan teknisk utformning som förhindrade att den återanvändes.

Mot bakgrund av att WEEE helt klart infördes för att uppmuntra till återanvändning och materialåtervinning av både elektroniska produkter med lång livslängd och elektroniska produkter av typ förbrukningsvaror, skulle kommissionen då anse att

- medlemsstaternas planer på att undanta förbrukningsvaror som används i elektriska eller elektroniska produkter från direktivets tillämpningsområde är ett brott mot WEEE-direktivet?
- bläckpatroner som utrustats med smarta chips är av elektrisk eller elektronisk natur och således omfattas av WEEE-direktivet materialåtervinningskrav?

(¹) EUT L 37, 13.2.2003, s. 24.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 november 2003)

Direktiv 2002/96/EG (¹) omfattar krav för elektriska eller elektroniska produkter både innan och efter de blir avfall.

Innan de blir avfall måste elektriska och elektroniska produkter uppfylla direktivets krav på utformning av produkter, information och rapportering (²). Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter är föremål för direktivets krav på separat insamling, behandling, återvinning, återanvändning och materialåtervinning samt dess bestämmelser om finansiering och information (³).

I artikel 3 a i direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter definieras elektriska eller elektroniska produkter som "produkter som är beroende av elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att fungera korrekt samt produkter för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält, och som omfattas av någon av de kategorier som anges i bilaga I A och som är avsedda att användas med en spänning på högst 1000 volt växelström eller 1500 volt likström." I direktivet definieras avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som "elektriska eller elektroniska produkter som enligt definitionen i artikel 1 a i direktiv 75/442/EEG (⁴) är avfall, inklusive alla komponenter, utrustningsdelar och förbrukningsvaror som utgör del av produkten då denna kasseras".

Enligt definitionen av elektriska eller elektroniska produkter råder det ingen tvekan om att en skrivare är en elektrisk eller elektronisk produkt eftersom en skrivare faller under kategori 3 i bilaga I B till direktivet. Det står också klart att om en skrivare kasseras blir den del av det avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. Bläckpatronen i en skrivare som kasseras blir också del av det avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter på grund av det faktum att det är en förbrukningsvara som är en del av skrivaren då denna kasseras. I dessa situationer skulle det inte vara förenligt med direktivet att undanta förbrukningsvaror som bläckpatroner från direktivets tillämpningsområde.

Planer om att undanta förbrukningsvaror som används av elektriska eller elektroniska produkter från direktivet skulle därför strida mot direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter om dessa planer skulle undanta förbrukningsvaror som en del av avfallet när det lämnas tillbaka. När de släpps ut på marknaden som nya produkter omfattas emellertid förbrukningsvaror av tillämpningsområdet för direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. Planer för att undanta dem från tillämpningsområdet i detta hänseende strider därför inte mot direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

I artikel 4 i direktivet krävs dessutom att

medlemsstaterna skall uppmuntra sådan utformning och tillverkning av elektriska och elektroniska produkter som beaktar och underlättar nedmontering och återvinning, särskilt återanvändning och materialåtervinning av WEEE, dess beståndsdelar och material. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder så att tillverkarna inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser förhindrar att WEEE återanvänds, såvida inte särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser har avgörande fördelar, till exempel med hänsyn till skyddet av miljön och/eller säkerhetskrav.

Medlemsstaterna förväntas, då de genomför direktivet, vidta de åtgärder som krävs för att uppmuntra producenterna att anta en utformning eller tillverkningsprocess för skrivare som underlättar återanvändningen av skrivare eller åtminstone inte hindrar återanvändningen utan att ange relevanta motiveringar för detta. De nationella åtgärderna måste överensstämma med bestämmelserna i EG-fördraget, bl.a. de bestämmelser som säkerställer fri rörlighet för varor.

En patron utrustad med "smarta chips" skulle inte omfattas av definitionen på elektriska och elektroniska produkter i artikel 3 a i direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, oavsett dess elektriska eller elektroniska innehåll, om den anses vara en förbrukningsvara eftersom förbrukningsvaror faller utanför tillämpningsområdet i den bestämmelsen. Detta diskuteras för närvarande av medlemsstaterna i Kommittén för anpassning till den tekniska utvecklingen i syfte att komma fram till en gemensam förståelse för tillämpningsområdet för direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, EUT L 37, 13.2.2003.

⁽²⁾ Artiklarna 4 och 12.

⁽³⁾ Artikel 5-11.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, EGT L 194, 25.7.1975.

(2004/C 78 E/0436)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2670/03

från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Förbud mot samtidig inskrivning vid flera olika institutioner för högre utbildning

Kvaliteten på den undervisning som förmedlas i alla EU:s skolor utgör ett prioriterat område för samtliga medlemsstater. Det nya strategiska mål för EU som formulerades i samband med Europeiska rådets möte i Lissabon är att EU skall bli "världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi, med möjlighet till hållbar ekonomisk tillväxt med fler och bättre arbetstillfällen och en högre grad av social sammanhållning".

I Italien är det enligt artikel 142 i det kungliga dekretet nr 1592 av den 31 augusti 1933 förbjudet att samtidigt skriva in sig vid flera universitet och institutioner för högre utbildning, vid flera fakulteter eller avdelningar inom samma universitet eller samma institution eller för olika doktorandkurser eller examina inom samma fakultet eller avdelning.

Vad anser Europeiska kommissionen om detta förbud i italiensk lagstiftning mot samtidig inskrivning vid flera olika universitetskurser?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(10 oktober 2003)

Parlamentsledamotens fråga om förbud mot samtidig inskrivning vid flera institutioner för högre utbildning regleras genom organisationen av utbildningssystemen och omfattas därför, enligt bestämmelserna i artikel 149.1 i EG-fördraget, av medlemsstaternas behörighet och inte av gemenskapens behörighet.

(2004/C 78 E/0437)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2672/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(2 september 2003)

Ämne: Fördelningen av ankomst- och avgångstider vid flygplatser

När kommer kommissionen att bli klar med samrådet om förslaget till översyn av 1993 års förordning om fördelning av ankomst- och avgångstider vid gemenskapens flygplatser? När räknar man med att offentliggöra sina förslag? Har kommissionen för avsikt att ta upp frågan om stora flygbolag som utövar sina hävdvunna rättigheter till men för utvecklingen av regionala flygplatser och den fria konkurrensen mellan flygbolag?

I artikel 9 i den befintliga förordningen ges medlemsstaterna en möjlighet att reservera avgångs- och ankomsttider för regionala linjer. Vad är högsta andelen respektive lägsta andelen tider som reserverats på detta sätt vid EU:s flygplatser? Under vilka förutsättningar kan kommissionen ingripa för att förhindra eller för att se till att avgångs- och ankomsttider fördelas på detta sätt?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(26 september 2003)

Den 20 juni 2001 antog kommissionen ett förslag om ändring av de gällande bestämmelserna om tilldelning av ankomst- och avgångstider vid flygplatser⁽¹⁾, till följd av Europaparlamentets yttrande i första behandlingen⁽²⁾ ändrade kommissionen sitt förslag den 7 november 2002⁽³⁾. Rådet har ännu inte lagt fram en gemensam ståndpunkt om förslaget. Slutförandet av samråden avseende de förslagna ändringarna beror därför på antagandet av den gemensamma ståndpunkten.

Som angivits i motiveringen till det ursprungliga förslaget har kommissionen beställt en undersökning om effekterna av olika system för tilldelning av ankomst- och avgångstider. Denna undersökning är ännu inte slutförd, men kommissionen kommer att använda den som underlag, tillsammans med resultaten av ytterligare samråd med näringslivet och medlemsstaterna, för sina funderingar om hur det nuvarande systemet för tilldelning av ankomst- och avgångstider kan ändras med utgångspunkt för principen om hävdvunna rättigheter.

Vad beträffar tillämpning av artikel 9 i den nuvarande förordningen⁽⁴⁾ finns det inga minimi- eller maximigränser för hur många ankomst- och avgångstider medlemsstaterna har rätt att reservera för regionala tjänster vid fullt samordnade flygplatser. Medlemsstaterna måste emellertid meddela kommissionen för vilka sträckor ankomst- och avgångstider har reserverats. Detta bör garantera att de reserverade ankomst- och avgångstiderna verkligen avser trafik till avlägsna utvecklingsregioner eller sträckor som omfattas av allmän trafikplikt.

⁽¹⁾ EGT C 270 E, 25.9.2001.

⁽²⁾ A5-0186/2002, föredragande Stockmann, 10 juni 2002.

⁽³⁾ KOM(2002) 623 slutlig.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EEG) nr 95/93 av den 18 januari 1993 om gemensamma regler för fördelning av ankomst- och avgångstider vid gemenskapens flygplatser, EGT L 14, 22.1.1993.

(2004/C 78 E/0438)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2689/03
från Toine Manders (ELDR) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Roamingpriser för mobiltelefoni

Många frågor om detta ämne har måhända redan ställs till kommissionen. Trots tidigare försök har tyvärr ingen inre marknad för mobiltelefoni kommit till stånd och därför vänder jag mig återigen till kommissionen.

Många personer som använt sina mobiltelefoner under en vistelse i utlandet får sedan orimligt höga räkningar på grund av gränsöverskridande telefonsamtal. Teleoperatörerna tar ut oproportionerligt höga "roamingpriser" när ett annat mobilnät används.

Givet det geografiska avståndet kan och bör inte ett mobilsamtal från till exempel södra till norra Frankrike tekniskt sett vara dyrare än mellan två näraliggande gränssorter i två olika länder. Av detta kan man dra slutsatsen att de priser som konsumenterna måste betala för att utnyttja ett utländskt nätverk inte på något sätt är marknadsmässiga. Detta osar missbruk av marknadsposition från teleoperatörernas sida.

Fullföljandet av den inre marknaden står högt på den politiska dagordningen. Mobiltelefoni anses allmänt vara en tjänst och därför måste det så vitt jag förstår vara fråga om en snedvridning av den inre marknaden.

1. Känner kommissionen till de orimligt höga priser som teleoperatörer tar ut för gränsöverskridande mobiltelefoni?
2. Håller kommissionen med mig om att de priser som tas ut inte är marknadsmässiga? Om kommissionen är av annan uppfattning, vad grundar den sig i så fall på?
3. Har kommissionen för avsikt att göra en närmare undersökning av ovannämnda snedvridning av den inre marknaden? Om inte, varför inte?
4. Är kommissionen därefter beredd att inom kort vidta åtgärder för att optimera den inre marknads funktionssätt när det gäller gränsöverskridande mobiltelefonitjänster? I så fall när? Om inte, varför det?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Kommissionen publicerar regelbundet granskningar av de tariffer som tillämpas av teleoperatörer i EU, den senaste återfinns på följande Internetadress: (http://europa.eu.int/information_society/topics/telecoms/regulatory/studies/documents/tariff_report_2002_12.pdf).

Dessutom tar kommissionen för närvarande reda på vilken tariffnivå som tillämpas på mobilsamtal mellan länder inom EU i samband med undersökningar rörande hur konkurrensreglerna i EG-fördraget tillämpas. I dessa undersökningar ingår analys av tariffer och kostnader som bärs av teleoperatörer för internationella mobilsamtal, och även vid internationell roaming.

Det faktum att flera undersökningar pågår visar kommissionens beslutsamhet att se till att teleoperatörerna till fullo efterlever konkurrensreglerna. Det strider dock inte nödvändigtvis mot konkurrensreglerna att de tariffer som tillämpas på inrikessamtal inom en nationell marknad, t.ex. Frankrike, skiljer sig från de tariffer som tillämpas på samtal till andra länder, i synnerhet när nätverksoperatörernas kostnader skiljer sig åt, vilket är fallet med nationella samtal och samtal mellan olika länder inom EU.

Undersökningarna behandlas med största prioritet bl.a. beroende på de många klagomål och farhågor som uttryckts från konsumenthåll. Kommissionen är verkligen beredd att sätta stopp för alla överträdelser av konkurrensreglerna i fråga om tariffnivåerna om undersökningar visar att de är regelvidriga. Kommissionen skulle dock vilja betona att en undersökning på intet sätt föregriper vare sig innehållet i kommissionens slutsatser, eller parternas rättighet att försvara sig. Som vanligt vid pågående ärenden som rör tillämpningen av konkurrensreglerna är kommissionen därför inte i stånd att ytterligare kommentera eller karaktärisera nivån på de tariffer som parlamentsledamoten hänvisar till.

I princip bör resultatet av undersökningarna avgöra det slag av åtgärd som kommissionen bör planera. Om konkurrensreglerna inte visar sig vara lämpliga kommer kommissionen att undersöka vilka alternativa handlingssätt som står till buds.

(2004/C 78 E/0439)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2711/03
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Fritt nikotin

Amerikanska vetenskapsmän vid Oregons universitet (Oregon Health and Science University) har mätt halterna av fritt nikotin i cigaretter. Tobaksindustrin har hittills vägrat att offentliggöra dessa halter. Det är det fria nikotinet som ger cigaretterna deras beroendeframkallande inverkan. Ju högre halten av fritt nikotin är, desto snabbare upplever rökaren effekterna av nikotinet. Enligt forskarna är somliga märken upp till tjugo gånger mer beroendeframkallande än andra. Det amerikanska cigarettmärket American Spirit innehöll till exempel 36 procent fritt nikotin. Cigarettmärket Marlboro innehöll 10 procent fritt nikotin, Gaulois Blondes 7,5 procent och i en cigarett av märket Camel fann forskarna 2,7 procent fritt nikotin.

Känner kommissionen till denna undersökning?

Vilken slutsats drar kommissionen av dessa nya undersökningsrön?

Hur ser kommissionen på det nederländska förslaget om att tobakstillverkare skall åläggas offentliggöra alla ingredienser som de använder? Stöder kommissionen förslagen om att det på cigarettpaketet skall anges vilka ingredienser som är beroendeframkallande?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 oktober 2003)

Kommissionen känner till tobaksindustrins strävan att uppfinna nya ingredienser och tillsatser för tobaksvaror för att göra dem mer beroendeframkallande.

Frågan behandlas i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror (direktivet om tobaksvaror)⁽¹⁾. Direktivets bestämmelser rör de problem som parlamentsledamoten tar upp.

För det första skall kommissionen enligt artikel 12 i direktivet lägga fram ett förslag för Europaparlamentet och rådet om en gemensam förteckning över godkända ingredienser för tobaksvaror med beaktande av bland annat deras beroendeframkallande egenskaper. Detta förslag skall läggas fram före 2004 års utgång.

För det andra skall kommissionen enligt artikel 11 lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv för Europaparlamentet, rådet och Ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten skall bland annat innehålla en bedömning av de beroendeframkallande effekterna av de ingredienser som främjar uppkomsten av ett beroende. Den första rapporten skall bli färdig före 2004 års utgång.

För det tredje skall medlemsstaterna enligt artikel 6 föreskriva att tillverkare och importörer av tobaksvaror skall lämna dem en förteckning för varje märke och typ över alla ingredienser och kvantiteter av dessa som används vid tillverkningen av dessa tobaksvaror. Medlemsstaterna skall säkerställa att den inlämnade informationen sprids för att informera konsumenterna, men företagshemligheter skall skyddas.

För det fjärde skall cigarettpaketerna enligt artikel 5 innehålla uppgifter om halterna av tjära, nikotin och kolmonoxid. Frågan om vilka uppgifter om ingredienser som skall anges på cigarettpaketerna är mycket kontroversiell, om man bland annat beaktar det faktum att det finns mer än 600 ingredienser i en cigarett. Kommissionen tänker göra en noggrann analys av situationen innan den lägger fram ett förslag om en gemensam förteckning över tillåtna ingredienser i tobaksvaror.

Slutligen vill kommissionen rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet mot det faktum att också ramkonventionen om tobakskontroll innehåller bestämmelser som liknar dem i direktivet om tobaksvaror.

⁽¹⁾ EGT L 194, 18.7.2001.

(2004/C 78 E/0440)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2716/03
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Radarvarnare

Ute på marknaden i Europa finns det allsköns utrustning med vars hjälp man kan undvika hastighetskontroller. Som exempel kan nämnas den brittiska Roadpilot, en ny hightech GPS-mottagare, som varnar bilisterna när de närmar sig en obemannad kamera och meddelar dem om de måste sänka farten eller inte. I motsats till alla andra radarvarnare är Roadpilot inte förbjuden i medlemsstaten Belgien, eftersom den inte varnar för polisradar, något som är olagligt i Belgien. Men personer från Belgien kan mycket väl i grannlandet Nederländerna skaffa sig radarvarnare som varnar för polisradar, eftersom sådana radarvarnare är tillåtna där. Följden blir att en mängd bilister åker omkring med system som hjälper dem att undvika radarkontroller.

Trafikexperter har påtalat riskerna med sådana system. De påpekar att det finns förare som tvärbromsar så fort de hör en signal för att sedan på nytt gasa på för fullt när de passerat kontrollen.

Hur ställer sig kommissionen till radarvarnare?

Känner kommissionen till vilken framgång dessa blivit på marknaden?

Håller kommissionen med om att radarvarnare är en fara för trafiksäkerheten?

Har kommissionen planer på att införa europeiska bestämmelser för radarvarnare?

Kompletterande svar
från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Kommissionen håller med de trafiksäkerhetsexperter som framhåller risken för plötsliga inbromsningar på grund av radarvarnare. Radarvarnare kan dessutom störa eller minska effektiviteten hos radaranordningar för hastighetskontroll, som är avsedda att förbättra trafiksäkerheten. De som använder radarvarnare har normalt sett inte för avsikt att hålla sig till hastighetsbegränsningen. De vill veta när de löper risk att bötfällas, så att de kan fortsätta att köra för fort mellan hastighetskontrollerna. Fortkörning är den viktigaste orsaken till trafikolyckor – omkring en tredjedel av alla dödsolyckor och allvarliga olyckor orsakas av förare som kör för fort.

De radarvarningssystem som kan köpas lagligt i Nederländerna varnar föraren för radarkontroller. Den nederländska regeringen har dock lagt fram ett lagförslag för parlamentet om ett förbud mot användning av sådana system, eftersom det redan är förbjudet att använda system som försvårar hastighetskontroll genom att störa radarsignaler.

När det gäller den kommersiella framgången för de radarvarnare som är tillgängliga i Nederländerna uppskattar man att åtminstone flera hundra tusen förare använder sådana system, varav de flesta kör i tjänsten.

Av de skäl som anges ovan anser kommissionen att radarvarningssystem utgör en fara för trafiksäkerheten. I sin nyligen offentliggjorda rekommendation om tillämpning av lagar på trafiksäkerhetsområdet⁽¹⁾ rekommenderar kommissionen bland annat att medlemsstaterna skall se till att de tillämpliga påföljderna för fortkörning, rattonykterhet och underlåtenhet att använda säkerhetsbälte är effektiva, proportionerliga och avskräckande, och att handlingar som syftar till att försvåra eller kringgå tillämpningen av lagstiftningen när det gäller sådana förseelser omfattas av påföljder som grundar sig på samma principer (rekommendation 8). Kommissionen anser att användning av radarvarnare är en handling som omfattas av denna rekommendation, eftersom syftet är att kringgå lagstiftningen. Om förbättringarna av trafiksäkerheten tre år efter offentliggörandet av denna rekommendation inte är tillräckliga för att EU skall kunna nå målet att minska antalet döda i trafiken med 50 % fram till 2010, kommer kommissionen att lägga fram ett förslag till direktiv för att målet skall kunna nås.

(¹) KOM(2003) 628 slutlig.

(2004/C 78 E/0441)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2722/03
från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen

(3 september 2003)

Ämne: Tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 2158/92 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder

Stora områden i södra EU har denna sommar drabbats hårt av vilt rasande bränder. Rådets förordning (EEG) nr 2158/92⁽¹⁾ av den 23 juli 1992, om skydd av gemenskapens skogar mot bränder, upphörde att gälla för nio månader sedan. Kunde kommissionen verkställa åtagande- och betalningsbemyndigandena under denna förordnings giltighetstid? Finns det andra gemenskapsfinansierade förebyggande åtgärder mot bränder? Om så är fallet, hur stora har åtagande- och betalningsbemyndigandena varit för de åtgärderna?

Skulle kommissionen kunna ge upplysningar om hur anslagen från rådets förordning (EEG) nr 2158/92 och alla andra eventuella gemenskapsfinansierade förebyggande åtgärder fördelats per medlemsstat under åtminstone de senaste fem åren, och i fallet med Spanien hur de fördelats på de olika autonoma regionerna?

⁽¹⁾ EGT L 217, 31.7.1992, s. 3.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 september 2003)

Precis som parlamentsledamoten framhåller, upphörde rådets förordning (EEG) nr 2158/92 av den 23 juli 1992 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder att gälla den 31 december 2002.

Under de elva år då förordningen tillämpades (1992–2002), har 798 individuella projekt och 18 nationella projekt, till ett belopp av 263,6 miljoner euro, omfattats av medfinansiering från gemenskapen. Detta motsvarar de totala investeringarna avseende skyddsåtgärder för de sex medlemsstater med områden där det råder brandfara. (Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien och Portugal). Dessa åtgärder omfattar informationskampanjer om brandorsaker, övervakning, anläggning respektive upprättande av skogsvägar, brandgator och vattenposter samt utbildning av specialister och genomförande av pilotprojekt. Ersättningsstaket uppgick till 50 % i högriskområden och 30 % i medelriskområden. Gemenskapens åtagande-bemyndiganden uppgick till 123,6 miljoner euro, dvs. 47 % av den totala kostnaden.

Nedanstående tabell visar fördelningen per medlemsstat av åtagande- respektive betalningsbemyndiganden i miljoner euro för perioden 1992-2002, i enlighet med förordning (EEG) nr 2158/92.

(miljoner euro)

Medlemsstat	Åtagande-bemyndiganden	Betalnings-bemyndiganden
Tyskland	6,4	3,3
Grekland	25,2	20,3
Spanien	22,6	14,2
Frankrike	23,5	14,4
Italien	24	7,5
Portugal	21,9	11,4
Totalt	123,6	71,1

I förordning (EEG) nr 2158/92 medges dock endast finansiering av en del av åtgärderna för skydd av skogar mot bränder.

Genom de operativa programmen (utvecklingssektionen vid EUGFJ) och programmen för landsbygdsutveckling (garantisektionens vid EUGFJ) svarar strukturfonderna för en stor del av gemenskapsfinansieringen när det gäller åtgärder för att förebygga skogsbränder.

De tillgängliga anslagen är faktiskt betydligt större och gemenskapsstödet kan utgöra upp till 80 % av den totala finansieringen i vissa mål 1-områden.

Den information som kommissionen förfogar över för strukturfonderna avser prognoserna för anslagen under perioden 2000–2006 och budgetgenomförandena för perioden mellan år 2000 och det första halvåret 2003.

Denna information omfattar inte enbart åtgärder för att förebygga skogsbränder utan samtliga av de skogsbruksåtgärder som föreskrivs i artikel 30 i förordning (EG) nr 1257/1999⁽¹⁾, med undantag för beskogning av jordbruksmark, de operativa programmen och programmen för landsbygdsutveckling.

Man kan dock anta att en stor del av de skogsåtgärder, med undantag för beskogning, som genomförts inom ramen för nämnda program och som omfattar hög- eller medelriskområden, utgörs av åtgärder för att förebygga skogsbränder.

Av de tabeller som skickats direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat framgår följande uppgifter om Spanien, per autonom region:

- Fördelningen av gjorda eller planerade åtaganden för perioden 2000–2006 (2000–2002 för förordning (EEG) nr 2158/92),
- fördelningen av betalningsbemyndiganden eller betalningsgenomföranden för perioden mellan år 2000 och första halvåret 2003.

Påpekas bör att den största delen av de anslag som beviljats Spanien inom ramen för förordning (EEG) nr 2158/92 avsåg åtgärder av nationell karaktär (kampanjer för att upplysa och medvetengöra allmänheten, övervakning av territoriet) som genomförts av miljöministeriet.

I motsats till vad som gäller för strukturfonderna, och på samma sätt som för övriga medlemsstater som omfattas av denna förordning, var inte statlig medfinansiering obligatorisk och det kunde vara tillräckligt att privata medel skjöts till.

Parlamentsledamoten kommer att finna att de spanska regionerna valt att till stor del ta hjälp av strukturfonderna. Det är endast Baskien som åberopat förordning (EEG) nr 2158/92 i någon större utsträckning.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0442)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2746/03

från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Överträdelse av EG: s bestämmelser om särskilt skyddade områden och platser av gemenskapsintresse samt användning av EU-medel för återplantering av skog i Alta Murgia (Bariprovinsen, Italien)

Med beaktande av:

- Genom ett dekret av den 24 december 1998 förklarade det italienska miljöministeriet att det mycket skogrika området Alta Murgia utgör en plats av gemenskapsintresse (direktiv 92/93/EEG⁽¹⁾) och ett särskilt skyddat område (direktiv 79/409/EEG⁽²⁾). I tillämpning av direktiv 92/93/EEG tillsattes genom presidentiellt dekret nr. 357 av den 8 september 1997 en särskild kommission med uppgift att bedöma de miljömässiga konsekvenserna av olika projekt för platser av gemenskapsintresse.
- Alta Murgia är ett område som har drabbats av en naturkatastrof orsakad av olaglig gruvdrift: gruvor har öppnats antingen utan tillstånd från regionen Apulien eller med tillstånd utfärdade på olagligt sätt av regionens gruvkontor i strid med såväl bestämmelserna om miljökonsekvensbeskrivning enligt ett presidentiellt dekret av den 12 april 1996 som villkoren, beträffande skydd av landskapsbilden och miljön, för de tillstånd som regionen själv lämnat.

- Regionen Apulien är i färd med att omvandla Alta Murgia från ett skogsområde till ett område för torvutvinning och planerar sedan – efter att i strid med italienska bestämmelser och EU-bestämmelser fylla såren efter torvtäkterna med avfall av allehanda slag – att förvandla området till odlingsmark för intensivjordbruk, till skada för miljön och folkhälsan.
- Trots att regionen Apulien har fredat området genom regional lag nr. 19 från 1997 är den idag i färd med att utfärda en lag som skulle frikänna personer som gjort sig skyldiga till miljöbrott i området, i strid med såväl italienska bestämmelser som EU-bestämmelser.
- Italiens högsta domstol har i en dom bekräftat att artikel 30 i italiensk lag nr. 394 av den 6 december 1991 skall gälla vid kränkning av skyddade områden.
- Som ett led i sitt miljöskyddsarbetet konstaterade miljöföreningen Associazione Verdi Ambiente e Società i januari 2000 att det i Alta Murgia förekom allvarliga kränkningar av bestämmelserna om djurliv och miljö samt av lagförordning nr. 22 från 1997 om genomförande av direktiv 91/156/EEG⁽³⁾ om avfall, direktiv 91/689/EEG⁽⁴⁾ om farligt avfall och direktiv 94/62/EG⁽⁵⁾ om förpackningar och förpackningsavfall. Föreningen anmälde saken till allmänna åklagarmyndigheten i Trani (Bari-provinsen).
- Åklagarmyndigheten i fråga har arbetat för att se till att lagen efterlevs genom att vidta straffåtgärder i enlighet med rådets rambeslut 2003/80/RIF⁽⁶⁾ om skydd för miljön genom straffrättsliga bestämmelser.
- EG-domstolen har redan uttalat sig i frågan genom hänvisning den 20 mars 2003 till mål C-143/02 och C-378/01.

Kan kommissionen, mot denne bakgrund, besvara följande frågor:

1. Har regionen Apulien tilldelats medel – och i så fall hur mycket – för återplantering av skog i Alta Murgia?
2. Tänker kommissionen, i ljuset av de omständigheter som beskrivs ovan, frysa de Life-medel som har avsatts för regionen Apulien?
3. Räcker dessa omständigheter för att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien?

⁽¹⁾ EGT L 338, 23.11.1992, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

⁽⁴⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

⁽⁵⁾ EGT L 365, 31.12.1994, s. 10.

⁽⁶⁾ EUT L 29, 5.2.2003, s. 55.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 oktober 2003)

1. När det gäller Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) i regionen Apulien bidrar EUGF:s garantisektion till finansieringen av den plan för landsbygdsutveckling för perioden 2000–2006 som godkännts genom kommissionens beslut nr C(2001) 479 av den 2 mars 2001. Detta program omfattar bland annat en åtgärd för beskogning av jordbruksmark. Planen för landsbygdsutveckling omfattar hela regionen, men man prioriterar områden av gemenskapsintresse, särskilda skyddsområden och andra skyddade områden när det gäller främst åtgärden för beskogning av jordbruksmark. För perioden 2000–2006 har samfinansieringsbeloppet från EUGF:s garantisektion för denna åtgärd fastställts till 11 miljoner euro. Jordbrukare i Alta Murgia har kunnat och kan fortfarande föreslå projekt inom ramen för denna åtgärd.

EUGF:s utvecklingssektion bidrar till finansieringen av det regionala operativa programmet och gemenskapsinitiativet Leader+ för perioden 2000–2006.

När det gäller det regionala operativa program som godkänts genom kommissionens beslut nr C(2000)2349 av den 8 augusti 2000, planerar regionen Apulien, inom ramen för åtgärd 1.7, besogning och återbesogning av skogsmark, bland annat för miljööndamål. Inom detta program, där nämnda åtgärd gäller hela regionens territorium, men där områden av gemenskapsintresse, särskilt skyddade områden och andra skyddade områden prioriteras, kan skogsbrukare och andra stödmottagare i Alta Murgia föreslå besogningsprojekt inom ramen för regionens ansökningsomgångar. För denna åtgärd har EUGFJ:s samfinansieringsbelopp fastställts till 31 miljoner euro.

När det gäller gemenskapsinitiativet Leader+ för perioden 2000–2006, som godkänts genom kommissionens beslut nr C(2002) 171 av den 29 januari 2002, planeras inte någon särskild samfinansiering från EUGFJ:s utvecklingssektion för besogningsåtgärder i regionen Apulien.

Kommissionen har godkänt de nämnda programmen efter att ha kontrollerat att de överensstämmer med tillämpliga gemenskapsbestämmelser. Förvaltningen på plats omfattas av medlemsstaternas behörighet, som skall utövas på den lämpligaste geografiska nivån. Det är de nationella och/eller regionala behöriga myndigheterna som skall genomföra programmen och bland annat säkerställa att projekt som väljs ut har föreslagits av stödmottagare som uppfyller kriterierna för stödberättigande och som lämnat in en stödansökan. Inom ramen för partnerskapet informeras kommissionen om hur medlen används via genomföranderapporter för de aktuella programmen och tillsynskommittéerna. Den information som inkommit i form av indikatorer för ekonomisk och fysisk kontroll samt utvärderingsinformation avser inte specifika platser, såsom Alta Murgia, och inte heller beviljande av stöd i enskilda fall. I enlighet med subsidiaritetsprincipen är kommissionen inte behörig att yttra sig om detta.

Kommissionen uppmanar därför parlamentsledamoten att vända sig till Assessorato à l'Agriculture i Apulien, för att få information om det ekonomiska stödet till Alta Murgia för besogning inom ramen för ovannämnda program.

2) Inom det nuvarande Life III-programmet är det de enskilda stödmottagarna, och inte en region, som ansvarar för projekt. Det är inte möjligt att frysa medel till alla stödmottagare i en region. Stödet kan endast dras tillbaka om en stödmottagare bryter mot gemenskapsbestämmelserna. I dagsläget får regionen Apulien inte något stöd från Life, men om gemenskapsbestämmelserna överträds i regionen skulle detta förhållande kunna beaktas om regionen föreslår Life-projekt vid 2004 års omgång. Det är den sista ansökningsomgången inom ramen för programmet Life III, som upphör den 31 december 2004.

3) Kommissionen har registrerat ett klagomål i de frågor som parlamentsledamoten tar upp. Detta klagomål, som håller på att undersökas, gäller felaktig tillämpning av direktiven 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar och 92/43/EEG⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Den information som parlamentsledamoten lämnat har förts till ovannämnda klagomålsärende.

Om kommissionen konstaterar att gemenskapsrätten överträds i detta fall kommer den, som fördragets väktare, inte att tveka att vidta alla nödvändiga åtgärder, bland annat inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget, för att se till att den tillämpliga gemenskapsrätten iakttas.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0443)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2771/03
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(16 september 2003)

Ämne: Angående: Europeiskt stöd till Enable-projektet

En företrädare för Dementia Voice, som deltar i det EU-stödda Enable-projektet, har uttryckt oro över det underskott som uppstått till följd av att man fortfarande inte fått besked om EU-bidraget. Trots att man

lämnat in alla handlingar före tidsfristens utgång i juni, har kommissionen informerat att ifrågavarande projekt fortfarande inte handlagts och att man måste vänta till hösten. Underskottet för detta projekt uppgår nu till 8000 pund, vilket kommer att återspeglas i årsräkenskaperna och kan eventuellt komma att få negativa konsekvenser för andra ansökningar om bidrag.

Vilka planer har kommissionen på att förbättra finansieringen av underskott som för närvarande gör det svårt för mindre men innovativa projekt eller organisationer att klara sig?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(29 oktober 2003)

I fråga om det berörda projektet har utbetalningarna för de stödberättigande kostnaderna gjorts till den projektsamordnare som utsetts för projektet.

Kommissionen försöker ständigt förbättra sin verksamhet. Därför, och med tanke på de strängare kontroller som införts genom reformen och de nya finansiella reglerna, vidtar kommissionen i dag omfattande åtgärder för att se till att utbetalningar till projekt sker effektivt, både vad gäller mänskliga resurser (kommissionen fyller löpande alla lediga poster inom finansförvaltning och betalning: av 16 lediga tjänster är endast en fortfarande obesatt) och i fråga om rationalisering av finansförvaltningen (bland de genomförda åtgärderna märks bl.a. följande: intensiv fortbildning i tjänsten (on the job training) utöver de vanliga kraven; strängt beaktande av deadlines, både internt och externt — dvs. de deadlines som sätts för samordnarna).

(2004/C 78 E/0444)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2772/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(16 september 2003)

Ämne: Omfattningen av yrkesansvarsförsäkringsskydd för mindre försäkringsbolag

Avser kommissionen att införa bestämmelser avseende minimigränser i fråga om yrkesansvarsförsäkringsskydd? I min valkrets finns en medborgare som oroar sig för att i egenskap av ett litet försäkringsbolag tvingas betala ett belopp på 1 miljon euro.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(23 oktober 2003)

Parlamentsledamoten avser troligen Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/92/EG av den 9 december 2002 om försäkringsförmedling⁽¹⁾. I detta direktiv fastställs rättsliga ramar som garanterar en hög grad av professionalism när det gäller försäkringsförmedlare och som inför högre krav på informationen till kunderna. Därigenom får kunderna ett bättre skydd.

I direktivet föreskrivs att försäkringsförmedlare ska registreras vid en behörig myndighet i sin hemmedlemsstat, under förutsättning att de uppfyller höga yrkeskrav rörande kompetens, god vandel, skydd genom ansvarsförsäkring och — om försäkringsförmedlaren förvaltar kundernas medel — ekonomiska resurser.

I direktivet föreskrivs att försäkringsförmedlare ska ha en ansvarsförsäkring som ska omfatta hela gemenskapens territorium eller annan likvärdig garanti för ansvar till följd av fel eller försummelse i verksamheten, vilken minst skall täcka 1 000 000 euro per skada och totalt 1 500 000 euro för alla skador under ett år. Denna försäkring eller ekonomiska garanti krävs inte när en sådan försäkring eller likvärdig garanti redan tillhandahålls av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller annat företag, för vars räkning eller med vars bemyndigande förmedlaren handlar, eller ett sådant företag har tagit fullt ansvar för förmedlarens handlande (enligt artikel 4.3 i direktivet).

Försäkringsförmedlare och återförsäkringsförmedlare som är registrerade i den egna medlemsstaten får bedriva sin verksamhet i hela EU enligt bestämmelserna om etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster.

Direktivet ska tillämpas av medlemsstaterna från och med den 15 januari 2005.

(¹) EGT L 9, 15.1.2003.

(2004/C 78 E/0445)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2779/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(17 september 2003)

Ämne: Postförsändelser och gods transporteras alltmer per järnväg i Tyskland – stimulans till samma utveckling i andra medlemsstater

1. Känner kommissionen till att fjärrtransporter av stora mängder post per tåg avskaffats eller håller på att avskaffas i flera medlemsstater, att de särskilda tågen för postbefordran dragits in och att lastbilar och långtradarare övertagit trafiken, men att företaget Deutsche Post i Tyskland som hittills inte transporterat post med tåg annat än mellan Hamburg och München nu också gör det mellan Köln och Berlin och på andra sträckor med, bland annat för att det tas ut avgifter av fordon som använder motorvägar?
2. Känner kommissionen också till att de nationella järnvägsföretagen i somliga medlemsstater lagt ut de kompletterande vägtransporterna (av det slag som tidigare i Nederländerna sköttes av Van Gend & Loos) på andra företag, men att i Tyskland Deutsche Bahn numera blivit ägare till åkeriföretagen Stinnes Logistics och Schenker som bedriver sin verksamhet tillsammans med DB-cargo som sköter godstransporterna per järnväg och verkar under namnet Railion efter att ha övertagit dessa transporter i Nederländerna och Danmark?
3. Anser kommissionen att denna utveckling i Tyskland innebär ett hoppingsivande bidrag till kommissionens strävan att återställa och varaktigt utöka järnvägens andel av godstransporterna, vilken på senaste tiden starkt gått ner?
4. Vad gör kommissionen för att stimulera till att exemplen från Tyskland, i den mån de leder till att järnvägarna får en starkare ställning vid befordran av post och gods, får efterföljare i andra EU-medlemsstater? Vilka hinder finns det ännu för detta och hur undanröjs dessa hinder?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(4 november 2003)

Kommissionen följer noggrant situationen på järnvägsmarknaden i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar (¹). Den gläder sig över sådana framgångsrika exempel som det som parlamentsledamoten nämner och beklagar järnvägsföretags beslut att sluta tillhandahålla t.ex. internationella passagerartjänster och posttjänster. De senaste framgångsrika exemplen på godsmarknaden beror på de större förändringar som järnvägsföretagen gjort i sina strategier på godsmarknaden, som de nu ser som en global transportkedja och där de bedriver en affärsstrategi. Det är detta som är skälet till att kommissionen driver en strategi för att modernisera regelverket så att järnvägsföretag skall kunna tillhandahålla konkurrenskraftiga nationella och internationella godstrafiktjänster. Kommissionen är nöjd över att denna strategi ger resultat i vissa medlemsstater, framför allt i de länder som redan har skapat nya konkurrensvillkor, såsom Tyskland och Nederländerna.

Det verkar vara en logisk konsekvens av de nuvarande efterfrågemönstren och kundkraven att järnvägsföretagen utvecklar europeiska affärsstrategier där de integrerar logistiska tjänster i sina transporterbjudanden. Det är deras främsta ansvar.

Kommissionen kan bara stödja denna utveckling genom att upprätta ett gemensamt europeiskt regelverk för icke-diskriminerande marknadstillträde, säkerhet och krav på samtrafikförmåga. Dessutom ger gemenskapen stöd till utvecklingen av sådan järnvägsinfrastruktur som behövs för att tillhandahålla konkurrenskraftiga och kundanpassade järnvägstjänster, framför allt på det transeuropeiska järnvägsnätet.

(¹) EGT L 75, 15.3.2001.

(2004/C 78 E/0446)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2780/03

från António Campos (PSE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Bränder i unionen

I år har en del av unionen härjats av bränder som i mitt land var så omfattande att man kan tala om en verklig katastrof.

Kommissionen beviljar stora anslag inom ramen för skogsskyddsplanerna och skogsåtgärderna.

Kommissionen har även ett gemenskapssystem för information om skogsbränder.

Jag efterlyser därför information om följande:

1. Vilka växtarter har drabbats värst och vilka områden har förstörts av bränderna i unionens olika medlemsstater under de senaste tio åren?
2. Hur stor procent utgör dessa växtarter av hela det skogsklädda området i var och en av medlemsstaterna?
3. Hur stora områden med de mest brandkänsliga växtarterna har brandhärjats under de senaste tio åren?
4. Vilka åtgärder har man vidtagit inom förvaltningen för garantisektionen vid EUGFJ för att se till att de mest brandkänsliga växtarterna inte finansieras, och vilka insatser har man gjort för att främja förekomsten av mindre brandkänsliga växtarter?
5. Om kommissionen har en översikt över hur de olika växtarterna reagerar vid bränder, skulle den i så fall kunna tillhandahålla mig detta dokument?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 oktober 2003)

I enlighet med artikel 2 i förordning (EEG) nr 2158/92 (¹) har medlemsstaterna klassificerat sina territorier på grundval av hur stor risken är för bränder. Detta resulterade i att 60 miljoner hektar skog och annan trädbevuxen mark i sex medlemsstater (Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien och Portugal), varav 60 % i privat och 40 % i offentlig ägo, klassificerades som områden med stor eller medelstor risk. Denna areal utgör 40 % av den totala skogsklädda arealen i de 15 medlemsstaterna.

En analys av data från EU:s informationssystem om skogsbränderna under de senaste 12 månaderna visar att bränder bryter ut i cirka 1 % av de skogar och områden i samtliga medlemsstater som klassificerats som riskområden. I vissa områden i Grekland, östra Spanien och södra Italien härjas däremot över 3 % av skogarna av bränder.

Siffrorna visar också att antalet bränder är mycket högt i tre större områden: nordvästra Iberiska halvön (norra Portugal, Galicien, Asturien), en fransk-italiensk triangel som består av sydöstra Frankrike, Korsika, Ligurien och Toscana, samt sydvästra Italien (Sardinien, Sicilien, Basilicata och Kalabrien).

Under besvärliga meteorologiska förhållanden (extrem torka, vind), och om de förebyggande åtgärderna och övervakningen är otillräckliga, kan dessa frekventa bränder bli mycket omfattande, vilket kan sägas ha inträffat under sommaren 2003, åtminstone i sydöstra Frankrike och i Portugal.

Enligt medlemsstaternas skyddsplaner är det olika arter som drabbas från ett område till ett annat. I Portugal är det svarttall (*Pinus nigra*) som drabbats värst (56 % av arealen brann ner), i andra hand eucalyptus (17 %). I Piemonte, i Italien, är det kastanj (*Castanea sativa*) som drabbats värst. I Italien är det generellt sett lövträd som drabbats i större utsträckning än barrträd, men i Tyskland är det tvärtom. Enligt uppgifter från departementet Drôme (i Frankrike) är det ek (*Quercus pubescens*) som drabbats värst, svarttall (*Pinus nigra*) däremot minst.

Det bör emellertid påpekas att det är mest utbredda arterna i områdena i fråga som drabbas värst.

I skyddsplanerna inriktar man sig snarare på vilka typer av populationer som drabbas, inte vilka arter.

Enligt de flesta planer är följande populationer sårbara:

- Nya planteringar med barrträd, under de första åren (Tyskland, Frankrike),
- slyskog och macchia (Frankrike, Spanien, Italien),
- lövskog (Frankrike, Italien),
- gamla hedar,
- planteringar med barrträd (Tyskland).

Kommissionen har ingen detaljerad statistik över vilka olika arter som brinner ner varje år, men Gemensamma forskningscentret i Ispra gjorde en studie under år 2000 genom att jämföra satellitkartor över skogsbränder med kartor över markanvändning (Corine-LandCover).

Studien visar att 29 % av de arealer som brann ner det året utgjordes av lövväxter (lövskog (5 %), hårdbladsväxter (13 %), macchia (11 %); å andra sidan drabbades även barrskog (8 %) och blandad skog (6 %). Resten utgjordes av jordbruksmark och/eller blandad jordbruks- och skogsmark (20 %), naturlig ängsmark (10 %), hedar, mark i träda, ljunghedar (16 %), samt andra typer (11 %).

Innan man kan besvara den här frågan måste man betänka vad som menas med begreppet "sårbar" i fråga om bränder.

Om en art är sårbar beror detta på följande faktorer:

- Den egna lättantändligheten, särskilt förmågan att inte bli uttorkad.
- Brännbarheten, som är ett begrepp som anger hur eld sprider sig i en växt: en växt har ett mer eller mindre tätt yttre skikt, och den växer mitt bland andra gräs- och buskarter, i olika typer av populationer (slyskog, macchia, lövskog), mer eller mindre exploaterade eller underhållna, av olika ålder (naturlig förnygring, artificiella nyplanteringar, ung- eller småskog, etc.).
- Utlösande och försvårande faktorer i miljön: närhet till bebodda områden, dåligt skyddade soptippar, vägar, motorvägar, järnvägar eller elledningar, samt väderförhållanden m.m.

En arts sårbarhet beror således på dess egna egenskaper (lättantändlighet), på interaktionen med andra växter i det skogsbruk som bedrivs (brännbarhet), samt på yttre faktorer.

Specialisterna är ense om att inte betrakta växternas egen lättantändlighet, dvs. vilka arter man väljer att plantera, som en avgörande faktor för eldens förlopp. Det är snarare populationens struktur, dvs. vilken typ av skogsbruk som bedrivs, som är av betydelse.

För övrigt har kommissionen inte tillgång till statistik över vilka arter som brunnit på olika typer av planteringar. Det enda vi vet är att beskogade arealer är sårbara, särskilt under de första åren, och att de således måste skyddas.

Därför krävs det i artikel 29.5 i förordning (EG) nr 1257/1999^(?) att åtgärder som finansieras av gemenskapen skall uppfylla de krav på skyddsplaner som fastställs i förordning (EEG) nr 2158/92.

Kommissionen kan inte hänvisa till några särskilda bestämmelser för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) som gör det möjligt att hindra en finansiering av de mest sårbara skogsarterna. Parlamentsledamoten bör ha i åtanke att skogspolitiken bedrivs av medlemsstaterna själva.

Förebyggande åtgärder har emellertid finansierats sedan 1992 inom ramen för förordning (EEG) nr 2158/92, med sammanlagt 7,2 miljoner euro, för att förbättra skyddet för populationer som anses särskilt sårbara. Här följer några exempel:

- Bättre motståndskraft mot eld på planteringar med barrväxter i Tyskland, Italien och Portugal.
- Skydd av unga bestånd (beskogning eller naturlig förnygring) (Frankrike).
- Skötsel av unga populationer så att man får ett "stängt lock" med trädkronor på samma nivå, samt en strävan efter horisontell diskontinuitet mellan olika skiften (Frankrike).
- Behandling i syfte att få fram en vertikal diskontinuitet i populationerna (jämnhög lövskog, slyskog, hårdbladsarter), (Frankrike).
- Omställning av slyskog till lövskog (Italien).

Ett stort antal studier om lättantändlighet och brännbarhet har gjorts över hela världen. Vissa har medfinansierats av gemenskapen, inom ramen för forskningsprogram eller genom förordning (EEG) nr 2158/92.

Två forskningsinstitut, Institut national de recherche agronomique (INRA) (Avignon, Frankrike) och Instituto de investigaciones agropecuarias (INIA) (Madrid, Spanien), har upprättat komparativa förteckningar över lättantändligheten hos Medelhavsväxter. Dessa kan erhållas från respektive institut. Medlemsstaternas skogsmyndigheter har också tagit fram kartor över populationernas känslighet för brand, och dessa kartor används för att förebygga och bekämpa skogsbränder.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2158/92 av den 23 juli 1992 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder, EGT L 217, 31.7.1992.

⁽²⁾ Rättelse till rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0447)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2789/03

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Lagringsbestämmelserna inom EU:s utsläppshandel: ländernas rätt att lagra utsläppsrätter

I Kyotoprotokollet (artikel 3.13) ges en part möjlighet att lagra utsläppsrätter från en period till annan. I EU:s utsläppshandelsdirektiv (som ännu inte offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning) tillåts nationell beslut om att ge aktörer möjlighet till lagring.

Anser kommissionen att medlemsstaterna har rätt att lagra de utsläppsrätter som inte tilldelats någon, även om direktivet enbart rör aktörer (institutioner)? Anser kommissionen att medlemsstaterna har rätt att överföra utsläppsrätter redan mellan EU:s inre utsläppshandelsperiod (2005–2007) och den första Kyotoperioden (2008–2012)?

Bör utsläppshandelsdirektivet ändras på den här punkten så att det är förenligt med Kyotoprotokollet?

(2004/C 78 E/0448)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2790/03**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(19 september 2003)

Ämne: Lagringsbestämmelserna inom EU:s utsläppshandel: de tilldelade mängdernas beständighet (enligt bördefördelningsöverenskommelsen)

I EU:s utsläppshandelsdirektiv (som ännu inte offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning) tillåts nationella beslut om att ge aktörer möjligheten att lagra utsläppsätter mellan EU:s inre utsläppshandelsperiod (2005–2007) och den första Kyotoperioden (2008–2012). I samtliga medlemsstater kan det finnas företag som exempelvis till följd av stora fluktuationer i årsproduktionen vill lagra utsläppsätter även om det egna landet inte tillät lagring. På så sätt uppstår det ett incitament att tillfälligt överflytta sådana här utsläppsätter till en annan medlemsstat.

De gränsöverskridande överföringar som gjorts under den inre utsläppshandelsperioden leder emellertid inte till förändringar i den nationella utsläppsätten (i de tilldelade mängderna eller i bördefördelningsöverenskommelsen) såsom är fallet från och med den första Kyotoperioden.

Anser kommissionen att det är ett problem att överföringen av utsläppsätter till ett annat land enbart för lagring och överföring tillbaka till ursprungslandet under Kyotoperioden på ett orättvist sätt ändrar helhetsmängden för det land som tillät lagring av utsläppsätter och möjliggör en dubbel utsläppsätt i det ursprungliga landet vad gäller mängden ursprungsätter? Borde bestämmelserna om granskning av de tilldelade mängderna och bördefördelningsöverenskommelsen granskas då EU:s utsläppshandelsdirektiv ses över 2004 eller 2006 innan de första överföringarna till följd av lagring gjorts mellan medlemsstaterna?

(2004/C 78 E/0449)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2791/03**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(19 september 2003)

Ämne: Problemet med dubbelberäkning i utsläppshandeln

AAU, de nationellt tilldelade mängderna (BSA, bördefördelningsöverenskommelsen) kommer att justeras från och med 2008 vad gäller utsläppsätter som sålts utanför landet så att säljlandets tilldelade mängder minskar och köparlandets mängder ökar i motsvarande grad. Detta leder till att säljlandets myndigheter har i motsvarande grad mindre att dela ut under därpåföljande utsläppshandelsperiod. Eftersom en myndighet troligtvis kan behandla företag på olika sätt beroende på om de säljer utsläppsätter inom eller utanför landet bör försäljarens utsläppsätt alltså minskas konsekvent i samtliga fall under den därpåföljande perioden. Detta skulle också vara förenligt med principen om att en utsläppsminskning endast skall belönas en gång.

Ett företag kan dock välja mellan att sälja eller lagra utsläppsätterna så att det får största möjliga vinst. Om det dock är så att företaget kan lagra sina utsläppsätter för att få en bättre (oförändrad) tilldelning under den därpåföljande perioden bör myndigheterna behandla företag som lagrat eller sålt rätten på samma sätt, med andra ord, i båda fallen minska den sålda eller lagrade enheten från den nya tilldelningen av utsläppsätter till företaget (om det inte är fråga om en lagring till följd av fluktuationer i företagets produktion). I annat fall skulle det löna sig för företaget att skjuta upp försäljningen och lagra utsläppsätterna och under den därpåföljande perioden sälja ett dubbelt antal utsläppsätter.

Anser kommissionen att det i det här fallet kan uppstå problem med att behandla företagen på ett jämlikt sätt? Bör medlemsstaterna gemensamt komma överens om att alltid dra av den lagrade eller sålda mängden utsläppsätter vid den följande tilldelningen så att det inte uppstår problem med dubbelbelöning? Borde frågan tas upp då man ser över direktivet?

(2004/C 78 E/0450)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2792/03**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(19 september 2003)

Ämne: Möjligheterna till aggressiv spekulation inom utsläppshandeln

AAU, de nationellt tilldelade mängderna (BSA, bördefördelningsöverenskommelsen) kommer att justeras från och med 2008 vad gäller utsläppsrätter som sålts utanför landet så att säljlandets tilldelade mängder minskar och köparlandets mängder ökar i motsvarande grad.

Om överföringen av utsläppsrätter över gränserna under den period som börjar 2008 emellertid är en följd av att utsläppsrätterna ursprungligen enbart lagrats i landet får ursprungslandet för utsläppsrätterna de lagrade utsläppsrätterna i dubbel upplaga. I ett större perspektiv är det svårt att tro att medlemsstaterna i synnerhet på begäran av regeringarna skulle göra spekulativa överföringar, men ett bilaga I-land utanför unionen (det vill säga ett land som ansluter sig till Kyotoprotokollet och EU:s utsläppshandelssystem före 2007) eller ett företag i ett sådant land kunde agera så för att få en dubbelt så stor utsläppsrätt att sälja. Dessutom uppstår möjligheten att använda sig av ett slags marknadskraft om utsläppsrätten lagrats i ett konkurrerande land som säljer utsläppsrätter (exempelvis Ukraina och Tyskland). På så sätt försvagas marknadssituationen för den konkurrerande försäljaren samtidigt som själva landet får en dubbel nytta.

En annan typ av aggressiv spekulation kan uppstå om den spekulation som för några år sedan förekom på valutamarknaderna förflyttas till utsläppshandelmarknaderna. På så sätt skulle en utomstående aktör i teorin även kunna störa en konkurrent inom EU (och inom utsläppshandeln).

Har kommissionen förberett sig på en sådan här aggressiv spekulation inom utsläppshandeln? Om ja, på vilket sätt?

Anser kommissionen fortfarande att tanken på att använda marknadsinterventioner är onödig (t.ex. på begäran av EU:s centralregister) för att stabilisera störningar på utsläppshandelmarknaderna?

(2004/C 78 E/0451)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2793/03**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(19 september 2003)

Ämne: Definition av och förbud mot "het luft" i Kyotoprotokollet

För närvarande förhindrar EU:s utsläppshandelsdirektiv och konkurrensreglerna i EG-fördraget (artiklarna 87 och 88) att företagen tilldelas större rätter än vad de i själva verket behöver. Detta är också bakgrunden till att man tror att så kallad "het luft" (hot air, det vill säga utsläppsrätter som inte baserar sig på verkliga utsläppsminskningar) inte släpps ut på marknaden. Enligt Kyotoprotokollet är det inte förbjudet att sälja "het luft" och begreppet har heller inte definierats där.

Kan EU förhindra att medlemsstaternas regeringar säljer "het luft" direkt (utan att först tilldela företagen utsläppsrätter)?

Om inte, anser kommissionen att det är nödvändigt, också med tanke på att säkra ett internationellt enhetligt förfarande, att definiera "het luft" och föreslå att Kyotoprotokollet ändras så att en definition och ett förbud mot försäljning av "het luft" tas med i protokollet?

(2004/C 78 E/0452)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2794/03
från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Offentliggörandet av EU:s Kyotomål som ett glidande medeltal under en femårsperiod

Enligt Kyotoprotokollet beräknas de uppnådda målen som ett medeltal för 2008–2012. Det här är begripligt, eftersom exempelvis förändringar i väderleken kan ha en stor inverkan på de årliga utsläppen, bland annat om vattenkraft inte kunnat utnyttjas i stor utsträckning under torra år. Under den senaste tiden har man kunnat läsa motstridiga bedömningar om hur EU och dess medlemsstater skall kunna uppnå Kyotomålet, exempelvis just på grund av väderleksförhållandena. Pressen, för att inte tala om den stora allmänheten, kan inte förstå dessa fluktuationer och avgöra om den utjämnade trenden är negativ eller positiv.

Har kommissionen övervägt att ändra informationen från de egna enheterna så att de vid sidan av den årliga statistiken skulle ange hur långt det är tills målet är nått beräknat som ett glidande medeltal under en femårsperiod? Anser kommissionen att detta skulle öka allmänhetens förmåga att förstå varåt utvecklingen går under en längre period än ett år?

(2004/C 78 E/0453)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2795/03
från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Problem med tilldelning för hela utsläppshandelsperioden

Enligt utsläppshandelsdirektivet kommer företagen att tilldelas en utsläppsnivå för en treårsperiod (den första utsläppshandelsperioden) eller en femårsperiod (den andra perioden). Det lönar sig därför för företagen att inte sälja sitt överskott av utsläppsrätter i slutet av utsläppshandelsperioden om de på så sätt kan få en oförändrad mängd utsläppsrätter för hela den därpåföljande femårsperioden. Samtidigt sporrar företagen att skjuta upp miljöinvesteringar till början av den första perioden eller längre, till början av 2008 (vilket är beklagligt med tanke på miljön), så att de kan sälja överskottet av utsläppsrätter under så många år som möjligt.

Anser kommissionen att tilldelningsbestämmelsen är förenlig med principen om att en utsläppsminskning endast skall belönas en gång?

Anser kommissionen att man vid översynen av direktivet på nytt skall utvärdera och vid behov ändra tilldelningsbestämmelserna så att tilldelningen till företag som säljer utsläppsrätter ändras så att den motsvarar den mängd som sålts redan året efter försäljningen trots att utsläppshandelsperioden ännu inte är avslutad?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2789/03, E-2790/03,
E-2791/03, E-2792/03, E-2793/03, E-2794/03 och E-2795/03
ingivet av Margot Wallström för kommissionen

(7 november 2003)

E-2789/03

Kyotoprotokollets första åtagandeperiod är 2008–2012, och det föreskrivs i protokollet att parterna kan lagra enheterna från de tilldelade mängderna från perioden 2008–2012 till nästa åtagandeperiod i de fall där parterna redan har uppnått sina Kyotomål. Direktivet om handel med utsläppsrätter⁽¹⁾ går på samma linje som Kyotoprotokollet genom att det tillåter personer att lagra utsläppsrätter från perioden 2008–2012 till den följande perioden.

Kyotoprotokollets kvantifierade krav på begränsningar och minskningar skall inte tillämpas förrän 2008, och direktivet om handel med utsläppsrätter tillåter att medlemsstaterna enskilt fattar beslut om huruvida de skall föranstalta om lagring av aktörernas utsläppsrätter från den första perioden, 2005–2007, till perioden 2008–2012. Enligt direktivet om handel med utsläppsrätter tilldelas aktörerna utsläppsrätter, och överföring av utsläppsrätter från 2008 kommer att åtföljas av överföring av motsvarande enheter av de fastställda mängderna.

Frågan bygger på en falsk koppling mellan Kyotoprotokollet och EU:s system för handel med utsläppsrätter. Medlemsstaterna behöver inte behålla utsläppsrätterna enligt systemet för handel med sådana; de utfärdar dessa till aktörerna när det är lämpligt utan någon formell koppling till skyldigheterna eller till flexibilitetsmekanismerna i Kyotoprotokollet.

E-2790/03

I direktivet om handel med utsläppsrätter föreskrivs att överföring av utsläppsrätter kan ske mellan medlemsstaterna för att kostnadseffektiva minskningar av växthusgaserna skall kunna uppnås. Eftersom överföringar av utsläppsrätter från och med 2008 kommer att åtföljas av motsvarande överföringar av den tilldelade mängden, har kommissionen förklarat för medlemsstaterna vilka potentiella effekter som lagring av utsläppsrätter från 2005–2007 till 2008–2012 kommer att ha. Rådet och Europaparlamentet har fattat beslut om att medlemsstaterna får tillåta lagring av utsläppsrätter från 2005–2007 till 2008–2012 och kommit överens om en redogörelse för hur medlemsstaterna kan gå till väga för att fatta beslut om att tillåta lagringen från 2005–2007 till 2008–2012. Kommissionen avser inte att ta upp den här frågan på nytt.

E-2791/03

Kommissionen ser inget problem dubbel med bokföring och inte heller med likabehandlingen av företagen. Den tilldelade mängden till varje avtalsslutande part i Kyotoprotokollet är fastställd. Tillägg och avdrag av Kyotoenheter kommer att beaktas i den förenlighetsbedömning som skall göras av Kyotoprotokollets tillämpningskommitté men kommer inte att förändra den mängd som har tilldelats var och en av de avtalsslutande parterna i Kyotoprotokollet. Tilldelningen till aktörerna efter 2012 kommer att ta hänsyn till medlemsstaternas åtaganden för perioden efter 2012. Att dra bort utsläppsrätt från en aktörs följande tilldelning skulle dessutom innebära att lagringen i praktiken är ogenomförbar.

E-2792/03

EU:s system för handel med utsläppsrätter har utformats som ett marknadsbaserat instrument för att minska kostnaderna för efterlevnad för de deltagande aktörerna och för samhället. Ett marknadsbaserat system använder sig av de beslut som de enskilda aktörerna tar för att optimera sin vinst från systemet. Liksom på alla marknader kan det förekomma spekulation också på den här. En viktig faktor när systemet utformades var därför att göra den här marknaden så bred och stabil som möjligt. Eftersom det skulle finnas flera tusen aktörer redan från starten borde den här marknaden kunna väntas bli någorlunda stabil. Naturligtvis måste tecken på marknadsdominant missbruk övervakas och åtgärdas på lämpligt sätt.

EG-fördragets regler om beteende som snedvrider marknaden gäller i alla händelser, och kommissionen avser inte att ingripa om inte reglerna överträds.

E-2793/03

Medlemsstaterna kan köpa och sälja enheter av tilldelade mängder enligt de regler som har överenskommit i Kyotoprotokollet och dess tillämpningsbestämmelser. Kommissionen anser inte att det är lämpligt att föreslå en förändring av Kyotoprotokollet av innebörden att "hot air" skulle definieras och försäljning förbjudas.

E-2794/03

Kommissionen har klargjort sin ståndpunkt när det gäller rapporteringen i sitt förslag till beslut om övervakning av utsläpp av växthusgaser och genomförandet av Kyotoprotokollet (?). Rådet och Europaparlamentet är i färd med att nå fram till en överenskommelse i den första behandlingen av det här förslaget och har inte föreslagit att denna rapportering skulle äga rum genom bruk av ett femårigt glidande medeltal.

E-2795/03

I direktivet om handel med utsläppsrätter fastställs ingen särskild tilldelningsregel alltså inte heller en sådan som skisseras i den skriftliga frågan.

En medlemsstat skall periodvis utarbeta en nationell tilldelningsplan som är förenlig med de kriterier som fastställs i bilaga III till direktivet om handel med utsläppsrätter.

Vid översynen i mitten av 2006 kommer kommissionen att, på grundval av de då vunna erfarenheterna, beakta den ytterligare harmoniseringen av tilldelningsmetoderna och de kriterier som anges i bilaga III.

Kommissionen samtycker inte till en tilldelningsregel som skulle resultera i en minskning av en aktörs tilldelning under en pågående handelsperiod efter det att aktören har sålt några utsläppsrätter. En sådan regel ligger inte i linje med bestämmelserna i direktivet och skulle inte heller vara önskvärd från ekonomisk synpunkt.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003, EUT L 275, 25.10.2003.

⁽²⁾ KOM(2003) 51 slutlig.

(2004/C 78 E/0454)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2799/03

från **Domenico Mennitti (PPE-DE)** till kommissionen

(17 september 2003)

Ämne: Utbyggande av transeuropeiska korridorer

Med anslutningen av tio nya medlemsstater har man nu nått den avslutande fasen i den europeiska utvidgningsprocessen.

Det är därför angeläget att så skyndsamt som möjligt att fullfölja de infrastrukturprojekt som identifierats för att främja de ekonomiska förbindelserna inom EU:s kraftigt utvidgade territorium.

Bland dessa planerade infrastrukturer urskiljer sig särskilt de "transeuropeiska korridorer" som föreslagits som lämpliga instrument för att främja de ekonomiska förbindelserna, i synnerhet handeln.

Anser inte kommissionen, mot denna bakgrund, att den bör utveckla sina prioriteringskriterier och särskilt uppmärksamma den sträckning som anges som korridor nummer 8 i planerna för att främja utvecklingen i länder vid Medelhavet genom etablering av lämpliga infrastrukturer?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Utvidgningen av unionen kommer att leda till en stor förändring när det gäller korridorerna. Två tredjedelar av de befintliga korridorerna kommer att ligga på unionens territorium och endast en tredjedel utanför unionen. Korridorerna eller axlarna kommer att användas både inom och utanför den utvidgade unionen. Inom unionen utgör de en ram för att kanalisera nya prioriterade transportrutter, som växer fram på grund av en påskyndad ekonomisk integration (en av de frågor som omfattas av den pågående omarbetningen av riktlinjerna för det transeuropeiska transportnätet (TEN-T)) och utanför unionen återspeglar de den internationella handelsutvecklingen.

Det krävs dock en ny genomgripande bedömning av korridorernas framtida utveckling och förvaltning. Korridorerna bör inte vara fler än att de fortfarande kan förvaltas och genomföras ekonomiskt sett. Dessa omdefinierade korridorer eller axlar måste noggrant och systematiskt övervakas för att de skall kunna upprättas inom en rimlig framtid. Det har utvecklats ett antal lämpliga förvaltningsmetoder för korridorerna. Dessa strukturer (bland annat samförståndsavtal och styrkommittéer) väntas leda till framsteg när det gäller att utarbeta översikter, peka ut flaskhalsar och fastställa prioriterade projekt.

I slutändan är det främst de länder som berörs som avgör genomförandet av korridor VIII, vilken nyligen har godkänts. Som parlamentsledamoten kanske känner till, uppges också i rapporten från högnivågruppen för det transeuropeiska transportnätet att upprättandet av järnväg i korridor VIII är ett viktigt projekt för den territoriella sammanhållningen.

(2004/C 78 E/0455)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2819/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Miljökonsekvensbedömningar i Irland

Kommissionen tillkännagav den 22 juli (IP/03/1070) att den anmält Irland till EG-domstolen eftersom de irländska myndigheterna eventuellt, bland annat, tillåter att beslut tas på förhand, istället för först efter det att en miljökonsekvensbeskrivning fullständigt bedömts i enlighet med direktivet om miljökonsekvensbeskrivningar.

För vilka specifika fall i Irland har kommissionen hyst betänkligheter i detta avseende?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 oktober 2003)

Kommissionens farhågor uppstod när man granskade hur konsekvenserna hade bedömts för projektet att dra motorvägen Kildare Bypass genom ett våtmarksområde av internationell betydelse, nämligen Pollardstown Fen, och de effekter detta kan få på grundvattnet i området.

Konkret sagt hade vissa viktiga undersökningar av tänkbara effekter först genomförts efter det att beslutet om godkännande av projektet hade fattats, trots att den behöriga naturskyddsmyndigheten hade angivit att de uppgifter som utvecklaren lämnat var ytterst bristfälliga.

Kommissionen ifrågasatte inte projektet som sådant, men däremot det tillvägagångssätt som tillämpats, eftersom detta inte är förenligt med kraven i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

(2004/C 78 E/0456)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2826/03

från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(23 september 2003)

Ämne: Miljöförbränning

Man har länge talat om att i Europa införa ett nytt och miljövänligare sätt att köra bil med hjälp av elektronik i bilarna, så kallad miljöförbränning. Jag skulle gärna vilja få lite mer information från kommissionen om hur man skall tolka denna miljöförbränning.

Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder den avser att vidta för att införa ett miljövänligare sätt för att köra bil?

Vad anser kommissionen om förslaget från den nederländska regeringen om att utrusta alla nya bilar i Europa med farthållare och färdator? Enligt Nederländerna skulle bränsleförbrukningen och därmed koldioxidutsläppen kunna minska med 10 procent genom detta? Är detta förslag möjligt att uppnå?

I medlemsstaten Belgien inträffar många olyckor med lastbilar på grund av användningen av farthållare. Kan kommissionen redogöra för säkerhetsgarantierna vid ett eventuellt införande av elektronik och närmare bestämt farthållare i bilar?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 november 2003)

Det finns en rad olika åtgärder att ta till för att minska fordonstrafikens skadliga inverkan på miljön. Bland annat kan frivilliga avtal om koldioxidutsläpp och tekniska förbättringar av fordonen spela en viktig roll.

Körstilen är också en viktig faktor i sammanhanget. Undersökningar visar att ett "ekologiskt" körsätt kan minska energiförbrukningen med cirka 10 % och samtidigt också bidra till färre olyckor och minskade utsläpp. Kommissionen stödjer flera projekt inom detta område (se webbplatsen www.ecodrive.org). Programmet STEER, som ingår i programmet Intelligent energi för Europa, kommer även att ge möjlighet att stödja andra projekt.

På det tekniska området syftar en rad pågående projekt i femte ramprogrammet för forskning och utveckling till utveckling av mer miljövänliga bilar. Allmänt sett kan man säga att projekten har som huvudmål att ta fram ny motorteknik som både är bränslesnål (koldioxidutsläpp) och ren. Exempelvis har stora insatser gjorts i projektet DEXA (Diesel Engine Exhaust particles After treatment – Efterbehandling av partiklar i dieselavgaser) för att minska partikelutsläppen från dieselmotorer, och i projektet VCR (Variable compression ratio for CO₂-reduction of gasoline engine – variabel kompression för minskade koldioxidutsläpp från bensinmotorer) som gör det möjligt att minska bränsleförbrukningen och därmed koldioxidutsläppen drastiskt. Dessa insatser fortsätter i sjätte ramprogrammet, där nya projekt möjliggör nya framsteg, både för konventionella motorer och – på längre sikt – för bränsleceller.

Kommissionen har för avsikt att inom de kommande månaderna lägga fram förslag till ett direktiv om energitjänster. Förslaget skulle innebära att energileverantörer blir skyldiga att hjälpa sina kunder att utnyttja energiprodukterna bättre. Inom transportsektorn kommer kunderna att få råd för att bättre kunna förvalta sin energiförbrukning, kontrollera däcktrycket och följa en fortbildning om ekologiskt körsätt.

När det gäller Nederländernas anmälan av ett förslag om att installation av farthållare ("cruise control") skall göras obligatorisk väntar kommissionen, med tanke på att typgodkännande är en fråga som faller under gemenskapens behörighetsområde, på ett konkret förslag för att kunna bedöma de faktiska effekterna och huruvida det är lämpligt med ett förslag med två sam-lagstiftare. Hur som helst så rör det sig om en av flera innovativa tekniker som man skulle kunna utnyttja för att bättre skydda miljön och öka säkerheten. Man måste noggrant överväga de olika möjligheternas för- och nackdelar för att hitta den bästa och mest effektiva lösningen.

Slutligen när det gäller olyckor med tunga lastbilar utrustade med farthållare i Belgien hänvisas frågeställaren till svaret på den skriftliga frågan E-1501/03 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 48.

(2004/C 78 E/0457)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2827/03

från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(23 september 2003)

Ämne: Isoleringceller på sjukhus

Europa klarade sig ifrån sars-viruset. Enligt virologer är dock risken ganska stor för att sars-viruset skall blossa upp igen före utgången av detta år. Bioterrorism kan heller aldrig uteslutas. För att förebygga omfattande spridning av virussjukdomar såsom sars-viruset måste man vidta åtgärder för att inrätta isoleringceller på sjukhus. Nu när hotet från sars-viruset verkar ha avtagit görs det dock ingenting i medlemsstaterna.

Håller kommissionen med om att europeiska sjukhus måste förfoga över isoleringsceller?

Avser kommissionen att vidta åtgärder med anledning av detta?

Hur många isoleringsrum anser kommissionen att sjukhusen i Europeiska unionen måste förfoga över?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Genomförandet av hälsoskyddsåtgärder, även de åtgärder som vidtas för att förebygga spridning av svår akut respiratorisk sjukdom (sars) i sjukhusmiljö, är medlemsstaternas ansvarsområde.

På sitt behörighetsområde har kommissionen spelat en aktiv och förebyggande roll i samband med sars och andra virussjukdomar.

Detta gäller särskilt samordning av övervakning och teknisk rådgivning för att vidta åtgärder mot sars och andra smittsamma sjukdomar på ett enhetligt sätt i hela EU. Mer upplysningar om dessa insatser finns på (http://europa.eu.int/comm/health/index_en.html).

(2004/C 78 E/0458)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2832/03

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(23 september 2003)

Ämne: Genomförande av stabilitets- och tillväxtpakten

I hur hög grad har medlemsstaterna allmänt sett genomfört stabiliserings- och tillväxtpakten med tanke på att stater med stor ekonomisk kapacitet, såsom Frankrike och Tyskland, haft svårigheter med att hålla budgetunderskottet under tre procent? Vad anser kommissionen om det faktum att vissa stater lyckats hålla sig under underskottsgränsen genom att externalisera en stor del av statsförvaltningens investeringar till offentliga företag eller drastiskt begränsa de sociala utgifterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(12 januari 2004)

De försämrade offentliga finanserna återspeglar i viss utsträckning dagens svaga ekonomiska situation. Ökningen av bruttonationalprodukten (BNP) har varit mer dämpad än beräknat under våren och flera länder i euroområdet har haft en teknisk lågkonjunktur. En stor del av avmattningen beror på politisk passivitet i ett tidigare skede eller på åtgärder som ökar underskottet.

Situationen är särskilt bekymmersam för de tre medlemsstater som omfattas av förfarandet vid alltför stora underskott. Rådet har utfärdat rekommendationer i enlighet med artikel 104.7 i EG-fördraget till Tyskland, Frankrike och Portugal och fastställt inom vilken tidsfrist länderna skall vidta åtgärder för att korrigera detta och ett slutdatum för när det alltför stora underskottet skall vara åtgärdat, dvs. 2003 för Portugal och

2004 för Tyskland och Frankrike. Kommissionen skall bedöma situationen i Portugal på grundval av de senaste uppgifterna om budgetutfallet för 2003 och budgetarna för 2004. Under andra halvåret var det tydligt att de åtgärder som Tyskland och Frankrike vidtagit inte var tillräckliga för att korrigera det överdrivna underskottet under 2004 – som rådet krävt i sina rekommendationer i januari 2003 respektive juni 2003 – även om Tyskland uppfyllde rekommendationen för 2003. Denna situation berodde till stor del på en oväntat lång konjunktursvacka, men också på att regeringarna vidtog åtgärder som förvärrade situationen. Kommissionen har därför beslutat fullfölja det förfarande som föreskrivs i fördraget (artikel 104.8 och 104.9) för att kräva att Frankrike och Tyskland vidtar nödvändiga åtgärder. Kommissionen har noga beaktat den senaste utvecklingen och formulerat nya rekommendationer som grundas på en nyanserad bedömning av de faktiska omständigheterna. Den har därför rekommenderat rådet att bevilja Tyskland och Frankrike ytterligare ett år för att korrigera underskottet, medan den uppmanar länderna att genomföra trovärdiga saneringsinsatser under 2004 för att minska underskottet under tröskeln på 3 % av BNP under 2005. Emellertid lyckades inte rådet (ekofin) under sitt möte den 25 november 2003 att uppnå den majoritet som krävs för att anta kommissionens rekommendationer. Rådet beslutade efter detta att ingå en överenskommelse utanför fördraget, något som aldrig tidigare hänt. Kommissionen har tydligt uttryckt att den inte är enig med rådet, särskilt vad gäller det förfarande som rådet antagit.

Kommissionen kommer att fortätta att tillämpa fördraget och bestämmelserna för stabilitets- och tillväxtpakten. Det är den bästa garantin för att alla medlemsstater behandlas lika och att alla länder har sunda offentliga finanser. Kommissionen kommer att säkerställa att förfarandena tillämpas på ett opartiskt och lämpligt sätt.

Samspelet mellan unionens budgetregler och offentliga investeringar har undersökts närmare i rapporten "Offentliga finanser i den ekonomiska och monetära unionen (EMU) 2003", och rapportens slutsatser beskrivs i ett meddelande från kommissionen till rådet och parlamentet⁽¹⁾. I rapporten visas att nedgången i den offentliga investeringsnivån inleddes redan på 1970-talet och berör inte bara medlemsstaterna, utan alla industrialiserade länder. Nedgången i de offentliga investeringarnas andel av BNP anses bero på flera faktorer, såsom ändrade gränser mellan offentliga och privata investeringar, som delvis beror på privatiseringsprocessen. En viss del av nedgången i de offentliga investeringarna förefaller vara relaterad till strävandena efter att sanera de offentliga finanserna som, oberoende av EMU, var nödvändiga på grund av de höga och ökande skuldnivåerna. En grundlig analys av uppgifterna visar dock ingen klar koppling mellan ändringen i investeringstakten och bestämmelserna för unionens övervakningsram. Faktum är att de offentliga investeringsutgifterna i många medlemsstater har upphört att minska sedan den monetära unionen inleddes.

Alternativa finansieringsformer för traditionella investeringar skulle kunna vara lämpliga, vare sig det gäller helt privata eller blandade former med deltagande av den offentliga sektorn. De mest kända är de offentlig-privata partnerskapen som grundas på sunda mikroekonomiska förutsättningar, som kan skapa incitament på ett sådant sätt att de når kostnadseffektivitet utan att äventyra de offentliga målsättningarna vad gäller tjänsternas kvalitet och egenskaper. Det är viktigt att medlemsstaterna väljer projekt utifrån sina mikroekonomiska förutsättningar och inte bara i förhållande till deras eventuella inverkan på de offentliga finanserna.

Medlemsstaterna är fria att välja de offentliga finansernas sammansättning (som inbegriper både investeringar och sociala utgifter).

Unionen tillhandahåller dock riktlinjer genom gemenskapens instrument för politisk samordning, särskilt genom de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken.

De senaste riktlinjerna som antogs av rådet den 26 juni 2003 understryker behovet att

- i) omorientera de offentliga utgifterna mot kostnadseffektiva investeringar som ökar tillväxten i fysiskt kapital, humankapital och kunskaper,
- ii) säkerställer de offentliga finansernas långsiktiga lönsamhet och
- iii) säkerställer social hållbarhet.

⁽¹⁾ KOM(2003) 283 slutlig.

(2004/C 78 E/0459)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2851/03**från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen**

(26 september 2003)

Ämne: Vägbygge utan föregående miljökonsekvensbedömning i Gessi Triassici, en nationalpark mellan Toscana och Emilien (Villa Minozzo, Reggio Emilia, Italien) som föreslagits som ett område av gemenskapsintresse

Gessi Triassici är ett område i Apenninerna som bl.a. omfattar floden Secchias sträckning i kommunen Villa Minozzo (Reggio Emilia). I detta område har man beslutat⁽¹⁾ att bygga en landsväg som kommer att medföra stora schaktningsarbeten, betydande infrastrukturprojekt och radikala ändringar av terrängen.

Miljöorganisationerna Jordens vänner och Världsnaturfonden har flera gånger uppmanat de behöriga gemenskapsinstitutionerna och de behöriga myndigheterna på nationell, regional och lokal nivå att genomföra en miljökonsekvensbedömning⁽²⁾. Gessi Triassici är nämligen ett appeninskt område av stort miljö- och landskapsintresse som fortfarande är välbevarat. De gröna i kommunen Reggio Emilia skickade redan den 26 maj 2000 en skrivelse till kommissionsledamot Margot Wallström i denna fråga.

Det aktuella området omfattas av en skyddsbestämmelse⁽³⁾ och utgör en del av det föreslagna området av gemenskapsintresse Gessi Triassici (kod IT403009)⁽⁴⁾ och av nationalparken i Apenninerna mellan Toscana och Emilien⁽⁵⁾.

Innan de slutgiltiga administrativa tillstånden utfärdades företogs inte någon kontroll eller bedömning av miljökonsekvenserna av det samlade vägprojektet och av omläggningen av floden Secchias vattensystem.

Arbetena med att bygga den nya vägen inleddes den 2 september 2003.

Känner kommissionen till detta?

Har gemenskapsstöd utbetalats eller finns det planer på att utbetala gemenskapsstöd till ovannämnda projekt (t.ex. gator, vattenledningar och kloaker m.m.)?

Tänker kommissionen vidta de åtgärder som krävs när det gäller det bristande genomförandet av direktiv 97/11/EG⁽⁶⁾ och 85/337/EEG⁽⁷⁾?

⁽¹⁾ Beslut av provinsrådet i Reggio Emilia nr 176 av den 24 juni 2003.

⁽²⁾ Direktiv 97/11/EG (bilaga II, punkt 10, led e-f) om ändring och integrering av det föregående direktivet 85/337/EEG (bilaga II, punkt 10, led e-f) och som i Italien införlivats genom presidentdekretet av den 12 april 1996 (artiklarna 5 och 10, bilaga B, punkt 7, led g och o) och genom regional lag i Emilien-Romagna nr 9/1999 med efterföljande ändringar och tillägg.

⁽³⁾ Lagstiftningsdekret nr 490/1999, artikel 146.1 c och g.

⁽⁴⁾ Ministerdekret nr 65 av den 3 april 2000 på området för miljö- och landsbygdsskydd och beslut av Emilien-Romagnas regionalråd nr 1242 av den 15 juli 2002.

⁽⁵⁾ Presidentdekret av den 21 maj 2001 enligt lag nr 394/1991 med efterföljande ändringar och tillägg.

⁽⁶⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁽⁷⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 november 2003)

Enligt rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt är medlemsstaterna skyldiga att innan de ger tillstånd till projekt som till följd av deras art, omfattning eller belägenhet sannolikt kommer att få betydande inverkan på miljön se till att dessa omfattas av krav på utvecklingsstillstånd och genomgår en konsekvensbedömning. De projekt som omfattas av detta direktiv anges i bilagorna. Enligt artikel 4.1 skall projekt som ingår i förteckningen i bilaga I genomgå miljökonsekvensbedömning. Enligt artikel 4.2 skall medlemsstaterna för projekt som ingår i förteckningen i bilaga II från fall till fall eller med hjälp av kriterier eller tröskelvärden avgöra huruvida projekten skall genomgå miljökonsekvensbedömning.

Utgående från de uppgifter frågeställaren lämnat anser kommissionen att de arbeten som avses i frågan skulle kunna omfattas av bilaga II till direktiv 85/337/EEG i dess ändrade lydelse, och att därför bestämmelserna i artikel 4.2 i direktiv 85/337/EEG i dess ändrade lydelse bör gälla för dem.

Enligt artikel 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ skall "alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, (...) på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området." Alla myndigheter i medlemsstaten, på nationell, regional och lokal nivå, är skyldiga att tillämpa dessa bestämmelser för områden av gemenskapsintresse enligt rådets direktiv 92/43/EEG och särskilda skyddsområden enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽²⁾. Dessutom skall medlemsstaterna från och med den 10 juni 1998 även i avsaknad av en förteckning över områden av gemenskapsintresse tillämpa dessa bestämmelser på sådana områden som utgående från de vetenskapliga kriterierna i direktiv 92/43/EEG för urval av sådana områden är kvalificerade att tas med i en sådan förteckning över områden av gemenskapsintresse, och särskilt på områden med prioriterade livsmiljöer eller arter. Om det projekt som frågeställaren avser sannolikt kan få betydande effekter på området av gemenskapsintresse pSCI IT4030009 "Gessi triassici", bör det genomgå lämplig bedömning enligt artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG.

Kommissionen har registrerat ett klagomål avseende de frågor som frågeställaren tar upp. De uppgifter som frågeställaren lämnar har lagts till i klagomålsdokumentationen, som för närvarande granskas av kommissionen.

Om kommissionen kommer fram till att det föreligger brott mot gemenskapslagstiftningen kommer den inte att tveka att i egenskap av EG-fördragets väktare vidta alla åtgärder som krävs för att se till att gällande EG-lagstiftning efterlevs, bland annat genom att inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget.

Efter att ha varit i kontakt med myndigheterna i regionen Emilia Romagna kan kommissionen meddela frågeställaren att vägen genom området "Gessi Triassici" (kommunen Villa Minozzo, provinsen Reggio Emilia, Italien) inte har fått stöd inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfondens (ERUF) mål 2. Inga sådana stöd planeras heller inom ramen för det programmet.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2004/C 78 E/0460)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2853/03

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(26 september 2003)

Ämne: Hamntjänstdirektivet – kritik mot parlamentet från en av kommissionens tjänstemän

Är det sant att en tjänsteman vid kommissionen, Wolfgang Elsner, i ett anförande vid IMO:s (International Maritime Organisation) kongress i Barcelona kritiserade Europaparlamentets beslut att utsluta lotstjänster från direktivet om hamntjänster och betecknade parlamentet som "näringslivsfientligt"?

Har kommissionen gett en av sina tjänstemän tillstånd att göra ett sådant politiskt angrepp? Vad tänker kommissionen i så fall göra för att förhindra att liknande situationer uppstår i framtiden?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 oktober 2003)

Ledamoten kan vara förvissad om att den kommissionstjänsteman han nämner inte fällt någon sådan kommentar vid Internationella sjöfartsorganisationens möte i Barcelona.

(2004/C 78 E/0461)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2877/03
från Jan Dhaene (PSE) till kommissionen

(29 september 2003)

Ämne: Internationella arkitekttävlingen "Les Sentiers de l'Europe" och place Jean Rey

Frågan är en följdfråga till E-0405/03 ⁽¹⁾

1. I samband med den internationella arkitekttävlingen "Les Sentiers de l'Europe" har det konstaterats att kravet på oavhängighet mellan juryns ordförande och den andre pristagaren inte uppfylls, eftersom direkta och formella ekonomiska band kunnat fastställas mellan de två parterna (se utdrag ur Moniteur belge nr. 980804 – Atelier Espace Léopold S.A.).

Med hänsyn till rådande omständigheter avser kommissionen återkräva det belopp som utbetalats till den andra pristagaren?

2. Kan kommissionen – efter att ha tagit kontakt med de belgiska myndigheterna (Neil Kinnocks svar av den 21 maj 2003 på fråga E-0405/03) – upplysa om de belgiska myndigheternas tilldelning av kontraktet för "Place de l'Union européenne" (även kallad Place Jan Rey) till arkitektkontoret ODC, skett i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 92/50/EEG ⁽²⁾ av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 98.

⁽²⁾ EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(11 december 2003)

Ett klagomålsförfarande rörande den internationella arkitekttävlingen "Les Sentiers de l'Europe" avslutades genom ett kommissionsbeslut av den 24 april 2002. Kontakter håller på att upprättas mellan kommissionen och Brysselregionen för att diskutera återbetalning av det belopp som utbetalats till förstapristagaren. Inom ramen för dessa kontakter avser kommissionen också att diskutera frågan om oavhängigheten mellan juryns ordförande och den andre pristagaren.

När det gäller förfarandet vid den offentliga upphandlingen i samband med undersökningen "Place de l'Union européenne" hänvisas parlamentsledamoten till det brev som vice generaldirektören för Generaldirektoratet för inre marknaden skickade till parlamentsledamoten den 4 augusti 2003. I detta brev förklaras det att kontraktet hade tilldelats ODC under år 1986 i enlighet med den då gällande belgiska lagstiftningen. Direktiv 92/50/EEG ⁽¹⁾, som trädde i kraft efter det att kontraktet hade tilldelats, kan därför inte tillämpas.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster.

(2004/C 78 E/0462)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2895/03
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 2003)

Ämne: Irländsk fåruppfödning

Hur många medlemsstater kräver att besättningstätheten på en och samma gård skall vara densamma för får som betar på inhägnade betesmarker och får som betar på oinhägnade sluttningar i allmän ägo?

Har kommissionen krävt att 800 000 får skall slaktas för att skydda naturen på de irländska backsluttningarna?

Hur många får bad kommissionen att skulle slaktas på de irländska backsluttningarna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 november 2003)

Den situation som parlamentet beskriver, att en medlemsstat "kräver att besättningstätheten på en och samma gård skall vara densamma för får som betar på inhägnade betesmarker och får som betar på oinhägnade sluttningar i allmän ägo" tycks inte förekomma i några andra medlemsstater. I punkt b i den nuvarande artikel 13 i kommissionens förordning (EG) nr 445 av den 26 februari 2002⁽¹⁾ om åtaganden att extensifiera animalieproduktionen fastställs det att "Djuren skall fördelas på jordbruksföretagets mark så att hela betesmarken hålls i gott skick och så att såväl överbetning som underutnyttjande undviks."

Kommissionen begärde inte att 800 000 får skulle slaktas, så som framgår av andra och tredje avsnitten i parlamentsledamotens fråga, utan snarare att man skulle följa reglerna i programmet för skydd av landsbygdsmiljön (miljöåtgärder i jordbruket), ordningen för fårbidrag och de skyddskrav som fastställs i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽²⁾ och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽³⁾. Den 13 juni 2002 dömdes Irland av EG-domstolen för den utbredda erosionen och förstörelsen av vegetation som kopplats till alltför stora fårbesättningar i västra Irland (fall C-117/00). Irland är förpliktigt att snarast möjligt vidta åtgärder för att efterleva denna dom. För att lösa problemet med att fåren betar för mycket på gemensamma ägor (allmänningar), vilket leder till skador på miljön i sådana känsliga områden, bedömdes det vara nödvändigt att minska beståndens storlek. Därför godkändes en tilläggsåtgärd av kommissionen 1998 enligt programmet för skydd av landsbygdsmiljön, detta för att kompensera jordbrukare i dessa områden som följde en plan för jordbruksmiljön som skulle minska fårbesättningarnas storlek till en hållbar nivå, och som skulle få särskilda villkor när det gällde återuppodling av områden som skadats. Planen för jordbruksmiljön skulle vara förenlig med ramar som skulle utformas för varje allmänning.

Medan dessa planer för allmänningarna utformades vidtog interimsåtgärder för att behandla problemet med överbetning i sex grevskap i västra Irland där miljöskadorna var allvarigare. Detta ledde till en omedelbar minskning av fårpopulationen med 30 %, och cirka 140 000 får blev föremål för ett permanent avlägsnande från allmänningar i dessa grevskap under perioden november/december 1998. En sådan åtgärd för tvärvillkor infördes för 1998 års utbetalningar av fårbidragen. Betalningarna av fårpremierna under 1999 och 2000 till jordbrukarna begränsades till de belopp som ansökningar lämnats in för, upp till ett tak på 70 % av 1998 års nivå.

Tvärvillkoren infördes helt och hållet från och med 2001. Det är ett villkor för 2001 års bidrag att jordbrukare med allmänningar måste delta i en godkänd plan för skydd av landsbygdsmiljön (inklusive åtgärd A) eller en nationell plan (statliga stöd som godkändes av kommissionen i september 2003) innan några utbetalningar kan ske av tackbidrag eller stöd i form av kompensationsbidrag till mindre gynnade områden. Det finns inga uppgifter tillgängliga om hur mycket fårpopulationen sedan 2001 har minskat på grund av tvärvillkoren.

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 445/2002 av den 26 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden, EGT L 74, 15.3.2002.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0463)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2903/03**från Miet Smet (PPE-DE) till kommissionen**

(1 oktober 2003)

Ämne: Hävning av samarbetsavtal och uppskjutet undertecknande av samarbetsavtal

I sitt svar på min fråga E-0520/03⁽¹⁾ av den 13 februari 2003 om respekten för kvinnors rättigheter i Pakistan informerade rådet mig om att det hittills inte hävts något avtal med tredje land där en klausul om mänskliga rättigheter var en "väsentlig del".

EU har dock i ett antal fall hävt vissa bestämmelser i avtal där väsentliga delar av ett avtal överträtts. Detta var fallet för finansiella bestämmelser i Cotonouavtalet med Zimbabwe (2002), Komorerna (2000), Elfenbenskusten (2000), Fiji (2000), Haiti (2000) och Liberia (2001). Vilka överträdelser av väsentliga delar ägde rum i dessa sex olika länder?

I fallet med Kroatien (1995), Pakistan (1999), Algeriet (1998) och Ryssland (1995) uppskötts undertecknandet av samarbetsavtal på grund av betänkligheter när det gäller mänskliga rättigheter. Mänskliga rättigheter är ett vitt begrepp. Vilka överträdelser av mänskliga rättigheter handlade det om i dessa fyra länder?

(¹) EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 62.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

I sina avtal med tredje land betonar kommissionen starkt klausulen om mänskliga rättigheter som ett positivt sätt att främja mänskliga rättigheter och demokrati. En strukturerad dialog med tredje länder är ett mer realistiskt sätt att förverkliga klausulen i avtalet jämfört med en tillämpning av stela kriterier för att delvis häva avtalet. Kommissionen instämmer emellertid i att det finns omständigheter som gör att straffåtgärder kan komma att krävas. När sådana åtgärder vidtas efter moget övervägande efter hänsynstagande till den föreliggande situationen, är det viktigt att överväga inte bara effekten av åtgärderna utan också vilka förutsättningar som motiverar ett hävande av åtgärderna.

Sedan 1996 har klausulen om mänskliga rättigheter återopats vid ett antal tillfällen inberäknat i de länder som parlamentsledamoten nämner för att ge berättigande åt begäran om formella konsultationer med ett tredje land eller för att säga upp samarbetet och införa andra sanktioner. I alla dessa fall bedömdes noggrant den politiska och demokratiska situationen och läget rörande mänskliga rättigheter i respektive land. Därvid undvek kommissionen att tillämpa någon mekanistisk eller typologisk bedömningsmetod, vilken inte hade kunnat ge en heltäckande bild av den prekära situationen i det berörda landet.

Kommissionen tillämpar samma metod när den beslutar om att dämpa takten i förhandlingar om bilaterala avtal eller beslutar att avbryta förhandlingar eller undertecknande av ett avtal av den typ som frågeställaren nämner.

(2004/C 78 E/0464)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2916/03

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 2003)

Ämne: Ekonomiskt gemenskapsstöd till transnationella producentorganisationer

I rådets förordning (EG) nr 2200/96 (¹) föreskrivs ett ekonomiskt gemenskapsstöd till producentorganisationer under förutsättning att dessa upprättat ett verksamhetsprogram och en driftsfond.

Driftsfonden finansieras genom ett producentbidrag och ett gemenskapsbidrag på högst 4,1 procent av producentorganisationens avsättning. Finansieringen sker genom nationella åtgärder och på 50 procent-50 procent-basis. Detta innebär att driftsfonden i detta fall utgör maximalt 8,2 procent av avsättningen.

Då det gäller transnationella åtgärder är finansieringsförhållandet 60 procent-40 procent. I detta fall uppstår problem eftersom procentsatsen för bidraget är fastställd till högst 4,1 procent. Detta innebär att i samband med transnationellt samarbete begränsas i själva verket bidraget till driftsfonderna, trots att syftet med förordningen är att främja sådant samarbete.

Är kommissionen medveten om detta problem? Kommer kommissionen att inom kort vidta åtgärder för att rätta till detta genom att införa ett undantag för 4,1 procentgränsen för bidrag till transnationella producentorganisationer?

(¹) EGT L 297, 21.11.1996, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 november 2003)

I enlighet med sina åtaganden som särskilt togs inför parlamentet har kommissionen hittills bara förenklat och förtydligat tillämpningsföreskrifterna för den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker. Detta förfarande, som genomförts i nära samtal med medlemsstaterna och företrädare för det civila samhället, har gjort det möjligt att identifiera ett antal problem som skall lösas, vilket betonas av parlamentsledamoten.

Kommissionen är således medveten om detta problem. Parlamentsledamoten har rätt i att den aktuella beräkningsmetoden för stödet, och i synnerhet det faktum att siffran 4,1 % utgör ett oöverstigligt tak, gör att det ofta är svårt att tillämpa gemenskapens medfinansiering som uppgår till 60 %.

Kommissionen funderar över eventuella lösningar för att avhjälpa problemet. Budgetverkningarna av de olika alternativen kommer att undersökas och kravet om budgetneutralitet kommer att hållas med hänsyn till det förslag som kommissionen bör lägga fram för rådet om ändring av rådets förordning (EG) nr 2200/96 (¹) av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker.

Detta skall göras snarast möjligt med hänsyn till arbetsprogrammet för de berörda institutionerna.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker.

(2004/C 78 E/0465)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2959/03

från Armando Cossutta (GUE/NGL) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Riskerna för strömavbrott

Torsdagen den 28 augusti 2003 drabbades några kvarter i södra London av ett 34 minuter långt strömavbrott med följd att ca 250 000 människor fastnade i tåg, tunnelbanevagnar, hissar och vägkorsningar. Den verkställande direktören för eldistributionsnätet National Grid hävdade att det rörde sig om ett sällsynt fenomen som han själv, med tanke på strömavbrottet i Förenta staterna nyligen, hade utslutit skulle kunna inträffa i England.

I Italien har näringsministern meddelat att nya anläggningar kommer att byggas till 2005, medan en representant för det nationella eldistributionsbolaget har varnat för nya strömavbrott under de närmaste två åren.

1. Anser kommissionen att dessa händelser kan ha orsakats av privatiseringen av anläggningarna?
2. Vilka initiativ tänker kommissionen ta för att se till att utvecklingsplanerna för anläggningarna är förenliga med de ökande produktions- och försörjningsbehoven i de enskilda medlemsstaterna?

3. Vilka initiativ tänker kommissionen ta för att harmonisera de säkerhetsnormer som kan avvärja eller begränsa riskerna för strömavbrott?
4. Vilka åtgärder har vidtagits för att främja en mer omfattande användning av nya energikällor, i synnerhet förnybara sådana, vilket är den enda garantin mot omfattande strömavbrott, bland annat därför att dessa energikällor är decentraliserade?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 november 2003)

När det gäller strömavbrott är frågan om ägande inte relevant. Antingen eldistributionsföretagen ägs av privata investerare eller av regeringsorgan är det mycket viktigt att lämpliga åtgärder finns för att se till att de berörda företagen kontinuerligt är motiverade att underhålla, driva och utveckla elnätet. För elindustrin måste detta ske under de nationella myndigheternas överinseende, eftersom dessa kontrollerar de resurser som är tillgängliga för de företag som sköter överföring och distribution.

Generellt sett är det medlemsstaterna som ansvarar för att utveckla en infrastruktur för distribution. Gemenskapen har emellertid ett intresse av att säkerställa försörjningen inom den växande marknaden för elektricitet. Gemenskapen vill också utveckla konkurrensen med hjälp av gränsöverskridande utbyten. Efter kommissionen förslag vid Europeiska ministerrådets möte i Barcelona (den 15 och 16 mars 2002) har rådet följaktligen antagit riktlinjer för programmet för det transeuropeiska nätverket, där man fastställer de viktigaste lederna av europeiskt intresse. De berörda projekten har goda utsikter att få finansieringsstöd från programmet.

Kommissionen har redan vidtagit åtgärder på det här området genom att begära att UCTE (Union for the Coordination of Transmission of Electricity) utvecklar en operativ handbok i vilken man konsoliderar de olika riktlinjer som för närvarande finns. Delar av denna handbok skulle kunna göras rättsligt bindande inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1228/2003 av den 26 juni 2003 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel⁽¹⁾.

Man kan aldrig införa en hundra procentig garanti mot strömavbrott. Däremot kan man med hjälp av decentraliserade strömkällor, exempelvis med hjälp av förnybara energikällor och kombinerad värme- och elproduktion, bidra till att säkra försörjningen. Genom direktivet om förnybara energikällor (Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el⁽²⁾) föreskrivs det att medlemsstaterna skall ställa upp nationella vägledande mål för att utveckla el producerad från förnybara källor. Ett liknande förslag till mål för värme- och elproduktion genomgår för närvarande juridisk behandling.

⁽¹⁾ EUT L 176, 15.7.2003.

⁽²⁾ EGT L 283, 27.10.2001.

(2004/C 78 E/0466)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2966/03

från Brian Simpson (PSE) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Spaniens nationella vattenförsörjningsplan: följderna av dammprojektet La Breña för panterlo och skyddade rovfåglar

Är kommissionen medveten om de problem som kan uppstå för panterlo, spansk kejsarörn och andra känsliga arter till följd av Spaniens nationella vattenförsörjningsplan, i synnerhet dammprojektet La Breña?

På vilket sätt tänker kommissionen skydda alla arter som hotas, i synnerhet panterlo och spansk kejsarörn?

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar*(18 november 2003)*

Kommissionen känner till dammprojektet La Breña II i provinsen Cordoba i den självstyrande regionen Andalusien i södra Spanien.

Kommissionen har inlett ett överträdelseförfarande med anledning av detta projekt för att säkerställa att gemenskapens miljölag tillämpas korrekt.

Dammprojektet La Breña II har varit föremål för flera informationsutbyten och möten mellan kommissionen och de spanska myndigheterna. Det kan nämnas att kommissionen har erhållit en stor mängd uppgifter i detta ärende från spanska myndigheter och enskilda personer, föreningar och organ, vilka har givit uttryck för sina åsikter både för och emot detta projekt.

När det gäller detta ärende är det viktigt att notera att de spanska myndigheterna har begärt ett yttrande från kommissionen i enlighet med artikel 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992, om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾. Kommissionen håller för närvarande på att granska denna begäran och torde inom kort avge sitt yttrande om detta projekt.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0467)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2975/03**från Freddy Blak (GUE/NGL) till kommissionen***(6 oktober 2003)*

Ämne: Kontrakt med CESD

Kommissionen (EuropeAid) undertecknade i december 2001 ett kontrakt värt 999 780 euro med företaget CESD, som skulle hjälpa till att utföra en folkräkning i det forna Jugoslavien. Det faktum att man ingick detta kontrakt är mycket problematiskt. För det första fick företaget kontraktet vid sidan av de allmänna upphandlingsförfarandena. För det andra slöts kontraktet trots att det redan var känt att företaget hade lurat Eurostat på över 3 miljoner euro.

Mellan 1996 och 2001 har CESD slutit kontrakt med Eurostat för 31 655 756 euro. Vissa av dessa kontrakt slöts vid sidan av de allmänna upphandlingsförfarandena. Europeiska revisionsrätten har i sina årsrapporter⁽¹⁾ kritiserat att kontrakt slutits mellan Eurostat och CESD utan att reglerna för upphandling respekterats.

Kan kommissionen redogöra för om den inte kände till Europeiska revisionsrättens kritik eller om den valde att förbigå kritiken?

Kommissionsledamot Patten påstår i en skrivelse (av den 29 september 2003) till Diemut R. Theato att EuropeAid inte kände till oegentligheter och bedrägeri i anslutning till CESD förrän i juli 2003.

Kan kommissionen förklara hur det är möjligt att EuropeAid inte kände till problemen med CESD när revisionsenheten vid Eurostat i två rapporter i maj och juli 2001 hade konstaterat oegentligheter, bedrägeri och nepotism till ett värde som översteg 3 miljoner euro? Problemen var så allvarliga att båda rapporterna sändes till OLAF i november 2001.

Kan kommissionen förklara hur det är möjligt att företaget CESD inte fanns med i kommissionens databas för tidig varning?

Kan kommissionen förklara om det är allmän praxis att ett generaldirektorat ingår kontrakt med ett företag som har gjort sig skyldigt till omfattande bedrägeri vid ett annat generaldirektorat, eller har det begåtts ett brott mot gällande regler?

⁽¹⁾ EGT C 327, 24.11.1994, EGT C 349, 3.12.1999 och EGT C 342, 1.12.2000.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(26 november 2003)

I sin årsrapport avseende budgetåret 1998 kritiserade revisionsrätten det faktum att det med företag hade ingåtts avtal som omfattade förvaltning av särskilda fonder. CESD var ett av flera företag som i detta sammanhang nämndes av revisionsrätten. Som Christopher Patten förklarade i sin skrivelse av den 29 september 2003 till Diemut Theato är detta orsaken till att projektkontrollen för kontraktet med före detta jugoslaviska republiken Makedonien (FYROM) förstärktes. Dessutom var FYROM-kontraktet med CESD-Roma ett kontrakt om tjänster snarare än ett bidragsavtal, vilket möjliggjorde en noggrannare kontroll av utgifterna, på grundval av faktiska kostnader.

I sin årsrapport avseende budgetåret 1999 behandlade revisionsrätten det statistiska stöd som kandidatländerna fått via Phareprogrammet. Revisionsrätten ifrågasatte om det var motiverat att använda CESD som leverantör av tekniskt stöd genom ett direktavtal till ett belopp av 15 miljoner euro. Kommissionen förklarade i sitt svar att beslutet att använda ett direktavtal fattades för att man skulle få tillgång till nödvändig expertis vid medlemsstaternas statistikinstitut och att man efter en ytterligare analys 1997 beslutade att med verkan från och med 1998 ändra karaktären och räckvidden på de arbetsuppgifter som lagts ut på underleverantörer och organisera en anbudsinfordran enligt normala Phare-förfaranden.

Kommissionen (EuropeAid) var medveten om revisionsrättens kritik beträffande de eventuella problem som kunde uppstå till följd av hur vissa kontrakt med CESD var utformade och vidtog åtgärder för att ta itu med detta. Av revisionsrättens rapporter framgick dock inte att det skulle förekomma bedrägerier eller oegentligheter i samband med CESD.

Beslutet att bevilja kontraktet på 0,999 miljoner euro för arbetet med folkräkningen i FYROM i form av ett direktavtal fattades på grundval av tekniska råd från Eurostat och behovet av att se till att folkräkningen, som vid den tidpunkten förväntades inledas i början av 2001, blev framgångsrik. Vid den tidpunkten ansågs det allmänt, även av rådet och parlamentet, att det brådskade att genomföra Lake Orchid-avtalet.

EuropeAid, liksom många andra av kommissionens avdelningar, kände inte till revisionsrapporterna. Eurostat informerade inte EuropeAid om dessa rapporter och inte heller om resultaten som sändes till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) i november 2001. Orsaken till att denna situation uppstod har redan beskrivits i parlamentets budgetkontrollutskott och återigen förklarats av kommissionens ordförande vid ordförandekonferensen den 25 september 2003, som utvidgats till att omfatta ledamöter i budgetkontrollutskottet. De förfaranden som gällde vid den tidpunkten föreskrev inte att kommissionen som helhet skulle underrättas om de problem som beskrivs i rapporterna. Det var först när OLAF hade underrättat kommissionen om de nödvändiga slutsatserna kunde dras (inbegripet användningen av systemet med tidig varning) beträffande de problem som konstaterats. I det här fallet sändes den första underbyggda noten från OLAF till generalsekreteraren i maj 2003. EuropeAid uppmärksammades på dessa rapporter i juli 2003 och kommissionen beslutade i juli 2003 att avsluta alla sådana kontrakt med CESD.

Kommissionen håller helt och hållet med om att det i det här fallet fanns tydliga brister i kommunikationen. För att förhindra sådana situationer i framtiden godkände kommissionen i juli 2003 ett utkast till samförståndsavtal om en uppförandekod för att säkerställa att informationsutbytet mellan kommissionen och OLAF sker god i tid med hänsyn till OLAF:s interna undersökningar. I avvaktan på att denna kod slutgiltigt skall antas har kommissionens generalsekreterare och OLAF beslutat att internt tillämpa bestämmelserna i denna uppförandekod. Kommissionen beslutade dessutom att generaldirektörerna skall informera kommissionens ledamöter om resultat och rekommendationer i revisionsrapporter.

De system för att förebygga och kontrollera som kommissionen fattade beslut om 2001 och som gradvis träder i kraft är utformade för att förhindra att en liknande situation uppstår i framtiden. Ikraftträdandet av den nya budgetförordningen⁽¹⁾ kommer att bidra till tydligare och noggrannare regler som skall göra det möjligt att undvika att liknande händelser upprepas i framtiden. Ytterligare åtgärder infördes redan i juli 2003.

Den 18 november 2003 överlämnade kommissionens ordföranden Romani Prodi en handlingsplan till parlamentet för att råda bot på de brister som fastställts i samband med Eurostataffären.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 248, 16.9.2002.

(2004/C 78 E/0468)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2994/03
från Bernhard Rapkay (PSE) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Stöd från Europeiska unionen till Nordrhein-Westfalen under 2001 och 2002

1. Vilket stöd från Europeiska unionen har under 2001 och 2002 gått till Nordrhein-Westfalen, närmare bestämt från

- Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF),
- Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) – utvecklingssektionen,
- Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) – garantisektionen,
- Europeiska socialfonden (ESF),
- Europeiska gemenskapens forskningsprogram,
- Europeiska gemenskapens miljöprogram,
- Europeiska gemenskapens övriga program?

2. Vilka var mottagarna?

3. Vilka medel tillhandahölls genom samfinansiering med delstaten Nordrhein-Westfalen respektive Förbundsrepubliken Tyskland?

Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(16 februari 2004)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2004/C 78 E/0469)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2996/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Standardisering av datauppgifter

Kan kommissionen ange om det finns någon EU-lagstiftning som fastställer ett standardformat för data i datormjukvara?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 november 2003)

Formatet för datum i datormjukvara regleras inte av gemenskapslagstiftningen.

1992 antog emellertid Europeiska standardiseringsorganisationen⁽¹⁾ dokument ISO 8601 under standarden EN 28601 för att få slut på all förvirring när det gäller punkter, snedstreck, siffrornas ordningsföljd och andra datumformat som tidigare användes över hela Europa.

⁽¹⁾ <http://www.cenorm.be/>

(2004/C 78 E/0470)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3007/03**från Giacomo Santini (PPE-DE) till kommissionen**

(14 oktober 2003)

Ämne: Det europeiska Carrefour-nätverkets roll i samband med informationsåtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken

Kommissionen offentliggjorde förra året en rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av rådets förordning (EG) nr 814/2000 om åtgärder för information om den gemensamma jordbrukspolitiken⁽¹⁾. I denna rapport välkomnas de resultat som uppnåtts genom informationsåtgärderna under 2000, 2001 och 2002. Kommissionen betonar dock att dessa åtgärder kan effektiviseras och göras mer kostnadseffektiva. Kommissionen hävdar, på grundval av uppgifter från Eurobarometern, att den utbredda okunskapen om den gemensamma jordbrukspolitiken, WTO, livsmedelssäkerhet och andra jordbruksfrågor mer än någonsin bekräftar behovet av att skärpa informationsåtgärderna och förbättra deras genomslagskraft.

Det europeiska Carrefour-nätverket har under flera år spelat en framträdande roll när det gäller att sprida information om jordbrukspolitiken genom de ungefär 140 europeiska jordbruksinformationskontoren, som har egna publikationer, nyhetsbrev och webbplatser och är bemannade med personal som är insatt i den gemensamma jordbrukspolitiken. Det europeiska Carrefour-nätverket kan på ett lämpligt sätt bidra till att målen i förordning (EG) nr 814/2000⁽²⁾ uppnås, bl.a. genom att förbättra effekterna för medborgarna och kostnadseffektiviteten. För att uppnå detta resultat bör kommissionens GD Jordbruk säkerställa att nätverken samordnas, så att det blir möjligt att förbättra informationskampanjerna och göra de informationsåtgärder som kommissionen genomför mer sammanhängande.

En av de åtgärder som kommissionen vidtog var att ge GD Jordbruk i uppgift att förbättra Carrefour-personalens kunskaper om särskilda delar av den gemensamma jordbrukspolitiken. Detta visar att det finns ett behov av en funktionell förbindelse med de olika kontoren. Carrefour-nätverket har också bistått kommissionens personal i informationsdiskarna på jordbruksmässor.

Kommissionen uppmanas att besvara följande frågor:

1. Tänker kommissionen utöka sitt samarbete med det europeiska Carrefour-nätverket för att genomföra verksamhet i samband med åtgärder som vidtagits på kommissionens initiativ?
2. Vilken roll kommer det europeiska Carrefour-nätverket att ha i samband med de åtgärder som vidtas på kommissionens initiativ för att genomföra den ovannämnda förordningen (EG) nr 814/2000?

⁽¹⁾ KOM(2003) 235.

⁽²⁾ EGT L 100, 20.4.2000, s. 7.

(2004/C 78 E/0471)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3068/03**från Hugues Martin (PPE-DE) till kommissionen**

(14 oktober 2003)

Ämne: Finansiering av organ som hyr ut lokaler till informationskontoren Info-Point Europe

Den 1 januari 2003 började den nya budgetförordningen för EU-institutionerna (rådets förordning (EG) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002)⁽¹⁾ att gälla. Enligt mina källor innebär genomförandet av förordningen att de anslag som tidigare tilldelats de organ som hyr ut och delar lokaler med informationskontoren Info-Point Europe i fortsättningen fördelas enligt ett nytt förfarande. Istället för att få anslag automatiskt kommer dessa informationskontor att vara tvungna att delta i ett anbuds förfarande. Om de inte lämnar in bäst anbud kommer de inte heller att få något anslag.

Utöver anslag till verksamheten har dessa organ även erhållit andra former av stöd, exempelvis i form av tidskrifter och EU-publikationer, tillgång till EU:s Intranät och servrar, IT-stöd i form av back-up-tjänster från helpdesk, hjälp att ta fram dokumentation och teknisk assistans, och information från möten med de ansvariga för databaserna, etc. Det har beslutats att organ som lämnar in ansökan kommer att fortsätta att få tillgång till detta logistiska stöd under 2004. Denna fortsättning lär dock vara temporär.

Detta nya förfarande som avses öka öppenheten och insynen i samband med tilldelningen av anslag ger upphov till tre frågor som kommissionen berört utan att ge något utförligt svar:

- Vilka bedömningsgrunder kommer att användas för att välja bland de organ som lämnar in anbud?
- Kommer det logistiska stödet att fortsätta efter 2004?
- Europeiska kommissionen håller just nu på med att utarbeta nya former för samarbete som skall bidra till att information finns lättillgänglig för allmänheten samtidigt som man följer budgetförordningens nya bestämmelser. Kan kommissionen vara mera specifik på denna punkt?

(¹) EGT L 248, 16.9.2002, s. 1.

(2004/C 78 E/0472)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3112/03

från Giacomo Santini (PPE-DE), Elena Paciotti (PSE),
Luciana Sbarbati (ELDR), Giovanni Pittella (PSE),
Generoso Andria (PPE-DE), Enrico Ferri (PPE-DE), Carlo Fatuzzo (PPE-DE),
Gianfranco Dell'Alba (NI), Roberta Angelilli (UEN), Stefano Zappalà (PPE-DE),
Paolo Pastorelli (PPE-DE), Antonio Di Pietro (ELDR), Mauro Nobilia (UEN),
Sebastiano Musumeci (UEN), Michl Ebner (PPE-DE), Roberto Bigliardo (UEN),
Catherine Guy-Quint (PSE), Adriana Poli Bortone (UEN), Fiorella Ghilardotti (PSE),
Monica Frassoni (Verts/ALE), Franz Turchi (UEN), Massimo Carraro (PSE),
Guido Bodrato (PPE-DE), Francesco Musotto (PPE-DE), Vincenzo Lavarra (PSE),
Vitaliano Gemelli (PPE-DE) och Giovanni Fava (PSE) till kommissionen

(22 oktober 2003)

Ämne: EU:s informationspolitik. Rättslig grund för de europeiska Carrefour- och IPE-nätverken. Behovet av akut driftstöd för 2004

I beaktande av:

- Europaparlamentet har vid ett flertal tillfällen understrukit att de nätverk som EU har inrättat i medlemsstaterna, t.ex. Carrefour- och IPE-nätverken, är viktiga för informations- och kommunikationspolitiken.
- I meddelandena (¹) påpekar kommissionen att nätverken är en ovärderlig tillgång med tanke på sin "erfarenhet, flexibilitet och närhet till företrädarna för det civila samhället och allmänheten".
- Kommissionen har alltid handlat i överensstämmelse med denna politiska linje, vilket tydligt framgår av ordförande Romano Prodis svar av den 27 september 2002 på en skriftlig fråga från flera parlamentsledamöter (E-2357/02 (²)). I svaret säger Prodi att kännedomen om och förståelsen för EU:s politik och projekt ökar tack vare informationsnätverken.

I en skrivelse av den 29 september 2003 informerade press- och informationstjänsten, tvärt emot tidigare förhandsmeddelanden, de nationella strukturer som ansvarar för informationsnätverken om att de nya avtalen för 2004 inte längre kommer att ge rätt till stöd, och att kommissionen i framtiden kommer att ta ställning till nya samarbetsformer som en följd av budgetförordningarna 1605/2002 (³) och 2342/2002 (⁴) som trädde i kraft den 1 januari 2003.

Denna nya och oförutsedda situation äventyrar nätverkens möjlighet att överleva eller begränsar i vart fall deras förmåga att kommunicera med medborgarna. Detta sker dessutom vid en avgörande tidpunkt i EU:s historia, där dialogen med medborgarna bör främjas ytterligare.

Kommissionen uppmanas mot denna bakgrund att besvara följande frågor:

- Anser kommissionen att det är lämpligt att snarast vidta åtgärder för att inte förlora det som byggts upp under de europeiska informationsnätverkens mångåriga arbete i fråga om förbindelser, kontakter, kunnande samt materiella och immateriella egendomar? Anser kommissionen i så fall att det vore klokt att lägga fram förslag till en rättslig grund som gör Carrefour- och IPE-kontoren till organ, dvs. juridiska personer, eller i vart fall till delegerade organ eller gemenskapsorgan i enlighet med artiklarna 54-55 eller 185 i rådets förordning (EG) nr 1605/2002?
- Tänker kommissionen genomföra den budgetpost för 2004 som länge har använts till finansieringen av informationskontoren (16 5 01), på ett sådant sätt att de personer som i flera år har utträttat ett viktigt arbete på detta område belönas snarare än bestraffas?

(¹) KOM(2001) 354 och KOM(2002) 350.

(²) EGT C 92 E, 17.4.2003, s. 158.

(³) EGT L 248, 16.9.2002, s. 1.

(⁴) EGT L 357, 31.12.2002, s. 1.

(2004/C 78 E/0473)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3153/03

från Evelyne Gebhardt (PSE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Info Point Europe

I slutet av september 2003 underrättade kommissionen de europeiska informationscentrumen om att de från och med januari 2004 enligt den nya budgetförordningen inte längre kan få några bidrag till sina driftskostnader. Detta leder till farhågor för att euroinfoställena (Info Point Euro) och Carrefours, som hittills utträttat ett erkänt gott arbete för Europas medborgare, Europaparlamentet och inte minst också för Europeiska kommissionen, kommer att kunna fortsätta med sin verksamhet. Men vi kan inte klara oss utan dessa euroinfoställen om vi vill ha en grundval av förtroende mellan människorna i Europa och Europeiska unionens organ.

1. Varför kom detta besked så sent och överraskande att de ansvariga för euroinfoställena (Info Point Euro) och Carrefours inte hann anpassa sin budgetplanering för 2004 efter den nya situationen?
2. Varför vidtogs inga åtgärder för att garantera att dessa informationscentrum skulle kunna fortsätta med sin verksamhet, trots att den budgetförordning som kommissionen hänvisar till funnits redan i över ett år (sedan juni 2002)?
3. Är kommissionen beredd att med hjälp av ett övergångsarrangemang säkerställa att euroinfoställena oavbrutet kan fortsätta sin verksamhet under 2004?
4. Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att garantera att euroinfoställena och Carrefours varaktigt skall få finnas kvar?

(2004/C 78 E/0474)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3240/03

från Thierry Cornillet (PPE-DE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Indragning av administrationsbidrag till Info Point Europe

Kommissionens senaste beslut om att dra in administrationsbidraget till Info Point Europe kom vid en kritisk tidpunkt för Europeiska unionens framtid.

Är kommissionen medveten om att tidpunkten för detta beslut var mycket illa vald då det togs i samband med regeringskonferensen, nationella kampanjer för antagande av den framtida konstitutionen och det kommande valet till Europaparlamentet?

Är kommissionen egentligen medveten om att Info Point Europe på ett värdefullt sätt bidrar till information och kommunikation inom ramen för initiativet att föra EU närmare medborgarna?

Mot bakgrund av den nya budgetförordningen och värdet av kommissionens administrationsbidrag, undrar jag varför man inte successivt minskat bidragen istället för att plötsligt dra in dem helt eftersom indragningen försätter dessa euroinfoställen i ekonomiska svårigheter som leder till personalnedskärningar eller till och med nedläggning av verksamheten?

(2004/C 78 E/0475)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3265/03

från Maria Sanders-ten Holte (ELDR) till kommissionen

(29 oktober 2003)

Ämne: Info Points och informationskontor för landsbygdsutveckling

I sin resolution av den 13 mars 2002 uppmanar Europaparlamentet EU:s institutioner att bättre stödja de existerande informationsnäten, bl.a. Info Point Europe och informationskontoren för landsbygdsutveckling. Europaparlamentet framhöll i en senare resolution av den 10 april 2003 att det är mycket viktigt med extra ansträngningar under 2004 när det gäller kommunikation och information avseende gemenskapens politik.

Euroinfoställena (Info Points) och informationskontoren för landsbygdsutveckling är de informationscentrum som befinner sig närmast medborgarna. Med tanke på att valen till Europaparlamentet, utvidgningen och antagandet av EU:s nya konstitution äger rum 2004, är det av yttersta vikt att dessa centrum kan arbeta med full kapacitet. Inte desto mindre har kommissionen beslutat att fr.o.m. den 1 januari 2004 dra in verksamhetsstödet till dessa centrum.

Kan kommissionen ange varför man upphör med det årliga verksamhetsstödet per den 1 januari 2004?

Har kommissionen ett giltigt skäl för att göra detta med så kort varsel?

Har kommissionen tänkt använda sig av övergångsbestämmelser för att hjälpa Euroinfoställena och informationskontoren för landsbygdsutveckling genom det arbetstyngda året 2004?

När tänker kommissionen lägga fram mer konkreta förslag till stöd åt informationscentrumen i fortsättningen?

(2004/C 78 E/0476)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3287/03

från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Europahusen

Demokratiunderskottet är ett begrepp som det hänvisas till framför allt i samband med påståenden om att Europeiska unionen lider av brist på demokrati och framstår som oåtkomlig för medborgarna på grund av sitt invecklade sätt att fungera. Av detta uttryck framgår att gemenskapens institutionella system allt intill denna dag ter sig nog så dunkelt för européer som inte är insatta i det.

Ett av de uppdrag som gavs Europahusen vid deras tillkomst var framför allt att få bort känslan av att gemenskapens institutioner vore något fjärmt och otillgängligt. Deras främsta mål var att föra institutionerna närmare medborgarna genom att informera om dem och göra så de inte framstod som något mystiskt och märkvärdigt.

Nu kan man konstatera på tal om detta att Europahusen i sin dagliga verksamhet utfört sitt uppdrag med all heder, med kraft och kompetens. Så mycket häpnare blev jag därför av att märka att kommissionen, enligt vad som framgick av ett förhandsutskick den 29 september 2003, bereder sig på att helt sonika dra in anslagen till deras verksamhet! Förutom de organisatoriska svårigheter detta skulle föra med sig (framför allt i fråga om sysselsättningen för de övertygade unga européer som sedan flera år tillbaka satsat sig själva på detta fantastiska arbete) måste man också betänka hur det här på sikt skulle påverka bilden av Europeiska unionen. I en situation då EU diskuterar sin blivande konstitution (och hur den skall träda i kraft) och förbereder sig på att ta emot tio nya medlemmar (vilkas medlemskap ibland ger upphov till viss

oro bland medborgarna) och där Europas medborgare än en gång kallas till europeiska val i juni (och man vet ju hur svårt det är att uppståda väljarkåren att rösta i sådana val), överger kommissionen helt iskallt det mest vidsträckta informationsnätverk som den har till sitt förfogande i medlemsstaterna ...

Eftersom det är svårt att begripa vad som ligger bakom ett sådant beslut: kan kommissionen stå till tjänst med några upplysningar på denna punkt?

(2004/C 78 E/0477)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3301/03

från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till kommissionen

(7 november 2003)

Ämne: Infopoint Europa

De olika Infopoint Europa har nyligen fått ta emot ett utskick om att de inte längre kommer att få ekonomiskt stöd från gemenskapen.

Dessa Infopoint Europa har inrättats för att medborgarna skall kunna skaffa sig kunskap om Europa.

Det måste konstateras att det beslut som fattats fullkomligt strider mot den nya informationsstrategin som antogs 2002. Kommissionen verkar anse att det räcker med att den nya budgetförordningen trätt i kraft den 1 januari 2003 för att stödet skall kunna dras in.

Vilka system för ekonomiskt stöd avser kommissionen införa i stället?

Planeras det några andra sätt för att dessa strukturer skall kunna fortsätta fungera?

(2004/C 78 E/0478)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3389/03

från John Hume (PSE) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Europeiska carrefourkontor

Kan kommissionen förklara varför generaldirektoratet för press och kommunikation har tillkännagivit att administrationsbidragen till de 138 medlemmarna i det europeiska nätverket för carrefourkontoren plötsligt skall upphöra? Kommer den att ompröva sitt beslut och se till att finansieringen fortsätter under 2004?

(2004/C 78 E/0479)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3403/03

från John Cushnahan (PPE-DE) till kommissionen

(11 november 2003)

Ämne: Ekonomiskt stöd till europeiska carrefourkontor

Generaldirektoratet för press och kommunikation har nyligen beslutat att säga upp de nuvarande avtalen med europeiska carrefourkontor och istället erbjuda dem kontrakt i vilka det årliga administrationsbidraget (20 000 euro för 2004) inte ingår. Trots att den gällande budgetförordningen trädde ikraft den 1 januari 2003 informerades inte de europeiska carrefourkontoren om detta beslut förrän den 29 september 2003.

De europeiska carrefourkontoren är mycket viktiga centra för EU-information och med tanke på att de är i full gång med att förbereda offentliga informationskampanjer om utvidgningen, den nya konstitutionen och valen till Europaparlamentet, kommer denna avtalsrättsliga ändring vid en olämplig tidpunkt.

Jag vore tacksam om kommissionen kunde redogöra för varför man fattat detta beslut och hur det är tänkt att de europeiska carrefourkontoren under 2004 skall kunna fungera med en minskad budget.

**Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-3007/03, P-3068/03, E-3112/03, P-3153/03,
E-3240/03, P-3265/03, E-3287/03, E-3301/03, P-3389/03 och P-3403/03
ingivet av Romano Prodi för kommissionen**

(29 januari 2004)

Det här svaret kompletterar kommissionens första svar av den 21 november på parlamentsledamöternas frågor.

Som kommissionsledamoten med ansvar för personal och administration meddelade den 20 november 2003 under parlamentets sammanträdesperiod⁽¹⁾, underrättas parlamentsledamöterna om att kommissionen den 26 november 2003 beslutade⁽²⁾ att undantagsvis och för sista gången bevilja ett bidrag för administrationskostnader för 2004 till värdorganisationerna för euroinfoställen (Info Point Europe) och Carrefourkontor för landsbygdsutveckling. Det rör sig om samma maxbelopp som beviljades 2003. Förteckningen över de 266 möjliga bidragsmottagarna bifogas kommissionens beslut. Närmare villkor och lämpliga kontrollåtgärder anges i de bidragsöverenskommelser som ingås med varje mottagare.

Beslutet fick stöd av av parlamentets och rådets uttalande vid mötet för budgetförlikning den 24 november 2003⁽³⁾.

För 2005 och följande år har kommissionen begärt att snarast få ett meddelande om genomförandet av informations- och kommunikationsstrategin efter 2004⁽⁴⁾. Meddelandet kommer att innehålla ett uttalande om de nya handlingsramarna för informationskontoren och informationsnätverken i det utvidgade EU.

När det gäller de europeiska Carrefourkontorens särskilda roll, som framförallt togs upp i frågorna E-3007/03, P-3389/03 och P-3403/03, vill kommissionen framhålla att inom ramen för informationsåtgärder om den gemensamma jordbrukspolitik och landsbygdsutvecklingen som vidtas på kommissionens initiativ enligt rådets förordning (EG) nr 814/2000, fyller kontoren en särskild uppgift som förmedlare till allmänheten och som lokala informationskontor gentemot det civila samhället, särskilt lantbrukare och övrig landsbygdsbefolkning.

Kommissionens förbindelser med Carrefourkontoren har fördjupats de senaste åren genom flitigare kontakter och arrangemang som den särskilda konferens som anordnades och finansierades av kommissionen till förmån för företrädare för Carrefourkontoren den 30–31 maj 2002. För närvarande diskuteras om ett sådant evenemang skall organiseras varje år. Carrefourkontoren gavs stort utrymme vid konferensen om landsbygdsutveckling i Salzburg den 12–14 november 2003.

Informationsutbytet mellan Carrefourkontoren och kommissionen kommer att stärkas ännu mer i framtiden.

⁽¹⁾ Se svaret på Christa Prets muntliga fråga (för Michel Rocard — O-0086/2003) om "situationen idag för de europeiska nätverken och euroinfoställena" samt deras framtid — Fullständigt protokoll från sammanträdet den 20 november 2003, <http://www3.europarl.eu.int/omk/omnsapir.so/calendar?APP=CRE&LANGUE=FR>

⁽²⁾ Kommissionens beslut om tilldelning av bidrag till värdorganisationerna för euroinfoställen och Carrefourkontor, C(2003) 4446, 26.11.2003.

⁽³⁾ Bilaga 5 till BILAGA "Sammanfattning av slutsatserna från förlikningsmötet den 24 november 2003" till rådets dok. 15231/03, 24.11.2003.

⁽⁴⁾ Utkast till protokoll från kommissionens 1636:e möte i Bryssel onsdagen den 26 november 2003, PV(2003) 1636, 28.11.2003, punkt 8, s. 13.

(2004/C 78 E/0480)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3012/03**från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen**

(14 oktober 2003)

Ämne: Vin

I samband med de hårda förhandlingarna om alkoholhaltiga drycker och livsmedel ombeds Europeiska kommissionen lämna uppgift om man lyckats förhandla med övriga WTO-parter om listan över de geografiska beteckningar som EU önskar skydda på det internationella planet?

På listan finns bland annat flera ursprungsbeteckningar för viner som Rioja-vin och andra livsmedelsprodukter.

Tror kommissionen att man kommer att kunna uppnå en överenskommelse med hänsyn till det starka motstånd som visats av länder som Förenta staterna som är van vid att fritt använda sig av gemenskapsbeteckningar?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 november 2003)

Gemenskapen presenterade sin korta lista med geografiska beteckningar under WTO:s jordbruksförhandlingar i Genève i slutet av augusti 2003. Med tanke på den korta tiden mellan överlämnandet till WTO och den femte ministerkonferensen fanns det inte utrymme för diskussioner om listan före Cancún. På grund av vad som hände under konferensen kunde lista inte diskuteras i Cancún.

Kommissionen anser att detta är en mycket viktig fråga för att kunna garantera ett effektivt skydd för geografiska namn som används på ett otillåtet sätt runt om i världen. Den kommer därför även i fortsättningen att begära att denna fråga tas upp i Genève, trots att övriga WTO-medlemmar för närvarande inte verkar särskilt positiva till detta.

(2004/C 78 E/0481)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3030/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(17 oktober 2003)

Ämne: Användning av hydrauliska bottenskrapor i EU

Den hydrauliska bottenskrapan, som också går under andra namn, är ett fiskeredskap för fångst av skaldjur som får djupgående konsekvenser för miljön och bevarandet av fiskeresurserna. Användandet av högtrycksstrålning som penetrerar och rör om bottensedimenten till havs i syfte att med bottenskrapans hjälp fånga epibentisk fauna påverkar direkt eller indirekt havsbotten i skadlig riktning. Det inverkar även på återskapandet och återupprättandet av havsbottenarna.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Vet kommissionen om detta bruk förekommer i Europeiska unionen? I så fall var och vilka flottsegment är det som begagnar sig av det?
- Vad anser kommissionen om användandet av denna fiskemetod? Finns det gemenskapslagstiftning på detta område?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Kommissionen är medveten om att hydrauliska bottenskrapor används i de flesta vatten i gemenskapen, från Östersjön till Medelhavet. Denna teknik används ofta av små fartyg i kustnära fiske efter blötdjur, och för att spola loss dem från klippor på djupt vatten.

Kommissionen är medveten om att det finns studier om hur dessa redskap påverkar miljön. Det finns ännu inga studier om effekterna på lång sikt. Vissa effekter på kort sikt har emellertid kunnat påvisas.

För närvarande har gemenskapen ingen fiskerilagstiftning om hur dessa redskap får användas. De regler som finns utfärdas av medlemsstaterna för det lokala fisket.

I vissa fall kan användandet av dessa redskap begränsas på grundval av gemenskapens lagstiftning om naturskydd.

(2004/C 78 E/0482)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3037/03

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Överträdelse av EU:s miljölagstiftning vid utbyggnaden av flygplatsen i Frankfurt

Planeringen av utbyggnaden av flygplatsen i Frankfurt uppvisar på flera punkter uppenbara överträdelser av EU:s miljölagstiftning. Den olycksrisk som en flygplanskrasch på kemifabriken Ticona innebär är enorm.

1. Delar kommissionen åsikten att man, med beaktande av de mycket närbelägna potentiellt farliga anläggningarna (t.ex. Ticona), bör följa EU:s Seveso II-direktiv vid planeringen av den nordvästliga järnvägslinjen?
2. Anser kommissionen att man vid planeringen bör följa direktivet om miljökonsekvensbedömning?
3. Anser kommissionen också att man vid förfarandet bör följa EU:s direktiv om miljöinformation, direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter och direktivet om bevarande av vilda fåglar?
4. Delar kommissionen åsikten att vilseledande undersökningar är olämpliga för bedömningen av olycksriskerna i samband med flygplanskrascher på kemifabriker?
5. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att EU:s lagstiftning följs vid planeringen av utbyggnaden av flygplatsen i Frankfurt?

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar

(20 november 2003)

1. Enligt artikel 12 i det s.k. Seveso II – direktivet, ska medlemsstaterna se till att målen när det gäller att förebygga allvarliga olyckshändelser och begränsningen av följderna av sådana olyckor beaktas vid reglering av markanvändningen. Dessa mål skall uppnås genom kontroll av nya verksamheter som transportleder i närheten av befintliga anläggningar när denna lokalisering eller dessa anordningar kan befaras öka risken för allvarliga olyckshändelser eller förvärta följderna av dem.

Företaget "Technical Polymers Ticona" som är beläget i ena änden av den planerade landningsbanan är en anläggning med hög risknivå. Kommissionen delar därför åsikten att Seveso II-direktivet och särskilt artikel 12 i detta direktiv måste följas när utbyggnaden av Frankfurt flygplats planeras.

Eftersom Frankfurt flygplats i sig är en anläggning med hög risknivå, måste eventuella "dominoeffekter" mellan Ticona och Frankfurt flygplats granskas i tillägg till krav som hänför sig till markanvändning.

2. Enligt artikel 4.2 och punkt nr 13 i bilaga I och punkt nr 7 a i bilaga II till det ändrade direktivet om miljökonsekvensbedömning, måste utbyggnad av flygplatser med startbanor på minst 2 100 meter eller mer underställas en miljökonsekvensbedömning om medlemsstaterna beslutar detta baserat på en enskild bedömning eller enligt nationella kriterier och gränsvärden. Beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som fastställs i bilaga III i direktivet om miljökonsekvensbedömning. Enligt artikel 1 och 4 ska direktivet endast tillämpas på "projekt" och inte på "planer". Kommissionen har därför gjort bedömningen att direktivet endast ska tillämpas under tillståndsförfarandet och inte under de tidiga planeringsfaserna i ett projekt.

3. Kommissionen har inte erhållit någon information om eventuell relevans när det gäller rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990, om rätt att ta del av miljöinformation⁽¹⁾. De klagomål som har inkommit om eventuella överträdelse av direktiven om bevarandet av vilda fåglar respektive av livsmiljöer håller för närvarande på att granskas. Bedömningen är ännu inte avslutad.

4. Enligt artikel 12 i Seveso II-direktivet ska medlemsstaterna se till att alla behöriga myndigheter och alla planeringsorgan som har befogenhet att fatta beslut på detta område upprättar lämpliga samrådsförfaranden. Dessa förfaranden ska utformas så att teknisk vägledning om de risker som är förbundna med verksamheten, antingen på grundval av en bedömning av omständigheterna i det enskilda fallet eller enligt allmänna principer, finns tillgänglig när beslutet fattas. Självfallet är vilsledande undersökningar olämpliga att använda som underlag för att bedöma olycksriskerna.

5. Om kommissionen skulle upptäcka att gemenskapslagstiftningen överträds kommer lämpliga åtgärder att vidtas, t.ex. inledande av överträdelseförfaranden mot Tyskland.

⁽¹⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(2004/C 78 E/0483)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3059/03

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: EU-stöd för bevarande av havsmiljön

Irland saknar ett lämpligt instrument, i form av ett marint skyddsområde som är tillgängligt för allmänheten, som gör det möjligt att delta fullt ut i ett EU-omfattande nätverk för att rädda havsdäggdjur och vidta åtgärder vid oljeutsläpp. Irland är därför dåligt rustat för att fullgöra sina internationella skyldigheter.

Kan kommissionen säga om det finns några EU-medel för att utveckla ett sådant bevarandecentrum till nytta för landet?

Kan kommissionen säga om det finns några EU-medel för att stödja det arbete som utförs av Irish Seal Sanctuary, en icke-statlig organisation för bevarande av djurlivet? Organisationen har under de senaste 20 åren drivits av frivilliga inom det här området, men har nu inte några finansieringskällor för att fortsätta sin verksamhet.

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 november 2003)

Som ledamoten känner till kräver flera internationella åtgärder, gemenskapsåtgärder och gemenskapspolitik att Irland vidtar lämpliga åtgärder för att bevara eller återställa den marina miljön. I princip skulle medel som gemenskapen ställer till förfogande och som Irland förvaltar kunna användas för att fullgöra dessa skyldigheter, under förutsättning att den rättsliga ramen medger detta.

Möjligheterna till direkt stöd från kommissionen för projekt för bevarande av miljön är begränsade. Det viktigaste finansiella instrumentet är förordningen om det finansiella instrumentet för miljön, Life⁽¹⁾. Nästan hälften av medlen ägnas åt projekt för bevarandet av naturen. Huvudsyftet med Life är att stödja inrättandet av nätverket av skyddade naturområden, Natura 2000.

Vissa regler och kriterier måste beaktas för att ge rätt till finansiering enligt Life. Ansökningar om finansiellt stöd enligt Life bedöms varje år och måste inlämnas via den nationella myndigheten för naturskydd. Tidsfristen för inlämnande av ansökningar till kommissionen inom ramen för den slutliga omgången av den nuvarande förordningen om Life löpte ut i slutet av oktober 2003.

Kommissionen har mottagit ett stort antal ansökningar som tyvärr betydligt överstiger de finansiella möjligheterna för detta instrument.

När det gäller strukturfonderna är det kommissionens intryck att organisationen Irish Seal Sanctuary för närvarande granskar möjligheten att söka finansiering inom ramen för turiståtgärden i de regionala operativa programmen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1655/2000 av den 17 juli 2000 om det finansiella instrumentet för miljön (LIFE), EGT L 192, 28.7.2000.

(2004/C 78 E/0484)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3062/03
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(17 oktober 2003)

Ämne: Upprustning av de hydrografiska näten

Klimatförhållandena denna sommar har visat att tillgång på vatten är något mycket viktigt såväl för enskilda som för jordbruket och produktionssystemet i allmänhet. Den torka som drabbat många områden i Europa har gjort att man plötsligt blivit medveten om de katastrofala konsekvenserna för våra länder om detta fenomen skulle upprepas. En av de mest oroande aspekterna av denna krissituation var det slöseri med vatten som berodde på vattenledningsnätens och de hydrografiska nätens dåliga skick. Såväl vattennäten för jordbruksproduktionen som näten för dricksvattenförsörjning behöver moderniseras. För att genomföra detta krävs i vissa fall, det gäller framför allt dricksvattennäten, att alla ledningar ersätts eftersom några av dessa fortfarande är av bly och alltså enligt EU:s direktiv förbjudna av hälsoskäl från och med 2013. I Frankrike uppskattas den sammanlagda kostnaden för att ersätta dessa föråldrade vattenledningsnät till ungefär 18 miljarder euro. I Italien är situationen likartad. Nätens befintliga skick leder alltså till ökat slöseri med vatten. Förlusterna beräknas uppgå till mellan 15 och 40 procent.

1. Anser inte kommissionen att man bör göra medlemsstaterna medvetna om att det är nödvändigt att planera projekt för sanering eller förnyelse av ledningar och nät?
2. Anser inte kommissionen att den bör lägga fram en plan för modernisering av de hydrografiska näten på samma sätt som för motorvägsnäten?
3. Anser inte kommissionen att den bör lägga fram ett program för vattenbesparing, eftersom vatten är en oundgänglig och central tillgång för enskilda och för samhället?
4. Anser inte kommissionen att den bör utarbeta ett direktiv om det generella problemet med vattenförsörjningen, där mål, tidsplaner och finansiering för en modernisering av näten anges?
5. Kan kommissionen informera om sådana projekt eventuellt är under utarbetande?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(3 december 2003)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt att utformning, anläggning och underhåll av vattenledningsnät innebär både miljömässiga och ekonomiska utmaningar. Detta gäller såväl materialen (t.ex. ledningar av bly som medför ökade halter av bly i dricksvattnet) som läckage som orsakar kostsamma vattenförluster och resursslöseri.

Unionen har redan angripit dessa problem

- å ena sidan i miljölagstiftningen, t.ex. ramdirektivet för vatten⁽¹⁾ och dricksvattendirektivet⁽²⁾,
- å andra sidan, med hänsyn till principen i EG-fördraget⁽³⁾ om att medlemsstaterna skall finansiera miljöpolitiken via mekanismer för gemenskapsfinansiering, genom stöd till förbättringar av vattenledningsnäten.

I ramdirektivet för vatten har unionen nyligen omstrukturerat och utvidgat sin vattenskyddspolitik, som nu innehåller ett krav på att allt vatten skall ha uppnått god kvalitet ("god status") 2015, och att en sammanhängande förvaltningsmässig ram skapas för genomförandet av all vattenrelaterad gemenskapslagstiftning. Detta miljörelaterade mål och tidsfristen för att uppnå det kompletteras av obligatoriska förberedande steg, t.ex. en första analys av påfrestningar och effekter fram till december 2004, och fastställande av de nödvändiga åtgärderna inom ramen för förvaltningsplanen för avrinningsdistrikt fram till december 2009. Dessa miljömål kommer att understödjas av avgifter för tjänster på vattenområdet (t.ex. dricksvattenförsörjning och rening av avloppsvatten) som motsvarar kostnaderna för desså, vilket också skall ge ett ekonomiskt incitament till ett förståndigt och hållbart bruk av vattentillgångarna.

Det kommer att bli en uppgift för medlemsstaterna och deras regioner att i den här återkommande processen avgöra vilka områden, anläggningar och vattenledningsnät som bidrar till vattenförlusterna, och att i ett öppet förfarande ta ställning till vilka åtgärder som krävs för att avhjälpa problemen.

För att åstadkomma ett målinriktat genomförande har kommissionen, medlemsstaterna, icke-statliga organisationer och berörda parter (bl.a. den europeiska paraplyorganisationen för vattenleverantörer) tagit ställning för en vittomfattande genomförandestrategi för direktivet, med informationsutbyte, gemensamt framtagna riktlinjer för genomförandet och bästa möjliga användning av tillgängliga resurser.

I dricksvattendirektivet som parlamentsledamoten hänvisar till fastställs kvalitetsnormer för kranvatten, bl.a. när det gäller bly. Detta innebär att ledningsrör av bly i offentliga vattenledningsnät måste ersättas med lämpligare material.

Gemenskapens finansieringsinstrument, t.ex. Sammanhållningsfonden, ISPA och strukturfonderna, har beviljat ekonomiskt stöd till de nödvändiga planerings- och omstruktureringsåtgärderna. Dessutom erbjuder "landsbygdens utveckling", den andra pelaren i den gemensamma jordbrukspolitik, möjligheter till bl.a. vattenbesparande bevattningsmetoder och annan hållbar vattenanvändning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000.

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten, EGT L 330, 5.12.1998.

⁽³⁾ Artikel 175.4 i EG-fördraget.

(2004/C 78 E/0485)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3069/03
från Luciana Sbarbati (ELDR) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Korridoren till Adriatiska havet

Korridoren till Adriatiska havet, även kallad Korridor 8, är en förbindelselänk som grundas på Europeiska rådets beslut i Essen 1996. Den skall gå genom alla regioner i östra Italien, bland annat Marche där Anconakorsningen planeras, och binda samman länderna i södra och centrala Europa med länderna öster om Adriatiska havet och Mellanöstern.

Korridor 8 är ett multimodalt projekt med viktig infrastruktur för transporter (vägar och järnvägar) och för oljeledningar, gasledningar, telekommunikation m.m.

I Van Miert-planen (med prioriterade projekt som skall vara i drift före 2020) ingår dock inte Korridor 8. För de italienska regionerna Marche, Veneto, Emilia Romagna, Abruzzo, Puglia och Basilicata är det beslutet mycket negativt och olyckligt, det vill säga oacceptabelt.

En översyn av riktlinjerna för de transeuropeiska näten från 1996 är nödvändig, både för att lösa de allt mer besvärliga infrastrukturproblemen och för att planera inför EU-utvidgningen. Van Miert-planen är emellertid inte helt godtagbar när det gäller den strategiska planeringen, eftersom planen innebär en obalans där norra Europa gynnas medan södra Europa och medelhavsregionen missgynnas, trots att detta område utgör ett verkligt tillfälle – och en verklig utmaning för EU – att arbeta för ekonomisk, kulturell och social sammanhållning mellan de befolkningar och länder med vilka vi nu skall inleda en ny och viktig dialog.

Italien fungerar som en viktig förbindelselänk i Medelhavet mellan norr och söder, öster och väster. Därför är det svårt att förstå varför såväl korridoren till Adriatiska havet som korridoren till Tyrrenska havet, som planerats utifrån kriterier för intermodalitet och interoperabilitet, strukits från de prioriterade projekten. Det enda som återstår är bron till Sicilien över Messinasundet, men det är ett geografiskt och logistiskt isolerat projekt utan någon koppling till korridorerna.

Mot bakgrund av ovanstående undrar jag: Tänker kommissionen agera så att åtminstone korridoren till Adriatiska havet återinförs bland de viktigaste projekt som skall vara klara 2020? EU skall ju utvidgas österut och det finns ett behov av förbättrad infrastruktur i de områden som kan betraktas som skärningspunkter, såsom just den adriatiska kusten.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(7 november 2003)

Korridor VIII definierades inte av Europeiska rådet i Essen.

De paneuropeiska korridorerna definierades av de paneuropeiska ministerkonferenserna på Kreta 1994 och i Helsingfors 1997. Dessa korridorer som genomkorsar de central- och östeuropeiska länderna och ansluter till EU:s nät gjorde det möjligt att samordna insatser från olika myndigheter, inklusive gemenskapens, som redan lämnade stöd till de central- och östeuropeiska länderna genom PHARE- och ISPA-programmen.

Det mandat som högnivågruppen under ordförandeskap av Karel Van Miert fick var att identifiera prioriterade projekt inom det transeuropeiska transportnätverket (TEN-T). Dess rådgivande rapport var till stöd för kommissionen vid revideringen av riktlinjerna för TEN-T.

Eftersom Korridor 8 är belägen utanför EU:s territorium (med undantag av hamnarna Bari och Brindisi) hade gruppen inte mandat beakta denna korridor och låta den ingå bland de prioriterade TEN-T-projekten. Av samma skäl underlät kommissionen att ta in den i sitt nyligen fattade beslut om revidering av riktlinjerna för TEN-T⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1229/2003/EG av den 26 juni 2003 om en serie riktlinjer för transeuropeiska energinät och om upphävande av beslut nr 1254/96/EG, EUT L 176, 15.7.2003.

(2004/C 78 E/0486)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3077/03**från Torben Lund (PSE) till kommissionen**

(14 oktober 2003)

Ämne: Bristande genomförande av direktiv 2000/53/EG om uttjänta fordon

Ett antal medlemsländer är i alltför många fall för långsamma med att genomföra EU-lagstiftningen. Det förekommer även att EU-direktiv inte genomförs på ett riktigt sätt. Detta kan bero på tolkningsproblem, men i vissa fall även på att man vill skydda nationella intressen. Resultatet leder ofta till att arbetet för att åstadkomma en bättre miljö försvagas och att de innovativa företag som har anpassat sig till de nya marknadsvillkoren inte kan dra nytta av de villkor som utlovades.

Därför uppmanas kommissionen att lägga fram en rapport om medlemsländernas genomförande av direktiv 2000/53/EG⁽¹⁾ med kommentarer om tillämpningen av direktivets bestämmelser om avveckling av oljefilter och möjligheterna att förhindra utsläpp. Anser kommissionen att dessa bestämmelser har tillämpats på ett sådant sätt att det inte finns några tekniska hinder för att förhindra oljespill och att företag från andra medlemsländer som har utvecklat teknik nu har fri tillgång till marknaden?

Har kommissionen inlett åtgärder mot de medlemsländer som inte har genomfört direktivet på ett riktigt sätt och i så fall vilka? När kan man vänta sig att dessa länder har genomfört direktivet? Avser kommissionen att inleda ytterligare förhandlingar för att säkra genomförandet av detta direktiv och i så fall vilka?

⁽¹⁾ EGT L 269, 21.10.2000, s. 34.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 november 2003)

I enlighet med artikel 9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG av den 18 september 2000 om uttjänta fordon skall kommissionen senast nio månader efter mottagandet av medlemsstaternas rapporter offentliggöra en rapport om införlivandet av detta direktiv. Enligt artikel 9.1 i direktivet skall medlemsstaternas första rapport omfatta en period om tre år från och med den 21 april 2002.

Genom artikel 6.1 i direktivet föreskrivs det att medlemsstaterna genom erforderliga åtgärder skall se till att alla uttjänta fordon lagras och behandlas i överensstämmelse med de tekniska minimikrav som fastställs i bilaga I till det direktivet. I bilaga I föreskrivs det bland annat att spillolja skall uppsamlas och förvaras separat. Det bör noteras att frågan om demontering av oljefilter främst gäller uttjänta fordon. När det gäller uttjänta delar som utgör avfall och som har avlägsnats vid reparationer av personbilar föreskrivs det i artikel 5.1 i direktivet bara att medlemsstaterna skall upprätta system för insamling av dessa i den utsträckning det är tekniskt möjligt.

Hittills har tolv medlemsstater (Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Portugal, Finland och Sverige) officiellt meddelat kommissionen sina nationella införlivandeåtgärder. När det gäller Belgien, Frankrike och Finland är emellertid dessa åtgärder otillräckliga. Därför driver kommissionen i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget överträdelseförfaranden för bristande rapportering av införlivandeåtgärder eller för otillräckliga införlivandeåtgärder mot Belgien (C-2003/345), Grekland (C-2003/246), Frankrike (C-2003/331), Irland (kommissionens beslut att vända sig till domstolen håller på att fattas), Finland (C-2003/292) och Förenade kungariket (C-2003/277). Enligt artikel 10 i EG-fördraget skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder för att fullgöra dessa skyldigheter.

Kommissionen håller för närvarande på att bedöma de meddelanden om nationella införlivandeåtgärder den har fått, inklusive införlivandet av bestämmelserna i artiklarna 5 och 5 och bilaga I och deras överensstämmelse med direktivet. För närvarande har kommissionen därför ingen tydlig bild av vilka insamlings- och dmeonteringssystem som har införts i varje medlemsstat. Om genomförandet är felaktigt kommer kommissionen att ta upp frågan med den berörda medlemsstaten, i enlighet med de befogenheter den fått genom EG-fördraget.

Kommissionen diskuterar regelbundet frågorna om genomförande av detta direktiv med medlemsstaternas experter vid de möten som hålls på grundval av artikel 18 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

(2004/C 78 E/0487)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3086/03
från Bruno Gollnisch (NI) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Handeln med tobak i Frankrike

I Frankrike har skatten på tobaksvaror kraftigt höjts. Som ett resultat av detta har Frankrike, som tidigare varit ett genomgångsland för cigarettsmugglare, nu blivit ett destinationsland för deras verksamhet.

Dessutom har de auktoriserade tobakshandlarna i gränstrakterna kommit att ställas inför konkurrensen från grannländerna, där kunder från Frankrike ibland köper mera än vad de själva förbrukar. De 34 000 tobakshandlarna erbjuder dock ett oersättligt nät av närbutiker, framför allt på landsbygden.

Utredningar som gjorts visar att smuggelgodset i huvudsak kommer från länder i Östeuropa, av vilka somliga kommer att bli medlemmar av EU. När man ser hur lätt det är att forsla omkring smuggelgodset inom EU får man en bild av vilka skadliga, ja rentav brottsframkallande effekter, avsaknaden av kontroller vid de inre gränserna har.

I en situation där utvidgningen av Europeiska unionen skall äga rum inom några månader inställer sig följande frågor:

- Vad tänker kommissionen göra för att se till att EU:s yttre gränser övervakas effektivt och verkningsfullt?
- Vad tänker kommissionen göra för att åtgärda den illojala konkurrens som tobakshandlarna i Frankrike fallit offer för, framför allt i gränstrakterna?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 december 2003)

Det bör först och främst påpekas att avskaffandet av systematiska kontroller vid Europeiska unionens inre gränser har gjort att tullmyndigheternas arbete kunnat inriktas på unionens yttre gränser. Bekämpningen av cigarettsmugglingen är en viktig fråga, inte bara därför att smugglingen ger upphov till illojal konkurrens med den legala handeln, utan också av budgetskäl, såväl på unionsnivå som på medlemsstaternas nivå.

Bekämpningen av den illegala handeln med cigaretter tillhör först och främst medlemsstaternas ansvarsområde och bör ske såväl inom varje enskild medlemsstat som i samarbete mellan medlemsstaterna. I den mån denna illegala handel berör gemenskapens ekonomiska intressen är emellertid såväl gemenskapen som medlemsstaterna behöriga för bekämpningen av den (se artikel 280 i EG-fördraget). Kommissionen spelar särskilt genom Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) en aktiv roll när det gäller att samordna de olika medlemsstaternas åtgärder. OLAF har också upprättat ett kontaktnät såväl i medlemsstaterna som i kandidatländerna och de anslutande länderna för att det lättare skall kunna göras snabba insatser i fråga om bekämpning av cigarettsmuggling, och också av källorna till denna smuggling. OLAF förfogar för övrigt över en specialtjänst för uppföljning av dessa frågor i medlemsstaterna och kandidatländerna.

I övrigt anordnar medlemsstaterna varje år inom arbetsgruppen för tullsamarbete, som inrättats inom ramen för Fördraget om upprättandet av Europeiska unionen (tredje pelaren – rättsliga och inrikes frågor), ett program för gemensamma tullövervakningsåtgärder som avser smuggling av illegala varor. Åtgärderna inriktas ofta på smuggling av cigaretter, tobak och alkohol i unionen och samfinansieras av kommissionen genom finansieringsprogrammet Agis.

Frågan om kontroll av de yttre gränserna har generellt sett alltid varit viktig för kommissionen. Kommissionen har nyligen antagit ett meddelande om "tullens roll i den integrerade förvaltningen av de yttre gränserna" ⁽¹⁾, där den lägger fast sin strategi på området, vars syfte det är att bekämpa de risker för miljö, hälsa och medborgarnas säkerhet som är förbundna med att varor passerar unionens yttre gränser. I meddelandet föreslås att det beträffande dessa risker skall utarbetas en gemensam strategi som kan tillämpas av alla medlemsstater och som skulle göra det möjligt att välja vilka kontroller vid de yttre gränserna som företrädesvis skall tillämpas. Detta skulle göra kontrollerna vid de yttre gränserna mer effektiva.

Det kan nämnas att det genom det nya tull 2007-programmet liksom genom dess föregångare från 2002 sörjs för att alla medlemsstater på ett enhetligt sätt tillämpar sträng tullkontroll, särskilt vid de yttre gränserna. Ett av de främsta målen är därför att stärka samarbetet mellan tullmyndigheterna för att förbättra bekämpningen av bedrägeri. Såväl de nuvarande medlemsstaterna som de anslutande länderna omfattas av detta program.

Kommissionen framhåller att en EU-medborgare i enlighet med principerna för den inre marknaden har den grundläggande friheten att i en annan medlemsstat köpa punktskattebelagda varor som han själv transporterar och som är avsedda för eget bruk utan att behöva betala punktskatt för dessa varor i den medlemsstat där han är bosatt.

För närvarande gäller enligt gemenskapslagstiftningen endast minimisatser för punktskatt, utifrån vilka medlemsstaterna fritt kan fastställa egna punktskattesatser. Minimipunktskattesatserna för tobaksvaror har nyligen höjts på förslag från kommissionen ⁽²⁾. Det har genom detta direktiv också införts ett fast minimibelopp för beskattning, uttryckt i euro, för att det i alla medlemsstater skall garanteras en miniminivå för punktskatt på cigaretter.

Kommissionen är emellertid medveten om att, så länge som medlemsstaterna inte beslutat om en mer långtgående harmonisering av punktskatter, skillnaderna mellan de olika punktskattesatser som tillämpas snedvrider konkurrensen mellan handlare från olika medlemsstater, särskilt i gränsområdena. Kommissionen har alltid varit positiv till att lösa detta problem genom en större tillnärmning av punktskattesatserna, särskilt i fråga om tobaksvaror, och kommer att fortsätta att förespråka en sådan strategi i syfte att förbättra den inre marknads sätt att fungera.

⁽¹⁾ KOM(2003) 452 slutlig.

⁽²⁾ Rådets direktiv 2002/10/EG av den 12 februari 2002 om ändring av direktiven 92/79/EEG, 92/80/EEG och 95/59/EG när det gäller strukturer och skattesatser i fråga om punktbeskattning av tobaksvaror (EGT L 46, 16.2.2002).

(2004/C 78 E/0488)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3087/03

från Bruno Gollnisch (NI) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Företagskoncentrationer: kommissionens kriterier

När kommissionen gör en bedömning av om en fusion eller en företagskoncentration skall anses som tillåtlig eller inte förefaller det som om kommissionen motsatte sig själva uppkomsten av varje form av dominerande ställning på marknaden i Europa, utöver att kommissionen bara skulle ingripa mot missbruk av sådan ställning.

Vad som är ännu mera oroväckande är att kommissionen ett flertal gånger förut (i fallen med ATR-De Havilland, Legrand-Schneider ...) och fortfarande på senaste tiden (Alcan-Péchiney) givit ett intryck av att med sina beslut systematiskt motsätta sig sådana fusioner där det företag som skulle få en dominerande ställning på världsmarknaden vore europeiskt, medan den däremot, i motsatt fall, visat sig synnerligen förståelsefull.

Kan kommissionen redogöra för vilka principer som dess politik med avseende på företagskoncentrationer grundar sig på?

Är kommissionen klart fientligt inställd till europeiska företags strävan efter en ledande ställning i världen inom sina respektive branscher?

Motsätter sig kommissionen principiellt att det skapas enheter inom näringslivet med verksamhet i världsomfattande skala men under europeisk ledning?

Använder kommissionen som stöd för sitt beslutsfattande ett kriterium om "nettovinst" för EU eller olika grenar inom dess näringsliv eller inte?

Tar kommissionen i sina överväganden hänsyn till sysselsättningsläget i Europa?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(9 december 2003)

Kommissionen anser att koncentrationer (eller fusioner) är ett helt normalt inslag i företagsvärlden och att de i princip gynnar ekonomin. Koncentrationer ger upphov till stordriftsfördelar, ökar konkurrenskraften och därmed de berörda företagens effektivitet. Påverkar detta industrins konkurrenskraft i stort och den ekonomiska tillväxten, gynnar koncentrationer i allmänhet också sysselsättningen på lång sikt, eftersom hållbar ekonomisk tillväxt är den bästa garantin för hög sysselsättning. Koncentrationer framstår alltså som en viktig välstånds- och sysselsättningskapande faktor och bidrar på så sätt till en ekonomiskt och socialt hållbar utveckling.

Denna goda cirkel utgår emellertid från att de produktivitetsvinster företagen gör genom koncentrationer åtminstone delvis även kommer kunderna till godo (slutkonsumenter eller mellanhänder, även de företag, ofta små och medelstora). Detta kan vara i form av lägre priser, produkter eller tjänster som är innovativa eller av högre kvalitet. Med andra ord är det viktigt att se till att vinsterna av en fusion inte helt (eller huvudsakligen) tillfaller det företag som fusionen resulterar i.

Ett tillräckligt konkurrenstryck innebär en garanti för att företag efter fusionen låter kunder och konsumenter i allmänhet få del av de genererade produktivets- och effektivitetsvinsterna, varmed vinsterna sprids till ekonomin som helhet.

Syftet med rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989, om kontroll av företagskoncentrationer (!) (nedan kallad "koncentrationsförordningen"), är därför att förhindra att fusioner leder till att företag får en dominerande ställning, dvs. att företag blir så ekonomiskt starka att de kan påtvinga sina kunder oskäligen priser, minska deras köpkraft och i slutändan förhindra att fusionens produktivets- och effektivitetsvinster kommer ekonomin till godo.

Sammanfattningsvis är huvudprincipen i koncentrationsförordningen att bevarad marknadskonkurrens är den bästa garantin för bibehållen och stärkt konkurrenskraft inom industrin och den europeiska ekonomin i stort, för stabil och hållbar tillväxt och följaktligen för hög sysselsättning i unionen.

Sysselsättningssituationen i Europa är dock inte vad kommissionen primärt analyserar vid en konkret koncentration, även om denna aspekt ingår i konkurrenspolitiken i stort. I artikel 18 i koncentrationsförordningen föreskrivs för övrigt att arbetstagarrepresentanterna på de anmälade företagen har rätt att yttra sig i samband med granskningen av en koncentration. För övrigt avser kommissionen att i anmälningshandlingarna lägga till en anmodan om att de anmälade företagen måste följa kraven i EU:s och medlemsstaternas gällande sociala föreskrifter i samband med koncentrationsärenden.

Det bör här också understrykas att annan EU-politik, som sysselsättnings- och företagspolitiken, också ger ett betydande bidrag till hög sysselsättning och stärkande av unionens ekonomiska konkurrenskraft, i enlighet med målen i EG-fördraget. Dessa olika politikområden kompletterar alltså varandra på ett betydande och naturligt sätt.

När kommissionen utövar sina befogenheter och kontrollerar koncentrationer, skall den således bedöma om koncentrationerna skapar eller förstärker en dominerande ställning som gör att den effektiva konkurrensen påtagligt hämmas på den gemensamma marknaden eller inom en väsentlig del av denna. Enligt artikel 2.1 b i koncentrationsförordningen skall kommissionen i samband med denna bedömning särskilt ta hänsyn till utvecklingen av tekniskt och ekonomiskt framåtskridande, dvs. effektivitetsvinster till följd av en koncentration, förutsatt att detta är till gagn för konsumenterna och inte utgör ett hinder för konkurrensen. Analysen av effektivitetsvinster kan i praktiken ge liknande resultat som när man tillämpar kriteriet "net benefit", med den skillnaden att kommissionen bedömer eventuella effektivitetsvinster och dessas omfattning inom ramen för en konkurrensanalys och att dessa bara kan beaktas om de i slutändan främjar konkurrensen.

I så måtto är det sant att koncentrationsförordningen syftar till att förhindra att en dominerande ställning skapas eller förstärks som gör att den effektiva konkurrensen påtagligt hämmas på gemenskapsmarknaden, i strid med artikel 82 i EG-fördraget. Den senare avser bara det fall där företag missbrukar sin redan dominerande ställning, vilket visar att dessa två rättsregler har olika och kompletterande karaktär: medan en preventiv kontroll inrättas genom den första, innebär den andra en beivrande kontroll i efterhand. Att det är väsentligt att förhandsbedöma koncentrationer beror på att det är mer effektivt att bevara en fungerande konkurrens på de marknader som berörs av en koncentration, än att i ett senare skede beivra att företag missbrukar en dominerande ställning de fått genom en koncentration och snedvrider konkurrensen.

Under de tretton år som koncentrationsförordningen tillämpats har kommissionen bedömt mer än 2 300 koncentrationer, varav bara 18 har stoppats. Många av de koncentrationer som kommissionen godkänt har inneburit uppkomsten av betydande europeiska koncerner, som är världsledande eller utmanar de världsledande företagen på sina respektive marknader. Bland dessa kan man nämna de koncerner som uppstått genom besluten i ärendena Carrefour/Promodes, TotalFina/Elf, Volvo/Renault, Framatome/Siemens, Usinor/Arbed/Aceralia (sammanslagna till Arcelor) och Aérospatiale/DaimlerChrysler Aerospace/Centre for Advanced Spatial Analysis (CASA) (sammanslagna till European Aeronautic, Defense and Space Company, EADS). Till dessa kan man även räkna den koncern som skulle bildats genom affären Air Liquide/Brin's Oxygen Company (BOC), om affären inte avbrutits sedan de amerikanska myndigheterna meddelat att sammanslagningen med stor sannolikhet skulle förbjudas. Till de koncentrationer som stoppats (eller avbrutits i samband med kommissionens fördjupade granskning) hör både koncentrationer som syftat till att skapa komplex med ledningen i Europa (exempelvis Volvo/Scania) eller utanför Europa (exempelvis General Electric (GE)/Honeywell).

Det visar klart att kommissionen när den utövar sin kontrollkompetens beträffande koncentrationer är helt neutral i förhållande till företagssammanslagningens parter eller aktieägare samt dessas nationalitet. Det visar sig inte heller strida mot målet att öka industrins och den europeiska ekonomins konkurrenskraft, bevara hög sysselsättning och säkra en stabil och hållbar tillväxt inom unionen.

(¹) EGT L 395, 30.12.1989. Rättelse i EGT L 257, 21.9.1990.

(2004/C 78 E/0489)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3099/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Stöd till musselodling

Övergödningen av våra kusthav utgör ett fortsatt stort miljöproblem, även om vissa åtgärder vidtagits på land för att minska läckaget av näringsämnen till havet. I någon mån anpassar sig ekosystemen till den ökande mängden växtplankton som orsakas av övergödningen genom att musslor och andra organismer, som utgör s.k. filtrerare, ökar kraftigt i antal. Dessa filtrerare är av avgörande betydelse för att reducera planktonbiomassan i kusthavet. Risken för skadliga planktonblomningar minskar i områden med många filtrerare. I vissa områden finns goda möjligheter att så att säga biologiskt manipulera fjordsystemen, genom att öka antalet filtrerare med hjälp av musselodlingar.

Redan idag odlas musslor i kustområden i bland annat Bohuslän i Sverige, men försök till utökning av odlingarna har medfört stora problem. Odlingarna hämmas av långa perioder med skördestopp på grund av toxiska alger som gör musslorna giftiga.

Hur bedömer kommissionen musselodlingens strategiska roll för minskning av den förekommande övergödningen och vilka åtgärder vidtages för att näringen skall kunna överleva kommersiellt?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen är medveten om de problem som orsakas genom övergödning av det marina ekosystemet.

Problemet har många orsaker som samverkar på ett komplext sätt. En hög näringshalt i vattnet tycks dock vara en nödvändig förutsättning för att övergödningsepisoder skall uppkomma.

Av det skälet syftar gemenskapens åtgärder på det här området främst till att minska tillförseln av näringsämnen till havet, oberoende av deras ursprung.

Vattenbruk, både i sötvatten och i havet, ger i vissa fall upphov till stora utsläpp av näringsämnen till havet. Därför bör en noggrann bedömning göras innan musselodling eventuellt kan börja användas som en naturlig metod för att bekämpa övergödning. Dessutom transporteras giftproducerande alger ute i havet ofta med strömmar in till kustnära vatten och kan därigenom orsaka skador oberoende av mängden filterare nära kusten.

Musselodling kan, liksom många andra typer av vattenbruk, få stöd genom de åtgärder som anges i rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999.

(2004/C 78 E/0490)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3106/03

från **María Bergaz Conesa (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 oktober 2003)

Ämne: Regleringsprojektet Júcar-Vinalopó

Regleringsprojektet Júcar-Vinalopó är ett stort projekt (totalkostnad på mer än 50 miljoner euro) som ingår i den spanska nationella vattenplanen (PHN) och som presenterades i oktober 2002 för gemenskapsfinansiering. När det gäller tekniska karakteristika är omledningen av Júcar till Vinalopó nära knuten till Ebros omledningsprojekt som fortfarande inte har översänts till kommissionen. Detta har redan fastställts i PHN där man planerar att överföra 63 miljoner kubikmeteri närheten av Tousdammen för att möjliggöra överföringen från Júcar till Vinalopó (Analys av tidigare fall och överföringar som föreslås i den spanska nationella vattenplanen s. 170).

Projektet håller på att analyseras i detalj ur miljökonsekvenssynpunkt av kommissionen (GD Miljö) och Europeiska investeringsbanken håller på att utföra en genomförbarhetsstudie vars resultat inte offentliggjorts.

Enligt oberoende experter är projektet inte bärkraftigt när det gäller ekonomi och miljö och det har klara brister ur teknisk synpunkt, exempelvis saknas en detaljerad, aktuell och fullständig utvärdering av miljökonsekvenserna. Projektets brister har meddelats kommissionen och parlamentet genom olika klagomål från medborgare, framställningar och parlamentsfrågor.

Trots allt detta går den spanska regeringen vidare med processen och planerar att fortsätta med arbetet i etapper enligt uttalanden från den spanska miljöministern. Denna brådska kan komma i konflikt med en god analys av de gemenskapsklagomål som lagts fram.

Kan kommissionen överlämna innehållet och slutsatserna från den studie som genomförts av EIB? Anser kommissionen att projektet på ett avgörande sätt är beroende av Ebros omledning? Avser kommissionen be de spanska myndigheterna om en uppdatering av miljökonsekvensbeskrivningen och om en lönsamhetsberäkning, liksom ett uppfyllande av övriga villkor som tillämpas för stora projekt enligt artikel 26 i förordningen om strukturfonderna (Förordning (EG) nr 1260/1999⁽¹⁾)? Kan kommissionen bekräfta att kommissionsledamoten har lovat ministern att rapporten skall offentliggöras före årets utgång?

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att den inom ramen för samarbetsavtalet med Europeiska investeringsbanken (EIB) och gällande bestämmelser har samrått med EIB för att få en oberoende åsikt. Kommissionen har bitt EIB om en teknisk rapport om genomförbarheten hos projektet rörande omledning av Júcar-Vinalopó. Banken lämnade sin rapport den 1 augusti 2003. Banken finner att projektet under noggrant angivna förutsättningar är genomförbart i sig, oberoende av om projektet rörande omledning av Ebro genomförs.

I samband därmed bör det erinras om att de spanska myndigheterna bekräftar att den lösning som ingick i det preliminära lagförslaget till spansk nationell vattenplan rörande överföring av Ebre till Júcar och av denna till Vinalopó slutligen inte har bibehållits i den version av lagtexten som har varit tillgänglig för allmänheten under perioden 20 juni–2 augusti 2003.

Kommissionen anser att de uppgifter som kommissionen har tillgång till och som granskats och kompletterats genom bankens tekniska utredning är tillräckliga för att en utvärdering av projektet skall kunna göras med hänsyn till de lagstadgade krav som gäller för strukturfonderna, särskilt avseende de punkter som nämns i artikel 26 i förordning EG 1260/1999⁽¹⁾.

Som ett komplement till denna information är kommissionen angelägen om att framhålla att de villkor som fastställs i bankens rapport efter genomgång har översänts till de spanska myndigheterna. Skulle dessutom andra uppgifter visa sig vara nödvändiga för utredningen av ärendet kommer kommissionen inte att försumma att begära in dem från berörda myndigheter. De spanska myndigheterna har den 20 oktober 2003 till kommissionen avgivit det formella svaret på de villkor som fastställts. Kommissionen utvärderar just nu omfattningen av deras svar.

Kommissionen har inte informerats om någon formell skyldighet att offentliggöra rapporten.

Eftersom det rör sig om ett komplicerat ärende som är under bedömning, har kommissionen på detta stadium inte fattat något slutgiltigt beslut beträffande ansökan om samfinansiering.

Parlamentsledamoten ombeds att även beakta kommissionens svar på skriftlig fråga nr E-0419/03 (kompletterande svar) från Laura Gonzalez Alvarez⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 28.

(2004/C 78 E/0491)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3128/03**från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen**

(23 oktober 2003)

Ämne: Handel

I samband med det misslyckade WTO-toppmötet i Cancún utarbetades ett förslag till slutsatser för jordbrukskapitlet som skulle innebära en minskning av stödet i den gemensamma jordbrukspolitiken, som just reformerats.

Avser Europeiska unionen att acceptera dessa nya villkor, trots att man inte uppnått någon överenskommelse på detta område i Cancún?

Vilket manöverutrymme har Europeiska unionen på jordbruksområdet inför de kommande multilaterala förhandlingar utan att återigen reformera den gemensamma jordbrukspolitiken?

Svar lämnat av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

På grund av händelseutvecklingen i Cancún hade ministrarna inte tillfälle att diskutera avsnittet om jordbruksfrågor i det utkast till ministerdeklaration som Derbez inlämnat. Detta avsnitt innehöll vissa förslag som vållade kommissionen avsevärda problem, särskilt när det gällde pelarna inhemskt stöd och exportkonkurrens. Om diskussioner hade inletts i Cancún skulle kommissionen ha sökt vidta nödvändiga ändringar av texten.

Kommissionen har baserat sin ståndpunkt på besluten om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken som antogs i Luxemburg 2003. Omfattningen av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken gör att kommissionen kan fortsätta att arbeta med denna politik som grund även i framtiden varmed hållningen i förhandlingarna i Världshandelsorganisationen (WTO) följer samma linje som gemenskapens inhemska ram.

(2004/C 78 E/0492)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3131/03**från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen**

(23 oktober 2003)

Ämne: Sorraiahästen

En hästras, den iberiska hästen, som i folkmun kallas "Sorraiahästen" håller på att dö ut. Experter anser att sorraiahästen eventuellt var den ursprungliga hästrasen på den iberiska halvön.

Enligt experterna hittar man flera naturtrogna grottmålningar av den i den spanska grottan La Pileta och i den portugisiska Escoural. Man tror att hästen använts i de romerska legionernas kavalleri, och att den fördes till Amerika under kolonialtiden. Där gav den upphov till största delen av de raser som i dag finns i Amerika. Sorraiahästen lär även vara ursprunget till den spanska nationalrasen, den andalusiska hästen, och den portugisiska nationalrasen, den lusitanska hästen.

De flesta exemplar av den här rasen finns i Portugal, och år 2002 antog man att det fanns mindre än 100 hästar där.

Mot bakgrund av detta och av många andra skäl har Sorraiahästen ett enastående genetiskt arv, med tanke på hur sällsynt och primitiv den är.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Är kommissionen beredd att stödja åtgärder för att bevara Sorraiahästen?
- Vad för uppgifter har kommissionen om hästens ursprung och genetiska arv?
- Är kommissionen beredd att samarbeta med lokala myndigheter och institutioner som redan arbetar med program för att skydda hästen?
- Hur kan djuruppfödare anhålla om gemenskapsstöd?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(2 december 2003)

Under perioden 1994–1999 erbjöd gemenskapen genom förordning (EG) nr 1467/94⁽¹⁾ möjligheter att bevara den biologiska och genetiska mångfalden inom jordbruket. Med denna förordning lanserades ett gemenskapsprogram för bevarande, karakterisering, insamling och nyttjande av genetiska resurser inom jordbruket. Förordningen gav ett mervärde vad gäller det transnationella samarbetet jämfört med de åtgärder som hade vidtagits i medlemsstaterna. Stödmottagarna kunde vara varje fysisk eller juridisk person som var medborgare i en medlemsstat och som var etablerad i gemenskapen. Genom denna förordning har 21 projekt kunnat finansieras, varav fyra har gällt animaliska genetiska resurser. Inget projekt har föreslagits för att bevara Sorraiahästen.

Under samma period stödde gemenskapen, inom ramen för förordning (EEG) nr 2078/92⁽²⁾ (artikel 2), uppfödningen av lokala utrotningshotade raser. Trettiofem djur av rasen Sorraia har sålunda fått stöd i Portugal.

Sedan år 2000 stöder gemenskapen åtgärder för att skydda utrotningshotade raser genom förordning (EG) nr 1257/1999⁽³⁾ (kapitel VI) och dess tillämpningsförordning, förordning (EG) nr 445/2002⁽⁴⁾ (artikel 14).

Enligt den sistnämnda kan gemenskapsstödet gälla uppfödning av "husdjur av lokala raser vars hållande riskerar att upphöra inom lantbruket". Dessa raser måste uppfylla kriterierna för de tröskelvärden för när hållandet av lokal raser anses riskera att upphöra som fastställs i bilaga I till förordning (EG) nr 445/2002. Om medlemsstaterna väljer att låta en sådan åtgärd ingå i sina planer för landsbygdsutveckling beviljas stödet under en period som omfattar minst fem år till jordbrukare som förbinder sig att driva ett miljövänligt jordbruk. Dessutom är förordning (EG) nr 445/2002 tillämplig på avelsdjur som är registrerade i den stambok som förs av en godkänd organisation. De portugisiska myndigheterna har anmält till kommissionen att "Associação de Criadores do Cavallo Ibérico de Tipo Primitivo – Sorraia (AICS)" har fått tillstånd, i enlighet med kommissionens beslut 92/353/EEG⁽⁵⁾, att föra en stambok över hästar som tillhör rasen Sorraia.

De portugisiska myndigheterna har, inom ramen för miljöåtgärden inom jordbruket "Bevarande av de inhemska raserna" i Euris-programmet för utveckling av landbygden på det portugisiska fastlandet, infört bestämmelser som är avsedda att skydda rasen Sorraia. Uppfödare av denna hotade ras kan således, sedan 2000, få stöd genom detta program förutsatt att de uppfyller kriterierna för stödberättigande och respekterar de åtaganden som fastställs i programmet. Under 2001 et 2002 inkom ansökningar avseende åtta ston av rasen Sorraia, vilka redan beviljats finansiellt stöd.

Dessutom kommer inom kort ett nytt gemenskapsprogram för bevarande, karakterisering, insamling och nyttjande av genetiska resurser inom jordbruket att finnas tillgängligt, för perioden 2003–2006. Kommissionens förslag är i det närmaste klart. Sedan programmet har antagits av rådet tillkommer det alla intresserade (nationella/regionala myndigheter, institutioner, enskilda) att inkomma med projektförslag inom ramen för de ansökningsomgångar som kommer att lanseras av kommissionen. De projekt som kan få gemenskapsfinansiering kommer att väljas ut av oberoende experter.

Kommissionen förfogar över den information om Sorraiahästens ursprung och genetiska arv som finns tillgänglig för allmänheten bland annat via FAO:s databas för genetiska resurser hos husdjur (<http://dad.fao.org>) och AICS:s webbplats (www.aicsorraia.fc.ul.pt).

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 1467/94 av den 20 juni 1994 om bevarande, karakterisering, insamling och nyttjande av genetiska resurser inom jordbruket, EGT L 159, 28.6.1994.
- (²) Rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven, EGT L 215, 30.7.1992.
- (³) Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygdsområden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.
- (⁴) Kommissionens förordning (EG) nr 445/2002 av den 26 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1257/1999, EGT L 74, 15.3.2002.
- (⁵) Kommissionens beslut 92/353/EEG av den 11 juni 1992 om fastställande av kriterier för godkännande eller erkännande av organisationer och sammanslutningar som för eller upprättar stamböcker över registrerade hästdjur, EGT L 192, 11.7.1992.

(2004/C 78 E/0493)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3135/03

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: Undanskaffande av förgiftade fartyg

Kommissionsledamot Wallström kommer att bli medveten om att ett antal förenade amerikanska krigsfartyg lastade med förgiftat avfall är på väg från Förenta staterna till Förenade kungariket för att kasseras. Dessa föråldrade fartyg kommer att bogseras över Atlanten med stor risk för Europeiska vatten, i synnerhet för kustområdena i Storbritannien, Frankrike, Belgien och Nederländerna. Med tanke på ovanstående fakta skulle jag vilja fråga kommissionen om dessa transporter håller sig inom de lagstiftningsramar som upprättats mot bakgrund av katastroferna med Erika I och II samt Prestige och vilka, eventuella, åtgärder som kan vidtas för att hindra medlemsstater från att bli avstjälningsplatser för förgiftat avfall av denna sort?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Enligt den information som kommissionen har tillgång till omfattas inte transporter av uttjänta fordon av de åtgärder som unionen har vidtagit med anledning av katastroferna med Erika och Prestige.

Med tanke på det åtagande som gjordes i Johannesburg för att skydda vår känsliga marina miljö liksom erfarenheterna av katastroferna med Erika, Prestige och Tricolor, bör vi dock tillämpa en försiktighetsstrategi.

Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen är tillämplig på alla avfallstransporter, och således även på dessa uttjänta fartyg. Enligt den information som inkommit till kommissionen är tanken att de uttjänta fartygen skall återvinnas i Förenade kungariket. Enligt förordningen måste alla länder som berörs av en sådan transport, dvs. avsändar-, destinations- och transitländer, godkänna transporten. Således har alla de behöriga myndigheterna möjlighet att motsätta sig transporten.

En förutsättning för att de behöriga myndigheterna, framför allt i destinationslandet, skall ge sitt samtycke är att bearbetningsanläggningen är behörig och har tillräcklig teknisk kapacitet för att bearbeta avfallet på ett sätt som inte medför någon fara för människors hälsa eller miljön. Det har inkommit ett klagomål till kommissionen i detta ärende och kommissionen håller på med en brådskande undersökning av detta

tillsammans med myndigheterna i Förenade kungariket. Den senaste information som kommissionen har tillgång till tyder på att myndigheterna i Förenade kungariket håller på att göra en bedömning av situationen när det gäller det mottagande företags tillstånd.

Om de uttjänta fordonen skall bortskaffas, bör det nämnas att gemenskapen, enligt rådets förordning (EEG) nr 259/93, endast får importera det aktuella avfallet om exportlandet inte har den kapacitet som krävs för att bearbeta avfallet.

(2004/C 78 E/0494)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3138/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Luftföroreningar i Thessaloniki

Av uppgifter som ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten nyligen offentliggjort framgår att man i vissa områden i Thessaloniki under det senaste året konstaterat högre halter av kvävedioxid och svaveldioxid än vad som är tillåtet. Mätningarna gjordes under 111 och 105 av årets dagar. Resultaten visar att EU:s gränsvärden överskridits två och en halv gång.

Enligt artikel 4 och 10 i direktiv 1999/30/EG⁽¹⁾ (om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften) och direktiv 96/62/EG⁽²⁾ (om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten) skall medlemsstaterna utarbeta handlingsplaner för situationer där larmtröskeln överskrids. De här handlingsplanerna är medlemsstaterna skyldiga att meddela kommissionen. De skall även delge allmänheten grundläggande information i enlighet med en förteckning som införlivats i direktiven, vid sidan av de angivna gränsvärdena för vad som betraktas som larmtröskel. Med hänvisning till detta undrar jag nu vilka konkreta åtgärder Grekland har meddelat om och hur man i Grekland fram till dags dato agerat i fall där larmtröskeln överskridits?

⁽¹⁾ EGT L 163, 29.6.1999, s. 41.

⁽²⁾ EGT L 296, 21.11.1996, s. 55.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Enligt artikel 10 i rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten skall medlemsstaterna senast tre månader efter händelsen tillstålla kommissionen preliminära uppgifter om de nivåer som uppmätts och om hur länge föroreningsepisoden eller föroreningsepisoderna varade. Det första särdirektivet om luftkvalitet är rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften. I detta fastställs tröskelvärden för svaveldioxid (SO₂) (500 mikrogram per kubikmeter (µg/m³)) och kvävedioxid (NO₂) (400 µg/m³), som grundas på genomsnittet per timme uppmätt under tre på varandra följande timmar. Grekland rapporterade inte om några överskridanden av dessa tröskelvärden till kommissionen under 2002.

De koncentrationsnivåer enligt frågan skall ha överskridits under 111 respektive 115 dagar avser förmodligen de gränsvärden som fastställs i direktiv 1999/30/EG. Som ett led i den årliga rapporteringen är medlemsstaterna skyldiga att rapportera enskilda överskridanden, men endast när det gäller fall då gränsvärdet plus en toleransmarginal överskridits (denna toleransmarginal minskar årligen ända tills den kommer ner till noll, vilket sker år 2010 för kvävedioxid och 2005 för de andra ämnen som omfattas av direktiv 1999/30/EG).

Grekland har inte rapporterat några överskridanden av gränsvärden plus toleransmarginaler för svaveldioxid eller kvävedioxid för 2002. Detta utesluter dock inte att själva gränsvärdena kan ha överskridits. Gränsvärdena blir rättsligt bindande då toleransmarginalerna trappats ner till noll.

(2004/C 78 E/0495)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3140/03**från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen**

(23 oktober 2003)

Ämne: Projekt i förbindelse med dödsstraff

Av förklaringar som avgivits av högt uppsatta tjänstemän vid kommissionen kan man sluta sig till att Europeiska kommissionen i Förenta staterna och andra länder som har dödsstraff bekostar ett antal projekt som avser att göra allmänna opinionen i dessa länder medvetna om problematiken kring dödsstraffet. Dessa förklaringar avgavs i anledning av världsdagen mot dödsstraff den 10 oktober (källa: The European Weekly – New Europe av den 12 oktober, s. 6: "Commission seeks abolishment of death penalty").

Vad slags projekt handlar det rent konkret om?

Hur många av dessa projekt har satts i gång i Förenta staterna? I vilka delstater då?

Vad kostar dessa projekt sammanlagt? Är det första året som sådana projekt sätts i gång?

Sätts det också i gång några sådana projekt i Kuba och Folkrepubliken Kina? I vilka andra länder än Förenta staterna sätts det i gång sådana projekt?

Handlar det om engångsprojekt eller kommer de att löpa över flera år?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Kommissionen har i flera år finansierat projekt som syftar till att avskaffa dödsstraffet. Att sådan finansiering prioriteras fick ytterligare bekräftelse genom kommissionens meddelande av den 8 maj 2001 om Europeiska unionens roll i arbetet för att främja mänskliga rättigheter och demokratisering i tredje land⁽¹⁾. I meddelandet sägs specifikt att "Stödet till dödsstraffets avskaffande bör omfatta projekt för att minska dess tillämpning, t.ex. genom att främja debatter på regeringsnivå och i det civila samhället om dess ineffektivitet när det gäller att minska brottsligheten."

Bidraget från gemenskapen, som kanaliseras via det europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter, omfattar en rad områden, bland annat informationskampanjer i länder där dödsstraffet fortfarande tillämpas och direkt stöd till dödsdömda fångar. En specifik inbjudan att lämna förslag inleddes 2002. Efter denna utvaldes projekt för totalt 4 897 328 euro.

Två av de projekt som utvaldes omfattar verksamhet i Förenta staterna:

- Verksamhet för att informera och stödja strategier för att skapa alternativ till dödsstraffet. Projektet syftar till att öka medvetenheten i frågor i samband med dödsstraff och att stödja de som är engagerade i kampen mot dödsstraffet. I verksamheten ingår upprättande av en särskild databas för att stödja advokater i mål som gäller dödsstraff, särskilt i Förenta staterna och i Västindien, en serie föreläsningar om dödsstraffet, inrättande av ett bibliotek för studier och undersökningar om dödsstraff, forskningsverksamhet samt informationskampanjer för att öka medvetenheten.
- En studie av hur staternas system med dödsstraff stämmer överens med miniminormer för att säkerställa rättvisa och korrekta rättegångar. Den övergripande målsättningen är att övertyga de 40 amerikanska jurisdiktionsområden som har kvar dödsstraffet att göra ett tillfälligt stopp i avrättningsarna och att genomföra grundliga och omfattande studier av systemet med dödsstraff.

Totalt i världen finns det för närvarande 13 projekt för dödsstraffets avskaffande med ett sammanlagt bidrag från unionen på högst 8 136 217 euro.

Vad beträffar Kina utvaldes vid inbjudan att lämna förslag 2002 ett projekt som just gällde Kina. Projektets namn är "Stöd till försvar i mål i samband med dödsdomar i Folkrepubliken Kina". Inom ramen för projektet ges försvar och rättshjälp till anklagade som hotas av dödsstraff.

Det finns för närvarande inte några specifika projekt för avskaffande av dödsstraffet i Kuba.

Beträffande parlamentsledamotens sista fråga kan vi meddela att projekten vanligen pågår i mellan 24 och 36 månader.

(¹) KOM(2001) 252.

(2004/C 78 E/0496)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3141/03
från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Europeiska veckan mot cancer – vetenskaplig forskning

Europeiska kommissionen har i anledning av den årligen återkommande europeiska veckan mot cancer tillkännagivit att det valts ut ett antal nya projekt som skall komma i fråga för stöd enligt sjätte ramprogrammet för forskning. Under de kommande fyra åren kommer EU, enligt vad som kommissionsledamoten med ansvar för vetenskaplig forskning, Philippe Busquin, låtit veta i ett meddelande, att investera 400 miljoner euro i cancerforskning. I en första omgång kommer 19 projekt att få dela på sammanlagt 100 miljoner euro.

Vilka 19 projekt handlar det rent konkret om och hur stort är stödet per projekt?

I vilka medlemsstater utförs projekten rent konkret?

Utgående från vilka kriterier har projekten valts ut? Hur skall företag och forskningscentrum rent konkret gå till väga när de ansöker om stöd?

Följer man vid beviljandet av stödet till forskningen en geografisk fördelningsnyckel, så att forskningscentrum, universitet och företag i alla medlemsstater på rättvisa villkor kan komma i åtnjutande av stödet?

Svar lämnat av Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Som ett resultat av den första ansökningsomgången i programmet "Biovetenskap, genomik och bioteknik för bättre hälsa" (slutdatum i mars 2003) inom området "kamp mot cancer", valdes 19 projekt ut för finansiering med ett totalt gemenskapsbidrag på 100 miljoner euro.

De projekt som valts ut, för vilka avtalsförhandlingar fortfarande pågår, genomförs av stora, tvärvetenskapliga och multinationella konsortier som innefattar universitet, näringslivet, forskningsorganisationer och små och medelstora företag (SMF) från medlemsstaterna och från associerade stater, kandidatländer och i vissa fall tredje länder. Titlarna på de projekt som valts ut, deltagande länder samt gemenskapens föreslagna budgetstöd anges i en tabell som kommer att sändas direkt till ledamoten och till parlamentets sekretariat.

Bedömning och urval av förslag genomförs med hjälp av fristående experter i enlighet med "riktlinjer för förfaranden för bedömning och val av förslag", i enlighet med "regler för företags, forskningscentras och universitets deltagande i, samt om regler för spridning av forskningsresultat för, genomförandet av Europeiska gemenskapens sjätte ramprogram" (¹).

Utvärderingsprocessen baseras på flera etablerade principer som kvalitet, öppenhet, likabehandling, opartiskhet, effektivitet, snabbhet och etiska överväganden.

Förslag som sänds in som svar på ansökningsomgången bedöms enligt flera obligatoriska kriterier:

- a) vetenskapliga och tekniska expertkunskaper och innovationsgrad,
- b) förmåga att genomföra åtgärden framgångsrikt och säkerställa effektiv förvaltning av den,
- c) relevans i förhållande till det särskilda programmets mål,
- d) europeiskt mervärde, kritisk massa av resurser som mobiliseras och bidrag till gemenskapspolitiken, samt
- e) kvalitet på planen för utnyttjande och spridande av kunskap, potential för främjande av innovation och tydliga planer för förvaltning av immateriella rättigheter.

Deltagandet i det sjätte ramprogrammet baseras på principen om lika tillträde och de formella krav som fastställts i bestämmelserna för deltagandet. Därför tillämpas inte något kvotssystem, utan bedömningen och urvalsförfarandena baseras på oberoende "fackgranskning" och "framstående egenskaper" oavsett geografiskt ursprung eller typ av medverkande.

Forskningsinstitut, studiecentra, näringslivet och små och medelstora företag är de viktigaste målgrupperna för det sjätte ramprogrammet. Praktiska regler för ansökan och behörighetskrav beskrivs i förslagsinfordran och finns att hämta på sjätte ramprogrammets webbplats Cordis (<http://fp6.cordis.lu/fp6/home.cfm>). Ytterligare två ansökningsomgångar i ämnet kamp mot cancer kommer att inledas 2004–2005.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2321/2002 av den 16 december 2002 om regler för företags, forskningscentras och universitets deltagande i, samt om regler för spridning av forskningsresultat för, genomförandet av Europeiska gemenskapens sjätte ramprogram (2002–2006), EGT L 355, 30.12.2002.

(2004/C 78 E/0497)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3144/03

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(23 oktober 2003)

Ämne: Gemenskapsfinansiering för den spanska nationella vattenresursplanen

Oro har uttryckts över att den spanska nationella vattenresursplanen kommer att strida mot habitat- och fågeldirektiven, direktivet om bedömning av inverkan på miljön samt ramdirektivet om vatten, och ge upphov till omfattande miljöförstöring i Spanien. Enligt uppgift kommer den spanska regeringen att försöka få stödmedel på omkring 8 miljarder euro från strukturfonderna och Sammanhållningsfonden för att finansiera detta projekt.

Ämnar kommissionen se till att inga gemenskapsmedel öronmärks för denna plan till dess att man försäkrat sig om att den är förenlig med unionens miljölagstiftning?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Vi ber att få hänvisa frågeställaren till kommissionens svar på följande muntliga och skriftliga frågor: H-211/03 från Alexander de Roo vid frågestunden under Europaparlamentets session i april 2003 session (¹); H-810/02 av Chris Davies vid frågestunden under Europaparlamentets session i december 2002 (²); H-678/02 från María Sornosa Martínez vid frågestunden under Europaparlamentets session i oktober 2002 (³); H-452/02 från Chris Davies vid frågestunden under Europaparlamentets session i juni 2002 (⁴); H-444/02 från Pedro Marset Campos vid frågestunden under Europaparlamentets session i juni 2002 (⁴); H-947/01 från Miguel Mayol i Raynal vid frågestunden under Europaparlamentets session i december 2001 (⁵); H-561/01 från María Sornosa Martínez vid frågestunden under Europaparlamentets session i juli 2001 (⁶); P-1610/03 från Joan Colom i Naval (⁷); E-1499/03 från José María Mendiluce

Pereiro⁽⁸⁾; P-1171/03 från Chris Davies⁽⁹⁾; P-0689/03 från fru Gonzalez Alvarez⁽¹⁰⁾; P-0653/03 från Miguel Mayol i Raynal⁽¹⁰⁾; P-0638/03 från José María Mendiluce Pereiro⁽¹⁰⁾, E-0510/03 från Joan Colom i Naval⁽¹¹⁾, E-0509/03 från Joan Colom i Naval⁽¹²⁾, E-2819/02 från Chris Davies⁽¹³⁾, E-2708/02 från Chris Davies⁽¹³⁾, E-1334/02 från María Sornosa Martínez⁽¹⁴⁾, E-0997/02 från Alexander de Roo⁽¹⁴⁾, E-0638/02 från Miguel Mayol i Raynal⁽¹⁴⁾, E-3205/01 från Alexander de Roo⁽¹⁵⁾, P-2918/01 från Giovanni Pittella⁽¹⁶⁾, E-2614/01 från María Sornosa Martínez⁽¹⁶⁾, E-2568/01 från Richard Corbett⁽¹⁷⁾, E-2288/01 från Alexander de Roo⁽¹⁷⁾, P-1231/01 från María Sornosa Martínez⁽¹⁸⁾, E-811/01 från María Sornosa Martínez⁽¹⁹⁾, E-0645/01 från Alexander de Roo⁽¹⁹⁾, E-0004/01 från Alexander de Roo⁽²⁰⁾ och E-0003/01 från Alexander de Roo⁽²¹⁾.

Kommissionen kommer att göra en noggrann analys av varje eventuell begäran från de spanska myndigheterna om finansiering av projekt som ingår i den spanska nationella vattenresursplanen. Godkännande av sådana projekt kommer att ges endast under förutsättning att dessa projekt står i överensstämmelse med all tillämplig gemenskapslagstiftning och alla tillämpliga gemenskapsstrategier, däribland de som har anknytning till miljön.

⁽¹⁾ Muntligt svar, 8.4.2003.

⁽²⁾ Skriftligt svar, 17.12.2002.

⁽³⁾ Skriftligt svar, 22.10.2002.

⁽⁴⁾ Skriftligt svar, 11.6.2002.

⁽⁵⁾ Skriftligt svar, 11.12.2001.

⁽⁶⁾ Skriftligt svar, 3.7.2001.

⁽⁷⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 52.

⁽⁸⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 157.

⁽⁹⁾ EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 162.

⁽¹⁰⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 160.

⁽¹¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 141.

⁽¹²⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 140.

⁽¹³⁾ EUT C 92 E, 17.4.2003.

⁽¹⁴⁾ EGT C 277 E, 14.11.2002.

⁽¹⁵⁾ EGT C 147 E, 20.6.2002.

⁽¹⁶⁾ EGT C 134 E, 6.6.2002.

⁽¹⁷⁾ EGT C 93 E, 18.4.2002.

⁽¹⁸⁾ EGT C 318 E, 13.11.2001.

⁽¹⁹⁾ EGT C 340 E, 4.12.2001.

⁽²⁰⁾ EGT C 235 E, 21.8.2001.

⁽²¹⁾ EGT C 261 E, 18.9.2001.

(2004/C 78 E/0498)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3145/03

från **W.G. van Velzen (PPE-DE)** till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Exploderande batterier till mobiltelefoner

1. Känner kommissionen till att det förekommit fall där batterier till mobiltelefoner exploderat i handen på användarna och i vissa fall rentav vållat (allvarliga) kroppsskador?
2. Om så är fallet: känner kommissionen också till huruvida det då handlat om batterier från mobiltelefonstillverkare själv? Om inte: är kommissionen då beredd att inom kort inhämta upplysningar om dessa incidenter, av vilka det ju framgått att unionsmedborgares hälsa och säkerhet kan stå på spel?
3. Tänker kommissionen undersöka orsakerna till dessa explosioner och då bland annat utreda batteriernas ursprung och de omständigheter under vilka de exploderat?
4. Vilka åtgärder kan kommissionen vidta i ovanstående fall till förmån för bland annat:
 - bättre konsumentskydd,
 - bättre upplysningar och varningar från myndigheternas och tillverkarnas sida,
 - mera forskning kring batteriernas säkerhet,
 - nya säkerhetsföreskrifter och standarder,
 - kamp mot piratkopior och förfalskningar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(11 november 2003)

Kommissionen känner till flera fall (både inom och utom unionen) där batterier i mobiltelefoner har exploderat och i vissa fall har vållat användarna stor skada. Det är främst de nationella myndigheternas uppgift att undersöka de enskilda fallen och om nödvändigt ta produkter ur marknaden samt informera kommissionen och andra medlemsstater om sådana åtgärder. Kommissionen har emellertid inlett en första undersökning av det fall som parlamentsledamoten nämner och kontaktat de nationella marknadsövervakningsmyndigheterna för att kunna bedöma problemet.

Utan att i förväg grunda sin uppfattning på de nämnda fallen tycks det framgå av undersökningen att dessa olyckor berodde på defekta "grå" batterier, vilka exploderar på grund av inre kortslutning. Om så skulle vara fallet uppfyller de inte de stränga säkerhetskrav som tillämpas av tillverkarna av mobiltelefoner. Det finns dock inget som tyder på att dessa olyckor skulle ha orsakats av att själva telefonerna inte är säkra. Inte heller tycks det vara något stort problem.

Mobiltelefonstillverkarna hävdar att det har vuxit fram en "grå" marknad för batterier till mobiltelefoner, där deras märkesnamn figurerar olagligt. Tillverkaren av den telefon som parlamentsledamoten nämner har uppgett att man vidtar alla nödvändiga åtgärder för att bekämpa förfalskning och pirattillverkning av sina produkter. Man har också ökat ansträngningarna för att genomföra dessa åtgärder.

Slarvig utformning, okontrollerad tillverkningsprocess eller en kombination av bådadera kan förorsaka inre kortslutning. Batterier och laddare måste därför konstrueras och tillverkas efter stränga säkerhets- och kvalitetskrav. Det gäller material och isolering inne i batterierna, men det gäller också den ständiga kontrollen av framställningen och den intensiva testningen av produkterna.

Produktsäkerhet och ersättning för skador som vållas av defekta produkter är uppenbart samhällskrav som den inre marknaden måste hantera.

Unionen har antagit flera rättsakter på det här området, nämligen

- rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister ⁽¹⁾ (produktansvarsdirektivet),
- rådets direktiv 92/59/EEG av den 29 juni 1992 om allmän produktsäkerhet ⁽²⁾ (direktivet om allmän produktsäkerhet), senast ändrat och kodifierat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 ⁽³⁾,
- rådets direktiv 73/23/EEG av den 19 februari 1973 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser (lågspänningsdirektivet) ⁽⁴⁾,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse ⁽⁵⁾ (direktivet om radioutrustning och teleterminalutrustning).

I produktansvarsdirektivet fastställs principen om tillverkarens strikta ansvar för personskador och skador på egendom som vållas av en defekt i tillverkarens produkt, men det innehåller också vissa fall då denne fritas från ansvar.

Batterier som levereras tillsammans med mobiltelefonen omfattas av direktivet om radioutrustning och teleterminalutrustning. Reservbatterier omfattas för närvarande inte av någon EU-lagstiftning, även om kommissionen har tagit initiativ till att låta dem ingå i översynen av lågspänningsdirektivet. Kommissionen genomför för närvarande ett samrådsförfarande och avser att lägga fram ett förslag för rådet och parlamentet i början av 2005. I avvaktan på denna översyn finns det inga harmoniserade bestämmelser för reservbatterier i gemenskapen och de bestämmelser som gäller för tillverkarna regleras av direktivet om allmän produktsäkerhet. Detta förpliktar tillverkarna att garantera säkra produkter och det innehåller dessutom mekanismer för snabbt informationsutbyte mellan medlemsstaterna om icke säkra produkter.

Kommissionen har ingen anledning att anta att lagstiftningen om säkerhet, konsumentskydd och ansvar skulle behöva utökas, inte heller att det skulle behövas mer information till användarna eller ökad forskning. Inom ramen för gällande lagstiftning är det viktigt att effektiva åtgärder vidtas mot dessa farliga batterier så att konsumenterna skyddas och att det finns instrument för detta.

Kommissionen kommer att övervaka situationen genom sina regelbundna kontakter med de nationella myndigheterna.

- (¹) EGT L 210, 7.8.1985, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/34/EG av den 10 maj 1999, EGT L 141, 4.6.1999.
(²) EGT L 228, 11.8.1992.
(³) EGT L 11, 15.1.2002. Detta direktiv måste införlivas med nationell lagstiftning senast den 15 januari 2004.
(⁴) EGT L 77, 26.3.1973.
(⁵) EGT L 91, 7.4.1999.

(2004/C 78 E/0499)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3152/03

från **Elly Plooij-van Gorsel (ELDR)** till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Exploderande Nokiatelefoner

Ett flertal av den finländska telefontillverkaren Nokias mobiltelefoner har nyligen exploderat, den ena kort efter den andra. Nokia hävdar att orsaken hänger samman med att det använts billiga (litium)batterier som inte tillverkats av Nokia.

Telefonen med tillhörande batterier till en invånare i Hengelo, som nyligen skadades då hans mobiltelefon exploderade, undersöks för närvarande av Nederländernas konsumentförbund. Enligt förbundet hade gossen från Hengelo använt originalbatterier. Nokia känner till det som inträffat, men har ännu inte kunnat undersöka fallet. Från bolagets sida görs det dock gällande att det återigen varit ett icke-originalbatteri som vållat olyckan.

I anslutning till det ovensagda råder Nokia konsumenterna att inte använda andra batterier än originalbatterier. Nokia friskriver sig från allt ansvar för explosionerna och hävdar att Nokias garanti inte gäller om andra batterier används än originalbatterierna.

1. Känner kommissionen till de olika fall då mobiltelefoner från Nokia exploderat?
2. Anser kommissionen att de skador som då uppkommit faller under Nokias produktansvar?
3. Anser kommissionen i det här fallet att det handlar om tvångsvis kopplade köp?
4. Om så är fallet: tycker kommissionen att sådana tvångsvis kopplade köp är till skada för konkurrensen och att det eventuellt strider mot konkurrenslagstiftningen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(17 november 2003)

Först vill vi fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på kommissionens svar på W.G. van Velzens skriftliga fråga P-3145/03 (¹) där information gavs om gemenskapens lagstiftning och dess tillämpning på mobiltelefoner och batterier.

Kommissionen väntar fortfarande på detaljerade rapporter från tillsynsmyndigheterna i medlemsstaterna. Så vitt kommissionen vet har dock dessa incidenter orsakats av kortslutningar i felaktiga batterier som inte sålts av den berörda telefontillverkaren. Därför kan denna tillverkare inte hållas ansvarig för skador som uppstår om sådana batterier exploderar.

Den 25 juli 1985 antog rådet direktiv 85/374/EEC om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister ⁽¹⁾ ("produktansvarsdirektivet").

I direktivet fastställs principen om tillverkarens strikta ansvar för skador på personer eller ägodelar som orsakats av ett fel i produkten. Enligt detta direktiv kan mobiltelefonstillverkaren undantas från ansvar om skadan beror på ett felaktigt ersättningsbatteri.

Om det däremot kan bevisas att den kortslutning som lett till explosionen kan ha orsakats av ett fel i själva mobiltelefonen är det föga troligt att tillverkaren kan undantas från ansvar i de fall där det kan styrkas att ersättningsbatteriet varit säkert.

För närvarande har kommissionen inga skäl att tro att den berörda tillverkaren agerar på ett sätt som skadar konkurrensen. Tillverkarens aktuella ståndpunkt verkar vara motiverad av behovet att försvara sig mot anklagelser avseende telefonernas säkerhet. Kommissionen kommer dock att ta upp frågan i sin regelbundna dialog med branschen för att se till att det finns en marknad med fri konkurrens för säkra ersättningsbatterier för mobiltelefoner.

⁽¹⁾ Se s. 474.

⁽²⁾ EGT L 210, 7.8.1985, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/34/EG av den 10 maj 1999, EGT L 141, 4.6.1999.

(2004/C 78 E/0500)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3156/03

från **María Sornosa Martínez (PSE)** till kommissionen

(24 oktober 2003)

Ämne: Nybebyggelse i Serra de la Renegà och i Oropesa-Benicàssim (område av gemenskapsintresse i Castellón – Spanien)

I Sierra de la Renegà, som ligger i kommunen Oropesa del Mar (Castellón), har man inlett en rad byggprojekt (tusen villor och två hotell) som kommer att få oåterkalleliga följder för de unika naturvärdena i området, till exempel Oropesa-Benicàssim – ett område av gemenskapsintresse som de spanska myndigheterna valt att låta ingå i Natura 2000-nätet (detta kustområde valdes ut på grund av dess vidsträckta Posedonia-bankar) och som gränsar till Serra de la Renegà.

Inom dessa områden finns fågelarter som är skyddade genom fågeldirektivet (79/409/EEG ⁽¹⁾), till exempel pilgrimsfalk, nattskärna, lagerlärka, svart stenskvätta och provencesångare och prioriterade ekosystem enligt livsmiljödirektivet (92/43/EEG ⁽²⁾), framför allt gräsmarker på kalkhällar av typen Alysso-Sedion albi och stäppartade marker med gräs och anueller av typen Thero-Brachypodieta samt termo-mediterrana buskmarker och förstäppbuskmarker.

I den nuvarande regionplanen är hela Serra de la Renegà upptaget som ett område som går att bebygga.

- Kan kommissionen mot bakgrund av detta ange hur långt handläggningen av klagomål 2003/4833, SG (2003) A/7394/2, inlämnat av organisationen för bevarandet av Serra de la Renegà, har kommit?
- Anser kommissionen att man för att skydda de arter som omfattas av gemenskapslagstiftningen borde utvidga området av gemenskapsintresse så att det kommer att omfatta även Serra de la Renegà?
- Anser kommissionen att uppförandet av de planerade villorna och turistanläggningarna strider mot fågel- och livsmiljödirektiven på grund av de negativa konsekvenser som dessa byggprojekt kommer att få för de skyddade arterna?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Ledamoten ger uttryck för sin oro över effekterna av projekt för stads- och turistutveckling i Renegà Range inom ett område av gemenskapsintresse, ES5223037 "Costa d'Orpesa-Benicàssim", som de spanska myndigheterna har föreslagit skulle ingå i nätverket Natura 2000.

Enligt artikel 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, ska alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område i Natura 2000, men som kan påverka området på ett betydande sätt, på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Om bedömningen av konsekvenserna för området visar sig negativa, ska de behöriga nationella myndigheterna bara godkänna planen eller projektet på vissa villkor: avsaknad av alternativa lösningar, att planen måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse och på villkor att medlemsstaten vidtar alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande.

Kommissionen har gjort framställningar till de spanska myndigheterna för att säkerställa att villkoren i artikel 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG respekteras i det aktuella ärendet.

När det gäller ledamotens förslag att utvidga det föreslagna området av gemenskapsintresse, förekommer enligt databasen över Natura 2000 endast två av de tre typer av livsmiljöer av gemenskapsintresse som nämns för område ES5223037:

- Typ 6220*: stäppartade marker med gräs och anueller av typen Thero-Brachypodieta;
- Typ 5330: termo-mediterrana buskmarker och förstäppbuskmarker.

Inom ramen för analysen av det spanska förslaget till områden av gemenskapsintresse för Medelhavsregionen har bedömningen gjorts att typ 6110* är tillräckligt väl representerad och att inga nya områden behöver föreslås. När det gäller typerna 6220 och 5330 ansågs de finnas företrädda i tillräcklig mängd med förbehåll för korrigering av uppgifterna.

Kommissionen anser därför att det spanska förslaget till dessa typer av livsmiljöer är tillräckligt och att myndigheterna inte behöver föreslå några ytterligare områden även om vissa korrigeringar i formuläret Natura standard bör göras.

(2004/C 78 E/0501)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3157/03

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(24 oktober 2003)

Ämne: Utbyggnad av militärbasen som ligger i det område runt ön Maddalena utanför Sardinien som ingår i Natura 2000

Den 30 september 2003 godkände det italienska försvarsministeriet en utbyggnad av den amerikanska militärbasen för atomubåtar (projekt USA nr 080-02) i den sardiska skärgården La Maddalena, som ingår i förteckningen över områden av gemenskapsbetydelse (nr ITB000008, omfattning 13 240 ha).

Man planerar att uppföra byggnader på sammanlagt 52 000 kubikmeter och att bygga en ny, 180 meter lång pir på Santo Stefano för att göra det möjligt för andra krigsfartyg att förtöja, vilket kräver en 100 meter lång och 10 meter bred underjordisk konstruktion. Dessutom planeras flera andra ingripanden (bostadshus, installationer för vatten och avlopp, idrottshallar, butiker etc.) på diverse andra platser på ön Maddalena.

Den redan befintliga basen, som man begär tillstånd att bygga ut, ligger inom nationalparken La Maddalenas skärgård, och det förefaller inte som om man gjort en bedömning av miljöpåverkan enligt livsmiljödirektivet 92/43/EEG⁽¹⁾ eller en miljökonsekvensbedömning enligt direktiv 97/11/EG⁽²⁾.

Den militärbas det gäller ingår inte som en del i den nationella italienska försvaret och följaktligen rör det sig inte om ett projekt av allmänt samhällsintresse.

Är kommissionen medveten om ovanstående uppgifter?

Har kommissionen för avsikt att vidta lämpliga åtgärder i samband med underlåtenheten att tillämpa direktiven 97/11/EG, 85/337/EEG⁽³⁾ och 92/43/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 december 2003)

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, skall medlemsstaterna säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges. De projekt som omfattas av direktivet anges i bilagorna till direktivet.

Den utbyggnad av militärbasen i Maddalena, Sardinien, som parlamentsledamoten nämner faller inte inom någon av de kategorier som anges i bilagorna till direktivet. Direktiv 85/337/EEG är därför inte tillämpligt i detta fall.

I artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter föreskrivs att "alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området". Denna bestämmelse är tillämplig på särskilda bevarandemråden och områden av gemenskapsintresse enligt direktiv 92/43/EEG. Vad gäller områden som föreslagits som områden av gemenskapsintresse är medlemsstaterna skyldiga att agera på ett sådant sätt att de inte äventyrar uppnåendet av direktivets mål och skall därför se till att åtgärder vidtas för att förhindra att de föreslagna områdena försämras. Från och med den 10 juni 1998 är medlemsstaternas myndigheter skyldiga att tillämpa principerna i artikel 6.2-6.4 när det gäller områden som på grundval av de vetenskapliga urvalskriterier som anges i direktiv 92/43/EEG förtjänar att upptas i förteckningen över områden av gemenskapsintresse, och särskilt områden som omfattar prioriterade livsmiljöer eller arter. Detta innebär att de skall förhindra försämring av arternas naturliga livsmiljöer och habitat samt störningar på arterna, och se till att alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av området blir föremål för en bedömning med avseende på konsekvenserna för området.

Om det är sannolikt att det projekt som parlamentsledamoten nämner har betydande effekter på skärgården Maddalena, som föreslagits som område av gemenskapsintresse (ITB010008), borde de italienska myndigheterna ha fullgjort ovan nämnda skyldigheter enligt direktiv 92/43/EEG.

Eftersom kommissionen inte känner till de förhållanden som parlamentsledamoten beskriver kommer den att vidta åtgärder för att erhålla detaljerade upplysningar och, inom ramarna för de befogenheter som den tilldelats genom EG-fördraget, se till att gemenskapslagstiftningen efterlevs.

Om kommissionen kommer fram till att gemenskapslagstiftningen överträds i detta specifika fall kommer den, i egenskap av fördragets väktare, att vidta alla erforderliga åtgärder – inklusive överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget – för att se till att gällande gemenskapslagstiftning efterlevs.

(2004/C 78 E/0502)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3173/03
från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Rösträtt för invandrare

I samband med ett besök i Egyptens huvudstad Kairo gav sig Europeiska kommissionens ordförande Romano Prodi in i debatten som för närvarande rasar i Italien om kommunal rösträtt för invandrare. Romano Prodi uttalade sig klart och tydligt för rösträtt för icke EU-medborgare i Europeiska unionens medlemsstater.

Talade Romano Prodi här i egenskap av ordförande för Europeiska kommissionen eller i egenskap av italiensk politiker? Gav Romano Prodi med andra ord uttryck för den nuvarande kommissionens officiella ståndpunkt?

Har kommissionen tidigare intagit ståndpunkter om invandrades rösträtt i Europeiska unionen? På grundval av vilka överläggningar har dessa ståndpunkter intagits?

Anser kommissionen rent allmänt att rösträtt för icke EU-medborgare skulle kunna regleras på ett likartat sätt i alla medlemsstater genom ett direktiv eller menar kommissionen att det hör till medlemsstaternas exklusiva befogenheter att organisera val och fastställa de villkor som rösträtt/röstplikt för utlänningar måste uppfylla?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen, däribland ordförande Romano Prodi, har vid flera tillfällen redogjort för sin uppfattning om samhällsmedborgarskap och politiska rättigheter för icke-unionsmedborgare.

Europeiska rådet i Tammerfors (1999) slog fast riktlinjerna för en gemensam asyl- och invandringspolitik. Hit hör "rättvis behandling av medborgare i tredje land som lagligen vistas på medlemsstaternas territorium". I Europeiska rådets slutsatser anges att den rättsliga ställningen för medborgare i tredje land bör tillnärmas den som medlemsstaternas medborgare åtnjuter. Tredjelandsmedborgare bör beviljas en uppsättning enhetliga rättigheter som ligger så nära EU-medborgarnas rättigheter som möjligt, till exempel rätten till vistelse, utbildning och arbete liksom förbud mot diskriminering i förhållande till medborgarna i den stat man vistas i.

Dessa riktlinjer har fått konkret form i förslaget till direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning⁽¹⁾, som rådet nådde politisk enighet om den 5 juni 2003. Kommissionen föreslog i sitt nyligen framlagda meddelande om invandring, integration och sysselsättning⁽²⁾ att medlemsstaterna bör överväga att bevilja politiska rättigheter, särskilt på lokal nivå, till stadigvarande bosatta personer när de genomför direktivet i nationell lagstiftning.

Kommissionen har vidtagit flera åtgärder för att uppnå målen som angavs i Tammerfors. Kommissionens meddelanden om en invandringspolitik för gemenskapen⁽³⁾ och om en öppen samordningsmetod för gemenskapens invandringspolitik⁽⁴⁾ introducerade begreppet "samhällsmedborgarskap" (som omfattar en rad centrala rättigheter och skyldigheter) för icke-unionsmedborgare som en ingrediens i den gemensamma politiken för integration av invandrare. Kommissionen kommer också att sträva efter att ge detta begrepp ett konkret innehåll i samband med utbyte av goda erfarenheter och information mellan de nationella kontaktpunkterna för integrationsfrågor.

Kommissionen anser att samhällsmedborgarskap och beviljande av politiska rättigheter till stadigvarande bosatta invandrare är viktiga för en lyckad integration. Vi anser vidare att den kommande konstitutionen bör innehålla en rättslig grund för detta, vilket inte är fallet med de gällande fördragen. Kommissionen lade fram ett förslag i denna riktning för framtidskonventet, men det accepterades inte.

⁽¹⁾ EGT C 240 E, 28.8.2001.

⁽²⁾ KOM(2003) 336 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2000) 757 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2001) 387 slutlig.

(2004/C 78 E/0503)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3182/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Flygbolaget SATA:s överträdelse av gemenskapslagstiftningen

I artikel 4 2 i förordning EEG/295/91 ⁽¹⁾, av den 4 februari 1991, anges de minsta omedelbara skadestånd ett flygbolag är skyldigt att betala om flygpassagerarna inte får gå ombord.

Ämnet i denna förordning tas upp i det portugisiska lagdekretet 321/89, av den 25 september, förordning 223/97, av den 2 april, och lag 24/96, av den 31 juli, men det finns ingen överensstämmelse i den portugisiska lagstiftningen mellan dessa bestämmelser och den nämnda gemenskapsförordningen.

Inget av de portugisiska flygbolagen tillämpar heller denna förordning.

Den 12 september i år ställde flygbolaget SATA Internacional, efter flera timmars väntan och utan några förklaringar eller information, in flyget S4 125, Lissabon–Ponta Delgada och dirigerade om passagerarna till ett annat flyg, S4 221, Lissabon–Ponta Delgada.

Flygbolaget vägrade att följa den gällande gemenskapsbestämmelsen.

Jag vill därför fråga kommissionen vilka åtgärder den har vidtagit för att gemenskapslagstiftningen om passagerarrättigheter skall införlivas i den portugisiska lagstiftningen och respekteras i Portugal?

När bedömer kommissionen att gemenskapslagstiftningen till försvar för passagerarrättigheterna kommer att tillämpas i Portugal?

⁽¹⁾ EGT L 36, 8.2.1991, s. 5.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Gemenskapens lagstiftning om kompensation för nekad ombordstigning vid överbokning har formen av en förordning, och inte ett direktiv. Det innebär att flygbolagen har ålagts skyldigheter direkt, utan att rättsakten har behövt omsättas i nationell lagstiftning för att gälla. Det behövs således inga bestämmelser i nationell lagstiftning för att förordningen skall vara bindande.

Rådets förordning (EEG) nr 295/91 ⁽¹⁾ omfattar enbart nekad ombordstigning i samband med överbokning, däremot inte i samband med inställda flyg. Förordningen ålägger därför inte flygbolag att betala ersättning i fall av det slag som nämns i frågan.

Kommissionen är emellertid av den uppfattningen att passagerare bör ha rättigheter även i fall då de drabbas av inställda flyg eller kraftigt försenade avgångar. I december 2001 lade kommissionen därför fram ett förslag till en ny förordning som skall omfatta kompensation och assistans till flygpassagerare vid nekad ombordstigning i samband med överbokning samt vid inställda och kraftigt försenade avgångar ⁽²⁾. Förslaget är just nu föremål för samråd mellan Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 251 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Den 14 oktober 2003 antog förlikningskommittén en kompromisslydelse, som Europaparlamentet kommer att rösta om den 17 december 2003. Kommissionens starka förhoppning är att parlamentet kommer att godkänna förslaget.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 295/91 av den 4 februari 1991 om införande av gemensamma regler om kompensation till passagerare som nekas ombordstigning på luftfartyg i regelbunden lufttrafik, EGT L 36, 8.2.1991.

⁽²⁾ EGT C 103, 30.4.2002.

(2004/C 78 E/0504)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3183/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Beräkning av tilläggsavgiften för den självstyrande regionen Azorerna

Som kommissionen känner till är villkoren som fastställs i förordning EEG/3950/92⁽¹⁾ för beräkning av tilläggsavgiften inom sektorn för mjölk- och mjölkprodukter komplicerade och ger medlemsstaterna stora möjligheter att fastställa kriterier och metoder för beräkning.

För den självstyrande regionen Azorerna gör tilläggsmekanismerna och -villkoren i det system som fastställts i Poseimaförordningen att dess tillämpning blir mer komplicerad.

I den självstyrande regionen Azorerna råder en viss villrådighet och förvåning när det gäller de resultat som köparna meddelat mjölkproducenterna, med tanke på att de första förslagen inte innehöll tilläggsavgifter medan de som därefter lades fram för kommissionen däremot innehöll sådana.

Som ledamot av Europaparlamentet har jag naturligtvis ombetts klargöra de frågetecken som de berörda jordbrukarna har. Jag har därför i samma egenskap bett om förklaringar från kommissionens avdelningar som ansvarar för tilläggsavgiftssystemet för mjölk, men de har hittills vägrat ge mig några förklaringar med argumentet att de bara är skyldiga att göra det till medlemsstaten.

Jag skulle därför vilja veta om kommissionen bekräftar att detta är dess syn på informationsskyldigheten (eller avsaknaden av denna) till medborgarna och särskilt till deras valda företrädare.

Om så inte är fallet skulle jag vilja veta när och hur jag kan få de klargöranden jag har begärt.

⁽¹⁾ EGT L 405, 31.12.1992, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Som svar på frågeställarens frågor vill kommissionen understryka att alla medlemsstater omfattas av samma regler för bedömning av huruvida deras producenter har följt reglerna för mjölkkvoter. För att fastställa huruvida kvoterna har överskridits jämförs mängden faktiskt producerad mjölk – inom ramen för den nationella referenskvantiteten för leveranser till bearbetningsindustrin, eller inom ramen för den nationella referenskvantiteten för direktförsäljning till konsumenter – med respektive nationella referenskvantiteter. När det gäller leveranser korrigeras denna kvantitet uppåt om den producerade mjölkens fetthalt överstiger referensfetthalten.

När det gäller fördelning av avgifterna, bland producenter som bidragit till överskottet, har medlemsstaterna möjlighet att minska enskilda producenters överskott genom att omfördela outnyttjade kvantiteter från andra producenter. Om de beslutar att göra så finns det strikta regler för sådana omfördelningar.

Utöver de normala reglerna (se ovan) har Azorerna beviljats ett tillfälligt undantag från avgiften för maximalt 73 000 ton/år. Om en producent överskrider sin referenskvantitet kan detta undantag användas för att minska producentens överskridande (se artikel 23 i förordning (EG) nr 1453/2001⁽¹⁾).

Rådet beslutade i september 2003 att bevilja en permanent kvothöjning på 50 000 ton/år för Azorerna (se fotnoten till punkt b i bilaga I till förordning (EG) nr 1788/2003⁽²⁾) och att minska det tillfälliga undantaget (se artikel 147.3 d i förordning (EG) nr 1782/2003⁽³⁾). Kommissionen presenterade nyligen ett förslag om att bevilja, utöver kvothöjningen på 50 000 ton/år, ett permanent undantag på 23 000 ton/år för producenter som har överskridit sina referenskvantiteter⁽⁴⁾.

Portugal har, i likhet med alla andra medlemsstater, tillställt kommissionen de preliminära produktions-siffrorna för 2002–2003. Det förefaller som om landet överskrider sin nationella referenskvantitet avseende leveranser. På grundval av inkomna uppgifter är kommissionen för närvarande i färd med att inhämta ytterligare förklaringar från de portugisiska myndigheterna.

Efter att ha fått tillgång till och utvärderat denna information kommer kommissionen att informera frågeställaren.

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 1453/2001 av den 28 juni 2001 om specifika åtgärder för vissa jordbruksprodukter till förmån för Azoreerna och Madeira samt om upphävande av förordning (EEG) nr 1600/92 (Poseima), EGT L 198, 21.7.2001.
- (²) Rådets förordning (EG) nr 1788/2003 av den 29 september 2003 om införande av en avgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, EUT L 270, 21.10.2003.
- (³) Rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödssystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001, EUT L 270, 21.10.2003.
- (⁴) KOM(2003) 617 slutlig.

(2004/C 78 E/0505)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3186/03
från Geoffrey Van Orden (PPE-DE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Gränsöverskridande handel med konsumentvaror

Vilka garantier finns för konsumenter som köper varor i ett annat EU-land än deras hemland om dessa varor befinns vara defekta, måste bytas ut eller återbetalning skall krävas?

Finns det förfaranden som kan tillämpas för att snabbt kunna lösa denna typ av tvister?

Om det finns ett sådant förfarande hur kan EU-medborgarna få information om detta?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(25 november 2003)

Konsumentskyddslagstiftning har antagits på EU-nivå för att konsumenterna ska ha samma skydd oberoende av om de handlar varor och tjänster i hemlandet eller i en annan medlemsstat. På detta sätt syftar kommissionen till att bygga upp förtroendet och uppmuntra konsumenterna att till fullo utnyttja den inre marknaden.

De två viktigaste direktiven när det gäller att uppfylla dessa mål är Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (¹) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (²).

Direktiv 1999/44/EG skyddar konsumenten vid köp av vara som visar sig vara defekt eller inte uppfylla villkoren i avtalet. I sådana fall har konsumenten rätt att kräva att få varan reparerad eller utbytt, prisavdrag eller full återbetalning, om den bristande avtalsenligheten visar sig inom två år efter det att varan har levererats. Direktivet innehåller även krav på att den garanti som lämnas av t.ex. en tillverkare eller återförsäljare måste vara begriplig och tydligt skriven (³).

Direktiv 97/7/EG antogs för att det skulle införas en lägsta nivå för konsumentskydd när det gäller distansavtal. Distansavtal definieras som avtal som ingås mellan en konsument och en leverantör utan att parterna träffas före avtalets ingående. Avtal som sluts via telefon, post, fax, TV-försäljning, Internet eller e-post utgör alla exempel på distansavtal som omfattas av direktivet. I direktivet fastställs att leverantören har viss informationsskyldighet och konsumenten ges rätt att häva distansavtalet inom en tidsfrist på minst sju arbetsdagar (⁴).

Även om det inte finns några fastställda rutiner för en snabb tvistlösning när det gäller gränsöverskridande handel har kommissionen, i samarbete med medlemsstaterna, upprättat två nätverk som utarbetat mekanismer för att hjälpa konsumenterna att hävda sina rättigheter.

De senaste tio åren har nätverket för europeiska informationscentrum för konsumenter hjälpt konsumenterna i Europa till en bättre förståelse av hur de kan använda den inre marknaden och har gett stöd vid problem i samband med gränsöverskridande handel. När det uppstår problem kontakter det europeiska informationscentrumet för konsumenter näringsidkaren för att försöka få till stånd en uppgörelse i godo. För närvarande finns det 15 sådana centrum i 13 medlemsstater.

Det europeiska extrajudiciella nätverket för reglering av gränsöverskridande tvister startades som ett pilotprojekt i oktober 2001. Nu finns det 17 kontaktpunkter, som inrättats i medlemsstaterna, på Island och i Norge, som ger missnöjda kunder information och stöd när de vill lämna in klagomål till ett lämpligt system för tvistlösning utanför domstol i ett annat land. De bistår också med bevakning av ärendets hantering.

Kommissionen arbetar för närvarande på en rapport som ser över nätverkets aktiviteter och ställer upp framtida mål. Rapporten kommer att föreläggas Europaparlamentet och rådet i vederbörlig ordning.

Närmare information om dessa förfaranden finns på kommissionens webbplats (nätverket för europeiska informationscentrum för konsumenter⁽⁵⁾) och det europeiska extrajudiciella nätverket⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ EGT L 171, 7.7.1999.

⁽²⁾ EGT L 144, 4.6.1997.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/cons_int/safe_shop/guarantees/index_en.htm

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/cons_int/safe_shop/dist_sell/index_en.htm

⁽⁵⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/redress/compl/euroguichet/index_en.htm

⁽⁶⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/redress/out_of_court/index_en.htm

(2004/C 78 E/0506)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3189/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Batterier som exploderar i Nokias mobiltelefoner

Dagstidningen "La Libre Belgique", med säte i Bryssel, publicerade den 16 oktober 2003 en artikel om resultaten av en undersökning som genomförts av den belgiska konsumentorganisationen "Test-Achats" med anledning av att det under de senaste månaderna har förekommit flera fall där de laddningsbara batterierna i Nokias mobiltelefoner exploderat.

Dessa händelser skall ha inträffat i första hand i Belgien och Nederländerna, men det har även rapporterats fall i Schweiz, Norge och Vietnam. I Nederländerna skall enligt ovanstående artikel en Nokia-telefon helt nyligen ha exploderat i fickorna på sin ägare.

Är kommissionen insatt i dessa händelser? Vilka åtgärder avser den att vidta för att skydda de europeiska konsumenterna?

Anser inte kommissionen det vara nödvändigt att omedelbart ingripa och att som en försiktighetsåtgärd dra in försäljningen av dessa mobiltelefoner i Europeiska unionen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Byrne

(20 november 2003)

Kommissionen hänvisar ledamöten till sina svar på de skriftliga frågorna P-3145/03 från van Velzen⁽¹⁾ och P-3152/03 från Plooij-Van Gorsel⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se s. 474.

⁽²⁾ Se s. 476.

(2004/C 78 E/0507)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3193/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(28 oktober 2003)

Ämne: Information om Eurostats före detta generaldirektör

De allvarliga oegentligheterna i samband med genomförandet av Eurostats kontrakt blev kända för allmänheten först i maj i år. Vid det tillfället visade det sig emellertid att bedrägerierna pågått under flera år och att kommissionens interna enheter och OLAF sedan åtminstone 1999 hade mottagit anmälningar i ärendet.

Den dåvarande generaldirektören för Eurostat, Yves Franchet och den sektorsansvarige Daniel Byk har förklarat för pressen att de är redo att vittna inför lämpliga institutioner om att de politiskt ansvariga var medvetna om de kontrakt som fanns och om misstankarna om bedrägerier i samband med de kontrakten.

Trots detta ersattes Franchet och Byk så sent som i juli i år. Kommissionen uppmanas med anledning av detta besvara följande frågor:

1. På vilket sätt kontrollerar de ansvariga politikerna generaldirektoraten när det gäller deras verksamhet inom den administrativa sektor som de är ansvariga för?
2. Hur länge har det funnits misstankar mot Franchet och Byk?
3. När uppdagades och bevisades deras skuld?
4. Vilka åtgärder har vidtagits och när?
5. Arbetar dessa tjänstemän fortfarande, direkt eller indirekt, för kommissionen eller för någon annan av de europeiska institutionerna?
6. Kan kommissionen lämna motsvarande information om andra personer som är inblandade och vilkas skuld man eventuellt konstaterat?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

1. Det framgår tydligt av den uppförandekod för kommissionsledamöter och tjänsteenheter, som antogs kort efter det att den nuvarande kommissionen tillträtt, att generaldirektörerna är ansvariga inför sina kommissionsledamöter för genomförandet av de politiska riktlinjer som kommissionen och kommissionsledamöterna fastställt. De ansvarar för att driva sina generaldirektorat på ett effektivt sätt och följa den fördelning av befogenheter och skyldigheter som fastställs i tjänsteföreskrifterna, budgetförordningen⁽¹⁾, kommissionens arbetsordning och reglerna i SEM 2000 och MAP 2000. De är alltså skyldiga att förse kommissionsledamöten med information och rapportera om viktiga händelser vid enheterna, i medlemsstaterna eller i internationella organ, som kan påverka kommissionsledamötens uppdrag eller ställning inom kommissionen.

Som kommissionens ordförande Romano Prodi meddelade den 18 november 2003 har kommissionen som följd av Eurostat-ärendet beslutat ändra denna uppförandekod för att förbättra informationsflödet mellan enhetschefer och kommissionsledamöter. Syftet med ändringen är att skapa ett bättre arrangemang som säkerställer att kommissionsledamöterna får information av enhetscheferna, så att kommissionsledamöterna kan ta sitt politiska ansvar, inte bara för sitt eget agerande utan också för sina tjänsteenheters agerande.

Enligt den ändrade uppförandekoden skall tjänsteenheter, så snart kommissionsledamöterna tillträder och därefter med regelbundna mellanrum, lämna all relevant information så att kommissionsledamöterna bättre kan övervaka tjänsteenheters arbete och utfärda allmänna instruktioner.

I den ändrade uppförandekoden kommer det också att fastställas ett särskilt förfarande för att hänskjuta frågor till kommissionsledamöterna och det kommer att finnas en bestämmelse om att generaldirektören personligen omedelbart och direkt skall göra kommissionsledamoten uppmärksam på alla de omständigheter eller händelser som kan falla under kommissionsledamotens, eller hela kommissionens, politiska ansvar.

2., 3. och 4. Parlamentsledamoten hänvisar till ordförande Romano Prodis redogörelser inför ordförandekonferensen och ledamöterna i budgetkontrollutskottet den 25 september 2003, samt vid parlamentets plenarsammanträde den 18 november 2003, beträffande skälen till varför olika indikationer när det gäller Eurostat som kunde ha gett anledning till oro inte föranledde ett snabbare ingripande.

Den 7 juli 2003 mottog kommissionen två rapporter om Eurostat: den ena kom från Generaldirektoratet för budget (GD BUDG) och var resultatet av en utredning som kommissionen tillsatt i maj 2003, den andra var en interimrapport om den interna revisionstjänstens granskning av kontrakt som kommissionen beställt i juni 2003. Utredningen och granskningen tillkom efter det första meddelandet från Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) till generalsekreteraren i maj 2003 och, när det gäller den interna revisionstjänstens granskning, också som svar på parlamentets resolution i april 2003. De båda kommissionsrapporterna sändes till parlamentets talman, till ordföranden i budgetkontrollutskottet och till Paulo Casaca och Herbert Bösch den 11 juli 2003 i enlighet med bilaga III till ramavtalet mellan parlamentet och kommissionen.

Rapporterna var de första verkligt påtagliga bevisen för kommissionen att allvarliga brott mot budgetförordningen hade ägt rum och vilka kommissionstjänstemän som var inblandade samt att uppföljningen av flera väsentliga aspekter i de interna revisionsrapporterna inte varit tillräckligt omfattande och omsorgsfulla eller lett till nödvändiga åtgärder. Den 9 juli 2003 vidtog kommissionen därför flera åtgärder, bl.a. ett disciplinärt förfarande mot tre höga tjänstemän på Eurostat för påstådda brott mot budgetförordningen och tjänsteföreskrifterna. Två av dessa förfaranden fick avbrytas då OLAF redan bedrev en utredning avseende samma tjänstemän, vilket också klagjordes för parlamentet och allmänheten. När det gäller den tredje tjänstemannen beslutade kommissionen avbryta förfarandet först när information från OLAF visade att OLAF bedrev en utredning även avseende denne tredje tjänsteman.

De enskilda personernas ansvar håller nu på att fastställas och verifieras, både inom ramen för de förfaranden som inletts av de franska rättsliga myndigheterna i Paris och inom ramen för de disciplinära förfarandena.

För att all information om eventuella bedrägerier och oegentligheter i framtiden skall kunna samlas in för en konsekvent och snabb bedömning informerade ordförande Prodi parlamentet om att han planerade inrätta ändamålsenliga strukturer som gör det lättare att varna kommissionen och ger kommissionsledamöterna bättre möjligheter att föreslå eventuella administrativa åtgärder.

5. Den 21 maj 2003 beviljade kommissionen den begäran som inkommit från de tjänstemän till vilka parlamentsledamoten hänvisar i sin fråga om att flyttas till andra tjänster medan utredningen pågår. Båda dessa personer har tillfälligt fått tjänster som rådgivare vid kommissionens generaldirektorat för personal och administration och deltar i projekt som är relevanta för kommissionens verksamhet.

6. Som framgår av det som tidigare sagts omfattade de disciplinära förfaranden som inleddes den 9 juli 2003 en tredje hög tjänsteman på Eurostat, som även han har flyttats till en tjänst som rådgivare. Även denne tjänsteman är i tjänst.

Samma dag flyttades flera chefer på Eurostat till tjänster som rådgivare inom Eurostat. Dessa omflyttningar var en försiktighetsåtgärd i syfte att skydda institutionens intressen och personal och inte någon disciplinär åtgärd.

Inga andra disciplinära förfaranden har hittills inletts. Om bevisen visar att nuvarande eller tidigare tjänstemän kan ha brutit mot budgetförordningen och tjänsteföreskrifterna kommer disciplinära förfaranden att inledas mot dem på normalt sätt, under iakttagande av principen om oskuld tills motsatsen är bevisad.

(¹) Kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 357, 31.12.2002.

(2004/C 78 E/0508)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3200/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Yttre raskännetecken som kriterium för om polisen eller tullen skall kontrollera personer som överskrider en av EU:s inre gränser eller inte

Eftersom det pågår arbeten i tunneln mellan Monacos järnvägsstation och den provisoriska stationen Montecarlo Country Club på franskt territorium kommer tågtrafiken på sträckan mellan Genua i Italien och Nice i Frankrike att vara avbruten från september till december 2003 och de tågresande transporteras med buss. På torsdagskvällen den 16 oktober 2003 konstaterade jag själv mellan kl. 19.15 och 19.45 att de resande från tåget IC 346 "Riviera dei Fiori" på sträckan Basel-Genua-Nice fick sitta en halvtimme och vänta i den ersättande bussen på stationsplatsen i den italienska gränsstaden Ventimiglia, eftersom det inför inresan i Frankrike skulle göras en personkontroll av det slag som annars utförs på de direktgående tågen, om överhuvud taget. Då hände det att den italienska polisen bara alltför tydligt valde ut dem som skulle kontrolleras utgående från deras ras, så att personer som såg ut att vara från Afrika eller Asien måste visa fram resehandlingar och ta ut sitt bagage ur lastutrymmet. Folk som såg ut att vara från Europa, Nordamerika, Australien eller Nya Zeeland fick däremot passera utan några som helst problem.

1. Kan kommissionen berätta om det brukar gå till så här och om detta stämmer överens med de arbetsmetoder som är avsedda att användas vid stickprovskontroller vid eller i närheten av inre gränser inom EU i de EU-medlemsstater som är med i Schengenavtalet?
2. Får det här till följd att personer som inte är bosatta inom EU och inte är medborgare i någon av EU:s medlemsstater, men har vit hudfärg, mycket lättare kan överskrida EU:s inre gränser än personer som är medborgare i någon medlemsstat men på vilka det syns att deras förfäder kommit från någon annan världsdel? Tycker kommissionen sådant är önskvärt?
3. Vilka förändringar strävar kommissionen efter att uppnå i denna praxis som tydligen utvecklats och går ut på att personer väljs ut enligt sitt utseende? Vad ges det för stimulans till dessa förändringar faktiskt åstadkoms inom EU? Har kommissionen någon möjlighet att uppnå detta utgående från det nuvarande fördraget eller måste rådet först göra nya insatser i frågan?

Svar från Antònio Vitorino på kommissionens vägnar

(24 november 2003)

Kommissionen har begärt att få nödvändiga upplysningar från de italienska myndigheterna för att kunna svara på parlamentsledamotens fråga.

Kommissionen kommer så snart som möjligt meddela parlamentsledamoten om resultatet av sina efterforskningar.

(2004/C 78 E/0509)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3204/03
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Kommersiellt utnyttjande av skyddade arter i Grekland

Miljöorganisationer och vetenskapliga instanser har enligt en artikel i tidningen To Vima (av den 5 oktober 2003) avslöjat att det grekiska jordbruksministeriet gett ett företag tillstånd att i kommersiellt syfte infånga sällsynta och skyddade arter som lever i Greklands natur (fåglar, sköldpaddor, ormar, kameleonter m.fl.), detta utan restriktioner med avseende på tillfångatagande, transporter eller fortsatta livsvillkor.

1. Hur ser kommissionen på detta? Och vad anser kommissionen om att det i de beviljade tillstånden, enligt uppgift, står att dessa arter är i "offentlig ägo".

2. Hur säkerställs efterlevnaden av artikel 5 i direktiv 79/409/EEG ⁽¹⁾, enligt vilken det är förbjudet att tillfångata alla vilda fågelarter, utom sådana som upptas i förteckningen över arter som får jagas?

3. Känner den kommitté som bildats i enlighet med artikel 14 i förordning (EG) nr 338/97 ⁽²⁾ (CITES), och som bär ansvar för att säkra genomförandet av förordningen, till den här frågan? Deltar Grekland i den här kommittén? Efterlevs artikel 8.1 i ovan nämnda förordning?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 61, 3.3.1997, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att den, med anledning av ett klagomål (nr 2003/4831) angående det grekiska jordbruksministeriets beviljande av tillstånd för fångst och uppfödning av ett antal vilda grekiska arter som omfattas av bilaga IV till rådets direktiv 92/43/EEG ⁽¹⁾, har inlett ett förfarande för att undersöka om denna praxis uppfyller kraven i artiklarna 12 och 16 i nämnda direktiv.

Det erhållna klagomålet berörde emellertid inte fångst av fåglar och ärendet har därför hittills inte satts i samband med rådets direktiv 79/409/EEG ⁽²⁾. Kommissionen kommer emellertid att ta upp även denna fråga med de grekiska myndigheterna. Om det visar sig att man har utfärdat tillstånd för fångst av exemplar av fågelarter som är skyddade enligt direktiv 79/409/EEG kommer detta att diskuteras. Kommissionen vill försäkra parlamentsledamoten om att den kommer att fortsätta att undersöka klagomålet och att den inte kommer att tveka att vidta alla erforderliga åtgärder för att se till att Grekland följer gemenskapslagstiftningen.

Vad gäller den eventuella överträdelsen av rådets förordning (EG) nr 338/97 ⁽³⁾ (CITES), är handel med de arter som är upptagna i bilagorna A, B och C tillåten enligt artiklarna 5 och 8 i denna förordning, under förutsättning att de har tagits från sin naturliga miljö i enlighet med gällande lagstiftning i medlemsstaten i fråga. Det kan således endast bli tal om en överträdelse av förordningen om handeln avser arter som förtecknas i förordningen (inte andra arter) och endast om det kan visas att de grekiska myndigheterna utfärdat tillstånd för dessa arter i strid med den grekiska lagstiftningen eller rådets direktiv 92/43/EEG.

Kommissionen kommer att handlägga detta ärende i enlighet med de standardförfaranden som tillämpas vid klagomål och har inte för avsikt att ta upp det i den efterlevnadsgrupp som inrättats enligt artikel 14.3 i rådets förordning (EG) nr 338/97. Denna grupp är inte en kommitté till vilken man kan lämna in klagomål om medlemsstaternas påstådda överträdelser, utan ett forum för medlemsstaternas tillsynsmyndigheter (polis, tullmyndigheter osv.) där de kan diskutera och utbyta information om tekniska frågor av gemensamt intresse för att förbättra efterlevnaden av CITES-förordningen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar.

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem, EGT L 61, 3.3.1997.

(2004/C 78 E/0510)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3207/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Peroxid i tandkräm

Europeiska kommissionen planerar att ge tillstånd för att höja peroxidhalten i kosmetiska produkter från 0,1 till 6 procent, och detta för att tillåta nya tandvårdsprodukter på marknaden.

Peroxid är i sig farligt. Det är anledningen till att Japan och Brasilien nyligen förbjudit peroxid i dessa sammanhang, särskilt som det finns säkrare alternativ utan peroxid för att göra tänderna vitare. Även amerikanska tandläkarorganisationen Dental Association varnar för produkter med en hög peroxidhalt som kan angripa tänderna och orsaka magproblem.

Även WHO har uttryckt oro över att peroxid förekommer i kosmetiska produkter.

Anser inte kommissionen – med stöd av försiktighetsprincipen – att en höjning av halten peroxid knappast gynnar (folk)hälsan?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

Ett av huvudmålen för rådets direktiv 76/768/EEG⁽¹⁾ är att skydda folkhälsan. Därför anges i direktivet som allmän princip att bara kosmetiska produkter som inte är skadliga för människors hälsa kan släppas ut på marknaden (artikel 2 i direktivet). För att säkerställa detta har åtgärder vidtagits, till exempel får inte vissa ingredienser ingå i kosmetiska produkter (bilaga II i direktivet) och vissa ämnen får bara användas upp till en högsta koncentration eller enligt vissa villkor (bilaga III i direktivet). Under referensnummer 12 i bilaga III regleras väteperoxid samt andra föreningar eller blandningar som släpper ut väteperoxid, däribland karbamidperoxid och zinkperoxid i munhygienprodukter till en högsta tillåtna koncentration på 0,1 %.

Vetenskapliga kommittén för kosmetika och icke-livsmedelsprodukter avsedda för konsumenter har i uppdrag att med ledning av vetenskapliga uppgifter yttra sig i frågor som gäller konsumenthälsa och säkerhet i samband med kosmetika. Kommissionen bad kommittén att bedöma om högre koncentration av väteperoxid och andra föreningar som släpper ut väteperoxid är säkra för att användas i produkter som gör tänderna vitare. Dessa produkter tillhör en annan kategori kosmetiska produkter än munhygienprodukter.

I sitt yttrande som Vetenskapliga kommittén antog vid sitt 21:a plenarmöte den 17 september 2002 sade kommittén att "halten av väteperoxid i produkter som gör tänderna vitare bör inte överskrida 6 % (förekomst eller utsläpp) med en gräns på högst 50 mg väteperoxid per dag. Användningen av produkter som gör tänderna vitare rekommenderas inte före eller direkt efter tandläkarbehandling. Tidigare skada på vävnader eller samtidig tobaksanvändning eller alkoholkonsumtion kan öka väteperoxidens toxiska effekter. Allmänt sett pekar beläggen på att en korrekt användning av agens som gör tänderna vitare och som innehåller 0,1 till 6,0 % väteperoxid (eller motsvarande för ämnen som släpper ut väteperoxid) är säkra om den sker under övervakning av tandläkare."

Med ledning av detta yttrande avser kommissionen att vidta åtgärder för att anpassa bilaga III i direktiv 76/768/EEG.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter, EGT L 262, 27.9.1976.

(2004/C 78 E/0511)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3212/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Beskyllningar i brittisk tidning om ekonomisk gråzon i kommissionens finansiering

Enligt uppgifter i den brittiska tidningen Daily Telegraph av den 24 september 2003 har kommissionens vice ordförande Neil Kinnock erhållit en skrivelse innehållande anklagelser om grå ekonomi som, enligt

artikeln, uppdagats av OLAF i samband med beviljande av gemenskapsstöd till grekiska företag. Artikelförfattaren (Ambrose Evans-Pritchard) uppger att det i skrivelsen hänvisas till de påtalade oegentligheterna vid Eurostat som kallas närapå försumbara i relation till det som nu uppdagats av OLAF i anslutning till kontrakten med några grekiska företag.

Existerar en sådan här skrivelse till Kinnock? Vem har undertecknat den och vad exakt står det i den? Hur stora oegentligheter är det fråga om (detaljerade uppgifter önskas) och vilka grekiska företag (namns nämnande) är det fråga om? Vilka åtgärder har kommissionen redan vidtagit och vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att grundligt reda ut denna fråga som på ett ofördelaktigt sätt påverkar bilden av Grekland?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Ett anonymt brev adresserat till en parlamentsledamot innehållande påstådda oegentligheter överlämnades helt korrekt till den kommissionsledamot som är ansvarig för personal och administration, vice ordföranden Neil Kinnock, den 4 september 2003.

Samma dag överlämnade Neil Kinnock det anonyma brevet enligt det fastställda förfarandet till OLAF:s generaldirektör Franz-Hermann Brüner för undersökning och uppföljning och informerade sedan parlamentsledamoten om detta. Kommissionen upplyste naturligtvis inte vid någon tidpunkt pressen om detta brevets existens.

OLAF gjorde en bedömning som bl.a. omfattade en närmare undersökning av de dokument som nämns i brevet.

Resultatet av OLAF:s bedömning är att anklagelserna var ogrundade. Kommissionen anser inte att någon persons, något företags eller ännu mindre en medlemsstats anseende bör ta skada av anonyma anklagelser av detta slag, när varken OLAF:s undersökningar eller det berörda generaldirektoratets interna kontroller har kunnat visa på något som styrker anklagelserna.

Resultatet av OLAF:s undersökning har sänts till den parlamentsledamot som överlämnade det anonyma brevet till Neil Kinnock.

Kommissionen tar all information som kan leda till att tjänstefel uppdagas på allvar och denna överlämnas till lämplig utredande myndighet. Missbruk av systemet för anmälning av påstådda förseelser är dock slöseri med utredarnas värdefulla tid och kan få ansvariga personer att avhålla sig från att anmäla berättigade misstankar.

Kommissionen är därför angelägen om att få uppgifter som kan leda till att den anonyma brevskrivarens identitet avslöjas.

(2004/C 78 E/0512)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3216/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Lagring av farligt avfall i Grekland och brott mot miljölagstiftningen

Enligt kommissionsledamot Wallströms svar på min fråga (P-2724/03⁽¹⁾) uppgår den totala mängden farligt avfall som årligen produceras i Grekland till 392 539 ton. Men då hon i samma svar även lät förstå att kommissionen inte känner till var det farliga avfallet lagras och deponeras uppstår legitima frågetecken beträffande var det farliga avfall, som med tiden säkert överstiger en miljon ton, slutligen hamnar.

1. Vilka myndigheter är det som ansvarar för beviljande av tillstånd för insamling, bortskaffande och tillfällig lagring av farligt avfall, hur många tillstånd har beviljats och hur stora mängder avser dessa beviljanden?
2. I vilken utsträckning har man installerat inrättningar för tillfällig lagring, behandling, vidareutnyttjande och slutgiltigt deponering av farligt avfall, i enlighet med direktiv 75/442/EEG⁽²⁾?
3. Var deponeras det farliga avfallet till slut efter tillfällig lagring och hur tacklas förbudet mot att blanda olika kategorier av farligt avfall med ofarligt avfall – enligt bestämmelserna i direktiv 91/689/EEG⁽³⁾ – med tanke på att det i Grekland inte finns några lämpliga inrättningar för behandling eller lagring av farligt avfall?
4. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta, i egenskap av väktare av fördragen och sekundärlagstiftningen, för att se till att gemenskapens lagstiftning efterlevs? På vilket sätt kan den övervaka att det faktiskt bara är ofarligt avfall som deponeras på vanliga soptippar och hur kan den försäkra sig om att den information som de grekiska myndigheterna ger är riktig, eftersom det i grekisk press med jämna mellanrum förekommer påståenden om att lagringen sker utan övervakning?

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 132.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽³⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Utöver svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga P-2724/03⁽¹⁾ skulle kommissionen vilja fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet vid följande:

1. Enligt uppgifter från de grekiska myndigheterna till kommissionen i samband med rapportering i enlighet med rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall utfärdas tillstånd för bortskaffande och återvinning på nationell lokal nivå. Det krävs inte några närmare uppgifter om behöriga myndigheter för farligt avfall för rapporteringen.

Enligt uppgifter som de grekiska myndigheterna har översänt till kommissionen i enlighet med artikel 8.3 i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽²⁾, har en anläggning tillstånd för bearbetning av 12 000 ton per år av avfall inom ramen för återvinningsåtgärderna⁽³⁾ R 13 och en anläggning har tillstånd för åtgärder för slutligt omhändertagande D 15 (20 ton/år). Kommissionen har inga uppgifter om hur många tillstånd som utfärdats för insamling och transport av farligt avfall.

2. En bedömning av uppgifterna för år 2000 från de grekiska myndigheterna i december 2002 visade att ca 230 000 ton tillfälligt lagras på de platser där de produceras, i syfte att bortskaffas eller återvinnas. De grekiska myndigheterna understryker att det kontrolleras genom statlig tillsyn att folkhälsan och miljön skyddas.
3. Kommissionen har inga uppgifter om slutligt bortskaffande eller slutlig återvinning av det farliga avfall som för närvarande lagras tillfälligt. I den grekiska lagstiftningen om farligt avfall, dvs. ministerbeslut 19396/1546/1997, föreskrivs ett antal särskilda åtgärder för hantering av farligt avfall. Det står uttryckligen att anläggningar och företag som förfogar över, återvinner, samlar in eller transporterar farligt avfall, inte får blanda olika typer av farligt avfall eller blanda farligt avfall med andra typer av avfall. De grekiska myndigheterna har bekräftat att förvaltningsvillkoren för tillfällig lagring på produktionsplatsen hindrar blandning av avfallet med annat avfall (farligt eller annat avfall).

4. Eftersom kommissionen har fått ofullständiga uppgifter om vilka åtgärder de grekiska myndigheterna har vidtagit för att efterleva domstolens dom av den 13 juni 2002⁽⁴⁾ anser man från kommissionens sida att Grekland inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 228.1 i EG-fördraget. Kommissionen har översänt ett motiverat yttrande i enlighet med artikel 228.2 i EG-fördraget. I samband med detta kommer kommissionen att undersöka alla uppgifter som ger anledning att tro att Grekland inte tillämpar gemenskapslagstiftningen korrekt.

⁽¹⁾ EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 132.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

⁽³⁾ Enligt bilaga II i direktiv 75/442/EEG.

⁽⁴⁾ Dom av den 13.6.2002, kommissionen/Grekland, mål C-33/01, Rättsfallssamling s. 5447.

(2004/C 78 E/0513)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3218/03

från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Ovanliga sjukdomar: Evans syndrom

Är kommissionen medveten om de problem som barn med sjukdomen Evans syndrom ställs inför och de extrema och oroväckande svårigheterna i Europa när det gäller att finansiera medicinska forskningsprojekt om icke-genetiska ovanliga sjukdomar (inbegripet Evans syndrom), även när det handlar om lågbudgetprojekt?

Är kommissionen beredd att finansiellt stödja forskningsprojekt om Evans syndrom, bland annat projekt som finansieras av organisationerna "Association Française du Syndrome d'Evans (AFSE)" och "People in Search of a Cure for Evans Syndrome" i Frankrike respektive Förenade kungariket?

Enligt den EG-förordning på det läkemedelspolitiska området som avser säräkemedel skall grundläggande kunskaper om sjukdo mars fysiopatologiska aspekter inhämtas på förhand, något som för närvarande inte gäller för Evans syndrom. Gemenskapsåtgärder på området för ovanliga sjukdomar tar inte hänsyn till faktorer som dödstal eller sjukdomens påverkan på barn, och är i praktiken alltför selektiva då de utelämnar sjukdomar som inte tidigare varit föremål för forskning. Kommer kommissionen att med hänsyn till dessa problem upprätta en "global fond för ovanliga sjukdomar" – av det slag som redan finns på andra områden – i syfte att värna om den svages rätt?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(10 december 2003)

Forskning om sällsynta sjukdomar omfattas av prioritering 1, "Biovetenskap, genforskning och bioteknik för förbättrad hälsa", inom sjätte ramprogrammet. Konkurrensbaserade ansökningsomgångar för projekt med deltagande av tre självständiga rättssubjekt etablerade i tre olika medlemsstater eller associerade stater genomförs regelbundet inom arbetsprogrammen inom denna prioritering.

Även om denna prioritering är inriktad på genomik- och bioteknikforskning och Evans syndrom inte tycks ha någon genetisk grund, så kan kunskaperna om denna sjukdom öka genom forskning inom ramen för denna prioritering.

Två förslagsomgångar har redan utlysts under 2003.

Evans syndrom nämns visserligen inte uttryckligen i arbetsprogrammen för dessa första två ansökningsomgångar, men forskare som är intresserade av Evans syndrom kan ha utnyttjat möjligheten att delta i konsortier som lämnar in ansökningar avseende ämnen av betydelse för deras forskningsområde, som exempelvis följande ämnen:

- Samordning av forskning om sällsynta sjukdomar i Europa, med deltagande från forskarvärlden, små och medelstora företag och patientorganisationer.

- Läkemedel för barn.
- Särskilda stödåtgärder för att granska möjligheterna och utsikterna för cellbaserad behandling mot autoimmuna sjukdomar.

Ytterligare förslagsomgångar kommer att utlysas under 2004 och 2005. Ämnena för dessa förslagsomgångar kommer att utarbetas i samråd med forskarvärlden och med stöd av den vetenskapliga rådgivande kommittén och programkommittén för prioritering 1. Forskare som är intresserade av Evans syndrom kan så fort dessa förslagsomgångar utlysts kontrollera vilken möjlighet de har att delta i projekt av betydelse för deras område.

Sällsynta sjukdomar anges också vara viktiga inom gemenskapens nya åtgärdsprogram inom folkhälsoområdet (2003–2008). Enligt bilaga 2.3 i det nya programmet skall åtgärderna avseende sällsynta sjukdomar bland annat omfatta utveckling av strategier och mekanismer för informationsutbyte och förebyggande åtgärder. Enligt arbetsplanerna för 2003 och 2004 är de två hörnstenarna ett informationsutbyte genom ett europeiskt informationsnät för sällsynta sjukdomar samt utveckling av strategier och mekanismer för informationsutbyte och samordning på gemenskapsnivå, för att främja en kontinuitet i arbetet och det gränsöverskridande samarbetet. Projekt som kan ha relevans för Evans syndrom kan också stödjas inom detta sammanhang.

Kommissionen planerar inte att inrätta någon global fond för sällsynta sjukdomar.

(2004/C 78 E/0514)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3222/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Saknade personer

I svaret på min fråga E-1932/01⁽¹⁾ om kontakttjänster för saknade personer uppgav kommissionen att man för närvarande (september 2001) inriktar sitt arbete på försvunna barn och ungdomar.

Vilka åtgärder har vidtagits mot bakgrund av undersökningen av medlemsstaternas gällande bestämmelser på området (som skulle vara slutförd i början av 2002)?

Vilka åtgärder har vidtagits mot bakgrund av den resolution som Belgien lade fram om att inrätta nationella center och övervakningsorgan med uppgift att bekämpa bortrövande och sexuell exploatering av barn?

Vilka åtgärder har vidtagits mot bakgrund av att det vid den europeiska konferensen om förebyggande och bekämpande av människohandel som hölls i Bryssel i september 2002 rekommenderades en genomförbarhetsstudie om upprättandet av en europeisk databas över försvunna personer, en rekommendation som Europaparlamentet upprepade i sin nya resolution om Daphne II-programmet⁽²⁾?

⁽¹⁾ EGT C 40 E, 14.2.2002, s. 142.

⁽²⁾ P5_TA(2003)0366 – A5-0280/2003.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(3 december 2003)

Den studie som ledamoten hänvisar till finns nu tillgänglig under titeln "Child Abuse and Adult Justice – A comparative study of different European Criminal Justice Systems handling of cases concerning Child Sexual Abuse". Studien genomfördes i ett alleuropeiskt partnerskap på initiativ av Rädna Barnen i Sverige. Ett exemplar av denna studie har översänts direkt till ledamoten och till parlamentets sekretariat.

Vad gäller den resolution genom vilken rådet uppmanar kommissionen att ta initiativ till en undersökning om försvunna och sexuellt utnyttjade barn⁽¹⁾ inleddes ett projekt inom ramen för STOP-programmet 2002⁽²⁾. Projektets första del består i att studera hur utbredd problemet med försvunna och sexuellt utnyttjade barn är. Dess andra del handlar sedan om huruvida det finns organisationer inom det civila samhället i de olika medlemsstaterna som aktivt arbetar för åtgärder mot detta problem, och vilken roll och struktur dessa organisationer har. Projektets tredje del gäller de juridiska frågor som följer av dessa organisationers aktiva engagemang i kampen mot bortrövande och sexuellt utnyttjande av barn, i synnerhet frågan om de behöriga myndigheternas rätt att låta dem få del av konfidentiella uppgifter. En slutrapport förväntas den 31 mars 2004.

Som ett resultat av den europeiska konferens om förebyggande och bekämpande av människohandel som hölls i Bryssel i september 2003 rekommenderades att man borde inleda en genomförbarhetsstudie om möjligheterna att inrätta en alleuropeisk databas över försvunna personer. Denna rekommendation upprepades av Europaparlamentet i dess resolution om Daphne II-programmet⁽³⁾, och kommissionen redogjorde för sin ståndpunkt i denna fråga i motiveringen till det ändrade förslaget till Daphne II⁽⁴⁾. Kommissionens svar var att möjligheten att eftersöka försvunna personer och i synnerhet barn redan finns inbyggd i Schengens informationssystem (SIS) (se även artikel 97 i Schengenkonventionen). Denna möjlighet kommer att bibehållas vid utvecklingen av den andra generationens SIS. Kommissionen bedömer därför, med tanke på de funktioner som finns i SIS, att det inte finns några uppenbara skäl att överväga ett ytterligare system för detta ändamål, eftersom det skulle innebära en dubblering av det befintliga systemets funktioner och leda till betydande extrakostnader.

⁽¹⁾ EGT C 283, 9.10.2001.

⁽²⁾ Projekt 2002/STOP II/108.

⁽³⁾ P5_TA(2003)0366 – A5-0280/2003.

⁽⁴⁾ KOM(2003)616 slutlig.

(2004/C 78 E/0515)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3226/03

från Felipe Camisón Asensio (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Reform av tobakssektorn

Europeiska kommissionen föreslår att det direktstöd som gemenskapens tobaksproducenter erhåller skall skäras ned, en nedskärning som inte har någon motsvarighet i andra sektorer som nyligen reformerats eller väntar på reform. I Spanien räknar de berörda med att de efter denna reform kommer att erhålla i genomsnitt 45 procent och att de övriga 55 procenten kommer att gå till en omstruktureringsfond. Denna nedskärning av direktstödet skulle kunna äventyra inte bara många företags överlevnad utan också tobaksproduktionens framtid och de branscher som är beroende av denna. Detta skulle få allvarliga konsekvenser för sysselsättning i regioner såsom Extremadura där beroendet av denna verksamhet är mycket stort.

Kommissionen motiverar reformen med hälsoskäl och argumenterar att det är nödvändigt att minska tobakskonsumtionen. Med tanke på kommissionens ädla syfte skulle det vara logiskt att den hade en uppskattning av hur mycket konsumtionen skulle falla efter reformen. Skulle kommissionen kunna komma med någon vägledande siffra? Har kommissionen dessutom, eftersom reformen inte påverkar importerad tobak, för avsikt att införa till exempel någon tullåtgärd för att begränsa importen till EU?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

Den 18 november 2003 antog kommissionen ett förslag om ändring av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak⁽¹⁾.

Förslaget till reform innebär bland annat att dagens direktstöd till tobaksproducenter helt skall avvecklas under tre år.

Reformen kommer att inledas genom att dagens tobaksbidrag helt eller delvis överförs till rättigheter inom ramen för det samlade gårdsstödet. För gårdar med en produktion på upp till 3,5 ton kommer hela tobaksbidraget att överföras, eftersom de är de mest sårbara producenterna med begränsade möjligheter att ställa om produktionen till andra grödor. För segmentet mellan 3,5 ton och 10 ton kommer 75 procent av dagens tobaksbidrag att införlivas med det samlade gårdsstödet. De återstående 25 procenten skulle överföras till de föreslagna resurserna för omstrukturering.

När reformen genomförs för större tobaksproducenter kommer den del av dagens tobaksbidrag som omfattar segmentet över 10 ton att sänkas med en tredjedel i två steg de första två åren. I ett tredje steg kommer bidraget att sänkas till 45 procent och införlivas med det samlade gårdsstödet. För att undvika stora inkomständringar i jordbruksföretagen kommer de återstående 55 procenten att överföras till resurserna för omstrukturering. Detta kommer delvis att innebära en sänkning av stödet för dessa större producenter, men genom sin storlek har de större möjligheter att ställa om produktionen till andra grödor, och i sådana fall kan de erhålla omstruktureringsbidrag.

Budgetmedlen för tobakssektorn kommer att vara oförändrade, och den del som inte betalas ut i form av samlat gårdsstöd kommer att överföras till resurserna för omstrukturering. Dessa resurser kommer att användas för att förbättra infrastrukturen och stödja tobaksproducenter som vill ställa om sin produktion till andra grödor. I detta sammanhang bör noteras att resurserna kommer att användas i de tobaksodlande regionerna i de medlemsstater där resurserna samlas in.

Kommissionens viktigaste motiv för att lägga fram detta reformförslag har varit att säkra ett hållbart jordbruk inom tobakssektorn på längre sikt. Genom 2003 års reform av den gemensamma jordbrukspolitiken bryts bandet mellan produkt och stöd helt, vilket innebär att det gemensamma gårdsstödet blir ett verktyg för direkt inkomststöd. På denna grundval kommer tobaksstödet att införlivas med det gemensamma gårdsstödet tillsammans med bidragen för andra grödor som humle, olivolja och bomull. Kommissionen anser dock också att det är nödvändigt med en förbättrad sammanhållning mellan den gemensamma jordbrukspolitiken och EU:s konsument- och folkhälsopolitik. Undanröjandet av produktrelaterade stöd kanske inte har någon direkt påverkan på cigarettökningen på kort sikt, vilket också var slutsatsen i kommissionens omfattande konsekvensanalys som nyligen lades fram^(?), men det står helt klart att en förbättrad sammanhållning med folkhälsostategierna är nödvändig om man skall kunna behålla EU-medborgarnas förtroende.

På frågan om ett eventuellt införande av tullåtgärder för tobak är svaret att kommissionen inte avser att begränsa tobaksimporten till EU och inte heller ser någon anledning att göra det.

⁽¹⁾ KOM(2003) 698 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2003) 554 slutlig also available on <http://europa.eu.int/comm/agriculture/capreform>

(2004/C 78 E/0516)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3227/03

från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Indonesien

Ämnar kommissionen försöka övertala den indonesiska regeringen att ge nationella och internationella observatörer rätt att resa till Aceh, bland annat FN:s specialsändebud för mänskliga rättigheter och FN:s särskilda sändebud mot tortyr, för att undersöka försvinnandet av Abdussalam Muhmad Deli, en frivillig inom PB-HAM East Aceh (Pos Bantuan Hukum dan Hak Asasi Manusia, Human Rights and Legal Aid Post) som har saknats sedan söndagen den 11 maj 2003? Även Raja Ismails död bör undersökas. Raja Ismail var en frivilligarbetare för PB-HAM East Aceh i Aceh Tamiangdistriktet. Vad ämnar kommissionen göra för att skydda människorättsaktivisternas säkerhet i Aceh så att de kan fortsätta med sitt legitima och viktiga arbete utan att behöva vara rädda för brott mot de mänskliga rättigheterna?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(27 november 2003)

Situationen i provinsen Aceh är bekymmersam för Europeiska unionen. I ett nyligen avgivet yttrande har unionen och gemenskapen, som har delat ordförandeskap i den förberedande Tokyokonferensen för fred och återuppbyggnad i Aceh, uttryckt sitt bekymmer över den militära uppladdningen i denna provins. Man har också uttryckt förhoppningen om att den militära uppladdningen så snart som möjligt kommer att avslutas.

Unionens inställning är att under denna militära uppladdning söka påverka regeringen att verkställa sina åtgärder med så liten inverkan som möjligt på befolkningens välbefinnande och vidare att söka påverka regeringen att genomföra sina åtgärder på ett sådant sätt att humanitärt bistånd, återuppbyggnad av civila institutioner och upprätthållande av lag innefattas.

Kommissionen hoppas också att det mänskliga lidandet minimeras och att öppenheten om läget i Aceh förbättras. I detta avseende fortsätter kommissionen att begära att internationella organ och berörda icke-statliga organisationer som arbetar i humanitärt syfte ges tillträde till Aceh.

Gemenskapen upprepar sin utfästelse om Indonesiens territoriella integritet men är helt övertygad om att konflikten endast kan avslutas med en politisk lösning.

Kommissionens delegation i Jakarta övervakar noga utvecklingen i Aceh-provinsen i samarbete med medlemsstaternas representationer i Indonesien trots svårigheter att få pålitlig och verifierbar information. I samband med detta har kommissionen fått information från PB Ham Aceh Timur och från Kontras om försvinnandet av Abdussalam Muhamad Deli och mordet på Raja Ismail efter dennes bortförande i maj 2003.

De indonesiska myndigheterna uppsköt tyvärr i sista stund en nyligen planerad resa till Aceh som skulle ha gjorts av politiska rådgivare från flera ambassader.

Kommissionen har vid sammanträden som nyligen hållits i Indonesien uttryckt sin oro både till den indonesiske utrikesministern och till president Megawati Soekarnoputri och har understrukt behovet av att garantera den civilbefolkning som berörs av konflikten vederbörlig humanitär hjälp. Kommissionen anser att det är lika viktigt med närvaro av observatörer för bevakning av mänskliga rättigheter.

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att den kommer att fortsätta att bevaka situationen mycket noga. Den kommer att kräva att de indonesiska myndigheterna så snart som möjligt återvänder till förhandlingsbordet och samtidigt att oberoende humanitärt bistånd får ges på platsen.

(2004/C 78 E/0517)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3230/03

från Dorette Corbey (PSE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Stödprogrammen Interreg och Urban

De projekt som finansieras med hjälp av stödprogrammen Interreg och Urban kan allmänt räkna med stor uppskattning. De är ofta innovativa och just på grund av kravet att de samarbetande parterna/organisationerna måste komma från olika länder uppstår en positiv synergieffekt som bidrar till att skapa gemensamma värden.

Tyvärr har även negativa signaler nått mig, i vissa fall så allvarliga att de kan undergräva programmets och projektens positiva effekter. I många fall leder de till besvikelse och minskad motivation att lämna in nya förslag.

Klagomålen gäller framför allt den administrativa hanteringen:

- Det administrativa systemet är komplext, svårbegripligt och kostar oproportionerligt mycket tid, pengar och ansträngning.
- Den administrativa bördan har blivit ett oöverkomligt hinder för mindre organisationer och den tillåtna procentuella overheadkostnaden är för låg. Detta gäller tyvärr också för många organisationer från kandidatländerna.
- Ibland begärs ny information i sista stund innan en tidsfrist löper ut. Detta leder till enorma eftersläpningar avseende avveckling och betalningar.
- Bedömningarna av projektansökningarna ger intryck av godtycke. Hög kvalitet leder inte nödvändigtvis till beviljande, medan låg kvalitet inte alltid leder till avslag.

Jag inser till fullo att det är nödvändigt med noggranna rutiner för att förhindra förskingring och oegentlig användning av gemenskapens medel.

Inte desto mindre vill jag ställa följande frågor:

1. Känner kommissionen igen de ovan beskrivna negativa signalerna?
2. Finns det några rutiner inom avdelningarna för att fånga upp negativa signaler?
3. Vilka åtgärder har kommissionens avdelningar vidtagit för att förbättra och/eller förenkla sina administrativa rutiner?
4. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(13 januari 2004)

Kommissionen välkomnar parlamentsledamotens positiva kommentarer angående de projekt som erhåller stöd från gemenskapsinitiativen Interreg och Urban, särskilt deras nyskapande karaktär. Det finns ett stort intresse för båda programmen, vilket framgår av det stora antalet ansökningar och konkurrensen om att erhålla stöd.

Eftersom gemenskapsinitiativen utgör en del av strukturfonderna fungerar de i enlighet med samma regler. Detta innebär att förvaltningen av de individuella programmen, även inbjudningar att lämna förslag till projekt och urvalsförfarandet, åvilar den medlemsstat eller de medlemsstater som deltar i programmet.

Som en följd av denna decentralisering skiljer sig förfarandena och de administrativa systemen för dessa program mellan medlemsstaterna. Kommissionen har uppmanat alla medlemsstater att förenkla reglerna om förvaltning av programmen så mycket som möjligt. Kommissionen har också vidtagit andra åtgärder i ett försök att uppmuntra till förbättringar i genomförandet av programmen.

Kommissionen kan reagera på mottagen information genom att ta upp förvaltningsproblem informellt med den myndighet eller det sekretariatet som svarar för förvaltningen av enskilda program eller mera formellt i ett möte med programmets övervakningskommitté. Det är kommissionens erfarenhet att myndigheterna i medlemsstaterna har svarat positivt på konstruktiv kritik. Främjande av god praxis och erfarenhetsutbyte är möjliga i programmen Interact och Urbact.

Kommissionen har gjort avsevärda ansträngningar för att underlätta genomförandet av program under den aktuella perioden. Särskilt har kommissionen antagit ett meddelande om Förenkling, klarläggande, samordning och flexibilitet i förvaltningen av strukturpolitiken 2000–2006⁽¹⁾ med en rad åtgärder för att rationalisera ändring, rapportering och övervakning av program.

Den existerande legala ramen kommer att vara i kraft till den 31 december 2006. För den period som börjar år 2007 avser kommissionen att framföra ytterligare förslag för en förenklad ledning av europeiska program samtidigt som man respekterar principerna om sund och effektiv ledning.

⁽¹⁾ C(2003) 1255, 25.4.2003.

(2004/C 78 E/0518)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3232/03**från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen**

(27 oktober 2003)

Ämne: Uppdatering av budgetbeloppen

Kan kommissionen tillhandahålla följande uppgifter:

- taket i budgetplanerna för perioden 1988–2003,
- beloppet (i euro) för taket för egna medel för samma period,
- budgetgenomförandet av åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden för budgetåren 1988–2002?

Dessa budgetbelopp bör:

- uppdateras till 2004 års priser,
- inkludera samtliga ändringar som gjorts för varje enskilt år i fråga om det ursprungliga beloppet: tekniska anpassningar, ändringar, revideringar, användning av flexibilitetsmekanismen, och så vidare, med undantag av anpassningarna av villkoren för genomförande av utgiftskategori 2.

Skulle kommissionen också vilja redogöra för samtliga förändringar av var och en av de olika budgetplanerna sedan 1988 med den numera nedlagda budgethandboken som förebild?

Kompletterande svar**från Michael Schreyer på kommissionens vägnar**

(16 januari 2004)

De sifferuppgifter för perioden 1998–2003 som parlamentsledamoten frågar efter framgår av tabeller som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0519)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3236/03**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(3 november 2003)

Ämne: Utbildning av offentliga tjänstemän i ny teknik

Grekerna är övertygade om att landets offentliga tjänstemän inte är särskilt förtrogna med ny teknik och moderna informationssystem.

Kan kommissionen upplysa mig om följande:

1. Vilka uppgifter förfogar kommissionen över beträffande de grekiska offentliga tjänstemännens bruk av ny teknik?
2. Hur stor är kostnaden per capita i Grekland för introduktionen av ny teknik inom den offentliga sektorn? Vilken ställning intar Grekland i förhållande till de övriga medlemsstaterna?
3. Är kommissionen tillfreds med dessa uppgifter och, om inte, på vilket sätt ämnar den bidra till att främja en mer övergripande fortbildning av tjänstemännen och bidra till utvecklandet av bättre elektroniska allmänna tjänster riktade till medborgarna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Även om det har skett vissa förbättringar på senare tid håller kommissionen med parlamentsledamoten om att Grekland bör öka sina ansträngningar att främja användningen av ny teknik och moderna informationssystem inom den offentliga förvaltningen.

Enligt kommissionens uppgifter arbetar ca 270 000 tjänstemän inom den offentliga förvaltningen i Grekland. Antalet offentliga tjänstemän som använder datorer uppskattas till cirka 20 %. På senare år har stora ansträngningar gjorts för att förbättra denna situation. Bland annat har det installerats 10 000 datorer inom ramen för TAXIS-systemet och 2 500 inom moderniseringsprogrammet för tullen. Nyligen har också 3 500 datorer installerats i centren för medborgartjänster (KEP). Motsvarande antal offentliga tjänstemän har utbildats i användningen av de nya systemen.

Dessutom ger Europeiska socialfonden finansiellt stöd för sådana syften. I åtgärdsprogrammet "Informationssamhället" 2000–2006 ingår förbättring av den offentliga sektorns tjänster genom användning av informations- och kommunikationsteknik (IKT) som ett prioriterat område, och 850 miljoner euro har avsatts för detta ändamål. Programmet avser att öka antalet offentliga tjänstemän som använder datorer till 70 %. Det ska även bidra till en fullständig samordning av tjänsterna från alla offentliga förvaltningar, inklusive de lokala myndigheterna. Ett annat åtgärdsprogram, "Sysselsättning och yrkesutbildning", har som ett av sina mål att ge offentliga tjänstemän grundläggande färdigheter i informations- och kommunikationsteknik.

Dessutom kan nämnas att många grekiska forskningsorganisationer deltar i forskningen om e-förvaltning inom det EU-stödda forskningsprogrammet för ett användarvänligt informationssamhälle. Detta gör att den offentliga sektorn i Grekland kan hålla sig i förgrunden när det gäller den tekniska utvecklingen inom området för e-förvaltning.

(2004/C 78 E/0520)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3237/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Grekiska hushålls tillgång till Internet

De grekiska hushållens tillgång och uppkoppling till Internet är fortfarande begränsad – trots att Internetanvändningen ökat stort.

Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller de grekiska hushållens tillgång till och möjligheter att använda Internet? Vilken ställning intar Grekland i jämförelse med de övriga medlemsstaterna, räknat i procent (% av) när det gäller tillgång till Internet?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Nästan alla grekiska hushåll har de tekniska anslutningsmöjligheter som behövs för uppkoppling till Internet. Enligt kommissionens uppgifter har 99 % av hushållen fasta telefonanslutningar.

Däremot är den andel av hushållen som i realiteten är anslutna till Internet fortfarande relativt liten. Grekland intar här sista platsen bland EU:s 15 medlemsstater med omkring 12 % av hushållen anslutna (slutet av 2002). Genomsnittet i gemenskapen är 43 %.

När det gäller den sammanlagda andelen av Internetanslutningar (dvs. då förutom hushåll även andra enheter räknas in) är siffran för Grekland omkring 32 %. Landet ligger därigenom sist i Europa tillsammans med Portugal (35 %) och Frankrike (37 %). Genomsnittet i Europa är här 52 %.

(2004/C 78 E/0521)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3239/03**från Martin Callanan (PPE-DE) till kommissionen**

(3 november 2003)

Ämne: Fågeldödande på Malta

Med anledning av rapporter om att det på Malta förekommer illegal jakt på och tillfångatagande av fåglar i utbredd omfattning vill jag fråga vilka åtgärder kommissionen vidtagit för att garantera fullständig tillämpning och efterlevnad av fågeldirektivet (direktiv 79/409/EEG ⁽¹⁾) på Malta?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Som anslutningsland kommer Malta från och med den 1 maj 2004 att vara skyldigt att fullt ut genomföra det s.k. fågeldirektivet (79/409/EEG ⁽¹⁾) och se till att det efterlevs. En övergångsperiod har emellertid beviljats fram till och med den 31 december 2008 för fångst av sju finkarter. Kommissionen fortsätter att övervaka Maltas framsteg när det gäller fullgörandet av denna skyldighet och att avlägga regelbundna rapporter. Den senaste lägesbeskrivningen återfinns i den övergripande övervakningsrapporten från november 2003.

I denna övervakningsrapport drogs slutsatsen att Malta delvis uppfyller naturskyddskraven. Det noterades också att det krävs ytterligare insatser för att ta fram en förteckning över naturskyddsområden och särskilda fågelskyddsområden, bland annat för att slutföra samrådsförfarandet. Stora ansträngningar är också nödvändiga för att garantera ett bättre fullgörande av Maltas skyldigheter enligt fågeldirektivet. Det bör vara en prioritet för den maltesiska Ornis-kommittén att ta fram en strategi för detta.

Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka situationen under perioden fram till anslutningen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

(2004/C 78 E/0522)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3243/03**från Jan Wiersma (PSE) till kommissionen**

(3 november 2003)

Ämne: "Buy American Act" i Förenta staternas försvarsbudget

Känner kommissionen till att Förenta staternas försvarsbudget som lagts fram av representanthuset innehåller en lag som till stora delar tvingar Pentagon att köpa amerikanskt försvarsmaterial, den s.k. Buy American Act?

Vilken är kommissionens inställning till "Buy American Act" som ingår i den amerikanska Defence Authorization Bill FY 2004?

Vad har kommissionen gjort för att försöka hindra att denna lag antas?

I vilken utsträckning är denna lag ett brott mot internationella handelsöverenskommelser?

Vilka följder får antagandet av denna lag för Europas vapenindustri och för samarbetet mellan EU och USA beträffande vapentillverkning?

Vilka motåtgärder överväger kommissionen om denna lag slutligt antas?

Avser kommissionen, vid ett eventuellt antagande av denna lag, att råda EU-medlemsstaterna till samma sak som den planerade lagen tvingar Pentagon till?

Anser kommissionen att ett antagande av "Buy American Act" skulle sätta ytterligare press på de redan kärva relationerna med Förenta staterna?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Kommissionen har ingående följt förslaget till National Defence Authorisation Act for Fiscal Year 2004 sedan det lades fram av Förenta staternas representanthus i maj 2003. Kommissionen blev först uppmärksam på detta lagförslag genom en rekordartad spridning av "Buy American"-bestämmelser till sådana områden att detta eventuellt står i strid med Förenta staternas åtaganden inom ramen för WTO-avtalet om offentlig upphandling.

Situationen har utvecklats i rätt riktning sedan lagförslaget behandlades i representanthuset och senaten, där djup oenighet gjorde att förlikning krävdes och ledde till att Förenta staternas administration involverades. Rapporten från förlikningskonferensen antogs slutligen den 11 november 2003 och antogs omedelbart därefter av representanthuset och senaten. Lagförslaget lades fram för antagande av president Bush den 21 november 2003.

Kommissionen vidtog åtgärder för att motarbeta det ursprungliga förslaget. I början av september 2003 översände den en "verbalnot" till Förenta staternas administration och kongress, i vilken den gav luft åt sina farhågor och framhöll att vissa bestämmelser i lagförslaget kunde stå i strid med WTO-avtalet om offentlig upphandling. Chefen för kommissionens delegation i Washington skrev till utrikesministern och till ett antal ledamöter i representanthuset och senaten och framförde på nytt kommissionens motstånd mot att "Buy American"-bestämmelserna utvidgades. Kommissionsledamoten med ansvar för handel diskuterade även frågan med Förenta staternas företrädare i handelsfrågor, Robert Zoellick. I oktober 2003 skrev kommissionens ordförande Romano Prodi till Förenta staternas president George W. Bush och bad honom lägga in ett veto om lagen (i dess dåvarande lydelse) antogs av kongressen. Kommissionen anser att dessa upprepade påtryckningar har bidragit till att undanröja flera allvarliga brister i det ursprungliga förslaget. Som helhet betraktat kan slutresultatet till övervägande del anses vara tillfredsställande ur unionens synvinkel, i synnerhet eftersom det inte medger någon utbredd användning av undantag, vilket skulle ha lett till en hög grad av osäkerhet med avseende på rättsläget och lämnat ett brett utrymme för godtyckliga åtgärder.

Enligt initiativtagaren till lagförslaget, ordföranden för Armed Services Committee i representanthuset Duncan Hunter (kalifornisk republikan), var avsikten med det kapitel om upphandling som ingick i lagförslaget ursprungligen att stärka kapaciteten hos Förenta staternas försvarsindustrias och minska beroendet av utländska källor. Bland annat skulle lagförslaget i sin ursprungliga lydelse ha gjort det möjligt för försvarsministeriet att förbjuda inköp av varor tillverkade i länder som tillämpar begränsningar på vapenexport eller som inte stödde Förenta staternas operationer i Afghanistan eller Irak. Den slutliga versionen av lagförslaget innehåller en liknande bestämmelse, som dock ändrats så att ett eventuellt förbud när det gäller upphandling av varor endast skulle kunna tillämpas på länder som infört begränsningar av militär export till Förenta staterna på grund av dess krig mot terrorism. Detta skulle gälla begränsningar som införs efter lagens ikraftträdande (förbudet skulle alltså inte avse begränsningar som tillämpades under Förenta staternas militära operationer i Irak, så som ursprungligen föreslogs). För tillämpning av denna bestämmelse skulle det dessutom krävas att Förenta staternas administration säkerställer att den inte strider mot några gällande internationella förpliktelser, inbegripet enligt WTO-avtalet om offentlig upphandling.

Vissa andra föreslagna åtgärder, såsom höjningen av andelen varor som omfattas av "Buy American"-bestämmelserna (från nuvarande 50 % till 65 %) eller förbudet mot import av vissa varor som anses "avgörande för det nationella försvaret", har strukits i den slutliga versionen.

Den bestämmelse som utgör ett incitament för kontraktssinnehavare i Förenta staterna att använda verktyg eller maskiner som tillverkas i Förenta staterna vid tillverkningen av militär utrustning och ger en viss preferens åt leverantörer som använder sådana verktyg eller maskiner finns kvar i den slutliga versionen och utgör det största kvarvarande orosmomentet för kommissionen. Kommissionens farhågor när det gäller denna bestämmelse kommer att vara beroende av hur Förenta staternas administration tillämpar den, liksom det mera övergripande undantag i lagen enligt vilket Förenta staternas administration inte får

tillämpa dess bestämmelser på ett sätt som står i strid med Förenta staternas internationella förpliktelser, inbegripet enligt WTO-avtalet om offentlig upphandling. Kommissionen är medveten om att europeiska leveranser till Förenta staternas försvarsministerium av civila och militära varor potentiellt kan komma att omfattas av denna bestämmelse, om undantaget inte tillämpas korrekt. Av denna anledning har kommissionen för avsikt att följa genomförandet av dessa bestämmelser särskilt nog.

Liksom tidigare kommer kommissionen att ingående följa genomförandet av National Defence Authorisation Act for Fiscal Year 2004 och vidta alla åtgärder den anser lämpliga.

(2004/C 78 E/0523)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3250/03

**från Ruth Hieronymi (PPE-DE), Christa Prets (PSE),
Karin Junker (PSE), Raina Echerer (Verts/ALE)
och Maria Sanders-ten Holte (ELDR) till kommissionen**

(3 november 2003)

Ämne: Europeiska kommissionens hjälp till medlemsstaterna i samband med övergången till en öppen interaktiv standard för digitaltelevision

Obligatorium är ingenting önskvärt och bör alltid vara den sista utvägen. För att undvika obligatorium uppmanar vi Europeiska kommissionen att förklara på vilket sätt den ämnar bistå medlemsstaterna i arbetet med att, i enlighet med artikel 17.2 i ramdirektivet (direktiv 2002/21/EG⁽¹⁾), främja övergången till en öppen interaktiv standard för digitaltelevision, till exempel MHP.

Vad har kommissionen att förtälja om medlemsstaternas främjande av interaktivitet nu, när färre än 9 månader återstår tills tidsfristen för direktivets genomförande löper ut? Hur långt sträcker sig medlemsstaterna när det gäller att uppfylla direktivets stränga förpliktelse?

Kan kommissionen ange exakt datum för när den offentliggjorde sitt meddelande om de åtgärder medlemsstaterna vidtagit för att främja övergången till en öppen interaktiv standard?

Under debatten om driftkompatibilitet i kammaren den 26 september 2002 sade kommissionen att den tillhandahåller politiskt stöd om sektorn frivilligt tillämpar den här standarden (MPH). Vilka konkreta åtgärder har kommissionen vidtagit för att uppfylla det här löftet?

Vad ämnar kommissionen göra för att övervinna den rättsliga osäkerhet som råder bland nationella regleringsmyndigheter, programföretag och tittare, och som hindrar införandet av digitaltelevision? Kommer kommissionen att i klartext definiera vilka nationella åtgärder för införande av digitaltelevision som den uppfattar som oproblematiska med avseende på bestämmelserna om statligt stöd?

När ämnar kommissionen offentliggöra vilka kriterier den tänker använda för att bedöma driftkompatibilitet?

I vilket skede efter juli 2004 kommer kommissionen att börja förbereda förfarandet för att göra standarderna obligatoriska i enlighet med artikel 18.3 i direktivet, i händelse av att medlemsstaterna inte lyckats uppfylla sina förpliktelser? Inledandet av det här förfarandet skulle vara ett sätt att pressa medlemsstaterna till handling, genom att sända ut en signal om att sista utvägen nu verkligen skall väljas, om alla andra alternativ misslyckas.

Eller ämnar kommissionen förbli totalt passiv tills tidsfristen löpt ut, vilket den uppgett vid flera tillfällen tidigare i år, och därigenom riskera ett obligatorium och ignorera Europaparlamentets resolution av den 26 september 2002?

⁽¹⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

I sitt nyligen antagna meddelande om övergången från analoga till digitala sändningar⁽¹⁾, förklarar kommissionen fördelarna med digital-TV. Syftet med detta dokument är också att fastställa riktlinjer för medlemsstaterna i deras förberedelser för att uppfylla det krav som framgår av eEurope 2005: Ett informationssamhälle för alla⁽²⁾, nämligen att senast i slutet av 2003, offentliggöra sina avsikter när det gäller en möjlig övergång. Meddelandet bidrar till att öka rättssäkerheten genom den analys som görs av hur gemenskapsrätten, inbegripet bestämmelserna om statligt stöd, kan komma att påverka de nationella övergångsplanerna. Medlemsstaterna är redan medvetna om behovet av att anmäla initiativ som kan ge upphov till bekymmer med avseende på reglerna för statligt stöd. Kommissionen kan bekräfta att den redan har en anmälan och ett antal klagomål som har samband med digital-TV att hantera.

I ett tidigare meddelande om hinder för utbredd tillgång till informationssamhällets nya tjänster och tillämpningar genom öppna plattformar⁽³⁾, lade kommissionen fram sin vision av en värld med flera plattformar, där digital-TV utgör en av de viktigaste – kabel, satellit och markbunden teknik. Meddelandet underströk behovet av driftskompatibilitet och värdet av öppna standarder, och påpekade att gemenskapslagstiftningen tillåter att tredje part får tillgång till API-teknik (gränssnitt för tillämpningsprogram) enligt det nya regelverket för elektronisk kommunikation. Meddelandet pekar också på att ett företags beslut att övergå till ett öppet andra generationens API, exempelvis "Multi-media Home Platform" (MHP), från immaterialrättsligt skyddad teknik, bör bygga på en hållbar affärsstrategi där hänsyn tas till befintliga investeringar och kundernas föränderliga behov.

Dessutom har kommissionen tagit initiativet till uppdraget 331 som ålägger de europeiska standardiseringsorganen att utarbeta ett arbetsprogram för standardisering som ska främja ett effektivt genomförande av artikel 18 i ramdirektivet⁽⁴⁾ (om samverkan mellan digitala interaktiva televisionstjänster) i alla medlemsstater. Detta kommer att fastställa tilläggsstandarder för MHP som kommer att stödja samverkan och bland annat underlätta övergången till MHP.

Den förestående granskningen av samverkan mellan digitala interaktiva televisionstjänster som framgår av artikel 18.3 i ramdirektivet har också påverkat marknadsaktörerna. Inom Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (ETSI) pågår för närvarande en standardiseringsprocess avseende MHEG5-API⁽⁵⁾, som erbjuder både en hög samverkansnivå med MHP och lägre genomförandekostnader.

Dessa åtgärder har vidtagits utöver de initiativ som togs tidigare för att främja samverkan mellan de interaktiva televisionstjänsterna, vilka räknades upp i svaret på den muntliga frågan H-0449/2002 som ställdes av Astrid Thors under frågestunden vid parlamentets sammanträde i juni 2002⁽⁶⁾.

Medlemsstaterna har också uttalat sitt stöd för samverkan och uppmuntrar öppenhet. Telekomkommunikationsrådet antog den 20 november 2003 slutsatser om öppna plattformar inom digital-TV och tredje generationens system för mobil kommunikation, och bad medlemsstaterna att stödja kommissionen i dess ansträngningar att lägga fram standardiseringsprogrammet samt välkomnade kommissionens avsikt att genomföra ett offentligt samråd om samverkan mellan digitala interaktiva televisionstjänster, som en del av dess granskning av i vilken utsträckning man uppnått driftskompatibilitet och valmöjlighet för användarna med avseende på digitala televisionstjänster i medlemsstaterna.

Medlemsstaterna har olika åsikter om hur driftskompatibilitet ska uppnås. I medlemsstater där marknaden för digital-TV är mindre utvecklad förordas införande av MHP. I medlemsstater där man i stor utsträckning använder tidigare API-teknik görs gällande att det skulle bli alltför dyrt att ersätta de 32 miljoner digitalboxar som redan används inom EU, och att det finns andra sätt att uppnå den samverkan som krävs för att ge användarna valfrihet. Det standardiseringsuppdrag som hänvisas till ovan kommer att innebära fortsatt dialog med industrin om hur man uppnår driftskompatibilitet.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att främja frivillig tillämpning av MHP-standarderna. Kommissionen anser att genomförandet av MHP-standarderna är det uppenbara valet för att uppnå driftskompatibilitet. Såsom meddelades vid Europaparlamentets plenarsession den 12 december 2001, kommer kommissionen att granska om samverkan och valfrihet för användarna har nått en tillfredsställande nivå i medlemsstaterna. Om så inte är fallet, kan kommissionen komma att föreslå obligatoriskt

införande av relevanta europeiska standarder. När det gäller vilka kriterier som ska användas för att bedöma driftskompatibiliteten kommer kommissionen att beakta de kriterier som specificeras i ramdirektivet 2002/21/EG, samt även behovs- och proportionalitetsprinciperna. Kommissionen planerar att inom den närmaste tiden inleda ett offentligt samråd, och att, i linje med sitt åtagande, fatta beslut om slutgiltig inställning i juli 2004.

(¹) KOM(2003) 541 slutlig, punkterna 2.1.3 och 2.2.1.

(²) KOM(2002) 263 slutlig.

(³) KOM(2003) 410 slutlig.

(⁴) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002.

(⁵) Förslag ETSI ES 202 184.

(⁶) Muntligt svar, 11.6.2002.

(2004/C 78 E/0524)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3259/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(4 november 2003)

Ämne: Stank från soptipp i Ano Liosion

Enligt klagomål från invånarna i Petroupolis kommun och från själva kommunen sveper stankvågor från soptippen i Ano Liosion nu och då över kommunen och det omkringliggande området. För folkhälsan i området medför den här omständigheten allvarliga risker, då livskvaliteten och utvecklingen i området undergrävs från många håll. Invånarnas oro förstärks ytterligare av det faktum att man på soptippen i Ano Liosion utan övervakning deponerar flytande avfall från Psittalia och från det biologiska reningsverket i Metamorfosi, under tiden som möjligheterna att deponera avfall i det närliggande stenbrottet Mousamas undersöks.

Känner kommissionen till det som ovan anförs? På vilket sätt ämnar den ingripa för att bidra till en lösning på problemet, tills det att de nya anläggningarna för avfallsdeponering blir klara?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Kommissionen fick genom klagomål kännedom dels om driften av soptippen i Ano Liosia, dels om problemet med avloppsslammet från reningsverket i Psyttalia.

Driften av soptippen i Ano Liosia är direkt kopplad till att man här deponerar avloppsslam från reningsverket i Psyttalia. De grekiska myndigheterna har ombetts informera kommissionen om driftsförhållandena för tippen och förklara hur det kunde komma sig att avfallsberget rasade den 10 mars 2003. Kommissionen fortsätter att utreda klagomålen för att ta reda på om tippen är förenlig med gemenskapens miljölagstiftning.

När det gäller reningen av avloppsslammet från anläggningen i Psyttalia anser kommissionen att de grekiska myndigheterna inte har vidtagit nödvändiga åtgärder för att skydda människorna och naturen när avfallet från Psyttalia återanvänds inom den anläggning där det producerats, antingen för att återvinnas eller förstöras.

Med tanke på att det inte är förenligt med kraven i rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽¹⁾ och rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽²⁾, ändrat genom rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991⁽³⁾ att avlägsna avlägsna slammet från Psyttalia genom att frakta det till den redan överbelastade soptippen i Ano Liosia, har kommissionen inlett överträdelseförfarandet i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Ett motiverat yttrande sändes till Grekland i juli 2003. I sitt svar på det motiverade yttrandet bemöter de grekiska myndigheterna kommissionens kritik genom att lägga fram sina egna synpunkter. Kommissionen granskar just nu svaret från de grekiska myndigheterna. Kommissionen kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att gemenskapens miljölagstiftning efterlevs.

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

⁽³⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

(2004/C 78 E/0525)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3274/03

från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Miljökonsekvenser i samband med anläggandet av konstgjorda stränder i La Caleta de la Guirra, Antigua kommun (Fuerteventura, Spanien)

I La Caleta de la Guirra i Antigua kommun (Fuerteventura) pågår byggnadsarbeten för anläggande av konstgjorda stränder i ett kustområde som är offentlig mark. Genom dessa anläggningsarbeten har man förstört ett ur naturskyddssynpunkt mycket värdefullt kustområde, med stora bestånd av marina arter och fiskar (bland annat en liten kräftart som utgör papegojfishens föda). Både stannfåglar och flyttfåglar använder detta enastående område som rast- och viloplats eller för att bygga bo: kanariebuskskvätta, smutsgam, ökentrumpetare, ökenlöpare, mindre strandpipare, roskarl, snäppa, silkeshäger, rallhäger och flamingos. Under arbetets gång har man även upptäckt viktiga paleontologiska fynd, som enligt erkända paleontologer vid Kanarieöarnas universitet är de mest rikhaltiga och största lämningarna hittills på Fuerteventura. Fynden inkluderar en mångfald marina fossil som är över 100 000 år gamla. Ända sedan slutet av 2002 håller de tunga maskinerna på att förstöra kusten samtidigt som dessa lämningar utplånas genom att man gräver upp tonvis med fossilt material som sedan transporteras iväg till okänd ort. Miljöpartiet De gröna på Kanarieöarna har påtalat detta för öns myndigheter liksom för de autonoma och statliga myndigheterna och begärt att arbetena skall stoppas, i enlighet med lag 4/1999 av den 15 mars 1999 om bevarande av Kanarieöarnas historiska arv. Trots detta fortsätter arbetena, samtidigt som allt fler fynd görs. De gröna har även gjort en anmälan med begäran om att stoppa arbeten till miljödomstolen och till brottmålsdomstol nr 2 i Puerto de Rosario. Miljöministeriet (se beslut 7039 i "Boletín Oficial del Estado" (den spanska motsvarigheten till Post- och Inrikes Tidningar) nr 88 av den 12 april 2002) har beslutat att det inte krävs någon miljökonsekvensbedömning i samband med det pågående projektet i La Guirra utan att ta hänsyn till de negativa rapporter som den erhöll i samband med de undersökningar som genomfördes. En miljökonsekvensbedömning borde tveklöst ha genomförts, med tanke på de paleontologiska lämningarna och eftersom områdets ekologiska värde inte har uppmärksammat tillräckligt (effekterna för den halofytiska kustvegetationen och tamariskdungarna och den täta vegetationen under vattenytan, ödeläggelse av det område där papegojfishens föda lever, en fiskart som är typisk för området och vars föda stadigt minskar).

Kan kommissionen vidta några åtgärder för att se till att det förfarande med en miljökonsekvensbedömning som faststälts i direktiv 97/11/EG⁽¹⁾ verkligen tillämpas?

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Kommissionen har kontrollerat att de spanska myndigheterna inte har utsett området där projektet ska genomföras till ett särskilt bevarandeområde som ingår i Natura 2000-nätverket och som ska omfattas av villkoren i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾.

Enligt de spanska myndigheterna ska en strandremsa på 600 meter iordningställas för att ge utrymme för badaktiviteter. Man ska dels bygga en vågbrytare, dels frakta mer sand till stranden. Denna typ av projekt finns med i bilaga II punkt 1.k i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985⁽¹⁾, ändrad genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

I enlighet med artikel 4.2 i ovannämnda direktiv skall medlemsstaterna, från fall till fall och på grundval av gränsvärden eller kriterier, eller en kombination av dessa, bestämma om ett projekt som anges i bilaga II skall vara föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10 i direktivet. För detta ändamål skall medlemsstaterna ta hänsyn till de urvalskriterier som anges i bilaga III till direktivet och som avser projektets särdrag, lokalisering och potentiella inverkan på miljön. Medlemsstaterna skall se till att allmänheten kan ta del av de behöriga myndigheternas bedömning.

I enlighet med resolutionen av den 14 mars 2002, har de spanska myndigheterna tagit ställning till om detta projekt borde vara föremål för en miljökonsekvensbedömning. De har kommit fram till att projektet sannolikt inte kommer att påverka miljön i någon större utsträckning och att en miljökonsekvensbedömning därför inte är nödvändig.

Mot bakgrund av tillgänglig information anser kommissionen att de spanska myndigheterna har följt bestämmelserna i ovannämnda rådsdirektiv avseende projektet i fråga.

(¹) EGT L 206, 22.7.1993.

(²) EGT L 175, 5.7.1985.

(2004/C 78 E/0526)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3275/03

från **Caroline Jackson (PPE-DE)** till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Förstörelse av de ryska skogarna

Den ryska regeringen ämnar enligt uppgift sälja stora delar av de ryska skogarna till privata avverkningsföretag. De här skogarna fungerar som stora koldioxidsänkor, och är de näst största efter regnskogarna i Amazonas. Är kommissionen medveten om situationen, och, om så är fallet, vad anser den att EU kan göra för att hindra ryssarna att driva en politik som kan ha omfattande skadliga effekter för miljön?

Svar från **Margot Wallström** på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Kommissionen saknar vetskap om att den ryska regeringen skulle ha några planer på att sälja av stora delar av de ryska skogarna till privata avverkningsföretag. Kommissionen har dock läst pressmeddelanden om Rysslands nya skogsvårdslag. Det förhållande att avverkningsstillstånd ges till företag, privata och andra, kan få negativa effekter för skogshushållningen i de berörda områdena, men det behöver inte nödvändigtvis vara så. Rysslands regering har i olika internationella forum utfäst sig att bedriva en hållbar skogshushållning, däribland på ministeriekonferenserna om skydd av Europas skogar. Kommissionen räknar med att Ryssland kommer att leva upp till sina utfästelser och vidta ändamålsenliga åtgärder.

(2004/C 78 E/0527)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3276/03**från Brian Simpson (PSE) till kommissionen**

(5 november 2003)

Ämne: Begränsningar av flyg till flygplatsen i Zürich

Kan kommissionen ange när den kan redogöra för de klagomål som flygbolaget Swiss lämnat in mot de tyska myndigheterna gällande dessas begränsningar av flyg till flygplatsen i Zürich?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Kommissionen har mottagit ett klagomål från de schweiziska myndigheterna angående tyska bestämmelser som kan påverka vissa förfaranden för landningar på Zürichs flygplats. Klagomålet har granskats mot bakgrund av ett avtal mellan gemenskapen och Schweiz, och den 5 december 2003 fattade kommissionen ett beslut i frågan i enlighet med de förfaranden som fastställs i avtalet och i förordning (EEG) nr 2408/92⁽¹⁾. I beslutet anges att Tyskland får fortsätta att tillämpa förordning nr 213 om tillämpning av de tyska flygtrafikbestämmelserna om fastställande av förfaranden för instrumentstyrda landningar och starter vid Zürichs flygplats, i dess ändrade lydelse enligt den första ändringsförordningen av den 4 april 2003. Kommissionens beslut kommer inom kort att offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen, EGT L 240, 24.8.1992.

(2004/C 78 E/0528)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3284/03**från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen**

(5 november 2003)

Ämne: Överbokningar på Air Frances flyg

Anser kommissionen att det är rättvist och/eller ekonomiskt oetiskt av flygbolag att neka passagerare med giltig biljett ombordstigning? Ämnar kommissionen göra en officiell undersökning av Air Frances regelbundna och konsekventa överbokningar av vissa flyg från Newcastle?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen känner till den allmänna frekvensen för nekad ombordstigning (omkring en passagerare av tusen drabbas), men har inte tillgång till några uppgifter om enskilda flygningar, som till exempel flygningen från Newcastle med Air France.

Kommissionen anser att nekad ombordstigning endast bör godtas om de passagerare som hindras från att flyga erhåller kompensation och bistånd. År 1991 antog gemenskapen rådets förordning (EEG) nr 295/91⁽¹⁾, som ålägger flygbolag som på flygplatser i medlemsstaterna nekar passagerare ombordstigning att ge dessa passagerare ekonomisk kompensation och låta dem välja mellan ersättning för biljettpriset, en alternativ flygresa och måltider och hotellövernattning, såsom är lämpligt. Detta var gemenskapens första åtgärd för skydd av passagerares rättigheter.

Tio år senare gjorde kommissionen en översyn av läget och konstaterade att det fortfarande var alltför vanligt med nekad ombordstigning – omkring 250 000 passagerare drabbades varje år – och att frekvensen måste minskas. Därför lade kommissionen 2001 fram ett förslag till ny förordning⁽²⁾ syftande till att minska förekomsten av nekade ombordstigningar. Enligt detta förslag skall flygbolagen när de tror sig behöva neka passagerare ombordstigning söka frivilliga som är beredda att ge upp sina platser i utbyte mot förmåner. Endast om det finns alltför få frivilliga skall flygbolagen ha rätt att neka passagerare ombordstigning mot deras vilja. Om så sker kommer de att behöva erbjuda dem höjd kompensation och bistå dem på samma sätt som enligt den gällande förordningen. Detta borde avsevärt minska antalet passagerare som nekas ombordstigning.

Den nya förordningen skulle också omfatta rättigheter för passagerare som drabbas av inställda flygningar eller betydande förseningar och den skulle omfatta både chartertrafik och reguljär trafik.

Det är kommissionens förhoppning att Europaparlamentet skall rösta för förlikningskommitténs kompromiss om detta förslag.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 295/91 av den 4 februari 1991 om införande av gemensamma regler om kompensation till passagerare som nekas ombordstigning på luftfartyg i regelbunden lufttrafik, EGT L 36, 8.2.1991.

(²) EGT C 103 E, 30.4.2002.

(2004/C 78 E/0529)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3285/03

från Pierre Jonckheer (Verts/ALE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Kolbrytning i dagbrott i Feixolín (Valle de Laciana, Spanien)

1995 inledde gruvföretaget Minero Siderúrgica de Ponferrada S.A. (MSP) verksamheten i dagbrottet i Feixolín. Detta dagbrott ligger 2 km från gruvan i Fonfría – vilken var föremål för frågorna E-1892/02⁽¹⁾, E-1431/03, E-1432/03⁽²⁾ och E-2858/03⁽³⁾ – och är därför i likhet med denna hemvist för brunbjörnen. Företaget begärde tillstånd för exploatering av Fonfría med hänvisning till att Feixolín var uttömt. Arbetet minskade kraftigt i omfattning och stod tidvis till och med helt stilla så snart arbetet hade påbörjats i gruvan i Fonfría i början av 2002, och det ansågs därför att Feixolín befann sig i en restaureringsfas. MSP återupptog emellertid den intensiva exploateringen av Feixolín under våren 2003, och kolbrytningen fortsätter att gå på högfart.

Detta dagbrott saknar alla nödvändiga tillstånd och deklarerationer om miljöförenlighet. Det accepterades av befolkningen eftersom de var okunniga om dess negativa effekter på miljön och eftersom MSP hade lovat att bevara arbetstillfällena. Detta löfte har dock inte infriats eftersom antalet arbetstillfällen har minskat från ca 2 500 till 1 000. Trots detta fortsätter MSP att hota de lokala och autonoma myndigheterna med att helt lägga ner verksamheten om företaget inte får tillstånd att driva dagbrott.

MSP fortsätter att erhålla omfattande ekonomiskt stöd för att upprätthålla gruvans lönsamhet⁽⁴⁾, men det företaget i själva verket gör är att minska kostnader genom dagbrottsverksamheten samtidigt som det lägger ner den traditionella gruvdriften. De fördelar som uppnås tack vare kostnadsminskningarna och det erhållna stödet kanaliseras till andra företag i samma grupp genom investeringar i maskiner och entreprenadtjänster. Dessa maskiner, som behövs för dagbrottsverksamheten, används även för annan verksamhet som inte har något med gruvdrift att göra, exempelvis vägbyggen och liknande som av en händelse ingår i nämnda företags verksamhet.

1. Hur mycket gemenskapsstöd har MSP erhållit och för vilken typ av verksamhet? Kan kommissionen undersöka om inte MSP olagligen har begagnat sig av det erhållna stödet?

2. Anser inte kommissionen att det beviljade stödet borde användas för att göra gruvan lönsam, det enda som kan bevara sysselsättningen, samt för att skapa hållbara verksamhetsalternativ som kan garantera områdets framtid, något som inte sker för närvarande?

3. Kan kommissionen i sin undersökning av MSP:s gruvors miljökonsekvens effekter även inkludera dagbrottet i Feixolín, med tanke på att Valle de Laciana av Unesco har utsetts till biosfärreservat?

(¹) EUT C 28 E, 6.2.2003, s. 149.

(²) Se s. 32.

(³) Se s. 180.

(⁴) Se E-0342/02, EGT C 205 E, 29.8.2002, s. 122. Företaget UNINSA ingår i likhet med MSP i företagsgruppen Victorino Alonso tillsammans med andra gruvföretag som den har köpt upp. Alla dessa har varit olönsamma.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Företaget Minería Siderúrgica de Ponferrada S.A. (MSP) erhåller varje år statligt stöd för kolproduktion. Stödet har beviljats av Spanien och godkänts av kommissionen.

MSP har beviljats driftsstöd under föregående år med följande belopp:

- 1998: 11 014 miljoner pesetas
- 1999: 9 924,26 miljoner pesetas
- 2000: 9 633,34 miljoner pesetas
- 2001: 8 934,84 miljoner pesetas
- 2002: 48 miljoner euro (7 986,44 miljoner pesetas)

Kommissionen har godkänt detta stöd efter att ha kontrollerat att företaget genomför en "plan för modernisering, rationalisering och omstrukturering" i syfte att förbättra företagets ekonomiska livskraft genom att minska produktionskostnaderna. Det stödbelopp som MSP erhåller per ton hör till de lägsta i unionen. Kommissionen känner inte till att det skulle förekomma något olagligt utnyttjande av detta stöd med avseende på de mål som fastläggs i beslut nr 3632/93/EKSG (¹).

2. Kommissionen godkänner gemenskapsstöd till kolindustrin i överensstämmelse med gällande lagstiftning. I framtiden kommer sådan lagstiftning att bygga på förordning (EG) nr 1407/2002 (²). I den förordningen fastläggs – för de produktionsenheter som har de gynnsammaste ekonomiska utsikterna – möjligheten att bidra till energitryggheten inom ramen för en hållbar utveckling. Ett sådant mål kan uppnås av såväl underjordsgruvor som dagbrottsgruvor, under förutsättning att man följer nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning i fråga om de grundläggande målen – sociala, ekonomiska och miljömässiga – vilka utgör en grund för en hållbar utveckling. Kommissionen kan inte blanda sig i företagets val av driftssystem, men övervakar efterlevnaden av gemenskapens lagstiftning.

När det gäller användningen av stöd för skapande av alternativa industriella verksamheter, är kommissionen positivt inställd till program för ekonomisk diversifiering i gruvdistrikten. De stöd som planeras i interventionssystemen till förmån för kolindustrin är dock uteslutande avsedda för produktion av kol, inte för diversifieringsverksamhet. När det gäller Spanien har kommissionen informerats om planen för åren 1998–2005 avseende alternativ utveckling av gruvområden. I denna plan är regional utveckling ett mål, såsom frågeställaren föreslår.

3. Kommissionen är för närvarande i färd med att kontrollera att de spanska myndigheterna har tillämpat gemenskapens miljölagstiftning på rätt sätt med avseende på detta företags verksamhet.

(¹) Kommissionens beslut nr 3632/93/EKSG av den 28 december 1993 om gemenskapsregler för statsstöd till kolindustrin, EGT L 329, 30.12.1993.

(²) Rådets förordning (EG) nr 1407/2002 av den 23 juli 2002 om statligt stöd till kolindustrin, EGT L 205, 2.8.2002.

(2004/C 78 E/0530)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3286/03**från Anne André-Léonard (ELDR) till kommissionen**

(5 november 2003)

Ämne: Harmonisering av lagstiftningen inom gemenskapen i fråga om förarbevis för fritidsbåtar

Europaparlamentet och rådet har nyligen ändrat direktiv 94/25/EG⁽¹⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar.

Detta direktiv tar sikte på att fritidsbåtarna skall vara konstruerade enligt vissa normer i miljöskydds- och säkerhetskänseende.

Det finns dock en annan beaktansvärd synvinkel, nämligen behovet av en harmonisering inom gemenskapen i fråga om förarbevis för fritidsbåtar.

Har kommissionen några planer på ett europeisk förarbevis? Om så är fallet: vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att utverka verkningfulla bestämmelser på detta område?

⁽¹⁾ EGT L 164, 30.6.1994, s. 15.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 december 2003)

Reglerna för förarbevis för fritidsbåtar ingår inte i gemenskapslagstiftningen utan omfattas helt och hållet av medlemsstaternas lagar. Den enda gemenskapsrättsakt som berör fritidssjöfart är Europaparlamentets och rådets direktiv 94/25/EG av den 16 juni 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar⁽¹⁾. Genom detta direktiv garanteras det att vissa miniminormer i fråga om säkerhet följs när fritidsbåtar byggs.

Däremot bör det påpekas att Förenta nationernas ekonomiska kommitté för Europa år 1998 antog sin resolution (ECE) 40 som syftar till internationell certifiering för dem som framför fritidsbåtar. Genom resolutionen införs ett harmoniserat system för ansökan om internationella certifikat hos myndigheterna i det land där den sökande är medborgare eller etablerad, utgående från det nationella förarbeviset. Det internationella certifikatet ger rätt att framföra fritidsbåt på inre vattendrag och i kustvatten i de land som antagit resolutionen.

Kommissionen håller på att granska användningen av det internationella certifikatet och kommer vid behov att vidta de åtgärder som behövs. I detta skede figurerar ärendet inte i kommissionens arbetsprogram.

⁽¹⁾ EGT L 17, 21.1.1997.

(2004/C 78 E/0531)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3288/03**från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen**

(5 november 2003)

Ämne: Företagsetableringar i kommunen Losser

Den nederländska kommunen Losser ligger vid gränsen till Tyskland. För närvarande upplever kommunen stora svårigheter med att få företag att etablera sig där. På den nederländska sidan om gränsen är det särskilt svårt att få tomt för ett småföretag. På tyska sidan finns det däremot tomter att tillgå. Företagare från kommunen Losser, som vill grunda ett företag på andra sidan gränsen, ställs dock inför andra lagar och bestämmelser som i hög grad försvårar deras etablering. I Anholt-avtalet, som för närvarande reglerar det gränsöverskridande samarbetet mellan nederländska och tyska regionala myndigheter, talas det inte om

några sammanjämkningar mellan tysk och nederländsk lagstiftning och där erbjuds inte heller någon möjlighet att välja. Några gränsöverskridande företagstomter kan inte heller anläggas på sådana ställen där detta inte är tillåtet enligt nederländsk regionalplanering.

Redan tidigare har jag betonat att gränsregionerna är försöksområden för ett integrerat Europa och att det just är där som det europeiska samarbetet konkret måste gestaltas genom en sammanjämkning av lagarna och myndigheternas föreskrifter.

1. Håller kommissionen med mig om att företagsetableringar invid eller tvärs över riksgränserna bör stimuleras just i gränsregionerna?
2. Håller kommissionen med mig om att det är av stor betydelse att lagstiftningen i ovannämnda områden sammanjämkas eller görs mer flexibel och är kommissionen beredd att ta initiativ för att stimulera medlemsstaterna att göra detta?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

1. I överensstämmelse med de riktlinjer som reglerar kommissionens initiativ Interreg, tillhör företagande och utveckling av småföretag och lokala anställningsåtgärder de prioriterade målen i europeiska program för gränsöverskridande samarbete.
2. Den aktuella generationen av samarbetsprogram för perioden 2000–2006 avser att främja utvecklingen av gemensamma, gränsöverskridande, övernationella och interregionala strategier och att övervinna de hinder som förekomsten av olika traditioner och olika nationella rättsliga och administrativa system utgör. Nationella rättsliga och administrativa system faller emellertid under medlemsstaternas ansvar förutsatt att gemenskapsrätten respekteras, t.ex. beträffande regler om inre marknaden eller konkurrensregler.

(2004/C 78 E/0532)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3289/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Portugisiska arbetare utan rättigheter i Nordsjön

Flera bl.a. portugisiska arbetare har i vissa fall i mer än tio års tid arbetat på plattformarna i den nederländska sektorn i Nordsjön för företaget Catering Logistic Management utan att ha tillerkänts samma rättigheter som de lokalanställda.

Det argument som används för att försvara denna diskriminering är ohållbart, nämligen att arbetstagarna ifråga har sin officiella hemvist i Portugal och att de arbetar i tvåveckorsintervall.

Det nederländska företaget skriver inte in dem i socialförsäkringssystemet, betalar inte deras resor och beviljar dem inga som helst sociala rättigheter (barnbidrag, arbetslöshetsunderstöd, arbetsskadeersättning m.m.).

Med tanke på att Nederländerna är en av Europeiska unionens medlemsstater hur kan man acceptera att nederländska företag bryter mot arbetstagarnas mest grundläggande rättigheter?

Vilka åtgärder kommer att vidtas för att se över situationen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(4 december 2003)

Kommissionen vill till att börja med understryka att medlemsstaternas nationella system för social trygghet samordnas genom förordning (EEG) nr 1408/71⁽¹⁾ för att personer som flyttar inom unionen ska garanteras en social trygghet under bästa förhållanden. Denna förordning innehåller bland annat en rad bestämmelser om vilken lagstiftning om social trygghet som ska tillämpas i situationer som berör två eller flera medlemsstater. Det handlar om bestämmelser av tvingande karaktär som inte gör det möjligt för den försäkrade att välja vilken lagstiftning om social trygghet han eller hon vill omfattas av.

För att kunna bestämma vilken lagstiftning som är tillämplig avser kommissionen att begära upplysningar av de nederländska myndigheterna för att kontrollera om det handlar om utsändning av arbetstagare för tillhandahållande av tjänster och om kraven i gemenskapsrätten har uppfyllts.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, EGT L 149, 5.7.1971.

(2004/C 78 E/0533)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3291/03

från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Övervakning i Portugal av genomförande av gemenskapsbeslut

Kommissionens beslut 2002/914/EG av den 24 juli 2002 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget och artikel 53 i EES-avtalet (Ärende Comp/29.373 – Visa International – Multilateral förmedlingsavgift) offentliggjordes i⁽¹⁾.

I beslutet begränsas nivån på Visas förmedlingsavgifter för användning av betal- och kreditkort inom euroområdet.

Av naturliga skäl bör förmedlingsavgifter för transaktioner inom de enskilda länderna vara lägre än för transaktioner inom euroområdet i stort, eftersom telefonkostnaderna är lägre. Kommissionen ombes, mot denna bakgrund, att besvara följande frågor:

1. Vilket organ eller myndighet ansvarar för genomförandet av detta beslut i Portugal?
2. Med beaktande av att det endast finns ett företag i Portugal – UNICRE, samägt av landets banker – som handhar praktiskt taget alla transaktioner med betal- eller kreditkort utfärdade i Portugal, vilket organ ansvarar för att EU:s beslut på detta område efterlevs?

⁽¹⁾ EGT L 318, 22.11.2002, s. 17.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 december 2003)

Genom beslut 2002/914/EG av den 24 juli 2002 har kommissionen, i enlighet med unionen konkurrensbestämmelser, undantagit vissa multilaterala förmedlingsavgifter (MIF) för betalning i andra länder med Visakort. Undantaget löper ut 2007.

För att besvara parlamentsledamotens frågor vill kommissionen först klargöra vissa aspekter på beslut 2002/914/EG. MIF är en interbanksavgift som uttas vid varje betalning med betalkort. I Visasystemet betalas avgiften till kortinnehavarens bank av detaljhandlaren. Detta är en kostnad för banken som i normala fall läggs över detaljhandlarna som en del av den avgift de erlägger till banken för varje Visa-kortbetalning. Standardnivån på multilaterala förmedlingsavgifter (Visa) för gränsöverskridande överföringar inom den europeiska regionen, som gäller om inte två banker kommer överens om något annat,

fastställs av Visas styrelse för EU-regionen (Visa EU Board) och har meddelats kommissionen för godkännande. Kommissionen beviljade undantag enligt artikel 81.3 i EG-fördraget sedan Visa hade lagt fram ett reformpaket. Undantaget beviljades först efter omfattande diskussioner och samråd med berörda parter. För det första åtog sig Visa självmant att sänka nivån på de multilaterala förmedlingsavgifterna för olika typer av privata bankkort. Vad gäller Visas betalningar för bankkort med uppskjuten debitering och kreditkort, kommer den viktade genomsnittsnivån på de multilaterala förmedlingsavgifterna att sänkas i etapper, för att slutligen hamna på 0,7 % 2007. För kreditkortstransaktioner kommer Visa omedelbart att införa en fast multilateral förmedlingsavgift på 0,28 euro. För det andra de multilaterala förmedlingsavgifterna begränsats så att de högst får motsvara kostnaderna för vissa särskilda tjänster som tillhandahålls av utfärdande banker, vilka enligt kommissionens uppfattning är att jämföras med tjänster som tillhandahålls av kortinnehavarbanker och som gynnar de detaljhandlare som i slutändan betalar de gränsöverskridande multilaterala förmedlingsavgifterna. För det tredje har Visa tillåtit medlemsbanker att på detaljhandlars begäran meddela nivån på de multilaterala förmedlingsavgifterna och hur stor procentandel var och en av de tre kostnadskategorierna står för.

1. Kontrollen av att Visa följer den ändrade ordningen för multilaterala förmedlingsavgifter för gränsöverskridande transaktioner hör i alla medlemsstater (alltså även Portugal) till kommissionens ansvarsområde. Om kommissionen skulle få reda på att villkoren i beslutet om undantag har överträtts, kommer generaldirektoratet för konkurrens att utreda frågan.

Det är viktigt att understryka att kommissionens beslut om undantag endast gäller gränsöverskridande betalningstransaktioner med privata Visakort vid försäljningsställen inom det europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Beslutet är inte tillämpligt på multilaterala förmedlingsavgifter för inhemska Visabetalningar i medlemsstaterna. I själva verket var det så att kommissionens bedömning av om den ändrade ordningen för multilaterala förmedlingsavgifter vid betalning med Visakort omfattades av undantag endast gällde gränsöverskridande betalningar inom ramen för Visas betalningssystem. En bedömning av Visa:s multilaterala förmedlingsavgifter för inhemska betalningar i Portugal skulle ha skett mot bakgrund av de annorlunda marknadsvillkor som gäller i medlemsstaten.

2. Gemenskapens konkurrenslagstiftning är tillämplig när det finns en uppenbar risk för att handeln mellan medlemsstaterna påverkas. Om det finns uppgifter som tyder på en eventuell överträdelse av gemenskapens konkurrenslagstiftning på den portugisiska kortmarknaden, kan dessa överlämnas till den nationella konkurrensmyndigheten eller till kommissionen.

En kopia av parlamentsledamotens synpunkter har översänts till den portugisiska konkurrensmyndigheten (Autoridade da Concorrência).

(2004/C 78 E/0534)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3294/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(7 november 2003)

Ämne: Kommissionens femte ramprogram

Hur planerar kommissionen att använda resultaten av sitt femte ramprogram om riktlinjer för unga män och kvinnor i fråga om medborgarskap och europeisk identitet (HPSE-CT-2001-00077)?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(12 december 2003)

I samband med den andra ansökningsomgången inom ramen för nyckelåtgärden "Att förbättra den socioekonomiska kunskapsbasen" i femte ramprogrammet erhöll projektet "Orientations of Young Men and Women to Citizenship and European Identity" (HPSE-CT-2001-00077) ekonomiskt stöd från gemenskapen på 995 000 euro över 36. Projektet samordnas av professor Lynn Jamieson från University of Edinburgh och går ut på en undersökning av hur en europeisk identitet uppstår och hur europeiskt medborgarskap byggs upp bland ungdomar i sex olika länder (fyra "gamla" och två nytillträdande medlemsstater).

Projektet pågår fortfarande, och det förväntas att man först kommer att kunna dra konkret nytta av de flesta projektresultaten under det sista projektåret. Projektets sista konferens äger rum i Bryssel i juli 2004. Då skall viktiga resultat och strategiska rekommendationer läggas fram, med särskild inriktning på beslutsfattarnas behov (institutioner, utbildningsmyndigheter och yrkesutbildningsorganisationer).

Forskningskonsortiet har för avsikt att sprida information och dra nytta av sina resultat genom att offentliggöra dem på två olika sätt, dels via projektets webbsida (<http://www.ed.ac.uk/sociol/youth>) där dokument och rapporter finns tillgängliga för allmänheten, och genom information till forskarvärlden och beslutsfattarna, och dels genom att upprätta kontakter med institutioner och aktörer på europeisk, nationell och lokal nivå (en förteckning över dessa kontakter skickas direkt till frågeställaren och Europaparlamentets generalsekretariat). Dessutom vill konsortiet utarbeta och sprida en strategisk vägledning med de viktigaste forskningsresultaten till alla utbildningsministerier i Europa och över alla förvaltningsnivåer.

Kommissionen hade bett projektsamordnaren att sprida forskningsresultaten i samband med den konferens om ungdom och delaktighet som generaldirektoratet för utbildning och kultur (DG EAC) och Europarådet gemensamt anordnade i Strasbourg mellan den 24 och 26 november 2003. Konferensen skulle bidra till genomförandet av vitboken om ungdom⁽¹⁾. Det förväntas vidare att det nära samarbetet mellan DG Forskning (RTD) och DG EAC kommer att leda till att forskningsresultaten kan påverka utbildningsstrategier och allmänhetens aktiva delaktighet. Slutligen kommer resultaten att vidarebefordras till Europaparlamentets utskott för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi och för kultur, ungdomsfrågor utbildning och media och idrott.

⁽¹⁾ KOM(2001) 681 slutlig.

(2004/C 78 E/0535)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3296/03

från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(7 november 2003)

Ämne: Expeditionsavgifter för uppehållstillstånd

Medborgare i Europeiska unionen råkar i Nederländerna regelbundet ut för dryga expeditionsavgifter då de anhåller om uppehållstillstånd. Så gick det för en tysk kvinna som sedan den 1 juli 2002 officiellt sambott med en nederländsk medborgare. Denna kvinna arbetade som gränsarbetare i Tyskland och blev ofrivilligt arbetslös den 31 maj 2003. Med stöd av artikel 71 i förordning 1408/71⁽¹⁾ får hon arbetslöshetsersättning från Nederländerna. Kvinnan fick lov att betala en expeditionsavgift på 430 euro för att få sitt uppehållstillstånd förlängt.

Kvinnan har två barn som bor med hennes före detta man (deras far) i Tyskland. Hon har aldrig någonsin arbetat i Nederländerna. Hennes sambo har alltid bott i Nederländerna och till och med mars 2001 varit egenföretagare där. Från och med april 2001 är han anställd hos ett tyskt företag (gränsarbetare).

1. Har Nederländerna rätt att årligen kräva 430 euro i expeditionsavgift för att förlänga ett uppehållstillstånd? Får det tas ut en sådan avgift också för ett uppehållstillstånd som utfärdats den 6 juni 2003 för att gälla på en viss tid om sex månader (fram till den 6 december 2003)?

2. Har Nederländerna rätt att årligen kräva 285 euro i expeditionsavgift för uppehållstillståndet för vartdera barnet, ifall den tyska mamman vill försörja sina barn i Nederländerna, alltså uppfostra dem tillsammans med sin nederländske partner?

3. I vad mån handlar det här om en kränkning av gemenskapslagstiftningen (artiklarna 13, 17, 18 och 39 i EG-fördraget och bl.a. direktiv 68/360/EEG⁽²⁾)?

Anmärkning: ett nederländskt identitetskort kostar 28,73 euro för egna invånare och nederländska medborgare.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

⁽²⁾ EGT L 257, 19.10.1968, s. 13.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Den nederländska lagstiftning som genomför EG-lagstiftningen om rätt till bosättning föreskriver att EU-medborgare som vistas i Nederländerna på grundval av EG-rätten kan få ett tillfälligt uppehållskort med högst fem års giltighetstid. Kortets giltighetstid beror på i vilken egenskap EU-medborgaren ansöker om det (arbetssökande, arbetstagare, person utan sysselsättning, studerande).

Såvitt framgår av den skriftliga frågan har den tyska medborgaren aldrig arbetat i Nederländerna och hon kan därför inte ha ansökt om ett uppehållskort enligt direktiv 68/360/EEG⁽¹⁾. Det framgår emellertid inte av frågan i vilken egenskap hon ansökte om uppehållskort i Nederländerna, när hon fortfarande hade ett arbete i Tyskland, och när hon senare ansökte om förlängning när hon blev arbetslös. Det kan tänkas att hon utövade sin rätt till fri rörlighet enligt direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning⁽²⁾ eller att hon ansökte om uppehållstillstånd enligt den nederländska lagstiftningen om familjeåterförening i egenskap av partner till en nederländare.

Oavsett i vilken egenskap en EU-medborgare ansöker om uppehållskort gäller enligt EG-lagstiftningen om fri rörlighet att uppehållskort skall utfärdas och förnyas gratis eller mot betalning av ett belopp som inte är högre än de avgifter och skatter som tas ut vid utfärdandet av identitetskort till ett lands egna medborgare. Enligt vad kommissionen känner till har avgiften för tillfälliga uppehållskort för EU-medborgare i Nederländerna höjts till 28 euro. Eftersom avgiften för identitetskort för nederländska medborgare är 28,77 euro är höjningen inte diskriminerande jämförd med kostnaden för nationella identitetskort. Bestämmelsen är alltså förenlig med EG-lagstiftningen.

Den nederländska lagstiftningen ger också möjlighet till ett permanent uppehållskort. Det kostar 226,89 euro enligt vad kommissionen känner till. Det är dock frivilligt för EU-medborgare att ansöka om denna dyrare handling.

Om den tyska medborgaren fick betala 430 euro för ett förlängt uppehållskort och 285 euro för varje barn, torde avgifterna överstiga vad som föreskrivs i den nederländska lagstiftningen. Kommissionen behöver dock mer utförliga uppgifter om saken för att kunna bedöma alla omständigheter i ärendet och ta kontakt med de nederländska myndigheterna.

Slutligen vill kommissionen påpeka att artikel 13 i EG-fördraget inte är tillämplig i detta fall, eftersom den endast ger en rättslig grund för att vidta åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 68/360/EEG av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer, EGT L 257, 19.10.1968 (svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 44).

⁽²⁾ EGT L 180, 13.7.1990 (svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 58).

(2004/C 78 E/0536)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3300/03**från Robert Sturdy (PPE-DE) till kommissionen**

(7 november 2003)

Ämne: Elektronisk skräppost där det begärs bankuppgifter från Afrika

Mot bakgrund av att det hela tiden har kommit in rapporter om sådan e-post och flera e-postmeddelanden av detta slag hela tiden kommer in på mitt e-postkonto vid parlamentet varje dag, kan kommissionen informera mig om vad kommissionen kan göra för att försöka sätta stopp för att sådan e-post kommer in på e-postkonton inom Europa, innan flera människor luras att lämna över uppgifter om sina bankkonton och blir snuvade på stora penningssummor?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

Frågeställaren frågar vad kommissionen kan göra för att försöka stoppa s.k. scam (bedräglig skräppost) där avsändaren, t.ex. från Afrika, begär uppgifter om mottagarens bankkonton.

Sådan e-post (även kallad advance fee fraud email – e-post-bedrägeri genom förskottsavgifter), är en särskild form av obeställd kommersiell e-post eller skräppost (spam). Sådan e-post är särskilt vilseledande och bedräglig, och avsändarna gör pengar på bekostnad av naiva e-postanvändare.

Kommissionen kan inte hindra användare från att lämna ut uppgifter om sina bankkonton. Däremot vidtar kommissionen åtgärder för att bekämpa spam i allmänhet, och scam synnerhet. När det gäller spam har man genom direktiv 2002/58/EG⁽¹⁾ om integritet och elektronisk kommunikation förbjudit icke begärd kommunikation inom hela unionen (utom under särskilda omständigheter). Tidsfristen för genomförande av detta direktiv löpte ut i slutet av oktober 2003. Kommissionen ber också att få hänvisa frågeställaren till svaren på följande skriftliga frågor om spam: E-1997/03 från Mihail Papayannakis⁽²⁾, E-2085/03 från Graham R Watson⁽³⁾ och E-2254/03 från Piia-Noora Kauppi⁽³⁾.

På grundval av detta nya system kommer kommissionen i ett kommande meddelande att definiera en rad ytterligare åtgärder som behövs för att göra det så effektivt som möjligt. De konkreta åtgärderna är inte enbart inriktade på ett effektivt genomförande av medlemsstaterna och på tekniska lösningar (t.ex. filtrering och säkerhet). De är också inriktade på internationellt samarbete och konsumentupplysning⁽⁴⁾. De föreslagna åtgärderna har diskuterats med medlemsstaterna och berörda parter vid en workshop som hölls i Bryssel den 16 oktober 2003⁽⁵⁾.

I synnerhet när det gäller konsumentupplysning är det viktigt att e-postanvändare informeras om följande: vad är lagligt och olagligt; potentiella risker med att vara online eller svara på sådan e-post; vilken assistans de kan få från leverantörer av e-posttjänster eller tredje part (t.ex. företag som utvecklar filtreringsprogram); till vem kan man rapportera olagligheter.

När det gäller genomförandet måste åtal mot lagbrytare vara en prioritet för medlemsstaterna. Internationellt samarbete om åtal sker också i en rad transnationella fall. Det är inte alltid lätt att få fram online-bevis, i synnerhet när spam- eller scam-avsändarna bedriver sin verksamhet från utlandet. Däremot befinner sig mellanhänderna ofta mycket närmare orter som faller under EU-myndigheters jurisdiktion.

För e-post av scam-typ som skickas från orter inom unionen bör man komma ihåg att den ofta utgör vilseledande reklam som förbjuds genom direktiv 84/450/EEG om vilseledande och jämförande reklam, i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/55/EG⁽⁶⁾. Genom detta direktiv skyddas både företag och konsumenter mot vilseledande reklam. Alla medlemsstater har införlivat direktivet, och det är därför nationella domstolar och myndigheter som har ansvaret för att det tillämpas fullt ut. Kommissionens förslag till direktiv om otillbörliga affärsmetoder⁽⁷⁾ kommer att omfatta skydd mot vilseledande reklam som skadar konsumenternas ekonomiska intressen (bland annat vilseledande e-post av scam-typ som riktar sig till konsumenter), något som för närvarande ingår i direktivet om vilseledande och jämförande reklam.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation), EGT L 201, 31.7.2002.

⁽²⁾ EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 178.

⁽³⁾ EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 232.

⁽⁴⁾ Se IP/03/1015.

⁽⁵⁾ Se IP/03/1373.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam, EGT L 290, 23.10.1997.

⁽⁷⁾ KOM(2003) 356 slutlig.

(2004/C 78 E/0537)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3302/03**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(10 november 2003)

Ämne: Planer för bullerminskning (direktiv 2002/49/EG)

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG⁽¹⁾ av den 25 juni 2002 utfärdades med tanke på bedömning och hantering av omgivningsbuller. I detta direktiv föreskrivs det att det fram till den 18 juli 2005 skall göras en successiv bedömning av bullerstörningarna utmed större vägar, större järnvägslinjer samt omkring större flygplatser och i tätbebyggelse av stadskaraktär, utgående från strategiska bullerkartor enligt bedömningsmetoder som är gemensamma för medlemsstaterna.

Enligt § 47a i Förbundsrepubliken Tysklands lag om skydd mot utsläpp (Bundes-Immissionsschutzgesetz, förkortad BImSchG) är man i Tyskland redan sedan 1990 skyldig att i områden, där bullerbetingade skadeverkningar på miljön uppträder eller kan förväntas, utreda störningarna från olika bullerkällor samt dessas inverkan på miljön. Lagstiftaren har givit delstater och kommuner i uppdrag att utarbeta planer för bullerminskning. I delstaten Saarland har hittills ingen kommun framlagt någon sådan plan i enlighet med § 47a i BImSchG. Orsaken till detta kan vara att det inte går att göra upp sådana planer om man inte ger ut pengar för ändamålet och dessutom påverkar planerna alla invånare i en kommun.

1. Vad görs det för att förhindra att den i direktivet fastställda tidsfristen fram till 2005 inte missbrukas av medlemsstaternas regeringar till att försena omsättandet av den nationella lagstiftningen i praktiskt arbete?
2. Beviljar EU något ekonomiskt stöd till utarbetandet av planer för bullerminskning?

⁽¹⁾ EGT L 189, 18.7.2002, s. 12.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen har med intresse noterat ledamotens skriftliga fråga om kopplingen mellan gemenskapslagstiftningen och gällande nationell lagstiftning i fråga om buller, och möjligheterna att få gemenskapsstöd för bullerminskande åtgärder.

Vad beträffar den första frågan så är det enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller⁽¹⁾ (som trädde i kraft den 18 juli 2002) så att medlemsstaternas behöriga myndigheter är skyldiga att utarbeta strategiska bullerkartor för omgivningarna kring de viktigaste transportinfrastrukturerna och i större tätortsområden, utgående från gemensamma indikatorer. De skall också informera allmänheten om bullerexponeringen och dess följder och införa handlingsplaner för bullerminskning där detta visar sig vara nödvändigt, och för att bevara en god miljö ur bullerhänseende där sådan ännu finns. Direktivet skall införlivas i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 18 juli 2004. De första bullerkartorna skall ha lagts fram senast den 30 juni 2007 och de första handlingsplanerna senast den 18 juli 2008.

Vad gäller kopplingen mellan befintlig nationell lagstiftning på bullerområdet och direktiv 2002/49/EG är det så att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna har rätt att genomföra bestämmelserna i det direktivet tidigare, om de så vill.

När det gäller den andra punkten finns det inga särskilda gemenskapsmedel avsatta för bekämpning av buller. Däremot kan projekt inom detta område få ekonomiskt stöd inom ramen för befintliga mekanismer som det finansiella instrumentet för miljön (Life).

⁽¹⁾ EGT L 189, 18.7.2002.

(2004/C 78 E/0538)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3306/03
från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Fluor i dricksvatten

Enligt direktivet om kvalitet på dricksvatten från 1998 (98/83/EG) ⁽¹⁾ får dricksvatten inte innehålla mer än 1,5 milligram fluor per liter vatten.

Kan kommissionen tala om hur många medlemsstater eller regioner inom medlemsstaterna som för närvarande tillsätter fluor i dricksvattnet? Vilka rättigheter har EU:s medborgare när det gäller tillsättning av fluor i dricksvattnet?

Har kommissionen mot bakgrund av översynen av direktiv 98/83/EG för avsikt att ändra parametervärdena för fluor?

⁽¹⁾ EGT L 330, 5.12.1998, s. 32.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Tillsättning av fluor är för närvarande tillåtet i fyra medlemsstater (Tyskland, Spanien, Förenade kungariket och Irland). I de tre första länderna är det de lokala eller regionala myndigheterna som fattar beslut om tillsättning av fluor i dricksvattnet. I Italien finns det ingen särskild lag som förbjuder eller tillåter tillsättning av fluor. Kommissionen känner inte till hur det förhåller sig på regional nivå. Frågan om medborgarnas rättigheter när det gäller tillsättning av fluor i dricksvattnet ligger utanför det formella tillämpningsområdet för direktivet om kvaliteten på dricksvatten och frågan om tillsättning av fluor i dricksvatten ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde.

I dagsläget, när målsättningen är att normerna i direktiv 98/83/EC ⁽¹⁾ skall ha uppnåtts senast den 25 december 2003, är det för tidigt att ändra några parametervärden.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten, EGT L 330, 5.12.1998.

(2004/C 78 E/0539)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3309/03
från Philip Claeys (NI) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: "Responsible shopping week" i kommissionens fastigheter

Mellan den 6 och 10 oktober ordnades det med en vecka för ansvarsmedvetna inköp, "Responsible shopping week" i Europeiska kommissionens fastigheter. I en broschyr som givits ut i anledning av detta talas det om att "Fair Trade center" medverkat, liksom också kommissionens viktigaste catering-leverantörer: Delhaize, Eurest och Sodexo.

Förutom att kommissionen ställde lokaler till förfogande: gav kommissionen också ekonomiskt stöd till detta evenemang? I så fall: hur stora belopp då?

Fanns det några mål, uppställda i siffror, för "Responsible shopping week"? I så fall: vilka då? Kom dessa mål att uppnås?

Fick konsumenterna någon möjlighet att utvärdera kvaliteten på de produkter som erbjöds i förhållande till organisatörerna? I så fall: med vilka resultat?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

På kommissionen anordnades under veckan 6–10 oktober 2003 ett evenemang på temat ansvarig konsumtion. Tidpunkten hade valts för att evenemanget skulle äga rum samtidigt med veckan för rättvisa produkter i Belgien. Arrangemanget skedde i samarbete Fair Trade Centre, som samordnar den verksamhet som bedrivs av de belgiska organisationerna för rättvisa produkter. Evenemanget är ett resultat av att kommissionen i sitt meddelande om företagens sociala ansvar⁽¹⁾ åtog sig att inleda en kampanj 2003 för att öka de anställdas medvetenhet om principerna om detta ansvar.

Under evenemanget erbjöds rättvisa produkter till försäljning på restauranger och kafeterior, i automater och i kommissionens Euro City shop i Bryssel. De produkter som såldes var kaffe, te, juice, socker, flingor, choklad, ris, kvitten och bananer.

Parlamentet stödde evenemanget och rättvisa produkter fanns till försäljning på dess restauranger och barer, vilket parlamentsledamoten känner till.

GD sysselsättning och sociala frågor hade anslagit 30 000 euro som användes till att göra reklam (broschyrer, affischer osv.) för evenemanget och till att anordna provsmakning av rättvisa produkter.

Syftet med evenemanget var att öka de anställdas medvetenhet om rättvisa produkter och ansvarig konsumtion genom att informera dem och ge dem möjlighet att köpa rättvisa produkter på arbetsplatsen.

De kommissionsanställdas första reaktioner på de erbjudna produkterna har varit positiva, särskilt vad gäller kaffe, te, flingor, choklad och juice. Försäljningen av dessa produkter har varit omfattande. De totala resultaten kommer att räknas fram i slutet av 2003.

De företag som har kontrakt med kommissionens restauranger och kafeterior, automater och Euro City shop har lovat att fortsätta att erbjuda rättvisa produkter så länge som efterfrågan är tillräckligt stor.

⁽¹⁾ KOM(2002) 347 slutlig.

(2004/C 78 E/0540)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3321/03

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Maltas tillfälliga deponier

För att uppfylla EU:s direktiv om deponering av avfall (1999/31/EG⁽¹⁾) meddelade Maltas regering den 8 juli 2003 att två stenbrott kommer att användas som tillfälliga deponier för hushållsavfall och organiskt avfall tills dess att deponin vid Tal-Ghallis blir klar 2005. Valet av de båda stenbrotten har lett till många protester eftersom de bara ligger några få hundra meter från de megalitiska templen Mnajdra och Hagar Qim som Unesco förklarar som en del av världsarvet. Området har sedan länge varit avsett som kulturminnespark.

Kan kommissionen bekräfta om man fått någon information från Maltas regering om valet av de två tillfälliga deponierna? Anser kommissionen att denna tillfälliga lösning uppfyller (de nuvarande och blivande) medlemsstaternas åtagande att skydda och förbättra Europas kulturarv?

⁽¹⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Kommissionen har inte blivit informerad av de maltesiska myndigheterna om de planerade deponierna på Malta.

Vid anslutningsförhandlingarna åtog sig Malta att uppfylla bestämmelserna i direktivet om deponering av avfall⁽¹⁾ från och med den 1 maj 2004. Inför detta datum skall kommissionen övervaka Maltas framsteg när det gäller införlivandet och genomförandet av direktivet om deponering av avfall och de åtaganden som gavs under förhandlingarna.

Vad gäller skyddet av naturen och kulturarvet i området med de tillfälliga deponierna ligger beslutet om var deponierna skall placeras fortfarande hos de nationella myndigheterna men det måste uppfylla de allmänna kraven i bilaga I till direktivet.

Så fort Malta blir en medlemsstat skall kommissionen säkerställa att direktivet följs på samma sätt som den gör för alla andra medlemsstater.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall.

(2004/C 78 E/0541)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3322/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(5 november 2003)

Ämne: Vice ordförande Kinnock och antydningar om oegentligheter vid Eurostat

I ett dokument ("File on possible irregularities in many Commission services") som den 31 augusti 2001 översändes till generaldirektörerna Brüner och Reichenbach fäste Paul van Buitenen även uppmärksamhet vid flera oegentligheter i samband med Eurostat.

Van Buitenen informerade de båda generaldirektörerna bland annat om en granskningsrapport där det står att det förekommit svarta kassor vid Eurostat.

Dessutom presenterade han uppgifter som gör gällande att en direktör vid Eurostat upprepade gånger har gjort sig skyldig till tjänstefel.

När erhöll kommissionens vice ordförande med ansvar för disciplinära frågor, Kinnock, en kopia av det ovannämnda dokumentet?

Har även tjänstemän vid hans kansli fått ta del av detta dokument? Om ja, när?

Vilka åtgärder har Kinnock vidtagit för att få tillgång till den ovannämnda granskningsrapporten?

Vilka åtgärder har Kinnock vidtagit för att granska anklagelserna mot den ovannämnde direktören? Och med vilket resultat?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Den 31 augusti 2001 översände Paul van Buitenen ett dokument på 5 000 sidor till generaldirektören för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) och till generaldirektören för kommissionens generaldirektorat för personal och administration (ADMIN). OLAF och ADMIN fastslog senare att dokumentet innehöll 270 fastställbara anklagelser.

Som parlamentsledamoten säkert känner till parlamentets tidigare svar och uttalanden erhöll kommissionens vice ordförande med ansvar för personal och administration, Neil Kinnock, en kopia av detta dokument från ADMIN i början av september 2001, i hans egenskap av tillsättningsmyndighet för högre tjänstemän, till vilket det hänvisats i dokumentet.

De omfattande anklagelserna innebar att varken kommissionsledamoten eller tjänstemän vid hans kansli hade möjlighet att avgöra om det som beskrevs i dokumentet utgjorde eller medförde oegentligheter. Denna fråga kunde, med rätta, endast avgöras vederbörligen av de utredningsorgan till vilka akten överlämnades i enlighet med vedertagna och tillämpliga förfaranden, och bedömningen överläts helt korrekt på dem.

Som rapporterats till parlamentet utförde OLAF och ADMIN, på grundval av de preliminära utkast som översänts av Paul van Buitenen, en inledande granskning av det material som lämnats in av Paul van Buitenen, i avsikt att avgöra vilka av de anklagelser som han framfört som föll inom ramen för OLAF:s befogenheter, enligt artikel 1.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning⁽¹⁾, och som det därför ålåg OLAF att utreda. Parlamentsledamoten känner säkert från tidigare svar till att det material i dokumentet som rörde Eurostat ansågs falla helt och hållet inom OLAF:s behörighetsområde, särskilt som OLAF redan bedrev utredningar av de frågor som togs upp.

Behöriga bedömare var därför redan från början av den uppfattningen att den information som tillhandahållits av Paul van Buitenen om Eurostat föll inom OLAF:s behörighetsområde och att det var OLAF, snarare än generaldirektoratet för personal och administration eller Neil Kinnock, som skulle utreda saken vidare. Undersökningsdomarna vid OLAF sammanfattande bedömning av de delar av akten som lämnats till OLAF sändes till kommissionens generaldirektör för administration och till ordföranden för parlamentets budgetkontrollutskott (Cocubu) den 15 februari 2002.

I fråga om Eurostat drog OLAF vid denna tidpunkt slutsatsen att den information som mottagits inte motiverade nya utredningar. Den information som Paul van Buitenen lämnat om Eurostat överfördes emellertid till de aktiva akterna.

⁽¹⁾ EGT L 136, 31.5.1999.

(2004/C 78 E/0542)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3326/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Kommissionsledamöternas löneförmåner

Åberopande kommissionens svar på fråga E-2235/99⁽¹⁾, kan kommissionen lägga fram en uppdatering av alla de tidigare begärda beloppen och då ange de senast tillgängliga beloppen?

⁽¹⁾ EGT C 280 E, 3.10.2000, s. 19.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Till följd av tidigare svar:

- Den grundlön per månad som kommissionsledamöter, ordförande och viceordföranden är berättigade till (tolv gånger om året) är 17 341 euro (beräknat på 112,5 % av grundlönen för en tjänsteman i A1/6) för kommissionsledamöter, 19 268 euro (beräknat på 125 % av grundlönen för en tjänsteman i A1/6) för viceordföranden och 21 272 (beräknat på 138 % av grundlönen för en tjänsteman i A1/6) för ordföranden. Från dessa belopp ska naturligtvis den skatt och de avdrag göras som Europeiska gemenskapernas tjänstemän ska betala.
- De familjebidrag per månad som kommissionsledamöterna, ordföranden och viceordföranden är berättigade utgörs av ett hushållstillägg på 5 % av grundlönen (om det finns en bidragsberättigad make), barnstillägg på 237,38 euro per bidragsberättigat barn och ett utbildningstillägg som varierar i förhållande till barnets ålder och skolgång (36 %, 50 % eller 100 % av 212,14 euro för primärskolan, sekundärskolan och universitetet).

- Ett bostadstillägg betalas ut på samma grund som utlandstillägg och motsvarar 15 % av grundlönen för de ledamöter i kommissionen som inte är från Belgien.
- Det finns ett månatligt representationsbidrag, för närvarande 607,71 euro för kommissionsledamöter, 911,38 för viceordföranden och 1 418,07 euro för ordföranden. De utgifter som uppkommit i samband med representation återbetalas efter uppvisandet av relevanta fakturor och skäl, och det är föremål för ett fastställt maximalt belopp per månad. Återbetalningen är begränsad till 11 489 euro per år för de flesta ledamöter i kommissionen. För viceordföranden och ledamöter med ansvar för yttre förbindelser är det årliga taket 17 234 euro och för ordföranden 28 723 euro.
- När en ledamot av kommissionen träder i tjänst (om hon eller han inte är belgisk medborgare) är hon eller hon berättigad till ett installationsbidrag, motsvarande två månaders bruttogrundlön (dvs. för närvarande 34 682 euro för en ledamot av kommissionen), återbetalning av resekostnader för henne eller honom och för bidragsberättigad familj samt återbetalning av kostnader för flyttning av personliga ägodelar (inbegripet försäkring).
- Liknande arrangemang finns enligt relevanta lagrum för ordförande och ledamöter i EG-domstolen och i Revisionsrätten.

(2004/C 78 E/0543)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3328/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Det förutvarande fängsläget för krigsfångar, "Stammlager X B Sandbostel", av intresse för Europas gemensamma historia, får avsiktligen försvinna

1. Känner kommissionen till att över en miljon människor i en oavbruten följd från 46 olika länder (bland dem Förenade kungariket, Belgien, Frankrike, Grekland, Serbien, Polen, Italien, Ryssland, Ukraina och Nederländerna) av Hitlerregimen under andra världskriget spärrades in i läget "Stammlager X B Sandbostel" nära Bremervörde mellan floderna Weser och Elbe i den tyska delstaten Niedersachsen och att 50 000 av dessa människor avled under fångenskapen till följd av svält, sjukdom eller misshandel?
2. Känner kommissionen också till att detta läger mot slutet av fyrtioalet fortfarande varit i bruk för internering av lägervakter och SS-män samt från och med femtiotalet använts som mottagningsläger för flyktingar från DDR, men att det sedan 1974 ingår i industriparken "Immenhain" och övergått i privat ägo, utan att åtnjuta något som helst skydd från delstaten, storkommunen (Landkreis) eller kommunen?
3. Vet kommissionen om, att man redan i åratal sökt systematiskt utplåna allt som kan utgöra en erinran om detta läger? Detta sker genom att byggnaderna vansköts och får förfalla, överlevande och andra intresserade förhindras besöka området, TV-kameror inte tillåts på området, besökande får höra att de borde glömma det förflutna och föreningen "Dokumentations- und Gedenkstätte Sandbostel", som grundats 1992 och vill bevara läget som ett minne, motarbetas?
4. Är kommissionen beredd att, också frånsett sina formella befogenheter, ta initiativ utgående från de europeiska folkens gemensamma historia och deras gemensamma lidanden under våld och diktatur för att bidra till att i högsta möjliga grad utöka möjligheterna till att det förutvarande fängsläget för krigsfångar och koncentrationsläget bevaras som minnesmärke och görs tillgängligt, samt utgående från detta synsätt inleda diskussioner med de myndigheter som i Sandbostel har ansvaret för fysisk planering, undervisning och vård av minnesmärken?

Källa: TV Nederland 1, Netwerk, den 19 oktober 2003.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(12 december 2003)

I 1993 års resolution om internationellt skydd för kvarlämningar av nazistiska koncentrationsläger såsom historiska monument⁽¹⁾ uppmanade Europaparlamentet rådet och kommissionen att ge ekonomiskt och annat stöd för att bevara dessa platsers särskilda historiska betydelse, samt för att placera dem under europeiskt och internationellt skydd.

I 1995 års budget infördes därför en budgetrubrik för bevarandet av de viktigaste platserna och arkiven med anknytning till deportationerna, markerade genom minnesmärken där lägren tidigare låg. Anslaget har förnyats i varje budget sedan dess, och återfinns i det preliminära budgetförslaget för 2004 under punkt 15 04 01 02.

I maj 2003 föreslog kommissionen en ny rättslig grund för dessa bidrag på grundval av artikel 151 i fördraget⁽²⁾, såsom en del i ett övergripande förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ett handlingsprogram för främjande av kulturorganisationer som är verksamma på europeisk nivå.

De projekt som kan komma att få bidrag väljs ut efter förslagsinfordran. Hittills har inget förslag inkommit som kan knytas till det läger eller som kommer från den organisation som ledamoten tar upp. En förslagsinfordran för 2004 kommer att offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning via Internet.

Behörigheten att kontakta de ansvariga myndigheterna i denna fråga ligger helt och hållet hos den berörda medlemsstaten, och kommissionen saknar alltså befogenheter att agera i det avseendet.

⁽¹⁾ EGT C 72, 15.3.1993.

⁽²⁾ KOM(2003) 275 slutlig.

(2004/C 78 E/0544)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3329/03

från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Eurobarometerundersökningen enligt vilken Israel är det land som utgör det största hotet mot världsfreden

Enligt Eurobarometerundersökningen, som beställts av Europeiska kommissionen, anser EU-medborgarna att Israel är det land som utgör det största hotet mot världsfreden.

Känner kommissionen till vilket kriterium som användes vid utformningen av frågorna i undersökningen?

Är kommissionen medveten om att man i de svarsalternativ som erbjöds de intervjuade likställer två demokratiska länder, Förenta staterna och Israel, med diktaturer och teokratiska regimer som förnekar rätten till frihet?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen och dess ordförande Romano Prodi vidta för att förhindra att gemenskapsinstitutionerna legitimerar ogenomtänkta initiativ som är ägnade att öka spänningarna i Europa och Mellanöstern?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att förhindra att nyheter om mycket känsliga teman kommer ut, vilket skedde i det aktuella fallet där resultaten av Eurobarometerundersökningen offentliggjordes i "El Pais"?

Anser inte kommissionen att Europa i åminnelse av förintelsen borde åta sig ett större ansvar när det gäller att uppnå fred i Mellanöstern?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(22 december 2003)*

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-3334/03 från Cristiana Muscardini (¹).

(¹) Se s. 263.

(2004/C 78 E/0545)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3340/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen***(12 november 2003)*

Ämne: Begäran om kontroll av vissa uppgifter om kommissionens ordförande Prodi

Enligt uppgifter i italiensk press de senaste dagarna försöker kommissionens ordförande Romano Prodi, mindre än ett år innan hans mandat går ut, att skaffa prestigefyllda poster åt sina nära medarbetare och att för var och en av dem reservera en roll som garanterar dem fortsatt anställning och höga ämbeten, även efter att den nuvarande kommissionens mandat gått ut.

Således ser det t.ex. ut som om Riccardo Franco Levi, ordförandens f.d. talesman, har utsetts till chef för EU:s politiska enhet, Michel Petite, f.d. kabinettschef, till chef för gemenskapens rättstjänst samt Fabio Colasanti, vice ordförande, till generaldirektör för sysselsättningsavdelningen.

Även personer som direkt eller indirekt är knutna till den pinsamma Eurostataffären tycks ha blivit anförtrodda betydelsefulla uppgifter: David O'Sullivan entledigades från posten som generaldirektör för Eurostat men tycks nu ha utsetts till chef för kommissionens generalsekretariat.

Pressen förutser även att det för kommissionsledamot Pedro Solbes redan skulle ha utverkats en tjänst vid en spansk offentlig myndighet.

Kan kommissionen ange om dessa uppgifter är sanningsenliga?

Vid ett tidigare tillfälle orsakade tillsättningen av tjänster med nära medarbetare till kommissionens företrädare en kris i kommissionen under ledning av Santer, vilket ledde till kommissionens avgång. Anser inte kommissionen att ett liknande handlande från ordförande Prodis sida, om detta verkligen kan bekräftas, bör undvikas för att inte ge upphov till onödiga misstankar samt skydda insynen i institutionernas verksamhet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(12 januari 2004)*

Parlamentsledamoten hänvisar till utnämningar som enligt uppgift kommer att ske mindre än ett år innan kommissionens ordförandes mandat löper ut. Hon undrar om uppgifterna är sanna.

Kommissionen vill poängtera att vissa av uppgifterna inte stämmer helt, att de flesta av utnämningarna är av äldre datum och att de alla har skett enligt de förfaranden som gäller för utnämning av högre tjänstemän inom kommissionen.

Ricardo Franco Levi utnämndes till direktör för gruppen för politiska rådgivare (GOPA) den 16 maj 2001; Michel Petite utnämndes till generaldirektör för Rättstjänsten den 1 juni 2001; Fabio Colasanti utnämndes till direktör vid Generaldirektoratet för näringsliv den 1 januari 2000 och är sedan den 1 juli 2002 generaldirektör för Generaldirektoratet för informationssamhället; David O'Sullivan har aldrig varit biträdande generaldirektör för Eurostat, han var generaldirektör för Generaldirektoratet för utbildning och kultur innan han blev chef för Romano Prodis kansli – han utnämndes till generalsekreterare för kommissionen den 1 juni 2000. Av dessa fyra tjänster har två tillsatts efter förflyttning i tjänstens intresse (artikel 7 i EU-tjänstemännens tjänsteföreskrifter) och två efter internt uttagningsförfarande (artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna).

Kommissionen känner inte till vilka eventuella anställningserbjudanden som kommissionärerna kan ha fått. Enligt den uppförandekod som kommissionärerna antog i början av mandatet skall den yrkesverksamhet som kommissionärerna tänker bedriva under året efter det att mandatet har löpt ut anmälas till kommissionen, som undersöker verksamhetens art och eventuella kopplingar till kommissionärens portfölj och avgör om yrkesverksamheten är förenlig med artikel 213.2 sista stycket i EG-fördraget. Kommissionen tar därvidlag hänsyn till yttrandet från en etisk kommitté om verksamheten har kopplingar till kommissionärens portfölj under hela mandatperioden.

De utnämningar som parlamentsledamoten frågar om har skett enligt gällande regler. Det enda syftet har varit att utnämna de bäst kvalificerade kandidaterna till posterna i linje med den allmänna personalpolitiken och hela institutionens intressen.

(2004/C 78 E/0546)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3341/03

från Adriana Poli Bortone (UEN) till kommissionen

(12 november 2003)

Ämne: Albanien

Kan kommissionen meddela om de observatörer som sänts ut till de i Albanien nyligen hållna valen har påpekat några betydande oregelmissigheter?

- Har de nya vallistorna, till följd av flera överklaganden, korrigerats i tid för att garantera en öppen valomgång med högt deltagande?
- Har förfarandet för en ny sammansättning av den centrala valkommittén respekterats?
- Har oppositionens rättigheter respekterats?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Det fastställdes väsentliga brister i samband med de senaste lokalvalen i Albanien, särskilt under perioden efter valen och vad beträffar offentliggörandet av resultaten. Omvalen i Himara-regionen den 16 november visade att Albanien fortfarande måste lägga ned ett betydande arbete för att se till att valstandarderna iakttas till fullo. I början av december krävde den albanska valdomstolen att valen skulle göras om vid 118 vallokaler i Tirana (vilket utgör 30 % av vallokalerna i huvudstaden). Omvalen kommer att äga rum den 28 december.

Röstlängderna utgjorde ett av de stora problemen i samband med valen. Den centrala valkommittén gjorde i sista minuten ändringar av röstlängderna, på begäran av oppositionspartierna. Ändringarna var dock inte tillräckligt omfattande för att göra röstlängderna korrekta. De gjordes dessutom för sent och väljarna fick inte tillräcklig information om dem. Detta ledde till viss förvirring på valdagen.

Omorganiseringen av den centrala valkommittén alldeles före valen var också en kontroversiell fråga. Även om kommittén sammantaget förefaller att ha intagit en balanserad hållning i samband med valen, så kastar valdomstolens nyligen fattade beslut om valen i Tirana en skugga över kommitténs arbete.

Det har lagts ned en hel del möda för att se till att oppositionens rättigheter respekteras, och överklagandeförfarandena har använts. Domstolens krav på omval i Tirana och kommitténs beslut om omval i Himara-regionen på grund av allvarliga valmanipulationer visar på detta. Det står emellertid helt klart att samtliga politiska aktörer i Albanien måste visa prov på större vilja, beslutsamhet och engagemang när det gäller att garantera ett framgångsrikt genomförande av demokratiska val i landet.

(2004/C 78 E/0547)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3343/03**från Mogens Camre (UEN) till kommissionen**

(12 november 2003)

Ämne: Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna med avseende på tredje länder

Sedan 1992 har gemenskapen i alla avtal med tredje länder infört en klausul om respekt för de mänskliga rättigheterna. Enligt vad frågeställaren erfarit har det inrättats en rad olika instrument som EU använder för att uppnå detta mål, till exempel avslag av ansökningar om utfärdande av visa till regeringsmedlemmar och frysning av tillgångar som förvaltas i EU-länder. Frågeställaren instämmer till fullo i betydelsen av att inskräpa respekten för de mänskliga rättigheterna, samt i avsiktsförklaringarna i betänkandet om kränkning av kvinnors rättigheter och EU:s internationella förbindelser A5-0334/2003, särskilt punkterna 1, 7, 8, 10 och 17, och skulle vilja att kommissionen redogör för vilka konkreta åtgärder EU har vidtagit när det gäller regimer som i sin lagstiftning och administration inte respekterar de mänskliga rättigheterna.

Enligt Wienkonventionen om traktaträtten från 1969 har en stat eller en mellanstatlig organisation som EU rätt att dra sig ur ett avtal om den tredje parten bryter mot viktiga avtalsvillkor. Kan kommissionen mot denna bakgrund upplysa om huruvida detta har skett, med hänvisning till avtalens krav om respekt för de mänskliga rättigheterna? Frågeställaren känner redan till att EU har vidtagit åtgärder i fråga om länder som Kenya, Nigeria, Zambia, Egypten, Pakistan, m.fl., och önskar därför veta om det bortsett från dessa avtal faktiskt har förekommit att EU dragit sig ur ett avtal på grund av brott mot konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Slutligen önskar frågeställaren få veta hur många gånger det förekommit att regeringsmedlem mars ansökningar om visa avslagits, och hur många gånger tillgångar i EU-länder frusits på grund av överträdelse av denna konvention.

Skulle kommissionen vilja redogöra för vilka konkreta åtgärder som vidtagits efter beslutet 1992 om att infoga en klausul om respekt för de mänskliga rättigheterna i samtliga EU:s avtal med tredje länder?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Kommissionen hänvisar till sitt svar på skriftliga frågan nr E-2903/03 från Miet Smet⁽¹⁾.

Därutöver noterar kommissionen att bestämmelsen om mänskliga rättigheter är ett dynamiskt instrument genom vilket unionen på ett positivt sätt kan främja mänskliga rättigheter. Införandet av en bestämmelse om "väsentliga delar" avser inte att beteckna en negativ eller bestraffande inställning. Den är i stället avsedd att främja dialog och positiva åtgärder, såsom gemensamt stöd för demokrati och mänskliga rättigheter, anslutning, ratificering och genomförande av internationella avtal avseende mänskliga rättigheter när sådana saknas, såväl som förhindrande av kriser genom upprättande av en fast och långvarig förbindelse.

Kommissionens meddelande från 1995⁽²⁾ klargör att det finns en serie åtgärder som kan övervägas för den händelse det sker ett brott mot bestämmelsen, med förbehållet att de tillgripna åtgärderna bör respektera "proportionalitetsprincipen när det gäller det åberopade brottet och nivån på reaktionen". Unionen har aldrig fullständigt dragit sig ur ett samarbetsavtal men har ibland avbrutit tillämpningen av det.

Det bör noteras att utfärdandet av visum normalt inte regleras i dessa avtal. Av den anledningen är det inte nödvändigt att avbryta tillämpningen av ett befintligt avtal mellan gemenskapen och ett tredje land för att införa ett viseringsförbud. Denna åtgärd kan snarare införas ensidigt av EU som en del i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I praktiken har viseringsförbud använts mot representanter för Zimbabwe, Angola, Nigeria, Sudan och Zaire som en kompletterande åtgärd till upphävandet av Lomékonventionen/Cotonouavtalet med dessa länder. EU har också infört viseringsförbud mot Burma, Afghanistan, Vitryssland, Förbundsrepubliken Jugoslavien och Libyen som inte har något internationellt avtal alls med gemenskapen.

Vad beträffar frysning av tillgångar har detta tillämpats avseende Afghanistan, Burma, f.d. Förbundsrepubliken Jugoslavien, Irak och Libyen vilka heller ännu inte har något avtal med gemenskapen Angola och Haiti som har undertecknat Lomekonventionen/Cotonouavtalet har blivit föremål för frysning av tillgångar genom ett beslut att avbryta samarbetet enligt dessa överenskommelser.

(¹) Se s. 441.

(²) Se bilaga 2 i meddelandet om införande av respekt för demokratiska principer och mänskliga rättigheter i avtal mellan gemenskapen och tredje land avseende ett antal åtgärder som kan införas vid fall av allvarliga brott mot mänskliga rättigheter, KOM(1995) 216 slutlig.

(2004/C 78 E/0548)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3345/03

från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen

(13 november 2003)

Ämne: Palladiovillorna (ville di Palladio)

1994 uppfördes Palladiovillorna på Unescos världsarvslista. Det föreslås nu att det skall byggas en 54 kilometer lång motorväg genom Venetien med sju avfarter och vägtullar – södra Valdastico-motorvägen.

Samtidigt som den italienska regeringen naturligtvis har all rätt att bygga sådana vägar som den finner lämpligt, kan kommissionen samarbeta med de italienska myndigheterna för att garantera att dessa planer inte skadar Palladiovillorna eller det omgivande landskapet och att en full och förstärkt miljökonsekvensbedömning görs av förslagen?

Kan kommissionen även diskutera med de italienska myndigheterna huruvida denna motorväg verkligen är nödvändig med tanke på den befintliga alldeles utmärkta A22-motorvägen och SS247-vägen samt det faktum att norra Valdastico-motorvägen är väldigt lite använd?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 januari 2004)

I rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (MKB-direktivet), ändrat genom direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 (¹), fastställs att medlemsstaterna skall se till att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för en bedömning av denna påverkan innan tillstånd ges. Dessa projekt anges i artikel 4 med hänvisning till bilagorna I och II till det direktivet. Anläggning av motorvägar tillhör de projekt som omfattas av punkt 7 b i bilaga I och för vilka det alltid skall genomföras en miljökonsekvensbedömning (MKB).

I ett sådant fall bör de italienska myndigheterna vidta åtgärder för att se till att en miljökonsekvensbedömning genomförs med

- a) en beskrivning av de miljöaspekter som antagligen kommer att utsättas för en betydande påverkan genom det föreslagna projektet, t.ex. arkeologiskt kulturarv, landskap, befolkning etc. (enligt artikel 5 och bilaga IV),
- b) samråd med allmänheten och behöriga myndigheter med ansvar för miljön, och
- c) offentliggörande av beslutet med angivande av villkoren för tillståndet, de viktigaste orsakerna och övervägandena som ligger till grund för beslutet och om nödvändigt en beskrivning av de åtgärder som skall vidtas för att undvika, minska och om möjligt kompensera de allvarligaste negativa effekterna.

Resultatet av samråden och de uppgifter som inhämtats i enlighet med artiklarna 5 och 6 skall beaktas vid tillståndsgivningen.

Kommissionen har redan granskat det ärende som parlamentsledamoten tar upp och har inte hittat någonting som tyder på ett brott mot direktivet i det här speciella fallet. Dessutom innehåller inte MKB-direktivet några rättsliga krav på att bestrida ett projekts lämplighet eller själva tillståndet.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0549)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3350/03

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(6 november 2003)

Ämne: Jordskred vid vindkraftparken i Derrybrien

Obekräftade uppgifter och fotografiska bevis tyder starkt på att det stora fortgående jordskred som började torsdagen den 16 oktober vid Derrybrien i Loughrea berodde på uppförandet av en vindkraftpark på 60 megawatt. Vindkraftparken ägs av ESB:s dotterbolag Hibernian Wind Power Ltd, men företaget har ännu inte tagit på sig något ansvar. Skredet omfattar nu över 50 hektar och har blockerat två tillfartsvägar till byn i området. I projektet ingår två stenbrott som inte har godkänts, där man använder sprängämnen och mycket tunga fordon för att transportera fyllnadsmaterial på ostadiga, flytande vägar. Allt detta görs på terrängtäckande mossar på upp till 6 meters djup ovanpå en bergssluttning. Många av de planeringsvillkor som krävdes för att påbörja arbetet uppfylldes inte av byggherren och flera villkor fanns inte ens med, bland annat en säkerhet för att täcka en nedläggning/avveckling av projektet.

Bortsett från den viktiga frågan om säkerheten, inbegripet faran för byn, föreligger nu även allvarliga risker för vattendrag och lokala vattentäkter, bland annat den närbelägna Lough Cutra som ligger inom ett område som föreslagits som särskilt bevarandeområde. En anledning till att Galway County Council till en början inte beviljade tillstånd för projektets tredje steg var att man ansåg att den jorderosion som uppförandet kunde ge upphov till inte behandlades tillräckligt utförligt i miljökonsekvensbeskrivningen. An Bord Pleanála gick ändå emot planeringsmyndighetens beslut och beviljade tillstånd utan att ställa några villkor beträffande detta. Det är absolut nödvändigt att kraftigt öka användningen av förnybar energi, särskilt i Irland. Användningen kan emellertid äventyras på grund av denna vårdslösa exploatering.

Anser kommissionen att sådana frågor är eller bör vara centrala inslag i en miljökonsekvensbeskrivning? Kommer kommissionen, mot bakgrund av att dessa frågor inte utreddes tillräckligt i det här fallet, att råda planeringsmyndigheterna att avbryta exploateringen för att undvika ytterligare miljö- och säkerhetsrisker, och för att undvika att hindra utvecklingen av förnybar energi?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (¹), ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 (²), skall medlemsstaterna säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges. Dessa projekt anges i artikel 4, i vilken det hänvisas till bilaga I och II till direktivet. Uppförandet av vindkraftverk omfattas av bilaga II punkt 3 i. Det är medlemsstaternas sak att avgöra om det är sannolikt att ett enskilt projekt har betydande miljöpåverkan. Om så är fallet måste medlemsstaterna göra en miljökonsekvensbedömning.

Av de lämnade upplysningarna att döma har det gjorts en miljökonsekvensbeskrivning och följaktligen en miljökonsekvensbedömning av detta projekt. Parlamentsledamoten menar dock att informationen i miljökonsekvensbeskrivningen, särskilt om jorderosion, inte är tillräckligt utförlig. Enligt parlamentsledamoten kan genomförandet av projektet sättas i samband med ett större jordskred.

Kommissionen kommer mot bakgrund av ovanstående att granska detta fall tillsammans med de irländska myndigheterna och ber därefter att få återkomma till parlamentsledamoten med ytterligare information.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0550)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3361/03

från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Järnvägslinjen IJzeren Rijn

Järnvägslinjen IJzeren Rijn är ett exempel på en europeisk transportlinje som är till nytta för en öppen ekonomi. Den förbinder ju Antwerpens hamn, men också hamnarna i Gent, Zeebrugge och Oostende med Ruhrområdet och det tyska upplandet. Den finns redan och har tidigare visat sig vara till nytta, men den har inte använts på något tiotal år, eftersom det skulle kosta för mycket att anpassa den till miljöns krav, bland annat genom att ställvis förlägga den i tunnel, för att trafiken på den skulle kunna löna sig på kort sikt. Detta är ett argument som Nederländernas regering tar som förevändning för att blockera hela frågan. Flandern upplever också ett behov av att ta denna järnvägslinje i trafik på nytt, till följd av de ökande trafikproblemen och den kraftiga ökningen av containertrafiken. Tyskland, närmare bestämt delstaten Nordrhein-Westfalen, har i åratal ställt sig bakom Flanderns ekonomiskt välmotiverade krav. Men tråkigt nog rider Nederländerna spärr mot en sådan lösning på frågan och detta betingas av landets egna planer på att ge Rotterdams hamn en modern anslutning till Ruhrområdet med hjälp av den svindyra och miljöbelastande Betuwelinjen, som inget annat europeiskt land kommer att ha någon ekonomisk fördel av. Gemenskapen erkänner i dag formellt att gränsöverskridande järnvägsförbindelser är en fråga av intresse.

Följer kommissionen för närvarande utvecklingen i fråga om järnvägslinjen IJzeren Rijn?

Är kommissionen beredd att i denna viktiga fråga söka efter en för alla parter tillfredsställande lösning på gemenskapsnivå?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Kommissionen följer med stort intresse utvecklingen när det gäller förbindelsen IJzeren Rijn mellan Antwerpen och Ruhrområdet i Tyskland. Kommissionen har i sitt förslag till ändring av gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet (TEN-T) (¹) låtit förbindelsen ingå i det prioriterade projektet nr 24: järnvägsaxeln Lyon/Genua–Basel–Duisburg–Rotterdam/Antwerpen. De inblandade länderna har åtagit sig att genomföra projektet, som beräknas vara klart 2010. Det bör dock påpekas att förbindelsen Betuwelijn ingick i den första serien TEN-T projekt, som antogs i samband med de så kallade Essenprojekten 1996.

Belgien och Nederländerna har nyligen beslutat att hänskjuta tvisten om IJzeren Rijn till Permanenta skiljedomstolen i Haag. Saken behandlas just nu i rätten och en dom väntas före mitten av 2004. Förhoppningsvis kommer skiljedomstolens dom att leda till en tillfredsställande lösning.

(¹) KOM(2003) 564 slutlig.

(2004/C 78 E/0551)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3367/03
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Laserteknik och strålningsemission

Under de senaste tio åren har det skett en dramatisk utveckling av lasertekniken i samband med tillverkning av stålkomponenter för verkstadsindustrin. Är kommissionen medveten om att denna laserteknik skapas genom ljusförstärkning av stimulerad strålningsemission och att de ämnen som ingår i processen med elektromagnetiska partiklar sprids ut i atmosfären?

Som en jämförelse kan nämnas att "Waterjet" utför exakt samma process utan att använda något annat än vatten och sand. Denna process är visserligen något långsammare, men den är helt miljövänlig och orsakar inga utsläpp.

Kan kommissionen meddela om några medel utbetalats till sådana miljövänliga processer eller om det finns andra finansieringsmöjligheter?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Kommissionen är väl medveten om fördelarna och nackdelarna med teknikerna för laser- och vattenskärning.

En sökning bland projekten i databasen Cordis (http://dbs.cordis.lu/search/en/simple/EN_PROJ_simple.html) visar att ett stort antal projekt (mer än 20) som rör vattenstråletekniken har finansierats i olika program inom de senaste ramprogrammen. Eftersom tillämpningarna av tekniken för laser- och vattenskärning nu nått en relativt hög mognadsgrad pågår för närvarande endast ett fåtal åtgärder inom direktoratet för industriell teknik och de är koncentrerade till mer specialiserade områden (t.ex. G1ST-CT-2002: utveckling av en metod för att avlägsna hårda beläggningar genom blästring med vattenstråle i syfte att ersätta miljöfarliga kemiska metoder; G1RD-CT2002-00746: (laser)bearbetning av genomskinliga material genom upprepad absorption).

Inom sjätte ramprogrammet kan den tematiska prioriteringen "Nanoteknik och nanovetenskap, kunskapsbaserade multifunktionella material och nya produktionsprocesser och produktionsanordningar" erbjuda finansieringsmöjligheter för ytterligare forskning när det gäller vattenstråletekniken, under förutsättning att det kan visas att de föreslagna FoTU-projekten är tillräckligt innovativa och innebär betydande framsteg jämfört med nuvarande forskningsnivå. Den ovan nämnda tematiska prioriteringen omfattar ett forskningsområde som syftar till att göra industriella tillverknings- och bearbetningssystem mer hållbara och minska påverkan på miljö och hälsa.

(2004/C 78 E/0552)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3368/03
från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Opinionsundersökning Eurobarometer

Opinionsundersökningen Eurobarometer i oktober, vilken utfördes på begäran av Europeiska kommissionen och handlade om "Irak och världsfreden", vill låta påskina att 59 procent av invånarna i Europa upplever staten Israel som ett hot mot världsfreden. Opinionsundersökningen utfördes av institutet EOS Gallup Europe. Då resultaten blev kända tog Europeiska unionens råd avstånd från denna opinionsundersökning genom förmedling av Italiens utrikesminister Frattini (Le Figaro, tisdagen den 4 november).

Tar kommissionen också avstånd från den undersökning kommissionen själv lätit utföra? Om så är fallet är det då första gången som kommissionen tar avstånd från en egen undersökning? Vad menar kommissionen att det är för nytta med sådana här undersökningar, om en gång kommissionen själv hävdar att resultaten inte återspeglar kommissionens egen åsikt? Tycker inte kommissionen att det vore bättre att låta bli att göra sådana ansvarslösa undersökningar, för att inte skapa förvirring bland allmänheten?

Har kommissionen redan tidigare samarbetat med institutet EOS Gallup Europe? Gjordes undersökningen utgående från en offentlig anbudsinfordran? Vad kostade det att låta utföra denna opinionsundersökning?

Vem var ansvarig för hur frågorna i undersökningen formulerades? Vem valde ut listan på de femton länder som kunde tänkas utgöra ett "hot mot världsfreden"?

Håller kommissionen med Israels ambassadör i Rom, som sagt att undersökningen gör det svårt för Europa att i framtiden spela en medlande roll i fredsprocessen i Mellanöstern?

Ämnar kommissionen framföra en begäran om ursäkt till de israeliska myndigheterna för den negativa bild av Israel som skapats av denna undersökning, som bekostats med gemenskapens pengar?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Frågeställaren hänvisas till kommissionens svar på Cristiana Muscardinis skriftliga fråga P-3334/03 ⁽¹⁾.

Vidare anges det i varje utgåva av Eurobarometern att undersökningarna inte återger Europeiska kommissionens åsikter och att det är författarna som ansvarar för de slutsatser som dras och de åsikter som redovisas. Kommissionen har dessutom uttryckt reservationer angående frågan om länder som hotar världsfreden. Icke desto mindre anser kommissionen att de resultat som erhållits visar på en oroväckande tendens.

Kommissionen har för närvarande fem ramavtal för opinionsundersökningar. Ramavtalen har ingåtts efter anbudsfordranden. Eurobarometern Flash används för telefonundersökningar. Vad beträffar EOS Gallup Europe ingicks ett avtal med TNS Sofres i januari 2002. EOS Gallup Europe är samordnande inom TNS Sofres för avtalet Eurobarometern Flash. Efter det att avtalet ingicks har företaget utarbetat cirka trettio Eurobarometern Flash för kommissionens räkning. Undersökningen om Irak och världsfreden (förberedelser, det praktiska genomförandet, behandlingen av de statistiska uppgifterna och utarbetandet av rapporten) kostade 150 098,34 euro och omfattade cirka femton frågor.

⁽¹⁾ Se s. 263.

(2004/C 78 E/0553)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3370/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Prodis kommentarer till utfallet av den svenska folkomröstningen kring EMU

I den svenska tidningen Aftonbladet kunde man den 21/9 2003 ta del av Romani Prodis kommentarer till utfallet av den svenska folkomröstning kring EMU. Prodi lär ha sagt om svenskarna bland annat följande "Vi sa nej för att vi är rädda för det nya. Och för att vi tror att vår demokrati är överlägsen andras". I artikeln stod vidare följande att läsa: "Valresultatet är i stället ett utslag av den allmänna stämningen i ett land. Svenskarnas nej speglar — enligt Romani Prodi — också vår känsla av särart och ett avstånd mellan det svenska och det europeiska folket. Det visar dessutom bristande kunskaper om Europa."

Utgör Romani Prodis kommentarer även kommissionens uppfattning, och om så är fallet, kan kommissionen utveckla resonemangen kring varför till exempel svenskarna är rädda för det nya samt betydelsen av det nämnda avståndet mellan det svenska och det europeiska folket?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Kommissionens ordförande underströk följande under parlamentets plenarsammanträde den 16 januari 2002: "För miljontals europeiska medborgare är de sedlar och mynt de har i sina fickor det påtagliga beviset på det stora politiska projektet att ena Europa. Deras symboliska betydelse är större än den känslomässiga effekt borttagandet av gränskontrollerna vid de inre gränserna i gemenskapen hade, och den var ändå inte liten. På detta sätt blir euron nyckeln som får dem att känna att de har en europeisk identitet och ett gemensamt öde, liksom den redan är ett påtagligt bevis på att den europeiska integrationen inte längre kan vända om. (...) Vi måste ta väl vara på denna lärdom, så att vi kan förbereda alla de steg vi står i begrepp att ta inom ramen för integrationsprocessen".

Denna väl kända ståndpunkt företräds av hela kollegiet och någon anledning fanns inte att ändra på den i samband med kampanjen inför euroomröstningen i Sverige.

De uttalanden som rapporteras i Aftonbladet förefaller vara inspirerade av en intervju med Romano Prodi som publicerades den 15 september 2003 i den italienska tidningen La Repubblica.

I verkligheten har kommissionens ordförande inte gjort de uttalanden som Aftonbladet lägger i hans mun. Däremot sa han — helt i linje med kommissionens åsikter i detta ämne: "Det är synd, eftersom många svenskar förstår eurons fördelar för utvecklingen. Men en majoritet av den allmänna opinionen är fortfarande rädd. Rädd för det nya. Det här var ett politiskt val för dem som vill betona den nationella särarten och är rädda för att förlora det som de uppfattar som sin identitet, trots alla ekonomiska överväganden. [...] Varje folk har rätt att uttrycka sina åsikter. Och det är vår plikt att respektera de övertygelser som kommer till uttryck i val eller folkomröstningar." Och vidare: "I Nordeuropa är fortfarande en del av befolkningen i stor utsträckning övertygad om att en viss social modell bäst försvaras genom att man koncentrerar sig på sin egen identitet. Det är ett politiskt val mer än ett ekonomiskt."

(2004/C 78 E/0554)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3371/03

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Juridiska konsekvenser av en ratificering av fördraget om upprättande av en konstitution för Europa

I artikel 311 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen sägs att protokollen utgör en del av fördraget. Om utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa ratificeras, kommer de nuvarande fördragen — Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen — upphöra att gälla. Detta innebär att även existerande protokoll inte längre kommer att gälla och måste således omförhandlas enligt principen i artikel 48 i fördraget om den Europeiska unionen.

I övrigt hänvisas till konventets utkast till konstitution, del IV, artikel IV-2 och artikel IV-3, andra stycket, som föreskriver att enbart de protokoll som fogats till Fördraget om upprättande av en konstitution kommer att vara tillämpliga. Därmed förstås att övriga protokoll som inte fogats till konstitutionen skall omförhandlas av regeringsscheferna vid regeringskonferensen. Kan kommissionen bekräfta detta?

Kan kommissionen upplysa om vilka juridiska konsekvenser en ratificering av utkastet till upprättandet av en konstitution får för de protokoll som är knutna till nuvarande fördrag?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(23 december 2003)*

I artikel IV-2 första stycket i utkastet till konstitution föreskrivs att EG- och EU-fördragen upphävs. Detta gäller också samtliga protokoll som utgör bilagor till fördragen.

När konstitutionen träder i kraft upphävs alltså alla dessa protokoll.

Regeringskonferensens ordförandeskap har uppdragit åt en expertgrupp bestående av jurister från delegationerna under ledning av regeringskonferensens juridiske rådgivare Jean-Claude Piris att utföra en rättslig granskning av konventets utkast till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa. Därvid har man också tagit upp frågan hur de protokoll som utgör bilagor till EG- och EU-fördragen ska bevaras och anpassas. Gruppen har lagt fram resultatet av sitt arbete inför konferensen (dok. CIG 50/03-ADD 1). Om konferensen godkänner det kommer protokollen efter revision från gruppens sida att tillfogas som bilagor till fördraget om upprättande av en konstitution för Europa.

*(2004/C 78 E/0555)***SKRIFTLIG FRÅGA P-3376/03****från Christine De Veyrac (PPE-DE) till kommissionen***(10 november 2003)*

Ämne: Reducerade mervärdesskattesatser – Frisörverksamhet

Sedan 1999 har Europeiska unionen på försöksbasis tillåtit att det tillämpas reducerade mervärdesskattesatser till förmån för "arbetsintensiva tjänster". För detta ändamål har det gjorts upp en begränsad lista på olika sektorer. Tre av unionens medlemsstater (Luxemburg, Nederländerna, Spanien) har valt att tillämpa en sådan reducerad mervärdesskattesats inom sektorn frisörverksamhet och de verkar i dagens läge beredda att fortsätta med detta. I sitt senaste förslag till direktiv om mervärdesskatt föreslår kommissionen emellertid att frisörverksamheten skall avföras från listan över sådana tjänster på vilka en reducerad mervärdesskattesats kan tillämpas. Kommissionen grundar sig därvid på en studie som den gjort, av vilken det framgått att det inte är möjligt att påvisa att sänkningen av mervärdesskattesatserna har fått några gynnsamma effekter på sysselsättningen samt att återverkningarna på prisnivån är osäkra.

Kommissionens ståndpunkt framstår som beklaglig, eftersom slutsatserna i denna rapport dragits utgående från iakttagelser som gjorts under endast två eller tre års tid, beroende på vilket land det varit frågan om. Denna utvärdering förefaller otillräcklig för att man utgående från den skall kunna bilda sig ett slutgiltigt omdöme i frågor som har med ekonomi att göra.

Kan kommissionen mot bakgrund av det ovarsagda ge besked om huruvida den anser att det räcker med en utvärdering som gjorts under två (eller tre) år för att bedöma hur effektiv i ekonomiskt hänseende en skattepolitisk åtgärd varit samt huruvida det inte som en konsekvens av detta vore på sin plats att förlänga det pågående försöket och låta frisörverksamheten stå kvar på listan över "arbetsintensiva tjänster" på vilka det kan tillämpas en reducerad mervärdesskattesats?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar*(4 december 2003)*

Den reducerade mervärdesskattesatsen för frisörstjänster möjliggjordes genom direktiv 1999/85/EEG av den 22 oktober 1999⁽¹⁾ beträffande möjligheten att på försök tillämpa en reducerad mervärdesskattesats för arbetsintensiva tjänster. Detta försök var klart avgränsat i tiden och både de medlemsstater som deltagit i försöket och kommissionen skulle utarbeta bedömningsrapporter.

Kommissionen antog sin bedömningsrapport den 2 juni 2003⁽²⁾. I denna drogs slutsatsen att det på grundval av de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna och "med hänsyn tagen till de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna och begränsningarna i de undersökningsmetoder som använts inte är möjligt att med säkerhet fastställa att denna reduktion har haft en gynnsam effekt på sysselsättningen. Detsamma gäller med avseende på verkningarna för den svarta ekonomin."

Inom ramen för denna bedömning har kommissionen dessutom med hjälp av den makroekonomiska modellen QUEST jämfört verkningarna av en reducerad mervärdesskattesats med verkningarna av sänkta avgifter på arbete. Det framgår av denna jämförelse att även enligt det mest gynnsamma antagandet, dvs. att sänkningen av mervärdesskattesatsen slår igenom till 100 % i de inhemska priserna, skulle en sänkning av avgifterna på arbete inom unionen till samma budgetkostnad leda till 52 % högre sysselsättning än en sänkning av mervärdesskattesatsen.

Bedömningsperioden fastställdes ursprungligen av rådet till en period av tre år (och förlängdes därefter med ett år), vilket är tillräckligt för att det skall vara möjligt att kontrollera att den förväntade ekonomiska mekanismen (prissänkningar, ökad efterfrågan och, i förlängningen, en ökning av sysselsättningen) verkligen fungerar. En av de viktigaste lärdomarna av detta försök är emellertid att sänkningen av mervärdesskattesatsen mycket ofta inte alls, eller endast delvis, slagit igenom i priserna till slutkonsumenterna. Detta genomslag har dessutom oftast endast varit tillfälligt och det har konstaterats att de berörda sektorerna har kompenserat sig härför (genom en prisökning som överstiger inflationstakten). Detta innebär att den ekonomiska mekanismen inte kan fungera som tänkt och att verkningarna när det gäller sysselsättningen blir mer oförutsägbara, även på lång sikt.

Den 23 juli 2003 antog kommissionen ett förslag till direktiv rörande reducerade mervärdesskattesatser⁽³⁾. Eftersom kommissionen försöker förbättra den inre marknadens funktionsätt är det viktigt att alla medlemsstater ges samma möjlighet att tillämpa reducerade mervärdesskattesatser och inom samma sektorer. Någon reducering av mervärdesskattesatsen för frisörstjänster föreskrivs inte i förslaget till direktiv.

Förslaget behandlas för närvarande av rådet som enhälligt och med beaktande av parlamentets yttrande skall fatta beslut om de reducerade mervärdesskattesatsernas framtida tillämpningsområde.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/85/EG av den 22 oktober 1999 om ändring av direktiv 77/388/EEG beträffande möjlighet att på försök tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på arbetsintensiva tjänster (EGT L 277, 28.10.1999).

⁽²⁾ KOM(2003) 309 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2003) 397 slutlig.

(2004/C 78 E/0556)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3379/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Utbyggnad av petrokemiska anläggningar i Amvrakikosbukten

Enligt klagomål från medborgare har arbetet inletts med att bygga ut de petrokemiska anläggningarna i Amvrakikosbukten. Denna marina miljö med sitt sällsynta ekosystem är en av de viktigaste vattenbiotoperna i Grekland. En del av den skyddas därför genom den internationella Ramsarkonventionen i egenskap av särskilt skyddsvärt område.

Med tanke på att Amvrakikosbukten tillhör nätverket Natura 2000, som upprättades inom ramen för genomförandet av direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾, undrar jag följande: Vad tänker kommissionen göra för att den sällsynta biologiska mångfalden (flora och fauna) i området skall bevaras och för att människors hälsa inte skall äventyras? Tänker EU, som under det senaste årtiondet samfinansierat (inom ramen för den tredje gemenskapsstödrådet) flera miljöskyddsprojekt i området (reningsverk), undersöka huruvida konsekvenserna för ekosystemet av ett sådant företag studerats och utvärderats i tillräckligt hög grad?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Amvrakikosbukten har utsetts till särskilt skyddsområde (GR2110004) i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ och har av de grekiska myndigheterna utsetts till ett område av gemenskapsintresse (GR2110001) i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av

den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾. Kraven i artikel 6.2-4 i direktiv 92/43/EEG gäller följaktligen. Dessutom kan den situation parlamentsledamoten beskriver utgöra en överträdelse av direktiv 85/337/EEG⁽³⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽⁴⁾.

Av den information som parlamentsledamoten lämnat in framgår att de grekiska myndigheterna har inlett granskningen av vilken miljöpåverkan planen att bygga ut de aktuella petrokemiska anläggningarna skulle få. Planen syftar till att modernisera befintliga anläggningar och förbättra behandlingssystem för det avfall som anläggningen ger upphov till. Mot bakgrund av tillgänglig information, anser kommissionen inte att det skett någon överträdelse av direktiv 85/337/EEG. Kommissionen uppmanar parlamentsledamoten att inkomma med ytterligare information, om han förfogar över sådan.

När det gäller den påstådda överträdelsen av artikel 6.2-4 i direktiv 92/43/EEG, bör man observera att den aktuella anläggningen ligger klart utanför det skyddade området. Dessutom är målet för projektet att modernisera anläggningen, vilket knappast påverkar den negativt. För närvarande görs en miljökonsekvensbedömning av anläggningen.

Kommissionen kommer att undersöka om det finns en sammanhängande, särskild och omfattande rättslig ram som ligger till grund för hållbar förvaltning och effektivt skydd av Amvrakikosbukten med beaktande av bevarandemålen i direktiv 79/409/EEG och 92/43/EEG.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(³) EGT L 175, 5.7.1985.

(⁴) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0557)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3384/03

**från Gianfranco Dell'Alba (NI), Emma Bonino (NI),
Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI),
Olivier Dupuis (NI), Marco Pannella (NI)
och Maurizio Turco (NI) till kommissionen**

(17 november 2003)

Ämne: Korridor nr 5

Den italienska sträckningen av korridor nr 5 (linjen genom Podalen) som skall förbinda Lissabon med Kiev och säkerställa optimala transportvillkor mellan öst och väst via södra Europa har stor betydelse för Europas ekonomi samt för den italienska regionen Friuli-Venezia Giulia och staden Trieste.

Triestelänken är särskilt viktig för förbindelsen med länderna i Central- och Östeuropa och som idealisk öst-västlig järnvägsknut och vägförbindelse söder om Alperna.

Enligt uppgifter har sträckningen Venedig-Trieste-Capodistria-Ljubljana-Budapest strukits från den s.k. snabblistan trots att den fanns med i kommissionens ursprungliga förslag när det gäller transeuropeiska nät, vilket riskerar att på kort sikt försena igångsättandet av projektet.

Kan kommissionen snarast möjligt ange vilka motiv som ligger bakom denna förändring och svara på frågan om detta beslut innebär att man ändrat uppfattning?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 januari 2004)

Den 1 oktober 2003 antog kommissionen ett förslag till ändring av riktlinjerna för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet⁽¹⁾. Detta förslag omfattar en förteckning över prioriterade projekt av "europeiskt intresse", bland annat projekt nr 6 (Höghastighetståg/kombinerad transport) Lyon-Turin-Milano-Venedig-Ljubljana-Budapest (bilaga III till det föreslagna beslutet). Detta visar kommissionens intresse för detta ytterst viktiga projekt för att förbättra förbindelserna mellan unionens centrala områden och nya medlemsstater.

De uppgifter som lämnats av medlemsstaterna gällande detta projekt och som redovisas i bilaga III, visar att de flesta avsnitt blir klara tidigast kring 2010-2015, dvs. långt efter de tidsfrister som fastställdes inom ramen för "Initiativet för tillväxt" enligt vilket projekten skulle startas senast 2006. Således är det inte möjligt att införa hela projektet i "snabbstartprogrammet". Två avsnitt som klarar tidsfristerna är dock utvalda: det internationella avsnittet St Jean de Maurienne-Bussoleno (Mont Cenis-tunneln mellan Frankrike och Italien), där förberedande arbeten redan är i gång och avsnittet mellan Ljubljana och Budapest, där arbeten skall börja senast 2005.

Ifall det visar sig att andra projekt uppfyller samma kriterier, kan programmet komma att kompletteras enligt samma förfaranden som tillämpades vid inrättandet av programmet.

Kommissionen är angelägen om att betona att "Initiativet för tillväxt" på intet sätt försvagar förslaget av den 1 oktober 2003, som kommer att antas genom medbeslutandeförfarandet.

⁽¹⁾ KOM(2003) 564 slutlig.

(2004/C 78 E/0558)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3390/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(10 november 2003)

Ämne: Mervärdesskatt inom skräddarnäringen

Ekofinrådet har satt utgången av 2003 som gräns för bevarandet av den sänkta mervärdesskatten på åtta procent inom skräddarhantverkets och skräddarkonstens traditionella men krympande näringsgren. Kan kommissionen berätta vad som kommer att ske när tidsfristen löper ut? Samtycker kommissionen till en höjd mervärdesskatt för skräddare? Vilka åtgärder tänker kommissionen under alla omständigheter vidta för att hjälpa och främja denna känsliga näringsgren?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(11 december 2003)

Rådets direktiv 1999/85/EG av den 22 oktober 1999⁽¹⁾ antogs för att en reducerad mervärdesskattesats på försök skulle kunna tillämpas på arbetsintensiva tjänster. I samband med detta upprättades i bilaga K till direktivet en förteckning över de sektorer som fick delta i detta försök. Bland dessa sektorer ingick förvisso en kategori som rörde skräddarnäringen, men uteslutande småreparationer av kläder och hushållslinne (inbegripet lagning och ändring). Detta försök förlängdes med ett år. Syftet med denna förlängning var att garantera de berörda sektorerna rättssäkerhet och kontinuitet under tiden som kommissionen utarbetade en övergripande utvärderingsrapport om försöket.

Kommissionen antog sin utvärderingsrapport den 2 juni 2003⁽²⁾. I denna kom man fram till att det med hänsyn tagen till "de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna och begränsningarna i de undersökningsmetoder som använts inte är möjligt att med säkerhet fastställa att denna reduktion har haft en gynnsam effekt på sysselsättningen. Detsamma gäller med avseende på verkningarna för den svarta ekonomin."

Inom ramen för denna utvärdering har kommissionen dessutom med hjälp av den makroekonomiska modellen QUEST utfört en jämförande analys av en reducerad mervärdesskattesats med verkningarna av sänkta avgifter på arbete. Det framgår av denna jämförelse att även enligt det mest gynnsamma antagandet, dvs. att sänkningen av mervärdesskattesatsen slår igenom till 100 % i de inhemska priserna, skulle en sänkning av avgifterna på arbete inom unionen till samma budgetkostnad leda till 52 % högre sysselsättning än en sänkning av mervärdesskattesatsen.

Enligt vad som angavs i det meddelande om strategin för förbättring av mervärdesskattesystemets funktion som antogs år 2000 ⁽¹⁾, antog kommissionen den 23 juli 2003 förslaget till direktiv om ändring och rationalisering av regler och undantag med avseende på reducerade mervärdesskattesatser ⁽⁴⁾. Huvudsyftet var att förbättra den inre marknadens funktionssätt, framför allt genom en fortsatt förenkling av mervärdesskatten och en mer enhetlig tillämpning av den. Dessutom var det viktigt att se till att alla medlemsstater gavs samma möjligheter att tillämpa de reducerade mervärdesskattesatserna och inom samma sektorer.

När förslaget utarbetades tog kommissionen hänsyn till resultatet av försöket, men också till hur dessa tjänster hanterades i medlemsstaterna. Just nu tillämpar fyra medlemsstater på försök en reducerad mervärdesskattesats på dessa tjänster (Belgien, Grekland, Holland, Luxemburg) och en medlemsstat (Irland) tillämpar en parkeringssats i form av ett tillfälligt undantag. I samband med rationaliseringen av de reducerade skattesatserna togs dessa tjänster inte med.

Förslaget behandlas för närvarande av rådet som enhälligt och med beaktande av parlamentets yttrande skall fatta beslut om de reducerade mervärdesskattesatsernas framtida tillämpningsområde.

För tillfället finns det inga planer på andra rättsliga åtgärder på gemenskapsnivå för denna sektor.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/85/EG av den 22 oktober 1999 om ändring av direktiv 77/388/EEG beträffande möjlighet att på försök tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på arbetsintensiva tjänster, EGT L 277, 28.10.1999.

⁽²⁾ KOM(2003) 309 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2000) 348 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 397 slutlig.

(2004/C 78 E/0559)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3393/03

från Jean Lambert (Verts/ALE) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Typgodkännande av mopeder

I det europeiska direktivet om typgodkännande, 2002/24/EG ⁽¹⁾, görs en klar åtskillnad mellan vanliga mopeder och mopeder med låg effekt. I anmärkningen i bilaga I fastställs att "i särdirektiven kommer särskilda föreskrifter att fastställas för mopeder med låg effekt, dvs. mopeder med pedaler och med en hjälpmotor vars effekt inte överstiger 1 kW och en högsta hastighet för vilken fordonet är konstruerad som inte överstiger 25 km/h". Förenade kungadömet regering har trots detta inte gjort några eftergifter för mopeder, och där är följaktligen registrering hos Förenade kungarikets registreringsmyndighet, Driver and Vehicle Licensing Agency obligatoriskt, liksom skatt, kontrollbesiktning, ansvarsförsäkring, vägskatt och användande av hjälm. I Tyskland är så inte fallet – inget av allt detta krävs.

Anser kommissionen att Förenade kungariket inte agerar lagenligt då man inte skiljer mellan vanliga mopeder och mopeder med låg effekt?

⁽¹⁾ EGT L 124, 9.5.2002, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar*(9 januari 2004)*

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/24/EG av den 18 mars 2002 gäller typgodkännande av två- och trehjuliga motorfordon⁽¹⁾. Direktivet fastställer inte villkor för användningen av dessa fordon i medlemsstaterna. Eftersom det inte finns harmoniserade EU-regler har medlemsstaterna vittgående befogenheter att utarbeta egna regler för användning av moped på allmän väg.

Det faktum att direktivet i samband med kraven för typgodkännande skiljer mellan olika kategorier av mopeder med pedaler, och anger att särskilda föreskrifter kommer att fastställas för mopeder med låg effekt, förpliktigar inte på något sätt medlemsstaterna att göra motsvarande skillnad i sina regler om användningen av sådana fordon. Kommissionen anser därför inte att det strider mot direktivet om de brittiska myndigheterna inte gör åtskillnad mellan vanliga mopeder och mopeder med låg effekt i samband med krav på registrering, vägskatt, kontrollbesiktning, ansvarsförsäkring och användning av hjälm.

Eftersom de regler som en medlemsstat inför för användning av en produkt inte får vara så besvärliga att de hindrar importen av sådana produkter från andra medlemsstater frågar sig kommissionen om Storbritanniens regler för användning av mopeder med låg effekt kan utgöra en ooberättigad åtgärd med en verkan som motsvarar en kvantitativ handelsrestriktion, i den mening som avses i artiklarna 28 och 30 i EG-fördraget. Det framgår emellertid inte tydligt av frågeställarens framställning om Storbritanniens regler medför hinder för importen.

Kommissionen konstaterar dessutom att även om det skulle vara så kan åtminstone några av de krav som Storbritannien ställer (t.ex. tecknande av ansvarsförsäkring eller obligatorisk användning av hjälm) anses berättigade av folkhälso- eller trafiksäkerhetsskäl, dvs. antingen enligt en av de särskilda grunder som anges i artikel 30 i EG-fördraget eller av annat hänsyn till allmänheten som definieras av domstolen.

Kommissionen erinrar vidare om att det enligt det första direktivet om ansvarsförsäkring (72/166/EEG⁽²⁾) är obligatoriskt att ha en sådan försäkring för "varje slags motorfordon som är avsett för färd på land och som drivs av mekaniskt förmedlad kraft men som inte är spårbundet samt släpfordon, även om det inte är tillkopplat". Även detta pekar på att Storbritannien är berättigat att kräva att mopeder med låg effekt täcks av en ansvarsförsäkring.

⁽¹⁾ EGT L 124, 9.5.2002.

⁽²⁾ EGT L 103, 2.5.1972.

(2004/C 78 E/0560)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3404/03**från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen***(17 november 2003)*

Ämne: Irland — överträdelseförfarande på grund av felaktig tillämpning av EU:s miljölagstiftning

1. I vilka 85 fall, under tidsperioden 1998 till 2002, har Irland erhållit formell underrättelse om att EU:s miljölagstiftning inte efterlevts och vilka direktiv hänför de sig till?
2. Hur många rättsförfaranden gällande genomförandet av lagstiftningen förlorade Irland under perioden 1993–2003?
3. Hur många formella underrättelser erhöll Irland under perioden 1993–1998?
4. I hur många fall, där kommissionen officiellt inlett undersökningar avseende Irland, föreligger det ännu inte en formell underrättelse?
5. I hur många fall av överträdelseförfarande har kommissionen under tidsperioden 1993–2003 riktat ett motiverat yttrande till övriga medlemsstater?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

1. Mellan 1998 och 2002 skickades sammanlagt 75 formella underrättelser till Irland beroende på bristande tillämpning av gemenskapens miljölagstiftning⁽¹⁾. Det har dessutom skickats flera formella underrättelser på grund av att Irland inte meddelat vilka nationella genomförandebestämmelser som införts eller att dessa bestämmelser inte uppfyllde kraven. Totalt rör det sig om 108 formella underrättelser. Av de 75 underrättelser som rörde bristande tillämpning var de flesta kopplade till klagomål, men 14 berodde på förfaranden som kommissionen inlett. De sistnämnda omfattade utebliven klassificering av särskilda skyddsområden för vilda fåglar, brister i utpekandet av känsliga områden i fråga om behandling av avloppsvatten samt uteblivna rapporter eller annan information som krävs i miljödirektiven. Flera av de formella underrättelserna rörde fall där kommissionen inte fått svar på uppmaningar att inkomma med information och baserades på artikel 10 i EG-fördraget (kravet på samarbetskyldighet). Andra formella underrättelser, som hade sin grund i klagomål som kommissionen mottagit, gällde exempelvis följande: underlåtenhet att genomföra miljökonsekvensbedömningar, hot mot viktiga områden med vilda djur från projekt eller annan verksamhet, brist på verk samma åtgärder för att ta itu med illegal avfallshantering, underlåtenhet att säkerställa tillräckligt grundvattenskydd, brist på tillräckligt skydd av upptagsområden för skaldjur mot vattenförorening, brist på efterlevnad av reglerna för experiment på djur, samt besvärande lukt från en behandlingsanläggning för avfallsvatten.

2. Under perioden 1993–2003 avkunnades tre domar mot Irland i fråga om unionens miljölagstiftning. Domarna rörde målen C-392/96 om miljökonsekvensbedömning, C-354/99 om experiment på djur, C-67/99 om fastställande av livsmiljöer, C-177/2000 om överbetning, C-316/2000 om förorenat dricksvatten, C-394/2000 om risker för storolyckor, C-376/2001 om biocidprodukter och C-67/2002 om program för att minska föroreningen av skaldjursvatten.

3. Under perioden 1993–1998 skickades 16 formella underrättelser till Irland beroende på bristande tillämpning.

4. I mitten av november 2003 var 85 ärenden mot Irland registrerade hos kommissionen (både på grund av klagomål och på kommissionens eget initiativ), dock utan att någon formell underrättelse skickats ut. Ärendena omfattade exempelvis påstådda brister i fråga om miljökonsekvensbedömningar, hot mot viktiga områden med vilda djur, illegal avfallshantering och förorening av dricksvatten.

5. Under perioden 1993–2003 avgavs totalt 279 motiverade yttranden till övriga medlemsstater beroende på bristande tillämpning av miljölagstiftning. Totalt 894 motiverade yttranden skickades till andra medlemsstater i fråga om alla aspekter på överensstämmelse med unionens miljölagstiftning, dvs. brister i uppgiftslämnande och dålig efterlevnad samt bristande tillämpning.

⁽¹⁾ Information från Irland ledde till att inte alla beslut från kommissionen om att sända en formell underrättelse verkställdes.

(2004/C 78 E/0561)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3405/03

från Concepción Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Förvaltning av strukturfonderna

Skulle kommissionen i samband med förvaltningen avseende målen 1, 2 och 3 för strukturfonderna (2000–2006) kunna informera vilka som utsetts till förvaltnings- och utbetalningsmyndigheter i Tyskland, Österrike, Belgien, Spanien, Frankrike och Italien?

**Kompletterande svar
från Michel Barnier på kommissionens vägnar**

(30 januari 2004)

- A. Förvaltningsmyndigheter i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien och Österrike:
- Parlamentsledamoten kan finna all relevant information om förvaltningsmyndigheterna på följande webbplatser för de fyra generaldirektoraten med ansvar för strukturfonderna:
 - http://europa.eu.int/comm/regional_policy/manage/authority/authority_en.cfm
 - http://europa.eu.int/comm/agriculture/rur/countries/index_en.htm
 - http://europa.eu.int/comm/employment_social/esf2000/contacts-en.htm
 - http://europa.eu.int/comm/fisheries/doc_et_publ/cfp_en.htm
 - När det gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) hänvisas parlamentsledamoten till den rapport om översynen av förvaltnings- och kontrollsystem av den 30 april 2003 som överlämnats till Europaparlamentet.
- B. Utbetalande myndigheter i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien och Österrike:
- Följande organ eller typer av organ har utsetts till utbetalande myndigheter för programmen för åren 2000–2006 i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien och Österrike:
 - För det regionala mål 1-programmet och de åtta regionala mål 2-programmen i Österrike är förbundskanslerns kansli utbetalande myndighet för ERUF, det federala ministeriet för ekonomi och arbetsmarknad utbetalande myndighet för Europeiska socialfonden (ESF) samt det federala ministeriet för jordbruk, skogsbruk, miljö och vattenförvaltning utbetalande myndighet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) och för Fonden för fiskets utveckling (FFU). För mål 3 (ESF) är det federala ministeriet för ekonomi och arbetsmarknad utbetalande myndighet.
 - I Belgien utgör de tre regionala myndigheterna (Ministère de la Région Wallonne, Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap och Ministère de l'Economie de Bruxelles-Capitale) utbetalande myndigheter för ERUF och ESF för mål 1- och mål 2-programmen i respektive region (ett mål 1-program och två mål 2-program i Vallonien, fyra mål 2-program i Flandern och ett mål 2-program i Bryssel). Den berörda regionala myndigheten (Ministère de la Région Wallonne) utgör också utbetalande myndighet för EUGFJ och FFU (endast mål 1). Ministeriet för sysselsättning och arbetsmarknad är utbetalande myndighet för det federala mål 3-programmet (ESF).
 - I de franska regionerna och utomeuropeiska departementen är det regionens prefekt som agerar utbetalande myndighet för ERUF och ESF för 26 av de 27 programmen (sex inom mål 1 och 21 inom mål 2). Prefektens funktioner utförs av Secrétariat général des Affaires régionales i den berörda prefekturen. Caisse des Dépôts et Consignations är för närvarande utbetalande myndighet för ett mål 2-program i Alsace.

DATAR är utbetalande myndighet för informationssystemprogrammet (Presage) och inrikesministeriet för de båda programmen för tekniskt stöd (för mål 1 och 2). Ministeriet för sociala frågor, arbetsmarknads- och solidaritetsfrågor är utbetalande myndighet för mål 3 (ESF) och Cnasea för samtliga program inom EUGFJ. Utbetalande myndighet för FFU (med undantag av mål 1-program) är ministeriet för jordbruk, livsmedel och landsbygdsutveckling medan det för de fyra mål 1-programmen i Frankrike (förutom de utomeuropeiska departementen) är den regionala skattemyndigheten. För mål 1-programmet på Korsika är det Direction Générale des Affaires Maritimes i Marseille som är utbetalande myndighet.
 - I Tyskland är Bundesamt für Wirtschaft utbetalande organ för alla 16 regionala program (sex mål 1 och tio mål 2) inom ERUF, förbundsministeriet för ekonomi och arbetsmarknad för programmen inom ESF och förbundsministeriet för konsumentskydd, livsmedel och jordbruk för programmen inom EUGFJ och FFU. I praktiken är det emellertid de berörda ministerierna i de enskilda förbundsländerna som fungerar som utbetalande myndighet. Förbundsministeriet för transport, byggnad och boende är utbetalande myndighet för det övergripande mål 1-programmet för transportinfrastruktur, medan förbundsministeriet för ekonomi och arbetsmarknad är utbetalande myndighet för det övergripande mål 1-programmet för personalresurser och för mål 3-programmen (EFS).

- I Spanien är finansministeriet utbetalande myndighet för alla program som finansieras av ERUF (19 regionala program, varav 12 inom mål 1 och sju inom mål 2, samt åtta övergripande program där endast en fond medverkar och tre där flera fonder medverkar). Ministeriet för arbetsmarknad och sociala frågor är utbetalande myndighet för samtliga program inom ESF, och ministeriet för jordbruk, fiske och livsmedel för utvecklingssektionen inom EUGFJ och för FFU.
- I Italien finns de utbetalande myndigheterna för alla fonder som ingår i de regionala programmen (19 stycken, varav sju inom mål 1 och tolv inom mål 2) inom respektive regional administration. Ministerierna i centralregeringen utgör utbetalande myndigheter för de övergripande programmen inom mål 1, enligt följande: "utveckling av lokalt företagande" – ministeriet för produktiv verksamhet, "transport" – ministeriet för infrastruktur och transport, "forskning" – ministeriet för högre utbildning och vetenskaplig och teknologisk forskning, "säkerhet i Mezzogiorno" – inrikesministeriet, "tekniskt stöd" – ministeriet för statsfinanser, budget och ekonomisk planering. Ministeriet för arbetsmarknad och social säkerhet är utbetalande myndighet för det övergripande programmet "Azioni di Sistema" inom mål 2 och ministeriet för jordbruk och skogsbruk är utbetalande myndighet för FFU.

(2004/C 78 E/0562)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3407/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Cabinda – rapport om mänskliga rättigheter

Enligt uppgifter i media visar en rapport som bygger på vittnesmål som samlats in av katolska präster i Cabinda att befolkningen i detta område ofta har utsatts för tortyr, våldtäkt, mord och utomrättsliga arresteringar samt blivit bestulna på pengar och andra tillgångar. Med hänvisning till nyligen inträffade fall nämns i rapporten bl.a. 30 döda civila och 16 våldtäktsfall.

Enligt samma källa skall de angolanska väpnade styrkorna (FAA), efter Jonas Savimbis död och efter att kriget med Unita upphört, ha tvångsförflyttat 30 000 män till Cabinda i syfte att sätta stopp för gerillan i detta område. Rapporten fördömer kränkningar av de mänskliga rättigheterna som begås av såväl Fronten för Cabindas befrielse (FLEC) som FAA, som tillskrivs de flesta av de rapporterade övergreppen.

I förordet till rapporten skriver Cabindas biskop Paulino Madeca att den politiska situationen tyvärr har utvecklats i negativ riktning under de senaste åren och att kriget förhärskar som metod för att lösa det så kallade Cabinda-fallet. Resultaten av denna offensiv är synliga för alla och kan sammanfattas i följande fras: systematisk kränkning av de mänskliga rättigheterna och brott mot mänskligheten, allt enligt de undersökta fallen. Kan kommissionen således besvara följande frågor:

Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller de påstådda kränkningarna av de mänskliga rättigheterna som nyligen har skett i Cabinda? Har kommissionen konkret analyserat denna rapport?

Har kommissionen vidtagit åtgärder för att uppmärksamma de angolanska myndigheterna respektive rebellrörelserna på denna situation och göra dem medvetna om behovet av att främja skyddet av de mänskliga rättigheterna i Cabinda?

Vilka kontakter har kommissionen med kyrkan och det civila samhället i Cabinda för att göra en oberoende bedömning av situationen i området?

Vilka förväntningar har kommissionen när det gäller att återställa freden i Cabinda och uppnå en politisk lösning på konflikten?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Kommissionen känner till rapporten, och även om den inte kan undersöka alla påståenden i detalj anser kommissionen att rapporten utgör ytterligare ett tecken på att läget i Cabinda fortfarande är kritiskt.

Kommissionen står i regelbunden kontakt med det civila samhället i allmänhet och kyrkan i synnerhet för att diskutera situationen i Angola, även när det gäller mänskliga rättigheter. Stöd till det civila samhället är ett inslag i gemenskapens och Angolas samarbetsstrategi. (Människorättsfrågor tas också upp inom ramen för det europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter (EIDHR), genom vilket projektet "The church and the construction of peace in Angola" ⁽¹⁾ finansieras).

Mänskliga rättigheter kommer med största säkerhet att tas upp i den regelbundna politiska dialogen (artikel 8 i Cotonouavtalet) med Angola, till vilken det hänvisas i rådets slutsatser av den 13 oktober 2003. Den politiska dialogen är det bäst lämpade forumet och det mest effektiva redskapet när det gäller att föra en diskussion om denna fråga med den angolanska regeringen. Kommissionen har ingen direkt kontakt med rebellstyrkorna.

När det gäller framtidsutsikterna för Cabinda på längre sikt är kommissionen övertygad om att även folket i Cabinda kommer att dra nytta av att demokratin befästs i Angola. Läget är mycket kritiskt men kommissionen kommer att göra sitt yttersta för att se till att de mänskliga rättigheterna respekteras och för att man skall kunna nå en fredlig lösning på konflikten som inbegriper alla intressenter, dvs. den angolanska regeringen, Fronten för Cabindas befrielse (FLEC) och företrädare för det mycket aktiva civila samhället i Cabinda.

⁽¹⁾ Projektet genomförs av Comité Intereclesial para a paz em Angola (COIEPA).

(2004/C 78 E/0563)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3413/03
från Olivier Duhamel (PSE) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurobarometer

En fråga om vilka stater som utgör ett hot mot världsfreden i en Eurobarometer-undersökning nyligen har orsakat viss uppståndelse i en del länder, bl.a. i Israel och Förenta staterna. Man kan naturligtvis alltid diskutera om det är lämpligt att ställa en sådan fråga och även hur den då formulerats. Det är allmänt känt att länder som deltar i militära operationer (inrikes eller utrikes) som är mer eller mindre omdiskuterade i medierna genom ett slags berömmelseeffekt riskerar att få en negativ image i omvärlden.

Det skulle under alla omständigheter ha varit att föredra om frågan formulerats något annorlunda, exempelvis på följande sätt: "När det gäller ledarna i följande länder, ange vem som enligt dig utgör eller inte utgör ett hot mot världsfreden", samtidigt som den palestinska myndigheten också lagts till på listan. Tänker kommissionen i framtiden använda sig av denna formulering snarare än sluta utnyttja en indikator som är användbar för att förstå hur opinionen utvecklas inom EU?

Det skulle dessutom vara intressant att, såsom Eurobarometern redan gjort tidigare, försöka ta reda på vilket förtroende varje tillfrågad person har för sitt eget folk och för de andra folk som undersökningen gäller.

Anser kommissionen att förtroendet folk emellan är en ofrånkomlig faktor för den europeiska integrationen och det internationella samfundet? Är kommissionen i sådana fall beredd att låta ställa en sådan fråga på nytt inom en snar framtid?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-3334/03 från Cristiana Muscardini ⁽¹⁾.

Kommissionen är medveten om begränsningarna vad gäller frågan om vilka länder som utgör ett hot mot världsfreden. Den anser dock att resultatet av undersökningen uppdagar oroväckande fördomar. Kommissionen tackar parlamentsledamoten för förslagen, men den har ännu inte fattat beslut om denna indikator kan användas på ett annat sätt.

Frågan om förtroendet folk emellan har regelbundet ställts mellan 1976 och 1996. Den har gjort det möjligt att uppdaga den gradvisa ökningen av förtroendet mellan unionens folk. Kommissionen skall överväga möjligheten att på nytt ställa denna fråga.

(¹) Se s. 263.

(2004/C 78 E/0564)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3416/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Kan man, med tanke på de senaste turerna i Eurostatskandalen, hävda att kommissionen fortfarande står bakom sin utfästelse om att tillämpa "noll tolerans" i ansvarsfrågan?

(2004/C 78 E/0565)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3417/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Det kan ta flera år att genomföra omfattande reformer. Är det därför möjligt att oegentligheter och bedrägerier i vissa fall har fortsatt efter 1999 och rentav fram till 2002? Är kommissionen ansvarig för det sätt på vilket denna fråga har behandlats efter 1999?

(2004/C 78 E/0566)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3418/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Kan kommissionen, mot bakgrund av rekommendationerna från den oberoende expertkommittén och den uppförandekod för kontrakt som undertecknades 1999, klargöra vad den menar med att kommissionsledamöterna är politiskt ansvariga?

(2004/C 78 E/0567)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3419/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Delar kommissionen den oberoende expertkommitténs uppfattning om att kommissionsledamöterna har ett fullständigt politiskt ansvar och att de därmed är skyldiga att först inför kommissionen som organ och sedan inför parlamentet svara för sina handlingar samt för de handlingar som utförs av generaldirektören och de övriga tjänstemännen på kommissionsledamotens avdelning?

(2004/C 78 E/0568)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3420/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Kan kommissionen klargöra vad man menade när man den 25 september sade att kommissionsledamot Solbes agerat passivt i Eurostatfallet? Kan kommissionen närmare ange om detta bör betraktas som en brist på politisk kontroll? Hur många gånger sedan 1999 har kommissionsledamot Solbes haft kontakter med Eurostats generaldirektorat?

(2004/C 78 E/0569)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3421/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Anser kommissionen fortfarande att den behörige kommissionsledamoten är i stånd att kontrollera de interna reformerna inom Eurostat och att han tar på sig sitt ansvar?

(2004/C 78 E/0570)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3422/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Har kommissionsledamot Solbes erbjudit sig att avgå till följd av Eurostatskandalen? Varför har kommissionen i så fall ansett att detta skulle vara olämpligt?

(2004/C 78 E/0571)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3423/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Tänker kommissionen se över förbindelserna mellan kommissionsledamöterna och deras generaldirektörer, så att man i framtiden inrättar ett system liknande det som finns i medlemsstaternas ministerier, där generaldirektörerna har status som höga tjänstemän men är underställda det berörda statsrådets politiska makt? När kommer detta beslut i så fall att tillämpas?

(2004/C 78 E/0572)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3424/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Hur många gånger har kommissionen diskuterat Eurostat sedan september 1999? Vilka datum hölls dessa diskussioner?

(2004/C 78 E/0573)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3425/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Hur kan det komma sig att kommissionen inte såg ett mönster i de första rapporterna om missförhållanden på Eurostat, vilka inkom 2000? Kan kommissionen acceptera att varken den själv eller de personalansvariga kommissionsledamöterna fick ta del av OLAF:s information till generalsekretariatets ledning om att undersökningar inletts? Var detta måhända motiverat med tanke på de interna administrativa förfarandena?

(2004/C 78 E/0574)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3426/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

I vilken utsträckning blev kommissionen underrättad om de anklagelser som framfördes av Dorte Schmidt-Brown? Fick kommissionen den 13 november 2000 information om problemen för Eurocost? Uppmanade man då Franchet att svara? Informerade kommissionen kommissionsledamot Solbes om problemen, eller uppmanade man honom att vidta några åtgärder? Följde kommissionen upp fallet eller informerade man någon annan kommissionsledamot? Vilka åtgärder vidtog kommissionen till följd av skrivelsen av den 12 juli 2002 från Freddy Blak, som är ledamot av Europaparlamentet?

(2004/C 78 E/0575)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3427/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

I vilken utsträckning fick kommissionen information om innehållet i Buitenen II-dokumentet, som lades fram i slutet av augusti 2001, och framför allt om problemen på Eurostat? Hur reagerade kommissionen på denna information?

(2004/C 78 E/0576)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3428/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Den 8 juli översände OLAF sina handlingar till Luxemburgs domstolsmyndighet. Har ordförande Prodi och hans personal tagit kontakt med kommissionsledamot Solbes eller dennes kansli för att diskutera vilka åtgärder som är nödvändiga?

(2004/C 78 E/0577)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3429/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Ett centralt tema i de vise männen kritik 1999 var att det saknades ändamålsenliga kontroller. Denna kritik upprepades i Europaparlamentets resolution av den 13 april 2000 (A5-0087/2000⁽¹⁾) om uppskjutandet av beslutet om ansvarsfrihet för kommissionen för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 1998. Nyligen återupptogs kritiken även av de kontrollorgan som fått till uppgift att granska Eurostatfallet. Fanns det någon person som hade ett särskilt ansvar för kontrollerna? Finns det någon inom Eurostat som kan anses ansvarig för bristen på anmärkningar?

⁽¹⁾ EGT C 40, 7.2.2001, s. 381.

(2004/C 78 E/0578)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3430/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Efter att Jacques SanTERS kommission avgick 1999 beslutades det att förbindelserna med de externa organen bör regleras av klara och tydliga bestämmelser som fastställs i standardavtalen. Varför har Eurostat inte efterlevt denna princip? Hur kan de nya genomförandeorganen undgå att hamna i samma situation?

(2004/C 78 E/0579)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3431/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Kommissionens organ i Luxemburg är den politiska maktens förlängda arm. Finns det därför skäl att tro att vissa kommissionsledamöter har underlättat okonventionella arbetsmetoder eller brustit i sin tillsyn? Hur tänker kommissionen lösa detta problem?

(2004/C 78 E/0580)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3432/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Vissa menar att Eurostat har hamnat i den nuvarande situationen eftersom man inte har haft tillräckligt med personal för att klara av sitt utökade uppdrag. Kan kommissionen kontrollera vilka önskemål om personalförstärkning som framförts av Eurostat och vilka av dessa som beviljats av budgetmyndigheten?

(2004/C 78 E/0581)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3433/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Eurostatskandalen (de obesvarade frågorna)

Eurostat har bl.a. till uppgift att bedöma överensstämmelse med stabilitetspakten och att fastställa medlemsstaternas bidrag till EU-budgeten. Förlitar sig kommissionen helt och hållet på Eurostats slutsatser om medlemsstaternas ekonomiska förhållanden, eller inhämtar man även information från annat håll? I vilken utsträckning har kvaliteten och tillförlitligheten i Eurostats arbete påverkats av de avslöjanden som nyligen gjorts? Vilka kvalitetskontroller har genomförts för att undersöka tillförlitligheten i de uppgifter som de externa organen tar fram i dessa mycket känsliga frågor?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3416/03, E-3417/03, E-3418/03, E-3419/03,
E-3420/03, E-3421/03, E-3422/03, E-3423/03, E-3424/03,
E-3425/03, E-3426/03, E-3427/03, E-3428/03, E-3429/03,
E-3430/03, E-3431/03, E-3432/03 och E-3433/03
ingivet av Romano Prodi för kommissionen

(12 januari 2004)

Parlamentsledamotens arton frågor gäller Eurostatärenden, bland annat bedrägeribekämpningen, det politiska ansvaret, individuellt ansvar, vad kommissionen visste om Eurostatärendena, vissa fall där tjänstemän avslöjat missförhållanden, kontrollen av Eurostat och kvaliteten på Eurostats arbete.

Kommissionens ordförande har redogjort för kommissionens hållning i alla dess frågor, bland annat vid sitt anförande den 25 september 2003 inför ordförandekonferensen och budgetkontrollutskottet och mer nyligen den 18 november inför budgetkontrollutskottet och vid parlamentets plenumsammanträde i Strasbourg.

Dessutom har han också svarat skriftligt på de arton frågor som ställdes till honom efter anförandet den 25 september 2003. Dessa svar täcker i detalj parlamentsledamotens frågor och kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2004/C 78 E/0582)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3437/03
från Philip Claeys (NI) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Antisemitism i Europa bland nordafrikaner och andra invandrare med muslimsk bakgrund

I samband med den årliga minneshögtiden av kristallnatten i Amsterdam den 9 november 2003 uppmärksammade kommissionsledamoten Fritz Bolkestein på faktumet att för närvarande svarar invandrare av nordafrikanskt ursprung för det största antalet brott av antisemitisk karaktär. Ofta rör det sig om ungdomar som sympatiserar med den palestinska intifadan och vill visa sitt stöd för palestinerna genom att angripa judar i Europa. Utöver verbalt våld förekommer allt oftare fysiskt våld. Denna utveckling kan noteras inte enbart i Nederländerna utan även i bl.a. Frankrike och Belgien.

Innefattar aktuella kampanjer och program, vars målsättning är att bekämpa rasism och diskriminering och som stöds och/eller får bidrag av Europeiska unionen, åtgärder för att motverka det växande hatet mot judar från nordafrikanska invandrare och invandrare med muslimsk bakgrund?

Finns det planer på att under den närmaste framtiden utarbeta en målinriktad politik för att komma till rätta med judehatet bland invandrare? Hur vill kommissionen agera i detta fall? Vilka medel har avsatts för detta ändamål?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Gemenskapens handlingsprogram mot diskriminering⁽¹⁾ syftar till att främja åtgärder mot direkt eller indirekt diskriminering som grundar sig på en eller flera av följande faktorer: ras eller etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Programmet ska, inom ramen för gemenskapens befogenheter och en budget på nära 100 miljoner euro för perioden 2001–2006, stödja och komplettera EU:s och medlemsstaternas insatser för att främja förebyggande och bekämpning av diskriminering. Ett av målen är att främja och sprida de värderingar och den praxis som ligger till grund för kampen mot diskriminering, även genom medvetandehöjande åtgärder. Målgrupp för alla programmets aktiviteter är grupper som riskerar att utsättas för diskriminering. Denna grupp omfattar naturligtvis även judar, muslimer och invandrare.

Oron över rapporterna om den ökande antisemitismen och islamofobin inom EU fick kommissionen att i samarbete med Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet anordna en serie rundabordssamtal om dessa frågor tidigare under 2003.

Övervakningscentrumet har naturligtvis till uppgift att övervaka rasistiska och främlingsfientliga incidenter inom EU. Centrumet arbetar för närvarande med en rapport om antisemitism inom EU, vilken enligt planerna kommer att offentliggöras under första kvartalet 2004.

Lämpliga straffrättsliga åtgärder utgör också ett viktigt verktyg för bekämpande av rasism och främlingsfientlighet. Förutom deras bestraffande funktion har de även en väsentlig avskräckande effekt. I detta sammanhang kan nämnas att kommissionen i november 2001 lade fram ett förslag till rådets rambeslut om bekämpande rasism och främlingsfientlighet⁽²⁾.

Det föreslagna rambeslutet har två syften:

- 1) att se till att rasistiska och främlingsfientliga brott i alla medlemsstater kan ge påföljder som är effektiva, proportionella och avskräckande och som även kan innebära utlämning eller överlämnande, och
- 2) att förbättra och främja det rättsliga samarbetet genom att avlägsna alla eventuella hinder för detta.

Om detta instrument antas och genomförs i den nationella lagstiftningen kommer det naturligtvis att gälla för enskilda och juridiska personer som uppträder kriminellt, oberoende av vilken befolkningsgrupp de tillhör.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2000/750/EG av den 27 november 2000, EGT L 303, 2.12.2000.

⁽²⁾ EGT C 75 E, 26.3.2002.

(2004/C 78 E/0583)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3442/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Diskriminering av kvinnliga idrottare

I punkt 14 i Europaparlamentets resolution av den 5 juni 2003 om kvinnor och idrott (P5_TA-PROV(2003)0269) uppmanas regeringsmyndigheterna att systematiskt ta hänsyn till jämställdhet mellan könen i sin idrottspolitik, särskilt när det gäller att bevilja anslag.

Vid den andra internationella kongressen om kvinnor och sport (Mulheres e Desporto: Agir para a Mudança) som organiserades av den portugisiska organisationen "As Mulheres e o Desporto" i Porto i början av november 2003 påtalade kvinnliga idrottare från Portugal den diskriminering som förekommer mellan kvinnor och män inom idrotten. Detta gäller framför allt vid utdelning av priser i tävlingar där både kvinnor och män deltar. Denna oacceptabla situation upprepas ofta i Portugal.

Vilka åtgärder kommer kommissionen mot denna bakgrund att vidta för att sätta stopp för den diskriminering som kvinnliga idrottare fortfarande utsätts för?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till svaret på fråga E-3353/03 av Hiltrud Breyer⁽¹⁾, där gemenskapens behörighet när det gäller tillämpningen av principen om likabehandling av kvinnor och män på idrottsområdet redovisas.

⁽¹⁾ Se s. 271.

(2004/C 78 E/0584)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3446/03 från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen

(13 november 2003)

Ämne: Beviljande av stöd i samband med 2002 års fiskestopp av biologiska skäl på Sicilien

I mars 2002 och i enlighet med ett regionalt beslut (D.A. nr 22/Fiske) meddelade Siciliens regionala myndigheter kommissionen att de beviljat ekonomiskt stöd till fiskare i samband med det så kallade biologiska fiskestoppet år 2002.

Kommissionens helt rättmätiga begäran om ytterligare upplysningar innebar att Bryssels svar i ärendet dröjde.

Det stöd som gavs genom ovannämnda beslut (D.A. nr 22/Fiske) baserades på då gällande lagstiftning, nämligen bestämmelserna i förordning (EG) nr 2792/1999⁽¹⁾.

Kommissionen valde överraskande nog att fatta sitt beslut på grundval av förordning (EG) nr 2369/2002 av den 20 december 2002⁽²⁾, som innebär en ändring av förordning (EG) nr 2792/1999.

Att tillstånd inte ges för beviljande av stöd i samband med det biologiska fiskestoppet 2002 förorsakar betydande ekonomiska problem för flera aktörer i fiskeribranschen, som ju redan tillämpat beslutet om fiskestopp.

Kan inte kommissionen mot bakgrund av vad som anförs ovan gå med på att de sicilianska myndigheternas begäran för 2002 borde anses förenlig med gemenskapens lagstiftning, så att man inte ytterligare förvärrar de ekonomiska svårigheterna för den sicilianska fiskerinäringen, som även drabbas negativt av de åtgärder som föreskrivs i gemenskapens handlingsplan för fisket?

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999, s. 10.

⁽²⁾ EGT L 358, 31.12.2002, s. 49.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 december 2003)

Kommissionen kan upplysa parlamentsledamoten om att de förhållanden som beskrivs i frågan behandlades i en skrivelse som kommissionens generaldirektorat för fiske sände ut i juli 2003. Generaldirektören hänvisade i denna skrivelse till de tillämpliga gemenskapsbestämmelserna⁽¹⁾ och till de gällande riktlinjerna för granskning av nationellt stöd till fiskerisektorn.

Den avdelning inom den regionala regeringen i Sicilien som ansvarar för fiskerifrågor sände i oktober 2003 en skrivelse till kommissionen i detta ärende. Kommissionen fortsätter att analysera ärendet mot bakgrund av riktlinjerna ⁽¹⁾ och den ovannämnda förordningen.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn, EGT L 337, 30.12.1999, s. 12.

(²) EGT C 19, 20.1.2001.

(2004/C 78 E/0585)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3447/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Försäljnings- och importproblem i vinbranschen

Under de senaste åren har situationen för vinodlarna och vinkooperativen i Portugal försämrats, och man har stora svårigheter att få avsättning för vinproduktionen. Vinet säljs till priser som är så låga att vinsten blir minimal, och situationen förvärras genom att vinimporten från andra länder ökat kraftigt, framför allt sedan 2001. Betalningarna till vindruvsodlarna släpar efter två eller flera år. I vissa fall importeras vin i tankar eller dunkar utan någon som helst klassificering av att det rör sig om kvalitetsvin framställt i ett specificerat område. Jag vill därför fråga kommissionen följande:

1. Känner kommissionen till hur allvarlig situationen i Portugal är? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att stödja de portugisiska vinodlarna?
2. Är kommissionen beredd att tillåta och finansiera särskild vintillverkning (både av vinho verde och vin av mogna druvor) med stödpriser för att sanera marknaden?
3. Vilken hjälp kan komma ifråga för att stödja en ekonomisk sanering i vinkooperativen och skapa en fond för lån under regleringsåret, så att kooperativen kan finansiera sin verksamhet och snabbt betala ut de pengar de är skyldiga vinodlarna?
4. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förbättra vinkvaliteten och förhindra blandningar, särskilt av vin som importeras från tredje land, och import av vin i dunkar, så att vinet inte sedan buteljeras och klassificeras som kvalitetsvin framställt i ett specificerat område?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Kommissionen är medveten om att situationen på vinmarknaden i Portugal sedan ungefär två år tillbaka inte är helt tillfredsställande. Vid två tillfällen lyckades man återupprätta marknadsbalansen genom en krisdestillation som gjorde det möjligt att återta sammanlagt 700 000 hektoliter vin från den portugisiska marknaden, däribland 200 000 hl kvalitetsvin (främst Vinho Verde). Kommissionen har inte mottagit några uppgifter som särskilt berör vinkooperativens situation.

För att kunna genomföra en krisdestillation krävs det att en medlemsstat lämnar in en officiell begäran om detta, vilken dessutom måste åtföljas av en väl underbyggd motivering. Efter en granskning av denna motivering och efter att ha inhämtat ett yttrande från Förvaltningskommittén för vin beslutar kommissionen om det finns skäl för att genomföra en krisdestillation. För innevarande regleringsår har Portugal ännu inte lämnat in någon sådan begäran.

Stöd till en ekonomisk sanering av vinkooperativen, vilket parlamentsledamoten föreslår, omfattas inte av den gemensamma organisationen av marknaden för vin och inte heller av politiken för landsbygdens utveckling. En åtgärd på det nationella planet är endast möjlig om den är förenlig med de kriterier som fastställs i Riktlinjerna för statligt stöd till jordbrukssektorn (2000/C28/02).

När det gäller de problem med import av vin till Portugal från andra länder som parlamentsledamoten tar upp, har kommissionen, på grundval av uppgifter från tullmyndigheterna, kunnat fastställa att denna import är minimal (1 130 hl år 2001, 1 730 hl år 2002). Kommissionen påminner dessutom om att det enligt artikel 44.14 i förordning (EG) nr 1493/1999⁽¹⁾ är förbjudet att blanda ett vin från tredjeland med ett vin från gemenskapen. Kontrollen av tillämpningen av gemenskapens bestämmelser, i synnerhet bestämmelserna om presentation och benämning av viner som släpps ut på marknaden är en uppgift som åligger medlemsstaternas behöriga myndigheter. Slutligen bör det påpekas att ett förbud mot import av icke-buteljerat vin strider mot de regler som gäller för internationell handel.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin, EGT L 179, 14.7.1999.

(2004/C 78 E/0586)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3453/03

från Philip Claeys (NI) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Den politiska ståndpunkt som EU-tjänstemännens fackförening TAO-AFI intar när det gäller nattflyg över Bryssels ytterområden

EU-fackförbundet TAO-AFI intog i början av november en offentlig ståndpunkt om nattflyg från Zaventens flygplats. I flera månader har det i belgisk politik rasat en strid om vilka kommuner dessa flygrutter skall gå över. En överenskommelse kanske kan uppnås genom en spridningsplan där nattflygen fördelas över olika områden i Bryssel och i stadens ytterkommuner. Fackföreningen har tydligen relativt många medlemmar i bostadskommuner öster om Bryssel och motsätter sig att även dessa områden skall ta en del av bördan. Argument som framförs är bland annat att hyrorna i de berörda kommunerna är höga och att många flyttade dit då det ännu inte var fråga om några nattliga störningar från Zaventens flygplats.

Inblandningen från TAO-AFI:s sida har väckt ont blod hos folk som bor runt Bryssel och som anser att man måste visa solidaritet när det gäller att fördela störningarna i omgivningarna kring Zaventens flygplats. Allt detta gynnar knappast bilden av EU-institutionerna i Bryssel.

Anser kommissionen att det är normalt och önskvärt att en fackförening för EU-tjänstemän offentligt intar ståndpunkter i sådana kontroversiella frågor?

Har man haft överläggningar med TAO-AFI? Vilka var i så fall resultaten?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(13 januari 2004)

Om institutionernas personalorganisationer beslutar sig för att framföra åsikter i frågor av allmänt intresse är det helt på dessa organisationers ansvar. De talar därför inte i kommissionens namn.

Kommissionen har inte diskuterat frågan om nattflygningar till och från Zaventem Airport med den organisation som nämns i frågan och inte heller med någon annan facklig organisation.

(2004/C 78 E/0587)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3455/03**från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen**

(20 november 2003)

Ämne: Gemensam handlingsplan för att skydda sjöfåglar från långrevsfiske

Hur brådskande anser kommissionen det vara att uppfylla sitt åtagande om att reformera den gemensamma fiskeripolitiken och före årets slut föreslå lagstiftning för att genomföra gemenskapens handlingsplan för att skydda sjöfåglar från långrevsfiske mot bakgrund av FAO:s internationella handlingsplan?

Kommer kommissionen att föreslå sådan lagstiftning utan ytterligare dröjsmål och lägga fram en färdig handlingsplan till nästa FAO-COFI-sammanträde 2005?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Som frågeställaren säkert känner till har gemenskapen redan 2001 lagt fram ett utkast till en preliminär handlingsplan för skydd av sjöfågel från långrevsfiske i Förenta nationernas livsmedels- och jordbruksorganisations (FAO) kommitté. I FAO:s handlingsplan ingår ingen särskild tidsplan. Men kommissionen skulle vilja lägga fram en uppföljning av utkastet till den preliminära planen inför nästa fiskerikommittémöte (COFI) under 2005. I detta syfte måste kommissionen fortsätta sitt samarbete med medlemsstaterna, eftersom den delar behörigheten för skydd av sjöfågel med dessa.

Som frågeställaren också känner till utgör oavsiktlig fångst av sjöfågel på gemenskapens vatten ett hot mot flera fågelarter som omfattas av bilaga I till direktiv 79/409/EEG⁽¹⁾.

De största problemen uppstår emellertid med fartyg från tredje land som antingen fiskar på internationellt vatten eller på eget vatten. Gemenskapen har ingen direkt rättslig makt att kontrollera vad fartyg från andra länder än gemenskapen gör inom dessa områden.

Det största hotet är mot albatrosser och andra arter, främst i Södra oceanen.

För att lösa dessa problem har gemenskapen redan infört följande lindringsåtgärder i gemenskapslagstiftningen⁽²⁾:

Användning av linor med plastremсор som skrämmer fåglarna.

- Användning av tyngder på reven så att de sjunker fortare och riskerna minskar.
- Förbud att tömma fiskavfall till havs eftersom det lockar sjöfåglarna till reven.
- Påbud att sätta ut långreven nattetid då albatrosser och andra sjöfåglar är mindre benägna att söka efter föda.
- Endast använda upptinat bete.

Dessa åtgärder som är obligatoriska för gemenskapens fiskeföretag har fastställts av Kommissionen för bevarande av marina levande tillgångar i Antarktis, som är behörlig för Antarktiska vatten, och i vilken gemenskapen är avtalsslutande part.

Eftersom gemenskapen redan genomför denna gemenskapsförordning finns det inga planer på ny lagstiftning om skydd av sjöfågel mot långrevsfiske före 2004.

Dessutom har den internationella kommissionen för skydd av atlantisk tonfisk (International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas – ICCAT) utgående från ett gemenskapsinitiativ antagit rekommendation 02-14 om skydd av sjöfågel. Detta är den första åtgärden inom ICCAT:s område för att ta itu med denna typ av problem.

(¹) Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

(²) Rådets förordning (EG) nr 2479/98 av den 12 november 1998 om ändring av förordning (EG) nr 66/98 om vissa bevarande- och kontrollåtgärder som skall tillämpas vid fiskeverksamhet i Antarktis, EGT L 309, 19.11.1998.

(2004/C 78 E/0588)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3456/03

från **Adriana Poli Bortone (UEN)** till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Samfinansiering av icke-statliga organisationer

Kommissionen har minskat anslagen till samarbete för fattigdomsbekämpning från 199,9 till 193,8 miljoner euro för 2003 respektive 2004. Under 2002 var det bland de "goda projekt" som var bidragsberättigade bara 20 procent av maximalt 50 procent som valdes ut av kommissionen. Kan kommissionen ange vilka icke-statliga organisationer som har erhållit stöd och genom vilken budgetpost, vilka projekt som slutförts och vilka resultat på kort och lång sikt som uppnåtts?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Resultaten av förslagsinfordringarna offentliggörs på webbsidan hos Byrån för samarbete EuropeAid (http://europa.eu.int/comm/europeaid/projects/ong_cd/index_en.htm).

Förteckningen omfattar namnet på bidragsmottagaren, projektets beteckning och mottagarlandet. En förteckning över de insatser i utvecklingsländerna som under 2002 finansierats genom budgetpost B7-6000 översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentssekretariatet. Under 2002 användes 199,2 miljoner euro av de 199,9 miljoner euro som stod till förfogande från budgetpost B7-6000.

Varje budgetpost regleras av en förordning som särskilt anger bidragstagare vilka kan vara uteslutande icke-statliga organisationer (t.ex. B7-6000) eller organisationer utan vinstsyfte som inte nödvändigtvis är icke-statliga organisationer (t.ex. B7-6002).

De åtgärder som samfinansierats med icke-statliga organisationer genom budgetpost B7-6000 övervakas. I den sista övervakningsrapporten som gällde ett hundratal insatser understryks kvalitén på dessa insatser med avseende på resultat och varaktighet. Den slutliga betalningen av gemenskapsbidraget skall godkännas genom en slutrapport som består av en teknisk del som mycket ofta innehåller resultaten från utvärderingen och en finansiell del, inklusive en extern revisionsrapport.

För övrigt har kommissionen under år 2000 utfört en övergripande utvärdering av budgetpost B7-6000 som, även om den betonar vissa svagheter avseende den totala effekten av budgetposten beroende på mångfalden av åtgärder, de icke-statliga organisationerna och den geografiska spridningen, erkänner de positiva resultaten av majoriteten av de samfinansierade åtgärderna. Denna utvärdering återfinns på Internet på följande adress: (<http://europa.eu.int/comm/europeaid/evaluation/program/otherrep.htm>).

(2004/C 78 E/0589)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3457/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Översyn av olivoljesektorn

I kommissionens meddelande om genomförande av en hållbar jordbruksmodell för Europa genom den reformerade gemensamma jordbrukspolitiken – sektorerna för tobak, olivolja, bomull och socker⁽¹⁾ konstateras det att "för enkelhetens skull kommer olivodlingsstödet inte att tilldelas under 50 euro per stödansökan".

Formuleringen har tolkats på olika sätt. Jag hoppas därför att kommissionen kunde klargöra för mig om detta innebär att samtliga olivodlare som för närvarande får stöd på mindre än 50 euro i framtiden kommer att få 50 euro eller om det betyder att de inte kommer att få något stöd överhuvudtaget, vilket skulle vara mycket orättvist. Jag vore tacksam om kommissionen kunde skapa klarhet i frågan.

⁽¹⁾ KOM(2003) 554 slutlig.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Efter kommissionens meddelande "Genomförande av en hållbar jordbruksmodell för Europa genom den reformerade gemensamma jordbrukspolitiken – Sektorerna för tobak, olivolja, bomull och socker"⁽¹⁾ antogs i kommissionen den 18 november 2003 lagstiftningsförslag om reformer i fråga om bomull, tobak, olivolja och humle.

Den aspekt av förslaget som parlamentsledamoten tar upp utgör ett led i förenklingen av en stödordning som omfattar ett mycket stort antal stödmottagare i gemenskapen (mer än 2 100 000), av vilka många får mycket små stödbelopp. Denna förenkling är dock utformad för att inte att skada de minsta producenternas intressen.

Den föreslagna bestämmelsen utgörs av två delar. Odlare med en areal på mindre än 0,3 GIS-hektar kommer, oberoende av stödbeloppet, att få rätt att omvandla hela det genomsnittliga stödet för referensperioden till gårdsstödet, medan omvandlingsnivån för producenter med mer än 0,3 GIS-hektar enligt förslaget kommer att uppgå till 60 %. För att underlätta förvaltningen av bestämmelsen kommer endast ansökningar som avser mer än 50 euro att behandlas när det gäller det nya stödet för olivodlingar. Det finns dock inte någon begränsning när det gäller odlingens storlek.

Enligt det föreslagna systemet kommer de minsta producenterna att få åtminstone det genomsnittliga stödbelopp som beviljades under referensperioden. De odlare vars odlingar medlemsstaten anser ha ett miljömässigt eller socialt värde kommer också att kunna beviljas olivodlingsstödet, förutsatt att det aktuella stödet överstiger 50 euro.

⁽¹⁾ KOM(2003) 554 slutlig.

(2004/C 78 E/0590)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3459/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Åtgärder mot att gamla amerikanska krigsfartyg som är förorenade med kemikalier, asbest och diesel skrotas i Europa

1. Vet kommissionen att det nederländska företaget ICT transporterar amerikanska krigsfartyg från andra världskriget, vilka innehåller en hel del kemikalier, asbest och tung dieselolja, till Europa för att skrotas av det brittiska företaget Able i nordsjöhamnen Hartlepool?

2. Vet kommissionen också att den brittiska miljöagenturen Environment Agency i slutet av oktober 2003 beslutade att skrotningsarbetet inte kan genomföras, eftersom man ännu inte har beviljat byggnadstillstånd för den torrdocka där skrotningen skall ske?
3. Förekommer det således en risk för att detta fartyg och andra amerikanska krigsfartyg skrotas i Europa på en plats eller under omständigheter där sådan verksamhet är omgiven av färre garantier?
4. Vilka är orsakerna till att arbetet skall utföras i Europa i stället för Förenta staterna? Eftersom det för närvarande finns ont om platser i Europa där skrotningen av gamla europeiska krigsfartyg kan ske på ett miljövänligt sätt, utlokaliseras skrotningen till Asien, där den ger upphov till omfattande miljöföreningar.
5. Hur ämnar kommissionen se till att dessa fartyg så snart som möjligt måste lämna europeiska farvatten och hamnar, återvända till Förenta staterna och skrotas där? Hur ämnar kommissionen förhindra att fler sådana fartyg anländer till Europa?

Källa: Den nederländska dagstidningen De Volkskrant av den 6 november 2003.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Kommissionen har inte fått någon specifik information om det nederländska företaget ICT. Kommissionen är dock medveten om att det var detta företag som bogserade Förenta staternas uttjänta fartyg till Europa för att de skulle kunna skrotas av det brittiska företaget Able i nordsjöhamnen Hartlepool.

Kommissionen är medveten om att Hartlepool Borough Council (den behöriga planeringsmyndigheten) den 7 oktober 2003 offentliggjorde ett pressmeddelande där myndigheten framhöll att det inte fanns något giltigt tillstånd för byggnation av den föreslagna dammen och återinsättande av dockportarna för att åstadkomma en torrdocka. Man hade heller inte tillstånd att ta emot de mängder avfall det var frågan om.

Kommissionen är också medveten om att miljömyndigheten för England och Wales i slutet av oktober eller början av november 2003 meddelade Able UK Ltd, Förenta staternas sjöfartsförvaltning och Förenta staternas miljöskyddsmyndighet (EPA) att mottagaranläggningen inte hade tillstånd att ta emot eller återvinna de anmälda fartygen. Transporttillståndet återkallades därför.

Enligt 1993 års OECD-beslut om transporter av avfall avsett för återvinning – som införlivas med gemenskapslagstiftningen genom avfallstransportförordningen (EEG) nr 259/93⁽¹⁾ – får allt avfall som är avsett för återvinning transporteras i stort sett fritt inom OECD-området. Det enda kravet är att transporten föregås av en anmälan till de behöriga avsändar-, destinations- och transitmyndigheterna och att dessa myndigheter ger sitt samtycke till transporten. Det är därför upp till dessa enskilda myndigheter eller medlemsstater att avgöra om de har de anläggningar och den kapacitet som krävs för att ta emot och behandla de uttjänta fartyg som anmälan gäller. Demontering av fartyg inom EU måste under alla omständigheter äga rum i överensstämmelse med kraven i gemenskapens avfallslagstiftning.

Kommissionen undersöker för närvarande ett klagomål mot Förenade kungarikets myndigheter gällande transport av fyra uttjänta fartyg från Förenta staterna till Förenade kungariket, där det ifrågasätts om de skyldigheter som följer av gemenskapens avfallstransportförordning och av flera av gemenskapens avfallsdirektiv har fullgjorts. Myndigheterna i Förenade kungariket har påpekat att fartygen bör transporteras tillbaka till Förenta staterna så snart väderförhållandena tillåter det. De kommer att fortsätta att hålla kommissionen underrättad om utvecklingen i detta hänseende.

Det är medlemsstaternas ansvar att genomföra gemenskapslagstiftningen, inbegripet avfallstransportförordningen, och att kontrollera att den efterlevs. I enlighet med artikel 211 i EG-fördraget ser kommissionen till att gemenskapslagstiftningen tillämpas korrekt. Dessutom uppmuntrar kommissionen samarbete mellan medlemsstaterna för att säkra en riktig och fullständig tillämpning av förordningen.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen, EGT L 30, 6.2.1993.

(2004/C 78 E/0591)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3460/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Den framtida medlemsstaten Tjeckiens motstånd mot utrotning av barnprostitution i gränsområdena till Tyskland

1. Vet kommissionen att det enligt en rapport från den tyska biståndsorganisationen Karo finns hundratals barn mellan 9 och 14 år som sedan början av 1990-talet på grund av sina föräldrars fattigdom har tvingats prostituera sig på tjeckiskt territorium vid gränsen till Tyskland, där barnen missbrukas av sexturister från Tyskland?

2. Är kommissionen även medveten om att den tjeckiska regeringen hittills förnekat Karo-rapportens innehåll, avvisar Unicef:s uppmaningar om att ta saken på allvar och inte accepterar den tyska regeringens färska erbjudande om att bidra till kampen mot dessa missförhållanden?

3. Anser kommissionen det vara acceptabelt att den blivande medlemsstaten Tjeckien i stället för att vidta åtgärder mot problemen nu också låter utföra en undersökning om huruvida Karo gjort sig skyldig till brott genom att sprida lögnery? Hit hör också att Karo under flera års tid samlat information om färg och registreringsnummer på bilar som tillhör regelbundna kunder till prostituerade, men att detta inte skett i form av officiella anmälningar med juridisk status.

4. Anser kommissionen det generellt vara försvarligt att EU-medlemsstater bestrider sina egna problem som sträcker sig över gränserna till andra medlemsstater, motverkar icke-statliga organisationer och vägrar samarbeta med sina grannländer för att komma fram till en lösning?

5. Hur kan kommissionen bidra till att lösa detta problem så Tjeckien kan bli EU-medlem den 1 maj 2004 och så det inte uppstår en bestående oacceptabel situation vid en av EU:s framtida inre gränser?

Källa: Den nederländska dagstidningen De Volkskrant av den 6 november 2003.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(7 januari 2004)

Kommissionen känner till projektet KARO som erbjuder hjälp till prostituerade och offer för människohandel och sexuell exploatering, inklusive barn. KARO får ekonomiskt stöd från unionens Interreg-program.

Kommissionen känner också till boken "Kinder auf dem Strich. Bericht von der deutsch-tschechischen Grenze", skriven av Cathrin Schauer som arbetar för KARO, som utgavs och presenterades av den tyska kommittén för FN:s barnfond Unicef och ECPAT Tyskland (som arbetar för att stoppa barnprostitution och handel med barn) den 28 oktober 2003.

Kommissionen har noterat den tjeckiska regeringens uttalanden i sammanhanget och den pågående debatten om nämnda publikation. Kommissionen står i ständig kontakt med Tjeckiens regering och kommer även fortsättningsvis att observera situationen och de åtgärder regeringen vidtar framöver, för att kunna ge allt tänkbart stöd i kampen mot övergrepp mot barn.

I den återkommande rapporten från 2002 drog kommissionen slutsatsen att den tjeckiska regeringen vidtagit viktiga åtgärder för att angripa problemet med människohandel. Den har exempelvis under de senaste åren tagit flera initiativ till en förbättring av lagstiftningen på området. Genom en ändring i strafflagen år 2002 omfattar definitionen av människohandel nu även barn, och en ändring i lagen om rättegångar i brottmål har förenklats förfarandena där offren är barn och gör att de går fortare. År 2000 antogs en nationell plan för bekämpning av sexuell exploatering av barn, och år 2003 en nationell plan för bekämpning av människohandel för sexuell exploatering. Det görs regelbundna uppföljningar för att se om planerna genomförs. Kommissionen uppmanar de tjeckiska myndigheterna att vidta ytterligare åtgärder, i synnerhet för att säkerställa ett effektivt övervakningssystem för att upptäcka och lagföra gärningsmännen. Det är också viktigt att de tjeckiska myndigheterna kan garantera ett nära samarbete mellan berörda polisavdelningar. Detta gäller såväl samarbete inom landet som gränsöverskridande sådant.

Inom ramen för Phare-programmet har kommissionen bistått de tjeckiska myndigheterna med betydande ekonomiskt stöd för att bekämpa organiserad brottslighet och människohandel. Under de senaste fyra åren har Tjeckien mottagit omkring 5,5 miljoner euro för detta ändamål. Ytterligare stöd kan efter anslutningen beviljas enligt övergångsordningen.

Kommissionen vill återigen understryka att förebyggandet av och kampen mot handel med barn, barnprostitution och sexuell exploatering av barn är något som medlemsstaterna, anslutningsländerna och kandidatländerna måste ta itu med tillsammans och med hjälp av ett sektorsövergripande tillvägagångssätt. Ett sådant tillvägagångssätt innebär ett konsekvent handlande mot dem som förgriper sig sexuellt på barn liksom åtgärder som förhindrar att barn tvingas till prostitution eller utsätts för sexuella övergrepp. Samarbetet mellan myndigheter och berörda internationella, mellanstatliga och icke-statliga organisationer bör i den utvidgade unionen intensifieras överallt där så är möjligt.

Rambeslutet om åtgärder för att bekämpa sexuell exploatering av barn och barnpornografi kommer, efter att ha antagits formellt av rådet och genomförts av medlemsstaterna, att utgöra ytterligare ett viktigt steg i kampen mot dessa avskyvärda företeelser.

(2004/C 78 E/0592)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3466/03

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Djurens välfärd vid grekiska slakterier

Enligt en ny rapport från kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor har Grekland förvisso gjort ansträngningar för att i högre grad uppfylla EU-kraven om djurens välfärd och djurslakt, men förbättringarna är otillräckliga när det gäller övervakning och uppfyllande av kraven. Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor påpekar att de arbetsmetoder de såg vid slakthusen i Grekland inte var rutinmässiga. Detta innebär uppenbarligen att man inte är så noga med djurens välfärd när kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor inte är där. De problem som kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor kunde konstatera var bland annat att endast två av tolv får fick en elchocksbedövning, några djur kan ha fått en för svag bedövning, och för vissa djur var tidsintervallet mellan bedövningen och själva slakten alltför långt, vilket innebär en risk att djuren återfår medvetandet.

Vad tänker kommissionen göra för att få Grekland att förbättra uppfyllandet av kraven och stärka de sanktioner som vidtas i annat fall, och för att förbättra slaktarnas utbildning?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Information om de problem som uppdagades i samband med den inspektion som kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor genomförde i Grekland (MR 9002/2003) i januari 2003 överlämnades till de grekiska myndigheterna i de regioner som besöktes under inspektionen, de centrala myndigheterna i

samband med det avslutande mötet i Aten och formellt i den slutrapport som sändes till de grekiska myndigheterna. I den handlingsplan som överlämnades till kommissionen som svar på slutrapporten uppgav de grekiska myndigheterna att de skulle vidta åtgärder för att garantera efterlevnaden av relevant lagstiftning om djurs välfärd och, i synnerhet, att de skulle utföra en ny inspektion av alla slakterier före 2004 för att kontrollera att dessa följer relevant lagstiftning om djurs välfärd i samband med slakt (rådets direktiv 93/119/EG av den 22 december 1993 om skydd av djur vid tidpunkten för slakt eller avlivning ⁽¹⁾).

En uppföljande inspektion i Grekland utfördes av kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor den 15–19 september 2003 (MR 9211/2003). Då det pågick en strejk bland veterinärerna i Grekland vid denna tidpunkt var det inte möjligt att bedöma djurens välfärd i samband med slakt, men inspektionsgruppen gick igenom resultaten av de inspektioner som utförts av grekiska tjänstemän under de föregående månaderna och andra administrativa frågor som uppkommit i samband med kontorets tidigare inspektion i januari 2003. Sammantaget kom inspektionsgruppen fram till att det fortfarande fanns betydande brister i systemen för att kontrollera djurs välfärd i Grekland. En första rapport från denna inspektion sändes till de grekiska myndigheterna den 7 november 2003. Nu inväntas de grekiska myndigheternas kommentarer på rapporten och deras handlingsplan för att vidta åtgärder mot kvarvarande brister.

Den 23 oktober 2003 träffade den tillförordnade generaldirektören vid Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd (GD SANCO) Greklands vice ständige representant i EU och den grekiske chefsveterinären för att understryka kommissionens oro över Greklands genomförande och upprätthållande av EU:s lagar om livsmedelssäkerhet och veterinärfrågor. Kommissionen anser att de grekiska myndigheterna både nu och sedan en längre tid tillbaka saknar ett system för att kontrollera djurs välfärd som uppfyller kraven i EU:s lagstiftning. De åtaganden som de grekiska myndigheterna gjorde om att förbättra djurens välfärd efter detta möte håller på att granskas och om de inte är tillräckliga för att komma till rätta med situationen före sommaren kommer kommissionen att tvingas inleda rättsliga åtgärder mot Grekland.

⁽¹⁾ EGT L 340, 31.12.1993.

(2004/C 78 E/0593)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3472/03

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Delstatsbanken i Nordrhein-Westfalen ombildas till ett renodlat finansinstitut

1. Regeringen i delstaten Nordrhein-Westfalen utarbetar för närvarande en ny lagstiftning avseende delstatsbanker, vilken kommer att medföra att delstatsbanken i Nordrhein-Westfalen kan ombildas till ett renodlat finansinstitut, som i motsats till andra delstatsorgan även efter 2005 kan åtnjuta garantiansvar (Gewährträgerhaftung) och delstatens ansvar för eventuella förluster (Anstaltslast).

Känner kommissionen till detta? Hur ser kommissionen på faktumet att garantier av det slag som kommissionen nyligen förbjudit efter 2005 trots allt kan erbjudas? Är detta ett försök att kringgå kommissionens beslut om att avskaffa denna typ av garantier?

2. Kommer kommissionen, när lagen antas i delstaten Nordrhein-Westfalen, att hävda att detta medför snedvridning av konkurrensen eftersom ett sådant finansinstitut kommer att kunna åtnjuta väsentligt gynnsammare återfinansieringsmöjligheter? Hur skall man göra skillnad mellan å ena sidan alla affärsområden som berörs av konkurrens och å andra sidan delstatsbankens finansieringsutgifter?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Kommissionen känner till att delstatsregeringen i Nordrhein-Westfalen håller på att utarbeta ett nytt förslag till lagstiftning om delstatsbanker för att omvandla den nuvarande Landesbank till en renodlad

offentlig utvecklingsbank. Lagförslaget har granskats av kommissionens avdelningar. Med beaktande av avdelningarnas synpunkter ansågs förslaget innebära att kommissionens beslut av den 27 mars 2002⁽¹⁾ genomförs korrekt. Detta gäller också de andra förslag om ändring av lagstiftningen om offentliga utvecklingsbanker som Tyskland lämnat in mot bakgrund av detta beslut.

I enlighet med kommissionens beslut av den 27 mars 2002, där Tyskland rekommenderas lämpliga åtgärder i fråga om Anstaltslast och Gewährträgerhaftung, kommer denna ändring att ge den nya, renodlade offentliga utvecklingsbanken möjlighet att behålla de statliga garantierna för att återfinansiera sina uppgifter i samband med offentlig utveckling, framför allt offentlig marknadsföring i enlighet med gemenskapens regler för statligt stöd.

Enligt tillgängliga uppgifter kommer den nya offentliga utvecklingsbanken att ha samma möjligheter att få statliga garantier för sina offentliga uppgifter som omkring tolv andra tyska offentliga utvecklingsbanker, bland annat KfW. Trots att banken heter Landesbank (man har planerat en namnändring) kommer den inte att ägna sig åt kommersiell verksamhet. Omvandlingen har inte till syfte att kringgå kommissionens beslut av den 27 mars 2002. De statliga garantierna kommer att avskaffas för alla delstatsbanker och sparbanker som ägnar sig åt kommersiell bankverksamhet från och med den 19 juli 2005. Lagstiftningen har redan ändrats på det sätt som krävs.

2. Man bör lägga märke till att största delen av den kommersiella verksamhet som bedrevs av f.d. Westdeutsche Landesbank Girozentrale redan har överförts till den nya banken WestLB AG, ett aktiebolag som skapades 2002. Den kommersiella verksamhet som fortfarande bedrivs av Landesbank måste föras över till ett separat företag (WestLB AG eller något annat företag), som inte får statligt stöd. Samma uppdelning i två skilda rättsliga enheter, varav den ena utför offentliga uppgifter (med statligt stöd) och den andra bedriver kommersiell verksamhet (utan statligt stöd) kommer att göras av bland annat den federala offentliga utvecklingsbanken KfW.

Den nya rättsliga ramen förefaller därför vara lämplig för att hindra att konkurrensen snedvrids i framtiden. Kommissionen kommer naturligtvis att fortsätta att kontrollera om statliga medel ges till kommersiell bankverksamhet, som därmed får otillbörliga fördelar, och vid behov vidta lämpliga åtgärder.

⁽¹⁾ Tillstånd till statligt stöd enligt artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget – Fall i vilka kommissionen inte gör några invändningar, EGT C 150, 22.6.2002; offentliggjort på kommissionens webbsida med följande adress: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/state_aids/industrie/e010-00.pdf

(2004/C 78 E/0594)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3474/03

från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Avtal mellan företagskonsulter och enskilda kabinett inom kommissionen

Eftersom det ännu inte kommit något slutgiltigt svar på min skriftliga fråga Avtal med företagskonsulter, E-0844/03⁽¹⁾, som inlämnades den 18 mars 2003, dvs. för cirka åtta månader sedan, önskar jag få svar på följande frågor från kommissionen:

- Hur många avtal har kommissionens enskilda kabinettet ingått sedan år 2000 med företagskonsulter? Vilket totalbeloppet rör det sig om?
- Vilka uppdrag har dessa företagskonsulter fått?
- Varför anlätades inte kommissionens tjänstemän?
- Kan kommissionen lämna uppgift om dessa externa tjänster kunnat erbjudas till ett lägre pris än om de skulle ha utförts internt? Kan prisexempel ges?

- Har kommissionen i något fall konstaterat att ett konsultuppdrag utförts på ett otillfredsställande sätt? Vilka kriterier har kommissionen tillämpat vid utvärdering av dessa konsultarbeten?
- Har ett konsultkontrakt någon gång skadat kommissionen och i så fall i vilken omfattning?

(¹) EUT C 192 E, 14.8.2003, s. 220.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Anlagen till kabinetten omfattar anordnande av möten (budgetrubrik A-7030) och anslag till anställning av tillfällig personal, men inte konsulter.

Huvudrubriken, A-7002, och även rubrikerna A-7050 och A-7060 beroende på verksamhetsområde, vilka till viss del omfattar uppdrag till konsulter, ligger inom kommissionens olika generaldirektorats och enheters ansvarsområden.

Inget av kommissionsledamöternas kabinett har anlitat konsulter sedan 2000.

Kommissionsledamöterna får även anlita särskilda rådgivare, antingen utan ersättning eller genom att använda medel från rubrik A-1113, till vilken 300 000 euro har anslagits för 2004.

(2004/C 78 E/0595)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3477/03

från **Baroness Sarah Ludford (ELDR)** till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Kvinnor i fängelse

Kan kommissionen förmedla uppgifter om hur många kvinnor som för närvarande sitter i fängelse i varje enskild medlemsstat?

Kan kommissionen ange det totala antalet mödrar med minderåriga barn som sitter i fängelse i varje enskild medlemsstat?

Hur stor är procenten kvinnor i förhållande till det totala antalet fängslade personer i varje medlemsstat?

Kan kommissionen göra en förteckning över vilka medlemsstater som har flest kvinnor per capita i fängelse?

Vilket är fängslade kvinnors vanligaste brott i varje enskild medlemsstat?

Hur förhåller sig ovanstående uppgifter till gruppen manliga fängslade personer i varje enskild medlemsstat?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen har inte tillräckliga statistiska uppgifter för att kunna besvara parlamentsledamotens skriftliga fråga på ett adekvat sätt.

Kommissionen har fått in ett antal statistiska uppgifter om antalet frihetsberövade i medlemsstaterna och de anslutande länderna i samband med utarbetandet av två grönböcker: en om möjliga åtgärder på unionsnivå för att skydda enskildas rättigheter vid häktning och alternativ till sådant frihetsberövande och en om tillnärmning, erkännande och verkställighet av brottsföljder i EU.

På det italienska ordförandeskapets begäran har kommissionen sänt ett frågeformulär till medlemsstaterna, där de uppmanas att lämna statistiska uppgifter om det totala antalet frihetsberövade. Medlemsstaterna ombes således att tillhandahålla siffror på antalet häktade och fängslade personer. De uppmanas vidare att lämna särskilda uppgifter om antalet egna medborgare respektive antalet utlänningar bland de frihetsberövade och, när det gäller utlänningar, hur många av dessa som kommer från andra medlemsstater, anslutande länder respektive tredje land. Formulären tog inte upp hur många kvinnor det fanns bland det totala antalet frihetsberövade etc. (eftersom frågan saknar relevans för de båda nämnda grönböckerna) och kommissionen har inte heller för avsikt att begära statistik om denna specifika fråga.

(2004/C 78 E/0596)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3479/03

från Christine De Veyrac (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Införlivandet i nationell lagstiftning av direktiv 2002/46/EG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott

De europeiska institutionerna antog i juli 2002 ett direktiv om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott (2002/46/EG⁽¹⁾).

Detta direktiv har skapat ökad klarhet i fråga om kosttillskotten. Det dras upp en gräns mellan livsmedel och läkemedel och vidtas åtgärder till förmån för tryggare och mera trovärdiga kosttillskott. Där fastställs dessutom exakta normer för definitionerna på produkter samt innehåll, dagligt intag och användning av vitaminer och mineralämnen och där föreskrivs att samma bestämmelser om konsumentupplysning skall gälla över hela Europa. Däremot överlåter direktivet åt medlemsstaterna att utfärda bestämmelser för användningen av växter i kosttillskotten.

Denna rättsakt hade senast den 31 juli 2003 bort införlivats med nationell lagstiftning, men så har inte skett i alla medlemsstater.

Kan kommissionen därför stå till tjänst med följande:

- en förteckning över vilka länder som faktiskt har införlivat detta direktiv med sin lagstiftning inom utsatt tid samt en förteckning över vilka länder som släpat efter tidtabellen på denna punkt,
- en förteckning över vilka medlemsstater bland dem som redan har införlivat direktivet, som därvid strikt hållit sig till direktivets föreskrifter och vilka som valt att gå längre, och framför allt i sin lagstiftning tagit med sådana sektorer som inte omfattats av direktivets tillnärmning?

Anser kommissionen för övrigt att den fördragsfästa principen om fri rörlighet kan tillämpas på de sektorer i fråga om vilka det inte föreskrivits någon harmonisering i direktivet och som inte tagits i betraktande i samband med införlivandet i nationell lagstiftning?

Avser kommissionen till sist ta några nya initiativ i fråga om de sektorer som inte harmoniserats i direktiv 2002/46/EG för att lagstiftningen om kosttillskott i ännu högre grad skall harmoniseras i Europa?

⁽¹⁾ EGT L 183, 12.7.2002, s. 51.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

När det gäller införlivandet i medlemsstaternas nationella lagstiftning av parlamentets och rådets direktiv 2002/46/EG av den 10 juni 2002 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott, ser situationen ut på följande vis:

- Fem medlemsstater har införlivat direktiv 2002/46/EG inom utsatt tid, nämligen Belgien, Danmark, Nederländerna, Portugal och Sverige.
- Kommissionen har sänt en formell underrättelse daterad den 6 oktober 2003 till de tio övriga medlemsstaterna, på grund av att de inte har översänt de nationella införlivandeåtgärderna.
- Sedan dess har Förenade kungariket, Irland och Spanien meddelat sina nationella åtgärder.
- För närvarande är alltså införlivandet försenat i sju medlemsstater, nämligen; Finland (införlivandet är endast försenat för den självständiga provinsen Åland), Frankrike, Grekland, Italien, Luxemburg, Tyskland och Österrike.
- Med tanke på denna situation är det inte möjligt att för närvarande redogöra i detalj för de olika införlivandebestämmelser som tillämpats i de olika länderna.
- När det gäller de områden eller de produkter för vilka det inte föreskrivs några harmoniseringsåtgärder i direktivet i fråga, skall deras rörlighet på den gemensamma marknaden fortfarande falla under gemenskapsrättens allmänna bestämmelser, särskilt bestämmelserna om den fria rörligheten för varor (artiklarna 28 och 30 i EG-fördraget). Samma bestämmelser skall givetvis gälla de nya medlemsländerna från den dag de ansluts.
- I enlighet med de genomförandebefogenheter som kommissionen tilldelas i artikel 5.4 i direktivet, skall kommissionen fastställa de maximala och minimala dagliga intagen av vitaminer och mineralämnen i kosttillskott. Vid utövandet av dessa befogenheter skall kommissionen beakta de studier som för närvarande genomförs av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet när det gäller den övre gränsen för säkert intag av vitaminer och mineraler. Dessa studier skall enligt planerna slutföras under loppet av 2005.
- Enligt artikel 4.8 i direktivet skall kommissionen senast den 12 juli 2007 för parlamentet och rådet lägga fram en rapport om huruvida det är lämpligt att fastställa särskilda regler för andra kategorier av näringsämnen eller ämnen med näringsmässig eller fysiologisk verkan än vitaminer och mineraler. Kommissionen har ännu inte inlett detta arbete.

(2004/C 78 E/0597)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3482/03

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Sekretesskydd (legal privilege) av dokument mellan företag och deras advokatbyråer

Anser kommissionen att korrespondens mellan företag och deras advokatbyråer omfattas av sekretesskydd i kartellärenden?

Om så är fallet, vad kan man göra för att hindra företag från att planera karteller via sina advokater i syfte att undgå upptäckt?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Kommissionen erkänner till fullo att korrespondens mellan företag och deras juridiska ombud omfattas av lagstadgad tystnadsplikt. Detta är i enlighet med EG-domstolens och förstainstansrättens praxis, där också förutsättningarna för en sådan tystnadsplikt anges. Enligt rättspraxis omfattas sålunda skriftlig kommunikation mellan advokat och klient av tystnadsplikt under förutsättning dels att den äger rum som ett led i försvaret av klienten och i dennes intresse, dels att det är fråga om en oberoende jurist – han får alltså inte vara knuten till klienten genom ett anställningsförhållande.

Den andra delen av parlamentsledamotens fråga är något som kommissionen lägger mycket stor vikt vid, eftersom den gäller det effektiva genomförandet av artikel 81 i EG-fördraget. Domstolens praxis innehåller villkor som syftar till att hindra företagen från att missbruka tystnadsplikten. Vad som skyddas är alltså enbart skriftväxling som syftar till att söka råd hos advokaten i egenskap av försvarare.

(2004/C 78 E/0598)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3486/03

från Karl von Wogau (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Avgifter för banköverföringar inom euroområdet

Känner Europeiska kommissionen till att förordning (EG) nr 2560/2001⁽¹⁾ om gränsöverskridande betalningar i euro inte tillämpas överallt i Spanien? Vad avser kommissionen göra åt saken? Och hur kan den enskilde medborgaren få tillbaka de omkostnader som det gjorts avdrag för?

Utgångspunkten var den, att en medborgare överförde 10 euro från sitt konto i den lokala sparkassan i Tyskland till sitt spanska konto, som han öppnat i Caja de Ahorros del Mediterráneo. På sitt konto i den spanska banken fick han emellertid inte in mera än 3,99 euro. Överföringen gjordes efter den 1 juli 2003. På förfrågan meddelades det honom från den spanska banken, att det i form av omkostnader generellt dras av 2 promille från belopp som betalas in från utländska banker, dock minst 6,01 euro. Dessa omkostnader beräknades direkt av Banca España. De lokala banktjänstemännen i Spanien kände inte till förordning (EG) nr 2560/2001.

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 fastställs principen om lika avgifter för inhemska och gränsöverskridande betalningar i euro. Denna princip omfattar sedan den 1 juli 2002 även elektroniska betalningar i euro och sedan den 1 juli 2003 kreditöverföringar, upp till ett belopp av 12 500 euro. I förordningen fastställs också att den avsändande banken har rätt att begära kundens IBAN-nummer (International Bank Account Number) och mottagarens BIC-kod (Bank Identifier Code) och att den kan ta ut en extra avgift om dessa uppgifter inte lämnas.

I det fall som parlamentsledamoten beskriver fick mottagaren betala en avgift på 6,01 euro för en överföring av 10 euro från Tyskland till Spanien. Enligt principen om lika avgifter är denna avgift endast korrekt om den överensstämmer med avgiften för en liknande överföring inom Spanien, och om avsändaren på begäran angav IBAN-numret och BIC-koden. Att banktjänstemännen inte kände till förordningen och att den uttagna avgiften sägs tas ut generellt på överföringar från utländska banker verkar tyda på att den aktuella banken inte tillämpar samma avgifter för överföringar i euro inom unionen som för inhemska överföringar, vilket den enligt förordningen borde göra.

Om detta är fallet bör de spanska myndigheterna vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att förordningen tillämpas på ett riktigt och konsekvent sätt. I artikel 7 i förordningen anges att efterlevnaden av förordningen skall säkerställas genom effektiva, proportionella och avskräckande påföljder. Kommissionen skrev i september 2003 till alla medlemsstater och frågade om namnet på den ansvariga nationella myndigheten och om vilka åtgärder de kunde tänka sig att vidta i detta avseende. Kommissionen står i kontakt med Banco de España beträffande fall av eventuell felaktig tillämpning av förordningen.

Personer som har haft problem med spanska banker och vill framföra klagomål måste först kontakta sin bank. Om de inte är nöjda med svaret därifrån kan de vända sig till reklamationsavdelningen vid Banco de España (C/Alcalá n° 50, 28014 Madrid). De skall ange orsaken till att de vänder sig dit och även bifoga de handlingar som de förfogar över och som rör ärendet i fråga.

(2004/C 78 E/0599)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3490/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Marknadsreglering och olivoljeproducenternas inkomster inom ramen för reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja

I kommissionens meddelande om genomförande av en hållbar jordbruksmodell för Europa genom den reformerade gemensamma jordbrukspolitiken – sektorerna för tobak, olivolja, bomull och socker⁽¹⁾ står det att "införandet av det samlade gårdsstödet [leder] till stabilare inkomster för jordbrukarna". Samtidigt föreslår kommissionen att "bidragen för export och tillverkning av vissa konserverade livsmedel skall avskaffas" och att övriga marknadspolitiska åtgärder skall "behållas som de är".

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Vilka blir effekterna av avskaffandet av den föregående reformens interventionspris i olivoljesektorn, mot bakgrund av utvecklingen av producentpriserna och deras effekter på olivoljeproducenternas inkomster? Anser kommissionen att befintliga regleringsmekanismer, som vilar på stödet till privat lagring, är tillräckliga för att reglera marknaden under och mellan olika regleringsår?
2. Vilken effekt anser den att detta förslag kommer att få för de portugisiska olivoljeproducenternas inkomster?
3. Vilken är anledningen till avskaffandet av exportstödet i olivoljesektorn, i synnerhet när det gäller tillverkningen av vissa konserverade livsmedel, med tanke på att detta stöd inverkar på främjandet av användningen av olivolja? Anser inte kommissionen att återinförandet av de avskaffade konsumentstöden vore en lösning inte bara för att främja olivolja, utan också för att kontrollera produktionen av sådan olja?

⁽¹⁾ KOM(2003) 554 slutlig.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Interventionspriserna avskaffades i samband med 1998 års reform. Sedan dess har man kunnat se att marknadspriserna med undantag för vissa korta perioder har legat över de gamla interventionspriserna. Oljeproducenternas inkomster har därför inte minskat, och i stället har man undvikit att främja en produktion som snarare varit inriktad på kvantitet än på kvalitet och som främst syftat till försäljning till interventionsorganen. Detta hade kunnat leda till en allmän sänkning av det pris som betalas till producenterna, och därmed en minskning av deras inkomster.

Principerna för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken syftar till en reglering av produktionen med utgångspunkt från efterfrågan på marknaden, vilket redan i stor utsträckning är fallet inom olivoljesektorn. Det förefaller därför inte nödvändigt att ändra den nuvarande situationen och kommissionen föreslår i stället helt enkelt att bibehålla privata lager som säkerhetsnät, vars utnyttjande kan övervägas i krissituationer.

Eftersom olivoljesektorn redan är starkt inriktad på marknaden förväntar sig kommissionen inga märkbara minskningar av produktionen i Portugal när reformen träder i kraft. Kommissionens förslag innebär för övrigt också att den nuvarande stödnivån bibehålls för olivoljesektorn i varje olivoljeproducerande medlemsstat. Genom frikopplingen kan stödet till producenterna stabiliseras, oberoende av växlande skördar från år till år.

Kommissionen anser att det för att uppnå jämvikt i sektorn är viktigt att hela olivoljebranschen blir delaktig i en löpande kvalitetsförbättring som möjliggör en hållbar tillväxt av efterfrågan.

Sedan 1998 och slutet på exportbidragen har försäljningen av olivolja från gemenskapen till tredje land ökat med 50 %. Detta visar tydligt hur ineffektivt det gamla instrumentet var för att öka gemenskapens olivoljeexporter. Det är därför lämpligt att avskaffa mekanismer som inte längre fyller någon funktion.

När det gäller ersättningar för tillverkning av vissa konserver med olivolja anser kommissionen att de inte längre behövs eftersom olivolja fått så bra rykte att konsumenterna är beredda att betala mer för livsmedel som innehåller sådan olja. Det är även här marknads eftersprågan, utgående från produktens kvalitet, som skall bidra till en ökning av olivoljeanvändningen.

Därför finns det inte heller något skäl att återinföra konsumtionsstöd för olivolja. Ett sådant stöd skulle inte främja produktionskontrollen utan bara medföra de förvaltningsproblem som man redan känner från det förflutna.

(2004/C 78 E/0600)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3494/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Kuba – politiska fångar

Rafael Ibarra Roque, hedersordförande för Demokratiska partiet 30 november "Frank País" (PD-30-N), skall enligt uppgifter från den kubanska motståndsrörelsen den 16 oktober i år ha torterats, beslagits med bojor och släpats längs golvet i fängelset Combinado del Este i Havanna, för att senare spärras in i en cell i "sektion 47" i detta fängelse. Denna dag inledde han nämligen i protest en hungerstrejk för att kräva respekt för (sina) mänskliga rättigheter och att slippa sitta tillsammans med vanliga brottslingar som hotar och förolämpar honom, samt till stöd för sin vägran att använda samma uniform som övriga fångar.

Pedro Argüelles Morán, förläggare på Avilenakooperativet för oberoende journalister (CAPI), en av de 26 oberoende journalister som fängslades och dömdes under vågen av förtryck i mars i år, även han inspärrad i en cell i samma sektion i detta fängelse, skall också ha anslutit sig till hungerstrejken.

Uppgifterna om de två fångarnas hälsa är mycket oroande. Båda två skall vara mycket uttorkade och de har förvägrats all form av medicinsk behandling.

Även Arturo Suárez Ramos befinner sig i samma situation sedan den 14 oktober.

Fem andra kubanska motståndsmän som sitter fängslade i Holguín, som också hungerstrejkar, förtjänar även de särskild uppmärksamhet.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller dessa politiska fångars hälsa? Vilka uppgifter förfogar den över när det gäller de övergrepp och den misshandel som de dagligen utsätts för?

- Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att från de kubanska myndigheternas sida få till stånd en värdig behandling av fångar som uppenbarligen inte är vanliga brottslingar?
- Hur avser kommissionen att öka EU:s politiska tryck mot regimen på Kuba för att främja frihet, demokrati och respekt för medborgarnas grundläggande rättigheter?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

1. Kommissionens delegation i Havanna har underrättats om att två politiska fångar i Holguínfängelset, Iván Hernández Carrillo and Angel Moya Acosta, har hållits i isoleringscell sedan den 17 respektive 18 oktober. Delegationen har också underrättats om att fem andra politiska fångar i samma fängelse, Antonio Díaz Sánchez, Alfredo Domínguez Batista, Adolfo Fernández Sáinz, Mario Enrique Mayo och Arnaldo Ramos Lauzerique, har hungerstrejkat sedan den 18 oktober i protest mot bestraffningen av deras medfångar.

Delegationen har också mottagit uppgifter om att de tre politiska fångar som parlamentsledamoten nämner (Rafael Ibarra Roque, Pedro Arguelles Morán och Arturo Suárez Ramos) och andra politiska fångar (bl.a. Oscar Elías Biscet, Francisco Chaviano, Nestor Rodríguez Lovaina, Oscar Espinosa Chepe and Juan Carlos González Leiva) har utsatts för grym och förnedrande behandling.

Den 28 november höll Europeiska unionens Kubaambassadors arbetsgrupp för de mänskliga rättigheterna ett möte vid vilket Oswaldo Paya, mottagare av Sacharovpriset för 2002, deltog. Paya rapporterade om den press som olikvärdig och släktingar till politiska fångar lever under och gav uttryck för sin djupa oro över fångarnas hälsotillstånd, särskilt de hungerstrejkandes. Han kritiserade särskilt att matransoner dras in för politiska fångar (dvs. att utsvältning används som straff), att besöksrestriktioner införs om fångarna rapporterar om övergrepp eller tortyr och annan omänsklig behandling, att förhållandena i isoleringscellerna är outhärdliga (ingen belysning, ingen toalett, råttor) och att sjuka fångar inte ges lämplig behandling.

2. Kommissionens delegation i Havanna ingår i den nämnda arbetsgruppen för de mänskliga rättigheterna. I syfte att sörja för enhetlighet och uppnå större effekt vill kommissionen inte agera oberoende av medlemsstaterna. Åtgärder vidtas i fullt samförstånd med medlemsstaterna och på grundval av en på förhand på unionsnivå överenskommen strategi. Kommissionen deltar dessutom i trojkade marscher, bl.a. i de som har med de mänskliga rättigheterna att göra.

3. Kommissionen tillämpar till fullo de åtgärder som rådet den 5 juni 2003 beslutade att medlemsstaterna skulle tillämpa, t.ex. begränsning av besöken på hög nivå, inskränkningar i deltagandet i kulturevenemang samt inbjudningar till kubanska olikvärdig vid firandet av högtidsdagar.

(2004/C 78 E/0601)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3502/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Luftkvalitetsnormer i trafikbelastade områden

Utvecklingen av trafiken, med allt vad den för med sig i form av luftföroreningar och buller, är också i genomgångsområdet Sydtyskland en ständigt aktuell fråga. Det behövs skärpta gränsvärden för partiklar och kväveoxider samt strängare kontroller av utsläppen. I stoftpartiklar lagras giftiga ämnen och partiklarna tränger in i lungalveolerna och vållar svåra sjukdomar i andningsorganen. Sådana hälsofarliga utsläpp kommer i huvudsak från den tunga trafiken längs transitlederna. Det finns visserligen partikelfilter för

lastbilar, men de används endast i begränsad utsträckning. Detsamma gäller för buss- och spårtrafiken, som påstått vara ett "miljövänligt transportsätt", men vars motorer inte längre motsvarar dagens utsläppsnormer.

Vilka åtgärder vidtas det för att begränsa utsläppen av skadliga ämnen?

Vad kommer det att fastställas för gränsvärden som tar hänsyn till den ökande trafiken?

Varför införs det inte några strängare kontroller för utsläppen från motorer?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Genom direktiv 1999/96/EG⁽¹⁾ införs nya krav för utsläpp från nya tunga fordon i två steg. I och med Euro 4, som gäller från och med oktober 2006 för alla nya tunga fordon, kommer kväveoxidutsläppen att minska med ca 30 % jämfört med de nu gällande kraven, och utsläppen av partiklar kommer att minska med ca 80 %. Det andra steget (Euro 5) kommer att gälla för alla nya tunga fordon från och med oktober 2009 och kommer att leda till att kväveoxidutsläppen minskar med totalt 60 % jämfört med nu gällande krav. Kommissionen håller på att undersöka om det går att införa ytterligare en etapp för att minska utsläppen från tunga fordon, och koncentrerar sig då på de viktigaste föroreningarna kväveoxider och partiklar. En ytterligare minskning skulle kunna införas genom Euro 6 under 2012–2013.

Dessa gränsvärden gäller nya fordon som tas i bruk för första gången inom EU. Kommissionen har inga planer på att införa sådana nya regler för utsläpp som varierar i takt med att trafiken ökar. Det vetenskapliga arbete som eventuellt kommer att leda till att kommissionen utarbetar ett förslag till Euro 6 tar dock hänsyn till den ökade trafiken inom EU och i vissa regioner.

Utöver strängare kontroller av utsläpp införs även nya tekniska åtgärder beträffande fordonsburna övervakningssystem i tunga fordon. Dessa system kommer att ingå i Euro 4 från 2006. Systemen övervakar löpande att utsläppskraven uppfylls och informerar föraren och verkstaden om det uppstår problem med de utsläppsbegränsande systemen som behöver åtgärdas. Kommissionen arbetar också på en ny metod för kontroll av att tunga fordon som redan är i drift uppfyller kraven genom bärbara utsläppsbegränsande anordningar som kommer att komplettera de tekniska åtgärderna i Euro 4.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnistständning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000.

(2004/C 78 E/0602)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3506/03

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Gemenskapslagstiftning om DNA

Experter hävdar att om en gemenskapslagstiftning om DNA antogs skulle detta bidra till att lösa fler brott med hjälp av tekniker som möjliggör personidentifikation, vilket å sin sida skulle effektivisera samarbetet på gemenskapsnivå vad gäller åtal för brott.

Skillnaderna i gällande lagstiftning i de olika medlemsstaterna utgör ett hinder och förhindrar att brottslingar snabbt ställs till svars för begångna brott.

Anser kommissionen att man bör utöva sin initiativrätt för att genomföra en översyn av nuvarande DNA-lagstiftning i syfte att lägga fram enhetliga gemenskapsnormer som skall hjälpa hela EU att snabbare lösa brott inom gemenskapen.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Användning av DNA-analyser, enligt en lämpligt utformad lagstiftning, är en effektiv utredningsteknik som polisen och rättsväsendet kan använda sig av i samband med allt fler brott. DNA-analyser gör det möjligt att med mycket hög sannolikhet avgöra varifrån mänskliga celler eller vävnader som hittas på brottsplatser kommer. På så sätt kan man avsevärt underlätta identifieringen av personer med kopplingar till brott, både för att fria och fälla.

Lagstiftningen om DNA-analyser blir effektivare om den tillåter att man inrättar databaser över genetiskt material. På så sätt går det att jämföra DNA-profiler som utarbetats på basis av material som hittats på brottsplatsen med DNA-profiler från andra brottsutredningar.

Rådet har antagit två resolutioner om utbyte av resultat av DNA-analyser. Den första resolutionen, från den 9 juni 1997⁽¹⁾, uppmanar medlemsstaterna att bygga upp databaser enligt identisk standard och se till att dessa är kompatibla. I den andra resolutionen, från den 25 juni 2001⁽²⁾, rekommenderas att man upprättar en första minimiförteckning över sju DNA-markörer som används vid kriminalteknisk DNA-analys i medlemsstaterna.

I syfte att öka polisens och rättsväsendets effektivitet vid brottsutredningar överväger kommissionen att uppmantra medlemsstaterna att inrätta nationella DNA-databaser och att möjliggöra jämförelse mellan DNA-profiler från brottsplatser i en medlemsstat med DNA-profiler i andra medlemsstaters databaser, i avvaktan på att lagstiftning utarbetas.

⁽¹⁾ Resolution 97C 193/02 av den 9 juni 1997.

⁽²⁾ Resolution 2001C 187/01 av den 25 juni 2001.

(2004/C 78 E/0603)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3510/03

från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Körkort i Europeiska unionen

Anser kommissionen att de brittiska polismyndigheterna agerat lagligt när de beslutat att en grekisk kvinna som studerar vid universitet i Leeds och som innehar ett körkort för personbil som utfärdats i Grekland i enlighet med direktiv 91/439/EEG⁽¹⁾ av den 29 juli 1991 (som Grekland genomfört och som föreskriver att medlemsstaterna ömsesidigt skall erkänna körkort som utfärdas i unionen) inte har rätt att köra bil i Storbritannien?

⁽¹⁾ EGT L 237, 24.8.1991, s. 1.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(15 december 2003)*

I rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort⁽¹⁾ införs principen om ömsesidigt erkännande av alla körkort som utfärdas av en medlemsstat. Domstolen har nyligen genom sitt beslut i målet C-246/00 bekräftat att detta ömsesidiga erkännande skall vara villkorslöst⁽²⁾. Det är uppenbart att de brittiska myndigheterna är skyldiga att erkänna körkort som utfärdats av grekiska myndigheter, särskilt eftersom studenter har rätt att välja om de vill skaffa sig körkort i den medlemsstat där de studerar eller i den medlemsstat från vilken de kommer⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 237, 24.8.1991, artikel 1.2.

⁽²⁾ C-246/00, dom av den 10.7.2003, Kommissionen mot Nederländerna, Reg. 2003.

⁽³⁾ EGT L 237, 24.8.1991, artiklarna 7.1.b och 9.

(2004/C 78 E/0604)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3516/03**från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till kommissionen***(25 november 2003)*

Ämne: Kommissionens personalresurser

Hur många fast anställda har Europeiska kommissionen och hur många arbetar inom varje generaldirektorat?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(15 januari 2004)*

Kommissionen antar att frågan gäller tjänstemän i aktiv tjänst (tjänsteföreskrifterna, artikel 36).

Den 1 december 2003 hade kommissionen en fast anställd personal på 18 670 tjänstemän. De fördelade sig på generaldirektorat enligt följande:

Generaldirektorat (GD)	Antal tjänstemän
Kanslin (20)	265
Generalsekretariatet	420
Rättstjänsten	277
GD för press och kommunikation	372
Gruppen av politiska rådgivare	19
GD Ekonomi och finans	379
GD Näringsliv	577
GD Konkurrens	469
GD Sysselsättning och socialpolitik	447
GD Jordbruk	756
GD Energi och transport	715
GD Miljö	389
GD Forskning	616
Gemensamma forskningscentret	1 025

Generaldirektorat (GD)	Antal tjänstemän
GD Informationssamhället	546
GD Fiske	202
GD Inre marknaden	311
GD Regionalpolitik	417
GD Skatter och tullar	309
GD Utbildning och kultur	504
GD Hälsa och konsumentskydd	499
GD Rättsliga och inrikes frågor	197
GD Yttre förbindelser	1 385
GD Handel	352
GD Bistånd	264
GD Utvidgning	244
Byrån för samarbete EuropeAid	797
Kontoret för humanitärt bistånd	134
Eurostat	534
GD Personal och administration	946
GD Budget	359
Tjänsten för internrevision	64
Europeiska byrån för bedrägeribekämpning ⁽¹⁾	141
GD Tolkning och konferenser	562
GD Översättning	1 685
Publikationsbyrån ⁽¹⁾	436
OIB – Infrastruktur- och logistikbyrån i Bryssel	501
PMO – Utbetalningsbyrån	276
OIL – Infrastruktur- och logistikbyrån i Luxemburg	195
EPSO – Europeiska rekryteringsbyrån ⁽¹⁾	84
Totalt	18 670

⁽¹⁾ Interinstitutionella organ, vars personal är fast anställda kommissionstjänstemän.

(2004/C 78 E/0605)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3519/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(19 november 2003)

Ämne: Den italienska regeringens plötsliga och ensidiga beslut att inrätta en nationell lagringsanläggning för radioaktivt avfall i kommunen Scanzano Jonico

Med beaktande av:

- Den 13 november 2003 godkände den italienska regeringen ett lagdekret om omedelbar säker förvaring av radioaktivt avfall som befinner sig på italienskt territorium genom inrättande av en för

ändamålet avsedd nationell lagringsanläggning i kommunen Scanzano Jonico i provinsen Matera. Man planerar att till ovan nämnda kommun transportera cirka sextio tusen kubikmeter kärnavfall i kategorierna 2 och 3, dvs. avfall med lång och medellång livstid, som härrör från nedlagda italienska kärnkraftverk och forskningsverksamhet.

- Detta beslut fattades plötsligt och ensidigt av den italienska regeringen.
- Rådets direktiv 89/618/Euratom⁽¹⁾ av den 27 november 1989 införlivades i den italienska lagstiftningen i avsnitt X (kärnkraftsolyckor) i lagdekret nr 230 av den 17 mars 1995, men inga tillämpningsdekret har ännu antagits för:
 - a) inrättande av en ständig informationskommitté med uppgift att tillhandahålla förebyggande information och fastställa de lämpligaste kommunikationsvägarna för informations spridning (enligt artikel 133),
 - b) fastställande av de myndigheter och organ som skall ansvara för spridning av förebyggande information (enligt artikel 134),
 - c) fastställande av när och hur beredningsplanerna för transport av radioaktivt material skall tillämpas (enligt artikel 125).
- Europeiska kommissionen bidrar med 743 miljoner euro till finansieringen av mål 1-programmet i regionen Basilicata under perioden 2000–2006. I det regionala operativa programmet för Basilicata, kapitel 2 "La strategia di sviluppo" (utvecklingsstrategi), konstateras att programmet bygger på principen om hållbar utveckling, vilket innebär att särskild vikt läggs vid politiska åtgärder som mer direkt och på en sektorsövergripande nivå värnar om miljön (skydd av ekosystem, markskydd, vattenanvändning, avfallshantering) samt att man erkänner denna princip betydelse för regionens positiva image och ekonomi. Dessutom anges i områdesbeskrivningen att förädlingsindustrin för jordbruksprodukter (frukt, grönsaker och animaliska produkter) är den största lokala arbetsgivaren.

Kommissionen ombeds besvara följande frågor:

- Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta mot Italien med anledning av att landet plötsligt och ensidigt har antagit detta beslut och ännu inte har antagit några dekret för genomförande av direktiv 89/618/Euratom?
- Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om den italienska regeringens planer att lagra kärnavfall i Basilicata står i strid med regionens målsättningar, såsom de beskrivs i de dokument som ligger till grund för finansiellt stöd och utvecklingsåtgärder som finansieras av EU?

⁽¹⁾ EGT L 357, 7.12.1989, s. 31.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

När det gäller förslaget att bygga ett förvar för radioaktivt avfall i kommunen Scanzano Jonico i Italien är det vissa åtgärder som enligt EG-lagstiftningen måste vidtas innan medgivande till exploatering kan lämnas.

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽²⁾, krävs det en miljökonsekvensbedömning av, bl.a., inverkan på miljön från de anläggningar som utformas för slutlig deponering eller långtidsförvaring av radioaktivt avfall eller utbränt kärnbränsle.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan⁽³⁾ krävs det en bedömning av, bl.a., statliga planer och program för deponering av avfall. Medlemsstaterna har emellertid tiden på sig fram till den 21 juli 2004 för att införliva detta direktiv i sin nationella lagstiftning.

Båda dessa bedömningar kräver att information inom rimlig tid skall ges till allmänheten så att allmänheten får möjlighet att uttrycka sin åsikt innan medgivande lämnas. Resultaten från samrådet med de berörda parterna måste tas i beaktande i medgivandeförfarandet. Inverkan på "människor, flora och fauna", "mark, vatten, luft, klimat och landskap" och "materiella tillgångar och kulturarv" skall inbegripas i bedömningen tillsammans med interaktion mellan dessa faktorer. Alternativ och lindrande åtgärder skall också övervägas. Radiologiska effekter kommer att utgöra en del av den inverkan som bedöms.

Om medgivande till exploatering lämnas, kommer särskilda åtgärder enligt Euratomfördraget och sekundärlagstiftningen att gälla. All verksamhet som inbegriper radioaktivt material är beroende av rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning⁽⁴⁾. Dessutom finns anmälningsskyldigheter enligt artikel 37 i Euratomfördraget för deponering av radioaktivt avfall.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 197, 21.7.2001.

⁽⁴⁾ EGT L 159, 29.6.1996.

(2004/C 78 E/0606)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3520/03
från Rijk van Dam (EDD) till kommissionen

(25 november 2003)

Ämne: Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 4/2003 om landsbygdens utveckling: stöd till mindre gynnade områden

I sitt svar på punkt 78 i den särskilda rapporten framhåller Europeiska kommissionen att den före utgången av 2003 skall utföra en övergripande analys av effekterna av systemet för stöd till mindre gynnade områden⁽¹⁾.

1. Har kommissionen sedan dess utfört en övergripande utvärdering av det stöd som betalats ut till mindre gynnade områden under de gångna årtiondena? Om så är fallet: när kommer i så fall utvärderingsrapporten att tillställas Europaparlamentet? Om inte: varför låter denna utvärdering fortfarande vänta på sig?
2. Har kommissionen vid sin utvärderingsverksamhet (kunnat) använda sig av upplysningar och utvärderingar som medlemsstaterna, nationella eller regionala revisionsverk, har sänt in om stöd till mindre gynnade områden eller kommer kommissionen att (kunna) använda sig av sådana upplysningar? Är kommissionen beredd att ge en översikt av rapporter som den tagit emot?
3. Vilka garantier har kommissionen för att de utvärderingar och rapporter som medlemsstaterna tillställer kommissionen är heltäckande och pålitliga? Lämpar sig också uppgifterna i dem för inbördes jämförelser mellan medlemsstaterna?
4. Det förväntas att tvärvillkor ("cross-compliance") skall komma att spela en viktig roll inom den gemensamma jordbrukspolitik. Dessa tvärvillkor – av typ kravet på iakttagandet av "god jordbruksked" – har i högst otillfredsställande grad införlivats med systemet för stöd till mindre gynnade områden, vilket haft sin orsak framför allt i att de normer och begrepp som används är vaga och mångtydiga. Hur och när tänker kommissionen avhjälpa denna brist?

⁽¹⁾ EUT C 151, 27.6.2003, s. 23.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

1. och 2. När det gäller den nuvarande programperioden för landsbygdsutveckling skall medlemsstaterna före 2003 års slut lägga fram en halvtidsutvärdering, som även gäller åtgärden "mindre gynnade områden". Nästan alla program har utvärderats. Under 2004 kommer en sammanfattning för hela EU. Uppgifter på detta område kommer också att tillhandahållas i samband med uppdateringen av halvtidsutvärderingen, efterhandsutvärderingen och en särskild utvärdering inriktad på mindre gynnade områden.

Den utvärdering kommissionen nu har till förfogande rör den tidigare programperioden, 1994–1999. I denna utvärdering på EU-nivå har man analyserat huruvida de politiska målen – enligt definitionerna i berörda förordningar – har uppnåtts. Som stöd för och illustration till denna analys har man använt sig av de nationella efterhandsutvärderingarna.

I slutrapporten – "Utvärdering av åtgärderna enligt förordning (EG) nr 950/97⁽¹⁾ för förbättrade jordbruksstrukturer" – klargörs följande punkter i fråga om stöd:

- Systemet med stöd till mindre gynnade områden har helt klart uppfyllt syftet att kompensera för ökade produktionskostnader på grund av naturligt betingade hinder.
- Samtidigt kan det faktum att det saknas en gemensam enhetlig definition av stöd till mindre gynnade områden vara en förklaring till att vissa sådana områden har fått för lite stöd, och att för mycket stöd har gått till områden där begränsningarna är små eller till och med obetydliga i förhållande till de så kallade mindre gynnade områdena i den berörda medlemsstaten.

3. Kvaliteten på de utvärderingar som görs på nationell nivå säkras med hjälp av gemensamma regler om hur utvärderingarna bör genomföras och avfattas (artiklarna 54-57 i kommissionens förordning nr 445/2002⁽²⁾). Enligt dessa regler skall gemensamma utvärderingsfrågor formuleras och rapporterna skall följa samma struktur.

4. Enligt artikel 5 i rådets förordning (EG) 1782/2003⁽³⁾ skall medlemsstaterna senast den 1 januari 2005 ha fastställt minimikrav på nationell eller regional nivå för god jordbrukshävd och goda miljöförhållanden på grundval av bilaga IV, med hänsyn till särskilda förhållanden i de områden som berörs, däribland jordmån och klimatförhållanden. Med hjälp av dessa krav kommer det att bli lättare att tillämpa god jordbrukarsed, enligt definitionen i artikel 29 i förordning (EG) nr 445/2002, vilket minst skall innefatta hänsyn till allmänna obligatoriska miljökrav.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) Nr 950/97 av den 20 maj 1997 om förbättring av jordbruksstrukturens effektivitet, EGT L 142, 2.6.1997.

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 445/2002 av den 26 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden, EGT L 74, 15.3.2002.

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001, EUT L 270, 21.10.2003.

(2004/C 78 E/0607)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3522/03

från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen

(19 november 2003)

Ämne: Särskilda tullar för import av fotografiska produkter till Folkrepubliken Kina

I mars i år ställde jag en skriftlig fråga till kommissionen om de importtullar som Folkrepubliken Kina tillämpar på fotografiska produkter (E-1289/03⁽¹⁾).

I sitt svar på dessa frågor uppger kommissionen bland annat att tillämpningen av särskilda tullar på fotografiska produkter i Kina i ett antal fall lett till tullar som är högre än de konsoliderade ad valorem-tullarna. Med anledning av detta resultat har kommissionen både på ett bilateralt plan lagt fram detta problem för de kinesiska myndigheterna och tagit upp det inom ramen för Världshandelsorganisationens mekanism för utvärdering av övergångsprocessen. I samband med detta har de kinesiska myndigheterna förklarat att de kommer att granska kommissionens begäran noggrant.

1. Har kommissionen redan tagit emot några resultat från de kinesiska myndigheterna?
2. Om svaret är nej: Vilka ytterligare åtgärder har kommissionen vidtagit i denna fråga under det senaste halvåret för att erhålla dessa resultat?
3. Vad gör kommissionen för att se till att korrekta tullar börjar tillämpas så snart som möjligt?

(¹) Se s. 27.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

Industrin i EG tog under 2002 kontakt med kommissionen rörande denna fråga vilket föranledde kommissionen att göra de de marscher som parlamentsledamoten hänvisar till. Industrin har emellertid inte på nytt kontaktat kommissionen sedan Kina i januari 2003 införde nya tullar.

Å andra sidan, när det gäller att bestämma unionens handelsprioriteringar när det gäller Kina och i synnerhet beträffande Kinas förpliktelser gentemot Världshandelsorganisationen har de medlemsstater som konsulterats inte hänvisat till denna fråga.

Mot denna bakgrund och med hänsyn tagen till det stora antal handelsproblem som de europeiska företagen möter i Kina har kommissionen inte längre betonat denna fråga.

Kommissionen skulle uppskatta om parlamentsledamoten kunde lämna nya upplysningar som skulle göra det möjligt att ta upp frågan på nytt med de kinesiska myndigheterna.

Det bör observeras att kommissionen känner till att denna fråga däremot är av stor betydelse för Japan vars industri uppenbarligen är mera utsatt än den europeiska industrin för det system med specifika tullar som som Kina har infört.

(2004/C 78 E/0608)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3523/03

från Struan Stevenson (PPE-DE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Förslag till ny lagstiftning om djurtransport

1. Är de av kommissionens tjänstemän som utarbetat förslaget till ny lagstiftning om djurtransport utbildade i djurhållning, praktisk djurskötsel eller veterinärmedicin?
2. Kan kommissionen acceptera att en minskning av den maximala transporttiden för djur, från 14 till 9 timmar med en obligatorisk vilotid på tolv timmar, faktiskt leder till att transporttiden blir betydligt längre och att påfrestningarna på de transporterade djuren därmed ökar? På vilka vetenskapliga rön grundar sig dessa rekommendationer?
3. Har kommissionen låtit genomföra en kostnadsanalys för att fastställa de extra kostnader per djur som den nya lagstiftningen medför och som måste betalas av lantbrukarna?
4. Har kommissionen låtit analysera de sannolika sysselsättningseffekterna med tanke på att befintliga transportföretag kan välja att lägga ned sin verksamhet i stället för att försöka uppfylla de nya regleringsstandarderna?
5. Hur ämnar kommissionen förse djuren med vatten under transporten?

6. Om vattentillförseln skall ske med hjälp av vattennipplar eller liknande dricksanordningar, hur kommer då kommissionen att gå till väga för att se till att djuren tränas i användningen av dessa?
7. Godtar kommissionen att den kontinuerliga närings- och vattentillförseln under transporten strider mot hälsokravet att endast rena djur får skickas till slakt?
8. På vilken vetenskaplig grund vilar förslaget om utrymmeskrav i samband med djurtransport? Accepterar kommissionen att den ökning av utrymmet som föreslås dels kan leda till allvarliga skador hos djuren, dels kan bidra till att fordonet blir instabilt och därför utgör en trafikfara?
9. Har kommissionen vetenskapliga belägg för denna schablonmässiga lagstiftning om djurtransport som skall tillämpas i samtliga 25 medlemsstater, oberoende av om de ligger på norra halvklotet med mer tempererade klimat eller på södra halvklotet med varmare klimat?
10. Kommer kommissionen att upprätta en förteckning över överträdelser av den befintliga lagstiftningen om djurtransport som begåtts i vart och ett av de befintliga 15 medlemsstaterna och som under 2002 ledde till fällande domar?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

1. Utarbetandet av kommissionens förslag⁽¹⁾ till ny lagstiftning om djurtransport samordnades av generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd, som är behörigt i djurskyddsfrågor. All erforderlig sakkunskap inom och utom kommissionen tillvaratogs under arbetets gång.
2. I kommissionens förslag tas hänsyn till olika utlåtanden, däribland till yttrandet från Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande av mars 2002. Bestämmelser om längsta tillåtna transporttid i enlighet med forskarnas rekommendationer har fastställts med hänsyn till unionens sociallagstiftning för förare. De härav följande tidsintervallerna godkändes av kommissionen för att underlätta genomförandet och förbättra kontrollerna utan att förlänga de nu erforderliga transporttiderna.
3. Kommissionen har bedömt att de kostnadsmässiga konsekvenserna vid transporter under nio timmar kommer att bli ytterst små. Dessa transporter utgör den övervägande delen av alla djurförflyttningar (närmare 90 procent). I fråga om långväga transporter väntas de merkostnader som förslaget kan komma att medföra delvis kompenseras av direkta ekonomiska vinster såsom låg dödlighet och bättre köttkvalitet.
4. Erfarenheten visar att de långväga transporterna är en viktig faktor för djurens välbefinnande, och de måste därför uppfylla lämpliga normer. Kommissionen är av den mening att detta slags transporter uteslutande bör förbehållas transportörer som kan ge tillräckliga garantier i detta hänseende. Därför har samråd med transportföretagsförbunden ägt rum under förslagets utarbetande. Kommissionen har stötts av dessa organisationer under arbetet med sitt initiativ för att uppnå högre kvalifikationer för kategorin.
5. och 6. Krav i fråga om vattenförsörjning föreskrivs för långväga transporter, för lands- och järnvägstransport samt transport i behållare till sjöss⁽²⁾. Dessa vagnar eller behållare skall vara utrustade med automatisk drickutrustning och vattentankar med specificerad kapacitet som gör det möjligt för transportören att själv välja lämplig tidpunkt för att vattna djuren, även när dessa är lastade på ett fartyg. När det gäller särskilda fartyg för djurtransport krävs i förslaget⁽³⁾ lagrings- eller produktionsanordningar för färskvatten som är anpassade till de djur som transporteras. Möjligheter till utfodring krävs endast vid transporter som överstiger 24 timmar. Enligt forskarna skulle välbefinnandet för djur som är utan mat under längre tid påverkas allvarligt.

7. De föreslagna reglerna för djurtransport ligger i linje med de senaste kraven inom området för folkhälsa och livsmedelssäkerhet.
8. Utgångspunkten för kommissionens förslag när det gäller utrymmeskrav är yttrandet från Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande, i vilket det rekommenderas en betydande ökning av utrymmet.
9. Stora variationer i klimatförhållanden som skulle kunna inträffa under långväga transporter (såsom från Förenade kungariket till Grekland sommartid) påverkar bevisligen välbefinnandet hos djuren i fordonen. Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande avgav 1999 ett yttrande om normer för mikroklimat inuti vägfordon för djurtransport ("Standards for the Microclimate inside Animal Transport Road Vehicles"). Yttrandet återspeglas i de ventilations- och temperaturkrav för långväga transporter som uppställs i förslaget. Panelen för djurs hälsa och välbefinnande vid Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) utför för närvarande en utvärdering av om 1999 års yttrande behöver uppdateras på grundval av nya vetenskapliga rön.
10. I enlighet med artikel 8 i direktiv 91/628/EEG⁽⁴⁾ skall medlemsstaterna varje år meddela kommissionen hur många inspektioner som utförts av skyddet av djur vid transport. Dessa rapporter skall omfatta uppgifter om överträdelser men inte om antalet fällande domar. I fråga om överträdelser kommer en förteckning över de uppgifter som respektive medlemsstat lämnade 2001 att sändas till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat. Under år 2000 gjorde emellertid kommissionen rådet och parlamentet⁽⁵⁾ uppmärksamma på svårigheten att tolka denna information då det inte föreskrivs någon harmoniserad metod i gemenskapens gällande lagstiftning. Kommissionens förslag syftar till att vidta åtgärder mot denna brist.

⁽¹⁾ KOM(2003) 425 slutlig.

⁽²⁾ Kapitel VI i bilaga I till förslaget.

⁽³⁾ Kapitel IV i bilaga I till förslaget.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport, och om ändring av direktiven 90/425/EEG och 91/496/EEG, EGT L 340, 11.12.1991.

⁽⁵⁾ KOM(2000) 809 slutlig.

(2004/C 78 E/0609)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3527/03

från Rijk van Dam (EDD) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 4/2003 om landsbygdens utveckling: stöd till mindre gynnade områden

I punkt 77 i sin särskilda rapport nr 4/2003⁽¹⁾ konstaterar Europeiska revisionsrätten bland annat att kommissionen genomgripande bör ändra sin nuvarande klassificering av alla mindre gynnade områden. Kommissionen bemöter detta med att framhålla bland annat att upplysningar till grund för en sådan ändring skall komma fram i samband med att de nuvarande programmen utvärderas.

1. Har kommissionen, utgående från de nya upplysningar den fått vid övervakningen och utvärderingen, dragit den slutsatsen, att den nuvarande klassificeringen av mindre gynnade områden inte längre är relevant och att man därför måste förhindra att det inom ramen för de nuvarande programmen betalas ut för stora ersättningar eller att detta ibland rentav inte kan förhindras?
2. Om kommissionen kan bekräfta detta, vilka åtgärder har kommissionen sedan dess vidtagit för att rätta till situationen? Om kommissionen förnekar att klassificeringen inte har relevans, kan kommissionen då lämna upplysningar till stöd för sin åsikt och uttryckligen förklara att den nuvarande klassificeringen är relevant och kan tillämpas med precision, så att det i rimlighetens namn bör vara uteslutet att för stora ersättningar betalas ut?
3. Förfogar kommissionen i dagens läge över en klar och användbar definition på fenomenet "för stora ersättningar", mot bakgrund av att detta begrepp inte definierats i vare sig direktiv 75/268/EEG⁽²⁾ eller i förordning (EG) nr 1257/1999⁽³⁾ eller i kompletterande lagstiftning?

4. Kan kommissionen hävda och bevisa att utgifterna inom ramen för detta system i dagens läge följer gällande lagar och bestämmelser? Kan kommissionen också ge en motivering till varför det skall råda sådana enorma skillnader mellan olika regioner och medlemsstater i fråga om ersättningarna per hektar eller per jordbruksföretag?

(¹) EUT C 151, 27.6.2003, s. 1.

(²) EGT L 128, 19.5.1975, s. 1.

(³) EGT L 160, 26.6.1999, s. 80.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 december 2003)

För innevarande programperiod för landsbygdsutvecklingen skall medlemsstaterna före slutet av 2003 presentera en utvärdering efter halva tiden som inbegriper åtgärden mindre gynnade områden. En sammanfattning för hela gemenskapen kommer att finnas tillgänglig 2004. Den nya utvärderingen efter halva tiden och utvärderingen i efterhand torde också bidra med uppgifter i frågan. Den utvärdering som kommissionen för närvarande har tillgång till avser programperioden 1994–1999.

I slutrapporten, som är en utvärdering av åtgärderna i förordning (EG) nr 950/97 (¹) för förbättring av jordbruksstrukturerna, tas följande punkter upp när det gäller ersättning:

- Stödsystemet för mindre gynnade områden har helt klart uppnått målet att kompensera naturgivna svårigheter som orsakar ökade produktionskostnader.
- Det faktum att det inte finns en enhetlig definition av stöd till mindre gynnade områden kan anses som en underkompensation i de flesta av de mindre gynnade områdena och som en överkompensation i de områden där det finns få svårigheter jämfört med de områden i medlemsstaten i fråga som inte är mindre gynnade.

Indelningen av de mindre gynnade områdena gjordes på 90-talet och har i princip inte ändrats alls sedan dess. I och med den nya förordningen (EG) nr 1257/1999 (²) fastställer medlemsstaterna själva vilka områden som skall anses som mindre gynnade på grundval av kriterierna i förordningen. De kvantitativa kriterierna i motiveringen till direktiv 75/268/EEG (³) fortsätter att fungera som riktlinjer för klassificeringen. När kommande förordning om landsbygdsutveckling utarbetas för nästa programperiod kommer "mindre gynnade område", liksom andra åtgärder, att ses över mot bakgrund av tillgängliga utvärderingar.

I artikel 15 i förordning (EG) nr 1257/1999 fastställs att kompensationen skall vara tillräcklig för att kompensera svårigheterna (proportionalitetsprincipen) och får inte vara högre än vad som behövs (förbud mot överkompensation).

Det är medlemsstaterna som skall sköta kompensationen. Skillnader mellan medlemsstater när det gäller hektarbelopp återspeglar skillnader i produktivitet per hektar. Skillnaderna i hur mycket stöd som betalas ut per jordbruksföretag speglar strukturella skillnader som har att göra med storleken på jordbruksföretagen.

(¹) Rådets förordning (EG) Nr 950/97 av den 20 maj 1997 om förbättring av jordbruksstrukturens effektivitet, EGT L 142, 2.6.1997.

(²) Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.

(³) Rådets direktiv 75/268/EEG av den 28 april 1975 om jordbruk i bergsområden och i vissa mindre gynnade områden, EGT L 128, 19.5.1975.

(2004/C 78 E/0610)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3529/03**från Claude Moraes (PSE) till kommissionen**

(28 november 2003)

Ämne: Amnesty Internationals och Oxfams rapport om vapenkontroll

Har kommissionen sett eller har den planer på att besvara Amnesty Internationals och Oxfams rapport "Shattered Lives: The Case for Tough International Arms Control"?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

Kommissionen har erhållit och bekräftat att man har fått en kopia av rapporten.

Medlemsstaterna har hittills, med artikel 296 (tidigare artikel 223) i EG-fördraget som grundval, undantagit vapenhandel från tillämpningsområdet för fördragsreglerna. Således finns det för närvarande ingen gemenskapslagstiftning om vapenhandel. Vapenhandeln övervägs för närvarande inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken som kommissionen till fullo är ansluten till.

Kommissionen är aktiv i ett bredare unionsarbete mot spridning av handeldvapen. Rapporten hänvisar till ett antal initiativ och projekt inom unionen. Unionen kan bekräfta behovet av fortsatt handling och har öronmärkt avsevärda medel för tillhandahållande av ekonomiskt och tekniskt bistånd till program över hela världen vilka genomförs av kommissionen. Dessutom finansierades i maj 2003 ett projekt om 2 miljoner euro rörande handeldvapen i Tanzania av Europeiska utvecklingsfonden. Liknande projekt i länderna i Afrika, Västindien, och Stilla havsområdet kan stödjas efter begäran från de mottagande länderna.

Kommissionen kommer i detta sammanhang att noggrant undersöka de åtgärder som föreslås i rapporten.

Kommissionen har försäkrat författarna om sitt fortsatta stöd för deras mål om en säkrare framtid för alla.

(2004/C 78 E/0611)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3536/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(28 november 2003)

Ämne: Svårigheter att få examensbevis och yrkeskvalifikationer erkända i Frankrike

Socionomutbildade personer från olika medlemsstater, i första hand från Portugal, Spanien och Tyskland, som bor i Frankrike och som önskar utöva sitt yrke där ställs mot de franska myndigheternas vägran att direkt erkänna deras kvalifikationer.

Myndigheterna kräver att dessa personer skall göra en sexmånaders obetald praktikperiod och vara inskrivna vid ett utbildningsinstitut som de måste betala för. Sedan blir de föremål för en bedömning, utan vilken ministeriet för sociala frågor inte ger dem tillstånd att utöva sitt yrke i Frankrike.

Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående ange vilka åtgärder den planerar att vidta för att den fria rörligheten för arbetstagare förverkligas i Europeiska unionen och för att lösa detta problem med erkännande av examensbevis och yrkeskvalifikationer?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Direktiven 89/48/EEG⁽¹⁾ och 92/51/EEG⁽²⁾ grundar sig inte på någon samordning av de utbildningar och de villkor för yrkesutövning på vilka direktiven är tillämpliga. Enligt artiklarna 149 och 150 i EG-fördraget står det varje medlemsstat fritt att införa regler för ett visst yrke och fastställa vilken utbildningsnivå och vilket utbildningsinnehåll som krävs för att utöva detta yrke inom landet. Det går därför inte att inrätta något system med automatiskt erkännande av utbildningsbevis med stöd av dessa direktiv.

I dessa direktiv föreskrivs att värdmedlemsstaten har rätt att ålägga en invandrare att genomgå ett lämplighetsprov eller slutföra en anpassningstid som inte överstiger tre år, när de ämnen som ingår i den utbildning som han eller hon fått väsentligt skiljer sig från dem som omfattas av de utbildningsbevis som krävs i värdmedlemsstaten. Värdmedlemsstaten måste emellertid låta den sökande välja mellan en anpassningstid och ett lämplighetsprov. I direktiven föreskrivs att denna period av övervakad yrkesutövning skall utvärderas. Detaljerade bestämmelser för anpassningstiden och dess utvärdering, liksom den status en invandrare praktikant under övervakning skall ha, skall fastställas av den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten i enlighet med gemenskapsrätten.

Kommissionen känner inte till problem när det gäller erkännande av utbildningsbevis för socionomutbildade personer i Frankrike. Kommissionen uppmanar parlamentsledamoten att översända de klagomål han mottagit i denna fråga, så att kommissionen kan granska dem och vidta lämpliga åtgärder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG, EGT L 209, 24.7.1992.

(2004/C 78 E/0612)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3542/03

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Genetiskt modifierade organismer

I kommissionens dokument⁽¹⁾ som är ett informationsmeddelande om framtida beslut om genetiskt modifierade organismer och GM-livsmedel, -foder och -utsäde – (Bryssel den 13 oktober 2003), anges i en not på sidan 5, 4:e stycket att 23 genmodifierade majssorter är uppförda på nationella sortlistor (franska, holländska och spanska) och väntar på att bli uppförda på den gemensamma sortlistan för arter av lantbruksväxter (direktiv 2002/53/EG).

Skulle kommissionen därför vilja ange:

1. namnet på varje majssort och vilken GM-linje den härstammar från.
2. de nationella utsädeslistor där dessa sorter för närvarande är uppförda.

⁽¹⁾ SEK(2003) 1131.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

En tabell med en förteckning över den begärda informationen om de 23 genetiskt modifierade majssorter som är uppförda på nationella sortlistor och som väntar på att bli uppförda på den gemensamma sortlist för arter av lantbruksväxter, som omnämns i kommissionens dokument⁽¹⁾, kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ SEK(2003) 1131.

(2004/C 78 E/0613)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3543/03
från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Fri rörlighet för bulgarer

Skulle kommissionen vilja förklara vilken praxis som gäller inom EU när det gäller fri rörlighet för bulgariska medborgare och bulgarer med flyktingstatus?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Som parlamentsledamoten säkert känner till kommer Bulgarien att vara ett kandidatland fram till landets planerade anslutning 2007. Fram till 2007, förutsatt att anslutning sker då, kommer bulgariska medborgare att anses som tredjelandsmedborgare. Bulgariska medborgare får resa in i EU och röra sig fritt inom Schengenområdet under högst tre månader.

Vad beträffar rörligheten för bulgariska gästarbetare regleras deras ansökningar om uppehålls- och arbetstillstånd av bestämmelserna i varje enskild medlemsstat. Det finns emellertid en bestämmelse i Europaavtalet som säger att de möjligheter till tillgång till anställning för bulgariska arbetstagare som erbjuds i medlemsstaterna enligt bilaterala avtal bör bevaras och om möjligt förbättras. För bulgariska företags och medborgares etablering i en medlemsstat gäller enligt Europaavtalet att bulgariska medborgare inte skall ges en mindre gynnsam behandling än den som medlemsstaten ger sina egna medborgare. Innebörden av den sistnämnda bestämmelsen har klargjorts i EG-domstolens praxis.

Parlamentsledamoten känner kanske till att rådet den 25 november 2003 antog ett direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning⁽¹⁾. Enligt kapitel III i direktivet kan tredjelandsmedborgare (däribland bulgariska medborgare) som varit lagligen bosatta i fem år eller mer i en medlemsstat på vissa villkor få ställning som varaktigt bosatta, vilket innebär att de får bosätta sig och arbeta i andra medlemsstater. Direktivet skall ha genomförts av medlemsstaterna senast i november 2005.

Direktivet gäller dock inte tredjelandsmedborgare som är flyktingar. Flyktingars rättigheter finns angivna i 1951 års Genèvekonvention angående flyktingars rättsliga ställning, som alla medlemsstater har undertecknat. För närvarande finns det ingen EG-lagstiftning om fri rörlighet för flyktingar inom EU.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44.).

(2004/C 78 E/0614)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3544/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Eurobarometerns enkät om hoten mot freden

Kommissionen låter regelbundet genomföra enkäter som publiceras under namnet Eurobarometern. Resultatet av den senaste enkäten, som gällde de europeiska medborgarnas uppfattning om vilket land som utgör det största hotet mot världsfreden, har väckt upprörda känslor hos allmänheten.

Den sista uppgiften i enkäten, enligt vilken 60 procent av befolkningen i Europa placerat Israel på första plats på listan över de farligaste länderna, har upprört judar världen över, mötts med förvåning av allmänheten och med bestörtning av kommissionens ordförande Romano Prodi som sagt sig vara "chockad och upprörd" över något som kan tolkas som en ny antisemitisk strömning i Europa. Ingen fördjupad analys, ingen självkritik, ingen diskussion om anledningen till att européerna anser att Israel är fredens främsta fiende har hittills följt efter publiceringen av detta påstående.

Mot bakgrund av resultatet förefaller det legitimt att ifrågasätta det lämpliga med denna enkät och dess praktiska genomförande, särskilt som kommissionens ordförande själv också har framfört kritik mot att intervjuoffren ställts inför ett begränsat och ofullständigt antal länder bland vilka de skulle välja. Det finns för övrigt många frågetecken kring Eurobarometern när det gäller dess effektivitet och allmänna nytta, eftersom en enkät vars resultat inte har någon funktion genom att stimulera till diskussion eller fördjupad analys inte kan betraktas som annat än slöseri med offentliga medel.

1. Kan kommissionen ange syftet med denna enkät?
2. Ämnar kommissionen konkret följa upp resultatet och göra en fördjupad analys av orsakerna till den fruktan som framkommit genom enkätsvaren för att förhindra eventuella extremistiska tendenser som kan leda till antisemitiska strömningar?
3. Hur mycket kostade det Europeiska unionen att låta genomföra denna enkät, och hur mycket kostar Eurobarometerns enkäter i allmänhet?
4. Är Prodis påstående sant att man kunnat konstatera tekniska fel vid utformningen av frågeformuläret? Hur har detta kunnat ske utan att kommissionen informerats eller kontrollerat projektet?
5. Hur är det möjligt att kommissionens ordförande är förvånad och okunnig om resultatet av en enkät som kommissionen själv genomfört?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(13 januari 2004)

Kommissionen hänvisar till sitt svar på skriftliga frågan P-3334/03 från Cristiana Muscardini ⁽¹⁾.

Som tillägg till det svaret informeras parlamentsledamoten om att kommissionen beställt enkäten och att den har utformats gemensamt av Generaldirektoratet för press och kommunikation och vår underleverantör, TNS Sofres. Kommissionen är medveten om att frågan om vilket land som utgör det största hotet mot världsfreden har sina begränsningar. Vi anser ändå att resultaten visar på oroväckande fördomar.

⁽¹⁾ Se s. 263.

(2004/C 78 E/0615)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3546/03

från Miet Smet (PPE-DE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Användning av intelligent hastighetsanpassning i vägtrafiken

I trafiken på de europeiska vägarna dödas årligen 40 000 personer och skadas 1 700 000. Med tanke på ökad trafiksäkerhet föreslår Europeiska kommissionen ett ökat bruk av informations- och kommunikationsteknik. Innovativiteten i de starkt växande tekniska möjligheterna inriktar sig dock fortfarande i hög grad på bilförare och bilpassagerare.

Systemet för intelligent hastighetsanpassning (ISA) ingår inte i Europeiska kommissionens förslag. Systemet hindrar bilförare att överskrida gällande fartgränser. Enligt en studie från Europeiska trafiksäkerhetsrådet (European Transport Safety Council) innebär denna teknik en garanti, inte bara för bättre skydd för bilåkande utan också ett bättre skydd för utsatta trafikanter såsom fotgängare och cyklister.

Har Europeiska kommissionen planer på att främja och stödja ISA-systemet på europeisk nivå? Om så inte är fallet: vad gör Europeiska kommissionen då för att förbättra säkerheten för utsatta trafikanter?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

I EU:s åtgärdsprogram för trafiksäkerhet⁽¹⁾ meddelade kommissionen att den kommer att titta närmare på nationella försök med systemet för intelligent hastighetsanpassning (ISA) och utvärdera allmänhetens acceptans av detta system. Kommissionen ger i det sammanhanget stöd till ISA-systemets utveckling, framför allt genom de pågående projekten Prosper och SpeedAlert. Syftet med dessa projekt är att utvärdera ISA-systemets effektivitet, driftskostnaderna, effekterna på näringslivet av att bygga upp infrastrukturen för detta system, de olika strategierna för att få ut det på marknaden och acceptansen för systemet.

Flertalet av de åtgärder som aviseras i EU:s åtgärdsprogram för trafiksäkerhet kommer att avsevärt förbättra skyddet av utsatta vägtrafikanter. Vissa av åtgärderna är direkt avsedda att skydda utsatta trafikanter: att främja utbildning om trafiksäkerhet redan i skolåldern, att uppmuntra användare av tvåhjuliga motorfordon att bära hjälm, att fortsätta att utveckla fordonen i syfte att mildra konsekvenserna av olyckor där fotgängare och cyklister är inblandade och att höja säkerheten för tvåhjuliga motorfordon och deras användare.

När det gäller användning av informations- och kommunikationsteknik för att skydda utsatta passagerare studeras för närvarande ett antal åtgärder. Vissa av dem ingår också i europeiska forskningsprojekt. De lösningar som skulle kunna hjälpa till att förhindra en kollision med en fotgängare eller cyklist ligger just nu längre fram i tiden.

Kommissionen stöder således projekt för forskning om ISA-systemet, dock utan att försumma andra slags åtgärder för skydd av utsatta vägtrafikanter.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelande "Europeiskt åtgärdsprogram för trafiksäkerhet – Att halvera antalet dödsoffer i trafiken i Europeiska unionen till år 2101: ett gemensamt ansvar". Dok. KOM(2003) 311 slutlig.

(2004/C 78 E/0616)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3547/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Ständigt återkommande och ostraffade oljeutsläpp utanför den portugisiska kusten

Den som rör sig på de portugisiska stränderna vid olika tidpunkter på året, i synnerhet stränderna på kontinenten, utan att glömma den autonoma regionen Azorerna, möts regelbundet av den beklämmande anblicken av oljeutsläpp från oljefartyg som passerat Portugals ekonomiska exklusiva zon och släppt ut tvättvatten från sina oljetankar.

I en artikel i den portugisiska dagstidningen *Diário de Notícias* av den 19 november 2003 hävdar portugisiska myndigheter med ansvar för den nationella kustbevakningen att det utanför den portugisiska kusten är femton fartyg i månaden som tvättar sina tankar som sölats ned med olja eller oljeprodukter.

I tidningen konstateras det också att de som gjort sig skyldiga till utsläppen inte straffas. Orsakerna och omständigheterna till detta framgår av artikeln och jag tar mig friheten att citera dem:

1. Det är oerhört svårt att bevisa att den vätska som släppts ut i Atlanten är densamma som i ett fartygs tankar.
2. Hamnmyndigheterna i de hamnar som fartygen anlöper efter att ha tvättat tankarna gör det inte alltid lätt att utföra test.
3. Om en redare vinner en rättegång kan den portugisiska staten bli tvungen att betala tiotusentals euro i böter.

Sammanfattningsvis bekräftar talmannen för flottans generalstab följande: Havet är fritt och regleras av den internationella havsrätten. Även om vi hade egna lagar för att skydda vår kust skulle de inte ha någon som helst effekt. Endast om det finns risk för en katastrof kan vi göra något.

Kan kommissionen redogöra för om den bekräftar den här förklaringen till att de gemenskapsåtgärder som vidtagits är totalt ineffektiva som skydd mot de här brotten? Hur anser kommissionen att man kunde förhindra att en sådan här situation uppstår varannan dag?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 december 2003)

Alla medlemsstater har i dag mer eller mindre stränga lagar i denna fråga. Den nationella lagstiftningen omfattar delvis bestämmelser från gällande internationella konventioner, särskilt 1982 års havsrättskonvention som undertecknades i Montego Bay och konventionen om till förhindrande av förorening från fartyg (Marpol 1973–1978).

Till följd av Prestige-olyckan i november 2002 satte sig gemenskapsinstitutionerna bland annat målet att införa ett system med påföljder (inbegripet straffrättsliga) för föroreningsbrott som olagliga avsiktliga utsläpp och, i vissa fall, även oavsiktliga utsläpp.

Den 5 mars 2003 lade kommissionen fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om förorening från fartyg och införandet av påföljder, inbegripet straffrättsliga påföljder, vid föroreningsbrott.

Detta förslag har i första hand följande fyra syften:

- Att i gemenskapslagstiftningen definiera vad som skall anses vara olagliga utsläpp av förorenande ämnen i havet. Här följer direktivet Marpol-definitionerna.
- Att se till att de som är ansvariga för olagliga utsläpp förföljs och utsätts för påföljder, inbegripet i förekommande fall, straffrättsliga påföljder i enlighet med gällande nationell lagstiftning.
- Att upprätta en förteckning över alla som kan ställas till ansvar: inte bara fartygens kaptener och ägare, utan även befraktare, klassificeringssällskap osv.
- Att fastställa villkor för hur var och en av dessa personer kan ställas till ansvar. För utsläpp på öppet vatten och i de exklusiva ekonomiska zonerna är kommissionen bunden av vad som fastställs i Marpolkonventionen. Men för utsläpp i medlemsstaternas territorialvatten kan den i enlighet med 1982 års havsrättskonvention införa strängare regler än Marpol och fastställa att någon skall kunna ställas till ansvar om grova försummelser förekommit.

I detta direktivförslag tar man dessutom upp frågan om vilka bevis som krävs för att man skall kunna straffa de personer som faktiskt eller moraliskt bär ansvar för ett olagligt utsläpp (avsiktligt eller oavsiktligt). Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att utarbeta "tillförlitliga metoder för att koppla föroreningar som upptäcks i havet till enskilda fartyg". För närvarande håller man på att utveckla en rad olika metoder, exempelvis särskild utrustning ombord som möjliggör automatisk registrering av olagliga ämnen som kan förekomma i fartygens utsläpp i havet.

Kommissionen fäster särskilt stor vikt vid detta förslag och hoppas på kraftigt stöd i rådet och Europaparlamentet, där texten för närvarande behandlas.

(2004/C 78 E/0617)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3549/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Sammanhållningsfonden – Portugal

Kommissionen har hävdat att indragningen av Sammanhållningsfonden för Portugals del upphörde i början av innevarande år. Hittills har denna normalisering av Sammanhållningsfonden emellertid fått få eller inga effekter alls. Det är känt att den portugisiska regeringen har genomfört enorma insatser för att

konsolidera sin budget och därmed uppfylla stabilitets- och tillväxtpakten. Det är också känt att Portugal av geografiska skäl – i synnerhet inför den förestående utvidgningen – är utsatt för stora ekonomiska påfrestningar på grund av sitt perifera läge. Insatserna avseende transportinfrastruktur är således av särskild betydelse.

Efter toppmötena i Göteborg 1999 och Lissabon 2000 föreligger emellertid det lugnande övervägandet att unionens ekonomiska och materiella utvecklingsmål endast bör eftersträvas genom uppfyllelse av hållbarhetskriterier, den så kallade miljödimensionen. Det infördes t.ex. ett miljövillkorlighetskriterium för genomförandet av olika slags verksamhet som faller inom EU:s behörighetsområde.

Transportinfrastrukturen och miljön är med andra ord två områden av största betydelse för Portugals eftersträvade konvergens och EU:s önskade sociala sammanhållning, och är just på grund av detta föremål för Sammanhållningsfonden.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Kan kommissionen ange hur situationen ser ut för tillämpningen av Sammanhållningsfonden i Portugal, såväl när det gäller projekt som belopp?
2. Finns det någon grund i de publicerade uppgifterna om att Portugal riskerar att gå miste om detta stöd?
3. Hur många projekt har hittills godkänts enligt kommissionens beräkningar?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Det vägledande belopp som tilldelades Portugal inom ramen för Sammanhållningsfonden för år 2003 uppgår till 478 miljoner euro. Till detta belopp kommer 169 miljoner euro som Portugal inte utnyttjade under 2002. Landet disponerar därmed under 2003 över ett vägledande belopp på 647 miljoner euro till samfinansiering av projekt på transport- och miljöområdet.

Av detta belopp hade kommissionen i december 2003 avsatt 645 miljoner euro, varav 139 miljoner euro gick till 12 projekt som redan hade antagits under tidigare år och 506 miljoner euro till 23 nya projekt.

Därmed anser kommissionen att Portugal har utnyttjat åtagandebemyndigandena från Sammanhållningsfonden i tillfredsställande grad, eftersom eftersläpningen från 2002 har kunnat inhämtas.

(2004/C 78 E/0618)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3552/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Ekonomiskt stöd från EU till forskningsprogram i Ukraina

Enligt uppgifter i pressen har 700 barn försvunnit i området kring den ukrainska staden Charkov under perioden mellan 1996 och 2003 och i över 300 av dessa fall vet man inte ens i dag vart de har tagit vägen. I programmet "Mona Lisa" från ZDF framställdes grava anklagelser mot ett sjukhus i Charkov, där det gång på gång inträffar att nyfödda dödförklaras eller att barn föds för tidigt, med döden som följd. I en massgrav har det påträffats foster och spädbarn från vilka det avlägsnats organ.

I samband med detta frågar jag kommissionen:

1. Ges det några pengar från EU till forskningsprogram i Ukraina, vilka arbetar med embryonala eller adulta stamceller?
2. Om så är fallet: vilka institut eller organisationer får dessa pengar?

3. Anser kommissionen det möjligt att andra stödmedel från EU går till att finansiera sådana forskningsåtgärder där det kunde tänkas att man missbrukade foster respektive nyfödda?
4. Känner kommissionen till något om huruvida det påfallande stora antalet försvunna eller dödfödda spädbarn i Ukraina kan ha något att göra med forskningsprojekt i landet vilka arbetar med mänskliga celler?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

1. och 2. Det finns inga av EU finansierade forskningsprojekt rörande embryonala eller vuxna stamceller och med deltagande av Ukraina vare sig i femte ramprogrammet (1998–2002) eller i den nuvarande genomförandefasen i sjätte ramprogrammet (2002–2006).

3. Kommissionen tror inte att EU-stöd, och i synnerhet inte medel från programmet för tekniskt bistånd till de nya oberoende staterna och Mongoliet (Tacis), utnyttjas för att finansiera forskningsverksamhet som innebär att man använder sig av foster eller nyfödda barn.

4. Kommissionen har inga statistiska uppgifter om Ukraina rörande saknade eller dödfödda barn och har ingen anledning att förmoda att det finns något samband mellan antalet offer för spädbarnsdödlig och cellforskning rörande människor i Ukraina.

(2004/C 78 E/0619)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3553/03

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Försvunna cyprioter

En grupp som tillhör min valkrets, organisationen för släktingar till försvunna cyprioter (Förenade kungariket), vill veta hur det står till med lösandet av frågan om försvunna personer på Cypern.

Tror kommissionen att den turkiska regeringen kunde utöva större påtryckningar på den turkisk-cypriotiska ledningen så att den skulle sköta sina förpliktelser i anslutning till de mänskliga rättigheterna? Om så är fallet undrar jag om kommissionen kunde vara så vänlig och tala om huruvida denna fråga kommer att tas upp som en del av Turkiets anslutningsförhandlingar?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Glafkos Klerides och Rauf Denktash sammanträffade i juni och juli 2002 för att utbyta förslag i frågan rörande saknade personer. Detta utbyte skedde på grundval av den överenskommelse som ingicks dem emellan den 31 juli 1997. På den grekcyriotiska sidan fortsatte programmet med gravöppningar och identifieringar på områden under dess kontroll. Utredningar genomförs av institutet för neurologi och genetik (Institute for Neurology and Genetics) som omfattar båda befolkningsgrupperna och finansieras av Förenta staterna. På den turkcyriotiska sidan har det ännu inte utsetts några vetenskapsmän som skulle kunna samarbeta med detta institut.

Bland de olika åtgärder beträffande turkcyprioter som den cypriotiska regeringen antog den 30 april 2003 meddelades en rad åtgärder rörande släktingar till saknade och dödade turkcyprioter. Dessa åtgärder innebär bl.a. att det ges tillgång till information, anordnas möten mellan släktingar till saknade personer och statstjänstemän, genomförs förberedande utgrävningar av begravningsplatser och arrangemang för upprättandet av ett DNA-register. En förteckning över 500 turkcyprioter vars fall överlämnats till kommissionen för saknade personer offentliggjordes av den cypriotiska regeringen i turkcyriotiska dagstidningar den 14 juni 2003. Kommissionen har också erfarit att de statliga myndigheterna på officiell väg har överlämnat uppgifter rörande 201 saknade turkcyprioter till Internationella rödakorskommittén.

I en skrivelse av den 3 december 2003 bad FN:s generalsekreterare Koffi Annan enträget de båda ledarna Tassos Papadopoulos och Rauf Denktash att uppmana sina respektive ledamöter i kommissionen för saknade personer att formellt återuppta mötena med sikte på att nytt få igång arbetet inom denna kommission.

När det gäller Turkiet har kommissionen vid upprepade tillfällen påpekat för landets ledare att de måste utnyttja sitt inflytande över den turkcypriotiska ledningen för att en heltäckande uppgörelse skall kunna uppnås. Efter det att en ny "regering" bildats i norr under ledning av oppositionsledaren Mehmet Ali Talat har det öppnats möjligheter att få till stånd en uppgörelse på grundval av Annan-planen inom de närmaste månaderna. Om det nås en uppgörelse på grundval av denna plan kommer den fråga som parlamentsledamoten tar upp att lösas i enlighet med de relevanta bestämmelserna.

(2004/C 78 E/0620)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3554/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Utveckling av konstgjorda virus och bakterier i Amerika och följderna i form av att miljövården i Europa kan komma att försummas

1. Känner kommissionen till det arbete med att utveckla konstgjorda virus, vilket sedan 1999 utförts av genteknikern Craig Venter och hans "Institut för biologiska energialternativ" (Ibea), som får tre miljoner dollar i årligt stöd från de amerikanska statsmakterna?
2. Känner kommissionen till att detta arbete givit upphov till en levande produkt vid namn "PhiX174", som består av 5 386 byggstenar som binder nio proteiner, medan man utöver detta just nu håller på med att ta fram en konstgjord bakterie med 580 000 byggstenar och 470 proteiner?
3. Känner kommissionen också till att "PhiX174", till skillnad från det konstgjorda poliovirus som förevisades i New York i fjol, precis som naturliga virus kan tränga in i bakterier, förändra sig och med bakteriernas hjälp föröka sig?
4. Känner kommissionen till den presskonferens, som hölls den 13 november 2003 i Rockville i delstaten Maryland, där den amerikanske energiministern Spencer Abraham tillkännagav att sådana mikroorganismer, som framställts av människan, inom kort kommer att revolutionera miljövården?
5. Hur avser kommissionen bidra till att förebygga att EU:s medlemsstater och regionerna eller kommunerna inom den försummar miljövården, i hopp om att ett framtida mirakelmedel kommer att förtära och städa upp alla de föroreningar som vållats tidigare, till och med radioaktivt avfall?

Källa: den tyska tidningen "Frankfurter Allgemeine Zeitung" av den 15 november 2003.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

1. och 2. Kommissionen är medveten om PhiX 174. Frågan behandlas i detalj i kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3555/03 (1). Det bör observeras att det virus som parlamentsledamoten nämner i sin skriftliga fråga inte är konstgjort.
3. Som anmärkts under punkt 1 är PhiX 174 inte en konstgjord organism utan ett virus av släktet microvirus och familjen microviridae.
4. Ja. I sin vision av framtiden gav Förenta staternas energiminister, Spencer Abraham, som exempel mikrober som kunde avlägsna föroreningar från utsläpp från kraftverk eller begränsa vattenföroreningar och de toxiska effekterna av radioaktivt avfall.

5. Kommissionen kommer att fortsätta att se till att medlemsstaterna respekterar sina åtaganden enligt unionens miljölagstiftning oavsett några hypotetiska framtida teknologier.

(¹) Se s. 587.

(2004/C 78 E/0621)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3555/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Utveckling av konstgjorda virus och bakterier i Amerika och följderna för biologisk mångfald och biologisk krigföring i Europa

1. Anser kommissionen det möjligt att nuvarande växter och djur såsom en följd av "PhiX174" och andra konstgjorda produkter som stammar från den amerikanska undersökningen Ibea, vilken fanns omnämnd i Frankfurter Allgemeine Zeitung den 15 november 2003, kommer att trängas undan av andra organismer, samt att de levande organismer som finns i dag kommer att förlora sin motståndskraft mot nya sjukdomar och att andra okontrollerbara förändringar kommer att inträffa i naturen, såsom när kaniner som införts av kolonister i Australien blev till en landsplåga eller när amerikanska bisamråttor rymmer och sprider sig i Nederländerna, där de nu hela tiden undergräver dammkonstruktioner?
2. Tar kommissionen hänsyn till att sådana experiment kan ge upphov till djurarter som är aggressiva mot människor, kan sprida sjukdomar eller göra livsmedel och dricksvatten otjänliga att användas av människor och djur?
3. Erbjuder internationella överenskommelser om biologisk krigföring en garanti för att sådana konstgjorda organismer aldrig med flit kommer att tas i bruk för att i områden som betraktas som fiendeland göra människorna sjuka eller utrota dem?
4. Håller kommissionen med mig om att det först i en avlägsen framtid kommer att visa sig om uppfinningar av det slag som gjorts hos Ibea är till välsignelse eller olycka för mänskligheten och världen?
5. Har kommissionen planer på några åtgärder för att temporärt — så länge följderna inte är kända — motverka importen av konstgjort liv till Europa och temporärt isolera alla nya produkter som uppstått genom vetenskaplig forskning?
6. Vad gör kommissionen därutöver för att förhindra att konstgjorda virus och artificiellt modifierade bakterier sprids i Europa på ett okontrollerbart sätt eller i syfte att göra skada?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Det ligger i naturen själv och dess utveckling att existerande växter och djur kan ersättas av andra, att existerande levande varelser kan förlora sin motståndskraft mot sjukdomar (eller andra plågor), att de inte har någon motståndskraft mot nya eller importerade sjukdomar eller hot. Förändringar och variationer i klimat, folkvandringar, naturkatastrofer, naturliga (dvs. inte av människan orsakade) sjukdo mars uppkomst, spontana genetiska mutationer osv. förändrar arternas konkurrensvillkor, vilket kan ge upphov till stora omvälvningar, till exempel att någon art försvinner fullständigt och att florans eller faunans sammansättning i miljön förändras. Man kan med andra ord aldrig utesluta att okontrollerbara förändringar sker i naturen, av sådant slag som ledamoten nämner.

Men sådana förändringar kan inte skyllas på PhiX174. PhiX174-viruset är en bakteriofag och som sådan, en naturlig parasit tillhörande *Escherichia coli*. Virusets genetiska identitet har varit känd sedan länge. Forskare har inte skapat detta virus nyligen. Virusets genom har snarare tagits fram på konstgjord väg in vitro och omgrupperats, vilket betyder att det syntetiska genomet är identiskt med det naturliga. Det förhåller sig faktiskt så att det syntetiska viruset inte går att skilja från sin naturliga motsvarighet.

Det finns ändå ett akut behov av att förbättra kunskapen om sambanden mellan, å ena sidan, människors och djurs sårbarhet och hälsa, och å andra sidan, biologisk mångfald, ekosystemens dynamik, fragmenteringen av livsmiljöer, förändrad markanvändning, klimatförändringar och andra förändringar och faktorer som påverkar miljö och samhälle.

Så är inte fallet med PhiX174 eller liknande experiment. Kommissionen är medveten om att genmodifierade organismer (GMO) kan förorena mat, dricksvatten och miljön, och på så sätt vara farliga för människor och djur. Hanteringen av dessa organismer måste därför följa gemenskapens regelverk om genmanipulerade organismer, särskilt direktiv 2000/54/EG⁽¹⁾, 2001/18/EG⁽²⁾ och 2000/618/EG⁽³⁾.

Det finns inga internationella överenskommelser om biologisk krigsföring som garanterar att konstgjorda organismer aldrig kommer att användas avsiktligt för att skada eller döda människor i områden som betecknas som fientliga. Den enda internationella konventionen på området, konventionen om bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen, innehåller bestämmelser om kontroller. Införlivandet av denna konvention går dock trögt. Kommissionen är inte part i denna konvention och deltar inte i dess sammanträden.

Internationella överenskommelser strävar efter att kontrollera användningen av genmanipulerade organismer. De kan dock inte i sig garantera att genmanipulerade organismer aldrig kommer att användas på ett farligt sätt.

Kommissionen är medveten om att ny bioteknik kräver att man noggrant följer den pågående utvecklingen, och kommissionen finansierar projekt om riskbedömning av denna nya teknik.

Tillgång till genmanipulerade organismer bör hjälpa forskare som är verksamma i Europa att följa ny utveckling på detta område. Importen av genmanipulerade organismer är dock strängt kontrollerad och hanteringen är begränsad till de laboratorier som har tillstånd enligt relevant gemenskapslagstiftning.

Ingen enskild myndighet, inklusive kommissionen, har möjlighet att förhindra eller förebygga en sådan utveckling. Kommissionen har dock, som ett komplement till enskilda medlemsstaters ansträngningar, aktivt infört eller varit delaktig i ett betydande antal mekanismer och system som minskar riskerna i så stor utsträckning som möjligt.

Här följer några exempel:

- Inom ramen för biologisk säkerhet har kommissionen inrättat en arbetsgrupp för biologiska och kemiska agens (Bichat) som särskilt skall ägna sig hälsorisker orsakade av avsiktlig spridning av biologiska och kemiska agens. Arbetsgruppen har infört ett permanent standby varningssystem som sammankopplar nationella myndigheter på EU-nivå i syfte att sprida säker information för att åstadkomma snabba reaktioner.
- På hälsoskyddsområdet har kommissionen drivit ett program sedan 2002 om samarbete om beredskap för och reaktion på biologiska och kemiska attacker (hälsoskydd) som innefattar 25 åtgärder inordnade under fyra mål:
 - (a) Inrätta en mekanism för informationsutbyte, samråd och samordning för att hantera hälsofrågor i samband med attacker.
 - (b) Skapa kapacitet på EU-nivå för att snabbt spåra och identifiera biologiska och kemiska agens som kan användas vid attacker och för att snabbt göra en tillförlitlig bestämning och diagnostisering av relevanta fall.
 - (c) Upprätta en databas över läkemedelslager och hälso- och sjukvårdstjänster samt skapa beredskap för att göra läkemedel och hälso- och sjukvårdsspecialister tillgängliga vid fall av misstänkta eller konstaterade attacker.
 - (d) Ställa upp regler och tillhandahålla riktlinjer för hur man bör bemöta attacker ur hälsosynpunkt, samt samordna EU:s insatser och kontakter med länder utanför EU och internationella organisationer.

Framsteg med detta program har rapporterats i ett meddelande från kommissionen⁽⁴⁾.

- På begäran av Europeiska rådet i Gent i oktober 2001 antogs ett program gemensamt av kommissionen och rådet i slutet av 2002 för att förbättra samarbetet i EU för att förebygga och begränsa följderna av kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära terroristhot (CBRN-programmet). Detta program anger de strategiska mål som behöver beaktas för att förbättra skyddet av befolkning, miljö, livsmedelskedjan och egendom mot kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära hot och attacker och beskriver områden där ytterligare åtgärder behöver vidtas. Kommissionen ser över detta program regelbundet tillsammans med rådet. Programmet har redan visat hur viktigt det är med det samarbete som har inletts mellan de olika nätverk inom EU som är ansvariga för civilskydd, hälsoskydd, strålningsberedskap och tillgänglig expertis på forskningsområdet, för att skapa en gemensam plattform och organisera ett optimalt svar på den här typen av hot och attacker.
- Det sjätte ramprogrammet har, som ett led i prioriteringen av "forskning med inriktning på politikområden", startat eller håller på att starta projekt och nätverk, inom området övervakning av plötsligt uppkomna sjukdomar som har samband med biologiska terroristhot, modellering av infektionssjukdomar, snabb spårning av agens som kan ha använts av biologiska terrorister, behandling av biologiska terroristagens och bedömning av samhällets sårbarhet. Många andra forskningsprojekt och nätverk som har inrättats under den femte eller sjätte ramprogrammet för forskning är dessutom direkt relevanta för de risker som har nämnts av ledamoten.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/54/EG av den 18 september 2000 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för biologiska agens i arbetet (sjunde särdirektivet enligt artikel 16.1 i direktiv 89/391/EEG), EGT L 262, 17.10.2000.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön och om upphävande av rådets direktiv 90/220/EEG – Kommissionens uttalande, EGT L 106, 17.4.2001.

(³) Kommissionens direktiv 2000/68/EG av den 23 oktober 2000 om införande av ett verksamt ämne (bentazon) i bilaga I till rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden, EGT L 276, 28.10.2000.

(⁴) KOM(2003) 320 slutlig.

(2004/C 78 E/0622)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3559/03

från Margrietus van den Berg (PSE) och Jan Wiersma (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Rail Service Centrum Groningen samt det faktum att gränsövergången per järnväg till norra Tyskland i Nieuweschans inte används

Kan kommissionen förklara varför en omlastningsstation, Rail Service Centrum Groningen (RSCG), inte används för direkt godstrafik till och från norra Tyskland, Östeuropa och Skandinavien, så att transportererna tar onödiga omvägar, järnvägarna inte används optimalt och miljön också görs en björntjänst?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Rail Service Centrum Groningen hanterar ungefär 100 000 TEU (Twenty-foot-Equivalent-Unit) per år, och nya investeringar planeras för att förbättra järnvägsförbindelserna mellan Groningen och Rotterdamsområdet samt övriga medlemsstater. Godstrafiken förväntas öka i den så kallade norra korridoren som förbinder Rotterdams hamnområde med norra Tyskland och Skandinavien. Marknaden för godstransporter på järnväg har utvecklats genom direktiv 91/440/EEG (¹), ändrat genom direktiv 2001/12/EG (²), enligt vilket det transeuropeiska järnvägsnätet för godstransporter (TERFN) senast den 15 mars 2003 skall vara öppet för alla järnvägsföretag som har fått ett europeiskt tillstånd enligt ramvillkoren i direktiv 95/18/EG, ändrat genom direktiv 2001/13/EG (³). Detta gäller under förutsättning att järnvägsföretagen har de säkerhetscertifikat som krävs i de länder där järnvägstrafiken är planerad. Alla järnvägsföretag som vill

trafikera dessa förbindelser kan göra det. Groningen ligger i TERFN. I detta sammanhang skall man dock uppmärksamma att det är ett krav enligt direktiv 91/440/EG, och dess ändrade versioner, att järnvägsföretagen drivs enligt principerna för kommersiella företag.

Utvecklingen av Rail Service Centrum Groningen har varit en del av det prioriterade insatsområdet 1 (industri, affärstjänster och turism), enligt det samlade programplaneringsdokumentet för mål 2-områdena Groningen-Drenthe i Nederländerna som antogs av kommissionen 1997. Bidraget från strukturfonderna till detta prioriterade insatsområde var 32,4 procent (74,25 miljoner euro) för perioden 1997-1999.

(¹) Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 237, 24.8.1991.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 75, 15.3.2001.

(³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/13/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 95/18/EG om tillstånd för järnvägsföretag, EGT L 75, 15.3.2001.

(2004/C 78 E/0623)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3561/03

från Jan Andersson (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: S k parasubordinerade arbetstagare och social dumping

Ett problem som uppstått på den svenska arbetsmarknaden under senare år, primärt inom byggbranschen, är att arbetare från kandidatländerna arbetar för löner och arbetsvillkor som ligger långt under de nivåer som svenska kollektivavtal påbjuder. Byggarbetarna, bl a från Polen, kan kringgå befintliga regelverk genom att de ges status som egenföretagare, trots att de i själva verket i alla avseenden är att betrakta som anställda. Bakom dessa arrangemang står ofta en typ av uthyrningsföretag som förmedlar de utländska arbetarnas tjänster till svenska uppdragsgivare och hjälper dem att skaffa s k F-skattesedel och övriga intyg som krävs. Uthyrningsföretaget är i de fallen helt tydligt att betrakta som arbetsgivare, men de agerar utåt som om de enbart förmedlade tjänster som utförs av egenföretagare.

Om omfattningen av detta skulle öka riskerar det att leda till systematisk social dumping. Situationen kan knappast vara unik för Sverige.

1. Hur ser kommissionen på denna situation?
2. Planerar kommissionen några åtgärder i syfte att komma till rätta med detta problem?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Det framgår inte klart av parlamentsledamotens fråga om den situation han beskriver omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (¹).

Om det rör sig om utstationering i den mening som avses i direktiv 96/71/EG bestäms begreppet arbetstagare, i enlighet med artikel 2.2 i detta direktiv, av lagstiftningen i den medlemsstat där arbetstagaren är utstationerad.

Om syftet med placeringen däremot är att det arbete som arbetstagarna vanligtvis utför skall ske i Sverige, är det dock i allmänhet också den svenska lagstiftningen som bestämmer för vilka personer arbets- och anställningsvillkoren skall gälla.

Det betyder att det är den mottagande medlemsstatens ansvar att se till att den grupp personer som frågeställaren nämner omfattas av dess arbetarskyddslagstiftning.

(¹) EGT L 18, 21.1.1997.

(2004/C 78 E/0624)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3562/03
från Giacomo Santini (PPE-DE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Automatisk förnyelse av koncessionen för Brennermotorvägen

Problemet med automatisk förnyelse av koncessionen för företaget Autostrade del Brennero har på nytt aktualiserats efter kommissionsledamot Bolkesteins uttalande mot detta. Den långa tvisten som kännetecknas av diskussioner för och emot och motstridande uppfattningar har ännu inte fått en lösning.

1. Anser inte kommissionen att A22 är av så stor strategisk betydelse att detta motiverar undantag från principen om EU-omfattande upphandlingsförfarande?
2. Hur motiverar kommissionen sin negativa inställning till A22 mot bakgrund av tidigare automatiska förnyelser av koncessioner på flera andra håll i Italien i enlighet med det interministeriella direktivet nr 283 av den 20 oktober 1998?
3. Anser sig kommissionen kunna stödja det nuvarande förvaltningsorganet som avsatt en betydande summa för att finansiera bygget av Brennerbastunneln, och kommer kommissionen att i detta sammanhang revidera de förslag om automatisk förnyelse som den italienska regeringen framfört?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Precis som frågeställaren påpekar utesluter A22:s strategiska läge inte att förvaltningskoncessionen underställs EU-regler om koncessionstilldelning. Enligt EU-reglerna jämförs förlängningen av en koncession med en ny koncession. Det är därför osäkert om en förlängning av koncessionen till "Autostrada del Brennero" utan föregående konkurrensutsättning verkligen överensstämmer med EU-reglerna.

I motsats till vad frågeställaren förefaller hävda har kommissionen aldrig blivit ombedd att yttra sig om koncessionsförlängningar som beslutats i Italien på grundval av det interministeriella direktivet 283 av den 20 oktober 1998. Kommissionen känner visserligen till texten i det interministeriella direktivet, men de italienska myndigheterna har inte lämnat tillräckligt noggrann och fullständig information om hur det tillämpas, och särskilt inte om de koncessioner som bevisligen förlängts med tillämpning av direktivet, om längden på förlängningarna samt, i varje enskilt fall, skäl för förlängningen. Följaktligen förbehåller sig kommissionen rätten att be de italienska myndigheterna om den information som krävs för att bedöma tillämpningen av direktivet om det skulle behövas.

De problem med ifrågavarande koncessionsförlängnings överensstämmelse med EU-reglerna som kommissionen pekat på gäller endast kravet på föregående konkurrensutsättning och inte på något sätt nuvarande koncessionshavares lämplighet, som kommissionen för övrigt inte har någon befogenhet att yttra sig om.

Det bör slutligen betonas att kommissionens arbete tillsammans med de italienska myndigheterna fortsätter och är inriktat på säkerställa de övergripande målen och hitta en lösning som svarar mot olika förhandenvarande krav.

(2004/C 78 E/0625)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3564/03
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Internationella teletjänster och konkurrens

Användningen av teletjänster har ökat i takt med internationaliseringen, och de tekniska framstegen gör att telemarknaden ständigt förändras. Den skapar sysselsättning, nya tillväxtförutsättningar för företag och större utbud för konsumenterna.

Dessvärre upplever många konsumenter att mobiltelefonbolagens priser och utbud av abonnemang är otydliga och brister i flexibilitet och att särskilt priserna på gränsöverskridande tjänster är orimligt höga. På detta område råder inte perfekta konkurrensförhållanden, vilket också innebär att företag som är beroende av teletjänster betalar orimligt höga priser för en rad nödvändiga tjänster.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta redogöra för vad den känner till om problemen på den europeiska telemarknaden vad gäller konkurrensförhållanden, bl. a. insyn, jämförbarhet, gränsöverskridande tjänster (t.ex. roaming och olika avgifter i samband med dessa tjänster) och bristande information till konsumenter både på medlemsstats- och EU-nivå? Känner kommissionen till några undersökningar om dessa problem? Har kommissionen några planer på att säkra att abonnenter när de använder sig av roaming erbjuds "den kortaste" eller "den billigaste" vägen i stället för att bli omdirigerade och därmed få betala extra? Vad tänker kommissionen göra för att förbättra konkurrensförhållandena, särskilt med tanke på insyn, jämförbarhet, gränsöverskridande tjänster och bristande information till konsumenterna till gagn för konsumenterna och den europeiska ekonomin?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Kommissionen övervakar regelbundet de konkurrensvillkor som råder på den europeiska telekommunikationsmarknaden, genom verkställandet av uppgiften att övervaka gemenskapens konkurrensregler. Kommissionen är fast besluten att tillämpa dessa regler inom telekommunikationssektorn, särskilt vad gäller gränsöverskridande tjänster. Kommissionen vill särskilt påminna om flera problemområden, nämligen nivån, insynen och jämförbarheten vad gäller taxorna för gränsöverskridande roaming-tjänster, vilka belystes av kommissionens branschutredning om taxor för roaming-tjänster, som genomfördes genom tillämpning av artikel 12 i rådets förordning nr 17 ⁽¹⁾.

Efter att ha fört diskussioner med berörda parter under 2001, kan kommissionen konstatera att situationen vad gäller konsumentinformation i unionen generellt har förbättrats betydligt på flera områden: flertalet mobilnätoperatörer tar nu ut enhetstaxor av sina abonnenter för de roamingsamtal som görs i andra medlemsstater. Enhetstaxorna har ersatt av de tidigare värdebaserade tariffer som var icke-transparenta och oförutsägbara, vilka så gott som alla unionens mobiloperatörer brukade använda, och som baserades på en höjning av de taxor som operatören tog ut på de nät där utländska abonnenter bedrev roaming. Slutkundernas roamingtaxor offentliggörs nu vanligtvis av mobila nätoperatörer som en del av deras taxor och kommissionen offentliggör regelbundet undersökningar av sådana taxor som täcker hela unionen ⁽²⁾.

När det gäller valet av ett särskilt mobilt nät för roaming i en annan medlemsstat, brukar de mobila operatörerna på unionens marknad mellan sig ingå preferensavtal, som kan inkludera förmånsrabatter. Dessutom har abonnenter möjlighet att åsidosätta den automatiska programmeringen i ett utländskt nät som deras mobila operatör föreslår.

Beträffande nivån på de roamingtaxor som tas ut mellan mobila operatörer på slutanvändarnivå, undersöker kommissionen aktivt frågan mot bakgrund av gemenskapens konkurrensregler och hänvisar parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga frågan E-2689/03 från Toine Manders ⁽³⁾.

Utöver de initiativ som nämns och i brist på bevis eller indikationer om överträdelse av gemenskapens regler, anser kommissionen att en normal konkurrens mellan operatörerna kommer att gynna konsumenterna. Bland annat i form av bättre information och attraktiva specialerbjudanden vad gäller gränsöverskridande tjänster som definieras bland de inhemska och gränsöverskridande tjänster som en eller flera av de olika mobila operatörer som är aktiva i varje medlemsstat föreslår sina abonnenter. Om

särskilda problem med anknytning till konsumentmedvetenhet uppstår i en särskild medlemsstat, anser kommissionen att det är den relevanta nationella tillsynsmyndigheten som skall vidta lämpliga åtgärder.

- (¹) Arbetsdokument om taxor för roaming-tjänster, GD Konkurrens, december 2000, som finns på följande webbplats: http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/others/sector_inquiries/roaming. Förordning nr 17 Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86, EGT 13, 21.2.1962.
- (²) Den senaste undersökningen finns på följande webbadress: http://europa.eu.int/information_society/topics/telecoms/regulatory/studies/documents/tariff_report_2002_12.pdf
- (³) Se s. 416.

(2004/C 78 E/0626)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3566/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Returnering av budgetmedel

Kommissionen föreslår i ett meddelande av den 29 oktober 2003 att oanvända medel ur gemenskapens budget, ett belopp som uppgår till 5 miljarder euro, skall återföras till medlemsstaterna.

Från vilka verksamhetsområden som finansieras med medel ur budgeten härstammar dessa oanvända resurser?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(22 december 2003)

Parlamentsledamoten hänvisar till kommissionens förslag i det preliminära förslaget till ändringsbudget nr 7 om att lämna tillbaka ett överskott i åtagandebemyndiganden på fem miljarder euro från rubrik 2 i budgeten till medlemsstaterna. Överskottet kommer från budgetpunkterna för att avsluta de strukturfondsprogram som inleddes före 2000.

Kommissionens förslag har nu antagits av budgetmyndigheten som ändringsbudget nr 6.

(2004/C 78 E/0627)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3568/03

från Herman Schmid (GUE/NGL) till kommissionen

(25 november 2003)

Ämne: Konstitutionsutkastet kan ej lösa EU:s bristande folkliga legitimitet

Enligt ett synsätt består EU:s demokratiska underskott av att fler och fler beslut fattas på EU-nivå medan EU:s folk (peoples) alltjämt identifierar sig med den nationella politiska nivån. Ett bevis på detta är att valdeltagandet till EU-parlamentet är mycket lågt och tendensen ser inte ut att brytas inför kommande val. Enligt detta synsätt är problemets kärna att det helt enkelt inte finns en europeisk identitet och således inte heller ett enda europeiskt folk (demos). På grundval av detta har flera länder (Irland, Danmark, Sverige, Storbritannien) motsatt sig att EU ska utvecklas till en statsbildning (länderna ser hellre att EU förblir en samarbetsorganisation för att lösa praktiska sakfrågor). Om konstitutionstexten antas så går vi några steg ytterligare mot en framtida statsbildning. Men enligt ovanstående synsätt innebär denna utveckling en försvagning av demokratin i EU. Så länge som EU-parlamentets folkliga legitimitet är låg innebär varje förstärkning av EU-parlamentets makt en försvagning av demokratin och en motsvarande försvagning av de nationella parlamentens inflytande genom ministerrådet. Detta närmar inte, utan ökar avståndet mellan makthavare på EU-nivå och dess väljare. Detta är även antitesen till målet med att skapa en konstitution för EU.

Ett exempel på EU-parlamentets folkliga legitimitetsbrister idag: Med ytterst få undantag kan ingen EU-medborgare idag säga namnet på någon politisk grupp i EU-parlamentet, än mindre säga vilket politiskt innehåll det representerar. Dessa är okända för den stora allmänheten. När människor går till valurnan i EP-valet ser de uteslutande till de nationella frågorna. Vidare måste ofta EU-parlamentariker följa ett politiska partiprogram på EU-nivå, som ofta går emot partiernas valprogram, på nationell nivå. Det mest allvarliga är att väljaren, som röstat för att EU-parlamentariker ska representera honom/henne, inte kan veta att de blivit förda bakom ljuset. Det är idag näst intill omöjligt för väljare att veta vad som händer i EU-politiken. Det saknas mediabevakning etc. Det hela är en ond cirkel, som i slutändan skapar politikerförakt.

Till min fråga: Det är allmänt känt att EU lider av en bristande folklig legitimitet, som ovan beskrivits. I ljuset av detta, hur kan EU-kommissionen stödja utkastet till ny konstitution när det genom att föreslå en förstärkning av EU-parlamentets makt, försvagar demokratin i EU? Hur menar ni att en förstärkning av den överstatliga nivån kan vinna folkets stöd när det de facto saknas ett europeiskt folk, en europeisk identitet som krävs för att ge besluten legitimitet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

Kommissionen delar inte de åsikter som parlamentsledamoten ger uttryck åt i sin fråga. Den anser i synnerhet att en förstärkning av parlamentets makt inte utgör en försvagning av demokratin inom unionen, utan en förstärkning av unionens demokratiska karaktär. Det finns ingen motsättning mellan parlamentets ökade makt och de nationella parlamentens makt. Utkastet till konstitution kommer tvärtom att leda till att de nationella parlamenten mer än tidigare kommer att bidra till unionens funktion.

(2004/C 78 E/0628)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3571/03

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Anläggningar i en medlemsstat innebär hot mot vattenområde i annan medlemsstat

I Tjeckien pågår för närvarande arbetet med att anlägga en uppställningsplats för bilar nära kommunen Pavlův Studenec. I planerna ingår att det skall byggas en stor bensinstation. På tyska sidan om gränsen finns det ett vattenskyddsområde nära kommunen Bärnau. Källorna försörjer ca 60 procent av befolkningen i Bärnau med dricksvatten. I och med att den stora bensinstationen som planeras på den tjeckiska sidan om gränsen ligger på ett berg som sluttar ner mot gränsen föreligger det en risk för att vattenskyddsområdet kommer att förorenas till följd av läckage av farliga ämnen från denna sida. De tjeckiska myndigheterna tänker dock godkänna bygget av bensinstationen.

Kan kommissionen i anslutning till detta ge besked om huruvida de tjeckiska myndigheterna, efter att Tjeckien gått med i Europeiska unionen, är skyldiga att ta hänsyn till vad vattenlagstiftningen föreskriver om skydd av vattenområden?

Svar från Günther Verheugen på kommissionens vägnar

(6 februari 2004)

I gemenskapens lagstiftning om miljökonsekvensbedömningar⁽¹⁾ (MKB) föreskrivs att privata och offentliga projekt som kan förväntas ha betydande inverkan på miljön skall genomgå en bedömning av deras sannolika påverkan på miljön innan de får fortgå. Miljökonsekvensbedömningar är obligatoriska för vissa projekt enligt listan i bilaga I till direktivet, medan medlemsstaterna har handlingsfrihet att bestämma om projekt som är listade i bilaga II kräver en miljökonsekvensbedömning, baserat på urvalskriterier i bilaga III.

Om det är troligt att ett projekt som genomgått en miljökonsekvensbedömning har en betydande inverkan på miljön i en annan medlemsstat, skall ett särskilt förfarande inledas som omfattar informationsutbyte, medverkan i bedömningsförfarandet och samråd.

Resultatet av detta samråd skall sedan beaktas i tillståndsförfarandet. En negativ konsekvensbedömning innebär dock inte automatiskt att ett projekt inte får fortgå.

För att kunna avgöra om en miljökonsekvensbedömning krävs för byggandet av en bensinstation, måste man ha tillgång till information om stationens kapacitet. Om det till exempel rör sig om en byggnad med en kapacitet på över 100 000 ton, är en miljökonsekvensbedömning obligatorisk. Om byggnaden har en kapacitet på mellan 5 000 och 100 000 ton föreligger en skyldighet att undersöka om en miljökonsekvensbedömning är nödvändig. För byggnader med en kapacitet på mindre än 5 000 ton krävs ingen undersökning.

Tjeckien måste genomföra MKB-direktivet fullt ut senast vid anslutningsdatumet. Enligt uppgifter från Tjeckien har dock MKB-direktivet redan införlivats och FN/ECE:s (Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa) Esbokonvention som handlar om gränsöverskridande miljökonsekvensbedömningar av projekt och planer har ratificerats. Ett gränsöverskridande samråd om projekt som sannolikt har konsekvenser på miljön i andra länder borde därför redan ha genomförts och kommentarer från den berörda staten borde ha tagits i beaktande i miljökonsekvensbedömningen och i det slutgiltiga beslutet.

Gemenskapens lagstiftning om vattenskydd grundar sig huvudsakligen på ramdirektivet om vatten^(?). I artikel 7 i direktivet krävs bland annat att skyddade områden för vattenförsörjning inrättas senast i slutet av 2004. Eftersom förvaltningen samordnas för hela avrinningsområdet, måste gränsöverskridande frågor behandlas i samband med detta. Med andra ord måste tjeckiska och tyska myndigheter diskutera och komma överens om huruvida respektive område skall bli ett gränsöverskridande skyddsområde för vatten. Denna skyldighet i enlighet med ramdirektivet för vatten kan dock först övervakas av kommissionen efter det att Tjeckien anslutit sig och efter det att tidsfristen i direktivet löpt ut. I den tidigare gemenskapslagstiftningen om vatten, i synnerhet grundvattendirektivet⁽³⁾, vidtogs inga åtgärder för att inrätta områden med grundvattenskydd. Ett förhandsgodkännande krävs dock för till exempel underjordiska lagringstankar.

Kommissionen har fått kännedom om att frågan som ställdes av parlamentsledamoten redan blivit föremål för bilaterala diskussioner mellan Tyskland och Tjeckien i en kommitté om gränsvatten som de båda länderna inrättat. Diskussionerna kommer att fortsätta inom ramen för de bilaterala överenskommelserna mellan Tjeckien och Tyskland.

Kommissionen övervakar noggrant att de åtaganden som Tjeckien och de andra anslutande länderna har gjort i anslutningsförhandlingarna respekteras.

(¹) Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.

(²) Europaparlamentets och rådets beslut nr 2455/2001/EG av den 20 november 2001 om upprättande av en lista över prioriterade ämnen på vattenpolitikens område och om ändring av direktiv 2000/60/EG, EGT L 331, 15.12.2001.

(³) Rådets direktiv 80/68/EEG av den 17 december 1979 om skydd för grundvatten mot föroreningar genom vissa farliga ämnen, EGT L 20, 26.1.1980.

(2004/C 78 E/0629)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3576/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Europeisk legitimation för personer med funktionshinder

Sammanlagt 37 miljoner unionsmedborgare lever med något funktionshinder, vilket innebär att var tionde medborgare i Europeiska unionen berörs av det. Europeiska året för funktionshindrade, vilket går mot sitt slut inom några veckor, var tänkt att ge nya impulser och avsätta spår i form av konkreta resultat för att unionens funktionshindrade medborgare skulle uppnå lika rättigheter och på det sättet i framtiden fullt ut delta i livet inom alla dess områden.

Ett steg på väg mot detta vore att det infördes en legitimation för personer med funktionshinder, vilken skulle gälla i hela EU och berättiga de funktionshindrade till förmåner och rabatter oavsett deras medborgarskap och göra dessa utan svårighet tillgängliga för varje funktionshindrad. I min skriftliga fråga E-2173/02 ⁽¹⁾ av den 18 juli 2002 har jag redan påpekat behovet av en sådan legitimation.

Eftersom varje medlemsstat själv kan bestämma hur omfattande förmåner och rabatter de funktionshindrade skall vara berättigade till vore det nödvändigt med en enhetligt gällande europeisk legitimation för personer med funktionshinder. Den skulle garantera varje funktionshindrad unionsmedborgare lika rättigheter i varje land.

Kan kommissionen ta ställning till följande frågor:

- Har EU redan inledningsvis dryftat frågan om införande av en legitimation för personer med funktionshinder, vilken skulle gälla över hela EU?
- Om så är fallet: hur har dessa diskussioner gestaltat sig?
- Om inte: vore det inte nödvändigt att införa en legitimation för personer med funktionshinder, vilken skulle gälla över hela EU?

⁽¹⁾ EGT C 277 E, 14.11.2002, s. 257.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Kommissionen vill hänvisa parlamentsledamoten till sitt svar på hans tidigare fråga E-2173/02 ⁽¹⁾. Av detta framgår tydligt att beslutet om hur funktionshinder definieras och därmed om rätten till förmåner och rabatter fattas på nationell nivå, i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

⁽¹⁾ EGT C 277 E, 14.11.2002, s. 257.

(2004/C 78 E/0630)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3580/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: EU:s arbetstidslagstiftning

Till följd av kommissionens svar av den 15 oktober på min skriftliga fråga E-2611/03 ⁽¹⁾ ställs följande fråga: När utlyste kommissionen de två anbudsinbjudningar om en studie av konsekvenserna av domstolens dom i Simap-målet ⁽²⁾?

Varför väntade den nästan 2,5 år med att utlysa anbudsinbjudan?

Anser kommissionen att en sådan slutförd studie skulle ha varit användbar för utarbetandet av dess meddelande om arbetstider som beräknas bli offentliggjort i slutet av 2003, och i vilket, enligt vad kommissionen redan angivit, följderna av Simap-domen kommer att behandlas?

Vilka synpunkter lades fram av den irländska regeringens företrädare vid mötet med nationella experter som kommissionen hänvisar till i sitt svar till den skriftliga frågan E-0535/03 ⁽³⁾?

Har den irländska regeringen vänt sig till kommissionen med en begäran om eventuella irländska "undantag" från tillämpningsområdet för direktiv 2000/34/EG ⁽⁴⁾ när det gäller nyligen utexaminerade läkare? Vilket är, eller skulle bli, kommissionens svar på en sådan begäran?

⁽¹⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 187.

⁽²⁾ Domstolens dom av den 3 oktober 2000 i mål C-303/98, Sindicato de Medicos de Asistencia Publica (Simap) mot Conselleria de Sanidad y Consumo de la Generalidad Valenciana.

⁽³⁾ EUT C 192 E, 14.8.2003, s. 199.

⁽⁴⁾ EGT L 195, 1.8.2000, s. 41.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

När det gäller anbudsinfordringarna för en konsekvensstudie av domstolens dom i Simap-målet⁽¹⁾ utfärdades dessa av kommissionen den 11 april och 18 december 2002.

Denna studie inleddes inför utarbetandet av meddelandet om arbetstiden.

När det gäller kommissionens möte med de nationella experterna inom området för arbetstid hänvisar kommissionen till svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2611/03⁽²⁾. Kommissionen är emellertid angelägen om att hävda att det inte var avsikten att vid detta möte diskutera överförandet av direktiv 2000/34/EG⁽³⁾ utan snarare det kommande meddelandet om arbetstiden. Ingen medlemsstat har emellertid anfört några svårigheter när det gällt överförandet av direktivet i fråga.

Kommissionen vill slutligen fastslå att något undantag från tillämpningsområdet för direktiv 2000/34/EG inte är möjligt, och att det inte inkommit någon begäran i detta hänseende från någon medlemsstat.

⁽¹⁾ Domstolens dom av den 3 oktober 2000 i mål C-303/98, Sindicato de Médicos de Asistencia Pública (Simap) och Conselleria de Sanidad y Consumo de la Generalidad Valenciana.

⁽²⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 187.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/34/EG av den 22 juni 2000 om ändring av rådets direktiv 93/104/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden för att täcka sektorer och verksamheter som inte omfattas av det direktivet, EGT L 195, 1.8.2000.

(2004/C 78 E/0631)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3582/03

från Yasmine Boudjenah (GUE/NGL) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Multinationella företags roll i konflikter i Afrika

FN:s säkerhetsråd har bekräftat rapporten från en expertgrupp med uppgift att undersöka det olagliga utnyttjandet av Demokratiska republiken Kongos (f. d. Zaires) naturtillgångar. I fransk press har det offentliggjorts utdrag ur denna rapport. Av allt detta framgår hur viktigt det är med bättre insyn då det handlar om att undersöka det ansvar som olika multinationella företag har och det krigstillstånd som råder i olika länder, framför allt i Afrika.

Efter att Europaparlamentet antagit Howitts betänkande 1998 om "EU-normer för europeiska företag som är verksamma i utvecklingsländer: mot en europeisk uppförandekod" och de krav som vid flerfaldiga tillfällen framförts till kommissionen om att det skall införas bindande föreskrifter för multinationella företag, så att de respekterar människan och människovärdet och människans arbetsvillkor, liksom också demokratins principer och de värden som freden innebär, kan kommissionen då ge oss besked om vilka framsteg som gjorts på detta område?

Närmare bestämt: har kommissionen tillgång till FN:s undersökningsrapport i dess helhet? Om så är fallet: kan kommissionen då ge oss besked om det finns några europeiska företag — antingen privata eller offentliga — som är inblandade i någon form av olaglig verksamhet som står i samband med konflikten i Kongo. Om så är fallet, borde det inte i så fall vidtas några åtgärder (inrättas en undersökningskommission, påföras sanktioner) för att man skall bli säker på att inga ekonomiska bidrag från Europeiska unionen har någon anknytning till konflikten?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

Kommissionen tror inte på att uppförandekoden för europeiska företag som är verksamma i utvecklingsländer skall utgöra bindande regler utan är snarare övertygad om att en frivillig strategisk ram, t.ex. den europeiska strategin för företagens sociala ansvar, är lämpligare. Dessutom definieras även i Howitts betänkande från 1998 frivillighet som utgångspunkt för allt agerande på detta område.

Kommissionen inledde i september 2002 en strategi för genomförandet av företagens sociala ansvar efter att i juli 2002 ha antagit ett meddelande⁽¹⁾ i frågan. Det viktigaste inslaget i strategin är det forum om företagens sociala ansvar som officiellt startade den 16 oktober 2002. Forumet skall främja företagens sociala ansvar genom dialog mellan företag, fackföreningar, organisationer inom det civila samhället och andra intressenter. Syftet med forumet är att öka medvetenheten om och arbeta för god praxis och andra instrument i samband med företagens sociala ansvar och med hänsyn till redan befintliga EU-initiativ och internationellt beslutade instrument, exempelvis OECD:s riktlinjer för multinationella företag och Internationella arbetsorganisationens (ILO) konventioner om grundläggande arbetsnormer.

Den internationella dimensionen beaktas vid "rundabordsdiskussioner för utveckling" där olika företag och icke-statliga organisationer aktivt deltar. Här behandlas tematiska områden som exempelvis hälsa och utveckling, främjande av grundläggande arbetsnormer, goda styrelseformer, social dialog, finansiell öppenhet och genomförande av OECD:s riktlinjer för multinationella företag. Forumet kommer att före sommaren 2004 lägga fram en rapport om sitt arbete för kommissionen som sedan bedömer resultaten och beslutar om uppföljning.

Kommissionen har mottagit den version av rapporten från FN:s undersökningsgrupp som ligger på FN:s webbplats på Internet. Rapporten är tillgänglig för allmänheten. I rapporten ges inte någon exakt information när det gäller europeiska företags – varken privata eller offentliga – inblandning i olaglig verksamhet som har samband med den kongolesiska konflikten.

När det gäller kommissionens utvecklingssamarbete med Kongo kan detta inte sättas i samband med konflikten. Det rör sig om projekt som huvudsakligen genomförs av lokala och internationella icke-statliga organisationer som direkt gynnar de mest behövande i den kongolesiska befolkningen, bland annat när det gäller återuppbyggnad av grundläggande infrastruktur, reparation av landsvägar och åtgärder för att få igång jordbruket.

Kommissionen konstaterar att FN:s panel enligt rapporten hade i uppgift att samla fakta men inte var något rättsligt organ. När det gäller de företag som förtecknas i bilagorna till rapporten användes principerna i OECD:s riktlinjer för multinationella företag som en lämplig referens för allmänt accepterade internationella normer för företags uppförande.

OECD:s riktlinjer innehåller frivilliga principer och normer för ansvarsfull företagsledning på ett flertal områden, bland annat beträffande mänskliga rättigheter, information och korruptionsbekämpning. Kommissionen ger dessa riktlinjer ett kraftigt stöd eftersom de utgör ett centralt instrument med global räckvidd beträffande företags ansvar. Nationella kontaktpunkter i varje anslutet land hanterar förfrågningar med anknytning till riktlinjerna och fall då företag påstås ha försummat att följa dessa.

Kommissionen konstaterar vidare att FN:s panel har hänvisat en rad företag med huvudkontor i EU till nationella kontaktpunkter för utredning av huruvida deras verksamhet i Demokratiska republiken Kongo strider mot OECD:s riktlinjer. Kommissionen anser att det är de nationella kontaktpunkternas sak att undersöka alla välgrundade anklagelser om uppförande som inte överensstämmer med riktlinjerna.

⁽¹⁾ KOM(2002) 347 slutlig.

(2004/C 78 E/0632)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3584/03
från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Begäran om ett mer utförligt svar

Den 6 mars gav Reding på kommissionens vägnar ett svar på skriftliga frågan E-3868/02 ⁽¹⁾. Då påpekades det att kommissionen skulle återkomma med ett mer utförligt svar.

Kan kommissionen ge besked om varför det hittills inte kommit något mer utförligt svar på frågan om lika behandling av barn som deltar i sekundär (yrkes)utbildning i Nederländerna och därför får nederländskt studiebidrag och nederländska barn som deltar i sekundär (yrkes)utbildning i Tyskland eller i Belgien och inte får något sådant studiebidrag?

Kan kommissionen ge besked om när man kan vänta sig ett sådant mer utförligt svar?

⁽¹⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 157.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Efter att noggrant ha granskat frågan har kommissionen beslutat att vända sig till de nederländska myndigheterna för att kontrollera att lagstiftningen om beviljande av studiebidrag är förenlig med bestämmelserna om fri rörlighet i gemenskapsrätten. Även om det åligger medlemsstaterna att fastställa villkoren för att få tillgång till det nationella utbildningssystemet, liksom villkoren för att bevilja studiebidrag till studenter som önskar fortsätta sin utbildning i en annan medlemsstat, skall de ändå respektera gemenskapsrätten och bland annat principen om icke-diskriminering, vilket EG-domstolen också bekräftat, bland annat i sin dom i målet Meeusen (C-337/97).

Den dokumentation kommissionen erhållit innehåller inte några uppgifter som tyder på att bidragen beviljas för utbildning i Nederländerna och därmed skulle bryta mot principerna om fri rörlighet.

Det innebär framför allt att

- studenter i Nederländerna har och utövar rätten att resa till andra länder i Europa för att studera,
- studenter från andra länder i unionen har rätt att utbilda sig i Nederländerna.

(2004/C 78 E/0633)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3585/03
från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: EUMC:s hemligstämplande av en rapport om muslimers antisemitism

Enligt uppgifter i Financial Times och den danska tidningen Berlingske Tidende av den 23 november 2003 har EUMC, det europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet, hemligstämpelat en rapport på 112 sidor, som EUMC själv beställt av universitetsforskare i Berlin.

Orsaken till att rapporten har sekretessbelagts anges vara att den inte överensstämmer med den politiska bild som EUMC önskar visa upp. Rapporten avslöjar nämligen att det är muslimska invandrare och propalestinska grupper som står bakom huvudparten av angreppen på judisk egendom och överfallen på judar i Europa. Det här vill Beate Winkler, EUMC:s starkt promuslimska direktör, inte föra fram.

Beate Winkler och hennes övervakningscentrum har systematiskt velat utmåla européerna som rasistiska, trots att den bilden på alla väsentliga punkter är falsk. Inom alla muslimska samfund i EU förekommer — liksom i hela världen — flagranta kränkningar av den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Först och främst handlar det om ett omfattande kvinnoförtryck, eftersom många muslimska samfund i EU följer sharia-lagstiftningen som, i strid med EU:s lagstiftning, särbehandlar kvinnor i arvsrättsligt hänseende. Ännu värre är de så kallade "hedersmorden" på kvinnor som önskar leva ett fritt liv, eller morden på kvinnor som utsatts för våldtäkt. De här allvarliga frågorna har EUMC aldrig behandlat.

EUMC har systematiskt tecknat en falsk bild av vilka rasisterna egentligen är och vem det är som kränker de mänskliga rättigheterna i EU. Nu vill Beate Winkler dessutom skyla över muslimernas antisemitism.

Vad ämnar kommissionen göra för att sätta stopp för EUMC:s ensidigt politiserande verksamhet och för att säkra sanningsenlig information om rasistiska hot och kränkningar av mänskliga rättigheter i EU?

(2004/C 78 E/0634)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3587/03

från Koenraad Dillen (NI) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Rapport om antisemitism från Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet

I Financial Times och andra europeiska tidningar kunde vi denna vecka läsa att Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet, med säte i Wien, beslutat att inte offentliggöra innehållet i en nyligen färdigbliven rapport om antisemitism. Till Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet är företrädare för medlemsstaterna, Europarådet, kommissionen och Europaparlamentet anknutna. Den 112 sidor långa rapporten sammanställdes av Technische Universität i Berlin på begäran av centrumet. Enligt uppgifter i tidningarna skall det av rapporten ha framgått att fallen av antisemitiska yttringar och brott med antisemitisk bakgrund bland invandrare starkt ökat. Med hänsyn tagen till "politisk korrekthet" fattades det därför beslut om att rapporten inte skulle offentliggöras.

Äger dessa uppgifter sin riktighet?

Kände kommissionen till beslutet om att rapporten inte skulle offentliggöras? Kan kommissionen utreda vad det kostat att göra denna undersökning?

Av vem eller vilka samt på vilka grunder fattades beslutet om att rapporten inte skulle offentliggöras? Med vilken argumentering beslutades det att en vetenskaplig undersökning som gjorts av Technische Universität i Berlin på det här sättet skulle fränkännas sitt värde?

Hur bekostas verksamheten vid Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet? Vilka belopp handlar det om? Hur många anställda har centrumet? Hur är centrumets styrelse sammansatt? I vad mån stödjer kommissionen centrumet?

Kan den ovannämnda rapporten fortfarande ställas till förfogande för ledamöterna av Europaparlamentet?

(2004/C 78 E/0635)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3607/03

från Olivier Duhamel (PSE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Övervakningscentrumet i Wien

Anser kommissionen det acceptabelt att det europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet stoppat offentliggörandet av den rapport om antisemitism som centrumet beställt hos Technische Universität i Berlin?

Tycker kommissionen som vi, att man inte bidrar till kampen mot antisemitismen genom att skyla över de nya former av antisemitism som uppstått?

Är kommissionen medveten om vilken risk det innebär om Europeiska unionen, också med orätt, skulle komma att framstå som släpphänt i frågor som berör antisemitismen, för att inte få förortsungdomar att framstå i oförmånlig dager? Det handlar då om ungdomar som har propalestinska åsikter och ibland på ett farligt sätt, ibland omedvetet drivs i riktning mot antisemitism.

Kan kommissionen anmoda övervakningscentrumet i Wien att inte gömma sig bakom en sådan försiktighet som kan ge upphov till anklagelser för släpphänthet? Kan kommissionen låta centrumet och alla dem som arbetar för unionen förstå att det inte går an att göra avkall på de krav som gäller för opinionsundersökningar? Sådana undersökningar är alltid känsliga och ofta ofullständiga, något som vi sett i samband med de kontroverser som blivit följden när Eurobarometers undersökning om vad som upplevs som hot mot världsfreden offentliggjordes.

Nu behövs det en kraftig, tydlig och skyndsam reaktion. Europeiska unionen och dess personer i ansvarig ställning har inte råd med någon oklarhet, vare sig med att analysera antisemitismen eller bekämpa den.

(2004/C 78 E/0636)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3700/03

**från Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI),
Marco Cappato (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI),
Benedetto Della Vedova (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(10 december 2003)

Ämne: Mörklägning av den undersökning om antisemitismen i Europa som beställts av Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet

Med beaktande av:

- Den engelska dagstidningen Financial Times publicerade den 22 november 2003 en förstasidesartikel om Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet. Enligt denna artikel har övervakningscentrumet hemlighållit en rapport på 112 sidor om antisemitismen i Europa, vilken man 2002 beställde av centrumet för forskning om antisemitism vid universitetet i Berlin.
- Övervakningscentrumets direktör Beate Winkler förklarade att man beslutade att inte publicera forskningsresultaten eftersom den undersökta perioden maj och juni 2002 inte var representativ och eftersom övervakningscentrumet och forskningscentrumet definierade antisemitism på helt olika sätt.

Kommissionen uppmanas mot denna bakgrund att besvara följande frågor:

- Varför har man mörklägt en rapport som skulle kunna ge EU-medborgarna värdefull information om antisemitismens utveckling?
- Hur skiljer sig övervakningscentrumets och forskningscentrumets definitioner av antisemitism?
- Hur kommer det sig att den ovetenskapliga Eurobarometer-enkäten fick en snabb spridning, med välkända konsekvenser, medan ovannämnda rapport har hemlighållits?
- Blev kommissionens representant i Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet informerad om beslutet att inte offentliggöra denna rapport?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3585/03, E-3587/03, E-3607/03 och E-3700/03
ingivet av Anna Diamantopoulou för kommissionen**

(30 januari 2004)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamöterna till svaret på Armin Laschets skriftliga fråga P-3693/03⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 313.

(2004/C 78 E/0637)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3590/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Iberoamerikanska toppmötet – slutsatser och framtidsutsikter

De årliga iberoamerikanska toppmötena, som representerar 600 miljoner människor, dvs. 10-12 procent av världens befolkning, har haft som syfte att medge politiskt samråd och gemensamma åtgärder samt att möjliggöra diskussionen av särskilda frågor av gemensamt intresse för Portugal, länderna i Latinamerika och Spanien. Dess mål är att skapa en verklig iberoamerikansk gemenskap som omfattar olika kontinenter och förenar Portugal och Spanien med de portugisisk- och spansktalande amerikanska länderna, och därmed fungera som en bro mellan Europeiska unionen och Latinamerika.

Det XIII:e toppmötet, som hölls i Santa Cruz de la Sierra i Bolivia den 14-15 november, samlade stats- och regeringschefer från 21 iberoamerikanska länder samt FN:s generalsekreterare Kofi Annan. De iberoamerikanska länderna beslutade enhälligt att inrätta ett permanent sekretariat som skall samordna genomförandet av framtida möten och som i likhet med andra regionala organisationer skulle kunna spela en viktig roll inom ramen för ett framtida närmare samarbete mellan dessa länder.

Enligt kommissionens regionala strategidokument – Latinamerika – planeringsperioden 2002-2006 består den internationella utmaningen i regionens länders kapacitet att mer aktivt delta i stora internationella debatter genom större intern samstämmighet och genom inrättandet av partnerskap med externa parter. I dokumentet hävdas det även att rollen av gemenskapens stöd till Latinamerika syns dåligt och att det därför kommer att göras stora ansträngningar för att garantera att denna verksamhet får publicitet och spridning.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller toppmötet och dess slutsatser? Vilka slutsatser drar kommissionen?
- Med tanke på Latinamerikas historiska arv, ett värdesystem som ligger nära det europeiska samt de gemensamma språken, hur avser kommissionen att samarbeta med det iberoamerikanska toppmötet och uppmuntra detta europeiska deltagande som är mycket välunderbyggt och exceptionellt väl lämpat när det gäller att samarbeta och knyta närmare band med denna region?
- På vilket sätt skulle det kunna vara av strategisk betydelse för Europeiska unionen att den iberoamerikanska gemenskapen blir mer sammanhållen och integrerad? Vilka åtgärder har den vidtagit eller kommer den att vidta i detta sammanhang?
- Vilket sorts stöd är kommissionen beredd att bevilja till i synnerhet uppbyggandet av iberoamerikanska gemenskapens representation, infrastruktur och faciliteter i unionen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Kommissionen är fullt informerad om resultatet av det trettonde iberamerikanska toppmötet som avslutades den 15 november 2003 i Santa Cruz. Temat för toppmötet och några av dess slutsatser är i full överensstämmelse med ett av de huvudsakliga målen kommissionen har i sina förbindelser till Latinamerika: att främja social sammanhållning.

Vid det senaste ministermöte mellan unionen och Rio-gruppen som hölls i Vouliagmeni föreslog den ledamot av kommissionen som är ansvarig för yttre förbindelser social sammanhållning som det centrala temat för nästa toppmöte mellan statscheferna i unionen, Latinamerika och Västindien, som skall hållas i Guadalajara, Mexiko, år 2004. Det faktum att detta tema har varit i fokus för diskussionerna i Santa Cruz uppmuntrar kommissionen att fortsätta att arbeta med denna fråga. Kommissionen och Interamerikanska utvecklingsbanken har satt upp en arbetsgrupp rörande social sammanhållning för att lämna förslag till åtgärder inom detta område som skulle kunna underställas statscheferna i Mexiko.

Kommissionen anser att utvecklingen av den iberamerikanska gemenskapen är mycket positiv för unionen. Två medlemsstaters medverkan i denna gemenskap bidrar till att stärka relationerna, dialogen och förståelsen mellan unionen och Latinamerika.

Kommissionen anser att etablerandet av en iberamerikansk representation är en intern fråga och avser därför inte att ta något särskilt initiativ i det avseendet.

(2004/C 78 E/0638)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3596/03

från Brigitte Langenhagen (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: EU:s gränskontroller

Det finns exempel på fall där fiskeriprodukter förs in i EU av fabriksfartyg från tredje land som inte är godkända för export till EU, framför allt via EES-länderna. Denna import är mer ekonomiskt konkurrenskraftig än det egna fisket eftersom man slipper nödvändiga investeringar för att uppfylla hygienkraven vad gäller fångst och beredning. Importen är emellertid inte säker från hälsosynpunkt och produkterna bör därför betraktas som hälsofarliga.

Det finns ett omfattande gemenskapsregelverk med fastställda förfaranden vid gränskontrollstationerna för import av produkter med animaliskt ursprung, bl.a. fiskeriprodukter från tredje land.

Kommissionens avdelningar och deras medarbetare gör vad de kan för att avslöja oegentligheter vid gemenskapens gränskontrollstationer genom inspektioner.

EES-länderna har infört lagstiftning för fiskeriprodukter som motsvarar eller är likvärdig med EU:s lagstiftning.

Fiskeriprodukter från tredje land som förs in i EU via ett EES-land skall kontrolleras vid dess gränskontrollstationer i enlighet med gemenskapens lagstiftning.

Trots detta förs en betydlig mängd fiskeriprodukter som inte uppfyller EU:s lagstiftning in på gemenskapsmarknaden via dessa gränskontrollstationer. Detta är allmänt känt bland de ekonomiska aktörerna i Nordostatlanten och Nordsjön.

Jag ber därför kommissionen att besvara följande frågor:

- På vilket sätt och i vilken omfattning kontrollerar kommissionens behöriga avdelningar att importen av fiskeriprodukter går korrekt till väga vid EES-ländernas yttre gränser (och därmed även EU:s yttre gränser)?
- Vilka effektiva åtgärder kan kommissionen vidta för att avslöja och varaktigt korrigera avvikelser vid import till gemenskapen via EES-länderna? Dessa länder är ju tredjeländer, även om de har särskild status.
- Vilka möjligheter har kommissionen att förhindra den nämnda importen av fiskeriprodukter som inte uppfyller EU:s krav via EES-länderna för att skydda fisket inom gemenskapen och konsumenterna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Island och Norge är knutna till EU genom EES-avtalet (Europeiska ekonomiska samarbetsområdet). Båda länderna har antagit gemenskapens lagstiftning om import av fisk och fiskeriprodukter från tredjeländer, både när det gäller importvillkor och importförfaranden. EES-länderna har inrättat ett nätverk av gränskontrollstationer för kontroll av produkter som importerats från tredjeländer. När fisk och fiskeriprodukter från tredjeländer blivit godkända för import till dessa två EES-länder, kan de cirkulera fritt överallt på den inre marknaden.

Övervakning och kontroll av efterlevnaden av lagstiftningen i EES-länder görs av Europeiska frihandels-sammanslutningens (Efta) övervakningsmyndighet, som gör inspektioner i EES-staterna för att kontrollera att kraven i relevanta delar av gemenskapens regelverk efterlevs. När det gäller gränskontrollstationer anges dock i EES-avtalets bilaga I (Veterinära frågor och växtskyddsfrågor) kapitel I, punkt 4 B följande:

Inspektioner av gränskontrollstationer skall ske i nära samarbete mellan EG-kommissionen och EFTA:s övervakningsmyndighet.

EFTA:s övervakningsmyndighet skall ha rätt att delta i kommissionens enheters inspektionsbesök i EG-medlemsstaterna med avseende på de beslut som avses i punkt 5 b första strecksatsen.

EG-kommissionen och EFTA:s övervakningsmyndighet skall organisera gemensamma inspektionsbesök för att fastställa en gemensam rekommendation rörande de beslut som avses i punkt 5 b andra strecksatsen. Frågor i samband med detta kan hänskjutas till Gemensamma EES-kommittén.

Under sådana inspektioner tittar man både på utvecklingen av resurser och på tillämpningen av gemenskapens regelverk rörande veterinärfrågor.

Rapporterna från inspektioner som gjorts av Eftas övervakningsmyndighet skickas till kommissionen men finns också tillgängliga på dess webbplats⁽¹⁾.

I de två senaste rapporterna från Eftas övervakningsmyndighet som utarbetats efter besök i Norge och Island påpekas att dessa två länder verkar acceptera fiskeriprodukter av icke-godkänt ursprung. I de fall då detta kan ses som en överträdelse av EES-lagstiftningen (dvs. EG-lagstiftningen), skall åtgärder vidtas av Eftas övervakningsmyndighet, som är det organ som ansvarar för kontroll av efterlevnaden av lagstiftningen i EES-länderna.

⁽¹⁾ <http://www.eftasurv.int/>

(2004/C 78 E/0639)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3601/03**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: "Buy American Act"

"Buy American Act" är en förordning som gäller produkter som upphandlas av amerikanska myndigheter i samband med projekt som bekostas av dem. Syftet med denna förordning är att stödja amerikanska företag och arbetstagare genom att ge företräde åt deras produkter.

Som ett led i detta får amerikanska företag i samband med anbudsförfaranden insyn i anbud som ges av utländska, exempelvis europeiska företag. De amerikanska företag får följaktligen möjlighet att gå ut med lägre bud.

1. Känner kommissionen till den roll som amerikanska myndigheter och myndighetsorgan spelar i samband med anbudsförfaranden, utgående från "Buy American Act"?
2. Känner kommissionen till vilka nackdelar detta för med sig för många europeiska företag, exempelvis nederländska företag inom bioteknikbranschen?
3. Anser kommissionen att förordningen är protektionistisk och strider mot Världshandelsorganisationens bestämmelser?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen känner väl till den rättsakt som parlamentsledamoten avser. Den bygger på en amerikansk lag (Buy American Act, "Köp amerikanskt-lagen") som antogs år 1933, under den stora depressionen, i syfte att stimulera industriell verksamhet och byggverksamhet i Förenta staterna och därmed skapa arbeten. Andan i den lagen lever kvar i ett antal rättsakter som rör upphandling som utförs av offentliga organ i Förenta staterna. Syftet med större delen av bestämmelserna är att hålla utländska anbudsgivare och utländska varor borta från anbudsförfaranden som genomförs av offentliga organ i Förenta staterna. Sådana Buy American-bestämmelser är tillämpliga även när det gäller aktiviteter som finansieras via Förenta staternas offentliga budget. Personer som skall åka på flygresor som betalas via Förenta staternas federala budget är t.ex. skyldiga att använda amerikanska flygbolag (detta gäller alla tjänstemän och kongressledamöter som åker på tjänsteresor, men även studenter med offentliga bidrag). Sådana protektionistiska åtgärder står de amerikanska skattebetalarna dyrt, eftersom de leder till ineffektivitet och illojal konkurrens i många sektorer av ekonomin.

Förenta staterna undertecknade år 1996 WTO-avtalet om offentlig upphandling och beviljade därigenom anbudsgivare från 12 avtalsslutande parter (bl.a. gemenskapen i dess helhet) icke-diskriminerande tillträde till den amerikanska marknaden. Landet var vid den tiden tvunget att införa omfattande ändringar i Buy American-rättsakterna för att anpassa sig till WTO-reglerna. Tillämpningsområdet för avtalet är dock tämligen begränsat, vilket innebär att många stora upphandlingar och kontrakt inte omfattas av avtalsreglerna.

Kommissionen känner inte till några amerikanska bestämmelser som medger att ett upphandlande organ begär in anbud från utländska anbudsgivare och därefter ger inhemska leverantörer rätt att inkomma med lägre anbud. Kommissionen står redo att pröva huruvida sådana åtgärder som kan skapa hinder för gemenskapsexportörer i biotekniksektorn eller andra sektorer är förenliga med WTO-reglerna. Den har dock inte mottagit några klagomål från gemenskapsföretag rörande detta.

(2004/C 78 E/0640)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3602/03**från Anne Van Lancker (PSE) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Artikel 51 i den europeiska konstitutionen

I artikel 51 i utkastet till konstitution för Europeiska unionen står det att konfessionella och konfessionslösa organisationer skall vara likställda. Den 21 oktober 2003 hölls det samråd med företrädare för konfessionella livsåskådningar om invandringsproblemet och kampen mot prostitution och handel med människor. Något samråd med konfessionslösa organisationer förekom däremot inte.

1. Kan kommissionen förklara varför de konfessionslösa organisationerna blev utestängda från denna dialog, trots förklaring 11 i Amsterdamfördraget, i vilken religiösa och konfessionslösa organisationer garanteras lika behandling och trots artikel 51 i utkastet till konstitution för Europeiska unionen?
2. Kan kommissionen bekräfta att dialogen med de religiöst inspirerade frivilligorganisationerna omedelbart skall öppnas också för konfessionslösa filosofiska organisationer?
3. Kan kommissionen bekräfta att konfessionslösa filosofiska organisationer framdeles kommer att behandlas på samma sätt som de religiösa organisationerna?
4. Kan kommissionen garantera att dess inställning i denna fråga på inget sätt ger en antydan om hur kommissionen i framtiden kommer att tolka artikel 51?

(2004/C 78 E/0641)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3665/03**från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Konfessionslösa organisationer

Trots artikel 51 i utkastet till konstitution för Europeiska unionen, där det står att konfessionella och konfessionslösa organisationer skall vara likställda konstaterar vi att Europeiska kommissionen hållit samråd med vissa konfessionella livsåskådningar om invandringsproblemet och kampen mot prostitution och handel med människor. Något samråd med konfessionslösa organisationer förekom däremot uppenbarligen inte.

1. Kan kommissionen förklara varför konfessionslösa organisationer, såsom The European Humanist Federation, blev utestängda från denna dialog?
2. Kan kommissionen motivera varför så skett, trots förklaring 11 i Amsterdamfördraget, i vilken religiösa och konfessionslösa organisationer garanteras lika behandling? Förfarandet strider också mot artikel 51 i utkastet till konstitution för Europeiska unionen.
3. Kan kommissionen bekräfta att dialogen med de religiöst inspirerade frivilligorganisationerna omedelbart skall öppnas också för konfessionslösa filosofiska organisationer?
4. Kan kommissionen bekräfta att konfessionslösa filosofiska organisationer framdeles kommer att behandlas på samma sätt som de religiösa organisationerna?
5. Kan kommissionen garantera att dess inställning i denna fråga på inget sätt ger en antydan om hur kommissionen i framtiden kommer att tolka artikel 51 i utkastet till konstitution för Europeiska unionen?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3602/03 och E-3665/03
ingivet av Romano Prodi för kommissionen**

(10 februari 2004)

Kommissionen vill försäkra parlamentsledamoten om att artikel 51 i utkastet till konstitutionellt fördrag, som går under beteckningen "om kyrkors och konfessionslösa organisationers ställning" och som föreskriver en dialog med sådana organisationer, inte förebådar några inskränkningar av de icke-konfessionella organisationernas ställning. Den dialog som omnämns arrangeras redan regelbundet, bl.a. efter Europeiska rådets möten, och har blivit fast praxis som kommer att fortsätta. Kommissionen är inte medveten om något särskilt missnöje med denna dialog från de icke-konfessionella organisationernas sida.

Det möte den 21 oktober 2003 som omtalas av parlamentsledamoten var bara ett informationsmöte inför en konferens som senare skulle hållas i Rom på initiativ av det dåvarande ordförandeskapet i rådet, som också var konferensens organisatör.

Eftersom det italienska ordförandeskapet sökte kontakt med experter från religiösa organisationer för sin konferens i Rom, valde det helt enkelt att utnyttja det tillfälle som gavs när bl.a. dessa organisationer kommit till Bryssel för att delta i ett av de regelbundna dialogmötena.

(2004/C 78 E/0642)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3603/03
från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Ex-militärer från de portugisiska kolonialkrigen – handikapp

Rådet påminde i sin resolution av den 15 juli 2003 (1) om de ansvariga ministrarnas förklaring (Málaga den 8 maj 2003), i vilken det bekräftas att ett av "huvudmålen för nästa årtionde" är att förbättra livskvaliteten för människor med funktionshinder och deras familjer.

Europaparlamentet har även antagit flera resolutioner i detta ämne, bl.a. resolutionen av den 3 september 2003 om kommissionens meddelande "På väg mot en rättsligt bindande FN-konvention för att främja och skydda funktionshindrades rättigheter och värdighet". I denna resolution uppmärksammas även behovet att tillmötesgå behoven hos personer med "dolda" handikapp.

Vid sidan om de allmänna problemen för personer med funktionshinder finns det i Portugal en särskild grupp som inte uppmärksammas på något specifikt sätt. Denna grupp består av ett stort antal före detta portugisiska soldater från kolonialkrigen som pågick mellan 1961 och 1974 i Angola, Moçambique och Guinea-Bissau.

Många av de nästan 800 000 tusen män som ingick i den portugisiska krigsmakten i dessa områden återvände invaliderade eller drabbade av kroniska psykiska störningar efter att ha varit utsatta för traumatiska händelser och stress i det militära. Dessa störningar som benämns posttraumatisk stress är en form av ångest, enligt den handbok om mentala störningar (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) som getts ut av American Psychiatric Association.

Den portugisiska staten försöker uppfylla sina skyldigheter gentemot de personer som ådragit sig handikapp under värnpliktstiden, men den europeiska solidariteten och gemensamma erfarenheten kan även vara till stor nytta för att åtgärda särskilda problem hos dessa medborgare. Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor till kommissionen:

Vilka åtgärder har vidtagits eller vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta inom ramen för Europeiska handikappåret för att särskilt integrera personer med handikapp grundade på deltagande i krig, i synnerhet när det gäller ex-militärer från de portugisiska kolonialkrigen? Vilka åtgärder kan kommissionen rekommendera?

Vilka särskilda åtgärder anser kommissionen att man bör anta, med hänsyn till de "dolda" handikapp i vilka posttraumatisk stress ingår, för att dels råda bot på den bristfälliga informationen om orsakerna till detta handikapp samt dess symptom och konsekvenser, och dels främja rehabilitering och integration av personer med sådana handikapp? Har kommissionen för avsikt att utträta något på detta område?

(¹) EUT C 175, 24.7.2003, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Frågan om integrering av personer som ådragit sig funktionshinder på grund av att de deltagit i krig hör till medlemsstaternas befogenheter.

Kommissionen har dock redan länge främjat funktionshindrades rättigheter och integreringen av dem i samhället och näringslivet. Som exempel kan nämnas Europeiska socialfonden, som ger bidrag till integreringen av funktionshindrade personer på arbetsmarknaden. Andra EU-medel (¹) utnyttjas bland annat till att förbättra infrastrukturerna för hälso- och sjukvård, främja integrering av funktionshindrade i samhället och motverka diskriminering. På grundval av ett förslag från kommissionen har man antagit rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (²). I detta direktiv förbjuds alla former av direkt eller indirekt diskriminering på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Man hoppas också att direktivet ska bidra till att höja den låga förvärvsfrekvensen bland funktionshindrade som kan arbeta. Inom ramen för politiken för yttre förbindelser och utvecklingsbistånd stöder kommissionen initiativ som främjar återintegrering av funktionshindrade i arbetslivet, förbättrar rehabiliteringsmöjligheterna m.m.

För att markera det Europeiska handikappåret 2003 och se till att handikappfrågorna behåller sin politiska vikt i Europa har kommissionen bland annat antagit meddelandet "Lika möjligheter för personer med funktionshinder – En europeisk handlingsplan" (³). Syftet är att skapa en långsiktig och ändamålsenlig strategi för handikappfrågorna i framtiden, med hänsyn till den kommande utvidgningen. I meddelandet föreslås en flerårig handlingsplan vars mål är att senast 2010 integrera handikappfrågor i all berörd EU-politik och att vidta konkreta åtgärder på vissa nyckelområden, för att på detta sätt bidra till att funktionshindrade helt integreras i samhälle och näringsliv.

I samband med genomförandet av folkhälsoprogrammets insatser för information och kunskap om hälsa har kommissionen tillsatt en arbetsgrupp för psykisk hälsa. Syftet är att förbättra den befintliga informationen om psykiska störningar och att utveckla relevanta och praktiskt genomförbara indikatorer för psykisk hälsa. Arbetsgruppen i fråga sammanträdde första gången i november 2003. En särskild grupp har fått i uppdrag att ta fram indikatorer för psykisk hälsa. Forskning om och behandling av posttraumatisk stress omfattas inte av folkhälsoprogrammet.

(¹) Europeiska regionala utvecklingsfonden, gemenskapsprogram för allmän och yrkesinriktad utbildning samt ungdom, gemenskapsinitiativet Equal, program för att motverka diskriminering, program för att bekämpa social utestängning m.m.

(²) EGT L 303, 2.12.2000.

(³) KOM(2003) 650.

(2004/C 78 E/0643)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3604/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Östtimor – katastrofbistånd

Europeiska kommissionen har offentliggjort att den kommer att anslå 2 miljoner euro i humanitärt bistånd för befolkningen i Östtimor i syfte att bekämpa torkan och livsmedelsbristen.

Trots de återuppbyggnadsinsatser som för närvarande pågår kommer nämligen enligt kommissionen 110 000 personer att behöva livsmedelsbistånd under perioden november 2003 till mars 2004.

Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor:

- Vilka konkreta åtgärder innebär detta humanitära bistånd?
- Har man godkänt någon tidsplan för dessa insatser?
- Vilka distrikt kommer att omfattas?
- Vem är den huvudsakliga företrädare för regeringen i Östtimor som ansvarar för distributionen av biståndet?
- Hur har kommissionen för avsikt att följa upp distributionen och användningen av biståndet?
- Finns det möjligheter att öka detta bistånd om det skulle visa sig vara otillräckligt?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Målet med det förbättrade humanitära biståndet är att göra det möjligt att fylla de mest nödvändiga behoven hos drabbade familjer på Östtimor när det gäller deras livsmedelsförsörjning efter översvämningarna och torkan under år 2003.

De huvudsakliga inslagen i biståndet är följande:

- Leverans av livsmedel till 110 000 drabbade människor i höglandsområdena Alieu, Ainaro, Ermera, Bobonaro, Covalima, Baucau, och i de avlägsna och mer isolerade områdena som Oecussi, Lautem and Atauro Island.
- Nödsinsatser för jordbruket (lämpligt och godkänt utsäde av god kvalitet, gödningsmedel och enkla handverktyg) till 8 200 hushåll på landsbygden som drabbats av torka och översvämningar för att möjliggöra ett återupptagande av produktion av grödor under den kommande odlingssäsongen.
- Terapeutisk och kompletterande näringstillförsel till den undernärda befolkningen och distribution av utsäde i områdena Bobonaro, Cova Lima and Liquica.

Insatserna startade i oktober 2003 (insatser för jordbruket) och november 2003 (näring- och livsmedelsbistånd). Varje insats kommer att pågå under sex månader.

Enligt förordningarna om Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd (ECHO) kan bara partner ansvara för genomförandet av det stöd som ECHO har godkänt. Regeringar kan inte väljas till partner.

De organisationer som är ansvariga för genomförandet av stödet är i detta fall de följande:

- Världslivsmedelsprogrammet: Livsmedelsbistånd
- FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO): Jordbruksstöd, och
- Den österrikiska organisationen CARE: Näringshjälp och distribution av säd.

Dessutom avslutar World Vision Germany ett förslag om ett projekt för livsmedelsbistånd vilket troligen kommer att antas i januari 2004.

Även om den inte är direkt ansvarig för genomförandet är regeringen i Östtimor fullt delaktig. Ministeriet för lant- och skogsbruk, arbets- och solidaritetsministeriet, organet för territoriell förvaltning och lokal utveckling, ministeriet för statlig förvaltning och det nationella kontoret för katastrofbekämpning kommer att övervaka genomförandet och delta i varierande omfattning. Av den anledningen har olika överenskommelser slutits eller kommer snart att slutas mellan regeringen och dess ECHO-partner.

ECHO kommer att övervaka genomförandet av projektet genom sin tekniska assistent som är baserad i Bangkok och ansvarar för Laos, Indonesien och Östtimor och som kommer att företa flera övervakningsbesök på plats under projektets genomförande. Den ansvarige tjänstemannen i Bryssel planerar en tjänsteresa under första kvartalet under 2004.

Fördelningen av medel genom ECHO-medel är grundad på de humanitära behoven. Om det finns behov av brådskande humanitära insatser vid slutet av genomförandet av de pågående projekten skulle ECHO kunna överväga att öka stödet till Östtimor. Detta är emellertid för närvarande osannolikt.

(2004/C 78 E/0644)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3608/03

**från Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI),
Marco Cappato (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI),
Benedetto Della Vedova (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Greklands kränkning av den Çamëria-albanska minoritetens rättigheter

I juni 1944 jagades 44 000 muslimska albaner med våld bort från provinsen Çamëria, anklagade för samarbete med de nazistiska och fascistiska ockupationsmakterna. Detta utgjorde epilogen till folkmordet på denna befolkningsgrupp, som också fick se sin fasta och lösa egendom konfiskerad (jord, bostäder, boskap och möbler).

Den ortodoxa albanska befolkning som blev kvar i Çamëria har inga rättigheter erkända av EU, varken rätten att betraktas som en etnisk och språklig minoritet eller rätten att lära sig albanska i albanska skolor, vilka är förbjudna i Grekland.

Det enda sättet att skapa uppriktiga och vänskapliga förbindelser mellan olika invånare och länder är att ge de två minoritetsgrupperna, i Grekland och i Albanien, en likvärdig politisk och juridisk ställning.

Vad tänker kommissionen göra för att den muslimska albanska minoritet som jagades bort från Çamëria skall kunna återvända till sina ursprungstrakter och få tillbaka sin egendom och få ersättning för det som gått förlorat?

Vad tänker kommissionen göra för att se till att den ortodoxa albanska befolkning som blivit kvar kan använda albanska i offentliga sammanhang och ges oinskränkta medborgerliga rättigheter i Grekland, i likhet med den grekiska minoriteten i Albanien?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(3 februari 2004)

Kommissionen känner till att en del etniska albaner hävdar att deras rättigheter inte till fullo respekteras i Grekland. Detta gäller bl.a. i fråga om egendom som konfiskerades i slutet av andra världskriget.

Kommissionen anser att det huvudsakligen rör sig om bilaterala frågor som det är Albanien och Greklands sak att lösa. Den vill dock påpeka att en viss utveckling i positiv riktning kunde noteras under 2003. Det anordnades möten på hög nivå (mellan premiärministrarna Fatos Nano och Kostas Simitis) bl.a. i syfte att behandla sådana frågor som giltigheten hos "krigslagen" (som infördes av Grekland och efter vad som uppgivits tillämpades gentemot etniska albaner), etniska albaners möjligheter att hävda sina anspråk i grekiska domstolar samt de grekiska domstolarnas sätt att behandla sådana ärenden. Kommissionen noterar att Fatos Nano under ett sammanträde i det albanska parlamentet (den 15 maj 2003) förklarade att den albanska regeringen anser att det inte längre föreligger något "krigstillstånd", detta eftersom de två länderna den 21 mars 1996 undertecknade ett vänskaps- och samarbetsavtal. Han slog fast att "krigstillståndet" hör det förgångna till. Sali Berisha, ledare för demokratiska partiet (det största oppositionspartiet), förklarade vid samma tillfälle att det inte föreligger något "krigstillstånd" mellan Grekland och Albanien. Detta måste anses som steg i rätt riktning, även om frågan om konfiskerad egendom fortsätter att utgöra ett tvisteämne.

Kommissionen kommer att fortsätta att följa utvecklingen och att uppmuntra till fortsatt dialog mellan Aten och Tirana för att parterna skall kunna finna en rättvis lösning på de frågor som fortfarande är olösta.

(2004/C 78 E/0645)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3611/03

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Legalisering av invandringen

Kommissionsledamoten med ansvar för rättsliga och inrikes frågor uppgav nyligen att lagstiftningen om en legalisering av invandringen – i vilken man endast kunnat notera framsteg i frågorna om familjeåterförening och ställning för långvarigt boende – alltid stöter på stora svårigheter inom rådet.

Kan kommissionen uppge vilka frågor som dessa svårigheter gäller, samt vilka stater som är skyldiga till dröjsmålen med denna fråga som är så allvarlig och av så avgörande betydelse med tanke på att dussintals invandrare ständigt dör längs unionens sydkuster?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

För att genomföra Amsterdam-fördraget och den uppgift som gavs i Tammerfors har kommissionen lagt fram flera förslag till direktiv om tredjelandsmedborgares rätt till inresa och villkor för vistelse.

Dessa förslag måste antas enhälligt, trots att nuvarande nationella lagstiftning vad gäller vissa tredje länder varierar stort. Dessa faktorer måste beaktas.

Vid Europeiska rådets möten i Sevilla den 21–22 juni 2002, i Thessaloniki den 19–20 juni 2003 och i Bryssel den 12 december 2003 betonades behovet av att påskynda lagstiftningsarbetet för att genomföra det program som antogs i Tammerfors, särskilt vad gäller utvecklingen av en gemensam europeisk politik om asyl- och invandringsfrågor.

Vissa framsteg har dock redan gjorts:

- Beträffande lagstiftningen på området för laglig invandring antog rådet den 22 september 2003 rådets direktiv nr 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening ⁽¹⁾ och den 25 november 2003 direktivet om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning ⁽²⁾.
- Ett förslag till direktiv om rätt till inresa och vistelse för studenter och volontärer lades fram den 7 oktober 2002 ⁽³⁾ och det finns förhoppningar om att det kommer att antas under det första halvåret 2004. Kommissionen lade i januari 2004 fram ett förslag om rätt till inresa och vistelse för forskare.
- Kommissionen beklagar att dess förslag till ett direktiv om rätt till inresa och vistelse för ekonomiska migranter, trots ovannämnda förklaringar från Europeiska rådet, ännu inte har antagits av rådet, varför kommissionen kommer att inleda en omfattande debatt i denna fråga under 2004.
- Beträffande nuvarande höga migrationstryck på EU:s sydliga yttre gränser hänvisar kommissionen till svaret på den skriftliga frågan E-2347/03 från Camilo Nogueira Roman ⁽⁴⁾. Vidare skall det noteras att kommissionen i september 2003 lade fram den slutliga rapporten om genomförbarhetsundersökningen av kontrollen av unionens sjögränser. Den 27–28 november 2003 antog rådet ett åtgärdsprogram för att bekämpa illegal invandring via medlemsstaternas sjögränser.

- Kommissionen kommer under 2004 att lägga fram en undersökning om kopplingen mellan laglig och illegal invandring. Potentiella incitament och faktorer som kan påverka kommer att undersökas och hänsyn kommer att tas till medlemsstaternas erfarenheter och ställningstaganden vad gäller att reglera illegal invandring.

(¹) EUT L 251, 3.10.2003.

(²) EGT C 240 E, 28.8.2001.

(³) EUT C 45, 25.2.2003.

(⁴) EUT C 70 E, 20.3.2004, s. 88.

(2004/C 78 E/0646)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3620/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Tillämpning av matematisk typmetod vid uppdragsgivning i samband med offentliga arbeten

Kommissionen har, enligt det svar jag fick på min tidigare fråga om tillämpningen av en matematisk typmetod i Grekland (H-0097/2003⁽¹⁾), sändt en skrivelse till de grekiska myndigheterna för att få upplysningar om denna typmetod och dess exakta innehåll. Enligt nya uppgifter som förekommit i offentligheten har ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten nu avskaffat den matematiska typmetoden när det gäller större arbeten. Man fortsätter emellertid att tillämpa den på mindre arbeten, vilket innebär att den monopolliknande situation som uppstått inom byggbranschen i samband med offentliga arbeten fortsätter, och att man nu dessutom kan konstatera förekomst av karteller.

Med tanke på ovanstående frågor jag:

1. Har de grekiska myndigheterna meddelat kommissionen om den matematiska typmetodens tidigare och nuvarande funktion?
2. Är tillämpningen av denna matematiska typ förenlig med gemenskapsrätten?
3. Ämnar kommissionen göra en ny granskning av denna matematiska typ? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta med anledning av klagomålen om bedrägerier i anslutning till den?
4. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta om de här uppgifterna som jag hänvisar till visar sig vara riktiga, det vill säga att det här rör sig om skev konkurrens?
5. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta med anledning av den rättsliga ram som gäller i Grekland idag, en ram som leder till att oligopol uppstår på marknaden för offentliga arbeten?

Har kommissionen för avsikt att utöver ett slopande av den matematiska typmetoden även kräva att denna ersätts med en rättslig ram som ger möjlighet till insyn och som hindrar kränkningar av alla former av fri och sund konkurrens när det gäller uppdragsfördelning och utförande av offentliga arbeten?

(¹) Skriftligt svar, 11.3.2003.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Det är enligt domstolens rättspraxis inte i sig ett brott mot gemenskapsrätten att använda ett matematiskt kriterium för upptäckt av onormalt låga anbud, vilket kommissionen redan sagt i sitt svar på den muntliga frågan H-0097/03 som frågeställaren ställde under frågestunden i parlamentet i mars 2003 (¹) (se målen C-285/99 och C-286/99). Däremot framgår det av rättspraxis att en anbudsgivare vars anbud av matematiska eller andra skäl anses onormalt lågt skall kunna lägga fram alla bevis som han eller hon tycker är relevanta för att kunna motivera sitt anbud. I så fall måste den upphandlande myndigheten granska alla handlingar innan den bestämmer sig för att avslå eller anta anbudet.

Efter klagomål har kommissionen haft anledning att granska om det grekiska systemet för upptäckt av onormalt låga anbud är förenligt med gemenskapsrätten, och därför har den flera gånger vänt sig till de grekiska myndigheterna för att klargöra situationen. Ärendet diskuterades även vid paketmötet i Athen den 23–24 oktober 2003 om gemenskapsrättens tillämpning på offentlig upphandling i Grekland.

Av kommissionens granskning framgick det att den grekiska lagstiftningen medgav att onormalt låga anbud motiverades endast i vissa begränsade fall och att det dessutom fanns en kategori benämnd "exceptionellt onormalt låga anbud" som inte fick motiveras alls. Kommissionens ansvariga avdelningar ansåg att sådan lagstiftning med tillhörande förvaltningspraxis stred mot rådets direktiv 93/37/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandena vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för bygg- och anläggningsarbeten^(?) och mot domstolens rättspraxis.

Efter de bilaterala kontakterna ändrade de grekiska myndigheterna sin lagstiftning och avskaffade kategorin "exceptionellt onormalt låga anbud". De godtog även att anbudsgivare vars anbud bedömts som onormalt låga enligt den matematiska formeln trots det skall få motivera sina anbud.

Den matematiska metoden har alltså inte avskaffats, vilket man skulle kunna tro om man läser tidningarna, men de upphandlande myndigheternas tillämpning av den har ändrats så att den skall överensstämma med gemenskapsrätten.

Kommissionen övervakar att de nya nationella bestämmelserna om den matematiska metoden, i synnerhet för upptäckt av onormalt låga anbud, tillämpas på ett sätt som är förenligt med gemenskapsrätten.

När det gäller påståendena om karteller i byggsektorn förfogar kommissionen för närvarande inte över några fakta som gör att den kan dra slutsatsen att det råder en strukturell situation som strider mot unionens konkurrensregler. Därför vill kommissionen gärna ta del av all information som frågeställaren har och som tyder på fusk i offentlig upphandling.

(¹) Skriftligt svar, 11.3.2003.

(²) EGT L 199, 9.8.1993.

(2004/C 78 E/0647)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3621/03

från **Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Förekomst av clophen i livsmedel framställda på skilda håll i Grekland

Enligt offentliggjorda resultat från en undersökning som utförts vid Atens universitet och forskningscentralen Demokritos har man konstaterat förekomsten av clophen i mjölk som producerats på olika håll i Grekland, bland annat i Kozani och Aspropirgos.

Att clophen förekommer i livsmedel är farligt. Områdena i fråga är industriområden och utsläpp av clophen har konstaterats i det förflutna. Mot bakgrund av detta frågar jag kommissionen:

1. Har relevanta kontroller utförts av behöriga myndigheter i ovannämnda områden?
2. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att undersöka förekomsten av clophen i livsmedel som framställs i ovannämnda områden?
3. Kommer ett särskilt program att lanseras? Om så är fallet, när kommer man att börja genomföra det? Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta, med tanke på att om clophen konstateras förekomma i livsmedel så innebär det en allvarlig hälsorisk för konsumenterna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Kommissionen känner inte till de offentliggjorda slutsatserna av forskning utförd vid Atens universitet och forskningscentret Demokritos om förekomsten av polyklorerade bifenyler (PCB) i mjölk som producerats i olika regioner i Grekland.

Därför kan kommissionen för närvarande inte ge något svar på frågorna om denna undersökning.

Kommissionen har begärt denna rapport av de behöriga myndigheterna i Grekland och kommer att kunna besvara parlamentsledamotens frågor efter att ha mottagit rapporten.

(2004/C 78 E/0648)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3622/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Kostnader för "gratis" utbildning i Grekland

Enligt en undersökning som redovisats för i grekisk press uppgick de privata sammanlagda kostnaderna för utbildning i Grekland 2002 till 1,77 miljarder euro, ett belopp som motsvarar 2,8 procent av grekernas sammanlagda privata utgifter och 1,2 procent av landets bruttonationalinkomst. Det här astronomiska beloppet avser avgifter som betalats till privata skolor, dels för extra stödlektioner (vid de i Grekland så välkända skolorna som kallas "frondistiria") i ämnen som de allmänna skolorna erbjuder undervisning i, dock inte i tillräcklig mån för de elever som önskar komma in vid grekiska universitet, och dels för den privatundervisning i främmande språk som ges vid dessa "frondistiria".

Finns det uppgifter om i vilken mån detta system med privata stöds skolor är utbrett i unionens övriga länder? I vilka andra länder i unionen är stöds skolor så här vanliga och kostnaderna för privat stödundervisning så höga per person som i Grekland? Förfogar kommissionen över uppgifter om det här fenomenets expansion i Grekland under de senaste 20 åren – ett fenomen som utgör en enorm belastning för alla grekers familjebudget, inte minst med tanke på att grekerna tjänar minst i hela unionen och inkomsten per capita bara med ett nödrop når upp till 67 procent av medeltalet i gemenskapen?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen har tillgång till Eurostats undersökning av hushållens utgifter, där uppgifter om hushållens utgifter för utbildning ingår. Denna sänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat. Den senaste undersökningen gäller 1999. I utbildningsutgifterna ingår hushållens sammanlagda utgifter för utbildning, dvs. både utgifter som rör den allmänna skolan för t. ex. skolböcker och utgifter för privatskolor och privatundervisning. Det finns emellertid inga uppgifter om enbart utgifterna för privata utbildningsinstitutioner.

Uppgifterna för 1999 visar att hushållens utgifter för utbildning i Grekland utgör 2,4% av hushållens utgifter, vilket är tre gånger mer än genomsnittet i Europeiska unionen och högre än i alla andra medlemsstater.

Uppgifterna gäller hushållens sammanlagda utgifter för utbildning och det finns mycket få uppgifter om utgifter för enbart privatundervisning. I Frankrike uppgår marknaden för privatundervisning ("cours particuliers") till 1,4 miljarder euro (0,2% av hushållens utgifter) och i Tyskland uppskattas "Nachhilfe" uppgå till över 1 miljard euro (0,1% av hushållens utgifter). I hela Europeiska unionen uppskattas privatundervisning svara för mindre än 0,5% av hushållens utgifter. I Grekland tycks siffran vara högre än 2%.

För att tolka dessa uppgifter korrekt är det viktigt att komma ihåg att de inte gäller hela den privata sektorns utgifter, som t. ex. skulle omfatta privata företags utgifter för utbildning, och att de inte heller ger någon fingervisning om utbildningsutgifternas andel av bruttonationalprodukten (BNP). Kommissionen analyserade frågan om utbildningsinvesteringar i sitt meddelande från januari 2003 "Effektiva utbildningsinvesteringar: en nödvändighet för EU" ⁽¹⁾. I detta meddelande finns mer information om de totala investeringar som görs i medlemsstaterna av både den offentliga och den privata sektorn.

Kommissionen har ingen närmare information om motsvarigheten till "frondestiria" i övriga medlemsstater. De uppgifter som finns när det gäller Grekland tyder emellertid på att "frondestiria" har ökat i betydelse under det senaste decenniet. Detta måste även ses mot bakgrund av att allt fler genomgår gymnasie- och universitetsutbildning.

Statistik från Eurostat tyder på att hushållens utgifter för utbildning i Grekland i absoluta tal mer än fördubblades mellan 1988 och 1999. Mätt som andel av hushållens utgifter ökade utbildningsutgifterna med 50 % från 1988 till 1999 (från 1,6 till 2,4 %). De uppgifter som redovisats i grekiska tidningar rörande hushållens utgifter för utbildning 2002 visar att det faktiskt kan ha skett en ytterligare ökning sedan 1999.

⁽¹⁾ KOM(2002) 779 slutlig.

(2004/C 78 E/0649)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3626/03

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Öppnandet av arbetsmarknaden i medlemsstaterna

I anslutningsfördragen med kandidatländerna har det avtalats om övergångsåtgärder för hur unionsmedborgare från de nya medlemsstaterna skall få tillträde till arbetsmarknaden i de nuvarande medlemsstaterna.

Medlemsstaterna har möjlighet att öppna sin egen arbetsmarknad tidigare än vad det avtalats om.

Detta kan leda till att situationen i högsta grad varierar från medlemsstat till medlemsstat, något som kan snedvräta konkurrensen för företagen.

Tycker kommissionen inte att det vore önskvärt med någon form av samordning av medlemsstaternas synsätt i denna fråga? Har kommissionen för avsikt att påta sig en samordnande roll härvidlag?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Enligt de övergångsbestämmelser som föreskrivs i anslutningsfördraget gäller inte den fria rörligheten för arbetstagare enligt gemenskapslagstiftningen under de första två åren efter de nya medlemsstaternas anslutning. Tillträdet till de nuvarande medlemsstaternas arbetsmarknader kommer att regleras av den nationella lagstiftningen och politiken i dessa stater samt i de bilaterala avtal de kan ha med de nya medlemsstaterna. Detta innebär att de unionsmedborgare från de nya medlemsstaterna som vill arbeta i EU kan komma att behöva arbetstillstånd under övergångsperioden, beroende på den nationella lagstiftningen i det EU-land där de vill arbeta. Vissa medlemsstater har meddelat att de avser att fullt ut öppna sina arbetsmarknader för arbetstagare från alla nya medlemsstater. Andra nuvarande medlemsstater har för avsikt att ge ett mer begränsat tillträde, vilket kommer att variera beroende på vilken av de nya medlemsstaterna det gäller. Övergångsbestämmelserna gäller inte för Cypern och Malta.

Kommissionen anser att ett sådant arrangemang ger de nuvarande medlemsstaterna möjlighet att fortsätta tillämpa gällande bestämmelser gentemot var och en av de nya medlemsstaterna. När det gäller en eventuell snedvridning av konkurrensen är därför ingen försämring av den nuvarande situationen att vänta i detta avseende. Enligt bestämmelserna i anslutningsfördraget skall kommissionen dessutom före utgången av tvåårsperiod som följer efter anslutningsdatumet lägga fram en rapport för rådet om hur övergångsbestämmelserna fungerat.

Kommissionen anser att medborgarna i både de nuvarande och de nya medlemsstaterna bättre skulle kunna förstå de konsekvenser utvidgningen har på detta område om de nuvarande medlemsstaterna i god tid informerar om sina beslut om vilken nationell lagstiftning som de kommer att tillämpa. Kommissionen kommer att nära följa hur bestämmelserna i anslutningsfördraget genomförs på detta område.

(2004/C 78 E/0650)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3627/03

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Tillträde till arbetsmarknaden för nya unionsmedborgare och icke-unionsmedborgare

Den 1 maj 2004 utvidgas EU med tio nya medlemsstater. Det har avtalats om övergångsåtgärder för tillträde till arbetsmarknaden. Medlemsstaterna kan vara mera flexibla och öppna sin egen arbetsmarknad tidigare än vad det avtalats om.

Som kommissionen vet har somliga länder bilaterala avtal med tredje länder om till exempel att personer från dessa länder skall få komma in på arbetsmarknaden för att utföra säsongsarbete.

Anser inte kommissionen det vore logiskt att medborgarna i de nya medlemsstaterna — från och med den 1 maj 2004 — åtminstone skulle få tillträde till arbetsmarknaden på samma villkor som vissa icke-unionsmedborgare på grundval av bilaterala avtal om utförandet av säsongsarbete?

Har kommissionen för avsikt att föreslå någon åtgärd för att diskriminering mellan (nya) unionsmedborgare och icke-unionsmedborgare skall kunna undvikas?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Kommissionen vill uppmärksamma frågeställaren på den princip om "gemenskapspreferens" i fråga om den fria rörligheten för arbetstagare som ingår i bestämmelserna i anslutningsakten. Trots den övergångsperiod som parlamentsledamoten nämner "skall de nuvarande medlemsstaterna, under varje period när nationella överenskommelser tillämpas, förtursbehandla arbetstagare som är medborgare i medlemsstaterna i förhållande till arbetstagare som är medborgare i tredje land i fråga om tillträde till deras arbetsmarknader".

Efter anslutningen får unionsmedborgare från de anslutande medlemsländerna därför inte omfattas av mindre fördelaktiga bestämmelser än dem som tillämpas på medborgare i tredjeländer. Kommissionen kommer att följa denna fråga noggrant och vidta lämpliga åtgärder i sådana fall där det rapporteras att nya unionsmedborgare diskrimineras i förhållande till icke-unionsmedborgare.

(2004/C 78 E/0651)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3631/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Samråd med välgörenhetsorganisationer med avseende på förslaget om att införa mervärdesskatt på posttjänster

Som kommissionen redan känner till kommer förslaget om att införa mervärdesskatt på posttjänster⁽¹⁾ att få allvarliga ekonomiska konsekvenser för välgörenhetsorganisationerna. Vilken form av samråd har kommissionen genomfört med välgörenhetsorganisationerna, särskilt de irländska, om konsekvenserna av denna åtgärd, innan den lade fram sitt förslag i maj 2003? På vilket sätt har kommissionen tagit hänsyn till resultatet av eventuella samråd i sitt slutliga förslag?

⁽¹⁾ KOM(2003) 234).

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Kommissionen genomförde en lång samrådsprocess innan den lämnade sitt förslag om posttjänster. Kommissionen önskar försäkra parlamentsledamoten om att välgörenhetsorganisationer så väl som andra användare av direktreklam i själva verket blev konsulterade. Irländska välgörenhetsorganisationer var representerade i denna process. Redan i mitten av år 2000 diskuterade kommissionstjänstemän effekterna av att införa mervärdesskatt inom postsektorn med Europeiska mervärdesskattekommittén (i vilken det irländska cancersällskapet Irish Cancer Society är medlem) så väl som med andra grupper och organ som representerar postkunder. Som ett resultat av dessa konsultationer inkluderade kommissionen i sitt förslag en möjlighet att tillämpa en reducerad skattesats (som Irland angav till 5 %) och lät denna möjlighet omfatta också direktreklam, vilket är intressant för välgörenhetsorganisationer. Den möjlighet som gavs medlemsstaterna att införa en reducerad skattesats kommer, tillsammans med besparingarna till följd av rätten att dra av kostnader för offentliga postoperatörer, att kraftigt neutralisera en eventuell höjning av postavgifterna.

(2004/C 78 E/0652)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3632/03
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Uttalanden om EU:s sammanhållningspolitik av rådgivaren till kommissionens ordförande Romano Prodi

André Sapir, som är rådgivare till kommissionens ordförande Romano Prodi, uttryckte nyligen i Barcelona något som i Spanien, Italien, Portugal, Nederländerna, Storbritannien, Irland och Tyskland numera tycks vara en utbredd åsikt, nämligen att sammanhållningspolitiken säkert varit nyttig, men att målet nu är att skapa tillväxt. Han sa även att om sammanhållningspolitiken skulle finnas kvar borde den koncentreras till de olika staterna som sådana, och inte till de regioner som har lägst inkomst per invånare.

Vilken räckvidd och betydelse har dessa uttalanden av en person, som i sin egenskap av Romano Prodis rådgivare inte drar sig för att nedvärdera principen att regionerna skall ha företräde som samtalspartner när det gäller tillämpningen av gemenskapspolitiken, och klassificerar den som en politisk åsikt bland andra? Vem tillåter Prodis högra hand att som rådgivare säga att det är ekonomiska och inte politiska grunder som ligger bakom tanken att man skall koncentrera projekten till de olika länderna och inrikta dem på tillväxt i de rikaste och mest industrialiserade zonerna, när man därigenom marginaliserar områden som skulle kunna ha hög utvecklingspotential om de strukturella klyftor som skapats genom staternas och EU:s negativa politik kunde överbryggas?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Parlamentsledamoten syftar i sin fråga på ett uttalande som André Sapir gjorde i en intervju som publicerades i El País i början av november 2003. Intervjun gjordes i samband med ett seminarium på IESE Business School, där André Sapir presenterade en rapport från den oberoende undersökningsgrupp som inrättats på initiativ av kommissionens ordförande Romano Prodi och i vilken Sapir var ordförande. Hans uttalande återspeglade de åsikter som framkommer i rapporten snarare än ordförande Prodis eller kommissionens åsikter. Faktum är att det på framsidan av rapporten står att den endast innehåller den oberoende gruppens åsikter och inte nödvändigtvis överensstämmer med Europeiska kommissionens uppfattning.

(2004/C 78 E/0653)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3645/03

**från Salvador Jové Peres (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Avtal mellan Europeiska unionen och Marocko

Vi den konferens i Almería den 24 oktober 2003 medgav en tjänsteman från kommissionen att mängden frukt och grönsaker som importerats till de europeiska marknaderna från Marocko vid upprepade tillfällen har överskridit de mängder som fastställs i associeringsavtalet. Tjänstemannen medgav i synnerhet att marockanska tomater och squash införts till Europa i kvantiteter som överskridit de tillåtna kvoterna. Enligt pressen sa han att den nya kvoten för squash som förhandlats med Marocko inte är någon nyhet och inte heller utgör något hot för producenterna i sydöstra Spanien eftersom Marocko redan har infört dessa mängder tidigare illegalt, och effekterna på marknaderna kommer därför att bli omärkbara.

Om kommissionen kände till att importkvoterna överskreds, varför ingrep den inte? Hur kommer man att kontrollera efterlevnaden av kvoterna efter det att associeringsavtalet EU-Marocko förnyats? Om kvoterna överskrids, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta?

(2004/C 78 E/0654)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3646/03

**från Salvador Jové Peres (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Avtal Europeiska unionen och Marocko

Vid rådet (jordbruk) i mars och december 1997 tydliggjorde man behovet av att beakta, i samband med att gemenskapens ståndpunkt i förhandlingar med tredje land fastslås, jordbruksmarknadens egenskaper och återverkningarna av eftergifterna som gjorts på denna marknad samt behovet av att utveckla en övergripande och sammanhållen strategi för detta, man uppmanade kommissionen att regelbundet göra en analys av handelssituationen för jordbruksprodukter och i synnerhet effekterna av preferenssystemen för import av dessa produkter till gemenskapen och man betonade behovet att ha tillgång till en studie av de effekter som de eftergifter som görs gentemot tredje länder eller grupper av tredje länder och de fördelar som Europeiska unionen skulle dra av dessa, innan riktlinjer för förhandlingarna antas och enskilda åtgärder som innebär eftergifter för jordbruksprodukter?

Har kommissionen genomfört de konsekvensstudier som rådet begärde för att fastslå gemenskapens ståndpunkt i förhandlingarna med Marocko? Skulle kommissionen kunna översända dem? Vilken är den tidsplan som kommissionen har för att lägga fram den konsekvensanalys av associeringsavtalet med Marocko som begärts av rådet?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3645/03 och E-3646/03
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(30 januari 2004)

Kvoterna inom ramen för det avtal om import av jordbruksprodukter som nyligen ingicks med Marocko har fastställts på grundval av de traditionella handelsflödena. Marocko har överskridit de i associeringsavtalet fastställda kvoterna för export till gemenskapen av zucchini. Detta har dock inte vållat några störningar på gemenskapsmarknaden och det har inte heller inkommit några klagomål varken från ekonomiska aktörer eller medlemsstater. De relevanta uppgifterna om importen till gemenskapen har dessutom regelbundet lagts fram för förvaltningskommittén för frukt och grönsaker. Kommissionen ansåg det inte nödvändigt att vidta några åtgärder, eftersom det inte fanns några misstankar om bedrägerier eller några andra betänkligheter. Överskridandet av kvoterna hade enbart att göra med en ökning i efterfrågan på zucchini i gemenskapen.

En konsekvensstudie genomfördes under 1997. Under 2002 gjorde rådet en formell framställning till kommissionen om att denna skulle skaffa fram ytterligare en studie om konsekvenserna av liberaliseringen av handeln med jordbruksprodukter från södra Medelhavsområdet för de bilaterala jordbruksförhandlingarna. Det finns en hänvisning till denna studie i slutsatserna från mötet i Neapel den 2–3 december 2003 mellan Europa–Medelhavsområdets utrikesministrar. Studien färdigställdes nyligen och finns tillgänglig på (www.femise.org).

Kommissionen är till fullo medveten om att handeln med produkterna från södra Medelhavsområdet är ett känsligt ämne. Den underrättar därför regelbundet de berörda aktörerna om den aktuella situationen, i samband med möten i de olika förvaltningskommittéerna och rådgivande kommittéerna samt via de olika rådsarbetsgrupperna.

(2004/C 78 E/0655)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3647/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Breddning och fördjupning av floden Maas norr om Maastricht försenas till följd av besvär mot omtvistad grustäkt

1. Nederländerna har beslutat att inte längre bekämpa de upprepade översvämningarna i området kring floden Maas längsmed gränsen mellan Nederländerna och Belgien norr om Maastricht på det traditionella sättet, som består i att höja vallarna, utan i stället få bukt med det periodiskt inträffande högvattnet genom att fördjupa och bredda flodfåran och området strax runtom den. Känner kommissionen till att detta beslut öppnar utsikter till en mera hållbar skötsel av naturen?
2. Kan kommissionen bekräfta att detta projekt som berör floden Maas i gränstrakterna och går löst på 450 miljoner euro blivit försenat, eftersom kommissionen vill ha ett öppet anbudsförfarande medan Nederländerna önskar ett underhandsavtal, där utvinning av 50 miljoner ton grus skall ingå som ett led i att privata företag i regionen skall delta i finansieringen på ett sådant sätt att inga kontanta medel utväxlas?
3. Riktas sig besvären från kommissionens sida mot att det i verksamhetstillståndet tagits med en bestämmelse om att sådana företag, som redan tidigare i detta område velat anlägga landskapsförfulande djupa grustag med stillastående vatten utmed stränderna, beviljas rätt till grustäkt i kommersiell skala, eller är det en fråga om att stora allmänna arbeten inte får anknytas till samarbete mellan den offentliga och den privata sektorn?
4. Kommer kommissionens tillvägagångssätt i frågan att leda till högre kostnader för nederländska staten eller till att andra än de företag som redan verkar i trakten måste beviljas rätten till grustäkt där?
5. Vem skall stå för kostnaderna för de stora skador på bostäder, företag, allmänna områden och jordbruksmarker i händelse av översvämningar under den tid då arbetet måst inställas till följd av ingripanden från kommissionens sida?
6. Vad gör kommissionen för att arbetet skall kunna utföras snabbt, till lägsta möjliga kostnad och på ett miljösävarigt sätt?

Källa: TV-aktualitetsprogrammet *Nederland 1*, kl. 08.00, den 26 november 2003.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar*(29 januari 2004)*

1. Kommissionen känner till Grensmaas-projektet för miljöutveckling, grusutvinning och översvämningsskontroll. Kommissionen känner också till att projektet bland annat innebär att floden Maas kommer att muddras.
2. Med stöd av ett stort antal klagomål har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande angående Grensmaas-projektet. En formell underrättelse sändes till den nederländska regeringen den 2 maj 2003. I denna formella underrättelse förklarar kommissionen att förhållandet mellan de nederländska myndigheterna och de företag som skall utföra arbetet inom ramen för Grensmaas-projektet motiverar att ett offentligt byggtreprenadkontrakt ingås enligt bemärkelsen i EU:s gällande direktiv om offentlig upphandling. Ett sådant kontrakt bör därför tilldelas i enlighet med EU:s lagstiftning. Kommissionen har inga uppgifter som tyder på att Grensmaas-projektet har försenats på grund av det pågående överträdelseförfarandet. Tillgänglig information tyder snarare på att detta projekt beräknas bli klart 2022, och att de behöriga myndigheterna inte räknar med att arbetet kommer att inledas före 2005. Ett anbuds förfarande enligt EU:s lagstiftning om offentlig upphandling tar vanligen inte mer än sex månader.
3. Som nämnts i punkt 2 är kommissionen tveksam till tillvägagångssättet när arbetet i fråga lades ut på entreprenad. I nämnda formella underrättelse påpekar kommissionen att Grensmaas-projektet kräver ett offentligt byggtreprenadkontrakt som bör tilldelas i enlighet med EU:s direktiv om offentlig upphandling. Kommissionen betonar dessutom att även om kontraktet skulle betraktas som en koncession bör det tilldelas den privata parten i enlighet med EU:s lagstiftning, dvs. i full överensstämmelse med fördragets principer om icke-diskriminering, öppenhet och lika behandling. Detta innebär att alla upphandlande organ måste anordna öppna anbuds förfaranden genom att offentliggöra dem på lämpligt sätt.
4. Kommissionen har inte tillgång till några specifika uppgifter som gör att den kan besvara denna fråga. Syftet med anbuds förfaranden är dock att garantera att offentliga kontrakt tilldelas den som har lämnat in det bästa anbudet, dvs. att garantera bättre, och inte sämre, valuta för skattepengarna.
5. Kommissionen hänvisar här till svaret på punkt 2 och betonar att eventuella förseningar på grund av det pågående överträdelseförfarandet inte kan anses bero på kommissionen. Artikel 226 i EG-fördraget föreskriver sådana förfaranden när en medlemsstat inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt EG-fördraget. Medlemsstaten i fråga har därför ansvar för följderna av denna underlåtenhet.
6. Sedan den formella underrättelsen skickades har kommissionen redan sammanträtt med de nederländska myndigheterna två gånger för att hitta en lösning enligt lagen om offentlig upphandling och tagit vederbörlig hänsyn till projektets betydelse. Ytterligare kontakter kommer att tas inom en snar framtid.

(2004/C 78 E/0656)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3648/03**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen***(9 december 2003)*

Ämne: Kraven från den internationella godsbefordran per järnväg på att de nationella säkerhetssystemen för järnvägstrafik skall ersättas med det europeiska tågkontrollsystemet (European Train Control System, ETCS) som europeisk standard

1. Kan kommissionen bekräfta att den i sin strävan efter tillväxt för internationella företag inom godsbefordran per järnväg utgår från att det nya säkerhetssystemet för järnvägstrafik, ETCS, allmänt skall börja tillämpas åtminstone på de bansträckor som överskrider riksgränserna och på de första internationella korridorerna som skall gå genom medlemsstaterna och ställas till förfogande för sådan befordran?
2. Hur ser kommissionen på ett uttalande från direktören för det privata järnvägsföretaget "Shortlines" i den nederländska tidningen "Rotterdams Dagblad" av den 21 november 2003, där direktören ger uttryck för sina farhågor för att kraftiga skyddsåtgärder kommer att sättas in till förmån för att de gamla separata säkerhetssystemen skall få finnas kvar i medlemsstaterna, såsom ATB i Nederländerna, Memor i Belgien och Indusi i Tyskland samt förespråkar ett katastrofscenari för den händelse att den utrustning som behövs för att de olika säkerhetssystemen skall kunna anpassas efter varandra inte skulle finnas färdig att tillgå i tid?

3. Vilka merkostnader skulle det medföra per medlemsstat om man redan på förhand, i slutskedet av de nuvarande säkerhetssystemens ekonomiska livslängd eller avskrivningsperiod, skulle övergå till ETCS?
4. Kommer medlemsstaterna, i sin egenskap av att vara förvaltare av järnvägsinfrastrukturen, att bära kostnaderna för dessa investeringar? I vilka fall kommer dessa kostnader helt eller delvis att föras över på de berörda företagen eller kommer de att betalas av de transeuropeiska nätverken?
5. Har kommissionen räknat med att förnyelsearbetet inte kommer att hinna slutföras inom den tidsperiod som kommissionen avsett och att det förefaller bli en fråga på lång sikt när ett enhetligt säkerhetssystem skall finnas att tillgå? Vilka kommer följderna i så fall att bli? Hur hanterar kommissionen då denna realitet?

Källa: den nederländska tidningen "Rotterdams Dagblad" av den 21 november 2003.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionens insatser för att främja godstransporter med järnväg i Europa inriktas inte bara på en harmonisering av trafikstyrningssystemen, utan också på säkerhetsaspekter och den övergripande lagstiftningen på järnvägsområdet.

1. Säkerheten inom dagens järnvägsnät bygger på signalsystem, varav vissa är relativt nyinstallerade. Det är självklart orealistiskt att vilja ersätta dessa system från en dag till en annan. Det är inte heller nödvändigt att installera det europeiska tågkontrollsystemet (European Train Control System, ETCS) inom hela nätet eller längs en hel korridor för att tågen skall kunna gå utan avbrott. ETCS-systemet utformades i själva verket för att kunna fungera parallellt med andra system, tack vare intelligenta gränssnitt. ETCS-tekniken finns slutligen tillgänglig och installeras för närvarande inom ramen för flera projekt.
2. För att kunna bedöma vad det kostar att utrusta hela nätet och allt rullande materiel krävs en övergångsstrategi. En sådan strategi utarbetas för närvarande med stöd av de nationella planer som medlemsstaterna har lämnat enligt kommissionens beslut nr 2002/731/EG av den 30 maj 2002 om teknisk specifikation för driftskompatibilitet hos delsystemet "Trafikstyrning och signalering" i det transeuropeiska järnvägssystemet för höghastighetståg⁽¹⁾. I ett meddelande från kommissionen, som enligt planerna kommer att offentliggöras under 2004, utarbetas en samstämmig EU-plan för att genomföra ERTMS-systemet (European Rail Traffic Management System) (ETCS-systemet och GSM-R (Global Standard for Mobile Communication/Rail)). I meddelandet kommer kommissionen att föreslå lösningar på hur genomförandet skall finansieras.
3. Alla aktörer måste bidra till finansieringen av uppbyggnaden av detta system. Det finns ingen standardlösning: varje enskilt projekt kommer att finansieras enligt en egen modell, i förhållande till projektets storlek, karaktär (infrastruktur eller rullande materiel, nytt materiel eller upprustning osv.) och framför allt hur långt utvecklat det system är där projektet skall genomföras, eftersom ETCS-systemet inte fungerar som ett självständigt system utan tillsammans med fasta signalsystem (inkopplingar, växlar, spårbanor osv.) och system ombord på tågen (lokförarhytter, bromssystem, varvräknare osv.). En samfinansiering genom budgeten för de transeuropeiska näten är möjlig, och för vissa projekt är det redan verklighet.
4. Systemen för trafikstyrning och signalering har en livscykel på 10–30 år, beroende på teknik. Att modernisera den typen av system inom ett så omfattande och förgrenat nät som gemenskapens järnvägsnät kan inte vara annat än en ständig process, där flera generationers system fungerar sida vid sida. Men detta hindrar inte att nätet är driftskompatibelt och möjliggör störningsfri tågtrafik vid gränserna.

⁽¹⁾ EGT L 245, 12.9.2002.

(2004/C 78 E/0657)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3650/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Iberiska lodjuret dör ut i naturområdet Sierra Morena i Andalusien till följd av att det anlagts ett stort vattenmagasin och de kompenserande åtgärderna inte varit adekvata

1. Kan kommissionen bekräfta att antalet individer av det skygga kattdjur som kallas iberiskt lodjur i norra delen av den spanska regionen Andalusien i naturparken Donana vid floden Guadalquivir och i Portugal minskat från 1 100 under 1989 till 200 i dagens läge?
2. Utgår kommissionen från att försöken att bevara det iberiska lodjuret oåterkalleligen misslyckats så att denna djurart under kommande år inte längre kan finnas kvar i naturen och på sin höjd kan överleva i vilthägn?
3. Känner kommissionen till att det nuvarande vattenmagasinet i floden Guadatio i Sierra Morena kommer att ersättas av ett nytt vattenmagasin som har 80 meter högre vattennivå, kan lagra åtta gånger mera vatten och är flera kilometer längre, efter att dammen Brena-II blir färdig 2008?
4. Vilka överlevnadschanser har det iberiska lodjuret i Sierra Morena, som utsetts till Natura 2000-område, då 2 000 hektar av dess livsmiljö översvämmas och resten av den delas i två delar?
5. Känner kommissionen till att de angränsande områden som sedan dess exproprierats för att tjäna som kompensation för den natur som går förlorad, enligt Världsnaturfonden, som tidigare med stöd från kommissionen arbetat för att lodjuren i området skulle finnas kvar, är fullkomligt olämpliga som livsmiljö för lodjur?
6. Tycker kommissionen under dessa omständigheter att det vore förenligt med EU:s politik för bevarande av naturen, om EU eventuellt, så som Spanien begärt, skulle bidra med finansiering av denna damm som kostnadsberäknats till 150 miljoner euro?

Källa: "Rotterdam Dagblad" av den 20 november 2003.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Parlamentsledamoten har uttryckt sin oro över situationen för den spanska lon i Sierra Morena (Andalusien).

Det spanska miljöministeriet och Andalusiens regionala regering anordnade i oktober 2002, med stöd av Internationella Naturvårdsunionen (IUCN), Europarådet, Världsnaturfonden (WWF) och andra organisationer, ett internationellt möte för att bedöma det aktuella läget för den spanska lon. Ett resultat av mötet var att det gjordes en ny lodjursinventering. Enligt denna finns delbestånd för närvarande i tre huvudområden. Två av dessa är reproducerande bestånd och finns i nationalparken Doñana och i Andujar-Cardena (Sierra Morena, Andalusien).

Det spanska miljöministeriet har tillsatt en särskild arbetsgrupp för den spanska lon.

Denna arbetsgrupp behandlar det spanska beståndet (200-300 individer), uppdelat i fyra delbestånd:

- Gata-Granadilla Sierra (Cáceres-Salamanca).
- Montes de Toledo (Toledo-Ciudad Real-Cáceres).
- Sierra Morena ("Sierra Morena Central de Cordoba", "Ciudad Real och Jaén" och "Sierras del Relumbrar-Guadalmena i Ciudad Real och Albacete").
- Doñana och dess omgivning (Sevilla, Huelva).

Kommissionen stöder, genom Life-Natur-programmet, de nationella ansträngningarna att förbättra artens bevarandestatus. Under det senaste decenniet har ett stort antal Lifeprojekt, både i Spanien och Portugal, gällt den spanska lon. Dessa projekt har omfattat grundläggande inventeringar samt ekologisk och biologisk forskning om arten, men också förbättring och återskapande av livsmiljöer, inbegripet spridningskorridorerna, och utsättning av kaniner i potentiella lodjursområden. Kaninen är nämligen lodjurets viktigaste bytesdjur. Ett annat viktigt projekt har bestått i att följa upp och övervaka populationerna i lodjursområden.

Ett program för uppfödning i fångenskap håller på att startas i Spanien efter ett avtal med de portugisiska myndigheterna. Ingen gemenskapsfinansiering har begärts för detta program, men vissa sidoverksamheter som berör programmet har införlivats i några av de ovannämnda Lifeprojekten.

Enligt förslaget skall dammen La Breña II byggas i floden Guadiato, nära floden Guadalquivir. Dammen kommer att ligga 120 meter från den befintliga dammen La Breña I som delvis ligger i Natura 2000-området "Sierra de Hornachuelos". La Breña II innebär att La Breña I helt kommer att översvämmas. Den nya dammen kommer att uppta 626 hektar av Natura 2000-området, vilket är 1,05 % av dess areal. Denna damm ligger inte i Sierra Morena.

Enligt tillgängliga uppgifter har Spanien föreslagit 2 615 102 hektar som områden av gemenskapsintresse (SCI) för att skydda den spanska lon. Därav har Andalusiens regionala regering föreslagit 1 356 845 hektar (36 områden, pSCI).

Andalusiens regionala miljömyndighet och spanska miljöministeriet har yttrat sig positivt om planen för kompensationsåtgärder. Planen har utarbetats i samarbete med arbetsgruppen för den spanska lon, forskningsstationen i Doñana och universitetet i Córdoba.

Miljöministeriet har, genom statssekreteraren för vatten och kust, bett kommissionen om ett yttrande enligt artikel 6.4 i habitatdirektivet⁽¹⁾, eftersom alternativa lösningar saknas och det finns tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär. Kommissionen förväntas inom kort avge ett yttrande om detta projekt.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0658)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3651/03
från Cees Bremmer (PPE-DE)
och Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Usla arbetsförhållanden för au pair-anställda i Nederländerna

Känner kommissionen till att 70 procent av de au pair-anställda i Nederländerna arbetar under usla förhållanden, i och med att de måste utföra alltför mycket och alltför tungt hushållsarbete och måste passa barn i mer än de 30 timmar per vecka som är tillåtna, något som framgår av en rapport från Nederländernas justitieministerium, vilken snart skall offentliggöras men ännu inte har offentliggjorts (se artikel i tidningen "de Volkskrant" den 25 november 2003)?

Är kommissionen dessutom medveten om att den ohejdade ökningen av antalet förmedlingsbyråer på Internet, avsaknaden av kontrollmärkning av dessa byråer, de långa viseringsförfarandena och de höga kostnaderna, vilket allt leder till att många au pair-anställda anställs på olaglig väg, får som följd att au pair-anställdas rättigheter inte respekteras tillräckligt?

Är kommissionen medveten om att det ovsagda inte stämmer överens med kommissionens egen rekommendation om att medlemsstaterna så snabbt som möjligt skall underteckna och ratificera Europarådets konvention av den 24 november 1969 om au pair-anställda, där det fastställs regler för bland annat arbetsförhållanden och om inrättandet av nationella instanser för diskussion och information?

Kan kommissionen undersöka i vad mån "utnyttjande av au pair-anställda" förekommer också i andra EU-medlemsstater?

Hur tänker kommissionen åtgärda denna praxis, också med tanke på att de au pair-anställda blir alltmer osäkra på om deras rättigheter kan garanteras — fränsett deras eget ansvar på denna punkt — och mot bakgrund av att kommissionen har till uppgift att främja ett nära samarbete mellan medlemsstaterna i socialpolitiska frågor (artiklarna 136 och 140 i EG-fördraget)?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Det finns ingen särskild gemenskapslagstiftning som gäller au pair-anställda. I den mån de betraktas som arbetstagare enligt definitionen i det land de arbetar omfattas de generellt av befintliga arbetsrättsliga direktiv.

Kommissionen har genom rekommendation 85/64/EEG av den 20 december 1984⁽¹⁾ rekommenderat medlemsstaterna att underteckna och ratificera Europarådets europeiska överenskommelse av den 24 november 1969 om au pair-anställning. Med utgångspunkt i den information kommissionen mottagit hittills om au pair-anställdas situation har kommissionen inte ansett det nödvändigt att vidta mer specifika åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 24, 29.1.1985.

(2004/C 78 E/0659)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3660/03

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Fruktansvärda levnadsförhållanden för barnen i Tjetjenien

Hasan Gadajev, chef för avdelningen förlossnings- och barnhälsovård vid den proryska tjetjenska administrationen, hävdar att över 80 procent av barnen i Tjetjenien lider av dålig hälsa. Dessa uppgifter publicerades i samband med en hälsoundersökning som omfattade hela Ryssland och i vilken 320 000 barn i Tjetjenien deltog i en rutinmässig läkarundersökning. Enligt Gadajev handlar det vanligtvis om neurologiska och psykologiska problem, även om många barn också lider av anemi, endokrinologiska problem samt mag- och tarmbesvär. Dessutom har över 40 procent av barnen nedsatt syn och hörsel och 70 procent av dem som undersöktes hade tuberkulos. Av alla de negativa faktorer som påverkar små barns hälsa framhåller Gadajev särskilt avbruten skolgång, överfulla klasser och bristen på varm mat och motion. Gadajev konstaterar med eftertryck att "krigets följder tyvärr kommer att påverka våra barns hälsa avsevärt under flera år framåt". Trots att man är väl medveten om denna fruktansvärda situation har varken kommissionären för humanitärt bistånd eller kommissionens ordförande ansett sig behöva åka till Tjetjenien för att få en uppfattning om exakt vilka behoven är och vilka åtgärder som måste vidtas för att förbättra den avskyvärda situation som råder.

Avser kommissionens ordförande eller någon kommissionär att åka till Tjetjenien innan kommissionens mandatperiod löper ut och inhämta alla uppgifter som behövs för att organisera ett särskilt EU-initiativ för konkreta insatser mot den mänskliga tragedi som utspelar sig där just nu? Och framför allt, vilka konkreta åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att på ett effektivt sätt hjälpa de tjetjenska barnen som befinner sig i denna fruktansvärda situation? Kommer kommissionen t.ex. att rekommendera medlemsstaterna att besluta om en gemensam åtgärd för att organisera ett särskilt humanitärt projekt som leder till att de tusentals tjetjenska barn som behöver särskild vård kan tas emot i vårdinrättningar i unionens medlemsstater?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Kommissionen är både medveten om och bekymrad över den humanitära situationen i Nordkaukasien. Verkningarna av den pågående konflikten i Tjetjenien för vanliga människor och särskilt för barn är mycket oroande.

Kommissionen är, via sitt kontor för humanitärt bistånd (ECHO), den största givaren av humanitärt bistånd i Nordkaukasien. Etthundratio miljoner euro har anslagits sedan 1999. Betydande medel har anslagits för insatser för att förbättra den bristfälliga hälsovårdsinfrastrukturen i Tjetjenien och för att tillhandahålla rent dricksvatten och förbättra de sanitära förhållandena på olika platser. Särskilda hälsovårdsprogram för barn pågår på fyra platser i Grozny. Dessa kommer att fortsätta och kommer snart att utvidgas till ytterligare två platser. Hoppet är förstås att dessa insatser med tiden skall bidra till att förbättra den tjetjenska civilbefolkningens dåliga hälsotillstånd, men så länge denna lever under så svåra förhållanden som nu kommer insatsernas verkningar på den allmänna hälsosituationen att vara begränsade.

Kommissionen önskar påpeka att kommissionsledamoten med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd besökte Nordkaukasien under år 2000. På grund av de allvarliga säkerhetsproblemen i området har det hittills tyvärr inte varit möjligt att företa ytterligare besök på hög nivå. Kommissionen vill även betona att Kontoret för humanitärt bistånd försöker att företa regelbundna besök i Tjetjenien för att noggrant och på expertnivå bedöma befolkningens behov, så att det kan ta ställning till hur det på bästa sätt kan hjälpa till att förbättra den humanitära situationen, särskilt för barnen. Förhållandena i regionen när det gäller säkerheten är dock i hög grad avgörande för hur omfattande programmen i Tjetjenien kan vara och för hur regelbundna besöken där kan bli.

(2004/C 78 E/0660)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3671/03
från Joost Legendijk (Verts/ALE)
och Arie Oostlander (PPE-DE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Utvidgat samarbete i kampen mot terrorismen

Turkiet har nyligen drabbats av terrordåd mot två synagogor den 15 november och mot brittiska konsulatet och banken HSBC den 20 november 2003 i Istanbul.

Anser kommissionen det skulle gå att ytterligare utvidga samarbetet med Turkiet på terrorbekämpningens område, med tanke på att dessa terrordåd kunde lägga hinder i vägen för reformerna i Turkiet?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen ger redan assistans inom ett antal områden som av FN angivits som väsentliga när det gäller kampen mot terrorism, särskilt uppbyggande av resurser hos polisen, gränskontroll och tjänster som gäller tull och invandring. Dessutom kommer samarbetet med Turkiet i kampen mot terrorism att ytterligare utökas genom ett samverkansprojekt för att förstärka ekobrottsmyndigheten som kommer att påbörjas tidigt under 2004. Denna myndighet har administrativ, föreskrivande och övervakande befogenhet när det gäller att identifiera misstänkta transaktioner i samband med penningtvätt och finansiering av terrorism.

Samverkansprojektet kommer att analysera den nuvarande turkiska lagstiftningen om penningtvätt, konfiskering och förverkande av intäkter i samband med finansiering av terrorism, utbilda personal och framlägga förslag för förbättringar av samarbetet mellan de instanser som är engagerade i kampen mot penningtvätt.

Ytterligare ett samverkansprojekt med den turkiska polisen för förstärkning av kampen mot penningtvätt, ekonomiskt stöd till brottslig verksamhet och terrorism kommer att påbörjas i slutet av 2004. Denna samverkan avser att undanröja varje rättsligt eller praktiskt hinder för frysning och konfiskering av terroristernas tillgångar, att biträda de turkiska myndigheterna med att ge andra länders brottsbekämpande myndigheter och tillsynsmyndigheter bredast tänkbara stöd för undersökningar av hur terrorism finansieras och säkerställa att enheter, särskilt icke-vinstdrivande organisationer, inte kan missbrukas för att finansiera terrorism.

(2004/C 78 E/0661)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3672/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Situationen för Sorefame

Sorefame är ett företag som startade sin verksamhet i Portugal 1943 och som uppfyller höga krav när det gäller kvalitet, kapacitet och teknologi i framställning och konstruktion av storskalig utrustning, särskilt rullande material.

Sorefame, som för närvarande ägs av Bombardier, sysselsätter cirka 550 personer direkt, och skapar sysselsättning för ytterligare cirka 1 000 personer i andra företag som utnyttjas som leverantörer.

Sorefame går dock genom svåra tider, trots att företaget har kvalificerade tjänstemän och arbetare som gör det möjligt för företaget att tillverka inte bara järnvägsmaterial utan också att designa och utveckla sådan utrustning, något som innebär en mycket stor ekonomisk och teknologisk tillgång och som ger företaget ett gott renommé för hög kvalitet och konkurrenskraft.

Nu saknas dock order och Bombardierkoncernen hävdar att den är uppe i en global omstrukturering, vilket tyder på en risk att Sorefamefabriken i Amadora i Portugal skulle kunna stängas om ordersituationen inte förbättras.

I Portugal finns dock vissa projekt som skulle kunna lösa problemet om de realiserades, särskilt den strategiska planen om att utöka antalet tåg i tunnelbanan i Lissabon och Porto och i förortsnätet i Porto och på andra ställen.

Mot bakgrund av ovanstående och av motsvarande situationer i andra av EU:s medlemsstater uppmanas kommissionen att redogöra för följande:

1. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att hjälpa Sorefame/Bombardier i Portugal att fungera normalt, med tanke på dess bidrag till sysselsättningen och den regionala utvecklingen?
2. Finns det planer på att kommissionen skall stödja portugisiska order till detta företag för att undvika att tillverkningen på kort sikt lamslås, vilket skulle påverka sysselsättningen för företagets anställda, särskilt med tanke på att Portugal är det land inom EU där arbetslösheten ökar snabbast?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen önskar meddela parlamentsledamoten att det är de portugisiska myndigheterna som har ansvaret för genomförandet av lämpliga åtgärder i sektorer som befinner sig i kris. Portugal har med tanke på detta kommit överens med kommissionen om att införa mekanismer för stöd till företag i den sektor som parlamentsledamoten tar upp och till offentliga investeringar, inom ramen för de operativa program för ekonomin och transportsektorn som kommissionen godkänt⁽¹⁾.

Vad beträffar frågan om gemenskapen kan bevilja stöd för nya portugisiska beställningar hos det berörda företaget, önskar kommissionen rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet på att medlemsstaterna är skyldiga att se till att gemenskapsdirektiven om offentlig upphandling följs.

⁽¹⁾ K(2000) 1774, 28.7.2000, och K(2000) 2382, 28.7.2000.

(2004/C 78 E/0662)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3675/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen***(9 december 2003)*

Ämne: Situationen för portugisiska mikroföretag och små och medelstora företag

Portugisiska mikroföretag och små och medelstora företag har för närvarande allvarliga problem i den recession som Portugal nu går igenom, trots att de spelar en avgörande roll i olika sektorer för produktion, handel och service och är oundgängliga för regional och nationell utveckling.

Kommissionen ombeds därför att redogöra för följande:

1. Vilket gemenskapsstöd har givits till portugisiska mikroföretag och små och medelstora företag inom ramen för olika program sedan 2000?
2. Vilka åtgärder planeras för att främja ny sysselsättning, främja samarbete mellan företag och med forskningsinstitut och nyskapande inom företagen?

Svar från Paavo Liikanen på kommissionens vägnar*(27 januari 2004)*

1. Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga E-3898/02 (¹), som redan omfattar huvuddelen av den period som nämns (sedan 2000). Följande nya uppgifter har emellertid nyligen blivit tillgängliga:

Europeiska investeringsfonden (EIF), som är EIB-gruppens specialiserade stödorgan, har under den gemenskapsfinansierade "SMF-garantin" beviljat garantier för lån till små och medelstora företag i Portugal. Själva garantibeloppen uppgick till 75 348 euro år 2000, 92 778 euro år 2001, 10 599 891 euro år 2002 och 6 057 502 euro år 2003. Siffrorna grundar sig på de belopp som det förmedlande portugisiska ömsesidiga garantibolaget SPGM rapporterat till Europeiska investeringsfonden.

När det gäller ETF-startordningen (European Technology Facility Start-up) undertecknades i december 2002 en investering på 5 000 000 euro med en portugisisk riskkapitalfond med bred inriktning. Fonden är inriktad på snabbväxande och innovativa små och medelstora företag i Portugal (80 %) och i Galicien (20 %) och har för närvarande medel på totalt 20 miljoner euro. ETF-startordningens andel är 25 %. Riskkapitalfonden började få in pengar i januari 2003 i syfte att investera i portföljföretag och har hittills finansierat en investering som rapporterats till EIF, motsvarande ett belopp på 1 236 555 euro.

När det gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) upplyser kommissionen parlamentsledamoten om att stödet till små och medelstora företag utgör en central del av den nuvarande gemenskapsstödramen (2000–2006), med tanke på att över 90 % av de företag som får stöd utgörs av små och medelstora företag.

A. Stödet till små och medelstora företag i det operativa programmet för ekonomin utgör t. ex. ca 50 % av det totala offentliga stöd som beviljas. Övriga operativa program omfattar likaså ett antal initiativ till stöd för små och medelstora företag, bl.a. de åtgärder som föreskrivs i de regionala programmens huvudlinje 3 (en sammanställning över de stödbelopp som utgår till små och medelstora företag i form av bidrag från ERUF skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat).

B. Genom den europeiska sysselsättningsstrategin upprättas en övergripande ram för att utveckla en politik som främjar skapandet av nya arbetstillfällen i hela Europeiska unionen. I den portugisiska nationella handlingsplanen (NAP), som skall överföra sysselsättningsstrategins politiska prioriteringar till nationell sysselsättningspolitik, är målet att den totala sysselsättningsgraden skall uppgå till 70 % år 2010. Europeiska socialfonden (ESF) är det organ som finansierar huvuddelen av den portugisiska nationella handlingsplanen, med bidrag motsvarande totalt 4,7 miljarder euro under den nuvarande tredje gemenskapsstödramen. Med tanke på att över 92 % av företagen i Portugal har färre än 20 anställda, går en stor del av stödet från ESF till denna kategori av företag.

Den senaste utvärderingen av den europeiska sysselsättningsstrategin för perioden 1997–2002 visar att antalet nettoarbetstillfällen som skapats genom åtgärder till följd av att sysselsättningsstrategin genomförts i Portugal uppgick till mer än 20 000 bara för 2001.

Även om Europeiska socialfonden inte direkt stöder sysselsättningsskapande åtgärder (med undantag för stimulansåtgärder för att få arbetslösa att skapa egna arbetstillfällen), bidrar fonden till att skapa varaktiga arbetstillfällen i ekonomin genom att stödja politik och åtgärder som bidrar till att upprätta en stabil arbetsmarknad med kvalificerad arbetskraft.

Bland de direkta åtgärder som ESF stöder ingår följande:

- Fortlöpande yrkesutbildning – mer än 400 000 personer får stöd varje år.
- Lärlingskap – mer än 20 000 personer får stöd genom denna åtgärd varje år.
- Yrkesutbildningsskolor – mer än 30 000 unga vuxna går i dessa skolor varje år.
- Social arbetsmarknad – mer än 30 000 personer (de flesta från mindre gynnade grupper i samhället) får stöd varje år.

Den europeiska sysselsättningsstrategin bidrar även till att skapa arbetstillfällen genom att verka för en förenkling av regelverket för inrättande av nya företag och arbetsnormer, en ökad sysselsättningsgrad för kvinnor genom tillhandahållande av barnomsorg, ett aktivt åldrande, lokala sysselsättningsalternativ, ökad kvalitet i arbetslivet och attraktivare arbetstillfällen.

De portugisiska myndigheterna stöder även projekt som främjar innovation genom att effektivisera konsortierna mellan företag och forsknings- och utvecklingsorgan. För att uppnå detta mål används åtgärd 2.3 i vetenskapsprogrammet och programmet Ekonomi-PRIME. Detta program innehåller ytterligare budgetposter med anknytning till innovationsprojekt, t. ex. åtgärden "Att stimulera en modernisering av företagen genom innovation" (SIME- Innovation), IDEIA-programmet och partnerskapen mellan offentliga och privata aktörer.

2. Kommissionen fortsätter att reflektera över hur instrumenten för samarbete mellan små och medelstora företag skall förbättras, med beaktande av slutsatserna från utvärderingarna av tidigare projekt under det tredje fleråriga programmet för företag och inom ramen för det reflektionsarbete kring främjande av entreprenörsandan som följer av kommissionens grönbok från 2003 (?).

Det handlar om en övergripande och systematisk mötesstrategi, som utgår från befintliga större mässor och utställningar inom olika sektorer, där företagen själva medverkar och bidrar till finansieringen, men som samordnas av medlemmarna i de nätverk som stöder dessa arrangemang.

Strategin omfattar följande:

- En ny metod som bygger på EIC-, IRC- och BIC-nätverken, ett program och en interaktiv kalender över i förväg fastställda möten mellan de små och medelstora företag som deltar i mässor med specialinriktning, samt en förberedande utbildning av dessa företag och en uppföljning av de samarbetskontakter, som genomförs av nätverkens medlemmar.
- Företagens användning av "Partner Search Database", ett förbättrat hjälpmedel för att få en kritisk massa som gör det möjligt att få goda resultat vid en "matchmaking", detta inom ramen för den pågående "rationaliseringen" av gemenskapsnätverken.

När det gäller innovation kommer kommissionen att presentera en handlingsplan under 2004. Handlingsplanen för innovation väntas omfatta åtgärder för att främja innovationskluster, samarbete mellan forskningsorganisationer och företag och åtgärder för att utveckla företagens kapacitet att överföra och tillgodogöra sig kunskap, i synnerhet små och medelstora företag. Handlingsplanen skall bl.a. omfatta tekniköverföring och främjande av organisatorisk och annan icke-teknisk innovation. Den nya innovations-

strategin utgår från innovationsprocessens mångfacetterade karaktär och kommer att syfta till en mobilisering på bred front av aktörer och resurser inom gemenskapen och medlemsstaterna. Handlingsplanen för innovation skall särskilt komplettera den handlingsplan för att uppnå treprocentmålet som antogs 2003, och syftar till att höja genomsnittsnivån för forskningsinvesteringar till 3 % av BNP år 2010.

(¹) EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 60.

(²) KOM(2003) 27 slutlig.

(2004/C 78 E/0663)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3690/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Firenze

Som svar på min tidigare fråga E-1006/03 (¹) om kommunen Firenze lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för Daphneprogrammet bekräftade kommissionen att ett antal förslag lagts fram men att resultatet av bedömningen skulle föreligga först i juli 2003.

Kan kommissionen ange om de projekt som inlämnats har beviljats medel och, om inte, av vilken anledning projekten inte ansetts vara lämpliga?

Har under tiden andra projekt lämnats in?

(¹) EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 62.

(2004/C 78 E/0664)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3691/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Pesaro-Urbino

Som svar på min tidigare fråga E-1011/03 (¹) om kommunen Pesaro-Urbino lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för Daphneprogrammet bekräftade kommissionen att ett antal förslag lagts fram men att resultatet av bedömningen skulle föreligga först i juli 2003.

Kan kommissionen ange om de projekt som inlämnats har beviljats medel och, om inte, av vilken anledning projekten inte ansetts vara lämpliga?

Har under tiden andra projekt lämnats in?

(¹) EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 62.

(2004/C 78 E/0665)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3692/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från Daphneprogrammet till kommunen Siena

Som svar på min tidigare fråga E-1015/03 (¹) om kommunen Siena lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för Daphneprogrammet bekräftade kommissionen att ett antal förslag lagts fram men att resultatet av bedömningen skulle föreligga först i juli 2003.

Kan kommissionen ange om de projekt som inlämnats har beviljats medel och, om inte, av vilken anledning projekten inte ansetts vara lämpliga?

Har under tiden andra projekt lämnats in?

(¹) EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 62.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3690/03, E-3691/03 och E-3692/03
ingivet av António Vitorino för kommissionen**

(19 januari 2004)

Följande förslag inom ramen för Daphne-programmet lades fram under 2003 av följande kommuner:

- Två förslag från Florens kommun – myndigheten för utbildning och ungdomsfrågor (Assessorato Pubblica Istruzione e Politiche Giovanili, Direzione Istruzione).
- Ett förslag från Pesaro kommun – socialtjänsten (Servizio sociale).
- Ett förslag från Siena kommun – jämställdhetskommittén (Comitato di ente per le pari opportunità).

Kommissionen beviljade inga medel från gemenskapen då de föreslagna projekten inte höll en tillräcklig kvalitetsnivå.

De ansökande kommunerna informerades om kommissionens beslut och om orsakerna till att ansökningarna avslagits. I skrivelserna från kommissionen angavs även vilka aspekter av förslagen som behövde förbättras.

Vidare angav kommissionen att de ansökande kommunerna var välkomna att lämna in förslagen på nytt under nästa ansökningsomgång 2004.

Ingen annan ansökningsomgång ägde rum under 2003 och kommissionen har därför inte mottagit några andra förslag.

(2004/C 78 E/0666)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-3697/03
från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen**

(3 december 2003)

Ämne: Flyktingars återvändande till Turkiet

Regeringen i Ankara och FN:s flyktingkommissariat har nått en överenskommelse om att cirka 9 500 flyktingar av kurdiskt ursprung, som sedan 1998 vistas i Mahmur-lägret i norra Irak, skall återvända till Turkiet.

Är kommissionen involverad i denna sak? Om svaret är nej, anser inte kommissionen att en egen finansiell medverkan vore på sin plats, för att garantera att Mahmur-flyktingarna verkligen återvänder frivilligt och även för att garantera att flyktingarna inte angrips av de turkiska säkerhetsstyrkorna, som ju är kända för att vara fientligt inställda till kurder?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Kommissionen är medveten om de pågående diskussionerna mellan FN:s flyktingkommissariat, den turkiska regeringen och Förenta staternas regering om de flyktingar av kurdiskt ursprung som vistas i Mahmur-lägret i norra Irak och om deras återvändande till Turkiet.

FN:s flyktingkommissariat har informerat kommissionen om att nästa diskussionsomgång på hög nivå avseende ett trepartsavtal planeras äga rum i Ankara den 21 januari.

Vad beträffar finansiella åtaganden har flyktingkommissariatet uttryckt sin avsikt att upprätta ett program för att säkerställa att återvändandet blir framgångsrikt och har föreslagit att unionen bidrar finansiellt till detta. Detta kommer att övervägas när det föreligger ett avtal mellan parterna.

(2004/C 78 E/0667)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3699/03
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Mål-1-områden i Connacht/Ulster (Irland)

Valkretsen Connacht/Ulster omfattar för närvarande åtta "mål-1-områden". Efter valet till Europaparlamentet kommer valkretsen Connacht/Ulster att döpas om och utvidgas. Ytterligare ett grevskap kommer att införlivas vilket för närvarande betecknas som "mål-1-område i övergångsfas". Det rör sig om grevskapet Clare som nu ingår i valkretsen Munster.

Kan kommissionen upplysa om denna utvidgade valkrets kommer att omfatta åtta "mål-1-område i övergångsfas"? Vilken beteckning föreslås grevskapet Clare att få?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

De regioner som omfattas av strukturfondernas mål 1, inbegripet regioner som får stöd under en övergångsperiod, är de som fastställdes av kommissionen den 1 juli 1999⁽¹⁾ i enlighet med förfarandet i artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999. Detta beslut påverkas inte av senare ändringar av de administrativa gränserna i medlemsstaterna. De åtta grevskapen Cavan, Donegal, Galway, Leitrim, Mayo, Monaghan, Roscommon och Sligo kommer att förbli berättigade till stöd enligt mål 1 fram till och med den 31 december 2006 medan grevskapet Clare kommer att förbli berättigat till stöd enligt mål 1 under en övergångsperiod.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 1999/502/EG.

(2004/C 78 E/0668)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3702/03
från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Gemensam kommitté EG-Macao – det tionde mötet

I enlighet med samarbetsavtalet mellan EU och Macao, som trädde i kraft den 1 januari 1993, inrättades en gemensam kommitté EG-Macao, vars årliga möten skall alternera mellan de två signatärernas territorium.

Hittills har det inte förekommit några uppgifter om utlysning eller genomförande av årets möte.

Ännu har man inte utsett någon särskild person med ansvar för samarbetet mellan EU och Macao, något som skulle kunna göra det bilaterala samarbetet mer dynamiskt på lokal nivå i Macao.

Enligt kommissionsledamoten Christopher Patten i sitt svar på min skriftliga fråga E-3098/02 ⁽¹⁾ är dock kommissionen "angelägen om fortsatt nära förbindelser till Macao".

Därför ställs följande frågor till kommissionen:

- Är datumet för genomförandet av den gemensamma kommitténs tionde möte fastställt?
- Vilka är motiven till att detta datum ännu inte har fastställts/meddelats?
- Anser kommissionen att en särskild person med ansvar för samarbetet mellan gemenskapen och Macao, där behovet redan erkänts av såväl kommissionen som parlamentet, skulle innebära en effektivare uppföljning av förbindelserna med denna särskilda administrativa region?
- Mot bakgrund av ovanstående och som uppföljning av mina tidigare skriftliga frågor P-1961/01 ⁽²⁾, E-3098/02 och med beaktande av den senaste utvecklingen som beskrivs i fråga E-3278/03 ⁽³⁾, anser kommissionen att den är i stånd att skrida till verket med att "rekrytera" en "samarbetsansvarig för Macao"?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 39.

⁽²⁾ EGT C 364 E, 20.10.2001, s. 232.

⁽³⁾ Se s. 248.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

I samarbetsavtalet mellan EU och Macao av den 14 december 1992 finns bestämmelser om en gemensam kommitté som har till uppgift att årligen gå igenom handelsförbindelserna och läget när det gäller det bilaterala samarbetet mellan gemenskapen och den särskilda administrativa regionen Macao. Kommissionen kvarstår vid sin utfästelse att hålla detta möte årligen. Inom ramen för det informella informationsutbytet med Macaos kontor för ekonomi och handel vid gemenskapen, har kommissionen som datum för det tionde mötet med gemensamma kommittén föreslagit december 2003. Detta datum har olyckligtvis inte kunnat hållas av Macao. Kommissionen undersöker just nu tillsammans med motparterna från Macao andra tänkbara tidpunkter, t.ex. februari eller mars 2004.

Vad beträffar utnämmandet av en tjänsteman för samarbetet med Macao har kommissionen fortfarande uppfattningen att storleken på det samarbetsprogram som just satts i verket i Macao och omfattar ett enda projekt som löper ut under 2004, inte kan berättiga till en utnämning av en sådan tjänsteman.

(2004/C 78 E/0669)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3703/03

från Ulla Sandbæk (EDD) till kommissionen

(3 december 2003)

Ämne: HIV och kommissionens stöd till utvecklingen av prismässigt överkomliga mikrobicider

Kan kommissionen komma med en detaljerad redogörelse om tidigare och pågående stöd för forskning och utveckling av mikrobicider, och även om de beredskapsåtgärder som hittills vidtagits i både EU och utvecklingsländerna? Framför allt skulle jag vilja ha detaljerade uppgifter om när och till vem detta stöd riktades och vilka budgetmedel som har utnyttjats.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

Gemenskapsinitiativen till stöd för utveckling av och bättre tillgång till mikrobicider innehåller flera olika inslag.

Kommissionens meddelande om ökad solidaritet i kampen mot aids i utvecklingsländerna ⁽¹⁾, som antogs den 3 juli 1998, har utgjort ramen för de europeiska insatserna för att bemöta kraven på ökad internationell solidaritet med utvecklingsländerna i deras kamp mot humant immunbristvirus (hiv) och aids, i synnerhet kraven på bättre tillgång till behandling av hiv/aids och utveckling av hiv-vacciner och mikrobicider för utvecklingsländerna. I meddelandet undersöks också möjligheten att påskynda utvecklandet av vacciner och mikrobicider.

Inom denna ram har gemenskapen beställt, och övervakar utarbetandet av, en analys av den potentiella marknaden för vaginala mikrobicider som skulle kunna skydda mot sexuellt överförbara sjukdomar, särskilt hiv.

En undersökning har genomförts avseende 4 000 personer i Brasilien, Elfenbenskusten, Egypten, Frankrike, Indien, Kenya, Filippinerna, Polen Sydafrika, Thailand och Venezuela.

År 2000 offentliggjordes inom ramen för en tematisk budgetpost (B7-6211) en förslagsinfordran till stöd för nyskapande program inom de områden som avgränsas i kommissionens meddelande om ökad solidaritet. I samband härmed valdes projektet Microbicide Awareness, Investment and Demand ut. Dess syfte är att främja användningen av mikrobicider i Europa, Afrika och Asien samt att skapa nätverk för att påskynda utvecklandet av mikrobicider och göra det lättare för de mest utsatta befolkningsgrupperna, särskilt kvinnor i utvecklingsländerna, att få tillgång till dem. Avtalet avseende detta projekt, som uppgår till 1 450 071 euro, undertecknades i december 2001 för en treårsperiod. Projektet genomförs av organisationen International Family Health.

Ett av målen för Europaparlamentets och rådets förordning nr 1568/2003 av den 15 juli 2003 om stöd för att bekämpa fattigdomsrelaterade sjukdomar (hiv/aids, tuberkulos och malaria) i utvecklingsländer ⁽²⁾, som gäller perioden 2003–2006, är att öka forsknings- och utvecklingsarbetet rörande bland annat vacciner, mikrobicider och nyskapande behandlingsmetoder.

Detta mål tar i handlingsplanen för 2004 för den berörda budgetposten (21 02 07 02) formen av ett bidrag på 0,87 miljoner euro till det internationella partnerskapet för mikrobicider (International Partnership for Microbicides). Denna organisation har som mål att påskynda upptäckten och utvecklandet av och tillgången till mikrobicider för att förebygga hivinfektion, särskilt under resursfattiga förhållanden. Genom bidraget finansieras ett projekt för utvecklande av en modell för snabb tillgång till mikrobicider i de berörda länderna. Denna förberedande struktur skall genomföras i form av fallstudier i fyra länder. Kommissionen deltar i mikrobicidpartnerskapets rådgivande arbetsgrupp rörande ländernas förberedelsegrad.

I sjätte ramprogrammet för forskning i Europa (2002–2006) ingår fattigdomsrelaterade sjukdomar som ett specialområde, vilket omfattar forskning om mikrobicider. Kommissionen valde 2003 ut två grundforskningsprojekt som avser mikrobicider. Det ena syftar till att hindra viruset från att tränga in i cellen och det andra till att förhindra dess replikation i slemhinnan. I dessa två projekt är såväl de främsta europeiska experterna på området som afrikanska forskarlag involverade. Antalet samarbetspartner uppgår till 40, varav tre i Afrika. Den samlade budgeten överstiger 15 miljoner euro. För närvarande pågår förhandlingar med projektsamordnarna, och projekten torde börja genomföras under första kvartalet 2004.

⁽¹⁾ KOM(1998) 407

⁽²⁾ EUT L 224, 6.9.2003.

(2004/C 78 E/0670)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3718/03

från Paul Rübigen (PPE-DE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Ekodesign för energiförbrukande produkter

Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om upprättandet av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energiförbrukande produkter och om ändring av rådets direktiv 92/42/EEG ⁽¹⁾.

Detta direktiv måste ses mot bakgrund av kommissionens meddelande om en integrerad produktpolitik (IPP) ⁽²⁾. Meddelandet om IPP har till uppgift att få till stånd en välbalanserad och samordnad miljöpolitik för alla branscher inom näringslivet i Europa. I fråga om samverkan mellan lagstiftning och frivilliga åtgärder står det i meddelandet: "För grönare produkter krävs förutom lagstiftning även andra lösningar, såsom miljöavtal och standardisering".

Förslaget om en ram för energiförbrukande produkter är ett exempel på ett initiativ inom ramen för IPP. Inom denna ram behövs det en definition av förhållandet mellan frivilliga åtgärder och eventuell ytterligare lagstiftning, alltså genomförandebestämmelser om ekodesign och energieffektivitetskrav, som kunde antas på basis av ramen för energiförbrukande produkter.

1. Håller kommissionen med om att flexibla och användarvänliga instrument bör prioriteras, såsom frivilliga åtgärder från näringslivets sida, egna åtaganden, normer och överenskommelser?
2. Har kommissionen för avsikt att göra en bedömning av de nuvarande frivilliga åtgärderna från näringslivets sida samt de egna åtagandena, normerna och överenskommelserna innan kommissionen lägger fram förslag om genomförandebestämmelser, för att på det sättet undvika en dubblering av kraven och se till att utvecklingen av frivilliga åtgärder inte påverkas negativt av genomförandebestämmelserna?
3. Hur avser kommissionen utvärdera effektiviteten i de nuvarande frivilliga åtgärderna från näringslivets sida samt de egna åtagandena, normerna och överenskommelserna?
4. Kan kommissionen tillhandahålla Europaparlamentet en förteckning över antalet och typerna av frivilliga åtgärder/program som redan används inom olika sektorer?

⁽¹⁾ KOM(2003) 453 – COD (2003) 172.

⁽²⁾ KOM(2003) 302 slutlig.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Kommissionen anser att frivilliga överenskommelser kan ha vissa fördelar jämfört med lagstiftning och att de dessutom möjliggör en flexibel anpassning till tekniska möjligheter och tendenser på marknaden. Enligt innehållet i förslaget till ramdirektiv bör alternativa åtgärder som självreglering inom näringslivet prioriteras framför obligatoriska krav om det är troligt att dessa åtgärder kommer att bidra till att de politiska målen nås snabbare och billigare. Lagstiftningsåtgärder kan dock komma att bli nödvändiga om marknadskrafterna inte utvecklas i rätt riktning eller tillräckligt snabbt.

Standardisering kan vara till hjälp vid tillämpningen av förslaget till ramdirektiv om energiförbrukande produkter (till exempel när det gäller att fastställa test- och mätmetoder, för att beskriva vissa miljöparametrar bättre eller för informationsinlämning, databaser, checklistor osv.). Tillämpningen av harmoniserade standarder, som tagits fram av europeiska standardiseringsorgan på uppdrag av kommissionen i enlighet med direktiv 98/34/EG ⁽¹⁾, och vars referensnummer har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, kan faktiskt vara en möjlig metod för att fastställa förmodad överensstämmelse. De standardiseringsansvariga kommer under inga omständigheter att bli ombedda att avgöra ärenden som, på grund av deras känsliga natur, bör överlämnas till regleringsmyndigheterna, till exempel att fastställa en gräns för en bestämd miljöaspekt.

Innan kommissionen föreslår genomförandeåtgärder för en bestämd produkt (eller miljöaspekt) kommer den att undersöka i vilken omfattning kriterierna i artikel 12 är uppfyllda och ett av dessa kriterier är "betydande potential för att förbättra miljökonsekvenserna". För att kunna undersöka denna potential är en fullgod beskrivning av existerande åtgärder eller frivilliga initiativ nödvändiga. En bedömning av frivilliga åtgärder från näringslivets sida liksom förekomst och spridning av standarder och andra överenskommelser och deras effektivitet kommer att äga rum i detta sammanhang.

När kommissionen bedömer självreglerande åtgärder inom näringslivet kommer den att ta hänsyn till bland annat ambition (klara och entydiga åtaganden, till exempel kvantifierade mål och väldefinierade grundkriterier), representativitet (hur stor del av marknaden som täcks), övervaknings- och rapporteringsmekanismer (regelbunden, detaljerad och öppen rapportering), bestämda ansvarsområden och oberoende verifiering, offentlighet (innehållet i den frivilliga överenskommelsen och de regelbundna rapporterna som offentliggjorts), kostnadseffektiv administration (proportionerlig administrativ börda jämfört med målen och med alternativa politiska instrument) samt uppfyllelse av unionens internationella åtaganden, till exempel regler i Världshandelsorganisationens avtal om tekniska handelshinder (WTO/TBT).

När det gäller harmoniserade standarder är de antagna av europeiska standardiseringsorgan, och enligt förslaget till direktiv om energiförbrukande produkter (artikel 8) skall de kunna användas för att fastställa förmodad överensstämmelse. Den mekanism som gör att kommissionen eller medlemsstaterna kan invända mot sådan användning beskrivs i artikel 9 i samma förslag (involvering av den kommitté som inrättades genom direktiv 98/34/EG om tekniska standarder och föreskrifter).

Här är en förteckning över frivilliga insatser som är relevanta i samband med förslaget (och som i huvudsak har att göra med energieffektivitet) och som meddelats kommissionen:

- Ensidiga frivilliga åtaganden: (deltagande parter täcker mer än 70 % av EU:s marknad):
 - Standby- och PÅ-läge i TV-apparater med katodstrålrör (CRT), standby i DVD-spelare, flytande kristall-skärmar (LCD) och plasma-TV-apparater (EICTA, 2003). Nya standarder övervägs av näringslivet i fråga om DVD-spelare, LCD-skärmar och plasma-TV-apparater där förbrukning i PÅ-läge kommer att ingå.
 - Tvättmaskiner (CECED, 2003).
 - Kylskåp och frysar (även i kombination) (CECED, 2003).
 - Förbrukning i standby-läge i ljudanläggningar (EICTA, 2000).
 - Diskmaskiner (CECED, 2000–2001).
 - Tvätt- och rengöringsmedel (inklusive energibesparande tvättmaskiner anpassade efter konsumentbeteende, AISE 1998).

Uppföranderegler (för enskilda företag, inklusive kvantitativa mål):

- Digitala utsändningstjänster (2000).
- Extern strömtillförsel (2000).

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster, EGT L 204, 21.7.1998.

(2004/C 78 E/0671)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3720/03

från **Cristiana Muscardini (UEN)** till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tillnärmning av bestämmelserna i direktiv 97/24/EG

Genom införandet av detta direktiv betecknas katalysatorutrustning inte som "oberoende tekniska enheter" utan som komponenter som är integrerade med fordonet, vilket innebär att fordonstillverkarna, inte tillverkningsföretagen, får monopol på att godkänna utrustningen. Denna situation, som bekräftats av bilbranschen, har på två år rättats till genom en tillnärmning av bestämmelserna i grunddirektivet. År 2000 begärde den italienska regeringen att motsvarande åtgärder skulle genomföras för två- och trehjuliga fordon och föreslog samma formulering som för tillnärmningen av bestämmelserna i direktiv 97/24/EG (¹).

Kan kommissionen svara på följande frågor:

- Är det sant att expertgruppen för utsläpp från motorfordon (MVEG) först den 20 februari 2003 godkände dokumentet med det italienska förslaget?
- Av vilken anledning har man lagt förslaget från expertgruppen till paketet med ändringar till direktiv 2002/51/EG⁽²⁾ om Euro 3, i stället för att överlämna det direkt till CAPT-kommittén för ett snabbt antagande?
- Anser inte kommissionen att sektorn för två- och trehjuliga fordon borde omfattas samma bestämmelser som de som gäller för bilsektorn?
- Vad tänker kommissionen göra för att åtgärda denna försening som i högsta grad drabbar de berörda företagen?
- Före vilket datum ämnar kommissionen lösa denna fråga, med hänsyn till de företag som missgynnas av monopolen på godkännande?

⁽¹⁾ EGT L 226, 18.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 252, 20.9.2002, s. 20.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Expertgruppen för utsläpp från motorfordon (MVEG) är en rådgivande grupp i vilken kommissionen vanligtvis diskuterar frågor som rör kontroll av utsläpp från motorfordon med intressenter innan den slutgiltigt godkänner något lagförslag inom detta område.

När den italienska delegationen först lade fram sitt förslag om ersättningskatalysatorer förklarade kommissionen, i MVEG:s undergrupp för motorcyklar, att frågan om ersättningskatalysatorer för två- och trehjuliga fordon kanske skulle kunna behandlas genom tillsynskommittén (CATP). Kommissionen blev emellertid därefter tvungen att ta hänsyn till resultatet av ett tidigare förslag om att göra en liknande ändring av direktiv 70/220/EEG⁽¹⁾ genom kommittéförfarandet, ett förslag som fick ges upp eftersom parlamentet konstaterade att det skulle ligga utanför kommittésystemets tillämpningsområde.

Kommissionen arbetar för närvarande med ett mycket stort paket med ändringar som gäller utsläpp från motorcyklar, avseende artiklarna 5-8 i direktiv 2001/51/EG⁽²⁾ (ändring av direktiv 97/24/EG⁽³⁾). Kommissionen har därför beslutat att lägga förslaget om ersättningskatalysatorer för två- och trehjuliga fordon till det paket med ändringar, som kommer att läggas fram för rådet och parlamentet under det första halvåret 2004.

Kommissionen instämmer i att tillverkare av ersättningskatalysatorer för två- och trehjuliga fordon borde omfattas av samma bestämmelser som tillverkare av ersättningskatalysatorer för bilar.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 70/220/EEG av den 20 mars 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon, EGT 76, 6.4.1970.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/51/EG av den 19 juli 2002 om minskning av de föroreande utsläppen från två- och trehjuliga motorfordon och om ändring av direktiv 97/24/EG, EGT L 252, 20.9.2002, s. 20.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/24/EG av den 17 juni 1997 om vissa komponenter och egenskaper hos två- eller trehjuliga motorfordon, EGT L 226, 18.8.1997, s. 1.

(2004/C 78 E/0672)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3732/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(3 december 2003)

Ämne: Vietnam

Den 21 november i år sammanträdde den gemensamma kommittén EU/Vietnam som gör en uppföljning av samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam i Bryssel. Enligt Agence Europe av den 25 november lär kommissionen och de vietnamesiska myndigheterna ha beslutat att utöka dialogen och också behandla frågor såsom god förvaltning och mänskliga rättigheter. En undergrupp som inrättades samma dag skall ta hand om de här frågorna. Däremot har kommissionen inte lämnat några uppgifter om huruvida vietnameserna eventuellt åtagit sig att göra reformer som förhindrar att Vietnam i framtiden bryter mot artikel 1 i samarbetsavtalet (klausulen om de mänskliga rättigheterna). Kvällen före den gemensamma kommitténs sammanträde hade Europaparlamentet antagit en ny resolution om Vietnam. I resolutionen uppmanade det kommissionen att göra respekten för religionsfriheten och särskilt ett rättsligt erkännande av icke-erkända kyrkor till ett av de viktigaste målen i politiken för de rättsliga reformerna som kommissionen stöder genom ett reformstödprogram.

Vilken var den juridiska och politiska bakgrunden till att kommissionen ansåg det möjligt att utvidga dialogen mellan EU och Vietnam?

Anser inte kommissionen att artikel 1 i samarbetsavtalet (klausulen om de mänskliga rättigheterna) redan nu utgör en fullgod juridisk och politisk grund för de båda parternas diskussioner om respekten för de mänskliga rättigheterna?

Anser inte kommissionen att inrättandet av en undergrupp med ansvar för mänskliga rättigheter och god förvaltning leder till att frågan om mänskliga rättigheter minskar i betydelse? Anser den inte att det leder till att det skapas ett viktigt forum för dialog som gör att de båda parterna kan behandla "viktiga" frågor såsom samarbetsprogrammet och genomförandet av textilavtalet utan att störas av "marginella" frågor såsom allvarliga brott mot religions-, förenings- och uttrycksfriheten?

Vilka bevis fick kommissionen under den gemensamma kommitténs sammanträde på att de vietnamesiska myndigheterna är villiga att så snart som möjligt lagligen erkänna kyrkor som hittills inte erkänts, i främsta rummet Vietnams förenade buddistiska kyrka (UBCV)?

Ämnar kommissionen inom ramen för reformstödprogrammet lämna tekniskt bistånd till de vietnamesiska myndigheterna som skulle göra det möjligt för dem att utan dröjsmål erkänna UBCV och andra kyrkor som hittills inte erkänts?

Ämnar kommissionen göra ett fortsatt program till stöd för rättsliga reformer, och i allmänhet, bevarandet av allt samarbetsstöd till Vietnam avhängigt av en reform som skulle bevilja samtliga religiösa grupper rättsligt status?

Kan kommissionen på ett mer allmänt plan lämna detaljerade uppgifter om de projekt som den finansierat eller samfinansierat inom ramen för sitt program till stöd för rättsliga reformer?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Vid dess möte den 21 november i Bryssel beslutade den gemensamma kommissionen mellan gemenskapen och Vietnam att förstärka dialogen och samarbetet rörande mänskliga rättigheter och därmed sammanhängande frågor och att inrätta en undergrupp om samarbete rörande institutionsbyggande, administrativa reformer, styrning och mänskliga rättigheter i överensstämmelse med artikel 14.3 i samarbetsavtalet mellan gemenskapen och Vietnam. Två andra undergrupper rörande utveckling och ekonomiskt samarbete samt om handel och investeringar bildades redan 1996 och har därefter regelbundet träffats, senast den 20 november 2003, för att förbereda och rapportera till den gemensamma kommissionen.

De specifika målen för den nya undergruppen är att åstadkomma en regelbunden dialog för att öka den ömsesidiga förståelsen inom de berörda områdena, att föreslå riktlinjer för samarbetsaktiviteter inom de områden som undergruppen täcker och att bestämma de områden där insatser från gemenskapen skulle vara mest användbara och produktiva. Undergruppen rapporterar och lämnar rekommendationer till den gemensamma kommissionen, som kommer att övervaka vilka framsteg som görs. Undergruppens verksamhet kommer att bestå av formella möten och informella evenemang (seminarier, rundabordskonferenser, besöksprogram m.m.) och kommer att komplettera den etablerade och nyligen förstärkta dialogen mellan unionen och Vietnam om mänskliga rättigheter, som förs mellan unionens trojka av beskickningschefer i Hanoi och Vietnams regering.

Kommissionen bekräftar återigen sin utfästelse att ta upp situationen rörande mänskliga rättigheter i alla politiska samtal med Vietnam. Kommissionen har uttryckt oro för mänskliga rättigheter i Vietnam vid möten med den gemensamma kommissionen bland annat genom att hänvisa till Europaparlamentets resolution om religionsfrihet den 20 november 2003. Dessutom har EU- trojkans ambassadörer i samband med unionens dialog om mänskliga rättigheter med Vietnams regering den 26 november 2003 på nytt uttryckt sin oro och har tagit upp frågor om fritt utövande av grundläggande friheter i Vietnam (åsiktsfrihet, pressfrihet, religionsfrihet och föreningsfrihet), flyktingsituationen, dödsstraff och tortyr såväl som situationen för etniska minoriteter. EU- trojkan underströk betydelsen av ökad öppenhet, och behovet av att dialogen leder till konkreta förbättringar på plats. I sin uppföljning av dessa möten kommer unionen att fortsätta att noga bevaka situationen och att kräva förbättringar när det gäller Vietnam och mänskliga rättigheter.

Kommissionen tror liksom medlemsstaterna att endast en kombination av dialog och samarbete kan bidra till en förbättring av de mänskliga rättigheterna i Vietnam. Denna kommer att bidra till att utveckla en större tolerans gentemot meningsskiljaktigheter och accepterandet av olika åsikter. Dessutom är landet inne i en fas av krävande socialt, ekonomiskt och rättsligt reformarbete, inte minst beroende på den avsedda anslutningen till Världshandelsorganisationen, vilket medför ett behov av att utveckla ett öppnare, mer ansvarstagande och modernare styrelseskick. Denna process är också en viktig faktor för uppkomsten av en öppnare miljö, där medborgerliga, politiska och religiösa rättigheter kan stärkas.

Genom det nationella vägledande programmet för perioden 2002–2004 har 9 miljoner euro öronmärkts för ett program för institutionellt stöd vilket för närvarande förbereds och skall inriktas på väsentliga kapacitetsproblem inom de viktigaste lagstiftande och rättsliga organen, nationalförsamlingen, justitieministeriet, högsta domstolen, högsta åklagarmyndigheten och respektive utbildningsinstitution.

(2004/C 78 E/0673)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3733/03

från Constanze Krehl (PSE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Samarbete mellan arbetsmarknadens parter i samband med regional strukturell utveckling i Sachsen

”Stiftung Innovation und Arbeit Sachsen” (stiftelsen innovation och arbete i Sachsen) utgör ett konkret exempel på en av Sachsens sysselsättningspakter. Arbetsgivare, arbetstagare och staten är jämlikt representerade i stiftelsens olika organ. En av stiftelsens uppgifter är att ge experthjälp till små- och medelstora företag. Genom regionala fora tillhandhålls en infrastruktur som möjliggör för regionala aktörer att medverka vid utvecklingen av regionala modeller och projekt.

1. Hur pass viktigt är det, enligt kommissionen, att främja samarbetet mellan arbetsmarknadens parter i samband med regional strukturell utveckling?
2. På vilket sätt kan EU främja samarbetet mellan arbetsmarknadens parter i samband med regional strukturell utveckling av det slag som stiftelsen ”Innovation und Arbeit Sachsen”?

3. Är det nödvändigt att av finanstekniska skäl gå över från förvaltningsbaserade till projektbaserade projekt för de regionala kontoren?
4. Med hänsyn till tilläggskriterierna för finansiering, har något slutdatum fastställts för finansiering av organisatoriska strukturer, som exempelvis regionala kontor?
5. På vilket sätt skall, enligt kommissionens uppfattning, stöden från strukturfonderna samverka med fristaden Sachsens insatser för att långsiktigt kunna säkerställa ett framgångsrikt samarbete mellan arbetsmarknadens parter vad gäller regional strukturpolitik?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(3 februari 2004)

1. och 2. Av lagstiftningen på området framgår det klart att arbetsmarknadens parter har en viktig roll när det gäller att genomföra de program som får stöd via strukturfonderna. I enlighet med artikel 8 i förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾ ingår arbetsmarknadens parter bland de myndigheter och organ som utsetts av medlemsstaterna att förbereda, finansiera, övervaka och utvärdera stödåtgärderna. Artikel 8 innehåller också bestämmelser beträffande det årliga samrådet med "de organisationer som företräder arbetsmarknadens parter på europeisk nivå om gemenskapens strukturpolitik".

De organisationer som företräder arbetsmarknadens parter kan också ta initiativ till projekt, antingen själva eller tillsammans med andra parter. Medlemsstaterna får dessutom delegera ansvar till sådana organisationer för genomförande av (delar av) program, som är beroende av nationella bestämmelser och gemenskapsbestämmelser, när detta bidrar till att det berörda programmets mål uppfylls.

När det gäller åtgärder på området utveckling av mänskliga resurser som stöds av Europeiska socialfonden kan och bör arbetsmarknadens parter spela en central roll, i synnerhet när det gäller att utveckla en politik för livslångt lärande och strategier för att förbättra företags och deras anställdas anpassningsförmåga.

3. Den nuvarande lagstiftningen gäller till och med den 31 december 2006. Kommissionen kommer i god tid att lägga fram förslag beträffande den framtida sammanhållningspolitiken, inbegripet aspekter som rör arbetsmarknadens parter engagemang.

4. När det gäller den nuvarande generationen program som finansieras genom strukturfonderna måste medlen anslås till de slutliga stödmottagarna senast den 31 december 2006. Eftersom det rör sig om en mål 1-region samfinansierar Sachsen betydande delar av sina utvecklingsåtgärder inom ramen för strukturfondsprogrammen. Samtidigt har de allra flesta utgifterna i delstatsbudgeten inga kopplingar till strukturfonderna. Det är upp till delstatsmyndigheterna att se till att de båda delarna kompletterar varandra så att de är till största möjliga nytta för Sachsens invånare.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0674)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3751/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Terni

Som svar på fråga E-1029/03⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Terni hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0675)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3752/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Ancona

Som svar på fråga E-1017/03 (¹), där jag undrade om kommunen Ancona hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0676)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3753/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Florens

Som svar på fråga E-1019/03 (¹), där jag undrade om kommunen Florens hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0677)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3754/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Livorno

Som svar på fråga E-1020/03 (¹), där jag undrade om kommunen Livorno hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0678)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3755/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Macerata

Som svar på fråga E-1021/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Macerata hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0679)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3756/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Perugia

Som svar på fråga E-1023/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Perugia hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0680)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3757/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pesaro

Som svar på fråga E-1024/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Pesaro hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0681)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3758/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pisa

Som svar på fråga E-1025/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Pisa hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0682)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3759/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Pistoia

Som svar på fråga E-1026/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Pistoia hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

(2004/C 78 E/0683)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3760/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Vänorter 2000 till kommunen Siena

Som svar på fråga E-1028/03 ⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Siena hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Vänorter 2000, uppgav kommissionen att inget stöd beviljades för år 2000.

Kan kommissionen ange om den ovannämnda kommunen har lagt fram projekt, beviljats stöd och använt ett sådant eventuellt stöd under de påföljande budgetperioderna?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 208.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3751/03, E-3752/03, E-3753/03, E-3754/03,
E-3755/03, E-3756/03, E-3757/03, E-3758/03, E-3759/03 och E-3760/03
ingivet av Viviane Reding för kommissionen**

(20 januari 2004)

För att komplettera det svar som parlamentsledamoten fått på sina tidigare frågor anges nedan för varje kommun det antal projekt som lagts fram och det eventuella stöd som beviljats för perioden 2000–2003 inom ramen för gemenskapsprogrammet "Vänorter":

- Kommunen Terni, Italien
 - 2000 och 2003: inga projekt lades fram.
 - 2001: ett projekt lades fram, som inte godkändes.
 - 2002: ett projekt tilldelades stöd (1 027 euro), och kommunen Terni fick även i egenskap av inbjuden stad ett bidrag på 1 170 euro för ett annat projekt.
- Kommunen Ancona, Italien
 - 2002: ett projekt lades fram, som inte godkändes.
 - Inga projekt lades fram under övriga år.
- Kommunen Florens, Italien
 - 2000: inga projekt lades fram.
 - 2001: ett projekt godkändes, men drogs senare tillbaka.
 - 2002: ett projekt godkändes (till vilket Florens kommun är inbjuden), bidraget utbetalas till den anordnande staden.
 - 2003: ett projekt godkändes, för vilket Florens kommun har tilldelats ett bidrag på 472,5 euro i egenskap av inbjuden stad.
- Kommunen Livorno, Italien
 - 2001: ett projekt som inte godkändes och ett projekt som tilldelades stöd (9 000 euro).
 - Inga projekt lades fram under övriga år.
- Kommunen Macerata, Italien
 - 2001: ett projekt som inte godkändes.
 - Inga projekt lades fram under övriga år.
- Kommunen Perugia, Italien
 - Inga projekt har lagts fram.
- Kommunen Pesaro, Italien
 - 2000 och 2003: inga projekt lades fram.
 - 2001: ett projekt tilldelades stöd (2 618 euro).
 - 2002: ett projekt tilldelades stöd (4 638 euro).
- Kommunen Pisa, Italien
 - 2000: ett projekt som inte godkändes.
 - Inga projekt lades fram under övriga år.
- Kommunen Pistoia, Italien
 - Inga projekt har lagts fram sedan 1993.

- Kommunen Siena, Italien
 - 2000: ett projekt som inte godkändes.
 - 2001: ett projekt som inte godkändes.
 - 2002: ett projekt tilldelades stöd (2 854 euro).
 - 2003: inga projekt lades fram.

Parlamentsledamoten kan även vända sig till de regionala myndigheterna för att få utförligare upplysningar.

(2004/C 78 E/0684)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3763/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Kliniska prövningar

1. Kan kommissionen, i tabellform och för de enskilda medlemsstaterna, ange under vilka omständigheter stiftelser och akademiska institutioner som utför forskning om läkemedel med begränsad marknadspotential (bland annat på grund av att sjukdomen är sällsynt eller snabbt leder till döden) kan dra fördel av särskilda villkor för sina kliniska prövningar?
2. Kan kommissionen dessutom ange om dessa villkor i varje enskilt fall är i överensstämmelse med ett korrekt genomförande av direktivet om kliniska prövningar?
3. Görs det några skillnader i någon av medlemsstaterna för undantag från Phase I, Phase II och Phase III?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen och medlemsstaterna har diskuterat medlemsstaternas ansvar att ta hänsyn till rekommendationen i skäl 14 i direktiv 2001/20/EG⁽¹⁾ angående icke-kommersiella prövningar.

Detta skäl lyder: "Icke kommersiella prövningar som genomförs av forskare utan medverkan av läkemedelsindustrin kan vara till stor nytta för de berörda patienterna. Av denna anledning bör man i direktivet ta hänsyn till den särskilda situation som gäller för prövningar vilkas planering inte kräver särskilda tillverkningar eller förpackningsförfaranden om de utförs med läkemedel som godkännts för försäljning (...) samt om de utförs på patienter med samma särdrag som de som täcks av den indikation som specificeras i godkännandet för försäljning (...)."

Enligt artikel 22 i nämnda direktiv uppmanas medlemsstaterna att underrätta kommissionen om vilka nationella åtgärder de vidtar för att införliva och följa denna rättsakt. Kommissionen arbetar för närvarande tillsammans med medlemsstaterna med att utarbeta tillämpningsföreskrifter till direktivet. Kommissionen är därför förvissad om att vissa av dessa frågor kommer att tas upp på lämpligt sätt under förberedelsens gång, både på gemenskapsnivå och på nationell nivå.

För att få en övergripande och definitiv bild av medlemsstaternas enskilda beslut kommer kommissionen dessutom att sända ett frågeformulär till medlemsstaterna för att få in den önskade informationen i ett jämförbart format.

Kommissionen kommer att offentliggöra den information som lämnas av medlemsstaterna.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/20/EG av den 4 april 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar rörande tillämpning av god klinisk sed vid kliniska prövningar av humanläkemedel, EGT L 121, 1.5.2001.

(2004/C 78 E/0685)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3792/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Uppdatering av situationen beträffande kommunen Pesaro-Urbino utnyttjande av medlen från Tempus III-programmet

Med hänvisning till min tidigare fråga E-1168/03⁽¹⁾ om huruvida kommunen Pesaro-Urbino lagt fram projekt inom ramen för Tempus III-programmet och beviljats medel för sådana projekt, meddelar kommissionen i sitt svar av den 8 maj 2003 att det inte finns några projekt i kommunen i fråga.

Har kommissionen fått något besked om att kommunen i fråga sedan dess har lagt fram projekt och, om så är fallet, om medel har anslagits och utnyttjats för detta?

⁽¹⁾ EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 184.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Det bör noteras att kommunerna inte är berättigade till medel från Tempusprogrammet. Sedan mars 2003 har emellertid flera inbjudningar att lämna projektförslag utfärdats inom ramen för Tempusprogrammet, varav den senaste den 15 december 2003. Inom ramen för dessa inbjudningar inlämnade universitetet i Urbino en ansökan för ett projekt som omfattar universitet i Spanien, Marocko och på Malta. Urvalsförfarandet har inletts och det slutgiltiga beslutet kommer att fattas i juni 2004, så att projektet kommer igång under läsåret 2004/2005.

Ett projekt som finansieras inom ramen för Tempusprogrammet omfattar i regel flera universitet i medlems- och partnerländerna samtidigt. Syftet med projekten är att utveckla och reformera den högre utbildningen i de länder som är de slutliga mottagarna av EU-stödet.

(2004/C 78 E/0686)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3811/03**från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Utbredning av ärftligt håravfall (androgen alopeci)

Enligt en undersökning från dermatologiska avdelningen vid Kalifornienuniversitetets medicinhögskola i San Francisco lider 15 procent av ungdomar under 17 år av håravfall. I denna grupp börjar flickorna uppvisa håravfall vid 14 års ålder i genomsnitt, pojkarna vid 16 års ålder. Dermatologiska avdelningen vid Bolognauniversitetet har genomfört en fyraårig kontrollundersökning av barn, mellan 6 och 10 år som uppvisar tecken på skallighet. Facktidskriften Journal of American Academy of Dermatology har publicerat resultaten av denna undersökning som genomfördes av dermatologen Antonella Tosti vid Bolognauniversitetet. Resultaten pekar på följande orsaker till denna typ av håravfall: förtidigt uppträdande av den hormonella process som kallas adrenarche och som normalt uppträder två till tre år före puberteten, kost med allt för högt glykemiskt index, vilket kan påskynda den prepubertala utvecklingen, användning av kosmetiska produkter som innehåller östrogen och placenta liksom livsmedel som innehåller östrogen.

Kommissionen ombes, mot bakgrund av de risker som barn med denna sjukdom kan utsättas för då tidig skallighet kan utgöra en varningssignal om andra funktionsrubbnings, besvara följande frågor:

- Är kommissionen medveten om denna diagnosbild?
- Anser inte kommissionen att det vore passande att uppmärksamma medlemsstaternas regeringar om det sätt på vilket denna sjukdom yttrar sig och om behovet att underkasta kosmetiska produkter och livsmedel som misstänks innehålla placenta och/eller östrogen en noggrannare kontroll?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Androgen alopeci (ärfligt håravfall) ger håravfall hos män och kvinnor och beskrivs som hormonellt orsakat håravfall hos genetiskt betingade individer. Epidemiologin för androgen alopeci är inte helt klar. Man känner sedan länge till att sjukdomen har ett starkt samband med genetiska förutsättningar, men man vet mycket lite om de icke-genetiska orsakerna. Ny forskning⁽¹⁾ om sjukdomens epidemiologi tyder på att det fortfarande enbart finns mycket små belägg för miljöfaktorerers inflytande. Dr A. Tosti har redovisat 20 fall av oförklarlig, mycket tidig skallighet. De flesta av dessa patienter tillhörde genetiskt mottagliga familjer. Eftersom det finns endokrina faktorer bakom skallighet misstänks intag av föreningar innehållande östrogener vara en bidragande faktor. På grund av undersökningens begränsningar krävs dock ytterligare belägg.

Kommissionen har stött många projekt som klargör hur människokroppens olika organ påverkas av endokrinsterörande ämnen, bland annat östrogener⁽²⁾. Många av dessa projekt koncentreras på att ämnena intas via livsmedel. Kommissionen förväntar sig att resultaten, när de blir tillgängliga, kommer att påverka regleringen (bestämmelserna om) av kemiska ämnen. Undersökningar av effekterna av östrogener i kosmetika har framför allt genomförts inom Eurisked-projektet⁽³⁾, som kommer att bidra till riskbedömningar och framtida bestämmelser för kosmetika. I en pågående förslagsinfordran – som avslutas i februari 2004 och som lanserades inom ramen för åtgärd 5 (livsmedelskvalitet och säkra livsmedel) i det sjätte ramprogrammet – efterfrågas förslag på forskning om tidig pubertet, som tycks ha stora likheter med fenomenet ärfligt håravfall. När ett eller flera projekt på detta område väl har valts ut och finansierats kan kommissionen – under förhandlingsfasen – försöka se till att forskningen också kommer att handla om detta fenomen.

Medlemsstaterna och kommissionen diskuterar inom ramen för folkhälsoprogrammet regelbundet prioriterade folkhälsoåtgärder i unionen. Detta problem har inte prioriterats under diskussionerna om arbetsprogrammen för 2003 och 2004.

Kosmetiska produkter regleras av rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976⁽⁴⁾. Enligt en allmän princip i direktivet får endast kosmetika som inte skadar människors hälsa släppas ut på marknaden (artikel 2 i direktivet).

Direktivet innehåller särskilda bestämmelser, till exempel att vissa ämnen inte får ingå i en kosmetisk produkt. I bilaga II till direktivet förtecknas "östrogener" som nr 260. Östrogener får därför inte användas i kosmetika. Placenta (moderkaka) nämns inte i förteckningen över ämnen som används i kosmetika (kommissionens beslut 96/335/EG av den 8 maj 1996 om sammanställning av en inventering och fastställande av en gemensam nomenklatur över de beståndsdelar som används i kosmetiska produkter)⁽⁵⁾. Placenta är en råvara som används vid framställningen av följande kosmetiska ämnen: hydroliserat protein från mänsklig moderkaka, hydroliserat protein från moderkaka, enzymer från moderkaka, lipider från moderkaka och protein från moderkaka. Dessa ämnen utvinns från moderkaka hos däggdjur, men de får inte innehålla östrogener.

Enligt artikel 3 i direktivet skall medlemsstaterna vidta alla åtgärder som krävs för att se till att endast de kosmetiska produkter som är förenliga med bestämmelserna i detta direktiv och dess bilagor får släppas ut på marknaden.

Att använda tillväxthormoner på boskap har varit förbjudet i gemenskapen sedan 1988. Den nu gällande lagstiftningen är rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion⁽⁶⁾, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/74/EG av den 22 september 2003⁽⁷⁾.

(1) Severi G m.fl. Br J Dermatol. 2003 dec, 149 (6): s. 1207-1213.

(2) http://europa.eu.int/comm/research/endocrine/index_en.html

(3) <http://www.eurisked.org/index.htm>

(4) EGT L 262, 27.9.1976.

(5) EGT L 132, 1.6.1996.

(6) EGT L 125, 23.5.1996.

(7) EUT L 262, 14.10.2003.

(2004/C 78 E/0687)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3813/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Åklagarmyndigheten i Venedig undersöker användningen av gemenskapsmedel inom jordbrukssektorn

Den 26 november 2003 lades en artikel ut på webbplatsen "Vivacity di Belluno" med titeln "Arrestato imprenditore pugliese per truffa alla UE", om företagare från Puglia som anhöllits för bedrägerier gentemot EU. Ur artikeln framgick följande:

- Tre personer hade anhöllits anklagade för grava och fortgående bedrägerier för att få statsbidrag och gemenskapsmedel och för grav och fortgående urkundsförfalskning vartill tillkom att de hade förorsakat avsevärda skador.
- De tre hade enligt ekoroteln rekonstruktion grundat och lett ett stort antal företag och bolag verksamma i Veneto, Lazio och Puglia som producerade "torkade medicinska örter" och som var mottagare av avsevärda gemenskapsbidrag.
- Bolagen hade använts till att fakturera eller ta emot leveranser av medicinska örter på grundval av vilka de tre enbart 2002 hade erhållit medel uppgående till närmare 500 000 euro från Agea, italienska byrån för jordbruksbistånd.
- De belopp som skall betalas tillbaka, tillsammans med de administrativa påföljderna, påföljder för företagen för att de inte övervakat sina företagsledare, de lagenliga räntorna och de som följer av en omvärdering, uppgår till minst 1 300 000 euro och högst 1 900 000 euro.

Känner kommissionen till det ovan beskrivna sakförhållandet?

- Vilka åtgärder har den vidtagit, eller ämnar vidta, i detta hänseende?
- Är OLAF informerad om detta och har den inlett, eller ämnar den inleda, en undersökning?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) känner till att de italienska myndigheterna har inlett en rättslig utredning mot ett företag för påstådda grova och upprepade bedrägerier i syfte att tillskansa sig statligt stöd och EU-medel samt för grova och upprepade förfalskningar.

Ett rättsligt förfarande har redan inletts vid åklagarmyndigheten i Venedig i Italien och OLAF står till de berörda myndigheternas fulla förfogande för att bistå med den hjälp som eventuellt kan komma att behövas.

(2004/C 78 E/0688)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3814/03
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Åklagarmyndigheten i Palermo undersöker bedrägeri på 6,5 miljoner euro gentemot EU

Den 7 november 2003 publicerade dagstidningen "La Gazzetta del Mezzogiorno" på sin webbplats en artikel med titeln "Truffa all'Ue da 6,5 milioni di euro per finanziare Cosa nostra", om bedrägerier uppgående till 6,5 miljoner euro gentemot EU för finansiering av maffiaverksamhet. Ur artikeln framgick följande:

- Tre personer som anklagats för bedrägerier gentemot EU uppgående till ett sammanlagt belopp på 6,5 miljoner euro, hade anhöllits av ekoroteln.

- Pengarna skall ha använts för att finansiera illegal maffiaverksamhet.
- De tre hade via ett antal bolag hos industriministeriet ansökt om europeiska medel uppgående till sex miljoner euro för att grunda nya företag. Av denna summa har redan 2,5 miljoner beviljats och utbetalats.
- För att få pengarna hade de tre anhållna lagt fram fiktiva underlag som visat sig vara helt och hållet falska. Undersökningarna inleddes 2001.
- De gripna, som är innehavare av diverse handelsbolag som sysslar med försäljning av däck, hade ansökt om och erhållit nästan 2,5 miljoner euro för att i en gammal fabriksbalk bygga en anläggning för bortskaffande av gamla däck. I fabriksbalken, som redan under tidigare år varit föremål för utmätningssåtgärder, finns det emellertid ingen anläggning och inte heller har något byggts där.

Känner kommissionen till det ovan beskrivna sakförhållandet?

- Känner kommissionen till det ovan beskrivna sakförhållandet? Vilka åtgärder har den vidtagit, eller ämnar vidta, i detta hänseende?
- Är OLAF informerad om detta och har den inlett, eller ämnar den inleda, en undersökning?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) känner till att de italienska myndigheterna har inlett en rättslig utredning av de påstådda bedrägerierna rörande EU-medel.

Ett rättsligt förfarande har redan inletts vid åklagarmyndigheten i Palermo i Italien och OLAF står till de berörda myndigheternas fulla förfogande för att bistå med den hjälp som eventuellt kan komma att behövas.

(2004/C 78 E/0689)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3815/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Åklagarmyndigheten i Salerno undersöker bedrägeri på trettio miljoner euro gentemot EU

Den 2 december 2003 gick den nationella nyhetsbyrån AGI ut med ett pressmeddelande med titeln "Truffa all'Ue per 30 milioni, 7 arrestati nel salernitano" om bedrägerier i Salerno som omfattade trettio miljoner euro i EU-medel i samband med vilket sju personer hade anhållits. Ur artikeln framgick följande:

- Den regionala ekoroteln hade sprängt en sammanslutning som på olaglig väg hade erhållit statsbidrag och gemenskapsmedel och anhållit sju personer.
- Åklagarmyndigheten i Salerno hade samordnat undersökningarna.
- I hela Italien hade även företag och fastigheter till ett värde på ett hundra miljoner euro beslagtagits.
- De personer som undersökningarna gällde hade bildat en grupp bolag som var sinsemellan kopplade till, och kontrollerade av, varandra och som mellan 1997 och 2003 hade erhållit finansiella medel uppgående till trettio miljoner euro.
- Sammanslutningen som kunde räkna med samarbete från tre tjänstemän vid näringsministeriet, använde sig av bokföringsknep och falsk annan dokumentation i sin redovisning för att söka offentliga bidrag för fiktiva utgifter.

Känner kommissionen till det ovan beskrivna sakförhållandet?

- Vilka åtgärder har den vidtagit, eller ämnar vidta, i detta hänseende?
- Är OLAF informerad om detta och har den inlett, eller ämnar den inleda, en undersökning?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) känner till att de italienska myndigheterna har inlett en rättslig utredning av de påstådda bedrägerierna rörande EU-medel.

Ett rättsligt förfarande har redan inletts vid åklagarmyndigheten i Salerno i Italien och OLAF står till de berörda myndigheternas fulla förfogande för att bistå med den hjälp som eventuellt kan komma att behövas.

(2004/C 78 E/0690)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3816/03

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Åklagarmyndigheten i Lecce undersöker bedrägeri på sex miljoner euro gentemot EU

Den 22 november 2003 publicerade dagstidningen "La Gazzetta del Mezzogiorno" på sin webbplats en artikel med titeln "Nel Salento truffa di 6 milioni di euro all'Ue", om bedrägerier i Salento som omfattade sex miljoner euro i EU-medel. Ur artikeln framgick följande:

- Tre personer hade anhållits på grund av kriminell verksamhet, allvarligt bedrägeri gentemot Europeiska gemenskapen omfattande cirka sex miljoner euro och falska fakturor.
- Händelsen handlade om bidrag som olagligen erhållits på grundval av lag nr 488, för fiktiva inköp av maskinutrustning med hjälp av falska fakturor som backades upp av osanna expertutlåtanden.
- På grundval av dessa fakturor skall gemenskapsmedel på omkring 6 miljoner euro ha erhållits på olaglig väg.

Känner kommissionen till det ovan beskrivna sakförhållandet?

- Vilka åtgärder har den vidtagit, eller ämnar vidta, i detta hänseende?
- Är OLAF informerad om detta och har den inlett, eller ämnar den inleda, en undersökning?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) känner till att de italienska myndigheterna har inlett en rättslig utredning av de påstådda bedrägerierna rörande EU-medel.

Ett rättsligt förfarande har redan inletts vid åklagarmyndigheten i Lecce i Italien och OLAF står till de berörda myndigheternas fulla förfogande för att bistå med den hjälp som eventuellt kan komma att behövas.

(2004/C 78 E/0691)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3818/03**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen**

(12 december 2003)

Ämne: Villkor för erhållande av pension i Grekland

Enligt klagomål från grekiska pensionärer är det viktigaste kriteriet för att gå i pension i alla de övriga EU-länderna det, att man når upp till den gräns vid vilken "försäkringsrisk" anses föreligga, det vill säga blir så gammal att de naturliga risker som hör samman med ålderdomen börjar ge sig till känna. Så är det inte i Grekland, klagar de grekiska pensionärerna. Där är det grundläggande kriteriet i stället att man arbetat i ett visst antal år (och alltså samlat på sig ett visst antal bonusstämplar).

De klagande hänvisar till att alla medborgare runtom i EU har rätt till pension efter att ha uppnått en viss ålder och att pensionens storlek står i ett absolut analogt förhållande till tjänsteåren. Så här är det inte i Grekland.

Det är värt att konstatera att den här situationen leder till att ganska många överåriga grekiska kvinnor (som inte kan uppvisa några bonusstämplar eftersom de hela livet ägnat sig åt barnuppfostran och hemskötsel) inte får någon pension alls, om deras make till exempel erhåller en månatlig pension i storleksklassen 600 euro. I sammanhanget är det också skäl att konstatera att de grekiska pensionerna är det lägsta i hela unionen. Stora pensionärsgrupper (nästan 90 procent av pensionärerna) lyfter en pension som understiger 500 euro i månaden. Andra grupper av pensionärer (till exempel taxichaufförer m.fl.) får nöja sig med en pension på 300 euro i månaden eller mindre.

Kan kommissionen upplysa mig om huruvida de kriterier för pensionering som tillämpas i Grekland helt och hållet överensstämmer med gemenskapens lagstiftning? Får medborgarna i de övriga medlemsstaterna rätt till en minimipension, oberoende av bonusstämplar, då de kommit upp i en viss ålder och "försäkringsrisken" blivit en realitet för deras del? Hur stora är dessa minimipensioner i var och en av EU:s övriga 14 medlemsstater? Erhåller pensionärerna i den övriga unionen pensioner som exakt motsvarar deras bonusstämplar, även om dessa är få, då de uppnått en viss ålder? Vilken är pensionsåldern i var och en av EU:s övriga medlemsstater? Är det förenligt med gemenskapens lagstiftning att överåriga grekiska medborgare helt saknar pensionsrättigheter, trots att de har bonusstämplar (även om dessa är få)? Skulle inte dessa personer, med hänvisning till EU:s lagstiftning, åtminstone kunna kräva en liten pension i enlighet med de bonusstämplar de samlat på sig?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Pensionssystemens utformning faller under medlemsstaternas ansvar. Europeiska unionens lagar om social trygghet handlar bara om mycket begränsade aspekter såsom rättigheter för personer som flyttar från en medlemsstat till en annan och likabehandling av kvinnor och män (där det fortfarande finns vissa undantag när det gäller pensionsålder och efterlevandeförmåner). Europeiska unionen har ingen lagstiftning om kopplingen mellan pensionsavgifter och rätten till förmåner.

Utformningen av de lagstadgade pensionssystemen varierar avsevärt inom Europeiska unionen. Några länder betalar ut en enhetspension från 65 års ålder (i Danmark och Nederländerna är denna grundad på hemvist, i Irland på avgifter). I de flesta medlemsstater är pensionerna kopplade till pensionsgrundande inkomster och det finns en tendens att ta hänsyn till allt längre inkomsthistoria. Lagstadgade pensionssystem avviker dock från gängse försäkringsprinciper på flera sätt. Rätten till pension kan förutsätta att avgifter har betalats under en viss minimiperiod (i vissa fall kan avgifterna alltså stå utan en förmånstagande motpart). Å andra sidan kan vissa perioder då inga avgifter erläggs (arbetslöshet, sjukdom, avbrott i yrkeslivet av familjeskäl, utbildningsperioder) erkännas som likvärdiga pensionsgrundande sysselsättningsperioder. Inkomst- eller avgiftsrelaterade lagstadgade pensionssystem har ofta också en lägsta garantipension.

Närmare information om hur de nationella pensionssystemen är utformade finns i publikationen "Missoc – Social Protection in the Member States and the European Economic Area" ⁽¹⁾ och i kommissionens och rådets gemensamma rapport om tillräckliga och stabila pensioner ⁽²⁾ från mars 2003. Den sistnämnda rapporten innehåller särskilt tabeller över pensionsålder (tab. 7) och över garanterad minimiinkomst för äldre personer (tab. 1).

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/employment_social/missoc/index_en.html

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/employment_social/soc-prot/pensions/index_en.htm

(2004/C 78 E/0692)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3820/03

från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Anslutning till el- och vattenförsörjningsnätet

Skulle kommissionen, med hänvisning till den skriftliga frågan E-2399/03 och kommissionens svar, vilja besvara samma fråga men beträffande de delar av Skottland som inte tillhör regionen Highlands och Islands?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

I Skottland lever 3 746 381 människor i områden som är stödberättigade enligt mål 2 i strukturfonderna eller enligt mål 2 i områden som är stödberättigade under en övergångsperiod. Stöden är organiserade i tre mål 2-program i överensstämmelse med beslut av kommissionen av den 21 och 22 mars 2001: mål 2-programmet för västra Skottland, för östra Skottland och för södra Skottland.

Enligt mål 2 avser stöden diversifiering och återupplivande av områden i ekonomisk nedgång. Infrastrukturen i dessa områden stöds när de är en förutsättning för lokaliseringen eller utvecklingen av sådana ekonomiska aktiviteter som kan skapa arbetstillfällen. I alla tre mål 2-programmen finns det bestämmelser om insatser för att främja införandet av avfallsminimering, effektiv energianvändning och hushållning med miljöresurser för att främja ekonomisk verksamhet och för att bättre skydda miljön genom effektivare resursanvändning.

Ansvar för att välja ut de projekt som samfinansieras genom EG:s strukturfonder åvilar det regionala partnerskapet för varje mål 2-program. För programmet för västra Skottland är det Strathclyde European Partnership Ltd, för programmet för östra Skottland är det East of Scotland European Partnership Ltd och för södra Skottland är det South of Scotland Partnership Ltd.

(2004/C 78 E/0693)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3827/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Finansiering av det europeiska Carrefour- och euroinfonätet

Ansvariga för det europeiska Carrefour- och euroinfonätet har nyligen offentliggjort en protest mot det beslut som kommissionens generaldirektorat för press och kommunikation fattade den 29 september 2003 om att dra in det årliga stöd på 20 000 euro som tilldelats Carrefour-kontoren och euroinfocentrum. Kommissionen har för avsikt att endast upprätthålla ett samarbete inriktat på dokumentdistribution, utbildning och helpdesk. I protesten uppges vidare att detta ensidiga beslut som fattats utan samråd och på en så kort tid påverkar budgeten och verksamheten inom samtliga informationsenheter.

Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder den tänker vidta för att värna om de överenskommelser som dessa organisationer redan ingått och för att ta hänsyn till löftet att bibehålla finansieringen fram till slutet av 2004?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Prodi

(3 februari 2004)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-3007/03 från Santini ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 448.

(2004/C 78 E/0694)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3830/03

från Juan Ferrández Lezaun (Verts/ALE) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Anbudsinfordran för infrastruktur inom ramen för Spaniens nationella vattenplan (PHN)

Den spanska regeringen har inlett upphandlingsförfarandet beträffande infrastrukturen för omläggningen av floden Ebro, särskilt två etapper i provinserna Almería (etapp 46/deletapp 1) respektive Murcia (etapp 41/deletapp1).

Som både kommissionsledamot Bolkestein och det spanska ministeriet faktiskt erkänt har den spanska regeringen inte uppfyllt direktiv 92/50/EEG ⁽¹⁾ om samordning av förfaranden vid offentlig upphandling av tjänster, då man inte respekterat bestämmelserna om öppen konkurrens vid offentlig upphandling om tjänstekontrakt.

Kommissionen beslutade i detta fall, trots den spanska regeringens upprepade överträdelser på detta område, att varken inleda något överträdelseförfarande mot den eller tvinga den att göra om anbudsförfarandet.

Har kommissionen följt förfarandet för anbudsinfordran i fråga om de båda tidigare nämnda infrastrukturavsnitten för överföringen av vatten? Om så är fallet, kan kommissionen bekräfta att direktiv 92/50/EEG om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster har respekterats?

Kan kommissionen bekräfta att dessa båda infrastrukturavsnitt genomförs i enlighet med gemenskapens miljölagstiftning? Om så inte är fallet, vilka bestämmelser bryter man mot och varför? Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta beträffande detta?

Kan kommissionen bekräfta att dessa båda byggnadsarbeten för att möjliggöra överföringen av vatten har föregåtts av en kostnads- och intäktsanalys och en analys av projektets möjlighet att lyckas samt av de socioekonomiska konsekvenserna, vilket krävs i enlighet med förordning (EG) nr 1260/1999 ⁽²⁾?

Kan kommissionen bekräfta om den har lovat att gemenskapen skall samfinansiera uppförandet av dessa båda etapper av vattenöverföringen? Om så är fallet, skulle den vilja informera om vilka summor det rör sig om per etapp?

⁽¹⁾ EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen vill först och främst klargöra att den upphandling av tjänster rörande miljöstudier, som behandlas i kommissionens svar på parlamentsledamöterna Alexander De Roos fråga (H-0563/03) under parlamentets frågestund under plenarsammanträdet i oktober 2003 ⁽¹⁾ och Bárbara Dührkop Dührkops fråga (H-688/03) under parlamentets frågestund under plenarsammanträdet i november 2003 ⁽²⁾, för en tid sedan ingivits av Trasagua. Kommissionen beslutade att inte inleda överträdelseförfaranden avseende dessa

specifika avtal av de skäl som anges i kommissionens svar på dessa frågor. De avtal som ledamoten nu frågar om omfattas av nya anbudsförfaranden som nyligen utlysts av Trasagua. Faktum är att Trasagua har utlyst separata anbudsförfaranden för upphandlingsavtal om byggandet av infrastruktur för överföring av vatten från floden Ebro samt för tjänsteavtal om konsulttjänster avseende olika aspekter av infrastrukturarbetena. Om värdet av dessa upphandlingsavtal överstiger EU:s tröskelvärden, måste de uppfylla villkoren i direktiv 93/37/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandena vid tilldelning av offentliga upphandlingsavtal för bygg- och anläggningsarbeten⁽¹⁾, medan tjänsteavtal omfattas av direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfaranden vid offentlig upphandling av tjänster⁽²⁾. Kommissionen inser att ledamoten framför allt syftar på de berörda tjänsteavtalens förenlighet med kraven i direktiv 92/50/EEG. Dessa avtal omfattar mycket riktigt konsult- och hjälptjänster i anslutning till förvaltningen av arbeten, miljöstyrning samt hälso- och säkerhetssamordning vid byggandet av de två infrastrukturapparna. Enligt kommissionens uppgifter offentliggjordes meddelandena om anbudsförfarandena för dessa avtal i Europeiska unionens officiella tidning S 229 den 27 november 2003 samt i Europeiska unionens officiella tidning S 230 den 28 november 2003. Kommissionen vill även påpeka att de spanska myndigheterna åtagit sig att se till att Trasagua fullt ut följer gemenskapens bestämmelser om offentlig upphandling vid tilldelning av offentliga avtal. Kommissionen har i nuläget inga uppgifter som tyder på att detta åtagande inte fullgörs.

Kommissionen har inga särskilda uppgifter om de berörda infrastrukturerna för vattenöverföring som tyder på att dessa inte uppfyller kraven i gemenskapens miljölagstiftning. Kommissionen får inte automatiskt den typen av uppgifter, utom vid projekt finansierade genom Sammanhållningsfonden eller när gemenskapens finansiering inom ramen för strukturfonderna uppgår till mer än femtio miljoner euro.

För det tredje, när det gäller behovet av en kostnads- och intäktsanalys och en analys av projektens ekonomiska bärkraft och de samhällsekonomiska effekterna, i enlighet med bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽³⁾, krävs sådana endast om en ansökan om gemenskapsstöd lämnas in och om projekten bedöms som stora.

Kommissionen har hittills inte tagit emot någon ansökan om finansiering av de två infrastrukturavsnitt som omfattas av anbudsförfarandet.

⁽¹⁾ Muntligt svar den 21 oktober 2003.

⁽²⁾ Skriftligt svar den 18 november 2003.

⁽³⁾ EGT L 199, 9.8.1993.

⁽⁴⁾ EGT L 209, 24.7.1992.

⁽⁵⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0695)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3833/03

från Roberto Bigliardo (UEN) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Provinsernas medverkan i förvaltningen av EU:s strukturfonder

Enligt programplaneringen för EU:s strukturfonder skall användningen av gemenskapsmedlen förvaltas av behöriga regioner i samarbete med lokala myndigheter, i detta fall provinserna. I mål 1-områdena — bl.a. i Italien — har provinserna, i enlighet med de ramavtal som slutits med de olika regionerna, en viktig roll när det gäller förvaltningen av fonder inom ramen för det regionala operativa programmet (ROP).

1. Kan kommissionen klargöra huruvida myndigheterna i mål 1-områden i Italien bör se till att provinserna medverkar i förvaltningen av ROP-fonder och huruvida detta, på grund av långdragna samordningsförfaranden, skulle kunna äventyra användningen av medlen inom de utsatta tidsfristerna?

2. Kan kommissionen dessutom ange huruvida de lokala myndigheternas (provinsernas) medverkan i förvaltningen av ROP-fonder endast är formell eller verkligen äger rum med beaktande av att de lokala myndigheterna inte deltog i utformningen av ramen för gemenskapsstöd 2000–2006?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

De båda frågor som parlamentsledamoten ställer hänför sig till principen om parternas medverkan i programplaneringen och förvaltningen av de insatser som gemenskapens strukturfonder samfinansierar.

Denna princip anges i artikel 8 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾. Denna artikel föreskriver att "gemenskapsåtgärderna (...) skall fastställas i nära samråd mellan kommissionen, medlemsstaten och de myndigheter och organ som utses av medlemsstaten inom ramen för dess nationella regler och gällande praxis, bl.a. de regionala och lokala myndigheterna". Det föreskrivs också i artikeln att det åligger medlemsstaten att garantera att de relevanta parterna medverkar i varje stadium av programplaneringen.

Mot denna bakgrund bör de förvaltningar som är ansvariga för de operativa programmen samarbeta med provinserna i dessas egenskap av lokala myndigheter när de nationella reglerna föreskriver detta och när de finner detta lämpligt samtidigt som man bestämmer lämpliga villkor för medverkan och samråd för att säkra en korrekt och effektiv tillämpning av partnerskapsprincipen.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0696)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3834/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Diskriminering av portugisiska arbetstagare utomlands

Fackförbundet för arbetstagare inom branscherna för byggnads- och träarbete, marmor- och stenbrytning samt keramikarbete och byggnadsmaterial i norra Portugal har nyligen uppmärksammat de problem som tusentals arbetstagare inom byggnadsbranschen brottas med. När vintern kommer förlängs dessa arbetstagares kontrakt inte längre och de tvingas därför emigrera och värvas ofta av skrupelfria arbetsförmedlare som utlovar goda villkor som sedan inte uppfylls.

Följande exempel kan nämnas:

- På Island arbetar de portugisiska arbetstagarna med ett tunnelbygge för kanalisering av vatten för ett dammbygge i Kárahjúkar där evakueringsmöjligheter saknas i fall av olycka och där de diskrimineras i förhållande till andra arbetstagare från Europeiska unionens medlemsstater.
 - I Tyskland (i Berne i söder) och i Spanien diskrimineras de portugisiska arbetstagarna när det gäller löner, logi och säkerhetsvillkor samt arbetstider. I Spanien måste de t.ex. arbeta 12 timmar per dag och de förtjänar mindre än spanjorer som arbetar 8 timmar per dag (vid företag i bl.a. Galicien, Baskien, Valencia och Lleida).
1. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att bekämpa denna allvarliga och oacceptabla diskriminering av portugisiska arbetstagare, särskilt i Europeiska unionens medlemsstater, och för att se till att de portugisiska arbetstagarna garanteras samma löne- och arbetsvillkor som övriga arbetstagare?

2. Vilka åtgärder kommer att vidtas för att åstadkomma en yrkescertifiering av dessa arbetstagare på EU-nivå?
3. Vilka åtgärder planeras för att hindra att företag som vinner internationella anbudsinfordringar rekryterar arbetstagare via skrupelfria arbetsförmedlare?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Det framgår inte riktigt av frågan om de fall som åsyftas faller inom tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster⁽¹⁾. Om detta är fallet bör de berörda arbetstagarna omfattas av de skyddsbestämmelser som avser arbets- och anställningsvillkor som gäller i mottagarlandet. Dessa innefattar i synnerhet regler för maximal arbetstid, minimilön och säkerhet, hälsa och hygien på arbetsplatsen.

Om det däremot rör sig om utstationering där syftet är att arbetstagarna i normala fall skall utöva sitt yrke i de stater som tillhör EU eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, säger rådets förordning 1612/68/EEG av den 15 oktober 1968 angående fri rörlighet inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare⁽²⁾ att en arbetstagare som lämnar en medlemsstat för att arbeta i en annan medlemsstat inte får behandlas annorlunda än mottagarlandets egna arbetstagare. Detta gäller alla arbets- och anställningsvillkor.

Självklart beklagar kommissionen att det förekommer fall då dessa regler inte respekteras. Kommissionen vill dock påminna om att kontrollen och övervakningen av att arbets- och anställningsvillkoren följs främst faller inom de nationella myndigheternas ansvarsområde.

⁽¹⁾ EGT L 18, 21.1.1997.

⁽²⁾ EGT L 257, 19.10.1968.

(2004/C 78 E/0697)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3836/03

från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Mervärdesskatt för leverantörer av transporttjänster

Transportområdet inom EU omfattas av olika skattebestämmelser. Exempelvis kan ett belgiskt företag som tillhandahåller transporttjänster köra sina kunder till Aten med en buss som tillhör ett grekiskt företag, därifrån till Wien med ett österrikiskt företag och slutligen tillbaka till slutdestinationen i Nederländerna med en buss som tillhör ett nederländskt företag. Problemet för ett sådant transportföretag, som i praktiken erbjuder sina kunder en paketresa och som anlitar underleverantörer för detta ändamål, ligger i hur mervärdesskatten för en sådan tjänst skall beräknas.

Kan kommissionen redogöra för hur mervärdesskatten skall betalas i ovanstående exempel, så att samtliga underleverantörer som är involverade i denna tjänst omfattas av sina skattemässiga förpliktelser?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Eftersom gemenskapens mervärdesskattelagstiftning är baserad på ett direktiv (rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977) är varje medlemsstat ansvarig för införlivandet av dessa bestämmelser i nationell lagstiftning och deras korrekta tillämpning inom territoriet. I ljuset av detta och den grundläggande subsidiaritetsprincipen har de nationella skatteförvaltningarna det huvudsakliga ansvaret för att informera de skattskyldiga om tolkningen och tillämpningen av dessa bestämmelser.

Enligt artikel 9.2 b i det sjätte direktivet om mervärdesskatt är platsen för tillhandahållande av transporttjänster den plats där transporten äger rum, med beaktande av tillryggalagda avstånd. Därför är det i det angivna exemplet varje medlemsstats sak att avgöra hur mervärdesskatten skall uttas och vilka förpliktelser varje underleverantör måste fullgöra på dess territorium.

Kommissionen är medveten om de problem som kan inträffa på skatteområdet när det gäller persontransporttjänster och inom ramen för sin översyn av Meddelande från kommissionen till rådet, Europaparlamentet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén⁽¹⁾ har kommissionen åtagit sig att under tredje kvartalet 2004 överväga förenkling av förpliktelserna för aktörer på mervärdesskatteområdet. Frågan om beskattning av persontransporttjänster kommer att behandlas under 2005.

(1) KOM(2003) 614 slutlig, 20.10.2003.

(2004/C 78 E/0698)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3839/03
från Monica Frassoni (Verts/ALE)
och Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Programmet för återuppbyggnad efter jordbävningen i Marmararegionen – en integrerad åtgärdsplan för återuppbyggnad av staden Düzce i Turkiet

Europeiska kommissionens byrå för samarbete, EuropeAid, har via budgetpost B7-411 samfinansierat programmet för återuppbyggnad efter jordbävningen i Marmararegionen. Kontraktets identifikationsnummer är PIU-ID-MERP-2002-0004 och upphandlande myndighet är Turkiets premiärministers kansli med projektets genomförandeorgan. Varaktigheten har fastställts till 1.12.2002–30.11.2004. Inom ramen för projektet kommer upphandling av varor, tjänster samt bygg- och anläggningsarbeten att ske på grundval av anbudsinslämning. Upphandlingens totala värde uppgår till 1 130 000 euro.

Projektplanen lämnades in den 22 januari 2003 och trots att denna egentligen skall granskas och godkännas inom fyra veckor, yttrade sig projektets genomförandeorgan först den 13 mars 2003. Omedelbart därefter började anbudshandlingar, till vilka det mellan den 19 mars och 27 juni 2003 inkom ytterligare kommentarer, att ges ut i omgångar (7 av 10 i den första omgången).

Den 1 juli hölls ett sammanträde i Düzce mellan projektledaren, företrädare för projektets genomförandeorgan och den konsult för anbuds- och upphandlingsförfarandet som anlitats av Europeiska kommissionen. Under sammanträdet diskuterades de specifika kommentarer som inkommit och man meddelade att de anbudsmodeller som EuropeAid använt sig av i upphandlingen under tiden hade förändrats och att samtliga anbudshandlingar därför borde omarbetas för att uppfylla de nya kraven. Nya anbudshandlingar utfärdades den 8 juli 2003.

Hittills har inga svar inkommit trots att blockeringen med anledning av det turkiska finansdepartementets tillämpning av momsbefrielse slutligen kunde lösas i november. Förseningarna som uppstått vid de av kommissionens avdelningar som övervakar upphandlingsförfarandet hotar själva genomförandet av projektet.

Vilka omedelbara åtgärder tänker kommissionen vidta för att undanröja befintliga hinder och se till att återuppbyggnadsprogrammet fortlöper utan problem?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Även om detaljuppgifterna i frågan i stort sett är korrekta bör det noteras att det inte är kommissionen som står för genomförandet av programmet för återuppbyggnad efter jordbävningen i Marmararegionen utan den turkiska regeringen (decentraliserad förvaltning). Den upphandlande myndigheten är, vilket också anges i första stycket i frågan, enheten för projektgenomförande vid den turkiska premiärministerns kansli (Prime Ministry of Turkey Project Implementation Unit). Den upphandlingskonsult som nämns var följaktligen inte anställd av kommissionen och hade inte något avtalsförhållande med kommissionen utan enbart med den turkiska upphandlande myndigheten.

I fråga om all verksamhet som genomförs genom decentraliserad förvaltning träder kommissionen in endast om den upphandlande myndigheten gör sig skyldig till förseningar. När detta inträffar har kommissionen rätt att utöva påtryckningar på den upphandlande myndigheten för att få denna att förbättra sitt resultat, och kan i sista hand vägra att förlänga budgetåtagandet för projektet om den upphandlande myndigheten inte genomför projektet enligt villkoren i finansieringsöverenskommelsen mellan kommissionen och den stödmottagande regeringen.

När det gäller programmet för återuppbyggnad efter jordbävningen i Marmararegionen har kommissionen fått uppfattningen att svårigheterna i inledningsskedet nu i stort sett övervunnits, att det i stora drag råder enighet mellan enheten för projektgenomförande och länet Grevana och att anbudsförfarandet snart kommer att inledas. Kommissionen har också meddelat länet Grevana att kommissionen är beredd att ingripa för att underlätta dialogen mellan aktörerna om det uppstår svårigheter i kontakterna med enheten för projektgenomförande. Kommissionen har därför formellt begärt att enheten för projektgenomförande skall anordna möten en gång i månaden med samtliga projektpartner.

(2004/C 78 E/0699)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3843/03

**från Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI), Marco Cappato (NI),
Gianfranco Dell'Alba (NI), Benedetto Della Vedova (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(12 december 2003)

Ämne: Kommunen Milanos censur av Romano Cagnonis fotoutställning på begäran av det ryska konsulatet i Milano

I april beslutade kommunen Milano att arrangera en utställning av fotografen Romano Cagnonis verk, med invigning den 4 december 2003.

Fotografiet som pryder inbjudan, plakat, baner, reklamaffischer på offentliga färdmedel samt katalogen till utställningen visar en leende tjetjensk soldat i närbild.

Efter att de första plakaten satts upp på väggar runt om i staden mottog stadens myndigheter protester från det ryska konsulatet om att dessa bilder utgjorde en "onödig provokation", och mindre än en vecka innan utställningen invigdes beslöt myndigheterna att inte placera ut fler plakat, baner eller reklamaffischer på offentliga färdmedel, och att täcka över de plakat som redan satts upp. Myndigheterna har ännu inte beslutat om att censurera utställningskatalogens omslagsbild. Inbjudningarna kan de inte göra någonting åt eftersom de redan har sänts ut.

Som ursäkt för denna censur har stadens kulturborgarråd sagt till Romano Cagnoni att "det skulle inte göra biskopen särskilt glad om han fick se den där mördarens fula nuna hängande på Piazza del Duomo över julen".

Är kommissionen medveten om dessa omständigheter? Vilka åtgärder tänker den vidta gentemot de kommunala myndigheterna i Milano som svar på denna allvarliga censur?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Åsikts- och yttrandefriheten hör till unionens grundläggande rättigheter och garanteras i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det är emellertid inte kommissionens sak att uttala sig om det specifika fall som tas upp av parlamentsledamöterna; frågan faller helt och hållet under den berörda medlemsstatens befogenheter.

(2004/C 78 E/0700)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3846/03
från Maj Theorin (PSE) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Kvinnor och konflikt

I betänkandet "Kvinnors deltagande i fredlig lösning av konflikter" (A5-0308/2000), antagen av parlamentet i november 2000, beskrivs hur kvinnor i alla konflikter utsätts för våldtäkter och övergrepp men mycket sällan får delta i fredsprocessen. I FN-rapporten "Kvinnor, Krig och Fred" från 2002, med samma tema som betänkande (A5-0308/2000), föreslås åtgärder för att stärka kvinnors rätt.

Vad är kommissionen beredd att göra för att öka kvinnors deltagande i hela fredsprocessen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Det är i högsta grad nödvändigt att vidta praktiska åtgärder för att säkerställa kvinnornas fullständiga medverkan i frågor som gäller fred och säkerhet och integreringen av ett jämställdhetsperspektiv på detta område.

Kommissionen kommer inom sina ansvarsområden att fortsätta arbetet för att på ett effektivt sätt ta upp jämställdhetsaspekter i samband med krishantering och konfliktförebyggande. Kommissionens dubbla tillvägagångssätt för att integrera jämställdhetsperspektivet säkerställer inte bara integreringen av jämställdhetsfrågor på politisk nivå utan också stödet för särskilda jämställdhetsprogram och -projekt. Dessutom ingår jämställdhetsdimensionen som ett bedömningskriterium i samband med allt bistånd från unionen. Det bör noteras att kommissionens tillvägagångssätt när det gäller integrering av ett jämställdhetsperspektiv är föremål för regelbunden översyn och debatt med medlemsstaterna.

Som exempel på praktiska åtgärder som kommissionen har vidtagit kan nämnas stöd för särskilda åtgärder i Angola, där den har främjat bättre förbindelser mellan kvinnogrupper, icke-statliga organisationer och andra, i Cypern, där den har understött initiativ avseende båda befolkningsgrupperna som tagits av kvinnor, i Afghanistan, där den har återställt mötesplatser för kvinnor som till exempel orientaliska bad (hammam), och i Tjetjenien, där den har givit stöd till hälsovård för mödrar och barn.

Dessutom är införandet av ett jämställdhetsmoment i huvudbeståndsdelen i gemenskapens försöksutbildning i civil krishantering ett konkret steg i riktning mot att göra beslutsfattare medvetna om vikten av att beakta jämställdhetsperspektivet i fredsskapande uppdrag. Till dags dato har 260 experter utbildats av utbildningsinstitutioner i nio olika medlemsländer.

(2004/C 78 E/0701)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3849/03
från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Insamling av information om organtransplantationer i Europa

Kan kommissionen som uppföljning till svaret på min skriftliga fråga E-1666/03⁽¹⁾ tala om huruvida den nu har slutfört insamlingen av information om organtransplantationer i medlemsstaterna och ansökarländerna? Vilka slutsatser har den i så fall dragit och vilka åtgärder ämnar den nu föreslå att skall vidtas?

⁽¹⁾ EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 122.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Kommissionen har sammanställt uppgifter över gängse metoder och rättsliga krav i samband med organtransplantationer i medlemsstaterna och de anslutande länderna och håller just nu på att analysera resultaten. Resultaten kommer att ingå i en mer omfattande rapport med syfte att formulera en gemensam strategi inom området för organtransplantation. Denna rapport kommer kommissionen att lägga fram när de nödvändiga analyserna och förberedelserna är klara.

(2004/C 78 E/0702)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3850/03

från Jan Andersson (PSE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Skadliga isocyanater och skydd av arbetstagare

Isocyanater är grundkemikalier som främst används för framställning av polyuretanskum och polyuretan-elastomerer m.m. Isocyanater förekommer således i kemiska produkter som målning, färg, ytbehandlingsmedel, lim och tätningsmedel. Man har nyligen upptäckt att exponering för isocyanater även förekommer då mineralull, glasull och bakelit m.m. värms upp.

Framställningen och användningen av isocyanater har länge varit på fram marsch. I de flesta västeuropeiska länder tillämpas samma gränser för exponering på arbetsplatsen (0,005 ppm). Undersökningar har emellertid visat att de metoder som använts under många år i Europa för att mäta isocyanater är bristfälliga. Därför efterlyser fackföreningarna i EU gemenskapsbestämmelser för industriell användning av produkter som innehåller eller kan avge isocyanater.

1. Är kommissionen medveten om isocyanaternas skadlighet och de risker för exponering som arbetstagare i många industrier löper?
2. Ämnar kommissionen vidta åtgärder och fastställa gemenskapsbestämmelser om skydd av arbetstagare mot isocyanater?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen är väl medveten om att isocyanater är skadliga för arbetstagare.

Flera isocyanater finns upptagna på förteckningen över prioriterade frågor som ska behandlas i Vetenskapliga kommittén för yrkeshygieniska gränsvärden för kemiska agenser⁽¹⁾.

Kommittén planerar att under 2004 börja utvärdera tillgängliga toxikologiska uppgifter i syfte att avge rekommendationer för gränsvärden för yrkesmässig exponering för isocyanater. När detta arbete har avslutats kommer kommissionen vid behov att lägga fram förslag på vägledande gränsvärden för yrkesmässig exponering för isocyanater, i enlighet med bestämmelserna i artikel 3 i rådets direktiv 98/24/EG av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 188, 9.8.1995.

⁽²⁾ EGT L 131, 5.5.1998.

(2004/C 78 E/0703)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3853/03**från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen**

(8 december 2003)

Ämne: Finansiering av den spanska nationella vattenplanen (plan hidrológico nacional)

Genom spansk lag 10/2001 av den 5 juli 2001 godkändes den spanska nationella vattenplanen.

Den spanska regeringen har ansökt om gemenskapsfinansiering för utvecklingen av denna vattenplan.

Kan kommissionen ange för vilka projekt som omfattas av denna lag som det har inkommit en ansökan om gemenskapsfinansiering? För vilka projekt har finansiering beviljats? Hur stor har gemenskapsfinansieringen varit av dessa projekt? För vilka projekt har sådan finansiering avslagits?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

I enlighet med subsidiaritetsprincipen är det medlemsstaterna som ansvarar för att välja ut de projekt som skall medfinansieras genom Sammanhållningsfonden och strukturfondsprogrammen.

När det gäller projekt som medfinansieras genom strukturfonderna är medlemsstaterna bara skyldiga att anmäla projekt för vilka kostnaderna överstiger tröskeln på 50 miljoner euro enligt artikel 25 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999⁽¹⁾.

I bilaga II till den spanska lagen 10/2001 om den spanska nationella vattenresursplanen finns en förteckning över investeringar som omfattar hundratals projekt. De spanska myndigheterna informerade nyligen kommissionen om de projekt som kommer att föreslås för gemenskapsfinansiering via Sammanhållningsfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF).

I enlighet med punkt 3 i artikel 14 "Information och offentlighet" i rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättande av en sammanhållningsfond⁽²⁾, ändrad genom rådets förordning (EG) nr 1264/1999 av den 21 juni 1999⁽³⁾ och rådets förordning (EG) nr 1265/1999 av den 21 juni 1999⁽³⁾, offentliggör kommissionen varje år i Europeiska Unionens officiella tidning en förteckning över beslut om beviljande av ekonomiskt stöd i enlighet med ovannämnda förordning.

Information i samband med projekt i Spanien har offentliggjorts i följande nummer av den officiella tidningen:

- År 2000: EGT C 361, 17.12.2001, s. 9
- År 2001: EGT C 126, 28.5.2002, s. 3
- År 2002: EGT C 123, 24.5.2003, s. 6

Projekt för vilka finansiering söktes enligt Sammanhållningsfonden men som fortfarande håller på att utredas eller som godkändes under 2003 återfinns i bilaga I till detta svar. I bilaga II finns en förteckning över de större projekt på vattenområdet, enligt definitionen i artikel 25 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 rörande strukturfonderna, som har meddelats av medlemsstaten.

Dessa bilagor kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

⁽³⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0704)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3861/03
från Heide Rühle (Verts/ALE) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Exportgaranti från tyska förbundsregeringen för finsk atomreaktor

Efter den finska regeringens beslut att bygga en femte atomreaktor i Olkiluoto, Finland, ska det, före utgången av 2003, bestämmas vilken firma utöver TVO-konsortiet (Teollisuuden Voima) som ska delta i konstruktionen av atomreaktorn. För att säkerställa att den tyska koncernen Siemens skall kunna komma i fråga för uppdraget i Olkiluoto avser den tyska förbundsregeringen att bevilja en ansökan från Siemens om en s.k. Hermes-garanti. En sådan statlig garanti – som vanligtvis är avsedd för exportfrämjande utanför unionen – skulle avsevärt minska Siemens kommersiella risk i samband med detta projekt. Samtidigt skulle Siemens kunna låna pengar till väsentligt lägre ränta för att delta i konstruktionen av den finska reaktorn. Även den franska koncernen Framatome lägger ett anbud för konstruktion av denna reaktor.

Anser kommissionen att ovan beskrivna statliga garanti för Siemens delaktighet i en exportaffär inom den inre marknaden, strider mot gällande gemenskapsbestämmelser för statligt stöd, i synnerhet artikel 87.1 i EG-fördraget, enligt vilken "stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är", inte är förenliga med den gemensamma marknaden? Känner kommissionen till huruvida den franska regeringen också kommer att erbjuda Framatome liknande exportgarantier för projektet i Olkiluoto? Är detta i så fall förenligt med EU:s bestämmelser om statligt stöd? Finns det liknande fall där kommissionen eller Europadomstolen fattat beslut i fråga om exportgarantier?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Siemens har meddelat att man inte kommer att ansöka om de statliga garantier som parlamentsledamoten nämner.

Såvitt kommissionen känner till planerar inte Frankrike något stöd till Framatome i form av en liknande exportgaranti.

Varken kommissionen eller EG-domstolen har tagit ställning till exportgarantier på kärnkraftsområdet. Enligt EG-fördraget skall kommissionen alltid betrakta exportstöd inom EU som oförenligt med reglerna för statligt stöd och andra grundläggande principer (t.ex. artikel 10 i EG-fördraget), eftersom det anses vara en av de mest snedvidande formerna av statligt stöd (se t.ex. kommissionens meddelande till medlemsstaterna i enlighet med artikel 93.1 i EG-fördraget avseende tillämpningen av artikel 92 och 93 i fördraget på kortfristig exportkreditförsäkring⁽¹⁾). I Euratomfördraget finns inte några särskilda bestämmelser om exportstöd.

⁽¹⁾ EGT C 281, 17.9.1997, ändrat 2001, EGT C 217, 2.8.2001.

(2004/C 78 E/0705)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3862/03
från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Gemenskapsfinansiering för bron över Messinasundet

Sicilien är med sina mer än fem miljoner invånare den folkrikaste ön i Medelhavet.

Trots att bron över Messinasundet inte är ett gränsöverskridande projekt utgör den en viktig länk i axeln Berlin–Palermo.

Företaget Stretto di Messina har upprättat en budgetplan utan något som helst statligt stöd och kommer därför att följa den fastställda tidsplanen, vilket innebär att förfarandet för val av generalentreprenör kommer att inledas i början av 2004.

Ett gemenskapsbidrag för finansiering av investeringarna skulle dock underlätta genomförandet av projektet eftersom bidraget skulle innebära minskade ekonomiska risker och kortare amorteringstider och sålunda leda till en bättre genomförbarhet för projektet i sin helhet.

Om projektet gällande bron över Messinasundet inte förs upp på förteckningen över snabbstartprojekt kommer detta att medföra betydande extrakostnader för användarna.

I förklaring nr 30 som bifogats till Amsterdamfördraget och som det hänvisas till i slutsatserna från det franska ordförandeskapet i Nice i december 2000 konstateras med rätta att "öregioner är behäftade med strukturella nackdelar som har samband med deras ökaraktär och vilkas bestående natur hämmar dessa regioners ekonomiska och sociala utveckling".

Anser inte kommissionen att den på nytt bör överväga att ta upp projektet gällande bron över Messinasundet bland de stora projekt som omfattas av gemenskapsfinansiering?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Kommissionen informerar parlamentsledamoten om att finansieringen av infrastrukturerna gällande transporter i södra Italien sker genom det nationella operativa programmet och det operativa regionala programmet.

För perioden 2000–2006 uppgår gemenskapsfinansieringen från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) för genomförande av nationella operativa programmen till 1 801 313 000 euro, och gemenskapsfinansieringen från ERUF för genomförande av transport-infrastrukturer enligt de regionala operativa programmen uppgår till 1 058 479 469 euro. Mera specifikt uppgår finansieringen genom ERUF för åtgärder för transportprogrammen avseende Kalabrien och Sicilien till 136 048 000 euro respektive 295 376 000 euro.

Urvalet av de infrastrukturprojekt som skall finansieras faller under befogenheten hos de nationella och regionala myndigheter som ansvarar för de operativa programmen och utförs i överensstämmelse med sektorns nationella och regionala programplaneringsinstrument (allmän handling om transporter och logistik, regionala transportplaner).

Bron vid Messinasundet förekommer för närvarande inte bland de program som av de italienska myndigheterna utvalts för gemenskapsfinansiering inom ramen för igångsättande av operativa program som förvaltas av transportministeriet och regionerna Kalabrien och Sicilien.

Kommissionen föreslog emellertid den 1 oktober 2003 en kompletterande översyn av transeuropeiska nät (TEN-T) riktlinjerna och av dess finansiella regler i avsikt att anpassa dem till den nya önskade omfattningen i syfte att koncentrera resurserna på prioriterade infrastrukturprogram och att underlätta rådets och parlamentets samtycke till dessa nya förslag, så att de kan träda i kraft så snart som möjligt, vilket Europeiska rådet har begärt. Bland de 29 prioriterade infrastrukturprogrammen som genom detta kommissionsförslag föreslås att genomföras senast år 2020 är den blandade (passagerar och frakt) järnvägsaxeln Berlin–Verona/Milano–Bologna–Neapel–Messina–Palermo inklusive Messina bron.

(2004/C 78 E/0706)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3872/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Konsekvenser av EU:s investeringar i regleringen av Júcar-Vinalopó

I avtalet mellan användarna av kanalen Júcar-Vinalopó och det statliga företaget Aguas del Júcar S.A. av den 13 juli 2001 fastställs uttryckligen att varken den spanska statens investeringar eller EU:s, vilka

benämns "resten av investeringarna" kommer att få några konsekvenser för punkt c) i klausul III i avtalet. Dessa pengar kommer inte att återkrävas från användarna, varken i form av vattenavgifter, driftskostnader eller på något annat sätt.

Anser inte kommissionen att detta sätt att behandla gemenskapsmedel går stick i stäv med följande gemenskapsförpliktelser: insyn i förvaltning och användning av gemenskapsmedel (skäl 26 och 57 och artiklarna 17-19, 34, 36 och 46 i förordning 1260/1999⁽¹⁾), förbud mot snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden genom statligt stöd (artikel 87 i EG-fördraget), skydd av gemenskapens ekonomiska intressen (artikel 280 i EG-fördraget) och kravet på ekonomisk insyn och kravet på vederbörlig hänsyn till principen om täckning av kostnaderna för vattentjänster (artikel 9 och bilaga III i direktiv 2000/60/EG⁽²⁾)?

Den spanska statens egna advokater erkände i ett yttrande av den 2 juni 2003 de offentliga medlens självständighet i samband med införlivandet av de belopp som finansieras genom gemenskapsmedel i vattenregleringsprojektens regleringsavgifter och vattenavgifter.

Man måste dessutom ta hänsyn till det faktum att 35 hm³ per år av de totalt 80 hm³ avsedda för denna reglering är ämnade för stadsområden, där det sedan årtal är praxis att användarna betalar för investeringarna genom avgifter. När det gäller Alacantí och Marina Baja skall den nya vattentillförseln huvudsakligen tillgodose turisternas ökande efterfrågan. Detta betyder att kommissionen genom sina bidrag finansierar den spanska turistindustrin. Kan kommissionen acceptera denna situation?

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(4 februari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0707)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3874/03

från Francesco Fiori (PPE-DE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Import till EU av ocertifierade aktiva farmaceutiska substanser

Import från länder utanför EU (främst Indien, Kina och andra asiatiska tillväxtländer) av ocertifierade aktiva farmaceutiska substanser som inte erhållit inspektionsgarantier från någon europeisk myndighet hotar åsamka italienska producenter av aktiva farmaceutiska substanser varaktigt skada. Produkterna i fråga inför i EU åtföljda endast av ett tillämplighetscertifikat (Certificate of Suitability – COS) som anger att de överensstämmer med innehållet i den Europeiska farmakopén. Detta räcker inte som garanti för att produkten ifråga inte utgör en hälsofara. De italienska producenterna av aktiva farmaceutiska substanser levererar till läkemedelsföretag runt om i världen, hos vilka de njuter ett utomordentligt gott rykte tack vare kvaliteten och pålitligheten hos deras produkter. Denna kvalitet garanteras av att man följer gällande europeiska riktlinjer om god tillverkningssed ("GMP Guide for Active Pharmaceutical Ingredients") och att produkterna i fråga inspekteras av antingen Förenta staternas Food and Drug Administration eller det italienska hälsoministeriet.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta, mot denna bakgrund, för att skydda europamedborgarnas hälsa från import av aktiva farmaceutiska substanser för läkemedelsindustrin som tillverkas av företag i ovan nämnda länder?

Anser inte kommissionen att gemenskapens principer kräver en harmonisering av bestämmelserna på detta område, varigenom samtliga tillverkare verksamma inom gemenskapen tvingas rätta sig efter samma regler beträffande såväl konkurrens som pålitlighet, och som även omfattar skyddsåtgärder mot internationell konkurrens som utgår från produktkvalitet, särskilt när det gäller produkter som har en tillämpning som rör folkhälsan?

Anser inte kommissionen det nödvändigt att föreslå en gemenskapsförordning för tillämpning inom hela EU som tar itu med denna problematik och ser till att lämpliga garantier och standarder för förebyggande skydd införs för substanser och läkemedel som används inom EU, inte minst genom importinspektioner?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

I den nuvarande gemenskapslagstiftningen om läkemedel föreskrivs inget om att aktiva farmaceutiska substanser skall tillverkas enligt god tillverkningssed. Kommissionen är medveten om detta och antog därför den 26 november 2001 nya lagförslag⁽¹⁾ i vilka krav fastställs på att läkemedelstillverkare endast får använda aktiva substanser som har tillverkats enligt god tillverkningssed. Efter det att Europaparlamentet gett sitt samtycke i samband med den andra behandlingen den 17 december 2003 förbereder nu kommissionen det slutliga antagandet av den nya rättsakten i början av 2004. Eftersom genomförandeperioden för den nya rättsakten är 18 månader kan bestämmelserna om aktiva farmaceutiska substanser börja tillämpas i slutet av 2005.

De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna har dock redan nu möjligheten att på frivillig basis genomföra inspektioner av hur tillverkare av aktiva farmaceutiska substanser efterlever kraven på god tillverkningssed om de anser det befogat. I sådana fall kan EU:s inspektörer genomföra inspektionerna utifrån kraven i bilaga 18 ("God tillverkningssed för aktiva farmaceutiska substanser") i EU:s vägledning för god tillverkningssed för läkemedel, vilken redan omfattar de standarder för god tillverkningssed för aktiva farmaceutiska substanser som man kommit överens om på internationell nivå. Bestämmelserna i denna vägledning blir till lagstadgade krav så snart den nya lagstiftningen träder ikraft.

⁽¹⁾ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2001/83/EG om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel och ändring av direktiv 2001/82/EG om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel.

(2004/C 78 E/0708)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3877/03

från Francesco Fiori (PPE-DE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Brott mot gemenskapens principer genom artikel 24 i lag nr 289/2002

I artikel 26 i lag nr 488 av den 23 december 1999 beskrivs ett system enligt vilket man inom ramen för ett offentligt förfarande väljer ut företag för tillhandahållande av varor och tjänster till offentliga myndigheter. I artikeln 24.3, i lag nr 289 av den 27 december 2002 bekräftas skyldigheten att tillämpa de av Consip S.p.A. utformade ramavtalen på de myndigheter som ingår i tabell C och på institutionerna.

Den italienska staten har förklarat att den vid utfärdandet av denna föreskrift baserat sig på de allmänna principerna om konkurrensskydd och öppenhet som bör resultera i inbesparingar och minskade utgifter samt effektivitet i försörjningssystemen.

Den italienska staten har för avsikt att uppnå dessa mål genom att besluta om de här beskrivna föreskrifterna, som dock på minst tre punkter strider mot såväl Italiens författning (ett flertal av landets regioner har redan anfört klagan om detta hos författningsdomstolen) som gemenskapens lagar och bestämmelser. De tre punkterna är:

- a) Dessa föreskrifter ger italienska lagstiftare möjlighet att på eget initiativ ändra (underförstått sänka) den tröskel som gäller inom gemenskapen och som fastställts genom gemenskapsdirektiv och de nationella lagstiftningsbeslut som följer av dessa;
- b) det råder bristande sammanhang mellan det system för centraliserad upphandling som införts enligt det förfarande som Consip utformat och gemenskapens konkurrensbestämmelser;
- c) dessa föreskrifter skapar en normativ och administrativ ordning som är ogynnsam för utvecklingen av småföretag.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta, mot denna bakgrund, för att skydda de grupper av små och medelstora företag som utan tvekan kommer att drabbas av denna lagstiftning?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Kommissionen har vid ett flertal tillfällen gått igenom de juridiska aspekterna av det system för centraliserade upphandlingar som Consip har infört i Italien, och har inte upptäckt några brott mot gemenskapens lagar som skulle kunna leda till ett överträdelseförfarande. Kommissionen skulle inledningsvis vilja göra parlamentsledamoten uppmärksam på förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av varor, tjänster och byggtreprenader, vilket skall ersätta de tre nu gällande direktiven. I artikel 11 i den gemensamma ståndpunkt som antogs av rådet den 20 mars 2003 anges faktiskt att "medlemsstaterna får fastställa möjlighet för den upphandlande myndigheten att anskaffa byggtreprenader, varor och/eller tjänster med hjälp av en inköpscentral", med tillägget "en upphandlande myndighet som anskaffar byggtreprenader, varor och/eller tjänster med hjälp av en inköpscentral ... skall anses ha följt detta direktiv, under förutsättning att inköpscentralen har följt bestämmelserna".

När det gäller parlamentsledamotens påstående om att Italien skulle ha sänkt den tröskel som enligt gemenskapsdirektiven gäller för offentliga upphandlingar, finns det i första hand anledning att påpeka att bestämmelserna i dessa gemenskapsdirektiv ålägger medlemsstaterna minimiskyldigheter, och att medlemsstaterna själva har möjlighet att fastställa striktare regler i syfte att skapa en öppnare och mer allmän konkurrens för offentliga upphandlingar. Som EG-domstolen så ofta har påtalat består gemenskapsdirektiven i fråga faktiskt inte av harmoniserande utan av samordnande lagtexter om förfarandena vid offentlig upphandling på EU-nivå.

Dessutom finns det anledning att påpeka att kravet på offentlighet enligt gemenskapens lagar i princip gäller för alla offentliga upphandlingar. När det gäller upphandlingar som uppgår till ett belopp som är lägre än gemenskapens tröskelnivå, måste beloppet och kontraktets natur offentliggöras på ett korrekt sätt enligt EG-domstolens klarläggande i tidigare rättsfall. Det åligger medlemsstaten att fastställa principerna för denna offentlighet, eftersom det står medlemsstaten fritt att publicera upphandlingen på det gemensamma planet, till exempel i Europeiska unionens officiella tidning (¹).

Mot bakgrund av ovanstående finns det anledning att förtydliga att direktivens tröskelvärden inte har ändrats genom den bestämmelse som parlamentsledamoten hänvisar till. Det är tydligt att nationella lagstiftare, genom att helt enkelt hänvisa till de nationella regler i vilka de gemenskapsdirektiv som nämnts är införlivade, helt och hållet har velat hänvisa till de offentlighetsprinciper som föreskrivs i de nämnda bestämmelserna, och då i synnerhet de som gäller offentliggörandet av meddelandet om upphandling i Europeiska unionens officiella tidning.

När det gäller det andra påpekandet om att centraliserade upphandlingar skulle skapa en normativ och administrativ ordning som är ogynnsam för utvecklingen av små och medelstora företag, understryker kommissionen att frågan om effekten av centraliserade upphandlingar av Consip på de aktuella marknaderna och i synnerhet på små och medelstora företag, är ett problem som faller under de nationella konkurrensmyndigheternas behörighetsområde. Dessa myndigheter har redan vid ett flertal tillfällen behandlat systemet i fråga, vilket även de andra vederbörliga politiska och administrativa myndigheterna har gjort på ett mer generellt sätt.

I detta hänseende vill kommissionen tillägga att den har tagit del av uppgifter om att den nationella konkurrensmyndigheten har gett ett antal rekommendationer till Consip i syfte att förhindra en överdriven inskränkning av konkurrensen i de anbudsinfordringar som Consip organiserar. Faktum är att Consip verkar rätta sig efter dessa rekommendationer. Dessutom har de nationella politiska och administrativa myndigheterna, i synnerhet regeringen, parlamentet och Consip, nyligen börjat överväga sättet att begränsa de potentiella negativa effekterna av ovanstående centraliserade upphandlingar på de små och medelstora företagens verksamhet.

Kommissionen påminner om att lagdekret 143/2003, som har omvandlats till lag 212/2003 och som publicerades i den nationella officiella tidningen nr 131/L av den 11 augusti 2003, nyligen har inneburit viktiga ändringar i den aktuella frågan – bland annat upphävandet av artikel 24.3 i lag 289/2002 som parlamentsledamoten hänvisar till – just för att minska effekten av centraliserade upphandlingar på de små och medelstora företagens verksamhet. Enligt den information som kommissionen för närvarande förfogar över, planeras ytterligare ändringar i den gällande lagstiftningen inom ramen för godkännandet av 2004 års budget.

(¹) Denna möjlighet framgår för övrigt tydligt av de nämnda direktiven som anger att den upphandlande myndigheten har möjlighet att i Europeiska unionens officiella tidning publicera meddelanden om de offentliga upphandlingar av varor och tjänster som inte täcks av kravet på offentlighet i dessa direktiv – se artikel 13 i rådets direktiv 93/36/EEG för varor och artikel 21 i rådets direktiv 92/50/EEG för tjänster.

(2004/C 78 E/0709)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3878/03

från Johannes Blokland (EDD) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Undersökning av läkemedels effekter på barn

1. Är kommissionen medveten om att flertalet, kanske så mycket som 70 procent, av de läkemedel som skrivs ut till barn inte har undersökts vad beträffar deras inverkan på denna målgrupp?
2. Kan kommissionen uppge hur många procent av de läkemedel som Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA) har bedömt också anses vara lämpliga för barn?
3. Kan kommissionen tala om vilka ansträngningar som görs för att uppmuntra tillverkare att utöka sin forskning kring läkemedels inverkan på barn?
4. Kan kommissionen säga om gemenskapsresurser har gjorts tillgängliga för sådan forskning, och i så fall vilka resurserna är och hur de används?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

1. Kommissionen är väl medveten om att många läkemedel som används för att behandla barn inte har genomgått särskilda studier eller beviljats tillstånd för sådan användning. Kommissionen arbetar för att åtgärda denna situation.
2. I oktober 2003 gjorde Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA) en översyn av tillståndstatusen i fråga om barn för de 191 aktiva substanser som används i läkemedel godkända genom gemenskapsförfarandet, på grundval av en vetenskaplig bedömning utförd av EMA. 62 (32 %) av dem var vederbörligen godkända för behandling av barn. Av de återstående aktiva substanserna var 51 (27 %) läkemedel avsedda för sjukdomar som inte drabbar barn (t.ex. cancer som endast drabbar vuxna).
3. I gemenskapens nuvarande läkemedelslagstiftning finns inga krav på att industrin skall undersöka läkemedlen utifrån deras användning på barn. Det befintliga regelverket innehåller dock redan föreskrifter om stimulansåtgärder för säräkemedel. I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 141/2000 av den 16 december 1999 om säräkemedel(¹) föreskrivs om stimulansåtgärder för att läkemedelsindustrin

skall utveckla och godkänna läkemedel för allvarliga och sällsynta sjukdomar där tillfredsställande behandlingsmetoder saknas. Denna lagstiftning omfattar även sjukdomar som drabbar barn och vuxna.

Under 2000, efter omfattande EU-insatser, genomfördes och slutfördes International Conference on Harmonisation of Technical Requirements for Registration of Pharmaceuticals for Human Use (ICH), riktlinje E11 om klinisk undersökning av läkemedel hos den pediatrika populationen, i EU.

Under 2001 inrättade EMEA en pediatrik expertgrupp inom Kommittén för farmaceutiska specialiteter. Den pediatrika expertgruppen ger råd om undersökning och användning av läkemedel för barn och utarbetar vägledning för forskare och industrin om sådan användning.

I enlighet med en resolution från ministerrådet har kommissionen utformat och haft remissrundor om förslag till en ny förordning som specifikt syftar till att åtgärda behovet av utökade undersökningar och godkännande av läkemedel för barn. Kommissionens förslag genomgår för närvarande en utvidgad konsekvensanalys som förväntas bli klar under första kvartalet 2004. Utifrån resultaten av analysen kommer förslagen att färdigställas så att de kan antas av kommissionen. I avvaktan på resultaten har kommissionen, för att skynda på lagstiftningsförloppet, inrättat en informell tillfällig arbetsgrupp inom Farmaceutiska kommittén (där alla medlemsstater företräds) för att ge råd om sina informella utkast till förslag. Kommissionen fortsätter dessutom diskussionerna med övriga berörda parter.

4. Barns hälsa betonas även i prioritering 1 i EU:s sjätte ramprogram för forskning och teknisk utveckling. Detta prioriterade tematiska område skall stimulera och främja tvärvetenskaplig grundforskning i syfte att dra största möjliga nytta av genominformation och bidra till utvecklingen av tillämpningar för människors hälsa. I det särskilda programmet för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration, "Att integrera och stärka det europeiska området för forskningsverksamhet (2002–2006)", anges följande: "barnsjukdomar och behandlingen av dessa skall också uppmärksammas när så är lämpligt". Vissa teman i arbetsprogrammen för denna prioritering är tydligt inriktade på barn, däribland "läkemedel för barn" och "sällsynta autoimmuna störningar: från gener till individanpassade läkemedel", inklusive pediatrika sjukdomar. Även om barn inte omnämns specifikt i dessa teman kan de förslag som valts ut för finansiering innehålla delar som hänför sig till eller är inriktade på barns hälsa. Man kan därefter förvänta sig att resultaten av dessa projekt direkt kommer att gynna barn, till exempel genom bättre förståelse av sjukdomsmekanismer och utveckling av nya diagnosverktyg och nya behandlingsmetoder.

När det gäller programmet för folkhälsa finns möjligheter att finansiera projekt som rör läkemedels folkhälsoaspekter. Prioriteringar och särskilda forskningsområden anges i de årliga arbetsplanerna.

(¹) EGT L 18, 22.1.2000.

(2004/C 78 E/0710)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3882/03

från **Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE),
Bernd Lange (PSE), Karl-Heinz Florenz (PPE-DE)
och Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen**

(16 december 2003)

Ämne: Initiativet Inspire

EU:s strategier för den fysiska omgivningen, t.ex. nätverket Natura 2000, ramdirektivet för vatten och den kommande politiken för markskydd, är beroende av omfattande miljöinformation som grundas på kartografi för att kunna genomföras.

I sitt betänkande av den 19 november om en temainriktad strategi för markskydd (A5-0354/03) uppmanade Europaparlamentet kommissionen att snabbt lösa den här frågan.

Mot denna bakgrund välkomnar vi lagstiftningsinitiativet Inspire som kommissionsledamöterna Pedro Solbes Mira, Philippe Busquin och Margot Wallström åtog sig att genomföra i samförståndsavtalet från 2002 och kommissionens arbetsprogram för 2003.

Enligt den information som kommissionen tillhandahåller på Internet har det skett stora framsteg i fråga om genomförandet av initiativet tack vare bidrag från offentliga och privata organ och stöd från såväl medlemsstaterna som anslutningsländerna.

Så länge det inte finns något rättsligt mandat kommer hindren för ytterligare insamling av uppgifter att kvarstå och genomförandet av gemenskapens strategier för den fysiska omgivningen att försenas betydligt. Vi anser därför att initiativet Inspire är rätt instrument.

Kommer kommissionen att anta lagstiftningsinitiativet Inspire som planerat i enlighet med ovanstående dokument och kommer kommissionen att hålla sitt löfte om de angivna datumen?

Om så är fallet, kan kommissionen redogöra för vilka framsteg som gjorts hittills beträffande huvuddragen i det kommande förslaget?

Om så inte är fallet, kan kommissionen förklara varför man ändrat sig i fråga om de datum som anges i samförståndsavtalet och arbetsprogrammet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Samförståndsavtalet om Inspire som undertecknades under 2002 av kommissionsledamöterna med ansvar för miljön, ledamöterna med ansvar för ekonomiska och monetära frågor och ledamöterna med ansvar för forskning ligger till grund för samarbetet mellan generaldirektoratet för miljö (GD Miljö), Eurostat och Gemensamma forskningscentrumet som ska utveckla initiativet Inspire. Huvudsyftet med Inspire är att harmoniserade geografiska informationskällor ska bli tillgängliga och kunna användas som stöd vid formulering, genomförande och utvärdering av gemenskapspolitiken.

Som framgår av samförståndsavtalet består initiativets första fas av att fastställa en rättslig ram, i vilken det föreskrivs samordning av insamling, användning och tillträde till geografisk information. Kommissionen hade, i överensstämmelse med samförståndsavtalet, planerat att anta den rättsliga ramen för Inspire i sitt arbetsprogram för 2003, vilket också omfattade utarbetandet av en utvidgad konsekvensanalys.

Kommissionen blev dock tvungen att senarelägga antagandet av initiativet Inspire beroende på ett stort antal andra brådskande lagstiftningsförslag i slutet av 2003. Dessutom hade den utvidgade konsekvensanalysen satt fokus på frågor runt ambitionsnivån för Inspire och det eventuella investeringsbehovet när det gällde genomförandet, vilka krävde ytterligare eftertanke.

Kommissionen har därför lyft över förslaget om Inspire till arbetsprogrammet för 2004. Inspire kommer att förbli ett fristående initiativ, men man kommer att säkerställa att samordningseffekter utvecklas genom kompletterande tillvägagångssätt när det gäller andra närbesläktade åtgärder. Frågorna om investeringsbehoven som ställdes i konsekvensrapporten kommer att lösas på så sätt att man säkerställer, att Inspire:s räckvidd inriktas på väsentliga krav för ett gemenskapsinitiativ, och att analysen av konsekvenserna granskas i enlighet därmed.

Kommissionen har fått stöd för Inspire från många intressegrupper och står fast vid sitt åtagande, och har nu för avsikt att färdigställa förslaget till lagstiftning om Inspire så att det ska kunna antas under andra kvartalet 2004, som ett första steg i att skapa sektorsövergripande rambestämmelser, i syfte att kunna hantera och få tillgång till information med en geografisk dimension baserad på en gemensam geografisk ram.

(2004/C 78 E/0711)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3893/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Hälsovarningar på cigarettpaket

Kommissionen håller för tillfället på att förbereda en förteckning med illustrationer och grafiska varningsbilder. Tanken är att de skall komplettera de skriftliga hälsovarningarna på cigarettpaket och vara förenliga med den inre marknads krav.

När tror kommissionen att arbetet kommer att vara klart? När kan de medlemsstater som vill att tobakstillverkarna skall placera sådana synliga varningar på cigarettförpackningarna börja göra det?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Kommissionen räknar med att arbetet med förteckningen över de färgfotografier eller andra illustrationer som är avsedda att komplettera de skriftliga hälsovarningarna på cigarettpaket kommer att slutföras senast den 30 september 2004. Förteckningen kommer därefter att stå till medlemsstaternas förfogande.

(2004/C 78 E/0712)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3894/03
från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Mål 1-status för höglandet och öarna i Skottland

Med hänvisning till muntlig fråga och svar H-0809/02⁽¹⁾: Har kommissionen mottagit från Förenade kungarikets nationella statistikbyrå eller regering någon bekräftelse på att de uppgifter som sammanställdes inför den brittiska ansökan 1999 om mål-1 status och därtill knutet stöd för höglandet och öarna i Skottland kan ha varit oriktiga?

Vad är kommissionens hållning om det visar sig att dessa uppgifter är oriktiga?

Hur anser kommissionen att förordning 1260/1999⁽²⁾ skall tolkas om det visar sig att de uppgifter som användes som underlag för beslutet om mål 1-status var oriktiga – till skillnad från otillgängliga – vid tidpunkten i fråga?

Känner kommissionen till om det finns en bestämmelse i någon av gemenskapens lagar som förhindrar regeringen i en medlemsstat från att ersätta en region som har förlorat mål-1 status och därtill knutet stöd därför att medlemsstaten i fråga ansökte om detta stöd på oriktiga grunder?

⁽¹⁾ Skriftligt svar av den 17 december 2002.

⁽²⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Kommissionen kan bekräfta att den inte har mottagit något meddelande från vare sig United Kingdom Office of National Statistics (ONS) eller den brittiska regeringen beträffande huruvida uppgifterna rörande höglandet och öarna i Skottland är korrekta.

När det gäller frågan om en eventuell översyn av förteckningen över områden som är stödberättigade enligt mål 1 vill kommissionen hänvisa parlamentsledamoten till sitt svar på hans muntliga fråga H- 0809/02 ⁽¹⁾ vid Europaparlamentets sammanträdesperiod (II) i december 2002.

⁽¹⁾ Skriftligt svar av den 17 december 2002.

(2004/C 78 E/0713)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3899/03

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(17 december 2003)

Ämne: Sammanträde med det blandade utskottet EU-Folkrepubliken Laos

Enligt artikel 14 i samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Folkrepubliken Laos skall utskottet EU-Folkrepubliken Laos "sammanträda vartannat år, växelvis i Vientiane och Bryssel, vid en tidpunkt som skall fastställas gemensamt. Extraordinära möten kan sammankallas enligt överenskommelse mellan parterna". Enligt välinformerade källor har, trots nämnda avtal, det möte som skulle ha ägt rum i november inte kommit till stånd beroende på att åtminstone en av parterna ansett att det inte funnits några viktiga eller brådskande frågor att diskutera.

Anser inte Europeiska kommissionen att det finns frågor som är tillräckligt viktiga och brådskande för att föranleda ett möte i den blandade kommissionen? Bland de frågor som kan nämnas i detta sammanhang är "påtvungade försvinnanden" av regimmotståndare, som exempelvis fem av studentledarna i 26 oktober 1999-rörelsen; fängslandet under mer än tretton år av Latsamy Khamphoui, tidigare minister i Demokratiska folkrepubliken Laos, och interneringen sedan 1990 i tvångsarbetsläger nummer 7 av Feng Sackchittaphong, tidigare högt uppsatt tjänsteman i justitieministeriet, på grund av att denne publicerat ett öppet brev i vilket de högsta laotiska myndigheterna kritiseras; samt det grymma förtrycket av Hmong-folken och den kristna befolkningen i Laos; arresteringen av och domen i somras mot två europeiska journalister, en laotisk-amerikansk tolk och tre laotier i samband med en skenrättegång; den omfattande korruptionen; misslyckandet att reformera rättssystemet, helt kontrollerat av det allenarådande partiet; den gängse tillämpningen av tortyr; inblandningen av högt uppsatta tjänstemän i olika slag av illegal handel (ädla träslag, narkotika, ädelstenar ...); och mer allmänt förbuden mot yttrande- och mötesfriheten, religionsfriheten samt andra grundläggande friheter, samtliga grundläggande för samarbetsavtalet mellan EU och Laos? Anser inte kommissionen för övrigt att när det gäller förbindelserna med Folkrepubliken Laos bör EU lägga väsentligt större tyngd vid frågor av ovan nämnda slag och som Europaparlamentet yttrat sig om vid ett flertal tillfällen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Det tredje mötet i den gemensamma kommittén för gemenskapen och Laos hölls i Vientiane i Laos den 7 januari 2004. Att mötet hölls vid en något senare tidpunkt än vad som först planerats berodde enbart på svårigheter att hitta en för båda parter passande tidpunkt.

Parterna diskuterade ett antal frågor som faller inom ramen för samarbetsavtalet mellan gemenskapen och Laos, bl.a. styre och mänskliga rättigheter, och kom dessutom överens om att inrätta en informell arbetsgrupp för samarbete i fråga om institutionell uppbyggnad, administrativa reformer, styre och mänskliga rättigheter. Gruppen kommer att sammanträda regelbundet, vilket kommer att ge kommissionen och den laotiska regeringen tillfälle att visa sitt engagemang för en mer proaktiv tillämpning av samarbetsavtalets bestämmelser om de mänskliga rättigheterna.

(2004/C 78 E/0714)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3903/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(17 december 2003)

Ämne: Ojämlig behandling i fråga om bankkrediter och det italienska DS-partiets (Democratici di Sinistra) obetalade skulder

1996 inledde det italienska vänsterpartiet Democratici di Sinistra (DS) ett projekt för att sanera sin ekonomi med hjälp av företaget Beta Immobiliare, som officiellt grundades 1995 för förvärv, konstruktion, förvaltning, byte och försäljning av fastigheter och fastighetsrättigheter av alla slag. I linje med detta mål överlät partiets lokala avdelningar ett stort antal fastigheter till Beta Immobiliare. Genom att sälja fastigheterna var det meningen att man skulle få in de medel som behövs för att täcka underskottet i partiets räkenskaper. "Återhämtningsplanen" misslyckades dock. Till de banker som beviljat kredit hör Monte dei Paschi från Siena. Banken har beviljat partiet fyra lån, och 27 amorteringar är obetalade, vilket innebär ett belopp på flera miljoner euro. Trots att summan är ansenlig förefaller bankens ledning inte att vilja inkräva sina utestående fordringar. Inte heller har centralbanken Banca d'Italias kontrollorgan vidtagit några åtgärder. Dessutom har partisekreteraren Fassino för att få bukt med situationen begärt att 50 procent av skulderna skall efterskänkas. Även om förslaget inte ännu har godkänts officiellt är bankerna klart positiva till förslaget.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Enligt rådande praxis griper bankerna in mot kunder som inte betalar sina skulder genast efter den andra obetalade amorteringen. I det berörda fallet har däremot inga åtgärder noterats. Anser kommissionen inte att det är fråga om ett brott mot principen om lika behandling av konsumenter då maktens organ behandlas gynnsammare än enskilda medborgare, som skall betala delvis mycket höga räntor och avgifter för samtliga banktransaktioner samt stå för alla ekonomiska konsekvenser om de inte betalar sina skulder?
2. Kan kommissionen klargöra den befintliga gemenskapslagstiftningen om banksektorn, särskilt med hänsyn till konsumentskyddet i samband med kreditinstitut?
3. Kan denna situation betraktas som överskuldssättning, något som Europeiska ekonomiska och sociala kommittén flera gånger har behandlat i sina yttranden och ofta uppmanat kommissionen att åtgärda?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

De frågor som parlamentsledamoten tar upp faller utanför gemenskapens behörighetsområde.

Eftersom de berörda parterna inte är fysiska personer som verkar utanför sina affärs- eller yrkesverksamheter är gemenskapens bestämmelser om konsumentskydd, vilka parlamentsledamoten hänvisar till, inte tillämpliga.

(2004/C 78 E/0715)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3910/03**från Amalia Sartori (PPE-DE) till kommissionen**

(10 december 2003)

Ämne: Olyckor i hemmet och hemmet som arbetsplats

Antalet olyckor som sker i hemmet har stigit oroväckande inte bara i Italien utan även i andra länder.

Av statistiken framgår att mer än tre miljoner människor råkar ut för en olycka i hemmet varje år. I över sju tusen av dessa fall har olyckan dödlig utgång. Enligt uppgifter från Världshälsoorganisationen är denna typ av olycksfall, som drabbar människor i alla åldrar, den främsta dödsorsaken bland barn i de utvecklade länderna, även om husmödrar är den grupp som absolut sett drabbas mest.

Det finns många olika orsaker till olyckor i hemmet. Ofta handlar det om ouppmärksamhet, likgiltighet, otillräcklig kunskap om och/eller bristande efterlevnad av säkerhetsbestämmelser, eller förekomst i hemmet av farliga anordningar eller kemiska ämnen, men även, och kanske framför allt, en bristande kultur när det gäller säkerhet och förebyggande arbete.

Med tanke på att husmödrar utgör en kategori arbetstagare som ofta glöms bort i arbetsskyddslagstiftningen skulle en avgörande lösning kunna bestå i att betrakta hemmet som en arbetsplats, i motsats till vad som slås fast i rådets direktiv 98/24/EC⁽¹⁾ av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet.

I italiensk lag nr 493 av den 3 december 1999 om hälsoskydd i bostäder och försäkringar mot olyckor i hemmet⁽²⁾ jämföras hemmet med en arbetsplats.

Hur tänker kommissionen agera i denna fråga?

Anser kommissionen att det finns anledning att införa bestämmelser i enlighet med den italienska lagen för att erbjuda bättre skydd åt husmödrar?

⁽¹⁾ EGT L 131, 5.5.1998, s. 11.

⁽²⁾ Offentliggjord i Italiens officiella tidning nr 303 av den 28 december 1999.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över antalet olyckor i hemmet.

Skyddet av arbetstagare i arbetet regleras genom rådets ramdirektiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet⁽¹⁾ och genom de 17 särdirektiv som antagits i enlighet med artikel 16.1 i ramdirektivet. Enligt artikel 3 i direktiv 89/391/EEG avses med arbetstagare "varje person anställd av en arbetsgivare, inklusive praktikanter och lärlingar men inte arbetstagare i arbetsgivarens hushåll". Då husmödrar enligt lydelsen i direktiv 89/391/EEG inte är anställda av en arbetsgivare omfattas de inte av tillämpningsområdet för detta direktiv eller dess särdirektiv. Det gäller bl.a. det direktiv som parlamentsledamoten nämner, rådets direktiv 98/24/EG av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet⁽²⁾.

Naturligtvis har medlemsstaterna möjlighet att anta detaljbestämmelser som syftar till att skydda husmödrar från hälsorisker och säkerhetsrisker. Det exempel som parlamentsledamoten beskriver, nämligen den italienska lagen nr 493 av den 3 december 1999 "om hälsoskydd i bostäder och försäkringar mot olyckor i hemmet", är i sammanhanget mycket intressant och skulle kunna tjäna som förebild för andra medlemsstater.

Då gemenskapslagstiftningen inom området för skydd av hälsa och säkerhet grundar sig på artikel 137 i EG-fördraget, som föreskriver att minimikrav inom detta område endast behöver antas när det gäller skydd av arbetstagare, har kommissionen inga planer på att vidta särskilda åtgärder på gemenskapsnivå för att jämställa hemmet med en arbetsplats.

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽²⁾ EGT L 131, 5.5.1998.

(2004/C 78 E/0716)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3913/03
från Ole Krarup (GUE/NGL) till kommissionen

(17 december 2003)

Ämne: Beviljande av avtal om oljeutvinning

Anser kommissionen att den danska regeringens avtal med A.P. Møller och Dansk Underground Consortium om villkoren för utvinning av olja i Nordsjön under de nästa 40 åren uppfyller kravet på att tillstånden "skall beviljas på grundval av objektiva och icke diskriminerande kriterier" (jfr artikel 13 i direktiv 94/22/EG⁽¹⁾ om villkoren för beviljande och utnyttjande av tillstånd för prospektering efter samt undersökning och utvinning av kolväten)? Kan kommissionen i så fall uppge om den känner till exempel på liknande koncessionsvillkor?

⁽¹⁾ EGT L 164, 30.6.1994, s. 3.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av de Palacio

(6 februari 2004)

Kommissionen har uppmanat den berörda medlemsstaten att inkomma med uppgifter om de förhållanden som påtalas av ledamoten. Den avser att meddela honom resultatet av efterfrågningarna.

(2004/C 78 E/0717)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3915/03
från Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI), Marco Cappato (NI),
Gianfranco Dell'Alba (NI), Benedetto Della Vedova (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(17 december 2003)

Ämne: Den kambodjanska regeringens tvångsmässiga återsändande av montagnardflyktingar till Vietnam och fortgående kränkningar av FN:s flyktingkonvention

Enligt en rapport från Radio Free Asia återsände de kambodjanska myndigheterna i mitten av november 2003 med tvångsmedel de sista elva i en grupp på sextio montagnardflyktingar som befann sig i Kambodja. I juli lämnade flyktingarna den malariadrabbade skogen, då kambodjanska fiskare hade tvingats att avslöja deras gömställe, och de har alltså nu överlämnats till de vietnamesiska myndigheterna.

Samtliga sextio montagnarder tillhör stammen Jarai och polisen i provinsen Rattanakiri bekräftar att dessa har utvisats, även om den inte vill ange när detta skedde. Invånarna i byn O Lvea har bekräftat att de sista flyktingarna omringades och greps av polisen i skogen i området Koh Nhek mellan provinserna Rattanakiri och Mondolkiri. Varken de kambodjanska eller de vietnamesiska myndigheterna har lämnat några uppgifter om de sextio flyktingarnas öde. Uppgifter från lokalbefolkningen bekräftar att alla sextio hade smittats av malaria efter att under flera månaders tid ha levt på rotknölar och bambu. Denna situation hade orsakats av att polisen sedan oktober hindrat lokala fiskare från att hjälpa flyktingarna. De kambodjanska polismyndigheterna ger motsägelsefulla uppgifter om närvaron av montagnardflyktingar på kambodjanskt territorium, då de å ena sidan inte erbjuder dem något som helst stöd men å andra sidan överlåter dem åt de vietnamesiska myndigheterna i utbyte mot mat och pengar, vilket flera oberoende källor nyligen har kunnat rapportera.

Den kambodjanska parlamentsledamoten Son Chay från partiet Sam Rainsy och självaste kungen av Kambodja har under de senaste månaderna betonat att den kambodjanska regeringen bryter mot flyktingkonventionen enligt vilken man är förpliktad att hjälpa de flyktingar som befinner sig på kambodjanskt territorium. Kambodjanska icke-statliga organisationer har upprepade gånger påtalat att det är omöjligt att få information från regeringen om montagnardflyktingarnas situation och likaså omöjligt att ge humanitär hjälp.

UNHCR:s kontor i Kambodja har på ett oacceptabelt sätt rättat sig efter regeringen och upphört med all hjälp- och biståndsverksamhet till montagnardflyktingarna i provinserna vid gränsen till Vietnam, trots att man vid kontoret är medveten om gripandena, det tvångsmässiga återsändandet, våldshandlingarna och de sjukdomar som hundratals montagnardflyktingar har ådragit sig under de senaste arton månaderna.

Kommissionen ombeds besvara följande frågor:

- Avser kommissionen att vidta åtgärder, och i så fall vilka, för att kontrollera och säkra att den kambodjanska regeringen respekterar FN:s flyktingkonvention från 1951 och upphör med gripandena och det tvångsmässiga återsändandet av montagnardflyktingar som flyr de vietnamesiska myndigheternas politiska och religiösa förtryck, omständigheter som påtalats av Europaparlamentet i en resolution som antogs i november 2003?
- Vilka påtryckningar ämnar kommissionen utöva på UNHRC, både i Genève och Kambodja, för att se till att de montagnardflyktingar som gömmer sig i djungeln vid gränsen inte grips och "säljs" av den kambodjanska polisen till den vietnamesiska som patrullerar området och ofta överskrider gränsen till Kambodja?
- Anser inte kommissionen att de kambodjanska och vietnamesiska regeringarnas handlande omedelbart bör upphöra, med hot om ett upphävande av de samarbetsavtal genom vilka kommissionen i själva verket fortsätter att finansiera denna politik som undertrycker de mänskliga rättigheterna i stället för att säkra respekten för dem?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Kommissionen är medveten om situationen för de montagnardflyktingar som går över gränsen mellan Vietnam och Kambodja. Eftersom många av dessa flyktingar inte verkar ha ansökt om flyktingstatus enligt Genèvekonventionen är det varken möjligt att effektivt övervaka situationen på båda sidor om gränsen eller att ta reda på vad som händer med dem som återvänder till Vietnam. Detta beror på sammanbrottet i 2001 års trepartsöverenskommelse mellan Vietnam, Kambodja och FN:s flyktingkommissariat (UNHCR). Kommissionen är också medveten om de deporteringar som parlamentsledamoten hänvisar till i frågan och försöker få dessa rapporter bekräftade av oberoende källor.

Unionen stöder UNHCR:s insatser för att finna en väg ut ur den nuvarande besvärliga situationen genom att uppmuntra både Kambodja och Vietnam att återuppta trepartsöverenskommelsen eller någon liknande överenskommelse. UNHCR har inlett diskussioner med Kambodjas regering om att förbereda ett nytt system för att hand om asylsökande i Kambodja, både enligt Kambodjas åtagande i 1951 års konvention angående flyktingars rättsliga ställning och landets nationella lagstiftning och territoriella integritet. Kommissionen stöder denna insats och hoppas att diskussionerna slutförs med framgång. Anklagelserna mot UNCHR att de "på ett oacceptabelt sätt har rättat sig efter regeringen", som syftar på det tvångsmässiga återsändandet av flyktingar till Vietnam är, enligt vår mening, varken underbyggda eller bekräftade av tillförlitliga källor.

Genom att hänvisa till respekten för mänskliga rättigheter och demokratiska principer i gemenskapens samarbetsavtal med Vietnam och Kambodja kan kommissionen ta upp frågor om mänskliga rättigheter i de bilaterala kontakterna med regeringarna i dessa länder.

När det gäller Vietnam har EU i sin dialog om mänskliga rättigheter men också under beskickningschefernas trojkabesök i de centrala högländerna i december 2003 gång på gång uttryckt oro i fråga om situationen på det centrala höglandet och strävat efter ökad öppenhet, till exempel genom att tillåta UNHCR och andra FN-organ fritt tillträde.

Kommissionen skulle slutligen aldrig "finansiera denna politik som undertrycker de mänskliga rättigheterna". Respekt för och skydd av mänskliga rättigheter står i centrum för vår dialog och vårt samarbete med tredjeländer.

(2004/C 78 E/0718)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3918/03
från Georges Berthu (NI) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Reducerade mervärdesskattesatser

Kommissionsledamot Bolkestein meddelade framför Europaparlamentet den 3 december 2003 att kommissionen inte har för avsikt att lägga fram ett nytt förslag om en utvidgning av reducerade mervärdesskattesatser (i synnerhet till bygge och skötsel av bostäder och till restaureringsarbete), eftersom rådet uttryckte sina reservationer till kommissionens förslag av den 7 juli.

Förslaget av den 7 juli var emellertid mera omfattande och det strävade framför allt till att avskaffa undantag, vilket är ett kontroversiellt ämne.

Anser inte kommissionen att man bör undvika konflikter och ställa sig bakom Europaparlamentets ståndpunkt (betänkandet av Randzio-Plath, vilket antogs den 4 december 2003, P5_TA-PROV(2003)0547), och i vilket man klokt nog föreslår en utvidgning av försöket med reducerade mervärdesskattesatser till arbetskraftsintensiva tjänster samt en utvidgning av möjligheterna för medlemsstaterna att tillämpa reducerade mervärdesskattesatser, i synnerhet på restaureringsarbete?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

Den 16 december 2003 antog kommissionen ett förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾ i syfte att förlänga möjligheten att bemyndiga medlemstaterna att tillämpa reducerade mervärdesskattesatser på vissa arbetsintensiva tjänster och ett förslag till beslut om förlängning av giltighetstiden för beslut 2000/185/EG⁽²⁾ om att tillåta medlemsstaterna att tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på vissa arbetsintensiva tjänster i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 28.6 i direktiv 77/388/EEG⁽³⁾.

Förlängningen kommer att göra det möjligt för nio medlemstater, som för närvarande tillämpar en reducerad mervärdesskatt på arbetsintensiva tjänster, att fortsätta med detta på oförändrade villkor under ytterligare två år till och med den 31 december 2005, utan att tillämpningsområdet ändras eller utvidgas.

Detta bör ge rådet tillräckligt med tid för att på grundval av kommissionens ursprungliga förslag⁽⁴⁾ uppnå enighet om det framtida tillämpningsområdet för reducerade mervärdesskattesatser.

Syftet med kommissionens förslag av den 23 juli 2003 var att förbättra den inre marknaden, bland annat genom fortsatt förenkling och rationalisering av mervärdesskattesatserna. Kommissionen har bland annat föreslagit att restaurang-, reparations- och underhållstjänster liksom städning av bostäder och vård i hemmet slutgiltigt skall föras in i bilaga H.

Detta förslag ligger fortfarande hos rådet och det åligger rådet att med beaktande av parlamentets yttrande fatta ett slutgiltigt beslut beträffande reducerade mervärdesskattesatser.

⁽¹⁾ Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund EGT L 145, 13.6.1977.

⁽²⁾ Rådets beslut 2000/185/EG av den 28 februari 2000 om att tillåta medlemsstaterna att tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på vissa arbetsintensiva tjänster i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 28.6 i direktiv 77/388/EEG, EGT L 59, 4.3.2000.

⁽³⁾ KOM(2003) 825 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 397 slutlig.

(2004/C 78 E/0719)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3922/03**från María Bergaz Conesa (GUE/NGL) till kommissionen**

(18 december 2003)

Ämne: Projekt som samfinansierats av kommissionen inom ramen för den spanska nationella vattenplanen (PHN)

Spaniens miljöministerium publicerar regelbundet olika uppgifter om antalet PHN-projekt och bilaga II till lag 889 om arbeten och projekt som redan har erhållit finansiering från Europeiska unionen. På alla frågor och förfrågningar om upplysningar har GD regionalpolitik emellertid svarat att det inte förfogar över några uppgifter rörande PHN-projekt, eftersom ansökningarna om finansiering inte uttryckligen hänvisar till PHN och innehåller hänvisningar som skiljer sig från förkortningarna i PHN-lagen. Denna situation är oroande, inte minst med tanke på de samlade miljöeffekterna och synergierna av de olika arbetena.

Kan kommissionen lägga fram en rapport över samfinansieringen och i samband härmed hänvisa till varje PHN-projekt?

Borde inte GD regionalpolitik från och med nu begära att den spanska regeringen specificerar varje arbete som ingår i PHN-lagen med en uttrycklig hänvisning till denna lag i syfte att förenkla uppföljningsarbetet avseende PHN-projekten?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(4 februari 2004)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga frågan E-2288/01.

Det bör noteras att bilaga II till den spanska lag (10/2001) om den nationella vattenplanen (Plan Hidrológico Nacional, PHN) som parlamentsledamoten nämner innehåller en förteckning över investeringar som har samband med flera hundra projekt. De spanska myndigheterna har lagt fram ett antal av dessa projekt för finansiering inom ramen för de finansieringsinstrument och programdokument som tas upp i det ovan nämnda svaret, utan att för den skull meddela kommissionen huruvida projekten i fråga ingår i den nationella vattenplanen. Det finns nämligen inte något krav på att detta skall meddelas.

(2004/C 78 E/0720)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3943/03**från Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE) till kommissionen**

(22 december 2003)

Ämne: Tillfällig lag om medborgarskap och inresa i Israel

Att en ändring av den arabiska minoritetens sociala, politiska och ekonomiska ställning i Israel är en nödvändighet och att denna grupp gjort ansträngningar för att få sin minoritetsställning och dess rättigheter erkända är ett väl känt faktum. För närvarande tycks det som om färdplanen hamnat i ett dödläge. Därför måste ytterligare åtgärder vidtas i det israelitiska samhället för att åstadkomma en verklig försoning mellan samhällets olika grupper, vilket skulle kunna medverka till att fredsprocessen återupplivas.

Olyckligtvis antog israelitiska knesset den 31 juli 2003 en tillfällig lag om medborgarskap och inresa i Israel, vilken förhindrar att palestinier från Västbanken och Gazaremsan som är gifta med israelitiska medborgare, kan erhålla israelitiskt medborgarskap och permanent eller temporärt uppehållstillstånd i Israel. Denna lag förbjuder personer som är bosatta på de ockuperade områdena och som är gifta med israelitiska medborgare, eller palestinier som är bosatta i Israel att legalt bosätta sig i Israel med sin partner. Vidare förhindrar lagen återförening av familjer och ska även gälla retroaktivt, vilket kommer att beröra tiotusentals personer. Skulle denna lag börja tillämpas kommer den att splittra nära 22 000 familjer.

Lagen diskriminerar direkt arabiska medborgare i Israel, eftersom flertalet av de israeliter som är gifta med personer bosatta på de ockuperade områdena tillhör den palestinska minoriteten i Israel. Lagen strider således mot många internationella instrument som värnar om de mänskliga rättigheterna och som ratificerats av Israel, och i synnerhet med beaktande av artikel 5 i internationella konventionen om avskaffande av alla former av rasdiskriminering, som ratificerades av Israel 1979.

Anser kommissionen att denna lag strider mot artikel 2 i associeringsavtalet mellan EU och Israel? Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att övertyga ansvariga israelitiska myndigheter om att denna lag bör upphävas eller inte tillämpas?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen känner till att Knesset i juli 2003 antog den tillfälliga lagen om medborgarskap och inresa i Israel. Lagen ger enligt kommissionens uppfattning anledning till oro med tanke på att den skulle kunna befrämja diskriminering på det mycket känsliga området familjens rättigheter. Kommissionen har givit uttryck för sina betänkligheter i samband med kontakterna med Israel och följer noga utvecklingen vad beträffar den praktiska tillämpningen av lagen. Den följer även de synpunkter som FN:s kommitté för de mänskliga rättigheterna och FN:s kommitté för avskaffande av rasdiskriminering lägger fram i denna fråga. Respekten för de mänskliga rättigheterna utgör enligt associeringsavtalet mellan unionen och Israel en väsentlig beståndsdel av avtalet. Frågor som rör de mänskliga rättigheterna diskuteras i samband med den politiska dialog som unionen och Israel för inom ramen för associeringsavtalet.

(2004/C 78 E/0721)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3951/03

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(22 december 2003)

Ämne: Genmodifierade fiskar

Det amerikanska företaget Yorktown Technologies kommer måndagen den 5 januari att börja saluföra de första genmanipulerade husdjuren. Det handlar om en zebrafisk som har genmanipulerats under namnet GlowFish. En grön fluorescerande gen från en manet och en röd fluorescerande gen från en havsanemom sörjer för att zebrafisken lyser i grönt eller rött under ultraviolett belysning i en mörk omgivning. Denna GlowFish utvecklades ursprungligen i Singapore för att fungera som indikator på gifter i vatten: vid kontakt med giftiga ämnen lyser fisken röd. Nu hotar denna genförändrade zebrafisk att bli ett konstgjort husdjur, till ett pris av 5 dollar.

Anser Europeiska kommissionen också att det strider mot protokollet om djurskydd och djurens välfärd, som tagits med i Amsterdamfördraget (1997)?

Vilka åtgärder avser Europeiska kommissionen, i enlighet med gällande moratorium om genmodifierade organismer, vidta mot att sådana fiskar importeras till och saluförs inom Europeiska unionen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

När det gäller aspekterna på djurens välfärd i parlamentsledamotens fråga har kommissionen för tillfället inga uppgifter om att välfärden skulle försämrats för denna art om den genmodifieras och hålls som husdjur i ett akvarium.

Det finns inga bestämmelser om djurvälfärd på gemenskapsnivå för fisk som hålls som husdjur och denna fråga faller därför helt och hållet under medlemsstaternas befogenhet.

När det gäller import till och kommersiellt utnyttjande av dessa genmodifierade fiskar inom EU vill kommissionen påminna om att i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽¹⁾, får ingen genetiskt modifierad organism släppas ut på marknaden i gemenskapen utan att på förhand ha godkänts för detta ändamål enligt del C i direktivet. Godkännandet utfärdas efter en vetenskaplig bedömning i varje enskilt fall av den genetiskt modifierade organismens eventuella risker för miljön och människans hälsa. Hittills har ingen ansökt om tillstånd att få släppa ut den berörda organismen i miljön som ett experiment eller av kommersiella skäl.

⁽¹⁾ EGT L 106, 17.4.2001.

(2004/C 78 E/0722)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3953/03

från Catherine Stihler (PSE) till kommissionen

(22 december 2003)

Ämne: Normer för utformning av rullstolar

Kan kommissionen upplysa om det finns EU-normer för utformning av rullstolar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Rullstolar är medicintekniska produkter och omfattas därför av rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter⁽¹⁾.

Följande EU-standarder gäller för rullstolar.

En rullstol som överensstämmer med dessa standarder förutsätts uppfylla relevanta viktiga krav.

- EN 12183: ändr. 1999, om manuella rullstolar – krav och provningsmetoder.
- EN 12184: ändr. 1999, om eldrivna rullstolar, scootrar och tillhörande drivaggregat – krav och provningsmetoder.
- EN 12182: om tekniska hjälpmedel för funktionshindrade – allmänna krav och provningsmetoder.

Om direktivets krav skall anses uppfyllda måste det finnas tekniska handlingar med information om rullstolens utformning.

⁽¹⁾ EGT L 323, 26.11.1997.

(2004/C 78 E/0723)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3960/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(5 januari 2004)

Ämne: Angola – F.d. soldaters integration i samhället och avväpning av civila

Enligt en kommuniké från UNITA:s permanenta utskott, som sammanträdde mellan den 31 oktober och den 2 november 2003 för att analysera partiets interna angelägenheter och det politiska, sociala och ekonomiska läget i Angola, har de hämndaktioner och det våld som riktas mot FALA:s f.d. soldater och

UNITA-anslutna befolkningsgrupper flerdubblats i landet. Förstörelsen av byar, till följd av tvångsflyttningen av folk som bor längs floden Quembo (Kuando Kubango-provinsen) till områden kring kommunen Lupiri (som ännu är minerad), är bara ett exempel på detta.

Det permanenta utskottet beklagar och fördömer de vålds- och hämndaktioner som nämns ovan och uppmanar regeringen att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra att sådana aktioner upprepas och förvärras ytterligare och beklagar att det bilaterala systemet för hanteringen av sådana här fall, som var ett resultat av Luenapromemorian, inte har fungerat.

I samma kommuniké har UNITA:s permanenta utskott också riktat en begäran till republikens president om att stärka ansträngningarna för att främja fred mellan angolaterna och krävt att den civila befolkningen skall avväpnas och att ODC – organisationen för civilförsvar – skall upphöra att existera, eftersom utskottet anser att organisationen utgör ett flagrant brott mot den rådande konstitutionen i landet.

Därför frågar jag kommissionen:

- Vilka upplysningar som kan bekräfta dessa uppgifter har rådet? Anser rådet att uppgifterna kan inverka på det nationella förfarande för konsolidering av institutioner och de fredsbevarande åtgärder som redan pågår?
- Hur bedömer rådet att de konkreta punkterna i det samförståndsprotokoll som reglerar denna fråga har uppfyllts, dvs. hur har de instrument som upprättats för detta ändamål – eller andra reservinstrument – normalt fungerat, samt vilka resultat har uppnåtts?
- Vilka åtgärder har rådet vidtagit eller avser att vidta för att ta itu med de aktioner som anmälts, ifall de bekräftas? Och på vilket sätt anser rådet att EU kan påverka de angolanska myndigheterna att aktivt bekämpa denna typ av aktioner och se till att det ovan nämnda systemet fungerar effektivt?
- Vilken bedömning gör rådet av den nuvarande graden av avväpning av civilbefolkningen och ODC:s agerande? Tar rådet hänsyn till faktorer som kan innebära en möjlig destabilisering?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen känner till kommunikén från UNITA:s permanenta utskott och också en artikel i UNITA:s Terra angolana om denna fråga. Det är svårt att få ytterligare information om det berättigade i dessa anklagelser men det kan inte uteslutas att sådana händelser har inträffat och den angolanska regeringen bör göra sitt yttersta för att förhindra dem. Den begränsade information som är tillgänglig tyder emellertid på att det är isolerade händelser som inte allvarligt hotar fredsprocessen.

Allmänt sett faller dessa frågor inom området respekt för mänskliga rättigheter, och detta kommer att bli en av punkterna på dagordningen för den strukturerade politiska dialogen mellan EU och Angola som formellt inleddes den 3 december 2003. Dessutom har kommissionen förklarat Angola som ett prioriterat land för Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter. Slutligen har FN ett kontor i Luanda och ett särskilt mandat att handlägga frågor om mänskliga rättigheter.

Vad beträffar funktioner och mekanismer i samförståndsavtalet anser kommissionen att trojkan och FN, som officiellt har bevittnat denna handling, har en framträdande roll och borde vara de parter till vilka hänvändelse görs i händelse av konflikt eller kränkning av samförståndsavtalet eller i de fall där avtalet inte anses ha tillämpats korrekt av de båda parter som har undertecknat det.

Vad beträffar situationen rörande demobiliserade soldater och deras familjer anser Världsbanken, som samarbetar med och stöder regeringen genom Angolas demobiliserings- och återanpassningsprogram (som kommissionen stöder med en del av sitt bidrag på 20 miljoner euro till den fond med flera givare som inrättats för området kring de Stora sjöarna), att processen är tillfredsställande. Demobiliserings- och återanpassningsprogrammet har inletts och särskilda insatser för återanpassning av de som demobiliserats väntas snart börja (nästan alla av de demobiliserade bör nu ha återvänt eller flyttat och de återanpassas nu i samhället). Återinflyttningsprocessen är i allmänhet inte utan problem och i många återflyttningsområden har inte grundläggande krav uppfyllts vilket innefattar problemet med landminor. Insatserna genom Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd och kommissionens minröjningsprogram (pågående och planerade) tar direkt sikte på dessa frågor.

Under det att fredsprocessen gör framsteg kan befolkningens svåra levnadsförhållanden leda till ökad brottslighet. Den stora förekomsten av handeldvapen och lätta vapen innebär i detta sammanhang ett problem som måste åtgärdas även om detta inte kan anses utgöra ett hot mot stabiliseringsprocessen. Regeringen tycks anse att avvapningen av civila är av ökad betydelse och har genomfört ett antal begränsade operationer i det avseendet. FN är genom sitt utvecklingsprogram (UNDP) beredd att stödja regeringen.

(2004/C 78 E/0724)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3998/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(19 december 2003)

Ämne: Reklamkampanj i Grekland med pengar ur gemenskapens stödram

Tyvärr fortsätter Greklands regering att föra propaganda via reklam i tv och tidningar med pengar ur gemenskapens stödram. Reklamen ger sig ut för att göra de operativa programmen inom stödramen kända. Men i verkligheten är motivet ett annat, nämligen att fungera som en del av det regerande partiets reklamkampanj.

Ett kännetecknande exempel är reklamen från hälsoministeriet. Med budskap om en "ny epok för hälsan" gör ministeriet reklam för nya sjukhusbyggen och uppgraderingen av vissa tjänster inom hälsovården. Men detta framställs som en regeringens landvinning, EU:s bidrag omtalas inte i sak. I slutet av reklamsnutten i televisionen visas under några tiondedelssekunder en mycket liten EU-flagga intill den grekiska flaggan, utan några vidare hänvisningar. Nämnas kan också att det ingenstans förekommer någon hänvisning vare sig till det operativa programmet "Hälsa och social omsorg", ur vilka resurserna för förverkligandet av de olika projekten härstammar, eller till gemenskapens stödram. Och hela reklamkampanjen genomförs naturligtvis med pengar avsedda för stödramens informationsverksamhet.

1. Vad tänker kommissionen göra för att få de grekiska myndigheterna att inse att denna och andra liknande reklamkampanjer (för offentliga arbeten, sysselsättning etc.) måste anta en annan skepnad, eftersom de så uppenbart strider mot andan i förordningen om strukturfonderna och verkligen inte alls lyfter fram gemenskapens stödram?
2. I Grekland har valförberedelserna de facto redan kommit igång. När ämnar kommissionen kontakta de grekiska myndigheterna, något den förövrigt gjort också tidigare, för att sätta stopp för den här typen av reklamkampanjer som, så här inför det stundande valet, kan tjäna som propaganda för det nuvarande regeringspartiet?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen ägnar uppmärksamhet åt de ämnen parlamentsledamoten tar upp.

- a) Frågan om publiciteten kring byggandet av de nya sjukhusen diskuterades i anslutning till mötet den 17 december 2003 i övervakningskommittén för den tredje gemenskapsstödramen (GSR III) för Grekland. Man kom överens om att de grekiska myndigheterna, även om publicitetskampanjen i fråga finansieras uteslutande via nationella källor, skulle ändra TV-reklaminslaget så att EU:s bidrag till byggandet av de nya sjukhusen nämns.
- b) Kommissionen har underrättats om att de grekiska myndigheterna den 8 januari 2004 utfärdade instruktioner rörande information och publicitet under perioden före de nationella valen. Dessa instruktioner riktar sig till alla ministerier och andra organ som är involverade i förvaltningen av strukturfonderna och återspeglar överenskommelsen i kapitel 4.8 tredje stycket i gemenskapsstödramen.

(2004/C 78 E/0725)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4001/03**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen**

(7 januari 2004)

Ämne: Överflyttning av studenter

Tusentals unionsmedborgare studerar vid universitet i andra länder än sina hemländer. Det rör sig om statliga utbildningsanstalter som ligger inom eller utanför EU och som naturligtvis är godkända av myndigheterna i den stat de tillhör.

Vore det oförenligt med gemenskapslagstiftningen om en medlemsstat i unionen införde en lag genom vilken studerande vid sådana universitet kan överflyttas till universitet i sitt ursprungsland (naturligtvis under särskilda villkor, exempelvis att de klarat av sina två första studieår på ett berömvärd sätt)?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Parlamentsledamotens fråga rör organisationen av medlemsstaternas utbildningssystem. I enlighet med artikel 149 i EG-fördraget ska gemenskapen fullt ut respektera medlemsstaternas ansvar för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation. Detta är följaktligen en fråga som ligger utanför EU:s behörighet.

Bolognaprocessen, vars mål är att skapa ett europeiskt område för högre utbildning, innebär ett antal reformer (införandet av mer enhetliga utbildningssystem baserade på två cykler, åtgärder för ökad insyn och kvalitetssäkring) i syfte att göra utbildningsutbudet mer förstäligt och attraktivt.

Med hjälp av reformerna i Bolognaprocessen kan berörda myndigheter (ministerier, universitet osv.) främja öppenhet och erkännande av examina. Beslutsmakten ligger kvar hos respektive myndighet.

(2004/C 78 E/0726)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4031/03**från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen**

(12 januari 2004)

Ämne: Språkprogram för minoriteter

Kommissionen offentliggjorde i juli 2003 en inbjudan att lämna projektförslag (GD EAC/45/03) för att förbereda genomförandet av handlingsplanen för språkinlärning och språklig mångfald⁽¹⁾.

Till de uttalade syftena med inbjudan hörde att sprida information och upplysa om möjligheterna att främja regionala språk och minoritetsspråk med nuvarande program och insatser. Efter att fristen för inlämnandet av projektförslag gått ut i slutet av september (!) godkändes 7 av de 33 projektförslag som lämnats in.

Hur många av de 33 projektförslag som lämnats in handlade uttryckligen om att främja regionala språk och minoritetsspråk, vilka enligt handlingsplanens allomfattande grepp på problematiken i lika hög grad är en del av den språkliga mångfalden som Europeiska unionens officiella språk?

Hur många av de 7 projektförslag som utvalts handlade uttryckligen om att främja regionala språk och minoritetsspråk, vilka enligt handlingsplanens allomfattande grepp på problematiken i lika hög grad är en del av den språkliga mångfalden som Europeiska unionens officiella språk?

⁽¹⁾ EUT C 180, 31.7.2003, s. 34.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(5 februari 2004)*

Förslagsinfordran (EAC/45/03) avseende finansiering av

- projekt för att sprida information och upplysa om möjligheterna med nuvarande program, och
- insatser för att såväl främja regionala språk och minoritetsspråk som upprätta nätverk i syfte att förbereda genomförandet av den framtida handlingsplanen för språkinlärning och språklig mångfald.

Kommissionen mottog sammanlagt 33 projektförslag. De allra flesta projekt avsåg inte bestämda språk. Tio förslag handlade dock uttryckligen om att främja regionala språk och minoritetsspråk.

Av de sju projektförslag som valdes ut syftar tre uttryckligen till att främja regionala språk och minoritetsspråk:

- a. "Cramlap – Projekt för keltiska, regionala språk och minoritetsspråk utomlands" (Belfasts universitet).
- b. "Nätverk för europeiska språkplaneringsnämnder – Att utveckla en struktur för samarbete" (Welsh Language Board, Cardiff).
- c. "ADUM – Att arbeta tillsammans för att främja regionala språk och minoritetsspråk i Europa" (Kataloniens öppna universitet).

De återstående fyra projekten syftar inte till att främja bestämda språk.

Information om de sju utvalda projekten finns på följande webbplats: (<http://europa.eu.int/comm/education/programmes/calls/languages/selection.pdf>).

(2004/C 78 E/0727)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4059/03**från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen***(8 januari 2004)*

Ämne: Barnrika familjer

Det finns ett flertal varor och tjänster som är särskilt viktiga för barnrika familjer men som diskriminerar dessa eftersom barnrika familjer missgynnas mer till följd av högre priser, avgifter och skatter.

Detta är fallet då vägavgifter skall betalas. Vägavgifterna drabbar de barnrika familjerna särskilt hårt, eftersom dessa familjer är tvungna att använda större fordon.

Det gäller också vattenkonsumtionen. Den stegvisa prispolitik som vanligtvis tillämpas beaktar inte antalet familjemedlemmar. De barnrika familjerna bestraffas därför för ett vattenbruk som varken kan betraktas som överdrivet eller luxuöst.

En alltför hög användning av eller ett rent slöseri med vatten måste naturligtvis straffas, men det är inte vattenkonsumtionen i en flerpersongfamilj som man vill bekämpa med en stegvis prispolitik. Därför är det enbart rättvist om en hög vattenförbrukning inte bestraffas på samma sätt i dessa fall. Man måste därför arbeta för en justering av den stegvisa prispolitiken. Endast system där förbrukningen per capita i ett hushåll beaktas då den stegvisa politiken utarbetas samt system med motsvarande justeringseffekt gör det möjligt att motarbeta denna allvarliga sociala orättvisa.

Det finns dessutom andra fall där antalet familjemedlemmar uppenbart inte beaktas.

År 2004 firar vi det internationella familjeåret, och det är tio år sedan FN:s generalförsamling införde den internationella familjedagen (den 15 maj). Det skulle därför vara särskilt lämpligt om EU kunde sända signaler till medlemsstaterna om vilka politiska riktlinjer dessa skall dra upp och vilka åtgärder de skall vidta.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Hur ämnar kommissionen göra det mer jämlikt för familjer som eftersom de har fler barn har fler utgifter och avgifter och som många gånger betalar högre priser, skatter och avgifter för samma tjänster? Har kommissionen på något sätt analyserat situationen, med andra ord undersökt om barnrika familjer för närvarande diskrimineras negativt eller om de bör diskrimineras positivt, vilket för närvarande inte är fallet?
- Nativiteten inom EU är mycket låg, vilket kommer att ge upphov till problem om inte tendensen ändras. Anser inte kommissionen att medlemsstaterna när det gäller familjer med tre eller fler barn inte bör missgynnas utan i stället diskrimineras positivt, framför allt när det gäller beskattning, skattelikhande avgifter eller avgifter för offentliga tjänster?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro i de frågor han tar upp. Kommissionen fortsätter dessutom att vidta åtgärder för att öka allmänhetens medvetenhet om dagens demografiska problem, som delvis beror på varaktigt låga födelsetal i EU. EU saknar dock en särskild rättslig grund för att utforma och genomföra familjepolitiska åtgärder. Detta är ett tydligt ansvarsområde för medlemsstaterna.

Kommissionen intresserar sig dock för familjefrågor eftersom dessa påverkar den demografiska utvecklingen och överlappar flera av EU:s politikområden. Kommissionen koncentrerar sig därför på att undersöka utvecklingen för familjer och hushåll och dess politiska följder. I rapporten "The social situation in the European Union", som kommissionen offentliggör varje år, analyseras sociala utvecklingstendenser och demografi, däribland familjerelaterade aspekter.

När det gäller politikens utformning har den europeiska sociala integrationsprocessen, som bygger på en öppen samordningsmetod, särskild betydelse för de frågor som parlamentsledamoten tar upp. Kampen mot fattigdom och social utslagning, som hänger samman med familjefrågorna, omfattar bland annat följande mål: genomföra en politik med målsättningen att ge var och en tillgång till en anständig och sund bostad med den standard som krävs för en normal tillvaro i denna bostad (elektricitet, vatten, uppvärmning osv.) med hänsyn till lokala förhållanden, utarbeta en politik för att människor skall kunna kombinera yrkes- och familjeliv, inklusive frågan om barntillsyn och vård av anhöriga till ett rimligt pris, genomföra åtgärder i syfte att bevara familjesammanhållningen i alla dess former och sträva efter att undanröja social utslagning bland barn samt ge dem alla möjligheter till en god social integration.

(2004/C 78 E/0728)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4072/03

från John Cushnahan (PPE-DE) till kommissionen

(8 januari 2004)

Ämne: Tillämpning av associeringsavtalet EG-Israel

Anser kommissionen att Israels förslag från november 2003 om att förteckna varornas ursprungsstad på ursprungsbevis (eller på produkter) skulle göra det möjligt för de nationella myndigheterna att avgöra för varje enskilt varuparti huruvida, under dessa villkor, fakta och lagstiftning möjliggör att förmånsbehandling i tullhänseende skall vägras?

Anser kommissionen att förtecknandet av ett namn på en plats kan göra det möjligt för medlemsstaterna att identifiera israeliska varor från bosättningar som skeppas tillsammans med huvudsakligen identiska varor från Israel, produkter som innehåller komponenter som är tillverkade i bosättningarna till en omfattning som gör att produktens ursprung inte kan anses vara Israel, eller produkter för vilka arbete och förädling som utförts i bosättningar kompletterats med arbete och förädling i Israel?

Är kommissionen medveten om att israeliska tjänstemän har citerats när de uppskattat att så mycket som varor för 2 miljarder av Israels årliga export på 7 miljarder till Europa ⁽¹⁾ innehåller något material från bosättningar?

⁽¹⁾ Vid sammanträden med europeiska förhandlare har israeliska tjänstemän sagt att så mycket som 2 miljarder av Israels årliga export på 7 miljarder till Europa skulle kunna bestraffas genom en policyförändring eftersom många varor som är tillverkade i Israel innehåller material från bosättningar. EU Targets Goods Made in Israeli Settlements, (EU riktar in sig på varor tillverkade i israeliska bosättningar) William A. Orme Jr., New York Times, 22 maj 2001.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Israel måste ytterligare förtydliga sitt förslag om att den ort där varor som skall exporteras från Israel till gemenskapen har framställts skall anges på ursprungscertifikaten för varorna innan det kan dras några slutsatser om vilken inverkan en sådan åtgärd skulle kunna ha t.ex. i fråga om avslag – från medlemsstaternas tullmyndigheters sida – att bevilja förmånsbehandling i tullhänseende för varorna i samband med importen till gemenskapen.

En av de frågor som måste klaras ut är förstås hur det föreslagna systemet skulle kunna fås att fungera i praktiken, t.ex. när det rör sig om import av sändningar som omfattar såväl varor som framställts i bosättningarna som varor som framställts på Israels territorium.

Israeliska tjänstemän har inte gjort något sådant uttalande till kommissionen som det som New York Times rapporterade om i maj 2001.

(2004/C 78 E/0729)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4074/03

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(8 januari 2004)

Ämne: Problem i samband med att direktiv 2002/2/EG införlivats med nationell lagstiftning

I artikel 3 i direktiv 2002/2/EG ⁽¹⁾ av den 28 januari 2002 om ändring av rådets direktiv 79/373/EEG ⁽²⁾ om avyttring av foderblandningar och om upphävande av kommissionens direktiv 91/357/EEG ⁽³⁾ åläggs medlemsstaterna att senast den 6 mars 2003 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv samt att tillämpa dessa bestämmelser från och med den 6 november 2003.

Införlivandet av direktiv 2002/2/EG förefaller välla problem inom gemenskapen och skapa stor förvirring inom de berörda sektorerna. Det problematiska är framför allt artikel 1.1 b, liksom den motsvarande delen av artikel 1.4, där det talas om hur foderråvarornas respektive andelar skall anges, uttryckta i viktprocent ("öppen märkning").

Dessa bestämmelser har föranlett rättsliga förfaranden i olika medlemsstater (Frankrike, Italien, Portugal). I Förenade kungariket lär det redan finnas ett domstolsutslag, där det sagts att det inte får göras några procentangivelser, eftersom dessa är till svårt ekonomiskt förfång för de berörda sektorerna. Andra medlemsstater lär helt enkelt låta bli att tillämpa ifrågavarande bestämmelser.

Kan kommissionen tala om för mig om kommissionen äger kännedom om dessa problem? Vilka initiativ har kommissionen redan tagit eller avser kommissionen ta på kort sikt för att avhjälpa problemen? Tycker inte kommissionen också att märkningskyldigheten inte får gå så långt att företagen ofta blir tvungna att ute på marknaden avslöja sina recept?

⁽¹⁾ EGT L 63, 6.3.2002, s. 23.

⁽²⁾ EGT L 86, 6.4.1979, s. 30.

⁽³⁾ EGT L 193, 17.7.1991, s. 34.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen vill betona att Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/2/EG av den 28 januari 2002 om ändring av rådets direktiv 79/373/EEG om avyttring av foderblandningar och om upphävande av kommissionens direktiv 91/357/EEG antogs genom medbeslutandeförfarandet, där även förlikning ingick. Förslaget om procentangivelser på etiketter behölls på begäran av parlamentet, som med mycket stor majoritet antog direktivet under ett plenarsammanträde. Direktivet har varit föremål för nationella införlivandeåtgärder i samtliga medlemsstater, även om inte alla har offentliggjorts.

Kommissionen är medveten om att tillämpningen av nationella åtgärder har upphävts av domstolar i Frankrike, Italien och Förenade kungariket, men detta är inte fallet i de övriga tolv medlemsstaterna.

EG-domstolen har av High Court of Justice (England & Wales) ombetts att meddela ett förhandsavgörande enligt artikel 234 i EG-fördraget om giltigheten hos artiklarna 1.1 b och 1.4 i direktiv 2002/2/EG, där så kallad öppen deklaration för märkning av foderblandningar anges (mål C-453/03).

Kommissionen anser att bestämmelserna i direktiv 2002/2/EG är giltiga och ser fram mot EG-domstolens förhandsavgörande.

(2004/C 78 E/0730)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0037/04

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Bestämmelser om rörelsefrihet och inflyttning av medborgare från andra medlemsstater i samband med upptagandet av 10 nya medlemsstater i EU den 1 maj 2004

Efter utvidgningen den 1 maj 2004 och inför det nya EU med 25 medlemsstater har de nuvarande 15 medlemsstaterna fastställt olika regler för vad som skall gälla för medborgare för de 10 nya medlemsländerna rörande rörelsefrihet och inflyttning under den tillåtna tidsramen på sju år. Enligt vad jag har hört sträcker sig dessa regler från ett sjuårigt invandringsförbud i Tyskland till Förenade kungariket som omedelbart ger medborgarna från de nya medlemsländerna rätt att resa fritt och invandra i Storbritannien.

Kan kommission lämna en förteckning över vilka regler som de 10 nya medlemsländerna inför den 1 maj 2004 när det gäller rörelsefrihet och inflyttning, både när det gäller medborgare från de 15 gamla och de 10 nya EU-länderna?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen har inte fått några officiella uppgifter från de nuvarande medlemsstaterna om deras avsikt att ändra de nationella bestämmelser i enlighet med vilka arbetstagare från de nya medlemsstaterna kommer att tas emot under övergångsperioden. Medlemsstaterna har redan uppmanats att lämna denna information till kommissionen men det finns ingen bestämmelse i anslutningsakten om någon sådan skyldighet för de nuvarande medlemsstaterna.

När det gäller övergångsbestämmelser som nya medlemsstater kan tillämpa på arbetstagare från övriga medlemsstater anges det i anslutningsakten att om nationella bestämmelser, eller bestämmelser som följer av bilaterala överenskommelser, tillämpas av de nuvarande medlemsstaterna i enlighet med de godkända övergångsbestämmelser får de nya medlemsstaterna fortsätta att tillämpa motsvarande bestämmelser när det gäller medborgare i den aktuella medlemsstaten. En ny medlemsstat kan följaktligen bara fatta beslut efter besked om att en nuvarande medlemsstat tillämpar övergångsbestämmelser.

Slutligen bör det uppmärksammas att övergångsbestämmelserna inte gäller Cypern och Malta. Det kommer följaktligen att råda fullständig fri rörlighet mellan de aktuella medlemsstaterna och dessa båda länder och också mellan övriga blivande medlemsstater och Cypern och Malta. Malta har emellertid rätt att införa en skyddsåtgärd om man fruktar en kraftig tillströmning av arbetskraft till Malta.

(2004/C 78 E/0731)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0151/04

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 2004)

Ämne: Brist på enheter för intensivvård i Grekland

I Grekland råder en konstaterad och stor brist på enheter för intensivvård. Under åtgärd 1.1 i delprogrammet Hälsa som sorterar under programmet Hälsa och social omsorg inom den andra gemenskapsstödramen har man anslagit särskilda medel för att modernisera och utöka enheterna för intensivvård.

1. Hur många enheter var det planerat att skulle skapas när programmet Hälsa och social omsorg inom gemenskapens stödram lades fram, hur många enheter har inrättats och hur många av dessa inrättade enheter bedriver verksamhet i dag?
2. Vilka av de enheter som planerats inom ramen för den andra gemenskapsstödramen är inte färdiga?
3. Hur många av de enheter som inrättats bedriver inte någon verksamhet? Varför?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(19 februari 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0732)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0230/04

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(26 januari 2004)

Ämne: Medlemsstaternas utnyttjande av gemenskapsanslagen fram till slutet av 2003

Kan kommissionen meddela mig storleken på de åtaganden och utbetalningar som varje medlemsstat gjort inom gemenskapens stödramar fram till utgången av 2003?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier*(18 februari 2004)*

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0733)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0417/04
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen***(9 februari 2004)*

Ämne: Uppsägningar vid Finex-gruppens fabrik

Den finska gruppen Finex, som har en konfektionsfabrik i Nogueira, i Maia, i Portugal, där det tidvis funnits 1000 arbetare, har tvingat arbetarna att godta uppsägningsavtal. För närvarande har fabriken knappt 430 arbetare, och de håller på att tvinga cirka 300 av arbetarna att godta oacceptabla avtal som innebär att de skulle sägas upp i slutet av den här månaden. Det har hävdats att företaget fått olika ekonomiska stöd.

Jag skulle därför vilja att kommissionen svarade på följande frågor:

1. Hur mycket gemenskapsstöd har betalats till Finex-gruppen i Portugal och andra EU-länder?
2. Vad ämnar kommissionen och den portugisiska regeringen göra för att försvara sysselsättningen och Finexarbetarnas, de flesta av dem kvinnor, rättigheter?
3. Kommer kommissionen att kräva att de ekonomiska stöden skall återbetalas till Finex-gruppen om den fortsätter att kräva av arbetarna att de skall gå med på att bli uppsagda?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Diamantopoulou*(19 februari 2004)*

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR
(Del 3)

(2004/C 78 E/0734)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1287/02
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(7 maj 2002)

Ämne: Rapsodlingar

Känner kommissionen till några undersökningar om att rapsodlingar skulle påverka människornas hälsa — i synnerhet om den odlas i närheten av bebyggelse?

Har kommissionen några planer på att kontrollera rapsodlingar i närheten av bebyggelse?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 juni 2002)

Liknande skriftliga frågor lämnades in 1991, 1992 och återigen 1996 (E-1452/91 från McCubbin⁽¹⁾, E-2414/91 från Ewing⁽²⁾, E-2415/91 från Ewing⁽³⁾, E-611/92 från Raffin⁽⁴⁾, E-2146/96 från McNally⁽⁵⁾). Kommissionen känner inte till att det skulle råda enlighet inom vetenskapsvärlden när det gäller den fråga som parlamentsledamoten tar upp. Kommissionen vet att det råder viss oro när det gäller kopplingen mellan tänkbara allergiska symtom hos människor och rapsodling och kan bekräfta att flera undersökningar har gjorts⁽⁶⁾, särskilt av Scottish Crops Research Institute och universitetet i Dundee⁽⁷⁾. Enligt vad som framkommer i de publicerade dokumenten finns inget bindande belegg för att styrka ett direkt orsakssamband när det gäller människors hälsa och rapsodling.

⁽¹⁾ EGT C 311, 2.12.1991.

⁽²⁾ EGT C 159, 25.6.1992.

⁽³⁾ EGT C 209, 15.8.1992.

⁽⁴⁾ EGT C 32, 2.2.1994.

⁽⁵⁾ EGT C 11, 13.1.1997.

⁽⁶⁾ Butcher RD, Goodman BA, Deighton N, Smith WH. Evaluation of the allergic/irritant potential of air pollutants: detection of proteins modified by volatile organic compounds from oilseed rape (*Brassica napus* ssp. *Oleifera*) using electrospray ionization-mass spectrometry. *Cli Exp Allergy*. Oct 1995; 25(10): 985-92. Hemmer W, Focke M, Wantke F, Jager S, Gotz M, Jarisch R. Oilseed rape pollen is a potential relevant allergen. *Cli Exp Allergy*. Feb 1997; 27(2): 156-161. Hemmer W. The health effects of oilseed rape: myth or reality? *BMJ*. 1998; 316: 1327-28. Soutar A, Harker C, Seaton A, Brooke M, Marr I. Oilseed rape and seasonal symptoms: epidemiological and environmental studies. *Thorax*, 1994; Vol 49: 352-56. Soutar A, Harker C, Seaton A, Packe G. Oilseed rape and bronchial reactivity. *Occup Environ Med*. Sep 1995; 52 575-580 Welch J, Jones MG, Cullinam P, Coates OA, Newman Taylor AJ. Sensitization to oilseed rape is not due to cross-reactivity with grass pollen *Cli Exp Allergy*. Mar 2000; 30(3): 370-375.

⁽⁷⁾ McEvan M, Macfarlane Smith WH. Identification of volatile organic compounds emitted in the field by oilseed rape (*Brassica napus* ssp. *Oleifera*) over the growing season. *Cli Exp Allergy*. 1998; 28: 332-38. Parratt D, Macfarlane Smith WH, Thomson G, Cameron LA, Butcher RD. Evidence that oilseed rape (*Brassica napus* ssp. *Oleifera*) causes respiratory illness in rural dwellers; *Scot Med J*. 1995; 40: 074-76.

(2004/C 78 E/0735)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2931/02
från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(17 oktober 2002)

Ämne: EU-medel till prioriterade höghastighetslinjer som främjar regional balans och ekonomisk och social sammanhållning

Kommissionen studerar för närvarande ett förslag från organisationen Teruel Existe ("Teruel finns") om att ändra sträckningen för höghastighetståget mellan Madrid och Levante så att linjen skall komma att gå även via Teruel (framställning 219/2001).

I detta sammanhang bör följande beaktas:

- I Potsdam fattades beslut om en regional europeisk strategi (1999) där det betonades att alla regioner, även öar och perifera områden bör få tillgång till lämpliga transportinfrastrukturer.
- I Morettis betänkande (A3-0115/93), som godkännts av Europaparlamentet, förordas att man tar särskild hänsyn till avfolkningsområdenas ekonomiska situation när man utvecklar de transeuropeiska transportnäten.
- I EU:s strategi för hållbar utveckling och i vitboken om den europeiska transportpolitiken framhålls att åtgärderna för ekonomisk och social sammanhållning liksom målen om stöd till regionerna bör tillämpas när det gäller hållbara transporter som bidrar till social och regional sammanhållning.

I sin framställning och framför allt i dokumentet "Argument för att ändra sträckan för höghastighetståget Madrid-Levante", som kommissionen har tillgång till, framför organisationen "Teruel Existe" hållbara argument för detta.

- Anser inte kommissionen att man inom ramen för tilldelning av EU-medel för utbyggnad av höghastighetslinjerna borde uppmana de spanska myndigheterna att göra en smärre ändring, som bara skulle innebära tio minuters längre restid, så att den nya sträckningen också kan gynna avfolkningsregioner eller mindre gynnade regioner i enlighet med EU:s olika texter om ekonomisk och social sammanhållning?
- Anser inte kommissionen att alla gemenskapsbidrag rent generellt borde främja regioner med svårigheter (perifert belägna regioner, öar, avfolkningsregioner) i stället för att enbart stärka de mest utvecklade regionerna (som i fallet med den aktuella planerade sträckningen för höghastighetståget i Spanien)?
- Anser inte kommissionen att provinsen Teruel kan anses vara utsatt för dubbel diskriminering genom att dels inte få kallas för mål 1-område, dels inte få tillgång till de stora transportnät som kommissionen anser vara prioriterade?
- Kan kommissionen informera om hur långt man kommit i behandlingen av framställning 219/2001, som överlämnades av Europaparlamentets framställningsutskott?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(13 december 2002)

När det gäller den åsikt som parlamentsledamoten uttrycker om en eventuell dubbel diskriminering av provinsen Teruel, vill kommissionen gärna betona följande:

- Provinsen i fråga har inte strukits från förteckningen över regioner som omfattas av mål 1, eftersom den aldrig har omfattats av zonindelningen för det målet för strukturfonderna.
- För utbyggnaden av det transeuropeiska järnvägstransportnätet håller sig kommissionen till Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996 om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet⁽¹⁾. Kommissionen föreslog 2001 en ändring av det beslutet⁽²⁾ och att där lägga till järnvägsförbindelsen Huesca-Saragossa-Teruel som planerad höghastighetslinje, vilket skulle bidra till att bryta isoleringen för provinsen Teruel. Detta förslag har redan fått ett positivt yttrande från parlamentet och granskas för närvarande av rådet.

Slutligen kan sägas att den begäran om kompletterande upplysningar beträffande framställning 219/2001 som parlamentsledamoten hänvisar till för närvarande behandlas av kommissionen. Meddelandet beträffande denna begäran kommer att översändas snarast till Europaparlamentets utskott för framställningar.

⁽¹⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

⁽²⁾ KOM(2001) 544 slutlig.

(2004/C 78 E/0736)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3340/02
från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(26 november 2002)

Ämne: Certifiering av ekospannmål vid export på den inre marknaden

Den finländska exporten av ekospannmål till Tyskland ligger för tillfället nere. Orsaken är att de tyska uppköparna inte godkänner den certifiering som de finländska myndigheterna praktiserat. Tyskland kräver att varje enskilt parti förses med ekocertifikat medan de finländska myndigheterna inte anser detta vara nödvändigt. EU:s ekoförordning kräver inte heller en certifiering av varje parti, men det är kutym inom en stor del av handeln med ekoprodukter i EU.

I Finland är man mån om att trygga exporten av ekospannmål och är vid behov redo att ändra övervakningen så att de certifikat som köparna kräver också kan utfärdas. Köparsidan i Tyskland har emellertid inte varit villig att visa upp klara modeller för hur man vill ha certifieringen.

Anser kommissionen att de tyska köparnas krav på certifiering av varje enskilt parti ekospannmål kan anses vara en konkurrenshindrande åtgärd? Vad ämnar kommissionen i så fall göra för att åtgärda detta hinder på den inre marknaden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

Parlamentsledamoten förklarar att finsk export av ekologisk spannmål till Tyskland just nu är låg eftersom tyska köpare kräver att det i varenda sändning av ekologisk spannmål finns ett kontrollintyg utan att ange önskad modell.

I rådets förordning (EEG) nr 2092/91 av den 24 juni 1991 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel⁽¹⁾, föreskrivs i bilaga III krav på kontrollbestämmelser, och det fastställs i synnerhet att vid mottagandet av en produkt från en annan enhet skall operatören kontrollera att följande information finns tillgänglig i märkningen eller i det medföljande dokumentet:

- a) Aktörens namn och adress samt både ägare och säljare av produkten om dessa är olika.
- b) Namn på produkten, inklusive en referens till den ekologiska produktionsmetoden.
- c) Namn och/eller kodnummer för det kontrollorgan eller den kontrollmyndighet som har tillsyn över aktören.
- d) I förekommande fall identifikationsmärkning för varupartiet enligt ett märkningssystem som antingen är godkänt på nationell nivå eller som kontrollorganet eller kontrollmyndigheten har godkänt.

Spannmålsköparna har på så sätt rätt till att få information med hänvisning till den ekologiska produktionsmetoden och till kontrollorganet eller kontrollmyndigheten. Rådets förordning kräver inte att denna information finns med på kontrollintyget.

Artikel 12 i förordning (EEG) nr 2092/91 garanteras dessutom fri rörlighet för ekologiska produkter inom gemenskapen och fastställs att medlemsstaterna inte kan förbjuda saluföring av produkter i överensstämmelse med förordningen på grunder som avser märkning eller information om produktionsmetoden.

⁽¹⁾ EGT L 198, 22.7.1991.

(2004/C 78 E/0737)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3636/02
från Niall Andrews (UEN) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Humanitärt bistånd och invandringskontroll

Mot bakgrund av att kommissionen nu intagit en förnuftig ståndpunkt om sambandet mellan utvecklingsbistånd och handel, kan kommissionen ange hur den ställer sig till den irländska justitieministerns förslag om att utvecklingsbistånd skall kopplas samman med att mottagarna kontrollerar utvandringen, samt att Irland kontrollerar invandringen?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(17 januari 2003)

I sitt nyligen framlagda meddelande med rubriken "Att integrera invandringsfrågor i Europeiska unionens förbindelser med tredjeländer" föreslår kommissionen följande strategi i tre delar avsedd att förbättra samarbetet med tredjeländer på invandringsområdet:

- För det första en välbalanserad övergripande hållning som tacklar de bakomliggande orsakerna till migrationsströmmar. Gemenskapens åtgärder på området är viktiga och bör inte underskattas. Gemenskapens program för yttre samarbete och utveckling skall bland annat främja de mänskliga rättigheterna och demokratin, minska fattigdomen, förebygga konflikter och förbättra den ekonomiska eller sociala situationen. De inriktas främst på huvudorsakerna till migrationstrycket i tredje land, och påverkar indirekt.
- För det andra partnersamverkan om migration med länder utanför EU enligt gemensamma intressen. En bättre hantering av migrationsströmmarna kräver att gemenskapen tar in migrationsfrågorna i den politiska dialogen med regioner och länder utanför EU, som inte bara bör handla om olaglig invandring utan även om kanaler för laglig invandring.
- För det tredje särskilda, konkreta initiativ för att öka tredje lands kapacitet att hantera migrationsfrågor. Efter Europeiska rådets möte i Tammerfors har kommissionen ansträngt sig för att ta in migrationsfrågorna i samarbetsprogrammen med länder utanför EU.

I kommissionens meddelande förespråkas ett positivt förhållningssätt som bygger på stöd och stimulansåtgärder till förmån för de partnerländer med vilka samarbetet om invandringsfrågor skall förbättras. Kommissionen anser att straffåtgärder mot länder med begränsad kapacitet att hantera migrationsfrågor motverkar sitt syfte och bör undvikas.

(2004/C 78 E/0738)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3857/02
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(6 januari 2003)

Ämne: Slakt på sälungar vid Vita havet, Ryssland

I min tidigare skriftliga fråga om slakten på sälungar (P-2365/02 (!)) bad jag kommissionen tala om för mig hur många sälungar som klubbades ihjäl vid Vita havet under 2001. Jag bad också kommissionen att ta upp frågan med de ryska myndigheterna så snart tillfälle gavs, eftersom det är ett ämne som upprör många människor i min valkrets och också på andra ställen.

I sitt svar medgav kommissionsledamoten att behandlingen av sälungar i Vita havet har varit ett ständigt problem under de senaste åren. Skulle inte kommissionen kunna göra förnyade ansträngningar för att ta reda på och publicera antalet sälungar som slaktats vid Vita havet 2001 och göra förberedelser för att den skall få samma uppgifter för 2002?

Skulle kommissionen dessutom på ett effektivt sätt kunna behandla frågan med de ryska myndigheterna och vid behov samarbeta med dem för att få fram mer svåråtkomliga uppgifter samt meddela när den nått de här målen?

(¹) EUT C 242 E, 9.10.2003, s. 18.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(27 januari 2003)

Kommissionen kommer att fortsätta att ta upp frågan om behandlingen av sälungar i Vita havet med de ryska myndigheterna inom ramen för avtalet om partnerskap och samarbete med Ryska federationen, i synnerhet i underkommittén för miljö.

Beträffande antalet sälungar som slaktats under senare år har de ryska myndigheterna hittills uppgett att de saknar sådana uppgifter, men de antar att siffran gått ned under de senaste åren eftersom lönsamheten minskat. Statistik från andra källor är inte tillräckligt aktuell för att en bedömning av läget skall kunna göras.

(2004/C 78 E/0739)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3878/02

från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Gemenskapsharmonisering av preskriptionstiden för skatteskulder

Inom ramen för den skatteharmonisering som pågår inom Europeiska unionen frågar sig många som i sitt yrke ägnar sig åt internationell beskattning mellan medlemsstaterna om denna harmonisering även kommer att omfatta preskriptionstiden för skatteskulder.

Preskriptionstiden skiljer sig mellan de olika medlemsstaterna och detta innebär att det existerar en viss diskriminering mellan medborgare och företag från olika medlemsstater. När en verksamhet bedrivs i flera medlemsstater kan förvirring om detta begrepp uppstå.

Kan kommissionen uppge om den i sina förslag om preskriptionstiden för skatteskulder övervägt huruvida det är lämpligt att harmonisera de nationella bestämmelserna på detta område för att se till att kravet på enhetlighet leder till man undviker en diskriminerande behandling av ett gemenskapsland i förhållande till ett annat?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 februari 2003)

Kommissionens inriktning när det gäller direkt beskattning fastställs i dess meddelande(¹) till rådet, Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, i vilket följande anges:

Det är uppenbart att det inte finns något behov av en generell harmonisering av medlemsstaternas skattesystem. Förutsatt att medlemsstaterna följer gemenskapsreglerna står det dem fritt att välja de skattesystem som de finner mest lämpade för sina syften.

Kommissionen har inte för avsikt att lägga fram något förslag om harmonisering av de direkta skattebestämmelser som parlamentsledamoten avser.

(¹) EGT C 284, 10.10.2001.

(2004/C 78 E/0740)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3908/02
från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: Malta

Det har framkommit att EU i samband med anslutningsförhandlingarna beviljat Malta undantagsrätt att idka vårjakt på vaktlar (*coturnix coturnix*) och turturduvor (*streptopelia turtur*). Kommissionen har tidigare låtit förstå att det här undantaget beviljades på "stränga villkor".

Kan kommissionen först och främst förklara varför Malta beviljades ett sådant här undantag?

Kan kommissionen också redogöra för vad dessa "stränga villkor" går ut på, och vilka eftergifter Malta nödgades göra för att beviljas undantaget? Och på vilket sätt avser kommissionen att övervaka att Malta respekterar sina förpliktelser på det här området?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(14 februari 2003)

I fråga om jakt av vaktlar (*coturnix coturnix*) och turturduvor (*streptopelia turtur*) har Malta inte medgivits undantag från bestämmelserna i artikel 9 i direktivet om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾. Enligt artikel 9 i direktivet tillåts undantag under vissa mycket stränga villkor, om det inte finns någon annan lämplig lösning.

Detta innebär att om Malta önskar tillåta vårjakt på dessa arter måste landet se till att alla krav i artikel 9 uppfylls samt att jakten sker under "strängt kontrollerade förhållanden" och är begränsad till att omfatta enbart ett "litet antal". Vidare övervakas åberopande av artikel 9 regelbundet av kommissionen och Malta är härvid förpliktat att årligen avlägga rapport om eventuellt tilläpande av denna.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

(2004/C 78 E/0741)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0064/03
från Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(22 januari 2003)

Ämne: Europeiskt bistånd till bärgning av färjan Le Joola, som sjönk utanför Senegals kust

I september sjönk färjan Le Joola utanför Senegals/Gambias kust. Ombord fanns över tusen afrikaner och även ett antal europeiska medborgare, bland dem nederländarna Roel och Lisette Arendshorst. Åtskilliga anhöriga, både i Afrika och i Europa och Nederländerna, vill att offren skall bärgas och jordfästas på land.

Stämmer det att Europeiska kommissionen redan erbjudit att bekosta bärgningen med medel ur den åttonde europeiska utvecklingsfonden?

Varför har Senegals regering ännu inte svarat på detta erbjudande och vad är det som hindrar Senegals regering att bärga fartyget, så att offren kan få en värdig begravning i kretsen av sina familjer?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(28 februari 2003)

Kommissionen har inte gjort något erbjudande om finansiering av bärgningen av fartyget, eftersom sådan finansiering inte faller inom ramen för de mål för utvecklingssamarbetet med länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet som anges i artikel 177 i EG-fördraget och i Cotonouavtalet.

Såsom angivits i svaren på andra skriftliga frågor i detta ärende (fråga E-3166/02 ⁽¹⁾) från Emma Bonino och frågorna E-3319/02 ⁽²⁾) och P-0108/03 ⁽³⁾) från Margrietus van den Berg) har Senegals regering inte gjort någon framställning till kommissionen med avseende på bärgning av fartyget.

⁽¹⁾ EUT C 155 E, 3.7.2003, s. 105.

⁽²⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 29.

⁽³⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 72.

(2004/C 78 E/0742)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0075/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 januari 2003)

Ämne: Reguljär spårbunden stadstrafik konkurreras ut av minibussar som erbjuder en dyr, osäker och överskådlig service

1. Känner kommissionen till att kollektivtrafiken i den stad som har världens största spårvägsföretag, nämligen St Petersburg i Ryssland, sedan ett antal år raskt gått tillbaka till följd av att underhållet är dåligt, alla tillgängliga penningmedel måste användas för att reparera en metrotunnel som sedan 1995 legat under vatten och spårvägsspåren, som inte är åtskilda från den övriga trafiken, fylls av bilar?
2. Känner kommissionen till att denna situation försämrats sedan 1998 av konkurrensen från tusentals privatägda bussar och minibussar? Dessa fordon är dyrare men snabbare och har under tiden kommit att trafikera inemot 400 linjer i staden och ta hand om uppskattningsvis 40 procent av kollektivtrafiken. Stadens barskrapade förvaltning har av denna utveckling sett sig berättigad att inte mer investera i en förbättring och förnyelse av den reguljära kollektivtrafiken.
3. Känner kommissionen också till att situationen i St Petersburg inte är något märkvärdigt lokalt undantag, utan att kollektivtrafiken i Odessa (Ukraina) redan tidigare körts i botten på samma sätt och att företag med minibussar håller på att konkurrera ut den reguljära kollektivtrafiken också i storstäderna på Balkan, i länder som eventuellt kan bli medlemmar av EU i framtiden?
4. Delar kommissionen farhågorna om att en fortsatt sådan utveckling i Europa skulle leda till kaos i trafiken, av det slag som råder i vissa storstäder i tredje världen, där det fortfarande inte finns någon kollektivtrafik av ett slag som flertalet potentiella trafikanter har råd att anlita eller som utomstående kan överblicka, utan i stället en mängd minibussar som försöker att snabbt och osäkert ta sig fram genom den ökande biltrafiken?
5. Tycker kommissionen att en sådan utveckling vore gynnsam för livsmiljön i storstäderna och för möjligheterna att nå ut till olika ställen i tätbefolkade stadskärnor där det inte finns mycket plats för trafiken, i beaktande av vilket utrymme en sådan utveckling lägger beslag på, vilket kaos i trafiken den skapar och vilka små möjligheter den erbjuder låginkomsttagare att åka kollektivt?
6. Hur tror sig kommissionen kunna bidra till att värna om den reguljära kollektivtrafiken i EU:s medlemsstater, så att den inte slås ut i konkurrensen med företag som själva inte tar på sig särskilt stora kostnader, men nog övervältrar kostnader på gemenskapen i en situation där de samtidigt erbjuder en osäker service med stora skador på miljön och på det sättet bidrar till en sämre kvalitet på kollektivtrafiken?

Källa: "Tramfan Magazine", årgång 2, nr 10, s. 32.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(3 mars 2003)

Gemenskapen har partnerskaps- och samarbetsavtal (http://www.europa.eu.int/comm/external_relations/ceeca/pca/index.htm) med både Ryssland och Ukraina som tillhandahåller en grund och instrument för

samarbete på många områden, inbegripet transport. Kommissionens strategi är att framför allt använda de instrument som samarbetsavtalen erbjuder för att stödja partnerländerna att bättre utnyttja transportinfrastrukturen och att använda sig av modern förvaltnings- och utvärderingsteknik på en konkurrensutsatt marknad. Det kommer härigenom att bli enklare för dem att fastställa strategier och politik för transportsektorn, bedöma förslag till utveckling av infrastrukturen och fastställa sina egna prioriteringar.

Kommissionen kan inte bedöma om en del av de uppgifter gällande Ukraina och Ryssland som parlamentsledamoten lämnar under punkt 1, 2 och 3 i frågan är korrekta. Det skulle inte heller vara lämpligt för kommissionen att engagera sig i frågor som är av rent intern karaktär i de berörda länderna.

Kommissionen stödjer reformer av transportsektorn inom ramen för ett mer omfattande stöd för makroekonomiska och strukturella reformer. Unionens strategiska prioriteringar inom ramen för Tacis omfattar inte särskilda ingripanden i kollektivtrafikssektorn, eftersom detta inte är en prioritering i de berörda nationella program som godkänts av medlemsstaterna.

Kommissionen inser att städer behöver bra, attraktiv kollektivtrafik. Kommissionens analys av olika sätt att organisera urban kollektivtrafik, av den sort som avses i frågan, inom unionen har visat att avreglering har medverkat till att sänka kostnaderna och öka produktiviteten men gjort att tjänsterna blivit mindre attraktiva för passagerarna. Däremot verkar "kontrollerad konkurrens" leda till mer attraktiva tjänster till ett lägre pris. Vid kontrollerad konkurrens tillhandahålls tjänsterna på grundval av exklusiva kontrakt som tilldelats för en bestämd period efter ett anbudsförfarande. Tjänsternas kvalitet, inbegripet tillförlitlighet, turtäthet och pris kontrolleras regelbundet av den upphandlande myndigheten. Detta är den modell som de flesta medlemsstater har valt att följa när de har öppnat sina marknader på nationell nivå och det är också den modell som kommissionen förespråkar i sitt förslag till förordning om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar⁽¹⁾. Kommissionen håller dessutom på att i enlighet med sjätte miljöhandlingsprogrammet ta fram en tematisk strategi för stadsmiljön, som kommer att prioritera hållbar stadstrafik. Ett meddelande om strategin kommer att utfärdas före slutet av 2003.

⁽¹⁾ KOM(2002) 107 slutlig.

(2004/C 78 E/0743)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0115/03

från Catherine Stihler (PSE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Maltas anslutning till EU och direktivet om bevarande av vilda fåglar (79/409/EEG)

Kan kommissionen, efter sitt svar av den 11 november på min skriftliga fråga E-2554/02⁽¹⁾, bekräfta att vårjakt endast skulle kunna godkännas om "det inte finns någon annan lämplig lösning" (artikel 9.1 i direktiv 79/409/EEG) och kan kommissionen förklara varför jakt på dessa arter när de passerar Malta under sin flytt om hösten, då jakt på dem är tillåten enligt direktivet, inte utgör en absolut lämplig lösning?

Kan kommissionen bekräfta att vårjakt skulle kunna godkännas om den är förnuftig (artikel 9.1 c i direktiv 79/409/EEG⁽²⁾) och kan kommissionen förklara hur det kan vara förnuftigt att några få veckor omedelbart före deras häckning döda individer från två arter vars populationer minskar i Europa?

Kan kommissionen dessutom bekräfta att Malta verkligen inrättade sin ORNIS-kommitté före den 31 december 2002 och ange vilka personer som sitter i denna kommitté?

⁽¹⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 5.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar*(7 mars 2003)*

Genomförandet av rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar och i synnerhet de särskilda aspekterna av vårjakten har behandlats inom ramen för anslutningsförhandlingarna med Malta om miljökapitlet.

Kommissionen bekräftar att all tillämpning av undantag måste ske i överensstämmelse med vart och ett av kraven i artikel 9 i direktivet. Malta har åtagit sig att till fullo genomföra direktivet från och med anslutningen. Om Malta önskar tillåta vårjakt med stöd av undantagen enligt artikel 9 i direktivet, t.ex. beträffande turturduva och vaktel, måste landet se till att alla dessa krav är uppfyllda.

Tillämpningen av undantag fastställs av medlemsstaterna i enlighet med dessa krav och rapporteringen sker retroaktivt till kommissionen. Kommissionen bekräftar att den kommer att vidta alla behövliga åtgärder för att se till att bestämmelserna i direktivet, och i synnerhet de som gäller tillämpningen av undantag, är till fullo genomförda av Malta från och med anslutningen i enlighet med resultatet av anslutningsförhandlingarna.

Vad beträffar Orniskommittén utfärdade Malta i slutet av januari 2003 en förordning om inrättande av kommittén. Därefter inbjöds icke-statliga organisationer att ansöka om medlemskap, och ansökningstiden gick ut den 5 februari 2003. Valet av medlemmar och den officiella utnämningen av ordförande väntas båda vara avklarade i mars 2003.

(2004/C 78 E/0744)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0118/03**från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen***(28 januari 2003)*

Ämne: Fastställande av den Europeiska unionens slutgiltiga gränser

Undertecknandet av avtalet om nya medlemmar i Aten den 16 april i år öppnar vägen för inlemmandet av tio nya länder i EU den 1 maj 2004 så snart som detta avtal ratificerats av de femton och av de tio framtida medlemmarna.

Många bedömare anser att denna utvidgning borde ge anledning till att en gång för alla bestämma vilka den Europeiska unionens slutgiltiga gränser skall vara, eftersom unionen inte kan utvidgas i det oändliga.

Anser kommissionen att en debatt om denna fråga borde inledas och att man till grund för denna borde ge en utvald grupp experter i uppdrag att genomföra en studie om vilka unionens slutgiltiga gränser bör vara, på grundval av en europeisk uppfattning av kultur och civilisation som omisskännliga tecken på en identisk gemensam geografisk bakgrund?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar*(27 februari 2003)*

Som parlamentsledamoten känner till får enligt artikel 49 i Fördraget om Europeiska unionen varje europeisk stat som respekterar de principer som anges i artikel 6.1 ansöka om att bli medlem av unionen. De principer som anges i artikel 6 i fördraget är: frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt rättsstatsprincipen, vilka principer är gemensamma för medlemsstaterna.

Unionen har förbundet sig att efter anslutningen av tio nya medlemmar 2004 stödja Bulgarien och Rumänien i deras ansträngningar att bli medlemmar 2007. Kommissionen avser att i mars 2002 lägga fram förslag till reviderade partnerskap för anslutning för dessa två länder liksom för Turkiet som, enligt vad som angavs av Europeiska rådet vid dess möte i Köpenhamn i december 2002, är en kandidatstat som skall få ansluta sig till unionen på grundval av samma kriterier som de som tillämpas för de andra kandidatstaterna.

Europeiska rådet uttalade i Köpenhamn att unionen förblir fast besluten att undvika att det skapas nya skiljelinjer i Europa och att främja stabilitet och välstånd inom och bortom unionens nya gränser.

Det bekräftade att de länder i västra Balkan som deltar i stabiliserings- och associeringsprocessen har ett europeiskt perspektiv enligt slutsatserna från Europeiska rådets möte i Feira (den 19 och 20 juni 2000).

Beträffande förbindelserna mellan den utvidgade unionen och dess grannar framhöll Europeiska rådet att förbindelserna med Ryssland kommer att stärkas genom utvidgningen och uttryckte sin vilja att stärka förbindelserna med Ukraina, Moldavien, Vitryssland och de södra Medelhavsländerna på grundval av en långsiktig strategi för att främja demokratiska och ekonomiska reformer, hållbar utveckling och handel.

Kommissionen kommer inom kort att lägga fram förslag i detta syfte.

(2004/C 78 E/0745)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0120/03

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Fiskekonflikten mellan Spanien och Portugal vid floden Gaudianas utlopp

Fiskekonflikten vid floden Gaudianas utlopp på gränsen mellan Spanien och Portugal har utvecklats på ett dramatiskt sätt. Det har gått så långt att fiskare från orter i provinsen Huelva (Spanien) klagat sedan de blivit beskjutna av den portugisiska flottan.

Av denna anledning har de spanska fiskarna begärt att de nuvarande fiskeavtalet sägs upp tills den portugisiska flottan lovar att inte beskjuta de spanska fiskebåtarna. Enligt de spanska fiskarna är det ett under att ingen har dött under den portugisiska patrullbåtens attacker, eftersom de "sköt för att döda".

Med tanke på att fiskefrågorna hör till kommissionens kompetensområde i enlighet med den gemensamma jordbrukspolitikerna, vill jag fråga vilka initiativ kommissionen tagit för att lösa denna fiskekonflikt och om kommissionen tänker kontakta de portugisiska myndigheterna för att förhindra att flottan fortsätter att beskjuta fiskebåtarna från Huelva? På detta sätt kan kommissionen, genom att agera som medlare, bidra till att finna en kompromisslösning på denna konflikt.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 februari 2003)

Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att den inte har mottagit någon begäran från de nationella myndigheterna om att medla i samband med de händelser som skall ha ägt rum vid floden Gaudianas utlopp.

Kommissionen vill i sammanhanget understryka att det åligger de nationella tillsynsmyndigheterna att se till att gällande gemenskapslagstiftning eller nationell lagstiftning tillämpas och de nationella rättsliga instanserna att tillämpa påföljder mot lagöverträdare.

I vilket fall som helst önskar kommissionen naturligtvis att fiskeverksamheten i detta område bedrivs under tillfredsställande villkor för alla berörda parter.

(2004/C 78 E/0746)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0192/03

från Lennart Sacrédeus (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2003)

Ämne: Indisk pastor fängslad utan anklagelser i Qatar

Herr Arokiyasamy Stanislas Chellappa är en kristen indier som tillsammans med sin hustru Ester och deras 12-årige son levt och arbetat som ingenjör i Qatar på den arabiska halvön i 22 år. Han arresterades den

9 december 2002 utan uppgiven anledning. Två veckor senare, den 23 december, släpptes han mot borgen, men blev tillsagd att resa tillbaka till Indien senast den 22 januari 2003.

Om detta inte sker kommer Herr Chellappa åter bli arresterad. Inte heller denna gång uppgav myndigheten någon anledning till arrestering.

Herr Chellappa har varit pastor i en gemenskap av kristna indier i Qatar. Hans familj och vänner misstänker att anledningen till arresteringen är sammankopplad med hans trosuppfattning och kristna verksamhet.

På vilket sätt arbetar kommissionen för att påverka regeringar i liknande fall och vilken praxis finns? Är det aktuella fallet känt för kommissionen? Har kommissionen möjlighet att agera i detta specifika människorätts- och religionsfrihetsärende?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(28 februari 2003)

Kommissionen har inga exakta uppgifter om det enskilda fall som parlamentsledamoten avser. Eftersom vi inte har någon delegation på plats är det svårt att erhålla detaljuppgifter.

I de fall där Europeiska unionen har de uppgifter som krävs kan den ingripa i enskilda fall av brott mot de mänskliga rättigheterna genom hänvändelser till myndigheterna i det berörda landet. Det görs i varje enskilt fall en bedömning av huruvida det lämpar sig att göra en sådan hänvändelse. Bedömningen görs med hjälp av ett konfidentiellt samrådsförfarande.

Det bör också understrykas att kommissionen håller på att förhandla fram ett frihandelsavtal mellan gemenskapen och Gulfstaternas samarbetsråd (GCC), och det är meningen att en klausul om de mänskliga rättigheterna skall ingå som en väsentlig beståndsdel av avtalet. Vidare har kommissionen föreslagit för samarbetsrådet att det skall åta sig att inleda en politisk dialog om de mänskliga rättigheterna. Syftet med dialogen är i så fall att regelbundet diskutera frågan om iakttagande av de grundläggande rättigheterna, särskilt enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och de internationella konventioner som kompletterar denna, samt att uppmuntra de länder i samarbetsrådet som ännu inte gjort det att underteckna och ratificera dessa instrument. Dialogen skulle också erbjuda tillfälle att ta upp enskilda fall.

(2004/C 78 E/0747)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0281/03

från Ulpu Iivari (PSE) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Reformen av EU:s fiskepolitik och vildlaxstammarnas återhämtning

Östersjöloxens betydelse för fritidsfisket och turistnäringen är stor i Bottenhavsområdet och norra Finland. Fisket efter vildlax på öppet hav eller i älvmyrningar är dock för intensivt för tillfället, och oftast fiskar man vid fel tidpunkter. Följden är att laxens vandring till lekplatserna förhindras eller åtminstone störs allvarligt.

Inom EU:s fiskepolitik fäster man nästan ingen uppmärksamhet vid vildlaxstammarnas återhämtning i Östersjön, trots att EU:s behörighet också rör medlemsstaternas havs- och flod- och älvfiske. I Östersjöområdet utnyttjar EU:s sin behörighet i fråga om laxfisket endast som medlem i Östersjökommissionen, och fiskebegränsningarna rör närmast artspecifika fiskekvoter.

Sverige och Finland har i ett gemensamt ministerbeslut begränsat laxfångsterna i Bottenhavet och i synnerhet i Torneälvens mynning, men endast Finland har sett till att den strikta linjen i avtalet respekterats. Sverige har i regel beviljat undantagstillstånd till sina egna fiskare, och de svenska laxfångsterna i älvmyningarna är flera gånger större än den totala fångsten inom fritidsfisket i Torneälven.

Anser kommissionen att det är viktigt att vildlaxstammarna återhämtar sig och att fritidsfisket av dem främjas? Hur ämnar kommissionen beakta östersjölaxen i den för närvarande pågående reformen av EU:s fiskepolitik?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 mars 2003)

Som parlamentsledamoten helt riktigt påpekar förvaltas Östersjölax medan den fortfarande finns i havet av Internationella fiskerikommissionen för Östersjön, som enligt Gdansk-konventionen av 1973 ansvarar för förvaltningen av levande resurser i Östersjön.

1997 antog denna organisation en plan för vildlaxens långsiktiga fortlevnad (Salmon Action Plan). Den viktigaste målsättningen är att förbättra villkoren för vildlaxbestånden i Östersjön och gradvis öka den naturliga produktionen av vildlax i Östersjön så att den innan 2010 uppnår minst 50% av den bästa bedömningen av varje älvs potentiella kapacitet för vildlax. Andra målsättningar är att återinföra vildlaxbestånd i potentiella laxälvar och förbättra vildlaxhabitat där det är möjligt.

Även om Internationella fiskerikommissionen för Östersjön inte är ansvarig för alla delar av planen för vildlaxens långsiktiga fortlevnad så övervakar den noggrant alla aspekter av planens genomförande. De avtalslutande parterna är skyldiga att med jämna mellanrum rapportera om verksamheter som de ansvarar för, såsom utsläpp av odlad lax eller inplantering av vildlax.

Nationella åtgärder som syftar till att minska fisketrycket på vildlax i kustområden och åtgärder som vidtas av Internationella fiskerikommissionen för Östersjön går hand i hand. De effektivaste åtgärderna som Internationella fiskerikommissionen för Östersjön har vidtagit har definitivt varit att sänka den totalt tillåtna fångstmängden på grundval av behovet av vildlaxbestånd. I slutet av 80-talet fångades inte mindre än en miljon laxar årligen vid fiske utanför kusten och vid kusten. Den totalt tillåtna fångstmängden för 2003 för Centralbäckenet och Bottniska viken är fastställd till 460 000 fiskar.

Dessa åtgärder lönar sig redan. Enligt Internationella havsforskningsrådet (ICES) förbättrades över lag vildlaxbeståndens status i Centralbäckenet och Bottniska viken de senaste åren, och vildlaxsmoltproduktionen 2000–2002 var mycket hög. 2003–2005 förväntas därför bli goda år för lek. Vildlaxen förväntas få ännu bättre villkor i och med att Internationella fiskerikommissionen för Östersjön på sin senaste årliga sammankomst antog en alternativ slaktstrategi för Östersjölax som börjar tillämpas 2004 och som syftar till att skifta från blandat fiske av vilda och odlade bestånd till selektiv slakt av odlade bestånd.

Detta kan illustrera varför kommissionen anser att de bevarandeåtgärder för att skydda vildlax som vidtagits av både medlemsstater och Internationella fiskerikommissionen för Östersjön är framgångsrika i fråga om förvaltningen av fisket i Östersjön. Så länge detta är fallet tycker inte kommissionen att det finns någon anledning att stärka åtgärderna när det gäller lax. Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att gemenskapen inte har några riktlinjer för fritidsfiske av vildlax i Östersjön.

(2004/C 78 E/0748)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0320/03**från Massimo Carraro (PSE)
och Vincenzo Lavarra (PSE) till kommissionen**

(10 februari 2003)

Ämne: Import av fjäderfäkött

Under de senaste 24 månaderna har importen av fjäderfäkött (kyckling och kalkon) till EU ökat kraftigt (109 procent årligen) och gått från 244 000 ton till 790 000 ton. Dessa varor går under tullnumren 0210, 16023111 och 16023119 (färskt och bearbetat kött).

Är kommissionen medveten om att importen innebär en snedvridning av gällande priser, fastställda av WTO, enbart genom att exportörerna lägger till några få procent salt och/eller andra kryddor som gör det möjligt att dra fördel av otillåtna prissänkningar, med följd att gemenskapens budget lider otillbörlig skada?

Vilka konkreta åtgärder tänker kommissionen vidta till skydd för konsumenterna med tanke på att det vid kontroller i vissa delar av EU visat sig att det importerade köttet innehåller nitrofuraner och att de gårdar som köttet kommer från använder kött- och benmjöl som förbjudits i gemenskapslagstiftningen?

Är kommissionen medveten om att dessa långvariga missförhållanden inom handeln såväl ur ett sanitärt som ur ett ekonomiskt perspektiv kraftigt rubbat den gemensamma marknaden och skadat europeiska producenter som utsatts för en snedvriden och illojal konkurrens?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

Kommissionen har faktiskt kunnat konstatera en betydande ökning av importen av vissa typer av kött och vissa beredningar av fjäderfä. De siffror som parlamentsledamoten uppger avser dock inte dessa produkter under de senaste 24 månaderna, utan tycks avse andra referensperioder och importen av allt kött och alla beredningar av fjäderfä, uttryckt i slaktvikt. För åren 2000–2001 ökade importen från 397 000 ton till 576 000 ton. För 2002 beräknas den till 550 000 ton.

En viss mängd kycklingkött har av tullmyndigheterna i några medlemsstater klassats som saltat kött med tullnummer 0210, trots att det handlar om fryst kycklingkött med otillräckliga mängder salt för konservering under lång tid. Köttet borde i stället, i kraft av djupfrysningen, inordnas under tullnummer 0207. Eftersom det finns skilda tolkningar av de allmänna bestämmelserna om tullklassificering i gemenskapen har kommissionen fortast möjligt antagit bestämmelser i form av förordning (EG) nr 1223/2002 (!) för att klargöra tullklassificeringen för den här typen av produkter och för att se till att de klassificeras på ett enhetligt sätt som fryst kycklingkött med tullnummer 0207.

Även om kommissionen för närvarande inte känner till några fall av olaglig snedvridning i samband med tullnummer 1602 med bland annat oskuret och kryddat kött, kan parlamentsledamöterna vara säkra på att lämpliga åtgärder omedelbart skulle vidtas för att bekämpa sådana bedrägerier om de påträffades.

Kommissionen är medveten om de hälsorelaterade och ekonomiska riskerna och har vidtagit en rad praktiska åtgärder för att skydda konsumenter och producenter. Tredjeländer måste lägga fram bekämpningsplaner för resthalter för kommissionen, med åtgärder för att förhindra överträdelser. Tester av ämnen genomförs också på den plats där införseln till unionen sker. Under sina kontrollbesök undersöker kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor också gällande kontrollåtgärder avseende resthalter av förbjudna ämnen.

Om det är uppenbart att det förekommer problem överväger man ytterligare åtgärder. Dessa omfattar allt från ökad provtagning, från 20 % till 100 % av de importerade sändningarna, till importförbud. För närvarande tillämpas den här typen av åtgärder för import av fjäderfäkött från vissa tredjeländer, bland annat Brasilien, Thailand och Kina.

Dessutom har kommissionen nyligen antagit ett förslag om offentlig foder- och livsmedelskontroll⁽¹⁾ och håller på att utarbeta ett förslag om foderhygien i vilket bestämmelserna om förhindrande av hälsorisker för människor och djur samt miljörisker ytterligare kommer att harmoniseras och utökas. Båda förslagen är tillämpliga också för tredjeländer som vill exportera till unionen.

(¹) Kommissionens förordning (EG) nr 1223/2002 av den 8 juli 2002 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen, EGT L 179, 9.7.2002.

(²) Förslag till Europaparlamentets och rådets förordningen om offentlig foder- och livsmedelskontroll, KOM(2003) 52 slutlig.

(2004/C 78 E/0749)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0450/03

från **Cristiana Muscardini (UEN)** till kommissionen

(19 februari 2003)

Ämne: Flyktinganläggningar och människohandlare

I den italienska veckotidskriften Panorama från den 6 februari 2003 kan man läsa följande: "Flyktinganläggningen i Pendeli i Grekland: plåtbaracker som drunknar i sopor och avloppsvatten. (...) 80 km från Aten. Lägret sköts av italienska Läkare i Världen, en icke-statlig organisation (NGO) som gör mesta möjliga för att hjälpa de som desperat tagit sig till Grekland. Förgäves. Strömmen av invandrare ökar för var dag. Afghaner, irakier och kurder kommer till Turkiet och sedan till Grekland, där de måste betala minst 2 500 dollar till maffian för att komma vidare. De gömmer sig i lastbilar ombord på snabbåtar eller i 'flytande likkistor'. (...) Minst 15 000 utläningar har passerat detta läger med endast en tanke i huvudet; att nå det sanna Europa. (...) Hoppets resa för de turkiska kurderna börjar i Istanbul och tar olika vägar. (...) Den första går genom Balkanhalvön i lastbil eller till fots, tills man kommer till Italien. Den andra går genom Kosovo och Albanien, varifrån man når Italien i gummibåt. Den tredje är en pråmfärd från Smyrna till Kalabriens kust. Den fjärde, som kallats 'den nya vägen' vid de senaste tillslagen innebär en flygresa till Tunisien, där man går ombord på små fiskebåtar som går till Sicilien. Vilken väg man än har valt kostar 'biljetten' mellan tre- och sextusen euro, beroende på slutmålet, vilket ger en omsättning för verksamheten på 18 miljoner euro på två år. Betalningen sker kontant i Turkiet." Dessa textutdrag visar mer än väl å ena sidan det förfall, den misär och det barbari som råder i vissa flyktingläger, utan minsta respekt för människors värdighet, och å andra sidan det uppenbara faktum att det finns kriminella människohandelsorganisationer som girigt utnyttjar dessa flyktingars desperation.

Kan kommissionen svara på följande frågor:

1. Stämmer förekomsten av, och villkoren i, dessa anläggningar inom unionens gränser överens med Schengenavtalets regler om invandring?
2. Vilka medel står till unionens förfogande för att motverka förfallet i dessa anläggningar och det olagliga utnyttjandet av invandrarna, vilket gör deras liv än mer inhumant och fullständigt tillintetgör deras mänskliga värdighet?
3. Finner inte kommissionen att det är nödvändigt att uppvakta regeringen i det aktuella ansökarlandet, för att få den att harmonisera invandringslagstiftningen med den eftertraktade europeiska unionens dito, så att ovan beskrivna företeelser i fortsättningen inte skall kunna fortgå ostraffat inom ansökarlandets territorium?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 maj 2003)

I enlighet med protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar måste medlemsstaterna utvisa personer som inte uppfyller eller inte längre uppfyller villkoren för kortare vistelse, om de inte frivilligt lämnar en medlemsstat, om det kan antas att de inte kommer att lämna den eller om det finns tvingande skäl för deras utresa med hänsyn till inre säkerhet eller allmän ordning. För genomförandet av dessa bestämmelser får medlemsstaterna hålla olagliga invandrare frihetsberövade eller kräva att de vistas inom ett visst område.

Såsom framgår av svaret på den skriftliga frågan E-431/03 från Adriana Poli Bortone⁽¹⁾ antog rådet den 28 februari 2002 – som en uppföljning på kommissionens meddelande av den 15 november 2001 om en gemensam politik om olaglig invandring⁽²⁾ – en övergripande strategi mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen⁽³⁾. Vidare antog rådet den 13 juni 2002 en plan för förvaltningen av medlemsstaternas yttre gränser, som också bygger på ett meddelande från kommissionen från den 7 maj 2002⁽⁴⁾. Om dessa åtgärder genomförs ordentligt, kan den olagliga invandringen minskas och därigenom, på längre sikt, trycket på flyktingförläggningar av det slag som beskrivs i frågan.

Vidare måste det understrykas att om personerna i fråga hade ansökt om eller skulle komma att ansöka om asyl i Grekland så finns det ännu inga gemenskapsbestämmelser, grundade på artikel 63 i EG-fördraget, som skulle tillåta kommissionen att vidta åtgärder, till exempel begära ytterligare upplysningar från de grekiska myndigheterna.

Rådet har antagit direktiv 2003/9/EG av den 27 januari 2003 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna⁽⁵⁾, men dessa bestämmelser måste genomföras av medlemsstaterna. Direktivet syftar till att väsentligt förbättra mottagningsförhållanden för asylsökande, åtminstone i vissa medlemsstater. Principen om att utblottade asylsökande, som tillåts stanna i landet i avvaktan på asylprövning, har rätt till drägliga mottagningsförhållanden (inklusive bostad, mat, kläder och bidrag till dagliga utgifter) har godtagits av samtliga medlemsstater. Vissa inskränkningar kan dock göras om en asylansökan inte lämnades in så snart det var praktiskt möjligt. Asylsökande i alla medlemsstater kommer att få rätt till hälsovård, information och dokument, utbildning och, i ett begränsat antal fall, tillträde till arbetsmarknaden. Dessutom har medlemsstaterna åtagit sig att utöva styrning, tillsyn och kontroll över standarden på mottagningsförhållandena. Direktivet skall ha genomförts senast den 6 februari 2005.

I detta sammanhang är det också värt att notera att de grekiska myndigheterna använder större delen av sina bidrag från Europeiska flyktingfonden till att förbättra möjligheterna att ta emot asylsökande. Sedan 1998 har flera icke-statliga organisationer lyckats förbättra möjligheterna att ordna inkvartering och mat till asylsökande i Grekland (bland annat vid flyktingcentrumet Aspropyrgos, som drivs av EL.IN.AS, förläggningen i Nea Makri, som drivs av grekiska Röda korset och natthärbärgets för asylsökande i Athens centrum, som drivs av Médecins du Monde).

Turkiet är ett kandidatland och har ingått ett partnerskap för anslutning samt antagit ett nationellt program för antagande av gemenskapens regelverk. Enligt programmet skall Turkiet gradvis anpassa sin lagstiftning och praxis för hantering av migrations-, asyl- och gränsfrågor till gemenskapens regelverk. De turkiska myndigheterna upprättade 2002 arbetsgrupper för migrations-, asyl- och gränsfrågor. Arbetsgrupperna, som verkar över myndighetsgränserna, fick till uppgift att upprätta strategier med mer detaljerade planer för anpassningsarbetet på dessa områden. Strategierna för migration och gränsbevakning skall just offentliggöras. Vidare har de turkiska myndigheterna beslutat att utarbeta handlingsplaner för migration, asyl och gränsbevakning, som i detalj kommer att ange tidsschemat för lagstiftningens anpassning, institutionella reformer, utbildning och investeringar, allt i syfte att anpassa sig till gemenskapens regelverk. Utarbetandet och genomförandet av dessa handlingsplaner kommer att få stöd av kommissionen genom två samarbetsprojekt, som kommer att startas under 2003. Vidare inledde kommissionen och Turkiet i juni 2002 diskussioner om en särskild handlingsplan om olaglig invandring, och vi hoppas att förhandlingarna om planen skall kunna avslutas inom kort.

⁽¹⁾ EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 24.

⁽²⁾ KOM(2001) 672 slutlig.

⁽³⁾ EGT C 142, 14.6.2002.

⁽⁴⁾ KOM(2002) 233 slutlig.

⁽⁵⁾ EUT L 31, 6.2.2003.

(2004/C 78 E/0750)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0557/03**från Anne Van Lancker (PSE) till kommissionen**

(20 februari 2003)

Ämne: Reglering av mjölkkvoter i gränsöverskridande företag

Det var en belgisk jordbrukare som byggde upp ett jordbruksföretag med mjölkboskap i Meer-Hoogstraten (i Belgien), med en kvot på 397 727 liter med 38,73 grader fett (producentnummer 00113020140). Hans maka ville ta över sin mors och styvfars jordbruksföretag i Baarle Nassau (Nederländerna) med en kvot på 307 164 liter med 4,03 % fett (COS-registernummer 66244). Jordbruksföretagen ligger på fem km avstånd från varandra på var sin sida om gränsen. Makens jordbruksföretag är dåligt skiftat (mindre än 3 ha per skifteslott) och beläget i ett känsligt område för skyddet av ytvatten (nitratdirektivet). Makans framtida jordbruksföretag kommer att ligga i ett område med sammanslagna skiften där skifteslottens storlek är 40 ha.

Enligt vad som föreskrevs i domen i målet Ballmann⁽¹⁾ kommer den belgiske jordbrukaren att producera sin kvot på jordbruksföretaget i Castre-Baarle Nassau. Han behåller sitt jordbruksföretag med tillhörande marker i Meer-Hoogstraten och kommer att fortsätta leverera mjölk till en belgisk köpare. Hans makas framtida jordbruksföretag kommer att leverera mjölk till en nederländsk köpare.

Den belgiska kvoten förblir bunden till den belgiske producenten (maken) och till markerna i Belgien. Den förblir därför en belgisk kvot. Det står ingenting i Belgiens bestämmelser om att den mjölkproducerande enheten måste ligga i Belgien. I Belgiens bestämmelser definieras en "mjölkproducerande enhet" såsom en helhet av funktionellt sammanhängande medel. Det sägs ingenting om att den skulle vara begränsad till en geografisk helhet på belgiskt territorium. Kan kommissionen besvara följande frågor:

Vilka bestämmelser skall de bägge jordbruksföretagen rätta sig efter? Får belgiska köpare hämta mjölk i tanken på makens jordbruksföretag i Castre-Baarle Nassau (Nederländerna) eller måste denne själv ta med mjölk tanken till jordbruksföretaget i Meer-Hoogstraten (Belgien)?

⁽¹⁾ Mål C-341/89, H. Ballman mot Hauptzollamt Osnabrück.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 mars 2003)

Kommissionen måste tyvärr meddela att planerna inte kan genomföras. I artikel 9 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter⁽¹⁾ definieras producent som en fysisk eller juridisk person eller en grupp av fysiska eller juridiska personer som driver ett jordbruksföretag inom en medlemsstats geografiska territorium, som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenten och/eller levererar till uppköparen, och företag definieras som samtliga produktionsenheter som drivs av den enskilda producenten och är belägna inom en medlemsstats geografiska territorium. Av kontrollskäl infördes i båda definitionerna, genom rådets förordning (EEG) nr 1560/93 av den 14 juni 1993⁽²⁾, begreppet "inom en medlemsstats geografiska territorium" så att ohanterliga situationer i fråga om kvoter skulle undvikas.

Målet Ballmann som nämns i parlamentsledamotens fråga är inte relevant i sammanhanget: detta gäller inte gränsöverskridande frågor och dessutom rör det sig om det tidigare mjölkkvotssystemet enligt förordning (EEG) nr 857/84⁽³⁾.

Detta innebär att de kvantiteter mjölk som produceras på de två företagen måste levereras och bokföras separat i Belgien och Nederländerna inom ramen för respektive kvoter.

⁽¹⁾ EGT L 405, 31.12.1992.

⁽²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1560/93 av den 14 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, EGT L 154, 25.6.1993.

⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, EGT L 90, 1.4.1984.

(2004/C 78 E/0751)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0736/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(11 mars 2003)

Ämne: Anläggning av kontrollerade deponier

Det finns planer på att runt om i Portugal anlägga olika kontrollerade deponier för vanligt avfall. I vissa fall kommer deponierna att anläggas med gemenskapsstöd.

Kan kommissionen informera mig om vilka projekt som redan fått gemenskapsstöd och i vilken utsträckning de genomförts?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(28 april 2003)

Portugal har ännu inte skickat in någon begäran om finansiering av kontrollerade deponier via strukturfonderna.

När det gäller strukturfondernas finansiering av sådana projekt vill kommissionen erinra om att det i enlighet med subsidiaritetsprincipen är förvaltningsmyndigheten för de operativa programmen som på nationell nivå har ansvaret för projekturvalet, efter det att de strategiska prioriteringarna i programmen godkänts av kommissionen. Det är endast projekt med en kostnad på över 50 miljoner euro som enligt artikel 25 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999⁽¹⁾ måste anmälas till kommissionen. Kommissionen har således ingen förhandsinformation om vilka projekt som finansieras via strukturfonderna.

I det här ärendet bör parlamentsledamoten således vända sig till de portugisiska myndigheterna.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna.

(2004/C 78 E/0752)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0751/03
från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen

(11 mars 2003)

Ämne: Den nationella utvecklingsplanen för Irland 2000–2006

Hur fördelades de 20 miljoner euro som anslagits i den nationella utvecklingsplanen för Irland 2000–2006 för att skapa infrastruktur för marin turism? Är kommissionen tillfreds med att hela budgeten fördelades på det sätt som man ursprungligen hade tänkt sig?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Irlands nationella utvecklingsplan, "Irish National Development Plan", verkställs genom flera operativa program som innefattar en rad åtgärder, varav somliga samfinansieras av gemenskapen och andra finansieras enbart med nationella resurser.

Projektet för marin turism finansieras nationellt och ingår i två regionala operativa program, nämligen programmen för Border Midland and Western samt Southern och Eastern.

Eftersom denna åtgärd inte samfinansieras av unionens strukturfonder kan kommissionen inte kommentera finansieringen.

(2004/C 78 E/0753)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0790/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(14 mars 2003)

Ämne: Lagstiftningen om avfallsförbränning

1. Har kommissionen, med tanke på EG-domstolens dom den 13 februari i mål C-458/2000, för avsikt att föreslå några förändringar i den befintliga gemenskapslagstiftningen om avfallsförbränning för att klargöra om förbränning är en bortskaffnings- eller återvinningsprocess?
2. Anser kommissionen att det föreligger någon motsättning mellan domstolens dom i detta mål och befintlig gemenskapslagstiftning – exempelvis 1994 års direktiv om förpackningar och förpackningsavfall, enligt vilket energiutvinning kan räknas till målen om återvinning av förpackningsavfall?
3. Vilka följder är enligt kommissionen att vänta av domen när det gäller kommunal avfallsförbränning och önskvärdheten i att använda förbränning inom avfallshanteringen?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 maj 2003)

1. Kommissionen har påbörjat en generell studie om och bortskaffnings- och återvinningsförfaranden i syfte att klargöra definitionen av bortskaffande och återvinning. Denna studie kommer att överlämnas till en arbetsgrupp med experter från medlemsstaterna och intresserade aktörer. Detta kommer att ske i mitten av 2003.

Kommissionen anser emellertid att en ändring av definitionen av energiåtervinning bör ske inom ramen för en ändring av rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽¹⁾, i dess ändrade lydelse⁽²⁾. För närvarande är kommissionen fortfarande i färd med att utvärdera behovet av sådana förslag.

2. EG-domstolen beslutade i sitt utslag i mål C-458/00 att huvudsyftet med förbränning, i en för ändamålet avsedd anläggning för kommunal avfallsförbränning, är bortskaffande av avfall. Domstolen konstaterade också att denna klassificering som bortskaffningsförfarande inte ändras om, som en bieffekt av förfarandet, energi genereras och används.

Följden av domstolens beslut är att definitionen av återvinningsmålet i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽³⁾ bör tolkas enligt följande: Ordet "återvinning" definieras i direktiv 94/62/EG som "varje tillämpligt förfarande som avses i bilaga 2 B till direktiv 75/442/EEG". Domstolens utslag i mål C-458/00 har genom tillämpning av begreppet "förfarandets huvudsyfte" uteslutit för ändamålet särskilt avsedda anläggningar för kommunal avfallsförbränning från denna förteckning över förfaranden.

"Energiutvinning" (energy recovery) som definieras som "användningen av brännbart förpackningsavfall som ett sätt att generera energi genom direkt förbränning, med eller utan annat avfall men med utnyttjande av värmen" utesluts från begreppet "materialutnyttjande" (recycling) som det definieras i direktiv 94/62/EG.

Därför måste medlemsstaterna, om man vill uppnå det sammanlagda återvinningsmålet, antingen öka materialutnyttjandet (recycling) eller återvinna (recovery) energi från den brännbara delen av flödet med förpackningsavfall (genom förbränning i cementugnar eller kraftverk som har erkänts av domstolen som återvinningsförfaranden (mål C-228/00, utslag den 13 februari 2003)).

3. I rådets resolution av den 24 februari 1997⁽⁴⁾ om en gemenskapsstrategi för avfallshantering anges en hierarki för avfallshantering. Där ges högsta prioritet till förebyggande åtgärder och näst högsta prioritet till återvinning, och helst då återanvändning och materialutnyttjande i den mån som dessa metoder utgör de bästa alternativen för miljön. Bortskaffande av avfall prioriteras lägst.

För närvarande är kommissionen fortfarande i färd med att utvärdera de konsekvenser som domstolens utslag skulle kunna få för berörda myndigheters beslut angående tekniska lösningar för avfallshantering. Dessa beslut påverkas bl.a. av miljölagstiftning, däribland gemenskapens bestämmelser – t.ex. skyldighet

att avleda stora mängder biologiskt nedbrytbart avfall från deponier och skyldighet att återvinna stora mängder material från vissa stora avfallsflöden (förpackningar, uttjänta fordon, avfall i form av elektronisk och elektrisk utrustning). I detta sammanhang skulle ett av alternativen, för myndigheter som skall maximera avfallsåtervinningen, vara att förorda mer kompostering eller materialåtervinning, men också – i lämpliga fall – mer energiåtervinning via samförbränning av avfall i stället för primära bränslen i industriella anläggningar (kraftverk, cementugnar).

Oberoende av klassificeringen av för ändamålet avsedd förbränning som ett återvinnings- eller bortskafteringsförfarande innehåller dessutom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall⁽¹⁾ bestämmelser enligt vilka energi skall återvinnas i görligaste mån. Rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall⁽²⁾ innehåller också en sådan bestämmelse om återvinning av energi från deponigas. Dessutom kommer BREF-dokumentet (Best Available Techniques Reference) om avfallsförbränning, som för närvarande håller på att tas fram inom ramen för rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar⁽³⁾, att innehålla ett kapitel om användning av energi som frigörs av avfall.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

⁽²⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽³⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

⁽⁴⁾ EGT C 76, 11.3.1997.

⁽⁵⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

⁽⁶⁾ EGT L 182, 16.7.1999.

⁽⁷⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

(2004/C 78 E/0754)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0816/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(17 mars 2003)

Ämne: Oberoende studie över hybrida vinsorter

I sitt svar på min fråga E-3520/01⁽¹⁾, informerade kommissionen mig om att man planerade en oberoende studie om användandet av hybrida vinsorter, och att en rapport därefter skulle utarbetas före den 31 december 2003.

Trots att vi ännu är ganska långt från det datum då rapporten skulle presenteras, skulle jag mot bakgrund av hur intressant ärendet är för Azorerna, där man fram till 2006 åtnjuter ett undantag för försäljning av detta slags vin, vilja be kommissionen ange om det finns någon möjlighet att få ta del av studien, även om den ännu är preliminär, innan själva rapporten är färdigställd?

⁽¹⁾ EGT C 160 E, 4.7.2002, s. 131.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(15 april 2003)

Kommissionen inledde i juli 2002 ett anbudsförfarande för genomförandet av den aktuella studien, i enlighet med artikel 17.3 i rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin⁽¹⁾.

Med hänsyn till de mottagna anbuderna valde kommissionen ut ett konsortium bestående av tyska, franska och ungerska företag.

Studien skall vara färdigställd den 30 juni 2003, och så snart den finns tillgänglig kommer kommissionen att skicka den till parlamentsledamoten.

⁽¹⁾ EGT L 179, 14.7.1999.

(2004/C 78 E/0755)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0926/03
från Peter Skinner (PSE) till kommissionen

(24 mars 2003)

Ämne: Omlokalisering av produktion från Eastleigh i Förenade kungariket till Battipaglia i södra Italien av företaget Pirelli

En kommunfullmäktigeledamot för Labour, Bill Luffman, har informerat mig om att Pirelli olagligen har flyttat 312 arbetstillfällen från Eastleigh i sydöstra England till Battipaglia i södra Italien med hjälp av ett bidrag på GBP 50 miljoner från den italienska regeringen.

Jag uppmanar kommissionen att omedelbart undersöka om det rör sig om ett missbruk av dessa medel, på grundval av att Italien har lockat till sig företag från en annan medlemsstat med hjälp av statliga medel.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 maj 2003)

I gemenskapslagstiftningen förbjudits inte företag som har verksamhet i en eller flera medlemsstater att omorganisera sin verksamhet, och förlägga sina investeringar i enlighet med sina affärsintressen.

Den 2 oktober 2002 godkände kommissionen stöd till förman för Fibre Ottiche Sud för en investering i Battipaglia i södra Italien. Detta beslut fattades på grundval av att projektet var förenligt med bestämmelserna i de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd till stora investeringsprojekt⁽¹⁾. För ytterligare information i frågan hänvisar kommissionen ledamoten till dess svar på skriftlig fråga E-3777/02 från Christopher Huhne⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT C 107, 7.4.1998.

⁽²⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 26.

(2004/C 78 E/0756)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1237/03
från Diana Wallis (ELDR) till kommissionen

(26 mars 2003)

Ämne: EES-avtalet i samband med EU:s utvidgning

Kan kommissionen bekräfta tidsplanerna för att höra Europaparlamentet när det gäller ingående och ratificering av EES-avtalet med kandidatländerna i samband med EU:s utvidgning?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Som en följd av EU:s utvidgning måste avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), genom vilket den inre marknaden utsträcks till att omfatta Norge, Island och Liechtenstein, också utvidgas. Detta måste förhandlas fram med de tre Eftaländerna i EES. Eftersom EES-avtalet är ett blandat avtal, har kommissionen fått ett mandat, som antogs vid rådets möte (allmänna frågor) den 9 december 2002, att föra förhandlingar på gemenskapens och de nuvarande medlemsstaternas vägnar. Förhandlingarna inleddes den 9 januari 2003.

Det har under de senaste veckorna gjorts stora framsteg i dessa mycket besvärliga förhandlingar och det finns nu ett antal utomordentligt noggrant avvägda beståndsdelar till ett avtal, vilket gör att kommissionen bedömer det möjligt att snabbt slutföra förhandlingarna. Kommissionen har haft flera åsiktsutbyten med Europaparlamentet rörande dessa förhandlingar.

Kommissionen hoppas kunna slutföra förhandlingarna med Eftaländerna i EES och de anslutande länderna om utvidgningen av EES-avtalet inom en nära framtid. Så snart förhandlingarna har avslutats kommer ett utkast till instrumentet för utvidgning av EES-avtalet att överlämnas till Europaparlamentet. Vad tidsplanen beträffar förväntas instrumentet för utvidgning av EES-avtalet komma att ratificeras parallellt med fördraget om anslutning till Europeiska unionen. När det gäller Europaparlamentets medverkan skall det ge sitt samtycke i enlighet med artikel 300.3 andra stycket i EG-fördraget, eftersom EES-avtalet hör till den kategori avtal som gemenskapen ingår i enlighet med artikel 310 i fördraget.

(2004/C 78 E/0757)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1266/03

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(27 mars 2003)

Ämne: TRIPS, UPOV och jordbrukarnas rättigheter

Inom ramen för sina bilaterala handelsavtal försöker EU nästan jämt tvinga sina partner att ansluta sig till internationella avtal om immateriell äganderätt, som går mycket längre än deras befintliga åtaganden. Ett exempel är tillämpningen av vad som kommit att kallas TRIPS-plus för att tvinga alla handelspartner att sluta sig till den internationella konventionen för skydd av växtförädlingsprodukter (UPOV 1991-konventionen), som innehåller särskilda bestämmelser för växtförädlarrättigheter som inte ingår i TRIPS. Avtalet mellan EU och Libanon är det senaste exemplet. Trots att Libanon ännu inte är medlem av Världshandelsorganisationen måste landet inom fem år ansluta sig till både UPOV 1991-konventionen och TRIPS-avtalet.

I sitt strategidokument från september 2002 om översynen av artikel 27.3b i TRIPS-avtalet och förhållandet mellan TRIPS och konventionen om biologisk mångfald (CBD) noterar kommissionen att det i artikel 27.3b krävs särskilt skydd av växtförädlarrättigheter. Kommissionen håller med om att även om UPOV 1991 uppfyller effektivitetsnormerna i artikel 27.3b kan andra skyddsmodeller vara lika effektiva.

I strategidokumentet menar man dessutom att undantagen till förmån för jordbrukarna (det vill säga undantag till växtförädlarrättigheterna eller till patent så att jordbrukarna skall kunna lagra, använda, utbyta eller sälja utsäde av skyddade sorter) under vissa omständigheter kan vara berättigade enligt artikel 27.3b eller artikel 30 i TRIPS-avtalet. UPOV 1991-konventionen omfattar endast i en mycket begränsad omfattning eller inte alls sådana rättigheter.

Kan kommissionen förklara varför den i sina bilaterala handelsförhandlingar strävar efter att uppfylla en rad mål, som klart och effektivt förhindrar tillämpningen av de mer flexibla immaterialrättsliga bestämmelser på detta område som ingår i det multilaterala TRIPS-avtalet?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(30 april 2003)

Europeiska unionen var genom sitt meddelande (programförklaring) av den 17 oktober 2002⁽¹⁾ den första i-landsmedlemmen i Världshandelsorganisationen (WTO) som på ett grundligt, konstruktivt och systematiskt sätt tog upp frågan om en översyn av artikel 27.3 b i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (TRIPS) och närliggande frågor.

EU konstaterade bland annat att konventionen för skydd av växtförädlingsprodukter ("UPOV-konventionen") inte var den enda möjliga skyddsmodellen av eget slag (sui generis) när det gäller växtsorter och förordade därför en sådan tolkning av TRIPS-avtalet som skulle medge undantag för jordbrukare. Detta synsätt välkomnades av u-landsmedlemmar av WTO, både inom TRIPS-rådet och i handels- och miljökommittén.

Bilaterala handelsavtal som EU ingått innehåller en hänvisning till UPOV-konventionen, antingen genom ett åtagande att ansluta sig till konventionen eller genom en avsiktsklausul (som emellertid inte i sig utgör ett fast förpliktelse). Dessa åtaganden ingår i en balanserad helhetslösning rörande ömsesidiga åtaganden och medgivanden, vilka inte har påtvingats någon, utan frivilligt accepterats av handelspartnerna.

EU:s synsätt har anpassats sedan 2002 för att ytterligare beakta utvecklingsfrågor: inom ramen för pågående bilaterala förhandlingar föreslår kommissionen att den berörda handelspartnern i stället för att genomföra UPOV-konventionen alternativt lika väl kan genomföra något annat lämpligt och effektivt system av eget slag för skydd av plantsorter i enlighet med artikel 27.3 b i TRIPS-avtalet.

Kommissionen har i sin bedömning av UPOV-konventionen (både 1978 och 1991 års version) erbjudit en skyddsordning som är mycket flexiblar än skydd genom patent och därmed bättre lämpad för särdragen hos växtsorter (konventionen har använts som modell för gemenskapslagstiftningen och den nationella lagstiftningen i flera medlemsstater). Därför har vissa u-länder, t.ex. Mexiko, Brasilien och Argentina, tillträtt UPOV-konventionen utan att tidigare ha gjort något dylikt åtagande i ett bilateralt avtal med EU.

När det gäller undantag för jordbrukare innehåller konventionen ett "jordbrukarprivilegium" som tillåter jordbrukare att, för förökningsändamål på sin mark, använda den skördeprodukt som de har erhållit genom att på sin mark odla den skyddade sorten.

Dessutom föreskrivs det i konventionen att förädlarrätten inte skall omfatta åtgärder av privat natur eller för icke-kommersiella syften: kommissionen anser att detta undantag täcker åtgärder som självhushålls-jordbrukare (vars verksamhet per definition är "icke-kommersiell") vidtar i fråga om skyddade sorter, inbegripet utbyte av utsäde. När det gäller dessa jordbrukare är alltså möjligheten att bevilja undantag mycket mer långtgående än "jordbrukarprivilegiet".

Dessutom tillåter konventionen i många fall fri förädling av nya sorter utifrån de befintliga sorterna (oavsett om det görs av företag inom jordbrukssektorn eller jordbrukare).

Anslutning till UPOV-konventionen förhindrar inte upprättandet av ytterligare skyddsordningar för traditionella jordbruksmetoder, traditionell kunskap eller traditionella sorter som inte uppfyller kriterierna i konventionen, och inte heller skyddandet av jordbrukarnas rättigheter enligt internationella fördraget om växtgenetiska resurser för livsmedel och jordbruk.

Mer omfattande undantag än de som 1991 års akt om UPOV-konventionen erbjuder är tänkbara och kan motiveras med att de är tillåtna enligt artikel 27.3 b i TRIPS-avtalet. Det vore emellertid fel att påstå att UPOV-konventionen inte erbjuder ett flexibelt system och möjligheter till undantag för jordbrukare.

Som sådan utgör 1991 års UPOV-konvention ett effektivt och flexibelt system av eget slag för skydd av växtsorter, även om alternativa modeller skulle kunna införas: dessa är förenliga med TRIPS-avtalet under förutsättning att de erbjuder ett effektivt skydd.

(¹) IP/C/W/383.

(2004/C 78 E/0758)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1280/03

från **María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(4 april 2003)

Ämne: Felaktig införlivning av direktiv 2002/49/EG med den spanska lagstiftningen

Den spanska regeringen håller på att införliva direktiv 2002/49/EG (¹) (om bedömning och hantering av omgivningsbuller) med den spanska lagstiftningen.

Även om sista datumet för att införliva detta direktiv har fastställts till juli 2004 har regeringens förslag till lag redan väckt en häftig debatt bland medborgare och miljövårdare som anser att denna text inte uppfyller direktivets syften, i synnerhet vad gäller följande:

- Ansvarsfördelningen mellan de olika förvaltningar som är involverade i frågor om buller har inte avgränsats i tillräcklig utsträckning, trots att detta är ett krav i direktivet.

- Trots att direktivet fastställer att det skall antas tre grundläggande bullermått som skall tillämpas på bullerkartorna och andra akustiska indikatorer som medlemsstaterna får fastställa är lagförslaget mycket försiktigt i detta avseende. I förslaget fastställs harmoniserade akustiska mått för dygnets 24 timmar (indelade efter de tre perioderna dag, kväll och natt som definieras i direktivet) men definitionen på dessa skjuts fram till en senare rättslig reglering.
- I förslaget definieras inte heller bullerkartor och typen av bullerkartor (vilka är obligatoriska enligt direktivet), vilket innebär att även de aspekter på befolkningskoncentration som skall tillämpas vid en avgränsning av tätbebyggelse, de olika typerna av bullerkartor m.m. kommer att fastställas först vid en senare tidpunkt.
- De handlingsplaner som avses i bilaga V i direktivet ingår endast i stora drag i lagförslaget och definitionen av det nödvändiga innehållet i dessa planer skjuts fram till en senare tidpunkt, trots att en sådan definition nog finns med i direktivet.

Kommissionen kan och bör samarbeta med medlemsstaterna för att uppnå en korrekt införlivning av direktiven med den nationella lagstiftningen. Kommissionen kan därför före godkännandet föreslå korrigeringar till delar som kan tänkas uppvisa brister.

Kan kommissionen mot denna bakgrund ingripa i arbetet med att införliva direktiv 2002/49/EG för att korrigera de delar av det spanska lagförslaget som helt uppenbart inte ligger i linje med bestämmelserna i gemenskapens lagstiftning om buller?

(¹) EGT L 189, 18.7.2002, s. 12.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 maj 2003)

Kommissionen bekräftar mottagandet av det lagförslag för genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller – Kommissionens förklaring i förlikningskommittén om direktivet om bedömning och hantering av omgivningsbuller – och de rapporter som ledamoten bifogade sin fråga.

Eftersom lagförslaget ännu kan komma att ändras, vill kommissionen emellertid för närvarande inte yttra sig om det, utan väntar hellre på det formella meddelandet om genomförandeåtgärderna för direktivet.

Kommissionen står till de spanska myndigheternas förfogande för att vid behov bistå dem med nämnda genomförandeåtgärder, som måste antas senast den 18 juli 2004. Kommissionen måste underrättas om genomförandeåtgärderna.

(2004/C 78 E/0759)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1285/03

från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(4 april 2003)

Ämne: Europeiska unionens åtgärder för att se till att krigsfångarna i Irak behandlas på ett respektfullt och humant sätt

Sedan Irakkriget början har medierna publicerat chockerande bilder på den inhumana behandling som fångarna från den amerikansk-brittiska koalitionen blivit utsatta för. De irakiska myndigheternas agerande står i bjärt kontrast till Genèvekonventionens bestämmelser om respekt för krigsfångar. Snart kan även EU-medborgare tas som krigsfångar av de irakiska myndigheterna.

Vilka initiativ tänker kommissionen ta i denna fråga?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(15 maj 2003)

Kommissionen är väldigt oroad över den omänskliga behandlingen av krigsfångar i strid med bestämmelserna i Genèvekonventionen, i detta krig liksom i alla andra konflikter. De irakiska myndigheternas offentliga utfrågning av amerikanska fångar, i syfte att skrämja dem, utgör i detta hänseende ett klart brott mot Genèvekonventionen. Detta beteende måste fördömas.

Den irakiska regeringen har till följd av Förenta staternas militära ockupation upplöst. Det föreligger därför inte längre någon risk att unionsmedborgare tas som fångar av de irakiska myndigheterna.

(2004/C 78 E/0760)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1318/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(7 april 2003)

Ämne: Kommer icke-kommersiella tjänster fortfarande att kunna tillhandahållas utanför Europa med anledning av EU:s ställningstagande vid förhandlingarna WTO-GATS 2?

1. Har det kommit ut till kommissionens kännedom hur upprörd den amerikanska riksomfattande konsumentorganisationen Public Citizen blev över agerandet i kommissionens namn vid förberedelserna inför WTO-förhandlingarna i Genève om tjänster ("General Agreement on Trade in Services 2000"), varvid Public Citizen räknade med att kommissionen skulle kräva tillträde för europeiska företag till marknaden för posttjänster, dricksvattenförsörjning, energiförsörjning, miljöförvaltning, kollektivtrafik, högre undervisning, distribution av alkohol och försäljning av försäkringar i både Amerika och resten av världen samt att reglerna till skydd för konsumenterna, miljön och det demokratiska beslutsfattandet genom folkvalda bör avskaffas?
2. I början av Europaparlamentets plenardebatt den 10 mars om EU:s insats vid GATS 2-förhandlingarna gav kommissionsledamoten Lamy ett lugnande besked om att alla skyldigheter som EU påtar sig gäller endast för en bestämd tid, att de audiovisuella medierna bör skyddas av omsorg om den kulturella mångfalden, att monopol i myndigheternas regi skall få finnas kvar, att det inte kommer att uppstå något tvång att privatisera eller liberalisera och att den europeiska sociala modellen skall få bestå. Skall man av detta dra en sådan slutsats att EU är mycket hårdare mot yttrevärlden än mot sina egna invånare?
3. Efter att utvecklingsländerna fått bidrag från Unctad för att ställa samman önskelistor inför GATS, har de då i rätt tid kunnat förbereda sig på att inta en jämlik position i fråga om sådana övergripande frågor som är viktiga för dem, såsom att de skall få vidta skyddsåtgärder i krissituationer och vid förhandlingarna räkna sig till godo de fall där de självmant företagit en liberalisering ("credits for autonomous liberalisation") eller erkänner kommissionen att de skulle behöva mera tid på sig?
4. Vad tänker kommissionen göra för att få bort den oro som råder utanför EU och föranleds av sådana krav som kommer att störa tillhandahållandet av tjänster på det lokala och regionala planet, också för att undvika att EU ute i världen åsätts samma negativa stämpel som man traditionellt förknippar med Förenta staterna?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(26 maj 2003)

1. Kommissionen är medveten om att organisationen Public Citizen har gjort ett antal uppseendeväckande och vilseledande påståenden om gemenskapens krav på Förenta staterna. Kritiken bygger på två missuppfattningar om Allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS), nämligen att avtalet skulle främja privatisering och att det skulle hota regeringarnas möjlighet att reglera av hänsyn till allmänintresset.

Varken GATS eller EU:s krav syftar till att driva igenom en privatisering av offentliga företag, vare sig de tillhandahåller tjänster i allmänhetens intresse eller ej. EU vill ha åtaganden som ger tjänsteleverantörer i EU tillträde till marknader i länder utanför unionen inom ett antal sektorer som landets regering redan har beslutat att öppna för privata tjänsteleverantörer inom landet eller där det visat sig att konkurrens kan vara ett sätt att förbättra resultatet utan att äventyra rättvis tillgång till offentliga tjänster.

Exempelvis gäller Förenta staternas nuvarande åtaganden avseende tjänster inom avloppsvattenhanteringen endast "tjänster som upphandlas av den privata sektorn". EU har bett att detta åtagande skall utvidgas så att tjänsteleverantörer i EU kan göra anbud när kommuner upphandlar dessa tjänster av privata företag. Detta innebär ingen privatisering av kommunala tjänster, vilket har påståtts, men om en kommun redan använder eller har för avsikt att använda en privat tjänsteleverantör, förefaller det inte att finnas någon anledning att utesluta tjänsteleverantörer i EU.

Dessutom uppmanar inte EU till ett avskaffande av bestämmelser om konsumentskydd, miljöskydd eller en demokratisk beslutsprocess med valda företrädare, och unionens krav innebär inte heller något dylikt. Många tjänster är strikt reglerade av motiverade skäl och i GATS erkänns uttryckligen WTO-medlemmarnas suveräna rätt att reglera ekonomiska och andra verksamheter inom sina respektive territorier för att uppnå allmänpolitiska mål. Full nytta av att en marknad öppnas förutsätter att det även finns lämpliga institutioner och ett lämpligt regelverk som främjar konkurrens och ser till att tillgången till väsentliga tjänster är rättvis. EU har ingen avsikt att försöka få till stånd en avreglering av tjänster.

2. EU har redan öppnat sådana sektorer för utländska tjänsteleverantörer där tjänster i allmänhetens intresse tillhandahålls och som redan var öppna för intern konkurrens, t.ex. tele- och postsektorn. Dessutom gäller EU:s krav endast sektorer där politiska målsättningar såsom tjänstetillgång för de fattiga kan säkerställas på andra sätt än genom att begränsa konkurrensen, inbegripet subventioner och skyldighet att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster. För många som lever i utvecklingsländer är tillgången till effektiva tjänster i allmänhetens intresse till överkomligt pris fortfarande ett avlägset hopp. Att avlägsna hinder som begränsar utländska företags tillträde eller utgör en diskriminering av dem kan bidra till att förbättra tillträdet till vissa tjänster i allmänhetens intresse och även förbättra dessa tjänster i sig.

3. WTO-medlemmarna fastställde förfaranden för behandlingen av liberalisering som genomförs självständigt i början av mars 2003. Genom att det finns överenskomna kriterier för kreditering vid självständig liberalisering kan förhandlingarna från både industriländer och utvecklingsländer nu med större säkerhet föra bilaterala förhandlingar om specifika åtaganden avseende marknadsstillträde.

Tidsfristen för slutförandet av förhandlingarna om nödfallsåtgärder enligt GATS har skjutits upp flera gånger, till följd av att ingen överenskommelse nåtts mellan de medlemmar som vill att en sådan mekanism skall införas och de som ifrågasätter dess önskvärdhet och genomförbarhet. Till de senare hör både utvecklingsländer och vissa industriländer. EU har deltagit aktivt i denna diskussion, men än så länge har inget fall presenterats där en handelsfråga skulle ha kunnat lösas med hjälp av en sådan mekanism.

En skyddsåtgärd är alltid tillfällig och således håller inte argumentet att utvecklingsländer behöver en mekanism för att ta tillbaka åtaganden som visar sig ha oavsedda konsekvenser. Dessutom finns det redan en mekanism för återtagande av åtaganden i artikel XXI i GATS. Den flexibilitet som GATS tillåter innebär att nya åtaganden alltid vid behov kan stödjas med särskilda reservationer i nödfall.

EU inser hur viktigt det är att hjälpa utvecklingsländerna att förbättra sin förhandlingskapacitet och vilken viktig funktion sekretariatet för FN:s konferens för handel och utveckling (UNCTAD) fyller genom att fortlöpande stödja utvecklingsländernas deltagande i förhandlingarna om tjänstehandel. Dessutom har EU ett konstruktivt samarbete med de minst utvecklade länderna och andra WTO-medlemmar om fastställandet av förfaranden för behandlingen av de minst utvecklade länderna i förhandlingarna, i enlighet med artikel XIX i GATS.

4. Kommissionen är helt medveten om att det råder oro över verkningarna av ytterligare liberalisering av tjänstesektorn och att vissa har kopplat ihop denna oro med fall där privatisering har stött på problem och den reglering som införts visat sig vara otillräcklig. Dessa misslyckanden berodde emellertid inte på

GATS. Kommissionen kommer även i fortsättningen att framhålla att regeringarna inom GATS-processen fritt kan välja om deras tjänster skall tillhandahållas av offentliga eller privata företag och fritt kan reglera för att uppnå allmänpolitiska mål. Kommissionen håller för närvarande på med att utarbeta en grönbok om tjänster i allmänhetens intresse, och den kommer att innehålla ett kapitel där man undersöker möjliga kopplingar mellan dessa tjänster och handelspolitik.

I detta sammanhang har kommissionen förbundit sig att sörja för regelbunden och öppen information och dialog med företrädare för det civila samhället. Samråd äger rum inom GD Handels dialog med det civila samhället, i vilken konsumentorganisationer deltar. Därutöver träffar kommissionen företrädare för konsumentorganisationer för att diskutera dessa frågor vid tillfälle, t.ex. inom kommissionens rådgivande konsumentkommitté eller inom ramen för den transatlantiska konsumentdialogen (TACD), där EU och konsumentorganisationer från Förenta staterna är representerade.

(2004/C 78 E/0761)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1330/03
från Sérgio Marques (PPE-DE) till kommissionen

(8 april 2003)

Ämne: Prestige och gemenskapsstöd

Oljetankern Prestige förliste utanför Galiciens kust den 19 november 2002. Olyckan har orsakat en av de största ekologiska katastroferna någonsin, med mycket allvarliga ekonomiska och sociala följder i ett mål 1-område som redan i sig var sårbart, framför allt på grund av dess totala beroende av fisket.

Denna fruktansvärda olycka, som Portugal undkom endast därför att havets strömmar ville annorlunda, framhäver på nytt frågan om sjösäkerhet och kontroll av oljetransporter. Dessa frågor är av största intresse för ett land som Portugal, eftersom landet har en lång sjögräns och omfattar extremt sårbara öar och arkipelager såsom Madeira och Azorerna.

Efter Prestiges förlisning har kommissionen utarbetat ett meddelande om ökad sjösäkerhet, med bestämmelser om påskyndad tillämpning av den lagstiftning som omfattar de paket som kallas Erika I (bestämmelser om inspektioner av fartygen i hamnstaten, klassificeringsbolagens verksamhet och tidigareläggning av tidsplanen för att utesluta tankfartyg med enkelskrov) och Erika II (bestämmelser för att inrätta en europeisk byrå för internationell sjösäkerhet och kompensation åt dem som drabbats av oljeutsläpp), ökade internationella interventioner och inrättande av sanktioner och straff för föroreningsbrott.

I Europaparlamentets resolution av den 19 december 2002 uppmanades kommissionen i punkterna 11 och 12 att "snarast undersöka möjligheten att använda alla nödvändiga finansiella instrument för att motverka de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna av Prestiges förlisning och bistå de ekonomiska sektorer som drabbats av katastrofen" och Europaparlamentet krävde "att man genast vidtar åtgärder för att lindra skadorna för de drabbade genom att utnyttja solidaritetsfonden".

Med detta som bakgrund skulle jag vilja fråga kommissionen:

1. Det har nu gått fyra månader sedan Prestigeolyckan. Vilka ekonomiska instrument har gjorts tillgängliga och vilka bestämmelser har antagits för att klara de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna?
2. Har kommissionen några beräkningar av omfattningen av de skador som orsakats genom Prestiges förlisning?
3. Vad anser kommissionen om möjligheten att använda solidaritetsfonden för Prestigekatastrofen?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(21 maj 2003)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till svaret på fråga H-0221/03.

(2004/C 78 E/0762)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1340/03**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen**

(9 april 2003)

Ämne: Finansiering av forskning kring prionsjukdomar i det sjätte ramprogrammet för forskning

Prionsjukdomarna (alltså TSE-sjukdomarna, "Transmissible Spongiform Encephalopathies") vållas av ett alldeles nytt slag av sjukdomsalstrare. De har blivit aktuella inom EU framför allt genom BSE-infektionerna som drabbar nötkreatur samt deras variant Creutzfeldt-Jakobs sjukdom.

Mycket är fortfarande oklart i fråga om hur TSE-sjukdomarna smittar och därför är det av folkhälsoskäl absolut nödvändigt med en brett upplagd forskning kring dem. Prioner och prionsjukdomar kan vara mycket mera utbredda i naturen än vad man hittills känt till. I dagens läge vet man till exempel inte om BSE redan kommit att sprida sig till får och, om så är fallet, i vilken omfattning så skett. Inte vet man heller särskilt mycket om förekomsten av BSE i olika EU-länder eller om vilka vägar smittan spridit sig.

Till följd av BSE-krisen har ett flertal medlemsstater tillfälligt betalat ut ekonomiskt stöd till forskning kring prionsjukdomar. Det finns emellertid inga garantier för att dessa projekt skall kunna fortsätta och detta innebär att forskningen kring TSE-sjukdomar i avgörande grad kommer att vara beroende av EU för sin finansiering.

Det är oerhört viktigt och aktuellt att det i det sjätte ramprogrammet för forskning satsas på forskning kring prioner och TSE-sjukdomar. En fortsatt forskning i tillräckligt omfattande skala kan inte garanteras om forskningen kring prionsjukdomar skall bli tvungen att konkurrera om anslag med andra sjukdomar som leder till en degenerering av nervsystemet (såsom Alzheimers sjukdom och Huntingdons sjukdom). Med beaktande av hur viktig saken är räcker det inte med att det inom ramen för de europeiska spetsforskningsnäten beviljas anslag till forskningen kring TSE-sjukdomar, utan prionsjukdomarna måste ägnas ett integrerat projekt inom det sjätte ramprogrammet för forskning.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att trygga en tillräcklig finansiering av forskningen kring TSE-sjukdomar? Tänker kommissionen ägna prionforskningen ett eget integrerat program i det sjätte ramprogrammet för forskning?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(27 maj 2003)

Forskning om transmissibel spongiform encefalopati (TSE) kan på olika sätt få stöd från EU:s ramprogram.

Enligt arbetsprogrammen för 2003 och 2004 för de tematiska prioriteringarna I och V (Biovetenskap, genomik och bioteknik för bättre hälsa respektive Livsmedelskvalitet och livsmedelssäkerhet), efterfrågas förslag som behandlar följande ämnen:

- Tematisk prioritering V: T19; Förebyggande, bekämpning och hantering av prionsjukdomar. Skall stödjas av ett spetsforskningsnätverk eller ett integrerat projekt (helst ett spetsforskningsnätverk).
- Tematisk prioritering I: LSH-2002-2.1.3-3; Mekanismerna bakom proteinaggregering och dess roll vid neurodegenerativa sjukdomar. Skall stödjas av ett integrerat projekt.
- Tematisk prioritering I: LSH-2002-1.2.2-3; Nya diagnostiska verktyg för prionsjukdomar. Skall stödjas av ett särskilt riktat forskningsprojekt (STREP).

Vid valet av ämnen togs hänsyn till de olika typer av TSE-arbete som redan finansierats av gemenskapen och medlemsstaterna, och även till de åsikter som uttryckts av forskningssamfundet inom ramen för intresseanmälningar.

Under 2001 utlyste kommissionen en ansökningsomgång avseende TSE-forskning i syfte att komma tillrätta med de luckor som finns i den europeiska TSE-forskningen. Ansökningsomgångens innehåll grundades på en analys av all forskning som bedrevs i Europa vid den aktuella tidpunkten. Kommissionen genomförde denna analys med hjälp av oberoende expertforskare från alla medlemsstater. Man håller nu på att komma tillrätta med de allra flesta av dessa luckor genom projekt som finansieras inom ramen för denna ansökningsomgång. Det rör sig bland annat om projekt där man undersöker olika aspekter avseende bovin spongiform encefalopati hos mindre idisslare.

De områden som inte behandlades på lämpligt sätt inom ramen för denna ansökningsomgång hänger samman med den relativa bristen på samordning när det gäller TSE-forskningen i Europa. Denna bristande samordning kan man lämpligast göra något åt genom ett framgångsrikt spetsforskningsnätverk. Således är ett nätverk det instrument som föredras inom prioritering V. Det finns dock fortfarande möjligheter för ett integrerat projekt som behandlar TSE-forskning att få finansiering från denna prioritering, om de oberoende experter som utvärderar alla förslag skulle anse att detta är viktigt.

När det gäller "förekomsten av BSE i olika EU-länder" tillhandahåller GD Hälsa och konsumentskydd (GD SANCO) information om program för BSE-testning i medlemsstaterna på följande webbplats: (http://europa.eu.int/comm/food/fs/bse/index_en.html). I unionen testas alla nötkreatur som är äldre än 30 månader (med undantag av vissa djur som slaktats inom ramen för OTMS-ordningen i Förenade kungariket) då de slaktas eller dör, och genom testningsprogrammet säkerställs att alla kliniska fall upptäcks och rapporteras. Det bör dock också noteras att om ett smittat djur dör eller slaktas innan det nått den kliniska fasen är det inte säkert att sjukdomen upptäcks, eftersom det finns begränsade möjligheter att genomföra tester för att påvisa prekliniska fall.

(2004/C 78 E/0763)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1441/03

från **Caroline Jackson (PPE-DE)** till kommissionen

(24 april 2003)

Ämne: Däck – tillämpningen av direktiv 1999/31/EG om avfallsdeponering

Genom direktiv 1999/31/EG om avfallsdeponering⁽¹⁾ införs ett förbud mot att ta emot hela begagnade däck vid en deponi från och med juli 2003, och fragmenterade begagnade däck från juli 2006.

1. År 2001 hamnade 74 procent av alla begagnade däck i Spanien på deponier. Kan kommissionen garantera att den kommer att vidta åtgärder mot de spanska myndigheterna om de inte uppfyller sina skyldigheter enligt detta direktiv inom den fastställda tidsfristen, särskilt när det gäller tidsfristen i juli 2003? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att betona vikten av att iaktta tidsfristen för den spanska regeringen?

2. År 2001 hamnade 69 procent av alla begagnade däck i Polen på deponier. Kan kommissionen ange om den polska regeringen har förhandlat fram ett undantag från den tillämpliga delen av detta direktiv, eller om tidsfristen kommer att tillämpas utan ändringar från och med det datum Polen blir medlem av EU?

⁽¹⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 maj 2003)

Enligt artikel 5.3 d i direktiv 1999/31/EG skall deponierna inte längre ta emot hela begagnade däck från den 16 juli 2003, och inte heller fragmenterade däck från den 16 juli 2006.

Kommissionen är medveten om att tillämpningen av förbudet innebär en stor utmaning för vissa medlemsländer. De flesta medlemsländerna har inrättat eller håller på att inrätta system för att samla in däck, i syfte att få bort dem från deponier.

Enligt EG-fördraget har kommissionen till uppgift att säkerställa en korrekt tillämpning av gemenskapsrätten. Som fördragets väktare tvekar kommissionen inte att vidta alla nödvändiga åtgärder, inklusive överträdelseförfarandena i EG-fördragets artikel 226, för att garantera att gemenskapslagstiftningen följs.

Polen har inte begärt en övergångsperiod för förbudet mot att deponera begagnade däck och är följaktligen skyldigt att tillämpa förbudet då landet blir EU-medlem.

(2004/C 78 E/0764)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1450/03

från **María Sornosa Martínez (PSE)** till kommissionen

(16 april 2003)

Ämne: Behovet av snabbt ingripande i projektet för utbyggnad av hamnen i Altea (Spanien)

Kommissionen har i mer än ett års tid fått in klagomål och parlamentsfrågor om utbyggnaden av hamnen i Altea med anläggningar för fritidsbåtar och de konsekvenser detta kommer att få för kusten runt Alicante, som redan utsätts för mycket stora påfrestningar genom stadsbebyggelsen.

Jag vill gärna tacka för kommissionens gemensamma svar på P-0769/03 och E-0775/03⁽¹⁾, där den anger att den fortfarande väntar på information från de spanska myndigheterna. Med tanke på att projektet för utbyggnad av hamnen redan har genomgått flera av de föreskrivna faserna så kan arbetena sättas igång med mycket kort varsel.

Anser inte kommissionen att den information som inkommit ifrån de klagande samt den information från universitet som det hänvisats till i de tidigare frågorna, är tillräcklig för att man skall kunna kräva att de spanska myndigheterna avbryter projektet tills kommissionen har avslutat sina undersökningar?

Anser inte kommissionen att den omgående bör ingripa i denna fråga på grund av de miljökonsekvenser ett igångsättande av arbetena skulle få?

Anser inte kommissionen att det är bättre att förhindra en eventuell ny försämring av kusten runt Alicante, särskilt med tanke på rådande situation för undervattensbankarna med den unika vattenväxten *posidonia oceanica*?

⁽¹⁾ EUT C 268 E, 7.11.2003, s. 132.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 maj 2003)

Kommissionen har inte rätt att kräva att en medlemsstat stoppar ett projekt som granskas. Det bör ändå påpekas att kommissionen, inom ramen för de procedurbestämmelser den har att följa, har vidtagit alla åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen följs i det berörda fallet.

Skrivelser har utväxlats mellan kommissionen och de spanska myndigheterna och projektet diskuterades också med de spanska myndigheterna vid ett bilateralt möte i Madrid i början av april 2003. För närvarande undersöker kommissionen de spanska myndigheternas svar. Ett beslut kommer att antas inom kort om vilka åtgärder som är lämpliga att vidta.

Det bör också påpekas att kommissionen gör allt den kan för att se till att undervattensbankarna med *posidonia oceanica* skyddas, som prioriterad livsmiljötyp av gemenskapsintresse, i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0765)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1504/03**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(5 maj 2003)

Ämne: Mätbarhet för GMO-material i livsmedel

Europeiska kommissionens förslag till ett direktiv om spårbarhet och märkning av genetiskt modifierade organismer (GMO) är nu uppe till andra behandling i Europaparlamentet. En viktig grundläggande förutsättning och utgångspunkt för direktivet är att konsumenterna måste ha möjlighet att välja mellan produkter som innehåller GMO-material och sådana som inte gör det.

Den 28 november 2002 nådde rådet (jordbruk) fram till en kompromiss om kommissionens förslag. Då har det fastställts tröskelvärden för när produkter obligatoriskt skall märkas för att de innehåller GMO-material respektive för när de inte skall behöva märkas på detta sätt.

Konkret uttryckt har rådet föreslagit ett tröskelvärde på 0,9 procent. Om innehållet av GMO-material i en produkt understiger detta skall produkten inte behöva märkas.

Samtidigt har det fastställts ett tröskelvärde på 0,5 procent för tillfällig förekomst av sådant GMO-material som i och för sig inte är tillåtet, men som efter utvärdering förefaller riskfritt. Detta är ett så kallat toleranströskelvärde, som skall gälla i tre år.

Kommissionen har hälsat rådets överenskommelse med tillfredsställelse. Den 4 december 2002 invigde kommissionen det europeiska nätverket för GMO-laboratorier. Detta nätverk av 45 europeiska laboratorier skall samarbeta för att utveckla metoder för uppspårning, identifiering och kvantifiering av GMO samt för att producera referensmaterial.

Systemet för uppspårning av GMO ställer krav på tillräcklig utrustning och adekvata testmetoder.

1. I vilken utsträckning kan förekomsten av GMO-material i sådana marginella kvantiteter i livsmedel faktiskt mätas, enligt kommissionen?
2. Har man redan tillräcklig utrustning och adekvata testmetoder i bruk för att kunna spåra förekomsten av GMO-material?
3. Om så är fallet: finns denna utrustning och dessa metoder att tillgå i lika måtto i alla medlemsstater och håller utrustningen och metoderna samma nivå i alla medlemsstater?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(17 juli 2003)

1. I den gemensamma ståndpunkten avseende förordningen om genetiskt modifierade livsmedel och foder (!) fastläggs tröskelvärden. Kommissionen vill betona att dessa tröskelvärden endast avser tillfällig eller tekniskt oundviklig förekomst av genetiskt modifierat material.

Dessutom har kraven avseende spårning — av genetiskt modifierade organismer (GMO) samt livsmedel och foderprodukter som är framställda av GMO — överenskommit i den gemensamma ståndpunkten om spårbarhet och märkning av GMO och spårbarhet av livsmedel och foderprodukter som är framställda av GMO. Dessa krav bygger på skriftlig dokumentation och medför att operatörerna måste ha tillgång till system som gör det möjligt att fastställa från vem de har mottagit sådana produkter och till vem de har sålt sådana produkter. Den gemensamma ståndpunkten inbegriper inte någon skyldighet för operatörerna att testa produkter för att spåra förekomsten av GM-material. I de fall då man inte har tillgång till analysmetoder för uppspårning, kan noggrannheten och tillförlitligheten i den information som tillhandahålls genom märkning kontrolleras med hjälp av spårbarhetssystemet.

När det gäller analysmetoder mäts förekomsten av GMO genom att man bestämmer mängden GM-specifikt DNA eller proteiner i ett visst stickprov. Således måste de som genomför ett test vanligen känna till egenskaperna hos de specifika GMO som de letar efter.

2. Utrustning för GMO-analys är allmänt tillgänglig i statliga och privata laboratorier i de olika medlemsstaterna. Protokoll för uppspårning av godkända GMO är också tillgängliga, något som nämns i kommissionens rekommendation av den 25 januari 2002 om ett samordnat program för offentlig kontroll av livsmedel för 2002⁽¹⁾. För att underlätta uppspårning krävs – enligt förslaget till lagstiftning om livsmedel och foderprodukter som är framställda av GMO – att anmälnaren tillhandahåller en metod som en del av godkännandeförfarandet samt att han tillhandahåller material för framställning av certifierat referensmaterial.

3. Alla medlemsstater förutsätts ha tillräckliga instrument och metoder som uppfyller relevanta normer. Dessutom driver kommissionen "Europeiska nätverket för GMO-laboratorier". Nätverket består av mer än 40 kontrolllaboratorier i medlemsstaterna och ger kandidatländerna möjlighet till fullt deltagande. Det samverkar också med unionens internationella handelspartner. Ett av målen är att underlätta tillämpningen av reglerna för märkning och spårbarhet av GMO i livsmedelskedjan.

⁽¹⁾ EUT C 113 E, 13.5.2003.

⁽²⁾ EGT L 26, 30.1.2002.

(2004/C 78 E/0766)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1531/03

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(29 april 2003)

Ämne: Import av tonfiskkonserver från Thailand och Filippinerna

I november 2001 kom EU, Thailand och Filippinerna överens om att inleda samråd inom ramen för WTO för att analysera i vilken utsträckning de tullförmåner som beviljas AVS-länderna skadar de thailändska och filippinska intressena. Efter ett misslyckande med att nå en för alla parter acceptabel lösning kom EU, Thailand och Filippinerna överens om att begära medling i ärendet. Den 20 december 2002 lade medlaren fram sitt yttrande enligt vilket EU skulle bevilja en kvot (av typen mest gynnad nation) på 25 000 ton för 2003 till en tullsats på 12 procent. Kommissionen beslutade att godta medlaren förslag. Kommissionen har nyligen lagt fram ett förslag till rådets förordning om öppnande och förvaltning av denna tullkvot⁽¹⁾. I artikel 4 i detta förslag fastställs att man vid bestämning av ursprunget för de tonfiskkonserver som kan omfattas av kvoten skall tillämpa gällande gemenskapsbestämmelser. I enlighet med artikel 24 i rådets förordning (EG) nr 2913/92⁽²⁾ om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen skall varor vars tillverkning skett inom mer än ett land anses ha sitt ursprung i det land där de genomgick den sista väsentliga bearbetningen eller behandlingen.

Kan kommissionen med beaktande av den lagstiftning om ursprungsregler som för närvarande är i kraft i gemenskapen informera om huruvida man inom ramen för den förordning som snart skall antas kommer att anse att konserver har sitt ursprung i Thailand och Filippinerna om den sista bearbetningen skett i dessa länder, oberoende av ursprunget för den bearbetade råvaran?

Är kommissionen medveten om att tillämpningen av dessa ursprungsregler kan innebära att man inte uppfyller syftet med förslaget till förordning, vilket är att behandla tonfiskkonserver från Thailand och Filippinerna på ett förmånligt sätt och inte att öppna EU:s marknader för bearbetade tonfiskprodukter med ursprung i andra asiatiska länder, t.ex. Indonesien?

Är kommissionen medveten om de negativa effekter som tillämpningen av dessa regler kan få på tonfiskberedningsindustrin inom EU, en industri som till största delen är verksam i fiskeberoende mål 1-regioner? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att undvika att en sådan situation uppstår?

⁽¹⁾ KOM(2003) 141 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(5 juni 2003)*

Kommissionen bekräftar att konserverad tonfisk som framställts i sådana länder som önskar exportera till gemenskapen inom ramen för den föreslagna kvoten i enlighet med bestämmelserna i gemenskapens tullkodex⁽¹⁾, särskilt artikel 24 i denna, skall anses ha sitt ursprung i det land där varorna genomgått den sista väsentliga, ekonomiskt berättigade bearbetningen, detta oberoende av ursprunget hos den tonfisk som använts vid framställningen av den konserverade tonfisken. Enligt artikel 4.2 i förslaget till radsförordning rörande öppnande av den berörda kvoten för konserverad tonfisk skall, i enlighet med artikel 26 i tullkodexen, ett ursprungscertifikat uppvisas för myndigheterna i gemenskapen som bevis för att de varor det gäller kommer i fråga för den del av kvoten som importören begär att få utnyttja.

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till förslaget till radsförordning, särskilt till artikel 1 i detta, enligt vilken kvoten skall vara öppen för varor oavsett vilket tredje land dessa har sitt ursprung i. Detta ligger i linje med artikel XIII i Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT). Samma sak gäller för uppdelningen, på grundval av tidigare import från de berörda länderna, av kvoten i fyra delar enligt artikel 3 i förslaget till radsförordning. De klagande länderna har å sin sida angivit att de godtar denna uppdelning. Som parlamentsledamoten kan se i förslaget avses Indonesiens andel av den samlade årliga kvotvolymen uppgå till 11 %. I syfte att bestämmelserna i artikel XIII i Allmänna tull- och handelsavtalet skall iakttas måste Indonesien, som är gemenskapens tredje största leverantör och svarar för minst 10 % av gemenskapens import, få del av varje mest gynnsam nation-kvot. Kommissionen anser det osannolikt att vare sig Thailand eller Filippinerna skulle se ekonomiska fördelar i att återexportera från Indonesien importerad konserverad tonfisk inom ramen för de begränsade kvotandelar (52 % respektive 36 %) som de kommer i åtnjutande av.

Kommissionen anser inte att tillämpning av de ursprungsregler som avses ovan kommer att medföra att gemenskapens tonfiskbearbetningsindustri vållas skada. Kommissionen kommer naturligtvis att följa situationen efter införandet av kvoten och har därför på detta stadium inte för avsikt att anta några särskilda åtgärder.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 (EGT L 302, 19.10.1992).

(2004/C 78 E/0767)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1586/03**från Nuala Ahern (Verts/ALE) till kommissionen***(8 maj 2003)*

Ämne: : Radioaktiv kontamination från Sellafield

Kunde kommissionen redogöra för hur kommissionen kan göra en oberoende bedömning, av det slag som krävs i artikel 37 i Euratomfördraget, av huruvida återupparbetningen vid Sellafield respektive La Hague kan tänkas leda till radioaktiv kontaminering av vattnet, marken eller luften i någon annan medlemsstat?

(2004/C 78 E/0768)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1587/03**från Nuala Ahern (Verts/ALE) till kommissionen***(8 maj 2003)*

Ämne: Grundläggande nukleära säkerhetsnormer

Kunde kommissionen redogöra för hur kommissionen kan garantera att de grundläggande strålskydds-normerna följs i anläggningarna La Hague och Sellafield?

(2004/C 78 E/0769)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1588/03
från Nuala Ahern (Verts/ALE) till kommissionen
(8 maj 2003)

Ämne: Försiktighetsprincipen

Kunde kommissionen redogöra för hur kommissionen kan fastställa om BNFL och Cogema tillämpar "försiktighetsprincipen" vid driften av sina uppberedningsanläggningar i Sellafield respektive La Hague?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1586/03, E-1587/03 och E-1588/03
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen

(13 juni 2003)

Euratomfördraget ålägger medlemsstaterna en rad skyldigheter för att säkerställa hälsoskyddet för allmänheten och de utsatta arbetarna.

Mot bakgrund av rubrik II, kapitel 3 i Euratomfördraget har de grundläggande säkerhetsnormerna fastställts för skydd av arbetstagarna och allmänheten mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996⁽¹⁾), med andra rättsliga instrument i tillägg).

Enligt artikel 35 i Euratomfördraget är medlemsstaterna skyldiga att bilda de inrättningar som krävs för en kontinuerlig övervakning av nivåerna på joniserande strålning i miljön och säkerställa att de grundläggande normerna efterlevs. Kommissionen äger tillträde till dessa nationella inrättningar, så att den kan kontrollera deras verksamhet och effektivitet.

I sin roll som fördragets väktare kontrollerar kommissionen att den nationella lagstiftningen överensstämmer med alla dessa bestämmelser och särskilt med de grundläggande säkerhetsnormerna.

Om de grundläggande säkerhetsnormerna inte tillämpas korrekt i praktiken kan kommissionen inleda en undersökning och, vid behov, vidta åtgärder mot den berörda medlemsstaten. Ett sådant initiativ är vanligtvis följden av klagomål där kommissionen informeras om påstådda brott mot lagstiftningen, men kommissionen kan även agera på eget initiativ, utifrån sin egen kännedom. Det innebär att kommissionen granskar all information som antyder brott mot de grundläggande säkerhetsnormerna.

I de yttranden som kommissionen har lämnat mot bakgrund av Euratomfördragets artikel 37 tas frågan upp om huruvida det är troligt att det nämnda projektet leder till en radioaktiv kontaminering av vatten, mark eller luftrum i en annan medlemsstat. Yttrandena om återuppberedningen vid Sellafield respektive La Hague samt om andra inrättningar grundades på de generella uppgifter om dessa planer som de nationella myndigheterna i Förenade Kungariket och Frankrike tillhandahöll i enlighet med artikel 37 och bestämmelserna i kommissionens rekommendationer⁽²⁾ om tillämpningen av denna. Yttrandena lämnades efter samråd med den oberoende expertkommitté som nämns i artikel 31 i Euratomfördraget.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning, EGT L 159, 29.6.1996.

⁽²⁾ Kommissionens rekommendation av den 16 november 1960, EGT L 81, 21.12.1960. Kommissionens rekommendation 82/181/Euratom av den 3 februari 1982, EGT L 83, 29.3.1982. Kommissionens rekommendation 91/4/Euratom av den 7 december 1990, EGT L 6, 9.1.1991. Kommissionens rekommendation 99/829/Euratom av den 6 december 1999, EGT L 324, 16.12.1999.

(2004/C 78 E/0770)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1650/03
från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen
(16 maj 2003)

Ämne: Frihetsberövande av Oscar E. Biscet på Kuba

I Strasbourg den 10 april 2003 antog Europaparlamentet en resolution där kommissionen uppmanas att verka för positiva förändringar när det gäller människorättsituationen på Kuba.

Bland offren för Fidel Castros regim återfinns Dr. Oscar E. Biscet González, grundare av Lawton Foundation of Human Rights och förkämpe för demokrati och mänskliga rättigheter på Kuba. Oscar Biscet släpptes den 31 oktober 2002 efter tre års fängelse i Holguin. Den 6 december 2002 anhölls han igen på grund av en sammankomst med andra människorättsaktivister. Den 7 april 2003 dömdes han till 25 års fängelse. Den 24 april 2003 fördes Oscar Biscet till fängelset Pinar de Rio, där han hålls i isoleringscell.

Känner kommissionen till frihetsberövandena och den dåliga behandlingen av aktivister såsom Oscar Biscet på Kuba?

Vad har kommissionen gjort för att genomföra ovannämnda resolution och vad har kommissionen mer konkret kunnat göra för Oscar Biscet?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(18 juni 2003)

Kommissionen följer noga situationen i Kuba när det gäller de mänskliga rättigheterna samt de ärenden som rör de 75 kubanska olikstänkande och oberoende journalister som nyligen greps och därpå dömdes (bl.a. Dr. Oscar Elias Biscet González).

I en förklaring som offentliggjordes den 26 mars 2003 fördömde kommissionen och medlemsstaterna i kraftiga ordalag sådana gripanden. I en de marsch i Havanna till de kubanska myndigheterna uppmanade unionen därpå dessa att omedelbart frige de gripna. En andra de marsch i Havanna ägde rum den 18 april, efter ett uttalande av utrikesministrarna den 14 april.

Ytterligare åtgärder har nyligen överenskommit, bl.a. inskränkningar av besök på hög nivå.

Unionen gav även uttryck för sin djupa oro i sitt uttalande om de mänskliga rättigheterna i världen vid mötet i FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna i april 2003 i Genève. Unionen krävde i uttalandet att de av de gripna som unionen ansåg vara åsiktsfångar skulle frigges omedelbart.

Kommissionen beslutade den 30 april 2003 att skjuta upp prövningen av Kubas ansökan om anslutning till Cotonouavtalet och framhävde därigenom att utvecklingen under den senaste tiden inte befrämjar samarbetet mellan unionen och Kuba. De kubanska myndigheterna beslutade den 16 maj 2003 att återkalla sin ansökan.

Det har genom dessa åtgärder gjorts klart för de kubanska myndigheterna att frihetsberövanden på politiska grunder inte kan godtas och att unionen kräver att människor som hålls inspärrade på grund av sina åsikter eller politisk verksamhet släpps fria. Kommissionen kommer att göra de kubanska myndigheterna uppmärksamma på fallet Dr. Oscar Elias Biscet González och kommer att följa det ärendet noga och utöva fortsatt politiskt tryck på de kubanska myndigheterna.

(2004/C 78 E/0771)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1667/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(19 maj 2003)

Ämne: Moms på posttjänster

I kommissionens meddelande om en strategi för förbättring av mervärdesskattesystemets funktion inom ramen för den inre marknaden⁽¹⁾ från juni 2000, sades det bland annat att kommissionen tänkte lägga fram förslag för att se till att posttjänster beläggs med moms. Kan kommissionen säga om den har fått några formella svar från den irländska regeringen på det förslaget, under de tre år som gått sedan meddelandet publicerades, eller på sitt förslag till direktiv som kom ut den 6 maj 2003?

⁽¹⁾ KOM(2000) 348 slutlig.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 juni 2003)

Kommissionen har inte mottagit några formella svar från den irländska regeringen i fråga om att, i enlighet med vad som anges i kommissionens meddelande "Strategi för förbättring av mervärdesskattesystemets funktion inom ramen för den inre marknaden" (1), belägga posttjänster med mervärdesskatt.

(1) KOM(2000) 348 slutlig.

(2004/C 78 E/0772)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1720/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 maj 2003)

Ämne: EU och Förenta staterna bildar gemensamt block mot resten av världen i och med att den transatlantiska affärsdialogen fått utökade uppgifter

1. I samband med att det skall ingjutas nytt liv i den transatlantiska affärsdialogen (TABD), är det då kommissionens strävan att sådana frågor där intressena går isär mellan EU och Förenta staterna i tillräcklig grad skall hållas utanför denna dialog? Bland exemplen på sådana frågor märks olikheterna i fråga om socialsystem, olika syn på skyldigheterna enligt Kyotoavtalet, på den internationella brottmålsdomstolen, på agerandet i fråga om krig och upprustning, på utvecklingsbistånd till tredje världen samt olika värdesättande av FN?
2. Går utökade uppgifter för den transatlantiska affärsdialogen ihop med de ursprungliga uppgifterna för den, nämligen att främja brobyggen mellan politiskt ansvariga och aktörer inom den privata sektorn på ömse sidor om Atlanten eller handlar det nu om förberedelser inför att EU och Förenta staterna i så hög grad som möjligt skall uppträda som ett enda handelsblock i global skala?
3. Mot vilka andra länder i världen riktar sig dessa gemensamma ansträngningar från EU:s och Förenta staternas sida? Vilka gemensamma intressen är det nu som skall försvaras mot Japan, Ryssland, Kina och samtliga länder i tredje världen? Varför?
4. Har kommissionen — också i samband med överväganden kring de frågor som angivits i det föregående — några måttstockar för när det är önskvärt med ekonomiskt samarbete mellan EU och Förenta staterna och när det inte är det? Kan kommissionen gå ut med upplysningar till allmänheten om dessa måttstockar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(4 augusti 2003)

1. Kommissionen hänvisar till det svar som parlamentsledamoten fått på den skriftliga frågan E-1719/03 (1). Kommissionen välkomnar och stöder att det ingjuts nytt liv i den transatlantiska affärsdialogen (TABD), vars särskilda mål är att lösa problem som rör transatlantiska ekonomiska förbindelser och bidra till att undanröja handelshinder.
2. Det finns inga planer på att utöka den transatlantiska affärsdialogens ansvarsområden. Dess roll kommer även fortsättningsvis att vara att bygga broar mellan företag och regeringar i EU och USA. I ett multilateralt sammanhang kan TABD dessutom bidra till Doha-processen och delta i frågor som rör Världshandelsorganisationen (WTO), vilket också gagnar andra länder. Dess roll är därför inte att se till att det endast finns ett handelsblock på internationell nivå.
3. Den transatlantiska affärsdialogen riktar sig inte mot några andra länder i världen. Gemensamma handelsintressen med de länder som parlamentsledamoten hänvisade till samt EU:s och USA:s intressen diskuteras i olika multilaterala och bilaterala fora. Om sådana frågor är intressanta för näringslivet är de möjligt att behandla dem inom den transatlantiska affärsdialogen. WTO-förhandlingarna har t.ex. tidigare ofta diskuterats i den transatlantiska affärsdialogen.

4. Som ett led i TABD-processen är det upp till näringslivet att fastslå för vilka frågor de vill ge rekommendationer till regeringarna. Kommissionen anser att den transatlantiska affärsdialogen är en viktig samarbetspartner i de transatlantiska ekonomiska förbindelserna. Om TABD:s rekommendationer ska genomföras eller inte beslutas efter en bedömning av rekommendationernas nytta, samt med hänsyn till EU-lagstiftningen och kommissionens befogenheter. Generellt sett ser kommissionen positivt på alla ansträngningar att undanröja hinder för transatlantisk handel och minska transaktionskostnader i samband med handeln. Kommissionen tar på så sätt också hänsyn till andra politiska överväganden, särskilt de som rör den gemensamma handelspolitiken och de europeiska företagens konkurrenskraft.

(¹) EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 219.

(2004/C 78 E/0773)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1747/03

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(26 maj 2003)

Ämne: Israel – tillbakadragande av restriktioner för resor till och från de ockuperade områdena

Enligt uppgift från Amnesty International har den israeliska regeringen nyligen beslutat att alla utlänningar som reser in i Gaza måste skriva under en deklaration i vilken Israel avsäger sig allt ansvar om personen dödas eller blir skadad. Amnesty International anklagar israelerna för att inte ha tillåtit Amnesty-medlemmar att resa in i Gaza eftersom de vägrat att underteckna denna deklaration, vilket lett till att organisationen inte kunnat utföra sitt arbete. Man är rädd för att denna taktik är ett försök från de israeliska myndigheternas sida att avhända sig sin plikt att garantera att de väpnade styrkorna under alla förhållanden skall respektera de mänskliga rättigheterna. Det anses även troligt att den externa övervakningen och kontrollen av den israeliska armén kommer att hindras och att det snart kommer att följa en ökning av morderna i Gaza.

Har kommissionen för avsikt att utöva några påtryckningar på den israeliska regeringen i syfte att:

1. Denna nya begränsning av resor till och från de ockuperade områdena dras tillbaka?
2. Begära att internationella observatörer placeras i Israel och på de ockuperade områdena för att garantera att internationella normer följs?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(26 juni 2003)

Kommissionen tog den 23 maj 2003, efter unionens trojkas och det grekiska ordförandeskapets parallella marscher i Israel respektive Aten, formellt upp de restriktiva säkerhetsåtgärderna vid gränsövergången i Erez med Israels ambassadör vid unionen.

Kommissionen betonade därvid att de nuvarande metoderna (nekande av tillträde, krav på mer utförliga upplysningar än vad som är brukligt, krav på att internationell personal som avser att fara in i Gaza skall underteckna en ansvarsbefrielse) var av särskild betydelse på grund av att kommissionens (ECHO:s) personal och de entreprenörer som kommissionen ingått kontrakt med vanligen inte har diplomatpass. Kommissionen förklarade också att den var medveten om Israels säkerhetsproblem och till fullo förstod den förstärkta säkerhetsmedvetenheten efter de av personer med utländskt pass utförda bombattentaten i Tel Aviv. Kommissionen ansåg dock att den i stort sett fullständiga tillslutningen av Gaza var oproportionerlig och att flera av de under den senaste tiden införda åtgärderna (t.ex. ansvarsbefrielseformulär och tilhandahållande av utförliga upplysningar om humanitära projekt) inte hade något uppenbart samband med säkerhetsproblemen.

Kommissionen påtalade vidare att internationella givare skulle bli tvungna att överväga att avbryta insatserna i Gaza om de restriktiva säkerhetsåtgärderna upprätthölls och att en ytterligare försämring av den humanitära situationen inte skulle befrämja Israels säkerhetsintressen.

Israels ambassadör visade förståelse för kommissionens synpunkter och åtog sig att vidarebefordra dessa till det israeliska utrikesministeriet. Detta har hittills inte lämnat något svar.

Vad beträffar utplacering av internationella observatörer önskar kommissionen meddela parlamentsledamoten att denna fråga diskuteras inom ramen för den s.k. kvartettens arbete.

Kommissionen välkomnar naturligtvis alla åtgärder som kan leda till en förbättring av situationen.

(2004/C 78 E/0774)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1764/03
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(28 maj 2003)

Ämne: Vapentransporter och exportförbud

De flesta EU-länder har regler för export av vapen från företag i länderna, men det finns nästan inga begränsningar för transporten av vapen. Bl. a. därför förekommer det ofta att det från EU-länderna transporteras krigsmateriel i strid med de enskilda EU-ländernas exportförbud.

Det kan således inte uteslutas att terroristorganisationer utan större svårigheter sjöledes får transportera krigsmateriel som de inhandlat hos privata vapenhandlare.

Helt groteskt blir det sedan när fartyg registrerade i EU fritt fraktar krigsmateriel från länder utanför EU till regimer som EU belagt med vapenembargo. Danska fartyg har således fraktat tung krigsmateriel från Polen till Sudan utan att bryta mot EU:s embargo.

Mot bakgrund av detta ombeds kommissionen ge besked om huruvida det kommer att införas EU-bestämmelser som gör att detsamma gäller för sjöfarten som för exportföretagen och förhandsgodkännande alltså skall ges innan fartygen avseglar.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(17 juli 2003)

På grundval av artikel 296 i EG-fördraget har medlemsstaterna hittills undantagit tillverkning av och handel med vapen, ammunition och krigsmateriel för militära ändamål från tillämpningen av fördraget. Handel med vapen för militära ändamål faller för närvarande inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP), till vilken kommissionen helt ansluter sig.

Kommissionen har inget rättsligt instrument till sitt förfogande för att övervaka exporten av krigsmateriel. Det är medlemsstaternas regeringar som ansvarar för exportlicensgivningen för krigsmateriel. Unionens viktigaste instrument på detta område är EU:s uppförandekod för vapenexport⁽¹⁾ som antogs 1998 och den gemensamma åtgärden 2002/589/GUSP rörande handeldvapen och lätta vapen.

I uppförandekoden anges en rad kriterier som både ligger till grund för alla beslut som rör vapenexport och utgör en ram för diskussioner om enskilda överföringar av vapen. Även om dessa kriterier ger en allmän vägledning är det helt klart att det är de nationella regeringarna som är ytterst ansvariga för vapenexporten. Under sina första fyra år har koden lett till att medlemsstaterna fått en ökad förståelse för varandras politik. Den utgör även en effektiv samrådsmekanism och har främjat en dialog om tillämpningen av dess bestämmelser. Medlemsstaterna har deltagit aktivt i det nya systemet för underrättelser om avslag och har arbetat för att öka öppenheten när det gäller kontroll av vapenexport, t.ex. genom offentliggörandet av den årliga rapporten.

Nyligen antogs den gemensamma ståndpunkten 2003/468/GUSP rörande vapenförmedling, vars huvudsakliga syfte är att kontrollera vapenförmedlingen för att undvika ett kringgående av FN:s, EU:s eller OSSE:s (Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa) vapenembargon samt av de kriterier som anges i koden. Medlemsstaterna kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att kontrollera vapenförmedlingsverksamheten inom sina respektive territorier. De uppmanas även att överväga en kontroll av förmedlingsverksamheten utanför det egna territoriet om denna utförs av förmedlare med deras nationalitet som är bosatta eller etablerade på deras territorium. Även om denna gemensamma ståndpunkt utgör en förbättring finns det onekligen utrymme för en fortsatt förstärkning av koden och dess tillämpning. Kommissionen anser att koden bör bli rättsligt bindande för medlemsstaterna.

I den gemensamma ståndpunkten 2002/589/GUSP görs ingen åtskillnad på legalt och illegalt överförda vapen. Den innehåller bl.a. bestämmelser om ekonomiskt och tekniskt bistånd till andra länder än AVS-länderna (länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet), internationella organisationer, program, organ och regionala ordningar för detta ändamål. Enbart GUSP-medel kommer att användas till detta stöd. Stödet till AVS-länderna omfattas av de regler och kriterier som fastställs i Cotonouavtalet. För närvarande håller ett antal gemenskapsstödda projekt på att inledas inom båda dessa kategorier.

(¹) <http://projects.sipri.se/expcon/eucode.htm>

(2004/C 78 E/0775)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1795/03

från Terence Wynn (PSE) till kommissionen

(28 maj 2003)

Ämne: Produkter som tillverkats i tredje land

Varför tillåter kommissionen att produkter importerats till EU, vilka tillverkats i tredje länder som inte uppfyller de minimikrav i fråga om hälsa, säkerhet och miljö som EU-företagen måste uppfylla? Håller kommissionen med om att en direkt följd av att man tillåter att sådana produkter importerats till EU blir färre arbetstillfällen inom tillverkningsindustrin?

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 juli 2003)

De produkter som marknadsförs inom europeiskt territorium är, oavsett om de härrör från tredjeländer eller från medlemsstaterna, underkastade samma tekniska bestämmelser som avses att från fall till fall säkerställa att produkterna uppfyller säkerhetsgarantier och vissa hälso- och/eller miljöskyddskrav.

Kraven på producenterna, oavsett dessas ursprung, är således desamma inom hela den inre marknaden. De europeiska direktiv genom vilka normer för produktsäkerhet eller hälso- eller miljöskyddskrav avses bli bildade kan således helt eller delvis bli en förutsättning för produkternas utsläppande på den inre marknaden.

Kommissionen vidtar likaledes en generell åtgärd som syftar till att i vissa tredjeländer (i synnerhet unionens viktigaste handelspartner) främja en europeisk syn på regelverket såväl inom företagspolitiken som när det gäller synen på normbildningen inom industrisektorerna. Ett av målen för denna inledande åtgärd är att gynna kunskapen om och verkställandet av gemenskapens regelverk bland producenter av förädlade produkter med ursprung i tredjeländer.

(2004/C 78 E/0776)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1815/03**från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen**

(2 juni 2003)

Ämne: Information från Michaele Schreyer i fråga om bedrägeri inom Eurostat

Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) gjorde den 19 mars 2003 en anmälan till den allmänna åklagarmyndigheten i Paris mot Planistat Europe SA. Enligt anmälan är företaget inblandat i bedrägerier och har medverkat till upprättandet av en svart kassa, som Eurostat-tjänstemän sedan kunnat förfoga över. Tidningen "La Voix du Luxembourg" citerade den 16 maj 2003 taleskvinnan vid åklagarmyndigheten i Paris, Maryvonne Caillibotte: I ljuset av vad som framkommit i detta ärende, tycks det vara sannolikt att det systematiskt utfärdats falska fakturor mellan de två enheterna och de eventuella brott som begåtts är trolöshet mot huvudman och döljande av trolöshet mot huvudman.

OLAF:s anmälan grundar sig på Eurostats revisionsberättelser som redan i början av 2000 behandlades av generaldirektoratet för ekonomi och finans, som Michaele Schreyer ansvarar för. Trots detta avbröts inte affärsförbindelserna med Planistat, utan i stället ingicks ytterligare kontrakt med företaget. Enligt uttalanden som gjorts av Yves Franchet, generaldirektör för Eurostat, kände Michaele Schreyer till dessa revisionsberättelser. I den tyska tv-kanalen ARD:s program "Europa-Magazin" den 17 maj 2003 sade Yves Franchet att Michaele Schreyer oförtrutet försvarat Eurostat inför Europaparlamentet och att hon känt till alla problem eftersom de diskuterat dem tillsammans, liksom revisionsberättelserna. Han sade vidare att hon fått veta allt i god tid.

Kan kommissionen bekräfta detta uttalande?

Anser kommissionen att det var rätt att ge Planistat nya kontrakt trots den kännedom man hade om verksamheten?

Om inte, kan kommissionen då ange varför Schreyer inte satte stopp för betalningarna till och de nya kontrakten med Planistat?

Kommer kommissionen i fortsättningen att omedelbart förelägga budgetkontrollutskottet Eurostats revisionsberättelser?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Dessa frågor diskuterades vid budgetkontrollutskottets sammanträde den 16 juni 2003. Kommissionsledamot Michaele Schreyer klargjorde att hon inte hade fått revisionsberättelsen om Data Shop-nätverket före maj 2003, och att hon aldrig hade talat med Yves Franchet om Eurostat. Yves Franchets uttalanden gällde de uppgifter som kommissionen fått ta del av inom ramen för 2001 års förfarande för beviljande av ansvarsfrihet. I den TV-intervju som hänvisas till, sade Franchet dessutom att det inte finns något system för delgivning av revisionsberättelser till kommissionsledamöter. Franchet har skriftligen bekräftat att han inte hade delgett kommissionsledamoten den interna revisionsberättelsen om Data Shop-nätverket när intervjun gjordes. Han bekräftade även att han aldrig träffat kommissionsledamot Michaele Schreyer.

Av principskäl följer tilldelningen av kontrakt bestämmelserna i den nya budgetförordningen⁽¹⁾, som trädde i kraft den 1 januari 2003. Detta gäller även kontrakten med Planistat. Revisionsberättelsen om Data Shop-nätverket innehöll ingen rekommendation om att företaget skulle undantas från framtida kontrakt.

Det var inte förrän den 3 april 2003 som generalsekretariatet underrättades om resultaten från OLAF:s utredning, eftersom OLAF:s utredningar är sekretessbelagda enligt EG-rätten⁽²⁾, och det rörde sig om en extern utredning.

Den 9 juli 2003 beslutade kommissionen, på grundval av de uppgifter som den fått kännedom om, att avbryta alla kontrakt med Planistat under pågående utredning. Eurostat har redan skjutit upp alla betalningar till Planistat som avser verksamhet med Data Shop-nätverket. Den 23 juli 2003 nämndes Planistat i kommissionens system för snabb varning. Samma dag uppmanade kommissionen sina utanordnare att avbryta alla kontrakt med Planistat.

Det pågår en noggrann granskning av alla pågående kontrakt och av företagets arbete. Kommissionen är skyldig att betala ut beloppen för det arbete som verkligen utförts. Om det av OLAF:s och det franska rättsväsendets pågående utredningar skulle framgå att det skett en överträdelse av de finansiella bestämmelserna kommer kommissionen genast att vidta lämpliga åtgärder. Vidare kan nämnas att kommissionen har anmält X inom ramen för det förfarande som inlett av åklagarmyndigheten i Paris med anledning av uppgifterna från OLAF.

I samband med uppföljningen av beviljandet av ansvarsfrihet för 2001, och på parlamentets begäran, översände kommissionen den 16 maj 2003 sex interna revisionsberättelser till budgetkontrollutskottets sekretariat. Dessa hade sammanställts av Eurostats interna revisionsavdelning under 1999–2002 i enlighet med bestämmelserna i ramavtalet om översändande av sekretessbelagda dokument till parlamentet. Senare (den 20 maj 2003) översändes även en sammanfattande rapport om uppföljningen av de interna revisionsberättelserna till budgetkontrollutskottets sekretariat.

Vissa av revisionsberättelserna granskas av OLAF, och somliga av dem har även översänts av OLAF till det luxemburgska rättsväsendet eller till åklagarmyndigheten i Paris. Eftersom utredningen fortfarande pågår vill kommissionen inte uttala sig om den eller om de inblandades rättigheter.

(¹) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 248, 16.9.2002.

(²) EGT L 136, 31.5.1999.

(2004/C 78 E/0777)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1826/03

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(23 maj 2003)

Ämne: Tvärgående höghastighetstågförbindelse i Italien, den inre marknaden, miljökonsekvenser och avkastningen på investeringar

Den italienska regeringen har återupptagit arbetet med att anlägga en tvärgående höghastighetstågförbindelse (Lyon–Turin–Venedig–Trieste–Ljubljana). Inom ramen för det förfarande för miljökonsekvensbedömning som för närvarande pågår i samband med sträckningarna Turin–Lyon, Milano–Genua och Milano–Verona har de största italienska miljöorganisationerna påpekat att följande inslag saknas: beräkningar av kostnadseffektiviteten utifrån en ekonomisk, teknisk och miljömässig synvinkel, bedömningar av de direkta och indirekta konsekvenserna av arbetena och alternativen (även nollalternativet); trovärdiga projektscenarier och begripliga projektbeskrivningar; bedömningar av miljökonsekvenserna och den fullständiga omfattningen av de miljö- landskaps- och stadsplaneringsrelaterade restriktionerna.

Miljöorganisationerna har även konstaterat följande:

- När det gäller sträckningen Turin–Lyon undervärderas byggplatsens inverkan på turismen i dalgången (byggplatserna kommer att finnas i flera år, och sammanlagt åtta miljoner kvadratmeter jord kommer att grävas upp), den hydrogeologiska risken såväl i förbindelse med byggarbetena som med driften samt följderna för områden av gemenskapsbetydelse (särskilt våtmarkerna i Caselletto och naturreservatet i Foresto).
- När det gäller sträckningen Genua–Milano undervärderas följderna för många arkeologiska platser (t.ex. Libarna), de hydrogeologiska konsekvenserna (46 km lång tunnel, gropar, omläggning av floden Scrivia), följderna för fyra områden av gemenskapsbetydelse (Greto del torrente Scrivia, Capanne di Marcarolo, Praglia och Monte Gazzo) och ett område av regional betydelse (Arenziarie di Serravalle). Ingen hänsyn har heller tagits till förlusten av jordbruksmarker, skogsarealer och landskapsområden.

- När det gäller sträckningen Milano–Venedig har man inte undersökt följderna för områdena av stort miljö- och naturvärde (tio sammanhängande områden som berör fyra kommuner i närheten av staden Verona) och för området av gemenskapsbetydelse "Laghetto del Frassino". Ingen uppmärksamhet har heller ägnats åt skyddet av vattenresurserna och åt bullernivån.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förfarandet för miljökonsekvensbedömning används korrekt, inte bara på papperet utan även i praktiken, och för att det skall tas hänsyn till alla de ovannämnda variabler som inte medtagits i analyserna?

Är kommissionen beredd att finansiera dessa sträckningar, även om det saknas tillförlitliga analyser om avkastningen på investeringarna och om trafikströmmarna?

Anser inte kommissionen att man bör beakta finansieringen av moderniseringsarbetena på den redan befintliga järnvägssträckan mellan Turin och Lyon?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 juni 2003)

Vid all medfinansiering som beviljas inom ramen för de transeuropeiska nätens budget (såsom är fallet när det gäller de undersökningar som rör sträckningen Turin–Lyon) skall den eller de medlemsstater som ansvarar för projektet redogöra för dess förenlighet med gemenskapens miljölagstiftning, särskilt

- rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾,
- bestämmelserna i Natura 2000 i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽³⁾ och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽⁴⁾.

Kommissionen anser att projektet har stor betydelse för den modala balansen i trafiken mellan västra och östra Europa via Alperna och Italien. De prognoser som gjorts i samband med flera undersökningar genomförda av oberoende organ och som bekräftas av undersökningar genomförda av Lyon–Turin Ferroviaire (det företag som ansvarar för den fransk-italienska delen av projektet) tyder på en märkbar ökning av godstrafiken i hela alpområdet under de närmaste femton åren, helt i linje med de dynamiska effekterna av utvidgningen. Huvuddelen av projektet, däribland sträckningen Turin–Lyon, befinner sig dock för närvarande endast på undersökningsstadiet. Undersökningen, som medfinansieras av gemenskapen inom ramen för de transeuropeiska nätens budget, syftar bland annat till att pröva de ekonomiska förutsättningarna och fastställa en driftsmodell för sträckan som är tillräckligt lönsam för att attrahera investerare, även privata sådana. I undersökningen beaktas även miljöaspekter. De frågor om schaktmassor och vattenresursernas förvaltning som ledamoten tar upp omfattas således av Lyon–Turin Ferroviaires arbetsprogram.

Gemenskapen medfinansierar redan moderniseringsarbetena på den redan befintliga järnvägssträckan mellan Turin och Lyon. Arbetena syftar till att förbättra driften och kommer bland annat att göra det möjligt att från och med juni 2003 inleda ett försök med tågpendeltrafik mellan Aiton i Frankrike och Orbassano i Italien. Den befintliga sträckans kapacitet och tekniska förutsättningar kan inte klara den förväntade trafikökningen under de närmaste åren. Den befintliga sträckan utgör därför en flaskhals som hindrar järnvägen från att konkurrera med vägtrafiken och därmed genomförandet av en strategi för att skapa modal balans i godstrafiken genom Alperna. Det är därför som endast ny och modern infrastruktur kan göra järnvägs transporter till ett reellt alternativ till vägtransporter.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0778)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1841/03**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(26 maj 2003)

Ämne: Kommissionens uppfattning att terrorism inte utgör ett brott mot de mänskliga rättigheterna

Under debatten i Europaparlamentets utrikesutskott förra året om det, av Johan Van Hecke utarbetade, årliga betänkandet om mänskliga rättigheter begärde kommissionens företrädare att en av ändringarna i betänkandet skulle strykas eftersom Europeiska kommissionens officiella ståndpunkt är att terroristhandlingar inte utgör ett brott mot de mänskliga rättigheterna utan betraktas som vanliga brott som skall prövas i nationella domstolar.

Kommissionens hållning visade sig överensstämma med Europeiska rådets ståndpunkt eftersom rådet, efter att EU:s juridiska expertis hörts, inte gick med på att underteckna en gemensam deklaration med den indiska regeringen i samband med toppmötet i New Delhi i november 2001 mellan EU och Indien, enligt vilken terrorism utgör ett "grovt brott mot mänskliga rättigheter".

Denna fråga aktualiserades också under de avslutande förhandlingarna sommaren 1998 om inrättandet av internationella brottmåldomstolen, då det fastställdes i bilaga 1 till slutresolutionen för slutakten av FN:s befullmäktigandekonferens om inrättandet av en internationell brottmåldomstol att terroristhandlingar, oavsett vem som begår dem, är allvarliga brott mot världssamfundet. Samtidigt beklagade man att ingen enighet kunde nås om en allmänt godtagbar definition av terroristbrott som kunde innefattas i domstolens jurisdiktion. Vidare fastställs i denna bilaga att den internationella brottmåldomstolens stadgar förutser ett förfarande som möjliggör en framtida utvidgning av domstolens befogenheter, och följaktligen rekommenderas att en utvärderingskonferens, enligt artikel 123 i internationella brottmåldomstolens stadgar, tar upp frågan om terroristhandlingar och narkotikabrott för att fastställa en acceptabel definition och innefatta dessa brott i förteckningen över de brott som faller under domstolens jurisdiktion. Trots de misslyckade försöken att komma fram till en gemensam definition av begreppet terrorism, innehåller stadgarna inga föreskrifter om att dessa brott måste vara begångna av statliga aktörer eller att terrorister eller terroristhandlingar ej omfattas av bestämmelserna i stadgarna. Intressant nog medgav emellertid både Amnesty International och Human Rights Watch, vid en muntlig utfrågning förra året i Europaparlamentets utrikesutskott, att de betraktar händelserna den 11 september som "brott mot mänskligheten".

Anser kommissionen fortfarande att terroristhandlingar inte utgör brott mot de mänskliga rättigheterna och stöder kommissionen förslaget om att en förteckning över terroristhandlingar införs i internationella brottmåldomstolens stadgar?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(24 juni 2003)

Kommissionen — ja, unionen i dess helhet — är av den uppfattningen att det måste göras åtskillnad mellan kriminella handlingar som begås av individer och kriminella handlingar som kan tillskrivas stater. Endast stater är enligt internationell rätt rättsligt ansvariga för skyddet av de mänskliga rättigheterna. Terrorhandlingar, som utgör klart definierade kriminella handlingar, inverkar dock kraftigt på utövandet av de mänskliga rättigheterna.

Kommissionen önskar inte föregripa framtida diskussioner inom unionen och i ett vidare sammanhang om den komplexa frågan om att infoga en förteckning över terroristbrott i Internationella brottmåldomstolens stadgar. Kommissionen noterar dock att flera ledande experter på de mänskliga rättigheterna — bl.a. Mary Robinson, tidigare FN-kommissarie för de mänskliga rättigheterna — har angivit att artikel 7 (om brott mot mänskligheten) i Romstadgan kan omfatta särskilt allvarliga terroristhandlingar som riktar sig mot civilbefolkning.

(2004/C 78 E/0779)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1855/03**från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen**

(3 juni 2003)

Ämne: Mänskliga rättigheter inom EU – brist på ett gemensamt rapportsystem för medlemsstaterna om brott mot de mänskliga rättigheterna

I Amnesty Internationals halvårsrapporter har det framgått att det systematiskt begås brott mot de mänskliga rättigheterna i de flesta av EU:s medlemsländer. Offren är framför allt utlänningar och personer tillhörande minoriteter. Brotten begås främst av personer sysselsatta inom säkerhetsstyrkor och tar sig uttryck i tortyr, misshandel och överdriven användning av våld. I de flesta fall förblir brotten ostraffade.

EU har vidtagit en rad åtgärder för att skydda mänskliga rättigheter utanför unionen. Man ger en rad rekommendationer till och ställer en rad krav på tredje land som EU samarbetar med eller ger bistånd, samtidigt som man tigger om de brott som äger rum inom EU. Vidare slås det klart och tydligt fast i fördragen – och enligt vad allt tyder på blir det även så i det nya konstitutionella fördraget – att det är EU:s ambition att försvara de mänskliga rättigheterna både inom och utom unionen. Men på grundval av vad som står i Amnestys rapporter så verkar det snarast som om EU i praktiken anser att garanterandet av de mänskliga rättigheterna inom unionen är en fråga för medlemsstaterna. Därför har det inte skapats ett överstatligt rapportsystem som skulle kunna erbjuda de mekanismer som behövs för att övervaka och bedöma medlemsstaternas prestationer och de åtgärder som behövs för att hantera bristerna, särskilt de strukturella.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att främja skapande av ett gemensamt rapportsystem för medlemsstaterna vid fall av brott mot de mänskliga rättigheterna inom EU?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(7 juli 2003)

Följande mekanismer skall garantera att de grundläggande rättigheterna respekteras på unionsnivå.

- I artikel 7 i Fördraget om Europeiska unionen införs mekanismer för att garantera respekten för de principer som anges i artikel 6.1 i samma fördrag. Kommissionen är tillsammans med Europaparlamentet och medlemsstaterna ansvariga för att sätta igång de mekanismer som anges i artikel 7. Kommissionen kan initiera båda mekanismerna, dvs. förebyggande och påföljder, såsom föreskrivs i stycke 1 och 2 i denna artikel. Kommissionen är i färd med att utarbeta ett meddelande till parlamentet och rådet om tillämpningen av artikel 7.
- Under 2002 upprättade kommissionen på begäran av parlamentet ett oberoende nätverk av experter på grundläggande rättigheter. Nätverkets första årsrapport, som överlämnades till parlamentet den 2 maj 2003, innehåller en allmän översikt över den aktuella situationen när det gäller grundläggande rättigheter i var och en av medlemsstaterna. I rapporten analyseras situationen i fråga om grundläggande rättigheter mot bakgrund av varje artikel i stadgan. Man går också igenom lagstiftning, rättspraxis och de nationella myndigheternas arbetsmetoder i ett nationellt, internationellt och EU-mässigt perspektiv.

Rapporten utgör inte kommissionens officiella ståndpunkt, men den ger en tydlig bild av den aktuella situationen i fråga om skyddet av grundläggande rättigheter inom unionen.

(2004/C 78 E/0780)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1945/03**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(13 juni 2003)

Ämne: Anpassning av den nederländska medielagen

Den nederländska regeringen har lagt fram ett lagförslag om ändring av medielagen i vilket kabelföretagens återutsändningsförpliktelser utvidgas med maximalt två tv-sändare och fem radiosändare. För 17 av de (genomsnittligt) 32 tv-sändarna och 30 av de (genomsnittligt) 32 radiosändarna börjar härigenom en återutsändningsförpliktelse att gälla.

I ändringen av medielagen har den nederländska regeringen intagit den ståndpunkten att det inte är nödvändigt att anpassa de återutsändningsförpliktelser som åläggs kabelföretagen i medielagen till artikel 31 i direktivet om universella tjänster, eftersom målsättningen med medielagen (skydd av mångfalden) är en annan än den som ligger till grund för den nya europeiska ramen.

1. Är kommissionen medveten om ändringen av medielagen? Anser kommissionen att det är möjligt att genomföra en sådan lagändring under genomförandeperioden för den nya europeiska ramlagstiftningen för elektroniska kommunikationsnätverk och -tjänster, som ju även innehåller en bestämmelse om återutsändningsförpliktelse? Om svaret är ja, uppfyller den nederländska regeringen kravet på proportionalitet, öppenhet och rimlighet?
2. Känner kommissionen till den nederländska regeringens ståndpunkt att medielagen inte behöver anpassas till artikel 31 i direktivet om universella tjänster? Vad anser kommissionen om denna ståndpunkt?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 juli 2003)

1. De nederländska myndigheterna har inte informerat kommissionen officiellt om att man är på väg att ändra medielagen ("Mediawet"). Vissa marknadsaktörer har dock framfört farhågor om de nederländska reglerna om sändningsplikt ("must carry rules").

Beträffande frågan om huruvida medielagen får ändras under det att EU:s nya ramlagstiftning om elektronisk kommunikation håller på att omsättas i nationell lagstiftning vill kommissionen påpeka följande: Den nya ramlagstiftningen träder i kraft den 25 juli 2003. Det innebär att alla direktiv av betydelse i sammanhanget bör ha omsatts i nationell lagstiftning senast detta datum, och att all lagstiftning som inte är förenlig med den nya ramlagstiftningen bör ha upphävts eller reviderats senast samma datum.

Varken lagförslaget om ändring av medielagen, eller någon annan nederländsk lag för omsättande av den nya ramlagstiftningen om elektronisk kommunikation i nationell lagstiftning, har ännu överlämnats eller anmälts till kommissionen. I ett sådant läge kan kommissionen inte yttra sig om huruvida de nederländska reglerna om sändningsplikt överensstämmer med den nya ramlagstiftningen, framför allt artikel 31 i direktivet om samhällsomfattande tjänster (2002/22/EG) ⁽¹⁾.

2. Som redan påpekats ovan har den nederländska regeringen inte framfört sin ståndpunkt till kommissionen.

Kommissionen har tillskrivit de nederländska myndigheterna och föreslagit — om det befunnas vara av värde — ett bilateralt möte för diskussion om frågor som uppstått i samband med genomförandet av den nya ramlagstiftningen och dess omsättande i nationell lagstiftning. Ett sådant möte ägde rum den 26 juni 2003.

Kommissionen vill avvakta med att tillkännage sin ståndpunkt om huruvida de nederländska reglerna om sändningsplikt överensstämmer den nya ramlagstiftningen. Kommissionen måste först bli klar med sin analys av de åtgärder som anmälts till kommissionen och som rör omsättandet av ramlagstiftningen i nationell lagstiftning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster). EGT L 108, 24.4.2002.

(2004/C 78 E/0781)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2154/03**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(24 juni 2003)

Ämne: Förseningar i samband med utbetalning av medel till projekt för små och medelstora företag

Femte och sjätte ramprogrammen för forskning syftar bland annat till att främja förnyelse. Mot denna bakgrund har kommissionen uppmanat intresserade parter att inkomma med förslag till nyskapande projekt under referensnumret INN/01/02. Tidsfristen för att inge förslag löpte ut den 15 mars 2002. Efter en utvärdering godkändes 31 projekt i juni 2002. Fram till slutet av december 2002 hade emellertid endast fyra kontrakt ingåtts.

Kan kommissionen uppge varför 27 av 31 projekt, mer än ett år efter det att stöd utlovats, ännu inte tilldelats något kontrakt, och ange när den har för avsikt att ingå dessa kontrakt?

Instämmer kommissionen i min bedömning att förseningar av detta slag allvarligt äventyrar enskilda projekt? Om så är fallet: Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att eventuella skadeverkningar till följd av denna försening i möjligaste mån skall begränsas?

För hur många projekt inom femte och sjätte ramprogrammen för forskning har visserligen en utvärdering gjorts redan för ett år sedan (eller ännu tidigare), men ännu inget kontrakt undertecknats?

I slutet av maj 2003 fanns det under rubriken forskning och teknisk utveckling utestående åtaganden som uppgick till 7 miljarder euro. Kan kommissionen meddela inom vilken tidsfrist den avser att reducera dessa outnyttjade anslag, vilka åtgärder den vidtar i detta syfte och om det finns en risk för att en del av dessa medel återkallas? Förekommer det i detta sammanhang även förseningar i samband med utbetalningar till pågående projekt som regelbundet inkommer med fakturor? Om så är fallet: I hur många fall (i absoluta siffror och, relativt sett, i förhållande till hela antalet pågående projekt) förekommer detta, och varför?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(31 juli 2003)

Förslagen till innovativa projekt avseende identitetsbeteckning INN/01/02 lämnades in inom ramen för den ansökningsomgång som inleddes den 15 december 2001 och avslutades den 15 mars 2002. Inom ramen för förfarandena uppmanades konsortierna för 31 utvalda förslag att inkomma med den detaljerade information som krävs för att man skall kunna slutföra projektförhandlingarna och upprätta de aktuella handlingarna, inhämta ett positivt yttrande från programkommittén och skaffa finansiering, som måste godkännas av kommissionen. Kommissionen lämnade sitt godkännande den 11 oktober 2002⁽¹⁾ och den 22 november 2002⁽²⁾. Fyra kontrakt upprättades före den 31 december 2002. Det rör sig förseningar av mycket ovanlig karaktär när det gäller de 27 återstående kontrakten.

Det är beklagligt att kontrakten inte upprättats som ursprungligen planerats. För att på ett korrekt sätt kunna genomföra projektet, trots förseningarna, har huvudparterna getts möjlighet att anpassa tidsplanen för de olika verksamheterna.

Eftersom informationen om de kontrakt som inte undertecknats hanteras på ett decentraliserat sätt, är det inte möjligt att ge en översikt inom tidsfristen. Kommissionen kommer att komplettera sitt svar så snart som möjligt.

Beloppet på 7 miljarder euro motsvarar utestående åtaganden från tidigare budgetår för forskningsprogram. I enlighet med planeringen i budgeten kommer dessa att betalas kontinuerligt, bland annat upp till 2 200 miljoner euro till GD Forskning för 2003.

Det bör påpekas att detta belopp är ganska litet i förhållande till den årliga budgeten för forskningspolitiken, och att GD Forskning har tagit initiativ för att se till att denna fråga hanteras på lämpligt sätt.

GD Forskning har gjort en detaljerad analys av behoven vad gäller betalningsbemyndiganden för varje budgetår, och genomför därefter den största delen av sin budget (t.ex. 96 % 2002). Risken för att betalningsbemyndiganden skall annulleras är således ganska liten. Dessutom har GD Forskning infört förfaranden för månatlig rapportering om utestående åtaganden och försöker så tidigt som möjligt att annullera de åtaganden för vilka det inte längre behövs betalningsbemyndiganden.

(¹) Beslut nr C(2002) 3710.

(²) Beslut nr C(2002) 4524.

(2004/C 78 E/0782)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2160/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(30 juni 2003)

Ämne: Sändningstillstånd för radio- och tevestationer, systemet för statligt stöd till radio och teve i allmänhetens tjänst, reklammarknaden för grekiska massmedier

I svaret på en tidigare fråga från mig angående massmedierna i Grekland (E-1775/02 (¹)) meddelade kommissionen att den höll på att undersöka det komplexa och ogenomträngliga systemet för tilldelning av sändningstillstånd för radio- och tevestationer och de grekiska myndigheternas särbehandling av det statliga radio- och tevebolaget (ERT), med anledning av att klagomål inkommit.

Med tanke på att det nu planeras nya, otillbörliga höjningar av ERT:s avgifter, vilka väl att märka inkasseras via det statliga elverket, samtidigt som ERT:s intäkter från privat och statlig reklam ökar, undrar jag följande:

1. Vilka slutsatser har kommissionen dragit av klagomålen, inte minst mot bakgrund av EG-domstolens senaste rättspraxis (C-53/2000 Ferring), angående frågan huruvida finansiering som överstiger merkostnaderna i samband med uppfyllandet av allmännyttiga skyldigheter är att beteckna som olaglig? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att säkerställa ett överskådligt och vederhäftigt system för tilldelning av tillstånd för grekiska massmedier, som är förenligt med gemenskapslagstiftningen?
2. Hur tänker kommissionen, i egenskap av väktare av fördragen, säkerställa en effektiv kontroll av efterlevnaden av de skyldigheter som gäller för radio och teve i allmänhetens tjänst, när det inte finns något tydligt avtal mellan staten och det utsedda företaget med klara riktlinjer för verksamheten, när tillsynsmyndigheten (ERS) inte är oberoende av staten och det utsedda företaget och när det inte förs separata konton för de inkomstkällor och inkomstbelopp som härrör från verksamhet som inte är public service-relaterad liksom för de utgifter som härrör från sådan verksamhet?
3. Hur tänker kommissionen se till att bestämmelserna på den inre marknaden fungerar friktionsfritt när det gäller fördelningen mellan statlig/offentlig reklam och subventioner till massmedier i Grekland?
4. I hur många, och vilka, medlemsstater inkasseras licensavgifterna via ett statligt elverk? I vad mån är höjningen av det statliga radio- och tevebolagets avgifter och reklamintäkter förenlig med bestämmelserna om statligt stöd, i synnerhet de som gäller för radio- och tevebolag i allmänhetens tjänst?

(¹) EGT C 301 E, 5.12.2002, s. 224.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(29 augusti 2003)

1. Domen i Ferring-målet innebär ingen förändring av den grundläggande innebörden av artikel 86.2 i EG-fördraget, nämligen att statlig finansiering av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse inte får överskrida nettotilläggskostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst.

Kommissionens undersökning av huruvida det stöd som beviljats Elliniki Radiophonia Tikorassi (ERT) är proportionerligt pågår fortfarande, och det är i detta skede inte möjligt att ange om de medel som beviljats överstiger den kostnad som kan hänföras till skyldigheten att tillhandahålla tjänster i allmänhetens intresse. Med den information som finns tillgänglig för närvarande har kommissionen inga bevis för att ERT:s beteende skulle skada konkurrensen på någon marknad. Därmed finns det inte inget som tyder på att finansieringen överstiger merkostnaderna.

Kommissionen har vidare inga uppgifter om att tilldelningen av sändningsrättigheter till ERT skulle innebära ett brott mot relevanta EU-bestämmelser, särskilt etableringsfriheten.

2. I den grekiska lagen 1730/87 definieras uppdraget för det grekiska offentliga radio- och TV-bolaget, som är att upplysa, utbilda och underhålla den grekiska allmänheten. ERT:s sändningar skall präglas av objektivitet, mångsidighet, god sändningskvalitet, främjande av det grekiska språket samt främjande och spridning av grekisk kultur och grekiska traditioner. Vidare skall ERT garantera radio- och TV-bevakning av parlamentets arbete, valkampanjer, myndighetsutövning på lokal nivå samt av verksamhet som bedrivs av andra organ som deltar i den kulturella, sociala och ekonomiska utvecklingen av landet. Denna definition av det offentliga radio- och TV-bolagets uppdrag tycks överensstämma med artikel 86.2. I det relevanta protokollet till Amsterdamfördraget ⁽¹⁾ och i kommissionens meddelande om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på radio och TV i allmänhetens tjänst ⁽²⁾ anges att definitionen av uppdraget att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse omfattas av medlemsstaternas egen behörighet.

Vidare anser kommissionen att det ligger inom varje medlemsstats behörighet att välja sätt att garantera en effektiv övervakning av hur uppdraget att tillhandahålla tjänster i allmänhetens intresse fullgörs. Greklands nationella kommitté för frågor om elektronisk kommunikation (Ethniki Epitropi Ilektronikon Meson Epikinonias, EEIME), som inrättades genom lag 2173/93 för att kontrollera hur ERT fullgör sitt uppdrag, är en oberoende myndighet knuten till regeringen. Dess ledamöter åtnjuter fullt oberoende, både på personlig nivå och när det gäller att fullgöra sina uppdrag, och omfattas inte av någon administrativ kontroll vid utförandet av sina uppgifter.

Vad slutligen gäller frågan om separata konton kan medlemsstaterna, i enlighet med meddelandet om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på radio och TV i allmänhetens tjänst, anse att programföretagets hela programutbud omfattas av uppdraget att tillhandahålla tjänster i allmänhetens intresse, men samtidigt tillåta att företaget utnyttjas kommersiellt. Kostnader som belastar tjänster i allmänhetens intresse, men som samtidigt främjar näringsverksamhet, behöver således inte delas upp mellan dessa två områden, utan kan i sin helhet hänföras till tjänster i allmänhetens intresse. Det är dock nödvändigt att det statliga stödet inte överstiger nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst, med beaktande av andra direkta eller indirekta intäkter som härrör från uppdraget. Den viktigaste frågan är därför om det statliga stöd som beviljats ERT är proportionerligt, något som kommissionen fortfarande är i färd med att undersöka.

3. Frågan huruvida statligt stöd och radio- och TV-verksamhet går att förenas undersöks för närvarande av kommissionen på grundval av kriterierna i meddelandet om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på radio och TV i allmänhetens tjänst.

4. I de flesta medlemsstater finansieras radio och TV i allmänhetens tjänst åtminstone delvis genom licensavgifter. Det finns olika arrangemang vad gäller inbetalningen av dessa avgifter och även beloppen varierar. Det är också vanlig med system som kombinerar offentlig finansiering och reklamintäkter. Kommissionen anser att såväl licensavgiftsbaserade system som system där den offentliga finansieringen kombineras med reklamintäkter är metoder som går att förena med bestämmelserna om statligt stöd, så länge det samlade belopp som anslås till offentliga radio och TV-bolag inte överstiger nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst. Detta innebär att en ökning av den samlade finansieringen som motiveras av en motsvarande ökning av kostnaderna för att tillhandahålla tjänster är förenlig med EG-fördragets bestämmelser om statligt stöd.

⁽¹⁾ Protokoll om systemet för radio och TV i allmänhetens tjänst i medlemsstaterna.

⁽²⁾ EGT C 320, 15.11.2001.

(2004/C 78 E/0783)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2218/03**från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen**

(2 juli 2003)

Ämne: Höghastighetståg, sträckorna Milano-Genua och Milano-Verona

I sitt svar 20 juni 2003 på min fråga P-1826/03⁽¹⁾ om höghastighetslinjen Lione-Turin-Venedig-Trieste-Ljubljana yttrar sig kommissionen inte om de brister som jag påpekar i genomförandet av miljökonsekvensutredningen av sträckorna Milano-Genua och Milano-Verona.

Särskilt gäller:

- för Genua-Milano undervärderas konsekvenserna för många arkeologiska fyndplatser (däribland den i Libarna), de hydrogeologiska konsekvenserna (46 km lång tunnel, grottor, grävningar vid Scriviaforsen), störning av fyra områden av gemenskapligt intresse (Scriviaforsens flodbädd, Capanne di Marcarolo, Praglia och Monte Gazzo) och ett område av regionalt intresse (Arenziarie di Serravalle) och förlust av jordbruksmark, skogsmark och landskap;
- för Milano-Verona utreds inte konsekvenserna för områden av stort landskaps- och naturintresse (tio områden med fastställt intresse, fyra kommuner i Verona), och för området av gemenskapligt intresse vid Frassiniosjön, för att inte nämna vattenvård och bullerpåverkan.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att miljökonsekvensutredningen ska genomföras korrekt inte bara formellt utan även reellt på dessa två sträckor, och ta hänsyn till alla de ovan nämnda variablerna som uteslutits från utredningen?

⁽¹⁾ Se s. 727.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 september 2003)

Enligt artikel 3 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1983⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾ skall: miljökonsekvensbedömningen (...) i varje enskilt fall och i enlighet med artiklarna 4-11 på ett lämpligt sätt identifiera, beskriva och bedöma de direkta och indirekta effekterna av ett projekt beträffande:

- människor, fauna och flora;
- mark, vatten, luft, klimat och landskap;
- materiella tillgångar och kulturarv;
- samspelet mellan faktorerna i första, andra och tredje strecksatserna.

Anläggning av järnvägslinjer för fjärtrafik ingår i bilaga I i punkt 7. Miljökonsekvensbedömning är obligatorisk för alla projekt som omfattas av bilaga I. I detta fall bör exploatören tillhandahålla de uppgifter som anges i artikel 5 och bilaga IV. De punkter som frågeställaren tar upp, dvs. en beskrivning av sådan väsentlig miljöpåverkan som projektet kan antas ge upphov till, däribland det arkeologiska kulturarvet, fauna, flora, vatten och luft, anges uttryckligen i bilaga IV.

När det gäller de båda projekten verkar det inte som om myndigheterna ännu har givit sitt tillstånd. Därför kan man ännu inte genomföra en fullständig bedömning av huruvida den miljökonsekvensbedömning som genomförts för dessa projekt är förenliga med gemenskapslagstiftningen. När det gäller projektet Genua-Milano saknas det också en förklaring till varför och i vilket omfång de konsekvenser och effekter

som anges har underskattats, medan redogörelsen för Milano-Verona-projektets inverkan på naturområden, så som frågeställaren anger, inte är tillräckligt detaljerad och det inte framgår huruvida det har genomförts någon undersökning om projektets inverkan på förorening av vatten och på bullernivån.

Mot bakgrund av detta är de uppgifter som frågeställaren tillhandahåller inte tillräckliga för att man skall kunna dra konkreta slutsatser om huruvida direktivet om miljökonsekvensbedömning har tillämpats korrekt.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0784)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2265/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(9 juli 2003)

Ämne: Penningmedel används och vilseledande uppgifter sprids ut för att förmå myndigheter och andra storförbrukare att inte använda billigare programvara från konkurrenter

1. Känner kommissionen till de interna e-postbudskapen och dokumenten från företaget Microsoft, om vilka det rapporterades i tidningen International Herald Tribune och bland vilka märks "Microsoft Confidential" av den 16 juli 2002?
2. Har kommissionen planer på att ålägga Microsoft att till kommissionens förfogande ställa dessa dokument, som ger vid handen att företaget med hjälp av en särskild fond med resurser på 180 miljoner dollar försöker förmå myndigheter och stora organisationer att gå över till att använda programvara från Microsoft i stället för Linux?
3. När har kommissionen fattat eller kommer kommissionen att fatta ett beslut om detta?
4. Finns det en möjlighet att kommissionen utgående från de uppgifter den skall få på detta sätt eller utgående från att företaget vägrat tillstålla uppgifterna kommer att påföra böter för beviljande av otillåten rabatt, av det slag som tidigare påförts företag som Michelin och British Airways?
5. Vilka andra möjligheter överväger kommissionen för att snabbt och fullständigt få slut på sådana tillvägagångssätt, i den mån de berör den europeiska marknaden?
6. Är det enligt kommissionens åsikt tillåtet att inom EU göra som Microsoft, nämligen att anlita medlemmar av personalen såsom föregivet oberoende konsulter eller självständiga företagare för att komma över information om konkurrenterna eller värva potentiella kunder? Tänker kommissionen göra företaget uppmärksamt på att sådana tillvägagångssätt som används i Amerika inte går för sig här i Europa?
7. När väntar sig kommissionen att med hjälp av åtgärder som antingen redan vidtagits eller kommer att vidtas definitivt ha satt stopp för att Microsoft skall fortsätta att växa tills det nått en fullkomlig monopolställning på den europeiska marknaden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(25 augusti 2003)

1. Kommissionen känner till den artikel som parlamentsledamoten hänvisar till och dess innehåll.
2. och 3. Kommissionens största insatser på området ägnas nu utredningen av Microsoft, avseende driftskompatibilitet och bindning. Kommissionen har dock för avsikt att närmare undersöka också Microsofts licensavtal, och de påståenden som parlamentsledamoten tar upp.

4. Det är för tidigt att spekulera i frågan. Kommissionen bekräftar att omotiverade rabatter från ett dominerande företag kan utgöra en överträdelse av artikel 82 i EG-fördraget.
5. Som framgår av svaren på punkt 2, 3 och 4 har kommissionen för avsikt att närmare undersöka Microsofts licensavtal. Innan saken är vederbörligen utredd kan man därför inte överväga eventuella åtgärder.
6. Kommissionen känner inte till att de förfaranden parlamentsledamoten nämner skulle förekomma inom EU.
7. Kommissionen är i slutstadiet av sin analys av det komplicerade och omfattande Microsoftärendet. Kommissionen hoppas att resultatet skall gynna både innovationen och konsumenterna.

(2004/C 78 E/0785)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2328/03
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(16 juli 2003)

Ämne: Helikopterförbindelse till Scillyöarna

Kan kommissionen garantera att tolkningen av Lisi-betänkandet om kompensation och assistans till flygpassagerare beaktar situationen för sådana flygbolag som flyger särskilt svåra rutter av tekniska och meteorologiska skäl, såsom helikopterrutten till Scillyöarna och liknande rutter? Syftet med rapporten var ju att erbjuda passagerare kompensation för flygbolag som orimligt påför passagerare kostnader som uppkommit för att flygbolaget misslyckats med att erbjuda resurser för att garantera att det inte i onödan förorsakar besvär för passagerarna. Syftet var inte att de flygbolag som på erkänt svåra rutter erbjuder värdefulla och viktiga offentliga tjänster skulle drivas i konkurs.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(9 september 2003)

Kommissionen är medveten om att flygbolagen kan ha att göra med särskilda omständigheter, bland annat helikopteroperatörer som trafikerar viktiga och svåra sträckor.

Utkastet till förordningen "om införande av gemensamma regler om kompensation och assistans till flygpassagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar"⁽¹⁾ kommer inom kort att genomgå förlikningsförfarandet, och Lisi-rapporten om kompensation och assistans till flygpassagerare berör inte frågan om flygbolag som trafikerar särskilt svåra sträckor. Förordningsutkastet innehåller emellertid bestämmelser om "exceptionella omständigheter som inte kunde ha undvikits även om alla rimliga åtgärder vidtagits".

Sådana omständigheter kan exempelvis uppkomma vid väderleksförhållanden som omöjliggör den berörda flygningen eller oväntade brister i flygsäkerheten. Konceptet är en viktig säkerhetsklausul, eftersom det innebär att operatörer i sådana sammanhang undantas från vissa skyldigheter i samband med inställda flygningar och förseningar. Det syftar till att bevara jämvikten mellan passagerarnas rättigheter och driftsrisiker som flygbolagen inte råder över.

"Mekaniska fel" kan emellertid inte alltid betraktas som "exceptionella omständigheter". Flygbolag, som är skyldiga att garantera driftens kvalitet och säkerhet, är normalt sett skyldiga att undvika sådana problem.

⁽¹⁾ EGT C 103 E, 30.4.2002.

(2004/C 78 E/0786)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2428/03**från Niels Busk (ELDR) till rådet**

(22 juli 2003)

Ämne: Statligt stöd till italienska mjölkproducenter

Kan rådet redogöra för hur dess beslut om att acceptera Italiens statliga stöd till italienska mjölkproducenter är förenligt med bestämmelserna i artikel 12 i fördraget om lika behandling av EU-medborgare och därmed också av mjölkproducenter?

(2004/C 78 E/0787)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2429/03**från Niels Busk (ELDR) till rådet**

(22 juli 2003)

Ämne: Statligt stöd till italienska mjölkproducenter

Kan rådet redogöra för vilka "exceptionella omständigheter" enligt artikel 88.2 tredje stycket i fördraget som motiverar dess beslut att acceptera Italiens statliga stöd till italienska mjölkproducenter?

Kommer rådet, om samma "exceptionella omständigheter" uppträder i andra medlemsstater eller i nya medlemsstater, att acceptera liknande statligt stöd?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2428/03 och E-2429/03**

(4 mars 2004)

Rådet ansåg, i sitt beslut av den 16 juli 2003 om förenligheten med den gemensamma marknaden av det nationella stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter genom att själv förfinansiera de belopp dessa producenter är skyldiga gemenskapens budget på grundval av tilläggsavgifterna för mjölk under perioden 1995/1996 till 2001/2002, att det föreligger exceptionella omständigheter som motiverar detta stöd och gör det förenligt med den gemensamma marknaden, med avvikelse från artikel 87 i fördraget.

Rådet har härvid beaktat den unika faktiska och rättsliga situationen med avseende på hur systemet med tilläggsavgifter fungerar i Italien, och särskilt det faktum att omedelbart och fullständigt återkrävande av alla förfallna belopp skulle ha lagt en tung finansiell börda på enskilda berörda italienska producenter. Därtill kommer nödvändigheten av att mildra rådande sociala spänningar i Italien genom att låta producenterna reglera sina utestående skulder genom uppskjuten betalning.

Likställdhetsprincipen respekteras därför eftersom inga sådana exceptionella omständigheter föreligger för andra mjölkproducenter i gemenskapen. Härvidlag betonade både rådet och kommissionen i ett gemensamt uttalande till rådets protokoll att detta rådsbeslut var motiverat av en exceptionell situation som bara förelåg i Italien, och syftade till att slutgiltigt lösa de tidigare problemen med införandet av tilläggsavgiften där.

Följaktligen underströk båda institutionerna att detta beslut inte kan åberopas som prejudikat vid eventuella kommande problem med tillämpningen av denna avgift i Italien eller i andra medlemsstater.

(2004/C 78 E/0788)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2447/03**från Marie-Arlette Carlotti (PSE) till kommissionen**

(23 juli 2003)

Ämne: Föreskrifter om genomförandet av åtgärder för tekniskt och ekonomiskt stöd till traditionella AVS-bananleverantörer

I samband med åtgärderna för tekniskt och ekonomiskt stöd till traditionella AVS-bananleverantörer fastställer kommissionen de årliga stödbeloppen för varje enskilt land enligt en beräkningsformel där det tas hänsyn till vilka skillnader i fråga om konkurrenskraft som konstaterats mellan de stödberättigade AVS-länderna och tredje länder som levererar bananer samt till hur viktig bananproduktionen är för vart och ett producentlands ekonomi (kommissionens förordning (EG) nr 1609/1999⁽¹⁾).

Vid beräkningen av skillnaderna i fråga om konkurrenskraft utgår kommissionen från referenspriset per producerat ton bananer i vart och ett stödberättigat AVS-land. Detta pris är ett cif-pris (kostnader, försäkring och frakt). Det förefaller som om cif-priset för AVS-bananer beräknas på basis av det statistiska tullvärdet för bananer, enligt uppgifter från Eurostat. Men eftersom förfarandena vid förtullningsanmälan av AVS-bananer inte harmoniserats inom gemenskapen har följden blivit avsevärda skillnader i pris mellan olika medlemsstater. Samma statistiska uppgifter användes för övrigt av kommissionen vid tillämpningen av den första förordningen om ett särskilt stödsystem för traditionella AVS-leverantörer av bananer (förordning (EG) nr 2686/94⁽²⁾), men då i motsatt riktning.

Dessa föreskrifter om genomförandet av den politik som rådet och parlamentet velat ha leder till snedvridningar mellan stödmottagarna.

Kan kommissionen, av insynsskäl, offentliggöra vilka variabler och vilka beräkningsgrunder som använts i samband med utbetalningen av stödmedel under 1999, 2000, 2001, 2002 och 2003?

Kan kommissionen offentliggöra samtliga data som använts vid beräkningen av det genomsnittliga referenspriset cif på bananer i vart och ett stödberättigat AVS-land samt de genomsnittliga referenspriserna cif i vart och ett stödberättigat AVS-land under samma period?

Har kommissionen planer på att korrigera sin beräkningsmetod under de kommande åren så att den vilar på en jämlik grund som medger insyn?

⁽¹⁾ EGT L 190, 23.7.1999, s. 14.

⁽²⁾ EGT L 286, 5.11.1994, s. 1.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(5 september 2003)

I kommissionens förordning (EG) nr 1609/1999 av den 22 juli 1999 fastställs närmare föreskrifter för tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 856/1999 om att inrätta en särskild ram för bistånd till traditionella AVS-bananleverantörer (Afrika, Västindien och Stillahavsområdet), vilka omfattar metoden för beräkningen av anslagen till varje enskilt land. Enligt artikel 3 i tillämpningsförordningen är de priser som används i beräkningarna det cif-värde (kostnader, försäkring och frakt) som offentliggjorts av Eurostat. De uppgifter som används utgörs följaktligen av officiell statistik som finns i databasen Comext⁽¹⁾.

Efter ett brev från Elfenbenskustens producentorganisation och ett möte mellan dess företrädare och kommissionen ses den påstådda bristande harmoniseringen bland medlemsstaterna i insamlingen av information nu över.

När det gäller de olika kriterier som tillämpas om man jämför den nuvarande särskilda ramen för bistånd med den ordning för bananer som fastställdes 1994 har förändringarna i EU:s handelsordning för bananer varit betydande. Dessa har påtvingats gemenskapen genom Världshandelsorganisationens (WTO) bestämmelser och i EU:s utvecklingspolitik måste man nu ta hänsyn till dem.

Kommissionen kan inte se att några snedvridningar har skett bland bidragsmottagarna. Policyn för den särskilda ramen för bistånd är att ge mer hjälp till de mindre konkurrenskraftiga AVS-leverantörerna, och de svagaste AVS-konkurrenterna har därför hittills fått mer stöd. Enligt de gällande bestämmelserna skall en nedsättningskoefficient tillämpas för alla bidragsmottagare från och med 2004, men nedsättningen blir lägre för de AVS-länder som har förbättrat sin konkurrenskraft och kommer att stå i proportion till dessa förbättringar.

Ingen av bidragsmottagarna har någonsin ifrågasatt om beräkningarna genom vilka de tilldelas de årliga anslagen är korrekta. Till och med företrädarna för Elfenbenskustens producenter uppgav vid ovannämnda möte att kommissionen enligt deras uppfattning alltid hade tillämpat den metod som föreskrivs i kommissionens förordning på ett korrekt och rättvist sätt.

(¹) Uppgifterna finns i databasen Comtext som Europaparlamentet har tillgång till.

(2004/C 78 E/0789)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2452/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(23 juli 2003)

Ämne: Ökande påtryckningar från Förenta staterna till förmån för att blivande medlemsstater i EU varaktigt skall upphöra att samarbeta med Internationella brottmålsdomstolen

1. Har det kommit ut till rådets kännedom att det utgående från en lag som antagits i Förenta staterna inte kommer att ges något ekonomiskt bistånd från och med den 1 juli 2003 till de cirka 50 stater som ratificerat stadgan för Internationella brottmålsdomstolen i Haag?
2. Känner rådet till att de blivande EU-medlemsstaterna Estland, Lettland, Litauen, Slovakien, Slovenien och Bulgarien finns med bland de 35 stater som hitintills fått ekonomiskt bistånd från Förenta staterna, men inte kommer att kunna få det i fortsättningen annat än om de ingår ett "Artikel 98-avtal", där de lovar att aldrig utlämna amerikaner till Internationella brottmålsdomstolen i Haag?
3. Upplever rådet denna nya åtgärd som en upptrappning av det amerikanska handlings sätt som haft en föregångare i "American Service Members Protection Act" som därefter fått binamnet "The Hague Invasion Act" samt i det avtal som den 1 augusti 2002 undertecknades med den blivande EU-medlemsstaten Rumänien och handlade om undantag för amerikaner?
4. Går rådet med på att denna upptrappning kommer att få till följd att brottmålsdomstolen inte kan arbeta seriöst och att krigsförbrytelser i framtiden, av det slag som förövats i före detta Jugoslavien och Rwanda, definitivt måste gå ostraffade i sådana fall där det inte finns några nationella förfaranden för lagföring?
5. Vad gör rådet för att förhindra att nuvarande och blivande medlemsstater av EU utsätts för påtryckningar för att de, till skillnad från vad som står i rådets gemensamma ståndpunkt av 2001 och 2002, varaktigt skall upphöra att samarbeta med Internationella brottmålsdomstolen?

Källa: "de Volkskrant" av den 2 juli 2003.

Svar

(4 mars 2004)

1. Rådet erinrar om den vikt EU fäster vid att Romstadgans integritet bibehålls.

Rådet bekräftar att man både från NGO och berörda tredje länder fått information om nya starka påtryckningar från USA:s sida om att sluta avtal om icke-överlämnande. Dessa påtryckningar består huvudsakligen i hot om att dra tillbaka det amerikanska militära bistånd som föreskrivs i American Service Members Act (den s.k. ASPA-lagstiftningen, som trädde i kraft den 1 juli 2003). Det har nämnts att dessa påtryckningar också kan innefatta ett beslut om att dra tillbaka allt USA-bistånd som ges till vissa länder. De amerikanska myndigheterna har emellertid med kraft förnekat riktigheten av denna information.

2. Rådet är medvetet om vilka konsekvenser ett genomförande av ovannämnda USA-beslut kan få för de europeiska länder som den ärade parlamentsledamoten nämner. Nato-medlemmar kommer inte att beröras, men sex blivande EU-medlemsstater (Estland, Lettland, Litauen, Slovakien, Slovenien och Bulgarien) som inte förväntas gå med i Nato före 2004, kommer att uppleva att avsevärda summor hålls inne fr.o.m. den 1 oktober. Dessa summor är avsedda som ett stöd för länderna när de skall förbereda sina militära styrkor så att de helt passar ihop med Nato-styrkorna.

3. Rådet erinrar om att det vid varje möjliga tillfälle (EU:s gemensamma ståndpunkter, EU:s riktlinjer och olika de marscher i tredje länder) har bekräftat sin konsekventa och klara hållning i fråga om ASPA och de bilaterala avtalen om icke-överlämnande. När USA kom med förslag till rådet om avtal om icke-överlämnande, efterlyste medlemsstaterna en gemensam EU-hållning inom rådet till dessa förslag. Alltsedan processens första början har rådet haft en tydlig politisk målsättning för denna gemensamma hållning: Varje lösning för att bemöta USA:s farhågor måste rymmas inom ramen för ett bibehållande av Romstadgans integritet och bör inte underminera Internationella brottmålsdomstolen.

En särskild hänvisning bör göras till EU:s riktlinjer som fogats till rådets slutsatser av den 30 september 2003. I ovanstående riktlinjer ansåg rådet att ett ingående av bilaterala avtal vilket för närvarande föreslås skulle strida mot ICC-parternas skyldigheter med avseende på ICC- stadgan och kan strida mot andra internationella avtal som ICC-parterna är parter i. Vidare måste varje lösning inbegripa erforderliga operativa bestämmelser för att säkerställa att personer som begått sådana brott som faller under domstolens behörighet ej förblir ostraffade. Sådana bestämmelser bör garantera lämplig förundersökning och om det finns tillräckliga bevis lagföring genom nationella rättsliga förfaranden mot personer som begärs överlämnade av Internationella brottmålsdomstolen. Varje lösning bör omfatta endast personer som inte är medborgare i en stat som är part till Internationella brottmålsdomstolen. Den bör endast gälla personer som befinner sig på den anmodade statens territorium på grund av att de har sänts dit av en sändande stat. Överlämnande kan inte anses omfatta transitering.

Det erinras om att de tio anslutande länderna stödjer EU:s gemensamma ståndpunkt från juni 2003 och att de associerade länderna (Bulgarien, Rumänien och Turkiet) samt att Eftaländerna har anslutit sig till den.

(2004/C 78 E/0790)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2464/03

från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) till kommissionen

(23 juli 2003)

Ämne: Prissättningen av grundläggande posttjänster

I Europa betalar man ofta oskäligt höga priser för grundläggande posttjänster. Detta verkar vara fallet framför allt i Tyskland där ett frimärke kostar konsumenterna mer än dubbelt så mycket som dess motsvarighet i Spanien. Det verkar som om det pris som DPWN tar för ett frimärke till ett standardbrev på 20 gram fortfarande är det högsta i Västeuropa, till och med fastän den tyska tillsynsmyndigheten tidigare i år ålade Deutsche Post att litet grann sänka priset (från 0,56 euro till 0,55 euro) och detta gäller fastän man tar hänsyn till sådana faktorer som kvaliteten på tjänsterna och folktätheten.

I februari 2000 ingick det tyska post- och telekommunikationsförbundet DVPT (Deutscher Verband für Post und Telekommunikation e.V.) till Europeiska kommissionen med ett klagomål (Comp/37.821) på de övermåttan höga priser som Deutsche Post tillämpade på brevfrösendelser inom den sektor som omfattas av monopol. DVPT hävdade att Deutsche Post använde intäkterna från dessa priser till att kors-subsventionera andra tjänster och påtalade detta som ett brott mot artikel 82 i fördraget (missbruk av dominerande ställning).

Kommissionen har under de gångna åren antagit några viktiga beslut för att rätta till det missbruk som förekommit från vissa postoperatörers sida. Kan kommissionen redogöra för det aktuella läget i det ovannämnda fallet med DVPT samt för vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta för att få till stånd en lösning på det?

Kunde kommissionen ange hur kommissionen tänker se till att kraven i postdirektiven och postmeddelandet (Meddelande från kommissionen om tillämpningen av konkurrensreglerna inom postsektorn och om utvärderingen av vissa statliga åtgärder i samband med posttjänster⁽¹⁾) efterlevs vad gäller insynen i postoperatörernas redovisning, framför allt i fråga om åtskillnaden mellan verksamhet som omfattas av monopol och verksamhet som bedrivs på affärsmässiga grunder?

Kan kommissionen ange om och på vilket sätt kommissionen, utöver föreskrifterna i postdirektiven och postmeddelandet, tänker tillhandahålla detaljerade riktlinjer för de nationella tillsynsmyndigheterna om övervakningen av avgifternas storlek, uppskattningen av kostnaderna för samhällsomfattande tjänster (om detta är av relevans) samt befintliga leverantörers användning av monopolvinster, inklusive förslag till alternativa metoder såsom metoden ROCE (avkastning på investerat kapital)?

⁽¹⁾ EGT C 39, 6.2.1998, s. 2.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(4 september 2003)

Ledamotens första fråga gäller det aktuella läget i fråga om kommissionens undersökning av det klagomål som DVPT ingivit rörande vissa postavgifter som tas ut av Deutsche Post AG i Tyskland⁽¹⁾. Tyvärr kan kommissionen för närvarande inte lämna ut någon information om resultaten av undersökningen eftersom den fortfarande pågår. Kommissionen vill dock betona, vilket ledamoten också har noterat, att det huvudsakligen är medlemsstaterna själva som har ansvar för att se till att de postavgifter som tas ut av monopoloperatören är proportionerliga i förhållande till de verkliga kostnaderna. Den tyska tillsynsmyndigheten – Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post (RegTP) – har långtgående befogenheter enligt den tyska postlagen att fastställa postavgifternas storlek på grundval av analyser av operatörens kostnader.

I fråga om postdirektivets bestämmelser om öppenhet i redovisningen har främst de nationella tillsynsmyndigheterna för posttjänster ansvar för detta (artikel 14.5 i direktiv 97/67/EG⁽²⁾). Kommissionen har dock under 2001 kontaktat ett antal medlemsstater för att försäkra sig om att de tillämpliga bestämmelserna följts till fullo. En särskild studie har dessutom genomförts på uppdrag av kommissionen för att granska medlemsstaternas genomförande och tillämpning av direktivets bestämmelser om öppenhet i redovisningen (CTcon:s studie av kostnadsredovisningssystem för leverantörer av samhällsomfattande posttjänster, juli 2001). I denna studie drogs slutsatsen att artikel 14 i direktiv 97/67/EG i hög grad hade genomförts och tillämpades.

Kommissionen anser att effektiv tillämpning av direktivets bestämmelser och konkurrensbestämmelser är en god grund för att garantera en korrekt uppdelning av monopoliserade och kommersiella posttjänster. Eftersom dessa frågor är komplicerade kommer kommissionen dock att vara uppmärksam på utvecklingen inom detta område.

Kommissionen har för närvarande inte för avsikt att ge detaljerade riktlinjer till de nationella tillsynsmyndigheterna i de frågor som ledamoten tar upp. Situationen övervakas redan nu av kommissionen. De nationella tillsynsmyndigheterna och kommissionen för regelbundna diskussioner och tar regelbundet del av varandras erfarenheter i en del av dessa frågor vid olika tillfällen (t.ex. seminarier och paneler för förberedelse av studier, bilaterala möten). Såsom uppges ovan har kommissionen dessutom beställt ett antal undersökningar som innehåller en jämförelse och rekommendationer om bästa praxis på några av dessa områden, vilka kan bli en grund för en harmoniserad förbättring av de nationella systemen (t.ex. den ovan nämnda studien av kostnadsredovisningssystem för leverantörer av samhällsomfattande posttjänster, en studie om effekten av vissa aspekter i samband med tillämpningen av direktiv 97/67/EC, Omega Partners, augusti 2001, och en studie om kostnader och finansiering av samhällsomfattande posttjänster, NERA, oktober 1998).

Kommissionen måste lägga fram en rapport om tillämpningen av direktivet för Europaparlamentet och rådet före den 31 december 2004 (enligt artikel 1.5 i direktiv 2002/39/EG⁽³⁾), och detta verkar vara ett tillfälle för kommissionen att föreslå ytterligare åtgärder om det förefaller vara nödvändigt.

(¹) Ärende COMP/37.821 – Deutscher Verband für Post und Telekommunikation E.V./Deutsche Post AG.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna, EGT L 15, 21.1.1998.

(³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/39/EG av den 10 juni 2002 om ändring av direktiv 97/67/EG för att ytterligare öka konkurrensen inom postsektorn i gemenskapen, EGT L 176, 5.7.2002.

(2004/C 78 E/0791)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2485/03

från **Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE)** till kommissionen

(24 juli 2003)

Ämne: Dubbelbeskattningsavtal och förordning (EEG) nr 1408/71

Det inträffar regelbundet i praktiken att arbetstagare som arbetar i olika EU-medlemsstater, till exempel med yrkesmässiga internationella godstransporter, råkar ut för mycket ofördelaktiga kombinationer av socialförsäkringsavgifter i ett land (arbetsgivarens etableringsland) och inkomstskatter i ett annat, nämligen det land de är bosatta i, för de dagar då de arbetar utanför arbetsgivarens etableringsland. Förordningen om samordning av systemen för social trygghet (EEG) nr 1408/71⁽¹⁾ och de bilaterala dubbelbeskattningsavtalen infogar sig inte helt friktionsfritt i varandra.

1. Kan kommissionen ange om föreskrifterna i de bilaterala dubbelbeskattningsavtalen tar företräde framför föreskrifterna i förordning (EEG) nr 1408/71 eller tvärtom?
2. Kan kommissionen ange om det strider mot gemenskapens gällande lagstiftning om medlemsstaterna i ett bilateralt dubbelbeskattningsavtal kommer överens om andra föreskrifter än de principer som fastställts i förordning (EEG) nr 1408/71?
3. Kan kommissionen ange hur kommissionen uppfattar innebörden av domskäl 32 i den nyligen avkunnade domen i målet *Gottardo C-55/00* (i domskäl 32 står följande: "Vad beträffar ett internationellt bilateralt avtal som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredje land för att undvika dubbelbeskattning, har domstolen erinrat om att, även om den direkta beskattningen omfattas av medlemsstaternas behörighet, medlemsstaterna inte kan underlåta att beakta gemenskapsreglerna utan skall iakttä gemenskapsrätten när de utövar sin behörighet. (...)")?

(¹) EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från **Anna Diamantopoulou** på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Kommissionen kan upplysa frågeställaren om att det i rådets förordning (EEG) nr 1408/71⁽¹⁾ har införts ett system för koordinering av medlemsstaternas nationella socialförsäkringssystem, och att nämnda förordning innehåller ett antal bestämmelser som i varje typ av fall avgör vilken nationell lagstiftning som skall användas. Bestämmelserna skall säkerställa att personer som utövar sin rätt till fri rörlighet inom gemenskapen endast underställs lagstiftningen i en medlemsstat, nämligen landet där de är anställda, och att de därför bara skall betala socialförsäkringsavgifter i den medlemsstat vars lagstiftning tillämpas.

När det gäller fördelningsreglerna i dubbelbeskattningsavtal är det fortfarande medlemsstaterna som skall fastställa kriterier för inkomst- och förmögenhetsskatt med syftet att avskaffa dubbelbeskattning, eventuellt i form av avtal, då det inte på gemenskapsnivå har vidtagits några åtgärder för tillnärmning eller harmonisering på området. I detta sammanhang står det medlemsstaterna fritt att i bilaterala avtal fastställa anknytningskriterier för fördelningen av den skattemässiga behörigheten.

Det finns inget samband – och absolut inget hierarkiskt sådant – mellan bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och bestämmelserna i bilaterala avtal som ingås för att dubbelbeskattning skall undvikas. Det betyder att de två olika typerna av regler för vilken lagstiftning som skall gälla endast skall tillämpas på det ämnesområde de berör.

När det gäller löneinkomst (lönarbete), i synnerhet inom godstransporter på väg, konstaterar kommissionen att de kriterier som enligt medlemsstaternas dubbelbeskattningsavtal gäller för fördelningen av beskattningsbehörigheten (t.ex. arbetstagarens bostadsort, arbetsgivarens bostadsort eller den ort där verksamheten utövas) inte alltid följer fördelingskriterierna i förordning (EEG) nr 1408/71. Enligt kommissionens uppfattning utgör denna skillnad mellan fördelingsreglerna inte i sig själv någon överträdelse av gemenskapslagstiftningen.

Kommissionen anser att stycke 32 i EG-domstolens dom i mål C-55/00, Gottardo, bekräftar domstolens rättspraxis i mål (C-336/96), Gilly. Enligt denna rättspraxis står det, när ingen harmonisering har gjorts på området, medlemsstaterna fritt att i inbördes bilaterala avtal fastställa efter vilka kriterier beskattningsrätten skall fördelas så att dubbelbeskattning undviks. Medlemsstaterna skall dock i detta sammanhang följa EG-fördragets grundläggande principer.

(¹) Senaste konsoliderade version: rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 om ändring och uppdatering av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, samt av förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71, EGT L 28, 30.1.1997.

(2004/C 78 E/0792)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2494/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(25 juli 2003)

Ämne: Pensioner

1. Kan kommissionen uppskatta hur stor andel av varje medlemsstats befolkning som nått pensionsåldern som får pensionsutbetalningar från någon form av allmänt eller privat pensionsfondssystem?
2. Kan kommissionen uppskatta hur stor andel av varje medlemsstats befolkning i arbetsför ålder som för närvarande bidrar till ett fonderat pensionssystem – allmänt eller privat?
3. Kan kommissionen uppskatta hur många privatfinansierade pensionssystem i varje medlemsstat som för närvarande förklarar att de inte kommer att klara av sina befintliga åtaganden med finansmarknadernas aktuella nivåer?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(26 augusti 2003)

Kommissionens och rådets gemensamma rapport om tillräckliga och stabila pensioner antogs i mars 2003 (¹). I den sammanfattas information från medlemsstaternas myndigheter om betydelsen av privata pensionsförsäkringar, främst tjänstepensionssystem (se tabell 3 på sid 31-32). Tabellen innehåller för de flesta medlemsstater uppgifter om andelen arbetstagare som betalar avgifter till privata pensionssystem och andelen pensionstagare som uppbär förmåner från sådana pensionssystem.

Dessutom har Eurostat börjat samla in uppgifter om hur många aktiva försäkrade, försäkrade som valt uppskjutet uttag och pensionstagare (²) det finns inom de oberoende pensionsfonderna. Följande siffror gäller 2001:

	Antalet aktiva försäkrade	Antalet försäkrade som valt uppskjutet uttag	Antalet pensionstagare
Belgien	269 835	56 631	67 609
Danmark	11 404	uppgift saknas	10 337

	Antalet aktiva försäkrade	Antalet försäkrade som valt uppskjutet uttag	Antalet pensionstagare
Tyskland	uppgift saknas	uppgift saknas	uppgift saknas
Spanien (2000) ⁽¹⁾	3 928 682	931 940	134 967
Irland	uppgift saknas	uppgift saknas	uppgift saknas
Italien ⁽¹⁾	1 811 022	uppgift saknas	118 050
Luxemburg	uppgift saknas	uppgift saknas	uppgift saknas
Nederländerna (2000)	5 140 000	6 247 000	1 968 000
Österrike	325 713	uppgift saknas	39 658
Portugal ⁽¹⁾	283 244	uppgift saknas	112 813
Finland	75 071	33 665	45 541
Sverige	427 119	339 048	133 620
Förenade kungariket	uppgift saknas	uppgift saknas	uppgift saknas

⁽¹⁾ Siffrorna för Spanien, Portugal och Italien inbegriper uppgifter om vissa av tredje pelarens pensionsfonder, dvs. privata pensionsförsäkringar till vilka arbetsgivaren inte bidrar.

Kommissionen har inga uppgifter om hur många av de privatfinansierade pensionssystemen i de enskilda medlemsstaterna som inte skulle kunna fullgöra sina nuvarande skyldigheter med hänsyn till det rådande läget på finansmarknaden. Europaparlamentet och rådet har nyligen antagit direktiv 2003/41/EG om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut, vilket kommer att träda i kraft två år efter offentliggörandet i Europeiska unionens officiella tidning. Direktivet innehåller en mängd bestämmelser som ska garantera att pensionssystemen kommer att kunna fullgöra sina skyldigheter gentemot de försäkrade, och säkerställer också att ett effektivt övervakningssystem kommer att införas i samma syfte.

⁽¹⁾ Finns på: http://europa.eu.int/comm/employment_social/soc-prot/pensions/index_en.htm.

⁽²⁾ Antalet aktiva försäkrade: Antalet försäkrade som aktivt betalar in avgifter till pensionssystemet.

Antalet försäkrade som valt uppskjutet uttag: Antalet försäkrade som inte längre bidrar till pensionssystemet men som har rätt till uppskjutet uttag.

Antalet pensionstagare: Antalet personer som uppbär pensionsförmåner (inklusive änkor/änklingar, barn som mist en eller båda föräldrarna osv.).

(2004/C 78 E/0793)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2553/03

från Marco Cappato (NI) till rådet

(4 augusti 2003)

Ämne: Den tunisiska journalisten Abdallah Zouari

Den 18 juli 2003 dömdes journalisten Abdallah Zouari till fyra månaders fängelse av domstolen i den tunisiska staden Zarzis. Domstolen ansåg att journalistens besvär med anledning av att han förbjudits använda sig av ett cybercafé skulle kunna betraktas som "förtal" av inrättningens ägare.

Abdallah Zouari har blivit konstant besvärad och observerad i flera månader. Efter att den 19 april ha blivit förbjuden att använda Internet på ett cybercafé i Zarzis sa Zouari att han skulle kontakta sin advokat. Ägaren till detta cybercafé anmälde honom därefter för förtal. Domen avkunnades den 18 juli.

Domen mot Zouari är enbart det senaste exemplet på de allt fler hinder som läggs för yttrandefriheten i Tunisien.

Två andra fall kan anses vara typiska för denna situation:

- Journalisten Sihem Ben Sedrine, efter att ha givit ut en Internetpublikation med namn Kalima utan att ha tillstånd att publicera en tidning, anfördes av president Zine el-Abidine Ben Alis polis i ett försök att undanröja varje form av avvikande mening på Internet.
- Zouhair Yahyaoui, webmaster på den tunisiska webbplatsen TuneZine, anhölls förra året och dömdes till två års fängelse den 10 juli 2002 för att ha "spridit falska uppgifter". Yahyaoui var den första som på Internet publicerade ett brev till president Ben Ali från domaren Mokhtar Yahyaoui (farbror till Zouhair Yahyaoui), där den totala bristen på oberoende i Tunisien:s rättssystem kritiserades.

Beaktas bör också att Tunisien utsetts till värdland för världstoppmötet om informationssamhället (WSIS) 2005. Vilka åtgärder avser rådet att vidta gentemot den tunisiska regeringen för att dess förföljelsepolitik mot journalister och Internetanvändare skall upphöra?

Anser inte rådet att det är nödvändigt att utnyttja varje form av politiska, diplomatiska och ekonomiska påtryckningar för att förmå den tunisiska regeringen att låta på presslagarna och garantera yttrandefriheten i Tunisien?

Anser rådet att det vore lämpligt att verka för att beslutet om att hålla det andra världstoppmötet om informationssamhället i Tunisien 2005 skall återkallas tills fullt åtnjutande av yttrandefrihet verkligen garanteras i tunisisk lag?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet är väl medvetet om de fall som tas upp av den ärade parlamentsledamoten och delar helt hans analys när det gäller situationen för yttrandefriheten i Tunisien.

Vid det senaste mötet i associeringsrådet EU-Tunisien den 29–30 september 2003, påminde Europeiska unionen ännu en gång Tunisien om att respekten för demokratin, de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen utgör en väsentlig beståndsdel av associeringsavtalet. Europeiska unionen noterade vid detta tillfälle att Tunisien fortfarande måste göra framsteg på yttrandefrihetsområdet. Unionen uppmanade också Tunisien att faktiskt uppfylla de förpliktelser som landet åtagit sig genom Förenta nationernas internationella konventioner.

På grundval av kommissionens meddelande från maj 2003, som syftar till att ge ny kraft åt EU:s åtgärder på området mänskliga rättigheter och demokratisering i medelhavsområdet, har Europeiska unionen föreslagit Tunisien att inleda en dialog om genomförandet av rekommendationerna i meddelandet. Dessutom har Tunisien i det beslut av associeringsrådet om inrättande av underkommittéer som antogs vid associeringsrådets senaste möte samtyckt till den bestämmelse som understryker betydelsen av de frågor som avser demokratiska principer och mänskliga rättigheter. I beslutet föreskrivs att dessa frågor kommer att behandlas med vederbörlig uppmärksamhet inom de olika forum som inrättas inom ramen för associeringsavtalet och att dessa frågor även kommer att kunna tas upp i en underkommitté eller en särskild arbetsgrupp om parterna så beslutar.

Europeiska unionen hyser tilltro till de positiva effekterna av en kontinuerlig dialog och räknar därför med att regelbundet, på alla nivåer, med Tunisien ta upp landets förpliktelser avseende respekten för de mänskliga rättigheterna.

Beträffande det lämpliga i att hålla det andra världstoppmötet om informationssamhället i Tunis år 2005, vill rådet uppmärksamma den ärade ledamoten på att mötet arrangeras av Internationella teleunionen under Förenta nationernas höga beskydd.

(2004/C 78 E/0794)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2584/03
från Graham Watson (ELDR) till rådet

(8 augusti 2003)

Ämne: Timmerimport från Indonesien

Vad ämnar ordförandelandet Italien göra för att bekämpa den illegala importen av timmer från Indonesien?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet fäster särskild vikt vid kampen mot olaglig import av timmer och erkänner att det är nödvändigt för EU att bidra till de globala ansträngningarna att möta problemet med olaglig skogsskövling.

Rådets organ granskar för närvarande kommissionens meddelande om skogslagstiftningens efterlevnad, styrelseformer och handel (FLEGT) som innehåller en handlingsplan från EU:s sida som främst syftar till att bekämpa olaglig avverkning av träd och handel med olagligt timmer.

I de slutsatser som antogs den 13 oktober 2003 anser rådet det angeläget att EU och dess medlemsstater inleder en politisk dialog med de närmast berörda länderna för att införa reformer av styrelseformer inom skogssektorn och i synnerhet uppmuntra deltagande från den privata sektorns sida i de timmerproducerande länderna i syfte att nå enighet om hur problemet med olaglig skogsavverkning och den därmed förbundna handeln bäst skall lösas, särskilt genom att studera multilaterala och regionala svar och genom att granska de idéer som utvecklats i handlingsplanen vid lämpliga internationella möten till exempel inom UNFF (Förenta nationernas skogsforum), ITTO (Internationella organisationen för tropiskt timmer), de regionala FLEG-processerna, det asiatiska partnerskapet på skogsområdet och Kongobäckens partnerskap på skogsområdet.

Rådet har dessutom i slutsatserna uppmanat kommissionen att analysera de åtgärder som skall läggas fram i handlingsplanen inbegripet utarbetandet av en förordning samt möjligheterna till ny lagstiftning för att kontrollera importen av olagligt avverkat timmer och konflikttimmer, och därvid beakta relevanta initiativ på andra områden och konsekvenserna för inhemsk industri.

(2004/C 78 E/0795)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2614/03
från Albert Maat (PPE-DE) till kommissionen

(28 augusti 2003)

Ämne: Vingårdar anläggs med stöd från gemenskapens fonder

Känner kommissionen till att det inom det spanska vinodlingsområdet Toro anläggs vingårdar (med dithörande konstbevattning) med stöd från gemenskapens fonder?

Strider inte en sådan politik mot strävandena efter att begränsa överproduktionen av vin ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Se en artikel i tidningen Perswijn, årgång 16, nummer 4 juli 2003.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 september 2003)

I rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin ⁽¹⁾ föreskrivs en stödordning för omstrukturering och omställning av vinodlingar inom gemenskapen så att produktionen bättre anpassas till marknadens efterfrågan.

Det är inom ramen för den här ordningen som finansiering av omstrukturering och omställning har finansierats sedan 2000 på basis av en budget som förvaltas av Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), garantisektionen.

Denna budget fördelas av kommissionen mellan de olika medlemsstaterna enligt kriterier som fastställs i rådsförordningen och tillämpningen är strängt begränsad av kommissionens förordning (EG) nr 1227/2000 av den 31 maj 2000 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 1493/1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin, särskilt beträffande produktionskapacitet^(?).

De uppgifter som parlamentsledamoten hänvisar till är alltså väl kända av kommissionen.

Politiken för omstrukturering och omställning av vinodlingar ingår i en ram för att göra det bästa möjliga av vinodlingens förutsättningar.

Det är därför som det i EG:s regelverk har införts en uppsättning skyddsmekanismer för att undvika att den kvalitativa omstruktureringen av vinodlingen får konsekvenser för volymen. Det handlar om att hantera nivåerna på avkastningen från vinstockarna och metoderna att överföra återplanteringsrätterna mellan vingårdarna och även att bemästra de särskilda problemen med bevattningen av vinet. Det är de berörda medlemsstaterna som tillämpar dessa bestämmelser och detta kontrolleras sedan av kommissionen.

⁽¹⁾ EGT L 179, 14.7.1999.

⁽²⁾ EGT L 143, 16.6.2000.

(2004/C 78 E/0796)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2616/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(25 augusti 2003)

Ämne: Uteslutning av feta, ouzo och kalamataoliver från den förteckning över produkter med skyddad geografiskt ursprungsbeteckning som kommer att läggas fram inför WTO-förhandlingarna

Den kommitté som avses i artikel 133 i fördraget har inte tagit med de grekiska produkterna feta, ouzo och kalamataoliver i den förteckning över produkter som omfattas av skyddad geografisk ursprungsbeteckning som kommer att läggas fram inför WTO-förhandlingarna.

Att utesluta dessa produkter innebär en diskriminering till förfång för vissa mycket betydelsefulla grekiska produkter, som inte bara är kända i Europa utan i hela världen. Kan kommissionen mot denna bakgrund svara på följande frågor?

1. Varför har ovannämnda grekiska produkter inte tagits med i den förteckning som skall läggas fram för antagande i Cancún (Mexiko), trots att de erkänts som produkter med skyddad ursprungsbeteckning?
2. Vilka bestämmelser om erkännande av produkter som omfattas av skyddad ursprungsbeteckning innehåller det avtal som nyligen (den 13 augusti 2003) undertecknats mellan Europeiska unionen och Förenta staterna om saluföring av jordbruksprodukter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 september 2003)

1. Den 27 augusti 2003 lämnade rådets 133-kommitté ett positivt yttrande över den förteckning över geografiska beteckningar som EU snart kommer att lägga fram för Världshandelsorganisationen (WTO) med syftet att förbjuda att det inkräktas på dessa benämningar internationellt. Den förteckningen innehåller 41 benämningar, bland vilka ingår de två grekiska "feta" och "ouzo".

2. Den text om jordbruk som EU och Förenta staterna har upprättat innehåller en hänvisning till geografiska beteckningar som en av diskussionspunkterna. Kommissionen kommer att fullfölja strävan mot målet att stärka skyddet för de geografiska beteckningarna i Cancun.

Mot bakgrund av de två parternas olika ståndpunkter har det inte varit möjligt att komma längre på det här stadiet.

(2004/C 78 E/0797)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2627/03
från Maurizio Turco (NI) till rådet

(2 september 2003)

Ämne: Uppföljningen av "Europaparlamentets resolution om sexuellt våld mot kvinnor, särskilt katolska nunnor" som godkändes av Europaparlamentet den 5 april 2001

Den 5 april 2001 godkände Europaparlamentet en "resolution om sexuellt våld mot kvinnor, särskilt katolska nunnor" (B5-0261, 0272, 0280 och 0298/2001) (!) i vilken bland annat följande fakta återgavs:

- a) en rapport från den amerikanska veckotidningen "National Catholic Reporter", som påtalade ett stort antal våldtäkter i minst 23 länder som utförts av präster mot katolska nunnor,
- b) en bekräftelse från Vatikanen om att man var medveten om fall av våldtäkter och sexuellt våld mot kvinnor, och även nunnor, från det katolska prästerskapets sida och att enligt uppgift minst fem rapporter som gäller denna fråga hade skickats till Vatikanen, enligt vilka ett antal nunnor även hade tvingats göra abort, lämna sina uppdrag och i vissa fall smittats med hiv/aids.

I resolutionen krävde Europaparlamentet:

- a) att de personer som begått dessa brott skulle arresteras och dömas i domstol,
- b) att de rättsvårdande myndigheterna i de 23 länder som nämndes i rapporterna skulle garantera att full klarhet skapas när det gäller dessa fall av sexuellt våld mot kvinnor,
- c) att Vatikanen på ett seriöst sätt skulle ta itu med samtliga fall av anklagelser om sexuella övergrepp inom den egna organisationen, samarbeta med de rättsvårdande myndigheterna och avlägsna de skyldiga från alla officiella uppdrag,
- d) att Vatikanen skulle återinsätta alla de nunnor som fråntagits sina uppdrag på grund av att de riktat sina överordnades uppmärksamhet på dessa övergrepp och ge offren nödvändigt skydd och ersättning för den diskriminering som de senare kan ha blivit utsatta för,
- e) att hela innehållet i de fem rapporter som nämns i "National Catholic Reporter" skulle offentliggöras,
- f) att talmannen skulle översända resolutionen till rådet, kommissionen, myndigheterna vid Heliga Stolen, Europarådet, FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och regeringarna i Botswana, Burundi, Brasilien, Colombia, Ghana, Indien, Irland, Italien, Kenya, Lesotho, Malawi, Nigeria, Papua Nya Guinea, Filippinerna, Sydafrika, Sierra Leone, Uganda, Tanzania, Tonga, Förenta staterna, Zambia, Demokratiska Republiken Kongo och Zimbabwe.

Rådet uppmanas mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

- Vilka initiativ har tagits sedan resolutionen översändes?
- Har kommissionen tagit kontakt med Heliga Stolen och regeringarna i Irland och Italien, och vilket resultat har dessa kontakter fått?
- Har Europaparlamentets frågor till de länder som har någon form av förbindelse med Europeiska unionen framförts formellt och vad har resultatet av detta blivit?

(¹) EGT C 21 E, 24.1.2002, s. 353.

Svar

(4 mars 2004)

1. Vid mötet den 11–12 juni 2003 noterade rådet den resolution som den ärade parlamentsledamoten nämner i sin fråga.

2. Rent allmänt betonar rådet att kvinnors rättigheter och frågan om våld mot kvinnor är särskilt angelägna frågor för EU. I anslutning till internationella normer för de mänskliga rättigheterna och utifrån de etiska och konstitutionella principer som är gemensamma för alla EU-medlemsstater, uppmanar EU oupphörligt regeringar i tredje land att ansluta sig till resolutioner och beslut från FN-forum och att tillämpa lagstiftning, åtgärder och program som syftar till full åtnjutande för kvinnor av de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna på jämställd nivå med män. Vid den 59:e sessionen i FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna i slutet av april i år, stödde samtliga EU-medlemsstater en resolution som lades fram av Kanada under rubriken "Elimination of violence against women". Ordförandeskapet talade också på EU:s vägnar under punkt 12 på dagordningen för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och underströk behovet av att undanröja alla former av våld mot kvinnor och flickor, och pekade därvid särskilt på det arbete som utträttats av FN:s särskilde rapportör om våld mot kvinnor och flickor. När denna fråga nu besvaras har en annan resolution på området våld mot kvinnor lagts fram, denna gång av Nederländerna i generalförsamlingens tredje kommitté, något man hoppas skall få utbrett stöd.

(2004/C 78 E/0798)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2652/03

från Emma Bonino (NI), Marco Cappato (NI),
Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI),
Olivier Dupuis (NI), Marco Pannella (NI)
och Maurizio Turco (NI) till rådet

(10 september 2003)

Ämne: Kränkning av lag och rätt i Libanon

- Den 8 augusti 2003 greps den 64-årige advokaten Muhammed Mugarby i Beirut. Mugarby har gjort sig känd som försvarare av mänskliga rättigheter och ett oberoende domstolsväsende.
- Den 17 januari 2003 beslutade disciplinnämnden vid advokatförbundet i Beirut att utesluta honom ur förbundet av politiska skäl.
- Ovannämnda beslut är inte definitivt förrän den anklagade har utnyttjat alla möjligheter att överklaga (artiklarna 553, 563 och 111 i den libanesiska civillagen och artikel 28 i FN:s grundprinciper om advokaternas roll).

- Mugrabys överklagande av disciplinförfarandet är fortfarande under handläggning (överklagande nr 222/2003).
- Trots detta har advokatförbundet anklagat Mugraby för missbruk av advokattitel.
- Domaren har, utan tillstånd att vidta rättsliga åtgärder, gett order om att Mugraby skall anhållas.
- Åtgärderna mot Mugraby verkar ha vidtagits av politiska orsaker och syftar till att försvåra hans försök att försvara lag och rätt.

Vid sidan om dessa fakta bör även följande omständigheter beaktas:

- Republiken Libanon deltar i Europa-Medelhavspartnerskapet och har undertecknat slutförklaringen från ministerkonferensen mellan EU och Medelhavsländerna i Barcelona den 27–28 november 1995, i vilken parterna förbinder sig att upprätta en rättsstat och införa demokrati inom ramen för sina politiska system.
- Förbindelserna mellan Republiken Libanon och Europeiska gemenskapen regleras i ett bilateralt avtal som ratificerades i december 2002. Detta avtal grundas på ”respekten för de demokratiska principerna och de grundläggande mänskliga rättigheterna enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna” (artikel 2). I artikel 59 understryks hur viktigt det är att rättsstaten respekteras och att domstolarna är oberoende och effektiva och att juristerna är välutbildade.

Kan rådet mot ovanstående bakgrund svara på följande frågor:

- Är rådet medvetet om de allvarliga brott som för närvarande begås inom det libanesiska rättsväsendet?
- Anser inte rådet att dessa brott är oförenliga med de avtal som reglerar förbindelserna mellan EU och Libanon, med beaktande av artiklarna 2 och 59 i ovan nämnda avtal?
- Vilka åtgärder ämnar och bör EU-institutionerna vidta i enlighet med artikel 86.2 i avtalet mellan EU och Libanon för att se till att respekten för lag och korrekta förfaranden återupprättas i linje med de strategier och förpliktelser som Europeiska kommissionen själv antar i punkt 6.6 i strategidokumentet 2002–2006 för Libanon, i vilket huvudlinjerna för EG:s politik för länderna som ingår i Europa-Medelhavspartnerskapet skisseras upp?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet delar de ärade parlamentsledamöternas oro och följer mycket noga de frågor som rör de mänskliga rättigheterna i Libanon. Vid flera tillfällen har de marscher riktats till de libanesiska myndigheterna för att ta upp specifika fall.

Den 17 juni 2002 undertecknade Europeiska unionen ett associeringsavtal med Libanon och medlemsstaterna är för närvarande i färd med att ratificera det. Det interimsavtal som ingicks samtidigt och som rör handel trädde i kraft den 1 mars 2003. När associeringsavtalet väl är tillämpligt ökar möjligheterna att studera frågor som rör respekten för de mänskliga rättigheterna på grundval av artikel 2 i avtalet där det föreskrivs att förbindelserna mellan parterna skall grundas på respekt för de demokratiska principerna och de grundläggande mänskliga rättigheterna enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna. Dessa frågor kommer då att tas upp i en institutionell politisk dialog som regelbundet kommer att hållas på alla nivåer. Så länge associeringsavtalet inte är i kraft kan Europeiska unionen inte återopa artikel 86.

Genom försök till en fortlöpande och regelbunden dialog med de libanesiska myndigheterna kommer Europeiska unionen att försöka förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i Libanon. Ett samarbetsråd med Libanon planeras till det första halvåret 2004. Vid detta tillfälle räknar Europeiska unionen med att ta upp dessa frågor inom ramen för mötets politiska del.

(2004/C 78 E/0799)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2706/03**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(11 september 2003)

Ämne: Daphneprogrammet

Daphneprogrammet, som inrättats i syfte att stoppa våldet mot kvinnor och barn, har åtnjutit en finansiering på 20 miljoner euro under perioden 2000–2003. Skulle kommissionen kunna tillhandahålla en lista på icke-statliga organisationer, offentliga organ och privata institut som har kommit i åtnjutande av denna finansiering? Har kommissionen påbörjat en utvärdering av programmets resultat?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 oktober 2003)

Under perioden 2000–2003 finansierade Daphne-programmet 145 projekt i organisationer eller inom myndigheter till ett totalt belopp av 18 271 522 euro.

En fullständig förteckning av de finansierade projekten har översänts direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

En utvärdering av resultaten och deras första effekter utförs varje år och utmynnar i en sammanfattande rapport. Daphne-programmet självt har utvärderats efter halva löptiden. Rapporten över denna utvärdering samt rapporterna över de årliga utvärderingarna finns tillgängliga på programmets Internetsida: (http://europa.eu.int/comm/justice_home/funding/daphne/funding_daphne_en.htm).

En slutlig utvärdering av Daphne-programmet pågår för närvarande. Rapporten över denna utvärdering torde bli tillgänglig i början av år 2004 och kommer att översändas till parlamentet och rådet i enlighet med artikel 9.3 i beslut 293/2000/EG⁽¹⁾ om att inrätta Daphne-programmet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 293/2000/EG av den 24 januari 2000 om att anta ett program för gemenskapens insatser (Daphne-programmet) (2000–2003) för förebyggande åtgärder i kampen mot våld mot barn, ungdomar och kvinnor, EGT L 34, 9.2.2000.

(2004/C 78 E/0800)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2737/03**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(11 september 2003)

Ämne: Mänskliga rättigheter i Vietnam

Kan kommissionen kommentera människorättssituationen på centrala höglandet i Vietnam, eftersom vi för närvarande får in motstridiga uppgifter om å ena sidan en allmän förbättring och å andra sidan enskilda brott mot de mänskliga rättigheterna?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(10 oktober 2003)

Sedan oroligheter i februari 2001 började breda ut sig i delar av Vietnams centrala högland har det varit svårt att erhålla oberoende och tillförlitliga uppgifter från Vietnam, eftersom utländska diplomaters och journalisters rätt att besöka regionen kraftigt begränsats. Det är därför svårt för kommissionen att bedöma den nuvarande situationen på platsen.

Det bör emellertid noteras att det antal besök som administreras och organiseras av det vietnamesiska utrikesministeriet har ökat under de senaste månaderna. Sådana besök har avlagts av bland annat en lokal EU-trojka på arbetsgruppsnivå i juni 2003 och Förenta staternas biträdande utrikesminister Arthur E. Dewey i augusti 2003. Det ökade antalet besök av detta slag tyder, trots de uppenbara begränsningarna, på en ökad öppenhet från den vietnamesiska regeringens sida när det gäller situationen på centrala höglandet. Samtidigt ägnar regeringen större uppmärksamhet åt regionen och försöker ta itu med vissa av de frågor som utlöste oroligheterna 2001, t.ex. dåliga ekonomiska utsikter, alltför stort beroende av kaffe som avsalgröda, bristfälliga tjänster på det sociala området (hälsa, utbildning osv.).

Det finns emellertid också flera trovärdiga uppgifter enligt vilka de sociala konflikterna fortlever. Dessa konflikter beror till största delen på det ökade migrationstrycket på lokala etniska minoriteter, strävan efter ett större erkännande av den egna identiteten, tvister rörande landrättigheter, diverse religiösa trosuppfattningar och en önskan om någon form av politisk autonomi för regionen. Av vissa uppgifter framgår också att det sker kraftiga påtryckningar i samband med alla former av olik tänkande i det här området, något som särskilt drabbar lokala protestanter, som regeringen misstänker för att stödja upprättandet av ett "Degar Homeland". Regeringen förnekar dessa uppgifter, men anordnar då och då rättegångar mot medlemmar av etniska minoriteter som anklagas för att hjälpa andra att ta sig in i Kambodja, vilket tyder på fortsatt missnöje bland lokala etniska minoriteter.

Kommissionen kommer även fortsättningsvis att noga följa situationen på centrala höglandet, bland annat genom att delta i EU-uppdrag i regionen, och att delge den vietnamesiska regeringen sin oro. Det bör också noteras att den vietnamesiska regeringen har förklarat sig villig att bjuda in en delegation från Europaparlamentet att inom kort besöka landet. Europaparlamentet kommer vid detta besök att få tillfälle att själv göra en förstahandsbedömning av situationen.

(2004/C 78 E/0801)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2751/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(10 september 2003)

Ämne: Olaglig manipulation vid tilldelning av kontrakt till CESD-Roma

I den tyska tidskriften "Der Stern" rapporterades den 28 augusti 2003 att kommissionen ännu i december 2001 skall ha beviljat företaget CESD-Roma, som varit inblandat i Eurostatskandalen, ett kontrakt om tekniskt bistånd vid folkräkningen i Makedonien.

Kan kommissionen bekräfta att detta kontrakt i storleksordningen en miljon euro godkändes på initiativ av kommissionsledamöterna Nielsen och Patten, trots att revisionsrätten och enheter på kommissionen med ansvar för ekonomisk kontroll redan då påtalade att de hyste förbehåll mot avtal med CESD?

Kan kommissionen bekräfta att avtalet med CESD-Roma ingicks utan en föregående offentlig anbudsinfordran, trots att en sådan anbudsinfordran enligt gällande gemenskapsdirektiv är obligatorisk?

Kan kommissionen i synnerhet bekräfta att den vid tidpunkten för sitt beslut sedan flera månader redan kände till att det behövdes tekniskt bistånd vid genomförandet av folkräkningen, och att det därför inte rådde någon plötslig och tvingande brådska, som hade kunnat motivera att det inte skulle göras någon offentlig anbudsinfordran av uppdraget?

Känner kommissionen till att man enligt belgisk lag (artikel 314 i Code pénal i dess fattning av den 24 december 1993) blir straffskyldig, om man i samband med anbudsinfordran begränsar anbudsgivarnas frihet att lämna in anbud? Kommer kommissionen att kontakta det belgiska rättsväsendet angående ovan beskrivna händelseförlopp?

Kan kommissionen ge mig kopior på samtliga relevanta dokument och anteckningar i denna fråga, inom de tidsramar som stadgas i förordningen om allmänhetens tillgång till institutionernas handlingar?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(1 december 2003)*

Syftet med detta projekt vilket har tillstyrkts av kommissionen, var att fullgöra kommissionens mål att främja ett gott styre och att förbättra den politiska stämningen i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien genom att ge en tillförlitlig och godtagbar bild av landets demografiska sammansättning och att därigenom skapa förtroende mellan de etniska grupperna i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Kommissionens medgivande att stödja detta arbete var en reaktion på en brådskande begäran från f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och överensstämde med ramavtalet med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien vilket undertecknades den 13 augusti 2001. Enligt detta avtal krävdes en internationellt övervakad folkräkning vars snabba genomförande betraktades som en väsentlig förutsättning för Ochrid-överenskommelsen som syftade till att säkerställa en framtid för demokratin i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Att genomförandet av Ochrid-överenskommelsen brådskade var en allmän uppfattning vid denna tid, en uppfattning som rådet och parlamentet delade.

Bolaget som tilldelades kontraktet, CESD, hade varit direkt engagerat i den tidigare folkräkningen i FYROM och ansågs vid den aktuella tidpunkten ha den bästa tekniska expertisen för att genomföra de övervakningsåtgärder som hade bestämts av kommissionen och FYROMs regering i samförståndsavtalet. Rådet från Eurostat, som den ansvariga avdelningen vid kommissionen samt Europarådet och myndigheterna i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien samtyckte till, var att CESD var den enda organisation som fyllde nämnda krav och det var mot den bakgrunden som kommissionen godtog valet. Det följande förfarandet överensstämde med den budgetförordning⁽¹⁾ som var gällande vid denna tidpunkt och som under föreliggande omständigheter medgav att kontrakt tilldelades utan föregående anbudsinfordran.

Vidare tilldelades kontraktet i samband med externt bistånd där rådets direktiv avseende samordning av förfarandena för ingående av kontrakt rörande allmänna tjänster inte tillämpas.

Som ett led i beslutsfattandet undersöktes särskilda spörsmål i förbindelse med den status CESD hade haft som ett tidigare kontor för tekniskt bistånd för Eurostat. Kontraktet fullföljdes mot bakgrund av att den verksamhet som CESD bedrivit som kontor för tekniskt bistånd skulle upphöra och att CESD skulle komma att direkt övervakas av Eurostat och styrgruppen. För att säkerställa att en hög kontrollnivå skulle kunna iaktas överenskomms vid den aktuella tidpunkten att strukturera kontraktet snarare som ett kontrakt rörande tjänster än som ett kontrakt rörande gåvobistånd.

Medlen var avsedda att att stödja en expertgrupps arbete med att övervaka och kontrollera det praktiska genomförandet av verksamheten med folkräkningen, att förbättra förtroendet för tjänstemännens opartiskhet och objektivitet i arbetet, att säkerställa datakonfidentialiteten och att hjälpa till att åstadkomma ett omfattande godtagande av resultatet av folkräkningen. För att säkerställa att övervakningsuppdraget skulle bli framgångsrikt bad kommissionen regeringen i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien att komma överens om ett samförståndsavtal som angav klara förutsättningar för hur kontraktet skulle genomföras. Dessutom beslöts det att övervakningen skulle ske genom en styrgrupp med Eurostat som ordförande och med medverkan av kommissionen, Europarådet, UNECE⁽²⁾, och OSSE⁽³⁾. Styrgruppen fick uppgiften att följa genomförandet av projektet i dess helhet, samt att underlätta arbetet för en expertgrupp på hög nivå och för obeservatörer på platsen.

Organisationen har därefter genomfört projektet till styrgruppens belåtenhet och ofta under svåra omständigheter. Det huvudsakliga arbetet med folkräkningen har nu genomförts bortsett från tre resor av uppföljande karaktär som är nödvändiga för att avsluta arbetet.

Ytterligare information rörande CESD har framkommit i samband med händelserna rörande Eurostat. Byrån för samarbete EuropeAid informerades emellertid inte om påståendena om ekonomisk misskötsel inom CESD förrän i juli. Den avslutade senare kontraktet med FYROM i överensstämmelse med kommissionens beslut av den 23 juli 2003. Efter avslutandet har Europarådet undantagsvis samtyckt till att ge stöd för det återstående begränsade arbetet med folkräkningsuppdraget.

Parlamentsledamoten kräver tillgång till dokument. Denna begäran grundar sig på Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar⁽⁴⁾.

Kommissionen kommer att bedöma parlamentsledamotens begäran i enlighet med det förfarande som anges i förordningen.

⁽¹⁾ Budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 356, 31.12.1977.

⁽²⁾ FN:s ekonomiska kommission för Europa.

⁽³⁾ Organisationen för Säkerhet och Samarbete i Europa.

⁽⁴⁾ EGT L 145, 31.5.2001.

(2004/C 78 E/0802)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2753/03**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(15 september 2003)

Ämne: Anpassning av den nederländska medielagen

I maj i år ställde jag frågor till kommissionen (E-1945/03⁽¹⁾) med anledning av lagförslaget från den nederländska regeringen om ändring av medielagen. Här intog den nederländska regeringen ståndpunkten att det inte var nödvändigt att anpassa den sändningsplikt som fastställs för kabelföretagen i artikel 31 i direktivet om samhällsomfattande tjänster, ett direktiv som utgör en del av den nya rättsliga gemenskapsramen för elektronisk kommunikation.

I sitt svar på mina frågor nämnde kommissionen ett möte med nederländska myndigheter som ägde rum den 26 juni i år och där eventuella problem i samband med genomförandet och verkställandet av den nya lagstiftningsramen diskuterades.

Vidare angav kommissionen att den ännu inte kunde uttala sig om den nederländska sändningsplikten är förenlig med den nya lagstiftningsramen, eftersom varken det nederländska lagförslaget om ändring av medielagen eller annan nederländsk lagstiftning om genomförandet av den nya lagstiftningsramen anmälts till kommissionen vid denna tidpunkt och den nya ramen skulle träda i kraft först den 25 juli 2003.

1. Har kommissionen nu gjort en bedömning av det nederländska lagförslaget om ändring av medielagen och annan nederländsk lagstiftning avseende den nya lagstiftningsramen?
2. Anser kommissionen att den nederländska sändningsplikten är förenlig med den nya lagstiftningsramen, i synnerhet artikel 31 i direktivet om samhällsomfattande tjänster?
3. Om så inte är fallet, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta med anledning av detta?

⁽¹⁾ Se s. 731.

Svar lämnat av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Kommissionen har ännu inte mottagit någon anmälan från de nederländska myndigheterna av lagstiftning som införlivar den nya rättsliga ramen.

Det är därför för tidigt att avgöra om den lagstiftning som införlivar den nya rättsliga ramen i Nederländerna är förenlig med denna, och i synnerhet när det gäller artikel 31 i direktivet om samhällsomfattande tjänster⁽¹⁾.

När Nederländerna har anmält de bestämmelser som införlivar den nya rättsliga ramen kommer kommissionen att granska dem och om de inte genomför direktivet korrekt kan kommissionen föreslå att ett överträdelseförfarande inleds. Kommissionen vill understryka att överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget inleddes redan den 8 oktober 2003, bland annat beträffande Nederländerna, för underlåtenhet att anmäla nationella genomförandebestämmelser⁽²⁾. Kommissionen har begärt att de berörda medlemsstaterna ska inkomma med svar inom två månader.

Som ledamoten erinrar sig överlämnas den slutliga analysen till EG-domstolen som är ensam behörig att avgöra om genomförandebestämmelser är rättsligt korrekta eller inte.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster), EGT L 108, 24.4.2002.

⁽²⁾ IP/03/1356, 8.10.2003.

(2004/C 78 E/0803)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2767/03
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(11 september 2003)

Ämne: Finansiering av icke-statliga organisationer

Kan Europeiska kommissionen bevilja anslag till organisationer som stöder eller deltar i förvaltningen av program för tvångsabort?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Kommissionens hållning i abortfrågan bygger på ett antal principer som antagits vid en serie större utvecklingskonferenser under de senaste åren, inklusive den internationella befolknings- och utvecklingskonferensen i Kairo 1994 (International Conference on Population and Development – ICPD) och "ICPD + 5". Alla 15 medlemsstaterna i unionen har godkänt ICPD-handlingsprogrammet.

Följaktligen stödjer kommissionen mäns och kvinnors rätt att fritt och med tillgång till god information välja antalet barn de vill ha och hur ofta, att god familjeplanering och sexualhälsovård skall finnas tillgänglig liksom även yrkeskunnig vård vid förlossningar.

Kommissionen anser den nationella lagstiftningen vara ytterst viktig när det gäller frågan om aborterna utförs inom det normala sjukvårdssystemet. Kommissionen stödjer inte en policy som går ut på att aborter är ett medel att begränsa befolkningstillväxten i utvecklingsländer och motsätter sig starkt påtvingade aborter.

Unionen har nyligen antagit Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1567/2003 av den 15 juli 2003 om stöd för strategier och åtgärder avseende reproduktiv och sexuell hälsa och därtill hörande rättigheter i utvecklingsländerna⁽¹⁾. Denna förordning ger grunden för en finansiering av projekt i utvecklingsländer. Vid valet av mottagarna av gemenskapens finansiering tillämpas öppna anbuds-förfaranden. Kommissionen gör en bedömning av den verksamhet som medlen godkänns för, inte hela raden av verksamheter som bedrivs av den stödmottagande organisationen.

⁽¹⁾ EUT L 224, 6.9.2003.

(2004/C 78 E/0804)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2797/03
från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Kamp mot legionärssjukan

Då det är fråga om enstaka fall av rapporterad legionärssjuka – det gäller i detta fall ett nyligen inträffat fall av smitta och ett annat för mer än två år sedan – behöver researrangören enligt det tillämpliga protokollet inte informera resenärerna. Men nu föreligger det misstankar om legionärssjuka i den aktuella inkvarteringen, och sålunda är den enstaka rapporteringen allvarlig nog för att ålägga denna inkvartering att vidta åtgärder.

När flera fall av legionärssjuka på en plats rapporteras har myndigheterna två veckor på sig att lämna in en preliminär rapport till EWGLI (The European Working Group for Legionella Infections). Om ingen preliminär rapport har kommit in inom denna tidsfrist tas inkvarteringen upp på EWGLI:s webbplats.

1. Anser kommissionen att när det gäller rapporter om enstaka fall av legionärssjuka är det väsentligt med en så fullständig information från researrangören till resenärerna som möjligt, med tanke på att detta är en livshotande sjukdom? Om kommissionen håller med om detta, anser man då att informationsrutinerna, så som de fungerar enligt protokollet, är alltför begränsade?

2. Anser kommissionen att när det gäller rapporter om flera fall av legionärssjuka på en plats är det väsentligt med en så fullständig information från researrangören till resenärerna som möjligt, med tanke på att detta är en livshotande sjukdom? Om kommissionen håller med om detta, anser man då att en tidsfrist på två veckor sedd i detta perspektiv är för lång?
3. Avser kommissionen att lägga fram ett förslag med närmare bestämmelser om informationsplikten i samband med legionärssjuka för att förhindra nya smittfall?
4. Om kommissionen hyser den avsikt som nämns i fråga 3, avser man då också att ta upp dessa bestämmelser i ett lagstiftningsförslag?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 oktober 2003)

De tekniska experterna i nätverket Ewglinet (European Working Group for Legionella Infections Network) har lagt fram förslag på riktlinjer om rapportering av fall, information till resenärer och åtgärder som de nationella myndigheterna skall vidta vid utbrott av legionärssjuka. De berörda myndigheterna och organisationerna måste inte följa riktlinjerna, men de kan bidra till att beslut fattas och åtgärder vidtas som syftar till en hög hälsoskyddsnivå.

Samarbetet genom Ewglinet har bidragit till bekämpandet av legionärssjukan och det är ett stort steg framåt. De berörda myndigheterna är dock inte eniga om hur man kan omvandla de riktlinjer som experterna föreslagit till lagstiftning som sedan skall genomföras.

Kommissionen har stött Ewglinet och arbetet för att upprätta en gemensam strategi bland de myndigheter som är företrädare i nätverkskommittén för smittsamma sjukdomar som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG av den 24 september 1998 om att bilda ett nätverk för epidemiologisk övervakning och kontroll av smittsamma sjukdomar i gemenskapen⁽¹⁾ i syfte att utforma riktlinjer på grundval av teknisk och vetenskaplig inrådan. De förslag som tas upp i frågan kommer därvid att beaktas.

⁽¹⁾ EGT L 268, 3.10.1998.

(2004/C 78 E/0805)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2801/03

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till rådet

(19 september 2003)

Ämne: Särskilda avgifter i Frankrike och Tyskland för godstransporter på väg

De franska och tyska myndigheterna har annonserat att de kommer att införa särskilda motorvägsavgifter för lastbilar i transittrafik vilket kan väcka berättigad oro i Murcia-regionen (Spanien), särskilt inom jordbrukssektorn, eftersom det kan komma att ha negativa konsekvenser för transporter av frukt och grönsaker från Murcia-regionen till olika länder i EU.

1. Är rådet medveten om situationen?
2. Anser inte rådet att det är berättigat att kräva att detta stoppas eftersom avgifterna är diskriminerande och skadliga?
3. Anser rådet att avgifterna kan störa den fria rörligheten och godstransporterna i EU?

4. Anser inte rådet att avgifterna, om de införs, mest kommer att skada de mest avlägsna regionerna i Europa, t.ex. Murcia-regionen som fortfarande är en mål 1-region? Är inte detta en klar diskriminering av vissa regioner?
5. Anser rådet inte att dessa avgifter skulle skada den ekonomiska återhämtningen i en viktig bransch som godstransporter på väg i en tid av lågkonjunktur i euroområdet?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet är medvetet om att de tyska myndigheterna avser att inom en snar framtid införa kilometeravgifter på tunga godsfordon. Rådet har ingen information som kan tyda på att Frankrike har för avsikt att, förutom de motorvägsavgifter som redan tillämpas, införa ytterligare avgifter på alla tunga godsfordon i transittrafik genom Frankrike.

Rådet erinrar om att vid alla uttag av avgifter på tunga godsfordon måste bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/62/EG om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer följas⁽¹⁾.

Under förutsättning att en medlemsstat följer dessa bestämmelser är den fri att införa avgifter på tunga godsfordon. Det erinras om att i vissa "transitländer" utgör sådana avgifter som också tas ut av transportörer från andra länder som använder deras infrastruktur ett bidrag till finansieringen av det berörda transeuropeiska nätet.

Dessutom informerar rådet den ärade parlamentsledamoten om att det för närvarande granskar kommissionens förslag till direktiv om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer⁽²⁾, vilket syftar till att garantera att en harmoniserad metod används för att beräkna avgifter och göra avgiftssystemen öppnare; i samband med denna granskning kommer vederbörlig hänsyn att tas till randstaters och randområdets särskilda problem.

⁽¹⁾ EGT L 187, 20.7.1999, s. 42.

⁽²⁾ KOM(2003) 448 slutlig (2003/0175 (COD)).

(2004/C 78 E/0806)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2807/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(19 september 2003)

Ämne: Vatikanens korståg mot homosexuella äktenskap inom EU och Vatikanens rätt att förvärva inkomster genom att ge ut euromynt

1. Har det kommit till kommissionens kännedom att det numera blivit juridiskt möjligt i Nederländerna och Belgien för personer av samma kön att ingå äktenskap med varandra? Har kommissionen också tagit kännedom om Europaparlamentets resolution av den 4 september 2003 om situationen när det gäller de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2002 (betänkande från Sylla A5-0281/2003) där det understryks att homosexuella bör ha rätt att gifta sig och adoptera barn och där den nuvarande lagstiftningen i Belgien omnämns som ett av framstegen under 2002?
2. Har kommissionen också tagit kännedom om ett uttalande från den romersk-katolska kyrkans ledning med säte i Vatikanstaten? I detta uttalande, som går stick i stäv mot utvecklingen, tillbakavisades nyligen med eftertryck tanken på sådana äktenskap och där uppmanades också katolska parlamentsledamöter att motsätta sig att det infördes möjligheter till dylikt i lagstiftningen.

3. Kan kommissionen bekräfta att småstaterna San Marino, Monaco och Vatikanstaten, som inte är medlemmar av EU och har landgränser endast mot EU:s territorium, har befogenhet att, liksom medlemsstaterna i Europeiska monetära unionen, ge ut egna euromynt och försätta dem i omlopp? Vad är anledningen till detta? Är meningen den, att staterna på likvärdiga villkor skall få ta del i en myntunion för mynt som cirkulerar som betalningsmedel eller handlar det bara eller framför allt om mynt som ger dessa stater särskilda ekonomiska fördelar eftersom myntsamlarna betalar mycket mer för dem eftersom de är så sällsynta?

4. Om Vatikanen fortsätter med att utöva påtryckningar av ovannämnda slag på ledamöterna av Europaparlamentet och medlemsstaternas parlament, är kommissionen då beredd att genom en tydlig signal få bort intrycket av att Vatikanen kan handla på EU:s eller EMU:s vägnar genom att ge ut egna euromynt och försätta dem i omlopp eller att Vatikanen indirekt får ekonomiska fördelar av EU? En sådan signal skulle bestå i att den myntutgivningsrätt som beviljats Vatikanen togs bort eller åtminstone försattes ur kraft för en viss period.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(4 november 2003)

Kommissionen känner till den ändrade lagstiftningen i Belgien och Nederländerna som tillåter två personer av samma kön att ingå äktenskap med varandra och också parlamentets betänkande av den 4 september 2003 om grundläggande rättigheter i Europeiska unionen 2002 i vilket medlemsstaterna uppmanas att avskaffa all diskriminering mot homosexuella, särskilt vad gäller äktenskap och adoption.

Kommissionen känner också till den handling som givits ut av Vatikanens Congregation for the Doctrine of the Faith, "Considerations regarding proposals to give legal recognition to unions between homosexual persons".

I detta sammanhang representerar Vatikanen den katolska kyrkans synpunkt. Den handling ni hänvisar till är alltså ett uttryck för en religiös övertygelse, inom en viss kyrka, och kommissionen vill inte kommentera frågor om religiösa tolkningar. Religionsfrihet och yttrandefrihet är delar av de grundläggande värderingar vi vill respektera.

På unionsnivå står vårt åtagande om icke-diskriminering på grund av bland annat sexuell läggning fast. År 2000 antog rådet ett direktiv om likabehandling i arbetslivet på olika grunder, bland annat sexuell läggning (direktiv 2000/78/EG⁽¹⁾). Medlemsstaterna skall införliva detta direktiv i den nationella lagstiftningen senast den 2 december 2003.

Kommissionen bekräftar att Vatikanstaten har rätt att ge ut en viss mängd euromynt per år. Detta fastställs i ett monetärt avtal mellan Republiken Italien, på Europeiska gemenskapens vägnar, och Vatikanstaten, företrädd av Heliga Stolen, som slöts i december 2000⁽²⁾. Det ingicks för att säkerställa rättslig kontinuitet med ett avtal som fanns mellan Republiken Italien och Vatikanstaten innan euron infördes, och genom vilket Vatikanstaten hade rätt att ge ut ett visst antal mynt i italienska lire. Liknande avtal finns med San Marino och Monaco.

Vatikanstatens myntutgivning är helt förenlig med det monetära avtalet. Kommissionens rekommendation nyligen om att ändra det monetära avtalet⁽³⁾ säkerställer den rättsliga kontinuiteten, särskilt vad gäller det maximala antalet mynt som får utfärdas. Kommissionen har inte för avsikt att föreslå några andra ändringar i det monetära avtalet.

(¹) Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet, EGT L 303, 2.12.2000.

(²) EGT C 299, 25.10.2001.

(³) EUT C 212, 6.9.2003.

(2004/C 78 E/0807)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2839/03**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till rådet**

(25 september 2003)

Ämne: Iraks ställning i FN och EU:s ståndpunkt

FN:s medlemsstater uppvisar egenskaper (suveränitet, legitimitet m.m.) som uppenbart saknas i Irak, ett land som i dag befinner sig under ockupation. Iraks tillfälliga styrande råd har utsetts av ockupationsmakterna utan någon som helst legitimerande mekanism och utan makt att företräda landet i FN. Som ockuperat land är Irak inte längre en stat i folkrättslig mening, och dess medlemsstatus måste upphävas i enlighet med exemplet från Kambodja mellan 1979 och 1989 efter de vietnamesiska styrkornas intåg, då den regering som kontrollerades av den vietnamesiska ockupationsmakten inte godkändes av FN:s generalförsamling. Upphävandet av Iraks medlemsstatus i FN måste gälla ända fram till dess att det hålls val i närvaro av FN-observatörer.

Har rådet på grundval av artikel 19.2, avdelning V, i EU-fördraget ägnat sig åt frågan om Iraks ställning i FN, inte minst med tanke på det nära förestående sammanträdet i FN:s generalförsamling? Vad är ordförandeskapets åsikt? Råder det i enlighet med samma artikel i EU-fördraget samförstånd mellan de medlemsstater som även är medlemmar i FN:s säkerhetsråd om vilken ståndpunkt de skall inta i ackrediteringskommittén enligt artikel 28 i ordningen för FN:s generalförsamling? Hur ser EU:s och dess medlemsstaters diplomatiska förbindelser med Irak som ockuperat land ut i dag?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet ber att få meddela den ärade parlamentsledamoten att rådet inte har diskuterat frågan om Iraks ställning i Förenta nationerna.

(2004/C 78 E/0808)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2875/03**från Hélène Flautre (Verts/ALE) till rådet**

(22 september 2003)

Ämne: Situationen för invandrare och asylsökande i Malta

Enligt en anseilig mängd uppgifter från tillförlitliga källor, som till exempel den maltesiska föreningen "Jesuit Refugee Service", kvarhåller man i Malta asylsökande under otillfredsställande eller till och med bedrövliga förhållanden. De asylsökande kan förbli fängslade under upp till 18 månader.

De maltesiska myndigheterna menar att ungefär 400 personer, varav majoriteten asylsökande, har fängslats på grund av att de illegalt tagit sig in i landet. De fängslade personerna är för övrigt ovetande om vilket öde som väntar dem.

Känner rådet till denna mycket allvarliga situation för invandrare och asylsökande i Malta?

Anser rådet att denna behandling strider mot folkrätten och närmare bestämt mot Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och 1951 års Genèvekonvention om flyktingars rättsliga ställning?

Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att säkerställa att Malta, sedan landet anslutit sig till EU, uppfyller sina internationella skyldigheter och följer Europeiska unionens regelverk på området?

Svar*(4 mars 2004)*

Rådet är medvetet om att Malta har begränsad kapacitet för att ta emot olagliga invandrare och asylsökande vilket har lett till överbeläggning. Rådet betonar emellertid att även om man inte funnit någon lämplig lösning försöker de maltesiska myndigheterna säkerställa att mottagningsvillkoren för olagliga invandrare och asylsökande är så goda som omständigheterna medger med tanke på de stora påfrestningar som mängden invandrare medför. Mot bakgrund av detta måste de asylsökandes vistelsevillkor utvärderas i förhållande till Maltas verkliga (och begränsade) mottagningskapacitet.

Det bör emellertid noteras att rådet kommer att noga övervaka situationen när det gäller mottagningsvillkoren för olagliga invandrare och asylsökande i Malta liksom i andra anslutningsländer för att säkerställa att kraven i regelverket uppfylls. Denna övervakning kommer att pågå fram till anslutningsdagen. Dessutom kommer situationen i mottagningscentrumen att omfattas av kommissionens övergripande rapporter om varje anslutningslands förberedelser inför anslutningen, vilka skall läggas fram för rådet den 5 november 2003.

(2004/C 78 E/0809)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2878/03**från Jan Dhaene (PSE) till rådet***(29 september 2003)*

Ämne: Teknisk kontroll av lastbilars system för att undvika döda vinklar

Av pressrapporter har det kommit till vår kännedom att endast 1,02 procent av belgiska lastbilar inte klarat av den tekniska kontrollen på grund av dödavinkelsystem som är felaktigt placerade eller är av otillfredsställande kvalitet. 4,64 procent av lastbilarna skickades iväg med ett felmeddelande men utan krav på återkontroll. I Nederländerna har det genom poliskontroller visat sig att 85 procent av dödavinkelsystemen inte är rätt inställda. (Källa: den belgiska bilprovningssammanslutningen GOCA).

Den tekniska utvecklingen står dock inte stilla. Stora lastbilsproducenter utvecklar teknik som med hjälp av sensorer varskar föraren om människor och föremål i den döda vinkeln.

Därför ställs följande frågor till rådet:

- Skall de förfaranden som fastställts i direktiv 77/143/EEG⁽¹⁾ och de som kommer att fastställas i lagstiftningen på grundval av KOM(1999) 458, 98/0097 (COD)⁽²⁾ också gälla för dödavinkelsystem som kommer att installeras enligt de krav som kommer att fastställas genom rådets godkännande av ändringar av direktiv 70/156/EEG⁽³⁾ i KOM(2001) 811, 2001/0317 (COD)⁽⁴⁾?
- Gäller de förfaranden som fastställts i direktiv 77/143/EEG och de som kommer att fastställas i lagstiftningen på grundval av KOM(1999) 458, 98/0097 (COD) också för dödavinkelsystem som redan nu finns installerade i enlighet med de krav i nationell lagstiftningen som gäller fram till att rådet godkänner ändringarna av direktiv 70/156/EEG i KOM(2001) 811, 2001/0317 (COD)?
- Överväger rådet att ändra lagstiftningen och de förslag till lagstiftning som nu föreligger i syfte att också tillåta teknik mot döda vinklar som grundas på sensorer?
- Har rådet statistisk över installation, kvalitet på installationen och kvalitet på installerade dödavinkelsystem?

⁽¹⁾ EGT L 47, 8.2.1977, s. 47.

⁽²⁾ EGT C 116 E, 26.4.2000, s. 7.

⁽³⁾ EGT L 42, 23.2.1970, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT C 126 E, 28.5.2002, s. 225.

Svar

(4 mars 2004)

Rådet uppmanar den ärade parlamentsledamoten att ställa samtliga frågor direkt till kommissionen.

(2004/C 78 E/0810)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2880/03

från Jan Dhaene (PSE) till rådet

(29 september 2003)

Ämne: Cykelstölder

Varje år stjäls enorma mängder cyklar. Dessa cyklar stjäls för enskilt bruk men ett stort antal cyklar går också in i hälerikedjor. Häleriet är ibland internationellt organiserat.

En belgisk undersökning har visat att cykelstölder är "dagligt levebröd" för brottslingar som organiserar tyngre brottslighet. Cykelstölder är den mest spridda formen av brottslighet i Europa.

På begäran från konsumentföreningar och Europeiska cykelförbundet planerade branschen standardisering av serienummer, identitetschips och krav på bygellås, men dessa planer har gått i stå.

Därför ställs följande frågor till rådet:

- Har rådet tillförlitliga uppgifter om antalet cyklar som stjäls i de olika medlemsstaterna och om vad som händer med dessa stulna cyklar?
- Erkänner rådet de omfattande cykelstöldernas följder för attraktionskraften hos cykeln som ett hållbart transportmedel och för medborgarnas känsla av osäkerhet?
- Avser rådet att tillsammans med cykelbranschen vidta åtgärder för att förebygga cykelstölder?

Svar

(4 mars 2004)

1. Rådet delar den ärade parlamentsledamotens åsikt att cykelstölder har följder för attraktionskraften hos cykeln som ett transportmedel och för medborgarnas känsla av säkerhet.
2. Rådet har inga uppgifter om antalet cyklar som stjäls i medlemsstaterna och om vad som händer med dessa stulna cyklar.
3. När det gäller åtgärder för att förebygga cykelstölder påminner rådet om
 - a) Rådets resolution av den 27 maj 1999 om att bekämpa internationell brottslighet som följer bestämda rutter⁽¹⁾. Syftet med denna resolution är att förbättra det praktiska samarbetet mellan medlemsstaternas polismyndigheter för att bekämpa en bestämd typ av brott på grundval av ett samordnat koncept.
 - b) Rådets beslut 2001/427/RIF av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt nätverk för förebyggande av brottslighet⁽²⁾. Detta nätverk skall ha i uppdrag att bidra till utvecklingen av olika aspekter på brottsförebyggande åtgärder.

⁽¹⁾ EGT C 162, 9.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 153, 8.6.2001, s. 1.

(2004/C 78 E/0811)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2885/03**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(29 september 2003)

Ämne: Tillämpning av associeringsavtalet mellan EU och Israel

Under senare år har Europeiska kommissionen börjat tillämpa tullar på import av varor som man vet tillverkats i israelitiska bosättningar inom de ockuperade områdena på Västbanken. Kommissionen tillämpar även tullar i de fall då varor antas ha tillverkats i bosättningarna.

Europeiska unionen har med både Israel och de palestinska myndigheterna ingått frihandelsavtal, som omfattar hela Israel och de ockuperade områdena oavsett tillverkarens nationalitet. Medger kommissionen att det inte bör ske någon diskriminering i fråga om tullar på produkter som producerats inom någon del av regionen oavsett vilken rättslig status bosättningen har? Accepterar kommissionen även att i enlighet med Osloavtalet, som ingåtts mellan Israel och de palestinska myndigheterna, är Israel ansvarigt för administreringen av tullar inom alla bosättningsområden? Om så är fallet, anser kommissionen att det är viktigt att EU respekterar Osloavtalet även om man rättsligt sett inte är tvunget att göra detta? Slutligen vilka framsteg har gjorts i enlighet med tvisteförfarandet för att lösa situationen, jmf. artikel 79 i associeringsavtalet mellan EU och Israel, som inleddes efter associeringsrådets möte i oktober 2002?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(6 november 2003)

Ett av syftena med associeringsavtalet mellan unionen och Israel är att upprätta ett frihandelsområde parterna emellan i avsikt att skapa gynnsamma villkor särskilt för utveckling av handeln, investeringarna och det ekonomiska samarbetet. Vad beträffar tillämpningen av ursprungsreglerna är unionens tolkning av avtalet helt klar: produkter som har sitt ursprung i de israeliska bosättningarna (på Västbanken, i Gaza och östra Jerusalem och på Golanhöjderna) omfattas inte av förmånsbehandling i tullhänseende.

Vad beträffar parlamentsledamotens hänvisning till Osloavtalet erinrar kommissionen om att detta inte behandlar frågan om förmånsbehandling av varor som förs in till unionen utan de bilaterala förbindelserna mellan Israel och den palestinska myndigheten.

Frågan om ursprungsreglerna har efter det att kommissionen offentliggjorde ett "tillkännagivande till importörerna" i november 2001 och unionen unilateralt införde vissa åtgärder diskuterats i passande forum (t.ex. associeringsrådet och associeringskommittén). Unionen har därvid vidhållit sin ståndpunkt och de israeliska myndigheterna har givit uttryck för sin beredvillighet att undersöka möjligheterna att vidta vissa tekniska åtgärder i frågan. Ärendet håller fortfarande på att diskuteras.

(2004/C 78 E/0812)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2900/03**från Antonio Tajani (PPE-DE) till rådet**

(1 oktober 2003)

Ämne: Åtgärder för att rädda jobben vid Alcatels anläggning i Rieti (Italien)

Telekommunikationssektorn genomgår nu en konjunktursvacka. För att bemöta den svåra situationen har Alcatelkoncernen fattat beslut om drastiska nedskärningar i personalstyrkan. Utöver en försvagning av företagets forskningsenhet riskerar detta leda till att tillverkningen flyttas till låglöneländer.

Alcatels omstruktureringsplaner, om de förverkligas, kommer att drabba företagets tillverkningsanläggningar i södra Italien, i synnerhet den toppmoderna anläggningen i Rieti.

Är rådet medvetet om de risker som detta medför för ekonomin i och omkring Rieti, där betydande investeringar har gjorts i elektroniktillverkning?

Med tanke på att läget för Alcatel håller på att förbättras, vilka åtgärder tänker rådet vidta för att förhindra att en tillfällig svacka bemöts på ett sätt som innebär ett svårt slag mot sysselsättningen?

Vad tänker rådet göra för att skydda anläggningar som den i Rieti, vilka bedöms vara av strategisk betydelse på grund av dess professionella och högst specialiserade arbetskraft och dess avancerade utrustning?

Svar

(4 mars 2004)

1. Rådet är medvetet om att varje större omstrukturering som leder till uppsägningar i ett multinationellt företag kan innebära en risk för den region och det land där de drabbade anläggningarna är belägna och inser att det kan vara en särskilt känslig fråga i Italien om Alcatels anläggning i Rieti drabbas.
2. Trots de åtgärder som vidtagits i samband med den europeiska sysselsättningsstrategin och i synnerhet antagandet av de årliga riktlinjerna för sysselsättningen i enlighet med artikel 128 i fördraget är fortfarande sysselsättningspolitiken som sådan en nationell behörighet. Det åligger därför inte rådet att ingripa direkt i situationer som rör speciella företag eller anläggningar.
3. Den ärade parlamentsledamoten kanske känner till att det under de senaste åren har lagts särskild tonvikt på behovet att tillhandahålla lämplig information och rådgivning för arbetstagare i situationer som sannolikt påverkar deras intressen eller till och med deras levebröd och att gemenskapen har antagit en rad rättsakter har antagits på detta område.
4. Bestämmelser om information till och samråd med arbetstagare återfinns i rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare⁽¹⁾, rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar⁽²⁾ och rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter⁽³⁾.
5. Ett annat nyckelinstrument i detta sammanhang är Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen⁽⁴⁾ som medlemsstaterna skall genomföra senast den 23 mars 2005.
6. Rådet uppmanar den ärade parlamentsledamoten att vända sig till kommissionen för mer utförlig information i denna fråga.

⁽¹⁾ EGT L 254, 30.9.1994, s. 64.

⁽²⁾ EGT L 225, 12.8.1998, s. 16.

⁽³⁾ EGT L 82, 22.3.2001, s. 16.

⁽⁴⁾ EGT L 80, 23.3.2002, s. 29.

(2004/C 78 E/0813)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2911/03 från Glenys Kinnock (PSE) till rådet

(2 oktober 2003)

Ämne: Fotbollsrelaterat våld

Känner rådet till att walesiska fotbollssupportrar utsattes för betydande våld i samband med matchen mellan Italien och Wales i Milano den 6 september 2003?

Har rådet för avsikt att inleda en utredning om det inträffade och vidta åtgärder för att garantera att liknande oacceptabla händelser inte upprepas?

Svar

(4 mars 2004)

1. Beträffande framställningen i den skriftliga frågan har rådet inte möjlighet att ingripa i enskilda fall i medlemsstaterna och kan därför inte tillmötesgå den ärade parlamentsledamotens begäran.
2. När det gäller säkerheten vid fotbollsmatcher har rådet antagit olika texter för att öka samarbetet mellan behöriga organ och myndigheter i medlemsstaterna, särskilt
 - rekommendation av den 22 april 1996 om riktlinjer för att förebygga och bekämpa oroligheter i samband med fotbollsmatcher⁽¹⁾,
 - resolution av den 9 juni 1997 om förebyggande och bemästrande av huliganism genom erfarenhetsutbyte, utestängning från arenor och mediapolicy⁽²⁾,
 - resolution av den 6 december 2001 om en handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig⁽³⁾,
 - beslut 2002/348/RIF av den 25 april 2002 om säkerhet i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension⁽⁴⁾.

På det italienska ordförandeskapets initiativ behandlar rådet för närvarande ett utkast till resolution om medlemsstaternas införande av en åtgärd om utestängning från anläggningar där fotbollsmatcher med en internationell dimension spelas.

⁽¹⁾ EGT C 131, 3.5.1996, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 193, 24.6.1997, s. 1.

⁽³⁾ EGT C 22, 24.1.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 121, 8.5.2002, s. 1.

(2004/C 78 E/0814)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2917/03

från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen

(2 oktober 2003)

Ämne: 2 SDA, Camire, Marcom, World Systems, Ariane II group, Sema Belgium

Kan kommissionen tillhandahålla en översikt, som för varje generaldirektorat, innehåller upplysningar om följande sex företag och bolag: 2 SDA, Camire, Marcom, World Systems, Ariane II group, Sema Belgium:

- Förteckning över samtliga avtal som ingåtts med dessa företag under de senaste tio åren, i samtliga fall med uppgift om avtalsvolym och det förfarande som tillämpats vid tilldelningen av avtalen.
- Storleksordningen på betalningarna till dessa företag.

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(15 oktober 2003)

Kommissionen samlar in erforderliga upplysningar för att besvara frågan. Resultatet av efterforskningarna kommer att meddelas så snart det låter sig göras.

(2004/C 78 E/0815)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2918/03**från Marco Cappato (NI) och Maurizio Turco (NI) till rådet**

(2 oktober 2003)

Ämne: Fallet med den italienske medborgaren Maurizio Trotta, som sitter fängslad i Rumänien

Maurizio Trotta, italiensk medborgare bosatt i Reggio Emilia, arresterades i Rumänien den 2 augusti 2002 anklagad för att bedriva internationell narkotikahandel, till följd av innehavet av 11 gram hasch som påträffades i hans hyresrum i Craiova.

Maurizio Trotta, som alltsedan han arresterades har suttit i fängelset i Craiova, har fått sin sak prövad i en förstainstansrätt och där dömts till två års fängelse efter det att åtalet om internationell narkotikahandel, som kan ge upp till 25 års fängelse, dragits tillbaka.

Efter den tvååriga domen borde Maurizio Trotta med tanke på sitt goda uppförande ha fått lämna fängelset i december 2003, men eftersom allmänna åklagaren har överklagat förstainstansrättens dom börjar processen om från början, och det råder total osäkerhet om straffets längd samtidigt som Maurizio Trotta sitter fortsatt fängslad.

Under tiden har Trottas familj lagt ut avsevärda summor på resor till Rumänien och på arvoden till den italienska advokaten Liborio Catagliotti och flera rumänska advokater, som har bytts ut allteftersom under ärendets gång.

Det har även framkommit att det under detta ärendes gång, om vilket det råder osäkerhet såväl när det gäller tidsplan som straffets art, har ställts omfattande och olagliga penningkrav från personer som utnyttjar situationen.

Kan rådet, efter att vederbörligen ha undersökt saken hos de rumänska myndigheterna, ange om det i detta fall och med utgångspunkt i EU:s fördrag inte kan påvisas kränkningar av de grundläggande rättigheterna?

Kan rådet ange hur de rumänska myndigheterna har svarat och vilka eventuella initiativ som kommer att tas?

Svar

(4 mars 2004)

Den ärade ledamoten av Europaparlamentet är informerad om att rådet inte kan ta ställning i ett pågående straffprocessrättsligt mål.

Den ärade parlamentsledamoten är säkert medveten om att EU utövar påtryckningar för reformer av det rumänska rättsväsendet inför anslutningen till EU. EU har fortlöpande betonat att upprättandet av oberoende, tillförlitliga och effektiva domstolar är av övergripande betydelse för Rumänien och har på det bestämdaste uppmanat Rumänien att stärka rättsväsendets oberoende gentemot den verkställande makten.

(2004/C 78 E/0816)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2926/03**från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet**

(6 oktober 2003)

Ämne: Nödvändigt utöka antalet frivilliga brandstyrkor

Även denna sommar har Medelhavsländerna hemsökts av förödande skogs- och buskbränder. Ett stort antal människor har fallit offer för de ovanligt många och omfattande bränderna i Portugal och Sydfrankrike som också haft stora negativa konsekvenser för naturen och näringslivet. Tack vare stora insatser och med hjälp av ett stort antal frivilliga lyckades man få kontroll över bränderna. Sedan 1966 har man diskuterat möjligheterna till att inrätta frivilliga brandstyrkor.

Rådet ombeds därför att informera om man planerar en utökning av antalet frivilliga brandstyrkor av det slag som upprättats i södra Tyrolen, Österrike och Tyskland. Stöds sådana planer av Medelhavsländerna?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet uppmanar den ärade parlamentsledamoten att ta del av det svar som det redan har lämnat angående räddningstjänsten vid skogsbränder på fråga E-2624/03 från Michel-Ange Scarbonchi.

(2004/C 78 E/0817)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2929/03 från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(6 oktober 2003)

Ämne: Situationen för den vietnamesiske medborgaren Thich Tri Luc, som av FN:s flyktingkommissarie tilldelats flyktingstatus och som blivit bortförd i Kambodja och inväntar dom i Vietnam

I sitt svar E-2607/03 ⁽¹⁾ uttrycker kommissionen stark oro över Thich Tri Luc situation. 49-åringen, vars profana namn är Pham Van Tuong, hålls fången i staden Ho Chi Minh. Han är medlem av den förenade buddistkyrkan i Vietnam och sedan länge förkämpe för de mänskliga rättigheterna. Hans rättegång, som ursprungligen bestämts till den 1 augusti 2003 av de vietnamesiska myndigheterna, har skjutits upp på obestämd tid. De vietnamesiska myndigheterna har vägrat svara på frågor från FN:s flyktingkommissariat (UNHRC). Den 12 september tillkännagjorde dock den vietnamesiske utrikesministern, tvärt emot tidigare uttalanden, att Thich Tri Luc i hemlighet varit frihetsberövad under ett år. Denne påstods ha arresterats den 26 juli 2002 vid en gränsövergång i provinsen Tay Ninh, på vietnamesiskt territorium. Utrikesministern meddelade vidare att Thich Tri Luc skulle dömas enligt artikel 91 i brottmålsbalken för att ha "försökt fly till utlandet för att kontakta organisationer i utlandet i syfte att undergräva den vietnamesiska regeringen". En dom enligt denna artikel kan innebära allt från tre års fängelse till livstidsdom.

Hur har kommissionen officiellt reagerat på detta uppenbara förakt för FN-skyddet av flyktingar och de allvarliga överträdelserna av de mänskliga rättigheterna som betecknar detta fall? Avser kommissionen att ta upp detta brott mot flyktingstatusen inför FN:s behöriga myndigheter? Vilka åtgärder avser man vidta för att förmå de vietnamesiska myndigheterna att omedelbart och villkorsfritt frige Thich Tri Luc? Utgör den vietnamesiska hållningen i detta fall inte ett tillräckligt skäl för att på ett genomgripande sätt se över biståndspolitiken och samarbetet med Vietnam, i synnerhet vad gäller reformen av rättsväsendet för de kommande tio åren?

⁽¹⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 186.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(5 november 2003)

Kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2607/03 ⁽¹⁾ i samma ärende är fortfarande giltigt mot bakgrund av utvecklingen under den senaste tiden. Kommissionen önskar dock komplettera sitt svar med följande upplysningar.

Omständigheterna kring gripandet av Thich Tri Luc är fortfarande oklara. Kommissionen är bekymrad över att han hålls avskild från yttervärlden och kommer därför att fortsätta att begära klarlägganden från de vietnamesiska myndigheterna.

Fallet Thich Tri Luc visar att det är av största vikt för ett gott styre och ett korrekt fungerande rättssystem – vilka utgör prioriterade mål för gemenskapens samarbete med Vietnam inom ramen för landsstrategidokumentet för perioden 2002–2006 – att den vietnamesiska regeringens tioårsplan för reform av rättsväsendet genomförs och regelbundet justeras.

(¹) EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 186.

(2004/C 78 E/0818)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2940/03
från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till rådet

(8 oktober 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från solidaritetsfonden

Efter oljetankfartyget Prestiges förlisning antog Europaparlamentet två resolutioner där man uppmanade kommissionen att "snarast undersöka möjligheten att använda alla nödvändiga finansiella instrument för att motverka de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna av Prestiges förlisning och bistå de ekonomiska sektorer som drabbats av katastrofen" och där man krävde omedelbara åtgärder "för att lindra skadorna för de drabbade genom att utnyttja solidaritetsfonden" (¹) samt "för att hjälpa befolkningen och näringslivet som drabbats av oljeutsläppet och för att återställa de regionala ekosystemen" (²).

Enligt det svar av kommissionsledamot Barnier, E-3659/02 (³), som jag mottog den 26 februari 2003, inlämnades den 14 januari 2003 en formell ansökan till kommissionen om att få utnyttja medel från solidaritetsfonden för att bekosta rengöringen av Galiciens kust som smutsats ned på grund av oljeutsläppen efter Prestiges förlisning.

I detta svar erinrade kommissionen om att solidaritetsfonden inrättades efter översvämningarna i flera centraleuropeiska länder förra sommaren och att fonden var tänkt att utnyttjas vid naturkatastrofer. Därför är kriterierna för stödberättigande relativt specifika. Fonden kan endast användas för att ge omedelbart ekonomiskt bistånd enligt de urvalskriterier som ges i förordningen om fonden.

Företrädare för gemenskapsinstitutionerna, däribland kommissionsledamot Schreyer som ansvarar för budgeten och rådets ordförande Magri, tillstyrkte den 23 september att medel från solidaritetsfonden skulle tilldelas tre medlemsstater: Spanien, Italien och Portugal. Enligt denna överenskommelse avsätts 8,6 miljoner euro till de spanska regioner som drabbats av Prestigekatastrofen, 47,6 miljoner euro till de italienska regioner som nyligen drabbats av jordbävningar och 48,5 miljoner euro för att lindra följderna av de bränder som orsakats av kriminella personer i Portugal.

Vilka beräkningar om de ekonomiska skadorna på grund av dessa tre katastrofer har rådet tillgång till?

Vilka bidragsbelopp från solidaritetsfonden har de spanska, portugisiska och italienska regeringarna ansökt om för att lindra följderna av katastroferna?

Vad är orsaken till att de regioner som drabbats av Prestigekatastrofen kommer att få mindre än en femtedel av den summa som tilldelats de jordbävningdrabbade regionerna i Italien och de brandhärjade regionerna i Portugal?

(¹) Antagna texter, 19.12.2002 – P5_TA(2002) 629.

(²) Antagna texter, 21.11.2002 – P5_TA(2002) 575.

(³) EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 125.

Svar

(4 mars 2004)

Rådet vill för den ärade parlamentsledamoten först och främst framhålla att det endast är en av de tre katastrofer som tas upp i frågan, nämligen skogsbränderna i Portugal, som kan anses utgöra en större

katastrof i enlighet med förordning nr 2012/2002 om inrättande av Europeiska unionens solidaritetsfond, eftersom de bestående skadorna efter dessa reellt belöper sig på ett värde överstigande 0,6 % av BNI. Så är inte fallet i fråga om de skador som vållats av oljeutsläppet från tankfartyget Prestige och inte heller i fråga om de nyligen inträffade jordbävningarna i Italien. För den skull begränsas i de två senare fallen ett eventuellt bidrag från solidaritetsfonden under alla omständigheter till maximalt 7,5 % av det sammantagna årliga beloppet för det bistånd från fonden som under den aktuella rubricering står till buds för bistånd i fråga om samtliga de skador som under ett visst år vållas av ovanligt allvarliga regionala katastrofer.

Det bör vidare framhållas att 400 miljoner euro från andra gemenskapsinstrument som Regionalfonden och Sammanhållningsfonden ställts till förfogande för de skador som vållats genom oljeutsläppet från tankfartyget Prestige medan det i fråga om jordbävningarna i Italien inte fastställts något bidrag från Strukturfonden.

(2004/C 78 E/0819)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2944/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(8 oktober 2003)

Ämne: Indragning av extratåget för den stora strömmen av tjänstemän och medarbetare i de politiska grupperna mellan Europaparlamentets två sammanträdesplatser

1. Känner kommissionen till att det går endast några få tåg per dag mellan Bryssel och Strasbourg, som enligt fördraget är Europaparlamentets två sammanträdesplatser, och att turtätheten på senaste tiden ytterligare minskats, varvid det är påfallande att det går tåg mellan Bryssel och Luxemburg en gång i timmen, medan det däremot inte finns särskilt många kompletterande tåg från Bryssel mellan Luxemburg och Strasbourg?
2. Känner kommissionen också till att denna allvarliga brist på förbindelser hittills i viss mån uppvägs av extratåg 105 för tjänstemän och medarbetare i de politiska grupperna, ett tåg som varit i trafik måndagskvällar under Europaparlamentets sessionsveckor i Strasbourg och tidigare flitigt anlitats av resande, men i september 2003 verkar ha dragits in?
3. Är meningen med det här att resande som tidigare använt sig av den direkta förbindelsen mellan dessa två städer nu i stället skall hänvisas till höghastighetslinjen mellan Bryssel och Paris Nord, i förening med den kommande höghastighetslinjen Paris Est och Nancy eller till höghastighetslinjen mellan Bryssel och Liège i förening med höghastighetslinjen mellan Köln och Frankfurts flygplats, som bäggedera erbjuder tåtare turer i förening med tågbyte via en omväg, men tills vidare kräver mera restid?
4. Delar kommissionen farhågorna om att denna försämring kan komma att leda till att de tusentals personer som till följd av EU ofta måste resa mellan Bryssel och Strasbourg alltmer kommer att använda transportsätt som innebär en större belastning på miljön, såsom flyg och bil?
5. Anser sig kommissionen, i sin egenskap av att vara satt att övervaka att EU-fördragen efterlevs, ha i uppgift att garantera och vidmakthålla goda förbindelser mellan Europaparlamentets två, ännu 1997 fördragsfästa sammanträdesplatser Bryssel och Strasbourg, eller tycker kommissionen att den fria marknaden måste få fritt spelrum och att de som åkt tåg lika gärna själva kan få försöka hitta en lösning på sitt nya problem?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(7 november 2003)

Kommissionen har noterat det belgiska nationella järnvägsföretagets beslut att inställa sin förbindelse från Bryssel till Strasbourg under Europaparlamentets plenarsessioner i Strasbourg. Tåg 105 (Bryssel–Luxemburg) är fortfarande i drift men de extra vagnarna på tåg 105 till Luxemburg avsedda för fortsättningen Luxemburg–Strasbourg under Europaparlamentets plenarsessioner är inte längre i drift på grund av underhållsarbeten i Frankrike mellan Metz och Strasbourg. Detta tåg var och är fortfarande tillgängligt för alla passagerare som har giltig biljett. Kommissionen vill betona, vilket redan har nämnts i svaren på de tidigare frågor som parlamentsledamoten har ställt⁽¹⁾, att järnvägsföretag enligt bestämmelserna i direktiv 91/440/EEG⁽²⁾ skall drivas enligt de principer som gäller för kommersiellt verksamma företag, som är tvungna att optimera sina inkomster och minimera sina kostnader.

Kommissionen anser att ytterligare marknadsöppningar för internationell passagerartrafik med järnväg kommer att göra det möjligt för järnvägsföretag att erbjuda nya konkurrenskraftiga tjänster som på bästa sätt tillgodoser passagerarnas krav. I det här sammanhanget skulle kommissionen vilja påminna parlamentsledamoten om sin avsikt att snart lägga fram ett förslag om successiv öppning av marknaden för internationell passagerartrafik med järnväg.

Dessutom föreslog kommissionen den 1 oktober 2003 att det prioriterade projektet (nr 28), dvs. Bryssel–Luxemburg–Strasbourg, Eurocap Rail skulle övervägas inom ramen för de transeuropeiska näten, vilket kommer att göra det möjligt att modernisera infrastrukturen och tillåta kortare och bekvämare resor fram emot 2012⁽³⁾.

(¹) Se svaren på de skriftliga frågorna E-1699/03 EUT C 51 E, 26.2.2004, s. 128), E-1720/03 (Se s. 722), E-1721/03 (EUT C 33 E, 6.2.2004, s. 158) och E-2293/03 (Se s. 402).

(²) Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 237, 24.8.1991, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001, EGT L 75, 15.3.2001.

(³) Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1692/96/EG om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet, KOM(2003) 564 slutlig.

(2004/C 78 E/0820)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2960/03

från Armando Cossutta (GUE/NGL) till rådet

(8 oktober 2003)

Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern

Den palestinske premiärministern Abu Mazens avgång nyligen visar att svårigheterna att få till stånd en verklig fredsprocess i Mellanöstern kvarstår. Den palestinska myndighetens agerande påverkas utan tvekan starkt av påtryckningar och aktioner från mer hårdföra grupper, men det är också uppenbart att Israel inte ändrat sin politik.

De riktade morderna på personer som av den israeliska regeringen anses ligga bakom terrorattacker fortsätter, synbarligen utan utredningar eller ordentliga rättegångar. Uppförandet av muren som skiljer de ockuperade territorierna från resten av landet går vidare.

Med tanke på att genomförandet av färdplanen gått i stå vill jag be rådet upplysa mig om följande:

1. Vad anser rådet om dessa så kallade riktade mord?
2. Anser rådet inte att sådana aktioner är oförenliga med rättssystemen i merparten av unionens länder?
3. Anser rådet inte att det bör fastslås att ingen, allra minst en regering, har rätt att utfärda och verkställa dödsdomar utan rättegång?
4. Hur tänker rådet ingripa gentemot den israeliska regeringen för att få denna att upphöra med sådana metoder?
5. Tänker rådet påtala dessa förbrytelser inom ramen för associationsavtalet mellan EU och Israel?
6. Vad tänker rådet göra om den israeliska regeringen vägrar att upphöra med dylika metoder?

Svar*(4 mars 2004)*

Rådet anser, liksom den ärade parlamentsledamoten, att premiärminister Abu Mazens avgång tydligt visat att de allvarliga hindren för fredsprocessen i Mellanöstern består och att israeler och palestinier ännu inte har gjort tillräckligt för att färdplanen seriöst skall kunna genomföras.

Beträffande de andra punkterna har Europeiska rådet den 1617 oktober 2003 emellertid klart tagit ställning:

- Israel uppmanas att avstå från repressalier i strid med folkrätten, däribland utomrättsligt dödande.
- Europeiska rådet var också särskilt oroat över den sträckning som angetts för det s.k. säkerhetsstängslet på den ockuperade Västbanken. Den planerade avvikelsen från den "gröna linjen" kan försvåra framtida förhandlingar och göra tvåstatslösningen fysiskt omöjlig att genomföra. Detta skulle orsaka ytterligare humanitära och ekonomiska svårigheter för palestinerna. Tusentals palestinier som lever väster om stängslet utestängs från viktiga samhällstjänster på Västbanken, medan palestinier öster om stängslet inte får tillgång till land och vattenresurser.
- EU tar återkommande upp dessa frågor med Israel, särskilt i associeringsrådet EU/Israel (se den 18 november 2003) där en bra möjlighet ges att lämna bestämda budskap till Israels regering i fråga om detta.
- Europeiska rådet har anmodat alla parter i området att omedelbart genomföra en politik som leder till dialog och förhandlingar.

(2004/C 78 E/0821)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2962/03**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen***(8 oktober 2003)*

Ämne: Förstörelse av värdefulla skatter i Agia Sofia

Den turkiska tidningen Milliyet rapporterar om att ca 550 ikoner och klenoder till ett värde som svårligen kan uppskattas (ornater, handskrifter till evangelierna mm.) har uppdagats i mycket dåligt skick i ett förrådsutrymme i Agia Sofia-kyrkan i Istanbul. En total brist på grundläggande konservering och underhåll ligger bakom förstörelsen. De värdefulla klenoderna hade samlats in från kyrkor runtom i Turkiet i samband med att dessa upphörde att fungera som kyrkor. Samlingen har förvarats i Agia Sofia sedan 1935 då Agia Sofia omvandlades till museum.

Jag vill fråga kommissionen om det finns några möjligheter till finansiellt stöd, och i så fall ur vilket program, för att i samarbete med de behöriga myndigheterna försöka underhålla och sätta värde på de här kulturella minnesföremålen?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar*(3 november 2003)*

Gemenskapens program för finansiellt stöd till Turkiet medger inte att det anslås medel till bevarande och restaurering av religiösa och kulturella verk, såsom de som förvaras i Hagia Sofia. Det huvudsakliga syftet med programmet är att hjälpa Turkiet att anpassa sig till unionens normer på det politiska och det ekonomiska området och på lagstiftningsområdet. Turkiet förbereder projektförslag som läggs fram för kommissionen för godkännande. Godkännande kan enbart ges till projekt som bidrar till att prioriteterna i det av rådet den 15 maj 2003 antagna anslutningspartnerskapet med Turkiet genomförs.

(2004/C 78 E/0822)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3008/03**från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen**

(6 oktober 2003)

Ämne: Olika konkurrensvillkor för EU-ländernas fiskeberedningsindustri

Den nordeuropeiska beredningsindustrin innanför fiskeriområdet är helt beroende av att den har råvaror till förfogande på samma villkor som dess konkurrenter utanför EU. De europeiska länderna har ofta inte tillräcklig tillgång på råvaror i egna farvatten och måste därför importera dessa råvaror. Råvaran sill utgör ett område som påkallar särskilt intresse.

Medan norska beredningsindustrier har billig tillgång till sill på grund av stora förekomster i de norska farvattnen, är de nordeuropeiska producenterna hänvisade till att betala högre priser – samt dessutom ofta en tullavgift på 15 procent – för att få tillgång till samma råvaror genom att importera dem från just Norge.

På grund av diverse preferensavtal har det samtidigt blivit lättare för utländska producenter – bland annat norska – att leverera halvfabrikat eller färdigvaror till EU-marknaden. Samtidigt råder det, som beskrivits, olika tillgång till råvaror. Detta medför olika konkurrensvillkor.

Vad avser kommissionen att göra för att sillindustrin i EU-länderna kan verka på samma konkurrensvillkor som sillindustrin i EU:s grannländer – bland annat sillindustrin i Norge?

En mängd preferensavtal och tullkvoter har underminerat tullstrukturen på importen av fisk och fiskprodukter, utan att det tillsynes gagnar någon. Konsekvensen är att den nordeuropeiska beredningsindustrin inte kan få de råvaror den behöver medan färdigvaror från utvalda länder har lätt tillgång till EU:s marknad.

Vad avser kommissionen vidare göra för att främja ett enklare och tydligare regelverk för tullavgifter på fisk och fiskprodukter som importerats?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(31 oktober 2003)

Kommissionen är medveten om de betänkligheter parlamentsledamoten uttrycker inför situationen när det gäller försörjningen av sill som råvara inom gemenskapens beredningsindustri. Det föreligger ett behov av att bibehålla och i lämpliga fall öka beredningsindustrins konkurrenskraft i hela gemenskapen med beaktande av alla relevanta faktorer.

Under många år har förslag om att avskaffa avgifterna på sill varit föremål för segslitna överläggningar mellan medlemsstaterna. Likväl har åsikterna i denna fråga alltid gått vitt isär. Danmarks upprepade förslag om ett omfattande avskaffande av avgifterna har alltid stött på hårt motstånd, huvudsakligen från Irland men också från Förenade kungariket, som har argumenterat med utgångspunkt från de speciella särdrag som karakteriserar fisket efter pelagiska bestånd, deras respektive fiskesamhällens beroende av detta fiske och principen om gemenskapspreferenser. Det har fått till resultat att det inte införts enkla och tydliga regler för tullavgifterna utan snarare en uppsättning olika åtgärder (tullfria perioder, autonoma kvoter och kvoter inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT)) som är avsedda att väga dessa motstridiga intressen mot varandra.

De avtal om tullmedgivanden som ingått med tredjeland kan komplicera systemet med tillämpliga tulltaxor ytterligare. Dessa ordningar har emellertid sin egen logik. De tullkvoter som avtalats med Norge och Island inom ramen för förhandlingarna om utvidgning av EES har utformats för att beakta den förestående utvidgningen av unionen och de blivande medlemsstaternas intressen.

I kölvattnet på förhandlingarna om utvidgning av EES har det redan, å ena sidan, framförts nya krav på ett fullständigt avskaffande av avgifterna på färsk sill och makrill, och å den andra deklarerats att man motsätter sig några ytterligare sänkningar av avgifterna för dessa produkter. Det tycks också framgå att det inte framför allt gäller den nuvarande avgiftssituationen som försämrar försörjningsläget i vissa medlemsstaters beredningsindustri, utan snarare det faktum att många av gemenskapens fiskerifartyg landar sin fångst av sill i norska hamnar. Detta beror på de geografiska förhållanden som är typiska för fisket efter atlantisk sill i nordöstra Atlanten. Man kan fråga sig om avgiftspolitikerna är det rätta redskapet för att rätta till den situationen.

En annan intressant aspekt är att situationen för beståndet av Nordsjösill har förbättrats avsevärt. De nödgärder som detta bestånd har omfattats av under flera år håller nu på att ge resultat. Det innebär att gemenskapen kommer att få tillgång stora mängder sill under kommande år. Detta skulle kunna få vissa medlemsstater att hävda att de kvantiteter sill som gemenskapen nu har tillgång till är så stora att gemenskapens beredningsindustrier är väl försörjda.

Det står klart att de pågående förhandlingarna i världshandelsorganisationen WTO om marknadstillträde och avgifter slutligen kommer att leda till sänkningar av avgifterna. Under tiden pågår förberedande överläggningar med medlemsstaterna om ett nytt, flerårigt kvotsystem för avgifter för perioden 2004–2006 för att tillfredsställa de kortsiktiga behoven. Kommissionen står öppen inför denna fråga och hoppas att dessa inledande överläggningar skall kunna ge resultat som innebär att den kan lägga fram operativa förslag som får bredast möjliga stöd hos medlemsstaterna.

(2004/C 78 E/0823)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3061/03

från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: Skyddsområdet "Falkenseer Kuhlaake" (nr 537) hotas av vägbygge med stöd från de europeiska strukturfonderna

Skyddsområdet "Falkenseer Kuhlaake" anmäldes våren 2000 inte till kommissionen som en enhetlig naturlig livsmiljö, utan som två separata delar enligt vetenskapliga rön om utbredningen av arter som behöver skyddas (domstolens dom av den 7 november 2000 i mål C-371/98⁽¹⁾). I mitten lämnades en ca 50 meter bred korridor som inte tillhörde skyddsområdet. Delstaten Brandenburg planerar att bygga en väg, den norra delen av förbifartsleden runt Falkensee (L20), över denna korridor. Att undanta denna landremsa kan inte motiveras ur naturskyddssynpunkt, i synnerhet inte eftersom detta område utgör en naturgeografisk enhet tillsammans med skyddsområdet "Spandauer Forst" (nr 3445-301).

1. a) Håller kommissionen med delstatsregeringen i Brandenburg om att ett delat och avskuret skyddsområde, "Falkenseer Kuhlaake", uppfyller bestämmelserna i direktiv 92/43/EEG⁽²⁾ och att den resterande landremsan inte måste ingå, trots att det finns naturskyddsskäl som talar emot detta? Om svaret är ja, varför anser kommissionen att förbifartsleden måste gå genom skyddsområdet och varför anser ni att vägbygget har högre prioritet än skyddsområdet? Om svaret är nej, vad har kommissionen gjort eller kommer kommissionen att göra för att skydda området som helhet?
- b) Håller kommissionen med delstatsregeringen i Brandenburg om att den planerade vägen inte kommer att få några betydande konsekvenser för de angränsande skyddsområdena "Falkenseer Kuhlaake" och "Spandauer Forst"?

Om svaret är ja, hur motiverar ni er ståndpunkt?

Om svaret är nej, kommer ni att kräva att delstatsregeringen i Brandenburg gör en ingående miljökonsekvensbedömning och att den ändrar sin planering i enlighet med resultaten?

2. Känner kommissionen till att delstatsregeringen i Brandenburg överväger att ansöka om stöd från de europeiska strukturfonderna för vägbygget? Samtycker kommissionen till detta och anser kommissionen att detta är förenligt med förordningen om strukturfonderna och dess övergripande mål att bevara och förbättra den naturliga miljön?

(¹) EGT C 28, 27.1.2001, s. 2.

(²) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(3 december 2003)

Kommissionen har inte mottagit några klagomål eller några andra uppgifter om de planerade vägbygget "L 20" mellan de två områden som föreslås som områden av gemenskapsintresse "Falkenseer Kuhlaake" och "Spandauer Forst" i Brandenburg. På grundval av de knapphändiga uppgifterna i den skriftliga frågan kan kommissionen inte bedöma om det rör sig om en överträdelse mot bestämmelserna i artiklarna 4.1 och 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (habitatdirektivet), eller någon annan gemenskapslagstiftning.

Kommissionen kommer nu att på eget initiativ inleda en undersökning av frågan. Den tyska regeringen kommer att ombes lämna ytterligare information och att ta ställning i ärendet.

Det har inte fattats något beslut om att projektet i Brandenburg skulle medfinansieras inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF). För att kunna få bidrag från ERUF måste ett projekt vara förenligt med gemenskapens miljölagstiftning enligt rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (¹).

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0824)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3066/03

från Alain Esclopé (EDD) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Skrotning av gamla amerikanska krigsfartyg

Förenta staterna har beslutat att montera ned hundratals gamla krigsfartyg som använts inom den amerikanska flottan. Fartygen, som är fulla med asbest och bränsle, skall monteras ned i en hamn på Englands östra kust. Att bogsera fartygen till den engelska hamnen innebär stora miljörisker för såväl angränsande nationella vatten som internationella vatten.

Det mest logiska skulle vara att nedmonteringen av dessa fartyg sker på amerikanskt territorialvatten istället för på en plats som ligger tusentals kilometer därifrån.

På grund av påtryckningar från amerikanska ekologer och ekonomiska fördelar har Förenta staterna fört över ansvaret för denna miljörisk till de europeiska staterna som under senare år drabbats hårt.

Är det inte underligt att man, trots den forskning om hållbar utveckling som bedrivs på global och framför allt europeisk nivå, godtar dessa metoder utan invändningar?

Det bör understrykas att Förenta staternas sjöfartslagstiftning medger militärt ingripande för att tvinga bort fartyg som innebär en potentiell risk från amerikanskt territorialvatten.

Ännu en gång kan man konstatera att ekonomiska vinster prioriteras framför säkerhet.

Kommer kommissionen ensidigt att tillrättavisa Förenta staterna eller kommer de berörda medlemsstaterna själva behöva vidta åtgärder?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 november 2003)

Till följd av ett klagomål som inkommit i detta ärende håller kommissionen för närvarande på att undersöka huruvida gemenskapslagstiftningen har efterlevts. Kommissionen har fått in uppgifter som tyder på att fartygen kan läcka olja, PCB och asbest, och att det råder tvivel om huruvida återvinningsanläggningen i Förenade kungariket är beredd att ta emot fartygen och återvinna dem på ett sätt som är förenligt med miljöskyddskraven.

Dessutom borde vårt åtagande i Johannesburg att skydda vår känsliga marina miljö, och de erfarenheter vi gjort i samband med Erikas, Prestiges och Tricolors förlisningar få oss att tillämpa försiktighetsprincipen.

Kommissionen har därför framfört sina tvivel till förvaltningarna både i Förenade kungariket och USA.

Den 20 oktober 2003 gjorde kommissionsledamoten med ansvar för miljö ett uttalande i Europaparlamentet i denna fråga.

(2004/C 78 E/0825)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3088/03

från Bruno Gollnisch (NI) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Fusionen mellan Péchiney och Alcan

Kommissionen har nyligen, utan kompletterande utredning, godkänt fusionen mellan Alcan och Péchiney, som på det sättet kommer att bli världens största företag inom aluminiumbranschen, men dock ha sitt beslutsfattande koncentrerat till Nordamerika. Pressen får säga vad den vill om saken: det handlar om ett fientligt företagsuppköp.

För tre år sedan gick en liknande fusion mellan dessa två företag i stöpet. Alcan vägrade att överlåta sin fabrik i Norf. Men i dag ger kommissionen företaget rätt att välja mellan Norf och tre av Péchineys anläggningar i Frankrike (Neuf-Brisach, Annecy, Rugles). Det verkar helt klart att det är de sistnämnda som kommer att säljas.

Kan kommissionen tala om vilka som troligtvis kommer att överta de anläggningar som skall överlåtas och framför allt om de kommer att övergå i europeiska eller icke-europeiska händer?

Kan kommissionen redogöra för vilka andra grundläggande förändringar som inträtt i situationen och fått kommissionen att ompröva sin uppfattning om en fusion mellan Alcan och Péchiney?

Kan kommissionen också förklara vad det innebär för sysselsättningen att man vill "få bort överlappningar" i fråga om de bägge företagens verksamhet?

Om det hade varit Péchiney som övertagit Alcan i stället för tvärtom, då hade Péchiney stött på motstånd i form av den kanadensiska lagens begrepp om "nytta för landet". Anser kommissionen till sist att detta företagsuppköp är till ekonomisk nytta för Europeiska unionen och för aluminiumbranschen i Europa?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(28 november 2003)

Den 29 september 2003 godkände kommissionen Alcans förvärv av aluminiumproducenten Pechiney. Medan kommissionens undersökning av transaktionen visade att den skulle ge upphov till allvarliga tvivel på ett flertal marknader, har Alcan föreslagit åtaganden som kommissionen ansåg tillräckliga för att avlägsna de konkurrensproblem som kunnat konstateras.

Alcan har lämnat avyttringsförslag som endera omfattar tillgångar från Alcan eller Pechiney. Efter att noggrant ha bedömt avyttringspaketet, och först efter det att Alcan förbättrat sitt förslag ytterligare, drog kommissionen slutsatsen att båda paketen består av lika lönsamma verksamheter med lika stor kapacitet att åtgärda de konkurrensfarhågor som kommissionen konstaterat. Parterna kunde påvisa för kommissionen att det fanns ett stort intresse från potentiella köpare, både europeiska och icke-europeiska, för dessa tillgångar. Det kan mot denna bakgrund inte tas för givet att bara tillgångarna från Pechiney kommer att avyttras. De samgående parterna kommer nu att inleda förhandlingar med potentiella köpare, och först därefter kommer de potentiella köparna att presenteras för kommissionen, som då kommer att besluta om de föreslagna köparna kan godtas. I detta skede är det därför inte möjligt att ange vilka de potentiella köparna kan vara.

Det är viktigt att betona att detta ärende föregåtts av en lång period före den faktiska anmälan under vilken kommissionen inledde sin marknadsundersökning. Dessutom är inte de undersökta marknaderna nya för kommissionen. Ett flertal transaktioner inom aluminiumindustrin, inte minst den avbrutna transaktionen mellan Alcan och Pechiney för tre år sedan, har tidigare undersökts av kommissionen. Det som mest skiljer detta ärende från den tidigare anmälda transaktionen mellan Alcan och Pechiney är att Alcan denna gång har föreslagit åtgärder som klart syftar till att lösa konkurrensfarhågorna efter en första bedömning. Eftersom dessa åtgärder föreslogs i ett tidigt skede och omfattar ambitiösa, strukturella och tydliga åtaganden kunde kommissionen marknads testa dem i stor omfattning och ytterligare förbättra åtgärds paketets ändamålsenlighet och attraktivitet.

Inverkan av Pechineys förvärv på antalet anställda i Alcan har inte meddelats kommissionen. Kommissionen vill understryka att målet med koncentrationskontroll är att säkerställa att konkurrensstrukturerna, genom en negativ kontroll, behålls. Ett regelverk som upprätthåller effektiv konkurrens ger vanligtvis företagen lämpliga incitament att öka sin effektivitet och säkerställer därmed att de lättare överlever på sina respektive marknader. Vidare tenderar dynamisk konkurrens mellan konkurrerande företag att öka innovationsnivån, och därmed öka den ekonomiska tillväxttakten. Slutligen är skyddet av konkurrensen ett mycket effektivt sätt att säkerställa tillväxt och därigenom, varaktiga och långsiktiga sysselsättningsmöjligheter. Trots detta kan, på kort sikt, strävandena efter att förbättra företagets konkurrenskraft genom sammanslagningar eller förvärv innebära omstruktureringar och förlust av arbetstillfällen.

I det specifika ärende som övervägs har Alcan, för att få kommissionen att godkänna transaktionen, åtagit sig att avyttra verksamheter och sälja dem till fristående tredje parter som förpliktigt sig att utveckla dem för att skapa lönsamma konkurrenter. Dessa verksamheter representerar för närvarande den största delen av de överflödiga tillgångarna mellan de två företagen. Av denna orsak kommer åtgärds paketet sannolikt att begränsa en möjlig kortsiktig inverkan från transaktionen på antalet arbetstillfällen inom unionen.

När det gäller att överväga transaktionens ekonomiska fördelar är kommissionen, vilket också framgår av ordalydelsen i kommissionens meddelande om horisontella sammanslagningar, öppen för en bedömning av transaktionernas fördelar som analyseras för att upp väga de eventuella konkurrensbegränsande effekter som den kan skapa. Rationaliseringar kan utgöra en sådan förmildrande omständighet, under förutsättning att de åtminstone delvis överförs till konsumenterna. Beträffande rationaliseringar åligger det parterna i transaktionen att lägga fram övertygande argument.

I denna specifika transaktion har inte parterna gjort detta i sin anmälan, även om Alcan har meddelat de finansiella marknaderna att detta förvärv kommer att skapa kostnadsbesparingar och synergieffekter samt förbättra företagets konkurrenskraft på lång sikt.

Vad gäller transaktionens nationella dimension måste kommissionen i sin konkurrensanalys inrikta sig på hur en transaktion kan påverka konkurrensdynamiken på de berörda marknaderna, oberoende av den anmälade partens eller de inblandade aktieägarnas identitet och nationalitet.

(2004/C 78 E/0826)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3089/03
från Bruno Gollnisch (NI) till rådet

(20 oktober 2003)

Ämne: Alstom

I artikel 87 i fördraget finns det regler för statligt stöd. Där står att sådant stöd kan anses som förenligt med den gemensamma marknaden, framför allt då det handlar om stöd till ekonomisk utveckling i vissa regioner eller av vissa näringsverksamheter eller för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi etc.

Företaget Alstom har tiotusentals anställda i Europa. En eventuell konkurs skulle få dramatiska följder för sysselsättningen, liksom för ekonomin i hela regioner, och kunde utan tvivel betraktas som en "störning". Likväl har kommissionen beslutat att inta en särskilt avvisande hållning i denna fråga.

Det är inte sällsynt att stater ger stöd till företag som råkat i svårigheter. I sådana fall anses näringsverksamhetens strategiska karaktär eller sysselsättningsläget väga tyngre än en analys ur rent finansiell eller företagsekonomisk synvinkel och stödet har en klart tillfällig karaktär och är inte avsett som strukturellt stöd.

Anser rådet att texterna i fördragen, som förblivit nästan oförändrade sedan de kom till, fortfarande erbjuder ett adekvat svar på de utmaningar som ställs av en konkurrens som blivit global och ofta illojal?

Framför allt: har rådet några planer på att i dessa fördragsartiklar låta hänvisningen till konkurrensen och den gemensamma marknads funktion träda tillbaka till förmån för att sysselsättningen skall bevaras och strategiska sektorer få leva vidare?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet vill uppmärksamma den ärade parlamentsledamoten på att det inte ligger inom rådets behörighetsområde att se över Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. En sådan översyn kan endast äga rum inom ramen för en regeringskonferens och genom därpå följande ratificering av medlemsstaterna.

Dessutom får vi erinra om att Europaparlamentet har spelat en aktiv roll i Europeiska konventets arbete och att det inom denna ram, troligen har kunnat föra fram åsikter om den fråga som den ärade parlamentsledamoten väckt.

(2004/C 78 E/0827)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3090/03
från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(14 oktober 2003)

Ämne: Upphävande av status för skogsareal och skog och ändrad definition av begreppet skog i grekiskt lagförslag

Enligt ett förslag till ny skogslagstiftning som den grekiska regeringen har offentliggjort skall statusen för ca 30 miljoner hektar skogsareal och skog nedklassificeras. Samma lagförslag ändrar också definitionen av begreppet skog och fastställer en ny gräns för vad som anses vara laglig skövling.

Med hänvisning till detta, samt till den uppsjö av grå zoner som lagförslaget rymmer, önskar jag fråga kommissionen om följande:

1. I hur hög grad överensstämmer det här lagförslaget med direktiven om "bevarande av naturliga livsmiljöer" (92/43/EEG (1)) och "bedömning av inverkan på miljön" (85/337/EEG (2))?
2. Hur farligt kan det tänkas vara att upphäva olika områdets status som skog och förvandla dem till områden med bebyggelse och infrastruktur, med tanke på att det här kan leda till en uppsplittrad terräng och öka risken för översvämningar?

3. Har vi någon allmän gemenskapsstrategi eller något program för skydd och bevarande av naturen med avseende på skogarna och, om så är fallet, överensstämmer denna eller detta med den grekiska regeringens nya reglering?
4. I vilken grad överensstämmer det nya lagförslaget med den gemensamma ståndpunkten (EG) nr 46/2003⁽¹⁾ som rådet antog den 13 juni 2003 i anslutning till utfärdandet av en förordning från Europaparlamentet och rådet om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus)? I vilken mån överensstämmer definitionen av begreppet skog i ovan nämnda förordning med den definition som används i det nya grekiska lagförslaget?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽³⁾ EUT C 233 E, 30.9.2003, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 november 2003)

Kommissionen har ännu inte fått något officiellt besked om den planerade grekiska lagen om skogsbruk som frågeställaren avser. Lagen är också fortfarande ett förslag och har inte antagits av det grekiska parlamentet. Eftersom antagandeförfarandet pågår kan kommissionen inte bedöma de tänkbara följderna av den nya lagen.

Kommissionen vill emellertid göra frågeställaren uppmärksam på följande:

1. Kommissionen vill påpeka att det i artikel 1.5 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt fastställs att direktivet inte skall gälla för projekt som i detalj regleras genom särskild nationell lagstiftning, i de fall syftena med detta direktiv, däribland att tillhandahålla uppgifter, uppnås genom lagstiftningen. När det gäller rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter vill kommissionen påpeka att direktivet inte uttryckligen gäller markanvändning, utan endast typer av livsmiljöer. Att utse ett område till område av gemenskapsintresse i enlighet med direktivet görs utgående från de förekommande livsmiljöernas ekologiska kvalitet och inte från huruvida området klassas som skog, jordbruksmark, våtmark eller andra tänkbara markanvändningsalternativ. De förslag som hittills inkommit i fråga om områden av gemenskapsintresse bygger inte på markanvändningskriterier, och inget tyder på att de redan föreslagna områdena kommer att ändras. Kommissionen kommer emellertid att undersöka tänkbara ändringar i fråga om klassificering som kan uppkomma när lagen antas och genomförs, och fastställa huruvida de föreslagna områdena av gemenskapsintresse skulle kunna påverkas.
2. När det gäller bedömning av potentiella risker för ökad markerosion och översvämning till följd av att de grekiska skogarna avklassas och används för infrastrukturutveckling och byggande, så faller det i de grekiska myndigheternas ansvarsområde, inom ramen för de rättsliga förfarandena för tillståndsgivning för sådan utveckling och byggnadsverksamhet.
3. I EG-fördraget finns inga uttryckliga bestämmelser om en omfattande gemensam skogsolitik. 1998 införde unionen emellertid en skogsbruksstrategi i vilken det betonas att förvaltning, bevarande, skydd och hållbar utveckling av skogar är av avgörande betydelse för unionens nuvarande politik. gemenskapen bistår medlemsstaterna med förvaltningen och skyddet av skogarna. Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar⁽¹⁾ berör förvaltning och skydd av skogar, och den europeiska strategin för biologisk mångfald och i synnerhet åtgärdsplanen för naturresurser⁽²⁾ ger vägledning för bevarande, skydd och hållbar utveckling av skogarna. Överensstämmelse med någon särskild definition av "skog" föreskrivs inte i vare sig ovan nämnda rättsakter eller i unionens skogsstrategi. Grekland måste efterleva gällande gemenskapslagstiftning.

4. Kommissionens förslag till en förordning om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen⁽³⁾ om vilket rådet har antagit en gemensam ståndpunkt (EG) nr 46/2003 av den 13 juni 2003, genomgår för närvarande andra behandlingen. Kommissionen kan inte bedöma definitionen av "skog" i Forest Focus eller i den föreslagna grekiska skogsbrukslagen.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽²⁾ KOM(2001) 162 slutlig.

⁽³⁾ EGT C 20 E, 28.1.2003.

(2004/C 78 E/0828)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3098/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Margot Wallström och EMU-kampanjen

I den nyligen avslutade EMU-kampanjen i Sverige var kommissionär Margot Wallström under de sista veckorna starkt engagerad.

Var kommissionären under denna period tjänstledig från sina ordinarie arbetsuppgifter i kommissionen?

(2004/C 78 E/0829)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3100/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Kommissionens engagemang i nationella kampanjer

I arbetsordningen för kommissionen står det att läsa att kommissionen och dess anställda skall i sitt förhållande till allmänheten uppträda "hövligt, sakligt och opartiskt".

Med hänsyn främst till kravet kring opartiskhet, vilken praxis har kommissionen kring att kommissionärer och/eller dess anställda engagerar sig i nationella kampanjer kring folkomröstningar med anknytning till EU och EMU?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3098/03 och E-3100/03
ingivet av Romano Prodi för kommissionen**

(19 november 2003)

Som kommissionen haft återkommande tillfälle att påminna om i svar på skriftliga eller muntliga frågor från parlamentsledamöter⁽¹⁾ är ledamöterna i kommissionen politiker med ett politiskt uppdrag. De respekterar de skyldigheter som är förbundna med detta uppdrag och det står dem fritt att uttrycka sina personliga åsikter, oberoende och på eget ansvar.

I uppförandekodex för kommissionens ledamöter föreskrivs att kommissionens ledamöter kan vara aktiva medlemmar i politiska partier eller fackföreningar om detta inte påverkar deras arbetsinsats vid kommissionen.

⁽¹⁾ Se t.ex. ordförande Prodis svar på frågorna 2459/99, 2600/99 och 2628/99, EGT C 225 E, 8.8.2000 och ordförande Prodis svar på fråga 2629/99, EGT C 46 E, 13.2.2001.

(2004/C 78 E/0830)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3101/03
från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till rådet

(20 oktober 2003)

Ämne: EMU-val och placering av myndighet

Ett av de argument som florerade i den svenska EMU-debatten var att om den svenska befolkningen skulle rösta nej i folkomröstningen så skulle Sveriges möjligheter att komma i fråga för placering av EU-myndigheter, som till exempel för kemikaliehantering, försämrats.

Nu har den svenska befolkningen röstat nej till den gemensamma valutan euron, och anser rådet att Sveriges möjligheter för att komma i fråga för placering av EU-myndighet har försämrats?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet har inte diskuterat den fråga som den ärade parlamentsledamoten tar upp.

(2004/C 78 E/0831)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3102/03
från Lissy Gröner (PSE) till kommissionen

(17 oktober 2003)

Ämne: Diskriminering av kvinnor i kommissionens nya bedömningssystem

Kommissionen har infört ett nytt bedömningssystem i vilket kvinnor verkar "bestraffas" med poängavdrag om de efter mammaledigheten tar ut några ytterligare månader ledighet för att sköta om sina barn.

Enligt de uppgifter som jag har fått framtogs en kvinnlig tjänsteman vid kommissionen, i samband med den årliga bedömningen, i efterhand tre "meritpoäng" för tre månader föräldraledighet, medan man för ett år (=12 månader) drar av en senioritetspoäng.

Med beaktande av detta är ett avdrag på en poäng per månad CCP (tjänstledighet av personliga skäl) fullständigt oskäligt. Denna oproportionerliga deklassering påverkar de berörda kvinnornas ställning under flera år ("ryggsäckssystemet") och det är mycket svårt för dem att ta skadan igen.

Avdraget tyder på en bestraffning och diskriminering av kvinnor och mödrar eftersom poängavdraget i samband med CCP drabbar främst kvinnor som tar ut föräldraledighet.

De berörda kvinnorna framtogs meritpoängen retroaktivt utan någon som helst förvarning. Detta gäller även för de kvinnor som hade ansökt om CCP vid en tidpunkt då det tillämpliga beslutet av den 26 april 2002 ännu inte hade antagits.

1. Hur kan detta poängavdrag motiveras med tanke på Europeiska unionens direktiv om främjande av lika möjligheter?
2. Hur kan den av kommissionen förespråkade möjligheten att förena yrkesarbete och familj förverkligas under dessa förutsättningar?
3. Vilket är sambandet mellan CCP å ena sidan och "merit" å andra sidan?
4. Känner kommissionen till modellen Mum's CV, som Unilever har infört, enligt vilken kvinnliga sökande som har tagit ut föräldraledighet tilldelas pluspoäng i samband med en ansökan?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Avdragen av meritpoäng vid tjänstledighet av personliga skäl (CCP) härrör från artikel 4.4 i kommissionens beslut av den 26 april 2002 om allmänna genomförandebestämmelser för artikel 43 i tjänsteföreskrifterna. Artikeln i fråga föreskriver att den totala poängtilldelningen för rapportperioden ska beräknas i förhållande till den aktuella periodens längd (i förhållande till det antal månader som respektive rapport omfattar) om den nämnda rapporten endast omfattar en del av ett år. I fotnot 6 anges att en sådan situation skulle kunna uppkomma "om den anställde har tagit tjänstledigt av personliga skäl under en del av året".

Som svar på parlamentsledamotens frågor:

1. De direktiv som parlamentsledamoten refererar till är avsedda för medlemsstaterna och inte för EU:s institutioner, men artikel 40 i tjänsteföreskrifterna gäller för samma typ av fall. Där föreskrivs att tjänstemän kan beviljas tjänstledighet av personliga skäl för att vårda ett barn som inte fyllt fem år och att sådan tjänstledighet kan förlängas med ett år fyra gånger. Vid utgången av tjänstledigheten ska de berörda tjänstemännen återinträda i en tjänst inom den kategori eller tjänstegrupp som motsvarar deras lönegrad.

Om kommissionens förslag till rådets förordning om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (¹) antas (det granskas för närvarande av parlamentet och rådet), kommer i framtiden två nya typer av tjänstledighet att införas: föräldraledighet på upp till sex månader för varje barn, och ledighet av familjeskäl där den sammanlagda varaktigheten för denna ledighet under tjänstemannens sammanlagda tjänstetid är begränsad till nio månader. Under dessa tjänstledighetsperioder tjänstemannen behåller sin tjänst och sin rätt att placeras i en högre löneklass eller lönegrad, och får också en fast ersättning.

2. Den utveckling av personalpolitiken som skildras ovan bekräftar att kommissionen lägger stor vikt vid att möjligheterna att förena yrkesliv med familjeliv. Tjänsteföreskrifterna tillåter kvinnor att ta ut moderskapsledighet i minst sexton veckor, med ett tillägg på upp till fyra veckors extra ledighet för ammande mödrar. Dessa tjänstledighetsperioder betraktas som om arbetstagaren varit i aktiv tjänst och medför därför inte något proportionellt avdrag av meritpoäng.
3. Målet med det nya bedömnings- och befordringssystemet är att kommissionen på ett objektivt sätt ska kunna göra årliga bedömningar av varje tjänstemans meriter utifrån deras prestation, förmåga och uppförande i tjänsten. Dessa tre faktorer kan självfallet lättast bedömas när tjänstemannen är i aktiv tjänst vid en av institutionerna eller är förflyttad till ett annat organ.

Avdrag av meritpoäng tillämpas på varje tjänsteman eller anställd i gemenskaperna, män som kvinnor, som har tagit tjänstledigt av personliga skäl, vare sig det gäller vård av barn eller annat giltigt skäl.

4. Kommissionen är medveten om att andra organisationer i den offentliga och privata sektorn har olikartade bestämmelser för gravida och föräldralediga anställda. Genom ovannämnda förbättringar i sin personalpolitik har kommissionen strävat efter att garantera jämlikhet, och kommissionen vet att de nya bestämmelserna tål att jämföras med de tillfredsställande villkor som uppnåtts för anställda inom den offentliga sektorn i medlemsstaterna.

Som tillägg till dessa specifika svar kan det vara intressant för parlamentsledamoten att känna till att de befordringskommittéer som tillsatts i enlighet med de allmänna genomförandebestämmelserna för artikel 45 i tjänsteföreskrifterna har granskat de frågor som parlamentsledamoten tar upp och föreslagit att ett visst antal poäng ska tilldelas de tjänstemän som blivit drabbade av ett avdrag av meritpoäng efter en tjänstledighetsperiod av personliga skäl. De konstaterade bland annat att det normalt sett bör finnas ett antal tjänstemän som ansökt om tjänstledighet av personliga skäl innan kommissionen antagit de allmänna genomförandebestämmelserna för artikel 43 i tjänsteföreskrifterna. Därför kan befordringskommittéernas överläggningar mycket väl leda till ett förslag som innebär att delar av avdragen kan komma att kompenseras under denna övergångsperiod. Dessutom har befordringskommittéerna konstaterat att

effekten — när det gäller befordran — av avdragen av meritpoäng under 2003 var för stark i samband med övergångsperioden med tanke på de höjda befordringströsklarna (dvs. proportionen "förlorade poäng på grund av tjänstledighet av personliga skäl/befordringströskel" är för närvarande högre än den skulle vara i ett "stabil" system).

Kommissionen har tagit hänsyn till alla dessa iakttagelser och föreslår därför att de avdrag som gjorts ska justeras i efterhand så att de ligger i linje med de uppskattade förhållandena i ett stabilt system. Detta förslag ingår i en bilaga till ett nytt utkast till de genomförandebestämmelser för artikel 45 i tjänsteföreskrifterna som antogs den 21 januari 2004 och som nu är föremål för föreskrivet samråd före det slutgiltiga godkännandet.

När detta beslut antagits kommer tjänstledighet av personliga skäl inte att påverka möjligheterna till befordran lika starkt. Exempelvis kommer en förlust av 7 poäng (tjänstemans frånvaro med en poängtilldelning på 14/20 under halva beräkningsperioden) att reduceras till en förlust av endast 2,5 poäng (grundat på antagandet att tjänstgöringstiden för tjänstemannen i fråga inom lönegraden är fyra år och att den genomsnittliga tjänstgöringstiden i lönegraden är fem år).

(¹) EGT C 291 E, 26.11.2002.

(2004/C 78 E/0832)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3120/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(22 oktober 2003)

Ämne: Buller

Kommer kommissionen att erbjuda finansieringsmöjligheter för lokala projekt som syftar till att komma till rätta med de negativa effekterna av buller i landsbygdsområden, t.ex. bullerplank längs motorvägar i närheten av bostadsområden?

Kan kommissionen redogöra för på vilket sätt direktivet om omgivningsbuller kommer att hjälpa människor som bor i landsbygdsområden och som lider av negativa effekter (t.ex. minskad livskvalitet, stress) från ständigt buller från näraliggande motorvägar?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 november 2003)

Kommissionen avser inte att införa något särskilt instrument för gemenskapsfinansiering för att komma till rätta med omgivningsbuller. Emellertid skulle projekt inom detta område kunna vara föremål för ett finansiellt stöd enligt befintliga mekanismer, till exempel finansieringsinstrumentet för miljön (Life).

Enligt parlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG (¹) av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller som trädde i kraft den 18 juni 2002 är medlemsstaternas myndigheter skyldiga att utarbeta strategiska bullerkartor över området kring viktiga transportinfrastrukturer, inklusive vägar, och att inom tätbebyggda områden på grundval av gemensamma bullermått informera allmänheten om exponeringen för buller och dess verkningar samt att, där det är nödvändigt, genomföra handlingsplaner för att minska bullret och bevara kvalitén på ljudmiljön där denna är god.

Med särskilt avseende på väginfrastruktur skall bullerkartor och handlingsplaner inrättas 2007 respektive 2008 för de huvudvägar som räknar mer än sex miljoner passerande fordon per år. I en andra fas, 2012 och 2013, skall kartor och handlingsplaner upprättas för huvudvägar med mer än tre miljoner passerande fordon per år.

Dessa kartor och handlingsplaner skall täcka in buller från väginfrastrukturer i såväl stads- som landsbygdsområden.

(¹) EGT L 189, 18.7.2002.

(2004/C 78 E/0833)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3137/03
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till rådet

(23 oktober 2003)

Ämne: Rätten att söka asyl

Anser rådet att det ändrade förslaget till direktiv KOM(2002) 326 (slutligt)⁽¹⁾ om "miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus" i sin nuvarande form överensstämmer med medlemsstaternas förpliktelser såsom angivna i internationella fördrag om flyktingar och asylsökande? Skulle rådet i all synnerhet kunna förklara hur rätten att ansöka om asyl garanteras för samtliga som ansöker om asyl, inklusive rätten till inresa på medlemsstaternas territorium? Hur garanterar man tillgången till ett rättvist förfarande vid bedömningen av ansökningarna och rätten att överklaga i fall där asylsökande visas tillbaka till sina ursprungsländer före den rättsliga prövningen av asylärendet har avslutats?

⁽¹⁾ EGT C 291, 26.11.2002, s. 143.

Svar

(4 mars 2004)

Rådets arbete vad gäller asylrätt inriktar sig för närvarande på förslaget till direktiv om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Rådet skall se till att alla framtida gemenskapsbestämmelser på detta område respekterar de rättigheter och garantier som fastställs genom berörda folkrättsliga instrument, bland annat Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

(2004/C 78 E/0834)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3167/03
från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(20 oktober 2003)

Ämne: Arbete och hälsovård i anslutningsländerna

Kan kommissionen uppge om Förenade kungarikets regering ingått ett ömsesidigt avtal med de tio anslutningsländerna, vilket ger brittiska medborgare rätt att arbeta i de nya anslutningsländerna genast efter det att de blivit medlemmar i EU? Tillämpar något eller några av anslutningsländerna undantag för att förhindra brittiska medborgare att arbeta i landet?

Kan kommissionen också uppge om de nya anslutningsländerna har ömsesidiga hälsovårdsavtal med övriga EU-länder efter anslutningen?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(14 november 2003)

Enligt den övergångsordning som föreskrivs i anslutningsfördraget får alla nuvarande medlemsstater på grundval av nationella bestämmelser under högst sju år kontrollera och reglera tillträdet av arbetstagare från de nya medlemsstaterna till sin nationella arbetsmarknad. Denna övergångsordning gäller inte för Cypern och Malta. Det kommer således att råda fullständig rörelsefrihet mellan de nuvarande medlemsstaterna och dessa två länder samt mellan de övriga nya medlemsstaterna och Cypern och Malta. Malta har dock rätt att införa en skyddsåtgärd till och med den 30 april 2011.

De nya medlemsstaterna kan välja att tillämpa liknande restriktioner för de medlemsstater som har restriktioner mot dem. De nya medlemsstaterna kan därför endast genom eventuell tillämpning av liknande restriktioner begränsa brittiska arbetstagares rätt att vara verksamma på deras territorium.

En del medlemsstater har angivit att de har för avsikt att till fullo öppna sin arbetsmarknad för arbetstagare från alla de nya medlemsstaterna. Andra har för avsikt att tillåta mer begränsat tillträde, som kommer att variera beroende på vilken av de nya medlemsstaterna det gäller.

För mer detaljerad information om befintliga överenskommelser mellan Förenade kungariket och nya medlemsstater uppmanar kommissionen parlamentsledamoten att kontakta Förenade kungarikets regering.

När det gäller frågan om huruvida de nya medlemsstaterna kommer att ha ömsesidiga hälso- och sjukvårdsavtal med resten av unionen efter deras anslutning vill kommissionen betona att hälso- och sjukvårdsfrågor för migrerande arbetstagare på unionsnivå regleras genom rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971⁽¹⁾ om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen. Denna förordning syftar till att skydda arbetstagares och deras familjers rättigheter beträffande social trygghet när de flyttar till en annan medlemsstat. I samband med anslutningen kommer denna förordning att ersätta alla konventioner om social trygghet som ingåtts mellan de nya medlemsstaterna och de nuvarande medlemsstaterna. Endast de bestämmelser i bilaterala konventioner som anges i bilaga III till förordning (EEG) nr 1408/71 undantas från denna allmänna regel och fortsätter därför att gälla. För att förtecknas i bilagan måste dessa bestämmelser dock uppfylla vissa kriterier, såsom att vara förmånligare för den migrerande arbetstagaren eller anknyta till ett historiskt sammanhang.

I bilaga II till anslutningsfördraget, som innehåller alla införanden av de nya medlemsstaterna i bilagorna till förordning (EEG) nr 1408/71, anges i samband med bilaga III till förordning (EEG) nr 1408/71 inget om att en konvention om social trygghet mellan ett av dessa länder och Förenade kungariket skulle fortsätta att gälla.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

(2004/C 78 E/0835)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3168/03
från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet

(27 oktober 2003)

Ämne: Förbud mot kamphundar

Tyvärr har mina tidigare frågor angående förbud mot kamphundar inte fått någon effekt. Vissa medlemsstater, t.ex. Italien och Österrike, har visserligen redan vidtagit åtgärder mot våldsamma och aggressiva hundar genom att kräva munkorg i offentliga byggnader eller på offentliga platser, t.ex. hållplatser och parker, och inrätta en valpskola för hunduppfostran, men åtgärderna är tyvärr fortfarande inte tillräckliga. De senaste dagarna har vi återigen ställts inför fruktansvärda rubriker om pitbullterrier som attackerat både barn och vuxna. Det räcker inte att enskilda stater eller regioner kämpar mot hållande av vissa hundraser, utan det krävs ett EU-direktiv som förbjuder kamphundar!

Hur många fler människor måste enligt rådet bitas till döds eller lemlästas innan någonting sker?

Hur länge måste vi vänta innan det sker något på EU-nivå?

Svar

(4 mars 2004)

Rådet noterar det problem som den ärade parlamentsledamoten tar upp i sin fråga, men påminner om att det inte har möjlighet att svara, eftersom initiativrätten tillkommer kommissionen och den hittills inte har lagt fram några förslag i denna fråga.

(2004/C 78 E/0836)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3180/03**från Mario Borghezio (NI) till kommissionen**

(20 oktober 2003)

Ämne: EU-skydd av blomsterproduktion

Den europeiska blomsterodlingsindustrin har sedan en tid tillbaka mött orättvis konkurrens från produkter från länder utanför EU där barnarbete utnyttjas i produktionen.

Dessa produkter cirkulerar nu fritt inom EU eftersom de inte är underställda några restriktioner eller särskilda växtskyddskontroller.

Anser inte kommissionen, med tanke på risken att dessa produkter sprider virus och sjukdomar, att kontrollåtgärder omgäende bör införas på samtliga nivåer?

Kommer kommissionen som en förebyggande åtgärd att fastställa om barnarbete utnyttjas i blomsterodling utanför EU?

Vilka ekonomiska åtgärder har kommissionen vidtagit för att främja och stödja produktionen och marknadsföringen av europeiska blomsterprodukter?

Har kommissionen övervägt att tullbelägga importen av dessa produkter?

Anser inte kommissionen att det vore lämpligt att införa kvalitetsmärkning (SGB – skyddad geografisk beteckning) för de olika lokala produkterna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 januari 2004)

EU:s växtskyddsordning baseras på rådets direktiv 2000/29/EG av den 8 maj 2000 om skyddsåtgärder mot att skadegörare på växter eller växtprodukter förs in till gemenskapen och mot att de sprids inom gemenskapen (¹). I detta direktiv fastställs bland annat förteckningen över organismer som inte får föras in i gemenskapen och förteckningen över växter och växtprodukter som skall genomgå särskild växtskydds-kontroll när de förs in i gemenskapen. Ursprungslandet och medlemsstaterna skall följaktligen vidta lämpliga åtgärder i enlighet med det ovannämnda direktivet för att förhindra att skadliga organismer förs in och sprids i gemenskapen.

Eftersom medlemsstaterna vid upprepade tillfällen har påträffat skadliga organismer i importerade blomsterprodukter gjordes 2002 en betydande skärpning av växtskyddsordningen, genom kommissionens direktiv 2002/36/EG av den 29 april 2002 (²) och 2002/89/EG av den 28 november 2002 (³), för att få till stånd ett mer effektivt skydd.

När det gäller frågan om eventuella kontrollåtgärder mot spridning av virus och sjukdomar genom dessa produkter, skall nämnas att när produkterna väl har importerats lagligt till EU kan medlemsstaterna inte vidta åtgärder som begränsar handeln inom gemenskapen, såvida inte de nationella myndigheterna kan visa att dessa åtgärder är icke-diskriminerande, proportionerliga och syftar till att skydda hälsa och liv hos människor, djur eller växter.

I kommissionens strategi för att utnyttja globaliseringen till stöd för hållbar utveckling prioriteras social utveckling och främjande av grundläggande arbetsförhållanden, däribland förbud mot och avskaffande av barnarbete. Inom handelspolitiken främjar kommissionen en effektiv tillämpning av de grundläggande arbetsnormerna genom positiva instrument och genom att använda incitament. Exempel på detta är EU:s allmänna preferenssystem (GSP), där länder kan få ytterligare förmåner om de ansluter sig till principerna om grundläggande arbetsnormer, och Cotonouavtalet mellan gemenskapen och de 77 AVS-staterna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, som innehåller en särskild bestämmelse om handel och arbetsnormer. EU motsätter sig bestämt varje form av sanktioner och försök att utnyttja frågan om

arbetsrättigheter i protektionistiskt syfte. Vid behov kan dock GSP tillfälligt upphävas för vissa produkter vid fall av barnarbete enligt definitionen i tillämpliga konventioner inom Internationella arbetsorganisationen (ILO) (artikel 26 i rådets förordning (EG) nr 2501/2001⁽⁴⁾).

Den mer allmänna frågan om att bekämpa (utnyttjande av) barnarbete tas också upp inom ramen för de stärkta förbindelserna mellan kommissionen och ILO i det förnyade avtalet genom skriftväxling som undertecknades av de båda institutionerna den 14 maj 2001. I detta avtal ingår också att främja grundläggande arbetsnormer världen över. Gemenskapens stöd till ILO:s program och verksamheter för att bekämpa barnarbete i utvecklingsländer kommer att ingå i det kommande strategiska partnerskapet mellan kommissionen och ILO på området för utvecklingssamarbete, där en övergripande strategi om barnarbete och utbildning i AVS-staterna snart införs. Hittills har det inte gjorts några särskilda överväganden som rör blomsterodlingssektorn. ILO har utformat ett antal sektorspecifika verksamheter för att främja grundläggande arbetsnormer inom jordbruket och närliggande sektorer, bland annat initiativ som omfattar uppförandekoder och kapacitetsuppbyggnad och som riktar sig till arbetstagar- och arbetsgivarorganisationer.

För att uppmuntra och stödja den europeiska blomsterodlingen genomförde kommissionen mellan 1997 och 2000 tre kampanjer med säljfrämjande åtgärder för blommor och levande växter på den inre marknaden, med en budget på 45 miljoner euro.

Sedan 2000 har kommissionen drivit en politik för att främja jordbruksprodukter, där även blomsterprodukter ingår. Professionella blomsterodlare kan två gånger per år lägga fram program för säljfrämjande åtgärder på den inre marknaden. Förordning (EG) nr 2826/2000⁽⁵⁾ och förordning (EG) nr 94/2002⁽⁶⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 305/2002⁽⁷⁾, innehåller riktlinjer för säljfrämjande åtgärder inom blomsterodlingen. Gemenskapen medfinansierar 50 % av dessa program.

För närvarande har sju program för säljfrämjande åtgärder som rör denna sektor antagits av Belgien, Danmark, Italien, Nederländerna, Österrike och Sverige.

Tullsatsen vid import av produkter i kapitel 6 i Kombinerade nomenklaturen (levande träd och andra levande växter; lökar, rötter o.d.; snittblommor och snittgrönt) ligger mellan 4 och 12 %.

Dessutom kan vissa reducerade tullsatser beviljas inom ramen för bilaterala preferensavtal eller tullmedgivanden (allmänna preferenssystemet).

Närmare uppgifter om de tullsatser som tillämpas vid import till EU:s territorium av varor från tredjeland finns på TARIC-webbplatsen som uppdateras varje dag. Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till följande adress: (http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/dds/sv/tarhome.htm).

Blommor och prydnadsväxter införlivades år 2000 i tillämpningsområdet för förordning (EEG) nr 2081/92⁽⁸⁾ genom förordning (EG) nr 2796/2000. Därigenom blev det möjligt att på medlemsstatens begäran registrera dessa produkters namn på gemenskapsnivå som skyddad geografisk beteckning (SGB) eller skyddad ursprungsbeteckning (SUB), förutsatt att produkterna uppfyller de villkor som anges i förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 169, 10.7.2000, senast ändrat genom kommissionens direktiv 2003/116/EG av den 4 december 2003, EUT L 321, 6.12.2003.

⁽²⁾ EGT L 116, 3.5.2002.

⁽³⁾ EGT L 355, 30.12.2002.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 2501/2001 av den 10 december 2001 om tillämpning av en ordning med allmänna tullförmåner under tiden 1 januari 2002–31 december 2004 – Uttalanden till rådets förordning om tillämpning av en ordning med allmänna tullförmåner under tiden 1 januari 2002–31 december 2004, EGT L 346, 31.12.2001.

⁽⁵⁾ Rådets förordning (EG) nr 2826/2000 av den 19 december 2000 om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden, EGT L 328, 21.12.2000.

⁽⁶⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 94/2002 av den 18 januari 2002 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 2826/2000 om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden, EGT L 17, 19.1.2002.

⁽⁷⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 305/2002 av den 18 februari 2002 om ändring av förordning (EG) nr 94/2002 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 2826/2000 om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden, EGT L 47, 19.2.2002.

⁽⁸⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel, EGT L 208, 24.7.1992.

(2004/C 78 E/0837)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3188/03
från Adeline Hazan (PSE) till kommissionen

(27 oktober 2003)

Ämne: Europeisk harmonisering av folkbokföringsuppgifter

I beaktande av:

- Principen om fri rörlighet för personer inom Europeiska unionen fastställs i Amsterdamfördraget.
- Ett enhetligt europeiskt system för utfärdande av intyg om folkbokföringsuppgifter saknas, vilket skapar problem för unionsmedborgarna i samband med att sådana uppgifter skall uppdateras.
- Den befintliga internationella civilståndskommissionen (ICCS=International commission on civil status), vilken inrättats på grundval av en internationell konvention, som dock undertecknats av endast åtta av unionens nuvarande medlemsstater (Belgien, Frankrike, Luxemburg, Nederländerna, Tyskland, Österrike, Italien och Portugal) medför juridiska begränsningar.
- Det arbete som civilståndskommissionen utför när det gäller att ställa ut vissa intyg om folkbokföringsuppgifter, som är avsedda för utlandet, och i synnerhet då det gäller att upprätta ett datoriserat folkbokföringsregister, som säkrar skyddet av personuppgifter och tillhandahåller godtagbar tillförlitlighet vad gäller uppgiftsregistrering är mycket värdefullt.
- Avsaknaden av möjlighet att hänvisa till intyg (avseende giftermål, skilsmässa, dödsfall) som utställts i utlandet kan i vissa fall leda till diskriminering mellan unionsmedborgarna. Med hänvisning till ovanstående önskar jag få följande upplysningar:
 1. Hur ska man kunna möjliggöra utbyte av enskilda uppgifter om t.ex. giftermål, skilsmässa eller dödsfall – då det gäller intyg som utfärdats i utlandet – mellan de olika myndigheterna i medlemsstaterna som ansvarar för registrering av folkbokföringsuppgifter?
 2. Vad gäller enligt europeisk rätt i detta fall?
 3. Vilka förfaranden kan harmoniseras på EU-nivå för att, till fördel för unionsmedborgarna, förbättra kompatibiliteten mellan olika system för registrering av folkbokföringsuppgifter?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(12 december 2003)

Den 1 december 2003 fanns det ingen EG-lagstiftning om folkbokföringsintyg i medlemsstaterna.

Arbetet inom Internationella civilståndskommissionen har lett fram till effektiva åtgärder på området, men de omfattar – som parlamentsledamoten påpekar – bara ett fåtal medlemsstater.

Åtgärdsprogrammet för ömsesidigt erkännande, som antogs i slutet av 2000 och som på grundval av slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors innehåller en lista över åtgärder som gemenskapen bör vidta inom det civilrättsliga samarbetet, innehåller inga åtgärder i ämnet.

Kommissionen har emellertid mottagit många klagomål från EU-medborgare om problem som uppstår på grund av de olika bestämmelser om upprättande och uppdatering av folkbokföringsintyg som gäller i medlemsstaterna.

Kommissionen kommer därför eventuellt att rekommendera att frågan tas upp i ett framtida arbetsprogram.

Kommissionen har ännu inte utfört några undersökningar i frågan och det är därför varken möjligt att beskriva de problem som finns eller att föreslå lösningar.

(2004/C 78 E/0838)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3195/03**från Ursula Stenzel (PPE-DE) till kommissionen**

(30 oktober 2003)

Ämne: Erkännande av yrket (klinisk) optometrist

Strider det mot gällande gemenskapsrätt, framför allt mot etableringsfriheten och det fria utbytet av tjänster, att yrket (klinisk) optometrist, som redan är etablerat inom EU, framför allt i Förenade kungariket, Irland och Nederländerna, inte existerar i Österrike och att den yrkesutbildning som EU-medborgare har skaffat sig i andra medlemsstater, inte erkänns i Österrike?

Är det enligt gemenskapsrätten inte ett krav att yrket som (klinisk) optometrist erkänns i medlemsstater där detta yrke inte regleras och att EU-medborgare tillåts att utöva sitt yrke i alla medlemsstater på samma villkor?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(1 december 2003)

EG-domstolen har i sin rättspraxis slagit fast att så länge det saknas harmonisering avseende en viss yrkesverksamhet är medlemsstaterna i princip behöriga att fastställa villkoren för att utöva denna verksamhet, under förutsättning att de iakttar de grundläggande friheterna som föreskrivs i EG-fördraget (domstolens dom av den 11 juli 2002 i mål C-294/00, Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH).

Enligt de uppgifter kommissionen har tillgång till finns det inte i Österrike någon exakt motsvarighet till det yrke som klinisk optometrist som finns i andra medlemsstater. Det förefaller som om detta yrke endast är förbehållet läkare i Österrike.

I domarna Bouchoucha och Mac Quen (domstolens dom av den 3 oktober 1990 i mål C-61/89 och domstolens dom av den 1 februari 2001 i mål C-108/96) har EG-domstolen slagit fast att en medlemsstat inte bryter mot artikel 43 i EG-fördraget, om den inför en sådan restriktion för att tillvarata ett allmänintresse av skydd för folkhälsan.

I detta sammanhang bör det också påpekas att skydd för folkhälsan är en av de grunder som enligt artikel 46.1 i EG-fördraget kan rättfärdiga en begränsning av etableringsfriheten. Bestämmelserna i denna artikel ska enligt artikel 55 i EG-fördraget också tillämpas när det gäller friheten att tillhandahålla tjänster.

Kommissionen har inga andra uppgifter som talar för att överträdelse av EU-rätten skulle ha skett.

(2004/C 78 E/0839)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3196/03**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen**

(30 oktober 2003)

Ämne: Problem rörande byggverksamhet, skogsskydd och bostadskooperativ i Grekland

I Grekland har det framför allt under senare år uppstått ett regelrätt kaos inom ett område där byggverksamhet, skogsskydd och bostadskooperativ står i fokus. Sedan en tjänsteman i Aten nyligen (12 oktober 2003) begått självmord har det dessutom kommit i offentlighetens ljus hur det är ställt med bygglovsgivningen i ett land där det finns hundratusentals olovligt uppförda fastigheter (enligt ministern Vaso Papandreou) och hur grekiska offentliga tjänstemän utsätts för påtryckningar av politiska företrädare.

Det finns i Grekland åtskilliga bostadskooperativ med tusentals medlemmar som under flera årtionden betalat in årsavgifter (och andra avgifter) utan att hittills ha fått sig tilldelat någon tomtmark (exempelvis bostadskooperativet för läkare, YGEIA SYN.PE, i Saronida i Attikas län, som bildades 1965 och har 3 090 medlemmar), trots att flera av dessa kooperativ ligger klart utanför skogsområden. Detta väcker berättigade frågor hos medlemmarna, samtidigt som kooperativen anklagar den grekiska regeringen för att hålla dem som gisslan i ett politiskt spel. "Rent händelsevis" lyckades regeringen komma ihåg bostadskooperativen lagom till det grekiska valet.

Vidare råder i Grekland stor oro inför ett förslag om en ny skogslag och inför byggkvaliteten på de tusentals olovligt uppförda fastigheterna. Dessa har nämligen uppförts på kort tid, utan bygglov och utan att den behöriga myndigheten kontrollerat byggnadsstabiliteten. Även ägarna till dessa fastigheter gäckas sedan flera år av regeringen, som drar ut på tiden med att finna en lösning på deras akuta problem. Men det är även fråga om en socialt orättvis situation för de tusentals grekiska medborgare som känner sig förorättade efter att ha betalat avsevärda summor för att erhålla bygglov, samtidigt som andra människor byggt hus utan att lägga några pengar överhuvudtaget på sådana tillstånd.

I vilka andra medlemsstater förekommer olovligt byggande i samma omfattning som i Grekland? Vilka uppgifter har kommissionen fått från de grekiska myndigheterna angående byggnadskvaliteten på de olovligt uppförda fastigheterna i Grekland, ett land där 52 procent av den seismiska kraften i hela EU finns samlad? Vilka är de exakta definitionerna av "skog" och "skogsområde" enligt gemenskapslagstiftningen? Är fallet med medlemmarna i bostadskooperativen som betalat in avgifter i flera årtionden men som fortfarande inte fått någon tomtmark ett problem som bör tas upp?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 december 2003)

Kommissionen vill göra parlamentsledamoten uppmärksam på att den inte har tillgång till statistik eller andra uppgifter om olagliga byggen i de olika medlemsstaterna, och den kan därför inte bedöma omfattningen av det olagliga byggandet i Grekland. Vidare har kommissionen aldrig mottagit några uppgifter från de grekiska myndigheterna som gäller hantverksstandarderna i olagligt byggda hus i Grekland.

När det gäller definitionen av skog och skogsmark vill kommissionen påpeka att unionens skogsbruksstrategi inte innehåller någon sådan definition. Det är de nationella definitionerna av skog och skogsområden som gäller för gemenskapens lagstiftning och ekonomiska insatser. Förordningen om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen ("Forest Focus"), som nyligen antogs, innehåller en definition av "skog" och "annan trädbevuxen mark" som är tillämplig på de åtgärder som genom förordningen kan beviljas stöd

När det gäller medlemmar i bostadskooperativ som ännu inte har fått någon tomtmark trots att de har betalat in avgifter till kooperativet, är detta en fråga för de nationella myndigheterna som omfattas av nationell lagstiftning

(2004/C 78 E/0840)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3203/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(30 oktober 2003)

Ämne: Sjukhusavfall på Attika

Enligt uppgifter från ESKNA (samlingsorganisation för kommuner och köpingar i Attikas län) väljer de flesta sjukhus och privata sjukhem på Attika att inte sända sitt sjukhusavfall till förbränning i den anläggning som finns för ändamålet, utan föredrar att i stället bränna avfallet i egna ugnar under olämpliga förhållanden (med en temperatur på 100 grader, samtidigt som den enhet som ESKNA driver håller en temperatur på 1600 grader). Ofta transporteras avfallet tillsammans med hushållsavfall till en vanlig soptipp. Enligt tidningsuppgifter är det betecknande för situationen att samlingsorganisationens särskilda förbränningsugn varje dag mottar knappt 3,5 ton sjukhusavfall av de 25 ton som dagligen produceras på Attika.

Vad säger gemenskapens lagstiftning om sådant här avfall? Vilka bestämmelser gäller i de övriga medlemsstaterna?

Svar lämnat av Margot Wallström på kommissionens vägnar*(27 november 2003)*

Följande gemenskapslagstiftning är mest relevant för hantering av sjukhusavfall:

- Rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽¹⁾,
- Rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽²⁾,
- Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen⁽³⁾,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽⁴⁾,
- Rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall⁽⁵⁾,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall⁽⁶⁾,
- Kommissionens beslut av den 16 januari 2001⁽⁷⁾ om ändring av kommissionens beslut 2000/532/EG av den 3 maj 2000⁽⁸⁾ om en förteckning över avfall,
- Rådets beslut av den 2003/33/EG av den 19 december 2002 om kriterier och förfaranden för mottagning av avfall vid avfallsdeponier i enlighet med artikel 16 i, och bilaga II till, direktiv 1999/31/EG⁽⁹⁾.

Genomförandet av direktiven om avfall, farligt avfall och om förpackningar och förpackningsavfall beskrivs i rapporten från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om genomförandet av gemenskapslagstiftningen⁽¹⁰⁾. I rapporten lämnas inga uppgifter om mängden som återvinns eller bortskaffas.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2150/2002 av den 25 november 2002 om statistik om avfall⁽¹¹⁾ kommer bland annat att leda till att statistik om produktion och hantering av sjukhusavfall sammanställs regelbundet. I slutet av 2007 kommer kommissionen att överlämna den första rapporten till parlamentet och rådet om den statistik som samlats ihop enligt denna förordning.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

⁽³⁾ EGT L 30, 6.2.1993.

⁽⁴⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

⁽⁵⁾ EGT L 182, 16.7.1999.

⁽⁶⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

⁽⁷⁾ EGT L 47, 16.2.2001.

⁽⁸⁾ EGT L 226, 6.9.2000.

⁽⁹⁾ EGT L 11, 16.1.2003.

⁽¹⁰⁾ KOM(2003) 250 slutlig, http://europa.eu.int/eur-lex/en/com/rpt/2003/com2003_0250en03.pdf

⁽¹¹⁾ EGT L 332, 9.12.2002.

(2004/C 78 E/0841)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3213/03**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen***(30 oktober 2003)*

Ämne: Utnyttjande av gemenskapsanslag på kulturområdet i Grekland

Jag ber kommissionen upplysa mig om de exakta procenttalen för utnyttjande av anslagen ur gemenskapens andra och tredje stödram för Grekland på kulturens område. Vilka är de viktigaste verksamhetsformerna på kulturens område som finansierats genom anslagen till Grekland och vilka exakta belopp har var och en av dessa erhållit ur gemenskapens tredje stödram?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

De insatser på kulturens område som i Grekland inom ramen för strukturfonderna finansierats inom gemenskapens andra och tredje stödrum har som syfte att skydda och utveckla det kulturella arvet, främja modern kultur och åstadkomma en balanserad utveckling i fråga om regionernas utbud av och efterfrågan på kulturprodukter och kulturtjänster.

Dessa anslag till kultursektorn fördelas sig enligt följande:

- Gemenskapens andra stödrum: 208 miljoner euro.
- Gemenskapens tredje stödrum: 960 miljoner euro.

De aktuella projekten gäller iståndsättande av byggnader och förbättring av teknisk infrastruktur i befintliga museer, skydd och utveckling av monument och arkeologiska platser samt förstärkning av infrastrukturen för modern kultur och av institutionella strukturer.

Inom gemenskapens tredje stödrum finansieras insatser på detta område genom de operativa programmen för kultur respektive informationssamhället. Ytterligare åtgärder kan finansieras genom olika regionala operativa program.

Det operativa programmet för kultur har fått ett anslag på 604 miljoner euro. I detta ingår anslag för museer (192 miljoner euro), arkeologiska platser (165 miljoner euro), kulturcentrum (117 miljoner euro), konserthusen i Aten och Thessaloniki (114 miljoner euro) och tekniskt bistånd (16 miljoner euro).

Det operativa programmet för informationssamhället omfattar ett anslag på 129 miljoner euro för insatser på kulturområdet.

Inom ramen för de regionala operativa programmen har ca 227 miljoner euro anslagits för insatser på kulturområdet.

(2004/C 78 E/0842)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3217/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Kontroll av luftföreningar i Grekland

Nyligen publicerade undersökningar visar att även begränsade eller relativt låga luftföreningsnivåer har direkta hälsokonsekvenser för människor i städerna. Enligt prognoserna kommer Grekland, och i synnerhet Atenområdet, att falla utanför de krav som Världshälsoorganisationen ställer, om inte lämpliga åtgärder vidtas med avseende på luftföreningarna.

Eftersom de gränsvärdena som Europeiska unionen fastställt för farliga halter av luftföreningar överskrids i Grekland vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Vilka halter av flyktiga organiska föreningar, cancerframkallande mikropartiklar, bensen och ozon förekommer i Attikaregionen?
2. Vilka åtgärder har den grekiska regeringen vidtagit, i synnerhet sommartid då temperaturen är särskilt hög, för att bekämpa luftföreningarna?
3. I vilken mån överensstämmer dessa åtgärder med motsvarande åtgärder förordade av Europeiska unionen?
4. Har Grekland gjort något för att införliva direktiv 96/61/EG⁽¹⁾ med sin nationella lagstiftning i enlighet med EG-domstolens beslut i mål C-64/01?

5. Har direktiv 2000/69/EG⁽²⁾ om gränsvärden för bensen och kolmonoxid i luften införlivats med grekisk lagstiftning?
6. Har kommissionen underrättats om att Grekland skulle ha överfört direktiv 1999/30/EG⁽³⁾ om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften, och har Grekland skickat in det angivna frågeformuläret?
7. Har Grekland införlivat direktiv 2001/81/EG⁽⁴⁾ om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar med sin nationella lagstiftning?

(¹) EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.

(²) EGT L 313, 13.12.2000, s. 12.

(³) EGT L 163, 29.6.1999, s. 41.

(⁴) EGT L 309, 27.11.2001, s. 22.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

1.-3. Enligt de rapporter som officiellt överlämnats till kommissionen i enlighet med gällande gemenskapslagstiftning ligger årsmedelvärdet av koncentrationerna av PM10 (dvs. partiklar med mindre diameter än 10 mikrometer (μm)) i Attikaregionen på 50-70 mikrogram per kubikmeter ($\mu\text{g}/\text{m}^3$), vilket är klart över gränsvärdet (inklusive toleransmarginal) på $46 \mu\text{g}/\text{m}^3$ för 2003. Det gällande gränsvärdet för 2005 är $50 \mu\text{g}/\text{m}^3$, vilket inte får överskridas mer än 35 gånger per kalenderår. Enligt uppgift överskreds denna koncentration mellan 64 till 116 dagar i Attikaregionen under 2002.

Under rapporteringsperioden april-augusti 2002 överskreds det informerande tröskelvärdet för ozonkoncentrationen på $180 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (timmedelvärde) i genomsnitt under 17 dagar, men vid två stationer under mer än 30 dagar. De maximala koncentrationer som uppmättes under en timme var betydligt högre än $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$, med ett absolut maximum på $316 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Av årets rapport om luftförorening genom ozon i Europa framgår att omkring 17 % av de grekiska stationer som överskred det informerande tröskelvärdet också överskred tröskelvärdet för larm på $240 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Denna larmtröskel fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/3/EG av den 12 februari 2002 om ozon i luften⁽¹⁾ som trädde i kraft den 9 september 2003.

Flyktiga organiska föreningar regleras inte i den nuvarande luftkvalitetslagstiftningen. I enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/69/EG av den 16 november 2000 om gränsvärden för bensen och koloxid i luften skall en första rapport om bedömningen av luftens kvalitet med avseende på bensen utarbetas i slutet av september 2004. Grekland har inte lämnat någon information om flyktiga organiska föreningar och bensen i luft enligt rådets beslut 97/101/EG av den 27 januari 1997 om inrättande av ett ömsesidigt utbyte av information och uppgifter från nätverk och enskilda stationer som mäter luftförorening i medlemsstaterna⁽²⁾.

I gemenskapens gällande luftkvalitetslagstiftning [ramdirektivet om luftkvalitet (1996/62/EG⁽³⁾) och dess dotterdirektiv (1999/30/EG⁽⁴⁾, 2000/69/EG⁽⁵⁾ och 2002/3/EC)] fastställs gränsvärden för vissa föroreningar som skall uppfyllas ett visst datum (t.ex. 2005 för PM10). Om gränsvärdet inklusive en fastställd toleransmarginal (som minskar varje år för att nå noll det år då gränsvärdet ha uppfyllts) överskrids är medlemsstaterna skyldiga att tillhandahålla planer och program för att visa hur gränsvärdet kan uppfyllas. Sådana planer och program skall tillhandahållas för första gången senast i slutet av 2003. För Greklands del förväntar sig kommissionen att erhålla dessa planer och program särskilt för PM10, eftersom Grekland hittills inte kunnat visa att överskridandet av gränsvärdet för PM10 beror på naturliga händelser.

För att motverka bildningen av marknära ozon samt försurning och markeutrofiering skall nationella utsläppstak för flyktiga organiska föreningar, svaveldioxid (SO_2), kväveoxider (NO_2) och ammoniak (NH_3) respekteras senast 2010 enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG av den 23 oktober 2001 om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar. Kommissionen har hittills inte erhållit någon information om införlivandet av detta direktiv, som skulle ha skett senast den 27 november 2002. Enligt direktivet skall medlemsstaterna upprätta nationella program för att visa hur de skall respektera taken. Grekland har fortfarande inte underrättat kommissionen om något sådant program, vilket skulle ha skett senast den 31 december 2002.

4. I sin dom av den 7 mars 2002 slog domstolen fast att Grekland, genom att inte vidta erforderliga rättsliga och administrativa åtgärder för att rätta sig efter rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnande åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv. Som en följd av denna dom har de grekiska myndigheterna i tur och ordning antagit och underrättat kommissionen om lag 3010/2002, beslut 15393/2332/2002 och beslut 11014/703/9104/2003. Med tanke på att Grekland nu införlivat direktiv 96/61/EG och uppfyllt de krav som ställs i domstolens dom har kommissionen avskrivit denna överträdelse.

5. Direktiv 2000/69/EG har inte införlivats i Grekland och kommissionen har därför inlett ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Inom ramen för detta förfarande har ett motiverat yttrande sänts till Grekland.

6. Direktiv 1999/30/EG har införlivats i grekisk rätt genom förordning 34/2002. Denna förordning har överlämnats till kommissionen.

7. Direktiv 2001/81/EG har inte införlivats i Grekland och kommissionen har därför inlett ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Inom ramen för detta förfarande har ett motiverat yttrande sänts till Grekland.

⁽¹⁾ EGT L 67, 9.3.2002.

⁽²⁾ EGT L 35, 5.2.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten, EGT L 296, 21.11.1996.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften, EGT L 163, 29.6.1999.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/69/EG av den 16 november 2000 om gränsvärden för bensen och koloxid i luften, EGT L 313, 13.12.2000.

(2004/C 78 E/0843)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3224/03

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: EG-kommissionens förslag att ersätta rådets förordning (EEG) nr 3820/85 om förares körtider

Jag har fått åtskilliga brev från välgörenhets- och frivilligorganisationer som uttryckt sin oro över att den nya förordning som skall ersätta ovanstående förordning inte kommer att innefatta det undantag som för närvarande tillämpas för "fordon som används som butiker på lokala marknader eller för hemförsäljning eller som används för mobila bank-, penningväxlings- eller sparverksamheter, för religiösa ändamål, för utlåning av böcker, grammfonskivor eller kassetter, för kulturevenemang eller utställningar och som är särskilt utrustade för sådana ändamål". Organisationerna oroas över att deras fordon inte kommer att uppfylla de finansiella och administrativa kraven i den nya förordningen och därför måste tas ur drift.

Jag inser vikten av att utfärda en ny förordning men undrar om kommissionen kommer att överväga att införa det gällande undantaget i den nya förordningen så att frivilligorganisationer kan fortsätta att tillhandahålla samhällstjänster?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Syftet med kommissionens förslag ⁽¹⁾ är bland annat att begränsa det enorma antal undantag, förbehåll och särskilda arrangemang som finns i den nuvarande förordningen ⁽²⁾ till de absolut mest nödvändiga och därmed minska eventuellt missbruk. Vid utformningen av sitt ursprungliga förslag fick kommissionen rådet att detta särskilda undantag var föråldrat och kunde tas bort.

Kommissionen har fått åtskilliga liknande brev från Förenade kungariket om behovet av att behålla detta undantag för särskilda fordon som fungerar som lekotek (Play-bus vehicles). Samråd med det brittiska transportministeriet har bekräftat att detta undantag, som kommissionen nu vill ta bort, används av de brittiska myndigheterna just för att medge välgörenhetsorganisationer undantag. Det står klart att det inte finns något annat undantag som skulle kunna omfatta denna typ av verksamhet och därför ställer sig kommissionen mer öppen för en mer flexibel hållning när det gäller detta särskilda undantag i framtida diskussioner om förslaget.

(¹) EGT C 51 E, 26.2.2002.

(²) Rådets förordning (EEG) nr 3820/85 av den 20 december 1985 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter, EGT L 370, 31.12.1985.

(2004/C 78 E/0844)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3229/03
från Raffaele Costa (PPE-DE)
och Jas Gawronski (PPE-DE) till kommissionen

(31 oktober 2003)

Ämne: Finansiering för genomförandet av järnvägssträckningen Turin-Lyon

Enligt uppgift avser Europeiska unionen att utesluta järnvägssträckan Turin-Lyon ur de 15 finansieringsmässigt prioriterade projekt som valts ut bland de 29 projekt som tidigare fastställts i den europeiska tillväxtplanen och som omfattade denna järnvägsförbindelse.

Hur är en sådan sak möjlig med tanke på att projektet måste betraktas som strategiskt för den europeiska integrationen och att planeringen befinner sig i ett längre framskridet skede än vad som är fallet med många av de projekt som har valts ut? Hänsyn måste tas till att projektet uppfyller de fem kriterier som fastställdes av kommissionens ordförande Prodi den 17 oktober 2003 (avseende projekt som, vilket Prodi efterlyste, skulle kunna ge resultat inom en så kort tid som tre år).

Dessa kriterier är:

1. projektets mognad,
2. gränsöverskridande natur till den inre marknadens fromma,
3. förmåga att påverka utvidgningen,
4. ekologisk hållbarhet och
5. teknisk innovationspotential.

Järnvägsprojektet Turin-Lyon respekterar samtliga fem kriterier.

Europeiska investeringsbankens ordförande sade nyligen att banken kommer att finansiera mogna projekt med goda ekonomiska effekter som är lönsamma (så att de attraherar privat kapital) och som kan tillfredsställa kraven från de länder som berörs av projektet. Projektet i fråga tycks uppfylla dessa kriterier. I undersökningar utförda av ledande finansinstitut (Crédit Agricole, San Paolo, Caisse des Dépôts och Dexia) har det angivits att projektet till 30-35 procent kan finansieras med privat kapital, vilket är den högsta nivån för infrastruktur av detta slag, och att uppskjutandet av finansieringen med ytterligare tre år skulle innebära att dyrbar tid går till spillo. Har kommissionen mot bakgrund av detta några upplysningar att ge?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(3 december 2003)

Projekt nr 6, "Lyon-Turin-Milano-Venedig-Trieste", är ett prioriterat projekt för det transeuropeiska transportnätet sedan Europeiska rådets möte i Essen 1994. Projektets mervärde, och dess värde för

utvecklingen av det transeuropeiska transportnätet, har erkänts klart och tydligt i Van Miert-rapporten (offentliggjord i slutet av juni 2003). Vidare har kommissionen på nytt betonat den betydelse som den fäster vid detta projekt genom att inkludera det – bland de projekt som förklarats vara av europeiskt intresse, som en utvidgning av sträckan "Lyon-Trieste/Koper-Ljubljana-Budapest" – i sitt förslag till översyn av riktlinjerna för de transeuropeiska transportnäten (TEN-T).

Av samma skäl har kommissionen tagit med den gränsöverskridande delen av detta projekt (bastunneln under Mont Cenis) i "Quick start programme" inom ramen för det europeiska tillväxtinitiativ som antogs den 11 november 2003 på Europeiska rådets begäran. Detta avsnitt uppfyller fastlagda kriterier med avseende på följande: de långt framskridna och särskilt svåra geologiska undersökningar som genomförts för anläggningen av denna tunnel; dess inverkan på den inre marknaden; dess miljöfördelar. Det handlar om det ojämförligt mest komplicerade avsnittet på denna strategiska sträcka för de transeuropeiska näten. Betydande finansiellt stöd från gemenskapen utgår till redan pågående tekniska, ekonomiska och finansiella studier samt till uppförande av provtunnlar. 100 miljoner (av en beräknad totalkostnad på 371 miljoner euro) har redan avsatts för perioden 2001–2006, och en stor del av dessa medel har redan betalats ut. För övrigt är det inte uteslutet att man för TEN-budgeten – som ett led i översynen av det vägledande fleråriga programmet samt i linje med tillväxtinitiativet – kan komma att göra en omvärdering, inom ramen för tillgängliga gemenskapsresurser, av de belopp som avsätts för detta projekt.

När det gäller den privata sektorns möjlighet till medverkan i projektets genomförande, följer kommissionen uppmärksamt de studier som genomförs av projektets initiativtagare i syfte att upprätta en finansieringsplan (bland annat via ett offentlig-privat partnerskap vars form ännu inte har överenskommit). Det är dock alltför tidigt att ge ett slutgiltigt svar på frågan om betydelsen av den privata sektorns medverkan. Denna medverkan är nämligen till stor del beroende av hur projektet skall genomföras och av hur den färdiga infrastrukturen skall förvaltas. Dessa frågor är fortfarande under diskussion. Den privata sektorns medverkan kommer också att vara beroende av antagandet av kommissionens förslag om ändring av direktiv 99/62⁽¹⁾ ("Eurovignette-direktivet"). Detta direktiv syftar bland annat till att möjliggöra uttag av högre avgifter för godsfordonstrafiken i känsliga områden – som ett bidrag till finansieringen av anläggning av alternativa infrastrukturer av europeiskt intresse.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/62/EG av den 17 juni 1999 om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer (EGT L 187, 20.7.1999).

(2004/C 78 E/0845)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3238/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Ny ordning för sjöfartscabotage i Grekland

Enligt uppgifter i grekisk press, om den nya ordningen för sjöfartscabotage som träder i kraft i Grekland den 1 januari 2004, skall Europeiska kommissionen och det grekiska ministeriet för handelsflottan ha beslutat att bilda en gemensam kommitté med uppgift att granska frågor i anslutning till vad som gäller i Grekland inför övergången till det nya systemet, i enlighet med gemenskapsförordning (EEG) nr 3577/92⁽¹⁾, vad hävandet av privilegiet för kustbevakning beträffar. I den här kommittén önskar även unionen för redarna inom kustbevakningen delta, i syfte att stödja en fullständig liberalisering av sin verksamhet. Enligt samma källa förhandlar man även om frågor som till exempel sammansättningen av besättningen vid den grekiska kustbevakningen och kraven på kunskaper i grekiska hos de sjömän från den övriga gemenskapen som önskar arbeta i Grekland. Man tar också upp frågor i anslutning till de åldersbestämmelser som gäller i Grekland med avseende på passagerarfärjorna.

1. Kan kommissionen upplysa mig om vilka punkter i den gällande ordningen som den anser vara kompatibel med gemenskapsrätten och förordning (EEG) nr 3577/92 med avseende på frågan om att häva privilegiet för kustbevakningen?

2. Vad anser kommissionen att de grekiska myndigheterna bör göra för att genomförandet av gemenskapsrätten inte skall vara förenat med några problem den 1 januari 2004?

⁽¹⁾ EGT L 364, 12.12.1992, s. 7.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Kommissionen har sedan lång tid tillbaka upplyst de grekiska myndigheterna att de måste ändra gällande lagstiftning så att den stämmer överens med förordning (EEG) 3577/92⁽¹⁾, särskilt när det gäller de offentliga tjänsternas omfattning, bemanningsregler och de åldersmässiga kriterierna för fartyg. Förordningen träder i kraft fullt ut den 1 januari 2004.

Kommissionen har aldrig haft för avsikt att bilda en gemensam undersökningskommitté med de grekiska myndigheterna. Kommissionen kommer att vidta alla åtgärder som är nödvändiga, däribland överträdelseförfaranden om nödvändigt, för att se till att förordningen följs.

(¹) Rådets förordning (EEG) 3577/92 av den 7 december 1992 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet inom medlemsstaterna, EGT L 364, 12.12.1992.

(2004/C 78 E/0846)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3254/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Förteckning över prioriterade projekt – kommissionen

Enligt pressuppgifter har kommissionen för rådet i Bryssel lagt fram en förteckning över tretton projekt som EU skall prioritera. Dessa projekt är en del av en större helhet på 29 projekt med en total investering på 220 miljarder euro. Enligt samma källa kommer detta leda till att EU:s BNP ökar med 0,6 procent och att 400 000 nya arbetstillfällen skapas per år.

I förteckningen ingår inte höghastighetstågets iberiska förbindelser (som i folkmun kallas TGV). De iberiska staterna borde ha väckt kritik mot detta, eftersom de liksom andra perifera stater, är rädda för att de endast indirekt kommer att kunna dra nytta av de planerade investeringarna.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

- Kan den bekräfta att den lagt fram en prioriteringslista för rådet?
- Kan den bekräfta att höghastighetstågets iberiska förbindelser inte ingår i förteckningen?
- Hur förklarar kommissionen detta, i synnerhet i ljuset av principerna för ekonomisk och social sammanhållning, jämlikhet och införandet av den gemensamma marknaden?
- Vad har den gjort eller ämnar den göra för att förhindra att geografiskt avlägsna stater endast indirekt drar nytta av de planerade investeringarna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Den 1 oktober 2003 lade kommissionen fram sitt kompletterande förslag om revidering av gemenskapens riktlinjer för utbyggnaden av det transeuropeiska transportnätet⁽¹⁾. I förslaget ingår nya prioriterade projekt som tillägg till dem som sattes upp på den s.k. Essen-listan 1994 och till dem som föreslogs av kommissionen 2001 och som fick parlamentets stöd. Projekten har valts ut enligt stränga kriterier som finns beskrivna i förslaget. Listan över de projekt som kommissionen bedömer som prioriterade omfattar sammanlagt 26 projekt som återstår att genomföras fram till 2020 och som motsvarar investeringar på 220 miljarder euro.

Bland de föreslagna prioriterade projekten ingår förbindelserna med höghastighetståg på Iberiska halvön (även kallad Pyreneiska halvön). Sålunda föreslås höghastighetsförbindelsen Lissabon/Porto–Madrid som en förlängning av det prioriterade projektet nr 3, järnvägssystemet för höghastighetståg i sydöstra Europa. I det systemet har förbindelserna Madrid–Barcelona–Montpellier och Madrid–Vitoria–Dags ingått ända sedan 1994. Projektet förlängs även i riktning norrut genom avsnitten Montpellier–Nîmes och Dax–Bordeaux–Tours. Vidare har hela järnvägsnätet för höghastighetståg på Iberiska halvön (projekt nr 19), inklusive förbindelsen Vigo–Porto, sedan 2001 varit föreslaget som ett prioriterat projekt.

Bland de projekt som bedöms som prioriterade ingår också godstågsförbindelsen Sines–Madrid–Paris (projekt 16). Den omfattar bl.a. järnvägslinjen Sines–Badajoz och förbindelsen genom Pyrenéerna. Samtliga dessa järnvägsprojekt bidrar till att binda samman Portugal och Spanien sinsemellan och med resten av det transeuropeiska nätet.

Iberiska halvön kommer också att kunna dra nytta av de möjligheter som de s.k. motorvägarna till sjöss innebär. De är också upptagna som ett prioriterat projekt (nr 21) i kommissionens förslag av den 1 oktober 2003.

Som ett led i det initiativ för Europeiska unionens tillväxt som Romano Prodi lanserat, uppmanade Europeiska rådet under sitt möte den 16–17 oktober 2003, "... kommissionen, EIB och berörda rådskonstellationer att utan att det påverkar prioriteringarna i kommissionsförslaget inrätta ett 'snabbstartsprogram' med en förteckning över projekt i en utvidgad union, ...". Detta s.k. snabbstartsprogram, som antogs av kommissionen den 11 november 2003⁽¹⁾, innebär inte något ifrågasättande av de prioriteringar som kommissionen redan har fastlagt och som måste antas av parlamentet och rådet genom ett medbeslutandeförfarande. Snabbstartsprogrammet utgör i stället ett initiativ som syftar till ett snabbare igångsättande av arbetet med ett antal transnationella banprojekt som nått mognadsstadiet. Det skulle åstadkomma en hävstångseffekt för samtliga projekt som fortfarande har prioriterad ställning. Projekt som ingår i snabbstartsprogrammet är höghastighetsförbindelserna Lissabon–Madrid, Vigo–Oporto och Perpignan–Figueras samt motorvägarna till sjöss. Kommissionen kommer att lägga fram sina förslag om snabbstartsprogrammet i sin rapport till Europeiska rådets möte i december 2003 om initiativet för Europeiska unionens tillväxt.

⁽¹⁾ KOM(2003) 564 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2003) 690 slutlig.

(2004/C 78 E/0847)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3266/03

från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(4 november 2003)

Ämne: Genetiskt modifierade gröders naturpåverkan

Vecka 42 kunde man bl. a. i Financial Times och på BBC:s hemsida läsa om de uppseendeväckande resultaten av en undersökning av hur genetiskt modifierade (GM) grödor påverkar naturen. Undersökningen baseras på försök i England och visar att arealer med GM-grödor i flera fall påverkar de naturliga förutsättningarna i större utsträckning än markareal med konventionella grödor. Undersökningen visade bl. a. att det fanns färre fåglar, fjärilar och bin kring arealer med GM-grödor jämfört med konventionella sådana.

Kommissionen uppmanas i detta sammanhang att redogöra för i vilken utsträckning dessa skrämmande resultat påverkar EU:s politik, särskilt avseende tillstånd för GM-produkter. Tänker kommissionen utifrån resultaten genomföra nya undersökningar av GM-produktion och dess negativa konsekvenser för naturen? Anser kommissionen att bestämmelserna för samexistens mellan GM-grödor och andra grödor bör ses över mot bakgrund av dessa resultat? Slutligen uppmanas kommissionen att tillkännage om GM-producenter kommer att bli ekonomiskt ansvariga för sin negativa naturpåverkan.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Den 16 oktober 2003 publicerades åtta rapporter över de omfattande försöksodlingar som genomförts på gårdar i Storbritannien under de tre senaste åren – Farm Scale Evaluations (FSE). I detta projekt undersöktes hur mängden av och mångfalden hos vissa nyckelkomponenter i växtlivet i odlad mark påverkades vid odling av tre genetiskt modifierade (GM) herbicidtoleranta grödor (majs, vårrops och betor) jämfört med de ras konventionella icke-herbicidtoleranta motsvarigheter. Under tre år gjordes försök på flera fält, där man sådde konventionellt utsäde på ena halvan och GM-utsäde av samma gröda på den andra. Båda fälthalvorna sköttes av jordbrukare på samma sätt som vid kommersiellt jordbruk.

Det övergripande resultatet av försöksodlingarna var att effekterna på den biologiska mångfalden på fältet av att använda herbicidtoleranta grödor varierade mellan grödorna. Herbicidtolerant majs hade en positivare effekt på den biologiska mångfalden än konventionell gröda medan herbicidtolerant vårrops och herbicidtoleranta betor hade en negativare effekt än konventionell gröda.

Odlingarna i Storbritannien klassificerades som försök med utsättningar. Sådana utsättningar regleras nu i del B i direktiv 2001/18/EG⁽¹⁾ (tidigare del B i direktiv 90/220/EEG⁽²⁾), som ersattes av direktiv 2001/18/EG den 17 oktober 2002). Tillstånd för utsättningar ges i ett "decentraliserat" förfarande. Detta innebär att man i den medlemsstat där utsättningar ska göras är skyldig att göra en bedömning av miljöriskerna innan utsättningen godkänns. Denna medlemsstat har ensamt ansvar för utsättningar, inklusive lämplig skötsel och inspektions- och kontrollåtgärder. Resultaten av försöken med utsättning av GMO ska ingå i den anmälan som ska göras innan denna GMO släpps ut på marknaden.

Mot bakgrund av ovanstående är det således viktigt att beakta ACRE:s (brittiska regeringens lagstadgade rådgivningsorgan för utsättningar av GMO) åsikter om konsekvenserna av resultaten för alla existerande, oavslutade eller framtida utsättningar av GM-grödor.

Man ska också komma ihåg att resultaten av FSE endast kan tillämpas på de tre grödor som studerats och under de herbicidförhållanden som tillämpades. Om man vill extrapolera resultaten till andra typer av GM-grödor krävs ytterligare undersökningar.

I rapporten anges följande: "det finns inga bevis på att odling av gröda som modifierats genom modern bioteknik lett till skadliga effekter på den biologiska mångfalden". Skillnaderna mellan den konventionella fälthalvan och den transgeniska fälthalvan kan förklaras genom förändringarna i herbicidförhållandena mellan de herbicidtoleranta grödorna och de konventionella grödorna.

Varje GMO måste bedömas enskilt innan den sätts ut i miljön för vetenskapliga och kommersiella ändamål. Detta innebär att varje GMO bedöms specifikt utifrån den ursprungliga grödan (majs eller vårrops osv.) och dess biologiska egenskaper (självpollinerande/korspollinerande gröda, insekts-/vindpollinerande gröda, ettårig/tvåårig gröda osv.), den nyinsatta GM-egenskapen (herbicidtolerans, insekttolerans etc.) och även utifrån receptorns miljö.

Om nya vetenskapliga rön framkommer som rör miljö- och hälsorisker för en viss GMO efter det att tillstånd givits skall nödvändiga åtgärder omedelbart vidtas för att skydda människor och miljö och behöriga myndigheter skall informeras enligt artikel 20 i direktiv 2001/18/EG.

I FSE-rapporterna finns ingen relevant information om hanteringen av samexistensen. Brittiska ministeriet för miljö, livsmedel och landsbygdsutveckling har publicerat ytterligare tre undersökningar av genflöde från GM-gröda till konventionell gröda⁽³⁾. Undersökningarna byggde på modell- och fältexperiment. Resultaten är viktiga för bedömningen av hur effektiva olika driftmetoder är för att undvika att GMO blandas med andra grödor. Därför kan dessa undersökningar vara intressanta i diskussionen om samexistens.

Kommissionens rekommendation av den 23 juli 2003 om riktlinjer för utarbetande av nationella strategier och bästa praxis för samexistens mellan genetiskt modifierade grödor och konventionellt och ekologiskt jordbruk⁽⁴⁾ tar upp frågan om ansvaret för att genomföra de driftåtgärder på gårdarna som är nödvändiga för att begränsa genflödet. Som en allmän princip gäller att ansvaret bör ligga hos de lantbrukare som

inför den nya produktionsformen under det skede då en ny produktionsform införs i en region. När det gäller ansvarskyldigheten vid ekonomiska skador till följd av inblandning av GMO i andra grödor rekommenderar kommissionen att medlemsstaterna undersöker sina lagar om civilrättsligt ansvar och tar reda på om befintlig nationell lagstiftning ger tillräckliga och likvärdiga möjligheter i detta avseende.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön och om upphävande av rådets direktiv 90/220/EEG, EGT L 106, 17.4.2001.

(²) Rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990, EGT L 117, 8.5.1990.

(³) DEFRA Pressmeddelande: <http://www.defra.gov.uk/news/2003/031013b.htm>

(⁴) EUT L 189, 29.7.2003.

(2004/C 78 E/0848)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3298/03

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(3 november 2003)

Ämne: Effekterna av klimatförändringarna på torskbestånden

Det finns många anekdoter som stöds av fiskare med stor erfarenhet av att fiska i nordliga vatten där det hävdas att torskbestånden håller på att flytta norrut till följd av att havstemperaturerna ökar. Anekdoterna stöds av vetenskaplig forskning, bland annat, artikeln som publicerades i Science Magazine band 296 nr 5573 om det arbete som gjorts vid Sir Alister Hardy Foundation for Ocean Science.

Ämnar kommissionen ta hänsyn till dessa bevis då de utarbetar sina rekommendationer till rådet inför rådets fiskemöte i december?

Svar lämnat av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 november 2003)

Kommissionen sätter värde på fiskarnas kunskaper och erfarenheter och uppmuntrar dem att meddela sina synpunkter till de vetenskapliga organ som kommissionen rådfrågar liksom direkt till kommissionen. Som grund för förslag till bevarandeåtgärder vilka kommer att få stor effekt på fiskesamhällena, är det dock lämpligt att lägga större vikt vid resultat av systematiska och vetenskapligt utarbetade enkäter och övervakningssystem än vid anekdotiska observationer.

I det arbete som åsyftas beskrivs en förskjutning av torskbestånden norrut och effekten av detta på fiskens utbredning är inte tydlig. Såväl vetenskapsmän som branschen är dock eniga om att de återstående ansamlingarna av torsk nu finns längre norrut än tidigare. I tidigare fall av utfiskning har man konstaterat att när fiskbestånden blir mindre så krymper utbredningsområdet eftersom de sista fiskarna samlas i de mest gynnsamma områdena.

Indikationer på att fiskens utbredning begränsas till mindre områden är därför ett ytterligare varningstecken att bestånden är på en låg nivå och mycket sårbara för ytterligare beskattning.

Kommissionen kommer att ha just sådana faktorer i åtanke när den utarbetar relevanta förslag till bevarandeåtgärder.

(2004/C 78 E/0849)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3299/03**från Horst Schnellhardt (PPE-DE) till kommissionen**

(7 november 2003)

Ämne: Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (livsmiljödirektivet)

1. Huvudsyftet med livsmiljödirektivet 92/43/EEG⁽¹⁾ är att se till att den biologiska mångfalden bibehålls genom att bevara naturliga livsmiljöer. Med tanke på detta föreskrivs det i programmet Natura 2000 ett förbud mot försämring. Där åläggs medlemsstaterna att vidta åtgärder så fort det kan befaras att en försämring skall inträffa.

Innebär detta ett stadgande om fortsatt användning med tanke på att rådande tillstånd skall vidmakthållas, även om människan inte har något intresse av att användningen fortsätter? Kan medlemsstaterna åläggas främja användningen på ett sådant sätt att den kan fortsättas så att det ursprungliga tillståndet kan bibehållas?

2. Efter att områden av betydelse för gemenskapen ställts under beskydd skall medlemsstaterna sörja för att tillståndet i dessa områden övervakas. I programmet Life med stöd till naturskyddet föreskrivs det hittills inte något om sådan övervakning. Har kommissionen för avsikt att bevilja anslag för detta?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(3 december 2003)

Enligt artikel 6.2 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ skall medlemsstaterna i de särskilda bevarandeområdena vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv.

Det är medlemsstaterna som har hela ansvaret för att fastställa hur de skall se till att kraven i artikel 6.2 i direktivet uppfylls, även när det, i förekommande fall, gäller att garantera en fortsättning på den nuvarande användning.

I artikel 11 i samma direktiv anges att medlemsstaterna skall övervaka bevarandestatusen hos de livsmiljöer och de arter som avses i artikel 2 och särskilt ta hänsyn till prioriterade livsmiljötyper och prioriterade arter.

Finansieringsinstrumentet Life kan genom Life-Nature stödja genomförandet av direktiv 92/43/EEG och nätverket Natura 2000. Man har genom detta instrument stött övervakningen och kontrollen i flera Natura 2000-områden under årens lopp. Life har dock en begränsad räckvidd och kan därför inte användas för kontinuerlig förvaltning av Natura 2000-områden i allmänhet, inbegripet övervakningsverksamhet. Eventuella gemenskapsbidrag i detta syfte måste ses i ljuset av artikel 8 i direktivet, som omfattar de finansieringsåtgärder som är nödvändiga för förvaltningen av Natura 2000-områden. Kommissionen kommer inom kort att lämna ett meddelande om tillämpningen av artikel 8 i direktiv 92/43/EEG till rådet och Europaparlamentet.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0850)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3316/03**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(10 november 2003)

Ämne: EUGFJ:s korrigeringar

Kan kommissionen upplysa mig om till vilket belopp de korrigeringar uppgår som garantifonden inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket har gjort för var och en av medlemsstaterna under den senaste femårs-perioden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens inbjudan

(6 januari 2004)

Sedan avslutandet av räkenskaper reformerades 1995 har det innefattat två separata förfaranden:

- Ett årligt förfarande för finansiellt godkännande av räkenskaper baserat på attestering av räkenskaper som lämnats in av oberoende organ.
- Ett förfarande för godkännande av förenlighetsavslut genom vilket utgifter återvinns (genom finansiella korrigeringar) då man vid kommissionens granskningar har uppdagat att utgifter har verkställts som strider mot gemenskapens regler. Dessa korrigeringar avser de 24 månader som föregått meddelandet till respektive medlemsstat om resultaten av kontrollerna (artikel 7.4 i förordning nr 1258/1999⁽¹⁾). Finansiella korrigeringar skall ske genom beslut av kommissionen.

De finansiella korrigeringar som gjorts under de senaste fem åren har samtliga beslutats i enlighet med det reformerade förfarandet samt med stöd av kommissionens 15 beslut som en följd av förenlighetsavslut (t.o.m. den 23 juli 2003, datumet för det senaste beslutet). Ett sextonde beslut är under utarbetande.

Det sammanlagda belopp som återvunnits under denna period uppgår till 2,27 miljarder euro. Nedanstående tabell visar beloppets uppdelning på medlemsstaterna:

(i euro)

Medlemsstat	Återvunnet belopp
Belgien	7 873 259,91
Danmark	32 415 872,67
Tyskland	106 099 916,44
Grekland	519 551 784,76
Spanien	474 884 455,96
Frankrike	325 740 770,28
Irland	26 291 003,76
Italien	575 928 793,49
Luxemburg	403 570,23
Nederländerna	11 737 138,74
Österrike	938 528,59
Portugal	51 945 010,91
Finland	4 565 590,64
Sverige	3 185 416,91
Förenade kungariket	129 294 789,14
Totalt	2 270 855 902,43

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken, EGT L 160, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0851)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3318/03**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(10 november 2003)

Ämne: Införande av en eneurosedel

I sitt svar på min fråga nr E-2628/02⁽¹⁾ skriver kommissionen att "tanken på sedlar i valörerna 1 eller 2 euro har för övrigt inte fått något stöd att tala om utanför Grekland och Italien och väcker rentav stort motstånd". Vid mötet nyligen (den 7 oktober 2003) mellan euroländernas finansministrar tillsammans med Europeiska centralbanken diskuterades frågan om att påskynda arbetet med att införa en eneurosedel.

Kan kommissionen ange det datum då eneurosedeln skall införas?

⁽¹⁾ EUT C 161 E, 10.7.2003, s. 30.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(17 december 2003)

Enligt artikel 106.1 i EG-fördraget har Europeiska centralbanken (ECB) ensamrätt att tillåta utgivning av eurosedlar. Beslut om sedelvalörer fattas därför av ECB.

Den 24 april 2003 beslutade ECB-rådet att skjuta upp beslutet om sedlar av låga valörer av följande orsaker:

- En förändring i mynt- och sedelstrukturen är olämplig så tätt efter övergången till euro, eftersom övergången år 2002 medförde betydande anpassningskostnader för de ekonomiska aktörerna.
- Eurosystemet medger att det i detta skede finns ett visst, om än begränsat, stöd hos allmänheten för att införa eurosedlar av låga valörer.
- Ett införande av eurosedlar av mycket låga valörer bör övervägas först efter några år, när det finns mer erfarenhet av användningen av eurosedlarna och mynten.

Om sedlar av låga valörer gavs ut skulle det innebära att mynt och sedlar med samma värde cirkulerade parallellt. ECB kommer att pröva den här frågan på nytt under hösten 2004.

(2004/C 78 E/0852)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3338/03**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(12 november 2003)

Ämne: Skydd av miljön kring källorna i Peschiera

För ett par månader sedan upprättade kommunen Cittaducale i provinsen Rieti ett preliminärt köpekontrakt, som skall fullbordas före årsskiftet, i vilket kommunen åtar sig att överföra 32 hektar mark till det italienska företaget ACEA S.p.A.

I detta bergsområde finns en av de äldsta dricksvattenkällorna i landet och en gammal småskog. Kommunförvaltningen har emellertid åtagit sig att omvandla den nuvarande skogen till en skog bestående av högstammiga träd, utan att beakta terrängens egenskaper och de hydrologiska konsekvenserna, vilket skulle kunna äventyra bergsslutningarnas stabilitet.

Det framgår inte heller tydligt hur det köpande företaget i framtiden kommer att använda denna vattenresurs, som är en av de viktigaste i hela Rieti.

Gemenskapens institutioner arbetar emellertid sedan många år för att skydda och bevara miljön, vilket framgår bl.a. av rådets gemensamma ståndpunkt av den 13 juni 2003 inför antagandet av den s.k. ramförordningen "Forest Focus".

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Har samtliga åtgärder som föreskrivs i artikel 174 i EG-fördraget vidtagits?
2. Finns det finansiering för att skydda vattenresurser?
3. Vilket är det allmänna läget?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 december 2003)

EU har antagit en övergripande lagstiftning inom området skydd av vattenresurser, naturskydd och miljökonsekvensbedömning baserad på miljökapitlet i EG-fördraget.

Skydd av vattenresurser: I ramdirektivet om vatten⁽¹⁾ från 2000 inrättas ett skydd för alla vattendrag, floder, sjöar, kustvatten och grundvatten, med en rättsligt bindande skyldighet att uppnå/bevara en god status för alla vattendrag och att förhindra en försämring av vattenstatusen.

Avseende den akvifer som parlamentsledamoten tar upp är det viktigt att grundvattenstatusen fastställs för kemisk renhet och kvantitet. Alla åtgärder som leder till överutnyttjande eller till en sänkning av grundvattentabellen är som regel otillåtna.

Naturskydd: Peschiera-källorna i Cittaducale är föremål för särskilt skydd i enlighet med livsmiljödirektivet⁽²⁾: de ingår i ett område som Italien har förslagit som ett område av gemenskapsintresse⁽³⁾. Området är därför föremål för bestämmelserna i direktivet, särskilt artikel 6.2: Medlemsstaten skall vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med direktivet. Godkännande av projekt eller planer som kan ha en betydande påverkan på området måste följa det förfarande som fastställs i artikel 6.3 och 6.4.

Miljökonsekvensbedömning: projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering skall bli föremål för en konsekvensbedömning i enlighet med direktivet om miljökonsekvensbedömning⁽⁴⁾ innan tillstånd ges. I direktivet fastställs en förteckning över projekt där medlemsstaterna måste fastställa – antingen genom en undersökning från fall till fall eller genom gränsvärden eller kriterier – om projektet kan antas leda till betydande miljöpåverkan. Den relevanta förteckningen⁽⁵⁾ över projekt innehåller bland annat vissa typer av skogsplanteringsåtgärder "Nyplantering av skog och avskogning i syfte att ändra markanvändningen". Det skulle krävas ytterligare information om kommunförvaltningens avsikter för att slutligt bedöma om de åtgärderna ligger inom direktivets räckvidd.

Forest Focus: Förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning⁽⁶⁾ avseende övervakning av skogar i gemenskapen (Forest Focus) syftar till att skydda skogarna genom övervakning och förebyggande åtgärder mot skogsbränder. Det är därför inte tillämpligt i detta fall.

Finansiering av åtgärder för att skydda vattenresurser: I fördraget fastställs det att medlemsstaterna skall finansiera miljöpolitiken. En mängd åtgärder för gemenskapsfinansiering, som struktur- och regionalpolitiken, den gemensamma jordbrukspolitikerna och det finansiella instrumentet Life kan bidra till att finansiera skyddet av vattenresurser.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000, EGT L 327, 22.12.2000.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

⁽³⁾ Område IT6020012, "Piana di S. Vittorino – Sorgenti del Peschiera".

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985, EGT L 175, 5.7.1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.

⁽⁵⁾ Bilaga II till direktiv 85/337/EEG ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG.

⁽⁶⁾ På grund av de senaste omröstningarna i Europaparlamentet och rådet är lagstiftningsreferensen ännu inte tillgänglig, EGT C 20 E, 28.1.2003.

(2004/C 78 E/0853)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3346/03**från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 november 2003)

Ämne: Ändring av planen för vägnätet på Mallorca

Den nuvarande regionala regeringen på Mallorca (Consell de Mallorca) har beslutat ändra den övergripande sektorsplanen för vägnätet. Denna ändring innebär anläggande av en motortrafikled (Inca–Manacor), två motorvägar (Inca–Sa Pobla och Lluc major), breddning genom en tredje körfil av motorvägen Palma–Inca och ytterligare en ringled runt Palma. Denna ändring har publicerats i "Boletín Oficial de las Islas Baleares" nr 141 av den 11 oktober 2003.

I samband med denna ändring nämns emellertid ingenting om utarbetandet av en plan för bedömning av dess inverkan på miljön, trots att man är väl medveten om planens allvarliga territoriella, miljömässiga, sociala och ekonomiska konsekvenser, inklusive det faktum att ett stort landsbygdsområde kommer att bli förstört.

Känner kommissionen till denna plan och de ändringar som godkänts av Mallorcas regionala regering utan att det upprättats en relevant plan för miljökonsekvensbedömning?

Om så är fallet, vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta?

Anser kommissionen att ändringen av planen utgör en överträdelse av artiklarna 2 och 6 i Nicefördraget?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 januari 2004)

Frågeställaren hänvisar till en ändring av ett befintligt program för vägnätsplanering.

I rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985⁽¹⁾ ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽²⁾ behandlas miljökonsekvensbedömning av vissa offentliga och privata projekt. Det fastställs att medlemsstaterna innan de utfärdar utvecklingstillstånd skall se till att projekt som sannolikt kommer att få betydande miljöeffekter till följd av bland annat sin art, sitt omfång eller den plats där de skall genomföras, genomgår en bedömning av projektens miljökonsekvenser. Sådana projekt definieras i artikel 4, där det hänvisas till bilagorna I och II till direktivet. Motorvägsbygge omfattas av bilaga I punkt 7 b, och skall obligatoriskt omfattas av miljökonsekvensbedömning. För andra projekt, som ändringar av befintliga motorvägar, gäller bilaga II. I detta fall måste de spanska myndigheterna antingen genom enskild granskning från fall till fall eller på grundval av trösklar eller kriterier avgöra huruvida projektet måste genomgå en miljökonsekvensbedömning på grund av dess sannolikt stora miljöeffekter. Därvid skall de beakta de urvalskriterier som anges i bilaga III till direktivet.

För närvarande innehåller gemenskapslagstiftningen inga bestämmelser om att medlemsstaterna måste genomföra strategiska miljöbedömningar av utkast till planer eller program, eller av föreslagna ändringar. Detta kommer att ändras den 21 juli 2004, när medlemsstaterna skall ha slutfört sitt införlivande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan⁽³⁾. Därefter kommer medlemsstaterna att behöva genomföra miljöbedömningar av planer och program som omfattas av definitionen i direktivet. I vissa fall kan även planer och program som inlets före den 21 juli 2004 men först antagits efter den 21 juli 2006 kräva bedömning.

Utgående från de uppgifter som frågeställaren tillhandahåller har kommissionen ingen anledning att i detta skede misstänka att gemenskapslagstiftningen skulle ha tillämpats på ett felaktigt sätt.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 197, 21.7.2001.

(2004/C 78 E/0854)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3364/03**från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen**

(10 november 2003)

Ämne: Den nya rättsliga ramen på telekommunikationsområdet

Den nya rättsliga ramen på telekommunikationsområdet består av fyra direktiv: tillträdesdirektivet (2002/19/EG⁽¹⁾), auktorisationsdirektivet (2002/20/EG⁽²⁾), ramdirektivet (2002/21/EG⁽³⁾) och direktivet om samhällsomfattande tjänster (2002/22/EG⁽⁴⁾). Detta bidrar till en stärkt konkurrens, med därtill hörande fördelar för konsumenterna, och främjar även Lissabonmålen. Dessa fyra direktiv skulle ha varit införlivade i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 24 juli 2003, och samma dag skulle direktivens nya åtgärder ha börjat tillämpas.

Har samtliga medlemsstater efterlevt denna tidsfrist för genomförandet av den nya rättsliga ramen? Om inte, vilka medlemsstater har inte gjort det?

Om vissa medlemsstater inte fullgjort sina skyldigheter enligt den nya ramen i tid, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta eller har kommissionen vidtagit för att den rättsliga ramen skall genomföras, och enligt vilken tidtabell?

Håller kommissionen med om att underlåtelse att införliva och genomföra den nya rättsliga ramen undergräver ansträngningarna att uppnå Lissabonmålen?

⁽¹⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 21.

⁽³⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

⁽⁴⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 51.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 december 2003)

Parlamentsledamoten har rätt i sin förmodan att inte alla medlemsstater höll tidsgränsen 24 juli 2003 för genomförande av de fyra direktiv som utgör huvuddelarna av det nya regelverket för elektronisk kommunikation. Det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG (ramdirektiv), Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19/EG (tillträdesdirektiv), Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG (auktorisationsdirektiv) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG (direktiv om samhällsomfattande tjänster).

Följaktligen inledde kommissionen den 6 oktober 2003 överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget mot de medlemsstater som hade underlåtit att anmäla genomförandebestämmelser vid det datumet. De berörda medlemsstaterna var Belgien, Tyskland, Grekland, Spanien⁽¹⁾, Frankrike, Luxemburg, Nederländerna och Portugal.

Vid det tillfället gjorde kommissionsledamoten med ansvar för näringsliv och informations samhällsdel följande kommentar⁽²⁾: "Efter liberaliseringen av de europeiska telekommunikationsmarknaderna 1998, som har främjat tillväxt och nyskapande och gett allmänheten en bred tillgång till tjänsterna, anser kommissionen att det är viktigt att se till att det nya regelverket för elektronisk kommunikation genomförs inom tidsramarna. Förutom att göra bestämmelserna tillräckligt tydliga och flexibla för att investeringarna inom denna sektor skall fortsätta, kommer detta att komplettera eEuropas mål att skapa en varaktigt konkurrenskraftig lokal tillgång till Internettjänster med bredbandsteknik till ett så lågt pris som möjligt." Kommissionen håller därför helt med parlamentsledamoten om vikten av att fullt ut, effektivt och i rätt tid genomföra det nya regelverket för utveckling av marknaderna för elektronisk kommunikation och att nå målen från Europeiska rådets möte i Lissabon.

En annan viktig del i det nya regelverket för elektronisk kommunikation är direktivet om integritet och elektronisk kommunikation⁽³⁾, där tidsgränsen för genomförande var den 31 oktober 2003. Vid det datumet hade bara sex medlemsstater anmält genomförandebestämmelser för det direktivet. Det var

Danmark, Spanien, Italien, Österrike, Sverige och Förenade kungariket. Sedan dess har också Irland antagit genomförandebestämmelser. Kommissionen kommer därför att inleda överträdelseförfaranden, i enlighet med sina normala förfaranden, mot medlemsstater som underlåter att anmäla genomförandebestämmelser även för direktivet om integritet och elektronisk kommunikation.

Kommissionen är dock fortfarande inställd på att använda alla tillgängliga medel för att bidra till att, tillsammans med medlemsstaterna, lösa problem med genomförandet och avser inte att förlita sig enbart på överträdelseförfaranden. Kommissionen fortsätter att arbeta tillsammans med medlemsstaternas myndigheter, och i synnerhet med de oberoende nationella tillsynsmyndigheterna, för att få till stånd en enhetlig tillämpning av regelverket i hela EU. Samarbetet äger rum i kommunikationskommittén (COCOM), gruppen för europeiska tillsynsmyndigheter (ERG), radiospektrumkommittén (RSC) och i gruppen för radiospektrumpolitik (RSPG), men också i bilaterala möten med medlemsstaterna.

- (¹) Efter det datumet har Spanien antagit genomförandebestämmelser och överträdelseförfarandet mot den medlemsstaten kommer därför att avslutas efter det att de berörda bestämmelserna har anmälts till kommissionen.
- (²) Se kommissionens pressmeddelande IP/03/1356 av den 8.10.2003.
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation), EGT L 201, 31.7.2002.

(2004/C 78 E/0855)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3365/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(14 november 2003)

Ämne: Rekonstruktion av Psyri-kvarteret

Bland de arbeten som pågår med att integrera de arkeologiska platserna i Aten, och som till viss del finansieras med EU-medel, ingår bland annat den så kallade rekonstruktionen av kvarteret Psyri, som är en del av den gamla staden, med låg bebyggelse, trånga gator, arbetarbostäder och traditionell ekonomisk verksamhet. Genom denna rekonstruktion håller man dessvärre alltmer på att ersätta de traditionella bostäderna och yrkena och utlämna kvarteret åt en fullständigt okontrollerad framväxt av nattklubbar, med allehanda obehag och en betydande nedsmutsning som följd. Klagomålen till myndigheterna från de berörda i området är omfattande men hittills resultatlösa trots ett generellt erkännande att det förekommer olagligheter och överträdelser i Psyri-kvarteret.

Blev kommissionen före finansieringen av dessa arbeten informerad om målsättningarna med något av projekten i denna rekonstruktion? Gav kommissionen sitt godkännande till dessa och har den övervakat hur de "genomförts"? Hur är det möjligt att med hjälp av gemenskapsmedel genomföra projekt som slår sönder stadsbilden och den ekonomiska strukturen mitt i de centrala delarna av Greklands huvudstad?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(12 januari 2004)

Integrationen av Atens fasta fornlämningar är prioriterad i den tredje ramen för gemenskapsstöd för Grekland och genomförs genom en serie projekt. Dessa projekt gäller renovering av fornlämningarna och relaterade kulturella aktiviteter. Eftersom det inte är fråga om projekt enligt kapitel V ("större projekt") i rådets förordning (EG) 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (¹), är de nationella myndigheterna ansvariga för ural av enskilda projekt. Detaljplaneringen och genomförandet är en fråga för den utsedda förvaltningsmyndigheten avseende varje program, i synnerhet det operativa programmet "Kultur" och det regionala operativa programmet "Attika".

Enligt den information som för närvarande är tillgänglig för kommissionen har inga kommersiella verksamheter av det slag som beskrivs i parlamentsledamotens fråga erhållit stöd genom de ifrågavarande programmen.

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0856)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3373/03**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen**

(14 november 2003)

Ämne: Översvämningarna i september på Malta och i staden Qormi

Den 15 och 18 september 2003 upplevde Malta några av sina värsta översvämningar i historien. Bland de städer som värst drabbades var staden Qormi, särskilt de boende i distriktet Q0 09.

Detta är ett utsatt område. Den maltesiska regeringen beställde en "Storm Water Plan" för detta område 1997. Den första etappen av denna plan, under ledning av arkitekt Robert Musumeci, slutfördes i slutet av 1998. Den andra etappen av planen genomfördes aldrig, trots att stadsfullmäktige i Qormi, i november 2001, skickade ett brev till ministern där man påminde honom om, att om etapp två inte slutfördes, skulle befolkningen i Qormi utsättas för faran att drabbas av översvämningar.

Översvämningsrisken i Qormi-området bekräftades ännu en gång i den lokala planen för centrala Malta i juni 2002, karta nummer 70, som gavs ut av Maltas miljö- och planeringsmyndighet (MEPA).

Tyvärr fäste regeringen inget avseende vid dessa varningar.

Eftersom den maltesiska regeringen hos EU-kommissionen ansöker om medel ur solidaritetsfonden för de skador som åsamkades i samband med översvämningarna den 15 och 18 september, kan kommissionen garantera att Qormis stadsfullmäktige erhåller en del av denna solidaritetsfondskompensation, så att den kan användas för att hjälpa Qormis innevånare?

Är kommissionen medveten om att samma situation råder i andra delar av Malta, exempelvis Birkirkara, Msida, Mosta-Burmarrad och Pwales, för vilka det inte finns någon plan för att motverka oregelbundna men upprepade hastiga översvämningar, vilket i framtiden kommer att medföra att ansökningar om medel från solidaritetsfonden kommer att bli återkommande händelser.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(12 januari 2004)

Den 10 november 2003 ingav de maltesiska myndigheterna en ansökan till kommissionen om beviljande av bidrag ur solidaritetsfonden. Bidraget skulle användas för att delvis finansiera de nödgärder som vidtogs i samband med den katastrof, förorsakad av svår storm och översvämning, som drabbade Malta mellan den 15 och den 17 september 2003. Ansökan granskas för närvarande av kommissionen. Kommissionen har ännu inte fattat något beslut om beviljande av bidrag.

Enligt artikel 3.2 i rådets förordning (EG) 2012/2002 av den 11 november 2002 om inrättande av Europeiska unionens solidaritetsfond⁽¹⁾, får bidrag ur fonden endast beviljas för följande slag av krisinsatser:

- Omedelbart återställande av infrastruktur och utrustning inom områdena energi, vattenförsörjning och avloppsvatten, telekommunikationer, transporter, hälsa och utbildning.
- Provisoriska åtgärder för att tillhandahålla bostäder och finansiera räddningstjänst riktad till befolkningens omedelbara behov.
- Omedelbart säkrande av förebyggande infrastruktur och omedelbara åtgärder för att skydda kulturarvet.
- Omedelbar röjning av katastrofdrabbade områden, inklusive naturområden.

Förebyggande åtgärder på längre sikt för att förebygga katastrofer är inte bidragsberättigade enligt solidaritetsfonden. Detta utesluter inte eventuell finansiering eller delfinansiering av förebyggande åtgärder från andra källor inom gemenskapen om relevanta urvalskriterier är uppfyllda.

Genomförandet av åtgärderna, i synnerhet urvalet av enskilda insatser, är en angelägenhet för myndigheterna på Malta och kommissionen kan inte ingripa.

Frånvaron av planer avseende stormar och översvämningar eller liknande påstådda brister har ingen betydelse för beviljande av bidrag ur solidaritesfonden. I slutrapporterna avseende åtgärder efter beviljande av bidrag ur solidaritetsfonden är bidragsmottagande stater emellertid förpliktade att i detalj beskriva vilka förebyggande åtgärder som införts eller föreslagits för att begränsa skador och så långt som möjligt undvika en upprepning av liknande katastrofer.

(¹) EGT L 311, 14.11.2002.

(2004/C 78 E/0857)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3392/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Ekonomisk kontroll

1. Har kommissionen för avsikt att jämföra kontrollen av den finansiella och ekonomiska utvecklingen i medlemsstaterna varje år, särskilt granskningen av stabilitets- och konvergensprogrammen, med samråden enligt artikel IV och Internationella valutafondens (IMF) rapporter?
2. Kan kommissionen särskilt ange: a) Antalet utbildade ekonomer som rapporterar om situationen i varje enskild medlemsstat, och jämföra det med bemanningen på IMF:s olika landsansvariga enheter. b) Längden på uppdragen i medlemsstaterna och antalet deltagare. c) Ett typiskt program för ett sådant uppdrag samt mer detaljerade uppgifter om tjänsteställning och ansvarsområde när det gäller de personer som intervjuas?
3. Skulle kommissionen vilja ange om den planerar några förändringar eller förbättringar i fråga om sina framtida kontrollmetoder?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Parlamentsledamoten hänvisar till den praxis och de resurser som kommissionen använder vid uppföljningen av medlemsstaternas ekonomiska och finansiella situation jämfört med Internationella valutafonden (IMF).

1. Kommissionen jämför regelbundet resultatet av sin övervakning av medlemsstaternas ekonomier (och anslutningsländernas). Bedömningen av stabilitets- och konvergensprogrammen jämförs med resultaten från IMF:s ekonomiska övervakning, och särskilt samråden enligt artikel IV. På grundval av sådana jämförelser bidrar kommissionen till att samordna unionens hållning i samråden enligt artikel IV om medlemsstaterna och anslutningsländerna. Denna verksamhet inkluderar (sedan inledningen på den ekonomiska och monetära unionen EMU samråden enligt artikel IV om euroområdet.
2. Antalet utbildade ekonomer inom kommissionen som ägnar sig åt att övervaka den ekonomiska situationen i enskilda medlemsstater består vanligtvis av två (för de fyra största ekonomierna) eller en (för övriga medlemsstater). Det skall jämföras med tre respektive en i IMF:s geografiska avdelningar. Detta antal inkluderar varken stödpersonal (sekreterare, assistenter) eller anställda som innehar chefstjänster (enhetschefer och direktörer i kommissionen, chefer för direktorat och avdelningschefer i IMF).

När det gäller kommissionens besök som ägnas den särskilda uppföljningen av medlemsstaternas ekonomiska situation, inkluderar dessa rutinemässiga besök som vanligtvis görs i anknytning till höst- och vårprognoserna och utarbetandet av rapporten om genomförandet av de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, olika besök som görs vid särskilda tillfällen som rör politikområdet (till exempel, som en förberedelse av eventuella åtgärder som skall vidtas inom ramen för förfarandet vid alltför stora underskott).

De förra inkluderar vanligtvis den eller de ekonomer som följer medlemsstaten i fråga och kan inbegripa den ansvarige enhetschefen. Dessa varar mellan en och tre dagar. I programmet inkluderas vanligtvis möten med finansministerierna, centralbanken och prognosinstitut med chefer på mellannivå och operativ nivå.

De sistnämnda leds vanligtvis av en direktör (eller generaldirektör) och inkluderar den ansvarige enhetschefen och de ekonomer som följer medlemsstaten i fråga. De varar en eller två dagar. I programmet inkluderas vanligtvis möten med finansministerierna på högre chefsnivå.

Det skall påpekas att de resurser och kontakter som anges ovan kompletteras, när det gäller kommissionen, med resurser från de "övergripande" avdelningarna (icke-geografiska) och kontakterna med tjänstemän från medlemsstaterna vid de officiella och inofficiella möten som äger rum på de europeiska institutionerna.

3. Kommissionen söker ständigt efter nya vägar att förbättra sin övervakning av medlemsstaternas ekonomier. Vad gäller besök anges uttryckligen i kommissionens meddelande om en bättre samordning av finanspolitiken (!) att den har för avsikt att organisera tätare och mer omfattande besök.

(!) KOM(2002) 668 slutlig.

(2004/C 78 E/0858)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3398/03

från Stefano Zappalà (PPE-DE) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Kinas dumping av priserna på världsmarknaden för koppar

Kina har börjat tillämpa en form av protektionism som innebär att man beviljar ekonomiskt stöd för den inhemska kopparindustrin och på så sätt gör det möjligt för den att sälja sina varor till otillbörligt och illojalt förmånliga priser på världsmarknaden.

Företag som importerar sekundära råmaterial (kopparskrot) får en direkt återbetalning av 30 procent av momsen, medan de resterande 70 procenten går till ett statligt företag där fem av de största kopparindustriföretagen ingår.

Den otillbörliga förmånen utnyttjas för att köpa upp råmaterial på världsmarknaden till skyhöga priser som de övriga köparna omöjligt har råd att betala.

På bara fyra år (från 1998 till 2002) har exporten av kopparskrot och kopparlegeringar från EU till Kina ökat från 70 000 ton till 246 000 ton per år.

EU, som inte har någon kopparmalm, säljer sitt kopparskrot och sina kopparlegeringar, det vill säga EU:s enda tillgång, utan vilken den europeiska tillverkningsindustrin gör en enorm förlust i fråga om konkurrenskraft, vilket leder till en minskad produktion och en lägre sysselsättningsnivå.

Denna snedvridning drabbar raffineringsindustrin som framställer ett råmaterial som motsvarar det som EU annars hade behövt importera, i synnerhet halvfabrikatsindustrin, som baserar mer än 50 procent av sin produktion på tillgången på billig koppar som framställts i Europa.

Trots att kommissionen för länge sedan informerades om hur situationen ser ut, av branschorganisationerna och nu senast även av det italienska företaget Europa Metall, måste man dessvärre konstatera att kommissionen varken har svarat eller vidtagit några åtgärder för att återupprätta marknadsbalansen.

Kan kommissionen ange vilka brådskande åtgärder den tänker vidta mot Kinas protektionistiska åtgärder på kopparmarknaden, och särskilt vilka åtgärder den tänker vidta för att se till att allt direkt och indirekt stöd till industrin upphör, särskilt allt stöd i form av återbetalning av moms?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(15 december 2003)

Kommissionen är helt på det klara med de problem som kopparbearbetningsindustrin i EU står inför när det gäller försörjning av sekundära råmaterial (dvs. metallskrot). Denna industri befinner sig i en svår situation å ena sidan till följd av att utbudet av dessa produkter har minskat på de internationella marknaderna, vilket till stor del beror på de exportrestriktioner som har införts av Ryssland och andra nya oberoende stater och å andra sidan till följd av en betydande prispress på dessa produkter på grund av den kraftiga efterfrågan från flera asiatiska länder, framför allt Kina.

För att gynna utvecklingen av sin kopparindustri införde Kina år 2000 en ordning som innebar att den moms som betalats för importerat kopparskrot delvis återbetalades. Denna ordning förlängdes under 2003 och vissa ändringar gjordes. Industrin i EU anser att denna fördel gör det möjligt för kinesiska företagare att finansiera en aggressiv politik som innebär att de köper upp en stor del av metallskrotet på de internationella marknaderna.

Till följd av gemenskapsindustrins bekymmer har kommissionen vid ett flertal tillfällen de senaste månaderna tagit upp frågan med de kinesiska myndigheterna, både bilateralt och multilateralt. Kommissionen har inom ramen för det granskningsförfarande för övergångsperioden som Världshandelsorganisationen (WTO) har upprättat för att övervaka Kinas handelspolitik bett om närmare upplysningar om denna ordning för återbetalning av moms. Mot bakgrund av uppgifterna härifrån kommer kommissionen att undersöka huruvida en sådan ordning är förenlig med Kinas internationella åtaganden.

Det bör emellertid nämnas att kommissionen hittills inte har konstaterat någon betydande ökning av importen av motsvarande bearbetade produkter från Kina. Industrin i EU har fram till dags dato heller inte lämnat in något klagomål beträffande dumpning eller subventioner till kommissionen, som endast under mycket särskilda omständigheter kan inleda antidumpnings- och antisubventionsförfaranden på eget initiativ.

Kommissionen följer noggrant utvecklingen i denna fråga i nära kontakt med gemenskapsindustrin i syfte att återupprätta normala konkurrensförhållanden inom denna sektor.

(2004/C 78 E/0859)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3408/03

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(17 november 2003)

Ämne: Illegal invandring — tyska konsulära myndigheter

Enligt uppgifter i media har Serviço de Estrangeiros e Fronteiras (SEF), Inspeção Geral do Trabalho (IGT) och Alto Comissariado para a Imigração e Minorias Étnicas (ACIME) — portugisiska institutioner — anklagat de tyska konsulära myndigheterna i länder som Ukraina, Moldavien och Ryssland för att vara de som i första hand är ansvariga för att antalet illegala invandrare från Östeuropa har ökat i Portugal.

Enligt dessa institutioners rapport som går under namnet "Imigração do Leste — Uma nova realidade, oportunidades e desafios" (Invandring från Öst — en ny situation, möjligheter och utmaningar) har försumligheten på de tyska konsulatet gjort det möjligt för medborgare från Östeuropa att ta sig in i Schengenområdet, i första hand som turister, för att sedan stanna där som illegala invandrare.

Denna situation bekräftas av den undersökning som centret för samhällsvetenskapliga studier vid Universitetet i Coimbra har genomfört av 735 invandrare från Östeuropa. Undersökningen visar att sex av tio invandrare har kommit till Portugal med visum som utfärdats av de tyska myndigheterna.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor: Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller de tyska konsulära myndigheternas förmodat försumliga agerande i länderna i Östeuropa?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att uppmärksamma de tyska myndigheterna på denna situation och göra dem medvetna om behovet av noggrannhet?

Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller den senaste tidens illegala invandrarflöden och de metoder som används för att ta sig in i Schengenområdet?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen har inte någon information om förekomsten av olagliga invandrare i Portugal från Östeuropa som skulle ha kommit in i landet med hjälp av Schengenviseringar som utfärdats av tyska myndigheter. Kommissionen har för avsikt att begära upplysningar i denna fråga från de berörda medlemsstaterna. Parlamentsledamoten kommer att hållas informerad om resultaten av dessa förfrågningar.

Varje månad sker ett utbyte av tillgänglig information om olaglig invandring i rådets arbetsgrupp "Centrum för information, diskussion och utbyte i frågor som rör passage av gränser och invandring (Cirefi)". Dessutom ger Europol regelbundet ut ett meddelande om olaglig invandring med inriktning på kriminella nätverk som är inblandade i människosmuggling.

Den 25 november 2003 lade kommissionen fram ett förslag till rådets beslut om inrättande av ett säkrat webbaserat informations- och samordningsnätverk för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna⁽¹⁾. Nätverket skall i första hand underlätta utbytet av strategisk och taktisk information om oegentliga och olagliga migrationsflöden och migrationstendenser.

Samarbetet mellan de sambandsmän på invandringsområdet som är placerade i tredje länder är också viktigt för utbyte av information om sådana tendenser. Den 2-3 oktober 2003 nådde rådet (rättsliga och inrikes frågor) en politisk överenskommelse om Greklands initiativ inför antagandet av rådets förordning om inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring. Syftet med förordningen är att formalisera ett sådant nätverks existens och funktion på grundval av erfarenheterna från pågående projekt.

⁽¹⁾ KOM(2003) 727 slutlig.

(2004/C 78 E/0860)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3410/03

från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Beviljande av stöd till den spanska nationella vattenplanen (PHN) och dess konsekvenser för miljön

Den 1 november 2003 publicerades i den spanska författningssamlingen den resolution som fastställer miljökonsekvensförklaringen för det genom spansk lag 10/2001 godkända omledningsprojektet i PHN.

Det är känt att överföringen av vatten från floden Ebro till andra floddalar skulle ändra flodens ekologiska förutsättningar och likaså förutsättningarna i Ebrodeltat. Enligt denna lag skulle det utarbetas en översiktsplan för skydd av Ebrodeltat.

Ebrodeltat innehåller ett naturreservat som utsetts till särskilt fågelskyddsområde, Natura 2000, enligt direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ och direktiv 79/409/EEG⁽²⁾.

Samma lag föreskriver möjligheten att införliva andra omledningar än de som förutsetts i projektet. Den autonoma regeringen i Katalonien har genomfört en undersökning av alternativet att leda vatten från Rhône till floddalarna i Kataloniens inland. Undersökningen hänvisades till den spanska regeringen.

Känner kommissionen till att det fortfarande inte har gjorts någon miljökonsekvensbedömning med anledning av den framtiden omledningen, enligt vad som förutses i översiktsplanen för Ebrodeltat?

Kommer kommissionen att som villkor för beviljande av EU-stöd till projektet i PHN ställa som krav att man analyserar konsekvenserna på miljön i Ebrodeltat och att man fastställer den minsta vattenmängd som måste garanteras för att vara ekologiskt försvarbar?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

(²) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

(2004/C 78 E/0861)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3411/03
från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(18 november 2003)

Ämne: Beviljande av stöd till den spanska nationella vattenplanen (PHN) och omledning av Rhône

Den 1 november 2003 publicerades i den spanska författningssamlingen den resolution som fastställer miljökonsekvensförklaringen för det genom spansk lag 10/2001 godkända omledningsprojektet i PHN.

Det är känt att överföringen av vatten från floden Ebro till andra floddalar skulle ändra flodens ekologiska förutsättningar och likaså förutsättningarna i Ebrodeltat och i det närliggande marina ekosystemet.

Ovanstående lag föreskriver möjligheten att införliva andra omledningar än de som förutsetts i projektet. Den autonoma regeringen i Katalonien har genomfört en undersökning av alternativet att leda vatten från Rhône till floddalarna i Kataloniens inland. Undersökningen hänvisades till den spanska regeringen. Det bor 4,5 miljoner människor i floddalarna i Kataloniens inland, där vattenförsörjningen i nuläget är problematisk och på kort sikt riskerar att bli akut.

Omledningen av vatten från Rhône skulle innebära en vattenmängd på mellan 10 och 20 m³/sekund, vilket skulle få mycket begränsade effekter med tanke på att den genomsnittliga vattenmängden vid mynningen är ca 1 700 m³/sekund.

Känner kommissionen till att det fortfarande inte har gjorts någon miljökonsekvensbedömning med anledning av den framtida omledningen, enligt vad som förutses i översiktsplanen för Ebrodeltat? Inte heller har man beaktat möjligheten att överföra vatten från Rhône, i enlighet med ovan nämnda förslag.

Kommer kommissionen att som villkor för beviljande av EU-stöd till projektet i PHN ställa som krav att man analyserar konsekvenserna på miljön i Ebrodeltat, fastställer den minsta vattenmängd som måste garanteras för att vara ekologiskt försvarbar och analyserar effekterna av omledningen av vatten från Rhône?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3410/03 och E-3411/03
ingivet av Margot Wallström för kommissionen

(19 januari 2004)

Kommissionen har tagit del av den spanska regeringens undersökning av miljöpåverkan av den föreslagna överföringen av vatten från floden Ebro.

För det första innehåller den utförliga miljökonsekvensbedömningen (30 volymer som offentliggjordes i juni 2003) information om hur miljön i Ebrodeltat sannolikt påverkas. Kommissionen är dock medveten om att den fullständiga planen för skyddande av deltat ännu inte har lagts fram. I denna plan fastställs tillvägagångssätten, inklusive flödesregimen, för att skydda den ekologiska och kemiska statusen i den nedre floden Ebro och i Ebrodeltat.

När det gäller möjligheten att leda vatten från Rhône togs detta alternativ upp i den strategiska miljöbedömning som de spanska myndigheterna genomförde och som offentliggjordes i januari 2002.

Slutligen, när det gäller medel från gemenskapens finansieringsmekanismer (strukturfonderna och sammanhållningsfonden) krävs bland annat att man i alla projekt som får gemenskapsstöd måste respektera gemenskapslagstiftningen och EU:s politik, inklusive miljölagstiftningen och miljöpolitiken.

(2004/C 78 E/0862)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3436/03

från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Harmonisering av den europeiska energimarknaden

Företaget "Portovesme s.r.l.", som ligger i Portovesme nära Cagliari, är den största producenten i Italien av icke järnhaltiga metaller, bly och zink.

Denna metallindustriäggning är en av de modernaste och mest integrerade i Europa, men den behöver stora mängder energi för att kunna fungera. På Sardinien kostar denna energi mätt i lire ungefär 120-130 lire per kWh. I andra medlemsstater, t.ex. Frankrike och Tyskland, behöver företagen bara betala motsvarande 50-60 lire per kWh.

"Portovesme s.r.l." är, på grund av dessa orättvisa villkor, inte längre konkurrenskraftigt och företaget planerar nu att säga upp 1 500 anställda. Detta skulle inverka menligt på Sardiniens sysselsättnings-situation, som redan ger anledning till oro.

Anser inte kommissionen att de betydande snedvridningarna av marknaden beror på den ofullständiga harmoniseringen på energiområdet? Vad tänker kommissionen göra för att råda bot på denna allvarliga situation?

Är det möjligt att, förutom att ta fram långsiktiga lösningar, också vidta direkta åtgärder för att stödja "Portovesme s.r.l." och beakta öregionernas särskilda behov?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Enligt den slutliga rapporten från den tionde parlamentariska kommissionen (i Italien) som genomfört en omfattande undersökning av status för och perspektiv på energisektorn beror de högre energipriserna i Italien jämfört med i de andra medlemsstaterna framför allt på:

- a) en marknad som fortfarande inte är tillräckligt konkurrensutsatt,
- b) valet av dyrare bränsle,
- c) kraftverkens låga verkningsgrad.

Kommissionen har i sin verksamhet i flera år fokuserat på det första problemet och två direktiv⁽¹⁾ har antagits av Europaparlamentet och rådet i frågan. Direktiven stimulerar utvecklingen av en inre, effektiv och konkurrenskraftig marknad i hela unionen – den inre marknaden för el. Detta bör i det långa loppet leda till påtagliga effekter i form av minskade skillnaderna i elpriserna mellan medlemsstaterna. Det är dock inte troligt att prisskillnaderna kommer att försvinna helt och hållet. Det rör sig i slutändan om nationell energipolitik som enligt subsidiaritetsprincipen bestäms av varje medlemsstat.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el, EGT L 27, 30.1.1997. Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/54/EG av den 26 juni 2003 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 96/92/EG – Uttalanden om verksamheter som rör nedläggning och avfallshantering, EUT L 176, 15.7.2003, som skall genomföras av medlemsstaterna före den 1 juli 2004.

(2004/C 78 E/0863)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3444/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Undervisning i portugisiska språket och kulturen i Nederländerna

Många portugisiska invandrare i Nederländerna har upplyst mig om att den nederländska regeringen har för avsikt att inte längre subventionera undervisningen i portugisiska språket och kulturen från och med den 1 augusti 2004. På detta sätt äventyras undervisningen för portugisiska barn som är bosatta i det landet.

Portugisiskan är ett officiellt språk i Europeiska unionen, och ett av de mest utbredda språken i världen. Mot denna bakgrund begär jag information om vilka åtgärder man kommer att vidta inför denna situation och för att garantera att portugiser och deras barn inte diskrimineras utan även i fortsättningen kommer att ha gratis tillgång till undervisning i portugisiska språket och kulturen i Nederländerna.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(16 december 2003)

I EG-fördragets artikel 149 fastställs att medlemsstaterna ansvarar för "undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation". Kommissionen har därför inte möjlighet att vidta några åtgärder i den situation som frågeställaren talar om.

Inom ramarna för sin behörighet arbetar dock kommissionen på att främja den språkliga mångfalden och inlärningen av språk. Den antog i juli 2003 en handlingsplan rörande verksamhet som skall genomföras på gemenskapsnivå under perioden 2004–2006 (¹).

⁽¹⁾ KOM(2003) 449 slutlig.

(2004/C 78 E/0864)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3452/03
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(20 november 2003)

Ämne: Icke-statliga organisationer inom miljöområdet utestängda från miljöutbildning

Genom ett beslut (4758/G7/15.05.03) av den grekiska utbildningsministern får icke-statliga organisationer inom miljöområdet inte lov att bedriva utbildning eller fungera som verksamhetssamordnare. Därigenom stängs dessa organisationer ute från den miljöutbildning som många av dem på ett effektivt sätt bedriver sedan flera år tillbaka i Grekland, en företeelse som även förekommer i andra medlemsstater inom EU. Beslutet berör följande icke-statliga organisationer: Arktouros, Grekiska sällskapet för skydd av miljön och kulturarvet, Naturskyddssällskapet, Euonymos ekologibibliotek, Medasset, SOS Medelhavet, Sällskapet för studier och skydd av medelhavssälen, ekologiska återvinningssällskapet och WWF-Grekland. Flera av dessa organisationers utbildningsprogram och verksamheter finansieras med gemenskapsmedel. Genom ministerbeslutet sätts dessa organisationer under utbildningsdepartementets förmyndarskap, något som inte sker i andra EU-länder. Anser kommissionen att ministerbeslutet är förenligt med andan och bokstaven i de program för miljö och miljöutbildning som kommissionen finansierar och i vilka de icke-statliga organisationerna dessutom ingår som bidragsberättigade parter?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 december 2003)

Miljöutbildning är något mycket betydelsefullt och icke-statliga miljöorganisationer spelar ofta en viktig roll på detta område. I gemenskapens åtgärdsprogram för att främja icke-statliga organisationer som är aktiva främst inom miljöområdet är miljöutbildning ett av de prioriterade områden som kan få stöd.

Kommissionen har dock inte behörighet att kommentera enskilda medlemsstaters politik och praxis inom detta område.

(2004/C 78 E/0865)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3463/03
från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Fastställande av maximala vinstmarginaler vid försäljning av färskvaror

I Grekland fastställs den maximala nivån på vinstmarginalerna inom handeln med frukt och grönt genom marknadsbestämmelse nr 14/1989, ändrad genom marknadsbestämmelserna nr 16/1991 och 2/1992. Marginalerna pendlar mellan 7 och 12 procent i grosshandeln och mellan 25 och 40 procent i detaljhandeln.

Kan kommissionen upplysa mig om följande:

- Känner kommissionen till att dessa marknadsbestämmelser existerar och tillämpas i Grekland?
- Är det tillåtet att fastställa en maximal vinstmarginal för produkter såväl i grossist- som i detaljledet?
- Hur kan man under sådana förhållanden garantera en sund konkurrens och slå vakt om lagen om tillgång och efterfrågan?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

De grekiska myndigheterna har inte upplyst kommissionen om de särskilda föreskrifter som införts genom marknadsbestämmelse nr 14/1989⁽¹⁾. Medlemsstaterna får emellertid anta, vilket också görs, nationella rättsliga bestämmelser som syftar till att göra verkställandet av en inhemsk politik som är tillämplig på specifika sektorer eller industrier mer effektiv. Detta gäller även om sektorn i fråga omfattas av en gemensam organisation av marknaden.

Som parlamentsledamoten säkert känner till godkände rådet år 1972 en gemensam organisation av marknaden för frukt och grönsaker⁽²⁾. Inom de sektorer som omfattas av en gemensam organisation av marknaden har medlemsstaterna i princip inte längre rätt att fritt ingripa i prismekanismerna inom den gemensamma organisationen av marknaden genom att exempelvis anta nationella lagar som direkt eller indirekt fastställer priserna inom en viss sektor. Detta hindrar dock inte medlemsstater, som i det här fallet Grekland, från att anta bestämmelser som rör prisbildningen i detaljist- och konsumentleden, så länge bestämmelserna i fråga inte äventyrar målen med den gemensamma organisationen av marknaden eller dennas funktion⁽³⁾.

Kommissionen skulle emellertid vilja understryka att man måste skilja mellan prissättning som företagen har kommit överens om och prislagsstiftning som har antagits av myndigheterna. I det sistnämnda fallet är det medlemsstaternas ansvar att respektera artiklarna 3, 10.2 och 81 och följande i EG-fördraget.

EG-fördragets konkurrensregler (artiklarna 81-86) är tillämpliga på samordnade förfaranden mellan företag såsom direkt eller indirekt fastställande av priser. Enligt artikel 36 i EG-fördraget skall konkurrensreglerna tillämpas på jordbruksprodukter i den mån rådet beslutar detta inom ramen för villkoren för den gemensamma jordbrukspolitik. Med vissa undantag möjliggör i realiteten även rådets förordning (EEG) nr 26/62⁽⁴⁾ att konkurrensreglerna tillämpas på jordbruksprodukter.

I fråga om tillämpningen av artikel 3 och artikel 81 i EG-fördraget på prissättning har EG-domstolen dock fastställt att syftet med dessa bestämmelser inte är att tvinga marknadsaktörer att ingå avtal eller utföra någon annan av de handlingar som är förbjudna enligt artikel 81.1 i EG-fördraget, utan i stället att överlämna ansvaret i prisfrågor till myndigheterna⁽⁵⁾. Domstolen har också uttalat att artikel 3 och artikel 81 inte utgör hinder för att en medlemsstat antar nationella bestämmelser enligt vilka myndigheterna tillåts att fastställa detaljistpriserna⁽⁶⁾.

Mot bakgrund av EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor (artiklarna 28-30) bör det noteras att den högsta vinstmarginalen måste beräknas på basis av ett inköpspris som tar hänsyn till detaljhandlarnas faktiska import- och anskaffningskostnader. På så sätt uppvägs effekterna av avstånd, och hinder för handelsutbyte, som strider mot artikel 28 i EG-fördraget, undviks⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Ändrad genom marknadsbestämmelserna 16/1991 och 2/1992.

⁽²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker, EGT L 118, 20.5.1972. Ersatt år 1996 av rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996, EGT L 297, 21.11.1996.

⁽³⁾ Dom av den 17 januari 1980 i förenade målen 95/79 och 96/79, Kefer och Delmelle, Rec. 1980, s. 103.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EEG) nr 26/62 om tillämpning av vissa konkurrensregler på produktion av och handel med jordbruksvaror, EGT B 30, 20.4.1962.

⁽⁵⁾ Dom av den 2 juli 1985 i mål 188/86, Lefevre, Rec. 1987, s. 2963.

⁽⁶⁾ Dom av den 29 januari 1985 i mål 231/83, Cullet mot Leclerc, Rec. 1985, s. 305.

⁽⁷⁾ Dom av den 24 januari 1978 i mål 82/77, Openbaar Ministerie mot Van Tiggele, Rec. 1978, s. 25.

(2004/C 78 E/0866)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3465/03

från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(21 november 2003)

Ämne: Diklofluanid

Anser kommissionen att det finns tillräckliga vetenskapliga bevis för att motivera ett förbud mot diklofluanid? Om så är fallet, har kommissionen några planer på att förbjuda icke yrkesmässig användning av diklofluanid som behandlingsmedel för virke i stadsmiljöer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 reglerar utsläppande av biocidprodukter på marknaden⁽¹⁾ (till exempel träsnyddsmedel). I direktivet föreskrivs bland annat ett tioårsprogram för översyn av alla verksamma ämnen som använts i biocidprodukter före den 14 maj 2000 (s.k. befintliga verksamma ämnen) för att kontrollera att de inte har oacceptabla effekter på miljön och människors eller djurs hälsa.

Enligt kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000⁽²⁾ skulle alla verksamma ämnen ha identifierats senast den 28 mars 2002, och marknadsaktörer som ville fortsätta att släppa ut ett verksamt ämne på marknaden skulle anmäla ämnet före det datumet⁽³⁾. Anmälda ämnen skulle granskas för att man skulle kunna se om de eventuellt kunde införas i bilagorna I eller II till direktivet, om deras inverkan på människors eller djurs hälsa och på miljön bedömdes vara acceptabel. Verksamma ämnen som endast identifieras skall fasas ut senast den 1 september 2006.

Det verksamma ämnet diklofluanid har anmälts för användning i produkttyperna 7 (konserveringsmedel för ytbeläggningar), 8 (träsnyddsmedel), 10 (konserveringsmedel för byggnadssten) och 21 (antifouling-produkter). Fullständig dokumentation för verksamma ämnen i träsnyddsmedel (och råttgift) skall bedömas först, och måste lämnas in senast den 28 mars 2004. Förenade kungariket har utsetts till rapporterande medlemsstat.

Diklofluanid får släppas ut på marknaden i enlighet med gällande praxis i medlemsstaterna fram till dess att dokumentationen granskats och man har bestämt om ämnet skall tas med i någon av bilagorna I eller II till direktivet eller inte. Om granskningen visar att riskerna inte är acceptabla kommer ämnet inte att tas med i någon av direktivets bilagor, och då blir det inte längre möjligt att använda det i träsnyddsmiddel. Om riskerna befinns vara acceptabla införs diklofluanid i lämplig bilaga, tillsammans med alla villkor eller begränsningar som anses nödvändiga. Berörda parter kan sedan ansöka om tillstånd för/registrering av träsnyddsmiddel som innehåller ämnet.

(¹) EGT L 123, 24.4.1998.

(²) Kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000 av den 7 september 2000 om första fasen av det program som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om biocidprodukter (Text av betydelse för EGT L 228, 8.9.2000).

(³) Tidsfristen, som först var satt till den 28 mars 2002, förlängdes genom kommissionens förordning (EG) 1687/2002 till den 31 januari 2003 för anmälan av ämnen som endast identifierats, eller ämnen som endast anmälts för vissa produkttyper.

(2004/C 78 E/0867)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3475/03

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Skydd av karettsköldpaddan

Trots upprepade klagomål om problemen för karettsköldpaddan på Zakynthos och trots att det fattats beslut om inrättandet av en marin park på ön tycks situationen inte förbättras, utan snarare försämras, enligt trovärdiga uppgifter. Kommissionen har på senare tid upprättat kontakter och genomfört besök och undersökningar med anledning av detta. Kan kommissionen meddela vilka resultat man fått fram och vilka åtgärder man tänker vidta för att frågan om skyddet av denna sköldpadda skall gå framåt och för att den marina parken verkligen skall fungera?

(2004/C 78 E/0868)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3507/03

från Paul Lannoye (Verts/ALE) till kommissionen

(25 november 2003)

Ämne: Skydd av havssköldpaddan *Caretta caretta* i Grekland

Utvecklingen av marinparken på ön Zakynthos i Grekland och åtgärderna för att skydda havssköldpaddan *Caretta caretta*, som förhandlats fram och finansierats av kommissionen, verkar inte framskrida utan stöter snarare på motstånd både på lokal nivå och från grekiska regeringens sida.

Kan kommissionen bekräfta dessa uppgifter? Vad var resultaten av den senaste inspektionen som kommissionen utförde?

(2004/C 78 E/0869)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3528/03

från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Skyddet för sköldpaddan "*Caretta caretta*"

Kan kommissionen informera om resultatet av sin senaste inspektion av havsparken på Zakynthos (Grekland) och skyddet för sköldpaddan "*Caretta caretta*"?

(2004/C 78 E/0870)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3532/03**från María Bergaz Conesa (GUE/NGL) till kommissionen**

(28 november 2003)

Ämne: Skyddet för sköldpaddan "Caretta caretta"

Enligt pålitliga källor har varken åtgärderna för att skydda sköldpaddan "Caretta caretta" eller havsparken på Zakynthos (Grekland) genomförts trots att kommissionen förhandlat fram och finansierat dessa åtgärder. I stället försvåras genomförandet på grund av opposition från såväl lokalbefolkningens som den grekiska regeringens sida.

Kan kommissionen bekräfta dessa uppgifter?

Vilket är resultatet av kommissionens nyligen genomförda inspektioner på platsen?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3475/03, E-3507/03, E-3528/03 och E-3532/03
ingivet av Margot Wallström för kommissionen

(21 januari 2004)

EG-domstolen har i sin dom av den 30 januari 2002 ⁽¹⁾ förklarat att "Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 12.1 b och d i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾, genom att inte inom den föreskrivna fristen vidta nödvändiga åtgärder för införande och tillämpning av ett effektivt och strikt skyddssystem för havssköldpaddan *Caretta caretta* på Zakynthos i syfte att förhindra alla avsiktliga störningar av denna art under parningsperioden samt all verksamhet som kan skada eller förstöra dess parningsplatser".

I juli 2002 meddelade de grekiska myndigheterna kommissionen att åtgärder hade vidtagits för att följa domen. Efter ett besök i september 2002 kunde kommissionen konstatera att de rättsliga bestämmelserna för skydd av havssköldpaddan var otillräckliga och att de nödvändiga konkreta åtgärderna för att skydda arten inte hade genomförts på ett effektivt sätt. Med hänsyn till att de grekiska myndigheterna inte hade vidtagit alla de åtgärder som krävdes för att följa domstolens dom sände kommissionen en formell underrättelse enligt artikel 228 till Grekland i december 2002. De grekiska myndigheterna beskrev vilka åtgärder som hade vidtagits i sitt svar i mars 2003 och bifogade en detaljerad tidsplan för de återstående åtgärderna.

För att kontrollera att alla nödvändiga åtgärder hade vidtagits för att skydda karettsköldpaddan och följa domstolens ovannämnda dom, besökte en delegation från kommissionen ön Zakynthos den 7-9 september 2003. Delegationen träffade alla berörda myndigheter och parter och besökte den strand där karettsköldpaddan lägger ägg.

Slutsatsen är att väsentliga framsteg har skett mot införandet av ett effektivt och strikt skyddssystem för karettsköldpaddan på Zakynthos. De flesta av de åtgärder som hade meddelats för 2002 har vidtagits, och de återstående åtgärderna håller på att införas. Dessa framsteg beror bland annat på den marina nationalparkens verksamhet (National Marine Park of Zakynthos – NMPZ) och på det goda samarbetet med berörda lokala myndigheter. Kommissionens delegation kunde dock konstatera att Daphni-stranden inte övervakades på grund av lokala protester.

Det bör också påpekas att vissa åtgärder, till exempel informationsåtgärder och medvetandehöjande åtgärder, ett uppföljnings- och övervakningsprogram, miljöstyrningssystem inom näringslivet och bestämning och utmärkning av den marina parkens område, medfinansieras genom ett LIFE-projekt. Mot bakgrund av detta besökte en delegation från kommissionen ön Zakynthos den 20 oktober 2003 för att kontrollera framstegen med de medfinansierade åtgärderna. Kommissionens delegation konstaterade också att Daphni inte övervakades och krävde att berörda lokala myndigheter och mottagaren av LIFE-projektets stöd (NMPZ) skulle intensifiera sina ansträngningar att lösa problemet.

Greklands åsidosättande av sina skyldigheter utgjorde dessutom en punkt på dagordningen vid mötet mellan kommissionen och de grekiska myndigheterna om införandet av gemenskapens miljölagstiftning i Grekland, vilket ägde rum den 30-31 oktober 2003. De grekiska myndigheterna offentliggjorde en

kortsiktig tidsplan för vidtagandet av de återstående åtgärderna. Dessa åtgärder innebär i det stora hela en finansiering av NMPZ, en övervakning av det marina området, antagandet av föreskrifter för förvaltningen och driften av NMPZ och en definitiv bestämning av högvattenlinjen ("αιγιαλός") och strandlinjen ("ακτογραμμή") på alla äggkläckningsstränder. Den senare förväntas lösa äganderättskonflikten. Den skriftliga underrättelsen om dessa uppgifter är på ingående till kommissionen.

Kommissionen kommer att granska dessa uppgifter och den kommer inte att tveka att vidta lämpliga åtgärder för att garantera att Grekland följer EG-domstolens dom av den 30 januari 2002.

⁽¹⁾ Dom av den 30 januari 2002 i mål C-103/00, kommissionen mot Grekland, REG 2002, s. 1147.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0871)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3481/03

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Motorvägen Valdastico Sud

Känner kommissionen till motorvägen Valdastico Sud som den italienska regeringen har planer på att bygga från Vicenza till Badia Polesine nära Rovigo, och som kommer att få förödande konsekvenser för ett världsarvsområde?

Anser kommissionen att gemenskapens lagstiftning om miljökonsekvensbedömningar har uppfyllts i detta fall? Känner den till att resultatet av den ursprungliga konsekvensbedömning som genomfördes av den italienska miljönämnden var negativt, varpå Berlusconi's regering genom ett dekret av den 19 september 2002 ersatte 23 av de 36 ledamöterna, vilket ledde till ett positivt utlåtande om projektet den 18 december 2002?

Skulle kommissionen slutligen vilja bekräfta att projektet inte har något intresse i samband med transeuropeiska transportnätverk?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

I rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna skall se till att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges. Projekten definieras i artikel 4 som hänvisar till bilagorna I och II i direktivet. Motorvägsbygge omfattas av punkt 7 b i bilaga I och för sådana projekt skall en miljökonsekvensbedömning göras.

I föreliggande fall bör de italienska myndigheterna vidta åtgärder för att se till att en miljökonsekvensbedömning görs som omfattar a) en beskrivning av olika miljöaspekter som sannolikt kommer att påverkas i betydande grad av det föreslagna projektet, t.ex. arkeologiska fyndigheter, landskap, befolkning (se artikel 5 och bilaga IV), b) samråd med allmänheten och andra behöriga myndigheter med miljöansvar, och c) offentliggörande av beslutet med bifogade villkor för miljögodkännandet, huvudorsaker och överväganden som ligger till grund för beslutet och vid behov en beskrivning av åtgärder som bör vidtas för att undvika, minska och om möjligt uppväga negativa effekter. Resultatet av samråden och den information som samlats in i enlighet med artiklarna 5 och 6 skall beaktas i förfarandet för miljögodkännande.

Det faktum att projektet i fråga troligen kommer att ha negativa effekter på miljön (även landskap och kulturarv) är enligt direktivet inte ett hinder för beviljande av miljögodkännande, förutsatt att direktivets förfaranden följs. När miljökonsekvensbedömningen har genomförts i enlighet med direktivet är det den behöriga myndigheten i medlemsstaten som skall fatta beslut om miljögodkännande.

Kommissionen har redan undersökt det ärende som parlamentsledamoten tar upp och har inte funnit att det strider mot direktivet på något sätt. Det faktum att den italienska regeringen bytte ut 23 av de 26 medlemmarna av miljönämnden och att projektet till följd av detta godkändes, utgör inte ett brott mot direktiv 85/337/EEG i dess ändrade lydelse.

Kommissionen kan bekräfta att projektet inte får stöd från budgeten för transeuropeiska nät, och ingår inte heller i detta.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0872)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3488/03
från Albert Maat (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Enskilda kommissionsledamöters uttalanden mot kollegialt fattade beslut

Nederländernas ledamot av Europeiska kommissionen har nyligen i nederländsk press uttalat sig mot den gemensamma jordbrukspolitiken, som reformerats för inte så länge sedan utgående från ett förslag från kommissionen.

Går det för sig att innevarande ledamöter av kommissionen offentligen tar avstånd från kommissionens politik?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(19 februari 2004)

Som svar på tidigare skriftliga och muntliga frågor från parlamentet (¹) har kommissionen vid ett flertal tillfällen betonat att dess ledamöter är politiker och agerar i en politisk roll. På de villkor som deras uppdrag för med sig är de således fria att oberoende och på sitt eget ansvar uttala sin personliga åsikt i olika politiska frågor.

När det gäller ledamöternas engagemang utanför kommissionen anges det i uppförandekoden för kommissionens ledamöter att de har rätt att vara aktiva medlemmar i politiska partier eller fackliga sammanslutningar såvida deras verksamhet där inte påverkar deras tillgänglighet för arbetet inom kommissionen.

I det fall som omnämns i frågan har kommissionsledamoten med ansvar för den inre marknaden gjort just ett sådant personligt och oberoende uttalande som avses ovan, och hans agerande kan således inte sägas skada principen om kollegialitet mellan kommissionens ledamöter.

(¹) Se t.ex. kommissionens svar på de skriftliga frågorna nr 2459/99, 2600/99 och 2628/99, EGT C 225 E, 8.8.2000, samt svaret till fråga 2629/99, EGT C 46 E, 13.2.2001.

(2004/C 78 E/0873)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3505/03
från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Uppgifter om hur mycket pengar Saarland fått i stöd från EU från och med januari 1997 till och med december 2002

1. För vilka åtgärder har det under åren 1997 till och med mitten av 2002 betalats ut pengar från EU till Saarland och hur stora var bidragen från

- a) Europeiska socialfonden,
- b) femte ramprogrammet för forskning,

- c) Europeiska fonden för regional utveckling,
- d) Europeiska unionens program för miljö och energi,
- e) Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket – utvecklingssektionen och garanti-sektionen,
- f) EU:s övriga program?

2. Hur mycket pengar har det ur de olika programmen och fonderna betalats ut till gränsöverskridande projekt mellan å ena sidan Saarland och å andra sidan Luxemburg, Belgien eller Lorraine?

**Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi**

(4 mars 2004)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2004/C 78 E/0874)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3513/03
från Adriana Poli Bortone (UEN)
och Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(25 november 2003)

Ämne: Vatten

Kan kommissionen meddela om det finns några, och i så fall hur många, medlemsstater som hittills uppfyller bestämmelserna i artikel 24 i direktiv 2000/60/EG⁽¹⁾? Kan kommissionen lämna uppgifterna till parlamentet inom januari 2004? Lade kommissionen år 2002 fram de planer för föreskrivande kommittén som avses i artikel 19 i samma direktiv och vilken påverkan har dessa planer fått i fråga om en eventuell lösning, eller åtminstone åtgärder, beträffande bestämmelserna på vattenpolitikens område?

⁽¹⁾ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

I artikel 24 i Europaparlamentets och rådets ramdirektiv för vatten 2000/60/EG av den 23 oktober 2000, som upprättar en ram för gemenskapens verksamhet inom området för vattenpolitik, fastställs krav på införlivande av direktivet i medlemsstaternas nationella lagstiftning före den 22 december 2003. De tio nya medlemsstaterna måste fullborda införlivandet av direktivet före anslutningsdatumet.

Kommissionen kommer att rapportera om statusen i införlivandet och delgivningen strax efter det att tidsfristen löpt ut. Kommissionen kommer att inleda rättsliga förfaranden om ingen kommunikation ägt rum för de länder som inte delgivit kommissionen i tid.

I artikel 19, första stycket i ramdirektivet för vatten fastställs krav på att kommissionen för den kommitté som inrättats enligt artikel 21 lägger fram en ”vägledande plan över åtgärder som har konsekvenser för vattenlagstiftningen och som den avser att föreslå inom den närmaste framtiden, inklusive sådana som härrör från de förslag, regleringsåtgärder och strategier som har utarbetats enligt artikel 16”. Den 6 maj 2003 rapporterade kommissionen till kommittén vid dess första möte om utvecklingen i fråga om dotterdirektiven om prioriterade ämnen (artikel 16) och grundvatten (artikel 17). Dokumenten för kommitténs möte sändes till Europaparlamentet via den vanliga rutten.

Förutom de formella rapporterna till kommittén bedriver kommissionen ett nära samarbete med medlemsstaterna, kandidatländerna och EES-länderna, berörda aktörer, icke-statliga organisationer och andra organisationer, inklusive Europeiska miljöbyrån, med utvecklingen av en ny vattenpolitik genom det

rådgivande expertforumet för grundvatten som bildades 2001. Expertforumet avslutade med framgång sitt arbete i juni 2003 och kommissionen kunde i och med detta lägga fram sitt förslag den 19 september 2003 ⁽¹⁾.

Det rådgivande expertforumet för prioriterade ämnen hade från mars 2001 till november 2003 redan sammanträtt sex gånger. Det förberedande arbetet pågår fortfarande och nästa möte är planerat till den 8 mars 2004.

⁽¹⁾ KOM(2003) 550 slutlig.

(2004/C 78 E/0875)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3518/03
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(25 november 2003)

Ämne: Bilåkning med teleskoplinser (bioptic driving)

1. Kan kommissionen redogöra för vilka minimikrav som ställs på synförmåga (inbegripet skärpa och synfält) för körkort enligt EU:s lagstiftning?
2. Kan kommissionen även redogöra för de särskilda synkraven i varje medlemsstat (utöver EU:s minimikrav)?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

1. De minimikrav som ställs på synförmåga för körkort anges i artikel 6 i bilaga 3i rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 ⁽¹⁾. Kommissionen har inte för avsikt att föreslå några ändringar i detta direktiv när det gäller frågan om minimikrav på synförmåga.
2. Alla medlemsstater har infört krav på synförmåga som motsvarar minimikraven i ovannämnda direktiv. Som parlamentsledamoten informerats om i kommissionens svar på hans tidigare frågor E-1231/03 ⁽²⁾, E-2568/03 ⁽³⁾ och E-2569/03 ⁽⁴⁾, har under 2003 en särskild arbetsgrupp för synkrav tillsatts som kommer att se över lagstiftningen och den verkliga situationen i medlemsstaterna under det kommande året 2004. Kommissionen kommer att offentliggöra resultaten av denna undersökning så snart de är tillgängliga.

⁽¹⁾ EGT L 237, 24.8.1991.

⁽²⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 52.

⁽³⁾ EUT C 58 E, 6.3.2004, s. 181.

⁽⁴⁾ Se s. 129.

(2004/C 78 E/0876)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3541/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(28 november 2003)

Ämne: Amerikanska "spökskepp" för ankar i Förenade kungariket

Vad anser kommissionen om riskerna när det gäller de fyra fartyg från den amerikanska reservflottan, mera bekant som spökflottan, som nu ligger för ankar i eller är på väg till Hartlepool, mot bakgrund av dess ansvar för tillämpningen av transport- och miljölagstiftningen?

Vilken uppfattning har kommissionen om det lagliga i att dessa amerikanska spökskepp transporteras till Förenade kungariket, särskilt med tanke på det skick fartygen befinner sig i och den olja, polyklorerad bifenyl (PCB) och asbest de innehåller?

Vilken uppfattning har kommissionen om det lagliga i att amerikanska spökskepp avrustas i Förenade kungariket, särskilt med tanke på hanteringen av asbest?

Har kommissionen någon möjlighet att se till att spökskeppen sänds tillbaka till Förenta staterna så snart som möjligt, och om så är fallet, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Kommissionen håller på att utreda en anmälan mot Förenade kungariket som rör de fyra skrotfartyg som har transporterats från USA till Förenade kungariket för återvinning, för att ta reda på om skyldigheterna enligt gemenskapens förordning om avfallstransporter och annan gemenskapslagstiftning på miljöområdet har uppfyllts.

Enligt OECD:s beslut från 1993 om transporter av avfall avsett för återvinning – som införlivades med gemenskapens lagstiftning genom rådets förordning (EEG) nr 259/93⁽¹⁾ – får allt avfall som är avsett för återvinning transporteras nästan fritt inom OECD:s område. Det enda kravet är att transporten har anmälts i förväg till behöriga myndigheter i avsändar-, mottagar- och transitlandet och att det har godkänts av dessa myndigheter. Därför är det dessa enskilda myndigheter/medlemsstater som själva avgör och bedömer om de har den utrustning och kapacitet som krävs för att ta emot och ta hand om de skrotfartyg som hade anmälts.

I samband med kontakterna mellan kommissionen och Förenade kungarikets myndigheter, har de senare informerat kommissionen att den anmälan av fartyg som gjorts är ogiltig eftersom den mottagande anläggningen inte har alla nödvändiga tillstånd. De upplyste också kommissionen om att dessa fartyg skulle skickas tillbaka till USA under förutsättning att väderleksförhållandena och fartygens skick tillät en miljömässigt säker transport. Därför planeras det för närvarande ingen återvinning i Förenade kungariket (med undantag för den tillfälliga förvaringen av dessa fartyg i väntan på deras återtransport till USA), och i dagsläget är det inte aktuellt att ta ställning till de ursprungliga anmälningarna. Skulle myndigheterna i Förenade kungariket fatta något beslut om fortsatt hantering av fartygen kommer kommissionen att undersöka om de uppfyller skyldigheterna i förordningen om avfallstransporter och andra gemenskapsdirektiv på miljöområdet.

Som nämnts ovan har myndigheterna i Förenade kungariket meddelat kommissionen att fartygen skulle skickas tillbaka till USA om väderleksförhållandena och fartygens skick tillät en miljömässigt säker transport.

I de situationer då en transport inte kan fullföljas som planerat föreskriver artikel 25.1 i förordningen om avfallstransporter följande: "Om en transport av avfall som de behöriga myndigheterna gett sitt samtycke till inte kan fullföljas på det sätt som anges i fraktsedeln eller avtalet enligt artikel 3 och 6, skall den behöriga avsändarmyndigheten inom 90 dagar sedan den underrättats om detta se till att anmälnaren återsänder avfallet till ett område under denna myndighets jurisdiktion eller till en annan plats i avsändarstaten, utom i fall då myndigheten konstaterar att avfallet kan bortskaffas eller återvinnas på ett alternativt, miljövänligt sätt."

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från den Europeiska gemenskapen, EGT L 30, 6.2.1993.

(2004/C 78 E/0877)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3548/03**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen**

(28 november 2003)

Ämne: Offentliga arbeten i Grekland: brister och dåligt utförda arbeten vid hamnen i Igoumenitsa och Via Egnatia

Många av de arbeten som utförts i Grekland med hjälp av samfinansiering ur gemenskapens andra och tredje stödrum uppvisar allvarliga brister och fel. Bristerna i planeringen och förhandsstudierna medför, tillsammans med de dåligt utförda arbetena, inte bara en risk för att människor skadas, utan leder också till att marken och den befintliga infrastrukturen far illa. Ett exempel på det här är den nya hamnen i Igoumenitsa, nyligen invigd av premiärministern. Enligt klagomål som framförts i det grekiska parlamentet utgör hamnen ett klassiskt exempel på ett tekniskt projekt som, utöver det faktum att arbetena försenades och förhandsbudgeten överskreds, har byggts utan att vissa grundläggande krav beaktats, till exempel att regnvatten skall kunna avledas. Samma sak har man även konstaterat när det gäller Via Egnatia, där översvämningar förekommit och inert avfall framme vid Igoumenitsa spärrat av en bro och hindrat vattenflödet, som normalt mynnar ut i havet. Därför orsakade det häftiga regnvädret (19.10.2003) stora skador och förstörelse på väg- och jordbruksnätet i Thesprotia.

1. Hur bedömer kommissionen det grekiska systemet för utförande av arbeten och i vilken mån anser den att arbeten som, både i planerings- och utförandeskedet, är behäftade med fel och brister skall godtas och samfinansieras med gemenskapsmedel?
2. Vem bär ansvar för brister i planering, förhandsstudier och utförande och i vilken mån är gemenskapen delansvarig, på basis av artikel 288 i EG-fördraget?
3. Har kommissionen för avsikt att be ESPEL (nämnden för kvalitetskontroll) om upplysningar i anslutning till det här anförda fallet (hamnen i Igoumenitsa och Via Egnatia) och undersöka vad det är som förorsakat de bristfälliga arbetena? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att hindra lågkvalitativa arbeten i framtiden?
4. Är det möjligt att direkt finansiera arbetena för att avleda regnvattnet i området kring hamnen i Igoumenitsa, i form av en studie samt själva utförandena, och för att tackla de problem som byggandet av Via Egnatia fört med sig?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Det är medlemsstaterna som ansvarar för att offentliga arbeten (inbegripet studierna inför och utformningen av sådana arbeten) som stöds med medel från gemenskapen genomförs i enlighet med gemenskapsrätten. I det aktuella fallet är det därför de grekiska myndigheternas sak att se till att de gällande reglerna följs och att garantera kvaliteten på arbetena. Gemenskapen har följaktligen inte något avtalsrättsligt ansvar i detta avseende.

Enligt de uppgifter som kommissionen har mottagit från de grekiska myndigheterna har de arbeten som utförts i den nya hamnen i Igoumenitsa inte något samband med de problem som parlamentsledamoten nämner i sin skriftliga fråga. Den nya hamnen befinner sig inte i närheten av de floder som vållade de nämnda översvämningarna. Enligt de grekiska myndigheterna fick de kraftiga regnen den 19 oktober 2003 vattenflödet i floden Lycopodi att stiga till mer än dubbelt så mycket som det maximala flöde som man räknade med i den godkända tekniska prövningen av Egnatiaprojektet. Regnen var enligt de grekiska myndigheterna det enda skälet till översvämningarna. Man håller för närvarande på att bedöma omfattningen av skadorna på justeringsanordningarna längs floden Lykopodis lopp.

(2004/C 78 E/0878)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3551/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Stöd till getköttproduktion — tillämpning på Azorerna av förordning nr 2550/2001 av den 21 december 2001

I kommissionens förordning nr 2550/2001⁽¹⁾ av den 21 december 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 2529/2001⁽²⁾ om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött vad beträffar bidragssystemen, ingår bland de områden som berättigar till getbidrag hela Portugal med undantag för Azorerna (bilaga I, punkt 5).

Vilka kriterier har följts då man beslutat att undanta Azorerna från getbidraget samtidigt som hela det övriga portugisiska territoriet ingår?

För inte så länge sedan beslutade rådet att Azorernas mjölkkvot skulle vara densamma som för regleringsåret 1999/2000. Anser inte kommissionen att man måste möjliggöra andra alternativ för jordbruket på Azorerna?

⁽¹⁾ EGT L 341, 22.12.2001, s. 105.

⁽²⁾ EGT L 341, 22.12.2001, s. 3.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

När det gäller de områden som berättigar till getbidrag anges följande i artikel 4.2 i förordning (EG) nr 2529/2001:

En producent som håller hongetter på sitt jordbruksföretag kan efter ansökan få rätt att erhålla bidrag för detta (getbidrag).

Detta bidrag skall beviljas producenter i särskilda områden, där produktionen uppfyller följande båda villkor:

- Getuppfödningen har som huvudsakligt syfte att producera getkött.
- Metoderna för får- och getuppfödning är snarlika.

En förteckning över sådana områden skall upprättas i enlighet med förfarandet i artikel 25.2.

Azorerna kan givetvis omfattas av bilaga I till förordning (EG) nr 2550/2001 så snart villkoren för detta är uppfyllda. Kommissionen har dock inte informerats om att så skulle vara fallet och inte heller om att de portugisiska myndigheternas företrädare i den behöriga förvaltningskommittén har begärt detta med hänvisning till förordningen ifråga

Jag vill göra parlamentsledamoten uppmärksam på att om gethållningen i första hand är inriktad på mjölkproduktion är det första villkoret inte uppfyllt. Huruvida de nämnda områdena upptas i bilaga I påverkar för övrigt inte den kontroll av de angivna kriterierna som görs på plats i efterhand.

När det gäller behovet som parlamentsledamoten framhåller av att möjliggöra andra alternativ för jordbruket på Azorerna måste vi påminna om följande:

- Azorerna omfattas precis som övriga EU-områden av de rättsakter som antagits inom ramen för gemensamma marknadsorganisationer.
- Azorerna omfattas också av EU:s program för landsbygdens utveckling och Poseimaprogrammet. Det måste understrykas att i dessa båda fall har Portugals nationella och Azorernas regionala myndigheter ett stort ansvar för att utforma särskilda prioriterade insatser inom ramen för gällande lagstiftning och följaktligen även för att möjliggöra andra alternativ för jordbruket på Azorerna.

- Dessutom har både Azorernas mjölkkvot och Portugals nationella tak för mjölkbidrag nyligen höjts.
- Slutligen finns möjligheten att besluta om nationella och regionala stöd i enlighet med reglerna för den gemensamma marknaden och gemenskapslagstiftningen.

(2004/C 78 E/0879)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3557/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Revisionsrättens påpekanden av oegentligheter inom generaldirektoratet för jordbruk

I revisionsrättens särskilda rapport nr 9/2003⁽¹⁾, som bland annat behandlade priserna på spannmål, socker, kött och mjölk, påpekades att det föreligger stora risker för fusk inom verksamheten vid kommissionens generaldirektorat för jordbruk.

Man lär ha konstaterat kraftiga förseningar när det gäller metoden för att fastställa priser och exportbidrag, och det sägs att två tjänstemän sedan två och ett halvt år tillbaka läckt uppgifter om priset på spannmål innan marknaderna öppnats, i eget vinstsyfte.

De två tjänstemännen lär ha upptäckts och befriats från sina arbetsuppgifter, men sedan endast blivit omplacerade till en annan enhet, fortfarande inom samma generaldirektorat.

Andra oegentligheter lär gälla GD jordbruk, och särskilt dess ledning. En av revisionsrättens anställda noterade att man där, till skillnad från inom alla andra enheter där uppdragen automatiskt roterar vart femte år, aldrig låtit arbetsuppgifterna rotera.

Mot bakgrund av ovanstående och även av de många skandaler som i dessa dagar alltför ofta får återverkningar för Europeiska unionens förvaltning, undrar jag om kommissionen kan besvara följande frågor:

1. Är de uppgifter som rapporterats sanna, och kan kommissionen ge mer detaljerad information om fastställandet av priser och anklagelserna om fusk?
2. Om oegentligheter verkligen förekommit, varför har då inte kommissionen genomfört några kontroller och ingripit?
3. Hur kan det komma sig att det förekommer oegentligheter inom generaldirektoraten trots att kommissionens ordförande utlovat att det skall råda insyn i den administrativa strukturen?

⁽¹⁾ EUT C 211, 5.9.2003, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Kommissionen kan inte se att man i revisionsrättens särskilda rapport nr 9/2003 pekar på stora risker för fusk inom verksamheten vid kommissionens generaldirektorat för jordbruk.

Kommissionen förstår inte heller vilka kraftiga förseningar parlamentsledamoten syftar på när det gäller metoden för att fastställa priser och exportbidrag.

När det gäller anklagelserna mot kommissionens tjänstemän har kommissionen i dagsläget endast tillgång till de uppgifter som lämnats av de belgiska rättsliga myndigheterna. Dessa har uppgivit att en undersökningsdomare i Bryssel har inlett en utredning efter en anmälan från Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF), som 2001 inlämnades till den kungliga åklagarmyndigheten i Bryssel. Denna utredning har av de belgiska myndigheterna bedrivits med all den sekretess som krävs för denna typ av undersökningar och lett till att två personer i Belgien häktats. En av dessa var tjänsteman vid

generaldirektoratet för jordbruk. Tjänstemannen i fråga har sedan dess frigivits. Ärendet är föremål för rättslig prövning i Belgien och utredningen pågår. Det är därför för tidigt att i detalj gå in på klagomål och valda brottsrubriceringar.

Efter att ha tagit del av resultatet av dessa förfaranden kommer kommissionen att vidta alla åtgärder som krävs.

Med tanke på den pågående brottsutredningen har emellertid ett disciplinärt förfarande inletts mot den berörda tjänstemannen. Det disciplinära förfarandet har tillfälligt inställts i väntan på en definitiv dom. Enligt artikel 88 i tjänsteföreskrifterna har för övrigt denne tjänsteman redan tillfälligt avstängts från sin tjänst.

Inom ramen för den interna reformen av kommissionen har generaldirektoratet för jordbruk påbörjat arbetet med att väsentligen förbättra förfaranden och kontroller för marknadsförvaltningen. Det finns dock inget internt kontrollsystem som kan skydda mot alla brister.

När det gäller tjänstemännens rörlighet har de regler som gäller inom kommissionen tillämpats vid samtliga avdelningar på generaldirektoratet för jordbruk.

(2004/C 78 E/0880)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3558/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(1 december 2003)

Ämne: Invandras rösträtt i EU

I Italien har man nyligen börjat diskutera möjligheten att ge icke EU-medborgare som är fast bosatta i landet sedan minst sex år rätt att rösta i lokala val

För närvarande varierar den gällande lagstiftningen i andra EU-länder starkt (i Frankrike och Tyskland saknar till exempel icke EU-medborgare rösträtt; i Förenade kungariket har bara medborgare från EU-länder eller från Brittiska samväldet rösträtt; i Spanien har invandrare från före detta kolonier rösträtt; i Portugal har personer från Brasilien, Peru, Argentina, Uruguay, Norge och Israel rösträtt; i Irland, Sverige, Danmark, Nederländerna och Finland har invandrare rösträtt oberoende av medborgarskap).

I slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors framhölls som en viktig princip att "den rättsliga ställningen för medborgare i tredje land bör tillnärmas den som medlemsstaternas medborgare åtnjuter" och att "en person som har vistats lagligen i en medlemsstat under en tid som skall fastställas och som har uppehållstillstånd för längre tid bör ... beviljas en uppsättning enhetliga rättigheter som ligger så nära EU-medborgarnas rättigheter som möjligt".

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Kan kommissionen ange om det finns undersökningar på EU-nivå om detta?
2. Kan kommissionen redogöra för de egna riktlinjerna när det gäller rösträtt vid lokala val och parlamentsval för fast bosatta icke EU-medborgare?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Vid Europeiska rådets möte i Tammerfors 1999 fastslogs riktlinjerna för en gemensam asyl- och invandringspolitik för unionen. Hit hör rättvis behandling av medborgare i tredje land som lagligen vistas på medlemsstaternas territorium. I Europeiska rådets slutsatser anges att den rättsliga ställningen för medborgare i tredje land bör tillnärmas den som medlemsstaternas medborgare åtnjuter. Tredjelands-medborgare bör beviljas en uppsättning enhetliga rättigheter som ligger så nära EU-medborgarnas rättigheter som möjligt.

Detta har fått konkret form i förslaget till direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning⁽¹⁾, som rådet antog den 25 november 2003. Kommissionen föreslog i sitt nyligen framlagda meddelande om invandring, integration och sysselsättning⁽²⁾ att medlemsstaterna bör överväga att bevilja politiska rättigheter, särskilt på lokal nivå, till stadigvarande bosatta personer när de genomför direktivet i nationell lagstiftning. Kommissionen anser att beviljande av politiska rättigheter till stadigvarande bosatta tredjelandsmedborgare är viktigt för integrationsprocessen och att det nya fördraget bör innehålla en grund för detta. Innan fördraget trätt i kraft finns det ingen rättslig grund som gör detta möjligt.

Kommissionen har genomfört en undersökning om "den rättsliga ställningen för tredjelandsmedborgare som är stadigvarande bosatta i en EU-medlemsstat" (april 2000) där man jämför i vilken utsträckning tredjelandsmedborgare beviljats rösträtt i olika EU-medlemsstater. Kommissionen är dessutom medveten om ett antal studier genomförda av oberoende forskare om tredjelandsmedborgares politiska integrering och deltagande i den demokratiska processen. Som ett led i det sjätte ramprogrammet för forskning 2002-2006 har man prioriterat forskning om nationalitet, och en jämförande studie om medlemsstaternas regler för att bevilja och dra tillbaka medborgarskap kommer att inledas under 2004. I studien tittar man också på den medborgarskapsliknande status som i flera medlemsstater beviljas tredjelandsmedborgare som är stadigvarande bosatta.

⁽¹⁾ EGT C 240 E, 28.8.2001.

⁽²⁾ KOM(2003) 336 slutlig.

(2004/C 78 E/0881)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3578/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Miljöanpassat dieselbränsle

GECAM är namnet på ett nytt dieselbränsle, som utvecklats och släppts ut på marknaden av forskningsgrupperna för Cam-teknik från och med början av 1997. Detta miljöanpassade bränsle minskar tack vare sin sammansättning utsläppen av skadliga ämnen (stoftpartiklar och kväveoxid). GECAM har den fördelen, att det förbränns bättre, vilket beror på att det innehåller 10 procent vatten, och detta får till följd att både sotbildningen och bränsleåtgången minskar. Utsläppen av koldioxid minskar med ungefär 5 procent jämfört med konventionella dieselbränslen, även om bränsleförbrukningen på samma körsträcka är nästan densamma. Detta miljöriktiga bränsle används mer och mer i kollektivtrafiken på hjul i nästan alla större städer i Italien, utan att motorerna behöver byggas om.

Många motorer i kollektivtrafikfordon motsvarar inte längre de europeiska utsläppsnormerna.

Kan kommissionen ge besked om med vilka åtgärder (också ekonomiska) som kommissionen främjar miljöanpassade bränslen?

Tycker inte också kommissionen att det vore förnuftigt om miljöriktiga dieselbränslen, såsom GECAM, infördes över hela Europa? Om så är fallet: vilka åtgärder vidtas det till stöd för att så skall ske inom kollektivtrafiken?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen främjar införandet av miljöanpassade bränslen, och efter meddelandet om alternativa bränslen 2001⁽¹⁾ undersöker kommissionen den tekniska och ekonomiska statusen och utvecklingen för alternativa bränslen för vägtransport. En kontaktgrupp för alternativa bränslen, "Alternative Fuels Contact Group", har inrättats i detta syfte. Gruppen inriktar sig i sitt arbete på naturgas och väte samt på gemenskapsåtgärder för att främja användningen av dem. Kommissionen har i sitt arbete fokuserat på

alternativa bränslen som skulle kunna uppnå en marknadsandel på fem procent i unionen före 2020. Kommissionen känner till att den kombination av dieselbränsle och vatten som utvecklats av CAM Technologies och andra tillverkare används i kollektivtrafiken i några städer i Frankrike och Italien och i ett fåtal småskaliga försök i andra medlemsstater, men de ingår inte i detta arbete. En undersökning om miljöeffekterna av alternativa bränslen som kommissionen nyligen inlett omfattar en utvärdering av dessa emulsioner.

På kommissionens initiativ antogs två viktiga rättsinstrument under 2003 för att främja miljöanpassade bränslen.

I Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/30/EG av den 8 maj 2003⁽²⁾ förskrivs att medlemsstaterna skall se till att en minsta andel biodrivmedel och andra förnybara bränslen släpps ut på deras marknader och att referensvärdet för dessa mål är 2 % för år 2005 och 5,75 % för år 2010.

I rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet⁽³⁾ ges medlemsstaterna en möjlighet att tillämpa en lägre skattesats vid beskattning av miljövänliga bränslen. Enligt artikel 16 i direktivet får en nedsatt skattesats tillämpas under vissa förutsättningar om motorbränslet innehåller vatten.

(¹) KOM(2001) 547 slutlig.

(²) EUT L 123, 17.5.2003.

(³) EUT L 283, 31.10.2003.

(2004/C 78 E/0882)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3579/03

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Jakttiden för svart kråka inom EU

1. Känner kommissionen till att medlemsstaternas regeringar, då de införlivat EU:s fågelskyddsdirektiv med sin nationella lagstiftning, haft synnerligen olika föreskrifter i fråga om jakttiden för svart kråka?
2. Hur ser kommissionen på att jordbrukare, skogsägare och jägare får vidkännas avsevärt större ekonomiska skador i Tyskland än i andra medlemsstater till följd av att jakttiden i Tyskland är så begränsad? Ser kommissionen detta som en fråga om att de berörda personerna missgynnas i Tyskland?
3. Hur reagerar kommissionen på gängse praxis i andra länder, där det beviljas dispenser för jakt på svart kråka, medan de tyska myndigheterna inte beviljar några sådana?
4. Vilka villkor måste uppfyllas för att det skall vara tillåtet att bevilja sådana dispenser eller förlänga jakttiden?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

1. De regler som styr fastställandet av jakttider enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ anges i artikel 7 i direktivet. Kommissionen har tillsammans med medlemsstaterna sammanställt information om återvändande till häckningsplatserna och häckningsperioderna för alla arter som får jagas i varje medlemsstat, i syfte att underlätta tillämpningen av bestämmelserna om fastställande av jakttider enligt direktivet⁽²⁾.
2. Kommissionen har inte tagit del av några bevis på att jaktrestriktionerna har åsamkat Tyskland större ekonomiska förluster än någon annan medlemsstat.

3. Undantag medges enligt artikel 9 i direktivet för att bland annat förhindra "allvarlig skada på gröda, boskap, skog, fiske och vatten". Det är medlemsstaterna som bestämmer om det är nödvändigt att medge undantag, förutsatt att det inte finns någon annan lämplig lösning.

4. Möjligheterna att använda sig av undantagsregler är begränsade. De måste vara motiverade i förhållande till direktivets övergripande syfte och överensstämja med de särskilda villkoren för undantag som beskrivs i artikel 9 av direktiv 79/409/EEG. Undantaget kan bli ogiltigt om något av dessa villkor inte efterlevs.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) Nyckelbegreppen i artikel 7.4 i direktiv 79/409/EEG – Häckningsperiod och återvändande till häckningsplatser inom EU för fågelarter enligt bilaga II, (http://europa.eu.int/comm/environment/nature/directive/intro_en.pdf).

(2004/C 78 E/0883)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3581/03

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Räkfiske på Svalbard

Gemenskapens räkfiske på Svalbard försvåras kraftigt av kraven på att högst fyra av EU:s fiskefartyg samtidigt får befinna sig i området. Detta krav har gällt i flera år och riskerar därför att permanentas, vilket skulle inverka negativt på gemenskapsflottan som inte kan utnyttja hela den årliga fiskeansträngning som den har tilldelats (519 dagar). Dessutom måste det tilläggas att denna begränsning gäller under de få månader då detta område är tillgängligt på grund av de hårda klimatförhållanden som råder i området under större delen av året. I sitt svar av den 8 maj 2002 på skriftlig fråga E-1037/02 (¹) hävdade kommissionen att den var fullt medveten om de svårigheter som läget för detta fiske orsakade de berörda medlemsstaterna. Kommissionen bekräftade att den skulle fortsätta att försöka inleda en dialog med de norska myndigheterna för att förbättra tillträdesvillkoren för gemenskapens räkfiskeflotta. Sedan dess har det inte gjorts några framsteg och vissa gemenskapsfartyg, som de som fiskade i det område som regleras av Organisationen för fisket i nordvästra Atlanten, har fått sin fångst kraftigt beskuren, vilket kräver ytterligare ansträngningar för att hitta alternativ.

Kan kommissionen ange varför situationen för gemenskapens räkfiskeflotta inte har förbättrats?

Med tanke på att fiskeansträngningen redan är begränsad på grund av antalet fartyg, kan inte kommissionen förhandla om ett avskaffande av kravet på att endast ett visst antal fartyg får befinna sig samtidigt i området eller helt enkelt inte acceptera det

Medger inte EU:s bilaterala förbindelser med Norge en rimlig förbättring för gemenskapens räkfiskeflotta?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att förbättra gemenskapens räkfiskeflottas närvaro på Svalbard?

Vilka nya åtgärder avser kommissionen att vidta för att förbättra den nuvarande situationen, som ur alla aspekter är otillfredsställande?

(¹) EGT C 229 E, 26.9.2002, s. 172.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Frågan om förbättrade tillträdesvillkor för gemenskapens räkfiskeflotta i området runt Svalbard har vid ett flertal tillfällen diskuterats med Norge, senast vid ett högnivåmöte i mars 2003.

Norge är inte berett att överväga en ökning av antalet fiskedagar, men har angett att man kan tänka sig att överväga en ökning av antalet fartyg som samtidigt tillåts inom området. Norge vill dock att en ökning av antalet fartyg skall vara kopplat till en för landet tillfredsställande lösning på ett antal olösta frågor, som till exempel förbättrade villkor för Norge i fråga om exporten av räkor till EU.

Kommissionen har kommit överens om ytterligare ett högnivåmöte med Norge i juni 2004 för att fortsätta diskussionerna och för att bland annat finna en tillfredsställande lösning på tillträdesproblemen för gemenskapens räkfiskeflotta vid Svalbard.

(2004/C 78 E/0884)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3592/03

från Karl-Heinz Florenz (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Miljörelaterade synpunkter på systemet med pant på burkar i Tyskland

I Förbundsrepubliken Tyskland insamlas sedan ungefär 10 år tillbaka engångsförpackningar som ett led i det så kallade dubbla systemet, bland annat såsom förpackningar av lätta material. På grund av att det införts pant på burkar beläggs sedan den 1 oktober 2003 en del av engångsförpackningarna för drycker med obligatorisk pant. Det har ännu inte slutgiltigt beslutats om hur stor den delen skall vara. Dessa förpackningar samlas in på försäljningsställena och bortforslas separat för att återvinnas.

Hur ser kommissionen på detta tillvägagångssätt, framför allt med tanke på en jämförelse ur miljöbalanssynvinkel mellan det tidigare och det nuvarande förfarandet för insamling och återvinning?

Har kommissionen för avsikt att utföra en jämförelse ur miljöbalanssynvinkel eller kommer Förbundsrepubliken Tyskland att åläggas utföra en sådan jämförelse?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Återvinningssystem för förpackningsavfall måste uppfylla kriterierna i artikel 7 av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994⁽¹⁾ om förpackningar och förpackningsavfall. Detta innebär särskilt att ekonomiska aktörer, inbegripet importörer, utan diskriminering ska kunna ansluta sig till sådana system. Det finns dock inget krav på att sådana system ska installeras på något särskilt sätt (dubbla system, pantsystem etc.). Artikel 7 berör enbart helt kort miljöaspekterna och fastställer att kraven avseende skydd av miljön och konsumenternas hälsa måste beaktas, utan att specificera hur detta ska genomföras.

Kommissionen känner inte till om det finns jämförande undersökningar mellan dubbla system och system med pant på engångsflaskor. Den tillgängliga informationen är därför endast kvalitativ. Det ställs normalt högre logistikkrav på engångsförpackningar. Dessa högre logistikkrav kan också relateras till vissa miljöeffekter. System som baseras på engångsflaskor kan dock också innebära att återvinningsnivån blir högre och att nedskräpningen minskar. Dessutom kan kvaliteten på det insamlade materialet bli bättre, eftersom det innehåller en mindre mängd orenheter än material som insamlats via de dubbla systemen.

Kommissionen har inte för avsikt att göra jämförelser ur miljöbalanssynvinkel eller begära att Tyskland ska genomföra en sådan jämförelse, eftersom det kommer att bli svårt att få fram entydiga resultat, och det föreligger inte heller något krav på att välja det bästa systemet ur miljösynpunkt. Det är därför inte troligt att en bedömning av miljöprestanda för olika återvinningssystem skulle ge några resultat som skulle påverka bedömningen av hur Tysklands system med pant på engångsflaskor överensstämmer med gemenskapslagstiftningen. Det öppna överträdelseförfarandet mot Tyskland rör uteslutande de aspekter i denna artikel som har anknytning till den inre marknaden.

Kommissionen har dock lagt fram flera diskussionsalternativ om hur system för producentansvar ska kunna utvecklas inom ramen för den tematiska strategin om avfallsförebyggande och materialåtervinning.

Dessutom har kommissionen inlett en granskning av genomförandet av direktiv 94/62/EG och lagt fram alternativ för att stärka avfallsförebyggande och återanvändning av förpackningar. Den här granskningen kommer inte direkt att avse jämförelse mellan olika återvinningssystem för engångsförpackningar, men den kan ta upp vilken påverkan de system har som förordar återanvändningsbara förpackningar.

(¹) EGT L 365, 31.12.1994.

(2004/C 78 E/0885)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3593/03

från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Kostnaden för pass i Europeiska unionens medlemsstater

I Förenade kungariket har priset för ett pass för en vuxen ökat betydligt sedan 1997 och kostar i dag över 40 pund.

Kan kommissionen redogöra för vad ett pass för en vuxen kostar i de övriga 14 medlemsstaterna mot bakgrund av att ett pass både är en nationell handling och en EU-handling?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Att fastställa kostnaden för att utfärda pass utgör medlemsstaternas kompetensområde.

Kostnaden kan variera inom medlemsstaterna, vilket kan bero på flera faktorer, särskilt på hur länge det är giltigt.

En jämförande analys visar att kostnaden för ett brittiskt pass ligger mycket nära de övriga medlemsstaternas genomsnitt, vilket är ungefär 50 euro.

Kommissionen kommer att sända en tabell till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat som mer detaljerat visar kostnaderna för att utfärda pass i alla medlemsstaterna.

(2004/C 78 E/0886)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3600/03

från Roberto Bigliardo (UEN) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Flygtrafik över Bryssel – utvidgning av flygplatsen Zaventem

Den nye belgiske transportministern Bert Anciaux planerar att lägga om många flygrutter från området i närheten av flygplatsen Zaventem National till staden Bryssel. Detta sker efter att en förvaltningsdomstol (Cour d'Arbitrage) – till följd av ett klagomål från 47 personer som bor i närheten av Zaventem – i juni 2003 beslutade att flygningarna skall fördelas över flera rutter.

Enligt artiklar i den belgiska pressen har beslutet fattats på grundval av en förmodad solidaritetsprincip som förutsätter att bullret skall fördelas jämnt över samtliga invånare i Bryssel.

1. Kan kommissionen tala om huruvida minister Anciaux' initiativ och förvaltningsdomstolens beslut är förenliga med gemenskapens direktiv på det berörda området?
2. Är det normalt att den nya flygtrafikplanen för Bryssel genomförs utan att planens bullerkonsekvenser utreds?
3. Kan kommissionen tala om huruvida utvidgningen av Zaventem har skett i enlighet med alla gällande miljöbestämmelser?

4. Kan kommissionen fastställa om initiativet från minister Anciaux går hand i hand med staden Bryssels status som säte för gemenskapens institutioner? Är det inte i synnerhet så att det uppstår ytterligare säkerhetsproblem (terroristdåd) och negativa följder för europeiska och internationella institutioner med säte i Bryssel, om en betydlig del av flygtrafiken flyttas till tätt bebyggda bostadsområden?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Det föreligger ingen gemenskapslagstiftning som innehåller detaljerade bestämmelser om beslut av behöriga myndigheter beträffande flygrutter. Trots att antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller⁽¹⁾, innebar att harmoniserade bullerbeskrivningar kommer att införas (18 juli 2005), liksom även skyldighet att utarbeta bullerkartor (30 juni 2007) och handlingsplaner (18 juli 2002), så inför inte detta direktiv gränsvärden för omgivningsbuller. I avsaknad av sådana tvingande gemenskapsbestämmelser har kommissionen inte möjlighet att ingripa enbart på grundval av eventuell överexponering för buller.

Enligt den information som offentliggjorts i den belgiska pressen har en arbetsgrupp (bestående av experter från BIAC, Belgocontrol och Belgiens generaldirektorat för flyg) bistått den belgiske transportministern med att utarbeta en åtgärdsplan, medan ytterligare arbete beträffande inrättande av ett register över fastigheter som påverkas av buller från flygplan pågår.

Eftersom rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽³⁾, (direktivet om bedömning av miljöpåverkan, EIA-direktivet), i detta fall avser byggande av flygplatser och ombyggnad/utökning av flygplatser, verkar det inte som den nya planen för flygtrafik omfattas av kraven i detta direktiv.

För flygplatser finns inga andra miljönormer fastställda. Ombyggnad/utvidgning av flygplatser omfattas av EIA-direktivet. Detta direktiv fastställer att medlemsstaterna måste säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan, bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering, blir föremål för krav på en bedömning av deras miljöpåverkan innan tillstånd ges. Enligt den information som kommissionen har tillgång till, genomfördes en EIA avseende utvidgningen av Zaventem-flygplatsen i början av 90-talet. Ändringar som t.ex. inrättande av nya planer för flygtrafiken eller tilldelning av flygrutter till befintliga landningsbanor omfattas inte av definitionen "projekt" inom ramen för EIA-direktivet.

Kommissionen undersöker för närvarande om det offentliga samråd som föreskrivs enligt flamländsk lag uppfyller kraven i EIA-direktivet.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att övervaka all relevant utveckling inom ramen för gemenskapsrätten i detta ärende.

⁽¹⁾ EGT L 189, 18.7.2002.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽³⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/0887)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3606/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Förmåner för lastbilstransporter

Det förmånligaste och enklaste sättet att transportera varor har alltid varit med lastbil. Samtidigt drabbar dessa transporter miljön allt hårdare för varje år. De mycket miljövänligare järnvägstransporterna kan inte konkurrera med de jämförelsevis billiga vägtransporterna och är därför inte något alternativ för många företag.

Därför tillfrågas kommissionen följande:

- Stämmer det att EU ger speditjonsföretag förmåner? Om så är fallet, vilka förmåner?
- Stämmer det att EU ger speditjonsföretag bränsleförmåner? Om så är fallet, vilka bränsleförmåner?
- Vad har gjorts, eller vad görs, för att beräkna de verkliga kostnaderna för vägtransporter?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

Stöd till transportföretag som betraktas som statligt stöd enligt betydelsen i artikel 87 i EG-fördraget är principiellt sett oförenligt med den gemensamma marknaden. I artikel 87.2 och 87.3 anges dock att sådant stöd är eller kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden om vissa villkor är uppfyllda. Vilka statsstöd som får omfattas av undantagen i artikel 87 anges framför allt i "gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till skydd för miljön" ⁽¹⁾. Enligt dessa rambestämmelser är det i princip endast tillåtet med stödåtgärder som kan garantera ett bättre miljöskydd än vad gemenskapslagstiftningen kan göra. Detta tänkesätt framgår också av direktiven om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorfordon ⁽²⁾.

När det gäller vilka bränsleförmåner som får beviljas föreskriver rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003, om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet ⁽³⁾, att medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa nedsatta skattesatser i vissa fall som räknas upp i en bilaga till direktivet. I denna bilaga anges också nationella åtgärder för tillämpning av en differentierad punktskattesats för diesel, vilka framför allt syftar till att uppmuntra användningen av mer miljövänliga bränslen. Enligt artikel 18 får flera medlemsstater dessutom fortsätta att göra tillfälliga undantag från de nya minimiskattenivåer som fastställs i direktivet när det gäller punktskatter på diesel. Förutsättningen för att få göra dessa tillfälliga undantag är att punktskatterna stegvis anpassas efter de nivåer som anges i direktivet. Slutligen har en särskild skattesats fastställts för diesel för yrkesmässig användning. Den är inte en nedsatt skattesats utan skall ge de medlemsstater som önskar en möjlighet att tillämpa differentierade punktskattesatser i förhållande till dieselanvändningen.

När det gäller den sista frågan, om huruvida vägtransportsektorn betalar kostnaderna för att använda väginfrastrukturen, antog kommissionen den 23 juli 2003 ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 1999/62/EG om avgifter på tunga godsfordon för användningen av vissa infrastrukturer ⁽⁴⁾. Förslaget till direktiv utgör en ram som ger medlemsstaterna möjlighet, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, att skapa sunda ekonomiska incitament för transportverksamhet med en prisstruktur som bättre speglar samhällets kostnader. Med kommissionens nya ram upprättas en rad gemensamma bestämmelser om avgiftsbeläggning av tunga lastfordon på mer än 3,5 ton. Denna ram gör att medlemsstaterna kan variera vägavgifterna i förhållande till fordonens tekniska och miljömässiga egenskaper, nivån på trafikvolymen eller den berörda trafikledens karaktär.

⁽¹⁾ EGT C 37, 3.2.2001.

⁽²⁾ Parlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressions-tändning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000. Parlamentets och rådets direktiv 98/69/EG av den 13 oktober 1998 om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon och om ändring av rådets direktiv 70/220/EEG, EGT L 350, 28.12.1998.

⁽³⁾ EUT L 283, 31.10.2003.

⁽⁴⁾ KOM(2003) 448 slutlig.

(2004/C 78 E/0888)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3614/03**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Odling av söta rönnbär

Endast kommissionen har kompetens att besluta om jordbruksstöd. Därför undrar jag om kommissionen anser att medlemsstaternas myndigheter handlat riktigt då de inte beviljat jordbruksstöd till samtliga jordbrukare på samma grunder utan beroende på var jordbrukarna bor. De finska myndigheterna har inte beviljat ändamålsenligt stöd till jordbrukare som odlar söta rönnbär i enligt myndigheterna "fel" del av landet, med andra ord, i ett område som inte betraktas som ett bärödlingsområde. Räkna kommissionen söta rönnbär som bär eller frukt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Medlemsstaterna kan, alltefter vilka prioriteringar de gör, besluta att anslå nationellt jordbruksstöd till en viss sorts odling. De måste dock försäkra sig om att eventuella nationella bidrag är förenliga med gemenskapsrätten. Hittills har detta inneburit att kommissionen ex-ante granskat de statsbidrag som medlemsstaterna planerat att anslå, i syfte att fastslå huruvida dessa varit förenliga med gemenskapsrätten, inom ramen för "gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till jordbrukssektorn" ⁽¹⁾. I detta sammanhang har kommissionen nyligen antagit ett nytt regelverk om gruppundantag för statligt jordbruksstöd inom ramen för reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken ⁽²⁾. Det nya regelverket kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att bevilja flera olika sorters statliga jordbruksstöd utan att vara tvungna att begära kommissionens godkännande i förväg. Detta gruppundantag kommer att göra det möjligt att accelerera igångsättandet av nya statliga jordbruksstöd och det kommer även att underlätta tillämpningen av de nationella programmen som syftar till att skärpa lagstiftningen inom miljö, djurhållning och hygien inom jordbrukssektorn.

Eftersom kommissionen inte har några exakta detaljer angående de åtgärder som nämnts av parlamentsledamoten, kan vi inte uttala oss om huruvida de är förenliga med gemenskapsrätten.

När det gäller frågan om huruvida söta rönnbär, rönnens (*Sorbus aucuparia*) frukter, pihlajanmarja på finska, är bär eller frukt, anser kommissionen att det rör sig om bär, alltså även om frukt. Bär är nämligen per definition frukt.

⁽¹⁾ EGT C 28, 1.2.2000.

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1/2004 av den 23 december 2003 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd till små och medelstora företag som är verksamma inom produktion, bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter, EUT L 1, 3.1.2004.

(2004/C 78 E/0889)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3615/03**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Fiske av vandringslax

De älvar som rinner ut i Bottniska viken hör till naturlaxens viktigaste lekplatser i Östersjön. Då laxarna vandrar från lekplatserna till havet kan de fritt fångas av alla dem som inte måste se till att beståndet av vandringslax bevaras. Anser kommissionen att de nuvarande fångstbegränsningarna är tillräckliga för att bevara fiskbeståndet? Kan man i medlemsstaternas kvoter beakta medlemsstaternas åtgärder för att bevara bestånden i de älvar där laxen förökar sig?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Gemenskapens reglering av laxfisket i Östersjön omfattar totala tillåtna fångstmängder (TAC) och kvoter liksom tekniska åtgärder med syftet att garantera en hållbar användning av resurserna. Såsom generellt är fallet inom den gemensamma fiskeripolitiken baserar sig kommissionens förslag om totala tillåtna fångstmängder och fiskekvoter på vetenskapliga rön. Eftersom sådana arbetsmetoder används är kommissionen övertygad om att man med det nuvarande gemenskapsregelverket om fisket kommer att kunna bevara bestånden.

När det gäller tilldelningen av kvoter baserar sig en enskild medlemsstats kvot på konceptet relativ stabilitet som är ett av de viktiga inslagen i den gemensamma fiskeripolitiken — se artikel 20.1 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002⁽¹⁾. När det gäller Internationella fiskerikommissionen för Östersjön (IBSFC) och handlingsplanen för lax 1997–2010 kan rekommendation nr XIX som antogs under 2002 medföra vissa förändringar i framtiden i den riktning som ledamoten påtalar. I ovannämnda resolution fastställs att IBSFC skall besluta om ytterligare fiskemöjligheter i fråga om överskott av odlad lax som kommer att fördelas på parterna i förhållande till deras utplacering av vandringslax. Det bör också påpekas att parterna i fråga endast får utnyttja sina ytterligare fiskemöjligheter om de kan styrka att de endast fångar odlad lax i avgränsade fiskeområden och inom ramen för de extra fiskemöjligheterna. De måste också delta i ett fettfenklippningsprogram så att vildlax och odlad lax kan skiljas åt. Syftet med denna nya fångstmetod är att gå från det blandade fisket där man fiskar både vild och odlad lax till ett fiske som riktar in sig på odlade laxbestånd.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken, EGT L 358, 31.12.2002.

(2004/C 78 E/0890)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3616/03

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: Fastställande av fiskekvoter för de nya medlemsstaterna

Hur ämnar kommissionen fastställa lämpliga fiskekvoter för Östersjön då de nya medlemsstaterna ansluter sig till unionen? Kan man i kvoterna för de nya medlemsstaterna exempelvis införa ett krav på utplantering av lax?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Nycklarna för relativ stabilitet för den första tilldelningen av de nya medlemsstaternas fiskekvoter fastställs i anslutningsfördraget. För Östersjön baserar sig nycklarna för kvottilldelningen på Internationella fiskerikommissionen för Östersjöns (IBSFC:s) aktuella praxis. Den totala tillåtna fångstmängden (TAC) för Östersjön 2004 fastställdes vid IBSFC:s sammanträde i september–oktober 2003 och resultatet införlivades i gemenskapslagstiftningen i och med förordningen om kvoter och totala tillåtna fångstmängder för 2004.

När det gäller utplantering av lax har medlemsstaterna för närvarande inga sådana skyldigheter enligt gemenskapslagstiftningen och samma sak kommer att gälla för de nya medlemsstaterna. På IBSFC-nivå, där de nya medlemsstaterna kring Östersjön deltar, finns ett antal rekommendationer för handlingsplanen för lax 1997–2010. Enligt dessa skall vildlaxbestånd utplanteras i möjliga laxälvar.

(2004/C 78 E/0891)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3630/03**från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen**

(5 december 2003)

Ämne: Ej utnyttjade strukturfondsmedel

I det preliminära förslag till ändringsbudget nr 7/2003 som lagts fram av kommissionen⁽¹⁾ fastställs att ett belopp på 5 miljarder euro skall återföras till budgetmyndigheten för perioden före 2000 på grund av underutnyttjande av strukturfonderna. Denna "gemenskapsbesparing" skall fördelas mellan medlemsstaterna på grundval av deras bidrag till intäkterna.

Hur beräknar kommissionen ej utnyttjade strukturfondsmedel under perioden före 2000 per medlemsstat och per fond?

⁽¹⁾ SEK(2003) 1111 slutlig, 29 oktober 2003.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

Syftet med den ändringsbudget som kommissionen lade fram den 29 oktober 2003⁽¹⁾ och som antogs av budgetmyndigheten var att tillmötesgå revisionsrätten, som i sin rapport för budgetåret 2002 understryker att kommissionen måste anpassa de tillgängliga bemyndigandena efter den verkliga behovsnivån så snart den vet att det finns en risk för underutnyttjande.

Medlemsstaterna hade uppskattat att betalningsbemyndigandena för 2003 skulle täcka nästan hela beloppet för de utestående åtagandena för programmen 1994–1999. Avslutningsakterna kom inte kommissionen till handa förrän den 31 mars 2003, som är den frist som fastställs i förordningen. Många av dem var dessutom ofullständiga. Kommissionens strävan att upprätthålla kvaliteten på de kontroller som krävs i samband med avslutningen ledde till att risken för underutnyttjande konstaterades.

Antagandet av denna ändringsbudget under genomförandeperioden innebär ett framsteg i styrningen av genomförandet. Den har lett till att beloppet för de utestående åtagandena för 1994–1999 på 15,6 miljarder 2003 minskat till cirka 9 miljarder, vilket motsvarar en minskning med 41 %.

Uppskattningen av de fondmedel för samtliga program 1994–1999 som slutligen inte utnyttjats av medlemsstaterna är fortfarande mycket preliminär och kan komma att ändras betydligt. Även om vissa partiella eller slutgiltiga avslutningar redan lett till att medel återvunnits eller frigjorts, kommer det totala beloppet av outnyttjade fondmedel att bli känt först efter det att samtliga program definitivt har avslutats och de kontradiktoriska förfaranden som krävs i händelse av finansiella korrigeringar har genomförts.

Tabellen nedan visar en uppskattning, per fond och medlemsstat, av de medel som eventuellt inte har kunnat utnyttjas för programmen 1994–1999 för målområdena 1-6 och för gemenskapsinitiativen. Siffrorna avser projekt som inte har kunnat fullföljas eller där kostnaderna i slutändan har visat sig vara lägre än beräknat. Kommissionens finansiella korrigeringar, till exempel vid kostnader som inte är bidragsberättigade, har inkluderats. Siffrorna kan eventuellt komma att ändras till följd av kommande finansiella korrigeringar.

Land	EUGFJ	FFU	ERUF	ESF	Totalt
Belgien	19	3	145	53	220
Danmark	7	13	18	8	46
Tyskland	92	5	425	213	735
Grekland	29	11	440	40	520
Spanien	85	29	228	48	390
Frankrike	180	27	807	489	1 503

Land	EUGFJ	FFU	ERUF	ESF	Totalt
Irland	3	1	62	268	334
Italien	212	21	432	489	1 154
Luxemburg	2	1	4	3	10
Nederländerna	3	15	143	362	523
Österrike	18	0	15	16	49
Portugal	31	5	106	49	191
Finland	11	3	36	42	92
Sverige	5	6	44	22	77
Förenade kunga	19	9	775	353	1 156
Ej definierat	0	0	100	0	100
Totalt	716	149	3 780	2 455	7 100

Dessa belopp på totalt 7,1 miljarder euro motsvarar i genomsnitt 5 % av programmen 1994–1999 (ännu mindre i nuvärde). Detta innebär att dessa program tio år efter de att de inleddes har genomförts till mer än 95 %.

(¹) SEK(2003) 1111.

(2004/C 78 E/0892)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3636/03

från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja

I förordning (EG) nr 1638/98 (¹), genom vilken den gemensamma organisationen för marknaden för oljor och fetter ändrades, fastställdes att "De nya olivträd och arealer som planteras efter den 1 maj 1998 ... får inte utgöra grund för stöd till olivproducenter ...".

I det förslag kommissionen nyligen lagt fram fastställs att stödet till olivolja skall beräknas i förhållande till det stöd som uppburits under perioden 2000–2002. En olivodling börjar ge skörd fem år efter det att den planterades, och den ger inte full skörd förrän efter tio år. Följaktligen ger de olivträd som planterades mellan 1990 och den 1 maj 1998 visserligen rätt till stöd, men stödbeloppet blir lägre än för övriga olivodlingar. I rådets förordning från 1998 fastställdes garanterade nationella kvantiteter som inte kan överskridas utan att det leder till sanktioner och därmed lägre stödbelopp. Om kommissionens synsätt tillämpas kommer stöd rättigheterna för de olivträd som planterades mellan 1988 och den 1 maj 1998 att minska. Även de olivodlingar som varit föremål för omstrukturering eller återplantering under samma tidsperiod kommer att drabbas på samma sätt.

Kommissionen har beställt följande studier och undersökningar: Olistat, Olisig, Oliarea och Olicount, Olicount 2000, Oliarea och Geomatics för att få tillförlitlig information om gemenskapens olivodlingar, och man förfogar också över ett geografiskt informationssystem (GIS).

Hur stor andel av arealen för olivodling i varje medlemsstat utgörs av odlingar som planterats före 1998, och som inte gav full skörd 2000? Hur stor andel av den areal för olivodling i varje medlemsstat som är föremål för omstrukturering eller återplantering gav inte full skörd 2000? Hur många producenter ingår i var och en av dessa kategorier i varje medlemsstat?

(¹) EGT L 210, 28.7.1998, s. 32.

Svar från Franz. Fischler på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Enligt principerna i reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken har kommissionen föreslagit att de nationella taken beräknas utifrån genomsnittet av de betalningar som producenterna har fått under referensperioden. Referensperioden för olivolja är regleringsåren 2000/01–2002/03. Det är ett faktum att de nationella garanterade kvantiteterna har överskridits under referensperioden i de tre största producent-medlemsstaterna (Grekland, Spanien och Italien).

Enligt det reformförslag som kommissionen lade fram skall extra träd som planterats efter den 1 maj 1998 inte berättiga till någon typ av stöd. Parlamentsledamoten påpekar mycket riktigt att nya olivträd inte börjar ge full skörd förrän tio år efter plantering. Det finns alltså ett antal olivodlingar som är berättigade till stöd, men som under referensperioden har producerat mindre (och därmed fått mindre stöd) än en äldre olivodling. Det är för att råda bot på denna typ av problem som det i rådets förordning (EG) nr 1782/2003⁽¹⁾ fastställs att medlemsstaterna skall göra en procentuell minskning (inte större än 3%) av referensbeloppen för att upprätta en nationell reserv. Genom att använda denna reserv för att fastställa referensbeloppen för jordbrukare som befinner sig i en särskild situation eller i de områden som omfattas av omstruktureringsprogram, kan medlemsstaterna säkerställa likabehandling av alla sina producenter.

När det gäller antalet unga olivträd, fanns det enligt undersökningen Olistat 1998 i Spanien 66,4 miljoner stycken av totalt 287,9 miljoner underhållna träd, dvs. 23% av det totala antalet träd. Motsvarande siffror i de andra medlemsstaterna var 19% i Italien, 14% i Grekland och Portugal och 11% i Frankrike.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001, EUT L 270, 21.10.2003.

(2004/C 78 E/0893)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3640/03

**från Herbert Bösch (PSE)
och Johannes Swoboda (PSE) till kommissionen**

(9 december 2003)

Ämne: Nedläggning av direkta gränsöverskridande tågförbindelser

Nya tågtidtabeller kommer att gälla i Österrike, Schweiz och Tyskland från och med den 14 december. I de nya tabellerna förekommer inte längre de direkta nattågsförbindelserna Wien–Bryssel (EN 324 Donau–Walzer), Bryssel–Wien (EN 325 Donau–Walzer), Bryssel–Chur (D 499) och Chur–Bryssel (D-499). Den direkta nattågsförbindelsen Wien–Amsterdam och Amsterdam–Wien ströks redan i mitten av december 2002. Nedläggningen av dessa förbindelser skedde (sker) trots att tågen inte alls gick (går) tomma och trots att de är viktiga för turistorterna i Österrike såväl till jul som på sommaren. När det gäller tågen till och från Bryssel respektive Amsterdam önskade de österrikiska statsjärnvägarna ÖBB att behålla de respektive tågförbindelserna men de olika järnvägsbolagen i Belgien, Tyskland och Nederländerna ville av olika skäl inte fortsätta med dessa linjer. ÖBB kan dock inte, av kapacitetsskäl, ensamt driva dessa transeuropeiska linjer.

Kan kommissionen ange hur många direkttåg mellan medlemsstaternas huvudstäder och huvudstäder i tredje land, som angränsar till EU, som har ställts in de senaste fem åren?

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att främja den gränsöverskridande passagerartrafiken med tåg, särskilt med tanke på EU:s initiativ för att främja transeuropeiska nät? Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att det genom liberaliseringar på europeisk nivå inte skall bli sämre för användarna? Kan kommissionen ge en översikt över i vilken omfattning medel för de transeuropeiska näten använts de senaste 5 åren av de enskilda medlemsstaterna? Vilka konsekvenser medför det för tåganvändarna att tågprojekt inte genomförs?

Kan den ansvariga kommissionsledamoten ange hur den gränsöverskridande gods- och persontrafiken på väg och järnväg utvecklats i Europeiska unionen sedan 1995, och ge en prognos över hur den kommer att utvecklas de kommande 10 åren? Hur har transittrafiken genom Österrike utvecklats sedan 1995 och vilka scenarier ser kommissionen för den österrikiska transittrafiken de kommande 10 åren?

Var skall man enligt kommissionsledamoten lägga betoningen de kommande åren när det gäller gränsöverskridande gods- och passagerartrafik i Europeiska unionen och särskilt när det gäller Österrike – vid järnväg eller vägar? Vilka följder kommer detta att ha för tillgängligheten hos de olika europeiska regionerna med offentliga transportmedel? Vilka åtgärder har kommissionen redan vidtagit för att genomföra sitt mål och vilka kommer ännu att vidtas?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 februari 2004)

Kommissionen är informerad om att ett stort antal internationella tågförbindelser som drivs i samarbete mellan olika nationella järnvägsbolag har lagts ned. Enligt de uppgifter som inhämtats hos de berörda järnvägsbolagen går denna trafik ofta med stora förluster, och eftersom bolagen inte får några subventioner för att tillhandahålla allmännyttiga tjänster föredrar de att lägga ned förbindelserna, till förmån för en sund finansförvaltning.

De tungrodda samarbetsmekanismerna och det faktum att flera av de företag som deltar i samarbetet inte har några kommersiella intressen är ytterligare ett skäl till att dessa tjänster inte utvecklas bättre.

Kommissionen anser att detta marknadssegment skulle vinna på att avregleras i syfte att främja en mer affärsmässig strategi och att göra det möjligt för ett enda järnvägsbolag att ansvara för trafiken från början till slut.

Genom införandet av det första järnvägspaketet 2003 skapas en ny rättslig ram som bör underlätta sådana lösningar i form av internationella företagssammanslutningar och längre fram i form av intrasserade järnvägsbolag, när dessa tjänster avregleras helt, såsom parlamentet förordar. Inrättandet av RailNetEurope i december 2003, som omfattar alla infrastrukturförvaltare, kommer att främja inrättandet av internationella kanaler som kan användas av företag som vill organisera denna typ av trafik på en mer dynamisk affärsmässig grund, något som är nödvändigt för att bemöta den hårda konkurrens från lågprisflyg och linjebussar som snabbt håller på att utvecklas i Europa.

Kommissionen är väl medveten om de svårigheter järnvägssektorn står inför vad gäller transportsystemet. Genom det första och det andra järnvägspaketet, som parlamentet känner väl till, och genom det tredje paketet som kommissionen inom kort planerar att anta har kommissionen därför börjat inrätta ett heltäckande europeiskt regelverk i syfte att blåsa nytt liv i denna sektor genom att ge den möjlighet att på EU-nivå erbjuda säkra tjänster av hög kvalitet. Detta är ett absolut krav om sektorn framöver skall bli framgångsrik i förhållande till övriga transportsätt som ständigt utvecklas. Kommissionen hoppas få parlamentets resoluta stöd i detta långsiktiga arbete som kräver en genomgripande förändring av den kultur som råder inom järnvägssektorn.

När det gäller frågorna om trafik- och investeringsstatistik överlämnar kommissionen de begärda uppgifterna direkt till parlamentsledamöterna och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0894)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3641/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Definitionen av begreppet "skog" i grekiskt lagförslag överensstämmer inte med Forest Focus-förordningen

I artikel 3 a i förordningen om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus)⁽¹⁾ definieras "skog" som mark som är trädbevuxen med en krontäckning (eller med likvärdig bestockning) på över 10 procent och med en yta på över 0,5 hektar. Den grekiska regeringen lade nyligen fram ett

lagförslag för parlamentet om skydd av skogarnas ekosystem, inrättande av ett skogsregister, bestämmelser avseende de faktiska rättigheterna när det gäller skogarna – och helt generellt skogsmark – samt andra bestämmelser, i vilket man föreslår, i strid med gemenskapsdefinitionen och enbart av utilitaristiska skäl, en definition av begreppet "skog" som gör det möjligt att nedklassa skogsmark och öka byggandet i skogarna. I det berörda lagförslaget, som skickats till kommissionen, definieras begreppet "skog" som ett område med en yta på minst 0,3 hektar och som är trädbevuxet på mer än 25 procent.

1. Varje medlemsstat måste respektera kraven inom ramen för den gällande lagstiftningen. Forest Focus-förordningen ingår dessutom i gemenskapens regelverk. Därför undrar jag vilka åtgärder kommissionen, i egenskap av fördragets väktare, tänker vidta för att garantera att den grekiska regeringen respekterar bestämmelserna i denna förordning, och framför allt definitionen av begreppet "skog"?

2. Begränsar den definition av begreppet "skog" som föreslås av den grekiska regeringen den betydelse gemenskapen gett begreppet? Utesluts mark i jämförelse med gemenskapsdefinitionen?

3. Avviker den föreslagna definitionen av begreppet "skog" från gemenskapsdefinitionen? I vilka medlemsstater är definitionen av begreppet "skog" mer begränsad än gemenskapsdefinitionen, och vilka medlemsstater ger en bredare betydelse till begreppet, i enlighet med subsidiaritetsprincipen? Kan kommissionen ta fram en förteckning över befintliga definitioner?

4. Hur tänker kommissionen undvika att mark styckas upp eller utesluts och att klassificeringen av livsmiljöer ändras, vilket för närvarande skyddas på gemenskapsnivå genom direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ (Natura 2000)? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att garantera bevarandet och skyddet av befintliga skogar, skyddet av den biologiska mångfalden och en hållbar förvaltning av skogarna?

⁽¹⁾ 2002/0164(COD) C5-0292/2003, förordning som ännu inte offentliggjorts i EGT.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(2 februari 2004)

Gemenskapslagstiftningen föreskriver inte en övergripande gemensam skogsbrukspolitik, trots att unionspolitiken givetvis behandlas i många lagar om förvaltning, bevarande och hållbar utveckling av skogen.

Parlamentsledamoten har överlämnat det grekiska lagförslaget om skogen till kommissionen. Lagförslaget har dock genomgått betydande ändringar under det lagstiftningsförfarande som föregår antagandet. Så snart den antagna texten blir tillgänglig förväntar sig kommissionen en utvärdering av hur den grekiska skogslagstiftningen överensstämmer med gemenskapslagstiftningen.

1.-3. Kommissionen vill understryka att kravet på att medlemsstaterna ska tillämpa de definitioner avseende skog som tillhandahålls i artikel 3 av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2152/2003 av den 17 november 2003, om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus)⁽¹⁾ endast gäller vid tillämpning av denna förordning. Nationella definitioner beträffande skog kan fortfarande tillämpas för andra ändamål, t.ex. nationella övervakningssystem.

4. Beträffande rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, i fortsättningen benämnt habitatdirektivet, vill vi erinra om att detta direktiv uttryckligen refererar till livsmiljötyper och inte till markanvändning. De livsmiljötyper och arter som förtecknas i bilagorna I och II bör inkluderas i Natura 2000-nätet av områden, genom att följa det förfarande som anges i artikel 4 och de urvalskriterier som fastställs i bilaga III av direktivet. Att utse områden av gemenskapsintresse inom ramen för direktivet sker därför på grundval av livsmiljöernas ekologiska kvalitet och beroende på vilka arter som finns i området, och inte efter hur området klassificerats när det gäller markanvändningen.

Den nyligen framlagda grekiska skogslagstiftningen kommer inte att ändra klassificeringen av de livsmiljötyper som ingår i habitatdirektivet eller den förteckning över områden av gemenskapsintresse som Grekland lagt förslag om. Denna förteckning kommer inte att ändras, eftersom det grekiska förslaget över områden av gemenskapsintresse baserades på de urvalskriterier som framgår av bilaga III och inte på kriterierna för markanvändning. I slutet av 2004 förväntas kommissionen anta listan över de områden av gemenskapsintresse som är utvalda i Medelhavsregionen.

Vid identifieringen av områden av gemenskapsintresse, bör man beakta att medlemsstaterna har en allmän skyldighet att agera så att de säkerställer att direktivets mål inte äventyras. Även om en gemenskapslista saknas, måste myndigheterna i medlemsstaterna åtminstone avhålla sig från åtgärder som allvarligt kan äventyra integriteten för ett område på den nationella listan, och innebära att livsmiljöer skadas eller arter störs. Det bör vidare understrykas att bestämmelserna i artiklarna 12, 13 och 14, som gäller vissa växt- och djurarter, är tillämpliga från det datum då direktivet genomfördes, dvs. den 10 juni 1994.

När det gäller förvaltning av dessa områden ska berörd medlemsstat utse dem till särskilda skyddsområden och fastställa relevanta prioriteringar inom sex år efter det att förteckningen över områden av gemenskapsbetydelse i Medelhavsregionen antagits.

När den grekiska lagstiftningen antagits och genomförts kommer kommissionen att göra en utvärdering av effekten av eventuella ändringar i markanvändningsklassificeringen med avseende på de områden av gemenskapsintresse som föreslagits, och vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att gemenskapens miljölagstiftning tillämpas.

(¹) EUT L 324, 11.12.2003.

(2004/C 78 E/0895)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3644/03

från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja

Sedan produktionsstöd till bordsoliver infördes har produktionen inom EU-15 ökat med cirka 70 procent. Eftersom det inte finns några överskott och det är osannolikt att konsumtionen skulle ha ökat i denna omfattning är den mest sannolika förklaringen att införandet av produktionsstöd har förbättrat transparensen på marknaden för bordsoliver.

Med tanke på kopplingen till produktionen eventuellt kommer att avskaffas, vilka är enligt kommissionen riskerna för förlorad transparens på marknaden för bordsoliver och olivolja? Hur bedömer kommissionen, enligt samma scenario, riskerna för försämrad kvalitet på olivolja och nya oliver med tveksamt ursprung?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Kommissionen anser att ett stöd inte kan rättfärdigas enbart av att kontrollen när stödet beviljas ökar de statistiska kunskaperna om produktionen och kvalitetskontrollen av produkten i fråga.

Kommissionen ämnar fortsätta arbetet med att avhjälpa bristen på insyn på marknaden och förhindra kvalitetsbedrägerier inom det system som redan finns och som bland annat omfattar normer och kvalitets- och äkthetsanalyser som fastställts av gemenskapen och bekräftats av medlemsstaterna, i förekommande fall genom organen för bedrägeribekämpning, enligt en nationell ordning om vilken kommissionen underrättas. Denna modell gör det möjligt att kontrollera olivoljan från produktion till försäljning i butik.

Dessutom föreslår kommissionen att verksamhetsprogrammen för olivsektorns producentorganisationer utökas och att organisationerna ifråga uppmantras att ägna sig åt frågor som spårning, garantier och kontroll när det gäller olivolja och bordsoliver som saluförs.

(2004/C 78 E/0896)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3649/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Utbetalningarna från Internationella migrationsorganisationen i Genève till förmån för projektet med tysk gottgörelse för tvångsarbete har markant avstannat

1. Känner kommissionen till att utbetalningarna av de 5 miljarder euro som Tysklands regering och tyska företag ställde till förfogande i juni 2000 stannat av? Pengarna var avsedda som gottgörelse för oavlönat tvångsarbete under icke-människovärdiga förhållanden under andra världskriget.
2. Känner kommissionen också till att dessa penningmedel, som skulle gå till utbetalningar av maximalt 7 700 euro per person, förvaltas av Internationella migrationsorganisationen (IOM) i Genève, i form av "IOM-projektet Tysk gottgörelse för tvångsarbete"?
3. Har det kommit till kommissionens kännedom att av de 600 000 nederländska tvångsarbetarna i Tyskland har 15 443 ansökt om pengar och hittills endast 1 928 fått sin ansökan beviljad?
4. Har det också kommit till kommissionens kännedom att denna stagnation beror på att de berörda personerna måste kommunicera på andra språk än dem som de lärt sig samt på att förfrågningar per telefon leds vidare till en röstbrevlåda där inga meddelanden kan lämnas samt att det krävs styrkande handlingar av ett slag som inte finns att tillgå?
5. Är det känt om sådana klagomål på att detta IOM-projekt fungerar dåligt eller inte alls framförts också av före detta tvångsarbetare från andra länder än Nederländerna?
6. Tycker kommissionen det anstår sig att utbetalningarna till människor som i snitt är åttio år gamla fortfarande låter vänta på sig i årtal eller inte alls kommer att kunna göras?
7. På vilket sätt kan kommissionen bidra till att man finner en rättvis och snabbt genomförbar lösning på detta gränsöverskridande problem?

TV-Nederland 1, programmet "Netwerk" den 25 november 2003 (www.netwerk.tv).

(2004/C 78 E/0897)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3971/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(5 januari 2004)

Ämne: Utebliven tysk ersättning till de tidigare internerade italienska militärerna (internati militari italiani IMI)

IOM (Internationella organisationen för migration), som är ett organ som av den tyska stiftelsen "Erinnerung, Verantwortung und Zukunft" (Minne, ansvar och framtid) har fått i uppdrag att granska praxis för ersättning för arbete under slaveriliknande förhållanden eller för tvångsarbete under andra världskriget, har inte bara uteslutit en stor del av de italienska sökandena från ersättning genom ett felaktigt beslut, utan har dessutom ännu inte verkställt utbetalning av de belopp som tillkommer dem som har befunnits vara berättigade till ersättning.

Dessa beslut kan överklagas genom hänvändelse till en överprövningsinstans vid IOM i Genève (IOM Appeals Body, P.O. Box 174, CH-1211 Genève 19, Schweiz), ett organ som (enligt meddelandet från IOM av den 11 november 2002) emellertid visar sig vara bundet av den tyska regeringens beslut om att IMI hade status som krigsfångar under andra världskriget, vilket gör att de inte kommer i fråga för ersättning.

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt och brådskande att ingripa, eftersom den uteblivna eller försenade ersättningen är avsedd att kompensera en allvarlig överträdelse av de mänskliga rättigheterna riktad mot svaga människor, såsom gamla som överlevt denna tragiska krigserfarenhet?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3649/03 och E-3971/03
ingivet av Anna Diamantopoulou för kommissionen**

(11 februari 2004)

Kommissionen har inte kännedom om de juridiska och faktiska detaljerna vad gäller Internationella migrationsorganisationens (IOM) genomförande av projektet "Tysk gottgörelse för tvångsarbete" eftersom det är en angelägenhet för den tyska regeringen, som i en tysk lag har fastställt detaljerna i samband med detta projekt. Det är därför den tyska regeringens sak att besluta om de villkor som gäller för rätten till sådan gottgörelse. Även hur man överklagar en försenad utbetalning beror på utformningen av denna lag.

Under alla omständigheter gäller rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971⁽¹⁾ inte projekt till förmån för krigsoffer. Kommissionen vill därför hänvisa till sitt svar på den skriftliga frågan E-2757/00 från Alexandros Alavanos⁽²⁾ avseende samma gottgörelseprojekt och i synnerhet till det faktum att parlamentets utskott för framställningar av ovan nämnda skäl beslutade att den skulle vända sig till den tyska förbundsriksdagens utskott för framställningar för att försöka förbättra situationen för dessa offer.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971; senaste konsoliderade versionen: rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 om ändring och uppdatering av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen och av förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 – EGT L 28, 30.1.1997.

⁽²⁾ EGT C 136 E, 8.5.2001.

(2004/C 78 E/0898)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-3652/03
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen**

(2 december 2003)

Ämne: Stamceller och stamcellslinjer

Har kommissionen finansierat produktionen av stamceller och stamcellslinjer? Hur många projekt har finansierats? I vilka länder? Hur stora summor rör det sig om?

Hur många embryon använde man för att erhålla de två stamcellslinjerna i Förenade kungariket och de 7 stamcellslinjerna i Sverige?

Är detta det totala antalet stamcellslinjer som producerats i Europa sedan den 27 juni 2002?

Har kommissionen finansierat importen av embryonala stamceller eller embryonala stamcellslinjer? Hur många har importerats? Hur mycket har detta kostat?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Gemenskapen har fram till nu inte finansierat någon forskningsverksamhet som bedrivits i syfte att producera mänskliga embryonala stamcellslinjer.

Inom det femte ramprogrammet (1998–2002) har cirka 60 forskningsaktiviteter med minst ett inslag som rör stamceller finansierats. En lista över dessa projekt har sänts direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat. Av dessa har endast två projekt forskningsinslag som omfattar mänskliga embryonala stamcellslinjer. Till alla dessa projekt har gemenskapen sammanlagt bidragit med

knappt 90 miljoner euro. Kommissionen har dock inte tillgång till information om den summa som i dessa projekt specifikt går till stamcells forskning. När det gäller deltagande länder är de flesta av medlemsstaterna representerade men också tredjeländer som till exempel Schweiz, Israel, Ungern och Norge. Mer information om projektens deltagare och vilka länder som är inblandade finns på Cordis webbplats⁽¹⁾.

Kommissionen har inte heller tillgång till någon information om hur många embryon som använts för att skapa de två stamcellslinjerna i Storbritannien och de sju stamcellslinjerna i Sverige.

Kommissionen har ingen exakt information om det totala antalet mänskliga embryonala stamcellslinjer som skapats i Europa sedan 27 juni 2002. Det totala antalet linjer som skapats i Europa ändrar sig ständigt. Eftersom det nu enligt lag är tillåtet att ta fram mänskliga embryonala stamceller från överflödiga embryon i sju andra medlemsstater (Belgien, Danmark, Grekland, Spanien, Finland, Nederländerna och Finland) är det troligt att nya linjer är under utveckling. I synnerhet i den rapport som lagts fram av Astrid Thors, som av utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden utsetts som föredragande för att utarbeta ett förslag till yttrande om rådets beslut om ändring av rådets beslut 2002/834/EG av den 30 september 2002⁽²⁾ om det särskilda programmet för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration: "Att integrera och stärka det europeiska området för forskningsverksamhet" (2002–2006)⁽³⁾, nämns att tre linjer kan komma att finnas tillgängliga i Helsingfors men säger inget om när de producerats.

Alla mänskliga embryonala stamcellslinjer som använts i gemenskapsfinansierade projekt fram till nu är existerande linjer som har skapats utanför unionen. Som nämns ovan är ingår två projekt i det femte ramprogrammet: i ett av dem kommer man att arbeta med två linjer som importerats från National Institute of Health i USA och i det andra arbetar man med en israelisk linje för forskningsverksamhet i Israel. I det nuvarande sjätte ramprogrammet, efter den första anbudsinfordran, rör ett av de förslag som kan komma att finansieras ett forskningsinslag med en mänsklig embryonal stamcellslinje från National Institute of Health. Som nämndes i det första stycket har kommissionen ingen information om huruvida kostnaderna för import tagits upp i unionens kontrakt. Den genomsnittliga kostnaden för de linjer som listats hos i National Institute of Healths register är 5 000–6 000 US-dollar per linje, men endast för forskningsändamål.

⁽¹⁾ http://dbs.cordis.lu/fep/LIFE/LIFE_PROJ1_search.html

⁽²⁾ EUT L 294, 29.10.2002.

⁽³⁾ KOM(2003) 390.

(2004/C 78 E/0899)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3656/03

från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Import av korn av hög kvalitet som omfattas av KN-nummer 1003 00

Hur stora kvantiteter av gemenskapens årliga tullkvot på 50 000 ton korn av hög kvalitet som omfattas av KN-nummer 1003 00 avsett för produktion av malt för användning vid tillverkning av öl som lagras i behållare innehållande bokträ, där tulltariffen för kvoten skall vara 50 procent av gällande tull och som var gällande från 1996 till 2002, har importerats per år av de olika medlemsstaterna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Tabellen här nedan visar kvantiteterna importerat korn avsett för produktion av malt för användning vid tillverkning av öl som lagras i behållare som innehåller bokträ, per medlemsstat, under perioden 1996–2002.

(ton)

Medlemsstat	Begärda Certifikat						
	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
Belgien	2 483	733	3 167	5 626	6 552	1 483	0
Irland	6 474	14 635	6 775	14 966	14 903	3 588	0
Förenade kungariket	16 706	20 312	18 964	19 456	14 866	8 504	2 000
Totalt för EU	25 663	35 679	28 905	40 048	36 322	13 575	2 000

Man bör uppmärksamma det faktum att importsiffrorna för andra delen av år 2001 och hela år 2002 är betydligt lägre än siffrorna för de föregående åren. Anledningen är att importavgiften för korn utanför kvoten sänktes eller togs bort helt under långa perioder, vilket gjorde att det ekonomiska intresset av kvoten minskade.

(2004/C 78 E/0900)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3657/03

från Giovanni Procacci (ELDR) till kommissionen

(2 december 2003)

Ämne: Lager för kärnavfall

Den italienska regeringen har antagit ett lagdekret i vilket det stadgas att allt kärnavfall i Italien skall lagras på några meters djup i en stensaltförekomst i Scanzano Jonico.

Orten ligger vid en flod, mindre än en kilometer från havet. I närheten finns en metanförekomst, och området är seismiskt aktivt.

Av vissa amerikanska undersökningar om lager för kärnavfall i närheten av saltförekomster framgår det att det radioaktiva materialet efterhand höjer temperaturen så saltet antar flytande form, vilket medför att behållarna rostar och innehållet kommer ut i miljön. Vetenskapsmännen kan inte garantera att avfallet på sikt inte innebär någon fara för dem som bor på orten.

Kan kommissionen vidta åtgärder för att stoppa det absurda beslutet, både för att det utgör ett reellt hot mot lokalbefolkningen, som bor några meter från avfallslagret, och för att det äventyrar Metapontinoslätten – ett område mellan Basilicata, Apulien och Calabrien, där Syditaliens mest utvecklade jordbruksföretag och viktiga turistorter befinner sig?

Kan kommissionen dessutom tala om hur den ämnar hantera problemet med lager för kärnavfall på gemenskapsnivå i syfte att skydda medborgarnas hälsa på ett optimalt sätt?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 januari 2004)

När det gäller förslaget att upprätta en slutförvaringsanläggning för radioaktivt avfall i kommunen Scanzano Jonico i Italien, noterar kommissionen att den italienska regeringens ursprungliga dekret ändrats och att Scanzano Jonico bara är ett alternativ bland många möjliga platser som skall identifieras och bedömas av en expertkommission.

Kommissionen vill påminna om att det är den enskilda medlemsstaten som ansvarar för hanteringen av använt bränsle och radioaktivt avfall inom ramen för sin jurisdiktion.

Kommissionen har redan vidtagit åtgärder för att se till att allmänheten och miljön skyddas. Enligt kommissionens nya föreslagna direktiv om hantering av använt bränsle och radioaktivt avfall som nu diskuteras i rådet, måste medlemsstaterna utarbeta program för en säker hantering av sådant avfall, bland annat när det gäller slutförvaring.

Enligt gällande europeisk lagstiftning måste dock vissa åtgärder vidtas innan tillstånd ges.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planer och programs miljöpåverkan⁽¹⁾ skall det bland annat göras en bedömning av eventuella regeringsplaner eller -program för slutförvaring av radioaktivt avfall. Tidsfristen för medlemsstaternas genomförande av detta direktiv i nationell lagstiftning löper dock inte ut förrän den 21 juli 2004.

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽²⁾, skall det göras en bedömning av bland annat miljöeffekterna av anläggningar för slutförvaring eller långsiktig förvaring av radioaktivt avfall eller använt kärnbränsle. Bland annat strålningseffekterna kommer att bedömas.

Om tillstånd beviljas kommer specifika åtgärder enligt Euratomfördraget och sekundärlagstiftning att vara tillämpliga. All verksamhet som avser radioaktivt material omfattas av rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning⁽³⁾. Dessutom råder det anmälningskrav enligt artikel 37 i Euratomfördraget vid slutförvaring av radioaktivt avfall.

Kommissionen vill också hänvisa parlamentsledamoten till svaret på Maurizio Turcos fråga P-3519/03⁽⁴⁾.

(1) EGT L 197, 21.7.2001.

(2) EGT L 73, 14.3.1997.

(3) EGT L 159, 29.6.1996.

(4) Se s. 570.

(2004/C 78 E/0901)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3663/03

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(9 december 2003)

Ämne: Icke offentligtgjorda undersökningar om biologiskt jordbruk

Via det elektroniska nätet är det möjligt att få kännedom om kontrakt, såsom kontraktet "QLK-2000-0112", vilka ingått inom ramen för femte ramprogrammet för forskning och tydligen kommer att omfatta samtliga medlemsstater. Kontrakten avser biologiskt jordbruk och biologiska livsmedel samt omställning till biologisk odling.

Många av de undersökningar som gjorts inom ramen för dessa kontrakt finns att tillgå i elektronisk form eller på annat sätt. Undersökningarna daterar från 2002 och 2003.

Samtidigt är det möjligt att via generaldirektoratet för jordbruk konsultera arbetsdokument och rapporter som nyligen utarbetats om samma ämne. I litteraturförteckningen i dessa dokument hänvisas det konstigt nog inte till en enda av de undersökningar som gjorts inom ramen för femte ramprogrammet för forskning och som antas ha planerats under år 2000.

Kan kommissionen bekräfta att kommissionens två olika avdelningar har arbetat parallellt med olika initiativ om samma tema och utnyttjat liknande metoder (undersökningar), utan att samordna sina insatser och utan att ens bry sig om att bistå varandra med ömsesidig information om vad de håller på att uträtta?

Kan kommissionen förklara av vilken orsak kommissionen inte tagit initiativ till att göra de undersökningar som utförts inom ramen för "QLK-2000-01112" tillgängliga för allmänheten?

Kan kommissionen förklara om den har någon uppfattning om hur stora kostnader en politik grundad på bristfällig kommunikation och hemlighållande åsamkar de ekonomiska, sociala och administrativa aktörerna, i första hand med hänsyn till det dubbelarbete som utförts inom själva kommissionen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 januari 2004)

Det övergripande syftet med projektet QLK5-2000-01112 är att bedöma marknadspotentialen för produkter från jordbruk i olika stadier av omställning (från konventionellt till ekologiskt jordbruk). Fokus ligger i huvudsak på produkter från jordbruk i omställning, men projektet rör också frågor om certifierade ekologiskt odlade jordbruksprodukter och söker lösningar för beslutsfattare för att hjälpa jordbrukarna under den period då de ställer om från de konventionella till de ekologiska jordbruksmetoderna.

I projektet samlar man in och analyserar relevanta data från sex EU-länder (projektet berör inte samtliga medlemsstater): Danmark, Irland, Italien, Portugal, Förenade kungariket och Österrike.

Undersökningarna utgör endast en del av projektet (78 arbetsmånader av totalt 212 arbetsmånader). De flesta av deltagarnas aktiviteter handlar om litteratur- och källforskning, jordbruksfallstudier och lämplighetsstudier där insamlade data analyseras och nationella och jämförande rapporter om omställningsstatus och marknaden för ekologiskt jordbruk utarbetas.

Huvudsyftet med projektet är att utarbeta rekommendationer åt beslutsfattare och sprida projektets resultat till alla berörda parter genom olika öppna konferenser i de deltagande länderna. En avslutande konferens kommer att anordnas i Bryssel i mars 2004.

De huvudsakliga spridningsaktiviteter som har planerats för projektet är nationella konferenser som planeras hållas i november/december 2003 eller som för närvarande pågår, och den avslutande konferensen i Bryssel, som ursprungligen planerades hållas i december 2003 men som uppskjutits till mars 2004.

Det här projektet har inte omgärdats av något som helst hemlighetsmakeri. En webbplats startades faktiskt upp i projektets inledningsfas⁽¹⁾ och all information om aktiviteterna inom projektet liksom deltagarnas kontaktuppgifter finns där. Webbplatsen har inte uppdaterats med de återkommande rapporterna (trots att uppdragstagarna ombads att göra det). Denna brist på information beror inte på något beslut eller fel från kommissionens sida. Slutrapporterna kommer dock att läggas ut på webbplatsen efter den avslutande konferensen och efter kommissionens godkännande av dem (våren 2004).

Inga undersökningar eller rapporter finns under rubriken "Ekologiskt jordbruk" på generaldirektoratet för jordbruks webbplats. Där finns endast kommissionens rapporter och dokument. På GD Jordbruk webbplats finns dock en annan rubrik, "Forskning", som innehåller en länk till Cordis databas, där man kan söka efter information om alla avslutade eller pågående forskningsprojekt. GD Jordbruk och GD Forskning samarbetar ständigt. En gemensam konferens för GD Jordbruk, GD Forskning och Gemensamma forskningscentret anordnades i februari 2002 för att utvärdera situationen i fråga om undersökningar och projekt om ekologiskt jordbruk och för att ta reda på vilka ytterligare projekt som var nödvändiga. I september 2002 anordnade slutligen GD Forskning ett seminarium om ekologisk jordbruksforskning i Bryssel där forskningsprojekt som rörde detta ämne presenterades. Alla dokument och slutsatser från detta seminarium finns på webbplatsen EU-AgriNet⁽²⁾.

Man håller just nu på att underteckna kontrakt om olika forskningsprojekt om frågor som rör jordbruk och livsmedelsproduktion efter en framgångsrik utvärdering av den första ansökningsomgången för sjätte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling. Flera av dessa projekt har förhandlats fram i nära samarbete med de berörda avdelningarna inom GD Jordbruk och GD Forskning.

⁽¹⁾ <http://www.rdg.ac.uk/AgriStrat/conversion/>

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/research/agriculture/index_en.html

(2004/C 78 E/0902)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3667/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(2 december 2003)

Ämne: Dammygge i Baixo Sabor

Floden Sabor, som är över hundra kilometer lång, rinner från berget Parada i Spanien genom Trás-os-Montes i Portugal och mynnar ut i floden Douro vid Torre de Moncorvo.

Dalen längs Sabor är ett område med en mångfald av livsmiljöer samt växt- och djurarter. I området finns 17 olika naturliga livsmiljöer som ingår i gemenskapens Habitatdirektiv (som införlivats i den nationella lagstiftningen genom förordning nr 140/99) av vilka fyra betraktas som prioriterade livsmiljöer.

I miljökonsekvensbedömningen av dammyggnadsprojektet i Baixo Sabor uppges när det gäller floran att det studerade områdets särdrag t.o.m. är exceptionella på nationell nivå. Det är även i denna dal som man finner de mest utbredda och bäst bevarade sten- och korkekskogarna i Trás-os-Montes, dvs. relikter från Medelhavsskogen som en gång i tiden dominerade hela Terra Quente Transmontana. Här finns dessutom omfattande olivodlingar och en stor produktion av olivolja av hög kvalitet.

Den stora betydelse som dalens fauna representerar har erkänts genom att hela det område som omfattas av dammygget har inbegripits i ett särskilt skyddsområde och ingår som en del i nätet Natura 2000.

Dalen är även intressant ur etnografisk, historisk och arkeologisk synvinkel, och vissa av dessa särdrag är starkt knutna till lokalbefolkningens traditioner.

Närheten till naturparken Douro Internacional och den arkeologiska Cõa-parken skulle även kunna utnyttjas till förmån för hållbar utveckling. Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor till kommissionen:

1. Kommer förslaget till dammygge i Sabor-floden att finansieras med gemenskapsmedel?
2. Vilka gemenskapsstöd kan beviljas för att främja ett alternativt projekt för hållbar utveckling av Sabor-dalen som skulle skydda och öka värdet på natur-, landskaps- och kulturarvet i detta område utan att den nämnda dammen byggs?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Klagomål, registrerade under nummer 2003/4523, har framförts till kommissionen om dammygget i floden Sabor i Trás-os-Montes. Klagomålet rör eventuellt brott mot rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾.

Klagomålet rör eventuella skador på de områden av gemenskapsintresse som Portugal har föreslagit i enlighet med direktiv 92/43/EEG, nämligen "Morais" och "Rios Sabor e Maçãs" och på det särskilda skyddsområdet "Rios Sabor e Maçãs" som Portugal har utsett i enlighet med direktiv 79/409/EEG. Kommissionen har skrivit till myndigheterna i Portugal och begärt information om situationen i förhållande till gemenskapens lagstiftning.

Myndigheterna i Portugal har inte ansökt om finansiering från gemenskapen för projektet.

Det område som berörs av projektet ingår i strukturfondernas mål 1-områden. Projekt för hållbar utveckling av området kan i allmänhet beviljas gemenskapsfinansiering. Det är de portugisiska myndigheternas ansvar att förvalta sådana medel på nationell nivå. Projekt för att skydda naturvärden,

som ledde till att ovan nämnda områden togs med i nätverket Natura 2000, berättigar också till finansiering från gemenskapen inom ramen för programmet LIFE-Nature. Kommissionens förslag till en ny förordning som förlänger LIFE-programmet till utgången av 2006 håller för närvarande på att diskuteras i rådet och parlamentet och därför finns inga ytterligare uppgifter tillgängliga ännu.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0903)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3698/03
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Överträdelse av förbudet mot drivgarnsfiske och livsmiljödirektivet

På CNN:s hemsida av den 24 november 2003 avslöjades att tiotusentals delfiner dödas på grund av att fiskare i Medelhavet använder sig av otillåtna drivgarn. Utöver delfiner fastnar även hajar och sköldpaddor i dessa drivgarn.

Enligt CNN handlar både italienska och franska fiskare i strid med förbudet mot drivgarnsfiske och förefaller således att bryta mot rådets förordning EG nr 1239/98 (¹) av den 8 juni 1998 om ändring av förordning EG nr 894/97 (²) om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna samt mot livsmiljödirektivets artikel 12.4.

Kan kommissionen informera om CNN:s uppgifter är korrekta och i så fall upplysa om vilka åtgärder kommissionen avser vidta i detta hänseende och när? Hur kan dessa uppgifter vara i överensstämmelse med gällande EU-lagstiftning? Vilka påföljder kan en fiskare, som ertappas med att fiska med drivgarn, förvänta? Hur kommer fiskare i andra länder att uppfatta dessa överträdelser och kunna motiveras att själva efterleva EU-lagstiftningen?

Enligt CNN fiskar minst 75 franska och minst 100 italienska fiskebåtar med drivgarn. Det vore en skandal om kommissionen inte omedelbart ingriper för att förhindra att ytterligare delfiner dödas.

(¹) EGT L 171, 17.6.1998, s. 1.

(²) EGT L 132, 23.5.1997, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Kommissionen har visserligen inte i detalj kunnat ta del av de uppgifter som offentliggjorts på Cable News Networks (CNN:s) webbplats och som parlamentsledamoten hänvisar till, men har likväl informerats om att vissa gemenskapsfartyg använder drivgarn i Medelhavet. Kommissionen håller på att utvärdera den aktuella situationen och har redan kontaktat behöriga myndigheter i denna fråga.

Eftersom det redan är förbjudet att använda drivgarn för att fiska efter vissa vandrare arter, är det inte förenligt med gemenskapsrätten att vissa fartyg använder denna fiskemetod i Medelhavet. En fiskare som bryter mot förbudet riskerar således att drabbas av de administrativa och straffrättsliga påföljder som medlemsstaterna skall införa och tillämpa enligt förordningen om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken och förordningen om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken (¹).

Det är inte kommissionens sak att uttala sig om hur vissa fiskare ser på andra yrkesfiskares överträdelse av gemenskapslagstiftningen. Kommissionen gör dock allt som står i dess makt för att se till att medlemsstaterna effektivt kontrollerar fisket, inte bara när det gäller användning av drivgarn utan ifråga om samtliga regler för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken, EGT L 358, 31.12.2002, och förordning (EG) nr 2847/93 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken, EGT L 261, 20.10.1993, senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2846/98 av den 17 december 1998, EGT L 358, 31.12.1998.

(2004/C 78 E/0904)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3701/03

**från Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI),
Marco Cappato (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI),
Benedetto Della Vedova (NI)
och Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(10 december 2003)

Ämne: Missbruk med gemenskapsmedel som anslagits till den palestinska myndigheten

Med beaktande av:

- Den 15 september 2003 fastslog Internationella valutafonden att den palestinska myndigheten under perioden 1995–2000 överförde 900 miljoner dollar av sitt ekonomiska stöd till ett särskilt konto som står under direkt kontroll av Yassir Arafat.
- I slutet av oktober begärde en grupp parlamentsledamöter i det palestinska lagstiftningsrådet att det skulle inrättas en särskild undersökningskommission i denna fråga. Ledamöterna, som tillhörde det "demokratiska blocket", ville veta varför hundratusentals dollar av det ekonomiska stödet till det palestinska folket hade överförts till hemliga schweiziska bankkonton som står under direkt kontroll av Yassir Arafat.
- Lesley Stahl, som är journalist vid det prestigefyllda TV-programmet "60 minutes" på den amerikanska TV-kanalen CBS, har visat att uppehållet i Paris för Yassir Arafats fru, Suah Arafat, kostar 16 000 dollar per dag.
- EU har sedan 1994 betalat över 1,5 miljarder euro till den palestinska myndigheten med hänvisning till "fredsavtalet" i Oslo.

Kommissionen uppmanas mot denna bakgrund att besvara följande frågor:

- Vilka initiativ har kommissionen tagit för att kontrollera riktigheten i de uppgifter som Internationella valutafonden lämnade i september, och vilka åtgärder har man vidtagit för att se till att de pengar som EU-medborgarna inbetalat till den palestinska myndigheten inte fortsätter att hamna på särskilda konton som står utanför all kontroll?
- Anser inte kommissionen, med tanke på de samstämmiga uppgifter som förekommit i europeisk och internationell press, att kostnaderna för familjen Arafat i icke obetydlig grad härrör från de medel som EU betalat till den palestinska myndigheten?
- Anser inte kommissionen att EU:s medel, som fortfarande utbetalas till den palestinska myndigheten, bör frysas i avvaktan på att den undersökningskommission som de palestinska parlamentsledamöterna har efterlyst skall kunna bildas och inleda sin utredning?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

I Internationella valutafondens (IMF) rapport nämns närmare bestämt att vissa inkomster som härrör från statliga monopol och kommersiella tillgångar (bensinskatter som utbetalats av Israel, skatter på tobak och alkohol samt inkomster från kommersiella verksamheter) under perioden från 1995 till april 2000 inte togs in i finansministeriets budget. De kommersiella verksamheterna omfattades inte av den av finansministeriet kontrollerade budgeten och berör under inga omständigheter de medel som utbetalades av kommissionen mellan 2001 och 2002. Det internationella givarsamfundet var medvetet om dessa verksamheter utanför budgeten.

Det är skälet till att givarsamfundet, IMF och kommissionen knutit mycket stränga villkor till sitt stöd, nämligen

1. upprättande av ett samlat konto för statens finanser,
2. förhandsrevision av monopolens tillgångar,
3. konsolidering av samtliga kommersiella verksamheter i en palestinsk investeringsfond under finansministeriets kontroll.

Detta har lett till följande:

1. Den palestinska investeringsfonden inrättades i september 2002, vilket har gjort det möjligt att konsolidera dessa kommersiella verksamheter.
2. Mer än hälften av fondens tillgångar har redan granskats av Standard and Poor's och resultaten har offentliggjorts på fondens webbsida på Internet⁽¹⁾.
3. Fonden förvaltas nu av ett råd under finansministerns ordförandeskap, och nettoinkomsterna från verksamheterna överförs direkt till den palestinska myndighetens budget.

Det är, kort sagt, tack vare insatserna från den internationella gemenskapens, IMF:s och unionens sida som inkomsterna från de kommersiella verksamheterna har kunnat konsolideras i budgeten.

Kommissionens budgetstöd motsvarade under 2001 och 2002 i genomsnitt $\pm 8\%$ av de totala utgifterna i den palestinska myndighetens budget. Utbyttbarheten hos detta bistånd gör det inte möjligt att i något fall fastställa sambandet mellan kommissionens stöd och en viss utgift. De villkor som är knutna till kommissionens budgetstöd och arbetet i den särskilda arbetsgruppen rörande de palestinska reformerna har i hög grad ökat insynen och öppenheten när det gäller den palestinska myndighetens budgetförvaltning. Tack vare dessa villkor har den palestinska myndighetens och de enskilda ministeriernas, även presidentämbetets, budget gradvis underkastats en strängare finansiell disciplin. Det bör också noteras att det samlade kontot för statskassan och de kontrollmekanismer som kommissionen använder är identiska med dem som används av den israeliska regeringen när den överför inkomster som uppburits på den palestinska myndighetens vägnar.

Utbetalningen av direkt budgetstöd från kommissionen upphörde sedan överföringarna från den israeliska regeringens sida återupptogs, och det har avlösts av ett riktat stöd för betalning av förfallna skulder till den privata sektorn och den sociala sektorn. Den särskilda samarbetskommittén har uppmanat givarna att fördubbla sina ansträngningar och att öka det ekonomiska stödet till den palestinska budgeten och kommissionen kommer, i syfte att öka insynen i de offentliga finanserna, liksom tidigare att knyta villkor till det ekonomiska stödet.

Kommissionen känner inte till att det palestinska lagstiftande rådet skulle ha inrättat en undersökningskommission för att undersöka påståendena om undanhållande av medel hos den palestinska myndigheten. Flera palestinska rådsledamöter har emellertid uttryckt sin oro över sådana påståenden. Kommissionen följer nära alla överläggningar i det lagstiftande rådet i denna fråga.

⁽¹⁾ <http://www.pa-inv-fund.com>

(2004/C 78 E/0905)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3734/03**från Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) till kommissionen**

(10 december 2003)

Ämne: Höga expeditionsavgifter för uppehållstillstånd

Medborgare i Europeiska unionens medlemsstater konfronteras i Nederländerna regelbundet med höga expeditionsavgifter för ansökningar om uppehållstillstånd.

1. Får Nederländerna kräva 285 euro i stället för 28 euro i expeditionsavgift för att förlänga uppehållstillståndet för en belgisk kvinna, för att hennes nederländske make aldrig bott eller arbetat utanför Nederländerna?
2. Får Nederländerna i det ovanstående fallet, utgående från Nederländernas utlänningslag (artikel 21), kräva 980 euro i expeditionsavgift för ett uppehållstillstånd på obegränsad tid?
3. Stämmer det att Europeiska kommissionen i oktober 1998 inlett en undersökning av hur Nederländerna genomför gemenskapsrättens bestämmelser om fri rörlighet för personer? Har undersökningen slutförts och vilka slutsatser har den lett fram till?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

I den nederländska lagstiftning som genomför EG-lagstiftningen om rätt till bosättning föreskrivs att EU-medborgare som är bosatta i Nederländerna på grundval av gemenskapsrätten kan få tillfälligt uppehållstillstånd som är giltigt i upp till fem år. Tillståndets giltighetstid beror på i vilken egenskap EU-medborgaren ansöker om det (arbetssökande, arbetstagar, person utan sysselsättning, studerande).

Enligt EG-lagstiftningen om fri rörlighet skall uppehållstillstånd utfärdas och förnyas kostnadsfritt eller mot betalning av ett belopp som inte överstiger de avgifter och skatter som tas ut vid utfärdande av identitetskort till det egna landets medborgare. Detta gäller oavsett i vilken egenskap en EU-medborgare ansöker om uppehållstillstånd. Såvitt kommissionen känner till har avgiften för tillfälliga uppehållstillstånd som utfärdas till EU-medborgare i Nederländerna höjts till 28 euro. Eftersom avgiften för identitetskort för nederländska medborgare är 28,77 euro är höjningen inte diskriminerande med hänsyn till kostnaderna för de nationella identitetskorten. Den är därför förenlig med EG-lagstiftningen.

Den nederländska lagstiftningen ger också möjlighet att erhålla permanent uppehållstillstånd. Enligt vad kommissionen känner till är kostnaden för ett sådant 226,89 euro. EU-medborgare är dock inte tvungna att ansöka om denna dyrare handling.

Enligt vad som framgår i den skriftliga frågan skall en belgisk kvinna ha fått betala 980 euro för ett permanent uppehållstillstånd i Nederländerna och 285 euro för att förnya detsamma. Beloppen överstiger vad som förutses i ovannämnda lagstiftning och förefaller strida mot denna.

Kommissionen inledde 1995 ett överträdelseförfarande mot Nederländerna avseende hur bestämmelser om permanent uppehållstillstånd ("vergunning tot vestiging") tillämpades på EU-medborgare, och i synnerhet avseende kostnaderna för dessa tillstånd. Vid denna tid försågs EU-uppehållstillståndet med anmärkningen "vestigingsvergunning", och en enda handling utfärdades således. Efter att ha mottagit ett motiverat yttrande som kommissionen sände i november 1997 försäkrade de nederländska myndigheterna att två olika handlingar nu skulle utfärdas: ett EU-uppehållstillstånd (E-dokument) och ett permanent uppehållstillstånd (A-dokument). Det sistnämnda skulle vara frivilligt att ansöka om. EU-medborgare kunde välja att ansöka om antingen ett permanent uppehållstillstånd eller också om en förlängning av ett E-dokuments giltighetstid, och de skulle informeras om denna valmöjlighet. De högre avgifterna berörde inte EU-uppehållstillståndet utan endast det permanenta uppehållstillståndet, och ärendet avslutades därför 1999.

Med anledning av det ökande antalet klagomål från EU-medborgare över kostnaderna för permanenta uppehållstillstånd kommer kommissionen att kontakta de nederländska myndigheterna för att kontrollera hur mycket ett permanent uppehållstillstånd för närvarande kostar. Den kommer även att fråga om och hur EU-medborgare informeras om sin rätt att endast erhålla ett tillfälligt uppehållstillstånd för samma avgift som tas ut av nederländska medborgare för identitetskort.

(2004/C 78 E/0906)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3749/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Life III till kommunen Massa

Som svar på fråga E-1052/03⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Massa hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Life III, uppgav kommissionen att vissa förslag lagts fram men att de inte beviljats något stöd.

Kan kommissionen ange varför de framlagda projekten inte har ansetts vara ändamålsenliga?

⁽¹⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 104.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Kommission kan upplysa frågeställaren om att det förslag som kommunen Massa hade lagt fram inom ramen för programmet Life III under 2000 inte var samfinansierat. Kommissionen informerade sökanden om orsaken i sitt brev den 10 september 2001. Kommunen Massa lade inte fram några förslag under 2002 eller 2003.

(2004/C 78 E/0907)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3750/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(10 december 2003)

Ämne: Tilldelning av medel från programmet Life III till kommunen Florens

Som svar på fråga E-1049/03⁽¹⁾, där jag undrade om kommunen Florens hade lagt fram projekt som beviljats medel inom ramen för programmet Life III, uppgav kommissionen att vissa förslag lagts fram men att de inte beviljats något stöd.

Kan kommissionen ange varför de framlagda projekten inte har ansetts vara ändamålsenliga?

⁽¹⁾ EUT C 280 E, 21.11.2003, s. 104.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att de två förslag som lagts fram av kommunen Florens inom ramen för programmet Life III för 2002 inte beviljats delfinansiering.

Förslag LIFE02 ENV/IT/000074 uppfyllde inte kriterium 3 gällande "sammanhållenheter och kvalitet". Sökanden underrättades genom kommissionens skrivelse av den 2 september 2002.

Förslag LIFE02 ENV/IT/000087 uppfyllde visserligen urvalskriterierna men fick inte tillräckligt höga poäng jämfört med andra förslag för att kunna beviljas delfinansiering. Sökanden underrättades genom kommissionens skrivelse av den 2 september 2002.

Kommunen Florens inkom inte med några förslag under 2000 eller 2003.

(2004/C 78 E/0908)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3762/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Kommissionens förfaranden mot Grekland med anledning av överträdelse mot gemenskapens lagstiftning om telekommunikationer

På min fråga om tillhandahållandet av ADSL-tjänster i Grekland (E-3072/03⁽¹⁾) svarade den behörige kommissionsledamoten att Grekland ännu inte införlivat gemenskapens nya rättsliga ram för elektronisk kommunikation med sin nationella lagstiftning, och att kommissionen är medveten om att införandet av bredband i Grekland är försenat. Vidare upplyste han om att överträdelseförfaranden mot Grekland inletts med anledning av att landet inte meddelat om några genomförandebestämmelser. Angående den minimala skillnaden mellan grossist- och återförsäljningspriser vid tillhandahållandet av ADSL-band sades att kommissionen noggrant följer fallets utveckling och att den, om OTE (organisationen för telekommunikationer i Grekland) inte agerar i enlighet med artikel 82 i EG-fördraget, antingen kommer att inleda ett överträdelseförfarande eller utöva de befogenheter som kommissionen har enligt konkurrensbestämmelserna i EG-fördraget.

Jag ber kommissionen förtydliga följande:

1. När har kommissionen igångsatt överträdelseförfarandet mot Grekland med anledning av att landet inte meddelat om genomförandebestämmelserna för införlivandet i den nationella lagstiftningen? Vilka tidsfrister för den grekiska regeringen har fastställts och vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta om inte Grekland respekterar dessa tidsfrister?
2. När kan man vänta sig ett beslut om OTE:s agerande vad gäller skillnaderna mellan grossistpriser och återförsäljningspriser, och vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta om det rör sig om ett fall av brott mot gemenskapens konkurrenslagstiftning?

⁽¹⁾ Se s. 218.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(3 februari 2004)

1. Kommissionen inledde fyra överträdelseförfaranden mot Grekland som särskilt avsåg underlåtenhet att införliva ramdirektivet⁽¹⁾, direktivet om samhällsomfattande tjänster⁽²⁾, auktorisationsdirektivet⁽³⁾ och tillträdesdirektivet⁽⁴⁾. Inom ramen för detta sände kommissionen den 6 oktober 2003 fyra formella underrättelser till Grekland. Grekland anmodades att besvara skrivelserna inom två månader, senast den 6 december 2003. Grekland har nyligen svarat och meddelat kommissionen att ett lagförslag redan har utarbetats av ministern, efter ett offentligt samråd. De farhågor som kommissionen uttryckte i sina formella underrättelser var dock inte undanröjda i och med Greklands svar, och mot bakgrund av detta har kommissionen bestämt sig för att gå över till nästa fas i överträdelseförfarandet och sända motiverade yttranden till Grekland.

Kommissionen offentliggjorde all relevant information om förfarandena i sina pressmeddelanden den 8 oktober 2003 och 17 december 2003⁽⁵⁾ samt dessutom i den nionde rapporten om genomförandet⁽⁶⁾ som nyligen offentliggjorts.

2. National Communications and Post Commission (EETT), som är den grekiska regleringsmyndigheten, är i princip ansvarig för att granska de avgifter som tillämpas av OTE. I detta sammanhang måste EETT också säkerställa att ingen av parterna pressar priserna. Kommissionen har redan tillhandahållit riktlinjer för de nationella tillsynsmyndigheterna i "sitt tillkännagivande om tillträde" från 1998⁽⁷⁾, i syfte att de ska

kunna övervaka eventuell prispress (se särskilt punkterna 117 och 118). De nationella tillsynsmyndigheterna i andra medlemsstater har i enlighet med detta tillkännagivande redan genomfört tester av att prispress inte förekommit, i synnerhet på marknaderna för nätverksarkitektur och nätverksprotokoll (xDSL). Det är i första hand de ansvariga hos den nationella tillsynsmyndigheten som ska utreda om någon av operatörerna agerar på ett konkurrensbegränsande sätt, naturligtvis under förutsättning att de har den befogenhet som krävs. Kommissionen undersöker i sin tur alla formella klagomål som läggs fram av berörda parter, i syfte att upptäcka eventuella överträdelser av gemenskapens konkurrensregler. Hittills har inget sådant klagomål tagits emot.

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002.
- (²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster), EGT L 108, 24.4.2002.
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002.
- (⁴) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19/EG av den 7 mars 2002 om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter (tillträdesdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002.
- (⁵) IP/03/1356 och IP/03/1750.
- (⁶) Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions (KOM(2003) 715 final), Report on the Implementation of the EU Electronic Communications Regulatory Package.
- (⁷) Tillkännagivande om tillämpning av konkurrensreglerna på tillträdesavtal inom telesektorn – ramen, relevanta marknader och principer, EGT C 265, 22.8.1998.

(2004/C 78 E/0909)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3776/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(5 december 2003)

Ämne: USA:s allmänt erkända redovisningsprinciper

Kan kommissionen klargöra huruvida Europeiska värdepapperstillsynskommittén (EVTK) har ombetts att redogöra för vad den menar med "likvärdiga" redovisningsstandarder i sin rekommendation om genomförandeåtgärder på nivå 2 för prospektdirektivet (2003/71/EG (¹)), artikel 20.3 och avsnitt 4.2 i kommissionens mandat av den 7 februari 2003 (EVTK 03-038)?

Det är oroväckande att asiatiska företag har en tendens att, på grund av otydlig EU-politik, föredra den asiatiska marknaden framför EU:s marknad. Kommer kommissionen i förtydligande syfte att avge en avsiktsförklaring om att USA:s allmänt erkända redovisningsprinciper kommer att erkännas som likvärdiga för emittenter utanför EU?

(¹) EUT L 345, 31.12.2003, s. 64.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(28 januari 2004)

I det första preliminära mandat som kommissionen gav Europeiska värdepapperstillsynskommittén (EVTK) den 18 mars 2002 begärde den råd avseende det detaljerade innehållet i prospekt. I artikel 7 och dess genomförandeåtgärder anges att minimikraven för emittenter både inom och utom unionen vad gäller information skall ingå i prospekt som utarbetats i enlighet med gemenskapskraven. Dessa råd skulle också kunna få betydelse för eventuella genomförandeåtgärder till artikel 20.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (¹). Dessa genomförandeåtgärder bör också behandla frågan om den finansiella information som emittenter från tredje land bör tillhandahålla i enlighet med gällande gemenskapslagstiftning, vilken redan behandlas i Europaparlamentets och Rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (²).

EVTK föreslog i sitt råd att en allmän princip bör införas som kräver att de nationella redovisningsstandarder som emitterer från tredje land använder vid utarbetandet av sina prospekt enligt gemenskapslagstiftningen bör vara likvärdiga med dem i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder⁽³⁾.

Beträffande frågan om erkännandet av redovisningsnormerna US-GAAP⁽⁴⁾, är situationen följande. EVTK föreslog som lösning att man skulle införa en övergångsperiod för tillämpningen av den allmänna princip om likvärdighet som beskrivs ovan, vilket skulle ge utfärdare från tredje land möjlighet att använda internationellt erkända redovisningsstandarder i sina prospekt när de lägger fram sin finansiella information. I sitt utkast till genomförandeåtgärder för direktiv 2003/71/EG om prospekt, föreslår kommissionen att man skall följa EVTK:s råd om att tillämpa en övergångsperiod fram till 2007. Kommissionen kommer i sinom tid att överväga vilka närmare bestämmelser som bör fastställas för tillämpningen av den allmänna principen om likvärdighet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (Text av betydelse för EUT L 345, 31.12.2003).

⁽²⁾ Europaparlamentets och Rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper, EGT L 184, 6.7.2001.

⁽³⁾ EGT L 243, 11.9.2002.

⁽⁴⁾ Allmänt erkända redovisningsprinciper i USA (Generally Accepted Accounting Principles in the United States, GAAP).

(2004/C 78 E/0910)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3795/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Uppnående av FN:s mål för ett hållbart fiske

Kommer kommissionen att ange huvuddragen i sin tolvåriga stegvisa strategi för att se till att all fiskeverksamhet i EU:s vatten sker på ett hållbart sätt före 2015, den tidsfrist som fastställts av FN:s toppmöte om hållbar utveckling?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Kommissionen kommer att göra sitt yttersta för att uppfylla det åtagande som gjordes vid världstoppmötet i Johannesburg om hållbar utveckling för att "bibehålla eller återställa bestånden till en nivå som kan producera maximalt hållbar avkastning i syfte att, snarast och om möjligt inte senare än 2015, nå dessa mål för utfiskade bestånd".

För att nå detta mål kommer kommissionen att använda de rättsliga instrument som antogs under den senaste reformen av den gemensamma fiskeripolitiken och då särskilt följande:

- Upprätta återhämtningsplaner för bestånd som ligger utanför säkra biologiska gränser enligt artikel 5 i förordning (EG) nr 2371/2002⁽¹⁾. I nuläget har kommissionen lämnat in förslag på återhämtningsplaner för fem torskbestånd och ett kummelbestånd som nyligen antagits av rådet. Kommissionen har även lämnat in förslag som gäller kummel och havskräfta vid Iberiska halvön och för beståndet av tunga i västra delen av Engelska kanalen och i Biscayabukten. Kommissionen kommer eventuellt även att lämna in andra förslag:
- upprätta förvaltningsplaner för att bevara och utnyttja bestånden inom säkra biologiska gränser enligt artikel 6 i den ovannämnda förordningen,

- om nödvändigt anta nödgärder enligt artikel 7 i den ovannämnda förordningen,
- anpassa fiskekapaciteten och dra in strukturstöd som leder till att denna kapacitet ökar enligt kapitel III i ovannämnda förordning och i efterföljande genomförandelagstiftning.

Som ett komplement till den ovannämnda strategin och med avsikten att förbättra effektiviteten i dessa åtgärder har kommissionen också för avsikt att:

- förbättra det vetenskapliga underlaget för förvaltningsbeslut enligt meddelandet från kommissionen om förbättrad vetenskaplig och teknisk rådgivning för förvaltningen av gemenskapens fiske (2003/C 47/06),
- öka berörda aktörers deltagande i beslutsprocessen genom att bilda regionala rådgivande nämnder enligt artikel 31 i förordning (EG) nr 2371/2002 och i förslaget till rådets beslut om inrättandet av regionala rådgivande nämnder inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken ⁽²⁾,
- förbättra tillsynen av förvaltningsåtgärder för fisket enligt meddelandet från kommissionen om ett enhetligt och effektivt genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken ⁽³⁾.

När det gäller bestånd utanför gemenskapens vatten kommer kommissionen bidra till att uppnå maximalt hållbara förutsättningar genom att utveckla den politik som skisserats i flera nya politiska dokument och särskilt i meddelandena från kommissionen om ett integrerat regelverk för avtal om fiskepartnerskap med tredjeländer ⁽⁴⁾ samt om gemenskapens åtgärdsplan för att stoppa illegalt, icke rapporterat och oreglerat fiske ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken, EGT L 359, 31.12.2002.

⁽²⁾ KOM(2003) 607 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2003) 130 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2002) 637 slutlig.

⁽⁵⁾ KOM(2002) 180 slutlig.

(2004/C 78 E/0911)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3796/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(11 december 2003)

Ämne: Marine Stewardship Council

Ger kommissionen ekonomiskt stöd eller någon annan typ av stöd till Marine Stewardship Council?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(23 januari 2004)

Marine Stewardship Councils (MSC) certifieringssystem är ett privat initiativ enligt vilket produkter som fiskats med vissa fiskemetoder märks med ett kännetecknande märke på begäran av aktörer inom fiskenäringen så att konsumenterna aktivt kan välja deras produkter. Kommissionen har inga rättsliga instrument för att ge ekonomiskt stöd till denna typ av privata initiativ. Den är dock medveten om att detta under vissa omständigheter skulle kunna bidra till ett hållbart fiske. Kommissionen håller för närvarande på att utarbeta ett meddelande med förslag på principer och villkor som skall gälla för certifieringssystem och miljömärkning inom ramen för gemenskapens fiskeripolitik.

(2004/C 78 E/0912)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3797/03**från Chris Davies (ELDR) till kommissionen**

(11 december 2003)

Ämne: Hållbart fiske

Hur har kommissionen hittills använt, eller har för avsikt att använda, den miljöcertifiering som är framtagen av Marine Stewardship Council som ett led i utvecklingen av en strategi för ett hållbart fiske?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Den certifiering som görs av Marine Stewardship Council (MSC) är ett privat initiativ som går ut på att vissa fiskemetoder belönas med en tydlig märkning som görs på fiskarens begäran, så att konsumenterna kan välja dennes produkter. Kommissionen har inte för avsikt att förespråka användning av något privat certifieringssystem som ett sätt att utveckla en hållbar fiskeripolitik, men den kommer att fortsätta att använda sin initiativrätt för att föreslå lagstiftning och ta fram riktlinjer för fiske samt bearbetning och saluföring av fisk enligt hållbara principer.

(2004/C 78 E/0913)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3821/03**från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen**

(12 december 2003)

Ämne: Miljökonsekvenser av utbyggnaden av Ibizas flygplats

Den 3 februari 2003 ställde jag fråga E-0209/03 ⁽¹⁾ om miljökonsekvenserna av en eventuell utbyggnad av flygplatsen på Ibiza.

I sitt svar av den 14 mars 2003 meddelade kommissionen att det pågick en utredning till följd av ett klagomål med anledning av denna utbyggnad. Jag ställde då en ny fråga den 11 september 2003 (E-2745/03) ⁽²⁾ i syfte att utröna om kommissionen kommit fram till några konkreta slutsatser till följd av detta klagomål.

I sitt sista svar av den 16 oktober 2003 angav Margot Wallström att kommissionen vänt sig till de spanska myndigheterna med en begäran om att erhålla fullständig information om detta projekt, en kopia av den miljökonsekvensbedömning av projektet som genomförts och en kopia av de åtgärder som vidtagits för att fullgöra skyldigheterna enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽³⁾.

Kommissionen hävdade även att man planerade att detta ärende skulle utgöra en del av ett utbyte med de spanska myndigheterna inom ramen för ett bilateralt möte i oktober 2003, då man skulle göra en genomgång av de anmälningar om överträdelser som Spanien gjort sig skyldig till på miljöområdet.

Har kommissionen erhållit de begärda upplysningarna från de spanska myndigheterna? Har det planerade bilaterala mötet ägt rum? Om detta möte har ägt rum, vilka slutsatser kom man fram till i syfte att lösa problemet med överträdelsen av flera av gemenskapens miljödirektiv i samband med utvidgningen av flygplatsen på Ibiza?

⁽¹⁾ EUT C 222 E, 18.9.2003, s. 163.

⁽²⁾ Se s. 161.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(5 februari 2004)*

Såsom angavs i svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2745/03, diskuterade kommissionen och de spanska myndigheterna vid det bilaterala mötet i Madrid i oktober 2003 tillämpningen av gemenskapens miljölagstiftning med avseende på projektet som avser utbyggnad av flygplatsen på Ibiza. Därefter har de spanska myndigheterna sänt in en rapport med kommentarer till de fakta som togs upp.

Av rapporten framgår att projektet som avser utvidgning av flygplatsen på Ibiza för närvarande genomgår ett konsekvensanalysförfarande i överensstämmelse med bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen.

De spanska myndigheterna hävdar att de har beaktat alla synpunkter som lämnats av olika organisationer och institutioner under loppet av detta förfarande. De har därför infört ändringar i projektet i syfte att begränsa de arbeten som planerats för det område som ligger bortanför gränserna för Natura 2000-området ES000084 (Ses Salines d'Eivissa i Formentera). I själva verket är de enda åtgärder som för närvarande ingår i projektet en ny landningsbana för nödlandningar och en ny plattform för brandsläckningsövningar.

Kommissionen håller för närvarande på med en utvärdering av den information som inkommit från de spanska myndigheterna. Så snart den utvärderingen avslutats kommer kommissionen att kunna dra sina slutsatser beträffande detta ärende.

(2004/C 78 E/0914)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3825/03**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen***(12 december 2003)**Ämne: Nedlagda gruvor*

I flera länder inom Europeiska unionen, särskilt i Portugal, finns det nedlagda gruvor som är i mycket dåligt skick, vilket lett till urlakning av mindre sjöar som uppstått senare och nedsmutsning av vattenkanaler och marker i de drabbade områdena. Detta äventyrar både miljön och folkhälsan.

I vissa fall är situationen särskilt allvarlig, såsom i urangruvorna i Portugal. Det existerar visserligen ett program för återställande av gruvor, men de ekonomiska resurserna är knappa, vilket innebär att återställningsarbetena för att undvika miljöförstöring går mycket långsamt.

Kommissionen uppmanas att svara på följande frågor:

1. Vilka undersökningar har gjorts om nedlagda gruvor i Europeiska unionens medlemsstater, i synnerhet nedlagda urangruvor? Existerar det projekt för återställande av gruvor i syfte att undvika miljöförstöring och trygga folkhälsan?
2. Vilka stöd har Portugal beviljats för detta ändamål?
3. Vilka övriga stöd kan komma i fråga på kort sikt med hänsyn till den allvarliga situationen i Portugal och de ekonomiska problem som landet brottas med?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(6 februari 2004)*

Kommissionen har under många år varit väl medveten om problematiken med nedlagda urangruvor och bearbetningsanläggningar. Övergivna gruvor kan om de inte förvaltas på rätt sätt och om marken inte saneras utgöra en betydande strålningsrisk för människor och miljö.

Problemet är särskilt akut i ett antal länder i Central- och Östeuropa och har undersökts inom ramen för Phare och tillhörande program. Ett antal medlemsstater som tidigare drev urangruvor (Tyskland, Frankrike och Sverige) har forskat i hur marken kan saneras efter nedläggningen. Inom EU har dock ingen gemenskapsfinansierad forskning ägt rum under de senaste ramprogrammen för forskning.

En undersökning som gjordes på uppdrag av kommissionen och som offentliggjordes 1999 belyste än en gång problemen med denna typ av gruvor⁽¹⁾. I rapporten beskrivs en metod för utvärdering av strålningsrisker, effektiviteten och kostnaderna för olika saneringsalternativ, ett beslutsunderlag där flera olika aspekter vägs in samt åtgärdsnivåer för intervention som bygger på internationella riktlinjer.

Enligt artikel 53 i rådets direktiv 96/29/Euratom⁽²⁾ har medlemsstaterna ansvaret för att vidta nödvändiga åtgärder för att minska strålningseffekterna från tidigare gruvdrift – där urangruvdrift ingår – som till exempel avgränsning av området, övervakning av bestrålning och interventionsåtgärder.

Portugal har inom ramen för programmet Prime lagt fram förslag om två undersökningar om urangruvor, och förslagen har redan godkänts. Den totala kostnaden för dessa undersökningar är 2 754 miljoner euro av vilka 1 656 miljoner euro kommer att samfinansieras av gemenskapen genom Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF). De portugisiska myndigheterna har underrättat kommissionen om att ytterligare fyra projekt om sanering av urangruvor för närvarande bedrivs, och den totala investeringen för dessa är 12,86 miljoner euro.

⁽¹⁾ "Investigation of a possible basis for a common approach with regard to the restoration of areas affected by lasting radiation exposure as a result of past or old practice or work activity, CARE", som finns på http://europa.eu.int/comm/energy/nuclear/radioprotection/publication/doc/115_en.pdf

⁽²⁾ Rådets direktiv 96/29/EURATOM av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning, EGT L 159, 29.6.1996.

(2004/C 78 E/0915)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3826/03
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Miljöproblem orsakade av små och medelstora ladugårdar

Behovet att göra mindre mjölkproduktionsanläggningar konkurrenskraftiga och lönsamma mot bakgrund av den nuvarande gemensamma jordbrukspolitiken har lett till att jordbrukarna koncentrerat produktionen till små och medelstora ladugårdar med 30 till 50 eller 60 kor. Detta har skett i landsbygdsområden där de små och medelstora jordbruken fortfarande inte förfogar över kloaksystem eller andra lösningar för att skydda miljön.

Dessa jordbrukare saknar dessutom i allmänhet ekonomiska och tekniska resurser för att ensamma lösa de miljöproblem som deras anläggningar ger upphov till. Av denna orsak pågår det allvarliga konflikter i olika områden i norra Portugal där dessa små och medelstora ladugårdar finns.

Kommissionen uppmanas därför svara på följande frågor:

1. Vilka gemenskapsstöd kan utnyttjas för att hjälpa innehavare av små och medelstora jordbruk att göra investeringar som är nödvändiga för att lösa de miljöproblem som ladugårdarna ger upphov till?
2. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att trygga familj jordbrukets fortlevnad och bidra till att göra mjölkproduktionen förenlig med miljöskyddet?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 februari 2004)

Den gemensamma jordbrukspolitiken föreskriver i sin andra pelare, politik för landsbygdens utveckling, möjligheter till stödssystem, som kan vara särskilt inriktade på små och medelstora jordbruksföretag. Villkoren för att bevilja stöd har fastställts i rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar⁽¹⁾. Medlemsstaterna utarbetar program för landsbygdens utveckling i enlighet med sina särskilda behov.

De portugisiska myndigheterna erbjuder i sina regionala och nationella åtgärdsprogram följande möjligheter:

- Stöd till investeringar i jordbruksföretag
- Mångfald i småskaligt jordbruk

Dessa två åtgärder kan också ge stöd till investeringar som syftar till att uppfylla nyligen introducerade miljökrav.

Bevarande av miljön och naturresurserna

Dessa åtgärder förutsätter stöd till kollektiva åtgärder för miljöförbättring i områden med jordbruksföretag och jordbruksindustri, i synnerhet när det gäller förbehandling av avloppsvatten från djurskötsel och jordbruksindustri.

Fram till den 31 december 2002 förelåg möjlighet att ge stöd till investeringar för att standardkraven skulle kunna uppfyllas, inte bara de senast införda. Portugal använde sig av denna möjlighet inom ramen för nr 2 av ovan nämnda åtgärder.

Utöver detta, och beroende på vilka åtgärder som är tillgängliga i den del av portugisisk landsbygdsutveckling som avser miljöåtgärder i jordbruket, kan jordbrukare (inbegripet mjölkbönder) som respekterar bra jordbruksmetoder, vilket inbegriper respekt för lagfasta miljökrav, och som samtycker till att vidta miljöåtgärder i jordbruket bli berättigade till stöd enligt denna åtgärd. Det tillkommer i första hand Portugal att utarbeta lämpliga åtgärder och säkerställa att dessa blir mer än bra jordbruksmetoder.

Reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken som antogs i juni 2003 ökar möjligheterna till stöd inom ramen för landsbygdens utveckling. För det första kommer ytterligare finansiella medel som genererats genom differentierat direktstöd att vara tillgängliga från år 2006 och framöver. Medlemsstaterna kan införa en prioritering när det gäller hur dessa medel ska användas och t.ex. ge stöd till små och medelstora jordbrukare, i syfte att förbättra deras miljöprestanda.

För det andra har den högsta tillåtna stödnivån för de investeringar som unga jordbrukare får göra ökat, och därmed öppnas nya möjligheter för denna viktiga grupp.

För det tredje har det, beträffande stöd till att uppfylla kraven, dvs. på miljöområdet, inrättats en ny åtgärd "krav som ska uppfyllas", som innebär möjlighet att delvis täcka de ytterligare driftskostnader som införandet av dessa nyligen introducerade standarder innebär för jordbrukarna.

I samband med reformen har även en rad andra åtgärder inrättats eller utökats. De portugisiska myndigheterna kan göra anpassningar i sina program för landsbygdens utveckling, i syfte att beakta dessa nya möjligheter som öppnats för dem inom ramen för reformen.

(¹) EGT L 160, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0916)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3837/03

från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Privatisering av postens sparkassor

Den grekiska regeringen har genom ekonomiminister Christodoulakis meddelat att man beslutat privatisera postens sparkassa.

Har den grekiska regeringen informerat kommissionen om detta?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Beträffande privatisering noterar kommissionen att artikel 295 (f.d. artikel 222) i EG-fördraget innebär en garanti för att gemenskapen förhåller sig neutral till frågan om offentligt eller privat ägande av företag. Medlemsstaterna är inte skyldiga att underrätta kommissionen om deras avsikt att sälja eller köpa företag, inte heller kräver kommissionen eller hindrar privatisering av offentliga företag.

Om privatiseringsprocessen inbegriper beviljande av statligt stöd måste dock medlemsstaterna underrätta kommissionen i enlighet med anmälningskraven i artikel 87.3 i EG-fördraget.

De grekiska myndigheterna har hittills inte underrättat kommissionen om att de har för avsikt att bevilja statligt stöd inom ramen för privatiseringen av postens sparkassa.

(2004/C 78 E/0917)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3841/03

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(12 december 2003)

Ämne: Skydd av konsumenters intressen i enlighet med det nya EU-regelverket för elektroniska kommunikationer (direktiv 2002/20/EG och 2002/21/EG)

Den myndighet som ansvarar för lagstiftningen på kommunikationsområdet i Irland har, sedan konsumenter klagat på avgiftshöjningar och dålig service, meddelat att införandet av det nya EU-regelverket för elektroniska kommunikationer (direktiv 2002/20/EG ⁽¹⁾ och 2002/21/EG ⁽²⁾) medfört att den irländska myndigheten fråntagits sin roll som ansvarigt organ på detta område.

Skulle kommissionen kunna redogöra för hur det nya regelverket kommer att påverka de bestämmelser som gäller för betal-tv-operatörer? Har kommissionen kontaktat Irlands regering med anledning av det regelvakuum som verkar ha uppstått för landets betal-tv-operatörer? Vilka åtgärder föreslår kommissionen för att se till att denna fråga tas upp till diskussion?

⁽¹⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(3 februari 2004)

De irländska myndigheterna har anmält till kommissionen att "Commission for Communications Regulation" (ComReg) har utsetts till nationell tillsynsmyndighet i Irland för genomförandet av gemenskapens nya regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster. En av uppgifterna inom ComReg:s ansvarsområde är därför att säkerställa maximalt utbyte för användarna beträffande valmöjligheter, pris och kvalitet. Närmare bestämt anges det i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, att det åligger den nationella tillsynsmyndigheten att garantera att konsumentskyddet ligger på en hög nivå, särskilt med avseende på att säkerställa tillgång till enkla och billiga tvistlösningsförfaranden. Direktivet innehåller också en bestämmelse som ska säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna kan ställa krav på operatörerna att offentliggöra jämförbar, adekvat och aktuell information om kvaliteten på deras tjänster.

När det gäller den konkreta frågan om televisionstjänster för slutkunder måste det framhållas att reglering av tillhandahållande av betal-tv-tjänster faller utanför ramen för det nya regelverket, inbegripet de konsumentskyddsåtgärder som refererades till ovan. Å andra sidan täcker det nya regelverket tillhandahållande av överföringstjänster för TV-signaler. Detta innebär dock inte att medlemsstaterna direkt ska vidta reglerande åtgärder med avseende på slutkundsmarknaden för dessa överföringstjänster. Regelverket är primärt inriktat på operatörsmarknaden, inbegripet operatörsmarknaden för tjänster från gemensamma nät, i syfte att främja konkurrensen och att säkerställa maximalt utbyte för användarna beträffande valmöjligheter, pris och kvalitet.

Det är möjligt att tjänster från gemensamma nät för slutkunder kan komma att regleras inom ramen för det nya regelverket, under förutsättning att alla detaljkraven i regelverket har uppfyllts. Dessa krav är sådana att det enbart är möjligt för de nationella tillsynsmyndigheterna att införa rättsliga skyldigheter med avseende på tjänster från gemensamma nät för slutkund, om en marknadsanalys skulle påvisa att det saknades konkurrens på operatörsmarknaden och att införandet av rättsliga skyldigheter för operatörer på operatörsmarknaden inte skulle räcka för att nå upp till målen i gemenskapens regelverk med avseende på konkurrens och konsumentskydd. Det är enbart i detta fall som regleringar, t.ex. i form av priskontroll, skulle kunna anses vara ett lämpligt botemedel mot den konstaterade bristen på effektiv konkurrens. ComReg har informerat kommissionen om att man för närvarande genomför en marknadsanalys på operatörsmarknaden för radio/TV-sändningar, i enlighet med gemenskapsregelverket.

Kommissionen är för närvarande inte medveten om någon särskild lucka i reglerna när det gäller gemenskapsregelverket, med avseende på tillhandahållande av tjänster från gemensamma nät, inbegripet de bestämmelser som gäller skydd för användarna av dessa tjänster, men man övervakar aktivt situationen som ett led i utvärderingen av de åtgärder som anmälts av Irland när det gäller införlivandet av det nya regelverket. Kommissionen har noterat påståendet att ComReg eventuellt inte längre har ansvaret för detta område och kommer att granska situationen tillsammans med de irländska myndigheterna för att säkerställa att Irland uppfyller sina skyldigheter med avseende på regelverket i allmänhet, och skydd för användare av tjänster från gemensamma nät i synnerhet.

(2004/C 78 E/0918)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3860/03

från Reimer Böge (PPE-DE) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Klassificering av fågelskyddsområden i Schleswig-Holstein

I en skrivelse från kommissionsledamot Margot Wallström av den 2 april 2003 till Tysklands utrikesminister Joschka Fischer tar kommissionen bland annat ställning till klassificeringen av fågelskyddsområden i Schleswig-Holstein.

1. Anser kommissionen i sin rättsliga bedömning att man bör utse särskilda skyddsområden för att säkerställa ett tillräckligt och hållbart skydd av fågelskyddsområden där de uppställda bevarandemålen uppfylls genom att man ger områdena fullständigt, individuellt och områdesspecifikt rättsligt skydd?
2. Anser kommissionen att det krävs ett flerårigt miljöskyddsavtal som bevarandeåtgärd när ett fågelskyddsområde har utsetts till särskilt skyddsområde eller kan det vara tillräckligt med andra åtgärder som garanterar att man uppnår det särskilda skydds målet? Dessa åtgärder kan särskilt när det gäller större särskilda skyddsområden ge möjlighet till en flexiblere förvaltning och därmed bidra till att jämka samman bevarandet av värdefulla arter med andra intressen.
3. Har kommissionen mottagit rapporter från Schleswig-Holstein om enskilda fall där man utnyttjat möjligheten enligt paragraf 33 stycke 4 i tyska naturskyddslagen att inte utse ett skyddsområde på grund av att det redan ges ett likvärdigt skydd genom avtalsliknande överenskommelser, lagar eller andra författningar?
4. Det är uppenbart att skyddskategorierna i den tyska naturskyddslagstiftningen inte helt överensstämmer med de skyddsmål som anges i fågelskyddsdirektivet och livsmiljödirektivet. Skulle kraven i EU-direktiven uppfyllas på ett bättre sätt om man tog med skyddskategorierna "Särskilt skyddsområde i enlighet med fågelskyddsdirektivet" och "Särskilt bevarandeområde i enlighet med livsmiljödirektivet" i den tyska naturskyddslagen i samband med det individuella rättsliga skyddet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(21 januari 2004)

Enligt artikel 4.1 i direktiv 79/409/EEG⁽¹⁾ skall medlemsstaterna som särskilda skyddsområden klassificera sådana områden som vad gäller antal och storlek är mest lämpade för bevarandet av de fåglar som förtecknas i bilaga 1 till direktivet. Enligt artikel 4.2 i direktivet gäller detta även regelbundet förekommande flyttfåglar som inte förtecknas i bilaga 1. Enligt artikel 4.3 i direktivet skall medlemsstaterna sända all relevant information till kommissionen, så att den kan ta lämpliga initiativ för att uppnå den samordning som är nödvändig för att se till att de särskilda skyddsområdena bildar en sammanhängande helhet som uppfyller behovet av skydd för fåglarna i fråga. Enligt artikel 4.4 i direktivet skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att undvika förorening och försämring av livsmiljöer eller andra störningar som påverkar fåglarna i de särskilda skyddsområdena.

Fågeldirektivet innehåller inga exakta kriterier gällande systemet för rättsligt skydd av de särskilda skyddsområdena. Det är i första hand upp till medlemsstaterna att utveckla dessa system i enlighet med kraven och målsättningarna i direktivet. Vissa kriterier kan dock fastställas med utgångspunkt i EG-domstolens rättspraxis.

Enligt domstolen skall medlemsstaterna ge de särskilda skyddsområdena en rättsligt skyddad ställning, som gör det möjligt att bland annat säkerställa överlevnad och fortplantning av de fågelarter som nämns i bilaga 1 till fågeldirektivet samt fortplantning, ruggning och övervintring av regelbundet förekommande flyttfågelarter som inte anges i bilaga 1⁽²⁾. I samma mål var det inte möjligt för den svarande medlemsstaten att åberopa det faktum att området i fråga var allmän egendom som ett skäl till att inte ge området en rättsligt skyddad ställning⁽³⁾. Vid ett annat tillfälle påpekade domstolen att det generella skyddet av våtmarker enligt fransk vattenlagstiftning inte var tillräckligt för att ge ett särskilt skyddsområde en rättsligt skyddad ställning. Domstolen konstaterade också att åtgärderna för ett miljöanpassat jordbruk var otillräckliga, eftersom de har karaktär av frivilliga åtgärder och rena incitament för jordbrukarna⁽⁴⁾. I ett mål nyligen framhöll domstolen att villkorlig lagstiftning inte var tillräcklig för att ge det permanenta skydd som krävs⁽⁵⁾.

Sammanfattningsvis måste skyddet vara permanent, ovillkorligt och särskilt utformat för att uppfylla skyddskraven i fågeldirektivet. För att ett effektivt skydd av det särskilda skyddsområdet och de fåglar som finns där skall kunna säkras måste det dock dessutom vara generellt, dvs. gälla för och emot alla. Som kommissionen ser det innebär detta krav att kort- eller långsiktiga skyddsavtal inte ensamma kan fungera som ett system för skydd. Däremot kan det vara lämpligt att tillämpa sådana avtal i kombination med ett generellt skyddssystem med särskilda skyddskrav för området i fråga, som gäller för och emot alla. Huruvida sådana kombinationssystem är förenliga med kraven i fågeldirektivet måste avgöras från fall till fall.

Kommissionen har informellt tagit emot två exempel på "alternativa" skyddssystem i Schleswig-Holstein. Det ena gäller området "Lauenburgische Seen", som delvis skall betecknas som ett särskilt skyddsområde. Skyddssystemet skall utgöras av en kombination av ett naturskyddsområde ("Naturschutzgebiet") och ett landskapsskyddsområde ("Landschaftsschutzgebiet") enligt tysk lagstiftning. Det andra exemplet gäller skogen "Riesenwohld", som har föreslagits som ett område av gemenskapsintresse i enlighet med artikel 4.1 i direktiv 92/43/EEG⁽⁶⁾. Skyddet skall åstadkommas genom ett avtal mellan skogsägaren och Schleswig-Holstein. Båda exemplen granskas för närvarande av kommissionen.

Såsom nämns ovan är det medlemsstaterna som avgör hur kraven i direktiven skall genomföras. Kommissionen kommer bara att kontrollera huruvida kraven i direktiven har uppfyllts med den metod som valts.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ Dom av den 18 mars 1999 i mål C-166/97, kommissionen mot Frankrike (Seines mynning), punkt 21.

⁽³⁾ Dom av den 18 mars 1999 i mål C-166/97, kommissionen mot Frankrike (Seines mynning), punkt 24.

⁽⁴⁾ Dom av den 25 november 1999 i mål C-96/98, kommissionen mot Frankrike (Marais poitevin), punkterna 26 och 27.

⁽⁵⁾ Dom av den 6 mars 2003 i mål C-240/00, kommissionen mot Finland, punkterna 19 och 30.

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0919)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3863/03
från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(8 december 2003)

Ämne: Det europeiska bevisupptagningsbeslutet: ett förslag som hotar de mänskliga friheterna

Det finns fara för att kommissionens nyligen framlagda förslag till rådets rambeslut om ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som skall gälla i en annan medlemsstat⁽¹⁾ utgör ytterligare ett steg mot en auktoritär europeisk rättsordning som ligger utanför de nationella parlamentens kontroll.

Vad innehållet beträffar är rådets beslut i stort sett identiskt med det beträffande den europeiska arresteringsordern men går ett steg längre genom att göra det möjligt att döma en åtalad uteslutande på bevis som en annan medlemsstat tvingats överlämna i enlighet med bevisupptagningsbeslutet. Rådets beslut anger inga minimikrav för att säkra hållbarheten av dessa bevis vid en rättegång i den stat som har fattat bevisupptagningsbeslutet.

Endast ett fåtal medlemsstater har hittills infört den lagstiftning som krävs för att genomföra rambeslutet om den europeiska arresteringsordern, som däremot kritiserats och ifrågasatts från olika håll. Anser inte kommissionen, mot denna bakgrund, att det är för tidigt att lägga fram detta nya förslag till rambeslut? Anser inte kommissionen att den hellre snarast bör återta förslaget?

⁽¹⁾ KOM(2003) 688 slutlig.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(16 januari 2004)

Frågan gäller framför allt vilken giltighet bevis som erhållits från ett annat land genom ett europeiskt bevisupptagningsbeslut har i den ansökande staten. Frågeställaren uttrycker oro över att förslaget inte innehåller några minimigarantier för hållbarheten av sådana bevis.

Kommissionens förslag berör inte direkt frågan om godtagande av bevisning som erhållits genom ett europeiskt bevisupptagningsbeslut. I vilken utsträckning föremålen, handlingarna och uppgifterna som erhållits genom ett sådant beslut godtas som bevisning i brottmål kommer därför att – som alla andra bevis – kontrolleras av domstolarna i respektive land i enlighet med gällande nationell lagstiftning. För att skydda de grundläggande rättigheterna anges i förslaget att den rättsliga myndighet som utfärdar beslutet skall försäkra att de begärda föremålen, handlingarna eller uppgifterna a) är nödvändiga och proportionerliga i förhållande till förfarandena i fråga, b) skulle kunna upptas enligt lagen i den utfärdande staten under motsvarande omständigheter, om de fanns tillgängliga på dess territorium, och c) torde komma att tillåtas som bevisning i den rättegång som den är avsedd att användas i. Dessutom kan den rättsliga myndighet som utfärdar beslutet begära – och under vissa omständigheter kräva – att beslutet verkställs i enlighet med vissa formaliteter. Därigenom kan man se till att bevisen erhålls på ett sådant sätt att de faktiskt uppfyller lagstiftningskraven i den utfärdande staten.

Kommissionen anser därför inte att förslaget om ett europeiskt bevisupptagningsbeslut är farligt och oliberalt, vilket frågeställaren antyder. Inte heller anser kommissionen att den bör återta förslaget.

(2004/C 78 E/0920)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3871/03
från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Förbindelse mellan vattenregleringen av Ebro och regleringen av Júcar–Vinalopó

Vattenöverföringen från Ebro till de sydöstra delarna av Spanien innebär att det blir nödvändigt att anlägga en kanal som i den projekterade delen mellan floderna Júcar och Vinalopó sammanlöper med den planerade kanalen för vattenöverföringen från Júcar till Vinalopó. De spanska myndigheterna ämnar

genomföra de båda överföringarna genom att anlägga två kanaler som utgår från floden Júcar på varsitt ställe knappt 30 kilometer från varandra och flyter samman nära Villena. Den spanska regeringen har inte förklarat varför den beslutat anlägga dessa båda angränsande kanaler i stort sett samtidigt och i samma syfte, nämligen vattenöverföring, till enorma kostnader och med stora miljömässiga konsekvenser, och dessutom begär att EU skall samfinansiera projektet. Den spanska regeringen kan inte styrka att det finns tillräckliga vattenresurser i Júcar för att genomföra denna överföring, och de påstådda extra resurser som skulle överföras enligt vattenplanen för Júcarns bäcken existerar inte längre. Den minskande vattenmängden i Júcar har sjunkit ännu snabbare under de senaste åren. Detta betyder att endast en mindre vattenvolym regelbundet kan överföras genom Júcar-Vinalopókanalen om Júcar i förväg tillförs tillräckliga vattenmängder för att systemet skall kunna bringas i jämvikt igen när det gäller såväl vattenmängd som vattnets kvalitet. Beträffande de studier som kommissionen redan erhållit visas i utredningsakt 2001/4649 i den nationella vattenplanen att det blir allt tveksammare huruvida regleringen av Ebro uppfyller de båda kraven. Av denna anledning är regleringen av Júcar-Vinalopó helt beroende av regleringen av Ebro, i vilken den utgör en integrerad del, och projektet är hållbart endast om detta sistnämnda projekt också är hållbart. Om å andra sidan regleringen av Ebro till slut genomförs kommer Júcar-Vinalopókanalen att bli överflödigt tack vare den stora Tous-Villenakanalen, vilket innebär att det är meningslöst att genomföra den. Med utgångspunkt i ett rationellt och effektivt användande av offentliga medel är regleringen av Júcar-Vinalopó ett logiskt problem som saknar lösning – utan en reglering av Ebro är den inte hållbar eftersom det inte kommer att finnas en tillräcklig vattenvolym, och om Ebro regleras är den inte heller hållbar, eftersom den blir en överflödigt infrastruktur.

Hur kan kommissionen, mot denna bakgrund, motivera finansieringen av denna infrastruktur?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

Enligt den officiella korrespondensen från de spanska myndigheterna finns det ingen förbindelse mellan den föreslagna vattenöverföringen från Ebro och vattenöverföringen från Júcar Vinalopó. Detta innebär att inget vatten från den föreslagna vattenöverföringen från Ebro kommer att föras över till floden Júcar. Den föreslagna vattenöverföringen från Júcar till Vinalopó är ett oberoende projekt där vatten från överföringen blir tillgängligt genom de vattenbesparingar som de förbättrade bevattningssystemen medför. Detta är dock oberoende av den föreslagna överföringen av 315 m³ vatten från vattenöverföringen från Ebro till vattendistriktet vid floden Júcar.

Med tanke på den eventuella fördubblingen av infrastrukturen för överföringen, nämligen Júcar Vinalopókanalen och Tous-Villenakanalen, som är en kombination av olika delar av kanaler, tryckledningar och tunnlar och där de senare är en del av den infrastruktur som hör samman med den föreslagna vattenöverföringen från Ebro, ter det sig onekligen som att de två kanalerna kommer att utformas mycket nära varandra. Trots detta befinner sig vattenöverföringen från Júcar-Vinalopó på en högre nivå än Tous-Villenakanalen där det inte går att överföra vatten från en vattenöverföring till en annan. I det område där båda överföringarna är på lika stort avstånd flyter Tous-Villena genom en tunnel, vilket gör en eventuell förbindelse osannolik. Det skall ännu en gång framhållas att de två vattenöverföringarna är helt oberoende av varandra och att det inte finns några planer på att förbinda dem i framtiden.

(2004/C 78 E/0921)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3873/03

från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Avsnitt av motorvägar och järnvägslinjer med hög kapacitet inom Korridor 5 av intresse för den italienska regionen Friuli Venezia Giulia

Enligt italiensk lag 443 av den 21 december 2001 skall Korridor 5 utvecklas genom utbyggnad av en tredje motorvägslänk mellan Quarto d'Altino och Sistiana samt en järnvägslinje med hög kapacitet mellan Ronchi södra och Trieste. Detta har resulterat i två projektförslag, ett för motorvägen och ett för järnvägsavsnittet, från Autovie Venete respektive Italferr. I bägge förslagen saknas dock såväl en strategisk miljöbedömning som en jämförelse av alternativa sträckningar, i enlighet med direktiv 2001/42/EG⁽¹⁾ av den 27 juni 2001.

Dessa projekt har inte integrerats med andra transportinfrastrukturer som planerats inom det ramavtal som regeringen ingick med berörda regioner den 20 september 2002. Det faktum att bägge projekt presenteras samtidigt tyder faktiskt på att man avser gå vidare med bägge trots att man inte beaktat några alternativ.

Vad gäller motorvägsavsnittet saknas miljöbedömning för fem områden av gemenskapsintresse: myrmarkerna vid Porpetto IT3320032, Boscatskogen IT3320032, sjöarna Doberdó och Pietrarossa IT3330003, Timavoflodens mynning IT3330004 samt klipporna vid Duino IT3340001. Därutöver berör projektet fyra områden som genom beslut av de regionala myndigheterna klassats som särskilda skyddsområden eller områden av särskilt miljöintresse.

Vad gäller det endast kilometer långa järnvägsavsnittet har ingen studie gjorts över de eventuella konsekvenser detta kan få för grottbildningarna i karstlandskapet kring Isonzofloden (vilket enligt förslaget skall genomkorsas av fyra dubbel tunnlar med en sammanlagd längd på 24 kilometer). Vidare, genom att dra sträckningen för höghastighetståg under Cattinarahöjden har man uteslutit den möjligheten att knyta samman olika transportmedel som en dragning via Triestes hamn skulle erbjuda.

De studier som olika trafikexperter har sammanställt för de bägge transportavsnitten motsäger varandra i frågan om förväntad trafikvolym. I den studie som Autovie har lagt fram anges en ökning av det genomsnittliga dagliga fordonstalet från 39 000 till 52 000 år 2011, medan järnvägsbolaget räknar med att 3,1 miljoner ton gods och 1,6 miljoner passagerare skall ha övergått från väg- till järnvägstransportörer år 2025.

I strid med bestämmelserna i Århuskonventionen, genomförda genom italiensk lag 108/2001 och regional lag 43/1990, föreligger de bägge projektförslagen endast i två exemplar, att beskåda i regionshuvudstäderna Venedig och Trieste. Inga upplysningar har lämnats till varken allmänheten eller de lokala myndigheterna.

Kan kommissionen ge besked om huruvida man i hanteringen av denna fråga har agerat i strid med direktiven 85/337/EEG⁽¹⁾, 97/11/EG⁽²⁾ och 90/313/EEG⁽³⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt och om allmänhetens tillgång till information, och med Habitatdirektivet 92/43/EEG⁽⁴⁾ samt artikel 6 i direktiv 2001/42/EG vari anges som krav att alla berörda parter skall tillsändas samtliga ekonomiska och miljömässiga bedömningar som gjorts inom ramen för dessa projekt?

(¹) EGT L 197, 21.7.2001, s. 30.

(²) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

(³) EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

(⁴) EGT L 158, 23.6.1990, s. 56.

(⁵) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

Parlamentsledamotens fråga gäller utvecklingen av korridor 5, det vill säga utbyggnaden av en tredje motorvägslänk mellan Quarto d'Altino och Sistiana och en järnvägslinje med hög kapacitet från södra Ronchi till Trieste. Enligt parlamentsledamotens upplysningar har två projektförslag lagts fram, ett av Autovie Venete (motorvägslänken) och ett av Italferr (järnvägslinjen), tillsammans med bedömningar. Det saknas dock både en strategisk miljöbedömning och en jämförelse av alternativa sträckningar, vilket krävs enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan.

Medlemsstaterna är i dagsläget inte skyldiga att genomföra en strategisk miljöbedömning av förslag till planer, program eller ändringar enligt gemenskapslagstiftningen. Detta förändras dock den 21 juli 2004, eftersom medlemsstaterna senast detta datum skall ha införlivat direktiv 2001/42/EG om strategisk miljöbedömning. Efter detta datum skall medlemsstaterna göra en strategisk miljöbedömning av de planer och program som definieras i direktivet. I vissa fall kan en sådan bedömning även krävas för planer eller program som påbörjats före den 21 juli 2004 men som antas först efter den 21 juli 2006.

När ansökan om ett utbyggnadsprojekt har lämnats in tillämpas dock rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Enligt detta direktiv skall medlemsstaterna se till att alla projekt som kan antas få betydande effekter på miljön på grund av projektets art, storlek eller lokalisering eller dylikt genomgår en bedömning av miljöpåverkan innan tillstånd att genomföra projektet beviljas. Dessa projekt definieras i artikel 4, i vilken det hänvisas till bilagorna I och II till direktivet. Enligt punkt 7 a

och b i bilaga I utgör motorvägar och järnvägslinjer med hög kapacitet projekt för vilka en miljöbedömning är obligatorisk. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att miljöbedömningen, i den utsträckning det är relevant och skäligt, omfattar en bedömning av effekterna på miljön. Denna bedömning skall bland annat omfatta en översiktlig redovisning av de huvudalternativ som exploatören övervägt och de viktigaste orsakerna till den valda lösningen. Den skall även omfatta en beskrivning av den miljö som projektet kan antas ha betydande påverkan på, som till exempel fauna, flora och landskapet. Beskrivningen av effekterna skall också omfatta de direkta och indirekta effekterna och alla sekundära och kumulativa effekter på kort, medellång och lång sikt.

Enligt direktivet skall också övriga behöriga myndigheter med ansvar för miljön och den allmänhet som berörs rådfrågas. Medlemsstaterna beslutar själva om de närmare bestämmelserna om att informera och samråda med berörda parter samtidigt som de skall se till att ansökan om tillstånd för projektet och informationen om miljöbedömningen görs tillgängliga för den berörda allmänheten inom rimlig tid, så att allmänheten har möjlighet att uttrycka sin ståndpunkt innan tillståndet beviljas. Detta betyder att medlemsstaterna i synnerhet skall ge information om var information om projektet och miljöbedömningen finns att tillgå, samt hur den berörda allmänheten skall rådfrågas.

Enligt rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation skall myndigheterna lämna ut uppgifter om miljön till varje fysisk eller juridisk person på dennes begäran och utan att kräva att skälen för begäran anges, utom om en vägran kan motiveras med de skäl som anges i direktivet. I direktivet föreskrivs om en skyldighet att aktivt sprida information, vilket dock endast gäller för allmänna upplysningar om miljöns tillstånd. Informationen skall spridas genom beskrivande rapporter som skall ges ut periodiskt. På grundval av parlamentsledamotens upplysningar kan man inte dra slutsatsen att direktiv 90/313/EEG inte tillämpas korrekt.

Enligt parlamentsledamotens upplysningar skulle de berörda projekten kunna ha betydande effekter på fem områden som har föreslagits som områden av gemenskapsintresse på Natura 2000-listan enligt livsmiljödirektivet, det vill säga rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. De omfattas därför av bestämmelserna i artikel 6.3 och 6.4 i detta direktiv. I dessa artiklar anges under vilka förhållanden ett projekt kan antas få betydande konsekvenser för ett område av gemenskapsintresse, samt under vilka förhållanden de berörda myndigheterna kan ge ett område status som särskilt skyddsområde. I dessa villkor ingår kravet att göra en adekvat bedömning av projektets effekt på området när det gäller bevarandet av miljön.

Mot bakgrund av parlamentsledamotens uppgifter kan man dra slutsatsen att inget tillstånd beviljats för projektet. Kommissionen har därför i dagsläget ingen anledning att anta att direktiven om miljökonsekvensbedömning och livsmiljö inte skulle tillämpas korrekt.

(2004/C 78 E/0922)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3875/03

från Francesco Fiori (PPE-DE) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak

Trots att de syftar till en fråga av ytterst delikat karaktär är de uppgifter som kommissionen presenterar i sitt meddelande⁽¹⁾ både kontroversiella och bristfälliga. Detta gäller i synnerhet den analys som görs av konsekvenserna för de områden inom EU där tobaksodling bedrivs.

Därtill har kommissionen utan förklaring låtit vänta med att göra tillgängliga såväl sina egna handlingar som de handlingar den har gett tredje part i uppdrag att framställa (dvs. den granskning av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak som COGEA har utfört på kommissionens uppdrag). På grund av den hast med vilken denna "reform" av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak har pressats igenom har parter längs hela produktionskedjan inte bara berövats möjligheten att på ett ansvarsfullt sätt bedöma och ta ställning till COGEA:s rapport; flera av bilagorna till denna rapport har ännu inte gjorts tillgängliga.

När tänker kommissionen offentliggöra dessa handlingar?

Vi är medvetna om att kommissionen gav universitetet i Pisa i uppdrag att formulera denna rapport och att genomföra en analys av de konsekvenser som de olika förslag för att reformera den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak kan väntas få i de områden inom EU där tobaksodling bedrivs. Våra grekiska kolleger har uppmärksammat om ett liknande fall, då kommissionen vände sig till universitetet i Thessaloniki. Vi är medvetna om liknande händelser i andra producentländer.

Kan kommissionen ge besked om huruvida de handlingar som berör ovannämnda analys verkligen har utformats och överlämnats och, om så är fallet, om den har för avsikt att offentliggöra dessa i tid för att de skall kunna beaktas inom den tidsram som gäller för behandlingen av det aktuella förslaget om reform av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak?

(¹) KOM(2003) 554 av den 23 september 2003.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(27 januari 2004)

Kommissionen har offentliggjort de olika analyserna av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak så snart de varit klara för publicering, och COGEA:s rapport som uttryckligen nämns (en utvärderingsrapport om tobaksproduktionen inom unionen) offentliggjordes på kommissionens webbplats så snart kommissionen hade godkänt den, nämligen den 8 oktober 2003.

Bilagorna till COGEA:s rapport har inte offentliggjorts på webbplatsen, eftersom bilagor till rapporter normalt inte offentliggörs på Internet, men alltid finns tillgängliga på begäran.

Kommissionen har nyligen givit universitetet i Parma och universitetet i Thessaloniki i uppdrag att genomföra en analys av effekterna av kommissionens förslag. De båda universiteterna har valts ut eftersom det tycks som om dessa universitet är de enda i unionen som har kapacitet nog att kunna genomföra sådana analyser.

Under förslagsprocessen har kommissionen diskuterat olika aspekter av reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak med myndigheterna i de båda medlemsstaterna och de olika parter som är involverade i tobakssektorn, däribland företrädare för myndigheterna i de berörda regionerna.

Ett exemplar av COGEA:s rapport inklusive bilagorna har skickats direkt till ledamoten och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0923)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3879/03

från Olle Schmidt (ELDR) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Regler för ålfisket

Ålens uppvandring i Europa har minskat med mellan 90 och 95 procent sedan 50-talet. Därför är EU-kommissionens förslag (¹) till åtgärder för att rädda ålen av stor vikt.

Naturligtvis måste det långsiktiga förvaltandet av ålbeståndet komma i första hand. Men bördan för att rädda ålen måste delas lika över artens hela utbredningsområde i Europa. Det är inte rimligt med nya regler som innebär totalstopp av ålfisket i norra Europa samtidigt som Sydeuropa fortsätter att fiska glasål i stor omfattning för direkt konsumtion eller odling.

Fisket måste minska, men fördelat över hela Europa. Kommissionen undviker dock den viktigaste åtgärden för att rädda ålen, nämligen att plantera ut de ålyngel som fransmän, spanjorer och portugiser idag fångar i stora mängder för konsumtion och ålodling.

I södra Sverige finns ett småskaligt ålfiske med stor betydelse för lokala traditioner. Mot bakgrund härav, vad kan kommissionen göra för att anpassa de nya reglerna för ålfisket så att hela Europa delar ansvar och börd?

(¹) KOM(2003) 573.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Kommissionen håller med om att ålfisket bör förvaltas på ett rättvist sätt över hela Europa till gagn för alla berörda parter, och insatserna för bevarandet skall göras på ett rättvist och väl avvägt sätt.

Ålbestånd kan bäst hållas långsiktigt hållbara genom att man ser till att tillräcklig mängd glasål hämtas från estuarierna för utplantering i avrinningsområden, att tillräcklig mängd gulål överlever flodfisket och slutligen att tillräcklig mängd silverål överlever vandringar nedströms för att förena sig med beståndet av lekande fisk. Antingen miljöåtgärder eller fiskeåtgärder – eller båda – bör sättas in, och även med denna avgränsning enbart på ett konsekvent och rättvist sätt. Ansvar för genomförandet av åtgärder på lokal nivå bör ligga kvar på medlemsstaterna när det gäller att uppnå dessa mål. På längre sikt har kommissionen tagit ställning för att föreslå ett EU-omfattande system för förvaltning av ålbeståndet, ett system som är rättvist i fråga om de åtgärder som skall vidtas i olika områden och olika livsstadier.

Med hänsyn till de överhängande vetenskapligt grundade farhågor som råder beträffande ålbeståndets tillstånd behövs emellertid även brådskande åtgärder. De åtgärder som på omedelbar sikt kommer att bidra mest till en förbättring av det lekande beståndet av vuxen ål består i att sörja för att silverålen i största möjliga utsträckning överlever under sin vandring nedströms. Kommissionen kommer därför vid utarbetandet av sina förslag att inrikta sig på detta som en fråga av brådskande karaktär. Kommissionen kommer också att ta upp sätt att minska dödligheten hos silverål som beror både på fiske och på förändringar i miljön.

(2004/C 78 E/0924)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3886/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Alcatel Italia och den europeiska satellitbyråns säte

I juni 2003 presenterade Alcatels ledning företagets ekonomiska planer som inbegrep att personalen skulle minskas med ungefär 1 300 anställda, av vilka de flesta i Italien (i fabriksanläggningarna i Cittaducale i provinsen Rieti och i Battipuglia i provinsen Salerno). Man bör komma ihåg att det multinationella företaget Alcatel, förutom att det tillverkar telekomutrustning, är den största leverantören av satellit-teknologi i Europa. Företagets anställda hör således till den typ av arbetskraft som allmänt brukar anses som högt specialiserad. Även om stängningen av dessa fabriker skulle leda till en sysselsättningskris som drabbar specialiserade arbetstagare av vilka många är kvinnor och ungdomar, är det också möjligt att den europeiska satellitbyrån skulle kunna inrättas i Lazio. För att denna möjlighet skall kunna bli verklighet försöker de berörda italienska myndigheterna och andra intressenter driva frågan om Lazio som det ideala sätet för byrån. Mot bakgrund av de sysselsättningsproblem som skulle bli en följd av stängningen av Alcatel-fabrikerna är valet av Rom (eller en annan kommun i Lazio) som säte allt angelägnare.

Med beaktande av detta, kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Kan Alcatels befarade kris påverka beslutet om säte för den europeiska satellitbyrån?
2. Har kommissionen för avsikt att stödja Roms kandidatur som säte för satellitbyrån med tanke på möjligheten att hitta nya jobb för de specialiserade arbetstagare som annars riskerar att bli arbetslösa?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(4 februari 2004)

1. Hittills har det bara föreslagits, i enlighet med kommissionens förslag till förordning om de framtida strukturerna för styrning av Galileo-programmet för radionavigering via satellit⁽¹⁾, att skapa en "övervakningsmyndighet" med ansvar för att företräda och försvara allmänintresset under detta programs utvecklings- och användandefaser. Dess personal kommer att utgöras av ett begränsat antal personer (färre än 50), vilket tyvärr inte kommer att motsvara de 1 300 arbetstillfällen som kommer att försvinna i Cittaducale. För övrigt är det arbete som denna offentliga myndighet kommer att bedriva mycket annorlunda jämfört med ett privat företag.

2. Arbetena angående detta förslag till förordning har bara precis börjat inom rådet och frågan om var övervakningsmyndigheten skall placeras har ännu inte behandlats.

⁽¹⁾ KOM(2003) 471 slutligt.

(2004/C 78 E/0925)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3888/03
från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen**

(16 december 2003)

Ämne: Kontrakten i Eurostat-affären

Till följd av att det tidigare i år konstaterats regelstridigt handlande vid Eurostat avslutade Europeiska kommissionen den 23 juli 2003 avtalsförhållandena med bland annat företaget CESD-Communautaire. Ett antal företag samarbetade med CESD-Communautaire såsom underleverantörer. Nu har det uppstått en situation där seriösa underleverantörer riskerar att få sitta emellan, eftersom utestående fordringar på CESD-Communautaire inte betalas.

1. Nu när den interna revisionstjänsten den 27 oktober 2003 gått igenom alla avtal som gjorts med Eurostat, kan kommissionen redogöra för hur kommissionen tänker gå till väga för att seriösa underleverantörer till företaget, med vilka Europeiska kommissionen sagt upp avtalen till följd av affären med Eurostat, skall få ut sina pengar?

2. Kan kommissionen ge besked om vad som i ovannämnda fall kommer att ske med fordringarna på företaget CESD-Communautaire i allmänhet och framför allt med de fordringar som hänför sig till underprojektet RU51NL?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Den 23 juli 2003 instruerade kommissionen sina avdelningar att avsluta sina gällande avtalsförhållanden med fyra organisationer i enlighet med avtalsvillkoren. Det faktum att avtalsförhållandena avslutades innebar emellertid inte att kommissionen befriades från skyldigheten att betala ersättning för de delar av avtalen som fullgjorts. Organisationerna fick således betalt för de tjänster som de hade levererat och som vars kvalitet var oomtvistad.

När det gäller underleverantörer gäller i regel att avtalsförhållandena mellan gemenskapens leverantörer och av dem anlitate underleverantörer uteslutande styrs av de avtal som slutits mellan dessa parter, och gemenskapen är inte bunden av sådana avtal. Detta gäller även de krav som underleverantörer till CESD-Communautaire⁽¹⁾ har med avseende på det projekt som ledamoten hänvisar till. I den mån som kommissionen har betalat CESD-Communautaire för levererade tjänster, finns det emellertid såvitt kommissionen vet ingenting som hindrar CESD-Communautaire från att betala eventuella skulder till sina underleverantörer.

⁽¹⁾ Centre européen de formation des statisticiens économistes des pays en voie de développement.

(2004/C 78 E/0926)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3891/03**från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen**

(10 december 2003)

Ämne: Förnybar energi i Irland

Den 3 december redogjorde det irländska energiregleringsutskottet för ett beslut om att blockera tillträdet till elnätet för vindkraft när en kapacitet på 800 MW (för hela ön) överstigits, efter rekommendationer från det irländska elverket ESB National Grid. Enligt den rapport som rekommendationen grundar sig på finns det utrymme för 2 000 MW på elnätet, med minimala begränsningar⁽¹⁾. Enligt rapportens författare skulle dessa begränsningar till stor del eller helt och hållet kunna elimineras med hjälp av rätt nätutveckling och nya strategier för nätets förvaltning. Den irländska regeringen har, trots att tidsfristen gick ut den 27 oktober, inte införlivat direktiv 2001/77/EG⁽²⁾ om el från förnybara energikällor, och regeringens tjänstemän tycks mena att det inte är nödvändigt att införliva direktivet. Det irländska energiregleringsutskottets åtgärder tycks emellertid strida mot artikel 7 i direktivet, som föreskriver utökat tillträde till elnätet och utökad distributionsrätt av förnybar energi.

Kan kommissionen få Irland att införliva direktivet, och se till att alla åtgärder vidtas för att garantera tillträde till elnätet i enlighet med artikel 7, där en eventuell begränsning måste grunda sig på säkerhets- eller tillförlitlighetsskäl, och inte brist på nödvändiga investeringar eller tekniska och förfarandemässiga ändringar.

De åtgärder som ESB National Grid nu vidtagit motsvarar de förhållanden som tagits upp i tidigare kommissionsbeslut⁽³⁾, i det att ESB fattar dessa beslut samtidigt som företaget äger och aktivt driver elnätet, och är en marknadsaktör, även på marknaden för energi från förnybara energikällor. Det finns också allt tydligare tecken på korssubventionering hos ESB, exempelvis i företagets egna räkenskaper. Skulle kommissionen kunna överväga att ändra sitt tillvägagångssätt i dessa konkurrensfrågor beträffande den irländska elmarknaden, såsom den gav uttryck för i svaret på mina frågor P-2460/03⁽⁴⁾ och E-2457/03⁽⁵⁾?

(1) "The impacts of increased levels of wind penetration on the electricity systems of ROI and NI" (Effekterna av ökad användning av vindkraft i Irlands och Nordirlands elsystem), slutlig rapport, Garrad Hassan, ESBI, UCC för Irland och OFREG för Nordirland, 11 februari 2003, s. 85 (länk).

(2) EGT L 283, 27.10.2001, s. 33.

(3) Beslut om B & I Line/Sealink [1992] 5 CMLR 255 och det efterföljande beslutet om Stena/Sea Containers 94/19/EG av den 21 december 1993.

(4) Se s. 407.

(5) EUT C 70 E, 20.3.2004.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Genom artikel 7 i parlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el⁽¹⁾ ges avsevärt nättillträde och betydande distributionsrätter till el producerad från förnybara energikällor, såsom parlamentsledamoten nämner i sin fråga.

Enligt denna artikel skall medlemsstaterna inrätta ett rättsligt ramverk eller kräva att de som ansvarar för drift av överföringsnät och distributionsnät utarbetar och offentliggör standardiserade regler om vem som skall stå för kostnaderna för sådana tekniska anpassningar, t.ex. nätförstärkningar, som behövs för att ansluta nya elproducenter som skall mata nätet med el producerad från förnybara energikällor.

Fördelningen av kostnaderna för nätförstärkningar skall regleras av en rättslig ram med mekanismer som grundar sig på objektiva, klara och tydliga kriterier som inte är diskriminerande gentemot el producerad från förnybara energikällor.

Kommissionen analyserar grundligt de lagar och andra författningar som medlemsstaterna kommer att sätta i kraft för att följa direktiv 2001/77/EG. Vad Irland beträffar inledde kommissionen den 25 november 2003 ett överträdelseförfarande, eftersom Irland inte anmält nationella genomförandebestämmelser enligt direktiv 2001/77/EG.

Mot bakgrund av införlivandet kommer kommissionen att se till att alla åtgärder vidtas för att garantera ett rättvist nättillträde i enlighet med artikel 7.

När det gäller frågorna om statligt stöd intar kommissionen samma ståndpunkt som i sina tidigare svar på frågorna P-2460/03 och E-2457/03.

(¹) EGT L 283, 27.10.2001.

(2004/C 78 E/0927)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3908/03
från Olle Schmidt (ELDR) till kommissionen

(17 december 2003)

Ämne: EU:s fria rörlighet och risken för felutnyttjande av välfärdssystem

1 maj 2004 blir en historisk dag. Väst- och Östeuropa återförenas efter årtionden av separation. Samtidigt som vi glädjer oss åt detta, bör vi uppmärksamma de eventuella frågeställningar som kan komma att uppstå, bland annat kopplade till den fria rörligheten. Till våren, när gränserna öppnas för medborgarna i de tio nya medlemsländerna, i vilka välfärdsstandarden generellt sett är lägre än i övriga EU, finns det risk för felutnyttjande av välfärdssystemen i de nuvarande medlemsländerna. För att få uppehållstillstånd finns det på studenter krav på självförsörjning, vilket det inte finns på arbetstagare. EG-domstolen har slagit fast att den undre gränsen för vad som definieras som en anställning är tio timmar per vecka med någon form av ersättning, dock inte nödvändigtvis i pengar. En tiotim marsanställning ger idag rätt till uppehållstillstånd, vilket öppnar dörren till medlemsländernas välfärdssystem. Övergångsregler är inte en godtagbar åtgärd mot detta då det har en diskriminerande effekt.

Då det i flertalet medlemsländer idag förs en intensiv debatt angående dessa frågor undrar jag om kommissionen avser att införa generella åtgärder, som omfattar alla EU-medborgare, vilka motverkar felutnyttjandet och avser kommissionen att ta initiativ till att omdefiniera begreppet anställd för att förhindra felutnyttjande av medlemsländernas välfärdssystem?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Inför utvidgningen ägnades särskild uppmärksamhet åt frågan om fri rörlighet för personer efter utvidgningen. Man detaljstuderade särskilt frågan om hur omfattande rörligheten kunde tänkas bli och vilka effekter den skulle få.

Den övergripande slutsatsen från dessa analyser visar att rörligheten från de nya medlemsstaterna till de nuvarande 15 medlemsstaterna förväntas bli rätt begränsad. Dessa slutsatser överensstämmer med erfarenheterna från tidigare utvidgningar, särskilt när Spanien och Portugal blev medlemmar. Vad man också kunde iaktta då var att de ökade förväntningarna och möjligheterna att förbättra levnadsstandarden och livskvaliteten i det egna landet gjorde att människor valde att stanna där.

Fri rörlighet för personer och icke-diskriminering på grund av nationalitet inom EU är grundläggande rättigheter för EU-medborgarna. Det underlättar också arbetskraftens rörlighet, vilket gör det enklare att matcha efterfrågan och utbud på de europeiska arbetsmarknaderna.

För att underlätta övergången i samband med utvidgningen planeras flera åtgärder som gäller principen om fri rörlighet.

Följande har överenskommit med samtliga anslutande länder förutom Malta och Cypern. Det bör betonas att dessa åtgärder bara gäller fri rörlighet för anställda. För övriga medborgare (egenföretagare, studenter, ej arbetande och pensionärer) gäller rätten till fri rörlighet och bosättning från och med anslutningsdagen.

Under de första två åren efter anslutningen kommer de nuvarande medlemsstaterna att ta emot anställda från de framtida medlemsstaterna enligt nationella bestämmelser. De nuvarande medlemsstaterna får göra tillgången till sina arbetsmarknader helt fri under dessa två år, men det måste då ske genom nationella åtgärder.

Två år efter anslutningen ska kommissionen lämna en lägesrapport, och de nuvarande medlemsstaterna ska meddela om de har för avsikt att fortsätta med de nationella åtgärderna i ytterligare max tre år efter den första övergångsperioden på två år, eller om de tänker tillämpa gemenskapsbestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare.

Det är bara om en nuvarande medlemsstat kan visa allvarliga störningar på arbetsmarknaden, eller hot om sådana störningar, som den får fortsätta att begränsa tillgången till sin arbetsmarknad i ytterligare två år.

Tyskland och Österrike har rätt att vidta kompletterande nationella åtgärder för att avhjälpa allvarliga störningar, eller hot om sådana, inom särskilt utsatta tjänstesektorer (t.ex. byggsektorn och industri-städning) på sina arbetsmarknader som kan uppstå i vissa områden på grund av att arbetstagarnas fria rörlighet leder till gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster.

(2004/C 78 E/0928)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3916/03

**från Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI),
Marco Cappato (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI),
Benedetto Della Vedova (NI) och Olivier Dupuis (NI)
till kommissionen**

(17 december 2003)

Ämne: Den italienska statens brist på lämpliga kontrollstandarder när det gäller att garantera att medicinsk personal innehar nödvändig examen och behörighet

I beaktande av:

- Efter att i en olycka ha brutit och vridit ur led sin vänstra axel vände sig Fabio Gaetano Arcuri den 5 september 2003 till akutmottagningen vid sjukhuset San Giacomo i Rom för lämplig vård.
- Vid sjukhuset kom han i kontakt med den självutnämnde läkaren Roberto Ingravalle, biträdande överläkare på den ortopediska avdelningen vid San Giacomo.
- Ingravalle, som ansåg ett kirurgiskt ingrepp vara av nöden, remitterade Arcuri till den privata kliniken Pio XI i Rom, där denne dagen efter att ha skrivits ut från San Giacomo undergick den planerade operationen som utfördes av Ingravalle själv.
- På grund av det olyckliga resultatet av operationen blev Arcuri tvungen att genomgå ett andra kirurgiskt ingrepp samt tidskrävande och dyr rehabiliterande vård. Han inledde därför efterforskningar om den biträdande överläkaren på den ortopediska avdelningen vid San Giacomo och kunde till sin stora förvåning lätt fastställa att Ingravalle aldrig hade avlagt någon medicinsk examen eller varit inskriven i yrkesregistret över kirurger.

- Av nyheter i press och tv framgick vidare att Ingravalle hade verkat vid San Giacomo i över 15 år och att han hade medverkat både som talare vid kongresser och som "känd" ortopedisk specialist i tv-program som sänts av koncessionshavaren för offentliga radio- och tv-tjänster.
- Denna situation hade uppstått på grund av bristande kontroller både när Ingravalle anställdes vid det offentliga sjukhuset och när han inledde samarbetet med de privata inrättningarna.
- Liksom fallet Arcuri visar, innebär ovannämnda omständigheter ett allvarligt och verkligt hot mot medborgarnas hälsa oberoende av om de utnyttjar allmänna eller privata hälsovårdstjänster.

Planerar kommissionen att inleda utredningar och vidta åtgärder gentemot den italienska staten för att kontrollera att denna, med stöd av gällande lagstiftning, tillämpar lämpliga kontrollstandarder i syfte att garantera att den medicinska personal som ansvarar för medborgarnas vård innehar nödvändig examen och behörighet?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

För det första är det på sin plats att understryka att den fråga som ledamöterna ställer inte gäller en situation som omfattar några gränsöverskridande komponenter utan är en rent intern fråga för Italien.

För det andra föreskrivs det visserligen i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens och andra behörighetsbevis⁽¹⁾ att utövandet av läkaryrket är förbehållet innehavare av den behörighet som anges i tillämpliga bilagor eller publikationen i enlighet med artikel 41, men det är i princip medlemsstaternas behöriga institutioner som ansvarar för att se till att denna princip följs.

För det tredje tar ledamöterna upp en situation där ett specialläkaryrke har utövats av en person som, enligt de uppgifter de fått, inte innehar någon form av medicinsk behörighet och således måste betraktas som ett enskilt fall. Kommissionen förfogar inte över någon information som skulle leda till slutsatsen att läkaryrket i Italien systematiskt utövas av personer utan utbildning eller behörighet. Om så var fallet skulle kommissionen inte tveka att vidta de åtgärder som förutses i EG-fördraget, i synnerhet i artikel 226.

⁽¹⁾ EGT L 165, 7.7.1993.

(2004/C 78 E/0929)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3917/03

från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen

(17 december 2003)

Ämne: Gemenskapens godkännande av offentligt stöd till kreatursmarknaden i Leeuwarden

Som en följd av att det utbröt en epidemi av mul- och klövsjuka 2001 i Fryslân måste kreatursmarknaden i Leeuwarden stängas. Endast på mycket stränga villkor kunde marknaden öppnas på nytt. För det ändamålet krävdes stora investeringar. Dessa investeringar gjordes med hjälp av anslag som beviljats av provinsen Fryslân och kommunen Leeuwarden och från privat håll och kreatursmarknaden öppnades på nytt.

Provinsstyret i Fryslân fattade beslut om att det skulle inrättas en katastroffond för mul- och klövsjuka till ett belopp av 6 353 000 euro och godkände samtidigt det system för skadeersättning som hörde samman med denna fond.

Våren 2002 insändes en ansökan till Bryssel om att denna form för skadeersättning skulle godkännas. Men ännu i dag väntar man på att så skall ske och så länge inget godkännande hörts av kan det inte heller betalas ut någonting av det stöd som beviljats kreatursmarknaden. Detta har lett till att FES (Frisian Expocentre), som gjort de största investeringarna, råkat i svårigheter med likviditeten, så att det numera hotas av konkurs och hundratals arbetstillfällen riskerar att gå förlorade.

1. Vad är problemet med att det beviljas offentligt stöd till det offentlig- och privatägda Frisian Expocentre för investeringar i kreatursmarknaden till följd av epidemin av mul- och klövsjuka i Fryslân 2001?
2. Var finns orsaken till att det tagit så lång tid för gemenskapen att godkänna det stöd som avses i delfråga 1?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

Kommissionen önskar intyga för parlamentsledamoten att kommissionen är fullt medveten om den svåra situationen inom de sektorer som påverkades av krisen med mul- och klövsjuka 2001.

De frisiska myndigheterna underättade kommissionen om flera åtgärder relaterade till denna epidemi.

Vad beträffar de åtgärder som anmäldes våren 2002 antar kommissionen att parlamentsledamoten avser statligt stöd nr 315/02 (Fond för ersättning i samband med mul- och klövsjuka, Friesland). Denna åtgärd med en budget på 6 353 000 euro godkändes genom kommissionens beslut K(2003) 128 av den 13 februari 2003.

De frisiska myndigheterna anmälde i oktober 2002 ytterligare två åtgärder (nr 665/02 och nr 667/02) som särskilt hörde samman med kreatursmarknaden i Leeuwarden. I dessa ingick bland annat stöd för FEC (Frisian Expocentre).

Vad gäller den första frågan från parlamentsledamoten är kommissionen ännu inte i ställning att fastställa huruvida de ovan nämnda åtgärderna är förenliga med den gemensamma marknaden.

Vad beträffar förfarandets tidslängd kan konstateras att åtgärderna anmäldes till kommissionen genom skrivelser av den 11 oktober 2002 från Konungariket Nederländernas ständiga representation vid Europeiska unionen.

Eftersom den ursprungliga anmälan inte innehöll all nödvändig information begärde kommissionen tilläggsinformation från de nederländska myndigheterna. På begäran av de nederländska myndigheterna hölls ett sammanträde efter vilket de nederländska myndigheterna beslöt att anta åtgärderna. En undersökning av de ändrade åtgärderna visade att informationen inte var fullständig. Genom en skrivelse av den 22 oktober 2003 begärde kommissionen tilläggsinformation. Kommissionen har än så länge inte fått något svar på denna skrivelse.

(2004/C 78 E/0930)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3926/03

från **Jacqueline Foster (PPE-DE)** till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Snedvridning av konkurrensen inom diamantindustrin

För närvarande pågår kommissionens undersökningar om huruvida De Beers Bästa leverantörsdistributionssystem och föreslagna exklusiva handelsavtal med Alrosa är förenliga med EG:s konkurrenslagstiftning. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förhindra att De Beers kraftigt begränsar konkurrensen genom att förstöra sekundärmarknaden för oberoende leveranser av rådiamanter till aktörer som inte inbjuds till särskilda diamantauktioner? Framför allt med tanke på följande:

- Majoriteten av åtråvärda rådiamanter säljs av De Beers/DTC till strängt kontrollerade auktionskunder (särskilt inbjudna) för tillverkning.
- Tidigare auktionskunder som var renodlade handlare och oberoende leverantörer av rådiamanter till sekundärmarknaden har uteslutits genom Bästa Leverantörsurvalsförfarandet.
- De Beers avser att ta kontroll över distributionen av rådiamanter till sekundärmarknaden genom sitt dotterbolag Diamdel.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

Kommissionen offentliggjorde den 16 januari 2003 sitt beslut att godkänna distributionssystemet "De Beers's Supplier of Choice" (SoC). Kommissionen gav sitt godkännande efter det att De Beers gjort vissa ändringar av det ursprungliga projekt som anmälts till kommissionen och efter det att kommissionen gjort en grundlig marknadsundersökning och inhämtat synpunkter angående det ändrade distributionssystemet från nuvarande och potentiella kunder till De Beers. Efter det att marknadsundersökningen avslutats offentliggjorde kommissionen i november 2002 ett meddelande i Europeiska unionens officiella tidning. I meddelandet beskrivs distributionssystemet, och berörda parter uppmanas att inkomma med synpunkter. De synpunkter som inkommit från berörda parter är över lag inte negativa.

I samband med att distributionssystemet godkändes åtog sig kommissionen att följa marknadsutvecklingen. Kommissionen förbehöll sig även rätten att öppna ärendet igen om de faktiska eller juridiska omständigheterna kring väsentliga aspekter av avtalet skulle visa sig vara sådana att kommissionen såg en anledning att ändra sin ståndpunkt.

I likhet med vad som anges i kommissionens svar på Richard Corbetts skriftliga fråga H-0637/03⁽¹⁾ bekräftar kommissionen att den har för avsikt att fullgöra sitt åtagande. Kommissionen kommer därför att nära följa De Beers genomförande av distributionssystemet för att säkra att gemenskapens konkurrensregler iakttas.

Vissa diamanthandlare har lämnat in klagomål till kommissionen om huruvida distributionssystemet är förenligt med gemenskapens konkurrensregler eller inte. Klagomålen granskas för närvarande inom ramen för gängse förfaranden för tillämpningen av artikel 81 och 82 i EG-fördraget.

Kommissionen kan för närvarande inte säga vilka eventuella åtgärder som kan komma att vidtas beträffande distributionssystemet. Kommissionen har inte tillgång till alla de uppgifter som den behöver för att kunna bilda sig en välgrundad uppfattning. Kommissionen kan inte heller yttra sig om huruvida de tre scenarier som nämns i frågan verkligen förverkligats, och om så är fallet, om huruvida detta är förenligt med artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget eller inte.

Kommissionen kommer inte att fatta något beslut om huruvida genomförandet av distributionssystemet innebär problem på konkurrensområdet förrän efter det att klagomålen har undersökts.

Samtidigt fortsätter kommissionens undersökning av huruvida avtalet mellan Alrosa och De Beers är förenligt med artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ Muntligt svar, 18.11.2003.

(2004/C 78 E/0931)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3927/03

från Freddy Blak (GUE/NGL) till kommissionen

(18 december 2003)

Ämne: Långa fordonskombinationer på de europeiska vägarna

För närvarande är det bara Sverige och Finland som i kraft av undantag tillåter långa fordonskombinationer på upp till 25,25 meter.

Två långsläp tar mindre plats än tre lastbilar, vilket medverkar till att begränsa trängseln på det europeiska vägnätet. Dessutom minskas antalet chaufförer och därigenom även riskfaktorn, vilket främjar trafiksäkerhet.

Om långa fordonskombinationer införs reduceras även utsläppen per ton transporterat gods och det uppstår klara ekologiska vinster.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att införa långa fordonskombinationer inom den gränsöverskridande trafiken i hela EU och minska utsläppen inom transportsektorn samt trängseln på Europas vägar?

Vad gör kommissionen för att integrera miljöhänsyn i bestämmelserna om vikt och dimensioner?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

Även om ekonomiska överväganden kan tala för att fordonskombinationernas vikt och dimensioner bör öka, skulle den sammantagna effekten av en sådan åtgärd vad avser övergången från vägtransporter till järnvägstransporter (som kommissionen förordar i sin vitbok från 2001 om den gemensamma transportpolitiken) troligen bli klart negativ. Miljöeffekterna skulle bli ganska tveksamma och för trafiksäkerheten skulle ett stort antal längre och tyngre lastbilar få mycket osäkra för att inte säga negativa effekter.

Medlemsstaterna och kommissionen ansåg vid den senaste ändringen av direktivet om vikt och dimensioner som endast omfattade stadsbussar och långfärdsbussar⁽¹⁾, att reglerna om vikt och dimensioner bör vara stabila på lång sikt.

Kommissionen fortsätter diskussionerna med medlemsstaterna i denna fråga inom ramen för en expertgrupp.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/07/EG av den 18 februari 2002 om ändring av rådets direktiv 1996/53/EG om största tillåtna dimensioner i nationell och internationell trafik och högsta tillåtna vikter i internationell trafik för vissa vägfordon som framförs inom gemenskapen, EGT L 67, 9.3.2002.

(2004/C 78 E/0932)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3929/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(19 december 2003)

Ämne: Stigande inflation i Grekland

I många EU-länder (Grekland framom andra) har stora prishöjningar förekommit efter eurons införande, vilket för konsumenterna innebär stora inkomstförluster. I grekisk press kunde man för en tid sedan läsa om att nya förhöjningar är att vänta när det gäller basvaror som till exempel mjöl, vilket kommer att föra med sig en kedjereaktion i prishöjningar på marknaden. Påpekas bör att jordbruksproducenter runt om i Grekland, bland annat i Thessalien, klagar över att de kooperativa jordbruksföreningarna i sina lager har tusentals ton med osålt grekiskt vete av utmärkt kvalitet (enbart i en by i Larissas län uppger man att det finns 700 ton vete som inte sålts på flera månader). Samtidigt med detta importeras vete till Grekland, till och med så långa vägar som från Australien.

Strider det mot gemenskapens lagstiftning att dela ut höga böter och andra straff till företag som hela tiden höjer sina priser, profiterar på och lurar konsumenterna, till exempel genom reklam om "prisstopp" samtidigt som priserna tydligt höjs? Vilken typ av sanktioner skulle man kunna tänka sig och hur höga böter kan utdelas? Skulle man också kunna bestraffa sådana företag som meddelar att deras produkter kostar en viss summa (till exempel genom tidningsreklam eller hyllskyltning) men ändå avkräver konsumenterna på en helt annan summa? Hur stora har de tre högsta bötesbeloppen eller andra stränga sanktioner varit som ålagts företag inom euroområdet under de två år som euron varit i omlopp? Hur stort har det största bötesbeloppet eller straffet varit som något företag i Grekland tilldelats under perioden från den 1 januari 2002 fram till idag?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(19 februari 2004)

Det strider i princip inte mot gemenspråsråten att en medlemsstat utdömer böter till företag som höjer sina priser till otillbörliga nivåer, vilseleder konsumenterna eller lämnar bristfällig prisinformation. Medlemsstaterna bör även övervaka att relevanta bestämmelser i gemenspråsråten efterlevs, dvs. främst harmoniserade gemenspråsregler avseende konsumentskydd och konkurrenslagstiftning⁽¹⁾.

Dessa gemenspråsregler reglerar företagens beteende och förbjuder vissa metoder som anses vara oacceptabla.

Vad betråffar det konsumenträttsliga området inom gemenspråsråten bör det framhållas att gemenskapen har infört lagar för att reglera vissa typer av vilseledande eller otillbörliga metoder från näringsidkarna gentemot konsumenterna och vissa metoder för prismärkning. Det handlar först och främst om direktiv nr 85/450/EEG⁽²⁾, i dess ändrade lydelse⁽³⁾, om vilseledande reklam, genom vilket effektiva metoder för kontroll, motåtgärder och sanktioner vid fall av vilseledande marknadsföring mot konsumenter har införts i medlemsstaterna. Genom direktiv 98/6 om prissättning⁽⁴⁾ föreskrivs att i syfte att förbättra informationen till konsumenterna skall för de varor som saluförs av en professionell näringsidkare både varans försäljningspris och ett enhetspris per måttenhet anges. Det föreskrivs även att medlemsstaterna skall tillämpa effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner för de fall denna skyldighet inte respekteras. Vidare lade kommissionen i juni 2003 fram ett förslag till direktiv som är avsett att få till stånd en fullständig harmonisering av de regler som gäller otillbörliga affärsmetoder⁽⁵⁾ som tillämpas av näringsidkare i EU. Det viktigaste inslaget i förslaget är ett generellt förbud mot otillbörliga affärsmetoder enligt definitionen av dessa i direktivförslaget, och där vilseledande och aggressiv marknadsföring ingår.

När dessa konsumenträttsliga bestämmelser i gemenspråslagstiftningen är genomförda i medlemsstaterna blir det möjligt att reglera fall där näringsidkare försöker vilseföra konsumenter genom sin prissättning.

Gemenskapens konkurrenslagstiftning å sin sida förbjuder de företag som har en dominerande ställning att missbruka denna i den mån handeln mellan medlemsstater kan påverkas. Att ta ut orimligt höga priser eller att bevilja vissa kunder diskriminerande fördelar som skulle medföra en konkurrensnackdel för företagets konkurrenter, är exempel på förfaranden som skulle anses utgöra missbruk.

Företagens beteende kan även vara förbjudet enligt konkurrenslagstiftningen om företagen ingår karteller, dvs. använder sig av avtal eller samordnade förfaranden sinsemellan i syfte att höja priserna⁽⁶⁾.

Gemenskapens konkurrenslagstiftning föreskriver böter vid överträdelse av dess regler. Det högsta bötesbelopp som kan utdömas är 10 % av företagets sammanlagda omsättning för det närmast föregående räkenskapsåret (artikel 15.2 i förordning nr 17/62⁽⁷⁾ och från och med den 1 maj 2004 artikel 23.2 i förordning nr 1/2003⁽⁸⁾).

På gemenskapsnivå och i fråga om karteller ålades de tre högsta bötesbelopp som har utdömts till företag i euroområdet under de två senaste åren Degussa (118 125 000 euro) inom ramen för beslutet Methionine⁽⁹⁾, Lafarge (249 600 000 euro) inom ramen för beslutet Plasterboard⁽¹⁰⁾ och Hoechst (99 000 000 euro) inom ramen för beslutet Sorbates⁽¹¹⁾. Vad gäller missbruk av dominerande ställning var de högsta bötesbeloppen de som ålades Deutsche Telekom (12 600 000 euro)⁽¹²⁾ och Wanadoo (10 350 000 euro)⁽¹³⁾. Inga böter har ålagts grekiska företag på gemenskapsnivå under de senaste två åren.

⁽¹⁾ Sedan den 1 maj 2004 styrs samspelet mellan gemenskapens konkurrensregler (karteller och missbruk av dominerande ställning) och nationell konkurrenslagstiftning genom artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget, EGT L 1, 4.1.2003. När det gäller ensidigt agerande från företagens sida (i motsats till främst företagskarteller), får medlemsstaterna tillämpa konkurrenslagstiftning som är strängare än gemenskapsrätten.

⁽²⁾ Rådets direktiv nr 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam, EGT L 250, 19.9.1984, Svensk specialutgåva område 15, volym 4, s. 211.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv nr 97/55/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av direktiv nr 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam, EGT L 290, 23.10.1997.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv nr 98/6/EG av den 16 februari 1998 om konsumentskydd i samband med prismärkning av varor som erbjuds konsumenterna, EGT L 80, 18.3.1998.

⁽⁵⁾ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ootillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av direktiven 84/450/EEG, 97/7/EG och 98/27/EG (direktiv om ootillbörliga affärsmetoder), KOM(2003) 356 slutlig.

⁽⁶⁾ Liksom för missbruk av dominerande ställning är förbudet bara tillämpligt om det berörda förfarandet påverkar handeln mellan medlemsstater.

⁽⁷⁾ Rådets beslut nr 17/62: Första förordningen om tillämpning av artiklarna 85 (numera 81) och 86 (numera 82), EGT P 13/204, 21.2.1962, Svensk specialutgåva område 8, volym 1 s. 8.

⁽⁸⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget, EGT L 1, 4.1.2003.

⁽⁹⁾ Kommissionens beslut av den 2 juli 2002, EUT L 255, 8.10.2003.

⁽¹⁰⁾ Kommissionens beslut av den 27 november 2002, ännu ej offentliggjort.

⁽¹¹⁾ Kommissionens beslut av den 1 oktober 2003, ännu ej offentliggjort.

⁽¹²⁾ Kommissionens beslut av den 21 maj 2003, EUT L 263, 14.10.2003.

⁽¹³⁾ Kommissionens beslut av den 16 juli 2003, ännu ej offentliggjort.

(2004/C 78 E/0933)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3932/03

från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) till kommissionen

(19 december 2003)

Ämne: Sexuellt utnyttjande av barn

Av en färsk rapport om barnprostitution från Unicef i Tyskland framgår att fenomenet sprids med stormsteg, särskilt i västra, norra och södra Slovakien och Moldavien. Otaliga andra undersökningar visar att flickor och pojkar bjuds ut med sina familjers goda minne, ibland av sina egna föräldrar. Väggruten för barnhandeln går från Ryssland, Ukraina, Ungern, Finland och de baltiska länderna till EU, i synnerhet till Tyskland och Nederländerna, samt även från Rumänien till Italien, Turkiet och Cypern. Enligt statistik som FN offentliggjorde i Berlin den 30 oktober 2003 utgör barnen hela tiden en växande andel av sexindustrin. Priserna som betalas rör sig mellan 5 och 25 euro.

Hur ställer sig kommissionen till dessa uppgifter? Har kommissionen, med anledning av de ökade faror som utvidgningen kommer att föra med sig, för avsikt att under 2004 ta initiativ och vidta konkreta åtgärder för att begränsa det här fenomenet? Förfogar kommissionen över någon form av resultatavla som skulle visa vad den politik som unionen fört fram till dags dato lett till när det gäller bekämpningen av denna farsot? Vad tror kommissionen att det beror på att bekämpningen av dessa fenomen inte lett någon vart?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(11 februari 2004)*

All form av människohandel, men handel med barn i synnerhet, är ett motbjudande och oroande fenomen. I samband med detta förekommer metoder som påtvingad sexuell exploatering, arbetskraftsexploatering under slavliknande förhållanden, exploatering av människor till tiggeri och ungdomsbrottslighet, samt slavarbete i hemmet.

Kommissionen har sedan 1996 varit aktivt engagerad i att utarbeta en omfattande strategi för att förebygga och bekämpa människohandel som involverar aktörer från alla relevanta sektorer: icke-statliga organisationer (NGO) och sociala myndigheter, domstolar, polis och immigrationsmyndigheter. Exploatering av barn, handel med barn och barnpornografi är särskilt angelägna frågor i detta sammanhang. Daphne, Stop och Agis är program som sedan starten använts för att ge ekonomiskt stöd till forskningsprojekt på dessa områden.

I december 2001 gav kommissionen ut meddelandet "Bekämpa människohandel och bekämpa sexuell exploatering av barn och barnpornografi" ⁽¹⁾. Samtidigt antog rådet två rambeslut, ett om åtgärder för att bekämpa människohandel ⁽²⁾ och ett om att bekämpa sexuell exploatering av barn och barnpornografi ⁽³⁾, som båda byggde på kommissionens förslag. Under 2002 stödde kommissionen utarbetandet av Brysseldeklarationen om förebyggande och bekämpande av människohandel, ett dokument som bland annat innehåller specifika rekommendationer kring handeln med barn. Därefter följde kommissionen upp med att inrätta Expertgruppen för frågor om människohandel som är i färd med att utarbeta en rapport i syfte att förverkliga Brysseldeklarationen. Kommissionen avser att så småningom utfärda ett meddelande och en handlingsplan där resultatet av gruppens arbete beaktas och i detta sammanhang skall man även behandla problemet med handel med barn.

Därutöver kommer kommissionen att se till att rådets resolution från 2001 om det civila samhällets bidrag till sökande efter barn som försvunnit och utnyttjats sexuellt följs upp ordentligt. I enlighet med uppmaningen i resolutionen har det gjorts en studie av verkligheten bakom och omfattningen av företeelsen försvunna eller sexuellt utnyttjade barn, av den roll som det civila samhällets organisationer spelar och av de rättsliga frågorna. Den nästan färdiga studien har finansierats av Stop- och Daphneprogrammen och har utförts av den belgiska organisationen Child Focus tillsammans med universitetet i Gent och partnerorganisationer i medlemsstaterna och anslutningsländerna. När resultaten har lagts fram och publicerats ska kommissionen redogöra för dem inför rådet.

Slutligen kommer programmet Daphne II sannolikt att antas under första halvåret 2004. Det sträcker sig över perioden 2004–2008 och har en budget på 50 miljoner euro. Alla nya medlemsstater kommer att kunna delta fullt ut i programmet och kommissionen är därför övertygad om att lokala organisationer från den aktuella regionen kommer att delta aktivt i kampen mot detta fenomen.

⁽¹⁾ KOM(2000) 854 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 203, 1.8.2002.

⁽³⁾ EUT L 13, 20.1.2004.

(2004/C 78 E/0934)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3933/03**från Samuli Pohjamo (ELDR) och Mikko Pesälä (ELDR) till kommissionen***(19 december 2003)*

Ämne: Godkännande av ergonomisk sadelstol i EU:s stolklassificeringar

Den finska tillverkaren av sadelstolar, Salli Systems, har anhållit om hjälp med att få sin produkt godkänd. Salli Systems tillverkar ergonomiska stolar för sittande arbete. Enligt Salli Systems är problemet att stolstandarderna för närvarande inte omfattar det nya konceptet, vilket medför problem då stolen skall saluföras. Därför ber Salli Systems om hjälp med att få sin affärsidé godkänd.

Sadelstolen från Salli Systems är ergonomiskt utvecklad för att minimera problem som uppstår till följd av sittande kontorsarbete. Den traditionella sittställningen medför problem, eftersom höftens och lårets vinkel

på ca 90 grader inte är fysiologiskt korrekt och inte heller bibehålls: då låren befinner sig i vågrät ställning vänds bäckenet bakåt och ryggen rundas. Därför är det svårt att aktivt luta sig mot ett ryggstöd och koncentrera sig på sittande arbete. Detta är den överlägset största enskilda orsaken till ryggproblem. Kostnaderna för dåliga sittställningar är betydande då man tänker på ryggproblem som förvärras, sittrelaterad trötthet samt lägre effektivitet och produktivitet i arbetet.

Kraven på bra ergonomi uppfylls bäst genom en ryttaraktig sittställning på sadelstolen. Då öppnas låren och riktas nedåt i ca 45 graders vinkel medan sittbenen bär upp kroppens vikt utan att trycka för mycket på muskler eller blodkärl. En sådan ställning är klart bättre, bekvämare och säkrare än den traditionella.

Vad kan kommissionen göra för att denna affärsidé skall erkännas? Hur kan sadelstolen inkluderas i befintliga stolklassificeringar och stolstandarder?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

Att gynna specifika affärsidéer ingår helt klart inte i kommissionens befogenheter. Även om ergonomiska stolar kan förhindra vissa hälsoproblem och därför bör finnas på marknaden är det upp till användarna att välja den stol som bäst motsvarar deras behov.

När det gäller stolklassificering och stolstandarder hanteras dessa aspekter i första hand bättre av branschen själv, framför allt genom frivilligt standardiseringsarbete inom Europeiska standardiseringsorganisationen (CEN).

När det gäller skydd av arbetstagarna på arbetsplatsen anges det i rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet⁽¹⁾, att arbetsgivaren skall vidta alla nödvändiga åtgärder för arbetstagarnas säkerhet och hälsa, och även förebygga risker.

I rådets särdirektiv 90/270/EEG av den 29 maj 1990 om minimikrav för säkerhet och hälsa i arbete vid bildskärm⁽²⁾, anges det dessutom att arbetsgivarna är skyldiga att genomföra en analys av arbetsplatsen, inklusive arbetsstol, för att utvärdera arbetstagarnas arbetsmiljöförhållanden. Arbetsgivarna skall vidta lämpliga åtgärder för att åtgärda de risker som konstaterats på grundval av denna analys. I samma direktiv anges som minimikrav för arbetsstolar att de skall vara stadiga, reglerbara och bekväma.

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽²⁾ EGT L 156, 21.6.1990.

(2004/C 78 E/0935)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3935/03

från Bert Doorn (PPE-DE) till kommissionen

(19 december 2003)

Ämne: Behörig domstol i gränsöverskridande mål på privaträttens område enligt förordning (EG) nr 44/2001

I sitt betänkande om mål på privaträttens område (betänkande från Wallis – A5-0253/2003), som godkändes vid plenarsammanträdet den 2 september, yrkade Europaparlamentet på att kommissionen skulle göra en utredning av och vid behov lägga fram ett förslag till ändring av förordning (EG) nr 44/2001⁽¹⁾.

För inte så länge sedan fick jag på nytt höra om ett problem med tillämpningen av denna förordning. En arbetstagare från Tyskland utförde sitt arbete i Nederländerna med stöd av nederländskt arbetsavtal. Enligt tysk lagstiftning kan ett anställningsförhållande avslutas genom ensidig uppsägning, vilket däremot inte är möjligt enligt lagstiftningen i Nederländerna. Då det uppstod en arbetstvist måste den nederländske arbetsgivaren enligt förordning (EG) nr 44/2001 anmoda domstol i Tyskland att häva arbetsavtalet, något som var fullkomligt okänt för rättsväsendet i Tyskland.

Delar kommissionen undertecknads åsikt om att det som beskrivits ovan leder till invecklade förfaranden och en onödig administrativ och ekonomisk belastning för företagen i gränstrakterna och deras arbetstagare?

Har kommissionen planer på att, såsom parlamentet begärt, vidta åtgärder för att oönskade situationer av detta slag i fortsättningen skall kunna undvikas?

(¹) EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

I sin lagstiftningsresolution av 2 september 2003 förkastade Europaparlamentet Konungariket Nederländernas initiativ men uppmanade kommissionen att ordentligt utreda vilka problem som kunde uppstå, framför allt i gränsområden, på grund av domstolars exklusiva behörighet i en medlemsstat där en anställd är bosatt, när en arbetsgivare vidtar rättsliga åtgärder för att en domstol ska upphäva ett anställningskontrakt.

I betänkandet som antogs av utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden föreslås att kommissionen först undersöker ifall och i vilken utsträckning det har uppstått problem eller problem kan förmodas uppstå, och därefter, vid behov, lägger fram ett förslag till ändring.

Kommissionen har ett övergripande ansvar för att bevaka hur antagen lagstiftning genomförs och fungerar i praktiken, och kan således granska frågan som frågeställaren tar upp, liksom alla andra problem med rådets förordning (EG) nr 44/2001 som den får kännedom om. I detta fall bör det dock påpekas att rådets förordning (EG) nr 44/2001 har varit i kraft så pass kort tid att den lilla rättspraxis som finns gör det svårt att bedöma var och i vilken utsträckning behörighetsregeln i artikel 20.1 har orsakat praktiska problem av den typ som nämns i frågan. Däremot kommer en databas att tas i bruk någon gång under 2004, vilket ger kommissionen tillgång till medlemsstaternas domstolsbeslut om tolkningen av förordningen och värdefull information i det avseendet. Dessutom kan det europeiska rättsliga nätverket säkert vara ett lämpligt forum för att närmare belysa frågan. Det bör dock påpekas att efter att medlemsstaterna hade uppmärksammat på problemet genom det nederländska initiativet har ingen annan medlemsstat, inte ens de som delar gräns med Nederländerna, rapporterat några svårigheter till kommissionen eller stöttat initiativet.

I fråga om den grundläggande principen i detta ärende understryker kommissionen att den står fast vid skyddet av den anställde såsom den svagare parten och att den delar de åsikter som kom till uttryck i betänkandet från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden, dvs. att denna princip måste bevaras. I detta sammanhang måste det understrykas att om man kunde fastställa att tillämpningen av artikel 20 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 i vissa speciella fall inte är nödvändig för att skydda den svagare parten i ett individuellt anställningskontrakt, finns det flera tänkbara lösningar förutom en ny behörighetsregel. Några specifika möjligheter finns redan i betänkandet från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden. Förslaget att kräva arbetstagarens samtycke till att talan väcks i den medlemsstat där han vanligen utför sitt arbete medför exempelvis inte att förordningen måste ändras, eftersom den möjligheten redan finns enligt artikel 21. Skulle det alltså visa sig att tillämpningen av artikel 20 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 skapar praktiska problem i vissa situationer, måste alla tänkbara möjligheter analyseras noga, även möjligheten att dessa problem kan lösas inom förordningens nuvarande ramar, till exempel genom avtal om fritt val av domstol enligt artikel 21.

(2004/C 78 E/0936)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3937/03**från Elisabeth Jeggle (PPE-DE) till kommissionen**

(16 december 2003)

Ämne: Europeisk yoghurtförordning

Vid en undersökning om yoghurt som kommissionen lade fram i december 2002 yoghurt visade det sig att kraven på yoghurt och yoghurtprodukter skiljer sig kraftigt mellan medlemsstaterna. I en del av medlemsstaterna finns bara den klassiska yoghurten "bulgaricus" med kulturer bestående av streptococcus thermophilus och lactobacillus bulgaricus. Framför allt de sydeuropeiska länderna, men även Danmark, accepterar endast produkter som framställts med dessa kulturer.

Andra medlemsstater däremot tillåter förutom den klassiska bulgaricus-yoghurten även mild yoghurt, i vilken man i stället för Lactobacillus bulgaricus använder andra mjölksyrabakterier. Till de länder där dessa produkter är tillåtna hör Tyskland, Nederländerna, Förenade kungariket, Irland, Sverige och Finland. Vidare gäller i medlemsstaterna olika krav för användningen av beteckningen "värmebehandlad yoghurtprodukt".

Som bakgrund till denna diskussion skall nämnas att gemenskapen och medlemsstaterna i april 2002 godkände kodexstandarden för fermenterade mjölkprodukter. Enligt artikel 13 i livsmedelsförordningen 178/2002⁽¹⁾ är medlemsstaterna och gemenskapen skyldiga att garantera samstämmigheten mellan internationella tekniska standarder och livsmedelslagstiftningen. Eftersom samtliga medlemsstater och kommissionen vid överläggningarna om kodexstandarden för fermenterade mjölkprodukter gav sitt definitiva godkännande kunde man tycka att en europeisk samordning skulle föreslås på grundval av artikel 13 i livsmedelsförordningen 178/2002 och kodexstandarden.

I själva verket lade emellertid kommissionen fram ett förslag som enligt den senaste lydelsen av den 20 augusti 2003 både i sina huvuddrag och i detaljerna väsentligen avviker från kodexstandarden för mjölkprodukter.

Hur förklarar kommissionen sin osammanhängande politik i förhållande till kodexstandarden, detta även med tanke på att EU i enlighet med denna kodex skall uppfattas som en stat, i vilken alla produkter, även "värmebehandlade yoghurtprodukter", skall kunna cirkulera fritt?

⁽¹⁾ EGT L 31, 1.2.2002, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

I enlighet med vad som nämdes i svaret på Vallvés skriftliga fråga E-2397/03⁽¹⁾ undersöker kommissionen behovet av en lagstiftning avseende yoghurt.

Ett första dokument som kommissionen har utarbetat utgör grunden för tekniska diskussioner med experter. Kommissionen har ännu inte fattat beslut om huruvida den tänker föreslå någon lagstiftning avseende yoghurt.

Om ett sådant beslut fattas kommer det att finnas många möjligheter att diskutera samtliga aspekter, däribland den fråga som ledamoten ställt, med medlemsstaterna och parlamentet.

⁽¹⁾ EUT C 65 E, 13.3.2004.

(2004/C 78 E/0937)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3950/03**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 december 2003)

Ämne: Ett stödsystem för att de ständiga indragningarna av snabba gränsöverskridande fjärrtåg skall upphöra

1. Känner kommissionen till att trenden med att dra in sådana snabba direkta fjärrtåg som går mellan stora städer och överskrider olika inre gränser i Europa samt trafikerar nattetid fortsätter i den nya järnvägstidtabellen som gäller från och med den 14 december 2003, så att nu också de direkta natttågsförbindelserna mellan Bryssel och Wien (EN 224/225 Donau-Walzer) samt mellan Bryssel och Chur (D 498/499) försvinner?
2. Bestod orsaken till indragningarna under 2002 och 2003 i att de nationella järnvägsbolagen i Nederländerna, Belgien och Tyskland ville få dem till stånd, eftersom de råkat ut för påtryckningar till följd av de saneringar som ländernas regeringar utförde, så att det blev omöjligt för Österrike och Nederländerna att ha kvar dessa förbindelser?
3. Kan kommissionen ge besked om vilka transportmedel de många resandena med dessa snabba tågförbindelser i fortsättningen kommer att anlita? I vilken utsträckning kommer indragningarna från och med den 14 december 2003 att leda till att ännu fler resande övergår till att flyga eller åka bil?
4. Är de gränsöverskridande förbindelserna till största delen dömda att försvinna eller kan de på sin höjd fortsätta i form av korta förbindelser med tåg som ofta stannar och vissa flitigt använda höghastighetslinjer, såsom mellan Bryssel och Paris?
5. Är orsaken till att järnvägsförbindelserna i Europa får en allt mindre internationell karaktär den, att alla former av kollektivtrafik blivit olönsamma i dessa tider av bilism och av flygbolag som utkämpar priskrig mot varandra och de flesta EU-medlemsstater inte vill betala ersättning annat än för förlusterna på nationella bansträckor, men inte tycker sig ha något ansvar för de internationella förbindelserna?
6. Kommer kommissionen att lita på marknadskrafterna ända till dess att järnvägstrafiken över gränserna mestadels har försvunnit eller arbetar kommissionen med att förbereda ett stödsystem för att järnvägsbolagen skall återuppta trafiken med resande över gränserna i full utsträckning, till exempel genom att låta EU stå för de förluster som oundvikligen uppstår på gränsöverskridande bansträckor och som inte betalas av medlemsstaterna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Enligt information från de berörda företagen är de internationella förbindelserna mycket olönsamma. Eftersom företagen inte får några allmänna subventioner föredrar företagen att upphöra med förbindelserna av ekonomiska skäl. Svårigheter att etablera samarbete medlemsstaterna emellan är också ett skäl till att dessa förbindelser inte utvecklas bättre. Kommissionen anser att behoven hos detta marknadssegment skulle tillgodoses bättre om marknaden liberaliserades och ett mer kommersiellt synsätt gynnades, och om man lät ett enda företag ha ansvaret för förbindelserna från början till slut.

Det finns inget som hindrar medlemsstaternas myndigheter att ingå avtal med järnvägsföretag om att sköta internationella förbindelser som annars inte är lönsamma, särskilt gränsöverskridande förbindelser, om bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1191/69 (1) följs. Sådana beslut beror på nationella, regionala och lokala myndigheters vilja samt möjligheten att beviljas tillräckliga lån för att ingå sådana avtal.

Genomförandet av det första järnvägspaketet (2) 2003 har skapat en ny rättslig ram som borde underlätta att sådan verksamhet utförs av internationella företagsgrupper och senare av intresserade järnvägsföretag när dessa tjänster är helt liberaliserade, vilket Europaparlamentet vill. I december 2003 inrättades RailNetEurope, som omfattar alla infrastrukturförvaltare, och det kommer att främja utbyggnad av internationella spår vilka kan användas av företag som vill erbjuda sådana tjänster på ett kommersiellt och mer dynamiskt sätt. Detta är nödvändigt för att stå emot den hårda konkurrensen från lågprisflyg och reguljär busstrafik som utvecklas mycket snabbt i Europa.

Kommissionen är högst medveten om utmaningarna för järnvägstrafiken i transportsystemet och har genomfört de första och andra järnvägspaketen, vilka Europaparlamentet känner till väl. Kommissionen planerar att inom kort anta ett tredje järnvägspaket. Genom dessa paket har en fullständig europeisk rättslig ram upprättats i syfte att förnya järnvägssektorn och göra det möjligt för den att på europeisk nivå erbjuda säkra förbindelser av hög kvalitet. Detta är ett villkor för att sektorn skall bli framgångsrik i framtiden och kunna konkurrera med andra transportsätt som ständigt förbättras.

- (¹) Rådets förordning (EEG) nr 1191/69 av den 26 juni 1969 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar, EGT L 156, 28.6.1969, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 1893/91 av den 20 juni 1991, EGT L 169, 29.6.1991.
- (²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/12/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, EGT L 75, 15.3.2001. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/13/EG av den 26 februari 2001 om ändring av rådets direktiv 95/18/EG om tillstånd för järnvägsföretag, EGT L 75, 15.3.2001. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg, EGT L 75, 15.3.2001.

(2004/C 78 E/0938)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3954/03

från Gian Gobbo (NI) till kommissionen

(16 december 2003)

Ämne: Utgivning av sedlar med valören 1 euro

Införandet av euron och ersättandet av de nationella valutorna har i många länder, i första hand Italien, lett till en påtaglig ökning av inflationen, i synnerhet när det gäller konsument- och detaljhandelspriserna.

Inflationsökningen håller tillbaka konsumtionen och minskar avsevärt köpkraften för de svagaste samhällsgrupperna i unionen, inte minst för ålderspensionärerna.

Konsumenterna är fortfarande i många fall oförberedda på att använda den nya valutan.

Hade kommissionen förutsett dessa konsekvenser?

Anser inte kommissionen det vara lämpligt att tillåta utgivningen av euronsedlar, varvid den psykologiska uppfattningen om deras verkliga värde automatiskt skulle öka hos inte minst de italienska konsumenterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(15 januari 2004)

Kommissionens analys av utvecklingen av det harmoniserade konsumentprisindexet visar att övergången till euro påverkade inflationen, men effekterna har trots allt varit ganska begränsade. Inom euroområdet som helhet kan högst 0,3 % av euroområdets inflation på 2,3 % under 2002 (2,6 % för Italien) tillskrivas införandet av euron. Prisökningarna inom vissa sektorer var något högre (t.ex. restaurang-, hotell- och tjänstesektorn) men deras totala inverkan på det harmoniserade konsumentprisindexet som helhet är ganska liten eftersom dessa branscher endast utgör en liten del av konsumentkorgen.

Den senaste Eurobarometerundersökningen (offentliggjord den 15 december 2003) tyder på att konsumenterna uppskattar euron. Särskilt svaren rörande eurosedlar och euromynt visar att den genomsnittlige medborgaren kan handskas med valutan. 92 % (92 % i Italien) har inga problem att handskas med eurosedlarna medan 71 % (75 % i Italien) tycker det är lätt att se skillnad på mynten.

Samma undersökning visar också att endast 31 % av medborgarna inom euroområdet vill ha eneurosedlar. Det är bara i två länder som majoriteten (76 % i Italien, 70 % i Grekland) skulle välkomna en sådan sedel. I de tio andra länderna i euroområdet finns det emellertid en klar majoritet (över 60 % i alla länder och upp till nästan 90 % i några av dem) mot införandet av ytterligare en sedel.

I enlighet med EG-fördraget måste alla beslut om sedlarnas valörer fattas av Europeiska centralbanken (ECB) som ensam får bemyndiga emittering av eurosedlar, och ECB har beslutat att undersöka saken.

(2004/C 78 E/0939)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3982/03

från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till kommissionen

(6 januari 2004)

Ämne: Politiska rättigheter för den makedoniska minoriteten i Grekland

Den makedoniska minoriteten i Grekland är genom partiet Rainbow (ouranio toxo) företräd i den politiska gruppen Europeiska fria alliansen.

Till följd av olika våldshandlingar och hotelser har partiet av grekiska fascistanstuckna organisationer rent konkret hindrats att hålla sin förberedande stämma inför valen till Europaparlamentet.

Trots åtskilliga framställningar till de grekiska myndigheterna, både på det lokala och det riksomfattande planet, har detta fått pågå obehindrat. Den kongress som partiet skulle hålla och som var beramad först till den 30 november och sedan senarelagts till den 7 december, har uppskjutits på obestämd tid till följd av de risker som denna föranstaltning för med sig.

Känner kommissionen till detta angrepp på minoriteters politiska rättigheter?

Känner kommissionen till varför de grekiska myndigheterna förhållit sig så passiva i denna fråga?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 januari 2004)

Kommissionen kommer att vända sig till de grekiska myndigheterna för att inhämta upplysningar om de händelser som parlamentsledamoten hänvisar till.

Kommissionen lovar att underrätta honom om resultaten av undersökningen så fort som möjligt.

(2004/C 78 E/0940)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3997/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(7 januari 2004)

Ämne: Prince/Euro-programmet

I maj 2000 offentliggjorde kommissionen en inbjudan att lämna förslag inom ramen för Prince/Euro-programmet. Syftet var att genomföra målgruppsinriktade informations- och kommunikationsinitiativ rörande euron för att möta de särskilda informationsbehov som uppstår då euron införs. De totala anslagen uppgick till ca 5 miljoner euro. Kommissionen avsåg dessutom att bevilja bidrag för projekt som helst skulle röra sig mellan 50 000 och 300 000 euro.

Kan kommissionen tala om vilka projekt som godkänts och vilka som förkastats? Kan kommissionen dessutom tala om vilka bevis som de enskilda godkända förslagsställarna lagt fram i enlighet med förslagsinbjudan för att bekräfta att gemenskapens bidrag har uppnått de fastställda syftena?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Ett av målen med Prince-programmet var att fokusera informationsinsatser på särskilda grupper i samhället inför övergången till euron genom gränsöverskridande initiativ där minst tre medlemsstater deltog (varav två måste ingå i euroområdet). De finansierade åtgärderna skulle också ha en god hävstångsverkan i informationsspridningen (ibland benämnt: multiplikatoreffekt).

Utifrån de urvalskriterier som fastställdes⁽¹⁾ valde kommissionen slutligen ut 34 projekt av de totalt 158 som hade föreslagits, dvs. 27,42 % av förslagen.

Genom samarbetet med de stödmottagare som valdes ut kunde kommissionen etablera kontakt med många informationsförmedlare med god exponering gentemot de tänkta målgrupperna:

Målgrupp	Antal projekt
Små och medelstora företag	11
Det civila samhället/allmänheten	2
Skolungdomar (6-18 år)	9
Utsatta grupper	10
Regionala och lokala myndigheter, regioner i gemenskapens yttersta randområden	2
Antagna Projekt Totalt	34

Kommissionen utvärderade projekten så noggrant som de begränsade interna resurserna tillät, såväl i ansökningsskedet som när projekten slutförts. Stödmottagarnas rapporter analyserades också av kommissionen på så sätt att det gick att fastställa om de kvalitativa målen hade uppnåtts inom de aktuella målgrupperna. För att åtgärdens effekter skulle kunna mätas uppmanade kommissionen mottagarna att använda sig av några av de huvudsakliga kommunikationskanaler som står till buds och kan specificeras i efterhand (publikationer, cd-rom, konferenser och seminarier, webbplatser, utställningar samt material som bidrar till att popularisera euron, bland annat omräknare i fickformat, foldrar och affischer). Vidare mättes en del kvantitativa aspekter, såsom hur stor publik man riktat sig till och i vilken volym informationsmaterial framställdes.

Informationsinsatserna skedde i de partnerländer som ingick i varje projekt (minst tre), hade en god multiplikatoreffekt och fick som regel en del uppmärksamhet i medierna. Kommissionen anser att det i allmänhet har påvisats relativt tydligt vilken publicitet som uppnåtts.

Kommissionen kommer att skicka en komplett förteckning över mottagarna, liksom över de ansökande vars förslag inte valdes ut för stöd, direkt till ledamoten samt till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ De tio urvalskriterierna anges det meddelande att lämna förslag som offentliggjordes i EGT:

- I vilken grad förslaget överensstämmer med målgruppernas behov och de målsättningar som anges.
- De föreslagna medlens kvalitet och samstämmighet för att uppnå målen.
- Samstämmighet mellan budget och medel.
- Bidrag som erhållits tidigare (upphandlingskontrakt eller lån).
- Projektets innovativa aspekt (mål, metoder).
- Åtgärdens transnationella eller transregionala europeiska dimension i praktiken.
- Förväntad multiplikatoreffekt inom målgruppen.
- Eventuella andra medfinansierare: Sökande efter andra medfinansierare uppmuntras och beaktas vid granskningen av ansökan.
- Den sökandes och dennes partners tekniska kapacitet att förverkliga projektet.
- Den publicitet projektet får.

(2004/C 78 E/0941)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4000/03**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(7 januari 2004)

Ämne: Reformeringen av Eurostat

Reformerna till följd av de finansiella oegentligheterna vid Eurostat gav bland annat upphov till en ny organisationsstruktur. Bland annat överfördes socialstatistiken som var placerad i det tidigare direktorat E till direktorat D (tidigare "Business Statistics") och området för befolkningsstatistik fördes till avdelningen för yttre förbindelser.

I protokollet från det 51:a sammanträdet i kommittén för det statistiska programmet av den 20 november 2003 står det att det är nödvändigt att inrikta sig på kärnverksamheten inom Eurostat. På andra ställen nämns besparingsmöjligheter: Inom området för socialstatistik kunde man fastställa ett antal negativa prioriteringar, nämligen bostadsbyggande, tidsanvändningskoncept, hälsovård, diskriminering, funktionshindrade och bostadslösa. Det handlar alltså om en mängd socialstatistik.

1. Kan kommissionen redogöra för vilka projekt som sedan juli 2003 har inskränkts eller kommer att inskränkas samt vilka projekt som har upphört eller kommer att upphöra?
2. Delar kommissionen bedömningen att området för socialstatistik även fortsättningsvis skall vara en negativ prioritering?
3. Ser kommissionen en motsättning i det faktum att statistik om människor med funktionshinder inskränks under det Europeiska handikappåret? Anser kommissionen att integreringen av jämställdhetsperspektivet eller kampen mot rasism och könsdiskriminering är förenlig med en inskränkning av diskrimineringsstatistiken?
4. Har statistiken relaterad till utvidgningen redan påverkats negativt?
5. Har det under de senaste månaderna skett eller kommer det att ske några förseningar i offentliggörandet av statistik? Om så är fallet, om vilken statistik handlade det och vad var orsakerna till detta?
6. Kan kommissionen meddela oss om Eurostat förfogar över alltför få tjänster för att kunna utföra sina verksamheter utanför kärnområdet? Om så är fallet, hur många ytterligare tjänster är nödvändiga för att möjliggöra en friktionsfri verksamhet? Har kommissionen redan inplanerat dessa extra tjänster respektive ansökt om mer medel för personalutgifter? Om så inte är fallet, varför har detta inte skett?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(8 mars 2004)

Trots händelserna under 2003 kunde man tack vare idoga ansträngningar upprätthålla den viktigaste delen av statistikproduktionen. Det har dock visat sig nödvändigt att medlemsstaterna inom ramen för Kommittén för det statistiska programmet (KSP) samt övriga generaldirektorat inom kommissionen för en omfattande diskussion i syfte att koncentrera Eurostats statistiska arbete på prioritetsfrågor. Därför har man definierat en prioritetsordning som grundas på villkoren i fördragen, på gällande bestämmelser, på behovet av en gemensam politik och på informationsplikten till allmänheten. Det statistiska programmet för 2004 utformades i enlighet med detta och lades fram för yttrande hos KSP, och antogs därefter av kommissionen den 5 februari 2004. För varje statistiskt temaområde i programmet presenteras detaljerade uppgifter om alla pågående och nya projekt i prioritetsordning. Detta dokument kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

I det årliga statistiska programmet tar man fasta på det femåriga statistiska programmets prioriteringar, som bland annat omfattar den sociala agendan. De sociala aspekterna tas dessutom upp i all statistik som rör den inre marknaden. Det arbetsprogram som slutligen antogs av kommissionen innehåller således en del av den socialstatistik som parlamentsledamoten nämner, t.ex. statistik om funktionshindrade personer och tidsanvändningsstudier, men även statistik om social trygghet, levnadsvillkor och hushållsinkomster samt om arbetskraft och sysselsättning.

Kommissionen är medveten om funktionshindrade personers behov och att det krävs statistisk information om detta, särskilt när det gäller Europeiska handikappsåret. I det statistiska programmet för 2004 behandlas under område 35 "Hälsa och säkerhet" vidareutvecklingen av en gemensam modul om funktionshinder inom ramen för den europeiska hälsoenkäten. Kommissionens inställning när det gäller jämställdhetsintegrering berörs inte eftersom alla enskilda uppgifter kommer att fortsätta att samlas in efter kön och systematiskt delas in efter detta i statistiken. När det gäller rasism och diskriminering av kvinnor har kommissionen aldrig samlat in uppgifter om dessa frågor, vilka för övrigt skulle vara mycket svåra att kvantifiera med tillgängliga statistiska metoder. När det gäller statistik om hemlösa visade en förberedande studie som Eurostat genomförde att det är mycket svårt att samla in gränsöverskridande jämförbara uppgifter om detta, och att det fortfarande finns en stor brist på statistisk kapacitet och politisk vilja att samla in denna typ av uppgifter på nationell nivå.

Stödprogrammen på statistikområdet för de anslutande länderna och de kvarvarande kandidatländerna kommer att fortsätta enligt den långsiktiga planeringen. Parlamentsledamoten är säkert medveten om att anslutningsfördraget innehåller bestämmelser om fortsatt stöd till institutionell uppbyggnad på statistikområdet för de tio anslutande länderna även efter anslutningen, inom ramen för övergångsåtgärden.

Trots att vissa kontrakt för sammanställandet av de statistiska publikationerna har sagts upp, har detta inte påverkat rytmen i eller kvaliteten på statistikutgivningen. Detta framgår av att antalet pressmeddelanden från Eurostat varit konstant och att antalet offentliggjorda titlar i serien "Statistics in focus" ökat med 10 % under 2003. I detta sammanhang vill vi uppmärksamma parlamentsledamoten på den nya strategin för offentliggörande av statistik. På grundval av principen att statistik är en offentlig tjänst, ska all statistik som produceras och samlas in av Eurostat finnas tillgänglig kostnadsfritt för allmänheten på Internet. Denna strategi beskrivs närmare i handlingsplanen för Eurostat som nämns nedan.

När det gäller Eurostats personalstyrka genomfördes i januari 2004 en intern granskning av personalfördelningen för att anpassa resurserna efter de prioriteringar som ska tillämpas i arbetsprogrammet och för att så effektivt som möjligt organisera integreringen av viss verksamhet som tidigare varit utlagd på entreprenad. Eurostat tilldelades ytterligare tjänster efter den slutliga personalfördelningen för 2004 och ytterligare personalbehov diskuteras i samband med den årliga politiska strategin för 2005.

Slutligen har kommissionen fått ta del av handlingsplanen för Eurostat 2004. I denna handlingsplan fastställs arbetsprioriteringarna och metoderna för hur det statistiska programmet ska genomföras, och en sammanfattning ges av alla åtgärder som Eurostat vidtagit eller som planeras för 2004. Denna handlingsplan översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

(2004/C 78 E/0942)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4005/03

från Anna Terrón i Cusí (PSE) till kommissionen

(7 januari 2004)

Ämne: Diskriminering av minderåriga unionsmedborgare när det gäller tillträde till idrottsförbund i Spanien

Varje person som är medborgare i en medlemsstat skall vara unionsmedborgare och all diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden, enligt fördragen och artiklarna 4 och 8 i utkastet till en konstitution för Europa.

Konventionen om barnens rättigheter erkänner i artikel 31 barnets rätt till vila och fritid, till lek och rekreation anpassad till barnets ålder samt rätt att fritt delta i det kulturella och konstnärliga livet och uppmuntrar tillhandahållandet av lämpliga och lika möjligheter för kulturell och konstnärlig verksamhet samt för rekreations- och fritidsverksamhet.

I artikel 24 i EU:s stadga för de grundläggande rättigheterna fastställs de minderårigas rätt till det skydd och den omvårdnad som behövs för deras välfärd.

I Spanien finns det allvarliga fall av diskriminering av pojkar och flickor vad beträffar tillträdet till idrottstävlingar, på grund av administrativa hinder eller på grund av idrottsförbundens negativa attityd när det gäller att ta upp dem som medlemmar, trots att det handlar om unionsmedborgare.

Vad anser kommissionen om de spanska idrottsförbundens vägran att registrera minderåriga medborgare från medlemsstaterna, en vägran som förhindrar dem från att utöva sin idrott?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

När det gäller problemen med utländska ungdomars tillträde till idrottsaktiviteter som vissa idrottsförbund i Spanien organiserar, hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-3911/03 från Elena Valenciano Martinez-Orozco ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 335.

(2004/C 78 E/0943)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4009/03

från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen

(22 december 2003)

Ämne: Reform av organisationen av den gemensamma marknaden för tobak

Enligt förslaget om översyn av organisationen av den gemensamma marknaden för tobak planerar kommissionen för att Europa så småningom skall överge produktionen av tobak på sitt territorium.

I konkreta termer föreslås det att stödsystemet skall ses över på ett drastiskt sätt från och med 2005, vilket skall leda till att gemenskapsfonden för tobak avskaffas 2007.

Oron för de mycket allvarliga folkhälsoproblem som tobaken förorsakar är förståelig, men det bör noteras att utvecklingen av denna sektor kommer att få dramatiska konsekvenser för minst 110 000 europeiska jordbrukarfamiljer, 400 000 säsongarbetstillfällen och 30 000 tjänster inom förädlingsindustrin.

Har kommissionen planerat några lämpliga sociala skyddsåtgärder för att trygga arbetstillfällena för arbetstagare inom denna sektor? Skulle det vara möjligt att åtminstone delvis behålla en koppling mellan stöd och produktion?

Utan att ge avkall på viljan att effektivt bekämpa tobaksberoendet, i synnerhet bland ungdomar, anser inte kommissionen att det inte skulle göra någon skillnad för den viktiga kampen mot tobakskonsumtion om Europa importerade 100 procent av sin tobak från länder utanför EU, eftersom vi ju redan nu importerar 80 procent?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Förslaget till reform av sektorn för råttobak innebär att det produktspecifika stödet till tobak kommer att ersättas med ett inkomststöd till producenterna i enlighet med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) från juni 2003, och att majoriteten av producenterna av råttobak kommer att få samma stöd som de får idag, utan att behöva producera tobak.

Gemenskapsfonden för tobak kommer att avskaffas från 2007, eftersom finansieringen av denna fond är länkad till det produktspecifika stöd som försvinner, men den totala budgeten för tobakssektorn kommer att förbli densamma, och den del som inte betalas ut till producenterna i form av länkat eller avlänkat stöd kommer att föras över till ett rambelopp som ska användas i de medlemsstater där bidragen till anslaget inkasseras. Budgetresurserna ska administreras i enlighet med lagstiftningen för landsbygdsutveckling och kommer att bidra till att förbättra infrastrukturen i de regioner som producerar tobak och även ge bidrag till producenter som vill övergå till andra produkter eller annan ekonomisk verksamhet.

Det belopp i gemenskapsfonden för tobak som är avsett för omställning etc. uppgår bara till cirka 14 miljoner euro under 2004, medan hela anslaget från 2007 och framåt kommer att uppgå till 205 miljoner euro.

Det ökade anslaget för förbättringar av infrastrukturen och stöd till producenter som övergår till annan produktion eller annan ekonomisk verksamhet bör säkerställa att det ekonomiska läget för producenter och arbetare inom sektorn för tobaksproduktion inte ska få de dramatiska konsekvenser som frågeställaren fruktar.

När det gäller frågan om bekämpning av tobaksberoendet, så kan det sägas att även om avskaffandet av det produktrelaterade stödet inte direkt påverkar tobaksbruket på kort sikt, som framgick av kommissionens utvidgade konsekvensrapport, så står det klart att bättre samstämmighet med folkhälsopolitiken är viktig för att behålla EU-medborgarnas förtroende.

(2004/C 78 E/0944)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4016/03

från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(9 januari 2004)

Ämne: Fri rörlighet för läkemedel inom EU

Den fria rörligheten för personer inom EU har gjort det möjligt för många medborgare i medlemsstaterna att flytta till ett annat land för att få ut det mesta möjliga av livet och framtiden.

Detta innebär emellertid också många problem, bland annat i det att läkemedlen skiljer sig åt mellan olika länder, vilket innebär att många medborgare som flyttat till ett annat land måste vara utan de mediciner med vilka de vanligen behandlar sina sjukdomar, oftast endemiska sjukdomar.

Kan kommissionen ange vilka möjligheter en unionsmedborgare som flyttat till ett nytt land har, att få sina vanliga läkemedel tillskickade från ursprungslandet till det nya hemlandet, genom respektive lands apotek?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Det förhåller sig så att en unionsmedborgare som bor i en annan medlemsstat än sitt ursprungsland kan hitta sina vanliga läkemedel i sitt nya hemvistland om dessa läkemedel har godkänts för försäljning i den medlemsstaten eller har fått ett försäljningsgodkännande som gäller i hela gemenskapen.

Om en unionsmedborgare vill få sina läkemedel levererade av en farmaceut i sitt ursprungsland måste följande beaktas:

- I artikel 14 i direktiv 97/7/EG⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstater, i syfte att säkerställa en högre nivå av konsumentskydd, får införa eller behålla förbud mot saluförande genom distansavtal på deras territorier av vissa varor och tjänster, särskilt läkemedel, med vederbörlig hänsyn tagen till EG-fördraget.

- I sin dom av den 11 december 2003 i mål C-322/01 beslutade EG-domstolen att ett nationellt förbud mot försäljning per postorder av läkemedel som i den berörda medlemsstaten endast får saluföras av apotek, kan betraktas som en inskränkning av den fria rörligheten för varor (artikel 28 i EG-fördraget). En sådan åtgärd kan likväl motiveras med ett av de skäl som anges i artikel 30 i EG-fördraget, särskilt skyddet av människors liv och hälsa, förutsatt att åtgärden är nödvändig för att effektivt skydda människors liv och hälsa och att det inte finns möjlighet att vidta några andra åtgärder som är mindre restriktiva vad avser handeln inom gemenskapen.
- Domstolen anser att man av dessa skäl måste skilja mellan receptbelagda läkemedel och receptfria läkemedel. Således kan ett nationellt förbud mot försäljning per postorder av läkemedel som i den berörda medlemsstaten endast får saluföras av apotek vara motiverat i den mån som förbudet gäller receptbelagda läkemedel. Ett heltäckande förbud mot försäljningen per postorder av läkemedel som inte är receptbelagda i den berörda medlemsstaten kan emellertid inte motiveras på grundval av artikel 30 i EG-fördraget.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal — Rådets och Europaparlamentets uttalande till artikel 6.1 — Kommissionens uttalande till artikel 3.1 första strecksatsen, EGT L 144, 4.6.1997.

(2004/C 78 E/0945)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4022/03

från **Christos Folias (PPE-DE)** till kommissionen

(22 december 2003)

Ämne: Jämförande uppgifter inom olivoljesektorn

Jag undrar om kommissionen förfogar över jämförande uppgifter — och i så fall hurudana — över resultaten av de kontroller som kommissionens enheter utfört under de senaste fem åren i olivoljeproducerande länder, inom ramarna för de ekonomiska korrigeringar som årligen äger rum inom olivoljesektorn. Jag undrar också om man på basis av dessa kontroller utmätt någon form av straff för var och en av dessa medlemsstater som producerar olivolja, och i så fall vilka då?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 januari 2004)

Utgifterna i samband med organisationen av den gemensamma marknaden för olivolja är en del av utgifterna för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF). Kommissionen kontrollerar dessa utgifter i samband med att räkenskaperna avslutas (¹).

Utifrån avslutandet av räkenskaperna fattar kommissionen enskilda beslut, så kallade ad hoc-beslut, för att utesluta utgifter för vilka medlemsstaten inte i tillräckligt hög utsträckning kan försäkra kommissionen om att hanteringen är effektiv och att de kontrollförfaranden som tillämpas är tillräckliga för att kontrollera att stödssystemet överensstämmer med gällande lagar och förordningar.

Sådana finansiella rättelser har under de senaste åren tillämpats på flera medlemsstater som tar emot produktionsstöd för olivolja. Rättelserna har gjorts som en fast procentsats av de totala utgifterna för stödssystemet per budgetår.

För budgetåren 1998 och 1999 rättades utgifterna för Grekland och Spanien med 5 % (²) och för Italien med 2 % (³). Inga rättelser gjordes för Portugal och Frankrike.

För budgetåret 2000 rättades Greklands utgifter med ytterligare 5 % och Italiens utgifter med 2 % (⁴). I fråga om Spanien har räkenskaperna för detta budgetår ännu inte avslutats. Inga rättelser har gjorts för Frankrike och Portugal.

De ekonomiska följderna av rättelserna kan sammanfattas enligt följande:

(per miljoner euro)

	1998	1999	2000
Grekland	50,8	21,0	24,1
Spanien	48,5	45,5	uppgifter saknas
Italien	9,1	12,5	13,0

Räkenskaperna för budgetåren 2001–2003 har ännu inte avslutats för de berörda medlemsstaterna, men nödvändiga finansiella rättelser kommer att göras när förfarandet är avslutat.

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken, EGT L 160, 26.6.1999.
- (²) Kommissionens beslut 2001/557/EG av den 11 juli 2001 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), EGT L 200, 25.7.2001, kommissionens beslut 2003/536/EG av den 22 juli 2003 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (Grekland), EUT L 184, 23.7.2003, kommissionens beslut 2001/137/EG av den 5 februari 2001 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), EGT L 50, 21.2.2001, och kommissionens beslut 2002/881/EG av den 5 november 2002 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), EGT L 306, 8.11.2002 (Spanien).
- (³) Kommissionens beslut 2002/523/EG av den 28 juni 2002 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), EGT L 170, 29.6.2002.
- (⁴) Kommissionens beslut 2002/881/EG av den 5 november 2002 (Grekland och Italien).

(2004/C 78 E/0946)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4023/03

från Jean-Louis Bernié (EDD) till kommissionen

(5 januari 2004)

Ämne: Natura 2000

I en dom av den 19 januari 1994 (mål C-435/92) förklarade EG-domstolen att all jakt kan störa djurlivet, och i många fall vara avgörande för vissa arters fortbestånd, oavsett hur många djur som skjuts. Domstolen menade också att störningarna hade negativa följder för varje djurs totalenergi och för dödsiffrorna inom de berörda djurbestånden.

I det motiverade yttrande som kommissionen riktade till Frankrike den 13 september 1994 sades det att artikel 7 inte tillät jakt inom ett särskilt skyddat område, att jakt absolut påverkar fågellivet, även om man garanterar att inga fåglar dödas, och att drev, skjutande och närvaron av jägare och deras hundar är oförenliga med de reproduktions- och fortlevnadsmål som formuleras i artikel 4.

Kommissionen påminde också om att det ekonomiska stöd som beviljats Frankrike för att iordningställa särskilda skyddsområden hade som mål att snabbt inrätta naturreservat där jakt är förbjuden.

Slutligen menade kommissionen att jakt inom dessa områden inte under några omständigheter kunde motiveras med "tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse" enligt formuleringen i artikel 6.4 i direktiv 92/43/EEG (¹).

Men nu är det ändå så att kommissionen, liksom medlemsstaterna, vidhåller att jakten skall få fortgå i Natura 2000-nätverket, alltså i områden där det är förbjudet att störa.

På vilka rättsliga grunder och på vilken rättspraxis stödjer sig kommissionen då den hävdar att jakt och särskilda skydds- och bevarandeområden är förenliga?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

De garantier som är tillämpliga på Natura 2000-områden, och som anges i artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, har utformats så att de ska kunna tillämpas på ett allmänt sätt. Det finns inga särskilda bestämmelser eller regler beträffande jakt och Natura 2000. Därför måste strategin när det gäller jakt baseras på allmänna principer som också kan tillämpas på annan mänsklig verksamhet som eventuellt kan inverka menligt på de mål som satts upp för att bevara ett område.

Det föreligger ingen särskild rättspraxis inom gemenskapen som avser jakt och Natura 2000-områden. Kommissionen har, i den utsträckning som befintlig rättspraxis är relevant för det allmänna skyddssystem som kan tillämpas för Natura 2000, försökt att avspegla detta i de riktlinjer som tagits fram när det gäller bestämmelserna i artikel 6 av direktiv 92/43/EEG (¹). Riktlinjerna beaktar även annan rättspraxis som tillkommit efter att detta dokument offentliggjorts. Frågeställaren hänvisas också till det nya dokumentet med riktlinjer för jakt som berör detta ämne (²).

(¹) Skötsel och förvaltning av Natura 2000-områden. Bestämmelserna i artikel 6 av habitatdirektivet 92/43/EEG. Finns på <http://europa.eu.int/comm/environment/nature/legis.htm>

(²) Riktlinjer för jakt enligt rådets direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar. Finns på http://europa.eu.int/comm/environment/nature/sustainable_hunting.htm

(2004/C 78 E/0947)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4024/03

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(9 januari 2004)

Ämne: Fristående ugnar

Kan kommissionen med anledning av sitt svar på den skriftliga frågan E-3307/03 (¹) redogöra för om fristående ugnar (ugn/grill som kan placeras i brösthöjd) har förbjudits i Förenade kungariket till följd av rådets direktiv 73/23/EEG (²) (eller någon annan EU-lagstiftning)?

Kan kommissionen lämna en förteckning över fristående ugnar (med tillverkare och modell) som inte får saluföras på den brittiska marknaden enligt rådets direktiv 73/23/EEG?

(¹) EUT C 70 E, 20.3.2004.

(²) EGT L 77, 26.3.1973, s. 29.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Som en komplettering till sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3307/03 beträffande direktiv 73/23/EEG (¹), kan kommissionen upplysa om att den inte känner till vilka åtgärder som vidtagits i Förenade kungariket för att begränsa den fria rörligheten eller utsläppandet på marknaden av fristående ugnar (ugn/grill som kan placeras i brösthöjd).

Medlemsstaterna har ansvaret för marknadsstillsynen och kommissionen är inte direkt inblandad om inte den berörda medlemsstaten informerar den om en sådan åtgärd i enlighet med det säkerhetsklausulförfarande som beskrivs i artikel 9 i ovannämnda direktiv. Hittills har ingen information kommit in i detta avseende.

(¹) Rådets direktiv 73/23/EEG av den 19 februari 1973 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser, EGT L 77, 26.3.1973 ändrad genom rådets direktiv 93/68/EEG av den 22 juli 1993, EGT L 220, 30.8.1993.

(2004/C 78 E/0948)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4025/03
från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(9 januari 2004)

Ämne: FN:s utredning i Östtimor

En av mina väljare har gjort mig uppmärksam på en pågående FN-utredning.

År 1975 dödades fem journalister i Östtimor när de rapporterade om Indonesiens invasion. En av dessa journalister var släkting till en av mina väljare. Enligt de första rapporterna skedde dödsfallen under korseld, men senare (i mitten av 1990-talet) avslöjades att de var måltavlor och dödades av indoneserna.

FN:s administration har tagit upp fallet, men trots att de enligt rapporter varit nära att genomföra arresteringar har det inte fattats några beslut eller vidtagits några åtgärder.

Min väljare är mycket bekymrad över att man inte har skipat rättvisa. Kan kommissionen redogöra för vad den kan göra för att föra fallet vidare?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

Fem journalister, Malcolm Rennie (Skottland), Brian Peters (England), Greg Shackleton (Australien), Tony Stewart (Nya Zeeland) och Gary Cunningham (Australien), som alla arbetade för australiska TV-kanaler mördades brutalt i byn Balibo i Maliana-distriktet i Östtimor i oktober 1975. Även om fakta om fallet är välkända genom mediernas täckning och familjemedlem mars ständiga påtryckningar för att finna rättvisa har det aldrig gjorts några gripanden eller åtal.

FN:s övergångsadministration i Östtimor, UNTAET (The United Nations Transitional Administration in East Timor), hade fullständigt mandat av säkerhetsrådet att leda landet, och undersökningar av detta och andra historiska fall har genomförts av utredare inom FN:s polisstyrka. När UNTAET:s uppdrag upphörde i maj 2002 hade utredningen kommit så långt att bevis samlats in och att man ett antal gånger förgäves begärt samarbete med Indonesien för att få tillgång till vittnen. Europeiska unionen tog också upp frågan med den indonesiska regeringen 2002. Inga av dessa ansträngningar har gett resultat.

Åtal för mord är inte möjligt, eftersom preskriptionstiden i fallet har löpt ut (18 år enligt indonesisk straffrätt, 15 år enligt portugisisk straffrätt), även om det med en ytterligare undersökning skulle kunna vara möjligt att väcka åtal för krigsförbrytelser (eftersom det inte finns någon preskriptionstid för krigsförbrytelser enligt Genèvekonventionen).

Östtimor blev helt självständigt den 20 maj 2002 och då övergick UNTAET:s åtalsbefogenheter till den suveräna nationens institutioner. Ett fall av det här slaget hamnar inom riksåklagarens befogenheter, och berörda akter, inklusive de akter som UNTAET tagit fram, bör överföras till denna myndighet.

Kommissionens delegation i Dili i Östtimor har kontaktat riksåklagaren som förnekat att akten officiellt har överförts dit. Riksåklagaren informerade offrens anhöriga när han träffade dem i oktober 2003 (när de reste till Timor-Leste (Östtimor) för invigningen av "Balibo Flag House" till minnet av de fem som mördades i Balibo).

Riksåklagaren har försäkrat kommissionens delegation i Östtimor om att han kommer att fortsätta undersökningen så snart som handlingarna i fallet har överförts till honom.

(2004/C 78 E/0949)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4030/03

från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Underutnyttjade betalningsbemyndiganden

Europeiska revisionsrättens senaste årsrapport för budgetåret 2002 visar att betalningarna uppgick till 85 144 miljoner euro av de 98 579 miljoner euro som fanns tillgängliga, vilket innebär en utnyttjandegrad på 86,4 procent.

Dessa uppgifter bekräftar, tillsammans med utnyttjandegraden under tidigare år (82,3 procent under 2001 och 87,9 procent under 2000), att underutnyttjandet av betalningsbemyndiganden är ett endemiskt problem, och att det inte är något undantag utan snarare en regel. Denna eftersläpning förekommer i första hand under kategori 2, delvis på grund av att programplaneringen tar mycket tid, resurser och energi under de första åren. Men hur tolkar kommissionen det faktum att man endast utnyttjat 82,5 procent av betalningsbemyndigandena under rubriken Inre politik 2002, och 86 procent av betalningsbemyndigandena för rubriken Externa åtgärder 2001?

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Det stämmer att den totala utnyttjandegraden för betalningsbemyndiganden 2002 var 86 %, jämfört med 82 % för 2001.

De betalningsbemyndiganden som inte utnyttjades uppgick sammanlagt till cirka 13,1 miljarder euro, bland annat inom följande utgiftsområden:

- 1,4 miljarder för jordbruk
- 8,1 miljarder för strukturfonderna
- 1,4 miljarder för inre politik
- 0,5 miljarder för externa åtgärder
- 0,9 miljarder för stöd inför anslutningen

En detaljerad tabell över fördelningen av de icke utnyttjade betalningsbemyndigandena med uppgift om,

- gängse budgetanslag,
- överföringar mellan budgetår.
- anslag som följer av bidrag från tredje part.

kommer att sändas direkt till ledamotens sekretariat,

Den främsta orsaken till underutnyttjandet inom strukturfonderna var att det faktiska genomförandet av program från perioden 1994–1999 inte framskred i den grad som förutsågs i medlemsstaternas prognoser. Åtgärderna inom programmen för 2000–2006 genomfördes däremot till 91 % (jämfört med 70 % 2001).

Vad gäller inre politik kan i praktiken 50 % av underutnyttjandet hänföras till anslag från tredje part. Som en följd av de budgetprinciper som tillämpas har bidragen från tredje part förts in i budgeten tillsammans med de åtaganden som de motsvarar, även i de fall som betalningarna inte förväntas ske förrän under ett senare budgetår när programmet eller projektet i fråga genomförs. Outnyttjade anslag förs över automatiskt från ett budgetår till nästa för detta ändamål. Om man räknar bort anslag som härstammar från tredje part uppgår de samlade outnyttjade anslagen till 700 miljoner euro. Det gäller främst anslag till politikområdet forskning och utveckling, vanligen till följd av försenade rättsliga åtaganden eller kostnadsberäkningar från kontraktsparterna. Generellt sett bör det dock betonas att utnyttjandet av betalningsbemyndiganden ökade med närmare 1,3 miljarder euro jämfört med 2001.

Inom området externa åtgärder berodde underutnyttjandet av betalningsbemyndiganden dels på att åtaganden för många program ingicks mot slutet av året (vilket leder till att motsvarande betalningar effektueras först påföljande budgetår), dels på att parlamentet valde att öka budgeten för betalningar jämfört med vad kommissionen hade föreslagit i det preliminära budgetförslaget. De program och åtgärder som främst berördes var "Samarbete med länderna på Balkan", "Bistånd till partnerstaterna i Östeuropa och Centralasien", "Andra samarbetsåtgärder", "Humanitärt bistånd" och "Samarbete med utvecklingsländer i Latinamerika". Totalt sett ökade utnyttjandet av betalningsbemyndiganden med 200 miljoner euro 2002 jämfört med 2001. Nivån på de obetalda utestående åtagandena har också stabiliserats inom detta utgiftsområde, jämfört med de årliga ökningarna som tidigare varit vanliga.

Verkställighetstakten för betalningar styrs i hög grad av behoven. I allmänhet kan kommissionen inte utföra en betalning förrän mottagaren uppfyllt en rad villkor, t.ex. att kontraktet skall ha undertecknats, projektet skall ha slutförts eller framskridit till ett visst skede, och för vissa betalningar skall mottagaren ha lagt fram sina slutliga räkenskaper för stödet i fråga. Många av dessa omständigheter ligger inte under kommissionens kontroll, och kommissionen kan inte göra avsteg från villkoren för utbetalning utan att därmed också bryta mot försiktighetsregler i den ekonomiska förvaltningen. Eftersom en EU-budget i huvudsak tar form i början av det föregående året (i det här fallet i början av 2001 för 2002 års budget) vilar också de prognoser om när betalningar skall äga rum på en del osäkerhetsfaktorer i form av yttre omständigheter, och detta leder ibland till att man anslår mer budgetmedel än vad som behövs, vilket var fallet för 2002.

(2004/C 78 E/0950)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4039/03

från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Optometri i Grekland

Nyligen röstade det grekiska parlamentet igenom en ändring och komplettering av det nationella sjuk- och hälsovårdssystemet och bestämmelser i andra frågor som faller under social- och hälsoministeriet, varigenom villkoren för optikerbutiker regleras. Bland annat förbjuds optiker att utföra optometri, samtidigt som farmaceuter ges tillstånd att sälja glasögon för långsynta samt linsvätskor.

Är förbudet för optiker att utföra optometri och tillståndet för farmaceuter förenliga med bestämmelserna inom EU?

Finns det i EU regler som gäller för synhjälpmedel som uteslutande säljs i optikerbutiker?

Kan kommissionen meddela vilka myndigheter som på grekisk behörighetsnivå har ansvaret för att vidta de bestraffningsåtgärder som lagen föreskriver mot optikerbutiker som bryter mot lagen?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Varken optiker- eller optometristverksamhet är föremål för någon särskild gemenskapslagstiftning. När det gäller apotekarverksamhet, har denna blivit föremål för två direktiv: rådets direktiv 85/432/EEG och 85/433/EEG av den 16 september 1985 som syftar till en samordning av lagar och förordningar som rör viss

apoteksverksamhet och ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i farmaci, inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten när det gäller viss farmaceutisk verksamhet⁽¹⁾. Dessa direktiv reglerar emellertid inte frågan om huruvida apotekarna har rätt att sälja optiska produkter eller utöva verksamhet på detta område.

Eftersom det inte finns någon harmonisering av bestämmelserna om yrkesverksamheten i fråga, förblir medlemsstaterna i princip behöriga när det gäller att besluta om vad som ska ingå i nämnda yrkesverksamhet. De måste emellertid utöva sin behörighet med iakttagande av de grundläggande friheter som föreskrivs i EG-fördraget, särskilt den etableringsfrihet som föreskrivs i artikel 43 i EG-fördraget.

Utifrån den nuvarande gemenskapsrätten och utifrån den information som finns tillgänglig, anser kommissionen att det inte finns någon bestämmelse som kan hindra Grekland från att förbjuda optikerna att utöva optometri eller apotekarna att sälja vissa optiska produkter. EG-domstolen har också i sin rättspraxis bekräftat detta när den uttalat sig om situationer som liknar denna⁽²⁾.

Det finns inga harmoniserade regler på EU-nivå om vilka optiska produkter som enbart får säljas av optiker. EG-domstolen har genomgående hävdats att eftersom det inte finns några sådana regler, kan nationella myndigheter införa vissa försäljningsarrangemang, så länge bestämmelserna gäller alla näringsidkare inom det nationella territoriet och så länge de får samma verkan, rättsligt och faktiskt, på marknadsföringen av inhemska produkter och på produkter från andra medlemsstater. Under förutsättning att dessa villkor uppfylls, faller sådana regler utanför räckvidden för EG-fördragets artikel 28 om fri rörlighet för varor.

Kommissionen anser inte att den är behörig att svara på parlamentsledamotens sista fråga. Den faller helt och hållet inom de grekiska myndigheternas behörighetsområde.

⁽¹⁾ EGT L 253, 24.6.1985.

⁽²⁾ Se domen "Mac Quen" av den 1 februari 2001 i mål C-108/96, REG. 2001, s. I-837, och domen "Gräbner", av den 1 juli 2002 i mål C-294/00, REG. 2002, s. I-6515.

(2004/C 78 E/0951)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4040/03

från Glyn Ford (PSE), Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE),
Claude Moraes (PSE) och Anna Terrón i Cusí (PSE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Medeaprogrammet och artikel 13 i fördraget

Kan kommissionen ange sina planer i stort när det gäller att ta med frågeställningarna i artikel 13 i fördraget i Medeaprogrammet? Är kommissionen medveten om hur långt efter den ligger här, i jämförelse med andra verksamhetsområden?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Programmet Medea som nämns i frågan är ett program som inleddes inom ramen för det regionala programmet Euromed Audiovisual I av regeringen i den autonoma regionen Andalusien. Programmet skall främja utvecklingen av de audiovisuella projekt i Medelhavsregionen som valdes ut 2000 av kommissionen och vars treåriga finansiella stöd har förlängts till september 2004, utan att gemenskapsbidraget har ändrats.

De kriterier som måste uppfyllas för att stöd skall beviljas anges i inbjudan att lämna in projektförslag till Medea (punkt 4). Dessa stämmer överens med de principer som anges i artikel 13 i EG-fördraget och som rör "åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning".

I inbjudan att lämna projektförslag, som var öppen för 27 partner, anges i punkt 4 att: särskild hänsyn kommer att tas till alla projekt som främjar gemensamma värderingar, t.ex. respekten för områdets identitet, som skapar en medvetenhet om deras bidrag till internationella framsteg på de etiska och materiella områdena, såsom kampen mot rasism, främlingsfientlighet, intolerans, misstro, stereotyper och fördomar, och som främjar verksamhet som syftar till att skydda ungdomar och den mänskliga värdigheten.

(2004/C 78 E/0952)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4041/03

**från John Bowis (PPE-DE)
och Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen**

(12 januari 2004)

Ämne: Genomförande av direktiven om arbetstagares säkerhet och om skydd av arbetstagare inom sjukvården och deras patienter

Man uppskattar att det sker 1 miljon olyckor årligen i samband med stick av sprutspetsar i Europa. Mellan 60 och 80 procent av dessa rapporteras aldrig.

Undersökningar visar att en kombination av utbildning, säkrare arbetsmetoder och användning av medicinska hjälpmedel såsom skyddsteknik mot stick av sprutspetsar kan förebygga ett stort antal av dessa potentiellt dödliga skador.

Varje dag exponeras Europas arbetstagare inom sjukvården för potentiellt dödliga, blodburna patogener, däribland hepatit B, hepatit C och hiv, som ett resultat av stick av sprutspetsar eller andra skador av "vassa" medicinska föremål.

Anser kommissionen att åtgärder bör vidtas i form av särskilda EU-riktlinjer, för att garantera att effektiva åtgärder för att förhindra stick av sprutspetsar och andra skador förorsakade av "vassa" medicinska föremål genomförs konsekvent i hela Europa?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Kommissionen anser att det är av yttersta vikt att skydda hälsan och säkerheten för arbetstagare inom sjukvården.

När det gäller de infektionsrisker som dessa arbetstagare utsätts för innehåller Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/54/EG av den 18 september 2000 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för biologiska agens i arbetet⁽¹⁾ dels bestämmelser som syftar till att förhindra dessa risker, dels särskilda minimikrav som skall gälla på området.

I direktivet fastställs också arbetsgivarens skyldigheter när det gäller att förebygga risker. I synnerhet när det gäller verksamhet som skulle kunna innebära en risk för exponering för biologisk agens, skall arten, graden och varaktigheten av arbetstagarnas exponering fastställas dels för att göra det möjligt att bedöma alla risker för arbetstagarnas hälsa eller säkerhet, dels för att bestämma vilka åtgärder som skall vidtas. Det är medlemsstaternas uppgift att genomföra bestämmelserna i direktivet.

Rådets direktiv 89/655/EEG av den 30 november 1989 om minimikrav för säkerhet och hälsa vid arbetstagares användning av arbetsutrustning i arbetet⁽²⁾ syftar till att garantera en högre säkerhetsnivå för arbetstagare som använder olika typer av arbetsutrustning, till exempel den medicinska utrustning som används på sjukhus. Arbetsgivaren måste välja arbetsutrustning efter de särskilda arbetsförhållanden och risker som föreligger för arbetstagarna i syfte att undvika eller minimera dessa risker. Om det inte är möjligt att använda arbetsutrustning som är ofarlig för arbetstagarnas hälsa och säkerhet, måste arbetsgivaren se till att minimera riskerna. Dessutom måste arbetstagarna få de instruktioner och den utbildning som behövs för att använda utrustningen.

På EU-nivå utarbetar Europeiska arbetsmiljöbyrån särskilda åtgärder för sjukvårdssektorn. Via byråns hemsida ⁽³⁾ kan man hämta mycket information om säkerhet och hälsa i arbetet inom sjukvårdssektorn, inte minst om hur man förebygger olyckor med nålar och andra vassa föremål. Bland denna information kan nämnas riktlinjer för hur man förebygger olyckor med nålar, exempel på korrekt användning samt undersökningar och rekommendationer på området som samlats in i medlemsstaterna och i övriga Europa och världen.

Kommissionen undersöker kontinuerligt situationen gällande förebyggande åtgärder mot hälso- och säkerhetsrisker för arbetstagare inom alla verksamhetssektorer, däribland sjukvårdssektorn. Om undersökningar i detta sammanhang skulle visa att det krävs nya gemenskapsinstrument inom detta specifika område kommer kommissionen att föreslå lämpliga åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 262, 17.10.2000.

⁽²⁾ EGT L 393, 30.12.1989 (ändrat genom rådets direktiv 95/63/EG, EGT L 335, 30.12.1995, och 2001/45/EG, EGT L 195, 19.7.2001).

⁽³⁾ http://europe.osha.eu.int/good_practice/sector/healthcare/fr/indexbytopic.php
http://europe.osha.eu.int/good_practice/sector/healthcare/fr/indexbytopic11.php?id=274.

(2004/C 78 E/0953)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4042/03

från Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Mobbning i skolorna

Barn måste kunna känna sig trygga i skolan. Mobbning och andra former av fysiskt och verbalt våld, både i klassrummen och utanför dem, måste förebyggas och bekämpas. Det var med denna målsättning som EU:s medlemsstater 1997 beslutade att inleda projektet "Våld i skolan".

Projektet pågick i två år och bestod av informationsutbyte och gränsöverskridande aktiviteter och projekt. Det inrättades en expertgrupp för att stödja dessa aktiviteter. Efter två år skulle rådet utvärdera projektet.

1. Hur har utvärderingen av projektet "Våld i skolan" utfallit?
2. Äger det sin riktighet att projektet inte följts upp och i så fall: varför då?
3. Ingår det för närvarande som en av målsättningarna för gemenskapens politik att skapa trygghet i skolorna, också genom att bekämpa mobbningen, eller ingår det som ett led i något av programmen för undervisning? Ingår det till exempel som ett led i följande målsättning enligt programmet Comenius: att utveckla och sprida metoder för att motverka utslagning från skolsystemet och misslyckanden i skolan, främja integrationen av elever med speciella pedagogiska behov och främja lika möjligheter inom alla områden av utbildningen?
4. Om svaret på delfråga 3 är nekande: arbetar kommissionen med initiativ för att få med detta mål på gemenskapens agenda för undervisning?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

1. och 2. Sexton projekt finansierades inom ramen för rådets slutsatser av den 22 september 1997 om inledandet av pilotprojekt om våld i skolan. Projekten bedrevs mellan 1997 och 1999 och hade en inbyggd intern- och/eller externutvärdering. Den expertgrupp som nämns i rådets slutsatser informerades regelbundet om hur projekten fortskred.

Sex projekt om våld i skolan uppstod delvis som uppföljning av projekt finansierade inom ramen för initiativet "Våld i skolan". De finansierades 1999–2001 inom ramen för initiativet Connect.

En fullständig utvärdering av Connect-initiativet genomfördes och publicerades 2002. I utvärderingen finns detaljerad information om vart och ett av de sex projekten samt övergripande slutsatser. I slutsatserna noteras bland annat bristen på interkommunikation och utbyte av erfarenheter. Samtliga projekt ansågs emellertid ha haft stor potential inom sina respektive områden. Det är välkänt att ett gemensamt problem för denna typ av projekt är att garantera kontinuitet, särskilt när det gäller finansiering. I slutsatserna anges i samband med detta att två av de sex projekten vid tiden för utvärderingen hade presenterat preliminära förslag inom ramen för Sokrates, Comenius 3 (nätverk).

3. och 4. Kvalitetsprojekt för att bekämpa våld i skolan kan finansieras med hjälp av Comeniusprojekt inom ramen för Sokratesprogrammet.

Under åren 2001–2003 var våld i skolan föremål för 5 av de totalt 186 projekt som valdes ut för finansiering inom ramen för Comenius 2.1 Europeiska samarbetsprojekt för utbildning av undervisande personal. Under samma period täcktes detta tema av 1 av 21 nätverk inom ramen för Comenius 3.

(2004/C 78 E/0954)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4044/03

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Gratis inträde för lokalbefolkningen till kulturminnen och sevärdheter

1. Kan kommissionen bekräfta att det enligt den kommande EU-lagstiftningen inte kommer att vara möjligt att ge lokalbefolkningen fritt inträde till kulturminnen och sevärdheter?
2. Kommer man med en sådan EU-lagstiftning att vara tvungen att återkalla de inträdeskort som ger lokalbefolkningen fritt inträde till kulturminnen och sevärdheter som till exempel Hampton Court Palace i London?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

I sin dom av den 16 januari 2003 i mål C-388/01 om inträde till museer i Italien slår domstolen fast att förmånliga inträdesavgifter till kulturanläggningar för personer av en viss nationalitet eller för personer som är bosatta i ett visst land eller inom ett visst lokalt område är diskriminerande, och därmed oförenliga med EG-fördraget och i synnerhet med principen om fri rörlighet för tjänster.

Faktum är att en åtskillnad som grundar sig på bostadsort enligt en fast rättspraxis riskerar att i huvudsak drabba medborgare från andra medlemsstater, eftersom de besökare som inte bor på orten oftast är utländska medborgare. Framför allt spelar det ingen roll huruvida åtgärden påverkar såväl nationella medborgare boende i andra delar av landet som medborgare från andra medlemsstater eller inte.

Diskriminering som grundar sig på var man är bosatt kan endast accepteras om den är motiverad av tvingande skäl som har med allmänintresset att göra, det vill säga inte av rent ekonomiska skäl, och om nödvändighetsprincipen och proportionalitetsprincipen respekteras.

I sitt förslag till direktiv om tjänster på den inre marknaden, som antogs den 13 januari 2004, stöder sig kommissionen på den princip som kan uttolkas ur EG-domstolens rättspraxis, och som innebär ett förbud mot att tillämpa olika villkor för tillgång till tjänster på grundval av en tjänstemottagares nationalitet eller bostadsort.

Det är mot bakgrund av dessa principer som de nationella behöriga myndigheterna måste undersöka fall som rör olika inträdesavgifter till turistattraktioner, till exempel dem som parlamentsledamoten nämner i sin fråga, och utifrån de omständigheter som råder i varje situation vidta lämpliga åtgärder för att förhindra diskriminering mellan olika EU-medborgare.

(2004/C 78 E/0955)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4049/03
från Francesco Speroni (NI) till kommissionen

(7 januari 2004)

Ämne: Produkter som innehåller genetiskt modifierade organismer (GMO)

Finns det någon bestämmelse om att restauranger måste ange om de använder produkter som innehåller GMO i mängder som överstiger de värden som anges i lagstiftningen?

Om så inte är fallet, anser kommissionen att det vore lämpligt att en sådan bestämmelse införs, för att säkra såväl rättvisa handelsvillkor som livsmedelssäkerheten?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

Varken gällande gemenskapslagstiftning⁽¹⁾ eller förordning (EG) nr 1829/2003⁽²⁾, som träder i kraft i april 2004, innehåller några bestämmelser om att restauranger och storkök ska märka livsmedel som har framställts av eller innehåller ingredienser som har framställts av genetiskt modifierade organismer.

Faktum är att de nya reglerna för märkning av livsmedel som innehåller genetiskt modifierade ingredienser, i synnerhet artikel 12.1 i förordning (EG) nr 1829/2003, skall tillämpas på livsmedel som skall levereras i oförändrat skick till slutkonsumenter eller storkök. Dessa bestämmelser skall alltså endast tillämpas på livsmedel som skall levereras i oförändrat skick från storkök till konsumenter. Om varorna däremot har ändrats eller tillagats skall bestämmelserna inte tillämpas.

I enlighet med artikel 14.2 i förordning (EG) nr 1829/2003 är det möjligt att via ett kommittéförfarande anta särskilda regler för information som skall lämnas av storkök som tillhandahåller mat till slutkonsumenter. För närvarande finns det inga planer på ett sådant initiativ.

Den bredare frågan om vilken information restauranger bör lämna till konsumenterna behandlas inom ramen för den allmänna översynen av lagstiftningen om märkning av livsmedel.

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 49/2000 av den 10 januari 2000 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1139/98 om obligatoriska uppgifter vid märkning av vissa livsmedel som framställts från genetiskt modifierade organismer utöver de uppgifter som föreskrivs i direktiv 79/112/EEG, EGT L 6, 11.1.2000.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1829/2003 av den 22 september 2003 om genetiskt modifierade livsmedel och foder (Text av betydelse för EUT L 268, 18.10.2003).

(2004/C 78 E/0956)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4050/03
från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(7 januari 2004)

Ämne: Förslag till direktiv om konsumentkrediter

1. Skulle kommissionen kunna förklara sin inställning till en lämplig harmoniseringsnivå? Kan kommissionen acceptera att dess metod med full harmonisering inte är lämplig i EU-sammanhang och orsakar onödiga problem i vissa medlemsstater?

2. I sitt brev av den 28 juli 2003 till ordföranden och föredragandena i utskottet angav generaldirektören för GD Hälsa och konsumentskydd att kommissionen erkänner att åtgärderna måste vara proportionerliga. Kan kommissionen förklara hur detta stämmer överens med de långtgående förändringar som föreslagits, vilka kommer att påverka alla inhemska konsumentkrediter liksom gränsöverskridande krediter, i synnerhet mot bakgrund av generaldirektörens synpunkt att ett radikalt alternativ skulle vara att avstå från gemenskapsreglering av hemförsäljning när det gäller kreditavtal eftersom den gränsöverskridande aspekten inte existerar eller är mycket begränsad (gränsregioner). Detta förnuftiga resonemang kunde kanske tillämpas inom andra områden som täcks av förslaget. På vilken grund har kommissionen fastställt ett behov av detta direktiv i sin nuvarande form?

3. Skulle kommissionen kunna förklara vilken konsekvensanalys som genomförts i samband med

(a) kontokrediter,

(b) avtal om ställande av säkerhet och

(c) ångerrätt och, om så var fallet, vilka resultaten var av kommissionens analys?

Om ingen konsekvensanalys genomfördes, skulle kommissionen kunna klargöra den grund på vilken den ansåg det vara nödvändigt att lägga fram förslaget i sin nuvarande form?

4. Med tanke på behovet av att främja rättssäkerheten, håller kommissionen med om att det är att föredra att förändringar görs i sektorslagstiftningen, till exempel om penningtvätt, dataskydd eller orättvisa kontraktsvillkor, i stället för i en rättsakt som inte har med frågan att göra och som skulle kunna tolkas som en påföljande ändring av existerande lagstiftning? Skulle kommissionen till exempel acceptera att artikel 7 i förslaget inte ens skulle tillåta identifieringskontroller om den tolkas bokstavligen, vilket motsäger artikel 3.6 i direktivet om penningtvätt 2001/97/EG⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001, s. 76.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(6 februari 2004)

Innan kommissionen lade fram sitt förslag genomförde den ett djupgående och omfattande förberedande arbete, bland annat ett antal undersökningar om konsumentkrediter i allmänhet samt om hög skuldsättning. Det föreslagna direktivet har utarbetats efter omfattande samråd med alla intressenter, bland annat medlemsstaterna, finansmarknaden samt företrädare för konsumenterna, och alla bestämmelser i direktivet har påverkats av befintlig nationell lagstiftning. Redan i kommissionens strategi för konsumentpolitiken 2002–2006 tillkännagavs att man planerade en fullständig harmonisering av de centrala områdena. I mars 2003 fick denna strategi starkt stöd av Europaparlamentet i dess resolution om kommissionens meddelande till Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om "En strategi för konsumentpolitik 2002–2006"⁽¹⁾, och även rådet instämde i denna målsättning i maj 2003.

Förslaget om konsumentkrediter omfattar både inhemska och gränsöverskridande transaktioner. Detta är inte oförenligt med genomförandet av EG-fördragets mål om konsumentskydd, som före detta generaldirektören Robert J. Coleman förklarade i sin skrivelse av den 28 juli 2003 till utskottets ordförande och föredragande.

Kommissionen har lagt fram ett förslag om införande av en bestämmelse om vissa oskäligen avtalsvillkor som specifikt rör konsumentkrediter med tanke på att vissa villkor för finansiella tjänster har undantagits i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal⁽²⁾. Kommissionen väntar för närvarande på Europaparlamentets yttrande om förslaget. Mot bakgrund av det pågående arbetet i rådet och eftersom parlamentet ännu inte gett sina synpunkter i frågan har kommissionen vare sig tagit ställning till eller dragit några slutsatser om hur bestämmelserna i förslaget skulle kunna ändras. Om kommissionen skulle göra det utan att ha inväntat Europaparlamentets yttrande skulle parlamentet fråntas sin centrala roll i medbeslutandeförfarandet.

⁽¹⁾ KOM(2002) 208 – C5-0329/2002 – 2002/2173(COS).

⁽²⁾ EGT L 95, 21.4.1993.

(2004/C 78 E/0957)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4052/03
från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Stöd till olika kyrkor

Inom ramen för skyddet av medlemsstaternas kulturarv och kulturella särdrag skulle jag vilja veta följande: Ger kommissionen särskilt finansiellt stöd, via kulturprogram eller andra program, till renovering av kyrkor, underhåll av ikoner och andra kyrkskatter och framhävande av religiösa monument?

Om så är fallet, finns det i nuläget någon kvalitativ och kvantitativ redogörelse för dessa finansierade insatser, uppdelad per åtgärd och land?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Kommissionen ger inget finansiellt stöd enbart till renovering och underhåll av kyrkor och kyrkskatter.

I övrigt vill kommissionen uppmärksamma parlamentsledamoten på att ett av målen med Kultur 2000-programmet är att främja åtgärder som på europeisk nivå lyfter fram det gemensamma kulturarvet av betydelse för Europa samt sprider sakkunskap och främjar goda exempel i fråga om bevarande och skydd av detta kulturarv.

Detta program stöder samarbetsprojekt som samfinansieras av minst tre medarrangörer i minst tre av de länder som deltar i programmet.

Ytterligare information om Kultur 2000 och alla de projekt som fått stöd av programmet under 2000, 2001, 2002 och 2003 finns på följande adress: (http://europa.eu.int/comm/culture/eac/index_en.html). Där finns även detaljerad information om bidragsmottagarna, inblandade partner och tilldelade belopp.

(2004/C 78 E/0958)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4060/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(8 januari 2004)

Ämne: Unionsmedborgarskap

Enligt artikel 8 i utkastet till en konstitution för Europa skall "unionsmedborgarna", utöver de övriga medborgerliga fri- och rättigheter som medborgarskapet innebär, ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier.

Enligt artikeln är det emellertid endast "varje person som är medborgare i en medlemsstat" som skall betraktas unionsmedborgare, utan att gå in på den omdiskuterade och mycket viktiga frågan om förfarandena för att erhålla ett medborgarskap. Kravet på medborgarskap utgör i själva verket, enligt artikel 8, den enda skillnaden mellan statusen för de personer som lagligen uppehåller sig på gemenskapens territorium och tredjelandsmedborgarna. Man tar inte någon hänsyn till de rättsliga förhållanden som förekommer däremellan, exempelvis för de bosatta, inte heller tar man hänsyn till de aspekter som rör invandringen. De enskilda medlemsstaterna fortsätter att bära ansvaret för erhållandet av nationellt medborgarskap och för invandringspolitik, uppehållstillstånd och integrering av medborgare från tredje land, trots att invandringen berör både de länder som bildar EU:s yttre gränser, och transitländerna samt bosättningsländerna. Många frågor hänger samman med debatten om medborgarskap: bestämmelserna om legala och illegala flyktingströmmar, den integrerade gränsförvaltningen, kampen mot organiserad brottslighet, havsgränserna och de nya gränserna efter utvidgningen, samt asylrätt. Då dessa frågor behandlats har man hittills alltför ofta gjort skillnad mellan två olika medborgarskap: ett nationellt medborgarskap och ett parallellt och sekundärt unionsmedborgarskap. För dessa har man lagt fram olika

och osammanhängande lösningar som varit mycket svåra att förvalta och som inneburit enorma skillnader när det gäller behandlingen, trots de gemensamma värderingar som ligger till grund för EU:s födelse och utvidgning.

Den nya konstitutionen tycks alltså ha en principiell brist. Dessutom bör de ovannämnda frågorna diskuteras närmare, så att man så snart som möjligt får till stånd en harmonisering av lagstiftningen, som gör att bestämmelserna i detta hänseende blir desamma i samtliga medlemsstater. Mot bakgrund av detta tillfrågas kommissionen följande:

1. Vilka konkreta åtgärder har vidtagits för att främja en harmonisering av lagstiftningarna i fråga om erhållande av nationellt medborgarskap och permanent uppehållstillstånd?
2. Hur har diskussionen om en gemensam invandringspolitik fortlöpt?
3. Vad anser kommissionen om möjligheten att införliva frågan om unionsmedborgarskap i konstitutionen, och därvid även ta hänsyn till de därtill hörande politiska, religiösa och sociala konsekvenserna?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Riktlinjer för en gemensam invandrings- och asylpolitik fastställdes vid Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999. I denna politik ingår att tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta inom medlemsstaternas territorium skall behandlas rättvist. I slutsatserna från Europeiska rådets möte anges att lagligen bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning skall närmas den ställning som medborgarna i medlemsstaterna har och att tredjelandsmedborgare skall tilldelas ett antal enhetliga rättigheter, som ligger så nära som möjligt de som gäller för unionsmedborgarna.

När det gäller att förvärva nationellt medborgarskap bör man notera att gemenskapen saknar rättslig befogenhet att införa en harmoniserad lagstiftning och inte heller har denna befogenhet skrivits in i utkastet till konstitution för Europa, och kommissionen planerar därför inga lagstiftningsåtgärder inom området inom den närmaste framtiden.

Vad gäller utformningen av en gemensam gemenskapspolitik och tredjelandsmedborgares rättsliga ställning, har kommissionen arbetat för att uppnå de mål som återfinns i Tammerforsslutsatserna, och i denna riktning har den föreslagit ett antal politiska åtgärder och direktiv för att garantera fri rörlighet och grundläggande ekonomiska och sociala rättigheter för tredjelandsmedborgare. Särskilt kan nämnas direktivet om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning⁽¹⁾, genom vilket den rättsliga ställningen för tredjelandsmedborgare harmoniseras för tredjelandsmedborgare som är bosatta inom unionen.

Kommissionen anser att samhällsmedborgarskap (inklusive ett antal grundläggande rättigheter och skyldigheter för tredjelandsmedborgare) och beviljande av politiska rättigheter är viktigt för integrationsprocessen.

⁽¹⁾ Förslag till rådets direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning, KOM(2001) 127 slutlig. Förslaget antogs av rådet den 25 november 2003.

(2004/C 78 E/0959)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4062/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(13 januari 2004)

Ämne: Arbetstagares hälsa och säkerhet – klagomål nr 00/4404, SG(2000) A/3828/2

Enligt uppgift har kommissionen, efter en undersökning av klagomål nr 00/4404, SG(2000) A/3828/2 och efter att en företrädare för kommissionen varit i Grekland för möten, beslutat att inleda ett överträdelseförfarande mot Grekland och skickat en formell underrättelse. Underrättelsen har besvarats av den grekiska regeringen.

Med tanke på att klagomålen ökar och att den allmänna uppfattningen i Grekland är att myndigheterna med ansvar för genomförandet av direktiv 89/391/EEG⁽¹⁾ angående arbetstagares hälsa och säkerhet fullgör sin uppgift på ett bristfälligt sätt och med tanke på att arbetsgivarna alltjämt bryter mot reglerna för hälsa och säkerhet på arbetsplatserna är min fråga: Vilka är huvudpunkterna i kommissionens formella underrättelse och vilket svar har de grekiska myndigheterna lämnat?

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Som parlamentsledamoten noterar när det gäller klagomål nr 2000/4404 har kommissionen sänt en formell underrättelse till den grekiska regeringen. Underrättelsen har besvarats av den grekiska regeringen.

Den formella underrättelsen gäller tillämpningen i den grekiska rättsordningen av rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet⁽¹⁾ och av tillhörande särdirektiv. I den formella underrättelsen erinras bland annat om medlemsstaternas skyldighet att garantera lämplig kontroll och övervakning av de bestämmelser som fastställts för att införliva gemenskapens direktiv. Otillräcklig eller bristande tillämpning av dessa bestämmelser utgör en överträdelse av gemenskapsrätten som kan bli föremål för talan om fördragsbrott vid EG-domstolen.

Kommissionen vill påminna parlamentsledamoten om att den officiellt bett den grekiska regeringen om kommentarer i frågan, bland annat vad gäller utförda kontroller och antalet olycksfall i arbetet.

De grekiska myndigheterna har lämnat detaljerade och utförliga svar på den formella underrättelsen. Ärendet är komplicerat och kommissionen granskar för närvarande svaret från de grekiska myndigheterna. Mot bakgrund av resultatet av denna granskning och granskningen av de upplysningar som tidigare erhållits kommer kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

(2004/C 78 E/0960)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4063/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(13 januari 2004)

Ämne: Arbetstagare med endagskontrakt

I de grekiska organisationerna OPAP och ODIE finns anställda som under flera år arbetar på "endagskontrakt", dvs. de förnyar sina kontrakt varje dag under 5-20 års tid. Resultatet av denna policy blir att de anställda inte kommer i åtnjutande av sina grundläggande arbets- och försäkringsrättigheter, exempelvis mammaledighet och moderskapspenning, vilket av försäkringsinstitutet förklaras just med att de jobbar på endagskontrakt. Dessa anställningskontrakt är ett uppenbart brott mot stadgan om de grundläggande rättigheterna, gemenskapslagstiftningen enligt direktiven 1999/70/EG⁽¹⁾, 76/207/EEG⁽²⁾, 86/613/EEG⁽³⁾ och 92/85/EEG⁽⁴⁾ samt mot EG-domstolens rättspraxis.

Anser kommissionen att sådana anställningskontrakt är acceptabla? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att arbetstagarna skall komma i åtnjutande av alla sina arbetsrättigheter? Kan bestämmelserna i direktiv 1999/70/EG tillämpas på dessa arbetstagare?

⁽¹⁾ EGT L 175, 10.7.1999, s. 43.

⁽²⁾ EGT L 39, 14.2.1976, s. 40.

⁽³⁾ EGT L 359, 19.12.1986, s. 56.

⁽⁴⁾ EGT L 348, 28.11.1992, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP är tillämpligt på visstidsanställda enligt definitionen i de lagar, kollektivavtal eller den praxis som gäller i varje medlemsstat.

Om de personer som har visstidsanställningskontrakt på dagsbasis betraktas som arbetstagare i Grekland är direktivet alltså tillämpligt. Om de dock betraktas som leverantörer av tjänster omfattas de inte av direktivet.

Enligt klausul fem i direktivet måste medlemsstaterna införa åtgärder för att förhindra missbruk som uppstår genom användandet av på varandra följande visstidsanställningskontrakt, genom att införa krav på objektiva grunder för förnyad visstidsanställning, en övre sammanlagd tidsgräns eller ett maximalt antal förnyanden av kontrakten. De åtgärder som vidtas måste vara tillräckliga för att förhindra missbruk. Det förefaller inte som om visstidsanställningar som förnyas varje dag under flera års tid är förenliga med klausul fem i direktivet.

Kommissionen har för närvarande aktiv kontakt med de grekiska myndigheterna för att se till att direktivet tillämpas korrekt i praktiken.

(2004/C 78 E/0961)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4073/03

från Giovanni Fava (PSE) till kommissionen

(8 januari 2004)

Ämne: Kraftvärmeverk

Direktören för regionen Sicilien har, i egenskap av särskild kommissarie med ansvar för avfall, föreskrivit inrättandet av ett stort kraftvärmeverk för avfallsförbränning med en dithörande soptipp i Paternó, i provinsen Catania.

Den plats som valts för inrättandet av kraftvärmeverket och soptippen ligger endast fem km från ett bebott område i "Contrada Valanghe", som gemenskapen betecknat som "område av gemenskapsintresse" (SIC-ITA 060015) på grund av områdets särskilda geologiska egenskaper och karaktäristiska flora och fauna. Området i fråga gränsar dessutom till ett annat område av gemenskapsintresse (SIC-ITA 070025), nämligen "il tratto di Pietralunga del fiume Simeto", där det finns viktiga arkeologiska lämningar.

Anser inte Europeiska kommissionen, mot bakgrund av dessa uppgifter, att det beslut som direktören för regionen Sicilien och de lokala myndigheterna fattat i hög grad strider mot gemenskapens val att skydda dessa platser på grund av ovanstående skäl?

Anser inte kommissionen att inrättandet av ett kraftvärmeverk och en soptipp endast fem km från ett bebott område är farligt för den lokala befolkningens säkerhet och hälsa?

Anser inte kommissionen slutligen att beslutet att inrätta ett kraftvärmeverk i ett område där man övervägande framställer produkter med skyddad ursprungsbeteckning och ekologiska produkter i hög grad skadar den lokala ekonomin och utvecklingen?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 februari 2004)

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985⁽¹⁾, (direktivet om bedömning av miljöpåverkan (EIA-direktivet)) ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾, är det anläggningens storlek som avgör om det krävs

en bedömning av miljöpåverkan för att bygga ett kraftvärmeverk för avfallsförbränning och att inrätta en soptipp. En av de faktorer som måste beaktas vid bedömningen, eller i beslutet om huruvida projekten ska underkastas en bedömning eller ej, är den planerade anläggningens belägenhet, både med avseende på avståndet till bebyggelse och till den ekonomiska verksamhet som bedrivs i området.

Utöver dessa krav, ska det projekt som frågeställaren tagit upp placeras på ett område av gemenskapsintresse som föreslagits av Italien i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992, om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽¹⁾, och intill ett annat område som föreslagits inom ramen för samma direktiv. Följaktligen är artikel 6 i samma direktiv, som definierar under vilka villkor ett projekt som förväntas ha en kraftig påverkan på ett särskilt skyddsområde eller ett område av gemenskapsintresse, tillämplig för att avgöra om det kan godkännas. Om projektet förväntas ha en kraftig påverkan, innebär ett godkännande utan att villkoren i artikel 6 är uppfyllda ett brott mot direktivet.

Rent allmänt krävs för alla nya förbränningsanläggningar att de, oberoende av var de är belägna, ska respektera de värden för utsläpp och övriga villkor som fastställts i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall ⁽²⁾. Om anläggningarna dessutom omfattas av rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996, om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ⁽³⁾, vilket uppenbarligen är fallet, ska behörig myndighet i tillståndet fastställa utsläppsgränsvärden, likvärdiga parametrar och tekniska åtgärder som bygger på bästa tillgängliga teknik, med hänsyn till den aktuella anläggningens tekniska egenskaper, dess geografiska belägenhet samt de lokala miljöförhållandena. Med detta avses att behörig myndighet, om det behövs, kan fastställa noggrannare tillståndsvillkor än de som fastställs i direktivet om avfallsförbränning.

Av den information som tillhandahållits av parlamentsledamoten framgår inte helt klart om det genomförts en bedömning av miljöpåverkan eller en särskild bedömning av den planerade anläggningens inverkan på de föreslagna områdena av gemenskapsintresse, och i så fall vilka slutsatser man kom fram till. Eftersom det också är oklart om byggnadstillstånd redan har utfärdats, har kommissionen inga fakta som skulle kunna påvisa ett möjligt brott mot direktiv 92/43/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽⁴⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

⁽⁵⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

(2004/C 78 E/0962)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4080/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(14 januari 2004)

Ämne: Pass för sällskapsdjur

En portugisisk medborgare har kontaktat mig och uttryckt sin oro över att det i Portugal råder totalförbud mot att hålla illrar och att illrar som hålls som sällskapsdjur kan beslagtas, avlivas eller placeras i djurpark.

Min uppfattning är att illrar som hålls som sällskapsdjur omfattas av gemenskapens passregler för sällskapsdjur och under förutsättning att illrarna är vaccinerade och har försetts med den märkning som krävs skall de därför kunna tas med vid resa inom EU.

Har kommissionen utfärdat varningar eller angivit riktlinjer för illerägare när det gäller införande av illrar i Portugal?

Har kommissionen i samråd med medlemsstaterna om gemenskapens passregler för sällskapsdjur diskuterat problemen med att de nationella bestämmelserna om att hålla vissa sällskapsdjur skiljer sig åt?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 februari 2004)

Det förbud mot att hålla illrar som gäller i Portugal omfattas inte av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 998/2003 av den 26 maj 2003 om djurhälsovillkor som skall tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte⁽¹⁾, eftersom det har att göra med andra hänsyn än djurhälsa.

I artikel 2, tredje stycket i förordningen anges följande: "Bestämmelser som grundar sig på andra hänsyn än djurhälsa och som syftar till att begränsa transporterna av vissa arter eller raser av sällskapsdjur skall inte påverkas av denna förordning."

Det är således upp till medlemsstaterna själva att bedöma alla övriga frågor som kan dyka upp inom ramen för transport av de aktuella djuren utan kommersiellt syfte. Enligt de uppgifter som vi har fått från de portugisiska myndigheterna grundar sig det aktuella förbudet på att man vill skydda miljön.

För att rätta sig efter skyldigheterna enligt förordning (EG) nr 998/2003 har Portugal vidtagit genomförandeåtgärder genom lagdekret nr 314/2003 av den 17 december 2003. I detta dekret har man även infört ytterligare en skyldighet om att det krävs ett tillstånd från miljöministeriet för att få hålla illrar. Med tanke på vad som anges i artikel 2 som citeras ovan kan detta inte anses strida mot gemenskapens regler.

⁽¹⁾ EUT L 146, 13.6.2003.

(2004/C 78 E/0963)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4086/03**från Olle Schmidt (ELDR) till kommissionen**

(14 januari 2004)

Ämne: Företagsspecifikt stöd till Eftec i samband med flytt från Hässleholm i Sverige till Wales i Storbritannien

Företaget Eftec i Hässleholm tillverkar rostskyddsmedel för bilindustrin. Walesiska myndigheter har bekräftat att företaget mottagit finansiellt bidrag i samband med företagsflytten från Hässleholm till Wales. 6 miljoner kronor har betalats ut i etableringsbidrag och används i syfte att bygga ut den nya fabriken i Rhigos, Aberdare. Uppgifter indikerar att Eftec antagligen får 6 miljoner kronor om året i sex år, vilket skulle räcka till de avvecklingskostnader som sträcker sig upp till 30 miljoner.

Med den här informationen i handen kan jag konstatera att utvecklingen av EU:s konkurrenspolitik går i fel riktning. Målet inom EU måste självklart vara att få bort alla företagsspecifika stöd, såsom det stöd som nu har betalats ut till Eftec. EU bör istället satsa på stöd av generell karaktär. Till exempel stöd till infrastruktur samt till allmänna utbildningssystem. Stöd till enskilda företag som nu har beviljats Eftec bidrar enbart till att snedvrider marknaden och är mycket orättvist för de regioner som drabbas. Nedläggningsbeslutet berör 22 anställda.

Kan kommissionen bekräfta ovan givna uppgifter om att Eftec får etableringsbidrag à 6 miljoner/år under en sexårsperiod? Anser kommissionen att en sådan utveckling är förenlig med målen för EU:s konkurrensolitik?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Kommissionen noterar parlamentsledamotens upplysningar om eventuellt stöd till förmån för företaget Eftec. Enligt dessa upplysningar mottar företaget bidrag på 30 miljoner svenska kronor under en period på sex år för en utvidgning av sin fabrik i Rhigos, Aberdare. Parlamentsledamoten indikerar att detta stöd beviljas i anslutning till företags flytt av verksamheten från Hässleholm (Sverige) till Wales.

Kommissionens generaldirektorat för konkurrens kommer att genomföra de undersökningar som behövs i anslutning till parlamentsledamotens upplysningar för att fastställa om projektet i fråga inbegriper statligt stöd som är oförenligt med konkurrensreglerna i EG-fördraget. Kommissionen kommer att informera parlamentsledamoten om resultatet så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/0964)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4087/03

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(14 januari 2004)

Ämne: Datatillsynsman

När kommer kommissionen att utse en datatillsynsman? När kommer han eller hon att tillträda sin tjänst? När förväntar sig kommissionen att denna person kommer med en oberoende bedömning beträffande utlämning av uppgifter som rör konflikten mellan kommissionen, Europeiska ombudsmannen och parlamentet i fråga om Bavarian Lager Company?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

I enlighet med artikel 43 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽¹⁾ utnämner Europaparlamentet och rådet i samförstånd Europeiska datatillsynsmannen och den biträdande datatillsynsmannen. Detta skedde den 22 december 2003⁽²⁾ då Peter Hustinx och Joaquín Bayo Delgado utnämndes till Europeisk datatillsynsman respektive biträdande datatillsynsman. De tillträdde sina tjänster i början av februari 2004.

Enligt artikel 41 i ovan nämnda förordning är Europeiska datatillsynsmannen en fullständigt oberoende tillsynsmyndighet. Det är därför inte kommissionens uppgift att avgöra vilket arbete denna myndighet skall utföra eller inom vilken tidsperiod det skall utföras.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter, EGT L 8, 12.1.2001.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets beslut 2004/55/EG av den 22 december 2003 om utnämning av den oberoende övervakningsmyndighet som föreskrivs i artikel 286 i EG-fördraget (Europeiska datatillsynsmannen), EUT L 12, 17.1.2004.

(2004/C 78 E/0965)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0005/04

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(16 januari 2004)

Ämne: Förföljelse av uiguriska organisationer med bas i Europeiska unionen

Folkrepubliken Kinas regering har nyligen offentliggjort en förteckning över efterlysta etniska uiguriska "terrorister" utomlands och har som ett led i ett nytt försök att kringskära de uiguriska aktivisternas politiska verksamhet utanför Kina riktat ett upprop om att de skall arresteras och utlämnas, genom att

brännmärka deras politiska verksamhet som terrorism och på det sättet uppbåda internationellt stöd för att den kinesiska regeringen nu håller på att ta ett hårdare grepp om den autonoma uiguriska regionen Xinjiang. I det officiella aktstycke som offentliggjorts av Kinas ministerium för allmän säkerhet finns fyra uiguriska grupper förtecknade som "terrororganisationer". Bland dem märks World Uighur Youth Congress (WUYC) och East Turkistan Information Center (ETIC). Bäggedera är politiska grupper som är baserade i Tyskland. De offentliggör rapporter om aktuella kränkningar som riktas mot uigurer i Kina och förespråkar självstyre för regionen. I det ovannämnda aktstycket fanns också 11 personer förtecknade såsom påstådda "terrorister", bland dem ordförandena för WUYC och ETIC. Alla dessa personer är bosatta utomlands och de kinesiska myndigheterna har uppmanat andra stater att arresteras dem och utlämna dem till Kina.

De kinesiska myndigheterna fortsätter med att inte göra någon större skillnad, eller överhuvud taget någon skillnad, mellan våldsamt opposition och fredligt utövande av yttrande-, förenings- och religionsfriheten. Kina anser allt förespråkande av ökat självstyre eller självständighet som "etnisk separatism", något som är högmålsbrott enligt kinesisk lag. Hundratals uigurer som anklagats för delaktighet i sådan verksamhet har avrättats sedan mitten av nittioalet, tusentals andra har gripits och satts i fängelse efter partiska rättegångar och tortyr och det islamiska prästerskapet har ålagts allt större begränsningar, vilket också gäller utövandet av islam i regionen.

Vad tänker kommissionen göra för att förhindra att människor som stödjer frihet och demokrati i Kina, antingen de befinner sig inom eller utanför Folkrepubliken Kina, får betala ett pris i form av tortyr eller rentav döden för att de tror på rättsstaten och de grundläggande rättigheterna? Togs den här frågan upp vid det senaste toppmötet mellan EU och Folkrepubliken Kina i Beijing och, om så är fallet, vad beslutades då av både EU:s och Folkrepubliken Kinas myndigheter?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

EU fäster största vikt vid människorättssituationen världen över och har gjort den till ett huvudinslag i sin tredjelandspolitik. Rätten till yttrandefrihet, föreningsfrihet och religionsfrihet har alltid stått mycket högt på dagordningen för dialogen om mänskliga rättigheter mellan EU och Kina, senast vid det sista mötet som hölls i Peking den 27–28 november 2003. Detta har också tagits upp regelbundet inom ramen för den politiska dialogen, t.ex. vid det senaste bilaterala toppmötet mellan EU och Kina, som ägde rum i Peking den 30 oktober 2003.

EU har konsekvent uppmanat de kinesiska myndigheterna att till fullo respektera dessa rättigheter, med särskild tyngdpunkt på minoriteters rättigheter, och framför allt den uiguriska folkgruppens. Med avseende på den senare har EU:s mångåriga ståndpunkt varit att betona att kampen mot terrorism alltid skall föras på ett sätt som respekterar de mänskliga rättigheterna och att det skall göras en klar skillnad mellan att fredligt uttrycka en avvikande mening och våldshandlingar.

EU har dessutom i sin dialog uttryckt oro över återkommande rapporter om den utbredda användningen av tortyr i Kina. Enligt EU:s uppfattning är ikraftträdandet den 1 januari 2004 av en ny förordning från ministeriet för allmän säkerhet som syftar till att stoppa sådana metoder som tortyr för att få människor att erkänna eller för att utreda brott en välkommen åtgärd, och dess genomförande kommer att övervakas noga. Det skall också påpekas att Kina, vid det sista mötet inom ramen för dialogen om mänskliga rättigheter, i princip gick med på att medverka i trepartssamarbete om förhindrande av tortyr med EU och FN:s flyktingkommissariat (UNHCR).

Dessa frågor kommer att tas upp igen vid nästa möte inom ramen för dialogen om mänskliga rättigheter, som skall hållas i Dublin den 26–27 februari 2004.

(2004/C 78 E/0966)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0014/04**från Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) till kommissionen**

(9 januari 2004)

Ämne: Relationen inställda flyg och upplysningar om passagerare

I mitten av december kom Förenta staterna och Europeiska kommissionen fram till en principöverenskommelse om överföring av information om flygpassagerare till Förenta staterna. Detta avtal inbegrep en överenskommelse om i vilken omfattning information skall tillhandahållas, lagring av information, information till passagerarna och det rättsliga förfarandet i Förenta staterna. Avtalet skall nu behandlas av rådet och Europaparlamentet. Under tiden har Förenta staterna, som får ofiltrerad information om flygpassagerare från EU, stoppat sex flyg med Air France.

Mot denna bakgrund och inför debatten i Europaparlamentet undrar jag följande:

1. Hur skall man se på denna åtgärd i förhållande till överenskommelsen och i synnerhet villkoren i avtalet?
2. Kan man betrakta ensidiga åtgärder för att stoppa flighter, även om de sker efter överläggningar mellan utrikesministrar, som stridande mot internationella handelskonventioner?
3. Innehåller detta avtal, som ännu inte lagts fram inför parlamentet, bestämmelser om i vilka fall flyg kan stoppas?
4. Hur fattas dessa beslut med beaktande av följande:
 - den övergripande relationen mellan EU och Förenta staterna,
 - passagerarnas säkerhet och trygghet,
 - flygbolagens kostnader?
5. Hur fungerar samarbetet mellan EU:s och Förenta staternas säkerhetsmyndigheter i detta sammanhang?
6. Hur får flygbolagen information och vilket ansvar har de?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 februari 2004)

Kommissionen skulle vilja hänvisa parlamentsledamoten till det uttalande som kommissionens vice ordförande, ansvarig för energi och transport, gjorde på kommissionens vägnar den 12 januari 2004, under Europaparlamentets plenarsammanträde i Strasbourg där en debatt om flygsäkerheten ägde rum.

Kommissionen gjorde särskilt klart att det inte fanns någon anknytning mellan den överenskommelse som slöts med Förenta staterna (USA) avseende tull och gränsskydd för Passenger Name Records (PNR) i december 2003 och de åtgärder som Förenta staternas myndigheter vidtog under julperioden som ledde till att ett antal flygningar inställdes. Kommissionen inser dock att hotbilden inte kommer från PNR-information, utan från information inhämtad av Förenta staternas underrättelsetjänst.

(2004/C 78 E/0967)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0024/04
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Ekonomiskt stöd till en organisation som främjar oberoendet för funktionshindrade

Nu, då det Europeiska handikappåret 2003 går mot sitt slut, kan kommissionen upplysa om eventuella finansieringskällor för en europeisk paraplyorganisation (ENIL, European Network on Independent Living) som företräder och främjar funktionshindrades intressen?

Utöver informationskampanjer och tillhandahållande av stödsystem för de berörda, skulle organisationen inrikta sig på grundläggande krav på erforderlig infrastruktur för eget boende. Likställdhet och ökat inflytande skulle utgöra hörnstenarna i denna rörelse med tonvikt på självhjälp genom associerade nätverk av människor med eget boende. På så sätt skulle expertkunnande och resurser inom detta område kunna maximeras inom hela EU.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

I enlighet med EU-institutionernas budgetförordning⁽¹⁾ måste all gemenskapsfinansiering ske med full öppenhet och insyn.

I artiklarna 109 och 110 i den nya budgetförordningen anges det exempelvis tydligt att:

- Bidrag skall beviljas enligt principerna om klarhet, öppenhet, likabehandling och samfinansiering, och bidrag skall inte kunna kumuleras eller beviljas retroaktivt.
- Med undantag för insatser i krissituationer och humanitära insatser skall bidragen omfattas av ett arbetsprogram som skall offentliggöras vid budgetårets början.

Detta arbetsprogram skall genomföras genom att en ansökningsomgång offentliggörs, utom i exceptionellt brådskande och vederbörligen motiverade fall, eller om omständigheterna gör att endast en mottagare kan komma i fråga för en bestämd åtgärd.

- Alla bidrag som beviljas under ett budgetår skall offentliggöras på årsbasis, varvid säkerhets- och konfidentialitetskraven skall respekteras.

I överensstämmelse med de nya finansförfarandena publiceras följaktligen alla anbudsinfordringar och ansökningsomgångar på Internet. De finns att tillgå på webbplatsen Europa och/eller på respektive generaldirektorats tematiska webbplatser (dvs. utbildning och kultur, sysselsättning och sociala frågor, informationssamhället).

På dessa webbplatser finns fullständig information om de möjligheter till bidrag som finns via de olika åtgärder till förmån för funktionshindrade personer som finansieras med hjälp olika program, åtgärder eller projekt på gemenskapsnivå.

Generaldirektoratet för sysselsättning och sociala frågor har en webbplats som kan nås på följande adress: (http://europa.eu.int/comm/dgs/employment_social/index_en.htm).

I den tematiska sektionen "anbudsinfordringar och ansökningsomgångar" går det lätt att hitta specifik information om tilldelning av budgetmedel inom ramen för programmet mot diskriminering (ansökningsomgång för projekt till stöd för icke-statliga organisationer på Europainivå) och den nya budgetpost som nyligen antogs av parlamentet (pilotprojekt om integrering av handikappfrågor i all politik: uppföljning av Europeiska handikappåret 2003).

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 248, 16.9.2002.

(2004/C 78 E/0968)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0025/04**från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen**

(20 januari 2004)

Ämne: Eventuell förekomst av BSE hos får

Tjugoåtta får som testades i Förenade kungariket i september 2003 visade sig vara TSE-positiva men skrapie-negativa, vilket eventuellt kan tyda på att de har BSE, som är besläktad med variant Creutzfeldt-Jacobs sjukdom (vCJD) som drabbar människor.

Med hänsyn till de potentiella negativa konsekvenser som detta skulle medföra för människors hälsa, konsumtionen av lammkött och djurs välbefinnande (risken för masslakt) önskar jag att kommissionen ger svar på följande frågor:

1. Vad var resultatet av Förenade kungarikets utredning av denna händelse? Hur har DEFRA:s (Ministeriet för miljö, livsmedel och jordbruk) förbryllande resultat tolkats?
2. Vad har gjorts på EU-nivå för att undersöka förekomsten av skrapie i medlemsländerna?
3. Råder det inom EU oro för en BSE-artade infektion hos får (spongiform encefalopati hos får) av en typ som skiljer sig från skrapie?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

1. I september 2003 rapporterade Förenade kungariket att vid de tester för transmissibel spongiform encefalopati (TSE) som utförts på friska slaktade får mellan april 2002 och mars 2003 hade resultaten från 28 får som testats positivt med användning av Biorads screeningtest inte bekräftas med den sedvanliga bekräftelsemetoden. Orsaken till denna skillnad är inte känd. Det finns emellertid en rad tänkbara orsaker, exempelvis extremt låga nivåer av skrapie eller förekomsten av hittills okända former av skrapie. Kommissionen har bitt gemenskapens referenslaboratorium för TSE i Weybridge att låta dessa resultat omfattas av diskussionerna i laboratoriets expertgrupp för genotypbestämning. Kommissionen betonar emellertid att det inte finns skäl att förmoda att dessa resultat indikerar förekomsten av bovin spongiform encefalopati (BSE) i får.

2. I linje med rekommendationerna i yttrandet från den vetenskapliga styrkommittén av den 19 oktober 2001 har medlemsstaterna sedan början av 2002 genomfört intensiva, aktiva TSE-övervakningsprogram för får och getter. Fram till slutet av november 2003 hade 600 000 friska slaktdjur och 200 000 riskdjur testats i EU, utöver fortsatt passiv övervakning av kliniska fall. Denna kombinerade övervakning har lett till 3 344 bekräftade fall av TSE hos får och getter under perioden i fråga, och har starkt bidragit till en förbättrad uppskattning av förekomsten av sjukdomen i de flesta medlemsstater. Övervakningen har även lett till de första bekräftade fallen av skrapie i två medlemsstater (Portugal och Finland).

3. Kommissionen har sedan länge känt till den teoretiska möjligheten att BSE-infektionen kan ha förts in i får- och getpopulationen. Av detta skäl, och i förebyggande syfte, har vissa specificerade riskmaterial avlägsnats från får och getter vid slakt och förstörts genom smältning eller förbränning. Kommissionen har dessutom fört återkommande diskussioner med medlemsstaterna om riskbedömning för att eventuellt upptäcka BSE hos får och getter under naturliga förhållanden. Kommissionen har uppmanat medlemsstaterna att utarbeta individuella BSE-riskbedömningar baserade på en gemensam grundmodell. För kommissionens räkning samordnar gemenskapens referenslaboratorium även en expertgrupp för genotypbestämning. Denna utvecklar en metod för att utföra differentierade tester på bekräftade skrapiefall i gemenskapen, för att avföra möjligheten att dessa djur lider av BSE.

(2004/C 78 E/0969)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0028/04**från Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) till kommissionen**

(9 januari 2004)

Ämne: Åldersdiskriminering

Kan kommissionen bekräfta om man avsåg att direktivet om åldersdiskriminering (rådets direktiv 2000/78/EG⁽¹⁾ av den 27 november 2000) skulle förbjuda utdelning av hedersbetygelser för lång och trogen tjänst eller fester för anställda efter t.ex. 25 års anställning?

Har kommissionen fått några frågor från medlemsstaterna angående detta?

Vissa arbetsgivare i Förenade kungariket är oroade för att yngre arbetstagare kan anse att sådana hedersbetygelser är diskriminerande och stämna dem. Håller kommissionen mot denna bakgrund med om att det skulle vara bra med ett officiellt klargörande för att undvika detta?

(¹) EGT L 303, 2.12.2000, s. 16.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Genom rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 inrättades en allmän ram för likabehandling i arbetslivet och genom det förbjöds diskriminering på grund av ålder, funktionshinder, religion eller övertygelse eller sexuell läggning. Direktivet omfattar bland annat tillgång till anställning, lön, arbetsvillkor, avskedande, utbildning och gäller för både direkt och indirekt diskriminering. Medlemsstaterna skulle ha införlivat direktivet i sin nationella lagstiftning senast den 2 december 2003, och när direktivet väl införlivats skulle folk vända sig till de nationella domstolarna enligt den nationella lagstiftningen.

Kommissionen betraktar inte utdelning av hedersbetygelser för lång och trogen tjänst som diskriminerande eftersom de utdelas på grundval av anställningstid snarare än personens ålder.

(2004/C 78 E/0970)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0029/04**från Heinz Kindermann (PSE) till kommissionen**

(9 januari 2004)

Ämne: Stängning av den veterinära gränskontrollstationen i Pomellen i Tyskland

Den veterinära gränskontrollstationen i Pomellen i Tyskland är enligt ett samrådsdokument från kommissionen en av de gränskontrollstationer som skall strykas från förteckningen över EU:s godkända veterinära gränskontrollstationer inom ramen för utvidgningen (i princip alltså den 1 maj 2004). Fyra månader före utvidgningen finns emellertid fortfarande ingen officiell information från kommissionen om framtiden för de veterinära gränskontrollstationerna vid gränserna till anslutningsländerna. De ansvariga, i det aktuella fallet regionen Uecker-Randow, måste emellertid snarast möjligt få ett slutgiltigt besked för att få slut på osäkerheten i planeringen.

EU har beviljat de tio anslutningsländerna långtgående övergångsbestämmelser inom veterinär- och livsmedelsområdet (bl.a. slakterier och mejerier) under förutsättning att de produkter som inte uppfyller EU:s bestämmelser bara marknadsförs i det aktuella anslutningslandet och alltså inte släpps ut på den inre marknaden. Mot denna bakgrund vill jag ställa följande frågor:

1. Kan kommissionen i dagsläget lämna ett slutgiltigt besked om när den veterinära gränskontrollstationen i Pomellen kommer att förlora sitt EU-godkännande och därmed inte längre har ansvar för den veterinära gränskontrollen?

2. Måste det stöd som EU har betalat ut för uppbyggnaden av den veterinära gränskontrollstationen återbetalas vid en stängning, även om stängningen beror på ett EU-beslut?
3. Hur tänker kommissionen se till att produkter som inte uppfyller EU:s bestämmelser inte släpps ut på den inre marknaden? Kan man tänka sig att behålla veterinära kontroller vid gränserna till de blivande medlemsstaterna så länge övergångsbestämmelserna gäller?
4. Anser kommissionen att det är nödvändigt att behålla den veterinära gränskontrollstationen vid det inre tullkontoret i Pommellen som ett led i den framtida officiella livsmedels- och foderkontrollen före införsel av varor i medlemsstaten Tyskland, enligt förslaget till förordning?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(1 mars 2004)

Kommissionen har i det samrådsdokument som nyligen lades ut på webbplatsen för Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd informerat om sina planer för gränskontrollstationer i anslutningsländerna. Med utgångspunkt i bilagan till samrådsdokumentet har kommissionen utarbetat ett förslag till kommissionens beslut "om anpassning av kommissionens beslut 2001/881/EG⁽¹⁾ om ändringar och ytterligare tillägg till förteckningen över gränskontrollstationer till följd av Cyperns, Estlands, Lettlands, Litauens, Maltas, Polens, Slovakiens, Sloveniens, Tjeckiska republikens och Ungerns anslutning". Detta förslag till beslut innebär att vissa nya gränskontrollstationer öppnas i anslutningsländerna och vissa andra stängs i Italien, Tyskland och Österrike. Pommellen är en av de gränsstationer som kommer att stängas. När beslutet väl antagits kommer det att träda i kraft den 1 maj 2004 både när det gäller gränskontrollstationer som öppnas och de som stängs.

Stöd har getts till gränskontrollstationen i Pommellen i enlighet med kommissionens beslut 94/83/EG⁽²⁾, vilket inte påverkas av stängningen av denna gränskontrollstation.

Kommissionen arbetar med två åtgärder rörande kontroller i den utvidgade inre marknaden. Den ena åtgärden gäller saluföring av produkter som kommer att finnas i lager vid anslutningen, och den andra gäller produkter som kommer från anläggningar med övergångsbestämmelser. Detta kommer att säkerställa att produkter från dessa anläggningar i anslutningsländerna lätt kan identifieras som produkter som endast får säljas på marknaden i det anslutningsland där ursprungsanläggningen för produkterna finns.

Förslaget till förordning om offentlig foder- och livsmedelskontroll syftar inte till att ändra den ordning för veterinärkontroller som utförs på de produkter av animaliskt ursprung som importerats från tredje länder och som undersöks i enlighet med direktiv 97/78/EG⁽³⁾.

Kommissionen finner dessutom inte att det föreligger något behov av att fortsätta att utföra veterinärkontroller vid EU:s inre gränser efter anslutningen, då detta skulle strida mot gemenskapens regelverk på det veterinära området som fastställs i direktiv 89/662/EEG⁽⁴⁾ när det gäller produkter och direktiv 90/425/EEG⁽⁵⁾ när det gäller levande djur.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2001/881/EG av den 7 december 2001 om upprättande av en förteckning över gränskontrollstationer som godkänts för veterinärkontroller av djur och animalieprodukter från tredje land och om uppdatering av de närmare bestämmelserna för kontroller som skall utföras av experter från kommissionen, EGT L 326, 11.12.2001.

⁽²⁾ Kommissionens beslut 94/83/EG av den 2 februari 1994 om ekonomiskt stöd från gemenskapen för att förbättra systemet för veterinärkontroll vid gemenskapens yttre gränser i Tyskland, EGT L 42, 15.2.1994.

⁽³⁾ Rådets direktiv 97/78/EG av den 18 december 1997 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter från tredje land som förs in i gemenskapen, EGT L 24, 30.1.1998.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden, EGT L 395, 30.12.1989.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden, EGT L 224, 18.8.1990.

(2004/C 78 E/0971)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0036/04**från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen**

(20 januari 2004)

Ämne: Utbrott av sars i Kina och på Filippinerna

I Kina har det återigen upptäckts ett fall av sars. Det virus som påträffats uppvisar en överensstämmelse med ett virus som påträffats i sibeckatter. Också från Filippinerna har det rapporterats om ett sannolikt fall av sars. Det handlar om en kvinna som tidigare uppehållit sig i Hongkong. Myndigheterna på Filippinerna har därefter försatt 34 personer i husarrest eftersom de varit i kontakt med den drabbade kvinnan.

1. Den tidigare sarsepidemin har klart utvisat att sarsviruset kan slå till blixtnabbt. Den 18 juli 2003 framgick det av kommissionens svar på min skriftliga fråga E-1651/03⁽¹⁾ att Europeiska unionen för närvarande inte har någon krisplan för att komma till rätta med sådana sjukdomsutbrott.
2. Kan Europeiska unionen nu med 24 tim mars varsel vidta åtgärder om ett fall av sars skulle upptäckas inom unionen? Har det redan förberetts några åtgärder för att på europeiska flygplatser kontrollera passagerare som kommer från Kina eller Filippinerna?
3. Förekommer det att sibeckatter eller liknande djur förtärs i Europeiska unionen eller i de blivande medlemsstaterna? Om så är fallet: kan unionen vidta några åtgärder mot detta?
4. Anser kommissionen det önskvärt att människor försätts i karantän i händelse av att sarsviruset skulle dyka upp i Europa?

⁽¹⁾ EUT C 11 E, 15.1.2004, s. 208.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(19 februari 2004)

Hälsovårdsmyndigheterna i Kina tillkännagav nyligen ett bekräftat och två misstänkta fall av sars (svår akut respiratorisk sjukdom).

1. Kommissionen har tagit fram ett frågeformulär om beredskapen inför sars som har skickats ut till medlemsländerna, de anslutande länderna och länderna i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)/ Europeiska frihandelsavtalet (EFTA), inklusive Schweiz. Svaren visar att vaksamheten vad avser sars är hög i alla dessa länder och att en hög beredskapsnivå upprätthålls.
2. Nya dokument till teknisk vägledning om sars har överenskommit med medlemsstaterna, inklusive unionens reviderade falldefinition av sars. Dokumenten innehåller instruktioner som ska underlätta snabb kommunikation mellan medlemsstaterna och kommissionen i den händelse att nya fall av sars upptäcks i unionen. Dokumenten finns publicerade på Internet. Vad avser de åtgärder som ska vidtas på flygplatser framhåller Världshälsoorganisationen de belägg som visar att screening av ankommande passagerare från länder med sarsdrabbade områden inte är någon effektiv åtgärd för att kontrollera spridningen av sars.
3. Kommissionen har inte kännedom om att sibeckatter förtärs i Europa och det är inte tillåtet att importera kött av sibeckatt.
4. I samarbete med medlemsstaterna och genom EU:s nätverk för smittsamma sjukdomar har EU nu infört ett kraftfullt system för att övervaka och samordna insatserna mot sarsviruset. Om nya sarsfall inträffar, kommer en intensiv bevakning att återupptas och de rekommenderade åtgärderna för att kontrollera sars (dvs. att upptäcka fall, isolera patienter, skydda mot smitta och spåra kontakter) kommer att återinföras. Dessa åtgärder har tidigare visat sig vara effektiva och kommer att utgöra basen för framtida åtgärder. Utbrottet av sars gav en hel del erfarenheter. EU bör arbeta mot att få till stånd ett

Europatäckande rådgivningssystem. Det europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar, som kommissionen har lagt förslag om, bör kunna bidra till detta och bör i tid kunna vidta effektiva åtgärder mot sådana hot som sars.

(2004/C 78 E/0972)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0040/04

från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Kommissionens storlek

Skulle kommissionen kunna lämna information om antalet tjänstemän som är anställda vid kommissionen inom de olika lönegraderna (A, B, C, D etc.)?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(12 februari 2004)

Kommissionen tolkar frågan från parlamentsledamoten som att den gäller tjänstemän i aktiv tjänst (artikel 36 i tjänsteföreskrifterna).

Antalet fast anställda tjänstemän vid kommissionen uppgick den 1 januari 2004 till 18 063. Uppdelningen av tjänstemän i de kategorier som anges i tjänsteföreskrifterna, inom alla budgetposter, var följande:

Kategori	Antal
A	6 891
LA	1 670
B	3 712
C	5 722
D	608
Totalt	18 603

Dessutom kan kommissionen informera parlamentsledamoten om att antalet tillfälligt anställda hos kommissionen vid samma tidpunkt uppgick till 2 409.

(2004/C 78 E/0973)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0041/04

från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Handeln mellan Skottland och resten av EU

Vilka nyckelåtgärder, antingen inom EU eller medlemsstaterna, anser kommissionen att krävs för att förbättra handeln mellan Skottland och resten av EU?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(23 februari 2004)

Kommissionen anser att alla åtgärder som vidtas för att undanröja återstående rättsliga hinder för handeln mellan medlemsstaterna eller för att minska handelskostnaderna kommer att

- a) förbättra handeln mellan Skottland och resten av EU, och
- b) stimulera välståndet genom ökad konkurrens.

Ett ökat välstånd kommer i sin tur att förbättra handeln ännu mer och därigenom ge upphov till en god ekonomisk cirkel. Kommissionen anser att detta gäller oavsett om åtgärderna vidtas på EU-nivå eller på nationell nivå.

På EU-nivå måste medlemsstaterna genomföra hela strategin för den inre marknaden⁽¹⁾. Men på grundval av subsidiaritetsprincipen skulle vissa av prioriteringarna i strategin kunna genomföras även av Skottland, i synnerhet prioriteringarna 1 och 2 (att öka den fria rörligheten för varor och tjänster, särskilt genom att se till att myndigheterna för marknadsövervakning tillämpar principen om ömsesidigt erkännande), 5 (att öppna upp marknaden för offentlig upphandling), 8 (att förenkla lagstiftningen), 9 (att kontrollera att reglerna för den inre marknaden efterlevs) och 10 (att se till att information om handeln på den inre marknaden är lättillgänglig).

Utöver detta bör initiativ tas för att underlätta handeln mellan Skottland och resten av EU eller för att minska kostnaderna för den. Exempel på sådana initiativ är investeringar i infrastruktur eller ökat främjande av export av skotska produkter. De anslutande länderna i synnerhet erbjuder betydande nya möjligheter för Skottlands näringsliv.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelande till rådet, Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén "Strategin för den inre marknaden – Prioriteringar för 2003–2006", KOM(2003) 238 slutlig.

(2004/C 78 E/0974)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0057/04

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Den spanska statens utgifter för social trygghet och situationen i Europeiska unionen

Enligt den spanska statens statistiska centralbyrå gick unionens utgifter i samband med social trygghet, som 1995 motsvarade 28,4 procent av Europeiska unionens BNP, ner till 27,3 procent under år 2000. Utgifterna per capita är avsevärt olika mellan medlemsstaterna, på så sätt att de i Danmark uppgår till 7 754 euro per år och i Tyskland till 7 025 euro, i Spanien uppgår de endast till 3 715 euro per år och i Portugal till 3 765 euro, båda länderna de lägsta i Europeiska unionen.

Har kommissionen planerat någon form av ekonomisk åtgärd eller regler som syftar till att minska dessa avsevärda skillnader mellan befolkningarna i de olika medlemsstaterna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 februari 2004)

Enligt artikel 137 i fördraget om Europeiska unionen skall gemenskapen understödja och komplettera medlemsstaternas verksamhet med avseende på social trygghet och socialt skydd för arbetstagare, och enligt denna artikel kan rådet besluta om åtgärder för att främja samarbetet mellan medlemsstaterna, förutom när det gäller harmonisering av deras lagar eller författningar.

I detta avseende har kommissionen inte för avsikt att föreslå några finansiella åtgärder eller lagstiftningsåtgärder som är direkt inriktade på att minska skillnaderna i utgifterna per capita för social trygghet, eftersom sådana åtgärder skulle innebära att EU på ett betydande sätt blandar sig i organiseringen och finansieringen av systemen för social trygghet, som förblir under medlemsstaternas behörighet.

Kommissionen föredrar att uppmuntra medlemsstaterna att engagera sig mer i moderniseringen av systemen för social trygghet genom att tillämpa den öppna samordningsmetoden, som bygger på gemensamma mål, övervakning av resultat med hjälp av gemensamma indikatorer och utbyte av erfarenheter.

Skillnaderna i utgifter för social trygghet per invånare avgörs dessutom inte enbart genom politik, eftersom de också återspeglar de olika nivåerna på ekonomiska resultat, ålderstrukturer och styrkan i informella solidaritetsnätverk, exempelvis de som har familjen som grundval.

Det bör också påpekas att utvecklingen över tiden av utgifterna för social trygghet som andel av bruttonationalprodukten (BNP) i allmänhet är kontryckisk. Andelen ökar när tillväxten mattas av och minskar vid konjunkturuppgång.

(2004/C 78 E/0975)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0058/04

från Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) till kommissionen

(12 januari 2004)

Ämne: Italienska statens och regionen Kampaniens stöd till det programkontrakt som presenterades av företaget Agrofuturo

Denna fråga är en uppföljning av ett antal frågor som jag tidigare har ställt i samma ärende och som alla blivit utan ett tillfredsställande svar. Kommissionen har nu haft mer än ett år på sig att granska handlingarna gällande programavtalet med Agrofuturo. Det måste rimligtvis vara möjligt att efter all denna tid komma fram till en tolkning av dessa handlingar och att på grundval därav fatta ett beslut som kan meddelas mig före valperiodens slut. Kan kommissionen utan dröjsmål ge ett uttömmande svar på frågan om huruvida det ovannämnda programmet är förenligt med åtgärd 4.9 i det regionala operativa programmet för Kampanien 2000–2006?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(30 januari 2004)

Kommissionen skulle först vilja understryka att vi sedan mer än ett år tillbaka inte har några dokument rörande finansieringen av det programkontrakt som presenterades av företaget Agrofuturo, liksom parlamentsledamoten skriver i sin fråga. De italienska myndigheterna har faktiskt inlämnat dokument via Italiens ständiga representation genom ett brev som daterats den 15 maj 2003.

På grundval av de upplysningar som inlämnats av de italienska myndigheterna har handlingarna i fallet Agrofuturo överförts till registret över icke-anmält stöd (illegalt stöd).

En ny begäran om upplysningar håller just nu på att förberedas.

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att ett beslut, av vilket slag det vara månne, kommer att fattas så snart som möjligt efter mottagande av svar från de italienska myndigheterna.

Det kan vara på sin plats att påminna om att enligt reglerna i Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 (nuvarande artikel 88) i EG-fördraget⁽¹⁾ är kommissionen, om ett eventuellt illegalt stöd föreligger, inte bundet av den tidsgräns om två månader som normalt föreskrivs för behandling av statliga stöd.

⁽¹⁾ EGT L 83, 27.3.1999.

(2004/C 78 E/0976)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0060/04**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(20 januari 2004)

Ämne: Förekomst av krom VI i läder

Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/53/EG⁽¹⁾ av den 18 juni 2003 om ändring för tjugosjätte gången av rådets direktiv 76/769/EEG⁽²⁾ om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar), bl.a. cementpreparat som innehåller krom VI.

Olika tester som utförts av tyska arbetsmiljöorganisationer och det tyska televisionsprogrammet "ARD Ratgeber Bauen und Wohnen" (ARD-rådgivning "Bo och Bygga") har utvisat att inte enbart cement, utan även många arbetshandskar tillverkade av läder kan innehålla extremt höga värden av krom VI. De värden som uppmätts i handskar som testats överskrider vida de gränsvärden som fastställs för cement VI i ovan nämnda direktiv. I flera publikationer har liknande resultat presenterats som även gäller andra läderprodukter som exempelvis arbetsskor.

1. Har kommissionen hört talas om dessa uppgifter?
2. Avser kommissionen begränsa handeln med läderprodukter som innehåller krom VI? När och hur kommer detta i så fall att ske?

⁽¹⁾ EUT L 178, 17.7.2003, s. 24.

⁽²⁾ EGT L 262, 27.9.1976, s. 201.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(23 februari 2004)

Kommissionen har inte kännedom om de specifika nya resultaten från undersökningarna i Tyskland med uppgifter om höga nivåer av krom VI i flera konsumentprodukter av läder. Alla åtgärder som bygger på sådana konstateranden meddelas i allmänhet till kommissionen och de andra medlemsstaterna genom systemet för snabbt informationsutbyte (RAPEX) enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktssäkerhet⁽¹⁾. Det har hittills inte inkommit någon officiell underrättelse i frågan från de tyska myndigheterna.

Inom ramen för rådets förordning (EEG) nr 793/93⁽²⁾ har en riskbedömning av vissa krom VI-föreningar utförts. En strategi för riskbegränsning planeras till slutet av år 2004.

Enligt riskbedömningsrapporten är behandlingsmetoderna för lädervaror (och trävaror) inom EU så utformade att konsumenterna förväntas utsättas enbart för trivalent krom och inte för hexavalent krom. Av rapporten framgår det dock att det inte fanns någon information tillgänglig om lädervaror (och trävaror) som har importerats från tredje land, och därför gjordes det inte någon bedömning av de eventuella riskerna för människors hälsa på grund av att krom VI eventuellt förekommer i dessa importprodukter.

Under de senaste månaderna har dock kommissionen fått kännedom om ett antal publikationer i vetenskaplig press och populärpress med uppgifter om att krom VI finns och frigörs i konsumentprodukter av läder (handskar, armband, läderplagg osv.). Kommissionen har för avsikt att göra en systematisk förfrågan hos medlemsstaterna för att inhämta all information som finns tillgänglig i frågan.

Kommissionen kommer på grundval av den tillgängliga informationen att rådfråga en av sina vetenskapliga kommittéer om eventuella hälsorisker till följd av att krom VI frigörs i läderprodukter i syfte att vidta lämpliga åtgärder för riskbegränsning.

(¹) EGT L 11, 15.1.2002.

(²) Rådets förordning (EEG) nr 793/93 av den 23 mars 1993 om bedömning och kontroll av risker med existerande ämnen (EGT L 184, 5.4.1993).

(2004/C 78 E/0977)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0064/04

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Den oroväckande ökningen av arbetslösheten i Galicien: 7 465 nya arbetslösa i december 2003 jämfört med 23 419 i hela Spanien, vilket innebär att arbetslösheten i Galicien nu stigit till 12,36 procent

I december 2003 ökade arbetslösheten radikalt i Spanien. Antalet nya arbetslösa uppgick till 23 419, den värsta ökningen på tio år. I Galicien blev 7 465 nya människor arbetslösa. Dessa utgör 32 procent av samtliga arbetslösa och 7 procent av befolkningen. Arbetslösheten i Galicien är nu 12,36 procent. Den här negativa utvecklingen visar än en gång att det finns ett samband mellan låga inkomster och arbetslöshet. Det krävs därför specialåtgärder för båda de här allvarliga problemen, och särskilt i mål 1-områden som Galicien.

Är kommissionen medveten om att arbetslösheten ökat i Galicien? Kan kommissionen tänka sig att vidta speciella utvecklingsåtgärder för att bekämpa arbetslösheten i samarbete med de galiciska och spanska myndigheterna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(10 februari 2004)

Kommissionen följer noggrant hur sysselsättningssituationen utvecklas i Spaniens samtliga autonoma regioner.

När det gäller Galicien lade de regionala myndigheterna inom ramen för programplaneringen för 2000–2006 fram en regional utvecklingsplan som avhandlade regionens möjligheter och svagheter. Planen innehöll även åtgärder för att öka sysselsättningen. Som svar på denna plan beslutade kommissionen att aktivt delta i Galiciens utveckling genom att samfinansiera ett integrerat operativt program under perioden 2000–2006. Detta program omfattas av den gemenskapsstöddram där utvecklingsstrategin för mål 1-områden i Spanien fastläggs. Målet med strategin är bland annat att skapa fler sysselsättningstillfällen och att behålla dem som redan finns.

Strukturfondernas bidrag uppgår till 3 430 miljoner euro av den totala budgeten på 5 087 miljoner euro. De är fördelade enligt följande:

(miljoner euro)

EU:s deltagande	ERUF	ESF	EUGFJ
Totalt: 3 430,058	2 335,7	392	702,358
100,00 %	68,10 %	11,43 %	20,48 %

Det operativa programmet kan ses över och anpassas i förhållande till utvecklingen av arbetsmarknads-situationen i området. I detta hänseende har det nyligen genomförts en halvtidsutvärdering enligt artikel 42 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 (¹). Utifrån denna utvärdering kommer anpassningar av programmet att göras i den mån det behövs. Eventuellt kommer en ändrad programplanering att antas.

(¹) Rådets förordning (EG) 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

(2004/C 78 E/0978)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0065/04**från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen**

(13 januari 2004)

Ämne: Piloter över 60 i Europa

Det har kommit till min kännedom att Frankrike, Italien och Portugal kanske bryter mot EU:s överenskommelse om att piloter mellan 60 och 65 får tjänstgöra i det europeiska luftrummet. Såvitt jag förstår kan dessa länder komma att förbjuda piloter över 60 att utöva sitt yrke.

Kan kommissionen svara på om detta stämmer, och om så är fallet ange vilka åtgärder den avser att vidta för att komma till rätta med denna diskriminering som går stick i stäv med EU:s bestämmelser?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

Genom rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 inrättas en allmän ram för likabehandling i arbetslivet⁽¹⁾ och genom det förbjuds diskriminering på grund av ålder, funktionshinder, religion eller övertygelse eller sexuell läggning. Direktivet rör bland annat tillgång till anställning, lön, arbetsvillkor, avskedande, utbildning och gäller för både direkt och indirekt diskriminering. Medlemsstaterna skulle ha införlivat direktivet i sin nationella lagstiftning senast den 2 december 2003, och när direktivet väl införlivats skall personer vända sig till de nationella domstolarna enligt den nationella lagstiftningen. Enligt artikel 18 i direktivet har medlemsstaterna ytterligare tre år på sig att genomföra bestämmelserna i detta direktiv om diskriminering på grund av ålder och funktionshinder för att på så sätt beakta särskilda omständigheter (detta har begärts av Belgien, Danmark, Tyskland, Nederländerna och Storbritannien).

Enligt artikel 2.5 i direktiv 2000/78/EG skall direktivet inte påverka de åtgärder som föreskrivs i nationell lagstiftning och som är nödvändiga i ett demokratiskt samhälle för den allmänna säkerheten och skydd av hälsa.

Dessutom föreskrivs i artikel 6 i direktivet att särbehandling på grund av ålder kan vara befogad under vissa omständigheter om särbehandlingen kan motiveras av ett berättigat mål och om sätten för att uppnå detta mål är lämpliga och nödvändiga. Sådan särbehandling kan inbegripa införande av särskilda villkor för tillträde till anställning och yrkesutbildning för ungdomar och äldre arbetstagare, fastställande av minimivillkor för ålder, yrkeserfarenhet eller anställningstid för tillträde till anställningen eller för vissa förmåner förknippade med anställningen och fastställande av en högsta åldersgräns för rekrytering grundat på utbildningen.

På grundval av den information som kommissionen har tillgång till anser kommissionen att införandet av en obligatorisk pensionsålder för piloter faller inom den särbehandling på grund av ålder som kan vara befogad enligt ovan nämnda regler. Det är tillåtet att vidta försiktighetsåtgärder för att se till att flygsäkerheten och skyddet av passagerarna prioriteras högst och att piloterna är i toppform. Om en medlemsstat inför en obligatorisk pensionsålder på 60 år (baserat på Internationella civila luftfartsorganisationens normer) förefaller det vara ett nödvändigt och lämpligt sätt att uppnå detta mål. Därför har kommissionen för närvarande inte för avsikt att vidta åtgärder mot de tre medlemsstater som parlamentsledamoten nämner.

⁽¹⁾ EGT L 303, 2.12.2000.

(2004/C 78 E/0979)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0067/04**från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen**

(20 januari 2004)

Ämne: Pensionsutbetalningar

En av mina väljare blev nyligen avskedad från ett holländskt byggföretag som är baserat i Förenade kungariket. Företaget är nu försatt i konkurs. Min väljare har fått veta att han och hans kolleger inte kommer att få ut full pension, trots att de under flera år betalat pengar till pensionskassan. Enligt företaget kan de eventuellt få ut ett genomsnittligt belopp på 17 procent. Det är dock oklart vilket belopp denna procentsats baserar sig på.

Kan kommissionen meddela om det finns några EU-regler som skall förhindra anställda från att hamna i denna beklagansvärda situation? Kan kommissionen i så fall ange om den kommer att vidta några åtgärder? Om det saknas en EU-lag av detta slag, tänker kommissionen då lägga fram ett sådant lagförslag i framtiden?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 februari 2004)

I artikel 8 i rådets direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens⁽¹⁾ fastställs att medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att skydda arbetstagarnas intressen och de personers intressen som vid inträdet av arbetsgivarens insolvens redan har lämnat arbetsgivarens företag eller verksamhet. Detta gäller de rättigheter som tillförsäkrar dem omedelbara eller framtida ålderspensionsförmåner inklusive efterlevandeförmåner enligt kompletterande pensionssystem utanför de nationella författningsreglerade socialförsäkringssystemen för ett eller flera företag. I artikel 3.4 b i rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter⁽²⁾ finns en liknande bestämmelse som gäller vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter.

Enligt flera rapporter som mottagits på senare tid finns det tecken på att de anställdas intressen och de personers intressen som redan har lämnat arbetsgivarens företag eller verksamhet inte skyddas i tillräcklig utsträckning i de enskilda medlemsstaterna. Kommissionen håller därför för närvarande på att komplettera och uppdatera sin information om medlemsstaternas åtgärder för genomförande av artikel 8 i rådets direktiv 80/987/EEG och artikel 3.4 i rådets direktiv 2001/23/EG. Om undersökningen skulle visa att det finns tydliga och allvarliga brister när det gäller införlivandet av bestämmelserna i den nationella lagstiftningen kommer kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att den nationella lagstiftningen till fullo överensstämmer med gemenskapsrätten.

⁽¹⁾ EGT L 283, 28.10.1980.

⁽²⁾ EGT L 82, 22.3.2001.

(2004/C 78 E/0980)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0069/04**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(20 januari 2004)

Ämne: Stöd till rening av lagunerna i kommunen Cantanhede

I Portugal, mellan Cantanhede och Figueira da Foz finns flera laguner, nämligen Lagoa da Vela, Lagoa da Salgueira och Lagoa da Mata, med respektive avrinningskanaler som kräver rensningsåtgärder, rening från föroreningar, vassrensning, bortforslande av slam och gytta, som kan lastas och spridas ut i närliggande skogsdungar som gödningsämnen.

Jag vill därför ha information om möjliga gemenskapsstöd för att skyndsamt genomföra dessa åtgärder i syfte att bevara lagunernas ekosystem, att föda upp fisk med kvalitet så att fiskare kan fiska dem, som en traditionell rättighet för de lokala befolkningarna, och som växer till sig under fiskeförbudssäsongen.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(26 februari 2004)

De laguner som parlamentsledamoten tar upp ligger inom området "Dunas de Mira, Gandara e Gafanhas", som Portugal föreslagit som ett område av gemenskapsintresse i enlighet med direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾. Projekt som bedrivs i syfte att bevara eller skapa gynnsammare förhållanden för bevarande av livsmiljöer och arter av gemenskapsintresse i området är därför berättigade till gemenskapsstöd inom ramen för temaområdet Natur i programmet Life. Information om Life finns på följande webbplats: (<http://www.europa.eu.int/comm/environment/life/home.htm>).

De åtgärder som parlamentsledamoten beskriver kan inte i sig själva anses omfattas av Life-Natur. Däremot kan de ingå i ett mer allmänt projekt för att skapa gynnsammare förhållanden för bevarande av livsmiljöerna och arterna i området.

I fråga om strukturfonderna kan de åtgärder som parlamentsledamoten nämner finansieras antingen genom det nationella miljöprogrammet enligt de åtgärder som gäller bevarandet av lagunernas ekosystem, eller genom åtgärdsprogrammet för regionen Centro. I detta program ges utrymme för en särskild miljöåtgärd. I båda fallen måste initiativtagarna skicka en ansökan till de portugisiska myndigheterna.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 78 E/0981)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0076/04

från Proinsias De Rossa (PSE) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Förordning 1408/71/EEG och registrering av blinda och synskadade

I kommissionens förslag om att ändra förordning 1408/71⁽¹⁾ vill man utveckla systemet med hälsovårdsförmåner i hela EU samt förbättra samarbetet och informationsutbytet mellan myndigheter i medlemsstaterna.

Kommer de föreslagna ändringarna att ta itu med de problem som förorsakas av inkonsekventa kriterier för registrering av personer som blinda eller synskadade i de olika medlemsstaterna? Kommer de föreslagna ändringarna att garantera att en person som registreras som blind eller synskadad och är berättigad till motsvarande förmåner i en medlemsstat automatiskt har samma status och förmåner i hela EU utan att behöva genomgå ytterligare förfaranden?

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 februari 2004)

Kommissionens förslag⁽¹⁾ om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, skall ses i samband med införandet av ett europeiskt sjukförsäkringskort, och således berör det framför allt försäkrade personer som tillfälligt vistas i en annan medlemsstat än den där de är försäkrade. Först och främst syftar förslaget till att harmonisera rätten till alla typer av vårdförmåner för försäkrade personer i denna situation. Detta innebär att alla försäkrade personer bör ha rätt till alla

vårdförmåner som visar sig vara medicinskt nödvändiga under en tillfällig vistelse i en annan medlemsstat, med beaktande av förmånens karaktär och vistelsens planerade längd. Det andra syftet med förslaget är att se till att alla försäkrade personer kan vända sig direkt till vårdgivaren under tillfälliga vistelser i en annan medlemsstat, genom att skyldigheten att först kontakta sjukförsäkringsinstitutionen på vistelseorten avskaffas. Den tredje åtgärd som kommissionen föreslår rör en effektivare tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 genom införandet av en ny artikel som dels reglerar kontakterna mellan de personer som omfattas av förordningen och socialförsäkringsinstitutionerna, dels förbättrar samarbetet mellan medlemsstaternas institutioner.

När det gäller blinda och synskadade kommer således de föreslagna ändringarna av förordning (EEG) nr 1408/71 att förbättra tillgången till vårdförmåner under en tillfällig vistelse i en annan medlemsstat än den där man är bosatt och/eller försäkrad. Ovan nämnda förslag innehåller dock inga föreskrifter om harmoniserade kriterier för registrering som blind eller synskadad, eller om ömsesidigt erkännande av registrering som blind eller synskadad.

(¹) KOM(2003) 378 slutlig.

(2004/C 78 E/0982)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0083/04

från Dirk Sterckx (ELDR) till kommissionen

(14 januari 2004)

Ämne: Begränsningar av den fria rörligheten för flamländska reseledare i utlandet

Enligt uppgift erfar flamländska reseledare som i egenskap av frivilliga leder grupper på kulturreSOR till Italien, Spanien och Grekland stora problem när de på plats vill guida sina grupper. De löper risken att få böter eller till och med att bli gripna av de lokala myndigheterna eftersom de lokala bestämmelserna inte tillåter utländska "guider" i staden i fråga. Det gäller här ändå reseledare, som trots att de fungerar som frivilliga, genom sitt yrke och sin utbildning (till exempel konsthistoria) utan tvivel har de kvalifikationer som krävs för att leda en grupp på ett sakkunnigt sätt.

Anser inte kommissionen att sådana lokala regler som förbjuder utländska guider att leda och guida turistgrupper på offentliga platser strider mot den fria rörlighet för personer som är stadfäst i fördraget?

Skulle kommissionen i så fall kunna vidta de åtgärder som krävs för att sätta stopp för dessa överträdelser och i analogi med det nya förslaget till direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer utarbeta lämpliga bestämmelser för denna grupp av kvalificerade frivilliga så att dessa kan fortsätta att leda sina egna grupper på ett personligt sätt och på sitt eget språk utan att riskera att bli bestraffade?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(11 februari 2004)

Kommissionen vill först av allt påminna om att de bestämmelser i fördraget som är tillämpliga i detta fall, dvs. artikel 49 i EG-fördraget om friheten att tillhandahålla tjänster, endast avser verksamhet av kommersiell art. Av den information som ledamoten lämnar framgår det inte klart huruvida den verksamhet som bedrivs av sådana reseledare som frivilligt leder grupper av turister från andra medlemsstater vid deras besök i Grekland, Spanien, Frankrike och Italien är att betrakta som kommersiell verksamhet som faller inom ramen för de tillämpliga artiklarna i EG-fördraget. Följande gäller verksamhet av kommersiell art enligt gemenskapens lagstiftning:

Domstolen ansåg i sin dom av den 26 februari 1991 i målen C-180/89, C-154/89 och C-198/89 beträffande friheten att tillhandahålla reseledartjänster att "det allmänna intresset av vederbörlig uppskattning av platser och föremål av historiskt intresse och bredast möjliga spridning av kunskap om ett lands konstnärliga och kulturella arv" kan utgöra ett så tungt vägande skäl att det motiverar en begränsning av friheten att tillhandahålla tjänster.

I enlighet med proportionalitetsprincipen måste emellertid nationella bestämmelser för tjänsteleverantörer etablerade i en annan medlemsstat tillämpas på sådant sätt att det säkerställs att syftet med bestämmelserna uppnås och tillämpningen får inte vara mer långtgående än vad som är nödvändigt för att syftet ska uppnås (se domstolens dom av den 25 juli 1991 i mål C-76/90). Med utgångspunkt från den lämnade informationen har kommissionen mot bakgrund av EG-fördraget, särskilt artikel 49 och domstolens rättspraxis, analyserat nationella bestämmelser som kan begränsa friheten att tillhandahålla tjänster för reseledare som följer en sluten grupp av turister på resa från en annan medlemsstat. Till följd härav skickade kommissionen den 19 december 2003 en formell underrättelse till Italien på grundval av artikel 226 i EG-fördraget.

Kommissionen är förvisso beredd att undersöka situationen i andra medlemsstater med utgångspunkt från ytterligare information som ledamoten kan lämna.

I förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om erkännandet av yrkeskvalifikationer⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna, av skäl som har med yrkeskvalifikationer att göra, inte kan begränsa friheten att tillhandahålla tjänster om förmånstagaren är lagligen etablerad i en annan medlemsstat. Förslaget bidrar till att ytterligare förenkla kraven för att få tillhandahålla tjänster, till skillnad från att etablera sig, och klarlägger begreppet "tillhandahållande av tjänster". Om detta förslag antas, skulle det således ge reseledare som tillhandahåller tjänster i andra medlemsstater ytterligare säkerhet och garantier.

⁽¹⁾ EGT C 181 E, 30.7.2002.

(2004/C 78 E/0983)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0087/04

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(21 januari 2004)

Ämne: Spelkasinoföretag hänvisar till EU:s bestämmelser för att bekämpa de nederländska myndigheternas politik mot spelmani

1. Har kommissionen tagit kännedom om fråga nr 462 som den nederländske socialistiske ledamoten av andra kammaren, De Wit, den 11 november 2003 ställde till Nederländernas justitie- och ekonomiminister och som handlade om Nederländernas politik i fråga om hasardspel, samt om minister Donners svar den 12 december 2003, där ministern framhöll att en medlemsstat, av skäl som har med det allmänna intresset att göra, till exempel strävan att motverka spelmani, har rätt att begränsa utbudet av hasardspel och att detta utan tvivel gäller om medlemsstaten inte själv, för att berika sina egna statsfinanser, uppmuntrar folk att spela på lotteri eller hasardspel eller delta i vadslagning?
2. Delar kommissionen den åsikt som minister Donner gjort sig till målsman för? Innebär detta att det i framtiden inte kan komma på fråga att utländska kasinokedjor skulle få etablera sig i Nederländerna med hänvisning till att gemenskapens inre marknad är fri?
3. Känner kommissionen till att ett antal företag för närvarande, såsom "JVH Gaming" från Tilburg och det franska företaget "Tranchant", trots detta, under hänvisning till EU:s bestämmelser försöker få tillstånd att grunda kasinon i Nederländerna och försöker tolka tillstånden för spelhallar i en vidare bemärkelse så att det skulle vara tillåtet med regelrätta kasinon?
4. Känner kommissionen också till att de företag som avses i delfråga 3 anser att det skulle strida mot EU:s bestämmelser om de inte fick de tillstånd som de vill ha? Anser kommissionen att det finns något fog för deras ståndpunkt?
5. Anser kommissionen också att det allmänna intresset och strävan att motverka spelmani gör det påkallat med att de nationella myndigheterna skall ha befogenhet att fatta beslut om hasardspel av detta slag?
6. Är kommissionen beredd att täppa till eventuella luckor i EU:s bestämmelser som lär ge företagen möjlighet att kringgå de berörda nationella myndigheterna?

Källa: Den nederländska dagstidningen "BN-De Stem" den 7 januari 2004.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(3 mars 2004)

Som svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga vill jag påpeka att kommissionen varken kände till meningsutbytet mellan ledamoten Jan de Wit och minister J.P.H. Donner i det nederländska parlamentet eller den specifika situation som parlamentsledamoten beskriver där ett antal företag försöker ta sig in på den nederländska kasinomarknaden. Kommissionen kan därför inte i nuläget inta en specifik ståndpunkt i dessa frågor.

Kommissionen vill inte desto mindre påpeka att EG-domstolen vid ett flertal tillfällen (bland annat helt nyligen i domen mot Gambelli, se mål C-243/01) har fastslagit att begränsningar av spelverksamhet i form av licenser eller andra tillståndsförfaranden utgör begränsningar av såväl etableringsfriheten (artikel 43 i EG-fördraget) som den fria rörligheten för tjänster (artikel 49 i EG-fördraget).

När det gäller parlamentsledamotens femte och sjätte fråga medger kommissionen att denna typ av begränsningar kan motiveras av mål som rör det allmänna intresset, till exempel allmän ordning (i synnerhet bedrägeribekämpning) och konsumentskydd (framför allt riskerna för minderåriga och riskerna med spelmani). I linje med EG-domstolens rättspraxis anser kommissionen emellertid att denna typ av nationella begränsningar måste stå i proportion till de mål som rör det allmänna intresset och att de med andra ord inte bör gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

Kommissionen anser därför att begränsningar av etablering och gränsöverskridande utbud på detta område måste bedömas mot bakgrund av de särskilda riskerna med den aktuella spelverksamheten. Det finns för närvarande ingen specifik sekundär gemenskapslagstiftning på detta område. Med hänsyn till den ökande gränsöverskridande rörligheten för konsumenter och de ökade möjligheterna till distansspel har kommissionen tillkännagivit att man under år 2004 kommer att inleda en undersökning i denna fråga. Denna typ av verksamhet ingår dessutom i kommissionens nya förslag till direktiv om tjänster på den inre marknaden⁽¹⁾. Förslaget innehåller huvudsakligen krav på att medlemsstaterna skall bedöma de befintliga begränsningarna inom ramen för en gemensam kontrollundersökning tillsammans med kommissionen och intressenter. Denna undersökning skall utföras inom ett år efter det att det föreslagna direktivet har antagits. I det föreslagna direktivet föreskrivs även ett undantag från tillämpningen av ursprungslandsprincipen när det gäller dessa tjänster tills det finns förutsättningar för en harmonisering på EU-nivå på detta område.

Frågan om behovet av en harmonisering på EU-nivå kommer att bedömas mot bakgrund av resultaten av den ömsesidiga utvärdering som medlemsstaterna skall göra i enlighet med tjänstedirektivet samt av kommissionens ovannämnda undersökning. Kommissionen anser att man med denna konstruktiva och samarbetsinriktade strategi kommer att kunna nå en lösning på EU-nivå som möjliggör ett starkt skydd för såväl allmän ordning som konsumenterna på spelområdet.

⁽¹⁾ KOM(2004) 4 slutlig.

(2004/C 78 E/0984)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0095/04

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(21 januari 2004)

Ämne: Det statliga sjukhuset INMI L Spallanzani i Italien

Enligt uppgifter i italiensk press håller det högmoderna statliga sjukhuset INMI L Spallanzani i Rom som är specialiserat på infektionssjukdomar gradvis på att omvandlas till ett medicinskt institut för den "nationella säkerheten". Det här innebär att sjukhuset kommer att förfoga över, om det inte gör det redan nu, laboratorier av högsta säkerhetsnivå för att bekämpa bakterier och virus som klassificeras som nivå 4 (ebola, baciller etc.).

Eftersom sjukhuset är beläget i ett av de mest tätt bebodda områdena i Rom undrar jag om kommissionen kan upplysa mig om huruvida sjukhuset i fråga har erhållit de obligatoriska certifieringsdokument som krävs för verksamheten, dels från internationella och dels från europeiska organisationer, i synnerhet när det gäller lagringen av bakterier och virus på nivå 4? Känner kommissionen till huruvida Italien och Förenta staterna ingått en överenskommelse om bekämpning av biologisk terrorism?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(23 februari 2004)

Beviljande av tillstånd för sjukhus och deras laboratorier och all relaterad certifiering hör till medlemsstaternas behörighetsområde.

Det finns inga krav på tillstånd eller anmälan på EU-nivå i fråga om detta. Enheter med biologisk säkerhetsnivå 4 ansöker dock vanligtvis om internationell certifiering.

Ett ramavtal om forskningssamarbete mellan Italien och Förenta staterna undertecknades och ratificerades i januari 2004 genom förordning DL/22. Detta ramavtal omfattar tre områden: sällsynta sjukdomar, cancer och bioterrorism.

(2004/C 78 E/0985)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0106/04

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(22 januari 2004)

Ämne: Anpassning av rulltrapporna i varuhus i sådana fall där rulltrapporna visserligen uppfyller gemenskapens säkerhetsnormer men verkar vara farliga för barn

1. Känner kommissionen till att det i varuhusen finns sådana rulltrappor, som visserligen uppfyller gemenskapens säkerhetsnormer, men trots detta i praktiken verkar vara oerhört farliga för små barn, som kan klämmas in mot golvet under det rörliga gummibandet på det ställe där trappan slutar och på det sättet kan lemlästas eller dödas?
2. Känner kommissionen till att det inträffade en sådan olyckshändelse med ett barn i en skoaffär i den nederländska staden Spijkenisse 1998 och en domstol i Haarlem den 7 januari 2004 dömde det affärsföretag som bar ansvaret att betala 45 000 euro i ersättning för de bestående skador på njurar och lever som blivit en följd av detta?
3. Den ovannämnda olyckshändelsen utreddes 1998 av yrkesinspektionen i Nederländerna. Har Nederländernas ministerium för sociala frågor och sysselsättning skickat ut ett meddelande om detta, som kunde användas för att utgående från de erfarenheter som gjorts anpassa gemenskapens säkerhetsnormer för rulltrappor?
4. Känner kommissionen till att rulltrappor av samma konstruktion som den i vilken olyckan inträffade 1998 fortfarande används i hälften av alla stora affärsbyggnader och att 550 personer i Nederländerna varje år måste få medicinsk vård för skador de ådragit sig i rulltrappor?
5. Gör sig sådana medlemsstater som inte åtgärdar sådana problem skyldiga till försummelse eller bör de avvakta gemenskapens säkerhetsnormer?
6. Varför har gemenskapens säkerhetsnormer för rulltrappor fortfarande inte skärpts, fast det gått sex år sedan olyckan? Beror detta på okunskap?
7. Vad går att göra för att säkerhetsnormerna på kort sikt skall skärpas? På vilket sätt arbetar kommissionen för att så skall ske?

Källa: TV Nederland 1, programmet "Netwerk" den 11 januari 2004.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(2 mars 2004)

- 1.-4. Kommissionen har inte underrättats om olyckorna och de andra händelserna i Nederländerna som parlamentsledamoten tar upp i sin fråga.

När det gäller säkerheten för befintliga rulltrappor är det viktigt att ha i åtanke att olika rättsliga krav och förfaranden gäller beroende på när rulltrapporna släpptes ut på marknaden och togs i drift. Nya rulltrappor som släpps ut på marknaden och tas i drift inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet från och med den 1 januari 1995 måste uppfylla de grundläggande hälso- och säkerhetskraven i maskindirektivet⁽¹⁾. Tillämpning av de tekniska specifikationerna i harmoniserade europeiska standarder är en frivillig metod att uppfylla de tillämpliga grundläggande hälso- och säkerhetskraven i maskindirektivet. Rulltrappor som släpptes ut på marknaden och togs i drift inom gemenskapen före den 1 januari 1995 omfattades av befintlig nationell lagstiftning vid installationstillfället, med undantag för perioden 1 januari 1993–31 december 1995, då maskindirektivet kunde tillämpas på frivillig basis.

5. Det bör påpekas att medlemsstaterna ansvarar för att rulltrapporna på deras territorium är säkra oavsett när en rulltrappa har installerats. Det är även viktigt att komma ihåg att olyckor också kan inträffa på "säkra" rulltrappor som uppfyller alla rättsliga krav vid felaktig användning som inte kan förutses.

De två harmoniserade standarder som anger överensstämmelse med de tillämpliga grundläggande hälso- och säkerhetskraven för rulltrappor är:

- EN 115: 1995. Rulltrappor och rullramper — Säkerhetsregler⁽²⁾.
- EN 115.A1: 1998. Rulltrappor och rullramper — Säkerhetsregler — Ändring 1⁽³⁾.

Kommissionen har inte fått någon information om eventuella brister i de harmoniserade standarderna för rulltrappor.

6. De harmoniserade standarderna för rulltrappor ses för närvarande över av arbetsgrupp 2 i Europeiska standardiseringskommittén CEN:s tekniska kommitté 10 (CEN/TC10/WG2) för att erfarenheterna av tillämpningen av de aktuella standarderna skall kunna beaktas. Arbetsgruppen planerar att slutföra utkastet till ny standard i slutet av år 2004. Därefter följer den slutliga omröstningen med de nationella standardiseringsorganisationer som är medlemmar i CEN och efter detta sker antagandet under år 2005.

7. Kommissionen åtar sig att informera arbetsgruppen för maskindirektivet, som består av intressenter som medlemsstaternas myndigheter, industrin, standardiseringsorganisationer, fackförbund, konsumenter osv. om riskerna med de rörliga gummibanden, så att intressenterna blir medvetna om den pågående översynen och så att all tillgänglig information beaktas vid utarbetandet av en ny standard för rulltrappor.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/37/EG av den 22 juni 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om maskiner, EGT L 207, 23.7.1998.

⁽²⁾ EGT C 165, 1.7.1995.

⁽³⁾ EGT C 317, 15.10.1998.

(2004/C 78 E/0986)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0108/04

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(22 januari 2004)

Ämne: Italienska Fiats agerande genom ett gemensamt företag i Kina för att förse Folkrepubliken Kina med skåpbilar för rörliga avrättningar

Känner kommissionen till att italienska Fiat genom ett gemensamt företag i Kina lämnat anbud på en serie skåpbilar till Folkrepubliken Kina som specialinretts för att fungera som rörliga avrättningsfordon?

Folkrepubliken Kina hävdar att detta är ett mer humant förfarande eftersom man nu kan avrätta de dömda genom en intravenös giftig injektion i stället för genom en exekutionspluton och på så sätt påskynda processen.

Anser kommissionen att det, även om dödsstraffet är tillåtet enligt internationell rätt, bör finnas ett rättvist och utdraget överklagandeförfarande innan en avrättning äger rum? Med tanke på att dessa rörliga avrättningsfordon utesluter varje form av möjlighet till överklagande från de personer som dömts för brott som medför dödsstraff (vilket i Folkrepubliken Kina kan innefatta "ekonomiska brott") kommer detta oundvikligen att leda till felaktiga domar. Om därför anklagelserna visar sig vara sanna borde italienska Fiat straffas för att man deltar i en sådan upphandling.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Kommissionen känner inte till att europeiska företag har deltagit i anbudsinfordringar där syftet har varit att förse Folkrepubliken Kina med särskilda fordon avsedda att användas vid avrättningar.

Inom ramen för den bilaterala dialog som förs med Kina angående de mänskliga rättigheterna påpekar unionen ständigt att den av princip är emot dödsstraff, oavsett vilka metoder som används. Däri ingår även den metod som parlamentsledamoten nämner. Unionen har dessutom med jämna mellanrum uppmanat – och kommer att fortsätta att uppmana – de kinesiska myndigheterna att, under rådande omständigheter, respektera de dömdas grundläggande rättigheter till fullo, i synnerhet när det gäller deras rätt till överklagande.

(2004/C 78 E/0987)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0109/04

från Claude Moraes (PSE) till kommissionen

(19 januari 2004)

Ämne: Sikherna och förbud mot föremål som ger uttryck för religiösa trosföreställningar

Känner Europeiska kommissionen till vilka konsekvenser det skulle få för medlemmar av sikhernas trossamfund i någon av EU:s medlemsstater om staten i fråga skulle förbjuda föremål som ger uttryck för religiösa trosföreställningar skulle förbjudas, något som är under övervägande?

Vidtas det på EU-nivå några åtgärder mot eller görs det någon utredning av denna situation, som är på väg att väcka allt större oro bland européer som tillhör etniska minoriteter?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Kommissionen följer den utveckling som frågeställaren tar upp bl.a. genom en obruten dialog med trossamfund och övertygelsegemenskaper, grundad på en djup respekt för den religiösa mångfalden. Om de grundläggande rättigheterna (däribland religionsfriheten) skulle komma att kränkas kommer kommissionen i enlighet med gemenskapsrätten att bedöma om det är lämpligt att den vidtar åtgärder, och i så fall under vilka former, för att säkerställa att dessa rättigheter respekteras.

(2004/C 78 E/0988)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0126/04

från Jean Lambert (Verts/ALE) till kommissionen

(19 januari 2004)

Ämne: Tillstånd för fångst och uppfödning av, samt handel med skyddade arter i Grekland, i strid med gemenskapslagstiftningen

Från och med augusti 2002 till januari 2003 har Grekland till ett privat bolag utfärdat tillstånd att fånga och använda för avelsändamål och senare sälja ett stort antal grod- och kräldjur (från mellan 220 och 600 per art, upp till sammanlagt 8 540). Dessa djur representerar ett stort antal arter (inalles 90) och det finns inga begränsningar för var, när och under vilka omständigheter de får fångas. Tillstånden ger rätt till fångst

av många sådana arter som finns med i livsmiljödirektivet, bland dem en prioriterad art (*Macrovipera schweizeri*, på svenska kallad miloshuggorm).

Det finns inga uppgifter om storleken på de totala populationerna av de berörda arterna och inte heller några bedömningar av vilka konsekvenser dessa tillstånd kommer att få för de naturliga populationerna av dem. Tillstånden utfärdades utan att Greklands nationella vetenskapliga kommitté för CITES-konventionen visste om det.

I fråga om vissa arter är tillstånden direkt alarmerande, såsom i fråga om

- att det skall fångas 320 individer av *Chamaeleo africanus*, i en situation när den bästa tillgängliga uppskattningen av populationen av arten i Europa är 300 individer, som alla anträffas bara på ett enda ställe i Grekland, eller
- att det skall fångas 600 individer av *Vipera ursinii*, på svenska kallad ängshuggorm (som finns förtecknad i bilaga II till livsmiljödirektivet och i bilaga I till CITES-konventionen), liksom ett flertal arter förtecknade i bilagorna II och III.

Känner kommissionen till dessa tillstånd och de grekiska myndigheternas uppenbara brott mot gemenskapslagstiftningen, framför allt rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, samt mot åtaganden som följer av internationella avtal såsom CITES-konventionen och Bernkonventionen?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att utan dröjsmål sätta stopp för att dessa tillstånd används i praktiken och förhindra att de grekiska myndigheterna i fortsättningen utfärdar sådana tillstånd som innebär risker för att målen med gemenskapslagstiftningen inte skall kunna nås?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2004)

Kommissionen kan upplysa parlamentsledamoten om att kommissionen, på grundval av ett klagomål (nr. 2003/4831) om att det grekiska jordbruksministeriet utfärdat tillstånd att i Grekland fånga och föda upp ett antal vilda djurarter som nämns i bilaga 2 och/eller bilaga 4 till rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, har inlett en undersökning för att granska om denna verksamhet är förenlig med skyldigheterna enligt artiklarna 12 och 16 i det direktivet. Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att kommissionen kommer att fortsätta sina undersökningar med anledning av klagomålet i fråga och att den inte kommer att tveka att vidta alla åtgärder som behövs för att se till att Grekland efterlever gemenskapslagstiftningen.

Vad beträffar en eventuell överträdelse av rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem⁽¹⁾ (CITES), tillåts enligt artiklarna 5 och 8 i denna förordning handel med de arter som anges i bilagorna A, B och C, förutsatt att arterna har tagits från sin naturliga miljö i enlighet med gällande lagstiftning inom en medlemsstats territorium. Överträdelse av förordningen uppstår därför endast när det gäller arter som uppräknas i förordningen (inga andra arter) och även då endast om det kan fastställas att de grekiska myndigheterna har utfärdat tillstånd för sådana arter i strid med gällande grekisk lagstiftning eller rådets direktiv 92/43/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 61, 3.3.1997.

(2004/C 78 E/0989)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0147/04

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(20 januari 2004)

Ämne: Kamp mot doping inom idrotten

I sitt första tal inför det nyligen valda Europaparlamentet den 21 juli 1999 sammanfattade kommissionens ordförande Prodi i tre exempel vad han avsåg med "förfälselse". Ett av exemplen handlade om doping inom

idrotten. Prodi framhöll att vi måste bevisa att vi gör bäst om vi på europeisk nivå bidrar till att söka efter lösningar på dessa frågor, eftersom sådana problem överskrider nationsgränserna.

Kan kommissionen ge ett sammandrag av vilka åtgärder som vidtagits och vilka resultat som uppnåtts inom detta område av politiken?

Görs det verkligen några framsteg i samarbetet mellan de olika nationella och regionala organ som har i uppgift att bekämpa doping?

Känner kommissionen till att det åtminstone i Belgien förekommer att brottsliga organisationer som sysslar med att distribuera förbjudna hormoner som används vid uppfödning av djur numera också inriktar sin verksamhet på doping inom idrotten, såväl bland amatöriddrottare, motionsiddrottare och professionella idrottsmän?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(20 februari 2004)

Parlamentsledamoten hänvisar till det tal som kommissionens ordförande höll den 21 juli 1999 inför parlamentet, och i vilket kampen mot dopning nämndes som exempel på en åtgärd som syftar till att föra unionen närmare EU-medborgarna.

Kommissionen inledde omedelbart arbetet för att genomföra konkreta åtgärder för att bekämpa dopningen. Kommissionen satsade helhjärtat på uppgiften inom gränserna för sina befogenheter, eftersom EG-fördraget inte medger harmonisering på just idrottsområdet. Kommissionens åtgärder syftade därför till att främja medvetenhet, samarbete och samordning bland annat genom att organisera nätverk och finansiera projekt. Kommissionen har hela tiden betonat den förebyggande aspekten – information, utbildning och forskning – i stället för ett mer repressivt synsätt, som i bland är nödvändigt men ofta otillräckligt.

På begäran av kommissionen överlämnade den europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik ett yttrande om dopning inom idrotten den 11 november 1999. Kort därefter, den 1 december 1999, antogs en gemenskapsplan för stöd till kampen mot dopningen, vilken fick ett positivt mottagande i parlamentet. Planen gjorde det bland annat möjligt att samfinansiera 16 pilotprojekt under 2000–2001, samt 16 andra projekt under 2001–2002. Den totala finansieringsvolymen uppgick till 7 360 212 euro. Bland de mest utmärkande projekten kan nämnas den första gränsöverskridande studien om dopning i anslutning till gymlokaler i Europa – en studie som blev mycket uppmärksam vid publiceringen. En extern utvärdering av de 16 första pilotprojekten har genomförts och överlämnats till parlamentet.

Kommissionen har också aktivt deltagit i inrättandet av den nya internationella antidopningsbyrån. Medan byrån inrättades försvarade kommissionen principerna om oberoende och insyn. På grund av att de administrativa och finansiella reglerna inom gemenskapen och vid denna byrå inte är förenliga har emellertid inte kommissionen kunnat bidra till driftsbudgeten. Däremot har två miljoner euro i anslag betalats ut till två konkreta projekt för bekämpning av dopning, exempelvis inrättandet av ett pass för friidrottare och utbildning av observatörer från byrån som kan närvara vid stora idrottsevenemang.

När det gäller framsteg som gjorts i samarbetet mellan de olika aktörerna i kampen mot dopning, ingår de i ett sammanhang som blir allt mer mellanstatligt. Även om inrättandet av den Internationella antidopningsbyrån i anslutning till konferensen i Lausanne 1999 var resultatet av ett utmärkt samarbete mellan kommissionen, rådet och den internationella olympiska kommittén måste man ändå konstatera att medlemsstaterna föredragit det mellanstatliga systemet (Internationella antidopningsbyrån, Europarådet, Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap och kultur).

Kommissionen är slutligen medveten om att det finns organisationer som levererar förbjudna substanser till idrottsmän. Kommissionen har därför uppmanat medlemsstaterna att tillsammans med den studera möjliga vägar för att utplåna denna företeelse. I mars 2002 organiserade kommissionen i La Toja (Spanien) i samarbete med det spanska ordförandeskapet det första seminariet med tjänstemän från idrottsministerierna och deras kolleger från polis, gränskontroller och tull. Trots att de flesta medlemsstater är medvetna om att problemet är allvarligt var det ändå inte möjligt att anta några slutsatser efter mötet.

(2004/C 78 E/0990)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0157/04**från Catherine Guy-Quint (PSE) till kommissionen**

(22 januari 2004)

Ämne: Vänortsverksamhet med Bulgarien och Rumänien

Jag skulle vilja fästa Er uppmärksamhet vid bestämmelserna 2004 om framtiden för vänortsverksamhet mellan Europeiska unionen och kandidatländerna. Jag har noterat att vänortsverksamhet med Rumänien och Bulgarien inte omfattas av de urvalsförfaranden som finns beskrivna i förslagsinfordran nr EAC 64/03 från generaldirektoratet för utbildning och kultur. Jag kan emellertid inte finna några spår av en sådan inskränkning någonstans i handlingarna rörande det interinstitutionella arbete som föregått offentliggörandet av anslagen. Min fråga gäller följaktligen dels den juridiska giltigheten av en sådan tolkning, dels även frågan om det är politiskt relevant att dessa länder inte är berättigade att erhålla gemenskapsstöd för vänortsverksamhet.

I syfte att ge gemenskapens handlingsprogram för att främja ett aktivt europeiskt samhällsengagemang den formella rättsliga grund som budgetförordningen för EU-subventioner 2002 föreskriver, och till följd av kommissionens förslag⁽¹⁾ samt parlamentets betänkande A5-0368/2003, lade parlamentet den 20 november 2003 fram ett yttrande över rådets förslag till beslut. Det finns emellertid ingenting i rapporten som antyder en eventuell inskränkning av vänortsverksamhet med de kandidatländer som blir medlemmar 2004. Tvärtom går det att läsa i den att i kölvattnet av utvidgningen av Europeiska Unionen erfordras en avsevärd höjning av anslagen till vänortsverksamhet jämfört med 2003 års anslag.

På det politiska planet tycker jag dessutom att det vore relevant att påminna om fördelarna med att de städer vars vänortsverksamhet uppmuntrar till ett aktivt europeiskt samhällsengagemang erhåller stöd för detta. När nu området för vänortsverksamhet snart även omfattar de nya medlemsländerna är det viktigt att ingen skillnad görs mellan de olika länderna och att dessa åtgärder kommer alla till nytta. Det räcker med att se på de nya medlemsländerna där vänortsverksamhet är mycket vanligt. Rumänien har till exempel sedan 1990 deltagit i mer än 231 projekt för vänortsverksamhet med stöd från kommissionen, vilket är något mer än genomsnittet för de flesta av medlemsländerna (källa: generaldirektoratet för utbildning och kultur). Varför avbryta en aktivitet som pågått i årtal och som omfattar sakkunskap, utbyte av erfarenheter och skapandet av en grundläggande europeisk identitet hos de nya medlemsländerna?

Vid prisutdelningen av guldstjärnorna för vänortsverksamhet den 14 maj 2003 sade Viviane Reding att den europeiska integrationen (på lokal nivå) inte hade nått så här långt utan de personer som med goda föresatser och hårt arbete ägnat sin tid åt att knyta band med medborgare och organisationer i andra städer och kommuner i hela Europa. Bland de tio pristagarna som belönades vid ceremonin fanns tre projekt som initierats av något av kandidatländerna. Mot bakgrund av detta skulle jag vilja veta varför, och på vilken rättslig grund, kommissionen gör åtskillnad mellan kandidatländerna för att komma i åtnjutande av en åtgärd som gynnar alla och som givit uppenbart positiva resultat?

⁽¹⁾ KOM(2003) 276.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(13 februari 2004)

Kommissionen håller fullständigt med parlamentsledamoten om hur viktigt det är att kandidatländerna deltar i vänortsverksamheten och den har inte för avsikt att göra någon skillnad mellan kandidatländerna eller utesluta Rumänien och Bulgarien, eller Turkiet för den delen, från de möjligheter som gemenskapens nyligen antagna handlingsprogram för att främja ett aktivt europeiskt samhällsengagemang ger på området.

I det förslag till rådets beslut som kommissionen lagt fram⁽¹⁾, och som antogs av rådet den 26 januari 2004, anges att programmet även skall täcka kandidatländerna. I förslagsinfordran nr EAC 64/03 anges också att projektförslag från dessa länder kan godtas under förutsättning att avtal ingåtts om villkor för dessa länders deltagande.

I enlighet med associeringsrådets beslut, i vilka de allmänna principerna och villkoren för kandidatländernas deltagande i gemenskapens samtliga program fastställs, måste de specifika villkoren för deltagande i varje program konkret fastställas i ett villkorsavtal mellan kommissionen och det land som är intresserat av att delta. Dessa avtal är en förutsättning för att kandidatländerna skall få EU-bidrag, liksom antagandet av det beslut i vilket programmet fastställs är en förutsättning för att EU-bidrag skall bli aktuellt. Detta beslut är det enda som ger den formella rättsliga grund som enligt den nya budgetförordningen krävs för EU-bidrag.

Samma förhållningssätt gäller för alla kandidatländerna: Bulgarien, Rumänien och Turkiet. När det gäller de länder som ansluter sig till EU 2004 deltar dessa i egenskap av medlemsstater i enlighet med bestämmelserna i anslutningsfördraget.

Kommissionen är medveten om hur omfattande vänortsverksamheten är för de tre kandidatländerna – och även var innan programmet antogs på gemenskapsnivå. Därför har kommissionen redan tagit kontakt med dessa länders delegationer för att ge dem information om hur de skall gå tillväga.

(¹) KOM(2003) 276 slutlig.

(2004/C 78 E/0991)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0158/04
från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(22 januari 2004)

Ämne: Flygsäkerhet

Flygkatastrofen i Sharm el Sheik där en Boeing 737 från Flash Airlines störtade i Röda havet och orsakade 148 personers död understryker hur brådskande frågan om flygsäkerhet är.

I samband med omröstningen den 9 oktober 2003, vid den andra behandlingen av direktivet om säkerheten i fråga om luftfartyg från tredje land som använder flygplatser i gemenskapen, begärde parlamentet en snabb tillämpning av direktivet, medan rådet önskade ett senare ikraftträdande. Det störtade Flash Airlines planet visar att det inte är möjligt att vänta längre.

Vi måste istället agera så snabbt som möjligt, såsom vi gjorde i fråga om lagstiftningen gällande tankfartyg med enkelskrov för några månader sedan. "Skräpbåtarna" finns nu upptagna på den svarta listan. Vi måste göra på samma sätt med "skräpplanen", och försäkra oss om att uppgifter om de flygbolag som inte respekterar säkerhetsföreskrifterna offentliggörs.

Mot bakgrund av detta önskar frågeställaren få svar på vilka åtgärder kommissionen avser att vidta för att förhindra att liknande katastrofer inträffar i framtiden?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 februari 2004)

Genom förslaget till direktiv om säkerheten i fråga om luftfartyg från tredje land som använder flygplatser i gemenskapen (¹) borde det bli möjligt att åtgärda bristerna i det nuvarande systemet för kontroll av utländska luftfartyg. Dessa brister har belysts genom katastrofen. I synnerhet blir kontroller obligatoriska, gemensamma åtgärder mot de flygbolag eller länder som har brister i säkerheten möjliggörs och en årlig rapport om inspektionerna har offentliggjorts. När medlemsstaterna tillämpar detta direktiv kommer kommissionen att få detaljerad information om alla kontroller som genomförts på gemenskapens flygplatser. Med hjälp av dessa uppgifter kommer kommissionen att kunna göra allmänheten uppmärksam på flygbolag där säkerhetsrisken är större.

Även genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/42/EG av den 13 juni 2003 om rapportering av händelser inom civil luftfart (²) kan allvarliga olyckor förhindras eftersom analyser av förebyggande händelser fastställs där.

När resultaten av undersökningen av katastrofen blir kända kommer kommissionen att utvärdera om det eventuellt finns ett behov av att anpassa eller förstärka dessa åtgärder eller att anta nya åtgärder.

Under den närmaste tiden kommer kommissionen även att undersöka vilka möjligheter det finns att förbättra insynen i luftfarten, särskilt informationen till allmänheten om flygbolagens säkerhetsnivåer.

(¹) EGT C 103, 30.4.2002.

(²) EUT L 167, 4.7.2003.

(2004/C 78 E/0992)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0178/04

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 januari 2004)

Ämne: Underhåll av skatterna i Hagia Sofia: finansiering via programmet Kultur 2000

I svaret på min fråga nr E-2962/03 (¹) skriver kommissionen att gemenskapens ekonomiska stödprogram för Turkiet inte medger något stöd för underhåll och restaurering av religiösa eller kulturella värdeföremål, exempelvis de som finns i Hagia Sofia.

Dessa kulturskatter, huvudsakligen av bysantinsk tradition, ligger bortglömda och förstörs i kyrkans källarutrymmen, ett avslöjande som väckt upprörda känslor bland den turkiska allmänheten. Samtidigt har löptiden för programmet Kultur 2000 förlängts med två år efter den 5 maj 2003. Detta program möjliggör kulturellt samarbete med tredjeländer som inte medverkar i programmet, exempelvis Turkiet, genom att tillåta finansiering för projekt som genomförs i tredjeland och som kretsar kring det gemensamma kulturarvet för de medverkande länderna. Jag skulle med tanke på dessa omständigheter vilja veta följande: Kan kommissionen bekräfta att ett sådant projekt som lämnas in av en medlemsstat är berättigat till finansiering? Vilket datum skall sådana förslag vara inlämnade? Tänker kommissionen informera och uppmana de turkiska myndigheterna att dra nytta av de möjligheter som programmet Kultur 2000 erbjuder för att rädda och underhålla dessa kulturskatter?

(¹) Se s. 771.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(5 mars 2004)

Kommissionen vill fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet vid att lagstiftningsförfarandet om förlängning av Kultur 2000-programmet (¹) fortfarande pågår. Kommissionen är därför för närvarande inte i stånd att lämna exakta upplysningar om riktlinjerna för förslagsinfordringar för de projekt som skall äga rum år 2005.

När det gäller pågående förfaranden är det emellertid viktigt att påpeka att de projekt som stöds inom åtgärden "årliga samarbetsprojekt i tredjeländer" för att bli stödberättigade skall äga rum i ett land som inte deltar i programmet och förutsätta samarbete med minst fyra organisationer (en projektsamordnare, två medarrangörer och en associerad partner). Bland dessa fyra organisationer skall ingå tre kulturinstitutioner från tre av de länder som deltar i programmet samt en kulturinstitution från det berörda tredjelandet.

För kommande förslagsinfordringar kommer datum för offentliggörande att i stor utsträckning avgöras av de tidsfrister som framtvings av lagstiftningsförfarandet för godkännandet av programmets förlängning och därefter av de som beror på förvaltningskommitténs godkännande av förslagsinfordringarna.

I enlighet med gällande lagstiftning skall kommissionen i stor utsträckning ge upplysningar om förslagsinfordringar genom bl.a. offentliggörande i Europeiska unionens officiella tidning och på Internet-webbplatsen för Kultur 2000-programmet: (http://europa.eu.int/comm/culture/eac/index_fr.html).

(¹) KOM(2004) 79 slutlig.

(2004/C 78 E/0993)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0193/04
från Ward Beysen (NI) till kommissionen

(22 januari 2004)

Ämne: Parallellhandel

Under sammanträdesperioden i juni 2003 lovade Europeiska kommissionen i sitt svar på min muntliga fråga (H-0315/03⁽¹⁾) att den "hursomhelst [...] kommer att anta sin ståndpunkt – positiv eller negativ – om systemet med leveranskvoter i slutet av året". Detta var svaret på min fråga om varför kommissionen inte vidtagit åtgärder mot läkemedelstillverkare som vägrar att följa EU:s konkurrensregler och regler för den inre marknaden.

Hittills har kommissionen inte offentliggjort sin ståndpunkt om systemet med leveranskvoter. Jag ber kommissionen förklara varför den inte gjort det.

Parallellhandel med medicin utgör den enda konkurrensen till patenterade läkemedel i Europa och handeln medför inbesparingar på flera miljoner euro per år för regeringar och patienter.

De stora läkemedelstillverkarna ogillar naturligtvis dessa handlare, eftersom handlarnas verksamhet minskar på tillverkarnas enorma årliga miljardvinster. Men är det inte hög tid att mera kraftfullt ifrågasätta tillverkarnas vinster och deras metoder att idka handel, bl.a. använder de årligen mera pengar för marknadsföring än för forskning och utveckling?

Trots att kommissionens överklagande ogillades i målet Bayer (Adalat) nyligen (förenade målen C-2/01 P och C-3/01 P), måste kommissionen handla i brådska ordning för att hävda principerna för den inre marknaden och för att garantera att läkemedelstillverkarna respekterar konkurrenslagstiftningen. Jag skulle gärna vilja höra kommissionens reaktion på EG-domstolens yttrande nyligen i detta mål och därtill be kommissionen lägga fram sin ståndpunkt om tillämpningen av artikel 82 så fort som möjligt.

⁽¹⁾ Muntligt svar, 3.6.2003.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(19 februari 2004)

Som parlamentsledamoten påpekar ogillade EG-domstolen den 6 januari 2004 kommissionens överklagande i målet Bayer (Adalat)⁽¹⁾. Visserligen rörde målet en rätt begränsad fråga (nämligen den konkreta bevisningen för att det föreligger ett sådant avtal som avses i artikel 81.1 i EG-fördraget), men målets utgång har en direkt inverkan på bedömningen av leveranskvotssystem enligt artikel 81 i EG-fördraget. EG-domstolens praxis verkar inte utesluta att det kan finnas grund att ifrågasätta leveranskvotssystemen inom läkemedelsbranschen med stöd av artikel 82 i EG-fördraget, som förbjuder företag att missbruka en dominerande ställning.

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att den 2003 lämnade in ett sakkunnigutlåtande i ett mål om förhandsavgörande som pågår vid EG-domstolen. Målet gäller huruvida leveranskvotssystem av det slag som GlaxoSmithKline använder i Grekland innebär en överträdelse av artikel 82 i EG-fördraget⁽²⁾. Kommissionen anser att leveranskvoter som är utformade för att hindra parallellhandel och inverka på konkurrensen verkligen kan innebära en överträdelse av artikel 82, såvida det inte finns klara objektiva skäl för dem. Målet omfattar däremot inte frågor om definitionen av relevant marknad eller huruvida dominerande ställning föreligger. Detta är frågor som kommissionen för närvarande utreder. En förutsättning för att man skall kunna fastställa att missbruk föreligger är att kommissionen visar (enligt gällande krav på bevisningens styrka) att läkemedelsföretagen har en dominerande ställning för åtminstone några av de produkter som omfattas av leveranskvoterna.

⁽¹⁾ Förenade målen C-2/01 P och C-3/01 P.

⁽²⁾ Mål C-53/03, SYFAIT, EUT C 101, 26.4.2003.

(2004/C 78 E/0994)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0206/04
från Renato Brunetta (PPE-DE) till kommissionen

(23 januari 2004)

Ämne: Olagligt krav på identifieringsmärken för fritidsbåtar i den venetianska lagunen

Den 14 maj fastlade kommissarien för sjögång (Commissario per il moto ondoso) i Venedig genom stadga nr 19/2002 att samtliga motordrivna fritidsbåtar med en motoreffekt på över 10 hk måste förses med ett lämpligt identifieringsmärke, som anbringas på farkostens båda aktersidor, för att de skall få trafikera lagunen i Venedig. Farkosten registreras (oberoende av storlek) på grundval av motoreffekten, även om motorn är flyttbar.

Identifieringsmärkena utfärdas mot en avgift på 25 euro (50 euro vid förnyelse eller vid ersättning av ett borttappat märke). Ovannämnda stadga grundar sig på artiklarna 32-34 i provinsen Venedigs förordning om sjöfart i lagunen (protokoll 247721 av den 25 juni 1998) som omfattar bestämmelser om förfaranden för registrering och överlåtelse av egendom, med andra ord upprätthållande av sjöfartsregister för fritidsfarkoster. Farkosterna definieras varken utgående från deras längd, tonnage eller annat, utan helt enkelt utgående från motorns effekt, även om motorn är flyttbar, då effekten är större än 10 hästkrafter och farkosten används för fritidsändamål.

Stadgan grundar sig på en allmän bestämmelse i artikel 11.3 i lagdekret nr 422 av den 19 november 1997, trots att Italien med lag nr 52 av den 6 februari 1996 införlivade direktiv nr 94/25/EG⁽¹⁾ och fritidsbåtarna har strukits ur fartygsregistren.

Lagstiftningen om fritidssjöfart har nyligen fått en klarare utformning i Italien genom lag nr 172 av den 8 juli 2003. I artikel 13.1 i denna lag definieras fritidsbåtar som farkoster med ett skrov som mäter mindre än eller lika med 10 meter, och i artikel 13.2 föreskrivs att farkosterna undantas från registrerings-skyldigheten enligt artikel 9 samt att det inte krävs något säkerhetsintyg för dem enligt artikel 12. Därför finns det varken registreringsmärken, identifieringsmärken eller register.

Invändningen gällande kravet på identifiering av farkosterna genom registrerings- eller identifieringsmärken saknar all grund eftersom

- alla motordrivna båtar har ett dokument med motoruppgifter, vilket bifogas till försäkringsintygen,
- varje båtförare skall inneha en identitets- eller försäkringshandling (med hjälp av försäkringsbevisen kan man uppskatta antalet fritidsfarkoster i bruk och även användningstiderna — tack vare årliga eller kvartalsvisa försäkringar — samt den installerade motoreffekten),
- identifiering på avstånd av en lagbrytare på flykt genom tydning av registrerings- eller identifieringsmärket aldrig har godtagits som bevis i en rättegång (det krävs bilder och/eller polisrapporter),
- det finns en förteckning/ett register över fritidsbåtar i bruk.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att göra slut på denna uppenbara överträdelse av gällande gemenskapsrätt?

⁽¹⁾ EGT L 164, 30.6.1994, s. 15.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(11 februari 2004)

Direktiv 94/25/EG⁽¹⁾, som ledamoten hänvisar till i sin skriftliga fråga, baseras på artikel 95 i EG-fördraget och syftar därför huvudsakligen till att upprätta den inre marknaden och få denna att fungera. I direktivet harmoniseras de utformnings- och konstruktionskrav som fritidsbåtar måste uppfylla för att kunna saluföras och tas i bruk.

I direktivet finns inga bestämmelser som syftar till att harmonisera villkoren för användning av fritidsbåtar efter det att de har släppts ut på marknaden och tagits i bruk. I artikel 2.2 i direktivet anges det uttryckligen att bestämmelserna i direktivet inte skall hindra medlemsstaterna från att i enlighet med fördraget anta bestämmelser om navigering i vissa vatten i syfte att skydda miljön och vattenvägarnas uppbyggnad och att trygga säkerheten på dessa, förutsatt att detta inte kräver ändringar av de båtar som är i överensstämmelse med direktivet.

Efter att ha studerat kungörelse nr 19/2002, utfärdad av den italienska regeringens kommissarie med ansvar för sjötrafik i den venetianska lagunen (ordinanza n. 19/2002 emanata dal Commissario del Governo Delegato al Traffico Acqueo nella Laguna di Venezia), är kommissionens slutsats att kravet på identifieringsmärken på sidan av fritidsbåtar som ett villkor för att de skall få användas i den venetianska lagunen inte kräver en ändring av utformningen eller konstruktionen av de båtar som är i överensstämmelse med direktivet. Kravet respekterar därför villkoren i artikel 2.2 i direktivet.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 94/25/EG av den 16 juni 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar.

(2004/C 78 E/0995)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0207/04
från Harald Ettl (PSE) till kommissionen

(23 januari 2004)

Ämne: Kommissionens fortsatta arbete i fråga om möjligheter att överföra kompletterande pensionsrättigheter

Den 12 juni 2002 inledde kommissionen det första steget i samrådet med arbetsmarknadens parter om överföring av kompletterande pensionsrättigheter. Man identifierade då följande problemområden: förutsättningarna för att tjäna in tjänstepension, skydd för intjänade pensionsrättigheter, möjlighet att överföra rättigheter, rätt till information och beskattning av gränsöverskridande förmåner.

Det andra steget i samrådet med arbetsmarknadens parter om överföring av tjänstepensionsrättigheter som inleddes den 15 september 2003 ledde tyvärr heller inte fram till något resultat.

Kommissionen vände sig till arbetsmarknadens parter för att få information om deras eventuella beslut att inleda förhandlingar och om man kommer att ha en allmän inriktning eller koncentrera sig på särskilda aspekter av överföring. Europeiska fackliga samorganisationen (EFS) förklarade sig vid mötet i exekutivkommittén den 16–17 oktober 2003 vara beredd att inleda förhandlingar med sina europeiska partner. Europeiska samarbetsorganisationen för nationella arbetsgivarföreningar och industriförbund (UNICE) förkastade den 19 november 2003 kommissionens förslag och klargjorde att man inte har för avsikt att inleda några förhandlingar om de frågor som kommissionen föreslagit (¹).

Hur kommer kommissionen att gå vidare med denna fråga som är av intresse för alla arbetstagare som arbetar i flera medlemsstater under sitt förvärvsliv?

Håller kommissionen på att utarbeta ett förslag till direktiv eller kommer man att bordlägga denna fråga?

(¹) UNICE 19.11.2003.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(19 februari 2004)

Kommissionen beklagar att arbetsmarknadens parter inte kommer att inleda några förhandlingar för att begränsa att tilläggsrättigheter förloras på grund av byte av arbete, vare sig detta sker inom ett och samma land eller mellan olika länder. I medlemsstaterna har arbetsmarknadens parter möjlighet att anpassa reglerna för sina tilläggsrättighetssystem så att rättigheterna skyddas bättre för personer som byter arbete och därmed ändrar anslutning till ett tilläggsrättighetssystem. De utnyttjar emellertid inte alltid denna möjlighet, och man kan konstatera att de medlemsstater där tilläggsrättighetssystem är vanligast har inrättat minimiföreskrifter för att skydda rörliga arbetstagare. Dessa föreskrifter gäller villkor för tillträde till systemen, praktikperioder, omprövning av vilande rättigheter (rättigheter för personer som lämnat ett system men som ännu inte uppnått pensionsåldern) och villkor för överföring av rättigheter.

Kommissionen granskar för närvarande möjligheten att upprätta liknande minimiföreskrifter på unionsnivå i form av en bindande rättsakt. Den kommer då att utgå från regelverket i medlemsstaterna och utnyttja expertkunnandet vid det europeiska pensionsforumet.

Det bör även noteras att antagandet av parlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut⁽¹⁾ kommer att göra det möjligt att inrätta kompletterande pensionssystem inom europeiska företagsgrupper, vilket kan underlätta byten av arbete inom dessa grupper.

Vissa skattebestämmelser i medlemsstaterna som påverkar pensionsfonderna begränsar det fria tillhandahållandet av tjänster och arbetstagarnas fria rörlighet. Kommissionen har inlett överträdelseförfaranden mot flera medlemsstater; förfarandet som gäller Belgien handlar bland annat om den särskilda skatt som tas ut vid överföring av kapital till en utländsk pensionsfond⁽²⁾.

⁽¹⁾ EUT L 235, 23.9.2003.

⁽²⁾ IP/03/1756.

(2004/C 78 E/0996)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0208/04

från Ioannis Averoff (PPE-DE) till kommissionen

(23 januari 2004)

Ämne: Problem för vänortssamarbete

Enligt kommissionens vitbok om styrelseformer ingår vänortssamarbetet som ett led i EU:s ansträngningar att stärka det europeiska medvetandet genom dialog med medborgarna för att dessa aktivt skall delta i den europeiska utvecklingen.

I en tid då det i EU allt mer talas om betydelsen av denna process, i synnerhet som vi står inför en historisk utvidgning av unionen, och om behovet av att främja den europeiska identiteten i människors medvetande, visar sig emellertid vänortssamarbetet fungera illa. I strid mot de förfaranden som gäller för stödutbetalningar står nämligen godkända program som inrättades i mars 2003 fortfarande utan pengar, dessutom utan att någon som helst officiell förklaring eller förvarning kommit från kommissionens ansvariga tjänsteavdelning. Detta innebär inte bara att målen för samarbetet förfuskas utan även att de lokala myndigheterna hamnar i en ytterst svår sits, eftersom dessa burit det ekonomiska ansvaret för organisationen och naturligtvis är ansvariga inför sina medborgare.

Kan kommissionen meddela vad förseningarna i stödutbetalningarna beror på och vad den tänker göra framöver för att vänortssamarbetet skall fungera friktionsfritt?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Kommissionen fäster stor vikt vid vänortsverksamheten och vid att budgeten genomförs på ett för mottagarna tillfredsställande sätt.

Därför har systemet för tilldelning gjorts så enkelt som möjligt: Beräkningarna grundar sig på schablonbelopp, nya förenklade formulär har utarbetats och en användarhandbok har tagits fram till mottagarna.

Men genomförandet av budgeten för programmet påverkas av flera faktorer.

Exempelvis har den nya budgetförordningen fått kännbara återverkningar på tilldelnings- och betalningsförfarandena.

Kommissionen följer till punkt och pricka de betalningsförfaranden som anges i inbjudan att lämna projektförslag och i den nya budgetförordningen. För att subventionerna skall betalas ut måste alltså mottagaren skicka styrkande dokument när verksamheten har avslutats. Trots att mängden sådana dokument har minskats i nästan en fjärdedel av fallen, måste flera kompletteringar göras på grund av att det saknas uppgifter. Detta är alltså förklaringen till de flesta betalningsförseningarna.

På det stora hela har situationen emellertid förbättrats avsevärt.

Kommissionen försäkrar parlamentsledamoten om att den gör allt för att hämta in dessa förseningar och betala ut stödet så fort som möjligt.

(2004/C 78 E/0997)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0223/04

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(30 januari 2004)

Ämne: Arbetslösheten i Grekland

Arbetslösheten i Grekland uppgår enligt den grekiska statistikmyndigheten till 8,9 procent, dvs. 392 200 personer. Kritiska uppgifter som offentliggjorts gör emellertid gällande att det grekiska arbetsmarknadsverket OAED den 19 januari hade 585 788 registrerade arbetslösa, vilket motsvarar 13,2 procent av den arbetsföra befolkningen.

Skulle kommissionen i samarbete med den grekiska regeringen kunna bringa klarhet i denna diskrepans mellan uppgifterna från OAED och statistikmyndigheten?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(5 mars 2004)

De uppgifter som Eurostat använder för att beräkna arbetslösheten kommer från den grekiska statistikmyndigheten. De senaste uppgifterna från Grekland gäller andra kvartalet 2003 (uppgifter fram till juni 2003), vilket visas i Eurostats databaser. Uppgifterna om Greklands arbetslöshet är identiska mellan Eurostat och den grekiska statistikmyndigheten. I Grekland är dock uppgifterna inte säsongsjusterade när de offentliggörs (andra kvartalet 2003, 8,9%) medan Eurostats uppgifter är säsongsjusterade (andra kvartalet 2003, 9,2%). Eurostat offentliggör säsongsjusterade serier för alla medlemsstater, anslutningsstater och kandidatländer.

Eurostat har inga kommentarer om de övriga nationella uppgiftslämnarna. Eurostat intresserar sig för harmoniserade uppgifter eller källorna till harmoniserade uppgifter, vilka när det gäller arbetslöshetsstatistik lämnas in av den grekiska statistikmyndigheten. Uppgifter från andra nationella organ kan bygga på andra begrepp och regler, vilka kommissionen varken har anledning eller skyldighet att kontrollera eller godkänna.

(2004/C 78 E/0998)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0224/04

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(2 februari 2004)

Ämne: Utställningen "Militaria e Dintorni in Europa" i Rom

Sedan några år tillbaka organiseras utställningen "Militaria e Dintorni in Europa" i Rom. En grupp samlare av italienska och utländska militärföremål (från Frankrike, England, Tyskland, Spanien, Grekland, Polen, Förenta staterna och Ryssland) står bakom utställningen, som är avsedd för entusiaster och som med sitt ovanliga tema är den enda av sitt slag i mellersta och södra Italien.

Tack vare organisationskommitténs idoga arbete och de unika utställningsföremålen har Militaria e Dintorni in Europa nått en bredare publik än väntat och utställningen har blivit en stor händelse på det kulturhistoriska området. Under de år som utställningen arrangerats har man visat upp (och kommer att fortsätta visa upp) uniformer, dokument, vapen och minnesföremål av ansevärt historiskt värde (för att nämna ett fåtal: Enrico Totis cykel, Giuseppe Mazzinis personliga tillhörigheter, Guglielmo Marconis apparater, Menotti Garibaldis svärd, Chiaffredo Bergias utmärkelser och samlingarna med tennsoldater vars glans aldrig går ur, och som oavsett om de är gamla eller nytillverkade av skickliga hantverkare, är små konstverk).

Med tanke på vilka sponsorerna är – regionen Latium, Roms provins och kommun, i synnerhet området vid Aurelio i nordvästra Rom där utställningen tar plats – är det uppenbart att den fått en hög status under åren. Dessutom medverkar flera institutioner såsom Museo Storico dei Carabinieri (karabinjärhistoriska muséet), Italiens ekorotel, kommunens poliskår, Röda Korsets militära kår och även historiska föreningar som I Garibaldini, Museo di Mentana, och naturligtvis – privatpersoner.

Kostnads kalkylen (som omfattar hyra för utställningsområdet, förberedelser, allmänna organisations- och försäkringskostnader, samt utgifter för marknadsföring) visar dessvärre att biljett- och försäljningsintäkterna från utställningen långt ifrån kommer att täcka utgifterna.

Kan kommissionen, mot bakgrund av detta, svara på om det finns ekonomiska bidrag till den här typen av initiativ?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Kommissionen stöder initiativ till transnationellt samarbete på kulturområdet endast inom ramen för och enligt urvalskriterierna för Kultur 2000-programmet, vilket är EU:s enda instrument för finansiering och programplanering av kulturellt samarbete.

Detta program skall stödja samarbetsprojekt som samfinansieras av minst tre medarrangörer i minst tre av de länder som deltar i programmet.

Ytterligare information om detta program finns att hämta på (http://europa.eu.int/comm/culture/eac/index_en.html).

Kommissionen känner inte till om det finns liknande projekt som lagts fram av andra medlemsstater.

(2004/C 78 E/0999)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0231/04

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(26 januari 2004)

Ämne: EIB-lån till flygplatsen Schiphol

Flygplatsen Schiphol har fått grönt ljus för sin ansökan om ett lån på 150 miljoner euro från Europeiska investeringsbanken för att finansiera den femte landningsbanan (den sk. Polderbaan).

Miljöorganisationen Vereniging Milieudefensie (Friends of the Earth Netherlands) hävdar att lånet godkändes den 15 februari 2002 innan den obligatoriska miljökonsekvensbedömningen av landningsbanans drift hade slutförts (den 11 mars 2002).

Enligt publikationen Flying with Big Business: The European Investment Bank and the Aviation Industry (Friends of the Earth International och CEE Bankwatch Network, november 2003) hade en liknande händelse inträffat i samband med flygplatsen i Sofia (Bulgarien), men den gången utfördes det inte någon miljökonsekvensbedömning överhuvudtaget.

När (datum) informerade EIB kommissionen om sina planer på att bevilja flygplatsen Schiphol ett mjukt lån, och åtföljdes den informationen av en miljökonsekvensbedömning som kan offentliggöras?

Instämmer kommissionen i att EIB först borde ha inväntat resultaten av ovannämnda miljökonsekvensbedömning innan finansieringen godkändes, och hur ämnar kommissionen agera mot EIB för att åtgärda denna angelägenhet?

Hur ämnar kommissionen gå tillväga med avseende på EIB för att förhindra att ett sådant sammanträffande kan upprepas?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Den 29 november 2001 meddelade Europeiska investeringsbanken (EIB) kommissionen de uppgifter som behövdes för det samråd som föreskrivs i artikel 21 i bankens stadga. Enligt dessa uppgifter hade en formell miljökonsekvensbedömning genomförts redan 1995. Därigenom uppfylldes villkoren i rådets direktiv 85/337/EEC av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾, i dess lydelse efter ändringar genom rådet direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽²⁾. Enligt de uppgifter som EIB lämnade in i samband med ovan nämnda samråd, hade berörda myndigheter givit sitt godkännande efter miljökonsekvensbedömningen. EIB:s lånevillkor innebär en juridisk skyldighet för projektägaren att följa all relevant lagstiftning, inklusive miljölagstiftningen. Mot bakgrund av detta ställde kommissionen inga ytterligare krav avseende miljökonsekvenserna. Det ställs inga krav på ytterligare dokumentation, undersökningar etc. enligt samrådsförfarandet i artikel 21.

I ett svar till Vereiniging Milieudedefensie (Friends of the Earth, Netherlands) från december 2002, av vilket kommissionen har erhållit en kopia, förklarade EIB att ytterligare en miljökonsekvensbedömning slutfördes den 11 mars 2002. Denna bedömning avsåg inte driften av den femte landningsbanan i sig, utan anpassning av ljudnivåer och andra miljöfaktorer vid flygplatsen Schiphol som helhet, mot bakgrund av den nya flygtrafiklagstiftningen. Inte desto mindre kommer kommissionen och EIB att begära ytterligare information om denna miljökonsekvensbedömning från de nederländska myndigheterna, så att det kan fastställas om bedömningen uppfyller kraven i rådets direktiv 85/337/EEG.

Utöver samrådsförfarandet enligt artikel 21, som ger kommissionen tillfälle att yttra sig formellt om EIB:s åtgärder, har kommissionen och EIB:s avdelningar på ett mer allmänt plan inlett regelbundna kontakter i syfte att skapa bättre överensstämmelse mellan de båda institutionernas hållning i miljöärenden. Frågan om miljökonsekvensbedömningar på grundval av ovan nämnda direktiv har, med hänsyn till deras betydelse när det gäller att bevilja tillstånd för projekt överhuvudtaget, varit ämnet för ett flertal sammanträden mellan kommissionens och EIB:s avdelningar. Därvid har det särskilt konstaterats att vissa aspekter av ett projekt kan ändras till följd av en formell miljökonsekvensbedömning. Därför ligger det även i projektägarens och följaktligen i det finansiella institutets intresse att avvakta tills den formella miljökonsekvensbedömning är slutförd, så att det står klart hur den slutliga utformningen av och de totala kostnaderna för projektet kommer att se ut.

Kommissionen kommer att fortsätta att ägna särskild uppmärksamhet åt att miljökonsekvensdirektivet genomförs korrekt, både vad gäller samrådsförfarandet enligt artikel 21 och de tekniska kontakterna.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2004/C 78 E/1000)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0243/04

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(2 februari 2004)

Ämne: Omlokalisering och arbetslöshet

Ännu ett transnationellt konfektionsföretag, den portugisiska delen av konfektionsföretaget Brax, kan bli tvunget att lägga ned sina anläggningar i Vila Nova de Gaia i Portugal. Mer än 400 arbetare hotas då av arbetslöshet, de flesta av dem kvinnor.

Situationen är mycket allvarlig, eftersom det är fråga om ett område och ett land där arbetslösheten blir allt värre. Kommissionen och den portugisiska regeringen bör utnyttja alla till buds stående medel för att förhindra att ännu ett transnationellt företag stängs i Portugal, och eventuellt förflyttas till ett annat europeiskt land.

Jag skulle därför vilja att kommissionen svarade på följande frågor:

1. Har den portugisiska delen av konfektionsföretaget Brax i Aldeia Nova, Serzedo, Vila Nova de Gaia, i Portugal beviljats gemenskapsstöd? Om så är fallet, skulle jag gärna vilja ha en noggrannare redogörelse.
2. Har EU beviljat stöd till huvudföretaget eller till en filial av företaget? Om så är fallet, skulle jag gärna vilja ha en noggrannare redogörelse.
3. Vad ämnar kommissionen göra för att sätta ett stopp för dessa ständiga omlokaliseringar av transnationella företag och den arbetslöshet de gör upphov till?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Wallström

(3 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0249/04

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(3 februari 2004)

Ämne: Private Eye

I en nylig utgåva av den satiriska brittiska publikationen Private Eye ingick en ursäkt till kommissionsledamot Neil Kinnock avseende en artikel som den publicerat. Tidskriften hävdar även att den har betalat ett betydande skadestånd till Kinnock.

Kan kommissionen uppge hur stora summor Neil Kinnock har mottagit som skadestånd från Private Eye?

Kan kommissionen bekräfta att Kinnock vidtar rättsliga åtgärder mot en annan tidskrift, The Sprout, avseende samma artikel? Om så är fallet, har kommissionsledamoten mottagit något skadestånd från The Sprout?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(17 februari 2004)

Private Eye och Sprout publicerade påståenden som var djupt kränkande och som en följd av detta stämde Neil Kinnock, kommissionens vice ordförande, båda tidskrifterna för att få en officiell ursäkt och ett skadestånd. Efter det att rättsliga anspråk framförts publicerade båda tidskrifterna en ursäkt och sade att de "utan förbehåll erkänner att anklagelserna mot Neil Kinnock saknade och saknar grund" och att de "utan undantag tar tillbaka anklagelserna och kritiken mot Neil Kinnock och ber honom om ursäkt".

Vidare sade de att "Som erkännande av att anklagelserna mot Neil Kinnock var allvarliga och inte på något sätt berättigade har vi gått med på att betala ett betydande skadestånd till Neil Kinnock."

Båda tidskrifterna har lämnat ett skadestånd.

Neil Kinnock har för vana att låta skadestånd för ärekränkning gå till välgörande ändamål som han anser lämpliga och han fortsätter naturligtvis med det och gör det även i det här fallet. Han brukar inte offentliggöra hur stora belopp han tagit emot eller vilka de välgörande ändamålen är. Beloppen har dock ibland offentliggjorts av andra.

(2004/C 78 E/1002)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0253/04**från Geoffrey Van Orden (PPE-DE) till kommissionen**

(27 januari 2004)

Ämne: Byggproduktdirektivet

1. GD Näringsliv rådgör för närvarande med medlemsländerna om vilka rekommendationer som ska lämnas till Europaparlamentet angående revisionen av byggproduktdirektivet (89/106/EEG)⁽¹⁾. Vi har förstått att tidsfristen för detta projekt har förlängts. Skulle kommissionen vilja informera oss om anledningen till denna försening och vilken den nya tidsplanen för projektet är?
2. Majoriteten av medlemsländerna kräver CE-märkning av produkter som bevis på att byggprodukt-direktivet uppfyllts, men vi har förstått att fyra medlemsländer tolkat direktivet annorlunda och inte kräver obligatorisk CE-märkning. Kan kommissionen bekräfta att denna avvikelse kommer att upphöra och att en obligatorisk CE-märkning, i enlighet med byggproduktdirektivet, införs i medlemsländerna?
3. I överensstämmelse med byggproduktdirektivet måste produkter som CE-märks uppfylla de krav som fastställs i harmoniserade europeiska standarder. CE-märkningen är däremot inte en kvalitetsmärkning. På goda grunder efterfrågas även en kvalitetsmärkning, och brandskydds- och säkerhetsindustrin arbetar tillsammans med relevanta anmälda organ i ett försök att få de nödvändiga testerna för kvalitetsmärkning i ett medlemsland godkända i alla andra medlemsländer. Detta kommer att leda till en minskning av den totala introduktionskostnaden för produkter och kommer följaktligen både att gynna EU och göra europeiska produkter mer konkurrenskraftiga på världsmarknaden. Avser kommissionen att stödja brandskydds- och säkerhetsindustrin i framtagandet av ett test som är giltigt i alla medlemsländer?

(¹) EGT L 40, 11.2.1989, s. 12.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 februari 2004)

Kommissionen planerar en omarbetning av byggproduktdirektivet, rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter, men har hittills inte gjort några åtaganden eller fastställt någon specifik tidsplan för denna uppgift.

Syftet med omarbetningen är att förbättra dess funktion. I det förberedande arbetet skulle man identifiera existerande problem och lära av erfarenheterna. Detta arbete utfördes under 2003. En tidsplan för att utarbeta rekommendationer till ändringar kommer att fastställas så snart det blir känt hur omfattande ändringar som skall göras i systemet.

Kommissionen är medveten om att CE-märkning inte är ett uttalat krav enligt byggproduktdirektivet och att direktivtexten bara innebär att CE-märkning är en förutsättning för de fördelar som erbjuds genom byggproduktdirektivet. Kommissionen har alltid förespråkats att CE-märkningen skall fästas på produkten så snart som villkoren är uppfyllda, dvs. när de harmoniserade tekniska specifikationerna föreligger. Kommissionen har fört en dialog inom ramen för Ständiga byggkommittén för att komma fram till en enhetlig tolkning, vilket skulle underlätta tillsynsmyndigheternas roll avsevärt. Kommissionen ansåg emellertid inte att det var lämpligt att vidta rättsliga åtgärder innan medlemsstaterna haft möjligheten att tillämpa byggproduktdirektivet korrekt och man hade kommit överens om en enhetlig tolkning av byggproduktdirektivet.

Denna aspekt kommer också att behöva undersökas inom ramen för omarbetningen av byggprodukt-direktivet.

Den enda märkning som krävs för de byggprodukter som det finns harmoniserade tekniska specifikationer för är CE-märkningen. All annan märkning får endast vara frivillig.

Den information som följer med CE-märkningen visar produktens prestanda eller hur bra den är i förhållande till den egenskap som omfattas av den harmoniserade tekniska specifikationen. CE-märkningen är en enskild märkning som krävs för fritt tillträde till den inre marknaden. En produkt får endast ha frivillig märkning om märkningen innebär ett ytterligare värde och inte lätt kan blandas ihop med CE-märkningen. Initiativ som tas på området frivillig märkning får endast vara marknadsdrivna. Kommissionen har inte för avsikt att vidta åtgärder på området så länge kvalitetsmärkningarna inte har några negativa effekter på den inre marknaden.

(2004/C 78 E/1003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0284/04

från Joachim Wuermeling (PPE-DE) till kommissionen

(5 februari 2004)

Ämne: BEUC

Den europeiska konsumentorganisationen (BEUC) ger med jämna mellanrum ut påkostade broschyrer som på glansigt papper och i fyrfärgstryck gör reklam för kommissionens förslag på konsumentskyddsområdet. Frågeställaren känner exempelvis till broschyrerna om konsumentkreditdirektivet och direktivet om hälsoinformation om livsmedel.

1. Ger kommissionen stöd till sådana publikationer från EU:s budget?
2. Vilka institutionella bidrag får BEUC från EU:s budget?
3. Anser kommissionen att det är BEUC:s uppgift att stödja kommissionens förslag med denna typ av marknadsföring?
4. Hur ställer sig kommissionen till anklagelsen från professor Beate Kohler-Koch den 15 maj 2003 i Berlin om att konsumentorganisationerna används som redskap för kommissionens informationsarbete?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 mars 2004)

1. Kommissionen beviljar inget särskilt gemenskapsstöd till BEUC:s publikationer.
2. Kommissionen beviljar varje år, efter en förslagsinfordran, verksamhetsstöd till europeiska konsumentorganisationer. Detta bidrar till att öka organisationernas deltagande i EU-politiken, vilket är ett av de tre huvudmålen med strategin för konsumentpolitik 2002–2006, som Europaparlamentet stöder. Denna typ av ekonomiskt stöd beskrivs för övrigt uttryckligen i de beslut som utgör den rättsliga grunden för finansiering av verksamheter inom konsumentområdet⁽¹⁾. Det ekonomiska stödet får inte överstiga 50 procent av utgifterna för de stödberättigande verksamheterna.

Gemenskapens verksamhetsstöd till BEUC uppgår till 1 172 790 euro under 2004.

I övrigt beviljar kommissionen regelbundet, efter en förslagsinfordran, stöd till särskilda projekt för att främja konsumenternas intressen i medlemsstaterna (artiklarna 2 c och 6 i beslut nr 283/1999/EG och åtgärd 18 i beslut nr 20/2004/EG).

Efter den förslagsinfordran som offentliggjordes i september 2002⁽²⁾ valdes BEUC:s projekt "European Consumer Law Group" ut. Det begärda gemenskapsstödet uppgick till 56 422,79 euro.

Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd kommer inom kort att offentliggöra de projekt som beviljats stöd på sin webbplats.

3. Det finns inget samband mellan det stöd som kommissionen beviljar och de ställningstaganden BEUC gör. Kommissionens mål är att konsumenterna skall kunna hävda sina intressen för att ligga i nivå med övriga aktörer i det civila samhället som finns representerade på EU-nivå. Ett av kriterierna för att stöd skall beviljas är att resultatet av verksamheten får så stor spridning som möjligt, men ingen bedömning görs av innehållet i den information som sprids.

BEUC:s ställningstaganden, förslag på målsättning och arbetsplan antas av föreningsstämman. BEUC är ett förbund av 36 nationella oberoende konsumentorganisationer i Europa i vilket bland annat Verbraucherzentrale Bundesverband och Stiftung Warentest ingår.

4. Kommissionen känner inte till Beate Kohler-Kochs tal eller hennes anklagelse mot den.

- (¹) Europaparlamentets och rådets beslut nr 283/1999/EG av den 25 januari 1999 om inrättande av en allmän ram för gemenskapens verksamheter till förmån för konsumenterna, EGT L 34, 9.2.1999, för perioden 1999–2003 och Europaparlamentets och rådets beslut nr 20/2004/EG av den 8 december 2003 om fastställande av ett allmänt ramverk för finansiering av gemenskapens åtgärder till stöd för konsumentpolitiken under perioden 2004–2007 (Text av betydelse för EUT L 5, 9.1.2004.
- (²) EGT C 218, 14.9.2002.

(2004/C 78 E/1004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0300/04

från Roberto Bigliardo (UEN) till kommissionen

(6 februari 2004)

Ämne: Finansiering av Atens nya flygplats

Genom beslut E (96) 1356 av den 23 maj 1996 beviljade kommissionen företaget AIA SA en finansiering på 250 miljoner euro för att bygga Atens nya flygplats i Spata.

Företaget AIA SA har därefter undertecknat (den 14 juni 1996) ett avtal om att bygga flygplatsen till en kostnad av 1,8 miljarder euro med Hochtief AG vorm. Gebr. Helfmann i Essen i Tyskland. Det senare företaget har i Aten bildat ett dotterbolag som inte finns inskrivet i aktiebolagsregistret. Hochtief har därefter genom en hel serie avtal med andra företag lagt ut arbetena för att bygga flygplatsen på olika underleverantörer.

Företaget AIA SA ägs av Hochtief till 45 procent av och grekiska staten till 55 procent. Det är emellertid Hochtief som kontrollerar styrelsen med 5 styrelseledamöter av 9. I kommissionens beslut E (96) 1356 utsågs aktiebolaget AIA SA som ansvarigt organ för att genomföra projektet. Enligt artikel 12.2.6 i Republiken Greklands lag nr 2338/95 kan inte företaget AIA SA betraktas som ett offentligt organ, och enligt artikel 10 i förordning 1164/94 (¹) om Europeiska sammanhållningsfonden måste finansiering beviljas enbart offentligt organ.

Flygplatsen i Spata har dessutom infört extremt höga flygplatsavgifter, tack vare dess dominerande position inom flygtrafiken till och från Grekland. Därför anmälde flera passagerare flygplatsen till kommissionen i juli 2002.

1. Hur motiverar kommissionen denna finansiering till ett aktiebolag i stället för till ett offentligt organ?
2. Varför har kommissionen ännu inte reagerat på klagomålen om de mycket höga flygplatsavgifterna i Spata?
3. Kan kommissionen upplysa om vilket av de båda företagen – Hochtief AG eller Hellas SA – som har skickat fakturan på 1,8 miljarder euro till företaget AIA, och som sedan visats upp för kommissionen för att motivera finansieringen på 250 miljoner euro?

(¹) EGT L 130, 25.5.1994, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(3 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0310/04

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(6 februari 2004)

Ämne: Nya begränsningar av undervisningen för den sorbisktalande befolkningsgruppen, som sedan gammalt varit bosatt i trakten av Lausitz i f. d. Östtyskland

1. Känner kommissionen till att det på nytt blossat upp en konflikt om undervisningen i den sorbisktalande delen av Lausitz, som ligger i delstaten Brandenburg i östra Tyskland, och likaså i delstaten Sachsen? De som berörs av konflikten är sorberna, som talar ett slaviskt språk och sedan gammalt bott i dessa områden. Det som hänt är att man aviserat om nedläggning av skolan i byn Most (Heinersbrück) nordost om Chošebuz (Cottbus), efter att skolan i Chrósčicy (Crostwitz) väster om Budišin (Bautzen) redan i fjol varit nedläggningshotad. Orsaken till problemen är att det inte finns tillräckligt med lärare som kan undervisa på sorbiska vid gymnasiet i Chošebuz.
2. Erinrar sig kommissionen att EU med rätta strävat efter att skydda albanskan i nordvästra delen av (den före detta jugoslaviska) republiken Makedonien, där detta språk genom myndigheternas agerande missgynnats och trängts undan?
3. Hur ser kommissionen på att personer som bor i en EU-medlemsstat och inte är några invandrare utan bor i sina förfäders historiska bosättningsområde tvingas ändra sitt val av språk i och med att de genom myndigheternas politik för undervisning, deltagande i det politiska livet, information och sysselsättning är hänvisade till att använda något annat språk än sitt modersmål?
4. Anser kommissionen att den som en av sina huvudsakliga uppgifter har att trygga den språkliga och kulturella mångfalden i Europa och på det sättet förebygga uppkomsten av etniska motsättningar, möjliga våldsutbrott och uppkomsten av stora grupper av andra klassens medborgare som inte får undervisning på eget språk och inte har myndigheter som begagnar det språket heller?
5. Hur stimulerar kommissionen medlemsstaterna att lösa sådana problem i överensstämmelse med artiklarna 49 och 151 i EG-fördraget, EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna samt Europa-konventionen om de mänskliga rättigheterna, men dock med aktning för medlemsstaternas självbestämmanderätt? Arbetar kommissionen till förmån för att det noggrant tas hänsyn till den etniska, språkliga och kulturella mångfalden för att på så sätt förverkliga ett Europa utan etniska konflikter?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(8 mars 2004)

1. Kommissionen har noga beaktat informationen om de slaviskspråkiga sorbernas situation i Lausitz.
2. Användningen av albanska som officiellt språk i före detta jugoslaviska republiken Makedonien var en av de centrala frågorna under förhandlingarna om det ramavtal som undertecknades i Ohrid i augusti 2001 om fred och garantier för enhet och multietnicitet i landet. Minoritetsspråk erkänns som officiella språk vid sidan om makedonska för de minoriteter som utgör minst 20 % av befolkningen.

3. I fråga om utbildning föreskrivs i artikel 149 i EG-fördraget att undervisningens innehåll och utbildningssystemets organisation är medlemsstaternas ansvar.

4. För att bevara den kulturella och språkliga mångfalden, som erkänns vara en del av det europeiska kulturarvet, agerar gemenskapen inom gränserna för de befogenheter den fått genom fördragen. I artikel 151.4 i EG-fördraget föreskrivs att gemenskapen ska beakta de kulturella aspekterna i samband med alla sina åtgärder. I enlighet med denna artikel har projekt för att främja och bevara regionala språk och minoritetsspråk finansierats inom ramen för befintliga gemenskapsprogram och gemenskapsåtgärder, som t.ex. Sokrates, Comenius och Interreg.

5. Minoriteters rättigheter ingår i medlemsstaternas gemensamma principer i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen. Dessa principer har formellt erkänts i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁽¹⁾. I artikel 22 krävs respekt för kulturell, religiös och språklig mångfald. Men det ska även betonas att det i artikel 51 i stadgan föreskrivs att bestämmelserna i stadgan riktas till unionens institutioner och organ med beaktande av subsidiaritetsprincipen och till medlemsstaterna endast då de tillämpar EG-rätt.

I sin handlingsplan "Främjande av språkinlärning och språklig mångfald"⁽²⁾ föreslår kommissionen att åtgärder vidtas på EU-nivå under 2004–2006 för att skapa en språkvänlig miljö.

⁽¹⁾ EGT C 364, 18.12.2000.

⁽²⁾ KOM(2003) 449 slutlig.

(2004/C 78 E/1006)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0314/04
från Ulpu Iivari (PSE) till kommissionen

(2 februari 2004)

Ämne: EU-stödets effekt på överföringen av arbetstillfällen inom EU

Wärtsilä Abp håller på att överföra sin motortillverkning från Åbo i Finland till Trieste i Italien. Man överför alltså produktionen och arbetstillfällena från ett EU-land till ett annat. Det finns tillfällen då det stöd som kanaliseras via strukturfonderna leder till att det blir fördelaktigare för ett företag att överföra produktionen från ett EU-land till en annan EU-medlemsstat där det går att få mer lockande EU-stöd. De totala effekterna av överflyttningen kan vara mycket stora i det land som förlorar produktion och arbetstillfällen. Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

1. Vad anser kommissionen att måste göras så att det stöd som kanaliseras via EU:s strukturfonder och annat EU-stöd inte leder till att arbetstillfällen flyttas från ett område till ett annat inom EU utan att nya arbetstillfällen i stället skapas?
2. Vad ämnar kommissionen göra för att harmonisera kostnaderna för arbetstagarnas uppsägningskydd och de uppsägningskostnader som arbetsgivaren måste stå för inom EU?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(3 mars 2004)

1. Överföring av arbetstillfällen från en del av EU till en annan bör inte förknippas med stödet från strukturfonderna. Denna typ av överföringar har snarare ett samband med globaliseringen och skillnaderna i de olika medlemsstaternas nationella politik (t.ex. arbets- och skattelagstiftning) och praxis.

Syftet med strukturfonderna är att stärka den ekonomiska och sociala sammanhållningen i EU. Ur detta hänseende är stödet för skapande av arbetstillfällen ett viktigt verktyg bland alla de stödåtgärder som finansieras. Genom Europeiska socialfonden (ESF) finansieras framför allt sysselsättningsstöd (i enlighet med artikel 3.2 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1784/1999 av den 12 juli 1999 om

Europeiska socialfonden ⁽¹⁾). Företag kan beviljas denna typ av stöd för att skapa och behålla arbetstillfällen, samt för att rekrytera mindre gynnade grupper av arbetstagare och arbetstagare med funktionshinder. Sysselsättningsstöden måste naturligtvis vara förenliga med bestämmelserna för den gemensamma marknaden och för statligt stöd enligt artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget, vilka införlivats i de aktuella förordningarna (t.ex. kommissionens förordning (EG) nr 2204/2002 av den 12 december 2002 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt sysselsättningsstöd ⁽²⁾).

ESF främjar även företaganda. Genom ESF stöds olika åtgärder, däribland utbildning och vägledning, för att individer skall kunna skaffa sig den kunskap och de färdigheter som krävs för att starta och bedriva verksamhet. Dessutom erbjuds stöd åt företagare för att de skall kunna utöka sin ekonomiska verksamhet. Detta omfattar skapandet av nya och bättre arbetsplatser.

Genom artikel 30.4 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽³⁾ infördes en bestämmelse som syftar till att förhindra orättvis konkurrens mellan regioner. Enligt denna bestämmelse skall medlemsstaterna se till att en insats får behålla sitt stöd från strukturfonderna endast om den inom fem år från dagen för beslutet om bidrag från fonderna inte har varit föremål för någon betydande förändring som påverkar dess karaktär eller villkoren för dess genomförande eller innebär att ett företag eller ett offentligt organ får en otillbörlig förmån. Vidare får förändringen inte vara resultatet av en förändring av ägandeförhållandena för en infrastruktur eller omlokaliseringen för en produktionsverksamhet.

2. Kommissionen vill påminna parlamentsledamoten om att flera EU-direktiv kan tillämpas på sådan omläggning av produktion som leder till förlust av arbetstillfällen. För att hantera de sociala konsekvenserna vid omstrukturering av företag har EU under de senaste åren utformat en politik om arbetstagarinflytande. Som ett resultat av denna politik måste omstrukturering föregås av information och samråd med representanter för de anställda i syfte att undvika eller minska omstruktureringens sociala effekter, i enlighet med EU-direktiven om kollektiva uppsägningar ⁽⁴⁾, överlåtelser av företag ⁽⁵⁾, europeiska företagsråd ⁽⁶⁾ och, från och med mars 2005, information och samråd ⁽⁷⁾.

Kommissionen förespråkar principen om att företag vid omstrukturering alltid skall beakta konsekvenserna av omstruktureringen för de anställda samt det sociala och regionala sammanhanget. Detta framhölls nyligen i meddelandet från kommissionen om företagets sociala ansvar – näringslivets bidrag till en långsiktigt stabil utveckling ⁽⁸⁾.

I januari 2002 bjöd kommissionen dessutom in arbetsmarknadens parter i Europa för att diskutera hur förändringar kan förutses och hanteras och för att aktivt finna lösningar på de sociala aspekterna i samband med omstrukturering av företag. Arbetsmarknadens parter överlämnade nyligen resultatet av sitt samarbete i denna fråga till kommissionen. Resultatet består av ett antal riktlinjer som skall fungera som vägledning för företag och deras arbetstagare vid omstrukturering. Kommissionen hoppas verkligen att såväl detta resultat som andra uppföljningsåtgärder kommer att bidra till att god praxis för omstrukturering av företag sprids i Europa så att företag och deras anställda kan utnyttja dem för att ta itu med de sociala frågorna.

⁽¹⁾ EGT L 213, 13.8.1999.

⁽²⁾ EGT L 337, 13.12.2002.

⁽³⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar, EGT L 225, 12.8.1998 (Genom detta direktiv konsolideras direktiven 75/129/EEG och 92/56/EEG).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter, EGT L 82, 22.3.2001.

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare, EGT L 254, 22.3.2001.

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen, EGT L 80, 23.3.2002.

⁽⁸⁾ KOM(2002) 347 slutlig.

(2004/C 78 E/1007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0330/04
från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen

(10 februari 2004)

Ämne: Sjukhus för "Nationellt skydd" i Italien

Enligt en artikelserie i italiensk press skall sjukhuset L. Spallanzani i Rom, som är specialiserat på "Smittsamma sjukdomar", göras om till ett sjukhus för "Nationellt skydd". Detta innebär att det kommer att inrymma – om det inte redan gör det – högrisklaboratorier för att bekämpa bakterier och virus som hör till klass 4 (ebola, smittkoppor, smittsamma sjukdomar etc.).

Eftersom sjukhuset i fråga befinner sig i ett av de mest tätbefolkade delarna av Rom ber jag kommissionen ta reda på om det har de nödvändiga tillstånden, såväl från internationella organ som från EU-organ, för att kunna inrymma BSL4-laboratorier, och framför allt enligt vilka tillstånd Spallanzani-sjukhuset kommer att hantera de mycket smittsamma bakterier och virus som klassats i klass 4 i BSL4-laboratorier.

Slutligen frågar jag om kommissionen är medveten om förekomsten av bilaterala avtal mellan Italien och Förenta staterna för att bekämpa bioterrorism.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(4 mars 2004)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-0095/04 från Papayannakis (¹).

(¹) Se s. 930.

(2004/C 78 E/1008)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0454/04
från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen

(10 februari 2004)

Ämne: Arbetslöshetsunderstöd i Grekland

Den politiska oppositionen i Grekland klagar över att de grekiska myndigheterna betalar ut arbetslöshetsunderstöd endast åt sådana arbetslösa som är utan sysselsättning i 12 månader och drar in stödet för dem som överskrider den här tidsperioden, om det så bara gäller med en enda dag. Enligt klagomål från samma håll skulle arbetslöshetsunderstöden i Grekland endast svara mot knappa 60 procent av genomsnittet i gemenskapen.

Är denna praxis som de grekiska myndigheterna gått in för förenlig med gemenskapsbestämmelserna om arbetslösa och långvarig arbetslöshet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 mars 2004)

Kommissionen har ingen direkt behörighet när det gäller arbetslöshetsförsäkringar. Det är därför upp till varje medlemsstat att organisera ett eget system för arbetslöshetsunderstöd. Gemenskapslagstiftningen om system för arbetslöshetsunderstöd gäller endast migrerande arbetstagares rättigheter och likabehandling av män och kvinnor. Den harmoniserar inte understödsnivåerna eller hur systemen ser ut i medlemsstaterna. Det bör även påpekas att understödsnivåerna ofta återspeglar de nationella inkomstnivåerna.

Information om systemen för arbetslöshetsunderstöd i andra medlemsstater finns i det ömsesidiga informationssystemet om social trygghet i gemenskapen (MISSOC) på kommissionens webbplats: (http://europa.eu.int/comm/employment_social/missoc/index_en.html).

För närvarande uppmuntrar EU medlemsstaternas insatser för att modernisera arbetsmarknaderna genom den europeiska sysselsättningsstrategin, framför allt genom att i arbetslöshetsförsäkringssystemen främja aktiva och förebyggande åtgärder för arbetslösa. Syftet är att förhindra att långtidsarbetslösheten tilltar och att främja integrationen av arbetslösa och personer utanför arbetskraften på arbetsmarknaden.

(2004/C 78 E/1009)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0523/04

från Emmanouil Mastorakis (PSE) till kommissionen

(17 februari 2004)

Ämne: Första och andra gemenskapsstödramen

Skulle kommissionen kunna informera mig om genomförandegraden av prognosen för år 2003 i samband med första och andra gemenskapsstödramen för EU:s medlemsstater?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(5 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0542/04

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(26 februari 2004)

Ämne: Aktiv öppenhet för uppgifter rörande stöd och fördelningsnycklar mellan stora och små företag inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken

1. Känner kommissionen till rapporten från den brittiska organisationen Oxfam av vilken det framgår att sju brittiska storjordägare årligen tar emot ett belopp på i genomsnitt 285 714 GBP av EU:s spannmålsstöd medan 15 181 brittiska småbönder i genomsnitt endast får 3 632 GBP av EU:s spannmålsstöd per år?
2. Kan kommissionen bekräfta att en mycket stor del av detta stöd hamnar i de rika regionerna i östra England och Lincolnshire och att denna fördelningsnyckel som främjar de stora företagen även efter den planerade reformen av jordbrukspolitiken inte kommer att förändras på något avgörande sätt?
3. Känner kommissionen till liknande situationer med avseende på sakernas tillstånd i andra EU-medlemsstater, särskilt medlemsstater med stora skillnader i jordbruksföretagens storlek? Visar sig detta tydligast i de sydliga medlemsstaterna?
4. Kan kommissionen skissera fördelningen 2001, 2002 och 2003 av EU:s jordbruksstöd till nederländska jordbruksföretag uppdelade efter företagens storlek? Om svaret är ja, när? Om svaret är nej, varför inte?
5. Kan kommissionen meddela vilka tio nederländska juridiska personer som fick de största beloppen av EU:s jordbruksstöd 2001, 2002 och 2003 och hur mycket detta stöd uppgick till? Om svaret är ja, när? Om svaret är nej, varför inte?
6. Är kommissionen ense med mig om att de europeiska medborgarna har rätt till fullständig insyn i var och hos vem EU:s jordbruksstöd hamnar och vilka typer av företag som har den största eller minsta fördelen av det? Om svaret är nej, varför inte?

7. Är kommissionen beredd att i samråd med rådet se till att en sådan öppenhet blir möjlig i alla medlemsstater inom EU? Om svaret är ja, vilka åtgärder tänker den vidta, och när? Om svaret är nej, varför inte?

Källor:

- Den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 23 januari 2004: "Rijkste Britten innen meeste landbouwsubsidies" (de rikaste brittena inkasserar mest jordbruksstöd).
- <http://www.oxfam.org.uk/press/releases/subsidies220104.htm>
- http://www.oxfam.org.uk/press/releases/subsidies220104_facts.htm
- <http://www.minlnv.nl/infomart/parlemnt/2003/par03100.htm>

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(9 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0543/04

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(26 februari 2004)

Ämne: GJP – Det sjunkande bidraget av EU-bidrag för de små jordbrukarnas överlevnad i samband med låga konsumentpriser och låga världsmarknadspriser

1. Har den gemensamma jordbrukspolitiken enligt kommissionens åsikt under tidigare årtionden bidragit till att de medelstora och små företagen inom åkerbruk och djurhållning trots relativt låga konsumentpriser på världsmarknaden med ekonomiskt stöd av gemenskapsmedel kunde nå en acceptabel inkomst och därmed garantera en kontinuitet i produktionen?
2. Kan kommissionen med anledning av en ny studie från utvecklingsorganisationen Oxfam bekräfta att dagens penningströmmar inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken verkar fungera allt sämre som en garanti för småböndernas överlevnad och i stället till stor del hamnar hos stora företag och stora jordbruk?
3. När inträffade det omslag som avses i fråga 2? Var det efter anslutningen av nya medlemsstater med större skillnader i omfattningen av markinnehav än fallet var i de ursprungliga sex medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna?
4. I vilken utsträckning har dagens finansieringsmetod bidragit till att tidigare skalförstoringar under perioden 1995–2002 ytterligare minskade jordbruksföretagen inom dagens 15 medlemsstater med 15,7 procent? Varför har denna finansieringsmetod inte kunnat förhindra denna utveckling?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler

(22 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0544/04
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(26 februari 2004)

Ämne: GJP – Eftersträvad ändring av fördelningsnycklar mellan stora och små företag, ett stödtak per företag och begränsning av nackdelarna för tredje land

1. Vilka är kommissionens förväntningar på kontinuiteten eller ändringen av fördelningsnyckeln mellan storföretag och småföretag efter det faktiska genomförandet av sina förslag till reformer av gemenskapens jordbrukspolitik? Vilka effekter eftersträvar den i detta avseende?
2. Anser kommissionen att det behövs åtgärder som kompletterar de redan föreslagna ändringarna för att motverka ytterligare avfolkning av landsbygden, och därmed slutligen även en minskning av jordbruksproduktionen för EU:s inre marknad?
3. Är kommissionen beredd att upprätta en modell för stödtildelning där det småskaliga jordbrukets intressen tillvaratas på ett bättre sätt än vad hittills har varit fallet, genom att till exempel ställa upp en övre gräns på exempelvis 30 000 euro till finansiellt stöd för ett jordbruksföretag?
4. Är kommissionen beredd att även ta hänsyn till effekterna på småbönder i andra delar av världen, särskilt deras osäkerhet rörande försörjningen av livsmedel och industriella råmaterial för den inhemska marknaden i den tredje världen till följd av den störande och relativt billiga importen av jordbruksöverskott från EU:s medlemsstater i samand med övervägandena inför den slutliga utformningen av reformeringen av GJP?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(22 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0545/04
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(26 februari 2004)

Ämne: GJP – Följder för fördelningen av inkomstminskningen inom jordbruket och finansiering av djur- och miljövänlig teknik för småföretag

1. Känner kommissionen till den analys som den nederländske ministern för jordbruk, naturvård och fiske den 1 april 2003 gav Landbouw-Economisch Instituut (LEI) i uppdrag att utföra och som avser konsekvenserna av förslag till reformer för utvecklingen av jordbruket, i synnerhet jordbruksföretagens inkomster, och av vilken rapport det bland annat framgår att arealerna i Nederländerna för spannmål och majs kommer att minska kraftigt medan odlingen av potatis och grönsaker kommer att öka och arealen av vall ökar med 5 procent, varvid familjeinkomster som nu är 30 000 euro kommer att minska med 28,4 procent med ett toppvärde på 49 procent för mjölkdjursbesättningarna?
2. Hur kommer denna inkomstminskning enligt kommissionens beräkningar att slå, utslaget på hela EU i kategorierna upp till 25 ha, 25-50 ha, 50-75 ha, 75-100 ha, 100-500 ha, 500-1000 ha och mer än 1000 ha, fördelat i procent efter de olika typerna av företag inom åkerbruk och djurhållning?

3. Hur förhindrar kommissionen att det berättigade eftertryck som den ger reformplaner som ett tillkommande villkor för stöd till djur- och miljövänligt jordbruk leder till att just stora jordbruksföretag som i större utsträckning förfogar över medel för att tillämpa ny teknik kommer att få mest stöd, medan det blir till nackdel för mindre företag som redan tidigare av egen kraft valde en biologiskt ansvarsfull odling?
4. Hur kommer kommissionen att särskilt i de små jordbruken i de nya medlemsstaterna, som nu fungerar utan ny miljövänlig teknik, genast få en nackdel när det gäller deras andel i bidragen till finansiering av önskvärd teknisk förnyelse?
5. Ger de oavsiktliga effekterna kommissionen anledning att dela upp eller anpassa sina reformplaner?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(22 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2004/C 78 E/1014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0616/04
från Klaus Hänsch (PSE) till kommissionen

(1 mars 2004)

Ämne: Tilldelning av EU-medel

Kan kommissionen svara på följande frågor avseende tilldelningen av EU-medel till distriktet Mettmann och städerna Duisburg, Düsseldorf, Neuss, Remscheid, Solingen och Wuppertal (i Nordrhein-Westfalen):

1. Hur mycket uppgår strukturmedlen från EU till och hur fördelar de sig på enskilda fonder och olika gemenskapsprogram och gemenskapsinitiativ?
2. Hur stora är de EU-medel från andra budgetposter som sedan 1999 gått till pilotprojekt eller i form av direkta bidrag till universitet, forskningsorgan, företag och andra mottagare i de ovannämnda städerna och distriktet Mettmann?
3. Hur många arbetsplatser har skapats eller bevarats med hjälp av detta stöd?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(4 mars 2004)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.